

Tử Sắc Mộng Đắc

Tử Sắc Mộng Đắc

Webtruyen.com

Mục lục

<u>Chương 1: Ma Pháp</u>
<u>Chương 2: Trầm Thủy (Ngủ Say)</u>
<u>Chương 3: Dị Giới</u>
<u>Chương 4: Hứng Thú</u>
<u>Chương 5: Huyết Thai</u>
<u>Chương 6: Tò Mò</u>
<u>Chương 7: Tử Thai</u>
<u>Chương 8: Ra Đời</u>
<u>Chương 9: Khinh Phủ (Khẽ Vuốt)</u>
<u>Chương 10: Mệnh Danh (Đặt Tên)</u>
<u>Chương 11: Tế Ti</u>
<u>Chương 12: Song Sắc</u>
<u>Chương 13: Ngã Bệnh</u>
<u>Chương 14: Chữa Trị</u>
<u>Chương 15: Băng Tảm</u>
<u>Chương 16: Hoán Huyết (1)</u>
<u>Chương 17: Hoán Huyết (2)</u>
<u>Chương 18: Gặp Mặt</u>
<u>Chương 19: Uy Nãi</u>
<u>Chương 20: Tế Nãi</u>
<u>Chương 21: Lớn Lên</u>
<u>Chương 22: Mắt Kính</u>
<u>Chương 23: Xuất Cung</u>
<u>Chương 24: Nguyên Do</u>
<u>Chương 25: Hồi Cung</u>
<u>Chương 26: Tò Mò</u>
<u>Chương 27: Sinh Thân</u>
<u>Chương 28: Sứ Giả</u>
<u>Chương 29: Đáp Lễ</u>

[Chương 30: Hiếu Lễ](#)

[Chương 31: Lễ Vật](#)

[Chương 32: Cho Phép](#)

[Chương 33: Gặp Chuyện Không May](#)

[Chương 34: Lý Tưởng](#)

[Chương 35: Ngự Hoa Viên](#)

[Chương 36: Thiên Nguyệt Thiên Hâm](#)

[Chương 37: Tác Phẩm Nghệ Thuật](#)

[Chương 38: Tương Hứa](#)

[Chương 39: Rắn Độc](#)

[Chương 40: Linh Đường](#)

[Chương 41: Theo Dõi](#)

[Chương 42: Ảnh Vẽ](#)

[Chương 43: Bị Thương](#)

[Chương 44: Ngũ Sắc Nguyên Tố](#)

[Chương 45: Thánh Linh Châu](#)

[Chương 46: Mạn La Các](#)

[Chương 47: Đêm Tối](#)

[Chương 48: Khát Vọng](#)

[Chương 49: Giải Thích](#)

[Chương 50: Đàn Thành](#)

[Chương 51: Kiếp Trước](#)

[Chương 52: Ma Học Viện](#)

[Chương 53: Ngự Hoa Viên](#)

[Chương 54: Dữu Thử](#)

[Chương 55: Nhân Tinh](#)

[Chương 56: Bí Mật](#)

[Chương 57: Ngự Thư Phòng](#)

[Chương 58: Thừa Kế](#)

[Chương 59: Lão Đầu](#)

[Chương 60: Sơ Thủy Ma Pháp](#)

[Chương 61: Kỳ Tích](#)

[Chương 62: Ngự Trù](#)

[Chương 63: Đẳng Ngã \(Chờ Ta\)](#)

[Chương 64: Thức Ăn Của Băng Tâm](#)

[Chương 65: Ma Thú Của Phụ Hoàng](#)

[Chương 66: Âm Tinh Linh](#)

[Chương 67: Cạm Bẫy](#)

[Chương 68: Điều Kiện](#)

[Chương 69: Ngũ Hành Thú](#)

[Chương 70: Người Theo Dõi](#)

[Chương 71: Vạn Cầu Người](#)

[Chương 72: Sói Và Dê](#)

[Chương 73: Phủ Nội Vụ](#)

[Chương 74: Cấu Nô Tài](#)

[Chương 75: Hí](#)

[Chương 76: Ngọc Linh • Tả Lạp \(1\)](#)

[Chương 77: Ngọc Linh • Tả Lạp \(2\)](#)

[Chương 78: Người Là Của Ta](#)

[Chương 79: Quyết Định](#)

[Chương 80: Ly Biệt](#)

[Chương 1: Lên Thuyền](#)

[Chương 2: Thân Phận Liệt La Đặc](#)

[Chương 3: Tinh Linh Hoàng](#)

[Chương 4: Danh Tự Từ Đầu Tới](#)

[Chương 5: Ban Đêm](#)

[Chương 6: Ba Ngày Sau Đó](#)

[Chương 7: Bảng Hữu](#)

[Chương 8: Rơi Xuống Nước](#)

[Chương 9: Từ Đảo](#)

[Chương 10: Ý Thức Mơ Hồ](#)

[Chương 11: Từ Khí](#)

[Chương 12: Quý Liễu Linh](#)

[Chương 13: Khách Điểm Thần Bí](#)

[Chương 14: Đêm Tối Mở Màn](#)

[Chương 15: Âm Trạch](#)

[Chương 16: Ma Pháp Hệ Thổ](#)

[Chương 17: Thủy Miện](#)

[Chương 18: Ba Trăm Năm Trước](#)

[Chương 19: Tin Tưởng Vào Kỳ Tích](#)

[Chương 20: Thủy Phí Xui Xẻo](#)

[Chương 21: Hôn Lễ Âm Phủ](#)

[Chương 22: Hải Tặc Đầu Lĩnh](#)

[Chương 23: Hôn Sa \(Áo Cưới\) Hạnh Phúc](#)

[Chương 24: Thức Tỉnh](#)

[Chương 25: Thử Lò Xét](#)

[Chương 26: Âm Dương Kiếm](#)

[Chương 27: Kiệt Tác Nhĩ Chi Thạch](#)

[Chương 28: Điều Kiện](#)

[Chương 29: Giải Phẫu](#)

[Chương 30: Động Thân](#)

[Chương 31: Quái Sự](#)

[Chương 32: Ngũ Hành Thú](#)

[Chương 33: Gặp Mặt](#)

[Chương 34: Thiếu Niên](#)

[Chương 35: Yến Hội](#)

[Chương 36: Khát Vọng](#)

[Chương 37: Kích Thích](#)

[Chương 38: Trà Lễ](#)

[Chương 39: Qua Lại](#)

[Chương 40: Hiệp Hội Ma Pháp](#)

[Chương 41: Lý Do](#)

[Chương 42: Ẩn Ưu](#)

[Chương 43: Hồng Y Thiếu Niên](#)

[Chương 44: Tìm Kiếm](#)

[Chương 45: Trở Về Nước](#)

[Chương 46: Vội Vội Vàng Vàng](#)

[Chương 47: Mộc Dục](#)

[Chương 48: Quen Thuộc](#)

[Chương 49: Thủ Điện Đồng](#)

[Chương 1: Tám Năm](#)

[Chương 2: Dụ Dỗ](#)

[Chương 3: Phi Bì Na Thành](#)

[Chương 4: Tên Thành Từ Đầu Tới](#)

[Chương 5: Tiểu Thâu](#)

[Chương 6: Được Vị \(Mùi Thuốc\)](#)

[Chương 7: Đêm Tối](#)

[Chương 8: Ân Mạng](#)

[Chương 9: Nhà Tù](#)

[Chương 10: Lạc Thành](#)

[Chương 11: Phòng Nhỏ](#)

[Chương 12: Lão Nhân](#)

[Chương 13: Đối Chiến](#)

[Chương 14: Cừu Thị](#)

[Chương 15: Tối](#)

[Chương 16: Thám Thính](#)

[Chương 17: Mỹ Nhân](#)

[Chương 18: Bái Phóng](#)

[Chương 19: Giao Hữu](#)

[Chương 20: Thổ Kỳ Gia](#)

[Chương 21: Chết Yếu](#)

[Chương 22: Liên Hôn](#)

[Chương 23: Địch Cảnh](#)

[Chương 24: Gặp Lại](#)

[Chương 25: Định Vị](#)

[Chương 26: Cứu](#)

[Chương 27: Hồi Cung](#)

[Chương 28: Sinh Khí](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30: Có Được](#)

[Chương 31: Ôn Dịch](#)

[Chương 32: Nam Tử](#)

[Chương 33: Dã Ngoại](#)

[Chương 34: Kích Thích](#)

[Chương 35: Ngăn Trờ](#)

[Chương 36: Trong Thôn](#)

[Chương 37: Từ Đường](#)

[Chương 38: Hồng Diệp](#)

[Chương 39: Hạ Độc](#)

[Chương 40: Tu](#)

[Chương 41: Nhạc Gia](#)

[Chương 42: Huyết Nga](#)

[Chương 43: Xuất Động](#)

[Chương 44: Nghĩa Trang](#)

[Chương 45: Mật Đạo](#)

[Chương 46: Áo Cánh](#)

[Chương 47: Huyết Trì](#)

[Chương 48: Sống Lại](#)

[Chương 49: Kết Thúc](#)

[Chương 50: Sự Nhân](#)

[Chương 51: Bên Ngoài...](#)

[Chương 52: Lời Hứa](#)

[Chương 1: Biến Phát](#)

[Chương 2: Mã Nào](#)

[Chương 3: Lôi Đài](#)

[Chương 4: Đấu Giá](#)

[Chương 5: Ghen Tức](#)

[Chương 6: Giật Mình](#)

[Chương 7: Nói Ra](#)

[Chương 8: Ti Chế Phòng](#)

[Chương 9: Tim Đập Nhanh](#)

[Chương 10: Đã Định Trước](#)

[Chương 11: Lời Tiên Đoán](#)

[Chương 12: Giải Thờ](#)

[Chương 13: Thiên Tai](#)

[Chương 14: Tức Giận](#)

[Chương 15: Nhân Sự](#)

[Chương 16: Nháo Sự](#)

[Chương 17: Bầy Rập](#)

[Chương 18: Cướp Bóc](#)

[Chương 19: Pháp Trường](#)

[Chương 20: Định Tội](#)

[Chương 21: Nam Giang](#)

[Chương 22: Thi Thế](#)

[Chương 23: Khôi Phục Như Cũ](#)

[Chương 24: Tranh Tài](#)

[Chương 25: Đầu Mối](#)

[Chương 26: Thắng Thua](#)

[Chương 27: Vào Thành](#)

[Chương 28: Khoe Mẽ](#)

[Chương 29: Người Quen Cũ](#)

[Chương 30: Dấm Chua](#)

[Chương 31: Phiền Nao](#)

[Chương 32: Rơi Vào](#)

[Chương 33: Chờ Chực](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38: A Nô](#)

[Chương 39: Nhân Tính](#)

[Chương 40: Đào Mộ Phần](#)

[Chương 41: Trừng Phạt](#)

[Chương 42: Di Ứng](#)

[Chương 43: Ma Vụ](#)

[Chương 44: Nhập Cảnh](#)

[Chương 45: Cứu Trị](#)

[Chương 46: Lang Nhân](#)

[Chương 47: Tương Ngộ](#)

[Chương 48: Sơ Kiến](#)

[Q.4 - Chương 49: Quyển 4-Chương 49](#)

[Chương 50: Động Thân](#)

[Chương 51: Quang Điện](#)

[Chương 52: Ngoài Ý Muốn](#)

[Chương 53: Ba Đầu](#)

[Chương 54: Thắng Bại](#)

[Chương 55: Trăng Tròn](#)

[Chương 56: Gặp Nhau](#)

[Chương 57: Hạ Lạc](#)

[Chương 58: Hoàng Lăng](#)

[Chương 59: Căn Nguyên](#)

[Chương 60: Sa Mạc](#)

[Chương 61: Hồ Cát](#)

[Chương 62: Phá Hố](#)

[Chương 63: Khách Điểm](#)

[Chương 64: Hán Tử](#)

[Chương 65: Vọng Động](#)

[Chương 65: Vọng Động](#)

[Chương 66: Đàng Hóa](#)

[Chương 67: Bộc Phát](#)

[Chương 68: Ngũ Sắc](#)

[Chương 69: Vô Tình Gặp Gỡ](#)

[Chương 70: Thiếu Niên](#)

[Chương 71: Án Mạng](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73: Trái Qua](#)

[Chương 74: Đầu Mối](#)

[Chương 75: Đáp Án](#)

[Chương 76: Ma Vương](#)

[Chương 77: Chơi Đùa](#)

[Chương 78: Lại Xuất Hiện](#)

[Chương 79: Thổ Linh Châu](#)

[Chương 80: Mong Đợi](#)

[Chương 81: Hồi Cung](#)

[Chương 82: Tàn Phi](#)

[Chương 83: Cầm Phi](#)

[Chương 84: Cửu Cửu](#)

[Chương 85: Bí Mật](#)

[Chương 86: Mất Tích](#)

[Chương 1: Báo Ngụy](#)

[Chương 2: Tề Quận](#)

[Chương 3: Giao Dịch](#)

[Chương 4: Bối Vĩ](#)

[Chương 5: Mưu Kế](#)

[Chương 6: Lý Do](#)

[Chương 7: Giải Quyết](#)

[Chương 8: Thư Phi](#)

[Chương 9: Hồi Cung](#)

[Chương 10: Lựa Chọn](#)

[Chương 11: Hiệp Bức](#)

[Chương 12: In Ấn](#)

[Chương 13: Từ Đầu Đến Cuối](#)

[Chương 14: Đêm Trước](#)

[Chương 15: Viên Mãn \(Kết Thúc\)](#)

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Ma Pháp

Theo hệ năng Ma pháp chia thành: hệ ma pháp trị liệu (chữa bệnh), hệ ma pháp công kích, hệ ma pháp phòng ngự.

Theo cấp bậc lại chia thành:

Học đồ cấp: ma pháp học đồ sơ cấp, ma pháp học đồ cao cấp

Thuật sĩ cấp: chú thuật sĩ kiến tập, chú thuật sĩ hạ cấp, chú thuật sĩ trung cấp, chú thuật sĩ thượng cấp

Pháp sư cấp: ma pháp sư sơ giai, ma pháp sư trung giai, ma pháp sư cao cấp, đại ma pháp sư

Đạo sư cấp: ma đạo sĩ Địa cấp, ma đạo sĩ Thiên cấp, Thánh Ma Đạo Sư

Mà lợi hại nhất chính là: ma đạo sư triệu hoán cấp

Đương nhiên mỗi cấp bậc cũng phân chia ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Ma pháp vũ khí: pháp trượng, chỉ có vật liệu tràn đầy linh khí mới có thể dùng để chế tạo pháp trượng. Hình dạng của pháp trượng tao nhã, thân trượng thật dài hàm chứa uy lực ma pháp cường đại. Ma trượng, là vũ khí viễn trình (đường xa) có thể cầm trong tay. Ma trượng thường sử dụng bảo thạch có sức mạnh ma pháp từ nguyên tuyền (nguồn suối) làm nên.

... ..

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Trầm Thụy (Ngủ Say)

Thánh Anh học viện là một học viện quý tộc có thể giúp học viên bộc lộ hết tài năng, cũng trở thành học viện hạng nhất thế giới, trong học viện, hương thơm thánh khiết của hoa anh đào lan tỏa, hoa anh đào xinh đẹp đua nhau nở rộ, sau đó như hồn giỗi mà rồi rít bay xuống theo gió, khung cảnh thực thuần khiết.

Trong Thánh Anh học viện có rất nhiều chủng loại hoa đào bao gồm cát dã anh, sơn anh, đại đào anh có 75 loại, số lượng ước chừng 1500 cây, trong đó có những cây đào hiếm có ở những địa phương khác như lý anh cùng nhất diệp anh, quan sơn anh, phổ hiền tượng có trên dưới 400 gốc cây. Hàng năm bắt đầu từ giữa tháng 4, cát dã anh sẽ nở sớm nhất, kế tiếp là nhất diệp anh, hàn anh, phổ hiền tượng, cuối cùng mới là lý anh tám cánh, có thể xem hoa anh đào ở bất kỳ nơi nào trong Thánh Anh học viện.

Bởi vậy khoảng giữa tháng 4 hàng năm, học sinh của Thánh Anh học viện đặc biệt thích tỏ tình với người mình yêu mến dưới cây hoa anh đào.

Năm nay so với năm trước lại càng náo nhiệt.

Bởi vì trong những tân sinh mới tới của Thánh Anh học viện có một nam sinh thập phần tuấn mỹ, ưu nhã.

Thiếu niên lười nhác tựa lưng vào cây hoa anh đào, đôi mắt ôn hòa như nước mỉm cười nhìn cô bé có chút thẹn thùng đang đứng trước mặt.

“Ta thích người.” Cô bé dùng ánh mắt ngượng ngùng nhìn thiếu niên phía trước.

“Ta không thích người.” Ánh mắt mê người của thiếu niên vẫn như cũ hàm chứa ý cười, song thanh âm nhả ra không mang nửa phân tình cảm.

Cô bé nhất thời rơi lệ, ánh mắt bi thương rưng rưng nhìn thiếu niên.

“Hừ.” Thiếu niên nghiêng thân về phía trước, lau đi nước mắt cho cô bé, thanh âm nhàn nhạt mang theo một cổ thương tiếc như có như không, che phủ khuôn mặt cô bé, hương thơm của thiếu niên thổi qua bên người, là mùi vị anh đào nhàn nhạt, tim cô bé đập cũng đồng thời đập nhanh, song lời nói kế tiếp của thiếu niên, khiến cô bé vội vã rời đi.

Ta thích nam nhân.

Trong rừng hoa đào tựa hồ còn phảng phất những lời này của thiếu niên, thật lâu sau thiếu niên mỉm cười...

Thiếu niên linh hoạt trèo lên trên cây hoa anh đào, bây giờ có thể ngủ một giấc thật tốt.

Thế nhưng sau khi thiếu niên trèo lên cây hoa anh đào, có một dòng chữ nho nhã hấp dẫn sự chú ý của cậu, chữ viết kia nhìn phi thường quen mắt, rất giống nét chữ mỗi ngày cậu viết.

Không riêng gì giống nhau mà là hoàn toàn giống nhau, vậy ba từ kia là tự mình viết: Thiên Nguyệt Triệt.

Mặc dù có chút nghi ngờ nhưng vẫn chống cự không nổi cơn mệt mỏi, thiếu niên mông lung tiến vào mộng đẹp, nhưng là không còn tỉnh lại.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Dị Giới

Nghe nói mỗi cái thời không đều có một đại lục, mà Thiên Thụ đại lục chính là đại lục duy nhất ở cái thời không này.

Trên đại lục này có đủ loại chủng tộc màu sắc hình dạng khác nhau sinh sống, tỷ như: loài người, Ma tộc, Thần tộc, Ải nhân, thú nhân, lang tộc, viên nhân (người vượn), tinh linh,.....

Loài người là chủng tộc cường đại nhất thống trị đại lục này.

Thần bí nhất là Ma tộc cùng Thần tộc, nghe nói từ lúc thiên địa tồn tại đến nay không người nào được chứng kiến.

Ải nhân sinh hoạt trên bình nguyên Ốc Nhĩ Mã ở phía bắc Thiên Thụ đại lục, nơi đó hoa cỏ tươi tốt, đối với Ải nhân có vóc người thấp bé mà nói cũng thực thích hợp.

Thú nhân, lang tộc cùng viên nhân nghe nói sinh hoạt trên cao nguyên Phổ Tư La ở phía tây Thiên Thụ đại lục, nơi đó quanh năm cổ thụ chọc trời, đến nay cũng không người nào đi qua.

Lại nghe nói ở phía nam Thiên Thụ đại lục có Tinh Linh sinh sống, giống như con người nhưng có thêm một đôi cánh trắng noãn, nơi đó có hồ mỹ lệ, được tinh quang nơi thiên hà tô vẽ.

Mà phía đông Thiên Thụ đại lục lại có đủ loại ma thú hình dạng màu sắc khác nhau.

Cho nên đây là một đại lục ma pháp mở rộng.

Nói đến ma pháp không thể không nói đến chủng tộc khổng lồ nhất trên đại lục – loài người.

Người trên đại lục này bình quân sống khoảng 200 năm, hơn nữa nơi này có rất nhiều quốc gia (tựa như trên địa cầu có Trung Quốc, Mỹ quốc, Anh quốc, Đức quốc, nước Nga,...).

Có quốc gia sẽ có lớn nhỏ, mạnh yếu khác nhau.

Mạn La đế quốc, Anh Túc đế quốc, Sắc Vi đế quốc là ba đế quốc cường đại nhất đại lục này.

Mạn La đế quốc khí trời ôn hòa, cây nông nghiệp lớn lên dồi dào mà sung túc, bốn mùa như mùa xuân, ấm áp rồi lại ướt át, mà nơi đây không thể nghi ngờ là nơi Mạn Đà La hoa sinh trưởng tốt nhất, cho nên ở Mạn La đế quốc quanh năm có thể thấy Mạn Đà La hoa nở rộ.

Ở Mạn La đế quốc thường gặp các loại Mạn Đà La hoa: Mạn Đà La lam sắc, Mạn Đà La hồng sắc (màu đỏ), Mạn Đà La phấn sắc (màu hồng), Mạn Đà La lục sắc và hiếm gặp là Mạn Đà La hắc sắc cùng Mạn Đà La bạch sắc, nhưng theo con dân Mạn La đế quốc miêu tả, thật ra ở Mạn La đế quốc vẫn còn Mạn Đà La tử sắc (màu tím) cùng Mạn Đà La kim sắc (màu vàng), Mạn Đà La tử sắc thì có độc, ngược lại Mạn Đà La kim sắc có thể giải độc của Mạn Đà La tử sắc.

Bởi vậy ở Mạn La đế quốc, Mạn Đà La tử sắc được gọi là độc hoa, Mạn Đà La kim sắc được gọi là thánh hoa.

Anh Túc đế quốc quanh năm khí trời nóng bức, cây nông nghiệp sinh trưởng thường thường héo rũ vô cùng mau, cho nên thường xuyên mua lương thực từ Mạn La đế quốc, cũng bởi vì như thế Mạn La đế quốc giàu

có đứng đầu tam quốc, thậm chí giàu đến mức làm người khác không cách nào tưởng tượng.

Bởi vì Anh Túc đế quốc bốn mùa như mùa hạ, cho nên y phục của người dân ở Anh Túc là phong phanh nhất trong tam quốc, mà hoa anh túc ở Anh Túc đế quốc lại nở rộ khắp nơi.

Anh Túc có ba loại màu sắc hồng (đỏ), tử (tím), bạch sắc, bất kể là loại màu sắc nào cũng có thể thấy ở khắp mọi nơi của Anh Túc đế quốc, cũng bởi vì khí trời nóng bức, các loài hoa ở Anh Túc đế quốc đã ít lại càng ít, cho nên đối với con dân của Anh Túc đế quốc hoa anh túc lại càng được phong là chí bảo.

So sánh với Mạn La đế quốc, Anh Túc đế quốc, Sắc Vi đế quốc là nơi có đủ bốn mùa xuân, hạ, thu, đông, mà Sắc Vi hoa lại là loài hoa xinh đẹp nhất Sắc Vi đế quốc, loài hoa cao quý nhất.

Cây Sắc Vi rất khỏe mạnh, đầu mùa hè nở hoa, hoa phồn lá mậu (hoa nhiều là sum sê), tiên diễm chói mắt, hương thơm thanh u (tươi mát). Sắc Vi hoa có giá trị cực cao, có thể chiết lọc tinh dầu thơm.

Cho nên bất kể là Mạn La đế quốc, hay là Anh Túc đế quốc, những vương công quý tộc công chúa, các tiểu thư luôn nghĩ các biện pháp sai người đến Sắc Vi đế quốc mang tinh dầu thơm về.

Dù sao lòng người ai cũng thích cái đẹp.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Hứng Thú

“Bệ hạ... Mau... Quá nhanh... Bệ hạ... .”

Trong Cẩm Hoa Cung truyền đến thanh âm quyến rũ, người được xưng là đệ nhất mỹ nữ của Mạn La đế quốc – Cẩm phi đã hoài thai một năm nhưng vẫn không thấy có hiện tượng thai động, mà giờ khắc này nửa người trên của nàng nằm ở trên giường, nửa người dưới thả trên mặt đất, mở rộng ra hình chữ đại.

Rừng rậm hắc sắc huyền bí kia đang gấp rút nghênh đón vật cực đại của nam nhân.

Nam nhân mỗi một lần thẳng tiến cũng thẳng vào chỗ sâu nhất của Cẩm phi, thậm chí chạm vào tử cung của nàng, song nam nhân không biết vì sao vẫn không cảm thấy thỏa mãn.

Thiên Nguyệt Thần động dậy nhanh hơn trên người Cẩm phi, không có chút nào thêm quan tâm tới hài tử trong bụng của Cẩm phi sẽ bởi vì vận động kịch liệt này mà bị thương tổn, tùy ý kéo ra đút vào, từ trong Cẩm phi rút ra, cái to lớn kia vẫn không có hiện tượng phóng thích, mục mâu (con người) thâm thúy chăm chú nhìn chăm chăm phía dưới Cẩm phi giống như là đang nghiên cứu cái gì ly kỳ.

Tại sao hôm nay hấn càng vào sâu, thân thể nữ nhân kia phảng phất có đồ vật gì đó đem bảo bối của hấn hung hăng đá ra, kỳ quái hơn chính là lực đạo kia mềm mại kích thích hấn càng thêm mãnh liệt.

Nữ nhân này đã mang thai một năm , đến nay còn không có hiện tượng động thai, thân thể này thật đúng là rất kỳ quái, trong đầu nghĩ như vậy, sau đó thanh âm trầm thấp của Thiên Nguyệt Thần tràn ra: “Người tới.”

Thanh âm của Thiên Nguyệt Thần vừa dứt, một đạo bóng dáng tròn vo liền chạy vào, công công vóc người cực kỳ mập mạp kia có khuôn mặt tươi cười tựa thái dương, đặc biệt là bởi vì tới chạy tương đối mau, nên tóc giả trên đỉnh đầu chuyển động một hồi chuyển tây một lát, không khó nhìn ra bên dưới là đỉnh đầu nhẵn bóng.

Nặc Kiệt là đại tổng quản của Mạn La hoàng cung, thiếp thân thái giám của Thiên Nguyệt Thần.

Nặc Kiệt chạy đến bên người Thiên Nguyệt Thần, giúp Thiên Nguyệt Thần phủ thêm cấm bào hắc sắc bên ngoài.

“Bệ hạ phải về cung ?” Nặc Kiệt hăng hái nâng cao thanh âm hỏi.

“Không, truyền y sư.” Thiên Nguyệt Thần có ý khác nói.

“Vâng.” Sau đó Nặc Kiệt lại lấy vóc người tròn vo chạy ra ngoài, thật ra toàn bộ người trong hoàng cung rất hiếu kỳ, đại tổng quản nặng 200 cân, tại sao tốc độ chạy trên đường tuyết không thua một nam tử vóc người bình thường.

Chỉ chốc lát công phu, một số y sư cao nhất đã tập trung trước cửa Cẩm Hoa Cung.

“Bệ hạ.” Chúng y sư hướng về phía Thiên Nguyệt Thần hành lễ.

Thân thể tựa vào một bên ghế hưởng thụ cung nữ dấm bóp, ánh mắt tà mị mà vô tình, ngoại bào bao ở bộ vị trọng yếu của Thiên Nguyệt Thần, mở rộng lồng ngực bóng loáng mà bền chắc, bởi vì không có thỏa mãn mà hầu kết hoạt động lên xuống.

Nam nhân này quá gợi cảm.

Trong phòng tràn ngập hơi thở quyến rũ, ai cũng biết ngay vừa rồi nơi này đang diễn ra cảnh tượng gì.

“Mổ bụng.” Thanh âm lạnh như băng không mang theo nửa phần tình cảm, một bên uống trà thượng đẳng Nặc Kiệt đưa lên một bên nhả ra hai chữ.

Y sư đầu tiên là nghi ngờ, sau đó ánh mắt nhất tề nhìn đế vương, dung nhan tuấn mỹ tự tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng bệch của Cẩm phi trên giường đã run run không ngừng.

Giờ phút này tâm tình của Thiên Nguyệt Thần thực hưng phấn, có lẽ hẳn chưa từng có hưng phấn như thế.

Đông tây trong bụng nữ nhân kia khiến cho hẳn lần đầu tiên trong đời có hứng thú, bây giờ hẳn còn thật sâu hoài niệm sự ma sát như có như không đó, nếu không mặc ngoại bào thì có thể thấy căn nguyên nơi khố gian ngang nhiên say lòng người.

“Vâng.” Chúng y sư gật đầu tỏ ý.

Đế vương luôn luôn không nói lần thứ hai, đây là một thế giới cường giả sinh tồn, huống chi nam nhân ở trước mắt bọn hắn là vua của Mạn La đế quốc vĩ đại.

“Bệ hạ... Không muốn... Không muốn...” Cẩm phi đã sớm không còn phong tình vạn chủng như vừa rồi, sắc mặt tái nhợt núp ở một góc giường.

“Bệ hạ... Tha cho thần thiếp đi... Bệ hạ...” Cẩm phi chưa từ bỏ ý định khóc hô.

Tiếng la khóc của Cẩm phi làm Thiên Nguyệt Thần nhúu mày, thanh âm trầm thấp có chút không vui nhả ra: “Nặc Kiệt.”

“Này.” Thanh âm cao vút của Nặc Kiệt vang lên, duỗi tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một miên hoa đoàn (cục bông í ạ) mềm mại, tách ra một phần, tạo thành hai luồng tinh tế, sau đó nhét vào trong lỗ tai Thiên Nguyệt Thần.

Sau đó lại chế tiếp hai luồng tinh tế khác, nhét vào trong lỗ tai của mình.
(bó tay vua tôi nhà này)

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Huyết Thai

Mặc cho tiếng gào của Cẩm phi có lớn hơn nữa cũng không lọt vào tai Thiên Nguyệt Thần.

Nam nhân tuần mỹ tùy ý mà miễn cưỡng dựa vào ghế ngồi làm bằng chất liệu sang quý, tiếp lấy trà thơm Nặc Kiệt dâng lên, thỉnh thoảng đầu lưỡi xẹt qua bờ môi, lộ ra vẻ gợi cảm lại mê người, chẳng qua là mục mâu thâm thúy tự tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm bụng Cẩm phi.

“Bệ hạ... Tha thân thiếp đi... Bệ hạ... Không...” Rốt cục kinh khủng, sợ hãi hành hạ khiến Cẩm phi mất đi ý thức.

Nhưng ý chỉ tàn nhẫn của đế vương cũng không vì vậy mà triệt tiêu.

Trên giường lớn hoa lệ, thân thể Cẩm phi thành hình chữ đại bị các y sư vây quanh, trên mặt tái nhợt đã không còn phong thái ngày xưa, bất kì ai cũng không cách nào tưởng tượng nữ nhân chạt vật này đã từng là đệ nhất mỹ nữ Mạn La quốc.

Rừng rậm hắc sắc giữa hai chân Cẩm phi nhất thời bộc lộ ở trước mặt mọi người, cũng không có một người dám mở mắt đi xem cái nơi dụ hoặc tội lỗi này.

Bởi vì nàng là nữ nhân của đế vương.

Vết dao sắc bén vô tình mà âm lãnh dừng ở trên bụng Cẩm phi, các y sư quay đầu lại chờ chỉ thị cuối cùng của đế vương.

Thiên Nguyệt Thần vẫn ưu nhã uống trà, thỉnh thoảng phát ra tiếng nói trầm thấp: “Đấm mạnh một chút, lực đạo chưa đủ.”

“Vâng, bệ hạ.” Thanh âm thanh thúy của cung nữ trả lời.

Các y sư hai mặt nhìn nhau, trong lòng cân nhắc.

Nữ y sư nắm chuôi dao khẽ vừa dùng lực, cái bụng trắng noãn mà yếu ớt mở ra hai bên, y sư bên cạnh nhanh chóng thi triển ma pháp chữa bệnh.

Mổ bụng lấy hài tử cũng không phải chuyện mới có, nhưng đây là mổ bụng phi tử của đế vương, lấy ra nhi tử của bậc thiên kiều chi tử, vì vậy các y sư chỉ có thể hạ dao ở chỗ cần thiết nhất.

Máu tươi tinh tế nhẹ nhẹ chảy ra hai bên bụng, phôi thai trong bụng đã theo cái bụng mở mà lộ ra.

Không ai biết giờ phút này Thiên Nguyệt Thần hưng phấn đến cỡ nào, hẳn thậm chí cảm giác được máu toàn thân sôi trào, máu? Cổ họng cảm thấy khát khao uống.

Hắn muốn hút máu, phi thường nghĩ, hẳn tự nhận mình luôn luôn tự chủ siêu cường, nhưng đang suy nghĩ đến hài tử kia sắp xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn bắt đầu không cách nào đè nén tự nội tâm khát vọng máu.

Không, là khát vọng hài tử kia.

Cảm giác ma sát rất nhỏ truyền khắp toàn thân Thiên Nguyệt Thần, mỗi một dây thần kinh, mỗi một đạo máu cũng bị kích thích thật sâu.

Quý huyết là chủng tộc đông đảo và tôn quý nhất tồn tại ở Thiên Thụy đại lục.

Bọn họ được gọi là Âm Dạ chi tử thần bí.

Trong truyền thuyết, quỷ hút máu có thể sống lâu hơn loài người mấy trăm năm, thậm chí là hàng ngàn năm.

Mà ở trong Âm Dạ chi tử tôn quý, truyền thuyết có nói đến một Âm Dạ chi tử bất diệt, đó là Âm Dạ chi vương —— Nguyệt, vua của loài quỷ hút máu.

Toàn bộ phôi thai tràn ngập máu đỏ tươi bị lấy ra, từng giọt từng giọt máu trên phôi thai chảy xuống chung quanh, máu nhỏ trên bụng Cẩm phi, nhỏ trên giường hoa lệ, nhỏ trên y phục bạch sắc của các y sư.

Đây là... ?

Người ở chỗ này không khỏi đề nén sợ hãi, cảm giác áp bách trí mạng từ bốn phía phát ra, lúc hài tử ra đời cư nhiên lại chảy máu ở trong phôi thai?

Bọn họ khiếp đảm, bọn họ sợ, bọn họ muốn thét chói tai, nhưng thanh âm bị tắc lại trong cổ họng không thể nào phát ra được.

Hài tử này là?

Lúc phôi thai được lấy ra Thiên Nguyệt Thần đột nhiên đứng lên, trà thơm trong tay bị dùng sức đặt ở trên bàn trà, làm bắn ra bọt nước mà không biết.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Tò Mò

Hài tử này?

Mục mâu thâm thúy phát ra hồng sắc quang mang, thông qua máu tươi chảy ra từ phôi thai cho thấy hài tử này là Âm Dạ chi tử, hài tử này không phải là?

Thiên Nguyệt Thần để cho tâm tình của mình ổn định lại, cư nhiên, hài tử này cư nhiên cũng là Âm Dạ chi tử.

Hưng phấn, mong đợi, nghi ngờ, vui mừng, nội tâm Thiên Nguyệt Thần là trăm vị đan xen .

Thân thể lại một lần nữa ngồi xuống ghế, thanh âm trầm thấp không khống chế được vui sướng: “Tiếp tục.”

Các thầy thuốc tay run, phản ứng của đế vương bọn họ đều nhìn thấy, tay có chút run rẩy cố gắng làm cho mình ổn định.

Một y sư bắt đầu khâu lại bụng Cẩm phi, nữ y sư mới cầm dao tiếp tục việc trong tay.

Nữ y sư cố gắng ổn định tâm tình của mình, bởi vì kế tiếp nàng phải cắt chính là phôi thai, vạn không cẩn thận sẽ đả thương tánh mạng của hài tử trong phôi thai.

Phôi thai huyết hồng khiến cho nữ y sư vô pháp hạ thủ, bên này mũi dao mới nhẹ nhàng vẽ một cái, máu bên cạnh lập tức hướng vết dao trượt vào,

rất nhanh lại không thấy rõ dấu cắt.

Làm sao bây giờ?

Mồ hôi thấm đẫm lưng nữ y sư, đầu nữ y sư cũng bắt đầu toát ra mồ hôi, mồ hôi ướt đẫm mái tóc hắc sắc, theo sợi tóc nhỏ vào trong y bào.

Lưng bắt đầu hiện ướt một mảnh lại một mảnh.

“Bệ hạ, này... .” Các y sư đem tầm mắt chuyển hướng Thiên Nguyệt Thần.

Thiên Nguyệt Thần nhíu mày, hắn chưa từng thấy qua người ta đỡ đỡ, huống chi là mổ bụng lấy hài tử, một kẻ tôn quý như hắn chưa từng đem hài tử của phi tần nào để vào trong mắt.

“Tránh ra.” Thanh âm trầm thấp vừa nhả ra, thân thể cũng đã đứng dậy đi tới phía trước huyết thai, vươn tay phải ra, “Đem dao nhỏ cho trẫm.”

Tất cả các y sư đều sửng sốt, đế vương đây là?

Chẳng lẽ đế vương muốn tự động thủ?

“Bệ hạ, này... .” Các y sư gặp khó khăn nhìn Thiên Nguyệt Thần, đế vương tự mình động thủ lấy thai tựa hồ không thích hợp.

Mắt phượng mỹ lệ nhảy lên, không có chút nào ôn tình khiến cho bọn họ lại một lần nữa cảm nhận được ý chỉ của đế vương không ai có thể chất vấn.

“Vâng.” Nữ y sư tôn kính nói, tay cũng run rẩy tay dao nhỏ cho Thiên Nguyệt Thần.

Thiên Nguyệt Thần tiếp lấy dao trong tay nữ y sư, cũng không có lập tức hạ thủ mà là dùng chuôi dao chạm vào bên ngoài huyết thai.

Quả nhiên như ý đoán trúng chuyện tình xảy ra, chuôi dao vừa chạm vào, bên trong huyết thai bắn ra một chút lực đem chuôi dao đẩy ra.

Thiên Nguyệt Thần tựa hồ cảm thấy có chút vui vẻ, cầm lấy chuôi dao hạ xuống, chà xát một chút, tầm mắt của mọi người cũng nhìn theo sự di động của tay.

Chỉ thấy bên ngoài huyết thai nhô ra bên này một chút, một lát nhô ra bên kia.

Đây là?

Có chút mờ lung mở mắt, chứng kiến chung quanh đều là một mảnh tử sắc (màu tím), đây là nơi nào, tại sao mở mắt cũng cảm thấy phải cố hết sức như vậy.

Rõ ràng nhớ kỹ đang ngủ trên cây hoa anh đào, rõ ràng nhớ kỹ bên cạnh là cánh hoa anh đào bay lượn, tại sao bây giờ thay đổi hết thảy, chỉ là tử sắc với tử sắc (màu tím).

Cảm giác giống như là bị giam ở một nơi nào đó.

Mất mệt mỏi quá, tựa hồ lại muốn ngủ, chẳng lẽ là mình đang nằm mơ sao?

Chỉ là nghĩ như vậy, mắt lại bắt đầu đóng lại, mà lúc này, một cỗ lực đạo cường đại từ bên ngoài truyền đến, lực đạo cũng không phải là phân tán, nhưng là tập trung ở một chỗ, tựa hồ có thứ gì thọc hấn, một lát lại tiến đến, một lát lại thối lui.

Chết tiệt, nóng quá, thứ gì thọc hấn, tại sao chân của hấn lại có cảm giác thứ này mang theo xúc cảm nóng rực?

Một cái, hai cái, hăn miễn cưỡng có thể tiếp thu, nhưng là người này thật là quá đáng.

Chân nhấc lên, không chút khách khí hướng về nơi nóng rực kia đá vào, nhưng thứ nóng rực kia tựa hồ càng thêm dùng sức quay trở lại.

Không biết qua bao lâu sau, cái thứ nóng rực kia không còn thọc vào chân của hăn nữa, mắt lại bắt đầu mệt mỏi, lại một lần nữa tiến vào mộng đẹp.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Tử Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Tử Thai

Cảm giác thân thể bị người nâng lên, hần lại bắt đầu mờ lung mở mắt, nhưng đập vào mắt vẫn là một mảnh tử sắc như cũ, đây là nơi nào, đang nằm mơ sao?

Phía ngoài tựa hồ nghe được thanh âm líu ríu, nhưng hần nghe không rõ.

Đầu óc lại bắt đầu hỗn loạn , đang lúc này tựa hồ có đồ vật gì đó lại bắt đầu thọc ở chân hần, tựa hồ không có nóng lúc trước, nhưng đau quá, chết tiệt, lòng bàn chân đau quá.

Lúc trước mặc dù cứng rắn, nhưng cảm giác khác rất nhiều, hần không khỏi bắt đầu nghĩ đến cái này nhất định là vật phẩm thấp kém. (ha ha a)

Chân lại một lần nữa hung hăng đá vào.

Lần này thọc đầu của hần , ô ô... Đau, đầu nhất định nổi u , rốt cuộc là khốn kiếp chết tiệt nào.

Tay nắm lấy quả đấm của mình hướng lên, nhưng khốn kiếp kia tựa hồ vẫn không chịu buông tha hần, dọc theo thân thể hần thọc hần.

Ô ô...

Đảo cặp mắt trắng dã, vương bát kia gõ đến tiểu jj của hần, đau chết.

Ha ha ha...

Tiếng cười trầm thấp từ bên ngoài truyền đến, nghe thật là tốt, lòng có một chút thất thần.

Các y sư, hai mặt nhìn nhau, lần đầu tiên bọn họ nghe thấy tiếng cười thoải mái của đế vương, sáng lãng như vậy, sung sướng như vậy, trong ấn tượng đế vương luôn là cười tà khí, cười ma mị.

“Tiểu đông tây, hỏa khí cũng không nhỏ a.” Rốt cục Thiên Nguyệt Thần hảo tâm không trêu đùa hăn nữa.

Mọi người cả kinh, đế vương đang cùng tiểu hoàng tử (tiểu công chúa) trong huyết thai nói chuyện, đây chính là kì tích a, đế vương chưa bao giờ đi xem những hoàng tử, công chúa kia, mượn đế vương nói chuyện, cũng quá phiền.

Nhưng lúc này cư nhiên...

Tiểu đông tây?

Cong miệng lên, là cùng mình nói chuyện sao?

Nhưng thật kỳ quái, tiếng nói của hăn thật kỳ quái, nhưng tại sao mình nghe hiểu?

Nhưng là Tiểu đông tây?

Là mình sao?

Nhắc chân lên lại một lần nữa không khách khí đá ra phía ngoài.

Thiên Nguyệt Thần nhú mày, Tiểu đông tây của hăn thoát nhìn kiêu ngạo vô cùng a, khoe miệng lại một lần nữa không tự chủ nhếch lên, xem

ra Tiểu đông tây này sẽ mang đến cho cuộc sống của hắn nhiều niềm vui thú khác.

Đưa tay hướng những nơi nhô ra từ phôi thai sờ soạn, sau đó cầm thật chặt.

Mọi người lại một lần nữa ngây người, máu đỏ tươi dây lên tay đế vương, đây là một người chán ghét người khác đụng chạm, là một đế vương cực kỳ khiết phích sao?

Nơi nắm trong tay tựa hồ có thể cảm giác được sức lực mỏng manh, Thiên Nguyệt Thần có thể tưởng tượng tính mạng nho nhỏ trong đó đang dao động, trong lòng thật chờ đợi.

Trên người Âm Dạ chi tử này chảy cùng huyết mạch với hắn hay không, Tiểu đông tây của hắn có thú vị như trong tưởng tượng hay không.

Tiểu đông tây, ngàn vạn lần đừng làm cho phụ hoàng mất đi hứng thú a.

Cảm giác chân mình tựa hồ bị tay người cầm lấy, ấm áp nhàn nhạt truyền vào lòng bàn chân, mệt mỏi mệt lung lại bắt đầu tập kích toàn thân, ánh mắt lại một lần nữa híp lại.

Thiên Nguyệt Thần đem dao nhỏ trong tay cho nữ y sư.

“Bệ hạ?” Nữ y sư không hiểu rõ.

“Sẽ làm hắn bị thương.” Lần đầu tiên mọi người nghe được thanh âm hàm chứa tiểu ý, chưa ra đời đã làm cho bệ hạ sủng ái cùng lo lắng như vậy, hài tử này nhất định không tầm thường .

Đây là ý nghĩ của những người đang có mặt tại đây.

Thiên Nguyệt Thần một tay nắm ngón chân còn nhỏ kia, một ngón tay trở hướng về phía huyết thai, một cổ sức mạnh trong suốt từ đầu ngón tay

Thiên Nguyệt Thần phát ra.

Là Thủy, thủy ma pháp, các y sư nhìn nhau, đem thủy ma pháp rót vào đầu ngón tay, Thủy cũng vừa cũng nhu, cũng không bị máu dung nhập vào, cũng sẽ không đả thương hài tử bên trong.

Tâm đế vương rốt cuộc mang theo ý nghĩ như thế nào?

Từ từ huyết thai bị chia làm hai nửa, hai y sư vội vàng đem huyết thai mở rộng ra, một trận tử quang chói mắt phát ra, song sắc mặt của tất cả mọi người đều tái nhợt, bên trong huyết thai là tử huyết (máu màu tím).

Bởi vì ở Mạn La quốc, tử sắc không phải là màu sắc được chúc phúc.

Mạn Đà La hoa tử sắc là vạn ác chi nguyên.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Tử Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Ra Đời

Tử quang chói mắt từ trong cung điện của Cẩm phi truyền ra, sáp nhập vào trong bóng tối sâu thẳm.

Thiên Nguyệt Thần không nói gì, chẳng qua là mục mâu thâm thúy chăm chú nhìn chăm chăm phôi thai tử sắc, cho dù là Ám Dạ chi tử cũng chưa từng gặp phải tình huống như thế.

Tay của chúng y sư đỡ phôi thai bắt đầu nhịn không được mà run lên, cung nữ sau lưng đế vương nhìn phôi thai tử sắc sợ đến mức tất cả đều quỳ xuống.

Đồng thời hai chân còn không ngừng run rẩy.

Ở đây Nặc Kiệt được coi là người hiểu rõ Thiên Nguyệt Thần nhất, lúc này cũng hoàn toàn không hiểu nổi trong lòng đế vương đang suy nghĩ gì.

Không khí bị đè nén khi đế vương trầm mặc dần dần trở nên mỏng manh, mồ hôi, nước mắt đã hòa lẫn vào nhau, phân không rõ.

Thật lâu sau tiếng cười trầm thấp của đế vương lại một lần nữa truyền ra.

“Tiểu đông tây, phụ hoàng càng lúc càng hứng thú với người a, người nói nên làm cái gì bây giờ?” Bàn tay cao quý ôn nhu vuốt huyết thai tử sắc.

Đế vương kia cố ý thả chậm thanh âm giống như là lẩm bẩm tự nói, hoặc như là đang hướng về thai hài nói chuyện, nhưng thật ra mọi người biết là thêm cả cảnh cáo bọn họ.

Ân...

Giống như là đáp lại lời nói của Thiên Nguyệt Thần, qua lớp phôi thai mỏng manh, tiếng thở rất nhỏ truyền ra.

Thanh âm non nớt ngọt ngào như sương sớm, khiến cho tâm Thiên Nguyệt Thần lại một lần nữa nổi lên kích thích thị huyết.

Mang theo này một cỗ kích thích, Thiên Nguyệt Thần khẩn cấp muốn biết hài tử trong tử thai này rốt cuộc có bí mật như thế nào?

Tâm vừa động, Thủy ma pháp trong suốt lại một lần nữa tập trung vào đầu ngón trỏ, dùng lực nhẹ nhàng từ từ cắt tử thai (thai màu tím).

Tầm mắt của Thiên Nguyệt Thần nhìn hài tử trong tử thai không chớp mắt.

Ai nói hài tử mới ra sinh giống như tiểu hầu tử xấu xí, ai nói tử sắc không phải màu sắc được chúc phúc, giờ khắc này Thiên Nguyệt Thần cảm thấy tử sắc là màu sắc xinh đẹp nhất trên thế giới này.

Bởi vì tử sắc đưa tới cho hân một tiểu đông tây xinh đẹp như vậy.

Làn da thủy nộn mà trong suốt nhẵn nhụi như bạch ngọc, phảng phất khẽ vừa dùng lực cũng có thể xuất bọt nước, gương mặt đỏ bừng giống như quả táo chín làm cho người ta nhìn không được muốn cắn một ngụm,

Mà Thiên Nguyệt Thần cũng thật sự làm, đôi môi hơi mỏng khẽ mở ra, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt hài tử.

Cái mũi khéo léo thẳng tắp, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi hé mở, mí mắt nhắm chặt phảng phất còn lộ ra tơ máu hồng hồng, lông mi dài màu nâu nhạt cong lên.

Càng làm cho người kinh ngạc chính là mái tóc, loáng thoáng có thể nhìn thấy không giống với màu tóc của người khác.

Thủy phần sắc (màu hồng nước), trời ạ, Thiên Nguyệt Thần không thể nào tin nổi, cư nhiên là thủy phần sắc, đây tuyệt đối là màu sắc độc nhất vô nhị trong toàn bộ Thiên Thụy đại lục.

Thiên Nguyệt Thần cẩn cẩn dực dực (cẩn thận từng li từng tí) ôm hài tử trong ngực, chết tiệt, tim đập quá mau.

Ân...

Tiểu đông tây tựa hồ không hài lòng vì bị ôm chặt, giãy dụa giật giật thân thể, bàn tay nhỏ bé trắng noãn tùy ý quơ, lòng bàn tay mềm nhẹ dán lên gương mặt tuấn mỹ của Thiên Nguyệt Thần.

Mọi người kinh hãi, tiểu hoàng tử mới xinh chẳng những xinh đẹp như hoa, hơn nữa bàn tay cư nhiên vung lên gương mặt đế vương, càng làm cho bọn họ kinh ngạc chính là đế vương hiển nhiên không hề tức giận.

Bàn tay nhỏ bé lướt qua khuôn mặt của Thiên Nguyệt Thần, sau đó nhét vào trong cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng của mình, nhẹ nhàng mút lấy.

Giống như là hấp thụ lấy mẫu nãi.

Động tác vô cùng khả ái, Thiên Nguyệt Thần thầm nghĩ.

Đột nhiên cảm giác trên người ẩm ướt, Thiên Nguyệt Thần không giải thích được nhũ mào, đem hài tử trần truồng trong ngực cách xa một chút.

Cúi đầu nhìn ngoại bào của mình?

Cái trán nhăn lại thật chặt, nơi ướt át kia còn truyền ra một cỗ mùi nhàn nhạt, nhìn nhìn lại thủy hoa của tiểu gia hỏa, còn nhỏ từng giọt từng giọt

nước. (nói tóm lại là bé Triệt nhi nhà ta đã tiểu lên người phụ hoàng mình để ra mắt ạ)

Lần đầu tiên đại não của Thiên Nguyệt Thần có chút phản ứng không kịp.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Khinh Phủ (Khẽ Vuốt)

Chờ Thiên Nguyệt Thần ý thức được, nước tiểu của tiểu tử kia đã ra hết, thủy hoa lại mềm nhũn đi xuống.

Đưa tay đụng đụng, mềm nhũn, non nớt, phẩn phẩn, có thể loáng thoáng nhìn thấy tơ máu hồng hồng cùng gân xanh, Thiên Nguyệt Thần không phải là chưa từng chơi đùa với tiểu hài tử, chỉ là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một tiểu đồng tây thanh tú lại xinh đẹp như vậy.

Nhìn cử động của đế vương, đại não của tất cả mọi người đều ngưng phản ứng, đế vương luôn luôn hỉ nộ vô thường sau một khắc muốn làm cái gì căn bản không ai trong bọn họ có thể đoán trước .

Mà việc duy nhất bọn họ có thể làm là không ngừng xoa mồ hôi lưu lại trên trán.

Nặc Kiệt lớn mật đi tới.

“Bệ hạ.” Thanh âm trung tính không có kích động như trước, cẩn cẩn dực dực thấp giọng kêu.

“Ân?” Thiên Nguyệt Thần chuyên tâm nhìn tiểu đồng tây của hắn như cũ, sờ soạng thân thể nhỏ bé hoàn mỹ không dấu vết từ trên xuống dưới, từ trước ra sau.

Da của anh nhi tỏa ra hương thơm, tốt đẹp không gì so sánh được a.

“Cái kia... Cái kia tiểu hoàng tử còn nhỏ... Bệ hạ... Cái kia... Sợ rằng... Không thích hợp.” Cuối cùng Nặc Kiệt khúm núm đem lời muốn nói biểu đạt rõ ràng.

Thiên Nguyệt Thần nhíu mày, ánh mắt lạnh lùng chuyển hướng Nặc Kiệt: “Người cho là trẫm muốn làm cái gì?”

“Phác thông” một tiếng, hai chân Nặc Kiệt mềm nhũn ngã quỵ trên mặt đất, “Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết.” Nặc Kiệt một bên trong miệng hô đáng chết, một bên không ngừng xoa mồ hôi, sao hắn lại phạm lỗi hồ đồ như thế.

Cư nhiên đi suy đoán quân tâm, hơn nữa, hơn nữa còn nói ra. Hắn cư nhiên đem ý nghĩ kỳ quái bệ hạ muốn tiểu hoàng tử nói ra.

“Người vừa mới trong miệng gọi hắn cái gì?” Thanh âm Thiên Nguyệt Thần lạnh nhạt như cũ, động tác cũng không giảm ôn nhu đem tiểu đông tây ôm vào trong ngực, sợ lạnh khí ban đêm làm hắn đông lạnh.

“Tiểu... Tiểu hoàng tử a.” Nặc Kiệt không cảm thấy có cái gì không đúng, tiểu jj đó là đương nhiên là tiểu hoàng tử .

Chờ một chút... Tiểu jj... Xong... Hắn nhìn thấy thứ không nên nhìn...

Sau đó “Đông” một tiếng, tổng quản đại nhân của Mạn La đế quốc vĩ đại bị hù dọa ngất đi.

“Đứng lên.” Thiên Nguyệt Thần nhìn Nặc Kiệt giả bộ bất tỉnh, nhắc chân đá hắn một cái.

Nặc Kiệt nhắm mắt, hắn đã hôn mê, làm sao có thể đứng lên, tiếp tục, tiếp tục hôn mê. (ôi chết cười)

“Khi quân chi tội, y luật mà giết, người nói trảm nên cắt ngang thì tốt hay là chẻ dọc thì tốt.” Giọng nói của Thiên Nguyệt Thần mặc dù cực kỳ bình thản, nhưng các y sư cùng cung nữ, bọn thái giám bên cạnh cũng nhin không được một lần nữa run lên.

Dù sao đều là chết, kiên quyết bất tỉnh. Trong lòng Nặc Kiệt kiên định nghĩ, căn cứ vào 108 lần kinh nghiệm của hãn, cuối cùng bệ hạ nhất định sẽ buông tha.

Thiên Nguyệt Thần nhú mày, lần này thật đúng là vẫn còn có thể giả bộ, nhưng...

Khóe miệng Thiên Nguyệt Thần nổi lên nụ cười tà mị, thanh âm trầm thấp hết lần này tới lần khác không bỏ qua cho kẻ giả bộ té xỉu trên đất: “Nghe nói trong phòng của người góp nhặt không ít tóc giả sang quý... .”

“Nô tài đáng chết.” Không đợi Thiên Nguyệt Thần nói xong, thân thể Nặc Kiệt vừa động, lập tức tỉnh lại, hướng phía Thiên Nguyệt Thần dập đầu, bởi vì động tác của hãn quá nhiều kích động, tóc giả trên đầu rơi xuống, nhất thời cái đầu trụi lủi lờ lờ kim quang.

“Đủ rồi, trảm bây giờ không muốn cùng người hồ nháo, thông minh lên một chút, đi bưng nước nóng tới Kim Long điện, trảm tẩy rửa thân thể cho Tiểu đông tây.” Thiên Nguyệt Thần nói xong ôm tiểu đông tây trong ngực xoay người rời đi.

“Bệ hạ.” Rốt cục thanh âm của Nặc Kiệt khôi phục bình thường.

Thiên Nguyệt Thần dừng lại cước bộ.

” Cấm phi nương nương kia?” Nặc Kiệt bước nhỏ chạy đến phía sau Thiên Nguyệt Thần.

“Đã chết sao?” Thiên Nguyệt Thần vô tình trả lời.

“Còn chưa.” Nặc Kiệt nhìn y sư phía sau, thấy bọn họ lắc đầu.

“Vậy thì được rồi.” Thiên Nguyệt Thần vừa mới chuẩn bị muốn đi, thanh âm Nặc Kiệt lại truyền ra: “Cái kia... Cái kia... .”

“Cái gì?” Mơ hồ cảm thấy thanh âm hoàng đế đã bắt đầu tức giận, rốt cục Nặc Kiệt vẫn là vì giữ cái mạng nhỏ mà không đem lời trong lòng nói ra.

Nhìn bóng dáng đế vương đi xa, Nặc Kiệt chỉ có im lặng hỏi ông trời.

Hắn muốn nói: bệ hạ, ngài ôm tiểu hoàng tử trần truồng đi ra ngoài, ngài không cảm thấy lạnh, nhưng tiểu hoàng tử cũng sẽ lạnh a.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Mệnh Danh (Đặt Tên)

Mạn La quốc mặc dù bốn mùa như mùa xuân, phong cảnh hàng năm như vẽ, nhưng vào đêm vẫn cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Nhưng mà tối nay tinh quang rực rỡ bầu trời, rọi khắp mọi nơi của Mạn La hoàng cung.

Thiên ty giám viết: Thánh Nhật chi đại cát.

Người trần tròng cảm giác có chút lạnh, nhin không được tới gần nơi ấm áp, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn dựa vào lồng ngực của Thiên Nguyệt Thần mà cọ cọ, tựa hồ cảm thấy cách ngoại bào có chút không thoải mái, bàn tay nhỏ bé trắng nõn từ trong miệng phấn hồng rút ra, khẩu thủy (nước miếng) trong suốt dính trên tay từ miệng chảy xuống, còn bất chợt dính vào ngoại bào trước ngực Thiên Nguyệt Thần.

Bàn tay nhỏ bé dính khẩu thủy tùy ý huy vũ một chút, giống như là ở trên ngực Thiên Nguyệt Thần lục lọi trừ cái gì đó, sau đó bàn tay nhỏ bé kéo y phục của Thiên Nguyệt Thần ra, đem khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên lồng ngực Thiên Nguyệt Thần.

Khanh khách

Tiếng cười thỏa mãn truyền ra.

Tim Thiên Nguyệt Thần đập càng lúc càng nhanh, từ trước đến giờ hẳn luôn cảm thấy tiểu hài tử thực phiền toái, nhưng lúc này lại cảm thấy tiểu

gia hỏa trong ngực khiến cho hắn không muốn buông tay, nụ cười ngọt ngào có thể mê hoặc lòng người.

Cho dù bàn tay nhỏ bé dính khẩu thủy (nước miếng) chạm vào lồng ngực cũng được Thiên Nguyệt Thần cho rằng thập phần sạch sẽ.

Hiểu rõ tiểu hài tử cảm thấy rét lạnh , Thiên Nguyệt Thần kéo áo ra ngoài đem tiểu hài tử che lại, hai người trần truồng cứ như vậy dán vào nhau thật chặt.

Đột nhiên một cổ cảm giác kỳ dị từ trong lòng Thiên Nguyệt Thần truyền ra, toàn thân Thiên Nguyệt Thần tê dại trong nháy mắt, cúi đầu chỉ thấy tiểu gia hỏa kia đang há hốc mồm mút thỏa thích trước ngực của hắn.

Ý thức được hết thảy, cổ họng cảm thấy khô cạn, cảm giác dọc theo bộ ngực truyền khắp toàn thân của hắn.

Chết tiệt.

Thiên Nguyệt Thần nhịn không được gầm nhẹ, hắn cư nhiên, cư nhiên bởi vì hành động vô thức của tên tiểu tử trong ngực này mà muốn.

Ý thức được mình đã bắt đầu bị kích thích, Thiên Nguyệt Thần thầm kêu không tốt, ôm tiểu hài tử vào trong ngực hoả tốc đếm tấm cung của hắn – Kim Long điện.

“Bệ hạ.” Nặc Kiệt đem nước ấm đặt trong dục trì, gọi Thiên Nguyệt Thần đang chăm chú nhìn tiểu hoàng tử.

“Đi ra ngoài, sai người chuẩn bị y phục, nhớ cho kỹ da của tiểu hài tử rất mềm, đừng để cho trẫm thấy y phục mà tiểu đồng tây mặc để lại bất kỳ một tia tỳ vết nào.”

“Vâng.” Nặc Kiệt một bên gật đầu một bên ghi nhớ mệnh lệnh.

“Đúng rồi, cái này là cái gì?” Thiên Nguyệt Thần trực tiếp hỏi đồ vật Nặc Kiệt mới mang vào.

“Hồi bộ hạ, cái này là ngọc dũng Lĩnh quốc tiến cống, do cổ ngọc thượng đẳng chế tạo thành, giá trị trăm vạn kim tệ, nô tài mới vừa nhớ tới, hình dáng của ngọc dũng giống như thuyền buồm nhỏ cho tiểu hoàng tử tắm rửa, cũng không phải ngâm nước, hơn nữa nước ấm hấp thu ngọc khí cũng có lợi với đối với thân thể tiểu hoàng tử.” Nặc Kiệt có chút hăng hái nói với Thiên Nguyệt Thần, vì đền bù sai lầm nhỏ hăn mới phạm phải.

“Thường 100 kim tử (vàng).” Thiên Nguyệt Thần chờ cung nữ đem tinh dầu cùng dầu thơm thượng đẳng bỏ trong ngọc dũng, hòa tan vào nước ấm, mới đưa tiểu hài tử trong ngực đặt vào.

Song tiểu hài tử mới sinh ra mềm mại không xương đang say sữa ngủ, cốt tủy của anh nhi cũng chưa có lực độ, bất đắc dĩ Thiên Nguyệt Thần một tay ôm tiểu hài tử, tay kia cầm lấy nhung bố (vải nhung) đã thấm ướt cần cần dực dực lau.

Trong ngọc dũng tóe lên bọt nước, ướt cả ngoại bào quý báu của Thiên Nguyệt Thần...

Hôm sau tuần mỹ đế vương hạ chỉ: lục hoàng tử tên Thiên Nguyệt Triệt.

Thanh triệt (trong veo) ưu mỹ như nguyệt ảnh (ánh trăng) phản chiếu.

Phải không? Tiểu gia hỏa của ta.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Tế Ti

Mục mâu của Thiên Nguyệt Thần hàm chứa ý cười nhìn chăm chú vào tiểu gia hỏa được lông cừu thượng đẳng bao lấy trước mắt, bởi vì nước nóng mà gương mặt hồng nộn, bàn tay nhỏ bé trắng nõn nắm thật chặt ngón trỏ của hắn mà đưa vào miệng cắn, trong miệng không có răng mang lại cảm xúc mềm mại.

“Kỳ quái... Thật là kỳ quái...” Nặc Kiệt ở một bên nâng cằm lên không tự kìm hãm được nói nhỏ.

“Kỳ quái nơi nào?” Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt trong ngực có chút buồn bực, tại sao đứa nhỏ này mới tắm rửa, nhiệt độ cơ thể lại xuống thấp như thế?

Mạn La đế quốc có một tập tục, hài tử nào mới sinh ra cũng phải tắm rửa, nhưng hôm nay hài tử được đế vương ôm trong ngực là hài tử đầu tiên trong lịch sử được Mạn La đế vương đích thân tắm rửa.

Nặc Kiệt nghiêm nhiên không biết lời nói nhỏ của mình đã lọt vào tai Thiên Nguyệt Thần.

“Bình thường mà nói hài tử mới sinh cũng sẽ oa oa khóc lớn, nhưng tại sao lục hoàng tử không hề có một chút dấu hiệu?”

“Người nói cái gì?” Thanh âm như tùy ý lại ẩn tàng lãnh ý, Nặc Kiệt đột nhiên bừng tỉnh, mới phát hiện vừa rồi đã vô tình trả lời câu hỏi của đế vương.

“Bệ hạ... .” Hai chân khễ cong vừa chuẩn bị quỳ xuống.

“Đủ rồi.” Trầm giọng ngăn cản động tác của Nặc Kiệt, “Còn có tốt nhất sau này người cách trăm ba bước, miễn cho nước miếng của người nhỏ giọt trên người tiểu đông tây.”

Nặc Kiệt nhanh ngậm miệng lại, lui về phía sau ba bước, động tác cực nhanh nghiêm nhiên nhìn không ra trọng lượng 200 cân.

Đang lúc này cửa vang lên tiếng thông báo của thị vệ.

Nặc Kiệt hướng Thiên Nguyệt Thần khom lưng, đi ra ngoài.

“Cũng đến giờ hơi rồi(buổi tối chín giờ —— mười giờ) còn lớn tiếng ồn ào?” Nặc Kiệt hướng thị vệ bên ngoài nhắc nhở.

“Đại tổng quản, không phải bọn thuộc hạ lớn tiếng ồn ào, mà là Đại tể ti đã trể thế này còn ầm ĩ muốn gặp bệ hạ, ta đã nói : lúc này bệ hạ không rảnh, nhưng là....” Thị vệ kính cẩn giải thích.

Toàn bộ hoàng cung ai không nể mặt Nặc Kiệt, thậm chí phi tử ở hậu cung được sủng ái dụng phải Nặc Kiệt còn phải gọi một tiếng Nặc tổng quản, bởi vì, từ lúc Thiên Nguyệt Thần là thái tử, Nặc Kiệt cũng đã ở bên cạnh hắn , hai người rõ ràng là chủ tớ, nhưng hai người cũng là thanh mai trúc mã.

Phàm là những chuyện xấu Thiên Nguyệt Thần làm tuyệt đối không thể thiếu phần Nặc Kiệt.

Nặc Kiệt gật đầu, hướng phía Đại tể ti Bối Đức Nhĩ nói: “Không biết đã trể thế này Đại tể ti không ở tể ti tháp nghỉ ngơi, lại tới quấy rầy bệ hạ vì việc gì?”

Bối Đức Nhĩ nghiêm túc nhìn Nặc Kiệt: “Thỉnh Nặc tổng quản nhanh đi thông báo bệ hạ một tiếng, nói là thánh hoa trong tế ti tháp có chuyện.”

Tế ti ở Mạn La đế quốc là những người luyện ma pháp đặc chủng, bọn họ học ma pháp không phải là công kích, phòng thủ, cũng không phải là y liệu (chữa bệnh), mà là một loại ma pháp đặc thù có thể tiên đoán.

Đương nhiên không phải ai cũng có thể luyện, cho nên tế ti ở Mạn La đế quốc rất ít.

Thánh hoa?

Nặc Kiệt gật đầu chạy nhanh vào, chuyện về thánh hoa không phải chuyện đùa.

Thánh hoa ở Mạn La đế quốc chính là Mạn Đà La hoa kim sắc (màu vàng) hiếm thấy, cho đến bây giờ ở Mạn La đế quốc chỉ có một cây, vẫn được thờ cúng bên trong tế ti tháp, chính là dù đã trải qua nhiều nhiều mưa gió cũng chưa từng nở hoa.

Thậm chí có không ít người suy đoán cái gọi là thánh hoa kia chỉ là truyền thuyết, nhưng Nặc Kiệt biết, từ nhỏ đi theo Thiên Nguyệt Thần, đối với chuyện tình của Mạn La đế quốc có thể nói là hãn quen thuộc tận cành lá.

Bên trong tế ti tháp

Nhân thần thâm trầm của Thiên Nguyệt Thần nhìn Mạn Đà La kim sắc trước mắt.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hẳn cũng sẽ hoài nghi những gì được chứng kiến hôm nay là ở trong mộng.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Song Sắc

Mạn Đà La kim sắc là thánh hoa của Mạn La đế quốc, nó đại biểu cho may mắn cùng hạnh phúc, là được thần chúc phúc .

Trong truyền thuyết, nếu như nhận được Mạn Đà La kim sắc sẽ nhận được sức mạnh thần ban cho, mà hôm nay Mạn Đà La kim sắc ngàn năm chưa nở hoa cứ nhiên nở hoa rồi.

Đây vốn là chuyện tình vui vẻ của cả nước, nhưng giờ phút này Đại tể ti Bối Đức Nhĩ cũng cười không nổi.

Bởi vì trên cành của Mạn Đà La kim sắc cũng không phải là Mạn Đà La hoa ròn kim sắc, mà là cánh hoa kim sắc vây lấy nhụy hoa tử sắc.

Ai cũng biết Mạn Đà La tử sắc ở Mạn La đế quốc mang theo tà ác cùng kinh khủng, cho nên ở Mạn La đế quốc có rất ít con dân lựa chọn phục sức tử sắc.

Đương nhiên cũng không phải là nói tử sắc là màu sắc có tội.

Không giống sự khẩn trương cùng bất an của Bối Đức Nhĩ, chẳng qua Thiên Nguyệt Thần chỉ nheo lại mắt phượng nhìn chăm chăm này Mạn Đà La kim tử sắc, thật là một đóa hoa thúc vị, kim sắc vây lấy tử sắc, hồi tưởng lại, hẳn tựa hồ vừa mới được chứng kiến quang thái (ánh sáng) tử sắc đẹp mắt.

Trong đầu lướt qua phôi thai tử sắc kia, trong lòng khẽ nghĩ, hoa này nở thật đúng lúc a, hoàng nhi của trăm quả nhiên là tiểu gia hoả thú vị.

Bối Đức Nhĩ không hiểu thần thái trong mắt đế vương, cũng không biết làm thế nào, hắn cảm nhận được giờ phút này tâm tình của bệ hạ phi thường tốt, trong lòng có chút nghi ngờ, không phải bệ hạ nên khẩn trương cùng tức giận sao?

Đột nhiên cảm giác được không khí quanh thân có chút bị đè nén, tâm Bối Đức Nhĩ căng thẳng, cái trán đổ mồ hôi.

“Người đang suy đoán lòng trẫm sao?” Thanh âm trầm thấp không vô tình như trước, mà phảng phất có thể mê hoặc lòng người, nhưng nghe vào trong tai Bối Đức Nhĩ không khỏi kinh hãi.

“Vi thần đáng chết.” Hai chân khễ cong, Bối Đức Nhĩ quỳ xuống.

Bàn tay tôn quý tay vỗ về cánh hoa kim sắc, trong hai mắt sâu không thấy đáy của nam nhân hiện ra trợn trợn toan tính thú vị, tay khễ vừa dùng lực, môi mỏng mở ra: “Muốn một người chết còn không đơn giản sao?”

Trong phút chốc Mạn Đà La kim sắc tượng trưng cho thần thánh từ trên nhánh cây rơi xuống, đế vương duỗi tay ra, Mạn Đà La kim sắc bay tới trước mắt Bối Đức Nhĩ đang quỳ trên mặt đất.

Bối Đức Nhĩ cảm giác được máu toàn thân từ từ kết băng, bắt đầu từ hai chân, từ trái tim, dọc theo chung quanh, không ngừng trở nên lạnh.

“Đứng lên đi.” Nhìn Thiên Nguyệt Thần chuyển động, toàn thân Bối Đức Nhĩ vẫn run run không dứt, thân thể chuyển hướng nhìn ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng tỏ lộ ra hơi thở âm trầm.

Toàn thân Bối Đức Nhĩ buông lỏng rồi lại vô lực té trên mặt đất.

Đều nói quân tâm khó dò, mới vừa rồi hắn là từ bên bờ sinh tử thoát ra a.

“Tiếp theo?” Thiên Nguyệt Thần mạn bất kinh tâm (thờ ơ) tựa vào bên cạnh cửa sổ, tùy ý hỏi, tay đùa bốn nhánh cây từ ngoài cửa sổ vươn vào.

“Hồi... Hồi bệ hạ, bởi vì thấy được Mạn Đà La kim sắc nở, vi thần lo lắng, cho nên vi thần lớn mật... Nhìn tương lai.”

Tế ti học ma pháp là dự tri (tiên đoán) —— dự tri ma pháp, bởi vì khó học, cho nên cực ít.

“Nói tiếp.” Thanh âm đùa giỡn như cũ, nhưng Bối Đức Nhĩ đổ mồ hôi càng nhiều, vốn định đứng lên nhưng thân thể lại run rẩy ngã trên mặt đất, tiếng thở hổn hển có thể chứng minh hãn cố gắng đè nén khiếp sợ cỡ nào.

“Vâng, ...”

Tiếng nói rơi xuống, toàn thân Bối Đức Nhĩ đã vô lực, đây là lần đầu tiên hãn phát hiện nam nhân này cũng không giống như mọi người thấy trong mắt, ngả ngớn như vậy, phóng túng như vậy, nam nhân này là đế vương chân chính của Mạn La đế quốc.

Đứng xa xa nhìn bóng lưng Thiên Nguyệt Thần rời đi, đầu óc quanh quẩn thanh âm của hãn: bắt đầu từ hôm nay Mạn La đế quốc không cần tế ti.

Thiên Nguyệt Thần ra khỏi tế ti tháp, mục mâu hàm chứa tiểu ý càng ngày càng thâm thúy, vận mệnh của trăm năm giữ ở trong tay trăm, không biết trước vận mệnh mới có thể cảm thấy thật hảo ngoạn.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Ngã Bệnh

Từ tế ti tháp trở lại, vừa bước vào Kim Long điện đã nghe bên trong âm ỉ lật trời.

“Nửa đêm canh ba, cảm thấy chưa đủ náo nhiệt sao?” Thanh âm âm lãnh từ cửa vang lên, tầm mắt Thiên Nguyệt Thần lạnh lùng nhìn mọi người chung quanh, “Nếu đánh thức Triệt nhi, trăm đêm đầu bọn người cắt đi ném vào trong động xà.”

Không nhìn mọi người đang phát run quỳ trên mặt đất, bóng dáng lướt nhanh qua cánh cửa đi vào tẩm cung.

Đi vào tẩm cung Thiên Nguyệt Thần mới phát hiện náo nhiệt phía ngoài phải tôn náo nhiệt bên trong là sự phụ .

“Đây là có chuyện gì?” Thanh âm không tự chủ được mà cao lên, hơi thở lạnh lùng theo sự tức giận của Thiên Nguyệt Thần mà bắt đầu phát ra.

“Bệ hạ.”

“Bệ hạ.”

Tất cả mọi người nhất tề quỳ xuống.

Tầm mắt Thiên Nguyệt Thần quét qua cung nữ, thái giám, cuối cùng đem ánh mắt dừng lại trên người Nặc Kiệt: “Người ngại cổ đeo quá lâu.”

“Bệ hạ, tiểu hoàng tử đã xảy ra chuyện.” Nặc Kiệt run rẩy trả lời.

Cái gì?

Hai chân vô tình đá văng người quỳ trước mặt hẳn, nhanh chóng đi tới long sàng, tâm chấn động mạnh một cái, chỉ thấy khuôn mặt phẫn phẫn nhỏ nhắn lúc này đã trở nên tái nhợt, cái miệng đỏ bừng nhỏ nhắn còn không ngừng hộc bọt mép, cái trán không ngừng đổ mồ hôi, nếu không phải vẫn trướng (cái màn) kim sắc làm nổi bật khuôn mặt, chắc chắn làm cho người ta cảm thấy lúc này tiểu gia khóa không khác gì người chết.

Nhanh chóng vén chăn tơ lên đem tiểu đông tây nằm đơn độc ở trên long sàng ôm vào trong ngực, tay run lên, tại sao người tiểu gia hóa lại lạnh như vậy.

“Y sư đâu? Trị liệu sư đâu?” Thanh âm lạnh xuống một lần nữa, Thiên Nguyệt Thần chưa bao giờ phát hiện tâm mình sẽ khẩn trương như vậy, giờ khắc này hẳn phảng phất có một loại vọng động muốn giết người, là ai, là ai để cho tiểu đông tây của hẳn biến thành như vậy, hẳn phải lột da y, rút gân y, rút hết máu trong người y.

“Truyền... Đã đi truyền... .” Nặc Kiệt một tay xoa mồ hôi lạnh một bên trả lời, từ nhỏ đi theo bộ hạ, chưa từng thấy hẳn tức giận như vậy.

Bộ hạ luôn luôn ưu nhã, biếng nhác, đối với chuyện gì cũng sẽ không để ý, nhưng lần này đối đãi với tiểu hoàng tử cư nhiên, cư nhiên...

“Người tự mình đi cho trầm, một nén nhang, trầm chỉ cho bọn họ một nén nhang... .”

Ân...

Không đợi Thiên Nguyệt Thần nói hết lời, Thiên Nguyệt Triệt trong lòng ngực của hẳn phát ra than nhẹ, bởi vì thân thể trở nên lạnh nên cảm thấy không thoải mái, trong miệng không ngừng phát ra thanh âm ô ô, bàn tay

nhỏ bé cố gắng từ trong chần vờn ra, tới gần người Thiên Nguyệt Thần, bởi vì thân thể con người có nhiệt độ cao hơn.

Thiên Nguyệt Thần nhú chân mày, sau đó giải khai y phục của mình, lồng ngực dày rộng phơi bày trước mặt mọi người, đương nhiên không có một người dám ngẩng đầu xem.

Theo sau kéo chần tơ phủ lấy Thiên Nguyệt Triệt ra, giải khai y phục trên người hắn, để cho hắn trần truồng tựa sát vào mình.

Hai người tựa vào cùng nhau, một cổ rét lạnh thấu xương truyền vào Thiên Nguyệt Thần, trời ạ, Thiên Nguyệt Thần không thể tin được nhiệt độ trên người tiểu đông tây lại thấp như vậy.

Nếu tiếp tục như vậy, lục phủ ngũ tạng của tiểu đông tây sẽ kết thành băng.

Thiên Nguyệt Thần nhanh chóng dùng tay phải của mình đặt lên rốn của Thiên Nguyệt Triệt, một ngọn lửa hồng sắc (màu đỏ) xuất hiện ở trong lòng bàn tay Thiên Nguyệt Thần.

Cảm thấy nhiệt lượng, sắc mặt tiểu đông tây không còn tái nhợt như lúc trước, tâm Thiên Nguyệt Thần cũng bắt đầu đỡ lo lắng một chút.

“Mau... Mau... .” Cửa truyền đến thanh âm Nặc Kiệt, sự thật chứng minh tốc độ chạy trên đường của tổng quản đại nhân đúng là không phải nhanh bình thường.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Chữa Trị

Đây là?

Y sư bởi vì lúc trước vừa mới mổ bụng cho Cẩm phi, cho nên rất rõ ràng tiểu hoàng tử được đế vương ôm vào trong ngực. Về phần trị liệu sư lại không được biết.

Bệnh bình thường chắc chắn không làm phiền trị liệu sư xuất động, nhưng hôm nay thị vệ của Kim Long điện tới thỉnh hắc, cho nên hắc nhanh chóng chạy đến.

Y sư cùng trị liệu sư đều học ma pháp trị liệu, chẳng qua là cấp bậc bất đồng.

Hệ ma pháp trị liệu cùng hệ ma pháp công kích, hệ ma pháp phòng ngự bất đồng, công kích cùng phòng ngự vận dụng nguyên tố ma pháp hắc ám: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ là ngũ hành nguyên tố, mà hệ ma pháp trị liệu lại dùng quang hệ (ánh sáng) nguyên tố.

“Còn không nhanh lên cho trẫm.” Lạnh giọng hét lớn bọn phế vật ngu ngốc này, Thiên Nguyệt Thần lại một lần nữa nổi lên vọng động muốn giết người.

Nghe tiếng hét to của đế vương, y sư cùng trị liệu sư nhanh chóng khôi phục lý trí bắt đầu luống cuống tay chân xem bệnh cho Thiên Nguyệt Triệt, nhưng Thiên Nguyệt Triệt vẫn ôm thật chặt Thiên Nguyệt Thần thể nào cũng không nguyện ý rời đi.

“Bệ hạ, thân thể tiểu hoàng tử quá lạnh, nhất định phải đem tiểu hoàng tử chuyển qua ôn thất (phòng ấm), nếu không hẳn sẽ liên tục dựa vào bệ hạ, vì thân không cách nào xem bệnh cho tiểu hoàng tử.” Trị liệu đạo sư Lôi Á Thư Đặc vừa sờ đến thân thể lạnh như băng của Thiên Nguyệt Triệt, lập tức cảm thấy tình huống không đúng, nếu tiếp tục như vậy hài tử trong ngực bệ hạ sẽ chết rét.

Lời nói của Lôi Á Thư Đặc không phải Thiên Nguyệt Thần không hiểu, nhưng Tiểu đông tây ôm rất chặt, suy tư chỉ chốc lát lạnh giọng kêu: “Nặc Kiệt, đem hồng bảo thạch (hồng ngọc) do tiểu quốc phương Tây tiến cống lần trước đến đây.”

“Vâng.” Một trận gió nổi lên, đại tổng quản 200 cân đã sớm không còn bóng dáng, chỉ chốc lát công phu, Nặc Kiệt lại cầm lấy một hộp hồng bảo thạch giá trị trăm vạn kim tệ xuất hiện ở trước mắt, thật làm cho người nghi ngờ không dứt.

“Đem hồng bảo thạch phân tán ở bốn phía giường, lợi dụng linh khí bên trong hồng bảo thạch mà dẫn dắt thành quang hệ (ánh sáng) ma pháp, nhiệt độ cái này chắc đủ chứ?” Thiên Nguyệt Thần hỏi.

“Vâng, bệ hạ.” Lôi Á Thư Đặc gật đầu, nhưng một hộp hồng bảo thạch là chất liệu tốt nhất để chế tạo pháp trường a, trong lòng Lôi Á Thư Đặc không thôi hô, sớm biết như thế khi đó hướng bệ hạ xin một khối cho rồi.

Nặc Kiệt ngay lập tức đem những hồng bảo thạch này phân tán ở bốn phía long sàng, vẫn không quên buồn bã lặng yên vài giây, cũng may không phải là tóc giả quý giá nhất của hắn, tiếp theo những y sư kia chia ra đứng ở bên cạnh mỗi hồng bảo thạch, đem ma pháp của bọn hắn rót vào bên trong hồng bảo thạch, hồng bảo thạch bởi vì được rót vào nguồn sáng mà sáng lên, bốn phía tỏa sáng nhất thời tạo thành một vòng ma pháp ấm áp, Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt nhẹ nhàng bỏ vào trong vòng ma pháp.

Bởi vì cảm thấy nhiệt lượng trong vòng ma pháp, thân thể xích lôa quơ tay chân, mồ hôi trên trán không ngừng rơi, khuôn mặt tái nhợt lại bắt đầu có huyết sắc.

Song điều này cũng chỉ trong chốc lát, theo sau tiểu đông tây lại bắt đầu khóc ồ lên, tiếng khóc khàn cả giọng khiến tâm Thiên Nguyệt Thần như bị thứ gì đó thắt chặt.

Oa... Oa...

Phảng phất có ngàn vạn loại đau giày vò lấy hăn, càng làm cho người kia ngạc nhiên, trên làn da thủy nộn mà bóng loáng phảng phất có đồ vật gì đó hoạt động, bàn tay nhỏ bé của tiểu đông tây theo vật hoạt động kia mà không ngừng nắm.

“Đây là có chuyện gì?” Thanh âm Thiên Nguyệt Thần phảng phất rét lạnh như băng, khiến cho người xung quanh không ai dám thở mạnh, trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ tầm cung hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng khóc không ngừng vang lên trong vòng ma pháp kia.

Lôi Á Thư Đặc kinh hãi, ngay lập tức tiến lên tạo vòng phòng hộ (một loại quang hệ ma pháp), một mảnh nhu hòa quang mang xuất hiện ở trong hồng quang đem thân thể nho nhỏ của Thiên Nguyệt Triệt vây lại, vòng phòng hộ bên trong ma pháp phi thường ôn hòa, tiểu đông tây trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, tiếng khóc cũng chậm chậm nhỏ.

Nhưng cũng chỉ trong chốc lát, lập tức Thiên Nguyệt Triệt lại một lần nữa khóc khàn cả giọng.

Lôi Á Thư Đặc lại nhanh chóng tạo đủ thuật (thuật chữa bệnh) cấp sáu ở bên trong vòng phòng hộ, là đủ thuật cao nhất trên toàn bộ Thiên Thụy đại lục, quang mang trong suốt từng chút từng chút hấp thu vào trong cơ thể Thiên Nguyệt Thần, thứ hoạt động bên trong cơ thể tựa hồ đã bị khống chế,

thân thể tiểu đông tây cũng tạm thời ngưng huy động, tiếng hít thở đều đều từ từ truyền ra.

Trong lòng mọi người cũng bắt đầu động một chút, nhưng chuyện cũng không có vì vậy mà kết thúc, lãnh khí trên người Thiên Nguyệt Thần không ngừng phát ra, nhiệt độ quanh thân lại bắt đầu hạ xuống.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Băng Tầm

Lôi Á Thư Đặc đổ mồ hôi xoay người đối mặt với đế vương băng lãnh.

“Bệ hạ, chuyện tình tiểu hoàng tử không phải là rất lạc quan.”

Mắt phượng lạnh lùng quét qua, mục mâu phong tình vạn chủng lúc trước giờ khắc này giống như Diêm La thị huyết, vạt áo mở rộng mơ hồ lộ ra sự gợi cảm của nam nhân.

Thân thể đi tới trước giường, vươn tay vào vòng phòng hộ Lôi Á Thư Đặc triển khai cho Thiên Nguyệt Triệt, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán Thiên Nguyệt Triệt.

Ân...

Thanh âm của tiểu đông tây ghen ngào, chuyển hướng bên trong tiếp tục ngủ, tâm lại bị thứ gì xẹt qua, mới vừa rồi, hẳn không cách nào tưởng tượng mới vừa rồi tiểu đông tây của hắn đang thụ lấy đau khổ như thế nào.

“Trẫm muốn kết quả.” Thanh âm kiên định của Thiên Nguyệt Thần nhả ra: “Cho dù phải trả bằng bất cứ giá nào.”

Tâm mọi người lại một lần nữa nhảy lên, thanh âm chấp nhất của đế vương có ý nghĩa khẳng định địa vị sau này của tiểu hoàng tử, đồng thời quan hệ đến tính mạng của bọn họ.

Tiểu đông tây còn chưa có mở mắt xem thế giới này, sao có thể rời đi.

Trầm thậm chí còn chưa cảm nhận được người sẽ mang lại cho trầm vui vẻ gì, sao có thể để người rời đi.

Làm Âm Dạ chi tử của trầm, trầm lại càng không cho phép người rời đi.

“Bệ hạ... .” Lôi Á Thư Đặc nhìn quanh bốn phía muốn nói lại thôi.

“Nói.” Thiên Nguyệt Thần vung tay lên, ngồi bên giường, quý khí cùng uy nghiêm của đế vương trong nháy mắt bày ra.

“Sắc Vi đế quốc quanh năm khí hậu vô thường, bốn mùa xuân lạnh, hạ nhiệt, thu lãnh, đông hàn, vi thần đã từng du ngoạn qua Sắc Vi đế quốc, tò mò nơi đó lại có người dùng một loại côn trùng luyện tập thủy hệ ma... .”

“Trọng điểm.” Sắc mặt Thiên Nguyệt Thần lại bắt đầu xấu xí.

“Vâng, vâng.” Lôi Á Thư Đặc đẩy nhanh tiết tấu: “Nơi đó có một loại côn trùng tên là băng tằm, vô cùng hàn độc, có thể bám vào trong cơ thể con người, người năng lực mạnh có thể điều khiển nó trở thành ma thú của mình, năng lực kém sẽ bị cản trở.”

“Phanh” một tiếng, bình hoa quý báu thụ không nổi lãnh khí trên người đế vương mà mà nứt ra, Thiên Nguyệt Thần đột nhiên đứng lên.

“Bệ hạ bớt giận.”

“Bệ hạ bớt giận.”

Mọi người quỳ thành một đoàn, nghe lời nói của trị liệu đạo sư Lôi Á Thư Đặc, mọi người hiểu rõ một việc, tiểu hoàng tử tôn quý của bọn họ bị băng tằm dựa vào .

Cực kì tức giận, Thiên Nguyệt Thần cố gắng điều khiển chính mình, nhưng mục mâu hắc sắc lộ ra tơ máu, con người từ từ biến đỏ.

Nặc Kiệt thăm kêu không tốt.

“Đi ra ngoài, toàn bộ các người đi ra ngoài.” Nặc Kiệt vội vàng đem cung nữ, thái giám quỳ trên mặt đất đuổi ra ngoài.

“Nói tiếp cho trầm.” Ánh mắt huyết hồng nhìn chăm chăm Lôi Á Thư Đặc, giống như hàn băng thấu xương.

“Vâng, bệ hạ, từ tình huống của tiểu hoàng tử, sợ là tiểu hoàng tử lúc còn trong bụng nương nương cũng đã bị băng tẩm dựa vào , băng tẩm vừa mới bắt đầu còn là một con nhỏ, nhỏ đến mức mắt người cơ hồ nhìn không thấy, sau lại vào trong bụng nương nương, đi theo tiểu hoàng tử hấp thu dinh dưỡng, hơn nữa Mạn La đế quốc bốn mùa ôn hoà hiền hậu, cho nên băng tẩm thức tỉnh chậm, may mà vừa lúc tiểu hoàng tử ra đời, nếu ở trong mẫu thai nghỉ ngơi mấy tháng nữa, đợi băng tẩm hoàn toàn thức tỉnh sẽ chịu không được nhiệt độ cơ thể mẹ, thai nhi sẽ bị cắn nuốt từng chút một, sau đó phá thai mà xuất. Bất quá tiểu hoàng tử mới ra đời, phải dùng nước ấm rửa sạch, nước ấm kích thích băng tẩm, cho nên...”

“Hỗn trưởng.”

Nắm chặt tay đập vào trên long sàng, long sàng bằng thạch ngọc nhất thời xuất hiện khe hẹp, nếu không nghĩ đến tiểu hoàng tử còn nằm trên đó, lúc này long sàng cũng sớm đã chia năm xẻ bảy.

Nặc Kiệt yếu ớt nghĩ.

Lúc này ánh mắt huyết hồng của Thiên Nguyệt Thần đã bắt đầu phát ra ánh sáng lạnh, âm trầm mà vô tình.

“Nghe, trầm muốn hắc còn sống, sống giống như người bình thường, có điều kiện gì nói đi.”

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Hoán Huyết (1)

“Bệ hạ.” Sắc mặt Lôi Á Thư Đặc trầm trọng suy tư chỉ chốc lát, cần cần dục dục nói: “Hoán huyết.”

“Hoán huyết?” Thiên Nguyệt Thần tựa hồ đã hiểu ý tứ của Lôi Á Thư Đặc, “Hoán pháp thế nào?”

“Băng tằm nếu có thể làm ma thú của thủy hệ ma pháp có thể nói lên ở phương diện nào đó nó nhất định có linh tính, băng tằm bám vào trong cơ thể tiểu hoàng tử nên đối với mùi máu của tiểu hoàng tử tự nhiên phi thường quen thuộc, nếu như máu không đổi sạch, không cách nào bảo đảm băng tằm sẽ không tìm đến tiểu hoàng tử nữa hay không.”

“Trực tiếp phá là được, không phải sao.” Nặc Kiệt ở một bên chen miệng.

“Vô dụng, thiên tằm biến thành truyền thuyết cũng không phải là nói giả, thiên tằm mỗi một lần chết uy lực của nó càng mạnh gấp đôi, đến lúc đó nó sẽ tìm tới tiểu hoàng tử.” Lôi Á Thư Đặc mặc dù là trị liệu đạo sư, nhưng năm xưa đi khắp Thiên Thụy đại lục, học thức của hắn ở Mạn La đế quốc cũng là có một không hai.

“Mỗi một lần chết uy lực của nó sẽ mạnh gấp đôi sao?” Thiên Nguyệt Thần tà ác nở nụ cười, “Nếu như vậy cho Triệt nhi làm súng vật để chơi.”

“Bệ hạ.” Nặc Kiệt có chút hơi sợ, ý nghĩ của chủ tử quả nhiên không phải người bình thường có thể suy nghĩ.

“Vậy thì hoán huyết đi.” Sự tức giận của Thiên Nguyệt Thần đã từ từ biến mất, thay vào đó là toan tính thú vị, nhưng là nhìn kỹ thì không khó phát hiện trong mắt kia mơ hồ cất giấu sát ý.

“Theo ý tứ của bệ hạ thì đối với máu của ai?” Lôi Á Thư Đặc hỏi ra mấu chốt của vấn đề.

Toàn bộ tâm cung lại một lần nữa yên tĩnh trở lại, đều chờ đợi Thiên Nguyệt Thần ra lệnh.

Thiên Nguyệt Thần không nói gì, xoay tầm mắt hướng lên tiểu đông tây đang nằm ngủ trong vòng phòng hộ, thân thể nho nhỏ cuộn lại, làm cho người ta nhìn tâm cũng sẽ nhói lên.

Lại một lần nữa nghiêng người ngồi lên bên long sàng, vươn tay vuốt làn da tinh tế phấn phấn của tiểu đông tây, tiểu đông tây xinh đẹp như vậy sao có thể dễ dàng chết được?

Cho nên trăm sẽ không để cho người chết.

Lại nghĩ tới tử quang hoa mỹ, nghĩ tới Mạn Đà La song sắc bên trong tế ti tháp, cuối cùng nghĩ tới lời tiên đoán của tế ti Bối Đức Nhĩ, Thiên Nguyệt Thần cười.

Máu của ai có đủ tư cách ở trên thân thể tiểu đông tây đặc biệt này?

Máu của trăm đủ tư cách phải không?

“Chuẩn bị đi, dùng máu của trăm.” Thiên Nguyệt Thần xoay người đối mặt với Lôi Á Thư Đặc, giọng nói bình thản, thanh âm trầm thấp trước sau như một, nhưng mỗi người ở đây đều biết cho tới bây giờ đế vương chưa từng nói giỡn.

Cũng không ai dám nghĩ lời nói của đế vương là giỡn chơi.

“Nhưng là, chuyện hoán huyết không phải chuyện đùa, thỉnh bệ hạ nghĩ lại.”

“Thỉnh bệ hạ nghĩ lại.”

Lôi Á Thư Đặc cùng Nặc Kiệt đè nén khiếp sợ trong lòng.

“Nghĩ lại, bốn lần, năm lần cũng thế, các người cho là trên thế giới này còn người có máu xứng với tiểu đông tây của ta sao?”

Mục mâu hàm tiếu (chứa ý cười) mang theo nồng đậm hứng thú.

“Nhưng chuyện này... .” Lôi Á Thư Đặc còn muốn mở miệng, bị Nặc Kiệt cắt đứt: “Nô tài đi chuẩn bị điểm tâm chờ bệ hạ hưởng dụng.”

“Nặc Kiệt, ngươi? Bệ hạ?” Lôi Á Thư Đặc lại muốn mở miệng.

“Mệnh của trẫm cũng không phải do trời, cũng không phải do người quyết định.” Giọng nói cuồng ngạo ngạo thị (khinh thường) thiên hạ.

“Vâng.” Lôi Á Thư Đặc biết hẳn nhiều lời vô ích, cần gấp chính là trong lúc hoán huyết phải bảo đảm an nguy của đế vương, không, còn phải giữ được an nguy của tiểu hoàng tử.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Hoán Huyết (2)

“Bệ hạ, việc này không nên chậm trễ, đầu tiên vi thần đem máu trên người tiểu điện hạ bỏ ra, trong quá trình lấy máu băng tằm theo máu chảy ra, khi máu ở trên người tiểu điện hạ chảy ra một nửa, lại đem máu của bệ hạ đưa vào, cho đến khi toàn bộ máu của tiểu điện hạ đều được đổi sạch.

Sau khi làm máu của tiểu điện hạ chảy ra một nửa, vi thần đem nửa máu còn lại của tiểu điện hạ ngưng tụ một chỗ, dễ dàng đưa máu của bệ hạ vào, khi đó tiểu điện hạ sẽ xuất hiện trạng thái chết tạm thời.”

“Trẫm hiểu rõ, bắt đầu đi.” Thiên Nguyệt Thần bình tĩnh mở miệng: “Nhớ kỹ, trẫm muốn kết quả, bất kể hậu quả thế nào, nghe rõ?”

“Vâng, vi thần rõ ràng.” Lôi Á Thư Đặc xoa mồ hôi gặt đầu, lời nói của Thiên Nguyệt Thần rất rõ ràng, không cần biết phải dùng bao nhiêu máu, hắn cũng phải cứu tiểu điện hạ.

“Bệ hạ, phải tìm người tới ôm chặt tiểu điện hạ, bởi vì thời điểm hoán huyết phải đem hồng bảo thạch bên người tiểu điện hạ triệt tiêu, đồng thời cởi bỏ vòng phòng hộ để cho băng tằm trong cơ thể tiểu điện hạ thức tỉnh.” Lôi Á Thư Đặc nhìn sắc mặt khó coi của Thiên Nguyệt Thần một chút, kiên trì tiếp tục nói: “Đến lúc đó băng tằm thức tỉnh sẽ ở trong thân thể tiểu điện hạ du đãng, toàn thân tiểu điện hạ sẽ lại lạnh như băng mà đau đớn, cho nên...”

“Trẫm rõ ràng.” Thiên Nguyệt Thần thoáng chút dăm chiêu nhìn Thiên Nguyệt Triệt trong vòng phòng hộ, mục mâu sâu thẳm như trải qua trăm

đạo cảm xúc: “Trẫm tới ôm.”

“Nhưng bộ hạ còn phải... .” Lôi Á Thư Đặc chưa nói hết câu đã bị ánh mắt Thiên Nguyệt Thần ngăn lại.

“Vâng, vi thần rõ ràng.” Cuối cùng Lôi Á Thư Đặc bất đắc dĩ lấy ra từ trong rương y dược tiểu đao cùng ống hút máu (đường kính ước 0. 5 ly mề): “Bộ hạ, đầu tiên vi thần đem ống hút máu nối vào mạch máu của bộ hạ và tiểu điện hạ.”

“Ân.” Thiên Nguyệt Thần gật đầu, vươn tay trái, Lôi Á Thư Đặc tiếp lấy tay Thiên Nguyệt Thần, xắn tay áo của hắn lên trên vai.

Nhưng y phục quá mức mềm mại, lại trượt xuống tới.

“Cắt.” Đơn giản hai chữ cho tuyên cáo kết quả của y phục, không hề suy nghĩ chỉ một tay áo này có giá trị đến hàng ngàn kim tệ.

“Vâng.” Lôi Á Thư Đặc gật đầu, kỳ thực hắn cũng cảm thấy cắt đi sẽ làm việc tương đối dễ dàng, liền lấy ra kéo từ trong rương y dược, “Tê” một cái, toàn bộ tay áo bị cắt xuống, lộ ra cánh tay rắn chắc.

Đầu tiên Lôi Á Thư Đặc lấy ra một da gân buộc chặt nửa cánh tay trên của Thiên Nguyệt Thần, tiếp theo lấy ra ống hút máu có kim tiêm cắm vào huyết mạch trên cánh tay.

Sau đó nhìn Thiên Nguyệt Triệt nằm ở trong vòng phòng hộ một chút, nhìn hắn thủy nộn, lòng có chút không thôi, kim tiêm này cắm vào da nhẵn nhụi đối với đứa bé này mà nói đau cỡ nào a.

Hắn sẽ chịu được sao?

Nhưng nếu như không làm vậy, một ngày đứa bé này sẽ vĩnh viễn rời thế giới này, không cách nào tưởng tượng chuyện này sẽ khiến đế vương tức

giận mà làm ra chuyện gì.

“Bệ hạ, tiểu điện hạ... .” Lôi Á Thư Đặc do dự một chút: “Nên đem kim tiêm cắm ở nơi nào trên người tiểu điện hạ, vì thần sợ đến lúc đó tiểu điện hạ lộn xộn làm cho máu nghịch lưu.”

Tâm không có lý do gì trầm xuống, một cổ thương tiếc xa lạ lan tràn vòng quanh lồng ngực của hắn, tầm mắt nóng rực nhìn chăm chăm Thiên Nguyệt Triệt trên long sàng rất lâu.

“Trẫm ôm hắn, cắm ở trên cánh tay của hắn, không có việc gì.”

Không cách nào tưởng tượng kim tiêm đâm vào làn da non nớt sẽ khiến hắn cảm thấy đau đớn như thế nào.

“Vâng, thỉnh bệ hạ ôm chặt tiểu điện hạ trước, vì thần bắt đầu hoán huyết.” Lôi Á Thư Đặc ý bảo y sư bên cạnh hồng bảo thạch thối lui, cũng giải trừ vòng phòng hộ trên người Thiên Nguyệt Triệt.

Không có hồng bảo thạch làm thành vòng quang hệ ma pháp, còn giải trừ đi vòng phòng hộ, băng tằm trong cơ thể Thiên Nguyệt Triệt bắt đầu khiến nhiệt độ giảm cực nhanh, chỉ chốc lát, thân thể Thiên Nguyệt Triệt lạnh như băng .

Thiên Nguyệt Thần vội vàng đem Tiểu đông tây ôm chặt trong ngực, nước mắt trong suốt vô ý thức chảy xuống, Thiên Nguyệt Thần mở tay ra, nước mắt nhỏ giọt lòng trong bàn tay của hắn, chính hắn cũng có chút sửng sốt, tại sao lại tiếp giọt lệ kia?

Ô ô...

Tiếng khóc của Tiểu đông tây lại bắt đầu loáng thoáng truyền ra.

“Triệt nhi, không khóc.” Thanh âm trầm thấp ôn nhu, chưa bao giờ ôn nhu khiến cho Thiên Nguyệt Thần có chút không quen, nhưng là làm tới cũng thuận tay như vậy.

Lôi Á Thư Đặc mang da gân hướng ra cánh tay nhỏ bé của Thiên Nguyệt Triệt buộc thật chặt, kim tiêm lạnh lạnh cắm vào.

Oa... Một tiếng, tiếng khóc thanh thúy của anh nhi (trẻ con) từ trong tấm cung của đế vương truyền ra, bàn tay nhỏ bé phì phì huy vũ.

Tay phải Thiên Nguyệt Thần ôm thắt lưng của Thiên Nguyệt Triệt, dùng cánh tay phải của mình để cho đầu Thiên Nguyệt Triệt tựa vào trong khuỷu tay, theo sau lại dùng tay trái nắm thật chặt cánh tay của Thiên Nguyệt Triệt đang vung lên.

Kim tiêm được cắm vào tay trái của Thiên Nguyệt Triệt.

Ổng hút máu thập phần trong suốt nổi lấy cánh tay của hai người huyết thống ràng buộc.

Oa... Oa...

Thiên Nguyệt Triệt vẫn khóc như cũ, tâm Thiên Nguyệt Thần cũng đi đó mà lạnh xuống.

Lôi Á Thư Đặc lệnh y sư lấy một chậu nước đặt ở dưới chân Thiên Nguyệt Triệt, ngay sau đó lấy ra lưỡi dao sắc bén trong rương y dược.

“Bệ hạ?” Ngẩng đầu đợi ý chỉ cuối cùng của đế vương.

Thiên Nguyệt Thần không nói gì, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Lôi Á Thư Đặc cầm lưỡi dao sắc bén nhẹ nhàng trượt, máu đỏ tươi từ gân chân Thiên Nguyệt Thần xông ra.

Oa... Oa...

Oa... Oa...

Thiên Nguyệt Triệt khàn cả giọng, tiếng la khóc vang vọng toàn bộ Mạn La hoàng cung, tác động đến trái tim nguội lạnh của đế vương, cũng mở màn cho trận trận máu tanh cùng giết chóc.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Gặp Mặt

“Tròn một tháng, tại sao Triệt nhi vẫn chưa tỉnh lại?” Thiên Nguyệt Thần nhần nại đã đến cực hạn, ưu nhã cùng phong độ ngày xưa hoàn toàn không còn nữa.

“Vi thần cũng rất kinh ngạc, dựa theo tình huống tiểu điện hạ đã sớm tỉnh, hơn nữa thân thể tiểu điện hạ khôi phục vô cùng tốt, máu của điện hạ cũng không có phát sinh kháng cự, hơn nữa...” Lôi Á Thư Đặc nói đến một nửa thì ngừng lại.

“Nói.”

“Vi thần cả gan, thân thể tiểu điện hạ không giống người bình thường, đầu tiên còn không quan sát đến, nhưng kể từ khi tiểu điện hạ đổi lại máu của bộ hạ, mỗi lần vi thần dùng quang hệ ma pháp trị liệu cho tiểu điện hạ, có thể rất rõ ràng cảm nhận được hai cỗ lực lượng chống lại nhau.”

“Ý của ngươi là máu của trẫm cũng là một nguyên nhân trong đó khiến hãn không tỉnh lại?” Thiên Nguyệt Thần đứng ở bên giường đưa lưng về phía Lôi Á Thư Đặc.

Lôi Á Thư Đặc nén lời nói trong cổ họng, thế nào cũng không dám phát ra.

“Nói, trẫm muốn nghe lời nói thật.” Thiên Nguyệt Thần xoay người, mục mâu hắc sắc làm cho người ta nhìn không ra tâm tình, nhưng chân mày nhíu lại, mơ hồ có thể thấy được lúc này hãn đã nhần nại đến giới hạn.

“Vâng.” Lôi Á Thư Đặc nhuận nhuận cổ họng, đã chuẩn bị đem đầu đặt trên lưỡi đao: “Hoán huyết đêm đó, vì thần... Vì thần thấy được hai mắt bệ hạ đỏ như máu, vì thần cả gan... .” Thanh âm bắt đầu có một tia run rẩy: “Cả gan xin hỏi bệ hạ có phải là Âm Dạ chi tử hay không?”

“Đông” một tiếng, nường theo thấy hai chân Lôi Á Thư Đặc ngã xuống đất, mục mâu của Thiên Nguyệt Thần bắt đầu biến thành màu đỏ như máu, nụ cười có chút tà mị cùng thị huyết: “Người nói chính là đôi mắt này sao?”

Thanh âm trầm thấp giống như là từ bên bờ hắc ám truyền đến, khiến cho Lôi Á Thư Đặc bị khống chế không thể nhúc nhích, tim dường như muốn từ trong thân thể nhảy ra.

“Tiếp tục, Âm Dạ chi tử cùng với việc hoàng nhi đến bây giờ còn không thanh tỉnh có liên hệ gì?” Lời nói của Thiên Nguyệt Thần ngoài dự liệu của Lôi Á Thư Đặc.

Lôi Á Thư Đặc là đại đạo sư quang hệ ma pháp, cảm nhận được đế vương không có ý tứ trách tội hần, hồi thần tiếp tục nói: “Nếu bệ hạ là Âm Dạ chi tử, như vậy vì thần cả gan đoán ma pháp của bệ hạ hần là ma pháp hắc ám, bệ hạ chuyển máu sang thân thể tiểu điện hạ cũng mang theo nguyên tố ma pháp hắc ám.”

“Cho nên người nói trên người hoàng nhi có hai loại lực lượng chống lại, trong đó một loại là sức mạnh hắc ám của trẫm, như vậy còn lại là loại nào?” Ánh mắt lại hiện lên toan tính thú vị, Tiểu đông tây quả nhiên thú vị vô cùng, cũng không uống máu trên người trẫm, lực lượng thần bí a, song sắc Mạn Đà La...

“Vì thần xấu hổ, vì thần cũng không biết, nhưng có thể cùng hắc ám ma pháp sinh ra đối kháng cũng chỉ có quang minh ma pháp (quang hệ ma pháp), cho nên vì thần phỏng đoán lúc tiểu điện hạ xuất hiện thì trong cơ thể liền mang theo quang minh ma pháp.”

“Nga?” Nhíu mày nhìn tiểu đông tây ngủ ở trên giường lộ ra nụ cười ngọt ngào, Thiên Nguyệt Thần không thể tin được ngón tay của tiểu đông tây lại nhẹ nhàng giật giật.

Ân...

Cái miệng anh đào nhỏ nhắn phát ra than nhẹ, tay nhỏ bé vươn ra xoa xoa cái mũi.

Đây là nơi nào?

Mắt thế nào cũng không mở ra được, toàn thân đau đớn giống như là bị đao cắt, tử sắc, hắc nhớ kỹ lúc trước mở mắt chung quanh là một mảnh tử sắc.

Tử sắc, màu sắc hắc yếu nhất, bao hàm hắc sắc thần bí cùng phẫn sắc (màu hồng) lãng mạn.

Nhưng là tại sao? Tại sao bốn phía lại là một mảnh tử sắc.

Lông mi bắt đầu khẽ giật, mí mắt non mịn từ từ mở ra, đôi mắt linh quang tò mò nhìn bốn phía, đập vào mắt là xa lạ hết thảy, đây là nơi nào?

Nằm ở trên chăn lông, đỉnh đầu hướng về bên cạnh chuyển động, đồ dung đều mang phong cách văn nhã cổ xưa, mang theo một chút thời thượng, sau đó tầm mắt một khắc nhìn thấy người kia liền ngưng chuyển động.

Mục mâu kia giống như đêm tối, thâm thúy hàm chứa tiểu ý (ý cười) thú vị chăm chú nhìn vào hắc.

“Ta là phụ hoàng của ngươi, Tiểu đông tây của ta.” Nam nhân giống như nhìn thấu nghi ngờ trong ánh mắt hắc, thanh âm trầm thấp tràn ra.

“Bệ hạ, ánh mắt tiểu điện hạ... .” Thanh âm sợ hãi của Lôi Á Thư Đặc từ một bên truyền đến.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Uy Nãi

Đôi mắt mê mang không biết làm sao nhìn Thiên Nguyệt Thần, trong đầu nhỏ hồi tưởng câu nói kia của Thiên Nguyệt Thần: ta là phụ hoàng của ngươi, Tiểu đông tây của ta.

Thiên Nguyệt Thần buồn cười nhìn Thiên Nguyệt Triệt nằm ở trên giường, trong ánh mắt trong suốt là con người kim sắc (màu vàng), con người rồng kim sắc, mà giờ khắc này cặp mắt kia đang ngốc nghếch nhìn nhìn.

Thiên Nguyệt Thần đi qua đem tiểu đông tây ôm vào trong ngực: ” Tiểu đông tây ngốc nghếch, rốt cục đã tỉnh.”

Ngốc nghếch? Mình sao? Tiểu đông tây?

Lúc lý trí Thiên Nguyệt Triệt còn chưa thanh tỉnh, bụng nhỏ vừa lúc “Cô lũ... Cô lũ...” Vang lên.

Thiên Nguyệt Thần buồn cười vuốt cái bụng nhỏ của tiểu đông tây: “Nguyên lai là Triệt nhi đói bụng rồi a.”

...

Bây giờ là tình huống nào, trong tấm cung, Thiên Nguyệt Triệt bị một thiếu phụ ôm vào trong ngực, thiếu phụ giải khai áo, lộ ra nhũ nãi tuyết trắng mà mượt mà, sau đó đưa tới miệng của hắn.

Oa... Oa...

Tiếng la khóc lại một lần nữa vang lên.

Thế nào lại như vậy? Thế nào lại là tiếng la khóc, hẳn rõ ràng mở miệng nói chuyện, lý trí rất cục một khắc khôi phục.

Thiên Nguyệt Thần nghe tiếng khóc của Thiên Nguyệt Triệt liền xông vào, song nhìn đến tình huống trước mắt nhin không được cười phá lên ha ha.

Chỉ thấy con trai bảo bối của hắn liều mạng đá chân, tay nhỏ bé nắm hai cái nhũ nãi của nãi nương, cái miệng nhỏ nhắn mím thật chặt, cố gắng phe phẩy đầu nhỏ.

Nghe thấy tiếng cười của Thiên Nguyệt Thần, mọi người nhanh chóng quỳ xuống, duy chỉ có nãi nương quỳ cũng không được mà không quỳ cũng không được.

Đi quá bế Thiên Nguyệt Triệt từ tay nãi nương ôm vào ngực, thấy lệ rơi đầy khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt phượng nhíu lại: “Trẫm bảo các người chăm sóc tiểu đông tây thật tốt, các người cho trẫm thấy cái gì?”

“Bệ hạ tha mạng.” Đế vương đột nhiên hạ thanh âm khiến mọi người quỳ trên mặt đất nhin không được run run.

“Bệ hạ, thật sự là tiểu điện hạ thế nào cũng không chịu uống sữa, nô tỳ không thể làm gì a.” Nãi nương nhanh chóng quỳ xuống, không kịp để ý lúc này mình đang loã lồ chật vật.

Nhíu mày nhìn tiểu đông tây ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn, Thiên Nguyệt Triệt mím chặt cái miệng nhỏ nhắn, cố gắng chui vào trong lòng Thiên Nguyệt Thần, mùi vị này là mùi vị hắn quen thuộc, cho dù lúc mới ra sinh còn không ý thức, nhưng mùi vị này hắn nhớ kỹ, thanh âm người nam nhân này hắn cũng nhớ kỹ.

Lúc đập vào mắt chỉ là một mảnh tử sắc, hần nghe thấy thanh âm phía ngoài, là thanh âm của nam nhân này, nhưng bây giờ, bụng của hần thật đói, bụng nhỏ lại một lần nữa “Cô lỗ... Cô lỗ...”.

“Tại sao Triệt nhi không uống sữa, cái bụng nhỏ không phải rất đói sao?” Thiên Nguyệt Thần vuốt vuốt bụng Thiên Nguyệt Triệt hỏi, cũng không để ý một anh nhi có thể trả lời với hần thế nào.

Cái miệng nhỏ nhắn của Thiên Nguyệt Triệt giật giật: đó là nhũ nãi của nữ nhân a, sao hần có thể ngâm lấy.

Song nghe vào trong tai Thiên Nguyệt Thần cũng là thanh âm riu ra riu rít.

Thanh âm mang tiểu ý lướt qua đỉnh đầu Thiên Nguyệt Triệt: “Triệt nhi nhỏ như vậy đã làm quân tử a, khiến cho phụ hoàng thấy dễ chịu, nhưng là làm quân tử cái bụng Triệt sẽ đói nha.”

Ta mới không phải quân tử, cũng không muốn làm quân tử. Thiên Nguyệt Triệt nói thầm trong lòng.

“Bệ hạ, nô tài có một biện pháp có thể khiến cái bụng tôn quý của tiểu điện hạ không đói.” Mắt Nặc Kiệt lóe sáng.

“Nga? Nói nghe một chút, dùng được có thưởng.”

Cái bụng tôn quý?

Nghe lời nói của Nặc Kiệt, Thiên Nguyệt Triệt giật giật trong lồng ngực Thiên Nguyệt Thần, thân thể mềm mại không xương chuyển hướng Nặc Kiệt, ánh mắt ngơ ngác, cái người này thật quá béo.

Sau đó cố gắng chuyển động trong ngực Thiên Nguyệt Thần, muốn nhìn một chút bụng của mình rốt cuộc có bao nhiêu tôn quý, chẳng qua là đáng

tiếc thân thể nho nhỏ động thế nào cũng không được thấy bụng mình.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Tế Nãi

Rốt cục sau khi Thiên Nguyệt Triệt đói bụng nửa canh giờ, Nặc Kiệt chảy mồ hôi xuất hiện ở trước cửa Kim Long điện.

“Nhanh lên một chút... Nhanh lên một chút... .” Thanh âm cao cao tức thời vang lên.

Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt đi ra bên ngoài tẩm cung, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng nhin không được mà sửng sốt, một con trâu lớn xuất hiện trong cung điện của hắn?

“Người làm cái gì vậy?” Cau mày hỏi Nặc Kiệt, nhưng Thiên Nguyệt Triệt vận tiểu y phục kim hoàng (vàng rực) nằm ở trong lòng hắn lại sáng mắt lên, Thiên Nguyệt Triệt biết đại công công mập mập kia định làm cái gì.

Nhất thời ở trong ngực Thiên Nguyệt Thần huy vũ tay chân.

“Hoàng nhi lại bắt đầu đói bụng sao?” Thiên Nguyệt Thần vỗ vỗ cái bụng nhỏ của Thiên Nguyệt Triệt an ủi: “Hoàng nhi đừng lo lắng, xong ngay đây.”

“Nặc Kiệt.”

“Vâng, vâng, vâng.” Nặc Kiệt nhanh chóng sai người mang ngọc sạch sẽ tới chế thành thùng nước, đồ mà tiểu điện hạ dùng đương nhiên là phải thượng đẳng , sau đó đem ngọc dùng đặt dưới bụng trâu, tiếp theo tự mình dùng tay vắt sữa, nhất thời một mảnh sữa tươi tuyết trắng chảy xuống.

Ha hả...

Ha hả...

Một trận tiếng cười thanh thúy phát ra từ cái miệng nhỏ của Thiên Nguyệt Triệt, mục mâu kim sắc lóe quang mang, thú vị nhìn Nặc Kiệt, người này có chút ý tứ.

Nhưng không ngờ trên người của hắn cũng có một đạo quang mang thú vị nóng rực theo dõi, khoe miệng nam nhân đồng dạng nở nụ cười.

Tâm chấn động mạnh một cái, Thiên Nguyệt Triệt khẽ ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Thiên Nguyệt Thần, ở nơi mục mâu thâm thúy không thấy đáy, Thiên Nguyệt Triệt nhìn rõ ràng bóng dáng của mình, nhưng tầm mắt Thiên Nguyệt Thần quá mức lột trần cùng bá đạo, khiến cho tim của hắn phảng phất bị khống chế, nam nhân này phát hiện cái gì sao?

Toét cái miệng nhỏ nhắn hướng phía Thiên Nguyệt Thần bày ra quang mang rực rỡ nhất, giơ lên bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ gương mặt tuần tú của Thiên Nguyệt Thần.

Bàn tay to bao trùm lên tay nhỏ bé, thanh âm trầm thấp từ đôi môi khêu gợi Thiên Nguyệt Thần nhả ra: “Hoàng nhi cũng biết phụ hoàng đang suy nghĩ gì sao?”

Ân?

Hai mắt Thiên Nguyệt Triệt hai mắt vừa chuyển, nhin không được muốn té xỉu, ta van người đừng xem ta như anh nhi (con nít) có được hay không, mà thế nào mình lại biết?

Chờ một chút, tại sao mình lại nghe hiểu lời nói của quốc gia này, tại sao mình lại biết mình không phải là anh nhi mới sinh, thật giống như trong ý thức đã có, là ai cho mình những ý thức này, con mắt trong suốt hồn nhiên

vụt qua một tia sắc bén, cũng bởi vì đây là ánh mắt của anh nhi nên người khác không để ý.

Cô lổ lổ...

Bụng nhỏ lại tức thời kêu lên, quấy rầy ánh mắt thăm dò của Thiên Nguyệt Thần.

“Nặc Kiệt.” Thiên Nguyệt Thần hướng phía Nặc Kiệt hô.

“Bệ hạ, được rồi.” Nặc Kiệt cầm cái chén từ trong tay cung nữ, dùng cái muỗng múc sữa tươi trong ngọc dĩnh vào chén, sau đó cầm lấy thìa đặt chén sữa trên mâm để cung nữ bưng, đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Thần: “Bệ hạ, sữa bò này có thể dứt cho tiểu điện hạ.”

Thiên Nguyệt Thần nghi hoặc nhìn Nặc Kiệt: “Cái này người học được từ đâu?”

“Hồi bệ hạ, nô tài thấy những nương nương khác thường xuyên phái người đến bãi cỏ vắt sữa, nô tài tò mò đi theo, bởi vậy hiểu được.” Nặc Kiệt kính cẩn nói.

Di... Di...

Thiên Nguyệt Triệt động cánh tay nhỏ bé, ta đã muốn chết đói, các người cũng đừng rầy rà nữa.

“Xem ra hoàng nhi rất đói bụng.” Thiên Nguyệt Thần cười nhẹ nhéo nhéo gương mặt trắng nõn, cầm lấy thìa múc sữa tươi từ trong chén ra dứt vào cái miệng nhỏ nhắn của Thiên Nguyệt Triệt.

Thìa sữa còn chưa đến gần cái miệng nhỏ nhắn, Thiên Nguyệt Triệt đã khẩn cấp há to miệng ra.

Ha ha ha...

Kim Long điện lại một lần nữa truyền ra tiếng cười sung sướng của đế vương.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Lớn Lên

Nhìn Thiên Nguyệt Triệt uống xong một chén sữa tươi đầy tràn, tâm tình Thiên Nguyệt Thần rất tốt.

Đánh nấc, trong cái miệng nhỏ nhắn của Thiên Nguyệt Triệt chảy ra vài tia sữa, lại bắt đầu muốn ngủ, bị chặn lông bọc lấy thân thể muốn động cũng không nhúc nhích được, cho nên hai mắt nhắm lại đi vào mộng đẹp ngọt ngào.

Nguyên lai anh nhi mới sinh chính là như vậy, ăn no muốn ngủ, tỉnh ngủ muốn ăn, tiểu hài tử cũng không có phiền toái như trong tưởng tượng của hân.

Ôm Thiên Nguyệt Triệt trong ngực, Thiên Nguyệt Thần đi ra bên ngoài phơi nắng.

“Chuyện kia thế nào?” Nhắm mắt giống như Tiểu đông tây trong ngực, cho dù cũng không nói gì đến trọng điểm, Nặc Kiệt đi theo phía sau cũng biết Thiên Nguyệt Thần hỏi cái gì.

“Hồi bộ hạ, đã rõ ràng, là Trữ phi.” Nặc Kiệt trả lời, Trữ phi là đại tiểu thư của Tư Đốn Phất Lai gia tộc, một trong năm đại quý tộc của Thiên Thụy đại lục.

Ở Thiên Thụy đại lục ngoại trừ Mạn La đế vương, hoàng thất tôn quý của Sắc Vi đế quốc, Anh Túc đế quốc tồn tại, thì ngũ gia tộc được chia ra

theo việc nắm giữ năm viên linh châu khác nhau Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, có thể nắm được toàn bộ ngũ hành nguyên tố trong tay lại càng xuất kỳ bất ý (việc ngoài ý muốn).

Mà Tư Đốn Phất Lai gia tộc của Trữ phi ở Mạn La đế quốc, là quý tộc nắm trong tay Thủy Linh Ngọc. Tương truyền lúc thiên địa sơ khai hỗn độn thực chất có sáu viên linh châu, trừ năm viên linh châu Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, còn có viên linh châu thứ sáu gọi là Thánh Linh châu, nhưng chuyện này cũng không có ai biết rõ ràng.

Bởi vì nếu năm viên linh châu kết hợp chung một chỗ, lực lượng của nó đã lớn đến mức người khác không thể tưởng tượng nổi, lại có ai sẽ đi quan tâm viên linh châu thứ sáu, thậm chí viên linh châu đó có thể không tồn tại?

“Nga?” Thiên Nguyệt Thần nghiền ngẫm nhếch môi, điều này hiển nhiên không ngoài dự liệu của hắn: “Tư Đốn Phất Lai gia tộc cũng bắt đầu cùng trăm chơi đùa rồi.”

“Bệ hạ?” Nặc Kiệt nghi hoặc nhìn Thiên Nguyệt Thần.

“Nặc Kiệt, chuẩn bị cho trăm lễ vật thật tốt mang đến cho Trữ phi, lễ vật gì mới thật tốt đây?” Tay Thiên Nguyệt Thần vuốt ve vết sẹo nơi gân chân của Thiên Nguyệt Triệt, mắt phượng nhíu lại, nhất thời mặt mày lại rạng rỡ .

“Nô tài đi chuẩn bị.” Trong đôi mắt Nặc Kiệt cũng lóe quang mang ác ý, kích động rời đi.

Đôi môi hồng phấn mím chặt, Thiên Nguyệt Thần hứng thú ngắm nhìn, không cách nào tưởng tượng hài tử còn nhỏ như vậy tương lai sẽ biến thành hình dáng ra sao.

Hoàng nhi, hôm nay người còn đứng ở đây là nhờ vết dao này, trăm không khỏi mong đợi cái hoàng cung này sẽ náo nhiệt cỡ nào a.

Tay xẹt qua khuôn mặt thủy nộn, mục mâu kim sắc thừa hưởng từ Mạn Đà La kim sắc thần thánh, song lời tiên đoán về song sắc Mạn Đà La sẽ có kết cục như thế nào?

Triệt nhi, cũng đừng làm cho trăm mất đi hứng thú a.

Trữ Phương Cung

“Hài tử kia tỉnh, làm sao bây giờ?” Trữ phi —— Ưu Cơ • Tư Đốn Phất Lai, khuôn mặt xinh đẹp mang theo u sầu nhìn nam nhân ngồi bên cạnh nàng.

“Không nghĩ tới bộ hạ lại có thể không tiếc tiêu hao hồng bảo thạch cao quý như vậy, thậm chí đem máu trên người mình chuyển sang cơ thể hài tử kia.” Nam nhân chính là tộc trưởng của Tư Đốn Phất Lai gia tộc, phụ thân của Ưu Cơ • Tư Đốn Phất Lai—— Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai.

Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai thật ra là một nam nhân có chút thú vị, từ bên ngoài nhìn vào hẳn, tuyệt đối là một người phong độ nhanh nhẹn, nam nhân ôn văn nho nhã. Nhưng lúc này trong đôi mắt ôn nhã kia là âm lãnh băng hàn, đó là bởi vì sự chấp nhất và khát khao quyền lực.

“Phụ thân, nên làm cái gì bây giờ, vạn nhất bộ hạ tra được nữ nhi làm, nữ nhi sẽ bị mất đầu.” Ưu Cơ • Tư Đốn Phất Lai vừa nghĩ tới thanh đao vô tình kia, thanh đao sắc bén đặt lên cổ của mình, trong lòng nhện không được mà run run.

“Sợ cái gì, hẳn cho dù biết, cũng không dám làm gì, Thiên Nguyệt Thần không phải người ngu, hẳn biết rõ nếu như cùng Tư Đốn Phất Lai lật lọng

sẽ mang đến ảnh hưởng lớn thế nào cho Mạn La đế quốc, hơn nữa hẳn không có chứng cứ, không phải sao?” Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai trầm ổn uống trà trong tay, không để ý tới nữ nhi buồn lo vô cớ: “Còn ở đây lo lắng cái này, người nên lo lắng làm thế nào để bắt được tâm Thiên Nguyệt Thần, xem ra, theo tình huống trước mắt, Thiên Nguyệt Thần lập tên tiểu tử kia làm thái tử là khả năng rất lớn.”

“Phụ thân không cần phải lo lắng, mặc dù sau lưng Cẩm phi có Tư Đặc Lặc gia tộc, nhưng phụ thân cũng không nên quên, kể từ khi lục hoàng tử ra đời bệ hạ chẳng bao giờ qua Cẩm Hoa Cung nửa bước, hơn nữa bệ hạ biết nữ nhi có bầu ba tháng, còn đặc biệt phái Nặc công công đưa trân phẩm tới cho nữ nhi, có thể thấy được bệ hạ đối với nữ nhi có tâm. Nữ nhi chỉ sợ chuyện này bị bệ hạ biết...” Ưu Cơ • Tư Đốn Phất Lai nghĩ đến lễ vật hôm nay bệ hạ đưa tới, sắc mặt lại khôi phục kiêu diễm như xưa.

“Yên tâm, chỉ dựa vào bằng chứng thì không hoài nghi tới chúng ta.” Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai tính toán: “Người chỉ cần che chở hài tử trong bụng thật tốt là được rồi.”

“Nữ nhi hiểu rõ.”

“Sắc trời không còn sớm, ta đi về trước, miễn cho ngồi lâu làm người khác hoài nghi.” Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai đặt ly trà xuống ngăn cản Ưu Cơ • Tư Đốn Phất Lai muốn tiến hẳn ra cửa.

Năm năm sau

Mái tóc dài thủy phần (màu hồng nước) ngang vai, cằm y tuyết trắng tơ vàng, trên người vận y phục lông chồn nước hắc sắc mượt mà, hàng mi cong dài nhắm thật chặt, nếu không phải cái miệng nhỏ nhắn phần hồng lúc hé lúc mở, sẽ khiến người ta lầm tưởng đó là Tinh Linh của trần thế.

Đột nhiên cái trán khẽ nhú, dẫn tới tâm của nữ tỳ đang bóc quả cam bên cạnh trở nên căng thẳng: “Tiểu điện hạ, cam quá chua sao?”

Con mắt mở ra, nhất thời thiên địa vạn vật cũng bị thất sắc, đó là một đôi mắt hàm chứa mục mâu kim sắc thủy linh đẹp đến cỡ nào.

Kim sắc xinh đẹp không cách nào làm cho người ta thấy rõ đáy mắt kia gợn sóng, chỉ có thể ngây ngốc nhìn một mảnh quang mang sáng ngời, đầu dao động, môi son mở ra: “Phụ hoàng đâu?”

Đồng âm non nớt của Thiên Nguyệt Triệt truyền ra.

Cách đó không xa truyền đến cảm giác động đất, chỉ thấy đôi môi đỏ mọng nở nụ cười, trong chốc lát Nặc Kiệt với thân thể 200 cân đã đi tới trước mắt.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Mắt Kính

“Tiểu điện hạ... Tiểu điện hạ... .” Nặc Kiệt thở hổn hển chạy đến trước mặt Thiên Nguyệt Triệt, phàm là những nơi hăn đi ngang qua không khỏi nổi lên một trận cuồng phong.

Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy may mắn là nơi này không có nhiều tro bụi như ở hiện đại, nếu không, với gió lốc Nặc Kiệt tạo ra, trên người của hăn nhất định dính đầy bụi bặm.

“Tiểu điện hạ có muốn nhìn thứ đồ chơi này một chút không?” Nặc Kiệt hưng phấn lấy hộp gỗ từ trong lòng ngực ra.

Cung nữ tiếp lấy hộp gỗ nhỏ từ trong tay Nặc Kiệt mở ra, nhìn thấy đồ vật bên trong hộp gỗ nhỏ, ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt sáng ngời, chính là vật này.

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn nhẹ nhàng đem đồ trong hộp gỗ lấy ra, vật này không phải là cái gì khác mà là một mắt kiếng thập phần khéo léo. Khung do bạch ngọc chế thành, tinh xảo siêu mỏng là do hắc thủy tinh chế thành.

“Không tệ, thứ bốn điện hạ muốn đúng là vật này.” Thanh âm non nớt tràn đầy mừng rỡ, vật này có thể phủ đi màu sắc của mắt hăn , dù sao ở Mạn La đế quốc kim sắc thừa hưởng từ thánh hoa tượng trưng cho sự chúc phúc, cho nên con mắt của hăn quá mức khiến người khác chú ý .

Bất quá năm năm qua phụ hoàng bảo vệ hăn, ngay cả một giọt nước không lọt, đến nay trừ những người chiếu cố hăn thì người ở ngoài biết con

mắt của hắn là kim sắc đã ít lại càng ít, chẳng qua phụ hoàng đem hành động của hắn hạn chế ở bên trong Kim Long điện, mỗi lần nhớ tới cái này Thiên Nguyệt Triệt liền cảm thấy ảo não, hắn đường đường là thiếu niên mười tám tuổi a.

Nhưng hôm nay bất đồng, hắn năm tuổi , Thiên Nguyệt Triệt chưa từng có mong đợi mình được năm tuổi như vậy, bởi vì năm tuổi có thể tự do đi lại ở hoàng cung.

“Tiểu điện hạ, sư phụ nói chưa từng thấy qua bản vẽ phác thảo của vật này, tiểu điện hạ quả nhiên thiên tư thông tuệ, lại nghĩ ra được đồ đặc biệt như vậy.”

Thiên Nguyệt Triệt đem mắt kiếng mang lên, cảm giác cũng không tệ lắm, vô luận thị giác hay là giác quan cũng cảm nhận vật này được chế tác khéo léo.

“Nặc Kiệt, có thưởng.” Thanh âm thanh thuần (trong trẻo) thật là hài lòng: “Nhưng bốn điện hạ nên thưởng cho người cái gì mới tốt?” Thiên Nguyệt Triệt bắt đầu trầm tư, Nặc Kiệt thân là người tâm phúc đệ nhị bên cạnh phụ hoàng, sao có thể không có gì?

Tại sao là đệ nhị? Đương nhiên là bởi vì hắn là đệ nhất.

“Tạ ơn tiểu điện hạ ban thưởng, đây là phúc phận của nô tài.” Lúc này Nặc Kiệt khiêm tốn nói, hắn nào dám đòi tiểu điện hạ ban thưởng a, để cho bộ hạ biết rồi lại bị nhìn chăm chăm một trận, dấm của bộ hạ chưa vô cùng a.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn Nặc Kiệt bởi vì vội vàng mà tóc giả có chút loạn loạn, nhất thời cảm thấy buồn cười.

Nặc Kiệt nhìn thấy tâm tình Thiên Nguyệt Triệt không tệ liền mở miệng hỏi: “Sao tiểu điện hạ lại muốn đồ chơi này ?”

Cái này a?

Mục mâu của Thiên Nguyệt Triệt dưới mắt kiếng chột lóe quang mang, hai chân vươn ra để cho cung nữ đi giày cho hẵn, lông chồn nước hắc sắc càng làm nổi bật gương mặt phấn hồng xinh đẹp, nhìn qua giống như là búp bê gốm sứ.

Tay nhỏ bé hương Nặc Kiệt ngoắc ngoắc, Nặc Kiệt vội vàng ngồi xổm người xuống, Thiên Nguyệt Triệt hướng phía Nặc Kiệt nhẹ nhàng nói một câu.

“Cái gì?” Nặc Kiệt la lớn: “Tiểu điện hạ muốn xuất cung?”

“Không được sao?” Đột nhiên thanh âm non mềm có chút ghen ngào: “Phụ hoàng để cho Nặc Kiệt tới chiếu cố bốn điện hạ, cũng không chấp thuận cho Nặc Kiệt ngời lớn tiếng ồn ào với bốn điện hạ, Triệt nhi biết rồi, Nặc Kiệt thấy Triệt nhi còn nhỏ nên khi dễ, Triệt nhi muốn đi tìm phụ hoàng.”

Tay nhỏ bé nắm vạt áo, đáng thương mếu máo cái miệng nhỏ nhắn, chạy ra ngoài Kim Long điện.

Khi dễ?

Hẳn nào có khi dễ tiểu điện hạ, cho hẳn thêm một lá gan cũng không dám a, nhưng là...

“Tiểu điện hạ... Tiểu điện hạ... .” Nặc Kiệt ba bước đuổi theo, sự thật chứng minh Thiên Nguyệt Triệt chạy rất chậm, là cố tình chờ Nặc Kiệt đuổi theo, chỉ mới chạy có mấy bước đường.

“Tiểu điện hạ, nô tài không phải không muốn dẫn người xuất cung, mà là bộ hạ phân phó, tiểu điện hạ mới năm tuổi chỉ có thể ở trong cung, tiểu điện

hạ còn nhỏ không biết bên ngoài lòng người tà ác.” Nặc Kiệt cơ hồ muốn khóc lên, lão tổ tông đã khó hầu hạ, tiểu tổ tông càng khó hầu hạ hơn.

“Nói nhảm, Nặc Kiệt khi dễ bốn điện còn nhỏ không biết gì, bốn điện biết bên ngoài chơi vui.” Thiên Nguyệt Thần chu cái miệng nhỏ, lập tức phản bác lời nói của Nặc Kiệt.

“Tiểu điện hạ chưa từng ra cung làm sao biết bên ngoài chơi vui?” Nặc Kiệt cẩn thận ứng phó.

“Người xem, người xem, Nặc Kiệt công công lại khi dễ Triệt nhi không biết gì, Triệt nhi nhớ kỹ ngày đó phụ hoàng hạ triều trở về thấy Triệt nhi đang ngủ trưa nên không đánh thức Triệt nhi, sau đó phụ hoàng hỏi người: gần đây ngoài cung có những việc gì hay? Người nghe, phụ hoàng cũng thấy thú vị, sau đó người nói: việc hay gần đây có rất nhiều.

Đầu tiên là đại công tử nhà XXXX cùng công tử nhà XXXX nào đó đánh đập luyện đồng, mặc dù Triệt nhi không biết luyện đồng là gì, nhưng chờ phụ hoàng hạ triều trở lại, Triệt nhi lập tức đi hỏi một chút.

Tiếp theo Nặc Kiệt nói cho phụ hoàng có một mặt hàng mới tới Phù Vân Các, hỏi phụ hoàng có muốn nhanh đến xem, Triệt nhi nghe được phụ hoàng nói Triệt nhi sắp tỉnh nên không đi, nhưng Phù Vân Các là địa phương nào, món hàng mới là vật gì, có thể ăn sao? Triệt nhi cũng muốn ăn.

Nặc Kiệt... .”

Mỗi một câu Thiên Nguyệt Triệt nói, mồ hôi của Nặc Kiệt theo đó mà nhỏ xuống một giọt, đặc biệt là câu nói của tiểu điện hạ “Triệt nhi cũng muốn ăn”, thanh âm mềm mại kia, Nặc Kiệt nghe được mà cả người chao đảo .

Nếu để cho bệ hạ biết tiểu điện hạ cũng muốn ăn, đoán chừng hắc nên trực tiếp đem dao đặt trên cổ cho rồi, nhưng hắc vẫn còn trẻ, còn không muốn chết a.

“Huống chi... .” Non nốt thanh âm kéo dài.

“Huống chi cái gì?” Mỗ ngơ ngác rơi vào bẫy. (“Mỗ” chỉ một người có tên nhưng không nói ra)

“Di.” Thanh âm đột nhiên biến thành tò mò : “Nặc Kiệt không biết ngày mai là sinh thần của phụ hoàng sao?”

Rốt cuộc giọt mồ hôi cuối cùng đã rơi xuống, Nặc Kiệt đảo cặp mắt trắng dã: ” Nô tài biết.”

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Xuất Cung

Nhìn một cái xem bây giờ là tình huống nào, xe ngựa hoa lệ chạy hối hả ở ngã tư đường của kinh đô, Thiên Nguyệt Triệt giương cái miệng nhỏ nhắn thoải mái ăn quả cam Nặc Kiệt bóc vỏ.

Mà tổng quản vĩ đại cần cần dục dục theo ở một bên, trong lòng đang suy nghĩ hôm nay trở lại cung cái mạng nhỏ của ta không biết còn giữ được không, những thứ tóc giả hăn cất dấu cũng không có ai thưởng thức.

“Nặc Kiệt, người nói phụ hoàng sẽ thích lễ vật gì?” Thanh âm non nớt liên tục truyền ra từ cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn, vừa lúc xe ngựa dừng lại trước cửa một thương phẩm sa hoa.

“Chỉ cần là tiểu điện hạ đưa, bệ hạ sẽ thích.” Nặc Kiệt mở cửa xe ngựa nhảy xuống trước, một thị vệ đi tới hai chân quỳ trên mặt đất, thân thể cúi xuống thành đường thẳng song song với mặt đất.

“Tiểu... Tiểu chủ tử cần thận.” Nặc Kiệt cúi người xuống đưa tay vươn ra, lúc này rất nhiều người tiến tiến xuất xuất cửa hàng, cũng chưa ai thấy qua sự phô trương lớn như vậy.

Nhìn không được tò mò muốn nhìn thấy mặt mũi người bên trong xe ngựa.

Tay nhỏ bé vươn ra, làn da thủy nộn sáng như bạch ngọc, từ bên trong xe ngựa bước ra là một hài đồng khoảng năm, sáu tuổi, ngoại y của hài đồng là áo choàng kim sắc có mũ, áo choàng dài đến bắp chân, cái mũ đội ở trên đầu che nửa cái đầu, từ trên xuống dưới bao lấy hài đồng, chân đi một đôi

giày da hắc sắc, phía trên giày da khảm tử thủy tinh (thủy tinh màu tím), nếu không nhìn kỹ thì nhìn không ra.

Thủy tinh thuần chất có năng lượng cao, có thể bổ sung năng lượng cho thân thể con người, khí tràng, có thể phòng ngừa những thứ năng lượng phụ tính đến gần, cho nên có thể “Tránh ma quỷ”!

Mà tử thủy tinh (thủy tinh màu tím) còn có thể gia tăng ma pháp nguyên tố trong cơ thể.

Cho nên chỉ cần nhìn một cái mọi người đều biết hài đồng này đích thị là sinh trưởng ở trong gia đình không bình thường, trên giày của con cái nhà ai có thể khảm thủy tinh, huống chi là tử thủy tinh thuần chất (thanh khiết).

Mặc dù toàn thân bị áo choàng kim sắc vây lấy, nhưng áo choàng cũng không có nút thắt, cho nên mọi người có thể rất thấy rõ ràng trong áo choàng là da lông hắc sắc xinh đẹp của chồn nước.

Trời ạ...

Trong đám người có người không chế không được hô ra tiếng, chồn nước cũng không phải thứ có tiền là có thể mua.

Da chồn nước, da hồ ly cùng da sơn dương, là ba loại thượng phẩm lớn nhất. Hiện nay, da chồn nước cung cấp không đủ, tương lai có thể sẽ phát triển rất tốt.

Bởi vì chồn nước không giống hồ ly hoặc sơn dương, dễ dàng bị bắt như vậy, cho nên da lông của chồn nước rất ít, huống chi trên người Thiên Nguyệt Triệt là chồn nước có màu lông cực kỳ xinh đẹp.

Cũng bởi vì chồn nước rất ít cho nên các phu nhân quý tộc, tiểu thư hoặc các thiếu gia cũng thích lấy nó để ganh đua.

Bởi vì khi Thiên Nguyệt Triệt ở trong cơ thể mẹ bị băng tằm dựa vào, cho nên một năm bốn mùa nhiệt độ cơ thể rất thấp, có khi buổi tối còn có thể bị đông cứng, chỉ cần bị một chút gió lạnh sẽ cảm mạo, vì thế Thiên Nguyệt Triệt không biết đã cần đến bao nhiêu y sư, cũng vì vậy Thiên Nguyệt Thần không yên lòng để hăn ngủ một mình vào buổi tối, may mà long sàng rộng lớn nên từ nhỏ đã đem hăn ôm ở trong lòng cùng nhau ngủ.

Đến tận bây giờ gian phòng của lục hoàng tử ở Kim Long điện liên tục trống không, bất quá có khi Thiên Nguyệt Triệt cùng phụ hoàng giận dữ, sẽ rời nhà trốn đi, đây là Nặc Kiệt nói, cái gọi là rời nhà chẳng qua là ôm cái gối trên long sàng trở lại phòng của hăn.

Đương nhiên không đến nửa canh giờ sau Thiên Nguyệt Thần lại ôm tiểu gia hỏa trở về.

Đây là sủng nịch Thiên Nguyệt Triệt, cho nên toàn bộ người ở Kim Long điện đều biết bệ hạ mặc dù là vua của một nước, nhưng tiểu điện hạ mới là người đứng đầu một điện.

Nếu như nói cảnh tượng trước mắt đã đủ đẹp, như vậy giờ phút này Thiên Nguyệt Triệt mang theo mắt kiếng lại càng hấp dẫn ánh mắt mọi người, tạo hình kỳ lạ như thế, thương phẩm lớn nhất kinh đô cũng không có.

Thị giả (người hầu) vội vàng đi ra nghênh đón: “Hoan nghênh khách quý quang lâm, bên trong, mời.”

Nơi mua bán kinh doanh việc chính là buôn bán, việc buôn bán đương nhiên chẳng phân biệt nghèo hèn, chỉ cần ai có tiền liền làm ăn, cho nên

cho dù là khất cái, lưu manh, cường đạo, dân cờ bạc, cũng là một câu nói “Có tiền là được”.

Thiên Nguyệt Triệt cảm thán nơi này không hổ là thương phẩm lớn nhất ở kinh đô của Mạn La đế quốc, vào đại sảnh có thể thấy rõ ràng toàn bộ phòng ốc chia làm ba tầng lầu, giống như mọi người suy nghĩ, mỗi một tầng, giá tiền, cấp bậc cùng chất lượng cũng đồng thời lên một tầng.

Cho nên trong ba tầng thì tầng thứ hai có nhiều người nhất.

Dù sao không phải là tất cả mọi người đều có tiền, nhưng tầng thứ ba vẫn không ít người, bởi vậy có thể thấy được toàn bộ Thiên Thụ đại lục, nói Mạn La đế quốc là giàu có nhất cũng không phải nói bậy.

Ở chỗ này đều có mỗi thị giả (người hầu) chiếu cố một vị khách, bên trong thị giả xếp hàng chờ đợi khách đến, cho nên thị giả dẫn đường phía trước là vừa lúc đến phiên hẳn tiếp đãi nhóm người Thiên Nguyệt Triệt, không biết có bao nhiêu người hâm mộ đến chết.

Thị giả cũng là người thông minh, từ lúc thấy Thiên Nguyệt Triệt xuống xe, thị giả không cần hỏi rất tự nhiên đem Thiên Nguyệt Triệt lên lầu thứ ba.

Song mới vừa đến cầu thang lầu một, một thanh âm thanh thuần truyền ra: “Chậm đã.”

Ân?

“Chờ một chút.” Nặc Kiệt vội vàng gọi thị giả dẫn đường ở phía trước, cúi đầu khom lưng xuống hỏi: “Tiểu chủ tử?”

Thiên Nguyệt Triệt không nói gì, đi tới trước mặt một chậu hoa trong góc lầu một, khoe miệng hiện ra nụ cười như có như không, Nặc Kiệt rõ

ràng cảm ứng được lúc này tâm tình tiểu điện hạ rất tốt, có chút không giải thích được, không phải trước mắt chỉ là một chậu hoa đơn giản sao?

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Nguyên Do

Đây là nơi nào?

Thiên Nguyệt Triệt nghi ngờ mở to mắt, nơi nơi đều là những cánh hoa anh đào rồi rít bay xuống tản ra hương thơm thanh khiết.

Hơn nữa?

Chỗ này là?

Trong đầu hiện lên linh quang, mặc dù chung quanh đều là cây hoa anh đào, nhưng Thiên Nguyệt Triệt biết chỗ này chính là Thánh Anh học viện, tâm đột nhiên bừng trưởng, hấn trở về sao?

Theo con đường quen thuộc, Thiên Nguyệt Triệt từng bước từng bước đi vào, bên cạnh là bạn học tụ tập tốp năm tốp ba, Thiên Nguyệt Triệt không rảnh bận tâm những thứ khác, hấn nhớ kỹ, hấn nhớ kỹ lần cuối cùng là ngủ ở trên cây hoa anh đào, hấn liên tục không hiểu rõ tại sao, tại sao linh hồn của mình vô duyên vô cớ xuyên đến thời không hoàn toàn xa lạ, là cái cây kia.

Trên cây kia có khắc ba chữ Thiên Nguyệt Triệt.

Là nơi này.

Thiên Nguyệt Triệt hưng phấn nhìn cây hoa anh đào trước mắt, cánh hoa thủy phấn vẫn bay xuống như cũ, Thiên Nguyệt Triệt muốn đến nhìn, nhìn ba chữ Thiên Nguyệt Triệt khắc trên cây kia.

Song, khi hắn đi tới bên cạnh cây kia lại phát hiện mình rất quái dị, thân thể của hắn, hắn mặc.

Đây là tại sao? Tại sao khi hắn trở về vẫn là thân thể của Thiên Nguyệt Triệt?

Đột nhiên phía trước tựa hồ có người đi tới, Thiên Nguyệt Triệt căng thẳng, nhanh chóng núp vào phía sau cây.

“Ta thích người.” Truyền vào trong lỗ tai chính là thanh âm then thùng của thiếu nữ.

“Ta không thích người.” Lại một thanh âm nữa truyền vào trong lỗ tai, chính là thanh âm của thiếu niên đang mỉm cười nhưng không mang nửa phần tình cảm, sao cảnh tượng lại quen thuộc như vậy, thanh âm này cũng quen thuộc như vậy.

Thiên Nguyệt Triệt mờ mịt đi ra từ phía sau cây, đi tới trước mặt thiếu niên, là, người thiếu niên kia chính là hắn. Nhưng hắn, hắn tựa hồ không có phát hiện mình, đây là tại sao?

Thân thể nhẹn không được lui ra sau, giống như dẫm lên người khác, vội vàng xoay người, ba chữ “thật xin lỗi” nghẹn ở trong miệng không nói nên lời.

“Người là ai?” Tận lực khiến thanh âm của mình giữ vững bình tĩnh.

“Ta là Thánh Anh, Tinh Linh bảo vệ ngài, chủ nhân.” Là, Tinh Linh, giờ phút này Thiên Nguyệt Triệt biết đứng ở trước mắt hắn chính là Tinh Linh trong truyền thuyết.

Dựa vào trí tuệ của mình, Thiên Nguyệt Triệt rất nhanh hồi tưởng mọi việc lại một lần.

“Là người mang ta đến Mạn La đế quốc, lại là người mang ta trở lại ?”
Hai tay vòng trước ngực nhìn Thánh Anh trước mắt.

Nhưng không ngờ Thánh Anh ôm lấy thân thể hần, bay lên trên cây, ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt sáng lên, trên cây này không có danh tự, không có danh tự “Thiên Nguyệt Triệt”, đây là tại sao?

“Thánh Anh không có bản lĩnh mở ra cánh cửa thời không.” Thánh Anh quơ cánh hướng về phía Thiên Nguyệt Triệt ôn hòa mở miệng: “Cánh cửa thời không là bởi vì năm viên linh châu Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ của Mạn La đế quốc trùng hợp liên thành một đường, do đó dẫn dắt sức mạnh của Thánh Linh châu mà mở ra, mà cái cây này là nơi mẫu chốt liên kết hai thời không.”

“Có ý gì?” Thiên Nguyệt Triệt có chút không rõ.

“Chủ nhân còn nhớ rõ người ở thượng phẩm nhìn thấy bồn hoa này sao?” Thánh Anh hỏi.

“Đương nhiên, cũng bởi vì bồn hoa này xuất hiện, ta cảm thấy kỳ quái, hoa anh đào thuộc về thế kỷ 21 sao lại xuất hiện ở nơi đó?”

“Hi hi, chủ nhân không cần cảm thấy kỳ quái, bồn hoa này chính là ta.”
Thánh Anh cười có chút thật xin lỗi.

Nếu không phải có Thánh Anh đỡ, Thiên Nguyệt Triệt tin tưởng lúc này mình nhất định sẽ rơi từ trên cây hoa anh đào xuống.

“Có ý gì?”

“Chủ nhân thân là người thừa kế gia tộc ở thế giới này, có một số việc không cần Thánh Anh giải thích cũng rõ ràng, bởi vì ngày đó lúc cánh cửa thời không mở ra, hút đi linh hồn chủ nhân, vì bảo vệ chủ nhân, linh hồn Thánh Anh cũng đi theo linh hồn chủ nhân, cùng nhau tiến vào vòng xoáy

thời không, nhưng trước đó, ở cái thế giới này, Thánh Anh để lại một tia nguyên linh của mình, đương nhiên nếu hai thời không không hề có liên lạc, như vậy cho dù nguyên linh Thánh Anh ở chỗ này cũng là không dùng được, mà cái dùng để liên lạc giữa hai thời không chính là danh tự của chủ nhân, chủ nhân đích thân khắc danh tự lên cây hoa anh đào —— Thiên Nguyệt Triệt.”

“Cho nên?” Thiên Nguyệt Triệt đang đợi Thánh Anh nói hết.

“Chủ nhân cũng nhìn thấy trên cây anh đào này không có danh tự Thiên Nguyệt Triệt được khắc lần trước, là bởi vì nguyên linh của Thánh Anh kêu gọi linh hồn lúc trước của chủ nhân, sửa lại thời gian một chút.”

“Nói như thế là?” Thiên Nguyệt Triệt tựa hồ có chút hiểu rõ lời nói kế tiếp của Thánh Anh.

“Nếu như chủ nhân muốn trở lại thời không kia thì khắc danh tự Thiên Nguyệt Triệt lên cái cây này, nếu như chủ nhân không muốn trở lại thời không kia, như vậy bây giờ Thánh Anh sẽ mang linh hồn của chủ nhân trở về trên người thiếu niên.”

“Trong cái được và mất, ta muốn biết quan hệ hơn thiệt.”

Trong nháy mắt Thánh Anh phải tán thưởng, đây chính là chủ nhân của hắn.

“Một khi chủ nhân ở lại chỗ này thì sau này cũng không trở về thời không kia được nữa, một khi chủ nhân trở về thời không kia, như vậy sau này cũng không quay lại được, bởi vì giờ phút này kết nối hai thời không chính là nguyên linh của Thánh Anh.”

“Cho nên từ nay về sau nguyên linh ở nơi này của người sẽ biến mất, bởi vì người dùng hết sức mạnh, mà linh hồn của người ở bên kia vĩnh viễn cũng không về được, phải không?” Thiên Nguyệt Triệt hạ hai mắt của

mình, mục mâu kim sắc lướt qua một tia sắc bén: “Nếu như ta không viết xuống ba chữ Thiên Nguyệt Triệt ở chỗ này, hết thầy tất cả sẽ trở về nguyên điểm, mà Thiên Nguyệt Triệt bên kia cũng chỉ là Thiên Nguyệt Triệt nguyên gốc phải không?”

“Chủ nhân anh minh.” Thánh Anh không có phủ nhận.

“Còn có một vấn đề, từ lúc nào người cùng ta hạ khế ước.” Thiên Nguyệt Triệt chưa bao giờ nhớ kỹ ở trên thế giới này hắc và Tinh Linh từng có khế ước, hơn nữa lại là Tinh Linh hệ mộc thuần túy như vậy.

“Quả nhiên không dấu điểm được chủ nhân.” Thánh Anh cười có chút khó xử: “Bởi vì Thiên Nguyệt Triệt ở trên cây hoa anh đào viết xuống ba chữ Thiên Nguyệt Triệt, Thánh Anh gọi linh hồn chủ nhân cũng không phải là toàn bộ linh hồn, cũng chỉ là một tia nguyên linh, cho nên Thiên Nguyệt Triệt ở thời không kia vẫn còn có trí nhớ của chủ nhân, chỉ cần chủ nhân cùng thế giới này người dung hợp, như vậy linh hồn của chủ nhân ở thời không kia sẽ hoàn toàn trở lại.”

Thiên Nguyệt Triệt không nói gì, chẳng qua là lẳng lặng nhìn rừng hoa anh đào ở đây, thật lâu sau hắc cười, lại một lần nữa cười.

Hoàng nhi, người cũng đừng làm cho phụ hoàng mất đi hứng thú a.

Thanh âm trầm thấp của Thiên Nguyệt Thần quanh quẩn ở bên tai, người nam nhân kia a...

Tay nhỏ bé vươn ra: “Cho ta công cụ khắc danh tự.”

Thánh Anh không nói gì, phảng phất đã sớm chuẩn bị công cụ khắc chữ, đem một thiết ti (thanh sắt) tinh tế giao cho Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt nhíu mày.

Cùng một thời gian, bất đồng thời không, cùng một linh hồn, đồng nhất hai tay, đồng thời ở trên nhánh cây viết xuống ba chữ: Thiên Nguyệt Triệt.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Hồi Cung

Chữ Triệt cuối cùng được viết, nguyên linh bị Thánh Anh gọi đến thế kỷ 21 cũng trở về về chủ thể.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn bồn hoa ẩn chứa linh hồn của cây hoa anh đào – Thánh Anh, tâm linh cũng không khỏi bắt đầu mong đợi, bắt đầu từ hôm nay hẳn lấy thân phận Thiên Nguyệt Triệt mà sống, là Thiên Nguyệt Triệt chân chính, tâm cũng không còn mê mang .

“Đem bồn hoa này mang về chăm sóc thật tốt.” Thiên Nguyệt Triệt không quên mục đích tới nơi này hôm nay.

“Vâng, tiểu chủ tử yên tâm, nô tài sẽ chăm sóc nó giống như cống tổ tông.” Nặc Kiệt vội vàng đem bồn hoa trên mặt đất giao cho thị vệ phía sau, mặc dù hẳn không rõ tại sao tiểu điện hạ lại khắc tên của mình trên cây hoa, nhưng hẳn biết từ lúc khắc tên, bồn hoa này không còn là một bồn hoa bình thường.

Thiên Nguyệt Triệt nghe được lời nói của Nặc Kiệt, khóe miệng vung lên nụ cười, cũng đoán được Nặc Kiệt sẽ nói như vậy.

Thị giả tiếp tục dẫn đường cho Thiên Nguyệt Triệt đi lên lầu.

“Tiểu chủ tử cẩn thận.” Nặc Kiệt tiến lên một bước đỡ thân thể nho nhỏ của Thiên Nguyệt Triệt, nếu tiểu điện hạ không cẩn thận té trên bậc thang ở nơi này thì thứ bồi thường sẽ là cái mạng nhỏ của hẳn a.

Khách nhân lầu một ngay từ lúc Thiên Nguyệt Triệt tiến vào cũng đã sững sờ đứng một bên, lúc này chỉ trơ mắt nhìn vị tiểu thiếu gia thần bí lên lầu hai.

Thang lầu vốn là nơi của công chúng, cho nên khi bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt xuất hiện ở lầu hai liền đưa tới một trận ồn ào, lúc này thị giả rất thông minh, không có trực tiếp thượng lầu ba, ngừng một chút ở cửa lầu hai: “Công tử có muốn nhìn lầu hai?”

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu, thanh âm thanh thuần theo cái miệng nhỏ nhắn mở ra mà nhả ra: “Trực tiếp thượng lầu ba đi.”

Rất ít người có thể thượng lầu ba, trên căn bản đều là quý tộc, nhưng Thiên Nguyệt Triệt xuất hiện hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, từ đầu đến chân được bao bởi áo choàng cũng không mất đi điểm sáng.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn qua một số thương phẩm thị giả giảng giải.

Bất kể là bảo thạch hay là thủy tinh, Thiên Nguyệt Thần cũng không thiếu, thậm chí hẳn có những thứ tốt gấp nghìn vạn lần, nên tặng cái gì bây giờ? Nhìn trân phẩm rực rỡ muôn màu trước mắt, Thiên Nguyệt Triệt lúng túng, thật ra hẳn cũng không cần tặng Thiên Nguyệt Thần lễ vật, chẳng qua là một khi tặng, như vậy chuyện hôm nay hẳn xuất cung nam nhân kia cũng sẽ không làm khó hẳn .

Đột nhiên không biết thứ gì lẫn đến bên chân của hẳn, Thiên Nguyệt Triệt hạ thân thể nhặt lên, đồng thời hồng bảo thạch đeo trên cổ hẳn cũng lộ ra ngoài.

A...

Tất cả khách quý của lầu ba đều tỏa sáng hai mắt, người nơi này đều biết hồng bảo thạch sắc thái càng thuần khiết, càng dày, phẩm chất lại càng cao, đồng thời giá tiền cũng càng cao.

Hồng bảo thạch chia làm thâm hồng sắc (màu đỏ thẫm), hồng sắc, trung đẳng hồng sắc, thiển hồng sắc (màu đỏ nhạt), đậm hồng sắc ngũ cấp (màu hồng nhạt cấp năm), mà giờ phút này Thiên Nguyệt Triệt mang theo chính là bảo thạch thâm hồng sắc (màu đỏ thẫm), nhưng đối với Thiên Nguyệt Triệt mà nói, thứ quý báu ở trong mắt mọi người chẳng qua chỉ là lễ vật Thiên Nguyệt Thần đưa cho hân.

Bởi vì từ nhỏ thân thể của hân sợ lạnh, cho nên Thiên Nguyệt Thần đặc biệt sai người đi đào ở nơi khoáng vật phong phú.

Hồng bảo thạch ngũ hành chúc Hỏa có thể giúp thân thể hân ấm áp một chút.

Bàn tay nhỏ bé vuốt đồ trên tay, thật sự có thể cảm giác được nhiệt lượng lưu động, nói thật năm năm qua Thiên Nguyệt Thần đối với hân thật sự rất tốt, nhưng là chẳng qua chỉ là rất tốt.

Phụ hoàng a, hoàng nhi cũng mong đợi ta và người trong lúc đó sẽ có kết cục như thế nào?

Chẳng qua hiện nay muốn những thứ này cũng là uổng công, hôm nay thu hoạch lớn nhất chính là gặp được Thánh Anh, nhưng bây giờ quan trọng nhất là mua thứ gì đó làm dịu người nam nhân kia, dù sao ngày mai là sinh thần của hân.

Suy tư một lát, Thiên Nguyệt Triệt hướng Nặc Kiệt ngoắc ngoắc ngón út, Nặc Kiệt khom xuống, Thiên Nguyệt Triệt nói nhỏ vài câu ở bên tai Nặc Kiệt.

Nặc Kiệt lập tức gật đầu, hướng phía thị giả mở miệng: “Chủ tử nhà ta nói đồ hăn muốn ở nơi này của các người không có, hăn muốn đặt hàng.”

Mặc dù thị giả không ngờ tới vị tiểu khách nhân này lại có ánh mắt cao như vậy, nhưng khách hàng là trên hết: “Có thể .”

“Bản vẽ phác thảo chủ tử nhà ta sẽ lưu lại, ngày mai trước giờ Thìn (buổi sáng 7 điểm ——9 điểm) nhất định phải đưa đến, đưa chậm thì không cần tới.” Nặc Kiệt hướng phía thị giả phân phó.

“Thỉnh công tử chờ chốc lát, tại hạ đi mời chế tác sư.” Thị giả vội vàng hướng phía nội thất nhảy đi.

Một lát, một nam tử trẻ tuổi theo thị giả đi ra, trong tay nam tử cầm một trang giấy cùng bút, nam tử gật đầu với Thiên Nguyệt Triệt, sau đó lại hướng phía Nặc Kiệt gật đầu.

Từ việc này Thiên Nguyệt Triệt có thể thấy được, ở bên trong, thị giả đã đem thân phận của bọn họ giới thiệu qua với nam tử.

“Công tử có thể phác thảo bản vẽ hay không, trước hết để cho tại hạ xem một chút.” Nam tử lễ phép mở miệng.

Thiên Nguyệt Triệt không nói gì, tiếp lấy giấy cùng bút trong tay nam tử, qua chừng mười phút đồng hồ đem bản phác thảo giao cho nam tử. Nam tử vừa tiếp xúc với bản phác thảo của Thiên Nguyệt Triệt, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc cùng vui mừng, loại đồ hình này chưa từng thấy qua, hơn nữa đồ hình vô cùng nhỏ nhưng hết sức rõ ràng.

“Ngày mai trước giờ Thìn có thể xong việc không?” Âm thanh tự nhiên hướng phía nam tử mở miệng.

Này...

Nam tử do dự, không kể đến đồ hình chưa hề thấy qua, yêu cầu này cũng đã phi thường phức tạp, đừng nói một ngày chính là hai ngày cũng rất khó.

Nhìn nét mặt do dự của nam tử, Thiên Nguyệt Triệt từ trên ghế nhảy xuống, thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên: “Nặc Kiệt.” Thân ảnh nhỏ nhỏ bước ra cửa.

“Vâng.” Nặc Kiệt lên tiếng, rồi lại nói với thị giả: “Nếu trước ngày mai có thể xong việc, đưa đến cửa hoàng cung, ta sẽ phân phó người tiếp nhận, nếu như không thể, cũng không cần đưa tới.”

Hoàng cung?

Sau đó rời đi lưu lại thị giả chưa kịp lấy tiền thưởng cùng chế tác sư nghe được lời nói của Nặc Kiệt mà kinh ngạc đến ngây người.

Lên xe ngựa Thiên Nguyệt Triệt vốn tính toán đi dạo một chút, nhưng thân thể hơi mệt, liền bảo Nặc Kiệt hồi cung.

Kim Long điện

Ánh mắt Thiên Nguyệt Thần lạnh lùng nhìn thị vệ và cung nữ quỳ trên mặt đất.

“Triệt nhi đâu?” Thanh âm lạnh lùng mang theo mười phần tức giận, nhìn nhóm người đang run run.

“Hồi... Hồi bệ hạ... Tiểu điện hạ... Tiểu điện hạ cùng Nặc tổng quản xuất cung.” Cung nữ mặt mày tái nhợt trả lời.

“Phản.” Bàn tay to vỗ trên bàn, Thiên Nguyệt Thần không ngừng phát ra tức giận, tiểu gia hỏa cư nhiên dám không nghe lời của hắn mà xuất cung.

“Triệt nhi còn nhỏ, các người cũng phạm hồ đồ theo sao? Trẫm có cho phép Triệt nhi xuất cung sao?” Không nhìn những người trên mặt đất, thanh âm vô tình của Thiên Nguyệt Thần truyền ra: “Mang xuống đánh cho trẫm, đánh tới khi Triệt nhi trở lại mới thôi.”

Lòng hân tràn đầy vui sướng đi tới gặp tiểu bảo bối, kết quả bên trong trống trơn, lá gan của tiểu tử này càng lúc càng lớn .

“Bệ hạ tha mạng a... Bệ hạ... .”

“Bệ hạ khai ân... .”

Tiếng la khóc của mọi người không thể đả động đến tâm ngội lạnh của đế vương, song lúc này từ cửa truyền đến thanh âm thanh thúy: “Dừng tay.”

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Tò Mò

Nường theo thanh âm thấy bóng dáng nho nhỏ của Thiên Nguyệt Triệt từ cửa bước vào, phía sau là cái đầu thấp sắp đụng mặt đất của Nặc Kiệt.

Thấy một thân trang phục của Thiên Nguyệt Triệt, đầu tiên Thiên Nguyệt Thần sững sốt.

Ha ha...

Sau đó là tiếng cười sáng lãng, mọi người buông lỏng, bọn họ có nên cất cây gậy đi?

Thiên Nguyệt Thần vượt qua cung nữ, thái giám cùng thị vệ quỳ trên mặt đất, tiến đến ôm Thiên Nguyệt Triệt vào trong ngực: “Triệt nhi thật thích làm phụ hoàng vui mừng a.” Lúc đôi mắt nghiêng qua nhìn Nặc Kiệt, nhúu lại bén nhọn.

Thân thể Nặc Kiệt run lên, trong lòng nhịn không được oán giận chính mình mệnh khổ: lớn nhỏ giống nhau, khó khăn hầu hạ...

Ngồi vào trên ghế, đưa tay lấy xuống mắt kiếng che đi mục mâu của Thiên Nguyệt Triệt, mục mâu kim sắc thật là xinh đẹp a, chẳng qua là lúc tay tiếp xúc với mắt kiếng thì một trận hàn quang xoẹt qua trong mắt của hắn.

Mặc dù rất nhanh, nhưng Thiên Nguyệt Triệt thấy được.

“Nếu phụ hoàng thích, Triệt nhi làm một bản phác thảo nữa, hôm nào để Nặc Kiệt cũng đi đặt làm cho phụ hoàng.” Ngoan ngoan oa trong ngực Thiên Nguyệt Thần, tay nhỏ bé đùa bỡn y phục trước ngực Thiên Nguyệt Thần.

“Triệt nhi tự mình họa ?” Cúi đầu nhìn gương mặt thủy nộn, Thiên Nguyệt Thần như có chút suy nghĩ, mở miệng.

Thiên Nguyệt Triệt không có trực tiếp trả lời: “Triệt nhi thích vẽ tranh.”

Thật lâu không nghe được thanh âm của Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt từ trong ngực của hắc ngẩng đầu, vừa ngẩng đầu lại phát hiện mục mâu sâu thẳm lấp lánh hữu thần của Thiên Nguyệt Thần đang nhìn hắc.

“Phụ hoàng?” Thanh âm trong trẻo lộ ra nghi ngờ không giải thích được, mục mâu kiên tịnh (sạch sẽ) không sợ hãi nhìn cặp mắt sắc bén kia.

Một tay Thiên Nguyệt Thần nâng lên cằm của Thiên Nguyệt Triệt: “Triệt nhi tựa hồ còn chưa nói cho phụ hoàng, hôm nay Triệt nhi xuất cung có thể cao hứng vui đùa?”

Tay nắm cằm khẽ dùng chút lực đạo, khiến Thiên Nguyệt Triệt có chút bị đau, nhả lại chân mày, nhưng hiển nhiên là Thiên Nguyệt Thần biết rõ vẫn cố tình phạm phải.

Nam nhân này thực ích kỉ a.

“Cao hứng, trên đường người đến người đi, vô cùng náo nhiệt, đương nhiên đầu tiên Triệt nhi muốn cảm ơn phụ hoàng ân chuẩn Triệt nhi xuất cung.” Ánh mắt vô tội mở to nhìn khuôn mặt bí hiểm của Thiên Nguyệt Thần, tay nhỏ bé xoa bàn tay của Thiên Nguyệt Thần nắm dưới cằm mình.

“Ân chuẩn? Trẫm ân chuẩn Triệt nhi xuất cung sao, Triệt nhi nên cảm ơn chính mình, lá gan càng ngày càng lớn.” Thanh âm trầm thấp của Thiên Nguyệt Thần lại bắt đầu lạnh xuống: “Nhìn thấy những người quỳ trên mặt đất không?”

“Nhìn... Nhìn thấy.”

“Bọn họ lập tức sẽ bị đánh chết, Triệt nhi cũng biết tại sao?” Thanh âm không nặng không nhẹ rõ ràng truyền vào tai mỗi người, những người quỳ trên mặt đất lại bắt đầu run run.

Ánh mắt sáng ngời của Thiên Nguyệt Triệt xoẹt qua một tia nghi ngờ: “Là Triệt nhi phân phó bọn họ không nói cho phụ hoàng .”

“Vấn đề ở chỗ này, đây là hoàng cung, Triệt nhi ra lệnh tất nhiên bọn họ phải nghe, nhưng bọn họ tựa hồ quên hoàng cung là nơi có quy tắc, mà trẫm là vua của một nước.” Thanh âm lãnh ngạo của nam nhân mang theo khí chất cao cao tại thượng, khuôn mặt tuần mỹ tản ra uy nghiêm cao quý.

Cho đến giờ phút này Thiên Nguyệt Triệt hiểu rõ, hẳn quên nơi này không phải là hiện đại, mà là hoàng cung, là nơi có quy củ nhiều nhất, cũng là nơi phức tạp nhất, mà giờ khắc này nam nhân đang ôm hắn cũng là kẻ có đầy đủ mọi thứ nhất. Hoàng cung hết thảy đều xoay xung quanh hắn, quy củ đều là bởi vì hắn mà định ra.

“Nếu là như vậy, ngược lại Triệt nhi muốn cảm tạ bọn họ?” Thanh âm thanh thúy lại một lần nữa từ trong miệng Thiên Nguyệt Triệt truyền ra: “Bởi vì bọn họ bảo vệ tốt quy củ, tuân theo ý chỉ phụ hoàng mà nghe theo ta lời nói, không có đem chuyện ta xuất cung nói cho phụ hoàng.”

“Ân? Triệt nhi nên cảm tạ bọn họ, bởi vì bọn họ mạo hiểm tính mạng không cần sự đồng ý của trẫm để cho Triệt nhi xuất cung.” Đôi môi hơi mỏng nổi lên một tia cười nhạo, mắt lạnh nhìn hằm tử trong lồng ngực của hắn cùng những người quỳ trên mặt đất: “Mang xuống.”

Ngay cả như vậy, tâm Thiên Nguyệt Thần vẫn là hưng phấn, bởi vì hân đồng dạng cảm nhận được Tiểu đông tây chảy cùng dòng máu với hân, không phải bởi vì máu của Tiểu đông tây, mà là từ linh hồn phát ra trong máu.

Tiểu đông tây, người có từng phát hiện, lòng của người cùng trầm lãnh giống nhau, người mở miệng cũng không phải là thay bọn họ cầu tình, mà là đang thử dò xét điểm mấu chốt của ta, điểm mấu chốt để ta dễ dàng tha thứ cho người.

“Dừng tay.” Thiên Nguyệt Triệt từ trong ngực Thiên Nguyệt Thần đi xuống, thân thể nho nhỏ đứng thẳng tắp đối diện với Thiên Nguyệt Triệt: “Phụ hoàng làm như vậy, đối với Triệt nhi không công bằng, Triệt nhi thân là hoàng tử của Mạn La đế quốc, thân là nhi tử của phụ hoàng, chẳng lẽ quyền lợi tự mình du ngoạn đế đô cũng không có sao? Phụ hoàng không biết hôm nay ta vui vẻ đến cỡ nào, nếu như không phải là ta tùy hứng muốn xuất cung, ta cho tới bây giờ cũng không biết mình đang sinh sống tại một đế quốc giàu có và huy hoàng như thế, cho tới bây giờ ta cũng không biết con dân của ta hạnh phúc và thông minh như thế, hay là phụ hoàng cho rằng ta vĩnh viễn chỉ là chim hoàng yến trong lồng, cất tiếng hót làm vui lòng những kẻ không hề hiểu rõ tiếng hót đó sao?”

Những câu nói đơn giản, rung động tâm Thiên Nguyệt Thần, cảm giác rung động thật sâu này không cách nào dùng vài ba câu đơn giản để hình dung, đứng ở bên cạnh đế vương nhưng khí chất vương giả cùng phong độ không chút nào thua kém, dưới ánh đèn bóng dáng từ từ kéo dài trên mặt đất, thậm chí có thể tưởng tượng được thịnh thế phồn cảnh ngồi trên vạn người sau này.

Thiên Nguyệt Thần lại một lần nữa đem bé đứng trên mặt đất ôm vào trong ngực, ánh mắt hai người thật sâu đan vào nhau.

Thật lâu thanh âm để vương tản đi lạnh lùng, nhưng mang theo một cỗ tà ác cùng hơi thở ma mị: “Triệt nhi, muốn làm thái tử sao?”

Thiên Nguyệt Triệt bởi vì vấn đề của Thiên Nguyệt Thần mà đồng dạng rung động, không phải nói lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển sao? Nhưng tâm để vương tâm cũng như khí trời tháng sáu, đa thường mà vô thường.

Mục mâu đen nhánh như hắc diện thạch lóe sáng nhìn hắc, chẳng qua là quá sâu, cũng quá đen, cho nên ánh mắt rất đẹp, cũng không thấy đáy .

Chỉ là trong chốc lát, Thiên Nguyệt Thần đem ngàn vạn loại thần thái của tiểu gia hỏa trong ngực thu vào mắt, Triệt nhi a, hứng thú này có lẽ phải dùng cả đời để xem xét.

Môi khẽ mở ra, mang theo thanh âm nhẹ nhàng mềm mại mà toan tính vạn phần: “Triệt nhi chỉ làm Triệt Nhi của phụ hoàng.”

Tâm chấn động, không phải là không có cảm giác, mà là cảm giác ngoài dự liệu, hưng phấn nói không ra lời, đôi môi khẽ gợi cũng mở ra , hôn nhẹ lên khuôn mặt tiểu đông tây: “Triệt nhi cũng biết hàm nghĩa của Thần Triệt?”

Giống như là thì thầm giống như là thăm dò, nhưng thanh âm kia cực kỳ ôn nhu.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Sinh Thần

Nhìn khuôn mặt đang ngủ say trên long sàng rộng lớn, lời nời lúc ban ngày của Thiên Nguyệt Triệt thân nhiên vang lên bên tai, là dạng linh hồn gì có thể tạo ra cảnh tượng như vậy.

Triệt nhi... Tâm của trẫm tựa hồ đã muốn đợi không kịp.

Đem cánh tay nhỏ bé của Thiên Nguyệt Triệt lộ ra ngoài bỏ vào trong chăn tơ, chính hăn cũng không hiểu nổi tại sao lúc phát hiện Triệt nhi không ở Kim Long điện, tâm sẽ sinh ra một tia tức giận.

Hay là phụ hoàng cho rằng ta vĩnh viễn chỉ là chim hoàng yến trong lồng, cất tiếng hót làm vui lòng những kẻ không hề hiểu rõ tiếng hót đó sao?

Trẫm đương nhiên biết người không phải là chim hoàng yến trong lồng, chủ nhân của một đôi mắt thuần khiết thông tuệ như vậy sao có thể là chim hoàng yến trong lồng chứ?

Mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn Thiên Nguyệt Thần đứng ở trước giường: “Phụ hoàng... .” Thanh âm mơ hồ mang theo một chút mềm mại thuộc về hài đồng: “Phụ hoàng, trời đã sáng sao?”

Vén chăn tơ lên, Thiên Nguyệt Thần lên giường, giờ Hợi mỗi đêm (buổi tối 9 điểm —11 điểm) đã thành thói quen lên giường, bởi vì Thiên Nguyệt Triệt đặc biệt sợ lạnh, cho nên hăn luôn phê duyệt tấu chương thật sớm.

Nghĩ đến ngày mai là sinh thần của hân, có chút bận bịu, nhưng lúc này đã qua giờ hội, nếu vẫn không thấy hân lên giường, tự nhiên Thiên Nguyệt Triệt sẽ tỉnh lại.

“Còn sớm, ngủ đi.” Đem Thiên Nguyệt Triệt ôm vào trong ngực, rất sợ hân gặp lạnh.

“Ân.” Mềm mại gật đầu, chăn tơ ấm áp cũng không bằng nhiệt độ cơ thể người, huống chi Thiên Nguyệt Triệt cực kỳ yêu thích mùi hương trên người Thiên Nguyệt Thần.

Mùi hương đã ngủi được năm năm rồi a.

Sáng sớm hôm sau, toàn bộ Mạn La hoàng cung bao phủ không khí vui mừng, song tâm cung của hoàng đế cũng cực kỳ an tĩnh.

Thiên Nguyệt Triệt ngồi ở trong chăn chờ cung nữ hầu hạ hân mặc y phục: “Tại sao không gọi ta rời giường?”

Thanh âm mềm mại của hài tử nghe mang theo chút khàn khàn vừa rời giường, nhưng lại dị thường ấm áp lòng người, mỗi người ở Kim Long điện đều là thân tín của Thiên Nguyệt Thần, bọn họ nhìn Thiên Nguyệt Triệt từ nhỏ lớn lên, nói đến tiểu điện hạ chỉ có thể dùng một chữ: Triệt.

Người cũng như tên, tên cũng như người. Được hoàng đế sủng hạnh nhưng hoàng tử vẫn bình thản như vậy, phảng phất giống như đám mây trôi trong thiên nhiên, rồi lại mang theo khí chất cao quý của hoàng tộc.

Bên trong hoài băng thanh, bên ngoài hàm ngọc nhuận, ngọc không tỳ vết, băng thanh khiết, làm nổi bật lẫn nhau, tất cả tạo nên một chữ “Triệt”.

Chính là một hài tử có khí chất đậm đậm như vậy lại mang theo một chút thanh lãnh, mục mâu trong sáng càng làm nổi bật linh hồn thánh khiết như ngọc, thanh âm hài tử còn mang theo uy nghiêm trời sinh.

Đàn là cung nữ chiếu cố Thiên Nguyệt Triệt, năm nay vừa mới mười tám, xinh đẹp như hoa, ban đầu là do Thiên Nguyệt Thần sợ Thiên Nguyệt Triệt quá nhỏ cho nên phân phó Nặc Kiệt tìm một số cung nữ hơi nhỏ tuổi đến chơi với hẳn.

Mà cái tên Đàn là do lúc Thiên Nguyệt Triệt hai tuổi đặt cho nàng.

Thật ra trừ người của Kim Long điện, người ở phía ngoài cũng không biết tiểu hoàng tử của Mạn La đế quốc là một thiên tài, chuyện này Thiên Nguyệt Thần nghiêm cấm mọi người nhắc tới.

“Chủ tử không biết, sáng nay bệ hạ cố ý phân phó không cho ồn ào quấy rầy giấc ngủ của chủ tử.” Rốt cục giúp Thiên Nguyệt Triệt mặc xong y phục, Đàn ôm lấy Thiên Nguyệt Triệt ở trên giường, đi giày cho hẳn.

“Ân.” Gật đầu, sau đó nhớ ra cái gì đó: “Nặc Kiệt có mang đồ tới không?”

Đàn cười cười, từ trong lòng lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo: “Chủ tử nói cái này phải không, sáng sớm Nặc tổng quản liền phân phó nô tỳ cất giữ thật tốt, chờ chủ tử tỉnh lại đích thân giao cho chủ tử.”

Tiếp lấy cái hộp nhỏ trong tay Đàn, mở ra vừa nhìn, mục mâu thủy linh thoáng chốc phát sáng quang mang kim sắc, tay nhỏ bé nhẹ nhàng nhẹ vỗ về đồ trong hộp, không hổ là thương phẩm lớn nhất đế đô, trình độ quả nhiên là số một.

“Mang ta đến Kim Long điện đi.” Đóng nắp hộp nhỏ lại, có chút khẩn trương muốn nhìn một chút nét mặt của nam nhân kia khi thấy phần lễ vật này.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Sứ Giả

Mạn La đế quốc là một trong ba đại cường quốc, chưa kể đến nó là đế quốc giàu có nhất, cho nên sinh thần của Thiên Nguyệt Thần lại càng long trọng xưa nay chưa từng có.

Toàn bộ lễ chúc mừng chia làm hai phần. Thọ lễ ban ngày cùng yến hội buổi tối.

Thọ lễ cũng có hai phần, phân biệt là nước láng giềng hữu hảo chi lễ cùng nhi tử nữ hiếu thuận chi lễ.

Đương nhiên tình tiết có cái nhẹ cái nặng, cho nên cử hành đầu tiên chính là nước láng giềng hữu hảo chi lễ.

Thiên Nguyệt Thần mặc long bào kim sắc ngồi trên long ỷ, nhìn từng nhóm người phía dưới, nhìn lại những lễ vật chúc mừng hàng năm như một, trong mắt không biết là hiện lên thú vị hay là không thú vị.

“Bệ hạ.” Mở miệng chính là sứ giả của Anh Túc đế quốc—— Liệt Tư Ban Lỗ tướng quân, người này là đệ nhất võ tướng ở Anh Túc đế quốc, tính cách có chút cuồng ngạo, dân phong ở Anh Túc đế quốc của hắn so với quốc gia khác mà nói tương đối cởi mở, cho nên người này ăn mặc cũng tương đối phóng túng.

Nửa người dưới là ống quần dài qua đầu gối, nửa người trên là đoản y làm từ sợi dây nhỏ, lộ ra lồng ngực ngăm đen mà rắn chắc, điều này cùng khí hậu bốn mùa như mùa hạ của Anh Túc đế quốc có quan hệ trọng đại.

Liệt Tư Ban Lỗ lấy từ trong tay tùy tùng một cái hộp gỗ hình vuông, cái hộp được chế tác thập phần tinh xảo.

“Đây là thảo dược do nước ta vừa nghiên cứu ra gọi thiên ti vạn lỗ, nó có thể dùng trấn đau, khỏi ho, chữa tả, dùng cho phế hư ho lâu không ngừng, chữa các loại đau đốn ngực bụng gân cốt, tả lâu ngày không ngừng; cũng dùng cho di chứng của thận hư, chữa được hầu hết các bệnh trạng.” (Ta chết cười, cái này là quảng cáo thuốc á... công dụng của hoa anh túc ...ha ha)

Liệt Tư Ban Lỗ vừa nói ra, toàn điện sôi sùng sục, thần dược như thế ngàn vàng khó mua, quý tộc ở Mạn La đế quốc cùng với sứ giả của các quốc gia khác khác không khỏi nghĩ vừa nhìn thấy thần dược hiếm có.

Nhìn phản ứng của mọi người, Liệt Tư Ban Lỗ có chút kiêu ngạo, đồng thời trong mắt của hắn cũng xoẹt qua một tia cười lạnh, chẳng qua là rất nhanh bị che dấu.

Chỉ có Thiên Nguyệt Thần vẫn duy trì nét mặt như cũ, đôi môi mỏng khôu gợi thấp thoáng xuất hiện độ cong tự tiểu phi tiểu (cười như không cười).

“Đây chỉ là một phương diện, về mặt khác nó có thể dùng vật phẩm để thưởng thức.” Liệt Tư Ban Lỗ lại từ tùy tùng lấy qua một vật phẩm dài được túi thơm tơ vàng bọc lại: “Đây là cái tẩu, đem thảo dược bỏ vào trong cái tẩu, tiếp theo đốt, hút lấy mùi thuốc bên trong, có thể làm cho người cảm giác giống như bay lượn ở trên chín tầng mây, Bốn tướng quân đại diện cho Anh Túc đế quốc đem lễ vật quý trọng như vậy tặng cho bộ hạ, đại biểu hai nước vĩnh kết gắn bó suốt đời.”

“Nặc Kiệt.” Tiếng nói trầm thấp nhả ra, nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn đột nhiên xuất hiện ở cửa, trong mắt có chút nghi hoặc, sau đó là nụ cười càng sâu.

Mà Liệt Tư Ban Lỗ lại cho rằng Thiên Nguyệt Thần đối với lễ vật của Anh Túc đế quốc rất hài lòng, cho nên trong lòng càng thêm đắc ý.

Nặc Kiệt đi xuống bậc thang tiếp lấy lễ vật trong tay Liệt Tư Ban Lỗ, mà đang lúc Nặc Kiệt tiếp lấy lễ vật, Liệt Tư Ban Lỗ đi trở về bên cạnh tùy tùng lấy ra khăn lụa nhẹ nhàng xoa xoa tay, giống như là mới vừa rồi cầm trong tay thứ đồ thấp hèn.

Toàn bộ đại diện nhất thời yên lặng như tờ, đây không thể nghi ngờ là sự vũ nhục đối với Mạn La đế quốc cũng là khiêu chiến với Mạn La đế quốc.

Thậm chí có sứ giả cho rằng Anh Túc đế quốc có tâm muốn khai chiến với Mạn La đế quốc.

Mắt phượng mỹ lệ của Thiên Nguyệt Thần nhú lại, bén nhọn nhìn Liệt Tư Ban Lỗ, trong lòng suy nghĩ gì không có ai đoán được.

“Đều nói có phúc cùng hưởng, tướng quân đưa lên lễ vật tốt như vậy, trăm sao có thể giữ lại cho chính mình?” Đôi mắt đẹp vừa chuyển liếc về hoàng tử, công chúa, tần phi, các đại thần phía bên kia: “Trăm đem phần hậu lễ này ban cho các người, ai muốn?”

Ánh mắt mọi người trong đại diện đều nhất tề dõi theo động tác của Thiên Nguyệt Thần, trong khoảng thời gian ngắn cư nhiên không người nào dám đứng ra nói muốn.

Thiên Nguyệt Thần từ trước đến giờ hỉ nộ vô thường, tất cả mọi người không cách nào hiểu thấu hành động của hãn đại biểu cho cái gì, đương nhiên ai cũng không dám tùy tiện tiến lên.

Mặc dù nhìn bọn họ, nhưng dư quang của Thiên Nguyệt Thần đã sớm đặt trên người Thiên Nguyệt Triệt.

Hoàng nhi a, có phải người nên cho trẫm một sự vui mừng ngoài ý muốn hay không.

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu cười cười, thanh âm thanh thúy từ cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn truyền ra: “Phụ hoàng, Triệt nhi có thể muốn phần lễ vật này không?”

Trên đại điện an tĩnh, thanh âm thanh thúy dễ nghe giống như thanh âm của thiên nhiên, vang dội như thế. Mọi người trong điện giật mình quay đầu lại, chỉ thấy đứng ở cửa là một hài đồng vận y phục hoa lệ, hài đồng khoảng năm, sáu tuổi, hài đồng có một mái tóc dài thủy phần sắc (màu hồng nước), rực rỡ giống như tinh linh thuần mỹ.

Gương mặt nho nhỏ thủy nộn mà trong suốt, lộ ra sắc thái, có thể thấy được thần sắc phi thường tốt, cái mũi thẳng trên cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, trên sống mũi là một đôi mục mâu kim sắc (màu vàng).

Kim sắc...

Không biết ai kêu lên trong đại điện, ở Mạn La đế quốc kim sắc thừa hưởng sự may mắn chúc phúc, đó là cao quý nhất, màu sắc động lòng người nhất, hài đồng này là?

“Tiểu... Tiểu điện hạ, không phải ngài đang ngủ sao?” Thanh âm kinh ngạc của Nặc Kiệt truyền ra, nhất thời quên cảnh tượng lúc này, trong phút chốc khuyếch đại toàn điện.

Tiểu điện hạ?

Hài đồng này chẳng lẽ chính là lục hoàng tử Thiên Nguyệt Triệt ở Kim Long điện được bệ hạ sủng ái?

Càng làm cho mọi người kinh ngạc chính là, hôm nay là sinh thần của đế vương, mà từ trong miệng Nặc Kiệt có thể nghe ra chuyện hài đồng này

ngủ phảng phất còn quan trọng hơn.

Cũng chỉ trong chốc lát, mọi người khẳng định hài đồng này chính là lục hoàng tử Thiên Nguyệt Triệt ở trong tấm cung được đế vương sủng ái.

“Không có phụ hoàng, Triệt nhi ngủ không được.” Thanh âm mềm mại mang theo một tia làm nũng, nói đương nhiên, chỉ có trong mục mâu kim sắc lóe ra quang mang ác ý khiến Thiên Nguyệt Thần cùng Nặc Kiệt biết, tiểu đông tây là cố ý.

“Phụ hoàng, người còn chưa đáp ứng Triệt nhi, có phải đem đồ này cho Triệt nhi hay không?” Thân thể nho nhỏ từng bước từng bước tiến lên đại điện, ánh mắt luôn mang theo nụ cười nhìn mục mâu thâm thúy của Nguyệt Thần, phảng phất đang nói: phụ hoàng, đây không phải là kỳ vọng của người sao?

Thiên Nguyệt Thần không nói gì, như cũ ngồi ở trên long ý, chẳng qua là giang hai tay đang chờ ôm tiểu đông tây, Nặc Kiệt vội vàng đi qua đỡ Thiên Nguyệt Triệt từng bước từng bước đi lên bậc thang, cho đến khi thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Thiên Nguyệt Triệt oa vào trong ngực Thiên Nguyệt Thần.

Bất kể là sứ giả của các quốc gia hay là thần tử của Mạn La đế quốc đều không thể nào tin nổi một màn này, trong mắt đế vương là một mặt ôn nhu, động tác mềm nhẹ của đế vương, tất cả đều nói cho mọi người, hài đồng này được sủng ái đến cỡ nào.

“Bình thường Triệt nhi không phải vẫn thích ngủ ư, sao hôm nay lại dậy sớm như vậy?” Sủng nịch ngửi mùi thơm kỳ dị trên mái tóc.

“Hôm nay không giống nha, hôm nay là sinh thần của phụ hoàng. Phụ hoàng còn chưa nói cho Triệt nhi, cái hộp trong tay Nặc Kiệt mà người to lớn kia dâng lên có đưa cho Triệt nhi hay không?” Thiên Nguyệt Triệt chỉ ngón tay vào Liệt Tư Ban Lỗ.

Tâm Liệt Tư Ban Lỗ chấn động, không phải bởi vì dung nhan tuyệt mỹ như tiên nhân của hài đồng này, mà là bởi vì hắn thấy được trong mục mâu kim sắc kia chợt lóe lên lãnh ý, cùng sự khiêu khích không hề che dấu, hài đồng này thật sự chỉ là hài đồng sao?

Tại sao hắn không biết ở Mạn La đế quốc có một hoàng tử như vậy, chỉ nghe nói đế vương của Mạn La đế quốc đem lục hoàng tử mới sinh ra mang vào trong tẩm cung tự mình chiếu cố, nhưng không biết là hoàng tử này lại đặc biệt như thế.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Đáp Lễ

“Nếu Triệt nhi thích, cứ cầm lấy.” Mắt phượng hẹp dài nhìn hài tử trong ngực, trong mắt gợn sóng mang theo ba phần ôn nhu, bảy phần bí hiểm.

“Ân.” Bé gật đầu, thân thể ở trong lòng Thiên Nguyệt Thần điều chỉnh vị trí thoải mái một chút, sau đó hướng về phía Liệt Tư Ban Lỗ mỉm cười: “Anh Túc đế quốc hậu lễ như thế, Triệt nhi thay phụ hoàng cảm ơn hữu hảo của hoàng đế tề quốc, lễ cũng mang mấy phần kính ý, Mạn La đế quốc cũng nên đáp lễ mới phải.”

“Tiểu điện hạ không cần khách khí, hôm nay là sinh thần hoàng đế tề hạ của tề quốc, nào có đạo lý tề quốc đáp lễ.” Liệt Tư Ban Lỗ cẩn cẩn dực dực (cẩn thận từng li từng tí) trả lời.

“Tướng quân cũng không cần phải khách khí, phần lễ này tướng quân cứ nhận, Nặc Kiệt.” Thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên trong đại điện, dung nhan phá lệ động lòng người, cho dù là hài đồng năm tuổi, khí chất của Thiên Nguyệt Triệt cũng làm ánh mắt của người khác kìm lòng không đậu mà hướng về.

“Tiểu điện hạ, có nô tài.” Nặc Kiệt trả lời cũng là dị thường hưng phấn.

“Đi bưng một chậu nước tới, nước trong suốt thấy đáy, không được có vân đục.” Thiên Nguyệt Triệt liên tục cười, mở miệng.

Nước? Nặc Kiệt hoài nghi mình có thể nghe lầm hay không, nhưng ngay cả như vậy, hắn vẫn theo sự phân phó của Thiên Nguyệt Triệt đi bưng một chậu nước tới.

“Tiểu điện hạ, nước ngài muốn.” Thủy quang trong suốt lóe điểm sáng, ở Mạn La đế quốc bốn mùa như mùa xuân, nước giếng cũng trong suốt như ngọc thạch.

Thiên Nguyệt Triệt giơ giơ lễ vật trong tay lên: “Đang ngồi ở đây ai cũng biết, Anh Túc đế quốc bốn mùa như mùa hạ, hàng năm thiếu hụt nguồn nước, mà nước ta lại trái ngược, nguồn nước phong phú, cho nên bốn điện đem chậu nước trong tay Nặc Kiệt tặng cho tướng quân, là lễ vật không còn gì tốt hơn, đương nhiên một chậu nước sao có thể biểu hiện hết tâm ý của nước ta.” Cầm lấy cái hộp nhỏ nhẹ buông lỏng, cái hộp ở trong mắt mọi người chậm rãi tiến vào trong nước.

A...

Trong phút chốc tiếng nghị luận nổi lên bốn phía, ánh mắt Liệt Tư Ban Lỗ co rút lại, ở đây chỉ có Thiên Nguyệt Thần từ đầu đến cuối đều chăm chú nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

“Như vậy có thể đem tâm ý của hai nước dung hợp chung một chỗ, tướng quân có cảm thấy hay không, phần lễ vật này càng thêm quý trọng?” Thiên Nguyệt Triệt cười đùa, đã đại biểu cho vận mệnh mà tương lai hai quốc gia sẽ đối mặt, một cuộc máu tanh cùng giết chóc cũng ở nơi đây tuyên bố bắt đầu, không, phải nói là thật lâu trước đây đã định sẽ bắt đầu.

“Tiểu điện hạ quả nhiên thiên tư thông tuệ, Liệt Tư Ban Lỗ bội phục, đừng nói quý quốc, đôi mắt thiên hạ cũng tìm không ra người thứ hai lạnh lợi động lòng người như tiểu điện hạ.” Đem nghi ngờ cùng rung động chôn ở đáy lòng, Liệt Tư Ban Lỗ rộng lượng mở miệng. Thiên Nguyệt Thần dung túng tiểu hoàng tử này, trong mắt kia từ đầu đến cuối đều là tiểu ý, hai người bọn họ trong lúc đó dường như không có ngăn cách, Liệt Tư Ban Lỗ phát hiện phụ tử hai người càng giống bằng hữu, hoặc có thể nói là ái nhân?

Ái nhân?

Đáy lòng đột nhiên bốc lên một tia ý niệm kia mà cảm thấy bất khả tư nghị (khó có thể tưởng tượng), nhưng là Thiên Nguyệt Triệt tín nhiệm Thiên Nguyệt Thần giống như bằng hữu, Thiên Nguyệt Thần đối với Thiên Nguyệt Triệt sùng nịch giống như ái nhân, bọn họ trong lúc đó...

“Lời khen của tướng quân bốn điện hạ nhận.” Thiên Nguyệt Triệt từ trong nước lấy lên cái hộp, sau đó tiếp lấy khăn tay Nặc Kiệt đưa lên, đem nước đọng quanh thân cái hộp lau khô.

Liệt Tư Ban Lỗ hiểu rõ vừa rồi hết thảy chỉ là một quá trình, bây giờ mới là kết quả, bởi vì mới vừa rồi hắn dùng khăn tay lau tay, cho nên tiểu điện hạ này đáp lễ cho hắn.

Thiên Nguyệt Triệt a, một chuyến đi này thực không tệ a.

Thiên Nguyệt Thần nắm lấy bàn tay Thiên Nguyệt Triệt bị nước làm ướt: “Không phải sợ lạnh sao? Còn nghịch nước, bị cảm thì làm sao bây giờ?” Thanh âm giống như là vô tình thốt ra không nhẹ cũng không nặng, lại có thể rõ ràng truyền vào trong tai mỗi người.

Cho nên là cố ý.

Thiên Nguyệt Triệt cũng không khách khí, đem bàn tay nhỏ lạnh lẽo nhét vào trong lồng ngực Thiên Nguyệt Thần: “Lòng ngực của phụ hoàng đủ ấm mà.”

Thanh âm có chút làm nũng.

Thiên Nguyệt Thần cười không nói gì, đem hài tử ôm chặt trong ngực, cúi đầu xẹt qua bên tai Thiên Nguyệt Triệt, nhẹ giọng nói nhỏ: hôm nay đùa đủ tận hứng đi.

Ngày hôm sau lục hoàng tử Thiên Nguyệt Triệt của Mạn La đế quốc danh dương thiên hạ.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Hiếu Lễ

Sau màn đùa giỡn của Thiên Nguyệt Triệt, kế tiếp là phần các hoàng tử, công chúa hiếu lễ, có vẻ không thú vị.

Tất cả ánh mắt đều dừng lại ở trên người Thiên Nguyệt Triệt, ghen tỵ, hâm mộ, đồng thời còn mang theo thăm dò nhiều không đếm xuể.

Theo thứ tự đã sắp xếp, đầu tiên đưa lên lễ vật chính là nhi tử lớn nhất của Thiên Nguyệt Thần – Thiên Nguyệt Thiên Kỳ.

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ là nhi tử của Hoàng quý phi Ngọc Linh • Tả Lạp, Tả Lạp gia tộc nằm trong tay Mộc linh châu, là đệ nhị đại quý tộc trong năm đại quý tộc, nằm ở Mạn La đế quốc, xếp sau Tư Đốn Phất Lai gia tộc.

Ngũ đại quý tộc thì có hai đại quý tộc ở vào Mạn La đế quốc, cho nên dựa theo phương diện khác mà nói sự phú cường cùng phồn vinh của Mạn La đế quốc ngay từ lúc bắt đầu đã được định trước trong lịch sử.

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ năm nay mười tám tuổi, là một văn nhã nam tử phong độ nhanh nhẹn, hắn đưa lên một cái hộp dài tinh tế, mọi người nhìn không được suy đoán bên trong là thứ đồ quý giá gì.

Thiên Nguyệt Triệt mặc dù ngồi ở trong ngực Thiên Nguyệt Thần, nhưng mục mâu cũng nhìn không được mà đảo qua trên người các tần phi và nhi tử của Thiên Nguyệt Thần.

Hoàng quý phi Ngọc Linh • Tả Lạp là phi tử đầu tiên của Thiên Nguyệt Thần, bởi vì Thiên Nguyệt Thần không lập hậu, cho nên Ngọc Linh • Tả Lạp tự nhiên là đệ nhất nữ nhân của Mạn La đế quốc.

Nhìn nàng đoan trang mỹ lệ không có nửa phần căng thẳng, ngược lại vẻ mặt thản nhiên tự đắc uống trà Ngân Nhĩ, Thiên Nguyệt Triệt có thể khẳng định, lễ vật Thiên Nguyệt Thiên Kỳ đưa lên đích thị là thứ tốt.

Trà Ngân Nhĩ lạnh tính, bởi vậy cũng có thể thấy được Ngọc Linh • Tả Lạp là một nữ nhân tương đối tinh táo.

Lúc mọi người tò mò đợi chờ, Nặc Kiệt mở ra lễ vật Thiên Nguyệt Thiên Kỳ đưa lên, nhất thời đại điện đang an tĩnh náo loạn lên.

Trong cái hộp nhỏ không phải là TUYỆ LIÊN quý báu hay nhân sâm, mà là bông lúa dân chúng bình thường vẫn trồng.

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ không nhìn ánh mắt của mọi người, bóng dáng của hắn đứng trên đại điện rất có phong phạm vương giả: “Phụ hoàng, nước lấy dân làm gốc, dân lấy ăn đặt lên đầu, bông lúa kim hoàng sắc (vàng óng ánh) tượng trưng cho từng năm từng năm phồn vinh của Mạn La đế quốc, nhi thần kính cẩn dâng cái này tới chúc mừng phụ hoàng thọ bỉ nam sơn.”

Lời nói khéo léo, dẫn tới tiếng tán dương trên đại điện vang lên không ngừng, Thiên Nguyệt Thần gật đầu không nói gì, Thiên Nguyệt Triệt cũng không cách nào thấu hiểu được tâm tình của Thiên Nguyệt Thần giờ phút này.

Nhi hoàng tử Thiên Nguyệt Thiên Hâm năm nay mười bảy, là nhi tử đầu tiên của Trữ quý phi Ưu Cơ • Tư Đốn Phất Lai, người này nhìn qua cùng Thiên Nguyệt Thần có năm phần tương tự, chẳng qua là cặp mắt kia cực kỳ giống ngoại công của hắn Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai, trầm tĩnh mà rét lạnh, không hẹp dài cùng miệng hoặc lòng người như Thiên Nguyệt Thần.

Thiên Nguyệt Thiên Hâm đưa lên chính là mô hình quân hạm (tàu chiến), lời của hân nói không có động tâm như Thiên Nguyệt Thiên Kỳ, nhưng cái người này cũng là dị thường được lòng Thiên Nguyệt Triệt.

Tứ công chúa Thiên Nguyệt Thiên Nhị năm nay mười lăm, là một công chúa tương đối khả ái, nhưng nói không nhiều lắm, có thể do hoàn cảnh trưởng thành của nàng, mẫu phi của nàng – Lộ phi là công chúa một nước nhỏ, làm vật hy sinh cho hôn lễ của hai nước, công chúa một nước nhỏ muốn ở hoàng cung của Mạn La đế quốc sinh tồn, không phải là chuyện dễ dàng, nhưng Lộ phi làm được, cho nên lại là một nữ nhân không đơn giản.

Ngũ hoàng tử Thiên Nguyệt Thiên Ngọc năm nay mười ba, nhìn qua phi thường nho nhã, là hài tử rất bình thản, mẫu phi là một chiêu nghi, một nữ nhân rất ôn nhu.

Lục hoàng tử Thiên Nguyệt Triệt năm nay năm tuổi, là nhi tử của Cẩm phi Da La • Tư Đặc Lặc, Tư Đặc Lặc gia tộc mặc dù không có lớn mạnh như Tả Lạp, Tư Đốn Phất Lai gia tộc, nhưng không thể bỏ qua tồn tại của nó, bởi vì mẫu thân của Cẩm phi Da La • Tư Đặc Lặc là thân muội muội của đương kim hoàng thượng của Sắc Vi đế quốc.

Tư Đặc Lặc gia tộc ở Mạn La đế quốc cũng rất có tiếng, cho nên điều này cũng là lí do vì sao Trữ quý phi lại muốn hại Thiên Nguyệt Triệt.

Cẩm phi Da La • Tư Đặc Lặc không hổ là đệ nhất mỹ nữ của Mạn La đế quốc, ngũ quan xinh xắn, làn da nhẵn nhụi bằng thanh ngọc khiết, cho dù có một nhi tử năm tuổi, nhưng vẫn quyến rũ mà thướt tha như thiếu nữ, sợ là bất kỳ một nam nhân nào cũng đều khó có thể kháng cự nàng.

Bởi vì là mẫu phi của mình, Thiên Nguyệt Triệt nhìn không được nhìn mấy lần, lúc này mới phát hiện Da La • Tư Đặc Lặc đã nhìn hân. Đó là một mẫu thân khát vọng một đứa con trai, ánh mắt nhớ nhung như vậy, ánh mắt từ ái như vậy.

Đối với mẫu thân của thân thể này, Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy có một chút tò mò, tại sao ở nơi này năm năm Tư Đặc Lạc gia tộc không hề tới nhìn hãn đến một cái.

Trên đại điện ánh mắt mọi người tựa hồ đều tập trung vào Thiên Nguyệt Triệt, đầu óc luôn luôn linh hoạt cũng không khỏi có chút sửng sốt, lúc này mới nhớ tới, nguyên lai là đến phiên hãn hiếu lễ.

Nếu như hãn không có tới nơi này, như vậy những người đó tự nhiên sẽ không nói cái gì, dù sao hãn chỉ ở Kim Long điện của Thiên Nguyệt Thần, nhưng là hôm nay hãn đã tới nơi này.

Huống chi những người đó đã sớm đợi không được, nói cái gì đó, năm năm qua để vương sủng ái lực hoàng tử, sợ là hậu cung đã sớm sôi sục.

Trong đó kìm nén không được nhất đương nhiên là người đã từng hại qua hãn, Trữ quý phi – Ưu Cơ • Tư Đốn Phát Lai.

“Đại lễ của lực hoàng tử không lấy ra để cho mọi người biết một chút sao?” Nữ nhân này tính tình vọng động, nhất định là tại hậu cung tranh thủ tình cảm sẽ bại dưới tay Hoàng quý phi – Ngọc Linh • Tả Lạp.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Lễ Vật

Một câu nói của Trữ quý phi Ưu Cơ • Tư Đốn Phất Lai không thể nghi ngờ là đem thần của Thiên Nguyệt Triệt kéo về trên đại điện.

Mục mâu kim sắc của Thiên Nguyệt Triệt phát sáng quét qua Ưu Cơ • Tư Đốn Phất Lai, tay nhỏ bé vòng ở trên cổ Thiên Nguyệt Thần, chu cái miệng nhỏ nhắn bộ dạng rất đáng yêu.

“Phụ hoàng, Triệt nhi có chuẩn bị lễ vật cho phụ hoàng nha.” Thanh âm non nớt làm nũng dựa vào nam nhân tà mị, ngọt ngào giống như là ăn đường, Thiên Nguyệt Triệt lấy cái hộp nhỏ trong ngực ra.

Thiên Nguyệt Thần tiếp lấy hộp gỗ trong tay Thiên Nguyệt Triệt, có chút nghi ngờ tiểu đông tây chuẩn bị lễ vật lúc nào, mắt phượng nhú lại quét qua Nặc Kiệt.

Nặc Kiệt rụt cổ lại, môi giật giật không tiếng động nói: ngày hôm qua.

Nghe được Kiệt nhỏ giọng nhắc nhở, Thiên Nguyệt Thần nhất thời hiểu rõ.

Nguyên lai ngày hôm qua tiểu đông tây xuất cung là đi chuẩn bị lễ vật cho hần, nhớ tới trong lòng có một tia tình cảm khác thường lưu động.

“Lễ vật gì đây?” Chưa từng phát hiện tâm tình của mình lúc nhận lễ vật cũng sẽ chấn động, mà hôm nay hần rõ ràng cảm giác được tim mình đang nhảy, chờ đợi, tò mò, đột nhiên rất muốn biết tiểu đông tây sẽ cho hần dạng lễ vật gì.

Cái miệng phẫn hồng nhỏ nhắn lại nở nụ cười nhẹ nhàng: “Phụ hoàng nhìn.”

Thiên Nguyệt Thần tò mò mở hộp ra: trong hộp là một chiếc nhẫn hắc thủy tinh, trên mặt nhẫn có khắc một đóa hoa, đó là đóa hoa hắc chưa từng thấy qua. Làm cho người ta cảm giác thuần khiết cùng cao quý không nói nên lời.

Chỉ nhìn một cái, Thiên Nguyệt Thần xác định hắc thích đóa hoa chưa từng thấy qua kia, cực kỳ giống tiểu đông tây trong ngực hắc, chẳng biết tại sao nhưng hắc cảm thấy như vậy.

Thiên Nguyệt Triệt lấy chiếc nhẫn từ trong hộp ra đeo lên ngón áp út bên tay trái của Thiên Nguyệt Thần: “Nó gọi là hoa anh đào, chờ sinh thần năm sau của phụ hoàng Triệt nhi đem cây hoa anh đào nở rộ đưa cho phụ hoàng, đó mới là tiên cảnh nhân gian.”

Ngay sau đó một cỗ nhiệt lưu lan tràn toàn thân Thiên Nguyệt Thần, tiếng nói trầm thấp ẩn chứa ôn nhu chính hắc cũng không phát hiện: “Ta đang chờ.” Tâm đang run động kỳ dị.

Không phải xưng hô là đế vương cao cao tại thượng, mà là ta.

Hơi thở giữa hai người kia gần như mập mờ khiến người liên can đỏ con mắt.

“Lễ vật của Lục hoàng tử, bệ hạ không lấy ra để cho mọi người thưởng thức sao?” Thanh âm ghen tị của Ưu Cơ • Tư Đốn Phất Lai lại một lần nữa vang lên, sự thật chứng minh người ngu xuẩn vĩnh viễn cũng sẽ không biết nhìn ánh mắt người khác.

Mục mâu bén nhọn của Thiên Nguyệt Thần chợt hiện hàn quang, thanh âm nhả ra không nóng không lạnh: “Cho tới bây giờ trẫm cũng không biết đồ của trẫm phải đưa cho Trữ phi xem qua.”

“Bệ hạ... Thần thiếp... .” Ưu Cơ • Tư Đốn Phất Lai còn muốn mở miệng thì bị con mắt lạnh như băng của đế vương làm ngậm miệng lại.

Chẳng qua là lửa giận kia thật lâu chưa từng tản đi.

Kế tiếp là nhị nữ nhi của Ưu Cơ • Tư Đốn Phất Lai – thất công chúa Thiên Nguyệt Thiên Liên, so với Thiên Nguyệt Triệt chậm mấy tháng, nghe nói vừa ra đời thân thể không tốt, vì thế không biết đã dùng bao nhiêu nhân sâm, tuyết liên, nhưng vẫn không có huyết sắc.

Thiên Nguyệt Triệt rất rõ ràng cảm nhận được Thiên Nguyệt Thần không thích đứa bé này, không biết tại sao?

Đồng thời càng làm cho Thiên Nguyệt Triệt tò mò chính là, từ đầu tới cuối cũng không có bóng dáng của tam hoàng tử Thiên Nguyệt Thiên Khuê.

Chuyện còn lại Thiên Nguyệt Thần giao cho Thiên Nguyệt Thiên Kỳ, ôm Thiên Nguyệt Triệt rời đi.

Thiên Nguyệt Triệt ngồi ở trên ghế phủ da báo, nam nhân cùng hân nhìn nhau, ánh mắt hai người nhìn chăm chăm lẫn nhau không chớp lấy một cái.

Cuối cùng vẫn là Nặc Kiệt phá vỡ trầm mặc: “Bệ hạ, mắt tiểu điện hạ dễ dàng mệt.”

“Phù phù” Tiếng cười thanh thúy của Thiên Nguyệt Triệt truyền ra, còn cố ý dụi dụi mắt. Mà Nặc Kiệt ngay từ lúc Thiên Nguyệt Thần bắt đầu mở miệng liền chạy ra ngoài.

“Người không muốn cho ta một đáp án sao?” Mục mâu Thiên Nguyệt Thần hàm chứa nhiều hứng thú nhìn chăm chăm ánh mắt đầy tiểu ý của hài tử.

“Cái gì, nhân tình này là gì?” Thiên Nguyệt Triệt vẻ mặt vô tội nhìn Thiên Nguyệt Thần.

Một tay nâng cằm của hài tử: “Triệt nhi, ta chờ người sang năm đưa hoa anh đào nở rộ cho ta, cho nên nói cho ta biết linh hồn trong thân thể này, người —— là —— ai?” Thanh âm êm ái giống như là đang nói chuyện bên ngoài, nhưng trong mắt Thiên Nguyệt Thần lóe lên sự nghiêm túc, dứt khoát.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Cho Phép

Mục mâu kim sắc lẳng lẳng nhìn Thiên Nguyệt Thần, bên trong nét mặt cười đùa là quang mang nhu hòa, lông mày mảnh nhàn nhạt, phảng phất khắc họa chủ nhân mạn bất kinh tâm (thờ ơ).

“Phụ hoàng đã biết từ khi nào?” Thanh âm thản nhiên vừa tinh khiết lại ngọt.

“Cho tới bây giờ Triệt nhi cũng chưa từng che dấu qua, không phải sao? Triệt nhi luôn một mực chờ ta phát hiện, không phải sao?” Thiên Nguyệt Thần nâng cằm Thiên Nguyệt Triệt lên cao vài phần, khiến cho hai người cũng có thể rõ ràng cảm nhận được hô hấp của nhau.

Khuôn mặt trắng noãn đột nhiên đỏ lên, đôi mắt mỹ lệ của nam nhân ở trước mắt đang hứng thú nhìn hắn, đôi môi mỏng nhàn nhạt đỏ, nhìn qua phá lệ liễm diễm, tim đập chết tiệt mau, một tiếng lại một tiếng, rõ ràng như thể thẳng vào trong đầu của hắn.

Môi tựa hồ cảm thấy hơi khô, đầu lưỡi khéo léo không tự chủ xẹt qua bờ môi của mình.

“Triệt nhi đang suy nghĩ miên man nha.” Tiếng nói trầm thấp cố ý giảm thấp xuống mấy phần, hơi thở nóng rực hướng về phía khuôn mặt của Thiên Nguyệt Triệt nhả ra.

Thân thể Thiên Nguyệt Triệt chấn động, hơi thở Thiên Nguyệt Thần nhả ra phảng phất bị hút vào phổi của hắn, tiến vào trong lòng của hắn.

“Phụ... Phụ hoàng.” Thanh âm thiếu niên có chút ngượng ngùng: “Tại sao bây giờ mới hỏi ta.”

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, đem nét mắt của Thiên Nguyệt Triệt thu vào trong mắt: “Triệt nhi muốn chơi, không phải sao? Cái trò chơi này Triệt nhi có thể đùa tậ tâm?”

Thanh âm mang theo ba phần êm ái phi thường sủng nịch.

Thiên Nguyệt Triệt mở rộng tầm mắt, làm cho tâm mình khôi phục bình thường, như Thiên Nguyệt Thần nói, hắn một mực chờ, chờ Thiên Nguyệt Thần phát hiện hắn không phải nhi tử, song trong quá trình chờ đợi, hắn tựa hồ bắt đầu có hứng thú.

“Ha hả.” Thiên Nguyệt Thần buồn cười, đem hài tử trong ngực ôm chặt: “Triệt nhi nên vì phụ hoàng giới thiệu một chút được không?”

“Ân?” Thiên Nguyệt Triệt có chút sửng sốt, phản ứng của Thiên Nguyệt Thần ngoài ngoài dự liệu của hắn, phát hiện mình không phải nhi tử của hắn hắn cũng không có ý tứ gì sao?

“Chỉ cần ta nguyện ý ta có thể có rất nhiều nhi tử, nhưng Thiên Nguyệt Triệt chỉ có một, không phải là con ta mà tồn tại, mà là linh hồn Thiên Nguyệt Triệt tồn tại trong thân thể này.” Đối diện với ánh mắt của Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần nói ra từng chữ từng câu.

“Ân.” Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, ở trong ngực Thiên Nguyệt Thần tìm được một vị trí thích hợp: “Kiếp trước của ta là một thiếu niên mười tám tuổi, không phải ở cùng thời không dị giới này, nơi của bọn ta con dân đều là nhân loại bình thường.”

“Hoa anh đào, Triệt nhi đưa ta hoa anh đào hàm nghĩa gì?”

Thiên Nguyệt Triệt rung động một trận: “Ta... Ta chỉ cảm thấy hoa anh đào rất thích hợp người, không có ý tứ gì khác.”

Chẳng qua là khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn càng ngày càng hồng.

“Quả thật không có?” Đầu Thiên Nguyệt Thần thấp xuống mấy phần, bờ môi bờ xẹt qua vành tai Thiên Nguyệt Thần: “Triệt nhi nói dối cũng không phải là hảo hài tử nha.”

Chết tiệt, tim lại đập gia tốc, căn môi dưới thế nào cũng nói không nên lời.

Nhìn đôi mắt sáng trong ngực, hài tử tinh mỹ, tầm mắt Thiên Nguyệt Thần cũng dời không ra : “Không phải nói chờ năm sau hoa anh đào nở rộ, đem tiên cảnh nhân gian cho ta sao?”

“Ta... .”

“Hừ, căn môi như vậy chảy máu thì làm sao bây giờ. Ta sẽ đau lòng nha.” Môi nhẹ nhàng hôn lên bờ môi phấn hồng của Thiên Nguyệt Triệt, vờn lười ôn nhu liếm láp.

Bàn tay nhỏ bé nắm y phục của Thiên Nguyệt Thần vô lực buông lỏng ra.

“Mười tám tuổi Triệt nhi vẫn đơn thuần như vậy sao? Không ai nói với Triệt nhi hôn môi phải nhắm mắt lại sao?” Thiên Nguyệt Thần cười khẽ rời đi bờ môi phấn hồng của Thiên Nguyệt Triệt, chẳng qua là có chút tiếc nuối cùng toan tính chưa hết, chẳng qua là hấn sợ nếu tiếp tục sẽ không khắc chế được chính mình.

“Đón... Hôn môi?” Thiên Nguyệt Triệt kêu to.

“Thế nào? Triệt nhi cảm thấy chưa đủ xâm nhập sao?” Tuy là nói như vậy, Thiên Nguyệt Thần lập tức đem đầu cúi xuống.

Một cái tay nhỏ nhanh chóng chặn trước môi Thiên Nguyệt Thần.

“Kia Triệt nhi nguyên ý nói cho ta biết cái này đại biểu cho có ý gì.” Thiên Nguyệt Thần giờ giờ lên chiếc nhẫn trên ngón áp út.

“Nói, không cho phép người cười ta.” Thanh âm Thiên Nguyệt Triệt có chút thấp, khuôn mặt đã vùi vào trong ngực Thiên Nguyệt Thần.

“Triệt nhi ngẩng đầu lên, ngẩng đầu lên nói cho ta biết.” Thanh âm có chút kiên trì.

Đỉnh đầu thủy phần sắc (màu hồng nước) trong ngực từ từ giờ lên, tầm mắt đối diện lẫn nhau.

Thật lâu bờ môi Nguyệt Triệt mở ra, thanh âm nhẹ nhàng truyền vào trong lòng Thiên Nguyệt Thần: một đời một kiếp.

Tâm tình đợi chờ gấp gáp, bàn tay nhỏ bé của Thiên Nguyệt Triệt nắm thật chặt có chút khẩn trương.

“Triệt nhi đang lo lắng sao? Hải tử ngọc, không phải ta đang đeo chiếc nhẫn sao?” Cảm thụ được thân thể Thiên Nguyệt Triệt trong ngực căng thẳng, Thiên Nguyệt Thần an ủi.

“Chẳng lẽ Triệt nhi không biết Triệt nhi có một đôi mắt rất xinh đẹp sao?” Đôi mắt này thật sự đẹp đến mức thu hút được tâm mọi người a.

“Ân?” Đây cùng ánh mắt có quan hệ gì.

“Triệt nhi cho là còn nhỏ như vậy, biểu hiện trong đôi mắt ta sẽ thấy không rõ sao?” Vừa bắt đầu là kinh ngạc mà tò mò, từ tò mò mà có hảo cảm, lại không biết đến lúc nào từ từ thích.

Cặp mắt kia không thuộc về hài đồng, đôi mắt sáng không che dấu được kiêu ngạo cùng thông tuệ tác động đến tâm của hân.

Nghe hiểu lời nói của Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt cũng thật sự thẹn thùng, cái gì nha, người nam nhân này từ lúc vừa mới bắt đầu liền cố ý khiến cho hân lo lắng.

“Nhưng mà, phụ hoàng, có chuyện sợ là không đơn giản như vậy.” Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nhớ lại tới một chuyện trọng yếu, mục mâu vốn là ngượng ngùng bị sắc bén thay thế.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: Gặp Chuyện Không May

Nhìn Thiên Nguyệt Triệt trong phút chốc toát ra khí phách, Thiên Nguyệt Thần sững sốt nhưng ngay sau đó lại rất nhanh trở lại, linh hồn trong thân thể nho nhỏ còn có rất nhiều thứ để mình khám phá a.

“Chuyện gì?”

... ..

Nặc Kiệt theo sự phân phó của Thiên Nguyệt Thần, rất nhanh tìm đến một con hắc miêu.

“Bệ hạ, tiểu điện hạ, đây là hắc miêu.” Nặc Kiệt ôm hắc miêu đi tới trước mặt hai người.

Thiên Nguyệt Thần đem tầm mắt dời về phía Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt từ trong lòng Thiên Nguyệt Thần bước xuống, dùng ánh mắt ý bảo hắc không nên nóng lòng.

“Phụ hoàng, cần phải nhìn cẩn thận.” Đồng am tinh khiết mang theo ưu nhã đặc biệt, tự tin cao ngạo vương giả.

Thiên Nguyệt Triệt đem cái hộp nhỏ Liệt Tư Ban Lỗ dâng lên mở ra, trong hộp là khăn gấm, lấy ra khăn gấm, một tầng một tầng mở ra, bên trong là phấn vụn bạch sắc.

Tiếp theo Thiên Nguyệt Triệt lấy ra cái tấu trong túi gấm, đem phấn vụn bạch sắc rót vào trong cái tấu.

“Phụ hoàng có hỏa sài (diêm) không?” Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu nhìn Thiên Nguyệt Thần.

“Triệt nhi muốn dùng hỏa sài làm gì?” Thiên Nguyệt Thần có chút không giải thích được.

“Dùng hỏa sài (diêm) đem đốt những bạch phiến, làm một cái thí nghiệm cho phụ hoàng nhìn.” Mục mâu kim sắc lóe quang mang chói mắt, Thiên Nguyệt Triệt nở nụ cười sáng lạn mà kiêu ngạo.

“Muốn châm lửa cần gì phải dùng hỏa sài (diêm).” Thiên Nguyệt Thần trở tay nhắc lên, trong tay xuất hiện một hỏa cầu nho nhỏ, sau đó đem ngọn lửa điểm lên cái tẩu.

Cái miệng nhỏ nhắn của Thiên Nguyệt Triệt nổi lên nụ cười như có như không, nam nhân này đang thể hiện mình sao?

Thiên Nguyệt Triệt đem cái tẩu đặt ở cái mũi của hắc miêu.

“Tiểu điện hạ tại sao đem bạch phiến cho hắc miêu ngửi?” Nặc Kiệt mở to mắt nhìn có chút ngạc nhiên.

Vốn là hắc miêu bị Nặc Kiệt giữ trong tay đang giương cao móng vuốt, lúc cái tẩu phát ra mùi thì từ từ ngưng gãy dựa, đại khái qua nửa canh giờ sau, hắc miêu bắt đầu trở nên hữu khí vô lực.

“Tiểu điện hạ, hắc miêu thật ngoan ngoãn a, thật giống như muốn phát xuân.” Nặc Kiệt ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn hắc miêu bắt đầu kêu dứt quãng.

Thiên Nguyệt Triệt đem tầm mắt chuyển hướng Thiên Nguyệt Thần: “Phụ hoàng thấy thế nào?”

Thiên Nguyệt Thần đi qua đem tiểu đông tây ngồi trên mặt đất ôm vào trong ngực, để cho Nặc Kiệt ôm hắc miêu đi ra ngoài.

“Thí nghiệm của Triệt nhi rất thú vị.” Tiếng nói từ tính vẫn cực bình thản, nhưng mắt phượng trở nên bén nhọn.

“Ở thời không của ta, phấn vụn bạch sắc này gọi là nha phiến, mà nguyên liệu chế tạo ra nó chính là Anh Túc. Hút vào chút ít nha phiến có thể ngừng đau, nhưng loại này hút nhiều sẽ nghiện, sau đó sẽ sinh ra ảo tưởng, khiến đầu óc con người ở trong trạng thái mê mang.” Thiên Nguyệt Triệt mở miệng.

“Ý Triệt nhi nói là Liệt Tư Ban Lỗ biết hiệu dụng của nha phiến, nên cố ý biểu tặng cho ta sao?” Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt nằm xuống băng ghế.

“Ta không có nói như vậy, là phụ hoàng tự mình nói như vậy nha.” Thiên Nguyệt Triệt quơ hai cái chân nhỏ, thoải mái tựa vào trong ngực Thiên Nguyệt Thần.

“Triệt nhi cho ta xem thí nghiệm này, không phải muốn nói cho ta biết Liệt Tư Ban Lỗ hay là Anh Túc để quốc đối với Mạn La đế quốc có hứng thú sao?” Đùa bỡn mái tóc thủy phần của người trong ngực, Thiên Nguyệt Thần nhẹ nhàng cười, đây là hương vị của thiên nhiên.

“Phụ hoàng sẽ quan tâm sao?” Xoay người một cái chân đặt ở trên người Thiên Nguyệt Thần.

Thiên Nguyệt Thần vươn ra tay kia bắt cái chân ngắn ngủn của Thiên Nguyệt Triệt: “Chân của Triệt nhi cùng con người của Triệt nhi khả ái như nhau a.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì lời nói đùa ác ý của Thiên Nguyệt Thần mà đỏ lên, đỉnh đầu nho nhỏ có chút thẹn thùng chuyển hướng một bên.

Nam nhân lại tiếp tục xấu xa chế trụ cái đầu của Thiên Nguyệt Triệt xoay lại: “Nguyên lai Triệt nhi cũng sẽ đỏ mặt a.” Thanh âm tà ác nhả ra bên tai Thiên Nguyệt Triệt: “Triệt nhi không cảm thấy trò chơi càng náo nhiệt mới có thể càng thêm vui vẻ sao?”

Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu lẳng lặng nhìn Thiên Nguyệt Thần gần trong gang tấc, không gian an tĩnh chỉ còn lại tiếng hô hấp của hai người.

“Bệ hạ... Bệ hạ... .” Hết lần này tới lần khác có người không thức thời mà xông vào, Nặc Kiệt vừa nhìn thấy tình hình bên trong, ý thức được chạy ra ngoài, song mới chạy đến cửa lại lập tức chạy vào.

“Bệ hạ, xuất... Đã xảy ra chuyện, Âm Dạ chi tử xuất hiện.”

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Lý Tưởng

Ám Dạ chi tử?

Thiên Nguyệt Triệt mang ánh mắt nghi hoặc nhìn hướng Thiên Nguyệt Thần.

“Ta nói Triệt nhi có lẽ không cách nào hiểu, đơn giản mà nói là một loại sinh vật khác thường, bọn họ là quỷ hút máu, ở thời không này quỷ hút máu là sinh vật rất cao quý, bởi vì bọn họ có được lực lượng cường đại, có tuổi thọ cao hơn loài người rất nhiều, cho nên được gọi là Ám Dạ chi tử.” Thiên Nguyệt Thần đại khái giải thích.

“Phụ hoàng là nói đến loại quỷ hút máu người để no bụng sao?” Mắt Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên trở nên lờ lờ tỏa sáng, thời không này cũng có loại sinh vật này sao?

Ở trên địa cầu quỷ hút máu đã tuyệt chủng , làm hại hãn muốn nghiên cứu cũng đành tiếc nuối, không nghĩ tới...

Hắc hắc...

Nhìn nụ cười của Thiên Nguyệt Triệt bỗng nhiên trở nên âm trầm, Thiên Nguyệt Thần đột nhiên có một loại cảm giác xâm nhập hang ổ.

“Làm sao Triệt nhi biết quỷ hút máu là dựa vào hút máu người để no bụng ?” Ám Dạ chi tử ở chỗ này mặc dù là tồn tại cao quý, nhưng cũng là tồn tại kinh khủng.

Loài người hâm mộ lực lượng cường đại của bọn họ, cũng sợ bọn họ hút máu.

“Ở thế giới của ta cũng tồn tại qua quỷ hút máu, nhưng bây giờ đã tuyệt chủng.” Sinh vật tuyệt đẹp cỡ nào a, tốt cực, tốt cực hẳn có thể chạm vào.

Khó trách tiểu đông tây này này biết được, nhưng nhìn ánh mắt của tiểu đông tây tràn đầy hứng thú, biểu hiện rõ ràng như vậy, Thiên Nguyệt Thần đột nhiên có cảm giác nhẹ nhõm.

“Triệt nhi không sợ?” Bình thường mọi người sẽ sợ, không phải sao?

“Sợ? Tại sao phải sợ? Phụ hoàng không cảm thấy đây là sinh vật thú vị cỡ nào sao?” Đã cùng Thiên Nguyệt Thần ngả bài, Thiên Nguyệt Triệt cũng không muốn ở trước mặt hắn che dấu chính mình.

Ở trước mặt nam nhân này hẳn chỉ muốn chân thật làm chính mình.

Thú vị? Đây là cách nói gì chứ.

“Nặc Kiệt, mau, mau đem tình huống nói cho bốn điện hạ.” Cả tiếng nói cũng tràn ngập hưng phấn.

Nặc Kiệt trong khoảng thời gian ngắn cũng là ngu ngốc, sao tiểu điện hạ đột nhiên thay đổi nhiều như vậy?

“Còn không nói.” Thấy Nặc Kiệt đang suy tư nhìn chăm chăm Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần lên tiếng nhắc nhở.

“Vâng, vâng, bệ hạ, mới vừa ở Ngự hoa viên truyền đến tin tức, nói có người phát hiện Âm Dạ chi tử ở Ngự hoa viên hút máu người, nô tài nghe được tin tức lập tức chạy đến.”

Ngự ý là đại tổng quản vĩ đại Nặc Kiệt còn chưa có đi chứng thực qua.

Hút máu a, cặp mắt kia lại nhanh chóng sáng lên.

“Phụ hoàng, bọn ta mau đi xem một chút, chậm sẽ không còn kịp rồi.”
Thiên Nguyệt Triệt lôi kéo y phục Thiên Nguyệt Thần thúc giục.

Khó được nhìn thấy nét mặt tiểu đông tây vui sướng như thế, Thiên Nguyệt Thần cũng vui vẻ, cho nên ôm lấy Thiên Nguyệt Triệt đi tới Ngự hoa viên.

Chẳng qua là có một vấn đề còn quấy nhiễu lòng của hắn.

“Triệt nhi có nên nói cho phụ hoàng hay không, Triệt nhi ở cái thế giới kia đang làm gì, hoặc là nói đang làm công việc gì?” Ngay cả quỷ hút máu cũng không sợ, tiểu đông tây của hắn càng ngày càng khiến hắn tò mò.

“Mễ trùng kiêm pháp y.” Thiên Nguyệt Triệt tự nhiên đáp, bất quá cũng là lời nói thật, mười tám tuổi mễ trùng rất bình thường, ai kêu nhà hắn dùng tiền không hết.

“Mễ trùng? Pháp y?” Hai cái từ xa lạ, Thiên Nguyệt Thần không giải thích được.

Thiên Nguyệt Triệt ôm cổ tiến tới bên tai Thiên Nguyệt Thần, nói nhỏ: “Mễ trùng chính là để cho người ta nuôi, cái gì cũng không cần động, tựa như bây giờ ta là mễ trùng của phụ hoàng, về phần pháp y nha, hắc hắc...”
Thiên Nguyệt Triệt lạnh lùng cười mấy tiếng: “Chính là y sư đặc biệt nghiên cứu thi thể người chết.”

“Cái gì?” Tiểu đông tây của hắn cư nhiên cùng người chết tiếp xúc.

“Phụ hoàng không biết, tìm hiểu người chết có thể thú vị hơn tìm hiểu người sống, bất quá phụ hoàng yên tâm, ta còn ở trong học viện chưa tốt nghiệp, cho nên pháp y, là lý tưởng trước mắt của ta, đơn giản mà nói chính là vẫn còn học ở học viện chỉ có thể nhìn nhìn tiêu bản. Bất quá lý tưởng

lớn nhất của ta chính là nghiên cứu quỷ hút máu, lấy thủ thuật của ta đem dao giải phẫu thi thể kia nhất định rất kích thích.” Thiên Nguyệt Triệt bắt đầu ảo tưởng một khắc kia đến.

Chẳng qua là ở nơi hắc không nhìn thấy, Thiên Nguyệt Thần chảy đầy mồ hôi lạnh. Hắc bắt đầu dự liệu sau này tiểu đông tây nhất định sẽ mang đến cho hắc vô số phiền toái.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Ngự Hoa Viên

Ngự hoa viên thường là nơi dùng để nói chuyện phiếm nhiều nhất ở mỗi quốc gia, hôm này ở Mạn La đế quốc là sinh thần của Thiên Nguyệt Thần, trong ngự hoa viên tự nhiên tụ tập rất nhiều người.

Mà nơi vốn náo nhiệt hôm nay lại càng phi thường náo nhiệt .

“Thật là khủng khiếp a, miệng đầy máu.”

“Trời ạ, thật là máu.”

“Không nghĩ tới chiêu nghi nương nương bình thường ôn nhu cư nhiên khinh khủng như vậy.”

Đông đảo người làm thành một vòng lại một vòng, nghị luận không ngớt.

“Chuyện gì?” Thanh âm lạnh lùng từ bên cạnh truyền đến.

“Bệ hạ.”

Mọi người thấy bóng dáng Thiên Nguyệt Thần đứng ở phía sau, lập tức nhường một con đường. Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt đi tới trước mặt mọi người.

“Bệ hạ, người nhìn.” Nặc Kiệt nhanh tay chỉ vào bóng người trong bụi cỏ.

Chỉ thấy ngũ hoàng tử Thiên Nguyệt Thiên Ngọc nằm trên mặt đất, trên cổ của hắn lưu lại máu đỏ tươi, mà mẫu phi của hắn chiêu nghi nương nương miệng đầy máu ngời chồm hồm ở bên cạnh, sắc mặt có chút xám xịt.

Bên cạnh là thị vệ rút ra kiếm bên hông chỉ bọn hắn.

“Nặc Kiệt nói Âm Dạ chi tử là cái này?” Thanh âm tinh khiết của Thiên Nguyệt Triệt truyền ra, mục mâu kim sắc tò mò nhìn bóng dáng hai người trong bụi cỏ.

“Đúng vậy, tiểu điện hạ.” Cảm giác được trong đôi mắt Thiên Nguyệt Triệt lưu động quang mang, Nặc Kiệt vô ý thức rút cổ.

Nga?

Thiên Nguyệt Triệt nhíu lại lông mày thanh tú: “Phụ hoàng, thả ta xuống.”

“Triệt nhi.” Thiên Nguyệt Thần mặc dù đem Thiên Nguyệt Triệt để xuống, nhưng vẫn không khỏi âm thầm cảnh cáo hắn: “Không được dính vào.”

Thiên Nguyệt Triệt hướng hắn cười cười, vừa chấm chân liền đi vào trong hoa viên.

“Mọi người chú ý... Bảo vệ tiểu điện hạ... .” Nặc Kiệt nhanh chóng phân phó thị vệ bốn phía, đồng thời tập trung hoàn toàn tinh thần, tiểu điện hạ mà xảy ra chuyện thì vấn đề lại lớn.

Nhưng là bệ hạ cũng kỳ quái, vạn nhất tiểu điện hạ xảy ra chuyện gì làm sao bây giờ, đối phương là Âm Dạ chi tử a, bệ hạ cứ nhiên yên tâm như vậy, còn để cho hắn một mình đi qua.

Thiên Nguyệt Triệt đi tới trước mặt chiêu nghi, phát hiện sắc mặt của nàng không đúng nhanh chóng hô: “Nặc Kiệt, nàng trúng độc, nhanh gọi y sư.”

“Này... .” Nặc Kiệt nhìn Thiên Nguyệt Thần một chút.

“Theo lời nói của Triệt nhi đi làm.” Thiên Nguyệt Thần không có bất kỳ động tác gì, chẳng qua là mục mâu tràn ngập thú vị chăm chú nhìn chăm chăm bóng dáng nho nhỏ.

Sau đó Thiên Nguyệt Triệt đi tới bên cạnh ngũ hoàng tử Thiên Nguyệt Thiên Ngọc, vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn ấn xuống cái cổ của hắn, lại rút ra khăn lụa bạch sắc trong ngực lau đi máu trên cổ Thiên Nguyệt Thiên Ngọc, mục mâu trong suốt nhú lại, quả nhiên...

Sau đó đem khăn lụa nhuộm máu vứt bỏ, rồi trở lại bên người Thiên Nguyệt Thần, tự nhiên giang hai tay ra, Thiên Nguyệt Thần đưa hắn ôm vào trong ngực thấp giọng hỏi: “Tìm hiểu được rồi?”

“Ân, mặc dù không phải là chuyện đáng giá để ta tìm hiểu, nhưng cũng có một số thu hoạch.” Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, áp vào trong ngực Thiên Nguyệt Thần: “Phụ hoàng, ta đói bụng, còn chưa ăn.” Thiên Nguyệt Triệt vuốt vuốt bụng nhỏ của mình.

“Người từ buổi sáng rời giường đến bây giờ đã đến buổi trưa liên tục không có ăn cơm? Nặc Kiệt, người hầu hạ thế nào?” Tiểu đông tây cư nhiên liên tục chưa ăn cơm, khó trách lập tức mệt mỏi, thân thể vốn đã yếu.

Vừa nghĩ tới thân thể tiểu đông tây yếu như vậy, mục mâu Thiên Nguyệt Thần hiện lên ánh sáng lạnh, trò hay lập tức phải ra sân rồi sao.

“Bệ hạ, nô tài đã chuẩn bị ngọc thiện ở Kim Long điện .” Nặc Kiệt nhanh chóng tiến lên lấy lòng, trời mới biết mới vừa rồi lúc bệ hạ nghe tiểu điện hạ nói chưa ăn cơm có bao nhiêu âm lãnh.

“Ân, nơi này giao cho ngươi.” Nói xong nhanh chóng ôm Thiên Nguyệt Triệt rời đi, từ đầu tới cuối chẳng hỏi một câu về chuyện tình của chiêu nghi, tâm mắt của hắn cũng chưa từng rời đi Thiên Nguyệt Triệt một bước.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Thiên Nguyệt Thiên Hâm

Phanh...

Bên trong Trữ Phương Cung truyền đến một trận lại một trận thanh âm đồ vật bị ném xuống đất.

“Nường nường bớt giận.”

“Thỉnh nường nường bớt giận.”

Cung nữ hoảng sợ quỳ trên đất.

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì tiểu súc sinh kia có thể làm cho bệ hạ quan tâm như vậy, vừa nghĩ tới chuyện tình mới vừa rồi trong ngự hoa viên, Ưu Cơ.Tư Đốn Phất Lai lại nổi trận lôi đình.

Ánh mắt chăm chú của Đế vương, ánh mắt mỉm cười, ánh mắt ôn nhu, từ đầu tới cuối cùng chỉ nhìn hài tử kia.

Chỉ là hài tử có bộ dáng hơi xinh đẹp một chút mà thôi, hắc là cái gì, một hài tử mới năm tuổi đương nhiên phân phó đế vương thả hắc xuống như vậy, một hài tử năm tuổi đương nhiên giang hai tay ra yêu cầu đế vương ôm hắc.

Hắc phản.

Phanh...

Lại thanh âm của một bình hoa rơi xuống đất, ngoài cửa bóng dáng một thiếu niên thanh tú đi đến, không nhìn đại sảnh, đi tới gian phòng của mình, Ưu Cơ.Tư Đốn Phất Lai nhất thời thét chói tai, cái gì khí chất, cái gì ưu nhã tất cả đều bị vứt sang một bên.

“Người đứng lại.”

Thiếu niên thanh tú không phải ai khác mà chính là nhị hoàng tử Thiên Nguyệt Thiên Hâm, nghe được Ưu Cơ.Tư Đốn Phất Lai kêu lên, Thiên Nguyệt Thiên Hâm chỉ là dừng lại trong chốc lát, lại tiếp tục đi đến bên trong.

Nhìn nét mặt lạnh lùng của Thiên Nguyệt Thiên Hâm, Ưu Cơ.Tư Đốn Phất Lai lại dâng lên một trận hỏa khí, cầm lấy chén ngọc quý báu một bên hướng phía Thiên Nguyệt Thiên Hâm ném đi.

Chén ngọc không lệch mà rơi trúng cái ót của Thiên Nguyệt Thiên Hâm, song hấn vẫn thờ ơ Ưu Cơ.Tư Đốn Phất Lai.

“Lớn, nhỏ cả đám đều không có quy củ có phải không?” Ưu Cơ.Tư Đốn Phất Lai nổi giận ùng ùng đi đến trước mặt Thiên Nguyệt Thiên Hâm, ngón tay ngọc chỉ vào lồng ngực của Thiên Nguyệt Thiên Hâm: “Ta sinh người ra là để cho người làm ta tức giận sao? Người nhìn tiểu tử ngu ngốc Thiên Nguyệt Triệt kia, năm tuổi, mới năm tuổi đã hiểu được cách lấy lòng đế vương, người mười bảy , mười bảy tuổi, không thể làm một chuyện để cho ta hài lòng sao? Cả ngày ngốc ở trong phòng làm cái gì thuyên buồm, thật là một chút tiền đồ cũng không có.”

“Mẫu phi, chú ý dùng từ, chú ý lễ nghi, chú ý hình tượng.” Ánh mắt sắc lạnh của Thiên Nguyệt Thiên Hâm liếc qua Ưu Cơ.Tư Đốn Phất Lai.

“Ha ha... Dùng từ? Ta dùng từ làm sao? Ta chửi người không có tiền đồ là sai lầm sao?” Không biết tại sao khi bị nhị tử dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn, trái tim Ưu Cơ.Tư Đốn Phất Lai lại cảm thấy có chút băng giá.

Đứa con trai này từ khi ra đời không đòi nàng yêu thương, năm năm trước lúc mang thai cho là còn có thể lại sinh ra nam tử, tuy nhiên lại sinh ra một nữ nhi, nữ nhi vừa ra đời liền mang theo bệnh nặng.

Những năm gần đây đối với Thiên Nguyệt Thiên Hâm nàng chẳng quan tâm, nhưng hôm nay này vừa nhìn, đứa con trai này bất tri bất giác đã lớn như vậy .

Càng xem càng cảm thấy quen thuộc.

Đầu xoẹt qua một trận linh quang, đúng rồi, ở trên người đứa con trai này nàng thấy được bóng dáng của phụ thân, ánh mắt lạnh như băng quả thực chính là phiên bản của phụ thân.

“Mẫu phi chớ quên, lục đệ có tên họ, không phải là tiểu súc sinh cũng không phải là hỗn tiểu tử.” Mặt Thiên Nguyệt Thiên Hâm vẫn là một bộ khối băng như cũ, mới vừa rồi hắn ở trong ngự hoa viên phơi nắng, nhưng đem nhất cử nhất động trong bụi cỏ thấy nhất thanh nhị sở.

Còn nhỏ tuổi mà trấn định như vậy, mẫu phi, đã định trước người sẽ thua.

“Người... Người nói cái gì, người nghiệt tử cư nhiên giúp đỡ tiểu súc sinh kia làm ta tức giận.” Ưu Cơ. Tư Đốn Phất Lai một hơi ghen ở cổ họng thế nào cũng không thể đi xuống.

“Mẫu phi cảm thấy hài nhi nói sai, có thể đi tới trước mặt phụ hoàng chứng thực.” Thiên Nguyệt Thiên Hâm cũng không thèm nhìn tới Ưu Cơ. Tư Đốn Phất Lai một cái, đi vào nội viện.

“Người... Người... .” Lưu lại Ưu Cơ. Tư Đốn Phất Lai trở mắt nhìn bóng lưng của hắn.

Khác với Trữ Phương Cung, Ngọc Phương Cung là một mảnh hài hòa.

“Hôm nay tâm tình mẫu phi không tệ, là ở Ngự hoa viên xem đủ hí kịch sao?” Thiên Nguyệt Thiên Kỳ cầm trong tay trà ngon vừa pha rót cho Hoàng quý phi Ngọc Linh.Tả Lạp một chén.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Tác Phẩm Nghệ Thuật

“Hoàng nhi cảm thấy hí kịch hôm nay có thể lọt vào mắt của người không?” Ngọc Linh.Tả Lạp mỉm cười hỏi ngược lại, một bên tiếp lấy trà Thiên Nguyệt Thiên Kỳ đưa, trà hoa cúc thượng đẳng có thể hạ hỏa, hay là hoàng nhi hiếu được tâm của nàng a.

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ không có mở miệng, cũng là cầm lấy một cái chén rót trà cho mình: “Hí kịch trước kia mới đủ vị.” Đôi môi khẽ giơ lên mang theo vài phần ưu nhã, nhìn qua có mấy phần bóng dáng của Thiên Nguyệt Thần.

Trong đầu nhớ lại gương mặt tinh mỹ tuyệt luân, đầu kia tóc dài thủy phần phiêu dật, mục mâu linh động mà lạnh nhạt , thật là một hài tử như tinh linh, người gặp người thích a.

“Hí kịch tất nhiên có thể nhìn, nhưng không bị cuốn vào mới là tốt nhất.” Mục mâu Ngọc Linh.Tả Lạp mang theo tiểu ý nhìn về phía con của mình, đều nói mười tháng hoài thai, mẫu tử liên tâm, quang mang lóe lên trong mắt Thiên Nguyệt Thiên Kỳ há có thể trốn thoát ánh mắt của nàng.

Thiên Kỳ a, mặc dù người giống như phụ hoàng người, nhưng dù sao người vẫn còn trẻ, phụ hoàng người nhìn như lười nhác, tùy ý, nhưng người cũng biết một khi người khác xen vào trò chơi của hã, đây chính là sống không bằng chết.

“Thiên Nguyệt Triệt rất đẹp có đúng hay không?” Ngọc Linh.Tả Lạp cầm cái chén trong tay, đứng dậy, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ vội vàng tiến lên

đỡ nàng.

Đẹp không?

Không thể phủ nhận, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ gật đầu: “Rất đẹp.”

Đều nói hiếu con không ai bằng mẹ, nhưng có mấy người biết mẫu tử hiếu rõ lẫn nhau, mẫu phi người hiếu ta, ta đối với người cũng thế.

“Đúng là rất đẹp.” Ngọc Linh. Tả Lạp thậm chí có thể tưởng tượng qua mười năm nữa, gương mặt non nớt kia sẽ phong hoa tuyệt đại như thế nào: “Bất quá chỉ là một tác phẩm nghệ thuật rất thành công.”

Tác phẩm nghệ thuật chỉ có thể lấy ra thưởng thức, vừa đụng dễ dàng vỡ, nhưng không biết sau khi vỡ sẽ đả thương những ai.

“Mẫu phi không cảm thấy đem một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ lột ra, là một quá trình rất thú vị sao?” Lui về phía sau, nghĩ đến những việc hãn sẽ làm sau này.

Tôn nghiêm hoàng gia không cho phép, kiêu ngạo từ nhỏ của Thiên Nguyệt Thiên Kỳ cũng không cho phép.

Thân thể của Ngọc Linh.Tả Lạp hạ xuống, không có mở miệng, song ánh mắt chính là thật sâu lo lắng.

Chẳng qua chỉ nhìn một cái, hoàng nhi, lòng của người thay đổi lập trường sao?

Khi người chinh phục tác phẩm nghệ thuật, đồng thời tâm người sẽ tự đắm chìm, mà tác phẩm nghệ thuật kia cũng không phải là thứ người có thể chạm vào.

Năm năm trước, Ưu Cơ. Tư Đốn Phất Lai vì bản thân mà làm những chuyện như vậy, sắp phải trả cái giá nặng nề.

Năm năm sau, hôm nay, hoàng nhi, làm một mẫu thân ta có thể nào để cho người bước lên con đường giống như thế, thứ đồ hoàn mỹ thuộc về đế vương, cuối cùng cũng là của đế vương.

“Ăn no?” Thiên Nguyệt Thần nhìn Thiên Nguyệt Triệt không động đậy cơm trong chén, trong lòng có chút không vui: “Triệt nhi ăn ít như vậy sao?”

“Phụ hoàng, nếu như mỗi ngày người đều hướng về phía một đồ vật cũng sẽ chán ghét, từ nhỏ đều ăn những đồ này, ta cũng mau mất đi vị giác .” Thiên Nguyệt Triệt lười biếng kháng nghị, cầm lấy chiếc đũa đựng đông đựng tây đậm đậm.

“Nguyên lai là tiểu đông tây của ta ghét bỏ , không ăn cũng được, sau yến hội ăn thêm một chút, bắt đầu từ ngày mai ta gọi người chuẩn bị chút thức ăn nhẹ được không?” Thiên Nguyệt Thần đem một khối cá bỏ vào trong miệng Thiên Nguyệt Triệt.

Thị nữ hầu hạ một bên nhìn bộ dạng lấy lòng của Thiên Nguyệt Thần không khỏi cười nhẹ trong lòng, nói cũng kỳ quái, trước kia mặc dù bệ hạ thương yêu tiểu điện hạ, nhưng không giống với nhu tình hôm nay.

Lúc bệ hạ gấp thức ăn cho tiểu điện hạ bọn họ nhìn không rõ tình cảm.

“Ăn.” Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó: “Phụ hoàng, chuyện mới vừa rồi ở Ngự hoa viên thật là khiếp sợ, vạn nhất nữ nhân kia thật là quý hút máu thì làm sao bây giờ, phải biết rằng lúc ấy ta đứng gần, rất dễ dàng bị thương .”

Cảm giác nghe thấy được một cổ mùi vị chua xót, Thiên Nguyệt Thần không khỏi cảm thấy buồn cười: “Sự thật chứng minh Triệt nhi không có bị thương, không phải sao?” Mục mâu sâu không thấy đáy bao hàm toàn diện,

thấy vậy Thiên Nguyệt Triệt sửng sốt, vừa mới, hăn vừa mới thấy rõ ràng chuyện gì .

“Đáy mắt của phụ hoàng là lam sắc sao?” Giọng nói nghi ngờ mang theo tò mò, tay trắng nõn nhỏ bé nhịn không được vươn ra, muốn phủ đi màu sắc động lòng người như đáy biển kia.

Thật sự là lam sắc.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Tương Hứa

Thanh âm tò mò của Thiên Nguyệt Triệt khiến Thiên Nguyệt Thần chấn động, lam sắc?

Mới đột nhiên nhớ tới, hai mắt của mình, mấy ngày này cùng tiểu đông tây ở chung một chỗ, thiếu chút nữa quên hàng năm biến hóa một lần.

Phụ hoàng, lý tưởng lớn nhất của ta chính là nghiên cứu quỷ hút máu.

Thanh âm non nớt của Thiên Nguyệt Triệt phảng phất vẫn còn quanh quẩn bên tai, nuốt thanh âm ở cổ họng thế nào cũng nói không nên lời, miễn cho tiểu đông tây dâng trào tâm huyết muốn mổ bụng.

“Ân, hàng năm luôn có vài ngày sẽ biến thành lam sắc như vậy.” Làm bộ tùy ý ứng phó lời nói của Thiên Nguyệt Triệt, sau đó đem đề tài dời đi: “Hôm nay Triệt nhi ở Ngự hoa viên phát hiện cái gì?”

Ân?

Mục mâu kim sắc hiện ra sự khó hiểu nhìn chăm chăm trên người Thiên Nguyệt Thần thật lâu, sau đó nhàn nhạt dời đi: “Phụ hoàng nói chuyện tình chiêu nghi cùng Thiên Nguyệt Thiên Ngọc sao?”

“Ân, Triệt nhi có ý kiến gì không?” Đế đôi đũa trong tay xuống, đợi chờ bé giải đáp.

Thiên Nguyệt Triệt nhú mày, dùng khẩu khí vô cùng nghiêm túc nói: “Phụ hoàng, năm nay Triệt nhi mới năm tuổi.” Theo sau quơ chân nhảy

xuống cái ghế, hướng phía cửa đi tới.

Khóe miệng Thiên Nguyệt Thần có chút co quắp, lẳng lẳng nhìn bóng lưng nho nhỏ Thiên Nguyệt Triệt, tiểu đông tây sinh khí?

“Đây là vật gì?” Nhìn thấy bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt dừng lại trước một cái bồn hoa ở cửa, Thiên Nguyệt Thần tò mò đi qua.

“Cây hoa anh đào.” Thiên Nguyệt Triệt không có ngẩng đầu, nhàn nhạt trả lời, tay trắng nõn nhỏ bé vỗ về chữ viết trên nhánh cây, Thiên Nguyệt Triệt ——ba chữ đơn giản khắc hạ linh hồn mãi mãi.

“Đây là theo lời Triệt nhi, chờ lúc cây hoa anh đào nở rộ là tiên cảnh nhân gian sao?” Ánh mắt thâm thúy của Thiên Nguyệt Thần nhìn chăm chăm Thiên Nguyệt Triệt, không ai có thể đọc hiểu cảm xúc trong mắt của hắn.

“Ân, đẹp mị hoặc lòng người.” Thiên Nguyệt Triệt đứng lên, thân thể đơn bạc đứng ở trước cửa, mặc cho gió mát thổi vào, Thiên Nguyệt Thần đột nhiên cảm giác được bóng dáng của hắn có chút tịch mịch cùng cô đơn.

Tâm không có lý do gì phiền não, Triệt nhi, người đây là vì sao?

Song hành động vĩnh viễn nhanh hơn lý trí, thân thể đã đi trước một bước ôm lấy bé.

“Phụ hoàng?” Cảm giác được ấm áp đột nhiên xuất hiện, Thiên Nguyệt Triệt quay đầu lại, gió nhẹ xuy lãnh xẹt qua khuôn mặt Thiên Nguyệt Thần.

“Ta không thích xem sự cô đơn trong mắt người.” Tay ôm chặt thắt lưng Thiên Nguyệt Triệt, tiếng nói trầm thấp thập phần bá đạo.

Tay nhỏ bé tự nhiên vòng ở cổ Thiên Nguyệt Thần, đem mình vùi thật sâu vào trong lồng ngực nam nhân, cô đơn sao?

Bờ môi khéo léo nhẹ nhàng nói nhỏ hai chữ này.

“Triệt nhi, nếu như trên thế giới này không có thứ gì đáng giá để người quyến luyến, như vậy vì ta mà sống.” Trong mắt Thiên Nguyệt Triệt hiện ra thương cảm nhàn nhạt khiến hân cực kỳ không thoải mái, trong ngực giống như là bị thứ gì đè nặng, khó chịu muốn chết.

“Phụ hoàng cũng biết, phụ hoàng ở cùng Triệt nhi phải như thế nào?” Thanh âm mỉm cười lại có một tia ấm áp, mới vừa rồi hết thấy phảng phất là kính hoa thủy nguyệt (hoa trong gương, trăng trong nước).

“Chưa từng tỉnh táo như giờ phút này.” Mục mâu lam sắc sâu thẳm kiên định nhìn hải tử trong ngực, không phủ nhận rung động trong lòng, không phủ nhận nhất cử nhất động của hải tử này đã dẫn dắt tâm của mình, tình cảm không tầm thường trong mắt kia cũng không bị đè nén.

Cả đời này chỉ nghĩ làm theo tâm của mình, không hề chống cự lời tiên đoán ban đầu.

Phụ tử, luân thường là cái gì.

Nhìn trong mắt tiểu đông tây đột nhiên dâng lên mừng rỡ, Thiên Nguyệt Thần phát hiện tim của mình đập càng nhanh, từng tiếng kia dường như muốn từ trong thân thể của hân nhảy ra.

“Phụ hoàng, nếu như người đối ý, ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào.” Mục mâu kiên định đồng dạng nhìn Thiên Nguyệt Thần, trời mới biết lúc Thiên Nguyệt Thần nói ra một câu nói kia tim của hân khẩn trương đến cỡ nào.

Bởi vì hân thích nam nhân này.

Cho tới bây giờ cũng không có nghĩ qua một câu nói đùa ở rừng hoa anh đào lúc trước sẽ trở thành thật.

“Ngược lại, ta cũng thế.”

Hôn lấy đôi môi mỏng phấn hồng của Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần biết đoạn đường này còn rất dài.

Thiên Nguyệt Thần đột nhiên đẩy Thiên Nguyệt Triệt ra, khuôn mặt trắng nõn nhỏ bé nhìn Thiên Nguyệt Thần: “Phụ hoàng không phải là muốn biết ta đối với chuyện ngày hôm nay có ý kiến gì sao?”

Đôi môi ngọt ngào như vậy, loại cảm giác này còn quanh quẩn ở trong lòng, nhưng không ngờ tiểu đông tây lại không biết tình thú, nhưng ánh mắt vừa nhìn thấy bên tai đỏ ửng của tiểu đông tây, hắn đang then thùng sao?

Nhìn nụ cười tà ác trong mắt Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt nhin không được tự nhiên dời mắt đi: “Phụ hoàng.” Tay nhỏ bé nắm y phục của hắn, bất mãn kháng nghị.

“Tốt, như vậy ta liền ủy khuất nghe cao kiến của Triệt nhi một chút.”

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Rắn Độc

“Phụ hoàng nếu cảm thấy ủy khuất không nghe cũng được, Triệt nhi mệt mỏi, buồn ngủ.” Chu cái miệng nhỏ nhắn, Thiên Nguyệt Triệt làm bộ mặt bất mãn. Vặn vẹo thân thể nho nhỏ trong ngực Thiên Nguyệt Thần.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu đông tây biểu hiện “ta rất sinh khí”, Thiên Nguyệt Thần nào có lá gan nói ta rất ủy khuất a.

“Tốt lắm, tốt lắm, thỉnh tiểu hoàng tử điện hạ tôn quý động động cái miệng nhỏ nhắn giải thích cho ta, được không?” Dùng một chút lực đạo đem tiểu đông tây ôm chặt trong ngực, miễn cho không cẩn thận rớt xuống đất.

“Phụ hoàng không phải nói rất ủy khuất sao?” Thiên Nguyệt Triệt hiển nhiên không bỏ qua cho Thiên Nguyệt Thần, bởi vì trong miệng nam nhân nói ủy khuất vũ nhục tự ái của hắn một cách nghiêm trọng.

“Ta nói xin lỗi, được không?” Thiên Nguyệt Thần biết tính cách của tiểu đông tây thích mềm không thích cứng, hướng phía vành tai nhạy cảm của Thiên Nguyệt Triệt thổi nhiệt khí.

Tai có cảm giác ngứa ngáy, Thiên Nguyệt Triệt trợn trừng mắt nhìn Thiên Nguyệt Thần, thanh âm mềm mại liên tục tràn ra không ngừng: “Phụ hoàng trả lời ta trước, có phải từ lúc đầu phụ hoàng đã biết chiêu nghi không phải là Ám Dạ chi tử hay không?”

Nhìn lúc hắn đến Ngự hoa viên mặt không chút thay đổi, mắt lạnh nhìn tình cảnh trên cỏ, Thiên Nguyệt Triệt liền khẳng định.

“Là như thế nào, chẳng lẽ không phải Triệt nhi cũng đã sớm biết sao? Triệt nhi cho là Âm Dạ chi tử chân chính có thể bị những thị vệ với công phu mèo ba chân ngăn cản sao?” Cũng không phải là đối với thị vệ chẳng thèm ngó tới, chẳng qua Thiên Nguyệt Thần luận sự.

Thiên Nguyệt Triệt mang theo ánh mắt tìm tòi chăm chú nhìn chăm chăm Thiên Nguyệt Thần, thanh âm cười khê mang theo vài phần thăm dò: “Phụ hoàng đối với Âm Dạ chi tử tựa hồ hiểu rất rõ?”

Phụ hoàng, đừng len lén giấu diếm ta cái gì nha.

Chân mày anh tuấn cau lại, mắt phượng mỹ lệ chăm chú nhìn chăm chăm hài tử dị thường thông tuệ trong ngực: “Triệt nhi chưa từng thấy Âm Dạ chi tử cũng khẳng định chiêu nghi trong ngực hoa viên không phải là Âm Dạ chi tử, không phải sao?”

Thiên Nguyệt Thần thông minh tuyệt đối sẽ không đem vấn đề lưu cho mình.

Tầm mắt nghi ngờ dừng lại vài giây trên người Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt kích động mở miệng: “Thiên Nguyệt Thiên Ngọc bị rắn độc cắn, mà chiêu nghi tự mình hút máu độc cho hăn.” Cho nên ở thời điểm mọi người nhìn thấy miệng chiêu nghi mới đầy máu.

Từ khi thấy vết thương thật nhỏ trên cổ Thiên Nguyệt Thiên Ngọc, Thiên Nguyệt Triệt có thể khẳng định, mà máu trên cổ Thiên Nguyệt Thiên Ngọc đã thành hồng sắc (màu đỏ), rõ ràng máu độc đã được hút sạch .

Nhưng là...

“Phụ hoàng sau khi biết Thiên Nguyệt Thiên Ngọc trúng độc, sao lại không lo lắng?” Có chút hoài nghi nam nhân này là phụ thân như thế nào, lão bà của mình cùng nhi tử trúng độc còn có bộ dạng coi thường như vậy.

Nam nhân này máu lạnh sao?

“Nếu Triệt nhi thích, ta lập tức đi thăm.” Tay xoa nhẹ dọc theo xương sống chưa định hình của Thiên Nguyệt Triệt, tay kia đưa bốn gót chân.

Mục mâu lam sắc hiện lên ánh sáng lạnh nhàn nhạt, nhưng thanh âm nhả ra giống như bình thường.

“Không cần, phụ hoàng không để ý con của mình, ta cần gì quan tâm.” Thiên Nguyệt Triệt biết cái chân của mình trong tay Thiên Nguyệt Thần, gót chân có một đạo vết thương rất sâu.

Mà lai lịch của đạo vết thương kia hẳn cũng rất rõ ràng.

“Phụ hoàng.” Thanh âm có chút mệt mỏi, xem ra là tiểu đông tây đã mệt.

“Ân?” Mềm nhẹ đáp, hai người nằm ở trên giường.

“Mạn La quốc chúng ta bốn mùa như mùa xuân, theo lý mà nói không thể nào có rắn thường lui tới, vậy Thiên Nguyệt Thiên Ngọc trúng độc là từ đâu mà đến?” Thiên Nguyệt Triệt giống như là đang hỏi Thiên Nguyệt Thần, cũng giống như là tự hỏi.

Thiên Nguyệt Thần kéo chăn lông một bên qua phủ lên thân hai người, nhìn dung nhan ngủ say trong ngực, trong mắt là tình ý ôn nhu, từ đâu mà đến a? Triệt nhi, sao ngươi lại không biết.

Thiên Nguyệt Triệt mở mắt một lần nữa đã là buổi tối, nhìn vị trí bên cạnh đã trống trơn, loáng thoáng phía ngoài còn có thể nghe thấy một số thanh âm, Thiên Nguyệt Triệt biết yến hội bắt đầu.

“Điện hạ tỉnh?” Đàn tiến lên đem Thiên Nguyệt Triệt từ trên giường ôm lấy, sau đó giúp hắn mặc vào áo khoác cùng giày bó.

“Đàn, mặc nhiều quần áo , rất không thoải mái.” Nhấn lại lỗ mũi, lúc này nét mặt Thiên Nguyệt Triệt mới thật sự là nét mặt nên có của một hài đồng năm tuổi.

Đàn nhẹ nhàng cười cười: “Bệ hạ phân phó, ban đêm trời lạnh, lại biết tiểu điện hạ khẳng định chịu không được sẽ đi đến yến hội, cho nên đặc biệt ra lệnh nữ tỳ nhất định phải mặc áo choàng lông cho tiểu điện hạ, nếu tiểu điện hạ không nghe lời, bệ hạ nói trở lại sẽ đánh pp.”

Nhìn Đàn cố ý giễu cợt hằn, Thiên Nguyệt Triệt cũng không để ý.

Tránh cho nam nhân kia vì thân thể của mình mà lo lắng, cho nên Thiên Nguyệt Triệt phối hợp mặc y phục vào. Yến hội ở hoàng cung được tổ chức tại Nghênh Tân Các.

Nghênh Tân Các tương đối xa, ban đầu kiến tạo cũng là để cho khách quý thuận lợi nghỉ ngơi, nơi đó cũng rộng rãi, nhưng cách Kim Long điện một số lộ trình.

Trong lúc rảnh rỗi Thiên Nguyệt Triệt liền thích đi dạo, ở tại Kim Long điện 5 năm, trừ lần xuất cung và hôm nay, hẳn còn không bước ra cửa điện nửa bước.

“Điện hạ, nếu đi dọc theo con đường này, chỉ sợ cách Nghênh Tân Các càng ngày càng xa nha.” Đàn tốt tiếng nhắc nhở.

“Đàn sợ tìm không được đường trở lại sao, hay là sợ đêm khuya yên tĩnh khiến người khác sợ hãi?” Thiên Nguyệt Triệt rất thích cùng Đàn nói chuyện phiếm, người này biết điều, lại có chừng mực.

“Nô tỳ sợ tiểu điện hạ trở lại sẽ đau xót cho cái chân.” Trên người Thiên Nguyệt Triệt có một cỗ khí chất rất trầm tĩnh luôn khiến tầm mắt của người không tự chủ mà bị hấp dẫn.

Nhàn nhật, như tóc của hân, nhưng cũng rất đẹp mắt.

Hai người ở dưới ánh trăng bước chậm, cái bóng kéo dài thân thể lẫn nhau.

“Bên kia chuyện gì xảy ra?” Thiên Nguyệt Triệt không giải thích được hỏi, hôm nay Mạn La hoàng cung phải là vui vẻ, vì sao bên kia truyền ra tiếng khóc đứt quãng.

Đàn ngẩng đầu nhìn lại, tòa cung điện này nhìn qua có chút cũ nát, mà tiếng khóc hiển nhiên là từ bên kia truyền đến .

“Đi qua nhìn.” Thiên Nguyệt Triệt chuyện muốn làm gì thì bình thường không ai có thể ngăn cản, điểm này Đàn phi thường hiểu rõ.

“Nhưng vạn nhất... ?” Vạn nhất xảy ra chút sai lầm, nàng muôn lần chết cũng khó thoát tội.

“Bốn điện hạ chưa bao giờ làm chuyện không có nắm chắc.” Thanh âm nhàn nhạt tự tin kiêu ngạo, khuôn mặt non nớt ở dưới ánh trăng xinh đẹp như tiên đồng.

Làm Đàn cũng không khỏi có chút mê hoặc, thật lâu kìm lòng không đậu điểm đầu một cái.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40: Linh Đường

Dọc theo đường nhỏ, Thiên Nguyệt Triệt theo tiếng khóc đi tới, Đàn đi theo thật sát phía sau.

Cước bộ của hai người dừng lại ở một nơi không tính là cũ nát, nhưng đối với kiến trúc xa hoa của Kim Long điện mà Thiên Nguyệt Triệt ở, nơi này nhiều lắm được coi như là địa phương tránh gió che mưa.

“Với sự giàu có của Mạn La đế quốc mà không thể bỏ tiền sửa chữa và chế tạo phòng ốc sao?” Phụ hoàng không phải là người hà khắc người như vậy, chỉ một áo lông trên người hăn tuyệt đối sửa chữa được một tròng phòng ốc.

“Tiểu điện hạ không biết, chuyện tình hậu cung đều do hoàng hậu cùng tổng quản đại nhân trông coi.” Đàn khéo léo đáp lời, tránh cho không cần thận để hình tượng của bộ hạ ở trong lòng điện hạ bị hạ thấp.

Hoàng hậu cùng tổng quản?

“Nếu như ta nhớ không lầm phụ hoàng không lập hậu, mà tổng quản chỉ là Nặc Kiệt, không phải sao?” Giọng nói nhàn nhạt cũng không phải là cố ý để ý tới chuyện của hậu cung, mà là giống như hàn huyên.

“Điện hạ không có nhớ lầm, cho nên bây giờ hậu cung có Hoàng quý phi Ngọc Linh. Tả Lạp quản lý, mà tổng quản trong miện nô tỳ cũng không phải là Nặc tổng quản, mà là tổng quản nội vụ phủ Đức Khoa tổng quản, Nặc tổng quản chỉ phụ trách hầu hạ bộ hạ.” Bây giờ lại thêm một tiểu điện hạ, Đàn lặng lẽ tăng thêm một câu ở trong lòng.

Ân.

Thiên Nguyệt Triệt như có chút suy nghĩ gật đầu, đã thấy qua Ngọc Linh. Tả Lạp ở buổi hiếu lễ ban ngày, một nữ nhân rất thông minh không bộc lộ tài năng.

Bất quá so với nàng, hẳn đối với mẫu thân của hẳn còn có hứng thú hơn.

“Đi, vào xem.” Trong lúc Thiên Nguyệt Triệt nói chuyện, cước bộ đã rào bước tiến lên bậc thang.

Ô ô... Ô ô...

Trong phòng truyền đến tiếng khóc càng thêm rõ ràng, Thiên Nguyệt Triệt ý bảo Đàn đẩy cửa phòng ra.

Ánh nến xám xịt bên trong có chút chói mắt, khiến Thiên Nguyệt Triệt nhìn không được híp mắt một chút, theo sau mở ra, đập vào mắt chính là linh đường thê lương.

Đây là có chuyện gì? Đầu óc Thiên Nguyệt Triệt có chút lộn xộn.

“Các người là ai?” Một đạo thanh âm già nua có chút suy yếu từ bên kia cửa truyền đến.

Người tới mang theo đèn lồng bạch sắc cũng mang theo ba phần âm trầm, hơn nữa thân thể gầy yếu, làm cho người ta cảm thấy có chút kinh khủng.

Mà theo ánh sáng của đèn lồng nhìn kỹ mới phát hiện người nọ là lão ma ma.

Tầm mắt Thiên Nguyệt Triệt quét qua lão ma ma rồi dừng lại ở trên người thiếu niên khóc trước linh đường.

Nói là thiếu niên nhưng nhìn hắc phi thường gầy gò, nghiêm khắc mà nói là dinh dưỡng không đầy đủ, cho nên đã đến 13 tuổi, cũng chỉ giống như hài tử 10 tuổi.

Mà giờ phút này người này đang ngẩng đầu lẳng lẳng nhìn Thiên Nguyệt Triệt, hai hàng nước mắt trong suốt còn đọng ở trên mặt, dưới ánh nến Thiên Nguyệt Triệt nhìn thấy rõ ràng mặt thiếu niên—— Thiên Nguyệt Thiên Ngọc.

Ngũ ca trên danh nghĩa của hắc.

Thiên Nguyệt Triệt nhớ kỹ buổi trưa người này bị răn cấm, mà bây giờ hắc lại quỳ gối khóc trước linh đường, như vậy giờ phút này nằm ở trong quan tài phải là mẫu thân của hắc – chiêu nghi.

Khó trách trong điện lại lãnh lẽo như thế, hôm nay là sinh thần của phụ hoàng, trùng hợp hôm nay chiêu nghi tử vong, đối với hoàng cung từ trước đến giờ luôn coi trọng phong thủy mà nói là điềm xấu cỡ nào.

“Các người là ai?” Lão ma ma thấy bọn họ không trả lời, lại không yên lòng hỏi một câu.

Nghe thanh âm lão ma ma có chút run rẩy, Thiên Nguyệt Triệt nghi ngờ người này đang sợ sao? Nhìn nhìn lại đồ ăn mang theo trong tay của bà, theo sau nhìn một số thức ăn bên cạnh Thiên Nguyệt Thiên Ngọc.

Tâm luôn luôn đạm bạc cũng nhịn không được mà chấn động, này... Đây là thức ăn cho người sao?

Cơm trong chén có vẻ cháy một chút, bảy tám món ăn có xen lẫn mấy khối thịt, phía trên còn có một tầng tinh bột trắng trắng.

Thiên Nguyệt Triệt biết đó là dầu mỡ, cho nên hắc xác định, những thứ này là rau trộn còn dư lại.

Bởi vì ở Mạn La đế quốc đế quốc bốn mùa như mùa xuân, cho dù món ăn cho lạnh đi cũng không thể nhanh đông một tầng dầu mỡ như vậy, cho nên món ăn trong cái chén này đã có một ngày, hoặc giả là đồ ăn thừa tối hôm qua.

Lão ma ma thấy Thiên Nguyệt Triệt nhìn chăm chăm món ăn trong chén lại không nói, trong lòng lại càng khẩn trương, bà chạy tới đem thân thể đậm bạc của Thiên Nguyệt Thiên Ngọc che vào trong ngực, cho là tiên đồng xinh đẹp này sẽ đối với Thiên Nguyệt Thiên Ngọc bất lợi.

Bởi vì chuyện như vậy đã từng có nhiều lần, nhiều lần.

Mà bị lão ma ma ôm vào trong ngực, Thiên Nguyệt Thiên Ngọc lôi kéo y phục của bà, thanh âm rất nhẹ còn mang theo khàn khàn vì khóc quá nhiều: “Ma ma, ta biết a.”

Thật ra Thiên Nguyệt Thiên Ngọc muốn nói hẳn biết Thiên Nguyệt Triệt là ai, bởi vì buổi sáng hôm nay, ở buổi hiếu lễ với phụ hoàng hẳn len lén hâm mộ Thiên Nguyệt Triệt.

Hắn hâm mộ Thiên Nguyệt Triệt có thể được được phụ hoàng tôn quý ôm vào trong ngực, hẳn hâm mộ Thiên Nguyệt Triệt có thể không cố kỵ chút nào làm nũng với phụ hoàng từ trước đến giờ chẳng thềm ngó tới hoàng tử nào như vậy, hẳn hâm mộ Thiên Nguyệt Triệt có thể mặc y phục xinh đẹp như vậy.

Nhưng là hâm mộ cũng chỉ là hâm mộ mà thôi.

“Ngũ hoàng tử biết hẳn?” Ma ma mặc dù già rồi, nhưng còn không đến mức nhìn không rõ, vừa nhìn cách ăn mặc của Thiên Nguyệt Triệt liền biết không phải là người bình thường.

Nhưng trong hoàng cung không có hoàng tử nhỏ như vậy, cho nên lão ma ma cho là hẳn là hài tử nhà quý tộc tối nay tới tham gia yến hội.

“Không phải ma ma, hắc là Lục... Lục điện hạ.” Chữ “đệ” bị Thiên Nguyệt Thiên Ngọc nuốt ở trong cổ họng, bởi vì Thiên Nguyệt Triệt tôn quý như vậy, hắc không xứng gọi một tiếng đệ đệ, hắc tự mình hiểu lấy.

Mà cùng là hoàng tử, hắc phải gọi Thiên Nguyệt Triệt một tiếng điện hạ, có thể thấy được địa vị của hắc ở trong hoàng cung thấp kém cỡ nào.

Mà để cho Thiên Nguyệt Triệt để ý hơn chính là chiêu nghi mặc dù giúp Thiên Nguyệt Thiên Ngọc hút rắn độc, nhưng nàng phi thường cẩn thận, mà Thiên Nguyệt Triệt cũng quan sát qua nàng, không đến nỗi sẽ trí mạng, tại sao?

Thiên Nguyệt Triệt ngồi xổm người xuống hướng về phía lão ma ma đang khẩn trương, mở miệng: “Lão ma ma đừng lo lắng, bốn điện hạ chẳng qua là đi ngang qua liền vào xem.” Theo sau nhìn thoáng qua Thiên Nguyệt Thiên Ngọc, nhìn nhìn lại thức ăn trên mặt đất: “Các người còn chưa dùng văn thiện (bữa tối) sao?”

Ở hoàng cung cư nhiên cũng có người có cuộc sống không bằng khát cái, hơn nữa thân phận của đối phương là hoàng tử, có thể thấy được tâm của phụ hoàng thật là lạnh đến trong xương .

Mà hắc cũng là may mắn như vậy, nam nhân máu lạnh kia sủng ái hắc như thế. Cho dù hắc không được mang vào Kim Long điện cũng sẽ là cuộc sống cơm no áo ấm.

Điểm này hắc cũng có thể thấy được từ thân phận của mẫu phi hắc.

Nhưng hắc vẫn cảm tạ Thiên Nguyệt Thần, nhớ lại cái này không khỏi làm hắc có chút ngạc nhiên, ban đầu tại sao phụ hoàng nhìn trúng hắc?

“Không có... Không có... ?” Thiên Nguyệt Thiên Ngọc có chút run rẩy, hắc không rõ ý tứ của Thiên Nguyệt Triệt khi hỏi những lời này.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41: Theo Dõi

Đem lo lắng của Thiên Nguyệt Thiên Ngọc thu trong mắt, Thiên Nguyệt Triệt giật giật khóe miệng: “Đàn, bốn điện hạ cũng đói bụng, báo cho trù phòng chuẩn bị điểm tâm.”

“Nhưng là, điện hạ, một mình ở nơi này... .” Đàn có chút bối rối, lưu một mình tiểu điện hạ ở chỗ này nàng có chút không yên lòng.

“Không có chuyện gì, người đi đi.” Thiên Nguyệt Triệt biết mình không có việc gì, kể từ sau ngày hắc muốn Nặc Kiệt dẫn hắc xuất cung, Thiên Nguyệt Thần đã an bài ảnh vệ bên cạnh hắc.

Tuy ảnh vệ đã đạt đến trình độ vô thanh vô tức, nhưng chỉ cần là người, sẽ tồn tại hô hấp, Thiên Nguyệt Triệt biết sức mạnh kiếp trước của mình vẫn còn phải ẩn giấu, nhưng hắc vẫn có thể cảm giác được hơi thở của ảnh vệ.

Này có thể là do cùng Thánh Anh định kế ước, giác quan của Tinh Linh hệ mộc so với các Tinh Linh hệ khác nhạy cảm hơn, nguyên linh Thánh Anh giấu ở cây anh đào kia, mặc dù bây giờ rất suy yếu, nhưng sức mạnh của nó cũng tồn tại.

Đàn nhìn ánh mắt kiên định của Thiên Nguyệt Triệt, lui xuống.

Thiên Nguyệt Triệt xoay người ngồi xuống mặt đất, tuyệt không quan tâm y phục cao quý của mình sẽ dính tro bụi vô cùng bẩn.

“Các người liên tục ở chỗ sao?” Mặc dù gian phòng bố trí cực kỳ đơn giản, nhưng nhìn bốn phía quét dọn sạch sẽ, cho nên nơi này hẳn không phải là phòng trống.

“Hồi lục điện hạ, từ khi nô tỳ theo chiêu nghi nương nương tiến hoàng cung luôn luôn ở chỗ này.” Lão ma ma mặc dù không biết tại sao điện hạ tuổi còn nhỏ này lại hỏi như thế, nhưng vẫn trả lời đàng hoàng.

Luôn luôn?

Mới vừa vào đã tới ở chỗ này? Phụ hoàng để cho tân thê tử vừa mới vào ở lại đây?

Nhưng thật ra cũng không phải không có khả năng, nữ nhân vào hoàng cung tựa như đi đường gặp lữ khách, nữ nhân của phụ hoàng sao mà nhiều, một chiêu nghi không quan trọng được cho là cái gì?

Nhìn thấu nghi ngờ của Thiên Nguyệt Triệt, lão ma ma giải thích: “Thật ra trước kia nơi này rất náo nhiệt, chiêu nghi nương nương ôn hòa, hiểu rõ phép tắc, bệ hạ rất thích tới nơi này, thỉnh thoảng nghe nương nương đánh đàn, ca xướng, chẳng qua là sau khi nương nương hoài tiểu chủ tử, bệ hạ không thường tới, sau đó Cẩm phi nương nương vào cung, thì không còn tới .”

Chuyện này Thiên Nguyệt Triệt cũng có thể lý giải, nữ nhân đã hoài thai không cách nào chu công chi lễ, phụ hoàng tự nhiên sẽ tìm tân hoan, huống chi mẫu phi trên danh nghĩa của hẳn thật là một mỹ nhân quốc sắc thiên hương.

Nam nhân bình thường thấy cũng sẽ tâm động.

Bởi vậy không có đế vương sủng ái, không có tiền tài làm chỗ dựa hiển nhiên chiêu nghi sẽ bị người chế ngạo .

Chẳng qua là Thiên Nguyệt Thiên Ngọc mười ba, mà hẵn mới năm tuổi, cách nhiều năm như vậy, chẳng lẽ trong khoảng thời gian đó phụ hoàng không có con nối dòng sao?

Không phải là không có mà sợ là có người không muốn con nối dòng của đế vương xuất thế a.

“Đúng rồi, buổi trưa y sư không tới sao?” Nghi ngờ thêm vào trong mắt Thiên Nguyệt Triệt, đồng thời lại lóe ra quang thái động lòng người, cuối cùng là ý cười thật sâu.

Tiền thân gục ở bên cạnh quan tài, nhìn nữ nhân nằm ở trong quan tài, có lẽ đó là một trải nghiệm không tẻ đâu?

“Đã tới.” Nói đến điều này Thiên Nguyệt Thiên Ngọc khóc ồ lên: “Nhưng y sư nói độc của mẫu thân đã vào trong phổi, lây nhiễm lục phủ ngũ tạng, không thể cứu được, đều tại ta, nếu như ta cẩn thận một chút cũng sẽ không bị răn cản, mẫu thân cũng sẽ không xảy ra chuyện, đều tại ta... .”

Thiên Nguyệt Thiên Ngọc đánh thân thể của mình tiếp tục khóc ồ lên.

Trách mình không hảo hảo ngốc ở trong phòng, trách mình nhất thời muốn tham gia náo nhiệt nên đi ra ngoài chơi, nếu không phải như vậy, mẫu thân... Mẫu thân sẽ không có việc gì.

Độc tiến vào trong phổi?

Lý do buồn cười a.

Lúc này cửa truyền đến tiếng bước chân, Thiên Nguyệt Triệt biết là Đàn đã lấy điểm tâm trở về.

“Tiểu điện hạ.” Đàn mang điểm tâm đi đến: “Để cho tiểu điện hạ chờ lâu, bởi vì tiểu điện hạ muốn, cho nên trù phòng tạm thời làm điểm tâm cùng

thức ăn, mới ra lò.”

Đây chính là thân phận bất đồng, Thiên Nguyệt Triệt đã muốn, bất kể hôm nay bởi vì sinh thần của đế vương mà trù phòng rất bận, thức ăn cũng sẽ được dâng lên.

Thiên Nguyệt Triệt có chút hài lòng gật đầu: “Đem những thứ này cho bọn hắc đi.”

Trên mặt đất có chút cơm thừa, đồ ăn thừa khiến hắc nhìn cũng cảm thấy buồn nôn, huống chi để cho hai người kia ăn.

“Vâng.” Đối với hành động của Thiên Nguyệt Triệt, Đan tuyệt không cảm thấy kinh ngạc, ngược lại là vui rạo rức đem đồ ăn để trước mặt Thiên Nguyệt Thiên Ngọc cùng lão ma ma: “Thừa dịp ăn nóng đi, trời lạnh, nguội sẽ không ngon .”

Nhìn nét mặt vui mừng rơi nước mắt của họ, Đan có chút thụ sủng nhược kinh.

Ra khỏi phòng ốc cũ nát, Thiên Nguyệt Triệt tựa hồ có chút mệt nhọc.

“Đàn, bọn ta hồi Kim Long điện đi, yến hội không đi.”

“Điện hạ, có muốn nô tỳ công ngài hay không?” Đan dù sao cũng là cái thiếu nữ, nếu như ôm một hài tử năm tuổi như Thiên Nguyệt Triệt, tựa hồ là tổn hết khí lực.

Nghe được Đan lời nói, Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu buồn cười nhìn nàng một cái: “Đến lúc đó không phải là còn phải để cho người nghỉ ngơi mấy ngày sao?” Hắc không thích trên người của mình dính hương vị của người khác, cho nên Thiên Nguyệt Triệt nhàn nhạt cự tuyệt.

Đường hồi cung không lâu lắm, nhưng cũng có chút xa, hướng chỉ bốn phía là hoa cỏ rậm rạp.

Từng tiếng “Tê tê” tựa hồ từ phía sau của bọn hắc truyên đến, bước chân Thiên Nguyệt Triệt ngừng lại.

Thanh âm của Đàn có chút run rẩy: “Tiểu... Tiểu điện hạ... Đây là thanh âm gì?”

Đây rõ ràng là thanh âm có cái gì đó xẹt qua bụi cỏ.

“Không cần quay đầu lại, tiếp tục hướng đi về trước.” Thiên Nguyệt Triệt biết, đây là thanh âm của xà, xà là loài bò sát, chỉ có thân thể của nó xẹt qua bụi cỏ mới có thể phát ra thanh âm như vậy.

Chẳng qua là kỳ quái tại sao xà này lại đi theo bọn họ, vừa lúc mới bắt đầu Thiên Nguyệt Triệt tựa hồ cũng không có phát giác, là bắt đầu từ khi nào?

Mục mâu kim sắc trong suốt ở dưới ánh trăng âm lãnh lên, hắc bị người theo dõi .

Nếu như đoán không lầm, ban ngày xà này ở Ngự hoa viên căn Thiên Nguyệt Thiên Ngọc một cái, rất nhiều người thích dùng xà làm ma thú của mình để huấn luyện.

Sau đó dùng máu của mình nuôi nấng xà, để cho xà có thể cùng mình hòa hợp nhất thể, mượn cơ hội xà cùng người có thể liên hệ tiếng lòng, mà giờ khắc này đi theo bọn hắc hắc định chính là xà được huấn luyện.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42: Ảnh Vê

“Tiểu điện hạ, làm sao bây giờ?” Đàn mặc dù hiểu chuyện, nhưng đụng phải tình cảnh như thế không khỏi sợ.

“Đàn, thả lỏng, xà là sinh vật nhạy cảm, nó sẽ theo tâm tình của người mà biến hóa, cho nên thả lỏng.” Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy rõ ràng có người muốn giết hẳn.

“Xà... Ý của tiểu điện hạ là theo phía sau bọn ta chính là xà?” Thanh âm của Đàn cơ hồ mang theo run rẩy, trong khái niệm của mọi người, xà là âm lãnh, sinh vật kinh khủng, bình thường mọi người sợ sẽ.

“Đàn sợ?” Thiên Nguyệt Triệt nhìn tỷ nữ luôn luôn dương khí mười phần, trên mặt đã dần dần trở nên tái nhợt, bên môi có chút cười: “Không cần lo lắng, không có việc gì.”

“Nhưng là... .” Tiểu điện hạ lời của người cũng không có một chút cảm giác an toàn a, nếu như hôm nay tiểu điện hạ cao lớn, thanh âm của người giống nam nhân, như vậy có lẽ ta thật sự sẽ không sợ.

Đàn trong lòng yếu ớt nghĩ.

Song ngay lúc Đàn phân thần, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Thiên Nguyệt Triệt mạnh mẽ đánh tới trên người Đàn, bởi vì lực đạo mạnh mà thân thể hai người lẫn vài vòng ở trên cỏ, cho đến khi đụng vào nham thạch sau lưng.

Ân...

Thiên Nguyệt Triệt nhin không được khẽ rên một tiếng, nham thạch lồi ra đụng vào vào xương sống của hắn, đừng nói một nam tử trưởng thành cũng sẽ cảm thấy đau, huống chi hôm nay năng lực của hắn cũng chỉ là một hài tử năm tuổi.

“Tiểu điện hạ.” Đàn bối rồi từ trên người Thiên Nguyệt Triệt bò dậy: “Tiểu điện hạ, ngươi không sao chứ?”

Thanh âm không chỉ là lo lắng, còn có chút sợ, rõ ràng nàng mới là người nên bảo vệ tiểu điện hạ a, nhưng hôm nay tiểu điện hạ lại bảo vệ nàng.

“Không có chuyện gì.” Thanh âm tràn ra có chút cố hết sức, Thiên Nguyệt Triệt được Đàn nâng lên, chỉ thấy nơi bọn họ đang đứng lúc này có một con xà dài 1 thước.

Thân xà là hoa văn ngũ sắc, đầu xà hình tam giác, thân xà rất nhỏ, nhỏ như cánh tay của Thiên Nguyệt Triệt, cái lưỡi màu đỏ của xà phát ra thanh âm “Tê, tê”.

Vừa nhìn cũng biết con rắn này rất độc.

Ánh mắt xà phát ra quang mang lục u u thẳng tắp nhìn chăm chăm con mồi trước mắt.

Chết tiệt, Thiên Nguyệt Triệt nhin không được mắng trong lòng, tại sao ảnh vệ kia còn không có xuất hiện.

Nhìn xà từng bước hướng tới gần bọn họ, mà sau lưng là sơn giả, bọn họ căn bản không có đường lui, Đàn nắm chặt tay, nổi lên dũng khí đem Thiên Nguyệt Triệt che ở sau lưng nàng.

Thiên Nguyệt Triệt đầu tiên là sửng sốt, hắn cũng là nam nhân, trong giáo dục của hắn không có đạo lý được nữ nhân bảo vệ, nhưng là, sau đó

nghĩ tới điều gì, như vậy cũng tốt.

Xà là sinh vật tiến sát mới công kích, nếu như mục tiêu công kích không ở trong phạm vi nó sẽ không hành động, hơn nữa một khi nó công kích sẽ đem đối phương một chiêu trí mạng

Bàn tay trắng nõn nhỏ bé nắm thật chặt, ở phía sau Đàn, kim, bạch, thanh, hồng, hoàng, năm loại quang mang nguyên tố từ từ nổi lên trong bàn tay nhỏ bé.

Lúc xà xông về phía bọn họ, linh lực trong tay Thiên Nguyệt Triệt cũng theo sát mà ngưng tụ lại với nhau, ở một khắc, lực lượng Thiên Nguyệt Triệt ngưng tụ buông lỏng ra.

Đồng thời lúc hắc buông lỏng ra, một bóng dáng hắc sắc từ giữa không trung nhảy xuống.

Thái dương Thiên Nguyệt Triệt lưu lại một chút mờ hôi, hắc đánh cuộc, đánh cuộc ảnh vệ có thể nhịn đến bao lâu, hắc thành công.

Khóe môi đỏ bừng có chút cười, mẫu thân đã nói năng lực của hắc không thể để cho người khác biết, nếu không thế giới sẽ loạn.

Mà hôm nay cái thân thể nho nhỏ quả nhiên chịu không nổi sức mạnh này.

Sắc mặt Thiên Nguyệt Triệt có chút tái nhợt, thân thể đi tới trước mặt Đàn, mắt lạnh nhìn ảnh vệ đứng trước hắc: “Tại sao bây giờ mới xuất hiện?”

Thanh âm lạnh lùng vượt qua khí phách của một hài tử năm tuổi, phảng phất như tuấn mã đế vương đứng ở trước mặt, khiến ảnh vệ không khỏi có chút sửng sốt.

Hắn thân là thủ lĩnh ảnh vệ, phải ở Kim Long điện bảo vệ đứa bé này, chỉ là một hài tử quá xinh đẹp, hắn đã luôn nghĩ như vậy.

Thậm chí không rõ tại sao chủ nhân sủng ái hài tử này như vậy.

Nhưng hôm nay, xem ra hắn sai lầm rồi, khí chất trầm ổn uy nghiêm quân lâm thiên hạ, mục mâu kim sắc dưới ánh trăng phát ra ánh sáng lạnh, mà ánh sáng lạnh mang theo sát ý.

Thậm chí ảnh vệ tin tưởng hài tử năm tuổi này thật có thể ở giờ tay giết hắn.

Thân thể lui về phía sau, chân sau quỳ xuống đất: “Thuộc hạ tới chậm, tiểu điện hạ nếu muốn phạt, xin cho thuộc hạ tìm được rắn độc kia trước.”

“Người cho là nó sẽ ở một chỗ biết điều chờ người tới sao? Bốn điện hạ muốn biết tại sao mới vừa rồi bốn điện hạ gặp nguy hiểm người không có tới? Chức trách của ảnh vệ không phải là giữ an toàn cho chủ nhân sao? Hay là chủ nhân của người không phải là ta, cho nên người phụng mệnh chủ nhân của người mà chần chờ?” Thiên Nguyệt Triệt mỗi một câu bước thêm một bước, bước tiến của hắn tới gần ảnh vệ.

Tầm mắt bén nhọn chăm chú nhìn chăm chăm bóng dáng cao lớn của ảnh vệ: “Trả lời bốn điện hạ, là phụ hoàng sai người thử dò xét bốn điện hạ sao?”

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43: Bị Thương

Bên này ồn ào khiến thị vệ tuần tra chú ý.

“Bên kia là người nào?” Bọn thị vệ rút ra kiếm trong tay vây quanh.

Song rất nhiều người đối với Thiên Nguyệt Triệt đều là xa lạ .

Mục mâu lạnh nhạt liếc về phương hướng ảnh vệ biến mất, chuyển hướng phía trước thị vệ: “Tránh ra.” Thanh âm rất nhẹ, nhưng có đầy đủ phân lượng, bọn thị vệ cũng không nghĩ tới một hài tử có thể uy nghiêm như vậy.

Trong khoảng thời gian ngắn cũng trầm mặc xuống.

“Mắt chó các người mù rồi sao, tiểu điện hạ ở nơi này, còn chưa tránh ra.” Đàn nhanh tiến tiếp được thân thể Thiên Nguyệt Triệt đang ngã xuống, tay đặt lên lưng Thiên Nguyệt Triệt, có chút bầy nhầy .

Trong lòng căng thẳng, đập vào mắt chính là dịch đồ tươi.

“Truyền y sư... Mau truyền y sư... .” Trong đó một thị vệ lập tức ôm lấy Thiên Nguyệt Triệt chạy đến Kim Long điện.

Yến hội

Dưới quang thái pháo hoa ngũ sắc là thiếu nữ nhảy múa thướt tha, thân thủ bay múa nhẹ nhàng, người nhìn như si như say.

Mà Thiên Nguyệt Thần ngồi ở trên đế vị thủy chung duy trì cùng một nét mặt, thân thể tựa lưng vào ghế ngồi, đệm lông dê vàng nhạt truyền đến ấm áp.

Nếu không nhìn kỹ ai cũng không cách nào phát hiện dưới mực mâu hắc sắc là quang mang lam sắc, đôi môi khêu gợi thủy chung hiện ra nụ cười thản nhiên, mắt nheo lại một cái tuyến, mười phần mê người.

Chẳng qua là ai cũng không hiểu tâm đế vương: Triệt nhi thể nào còn chưa tới?

Đương nhiên lo lắng Thiên Nguyệt Triệt cũng không phải chỉ có Thiên Nguyệt Thần, có một số người mang tư tưởng xấu xa, hay là tồn tại tâm tình xem cuộc vui.

Bởi vì yến hội là bên ngoài, cho nên lúc này có người xông vào căn bản không có người chặn lại.

Trong đó có một thị vệ vừa mới đi tuần tra vội vàng chạy tới: “Bệ hạ đã xảy ra chuyện.”

Gặp chuyện không may?

“Chuyện gì? Hô to gọi nhỏ.” Giọng nói miễn cưỡng cũng không có bao nhiêu để ý, chỉ là nhìn xuống người xông vào làm huyên nào cuộc vui.

“Bệ hạ, tiểu điện hạ, tiểu điện hạ đã xảy ra chuyện, không tốt.” Thị vệ bởi vì khẩn trương mà có chút mồm miệng không rõ.

Cái gì?

Thân ảnh vận long bào minh hoàng chợt lóe, chỉ cảm thấy gió mát phật qua, người trên đế vị đã đến trước mặt thị vệ, hai chân không chút lưu tình dẫm ở trên bụng thị vệ: “Người vừa nói cái gì?”

Âm thanh lạnh như băng mà mọi người chưa từng nghe thấy, luôn luôn lười nhác, theo tính đế vương mà cũng sẽ có thanh âm bén nhọn như thế.

“Bệ... Bệ hạ bớt giận.” Hô hấp của thị vệ có chút dồn dập: “Tiểu điện hạ bị người tập kích, bị thương, đang ở Kim Long... .” Lời nói kế tiếp của thị vệ còn không có nói rõ, bóng dáng đế vương đã biến mất.

Tiểu đông tây bị thương?

Không thể nào?

Không phải là có ảnh vệ bảo vệ hãn sao?

Chết tiệt, tâm thế nào lại khẩn trương như vậy?

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế... .”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế... .”

Mọi người ở Kim Long điện mặc dù đã sớm liệu đến bệ hạ nghe tiểu điện hạ bị thương sẽ lập tức trở lại, nhưng cũng không nghĩ bệ hạ tới sớm như vậy.

“Cút ngay.” Một cước đá văng ra một số người chương mắt quỳ trên mặt đất, Thiên Nguyệt Thần ba bước đi vào gian phòng.

Trong tâm cung Đàn quỳ gối bên giường không ngừng khóc, một số cung nữ đều đứng ở một bên không biết làm sao.

“Triệt nhi.” Đi tới bên giường nhẹ nhàng gọi tiểu đông tây sắc mặt tái nhợt, gặp Thiên Nguyệt Triệt nhắm mắt lại lẳng lặng như cũ, Thiên Nguyệt Thần cố gắng đem tức giận mới thăng lên đè ép đi xuống: “Y sư tới chưa?”

“Tới, tới... .” Thanh âm cao cao của Nặc Kiệt từ cửa vang lên, bởi vì, vừa nhìn chủ tử của hãn nghe được tiểu điện hạ bị thương, sát khí mười

phần rời đi, cho nên chuyện đầu tiên Nặc Kiệt làm là đi gọi y sư.

Hơn nữa cũng không thể gọi y sư cấp bình thường, cho nên Nặc Kiệt luôn luôn vô cùng thông minh, hiển nhiên đi gọi trị liệu đại sư Lôi Á Thư Đặc .

Lôi Á Thư Đặc thở hỗn hển, trên căn bản là bị Nặc Kiệt kéo tới, phải biết rằng lúc này hắn đang ở trong chăn ấm áp ôm tiểu tôn tử khả ái của hắn, hát ru.

Bởi vì bất hiếu tử kia mang theo lão bà của hắn đi vân du tứ hải.

Lôi Á Thư Đặc một bên chảy mồ hôi, một bên lo lắng tiểu tôn tử nhà hắn nửa đêm tỉnh lại không nhìn thấy hắn có thể khóc hay không, nghĩ đến đây hắn đã cảm thấy nhân sinh xám xịt vô cùng.

Đi tới phía trước cửa sổ nhìn bé nằm ở trên giường bệnh, không cần nghĩ cũng biết, tiểu hài tử này chính là lục hoàng tử mình cứu năm năm trước —— Thiên Nguyệt Triệt.

“Tiểu điện hạ... Sau lưng tiểu điện hạ đều là máu.” Đàn nhìn Lôi Á Thư Đặc tới, nhanh chóng nhắc nhở.

Mà bên này Thiên Nguyệt Triệt còn mặc y phục lúc trước, trên căn bản khi thị vệ ôm hắn đi vào, không người nào dám tiến lên động đến hắn.

“Trước tiên đem y phục của tiểu điện hạ cởi ra.” Lôi Á Thư Đặc lập tức ra lệnh.

Mấy y sư nhanh chóng tiến lên, lại bị Thiên Nguyệt Thần quơ tay ngăn trở.

Lúc y sư nghi ngờ hết sức, Thiên Nguyệt Thần vén ống tay áo tự mình động tay.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44: Ngũ Sắc Nguyên Tố

Thiên Nguyệt Thần vén chăn bông lên, đem tiểu đông tây hôn mê trên giường ôm vào trong ngực của mình, ở trước mắt bao người trên người Thiên Nguyệt Triệt chỉ còn lại khóa y phục đơn bạc.

Mục mâu hiện ra ánh sáng lạnh khi chạm lấy khóa y phục cuối cùng, dừng lại một chút: “Đi ra ngoài.” Thanh âm lạnh lùng không giống với lúc trước, có thể thấy được đế vương đang rất giận giữ.

Tất cả cung nữ trong tấm cung đều lui ra ngoài, chỉ còn lại có Đàn và Nặc Kiệt quỳ trên mặt đất, cùng với mấy y sư.

Thiên Nguyệt Thần đem thân thể Thiên Nguyệt Triệt đặt ở trên đùi của mình, đập vào quang mang sáng ngời chính là vết máu đỏ tươi, cơ hồ trong lòng Thiên Nguyệt Thần nổi lên vọng động muốn giết người.

Ân...

Thiên Nguyệt Triệt mang theo thanh âm rầu rĩ vì bị đau truyền ra.

Nguyên lai là khóa y phục quẹt qua vết thương trên lưng, Thiên Nguyệt Thần vừa động như vậy, vết thương đau khiến Thiên Nguyệt Triệt đang hôn mê từ từ tỉnh lại.

Khi hần ý thức được cái ôm có hương vị quen thuộc, thân thể nho nhỏ lập tức kháng cự.

“Đừng động, vết thương sau lưng người rất nghiêm trọng.” Thanh âm Thiên Nguyệt Thần nghe vào tai Thiên Nguyệt Triệt chưa bao giờ nghiêm nghị như vậy, song cũng bởi vì một phần nghiêm nghị này khiến cho Thiên Nguyệt Triệt càng thêm khổ sở.

Người bảo ta đừng động, ta càng muốn động.

Ôm ý nghĩ như vậy, thân thể Thiên Nguyệt Triệt mới an tĩnh trong chốc lát càng thêm giãy dụa.

“Triệt nhi... .” Thiên Nguyệt Thần không rõ tại sao người luôn luôn hiểu biết như Thiên Nguyệt Triệt hôm nay lại chống đối như vậy, chẳng lẽ là hài đồng đến tuổi chống đối?

Vậy cũng không đúng, chính hắn lúc nhỏ cũng không phải là cái dạng này.

“Buông ta ra, người buông ta ra.” Ngay cả chữ “phụ hoàng” cũng giảm đi, có thể thấy được tâm tình tiểu đông tây thật sự không tốt.

“Buông người ra, có thể, chờ vết thương trên lưng người tốt lên sẽ buông người ra.” Giọng nói bắt đầu ôn nhu, dụ dỗ nhân nhi đang giận dỗi trong ngực.

“Không cần, chết cũng không cần người lo.” Đau, đau quá, đau chết thì thôi.

“Người nói cái gì?” Thiên Nguyệt Thần nắm cổ tay Thiên Nguyệt Triệt, tay vừa dùng lực, chọc Thiên Nguyệt Triệt một trận đau.

“Ta nói đau chết thì thôi, không cần người lo.” Thiên Nguyệt Triệt cũng chán ghét mặt này của bản thân, hắn luôn luôn là vương tử điện hạ ưu nhã, nhưng trước mặt người nam nhân này, 18 năm qua, không 23 năm qua, toàn bộ tu vi đều không có.

Không biết tại sao, ở trước mặt hắn, luôn có cảm giác mình rất dễ dàng bộc lộ tính trẻ con.

“Trẫm không cho phép người chết, không có sự đồng ý của trẫm, ai cũng đừng nghĩ muốn người chết.” Đang suy nghĩ đến tiểu đông tây trong ngực có thể sẽ chết, tâm Thiên Nguyệt Thần lại một trận đau trước nay chưa từng có.

Giờ khắc này Thiên Nguyệt Triệt bị lệ khí của Thiên Nguyệt Thần hù dọa, nam nhân này một thoáng kia trở nên thật là khủng khiếp. Nhưng là...

“Người tên gia hỏa dối trá, đừng có giả bộ, người rõ ràng muốn ta chết, muốn ta chết.” Hắn sẽ không dễ dàng bị lừa như vậy đâu.

“Dối trá, giả bộ, muốn người chết?” Mỗi một câu nói Thiên Nguyệt Thần tăng âm lượng thêm mấy phần, bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi giống như là muốn đem tiểu đông tây trong ngực ném vào hang xà.

Bất chấp tiểu đông tây đang bị thương, Thiên Nguyệt Thần xoay người hắn lại, khiến hai mặt nhìn nhau.

Lúc này mới phát hiện mắt của Thiên Nguyệt Triệt trở nên hồng hồng, phảng phất lập tức muốn khóc to, thật không đành lòng.

“Khóc cái gì?” Cơ hồ có chút thô lỗ rồi lại mang theo ôn nhu, động tác nhẹ nhàng xoa khước mắt Thiên Nguyệt Triệt.

“Bồn diện hạ mới không có khóc.” Thua người không thua trận, Thiên Nguyệt Triệt nâng lên đỉnh đầu cao ngạo.

Thiên Nguyệt Thần đưa tay đem đỉnh đầu của Thiên Nguyệt Triệt hạ xuống: “Thì thế nào, buổi chiều không phải là thật tốt sao?”

Buổi chiều?

Không đề cập tới thì tốt, nhắc tới khiến Thiên Nguyệt Triệt lại một bụng khí: “Thiên Nguyệt Thần, người không cần gạt ta, rõ ràng người không tin ta, người ước gì ta bị xà kia cắn chết, ghê tởm nhất chính là người cứ nhiên tìm người thử dò xét ta.”

Thiên Nguyệt Thần?

Tất cả y sư trong tầm cung chấn động, tiểu điện hạ được sủng cũng nên có hạn độ, tước danh của đế vương há lại có thể cho người khác tùy tiện kêu loạn.

Nghe được Thiên Nguyệt Triệt hô tên của hắc, trong lòng Thiên Nguyệt Thần là cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Cúi đầu nhìn vào mắt Thiên Nguyệt Triệt, trong mục mâu lam sắc như có lửa: “Triệt nhi, đây là lần đầu tiên người gọi tên của ta, ta sẽ nhớ kỹ.”

Trong đôi mắt ôn nhu phảng phất lam sắc của nước nơi biển cả, thâm thúy nhìn mình, Thiên Nguyệt Triệt cảm giác được trái tim nho nhỏ của mình lại bắt đầu nhanh chóng nhảy dựng lên.

Bất quả chỉ... Bất quá chỉ hô tên của hắc mà thôi, có cần thiết nhìn mình như vậy không?

Thân thể nhỏ nhỏ nhện không được co lại.

“Triệt nhi ta không biết việc người hiểu lầm ta là từ đâu tới, cũng không biết miệng người nói cái gì mà muốn người bị xà giết chết là chuyện gì xảy ra, càng không biết tại sao người nói ta hy vọng người chết, nhưng trước tiên đem vết thương trên người người trị liệu tốt, được không?” Giọng nói mềm nhẹ mang theo hương thơm say lòng người, làm ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt không tự chủ say mê theo.

Ân.

Đỉnh đầu nho nhỏ nhẹ nhàng điểm một cái.

Các y sư thấy ánh mắt lạnh lùng của Thiên Nguyệt Thần liền thanh tỉnh.

Lôi Á Thư Đặc tiến lên xem xét vết thương cho Thiên Nguyệt Triệt, bởi vì vết máu còn chưa khô, nhưng y phục cùng vết thương dính lại với nhau, cho nên kê động y phục nhất định sẽ tác động vết thương, nếu tiểu điện hạ phát ra thanh âm bị đau, nhất định hắn cũng sẽ vì ánh mắt của bộ hạ mà bồi nửa cái mạng già .

Sự thật chứng minh hắn cùng hoàng cung quả nhiên khắc nhau, không nhớ rõ bao nhiêu năm không có chạy nhanh , năm năm trước cũng là bởi vì tiểu điện hạ mà bị Nặc Kiệt kéo chạy.

Năm năm sau, hôm nay cũng là như thế, cho nên chờ sau tối nay hắn phải suy nghĩ một chút, có nên chuyển nhà hay không, miễn cho qua mấy ngày Nặc Kiệt lại tới tha hắn.

Phải biết rằng Nặc Kiệt trọng lượng 200 cân a, bị hắn kéo như vậy giống như sư tử kéo con cừu nhỏ.

Hình tượng trị liệu sư viện trưởng vĩ đại của hắn cũng bị mất.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng động tác của Lôi Á Thư Đặc cũng không dám có chút sai lầm, đầu tiên hắn lấy ra một thanh kéo đem khóa y phục bạch sắc của Thiên Nguyệt Triệt cắt bỏ, theo sau lấy ra dược thủy trong cái hòm thuốc.

Đây cũng không phải là dược thủy bình thường, mà chỉ dùng tuyết liên xay thành, nhưng không phải tìm kiếm vất vả, những người tới báỉ hắn làm sư phụ, đều mang nhân sâm và tuyết liên đến tặng.

Tuyết liên băng hàn có hiệu quả ngừng đau, cho nên trước tiên Lôi Á Thư Đặc dùng dược thủy tuyết liên bôi lên vết thương của Thiên Nguyệt

Triệt, như vậy vết thương có hơi nước, y phục dính vào dễ dàng bị giặt xuống.

Sau đó để da của tiểu điện hạ tôn quý không để lại sẹo, Lôi Á Thư Đặc trực tiếp dùng phục nguyên thuật (thuật phục hồi như cũ) cấp bốn làm cho vết thương bị nham thạch (đá) xé rách của Thiên Nguyệt Triệt phục hồi nguyên trạng như cũ.

Nhưng sự thật phảng phất không thật là tốt như trong tưởng tượng.

Lúc Lôi Á Thư Đặc thi triển phục nguyên thuật, thân thể Thiên Nguyệt Triệt theo bản năng phát ra hồng, hoàng, thanh, bạch, hắc, sức mạnh ngũ sắc.

Bất kể là chúng y sư ở đây, Nặc Kiệt hay là Đàn, mà ngay cả Lôi Á Thư Đặc kinh nghiệm thừa thãi cùng người luôn luôn đăm mạc như Thiên Nguyệt Thần đều lộ thần sắc kinh ngạc.

Năm loại màu sắc đại biểu cho Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, sức mạnh ngũ sắc nguyên tố, đến nay không có một người có thể đồng thời có được năm loại nguyên tố.

Mà tiểu điện hạ căn bản là một hài tử chưa từng luyện tập ma pháp, ngũ sắc nguyên tố trên người hẳn theo bản năng xuất hiện bảo vệ hẳn.

Tại sao?

Tại sao lại có chuyện kỳ quái như vậy?

Nhìn bộ hạ cũng là thần sắc không giải thích được, Lôi Á Thư Đặc biết loại chuyện này sợ rằng hôm nay là lần đầu tiên phát sinh.

Quang hệ ma pháp cùng ma pháp này bất đồng, muốn trị liệu cho hẳn, nhất định phải làm cho đối phương cam tâm tình nguyện tiếp thu trị liệu,

nếu không sức mạnh ma pháp không cách nào thâm thấu vào trong da.

“Bệ hạ... ?” Lôi Á Thư Đặc đem tầm mắt chuyển hướng Thiên Nguyệt Thần.

Thiên Nguyệt Thần thu hồi nghi ngờ mới vừa rồi, trầm giọng nói: “Triệt nhi buông lỏng... Triệt nhi, phụ hoàng ở chỗ này, không có việc gì, Triệt nhi ngoan, buông lỏng thân thể... .”

Nghe tiếng gọi quen thuộc của Thiên Nguyệt Thần, nghe hương vị quen thuộc của nam nhân, Thiên Nguyệt Triệt vốn căng thẳng từ từ buông lỏng.

Có kinh nghiệm lần trước, lần này Lôi Á Thư Đặc dùng trực tiếp phục nguyên thuật cấp sáu.

Nhưng quang hệ ma pháp một khi thi triển ra, liền lập tức cảm ứng được trên người Thiên Nguyệt Triệt có một cỗ lực lượng thần bí đem ma pháp của hắn nhất nhất hấp thu.

Không được, thân thể căn bản không thể động đậy, hai tay cũng không thể dời đi sức mạnh, rốt cuộc là cái gì... Là vật gì hấp dẫn lấy sức mạnh của hắn.

Hối hận, sớm biết như thế không học quang hệ ma pháp , bởi vì quang hệ bảo vệ vạn vật, có thể dung nạp vào trong bất cứ ma pháp nào.

Những y sư khác vừa nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Lôi Á Thư Đặc, cái trán còn toát mồ hôi lạnh, vội vàng tiến lên đem sức mạnh của mình rót vào trong cơ thể Lôi Á Thư Đặc, nếu không viện trưởng đại nhân vĩ đại của bọn họ sẽ hư thoát mà chết.

Cùng lúc đó, Thiên Nguyệt Thần cũng cảm giác được Thiên Nguyệt Triệt không đúng, vết thương trên lưng khôi phục nguyên dạng, nhưng thân thể Triệt nhi càng ngày càng nóng.

Không được, nhất định phải nhanh chóng ngăn cản, nếu không Triệt nhi sẽ bị cỗ nhiệt lượng làm bỏng chết.

Trong lúc suy nghĩ, Thiên Nguyệt Thần ngừng tụ sức mạnh trong tay, đem tay của Lôi Á Thư Đặc trên lưng Thiên Nguyệt Triệt kéo ra.

Phanh...

Lôi Á Thư Đặc cùng y sư phía sau hấn toàn bộ ngã trên mặt đất, hoàn hảo, phía sau còn có đệm lưng, Lôi Á Thư Đặc đáng thương nghĩ.

Song hết thấy tất cả cũng không có tiêu trừ, quang hệ ma pháp bị Thiên Nguyệt Triệt hấp thu ở trong nháy mắt bạo phát ra.

“Chết tiệt, Nặc Kiệt, kết giới.” Thiên Nguyệt Thần khẩn trương quát.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45: Thánh Linh Châu

“Bệ hạ, nô tài đã bày kết giới .” Nặc Kiệt lớn tiếng thét lên.

Cho đến giờ phút này y sư ở đây mới hiểu được vì sao Nặc Kiệt được bệ hạ tín nhiệm, vì sao hắn lại làm hoàng cung đại tổng quản, cũng không phải vì hắn chỉ là đơn thuần lớn lên từ nhỏ cùng bệ hạ.

Nhìn Nặc Kiệt bày kết giới, rõ ràng là hệ ma pháp công kích hệ thủy, hơn nữa linh lực của kết giới tối thiểu đã đến cảnh giới ma pháp cấp 5.

Trời ạ, chưa từng nghĩ tới ma pháp của Nặc Kiệt sẽ lợi hại như thế, khó trách 200 cân thể trọng đối với hắn mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng bọn họ cao hứng quá sớm, quang hệ ma pháp từ trong cơ thể Thiên Nguyệt Triệt bộc phát ra đang không ngừng mở rộng, hơn nữa nó càng rộng thì kết giới tạo thành càng không ổn định.

Chung quanh tán loạn, quang hệ ma pháp không ngừng va đập vào kết giới.

Cái trán Nặc Kiệt không ngừng lưu lại mồ hôi lạnh, sắp chống đỡ không nổi .

Y sư bên cạnh vừa nhìn tình thế không đúng, cũng đi đến bên ngoài kết giới của Nặc Kiệt, đồng thời tạo thêm một kết giới quang hệ ma pháp cấp ba.

Thủy hệ trong kết giới ma pháp bạo động như cũ, nhiệt độ trong cơ thể Thiên Nguyệt Triệt đang không ngừng lên cao.

“Triệt nhi, Triệt nhi, người không sao chứ?” Tiếng gọi lo lắng xuất từ trong miệng Thiên Nguyệt Thần, nhìn người trước mắt bởi vì nhiệt độ mà hồng nhuận mặt, một khắc như vậy, Thiên Nguyệt Thần cảm giác được bản năng nguyên thủy trong cơ thể của mình lại vọng động.

Mục mâu lam sắc càng ngày càng sâu, cái trán của Thiên Nguyệt Thần cũng không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

Một cổ lam quang dịu dàng từ trong cơ thể hắc bắt đầu phát ra.

Nguy rồi, nhìn thấy tình hình như thế, Nặc Kiệt hô trong lòng, bệ hạ, người phải nhịn xuống a.

Ở đây chỉ có duy nhất Nặc Kiệt biết thân phận Âm Dạ chi tử của Thiên Nguyệt Thần, nếu như lúc này bệ hạ biến thân, nguy hiểm sẽ chỉ là tiểu diện hạ.

Bệ hạ, người phải nhịn xuống a.

Nặc Kiệt hô trong lòng.

“Thân thể phụ hoàng lạnh quá.” Thanh âm suy yếu từ cái miệng nhỏ nhắn của Thiên Nguyệt Triệt truyền ra, lạnh quá, nhưng là thật thoải mái.

Bởi vì nhiệt lượng trong cơ thể khiến cho Thiên Nguyệt Triệt theo bản năng tới gần thân thể của Thiên Nguyệt Thần, quý hút máu vốn là chủng tộc máu lạnh, đó là lạnh lẽo lộ ra từ trong xương.

Mà loại lạnh lẽo này vừa vặn hợp tâm ý Thiên Nguyệt Triệt.

“Triệt nhi, không nên, không nên cử động.” Thanh âm trầm thấp đã bắt đầu khàn khàn, nhìn Thiên Nguyệt Triệt nửa người trên xích lỏa trước mắt,

kia da trong suốt sáng bóng, trắng nõn mà thủy nộn.

Thiên Nguyệt Thần giật giật hầu kết, rất muốn, thật muốn cắn xuống.

Thời điểm quý hút máu thị huyết, dục vọng trong cơ thể hần cũng tới đặc biệt mãnh liệt, mà lúc này ôm trong ngực chính là hài tử hần thích, hần cỡ nào nghĩ, cỡ nào muốn tiến vào trong cơ thể đối phương.

Nhưng là không được, ánh mắt Thiên Nguyệt Thần đã bắt đầu trở nên mê mang, con người đang lớn hơn... , mực máu đỏ như máu dần dần thay thế lam sắc.

Nguy hiểm từng bước từng bước đến gần.

“Phụ hoàng, ôm ta lên.” Thiên Nguyệt Triệt ở trong ngực Thiên Nguyệt Thần ngo ngoạy, mực máu hồng sắc (màu đỏ) của Thiên Nguyệt Thần đánh thức lý trí của hần, phụ hoàng làm sao vậy?

Tại sao đang nhìn phụ hoàng như vậy, trong lòng của hần phảng phất cũng có một cỗ vọng động, hồng sắc (màu đỏ), cỡ nào mỹ lệ, cỗ họng khát khô, muốn hút chút gì đó...

Nhưng là không được, Quang hệ ma pháp sắp phá tan kết giới, trước hết hần phải thu hồi những ma pháp này.

“Phụ hoàng... .” Tại sao tay phụ hoàng ôm hần càng ngày càng gấp, chặt đến nỗi khiến hần sắp không cách nào hô hấp, phụ hoàng muốn làm gì?

Tại sao trong cơ thể hần có cỗ hơi thở mặc danh lưu động?

Lúc mọi người kinh ngạc thì đế vương bá đạo hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải.

Hương vị mềm mại, hơi thở ngọt ngào.

Mắt Thiên Nguyệt Triệt trợn to không thể tin được nhìn nam nhân đang hôn hần, từ từ, từ từ, ánh mắt chậm rãi nhắm lại, hai tay nhỏ nhắn xinh xắn vòng ở cổ nam nhân, cảm giác như vậy thật thích.

Phụ hoàng...

Tiếng gọi nhẹ nhàng bị chôn ở đáy lòng, cảm giác hôn môi thật thích, trong cơ thể có một cỗ hơi thở phảng phất dần dần bị đẩy lên .

Nam nhân hôn vẫn bá đạo, ngón tay bắt đầu di động trên bộ ngực đơn bạc của Thiên Nguyệt Triệt, vỗ về, thăm dò...

Mọi người há hốc miệng, nước miếng một giọt một giọt chảy xuống, để vương tuần mỹ ôm tiểu điện hạ tuyệt mỹ, vẻ quyến rũ này tựa hồ có thể câu khởi dục vọng nguyên thủy của con người.

“Ân... .” Tiếng rên mềm mại từ trong miệng Thiên Nguyệt Triệt truyền ra, toàn thân cũng khó chịu, tay của phụ hoàng giống như đốt hỏa trên người của hần.

Bộ ngực bị nắm được, thực khó chịu, nhưng cũng rất thoải mái, đầu lưỡi khéo léo có chút can đảm vươn ra, liếm liếm đầu lưỡi trong miệng hần.

Chủ động của Thiên Nguyệt Triệt đánh thức Thiên Nguyệt Thần, môi đột nhiên rời đi Thiên Nguyệt Triệt, trời ạ, hần đang làm cái gì vậy?

“Phụ hoàng... ?” Hai mắt mơ hồ mở ra, nghi ngờ không giải thích được nhìn Thiên Nguyệt Thần, khuôn mặt trắng nõn đã nổi lên sắc thái mê người.

Hần kết lại một lần nữa giật giật, biểu tình của tiểu đông tây khiến tim hần đập thực lợi hại, nhưng là không được, lý trí tự nói với mình không được.

“Triệt nhi, thật xin lỗi.” Tiếng nói khàn khàn hướng về phía tiểu đông tây trong ngực nói xin lỗi, lần đầu tiên đế vương cao cao tại thượng hối hận về hành động của mình.

Thật xin lỗi?

Phụ hoàng tại sao phải nói xin lỗi với hãn, lý trí mơ hồ của Thiên Nguyệt Triệt bắt đầu hồi tưởng hết thảy chuyện mới vừa rồi.

Hừ...

Khuôn mặt nhỏ bé lại một lần nữa đỏ lên, mới vừa rồi, mới vừa rồi phụ hoàng... Hãn...

“Phụ hoàng, đỡ ta đứng lên.” Thanh âm rõ ràng, còn mang theo kích tình mới vừa rồi.

“Ân.” Gật đầu, đem tiểu đông tây trong ngực bế lên, hai mắt xẹt qua một đám y sư đang kinh ngạc đến ngây người.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn kết giới ma pháp nứt vỡ, ý bảo Thiên Nguyệt Thần đặt hãn ở trên giường.

Mục mâu kim sắc nhắm lại, hít một hơi, điều nên tới vốn nên tới, nhưng phụ hoàng, nếu ta nhận định người, nhất định phải thử tin tưởng người, tin tưởng người sẽ thật sự rất tốt với ta.

Mục mâu mở ra hết sức đã không phải là kim sắc như lúc trước, mà hiện ra ngũ thái huyền sắc, mọi người biết đó là màu của ngũ sắc nguyên tố.

Ánh sáng nhàn nhạt nhu hòa từ trong cơ thể Thiên Nguyệt Triệt phát ra, đây tuyệt đối là quang mang thuần khiết nhất, song mọi người mở mắt, nhìn lại cẩn thận sẽ phát hiện, không phải là bạch quang từ trong cơ thể

Thiên Nguyệt Triệt phát ra, mà là một viên châu phát ra bạch quang từ trong cơ thể Thiên Nguyệt Triệt đi ra.

Viên châu này?

Tâm mọi người lại một lần nữa mãnh liệt nhảy lên, hơn nữa tuyệt đối là nhảy cực kì bất quy tắc từ khi ra đời tới nay.

Hạt châu trắng noãn từ trong cơ thể Thiên Nguyệt Triệt đi ra bay về phía quang hệ ma pháp cường đại, ma pháp bạo động chung quanh rất nhanh chóng hướng về hạt châu, hơn nữa từng điểm từng điểm xông vào trong hạt châu.

Sau khi toàn bộ ma pháp bạo động tiến vào hạt châu, hạt châu trắng noãn phát ra ngũ thái huyền sắc, cùng màu sắc với mục mâu của Thiên Nguyệt Triệt.

Tiếp theo hạt châu tiến vào trong thân thể Thiên Nguyệt Triệt.

Nặc Kiệt cùng các y sư chống đỡ kết giới suy yếu ngã trên mặt đất.

“Triệt nhi?” Thiên Nguyệt Thần nhanh chóng tiếp được thân thể của Thiên Nguyệt Triệt khi, mềm nhũn, một điểm khí lực cũng không có.

Nhìn mục mâu của Thiên Nguyệt Thần lộ ra lo lắng, Thiên Nguyệt Triệt cười cười: “Phụ hoàng, ta không sao, chỉ là vừa mới hấp thu ma pháp quá nhiều, ta phải điều chỉnh xuống.”

Thiên Nguyệt Thần cẩn cẩn dục dục đem Thiên Nguyệt Triệt ôm vào trong chăn.

“Chuyện ngày hôm nay, trăm không muốn nghe đến nửa chữ, nếu không trăm chu di cửu tộc các người.” Thanh âm lạnh lùng nói cho bọn hắn biết lời nói của đế vương không phải là một câu nói hờ hững.

“Bệ hạ, tiểu điện hạ... ?” Lôi Á Thư Đặc muốn nói lại thôi, viên châu thần kỳ này cứ nhiên lại xuất hiện một lần nữa.

Thiên Nguyệt Thần phất phất tay: “Hết thầy đợi Triệt nhi tỉnh lại rồi hãy nói.”

Chờ mọi người lui đi, Thiên Nguyệt Thần đi tới bên giường vỗ về gương mặt non nớt của Thiên Nguyệt Triệt, trong lòng thối qua trăm ý nghĩ: Triệt nhi, tại sao thánh linh châu biến mất hơn trăm năm trên đại lục lại ở trên người của người?

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46: Mạn La Các

Đến quá nửa đêm, sau khi mê man Thiên Nguyệt Triệt tiêu hóa sức mạnh, thân thể trở nên dễ dàng hoạt động.

Mông lung mở mắt, tay nhỏ bé sờ sờ bên trái thân thể, nhưng sờ thế nào cũng không tới thân thể ấm áp kia, phụ hoàng đâu?

Xoay người quả nhiên không thấy bóng dáng Thiên Nguyệt Thần.

Tay nhỏ bé nâng thân thể từ trên giường ngồi dậy, hồng bảo thạch ám hồng sắc (màu đỏ thẫm) đeo trên cổ theo động tác của hân mà lộ ra, tay cầm lấy hồng bảo thạch, cảm thụ được ấm áp nó mang đến.

Vén chăn lên, Thiên Nguyệt Triệt di động chân xuống giường, thanh âm trong phòng kinh động người bên ngoài.

“Tiểu điện hạ?” Cung nữ canh giữ bên ngoài nhanh chóng tiến lên: “Tiểu điện hạ muốn cái gì, phân phó nô tỳ làm.”

Cung nữ cẩn cẩn dực dực tiến lên đỡ Thiên Nguyệt Triệt.

“Phụ hoàng đâu?” Đem tay nhỏ bé giao cho cung nữ, Thiên Nguyệt Triệt hỏi hành tung của Thiên Nguyệt Thần.

“Này?” Thần sắc cung nữ có chút do dự: “Tiểu điện hạ.”

“Tiểu điện hạ, hành tung của bề hạ không phải chúng nô tỳ có thể biết đến.” Cung nữ bên cạnh nhanh chóng đỡ lời.

“Đúng vậy, tiểu điện hạ nhanh lên giường, vạn nhất cảm lạnh, chúng nô tỳ không đảm đương nổi.” Cung nữ dụ dỗ Thiên Nguyệt Triệt.

“Ta muốn gặp phụ hoàng.” Không nhìn cung nữ đang khó xử, Thiên Nguyệt Triệt kiên trì muốn gặp Thiên Nguyệt Triệt, hẳn có rất nhiều lời muốn nói cho phụ hoàng, hẳn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi phụ hoàng.

“Điện hạ... Đây... ?” Bọn gặp khó khăn nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

“Đừng để bốn điện hạ nói lần thứ hai.” Thấy cung nữ không chịu đáp ứng, Thanh âm vốn ôn nhu của Thiên Nguyệt Triệt cũng bắt đầu lạnh xuống.

“Nhưng là... .” Cung nữ hai mặt nhìn nhau, hôm nay bệ hạ ở nơi nào dù các nàng có mười lá gan cũng không dám mang tiểu điện hạ đi a.

“Chuyện gì, lớn tiếng ồn ào vậy?” Nặc Kiệt vừa bước vào tấm cung đã nhìn thấy, hai cung nữ quỳ trên mặt đất, cùng với Thiên Nguyệt Triệt mặc y phục đơn bạc ngồi ở mép giường.

“Nặc tổng quản, tiểu điện hạ muốn gặp bệ hạ.” Cung nữ thấy được cứu tinh, nhanh chóng mở miệng.

“Nga, vậy nhanh mặc y phục cho tiểu điện hạ rồi dẫn tới chỗ bệ hạ a.” Thiệt là, gặp thì gặp, làm gì một bộ mặt như trời sập xuống, nếu tiểu điện hạ bị lạnh thì làm sao bây giờ.

“Nặc tổng quản, ngài quên hôm nay là ngày mấy sao?” Cung nữ nhắc nhở.

Phàm là cung nữ ở Kim Long điện đều đi theo Thiên Nguyệt Thần từ lúc hẳn là thái tử, đối với tính cách của Thiên Nguyệt Thần bọn họ rất rõ ràng.

Hàng năm lúc mục mâu của bộ hạ bắt đầu biến sắc, bộ hạ sẽ đến Thiên Viễn cung ở mấy ngày. Mặc dù tình huống trong đó các nàng không phải là rất rõ ràng. Nhưng Thiên Viễn cung nghiêm cấm bất luận kẻ nào tiến vào .

A?

Nặc Kiệt được cung nữ nhắc nhở liền nghĩ tới, tối nay bộ hạ ...

Không tốt... Hẳn tối không đúng lúc.

Nặc Kiệt từ từ di động tới cửa: “Nô tài, đi chuẩn bị điểm tâm cho tiểu điện hạ.” Nói xong thân thể vừa chuyển về phía sau, đang muốn lao ra ngoài cửa, lại bị một trận gió lạnh sau lưng thổi qua khiến cước bộ đông cứng.

Ai cũng không nhìn rõ ràng Thiên Nguyệt Triệt xuất thủ thế nào, chỉ thấy một chân Nặc Kiệt bị khối băng đông cứng.

Thiên Nguyệt Triệt nhảy xuống giường, chân trần đi tới trước mặt Nặc Kiệt: “Hôm nay là ngày mấy, tại sao hàng năm lúc này phụ hoàng sẽ biến mất mấy ngày?”

“Tiểu điện hạ, thật ra cũng không có... Không có gì... ?” Nặc Kiệt dùng sức đem cái chân đông cứng thoát khỏi khối băng, trời ạ, thiếu chút nữa chết rét hẳn.

“Phải không?” Khóe miệng Thiên Nguyệt Triệt nổi lên nụ cười lạnh: ”Mấy năm trước bốn điện hạ liên tục đợi ở Kim Long điện, mỗi khi bốn điện hạ hỏi phụ hoàng, các người nói phụ hoàng nam hạ, nói nhiều bốn điện hạ cũng nhớ kỹ, chẳng qua là phụ hoàng xuôi nam mấy lần không nhiều lắm, năm nay phụ hoàng là tây hạ hay là bắc hạ?”

“Tiểu điện hạ... .” Nặc Kiệt phác thông một tiếng quỳ trên mặt đất: “Nô tài đáng chết... Nô tài đáng chết... .”

Sớm biết như thế mới vừa rồi lúc ra cửa nhìn hoàng lịch, thì bây giờ cũng sẽ không xui xẻo như vậy .

“Nặc công công là tâm phúc của phụ hoàng, bốn điện hạ chẳng qua là một hoàng tử không quan trọng, không coi là chuyện gì, dù sao Nặc công công chỉ có một, hoàng tử? Phụ hoàng muốn bao nhiêu là có thể để cho nữ nhân sinh bấy nhiêu, lời nói này của bốn điện hạ có đúng không?”

“Đúng đúng... Không đúng... Không đúng, nô tài chết không có gì đáng tiếc, trong hoàng cung nô tài chết thì còn rất nhiều nô tài, nhưng tiểu điện hạ chỉ có một.” Nặc Kiệt rụt cổ nói.

Phải không?

Thiên Nguyệt Triệt vươn tay vuốt đầu Nặc Kiệt: “Nặc Kiệt đầu trọc tương đối khả ái a.”

“Ô ô... Tiểu điện hạ, ngài không cần giễu cợt nô tài.” Đầu trọc này còn không phải là do bề hạ làm hại sao, đến bây giờ tóc hãn cũng dài không ra, nghĩ tới những thứ này tim của hãn lại bùm bùm cách cách đau đớn.

“Ba ” một tiếng.

“Người cho là bốn điện hạ có hứng thú vui đùa với người, dẫn đường hoặc là tránh ra? Hoàng cung tuy lớn, nhưng làm khó được bốn điện hạ tìm người sao?” Thiên Nguyệt Triệt thu hồi tay của mình, chân trần lướt qua Nặc Kiệt đi tới cửa.

“Nặc tổng quản... Tiểu điện hạ không đi giày.”

“Nặc tổng quản... Tiểu điện hạ không có vận ngoại y.”

Cung nữ nhện không được nhắc nhở Nặc Kiệt đang quỳ gối trên mặt đất.

“Kêu cái gì mà kêu, còn không mau chuẩn bị.” Nặc Kiệt hướng phía cung nữ lớn tiếng hét, thân thể nhanh chóng chạy đến chỗ Thiên Nguyệt Triệt: “Tiểu điện hạ, trước tiên ngài mặc y phục vào, đi giày vào a.”

Mạn La các là nơi hàng năm Thiên Nguyệt Thần luôn luôn ở mấy ngày.

Một khi đế vương vào bên trong, mấy ngày qua hậu cung không ai dám đi vào quấy rầy, bởi vì đế vương sớm có nói, bất kể là ai tự ý xông vào đều giết không tha.

Nhưng luôn luôn có chuyện ngoài ý muốn, lúc Nặc Kiệt run rẩy thân thể mang theo Thiên Nguyệt Triệt xuất hiện ở nơi này, thủ vệ Mạn La các đầu tiên là sững sốt, sau đó cung kính nói: “Nặc công công.”

Kêu la cái gì, còn sợ người khác không nhận ra ta a.

“Nặc Kiệt, gọi bọn hăn tránh ra, bốn điện hạ muốn vào đi.” Đồng am thanh thúy từ sau lưng Nặc Kiệt truyền đến, không hề khách khí mà sai bảo, thật khiến thị vệ thủ vệ có chút không dám tin.

“Cái này... Cái kia... Vị này là tiểu điện hạ, tiểu điện hạ trong tâm cung của bộ hạ.” Nặc Kiệt co quắp miệng giải thích.

Là tiểu điện hạ?

Nét mặt bọn thị vệ trong tích tắc có chút không tốt, nhưng quân lệnh như núi.

“Nặc tổng quản nên biết, bộ hạ có lệnh người tự xông vào giết không tha.” Thị vệ hợp lý tận lực nghiêm túc, bọn họ cũng không còn biện pháp.

“Bốn điện hạ cũng muốn nhìn một chút, các người giết không tha như thế nào.”

Thiên Nguyệt Triệt đứng ở trước mặt Nặc Kiệt, mục mâu lạnh nhạt nhìn chăm chú vào thị vệ trước mắt.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47: Đêm Tối

Thị vệ nhìn hài tử trước mắt tựa như như tinh linh dưới ánh trăng: “Tiểu điện hạ thứ tội.”

Thị vệ biết người trước mặt có thể làm cho tâm phúc nhất của bệ hạ – Nặc công công đặt ở trong lòng, tự nhiên phải cẩn thận.

Hừ.

Thiên Nguyệt Triệt giật giật cái miệng nhỏ nhắn, có chút cười lạnh: “Đặt kiếm trên cổ của người, cùng bốn điện hạ xin tội đi.”

Mắt lạnh nghiêng nhìn qua thị vệ, chân mở ra, hướng phía bên trong đi tới.

“Thỉnh tiểu điện hạ dừng bước.” Bọn thị vệ vừa lui vừa ngăn cản Thiên Nguyệt Triệt đi đến.

Nét mặt chưa biến, bước tiến của Thiên Nguyệt Triệt cũng chưa thấy dừng lại, cứ như vậy hần đi lên một bước, thị vệ lui về phía sau một bước.

“Các người lui nữa, đến lúc đó đi vào cũng không chỉ có mình bốn điện hạ a.” Mục mâu hài hước nhìn về phía những thị vệ bởi vì lời này của hần mà đổ mồ hôi lạnh.

“Cẩn thận kiếm của các người đã thương tiểu điện hạ.” Nặc Kiệt ở một bên cẩn thận nhắc nhở, phải biết rằng đao kiếm không có mắt a.

Trong Mạn La các

Thiên Nguyệt Thần một thân cầm y hắc sắc, y phục tơ vàng câu tuyến.

Thân thể nằm ở trên giường, mục mâu đỏ như máu nhắm thật chặt, cửa truyền đến tiếng gậy rơi hẫng tự nhiên sẽ hiểu, trong lòng trải qua ngàn vạn cái suy nghĩ.

Nữ tử xinh đẹp tuyệt trần gục ở trên người Thiên Nguyệt Thần, ngón tay ngọc vỗ về lồng ngực rắn chắc của đế vương, đầu lưỡi liếm láp trên lồng ngực đế vương.

Trở mình, một tay khác theo lồng ngực đế vương dời xuống, ngón tay lướt qua bụng đi tới bên trong chân đế vương.

“Bệ hạ... Ân... .” Trong miệng nữ tử phát ra âm thanh, cách lớp lụa tơ tằm có thể rõ ràng cảm giác thứ trong tay nàng đã dần dần trưởng lên.

...

“Phụ hoàng thật hăng hái.” Đồng âm thanh thúy mang theo tức giận nhất định, Thiên Nguyệt Triệt bước tiến từng bước tới gần nam nữ trên giường.

Toàn bộ bọn thị vệ bên ngoài viện không dám đi vào.

Nữ tử thấy Thiên Nguyệt Triệt đi vào, trong khoảng thời gian ngắn có chút ngu ngốc, hai tay ở trong quần đế vương rút ra không được mà không rút ra không xong.

“Tiếp tục a, đã lâu bốn điện hạ chưa xem diễn xuất động lòng người như vậy.” Thiên Nguyệt Triệt ngồi xuống ở trên ghế bên cạnh, thuận tiện rót cho mình một ly trà.

“Bệ hạ... Đây... ?” Nữ tử khó khăn nhìn Thiên Nguyệt Thần đang nhắm mắt, cảm giác cũng bị mất, hai mắt mê man đã sớm thanh tỉnh lại, nhưng đế

vương nóng bỏng còn ở phía dưới nàng, nên làm cái gì bây giờ?

Nghe thanh âm tức giận của tiểu đông tây, Thiên Nguyệt Thần thở dài mở mắt.

Mục mâu đỏ như máu đập vào trong mắt nữ tử.

“Bệ hạ... Người... Ánh mắt của người... ?” Thanh âm nữ tử bắt đầu run rẩy, lúc này thân thể gục ở trên người Thiên Nguyệt Thần mới cảm giác được thân thể để vương rét lạnh.

Mới vừa rồi... Mới vừa rồi là chuyện gì xảy ra?

Tại sao mới vừa rồi không cảm giác được cổ lãnh ý này?

“Triệt nhi muốn nhìn, trầm liên cho người xem tuồng vui này.” Thanh âm của Thiên Nguyệt Thần có một tia bất đắc dĩ.

Tay trái nâng lên cầm nữ tử, tay phải vỗ về cổ nữ tử, như vậy căn xuống, vị nhất định rất tốt.

Trên cổ truyền đến một cổ đau đớn thấu xương, nữ tử tránh thoát tay Thiên Nguyệt Thần từ trên người của hắn lật xuống, toàn thân bởi vì sợ mà lay động không dứt.

Thiên Nguyệt Thần từ trên giường đứng dậy, cầm y khóa tùy ý trước ngực tản ra, chân giơ lên cầm nữ tử khẽ dùng lực, thân thể xích lõa của nữ tử đã bị đá ra ngoài.

Thiên Nguyệt Thần xoay người, mục mâu huyết hồng đối diện với mục mâu kim sắc thanh nhã, đầu lưỡi từ trong miệng của hắn liếm liếm bờ môi hơi khô: “Máu của hoàng nhi nhất định rất ngon miệng.”

Tiếng nói trầm thấp có chút khàn khàn, từng bước từng bước hướng đến hài tử ngồi ở trên ghế.

“Không ngon miệng như nữ nhân của phụ hoàng.” Mục mâu của Thiên Nguyệt Triệt trầm xuống, hung hăng trừng mắt nhìn nam nhân tà mị trước mắt.

Nghe lời nói của Thiên Nguyệt Triệt, trong mắt Thiên Nguyệt Thần hiện lên ý cười, tiểu đông tây ăn dặm sao?

“Hoàng nhi cũng từng thử qua nữ nhân ngon miệng sao?” Thanh âm hài ước mang theo cố ý, bóng dáng tuấn mỹ đã đi đến trước mặt hài đồng.

Hừ.

Thiên Nguyệt Triệt cao ngạo ngẩng đầu, sóng mũi kia thật đẹp và tinh xảo.

Thiên Nguyệt Thần đột nhiên vươn hai tay đem Thiên Nguyệt Triệt ở trên ghế ôm vào trong ngực.

Làm gì?

Mục mâu của Thiên Nguyệt Triệt lần đầu tiên xuất hiện kinh hoảng, trong mắt phụ hoàng là khát vọng rất sâu, thật là đáng sợ, sau đó thân thể nho nhỏ giãy dụa: “Buông ta ra, Thiên Nguyệt Thần, người buông ta ra.”

“Không buông.” Thanh âm kiên định mà có lực, ôm thân thể hài tử đi vào trong bình phong.

“Buông ta ra, người là tên khốn kiếp, buông ta ra... .”

Cửa mở ra, Nặc Kiệt cùng với mọi người nghe thấy thanh âm thâm trầm của tiểu điện hạ, cố gắng đè nén xúc động muốn đi vào, mới vừa rồi nữ nhân kia vừa bị bệ hạ đá ra ngoài.

Chắc hẳn khi đó là tình huống nào, trong cơn tức giận bệ hạ có thể lấy tiểu điện hạ cho đủ số hay không, nghĩ đến khả năng này, cái trán mọi

người không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

“Triệt nhi khiến con mồ của ta bị hù dọa, người nói nên làm cái gì bây giờ?” Đem tiểu đông tây có chút sợ trong ngực đặt ở trên chần lông.

Cái trán có chút mồ hôi.

Thiên Nguyệt Triệt mặc dù lúc bắt đầu đúng là có chút sợ, nhưng rất nhanh liền hiểu rõ, vật cứng giữa hai chân của hắn là xảy ra chuyện gì.

“Phụ hoàng... .” Trong ánh mắt có chút bận tâm: “Tại sao?”

Rõ ràng nhẫn khó chịu, nếu như vậy mới vừa rồi sao lại vút nữ nhân kia đi.

“Triệt nhi không thích không phải sao?” Hắn không thể chịu được tiểu đông tây này mảy may không vui.

“Nhưng là... ?”

“Hừ, Triệt nhi sợ sao?” Thật sự nhịn không được đâu, cổ họng khô muốn chết.

Lắc đầu không sợ, thậm chí có chút mong đợi, hắn cũng là nam nhân khỏe mạnh 23 tuổi, nhưng là, cúi đầu nhìn một chút mình bây giờ, thân thể tựa hồ không nên...

“Không sợ là tốt rồi.” Thiên Nguyệt Thần cười cười, cúi đầu nhân lúc Thiên Nguyệt Triệt còn không kịp phản ứng hôn lên cái miệng kiều diễm nhỏ nhắn.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48: Khát Vọng

Thiên Nguyệt Thần hôn ôn nhu, cho dù khát vọng thị huyết cùng dục vọng thân thể muốn đánh sâu vào lý trí của hắn, nhưng thời điểm hắn hôn Thiên Nguyệt Triệt vẫn cần cần dục dục.

Rất sợ đả thương hài tử trong ngực, đó là hài tử duy nhất hắn quan tâm.

Hôn thật sự rất dễ dàng làm cho người ta động tình, Thiên Nguyệt Triệt tự nhận trước kia tính tình của hắn cực lạnh, nếu như không phải là Thiên Nguyệt Thần khiến hắn có hứng thú, xuất hiện ý niệm trong đầu, cả đời này hắn sẽ không động tình.

Thiên Nguyệt Thần hôn quyến rũ Thiên Nguyệt Triệt nổi lên cảm giác chưa bao giờ có, không phải là trên sinh lý, dù sao một hài tử năm tuổi có thể có cảm giác gì. Mà là trên tâm lý.

Phảng phất ngực có một ngọn lửa bồi hồi, thậm chí có ý nghĩ thị huyết.

Đầu lưỡi ướt át rời đi cái miệng nhỏ nhắn kiều diễm, sợi tơ bạc từ bên môi Thiên Nguyệt Triệt chảy xuống, giống như là Tinh Linh vương mưa nơi phàm trần lộ ra vẻ yêu mị.

Nhìn lại trên người nam nhân, Thiên Nguyệt Triệt phải cảm thán Thiên Nguyệt Thần thật sự rất tuần mỹ, mắt phượng vốn bén nhọn đã bị tình cảm thật sâu thay thế, tóc mai vương trên sống mũi mày kiếm anh tuấn, môi mỏng khêu gợi theo hầu kết di động mà khẽ mở ra.

Nam nhân này có thể nói phong hoa tuyệt đại cũng không quá đáng.

Ân...

Một cổ đau đớn rất nhỏ từ trên cổ của hắc truyên đến, chờ Thiên Nguyệt Triệt ý thức được là vật gì, mục mâu thủy linh đột nhiên trợn to.

Máu hoàng nhi nhất định rất ngon miệng.

Triệt nhi sợ sao?

Không sợ là tốt rồi.

Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên rõ ràng nguyên lai là tự mình nghĩ phức tạp, nhưng là...

Quý hút máu, ba chữ thối qua đại não Thiên Nguyệt Triệt, nguyên lai quý hút máu hắc vẫn muốn nghiên cứu ở bên cạnh mình.

Nhưng nghe nói thời điểm quý hút máu hút xong máu sẽ đặc biệt nổi lên đục vọng mạnh mẽ, còn đang nghĩ trên người phụ hoàng có một nơi duy nhất có thể được gọi là nóng.

Chân có chút toan tính thú vị di động tới, da non nốt xẹt qua khố hạ của nam nhân.

Ân...

Nam nhân nương mây, tiểu đông tây đang đùa với lửa sao.

Hiển nhiên Thiên Nguyệt Triệt xem thường sự chịu đựng của Thiên Nguyệt Thần, từ khi Thiên Nguyệt Triệt động dưới khố hạ của hắc, vật giữa khố hạ nam nhân lại một lần nữa ma sát đứng lên.

“Triệt nhi.” Thanh âm khàn khàn đột nhiên truyền ra, răng cửa của Thiên Nguyệt Thần từ trên cổ Thiên Nguyệt Triệt rút ra, chất lỏng huyết hồng đẹp đẽ vẫn còn đọng trên môi của hắc.

Thiên Nguyệt Triệt lè lưỡi liếm liếm bờ môi của mình, là máu, hẳn cũng rất muốn hút.

“Phụ hoàng... .” Hô hấp bắt đầu dồn dập, mục mâu kim sắc bắt đầu từ từ biến sắc: “Khát quá... .” Thanh âm non nớt kháng nghị.

Thiên Nguyệt Thần khiếp sợ nhìn Thiên Nguyệt Triệt không ngừng biến ảo con người, tử sắc, là thâm tử sắc.

“Phụ hoàng... .” Ánh mắt khát vọng nhìn nam nhân ở trước mắt, răng mè trắng nõn bắt đầu biến hình, đầy, thật dài.

Máu...

Giờ khắc này Thiên Nguyệt Triệt chỉ muốn uống máu.

Vung tay nhỏ bé vòng ở cổ nam nhân, chu cái miệng nhỏ, hướng về phía bả vai nam nhân cắn xuống.

Đau...

Thiên Nguyệt Thần cắn răng không có kêu đi ra, đây là lần đầu tiên Triệt nhi biến thân, lực đạo hút máu căn bản không biết điều khiển thế nào.

Mùi máu dọc theo cổ họng chảy vào trong thân thể của hắn.

Thiên Nguyệt Triệt cảm giác được một tia mỹ vị ngọt ngào, mùi vị rất mới mẻ, không hề buồn nôn. Có lẽ là thiên tính làm pháp y, đối với máu sẽ không tránh né giống như người bình thường.

Chờ một chút... Ngon... ?

Đây là?

Lý trí nhanh chóng thanh tỉnh, hần... Hần... Thiên Nguyệt Triệt không thể nào tin nổi mình cứ nhiên căn bả vai phụ hoàng hút máu.

Môi kể cả răng cửa đều có chút run rẩy từ trên vai Thiên Nguyệt Thần rời đi, tay nhỏ bé trắng nõn đang nắm tóc Thiên Nguyệt Thần: “Phụ... Phụ hoàng... Ta...?”

Ta chẳng lẽ cũng là quỷ hút máu?

Mục mâu tử sắc không phải là sợ, mà là kích động, trời ạ, hần không thể tin được, cứ nhiên mình cũng là loài đã tuyệt chủng, kỳ tích.

Nhìn tiểu đông tây hưng phấn hai mắt sáng lên, chuyện Thiên Nguyệt Thần lo lắng nhất đã tới, hần không sợ tiểu đông tây biết thân phận của hần, chỉ sợ tiểu đông tây quá mức hưng phấn.

“Người là con ta, sẽ thừa kế đặc thù của ta, này rất bình thường.” Sờ sờ gương mặt thần thái phi dương, ý bảo tiểu đông tây tiết chế một chút.

Thiên Nguyệt Triệt cố thu liễm một chút, nhưng nhìn thấy dấu răng trên bả vai Thiên Nguyệt Thần, cùng với hai lỗ nhỏ đã căn vào trong thịt, trong lòng cảm thấy đau quá.

“Phụ hoàng, có phải rất đau hay không?”

“Đứa ngốc, không phải phụ hoàng cũng mới vừa căn người, có cảm thấy đau?” Thiên Nguyệt Thần an ủi bảo bối của mình.

Cái đầu nho nhỏ lắc lắc: “Không đau, nhưng phụ hoàng căn nhiều người, tương đối có kinh nghiệm, ta lần đầu tiên khẳng định căn người bị thương.”

Khóe miệng Thiên Nguyệt Thần có chút co giật, tại sao hần lại xem chuyện này không phải cùng một việc như vậy.

Tay nhỏ bé lôi kéo y phục Thiên Nguyệt Thần, theo sau chỉ chỉ phía dưới: “Phụ hoàng phía trên giải quyết, phía dưới làm sao bây giờ?”

Nét mặt đùa giỡn có chút ác ma.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn căn nguyên lửa nóng: “Có muốn ta giúp người một tay hay không?” Thanh âm tinh khiết làm Thiên Nguyệt Thần một khắc có chút mong đợi.

“Người được không?”

“Thử một chút chẳng phải sẽ biết .” Đối với mỗi một chỗ trên người Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt cũng thích, cũng vui vẻ nghiên cứu.

Nhíu mày, nhìn gương mặt non nớt vừa nói lời nói liêu nhân như thế, nói thật Thiên Nguyệt Thần thật sự rất động tâm.

Ôm tiểu đông tây lên, để cho hãn ngồi ở trên người của mình, cũng may chặn lông phía dưới khá lớn.

“Phụ hoàng, ta bắt đầu nha.”

Tuy là nhắc nhở như vậy, song tay nhỏ bé đã sờ lên, Thiên Nguyệt Triệt chảy chảy nước miếng, không thể không nói da của người nam nhân này thật sự rất tốt. (oạch...Triệt nhi thơ ngây của ta đi đâu rồi.. sắc quỷ)

Cái gọi là bóng loáng như tuyết đại khái chính là như vậy đi, vượt lồng ngực, tay nhỏ bé từ từ đi xuống phía dưới.

“Triệt nhi... .” Thanh âm khàn khàn của đế vương ở trong các không ngừng truyền ra, bên ngoài thị vệ cầm trong bảo kiếm tập trung lực chú ý.

Hôm nay nếu lại bị quấy rầy cũng không phải là rơi đầu đơn giản như vậy.

Chẳng qua là mặc dù người thị vệ ở chỗ này, tâm cũng đã xa, bên trong để vương gợi cảm, tiếng kêu thâm tình, kêu lên danh tự của tiểu điện hạ.

Cho dù nhìn không rõ tình huống cũng có thể tưởng tượng hình ảnh bên trong, nghĩ tiểu điện hạ chỉ là hài tử năm tuổi, bọn thị vệ không khỏi đều đỏ mặt.

Thân ảnh mập đô đô của Nặc Kiệt không ngừng đi tới đi lui, trong lòng đang suy nghĩ có nên đi truyền y sư, tiểu điện hạ không biết có bị đả thương hay không?

“Phụ hoàng, như vậy được?” Tay nhỏ bé vượt cái đứng thẳng kia, vùi đầu hướng về phía giữa hai chân nam nhân, lè lưỡi tò mò liếm liếm.

“Triệt nhi... Ân... .” Toàn thân nhịn không được run run, động tác của Triệt nhi mặc dù trúc trắc, nhưng trúc trắc mang lực hấp dẫn muốn chết.

“Triệt nhi... Ngậm nó... .”

Cho nên đến sáng ngày thứ hai, Nặc Kiệt tổng quản đáng thương cũng không có đi truyền y sư, thương tâm rốt cục đi xuống.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49: Giải Thích

Thiên Nguyệt Triệt mê mang mở mắt, trời đã sáng sao?

Nhưng là, nơi này là chỗ nào? Bố cục ưu nhã không giống Kim Long điện hoa lệ, nhú nhú mây, mới nhớ tới hết thấy ngày hôm qua, trên mặt đỏ ửng.

Trời ạ, ngày hôm qua hẳn cứ nhiên làm, ngày hôm qua bằng cái loại này phương thức vì phụ hoàng làm, có chút không dám tin tưởng.

Tay nhỏ bé từ trong chăn vươn ra sờ sờ khuôn mặt của mình, nóng quá, ngày hôm qua cực kỳ tức giận đi, nhìn thấy phụ hoàng cùng nữ nhân kia thân mật tựa vào nhau.

Nhưng là?

Trong đầu thối qua dự cảm xấu, đây là ăn dấm sao?

“Triệt nhi không cảm thấy bây giờ mới hối hận đã không còn kịp rồi sao?” Thanh âm mỉm cười từ bên giường truyền đến.

Cái đầu nhỏ xinh của Thiên Nguyệt Triệt lập tức xoay qua chỗ khác, mới phát hiện Thiên Nguyệt Thần đứng ở bên giường mỉm cười nhìn hẳn.

“Phụ hoàng, người cười rất xấu.” Có chút sinh khí hừ lạnh, vén chăn lên, từ trên giường đứng lên, phát hiện y phục trên người mình mới thay, biết ngày hôm qua Thiên Nguyệt Thần thay cho hẳn.

“Triệt nhi nói dối cũng không hay nga, người người đều nói ta cười rất mê người.” Đi lên một bước nhéo khuôn mặt trắng nõn nhỏ bé của Thiên Nguyệt Thần, động tác không che dấu được nhu tình.

Nhìn nam nhân trước mắt tự luyện, trong nháy mắt Thiên Nguyệt Triệt phát hiện nam nhân này rất lưu manh.

“Hôm nay tâm tình phụ hoàng tựa hồ rất tốt?” Có chút nghi ngờ chuyện gì khiến người nam nhân này sung sướng như vậy.

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi nhìn Thiên Nguyệt Triệt, trong mắt là nụ cười thật sâu, sau đó cầm lấy y phục một bên mặc vào cho tiểu đông tây, ngoại y nga hoàng (vàng nhạt) làm nổi bật khuôn mặt phấn hồng.

“Đuổi đi những thứ ruồi nhặng kia, tự nhiên cao hứng, nhưng cao hứng nhất là tối hôm qua Triệt nhi chủ động nha.” Mạn La quốc mặc dù bốn mùa như mùa xuân, nhưng rốt cuộc vẫn phân chia lạnh ấm, mà bắt đầu từ hôm nay khí trời cũng từ từ ấm áp , cứ như vậy tiểu đông tây cũng sẽ không rét lạnh.

“Cái gì? Đi?” Thiên Nguyệt Triệt mắt tròn, hô lên: “Phụ hoàng, làm sao người có thể để cho bọn họ đi?”

Ánh mắt oán giận nhìn chằm chằm nam nhân trước mắt, cư nhiên để cho bọn họ đi, những kẻ dùng xà tập kích hãm cư nhiên bỏ trốn mất dạng.

Hắn, Thiên Nguyệt Triệt chưa bao giờ để người khác khi dễ.

“Không đi chẳng lẽ giữ lại thưởng thức?” Biết tiểu đông tây tức giận cái gì, Thiên Nguyệt Thần ôm lấy từ trên giường, đi ra phía ngoài.

“Nhưng bọn họ đã thương ta, phụ hoàng, ta luôn luôn thích trả lễ lại.” Tay nhỏ bé vòng quanh cổ Thiên Nguyệt Thần, cái miệng nhỏ nhắn bất

mãn cong lên, trong mục mâu kim sắc chính là quang thái tự tin, thậm chí có chút mùi vị tà ác.

Nhìn trong mắt tiểu đông tây có thâm ý khác, mục mâu của Thiên Nguyệt Thần cũng là tiểu ý càng ngày càng sâu, tiểu đông tây nhỏ như vậy thật sự rất sáng mắt.

“Bảo bối, bọn họ không thể ở bên trong Mạn La đế quốc gặp chuyện không may, mặc dù ta không quan tâm hai nước giao chiến, nhưng sẽ làm dân chúng lâm vào chiến hỏa, như vậy cuộc sống của chúng ta cũng sẽ trôi qua nhàm chán, nhưng là...” Thiên Nguyệt Thần dừng lại một chút, mục mâu vốn chứa tiểu ý xoẹt qua một tia sát khí: “Nhưng bọn họ có thể ở trong phạm vi quốc gia của mình gặp chuyện không may.”

Thương tổn tiểu đông tây của hắn, hắn sẽ không bỏ qua.

“Ân... ?” Thiên Nguyệt Triệt có chút nghi ngờ, nguyên lai nam nhân này so với hắn còn phúc hắc hơn.

“Hai tháng sau là ma vũ đại hội ở Anh Túc đế quốc, Triệt nhi nhất định có hứng thú, không phải sao?”

Nga?

“Phụ hoàng thật là hiểu ta, chẳng qua ma vũ đại hội là?” Hình như là tranh tài rất vui vẻ, không biết đến lúc đó có giống với loài người hay không, sinh vật quỷ hút máu sẽ xuất hiện?

Nhìn tiểu đông tây lóe ra quang mang hưng phấn, Thiên Nguyệt Thần cười nói: “Ma vũ đại hội là toàn bộ chủng tộc bất đồng trên đại lục, quốc gia bất đồng cùng chung tổ chức ma pháp đại hội luận võ.”

“Cho nên sẽ có rất nhiều thứ thú vị.” Thiên Nguyệt Triệt bắt đầu ảo tưởng.

“Bất quá... .” Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt đi ra khỏi Mạn La các, nhìn thấy Nặc Kiệt ngồi ở một bên gập gù.

“Bất quá cái gì?”

“Ma pháp trong cơ thể Triệt nhi nên cùng phụ hoàng giải thích một chút phải không? Triệt nhi đối với đại lục này cũng không phải là xa lạ giống như ta nghĩ.” Vốn cho là linh hồn xa lạ đi tới đế quốc xa lạ hết thấy đều là xa lạ, nhưng hồi tưởng năm năm qua Triệt nhi có thể nói là an tĩnh, này không phải là gan dạ cùng sáng suốt người bình thường người có thể có.

Triệt nhi của hãn thật sự có rất nhiều bí mật.

Thiên Nguyệt Triệt trầm mặc, hãn biết khi thánh linh châu trong cơ thể hãn xuất hiện, hết thấy tất cả sẽ không còn là bí mật, bao gồm thân thể của hãn.

Dọc theo đường đi ôm Thiên Nguyệt Triệt trở lại Kim Long điện, cung nữ đã sớm chuẩn bị xong tảo thiện thịnh soạn, song bóng dáng quý gối bên ngoài tấm cung lại làm cho Thiên Nguyệt Triệt có chút ngoài ý muốn.

Là ảnh vệ kia.

“Phụ hoàng?” Thanh âm gọi nam nhân trong tích tắc trở nên lạnh lẽo.

“Mặc dù ta không thích giải thích cũng không thể không giải thích, nếu như giải thích có thể làm cho người an tâm.” Thiên Nguyệt Thần biết trong lòng Thiên Nguyệt Triệt vẫn không thể buông ra, mà hãn không thích loại cảm giác bị tiểu đồng tây hoài nghi.

Ân?

Thiên Nguyệt Triệt nhìn ánh mắt kiên định của nam nhân, ánh mắt trầm mặc lại, thật lâu Thiên Nguyệt Triệt lại nâng lên khóe miệng: “Phụ hoàng,

bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ không cho người có cơ hội giải thích nữa.”

Tay ôm chặt thắt lưng của Thiên Nguyệt Triệt, bóng dáng vượt qua ảnh vệ quỳ trên mặt đất, hai người ngồi xuống trước bàn ăn.

Thiên Nguyệt Triệt thích ăn chay, ăn mặn ăn vài miếng sẽ buồn nôn, về điểm này Thiên Nguyệt Thần rất phiền não, bất quá cũng may có rất nhiều thứ có thể bổ sung dinh dưỡng.

“Tại sao Triệt nhi không thích ăn cá hoặc là ăn thịt?” Cố ý chọn lấy một khối không có thịt cá bỏ vào trong chén của tiểu đông tây.

Thiên Nguyệt Triệt do dự một chút, biết điều một chút gắp vào trong miệng: “Bởi vì mùi quá nồng.”

Nhưng thật ra là trước kia ở viện y học đã giải phẫu cá, thấy có chút buồn nôn, tóm lại phạm là đồ có thể nghiên cứu, trên căn bản cũng bị hăn nghiên cứu gần hết.

“Phụ hoàng, thật ra ta không sao.” Ăn đã đủ no, Thiên Nguyệt Triệt để xuống đôi đũa trong tay nhìn Thiên Nguyệt Thần.

“Ân?” Thiên Nguyệt Thần nhíu mày nhìn tiểu đông tây.

“Cho nên, phụ hoàng có thể cho hăn đứng lên.” Lấy khăn lông một bên lau miệng, Thiên Nguyệt Triệt chỉ vào ảnh vệ nói.

“Trên thực tế hăn không có bảo vệ tốt cho người, không phải sao?” Sai lầm chính là sai lầm, không cần lý do, mà hăn không cách nào tha thứ chuyện tiểu đông tây bị thương hoặc là... , vừa nghĩ tới có này khả năng, nhất thời lạnh lẽo trong lòng Thiên Nguyệt Thần lộ ra.

“Phụ hoàng, ta muốn nghe hăn giải thích, tựa như mới vừa rồi phụ hoàng muốn giải thích cho ta.” Tay nhỏ cầm bàn tay to của Thiên Nguyệt Thần,

thanh âm nhàn nhạt lạnh lẽo nhất quán (trước sau như một).

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50: Đàn Thành

Lúc chủ nhân của đôi chân ngắn mang giày da dê hắc sắc xuất hiện ở trước mặt hắn, ảnh vệ tê liệt, thân là ảnh vệ mà thất trách, ảnh vệ của bộ hạ không cần vì mình tìm lý do che dấu khuyết điểm.

“Tiểu điện hạ, ngồi.” Nặc Kiệt đem ghế phủ lông dê trong phòng ra, đây là cái ghế đặc biệt dựa theo chiều cao của Thiên Nguyệt Triệt mà làm ra, Thiên Nguyệt Triệt ngồi lên cũng có thể quơ hai cái chân nhỏ.

Sau khi Thiên Nguyệt Triệt ngồi lên ghế, lẳng lặng đánh giá ảnh vệ một lúc lâu, mở miệng, thanh âm tinh khiết rất thanh nhã, nhưng mang theo một cỗ uy nghiêm trời sinh: “Ngẩng đầu lên cho bốn điện hạ nhìn một cái.”

Tối hôm qua bóng đêm quá đen, hắn căn bản không kịp thấy rõ người trước mắt, người này liền biến mất ở trong tầm mắt của hắn, có lẽ là do ảnh hưởng của ý niệm, Thiên Nguyệt Triệt không thích người ta cúi đầu cùng hắn nói chuyện.

Ảnh vệ nghe vậy, không rõ ý tứ của Thiên Nguyệt Triệt, nhưng vẫn nghe lời ngẩng đầu lên.

Không phải là ảnh vệ sinh sống trong bóng tối đều là tướng mạo xấu xí, ít nhất ảnh vệ trước mắt không phải.

Gương mặt đoan đoan chính chính, đường viền góc cạnh rõ ràng, cái trán có chút cao, nhưng nhìn lên, là một nam nhân ngay thẳng, mà thường thường loại nam nhân này đều khinh thường tìm lý do biện hộ cho mình.

Dù cho thật sự có lý do.

Thiên Nguyệt Triệt không thể không nói khuôn mặt này rất đúng khẩu vị của hắn, nét mặt lạnh lùng không có nửa phần dối trá cùng khí độ thấp kém.

Người như thế không dễ dàng bị mua chuộc, đồng dạng cũng sẽ liều mạng bảo vệ chủ nhân của hắn.

“Muốn sống sao?” Thiên Nguyệt Triệt cười yếu ớt nhìn người bởi vì lời nói của hắn mà có chút kinh ngạc.

Quả nhiên phá hư nét mặt người khác cũng là một việc rất thú vị.

Đối mặt lời của hắn, ảnh vệ chưa trả lời, nhưng thật ra đối với ảnh vệ mà nói nghĩ hoặc không nghĩ cũng không sao cả, bởi vì đây là vấn đề bọn họ chưa từng nghĩ tới, từ lúc bọn họ có ý thức bọn họ cũng đã là ảnh vệ.

Cho nên sinh tử đối với bọn họ là không có ý nghĩa .

“Nếu nhắm mắt lại, cái gì cũng không cảm thụ được, không nhìn được nhân thế thú vị.” Thiên Nguyệt Triệt biết lời của hắn ảnh vệ cũng nghe được, mặc dù ảnh vệ không nói gì.

Có lẽ hắn không rõ lý do sống, nhưng cái nhìn của hắn đối với Thiên Nguyệt Triệt đã thay đổi, trước kia mặc dù là ảnh vệ nhưng chẳng qua là đứng xa xa nhìn hoàng tử này ba nghìn sủng ái vu một thân.

Hoàng tử này rất bình thản, rất đẹp, trừ lần đó ra ảnh vệ tìm không được lý do nào khiến đế vương sủng nịch người này, nhưng hôm nay hắn hiểu được .

Đây không phải là một hoàng tử bình thường ngồi ở trước mặt của hắn, hài tử này phảng phất giống như một đế vương trẻ tuổi, đàm tiếu nhân gian

có thể thay đổi vận mệnh rất nhiều người.

Nhưng thật ra mấy năm qua Thiên Nguyệt Triệt rất ít cười, căn cứ quan sát của ảnh vệ chỉ có lúc đối mặt với bệ hạ mới có thể lộ ra tính trẻ con tràn đầy.

Bình thường hẳn chỉ cong khóe miệng.

Nhưng bây giờ ảnh vệ hiểu rõ, điện hạ trẻ tuổi là cười nhìn cõi đời này.

“Nếu như người không có mục tiêu, như vậy ta cho người một mục tiêu, như thế nào?” Mỗi người cũng nên có một mục tiêu, như vậy hẳn còn có hy vọng sống.

Ân?

Trong mắt Ảnh vệ xuất hiện nghi ngờ, mà giờ khắc này Thiên Nguyệt Triệt bỗng nhiên cảm giác được hẳn cực kỳ giống con sói lang thang, phảng phất đang chờ đợi chủ nhân của hẳn dẫn đi, mà khiến hẳn hài lòng chính là con sói cả đời chỉ nhận định một chủ nhân. Tựa như bọn họ chỉ nhận định một người bầu bạn.

“Vì ta sống, chỉ cần ta không có chết, người sẽ không được phép chết.” Lời nói của Thiên Nguyệt Triệt hoàn toàn ngoài ý liệu của ảnh vệ, nhưng sau này nếu có mục tiêu, có lẽ cuộc đời của hẳn cũng sẽ không tịch mịch như vậy.

“Có tên không?” Từ trong ánh mắt của hẳn, Thiên Nguyệt Triệt biết, cái này người đáp ứng hẳn.

“Không có.” Bởi vì cái bóng không cần danh tự.

“Như vậy ta ban thưởng người một cái tên, Đan Thành, giống như tỳ nữ Đan của ta, các người chỉ cần nghe lời của ta.” Nụ cười nơi khóe miệng của

Thiên Nguyệt Triệt càng ngày càng sâu.

Danh tự?

Đàn Thành?

Đó là tưởng tượng và yêu cầu xa vời của cả đời hăn .

“Đàn Thành tạ ơn chủ tử.” Mục mâu nghi ngờ trở nên kiên định, từ nay về sau cuộc đời của hăn có mục tiêu, là thiếu niên trước mắt này.

Người này sống —— hăn sống, người này chết —— hăn chết.

“Đúng rồi, sau lưng của ta không cần cái bóng, cho nên sau này người lấy thân phận thị vệ ở bên cạnh ta, sinh sống dưới ánh mặt trời, mới có thể cảm nhận được thế giới tốt đẹp.”

Trong lòng Đàn Thành, Thiên Nguyệt Triệt cơ hồ hóa thân thành thiên sứ.

“Bây giờ nói cho ta biết, chuyện tối ngày hôm qua.” Nếu không phải là phụ hoàng muốn thăm dò hăn, tại sao lúc mới bắt đầu Đàn Thành không có xuất hiện.

Đàn Thành do dự một chút, khuôn mặt cương nghị có chút xấu hổ: “Bởi vì ban đêm, thuộc hạ mặc dù đang ở phía sau chủ tử, nhưng cách chủ tử một khoảng xa, lại thêm bóng đêm cùng thanh âm pháo nổ, thuộc hạ không cảm giác được xà tồn tại.”

Ách?

Đây tuyệt đối là chuyện Thiên Nguyệt Triệt nghe qua buồn cười nhất và đáng chê cười nhất năm nay, không đủ nhưng cũng là lời nói thật, loài người dù sao không phải là thần nhân, trong hoàn cảnh huyên náo, lại cách một khoảng cách nhất định làm sao có thể cảm giác được xà tồn tại.

Huống chi con xà này là đặc biệt.

Quơ tay để cho Đàn Thành đi xuống, Thiên Nguyệt Triệt vào gian phòng, nhìn thấy nam nhân tự tiểu phi tiểu nhìn hăn, tự nhiên tiến vào trong ngực nam nhân.

“Đem người bên cạnh của ta đoạt đi, Triệt nhi thật là lợi hại.” Ôm lấy tiểu đông tây để cho hăn ngồi ở trên đùi của mình.

“Phụ hoàng không muốn?” Biết nam nhân sẽ không, tay nhỏ bé đùa bỡn mái tóc dài hắc sắc của nam nhân.

“Triệt nhi biết không? Giờ khắc này cho dù Triệt nhi muốn thiên hạ, ta cũng hai tay dâng lên.” Chẳng qua là quản thiên hạ quá phiền toái, hao tâm tổn sức lại phí sức, nếu không thiên hạ này đã sớm nằm trong lòng bàn tay hăn.

“Phụ hoàng, nếu Triệt nhi muốn thiên hạ, thì sẽ tự đi đoạt lấy, dù sao trải qua hai tay của mình mà có được, kia mới có tư vị.” Cũng đủ kích thích.

Nhìn trong ánh mắt tiểu đông tây lộ ra tự tin cao ngạo thuộc về vương giả, Thiên Nguyệt Thần biết hăn có thể .

Không phải muốn ảnh vệ cảm thụ ánh sáng ban ngày sáng rạng rỡ, mà bởi vì hăn không đủ tư cách làm cái bóng của người, Triệt nhi, tâm tư của người là như thế.

“Trở về đề chính, thánh linh châu trên người Triệt nhi là chuyện gì?” Đây chính là thánh linh châu biến mất trăm năm a, hơn nữa nếu như chuyện này truyền ra ngoài, sau này sợ là Triệt nhi của hăn sẽ gặp phiền toái không ngừng.

Bất quá có phiền toái cũng không tồi, bởi vì hăn tuyệt đối tự tin có thể bảo vệ tiểu đông tây, hơn nữa hài lòng hơn chính là cuộc sống của bọn hăn

có thêm chút gia vị.

“Đó là di vật mẫu thân của ta giao cho ta.” Thiên Nguyệt Triệt suy tư trong chốc lát, mở miệng, trong thanh âm luôn luôn tùy tính có một tia thương cảm, mẫu thân là người hấn quan tâm nhất.

“Mẫu thân của ngươi?” Thiên Nguyệt Thần không rõ: “Tại sao mẫu thân của ngươi có thể có thánh linh châu.”

Thật ra người biết thánh linh châu không nhiều lắm, kể cả những người nắm trong tay Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ngũ linh châu, thậm chí cũng cho rằng thánh linh châu chỉ là một truyền thuyết.

Nhưng hoàng thất Mạn La đế quốc ghi lại trăm năm trước đã từng xuất hiện thánh linh châu, cho nên Thiên Nguyệt Thần mới biết được đó là thánh linh châu biến mất trăm năm.

“Phất Lạc Đế Tư là họ của mẫu thân ta.” Lời nói của Thiên Nguyệt Triệt như quăng một tảng đá vào lòng Thiên Nguyệt Thần.

Phất Lạc Đế Tư, chỉ cần người trên đại lục này sợ là không ai sẽ quên cái họ này, bởi vì đó là Thần tộc, chẳng lẽ mẫu thân kiếp trước của Triệt nhi là người trên đại lục này?

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51: Kiếp Trước

“Mặc dù ta không rõ ràng lắm mẫu thân của ta tới từ nơi nào, mà mẫu thân cũng chẳng bao giờ nói với ta, nhưng ta biết mẫu thân của ta tới từ dị giới, lúc ta còn rất nhỏ mẫu thân luôn nhìn về phía bầu trời xa xa, lúc đó ta cũng không hiểu, sau này ta biết mẫu thân thông qua bầu trời tưởng niệm cố quốc của nàng.

Từ nơi này xuyên qua đến quốc gia của ta, hơn nữa mẫu thân xuyên qua là bằng phương thức thành nhân (cả người xuyên qua), khi đó nàng không chỗ nương tựa, hơn nữa đối với thế giới kia không biết gì cả.

Cho nên mẫu thân gặp phụ thân, phụ thân của ta là nam nhân rất anh tuấn, hẳn yêu thích mẫu thân ta, nam nhân thường thích nữ nhân xinh đẹp, đây không phải là chuyện gì đáng trách.

Nhưng không có ai biết hẳn thích mẫu thân của ta bao nhiêu, ta nghĩ chính hẳn cũng không biết, gia tộc phụ thân rất cường đại, một nữ nhân không có chút gia thế giống như mẫu thân, hiển nhiên không nhận được sự hoan nghênh .

Đương nhiên nữ nhân của phụ thân rất nhiều, tất cả mọi người cư ngụ ở cùng một biệt thự, cho nên huynh đệ tỷ muội cũng sinh hoạt chung một chỗ, nhiều người khó tránh khỏi việc cãi nhau.

Khi đó ta còn nhỏ, đã từng khát vọng phụ thân có thể ôm ta, hoặc là nhìn ta một cái.”

“Triệt nhi, không cần nói nữa, đủ rồi... .” Sẽ không, sẽ không còn có ngày như vậy, Triệt nhi.

“Phụ hoàng hãy nghe ta nói hết, bởi vì đây là lần cuối cùng.” Thiên Nguyệt Triệt rút tay của mình khỏi bàn tay của Thiên Nguyệt Thần: “Ngay lúc đó ta rất tùy hứng, cũng thường xuyên không nghe lời mẫu thân, thường xuyên ồn ào, nhìn ca ca, bọn đệ đệ có đồ chơi tốt ta cũng muốn.

Nhớ tới khi đó, ta, cơ hồ có chút ngu xuẩn, ca ca, bọn đệ đệ không chịu hiển nhiên sẽ đánh nhau với ta, bởi vì sau lưng mẫu thân bọn họ đều có gia tộc cường đại, cho nên đương nhiên ta bị đánh vô cùng thảm.

Có thể tiểu hài tử chính là như vậy, càng bị đánh sẽ không phục, bất quá ta không tính thảm nhất, ít nhất trong những người này, có một ca ca đối với ta rất tốt, luôn cho ta rất nhiều đồ ăn ngon.

Bởi vì mẫu thân ca ca chỉ là tiểu thư của một tiểu gia tộc, lúc sinh hấn lại vì khó sinh mà chết.

Cho nên những người đó xem thường ca ca, cũng gây chuyện đánh hấn, ta cùng ca ca đương nhiên không để bị đánh, cho nên thường xuyên đánh bọn họ rất chặt vật.

Sau đó chuyện này truyền tới tai mẫu thân của những người này, con của các nàng bị khi dễ tự nhiên sẽ không ngồi yên, cho nên ghen ghét của ta đối lấy chính là sự thê thảm của mẫu thân.

Năm ta bảy tuổi, ta cùng mẫu thân bị đuổi khỏi gia tộc kia, ở trong biển người mênh mông, mẫu thân căn bản chuyện gì cũng không biết, ngay cả công việc cũng không biết tìm, làm sao có thể nuôi sống được ta, cũng may phụ thân của ta cũng không hẹp hòi, cho mẫu thân một khoản tiền.

Cho nên ta cùng mẫu thân đến sống ở một phòng nhỏ.

Mặc dù đem ta ra ngoài, nhưng ta vẫn học trong trong học viện của gia tộc, ngày đó sau khi tan học, ca ca tới tìm ta, ca ca từ trong nhà mang rất nhiều đồ ăn ngon cho ta, ngày đó tâm tình ta thật sự rất tốt, rời đi cái nhà kia, lại có thể cùng ca ca chơi đùa, thật sự rất vui vẻ.” Nước mắt bất tri bất giác từ trong hốc mắt Thiên Nguyệt Triệt chảy ra.

Thiên Nguyệt Thần cả kinh, vội vàng lau đi nước mắt của hắn: “Triệt nhi... .” Đây là lần đầu tiên nhìn thấy tiểu đông tây cao ngạo này khóc.

Cảm giác được cái ôm ấm áp của Thiên Nguyệt Thần, cảm thụ được hương vị của người nam nhân này, Thiên Nguyệt Triệt đè nén không được khóc ồ lên: “Ô ô... Phụ hoàng, nhưng cũng chính là ngày đó, ta vĩnh viễn mất đi mẫu thân.”

“Ca ca, nhà ta ở phía trước.” Hai đồng bảy tuổi nắm tay hai đồng so với hắn lớn hơn vài tuổi, hưng phấn chỉ vào nhà trệt phía trước.

“Đệ đệ.” Nhìn ngôi nhà phía trước không cách nào so sánh với phòng ốc trong nhà, trong lòng nam hài có chút chua xót: “Đệ đệ, sau này ta sẽ mang rất nhiều rất nhiều đồ ăn ngon tới cho đệ đệ ăn.”

Song hai đồng không lường trước được sẽ nhìn thấy việc cả đời cũng quên không được.

Hai người thật vui vẻ nắm tay đẩy cửa phòng ra, nhưng nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp bị nam nhân áp trên mặt đất, thân thể thành hình chữ đại.

“Tổng cộng có năm nam nhân thay phiên hãm hiếp mẫu thân, rất buồn nôn có phải không, mẫu thân ta đẹp nhất, mẫu thân ta đơn thuần, mẫu thân ta cao ngạo, ngày đó ta xông lên, đẩy những người đó ra, nhưng bọn họ, bọn họ thấy ta lại muốn cưỡng bạo ta.

Đó cũng là lần đầu tiên thánh linh châu trong cơ thể ta bộc phát sức mạnh, chung quanh đều là lửa, thiêu đốt toàn bộ gian phòng, cũng đốt chết

những người buồn nôn kia, ta cùng mẫu thân được thủy linh lực của thánh linh châu che ở bên trong.

Khi chúng ta tỉnh lại đã được hàng xóm đưa đến trong bệnh viện.

Từ nơi này lần đầu tiên ta nghe mẫu thân của ta nói cho ta biết thân thế của nàng, Phất Lạc Đế Tư là gia tộc bảo vệ thánh linh châu cũng chính là gia tộc mà phụ hoàng gọi là Thần tộc.

Nhưng thật ra Thần tộc cũng không phải là gia tộc có sức mạnh gì. Mẫu thân nói thời điểm nàng tới cái thế giới này thì thánh linh châu được thờ phụng ở từ đường của Phất Lạc Đế Tư gia tộc, nếu như không phải là lần này, nàng cũng không nghĩ ra thánh linh châu cứ nhiên đi theo sự ra đời của ta tới nơi này.

Mà người được thánh linh châu lựa chọn nhất định sẽ là người thừa kế Phất Lạc Đế Tư, cho nên mẫu thân bắt đầu lo lắng, ta sẽ đột nhiên trở lại Phất Lạc Đế Tư gia tộc.

Cho nên khi Thánh Anh nói cho ta biết, ta tới đây là bởi vì ngũ linh châu tụ tập một chỗ mà khởi động sức mạnh của thánh linh châu mới đưa ta dẫn tới nơi này, ta tuyệt không cảm thấy kì quái.

Đã biết trong cơ thể ta có thánh linh châu, ta liền bắt đầu học điều khiển cùng sử dụng sức mạnh của thánh linh châu.

Ngay lúc ta cho là cuộc sống của ta cùng mẫu thân có thể liên tục bình yên như vậy, mẫu thân của ta lựa chọn tự sát, nguyên lai mẫu thân cũng không kiên cường giống như ta nghĩ.

Sau khi mẫu thân chết, ta thành cô nhi, nên bị đưa vào sở thu dưỡng, nhưng thế nào ca ca cũng không chịu để cho ta đi, ca ca nói với những người đó: đệ đệ không phải là cô nhi, hẳn còn có ta là ca ca.

Một năm kia ca ca 10 tuổi, một hài tử 10 tuổi muốn chiếu cố một hài tử 7 tuổi, rất khó khăn, rất khó khăn, mà gia tộc kia có ai sẽ quan tâm thiếu một thiếu gia không có gia thế.

Cho nên ca ca theo ta ra ngoài.

Sau chuyện này. không biết chuyện gì xảy ra nên bị gia gia biết, kia là lần đầu tiên ta nhìn thấy gia gia, lão đầu kia cường đại đến mức phụ thân cũng phải né tránh ba phần

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52: Ma Học Viện

“Lão đầu thay đổi cuộc đời của người?” Thiên Nguyệt Thần đau lòng ôm hài tử vào trong ngực, hẳn có thể cảm giác được lúc Triệt nhi nói đến lão đầu kia có một tia tôn kính.

Nhưng Triệt nhi của hẳn lúc còn bé chịu khổ như vậy, sau này mỗi khi Thiên Nguyệt Thần nhớ tới chuyện này lại hận không thể đem hết thứ tốt trong khắp thiên hạ mang cho bảo bối trong ngực.

“Ân, gia gia nói cho ta biết chỉ có trở nên mạnh mẽ mới có thể thay đổi vận mệnh của mình, ta muốn bảo vệ ca ca, đó là thân nhân duy nhất của ta ở thế giới kia, cho nên ta muốn trở nên mạnh mẽ. Cuộc sống sau đó rất hạnh phúc.” Thiên Nguyệt Triệt khái quát đơn giản, bởi vì cuộc sống sau đó thật sự hạnh phúc, mặc dù thường xuyên bị lão ngoan đồng trêu chọc, nhưng đoạn thời gian kia là lúc vui vẻ nhất trong đời hẳn.

Thiên Nguyệt Triệt quay đầu lại nhìn Thiên Nguyệt Thần đang đau lòng, nâng tay lên: “Phụ hoàng, không cần dùng sắc mặt này nhìn ta.” Làm người thừa kế gia tộc kia, thật ra hẳn rất mạnh.

“Tại sao Triệt nhi lựa chọn lúc này nói cho ta biết hết thảy?” Trước kia có rất nhiều cơ hội có thể nói, không phải sao?

Thiên Nguyệt Triệt chỉ chỉ tim Thiên Nguyệt Thần, sau đó lại chỉ chỉ tim mình.

Nhất thời Thiên Nguyệt Thần hiểu rõ.

Bọn họ dùng năm năm để hiểu rõ cảm giác về nhau.

“Ăn xong ngộ thiện, ta dẫn người đi ma học viện, mặc dù Triệt nhi có thánh linh châu hộ thể, nhưng không tiếp thu huấn luyện nghiêm túc, không cách nào phát huy sức mạnh lớn nhất của thánh linh châu, cho nên ở nơi đó Triệt nhi nhất định sẽ đùa tạt hứng.” Đem một ít cháo uy vào cái miệng nhỏ nhắn của Thiên Nguyệt Triệt, một người ăn thoải mái, một người uy thoải mái.

“Ân.” Oa trong ngực Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt biết điều gật đầu một chút, nhưng thật ra có đi ma học viện hay không hẳn cũng không sao cả, dù sao hẳn chỉ tương đối có hứng thú với ma vũ đại hội hai tháng sau.

Nhưng không muốn làm cho phụ hoàng lo lắng, huống chi hẳn không thể để mình trở thành nhược điểm của phụ hoàng, nghĩ tới đây Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu lên, nhìn dung nhan tuấn mỹ trước mắt, tự hỏi vấn đề trong lòng mình.

Nhìn thần sắc của tiểu đông tây, Thiên Nguyệt Thần phải cảm thán, tiểu đông tây của hẳn có đôi khi đơn thuần vô cùng, chỉ có hẳn mới có thể thấy.

“Đang suy nghĩ gì?” Thả thức ăn trong tay ra, gọi người dọn đi, vuốt đầu nhỏ trong ngực, ôn nhu hỏi.

Thiên Nguyệt Triệt tự hỏi có nói ra hay không, sau khi cân nhắc liền mở miệng nói với Thiên Nguyệt Thần: “Phụ hoàng có nhược điểm không?”

Thiên Nguyệt Triệt hỏi trực tiếp, khiến Thiên Nguyệt Thần sững sốt một lúc lâu, bởi vì cho tới bây giờ, hẳn chưa từng nghĩ tới vấn đề này, hẳn có nhược điểm không?

Chính hẳn cũng trả lời không được, nếu là trước kia có người hỏi hẳn như thế, hẳn có thể khẳng định không có, nhưng bây giờ, Thiên Nguyệt

Thần do dự, sau đó thần sắc kiên định nhìn tiểu đông tây trong ngực: “Nếu như Triệt nhi trở nên rất mạnh, phụ hoàng sẽ không có nhược điểm.”

Tựa hồ là đáp án trong dự liệu, nhưng tâm Thiên Nguyệt Triệt cũng dâng lên nồng đậm mừng rỡ: “Triệt nhi không có nhược điểm, bởi vì phụ hoàng đủ mạnh.”

Nhìn khuôn mặt phấn hồng của tiểu đông tây hiện đầy vui sướng, Thiên Nguyệt Thần chưa bao giờ thỏa mãn như vậy.

“Đây là Triệt nhi đang vượt mong ngựa (nịnh bợ í ả =.) phụ hoàng sao.” Trêu chọc Thiên Nguyệt Triệt, nhưng câu “phụ hoàng đủ mạnh” thật đúng là cho Thiên Nguyệt Thần mười phần mặt mũi.

“Vậy phụ hoàng không muốn nhận?” Thiên Nguyệt Triệt láu lỉnh đáp lời, rốt cuộc là nam hài tử mười bảy mười tám tuổi, cho dù kiếp trước nhận sự giáo dục của bậc đế vương, nhưng kiếp này từ khi sinh ra đến bây giờ, Thiên Nguyệt Thần sùng nịch khiến tiểu đông tây trước đây thiếu tính trẻ con thể hiện cả vốn lẫn lời.

“Nếu Triệt nhi cho phụ hoàng một chút lợi, phụ hoàng nhất định sẽ càng thêm nguyện ý.” Da sói cũng bị phát hiện, còn giả bộ dê làm gì, huống chi Thiên Nguyệt Thần luôn luôn không giả bộ dê.

“Ba” một tiếng, Thiên Nguyệt Triệt hôn một cái trên mặt Thiên Nguyệt Thần.

Mục mâu kim sắc nháy mắt a nháy mắt, thực không đáng yêu.

Chỉ là nét mặt này, cũng khiến Thiên Nguyệt Thần cảm thấy một trận xuân nhộn nhạo, chết tiệt, đáy lòng âm thầm kêu lên, thật muốn đem tiểu đông tây này đặt ở dưới thân, tham tiến trong cơ thể, nhưng là...

Đế vương cao cao tại thượng than thở, khổ cực khắc chế khát vọng vừa mới dâng lên, ôm lấy tiểu đông tây: “Đi thôi, đi ma học viện.”

Ma học viện

Ba chữ rồng bay phượng múa khảm viền vàng khắc bất quy tắc trên bảng gỗ.

Dưới tấm bảng là một bóng người trắng trắng mập mập đứng đờ, nhìn thấy xe ngựa dừng ở cửa ma học viện, bóng người trắng trắng mập mập lộ ra nụ cười hưng phấn, chẳng qua là mặt quá trắng, làm cho người ta phân không rõ là cười hay khóc.

Xe ngựa hoa lệ, rèm che được kéo ra, bước ra đầu tiên là nam nhân cao quý như thần, dung nhan tuấn mỹ, nét mặt tự tiểu phi tiểu, mắt phượng mỹ lệ khẽ nheo lại, giương đôi môi khêu gợi.

Người nam nhân này nhìn qua mười phần vô hại. Toàn thân cao thấp cũng mang theo khí chất nhẹ nhẹ.

Thiên Nguyệt Thần xoay người đem Thiên Nguyệt Triệt bên trong xe ngựa ôm ra, đó là một gương mặt vô cùng tinh xảo, hoàn mỹ không có một tia tỳ vết, không giống với nam nhân, khí chất trên người hài đồng cao cao tại thượng, lạnh lẽo, xem thường mọi việc.

Lộ ra vẻ trương dương (đường hoàng) mà tùy hứng.

Nhưng nhìn tới bóng dáng trắng trắng mập mập kia, Thiên Nguyệt Triệt hoàn toàn ngây người.

Dùng từ “ngẩn ngơ” là đã quá khách khí, nếu Thiên Nguyệt Triệt có một cái gương nhất định sẽ thấy bộ dạng ngu ngốc của mình, chỉ thiếu điều

không có chảy nước miếng.

Bất quá điều này cũng không thể trách Thiên Nguyệt Triệt, chỉ có thể trách bóng dáng trắng trắng mập mập kia, quá, thật là đáng yêu.

Thiên Nguyệt Triệt giãy dụa nhảy xuống từ trong ngực Thiên Nguyệt Thần, chạy bước nhỏ tới trước mặt bóng dáng ở cửa, vươn ngón tay út tò mò xoa xoa thân thể kia.

Mềm nhũn, xúc cảm thật tốt.

“Phụ hoàng, đây là?” Hai mắt Thiên Nguyệt Triệt lóe quang mang hưng phấn, giống như là thấy bảo bối hiếm có trên thế giới, nét mặt này Thiên Nguyệt Thần đã từng thấy, chính là lúc Thiên Nguyệt Triệt vui vẻ nói muốn nghiên cứu quý hút máu.

Âm thầm thay vận mệnh của mình mà cầu nguyện, Thiên Nguyệt Thần tiến lên một bước ôm lấy Thiên Nguyệt Triệt, đi vào bên trong, song bóng dáng bạch sắc kia cũng đi theo sau lưng của bọn hắn, một trước một sau, ăn ý mười phần.

Trong ma học viện không có mấy người, có cũng chỉ là mấy hạ nhân, tiến vào trong sân, năm lão gia hỏa mặc y phục màu sắc bất đồng đang phơi nắng, gặm hạt dưa.

Khi bọn hắn thấy người nam nhân kia từ chính diện đi tới, hạt dưa cắn trong miệng nuốt xuống cũng không được, nhả ra cũng không xong.

“Xem ra các lão sư rất rảnh rỗi a.” Thiên Nguyệt Thần nhếch lên môi mỏng, ý cười đầy mặt nhìn bọn hắn.

“Bệ... Bệ hạ... .” Thân thể năm người run lên, nhanh chóng cung kính đứng ở một bên, hạt dưa trong túi áo không khách khí rơi xuống.

Năm người này chính là lão sư lúc Thiên Nguyệt Thần còn là hoàng tử.

Nhớ năm đó Thiên Nguyệt Thần còn là một tiểu bất điểm, cũng chinh bọn họ không ít.

Lúc này trong lòng năm người chỉ có một ý nghĩ, đó chính là bệ hạ đã rời khỏi nơi này vài thập niên, sao hôm nay lại rãnh rỗi tới đây a?

“Tiểu Bạch nhanh đi châm trà.” Lão đầu vận bạch y nhanh chóng phân phó Tiểu Bạch đi theo phía sau bọn hắn.

Tiểu Bạch bình tĩnh lấy ly trà ra, đem ly trà rót đầy, nhìn động tác của Tiểu Bạch, ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt sáng hơn, trong nháy mắt hạ chỉ còn là một chấm nhỏ xinh đẹp.

“Triệt nhi thích vật này?” Thật ra vật này không phải cái gì khác, mà là băng tằm năm đó chiếm thân thể Thiên Nguyệt Triệt, chẳng qua là năm năm qua tới ma học viện được năm lão bất tử bồi dưỡng thành người gặp người thích, trắng trắng mập mập như trẻ nhỏ mà thôi.

“Ân.” Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, hiển nhiên cảm thấy thành ý còn chưa đủ, lại tăng thêm chữ: “Thích.”

Băng tằm này thật sự rất khả ái, trắng trắng mập mập, so với Thiên Nguyệt Triệt cao hơn nửa cái đầu, hai chân tinh tế, không khác lắm so với chân gà, hai cánh tay tinh tế, độ lớn không sai biệt lắm với hai cái chân.

Loại vật này không biết được bồi dưỡng thế nào.

Ánh mắt linh lợi đảo quanh trên người năm lão đầu, chỗ này thú vị vô cùng.

“Bệ hạ, vị này là?” Năm lão gia hỏa cảm giác được trận trận âm phong trên người ánh mắt tiểu hài tử này khiến bọn họ cảm giác mình giống như

là rất động vật hiếm lạ.

” Tiểu hoàng tử của trẫm —— Thiên Nguyệt Triệt, Triệt nhi, năm lão bất tử này là lão sư năm đó của trẫm.”

Lão... Lão bất tử?

Khóe miệng năm người đồng thời bắt đầu co quắp, lời nói của bộ hạ so với năm đó còn độc hơn, năm đó chẳng qua là không khách khí gọi bọn hắn là lão đầu mà thôi.

“Tiểu điện hạ.” Năm lão đầu cùng khách khí kêu lên.

“Ngày mai Triệt nhi bắt đầu tới nơi này huấn luyện.” Thiên Nguyệt Thần nói đơn giản mục đích tới nơi này, sau đó ôm Thiên Nguyệt Triệt nhìn chung quanh trong chốc lát.

Trên đường hồi cung, Thiên Nguyệt Triệt liên tục cười hì hì đến híp mắt, Thiên Nguyệt Thần biết tiểu đông tây thích chỗ kia.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53: Ngự Hoa Viên

Xế chiều, Thiên Nguyệt Thần xử lý sự vụ ở ngự thư phòng, Thiên Nguyệt Triệt không có việc gì ngồi hóng gió trong viện ở Kim Long điện, bỗng nghe thấy thanh âm “Nhảy nhảy”.

Trong hoàng cung người có thể phát ra tiếng bước chân nặng như vậy, chỉ có một người, đó chính là người được Thiên Nguyệt Triệt cho rằng là đệ nhị tâm phúc trong cung – Nặc Kiệt.

“Tiểu điện hạ, đồ mà ngài muốn.” Trong lòng Nặc Kiệt, chuyện được Thiên Nguyệt Triệt phân phó là một việc vinh quang hơn việc được bệ hạ phân phó, mấy ngày hôm trước tiểu điện hạ lại cho hắn một bản phác thảo, bảo hắn tìm chế tạo sư tốt nhất chế tạo những kim châm mảnh như sợi tóc, tiểu đao mỏng như trang giấy.

Thiên Nguyệt Triệt tiếp lấy tiểu đao và kim châm được bao lại bởi da trâu trong tay Nặc Kiệt, mở dây buộc, mở da trâu ra, lấy một cây tiểu đao bên trong.

“Ồ, tiểu điện hạ của ta, ngài ngàn vạn cẩn thận.” Nặc Kiệt lập tức khẩn trương nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Thiên Nguyệt Triệt, đây không phải là đồ vật dễ đùa giỡn a.

Không cẩn thận nó sẽ làm tiểu điện hạ bị thương, cái mạng nhỏ của hắn sẽ không còn.

Tiểu đao trong tay Thiên Nguyệt Triệt chiếu vào ánh mặt trời, phát ra quang mang chói mắt, Thiên Nguyệt Triệt vươn ngón trở sờ sờ đao phong,

bóng loáng, không có một lỗ hồng, thủ công tinh tế so với cơ khí hiện đại cũng không kém.

Vốn không biết động tác của hắc ở trong mắt Nặc Kiệt là nguy hiểm cỡ nào, bên này Nặc Kiệt đã bắt đầu bốc lên mồ hôi lạnh.

Không để ý hành động của mình đùa bốn trái tim Nặc Kiệt, Thiên Nguyệt Triệt đem tiểu đao để vào trong túi da trâu, xoay người giao cho Đàn Thành: “Đàn Thành, vật này, chỉ cần người đi theo bốn điện hạ một ngày, phải mang ở trên người một ngày.”

“Vâng.” Đàn Thành tiếp lấy túi da trâu bỏ vào trong ngực.

“Tiểu điện hạ, vật này tên là gì?” Nặc Kiệt lấy sự vui sướng của Thiên Nguyệt Triệt, tò mò hỏi.

Ánh mắt của Thiên Nguyệt Triệt đánh giá người Nặc Kiệt, sau đó cười nói: “Nếu bụng của người không để ý để cho bốn điện khắc lên một đao, bốn điện sẽ nói cho người biết.”

Nói... Nói đùa gì vậy.

Nặc Kiệt thức thời ngậm miệng, tiểu điện hạ nhìn qua vô hại, nhưng thật ra có thể vô tình hơn bất luận kẻ nào, ánh mắt mỉm cười có thể sẽ vô hình giết người.

Đưa tay ra đâm lưng, đem chân lông đập ở trên người gỡ xuống, Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nhớ lại tối hôm qua, chuyện ngày hôm qua thật là nhiều nghi vấn, đầu tiên là chiêu nghi chết, sau đó là mình thiếu chút nữa bị xà độc cắn, tiếp theo đó là cùng phụ hoàng...

Nhớ tới, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đã từng cự tuyệt nữ sinh, nói là mình thích nam nhân, nhưng hắc chưa từng nghĩ tới có một ngày hắc thật sự sẽ thích nam nhân.

Hơn nữa người nam nhân này là phụ thân trên danh nghĩa của hã, nhưng thích chính là thích .

Nghĩ tới con độc xà kia, mục mâu Thiên Nguyệt Triệt xoẹt qua lãnh ý tàn bạo, khoe miệng nổi lên nụ cười tà ác, Nặc Kiệt một trận kinh hãi, không phải không thừa nhận lúc này nụ cười của tiểu điện hạ cùng với nụ cười của bộ hạ khi sinh khí giống nhau kinh khủng.

“Đi ra ngoài dạo một chút.” Thiên Nguyệt Triệt vừa nói, một bên đi ra ngoài Kim Long điện.

Nhưng thật ra bên ngoài điện và bên trong cũng không có gì khác nhau, có lẽ là kiếp trước Thiên Nguyệt Triệt nhìn quen biệt thự xa hoa, cho nên cái gọi là tiểu kiều, lưu thủy, hã cũng không có bao nhiêu cảm giác.

Thiên Nguyệt Triệt đi tới Ngự hoa viên, lúc này Ngự hoa viên đã không náo nhiệt như ngày hôm qua, hoàng cung quả nhiên là nơi vắng lạnh, náo nhiệt đến nhanh, đi cũng nhanh.

“Đàn Thành.” Thiên Nguyệt Triệt suy tư một chút mở miệng: “Có loại động vật nào có thể cách một ngày hoặc hai ngày sau ngửi thấy mùi xà lưu lại ở những nơi đi qua hay không?”

Hã là người thế kỷ 21, hã chỉ nói chứng cứ, người hại hã lần này có khả năng cao nhất là quý phi Ưu Cơ.Tư Đồn Phất Lai, nhưng không có chứng cứ Thiên Nguyệt Triệt không tùy ý có kết luận, không phải sợ oan uổng vô tội, hã mới không thèm để ý những người kia có vô tội hay không, đối với sinh tử của người khác hã không có bất kỳ hứng thú gì.

Cuộc sống vốn chính là như vậy, cường giả sinh tồn.

Hã không muốn bỏ qua cho kẻ dám thương tổn mình.

Lão đầu tử đã nói, không tuyệt đối năm chắc hủy hoại được đối phương, thì không để tự mình lại một lần nữa rơi vào nguy hiểm.

Ban đầu hãn cũng nghĩ không thông tại sao lão đầu tử coi trọng hãn, một tiểu nam hài không có quyền lợi, không có địa vị, thậm chí không chỗ nương tựa.

Cháu của lão đầu tử rất nhiều, hãn không có lý do gì sủng ái mình như vậy.

Nhưng sau này hãn hiểu được , bởi vì sau lưng những đứa trẻ khác quá thế lực, nếu như kế thừa gia tộc của lão đầu tử cũng sẽ để cho gia tộc bị nguy hiểm.

Chỉ có hãn sẽ không, bởi vì hãn không chỗ nương tựa, bởi vì sau lưng của hãn không có thế lực cường ngạnh, cho nên hãn sẽ chỉ làm gia tộc càng thêm cường đại.

Lão đầu hỏi hãn, rõ ràng hãn lạnh lùng như vậy, tại sao hết lần này tới lần khác đối với người kia tốt như thế?

Bởi vì lão đầu không biết, đó là ca ca đưa than cho hãn trong tuyết lạnh, người cũng có khi khó khăn, tích thủy chi ân, dùng tuyền hội tương báo, hãn mới có tình cảm thân nhân duy nhất.

Nhưng phụ hoàng bất đồng, hãn dùng năm năm quen hương vị của nam nhân này, quen được người nam nhân này sủng nịch, cho dù lúc bắt đầu sủng nịch kia mang theo mục đích, nhưng tim của hãn vẫn cứ trầm luân .

Làm cho người không từng hưởng thụ tình thương của cha như hãn trầm luân.

“Có.” Đàn Thành nghĩ một lát, lập tức hiểu rõ ý tứ của Thiên Nguyệt Triệt: “Nghe nói có một loại chuột gọi là dữu thử, là thiên địch của xà, nó có thể căn cứ mùi xà phân rõ chủng tộc cùng nơi ẩn thân của đối phương.

“Nga?” Không thể phủ nhận lời của Đàn Thành khiến Thiên Nguyệt Triệt thập phần vui vẻ: “Loại vật này ở đâu?”

“Nếu như chủ tử không ngại chờ, thỉnh cho thuộc hạ thời gian một ly trà.” Chân sau của Đàn Thành quỳ xuống.

“Ta tin người.” Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, một trận gió mát phật qua, bóng dáng Đàn Thành đã biến mất ở trước mắt, không hổ là ám vệ của phụ hoàng, công phu quả nhiên rất cao.

Chẳng qua là người lợi hại đến đâu cũng chỉ có thể làm được chuyện trước mắt.

Cho nên dưới tình huống nhàm chán vô sự, tiểu điện hạ kiêu ngạo liền gọi người tới nơi này pha trà.

“Nhìn không ra công phu pha trà của Đàn cũng rất điêu luyện .” Thiên Nguyệt Triệt quơ hai chân ngẩn ngẩn, tay nhỏ bé nâng cầm lên chống trên bàn đá, mục mâu trong veo như nước nhìn tất cả trình tự trước mắt.

“Hì hì.” Đàn cười vui vẻ không toan tính: “Cũng là vì chủ tử.”

Lời này của Đàn không giả, trước đây nhìn thấy trong trù phòng có một lão sư phụ đang pha trà, Đàn đi ngang qua lấy điểm tâm cho Thiên Nguyệt Triệt, cảm thấy rất thơm, cho nên học hỏi chiêu thức ấy, chẳng qua là liên tục không có cơ hội biểu diễn.

“Đây là lá trà gì, mùi thơm mang theo một cỗ mờ ảo, thật giống như đang vân du trên núi.” Nếu là phiền lòng, uống một ly trà này còn có thể lặng tâm.

Chẳng qua là, Thiên Nguyệt Triệt tự nhận mình không phải người cao nhấ gì, đối với khẩu vị của hắ, nước trái cây hay hồng tửu cũng giống nhau.

“Lá trà này là ở hái nơi thâm sơn, góp nhặt lúc còn đọng sương sớm, cho nên hương trà có thể tỏa ra lúc ngậm lá trà vào trong nước.” Đàn ôn hòa giải thích.

Làm một tỳ nữ xuất sắc, nàng bắt đầu học hết những thứ có thể học.

Nga?

Thiên Nguyệt Triệt đảo mắt, đem sức nặng thân thể tựa vào trên ghế, giày da nhỏ hắc sắc theo chân đung đưa, hồng bảo thạch trên giày da nhỏ kia dưới ánh mặt trời chiếu rọi, tự động phát huy quang hệ nguyên tố ấm áp, dần dần dung nhập vào trong thân thể Thiên Nguyệt Triệt.

Cho nên sau giờ Ngọ, tâm tình Thiên Nguyệt Triệt cũng rất thoải mái.

Một trường khối (quần dài) tơ tằm hắc sắc bó sát, vây lấy bắp chân của hắ, cầm y hoàng sắc (vàng nhạt) dài đến đầu gối, thắt lưng hắc sắc kết thành nơ bướm nho nhỏ, cổ áo rất thấp, lộ ra chiếc cổ trắng nõn nà.

Bảo thạch ám hồng (đỏ sậm) trên cổ như ẩn như hiện, xinh đẹp như tiên đồng.

Người đi ngang qua không khỏi dừng bước lại, tò mò nhìn tiểu điện hạ luôn luôn ở Kim Long điện, vì sao lúc này lại có nhấ hứng tới Ngự hoa viên ngồi hóng mát.

Người bình thường cũng thích thứ mỹ lệ, không thể nghi ngờ Thiên Nguyệt Triệt là ánh sáng mỹ lệ nhất.

“Lục đệ, đang thưởng trà sao?” Một thanh âm hài hước mang theo hơi thở ôn nhu ở ngoài đình vang lên, cái đầu nho nhỏ của Thiên Nguyệt Triệt vừa chuyển, mục mâu kim sắc lạnh băng nghiêng qua nhìn Thiên Nguyệt Thiên Kỳ, đối với nam nhân này Thiên Nguyệt Triệt không có cảm tình gì.

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ cũng không để ý, đi lên bậc thang ngồi xuống bên người Thiên Nguyệt Triệt.

Cái trán nhỏ bóng loáng mà nhẵn nhụi vừa nhú, nhưng ngay sau đó lại tản ra.

“Tham kiến đại điện hạ.” Cung nữ cùng thái giám một bên vội vàng hành lễ.

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ vung tay lên: “Đứng lên đi.” Chẳng qua là ánh mắt dừng lại trên người Đàn đang pha trà, thiếu nữ này từ đầu đến cuối cũng không có ngẩng đầu liếc hẳn một cái.

Khóe miệng phát ra độ cong đẹp mắt, ánh mắt có thâm ý khác dừng lại ở Thiên Nguyệt Triệt.

Lục đệ a lục đệ, người đẹp đến mức làm cho người ta không dời được tầm mắt a, hành động của người trong sinh thần của phụ hoàng khiến cái tên Thiên Nguyệt Triệt – tiểu điện hạ của Mạn La đế quốc danh dương thiên hạ.

Nhưng có ai biết, chủ nhân của cái tên này ẩn chứa hương vị như thế nào.

Năm tuổi.

Lục đệ không biết người là thiên tài hay là thần thông, chỉ có năm tuổi đã khiến người khác giật nảy mình như vậy, nhưng là, người có biết? Đồng dạng người cũng đặt bản thân mình vào nguy hiểm.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 54: Dữu Thử

Thiên Nguyệt Triệt biết Thiên Nguyệt Thiên Kỳ đang đánh giá hăn, mà hăn cũng không nói gì, mặc cho Thiên Nguyệt Thiên Kỳ đánh giá.

Nhưng từ ngày hiếu lễ, Thiên Nguyệt Triệt biết đại ca trên danh nghĩa này của hăn phi thường không đơn giản, khí chất ôn hòa nhìn như rất dễ thân cận với mỗi người, song trong lòng đối với tất cả mọi người chẳng thêm ngó tới.

Mười phần khẩu phật tâm xà.

Nhưng không thể phủ nhận đế vương phải trầm ổn như vậy, so sánh với Thiên Nguyệt Thiên Kỳ, trong đầu Thiên Nguyệt Triệt xẹt qua bóng dáng Thiên Nguyệt Thiên Hâm, thiếu niên lãnh tuấn đỉnh bạt kia.

Nếu như người kia có dã tâm, không thể nghi ngờ ngôi vị hoàng đế phụ hoàng nên lựa chọn một trong hai người.

Nghĩ đến sau này bọn họ có thể sẽ tranh đấu, Thiên Nguyệt Triệt không khỏi cười nhạt, hăn thích nhất xem hí kịch.

Mặc dù Thiên Nguyệt Thiên Kỳ không biết tại sao Tiểu đông tây xinh này đẹp đột nhiên nở nụ cười, nhưng mọi người thích thưởng thức thứ xinh đẹp, so với một Thiên Nguyệt Triệt có khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, hăn càng thích Thiên Nguyệt Triệt rạng rỡ như xuân phong trước mắt.

Qua thời gian một ly trà, bóng dáng Đàn Thành bay xuống: “Thuộc hạ đã để cho chủ tử đợi lâu.”

Đàn Thành là ám vệ từ khi mới ra đời, trong mắt ám vệ chỉ có chủ nhân, cho nên khi Đàn Thành đến thì trực tiếp hành lễ với Thiên Nguyệt Triệt, xem nhẹ Thiên Nguyệt Thiên Kỳ một bên.

Hoàng cung là một nơi cực kỳ chú trọng quy củ, mặc dù Đàn Thành vô tâm, nhưng không phủ nhận trong mắt Thiên Nguyệt Thiên Kỳ xuất hiện sự không vui. Từ trước đến giờ, lần đầu tiên một người có cao quý thân phận như hắn phải kinh ngạc, trong lòng khó tránh khỏi có chút tức giận.

Nhưng hoàng cung cũng là nơi có nhiều bộ mặt nhất, hưởng chi từ nhỏ Thiên Nguyệt Thiên Kỳ được dạy dỗ như đế vương, cho nên hắn rất nhanh đem thần sắc của mình che dấu.

“Đây chính là dữu thử mà người nói?” Đồng âm tinh khiết có chút ngạc nhiên, tiểu tử màu râm nắng này nhìn qua có chút giống con mèo, lại có chút giống chuột túi.

Thân dài 40~80 ly mẽ, đuôi dài 27~33 ly mẽ, từ hai bên khoe miệng đến gò má là những sợi râu mảnh; lông trên người cùng lông đuôi đều to và dài, xoã tung, lông tơ rất ít.

Có chút khả ái lại có chút tức cười.

Không hỏi Đàn Thành là ở nơi nào tìm được tên tiểu tử này, trong mắt vật kia hàm chứa lạnh lùng khinh thường, trái lại càng làm tâm tình khiến Thiên Nguyệt Triệt tốt lên.

“Chủ tử ru rú trong nhà hiển nhiên không rõ dữu thử này, vật này là thiên địch của xà, xà càng có độc, càng hung mãnh, vật này lại càng có hứng thú.” Đàn Thành đơn giản giải thích.

Nga?

Thiên Nguyệt Triệt nhúu mày, trong đầu xuất hiện ngàn vạn phương pháp nghiên cứu vật này. (1 phút mặc niệm cho đời bé chuột =.=)

Mà dừu thử được Đàn Thành ôm vào trong ngực đột nhiên cảm thấy một tầm mắt lạnh buốt, co cổ lại, mục mâu vốn khinh thường nhìn Thiên Nguyệt Triệt trở nên có chút sợ hãi, động vật trời sinh trực giác.

Giờ phút này hài đồng trước mắt so với người ôm nó còn nguy hiểm hơn.

Thú vị nhìn sự kinh hoàng trong mắt dừu thử, Thiên Nguyệt Triệt cũng kỳ quái tại sao Tiểu đông tây kia có thể nhận rõ ràng cảm giác của hắn giờ phút này.

“Nếu lợi hại như thế, vậy thì biết điều một chút cùng bốn điện chơi trò chơi đi.” Thiên Nguyệt Triệt tiến lên một bước, vỗ vỗ đầu dừu thử, không có trực tiếp nói bắt xà, bởi vì bên cạnh còn có Thiên Nguyệt Thiên Kỳ.

“Chủ tử, nô tỳ ở đây pha trà chờ chủ tử.” Thanh âm đầy tiểu ý của Đàn tử trong lương đình truyền ra.

Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, đám người vây quanh lại nhiều hơn một chút, một số tần phi đi ngang qua cũng không khỏi tò mò dừng bước.

Đàn Thành theo ý của Thiên Nguyệt Triệt, buông dừu thử trong ngực xuống, vừa được tự do dừu thử bắt đầu tìm tán loạn trong bụi cỏ, trực giác đệ nhất của nó mách bảo phải tránh thật xa Thiên Nguyệt Triệt.

Bởi vì ánh mắt của hài đồng kia giống như dìm con mồi vào hắc ám khiến cho nó sợ hãi.

Nhưng thú vật thủy chung là thú vật, không quên mất bắt con mồi của mình, nó chạy đến một bụi cỏ ngửi được mùi vị quen thuộc, ánh mắt vốn xám xịt nhất thời sáng lên.

Cái đầu ngử ngử trong bụi cỏ, sau đó quơ quơ, tiếp theo dựa vào mùi vị đặc biệt trong bụi cỏ tìm kiếm.

Thiên Nguyệt Triệt cùng Đàn Thành liếc mắt nhìn nhau, nhanh chóng đuổi kịp.

“Chủ tử, có muốn thuộc hạ... ?” Đàn Thành nhìn bụi cỏ trước mắt, ý tứ của hắn chính là có thể sẽ có sâu hoặc là gì gì đó, có cần hắn ôm hay không.

Nhưng chủ tử cao cao tại thượng, lời nói như vậy sợ sẽ tổn hại lễ nghi, hắn thế nào cũng nói không nên lời.

“Không sao.” Thiên Nguyệt Triệt biết ý tứ của Đàn Thành, nhàn nhạt cự tuyệt, hắn không có thói quen bị người khác ôm.

Nhìn chủ tử bọn họ tương hồ, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ có chút đổ ky, rõ ràng hắn cùng lục đệ mới là huynh đệ, nhưng trong mắt lục đệ tựa hồ hắn còn kém thị vệ nho nhỏ này.

Nhưng hắn không biết Thiên Nguyệt Triệt rất biết cách bao che khuyết điểm, chỉ cần không phải người hắn thừa nhận, trong mắt hắn cũng là người xa lạ.

Phía trước là sơn giả, thân thủ dữ thủ nhanh nhẹn nhảy tới, đối với một tiểu bất điểm như Thiên Nguyệt Triệt mà nói đây quả thật là chuyện khó, thật ra Thiên Nguyệt Triệt muốn vén tay áo leo lên, nhưng suy nghĩ một chút, tựa hồ không hợp thân phận, hay là thôi.

“Đàn Thành, người đi theo Tiểu đông tây kia tìm kiếm, bốn điện hạ trở lại Ngự hoa viên chờ người.”

Mỗi một bước đi của Thiên Nguyệt Triệt rất nhỏ, nhưng bước tiến trầm ổn, ánh chiều tà rơi xuống bóng lưng nho nhỏ lộ ra vẻ xuất trần lại mờ ảo.

Phảng phất đưa tay lên có thể bắt đến, nhưng mở tay ra lại phát hiện không bắt được.

Đây rốt cuộc là người như thế nào, tuổi nhỏ mà có khí chất siêu việt thông tuệ, ưu nhã mang theo một phần khinh thường cùng lãnh ngạo.

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ phát hiện suy nghĩ của mình đã từ từ bị hài đồng này chiếm cứ nhiều lắm, có chút ảo não, nhưng lại không bỏ được, gia tăng bước tiến đi theo, song chưa đi được mấy bước liếc thấy nô tài của mình có chút vội vàng đi về phía này.

Nhìn thoáng qua bóng lưng Thiên Nguyệt Triệt, xoay người rời đi.

“Chủ tử đã trở về, trà vừa mới pha xong.” Nhìn thấy bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt tiến gần, Đàn lấy ly trà ra rót cho Thiên Nguyệt Triệt một chén.

Hương trà thoang thoang, mặc dù Thiên Nguyệt Triệt không thích trà, nhưng mùi vị nhàn nhạt này cũng không tệ.

Ngắm nhìn người tụ tập bốn phía đã tản mát, Thiên Nguyệt Triệt cầm lấy cái chén tinh tế uống một hớp, nhắm mắt lại nhấm nháp, không đậm như nước, không mạnh như hồng tửu, nhưng khi uống có một cổ thoát mái không nói nên lời.

“Không tệ, chờ sau này rảnh rồi lại pha một bình, chờ phụ hoàng trở lại cũng để cho hân nếm thử.” Thiên Nguyệt Triệt hài lòng khem ngợi.

“Tạ ơn lời khen của chủ tử.” Đàn cười ngọt ngào như cũ.

“Vật này đặt ở đây, theo bốn điện hạ đi một chút.”

Bước qua đường nhỏ, từ một bên truyền đến một số thanh âm tinh tế, đối với Mạn La đế quốc Thiên Nguyệt Triệt vẫn còn nhiều bờ ngõ.

“Bên kia là nơi nào?” Ngón tay nhỏ chỉ chỉ nơi thanh âm truyền tới.

“Hồi chủ tử, là văn học viện.”

Học viện của Mạn La đế quốc chia làm văn học viện, võ học viện cùng ma học viện.

Văn học viện xây dựng trong hoàng cung, võ học viện ở bên cạnh văn học viện, chỉ có ma học viện xây dựng ngoài hoàng cung.

Bên ngoài văn học viện cùng võ học viện là tường thành cao lớn đồ sộ, đem mọi thứ bên trong viện cách ly với hoàng cung, nơi đó không chỉ có hoàng tử, công chúa học tập, mà còn là nơi học tập của con cháu quý tộc.

“Đi xem một chút.” Có chút ngạc nhiên với nơi học tập của người cổ đại.

Hai người tới cửa, rất nhanh bị thị vệ ngăn lại.

Cũng may Đàn có lệnh bài của Kim Long điện, cho nên thị vệ nhanh chóng cho bọn họ tiến vào.

Bên trong viện cùng hoàng cung là hai thế giới hoàn toàn khác nhau, bên trong văn học viện mặc dù có tiếng đọc sách, nhưng nơi phát ra náo nhiệt là võ học viện bên kia, nghĩ thầm, Thiên Nguyệt Triệt liền đi tới.

Bên trong bãi luyện có nhiều thiếu niên trẻ tuổi, hài đồng cũng có không ít, chỉ là không nhìn thấy giáo luyện, nói vậy bây giờ là thời gian nghỉ ngơi.

Thiên Nguyệt Triệt đang định xoay người rời đi thì bên kia truyền đến thanh âm hấp dẫn chú ý của hắn.

Thanh âm tinh tế giống như là đang rên rỉ, trong thống khổ mang theo một tia vui sướng, bị đè nén lại dần theo một tia phóng túng, loại thanh âm này Thiên Nguyệt Triệt không xa lạ.

Đó là lúc hoan ái phát ra .

Hoan ái?

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 55: Nhân Tình

“Đủ rồi... Có người tới... A... .” Tiếng nói đặc biệt của thiếu niên tựa hồ sắp đến cao trào, lại cất dấu kích thích sợ bị phát hiện.

Thiên Nguyệt Triệt đến gần bụi cỏ thì ngừng lại, đôi môi đỏ tươi nở nụ cười nhạt.

Song lại tiến thêm mấy bước, thanh âm bên trong đột nhiên dừng lại, bóng dáng tuần tú từ phía sau đi ra, gương mặt ửng đỏ mang theo dấu vết sau hoan ái.

Người tới cũng không nghĩ rằng giờ phút này người xuất hiện trước mắt hẳn lại là Thiên Nguyệt Triệt, khuôn mặt luôn luôn lãnh tuấn có chút sững sốt, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết mở miệng nói như thế nào.

Mục mâu chứa tiểu ý của Thiên Nguyệt Triệt nhìn nhị ca trên danh nghĩa của hắn – Thiên Nguyệt Thiên Hâm, có chút không thể tưởng tượng nổi, một thiếu niên như vậy cư nhiên cũng tới nơi này vụng trộm.

“Đàn, đi thôi.” Thiên Nguyệt Triệt nhắc nhở tỷ nữ lâm vào trạng thái ngu ngốc, nhìn chằm chằm người ta như vậy, coi chừng người ta giết người diệt khẩu.

“Vâng, chủ tử.” Đàn nhanh chóng hoàn hồn, theo sát phía sau Thiên Nguyệt Triệt.

Nhìn bóng dáng nho nhỏ không chút nào nghi ngờ rời đi, Thiên Nguyệt Thiên Hâm đột nhiên mở miệng: “Đợi... .”

Thân ảnh Thiên Nguyệt Triệt ngừng lại một chút, nhưng cước bộ không có dừng lại, rất xa truyền đến thanh âm nhẹ nhàng: “Không nên động vào nàng.”

Giống như là ở tuyên thệ chủ quyền, cũng giống như là đang khiêu chiến.

Thiên Nguyệt Thiên Hâm biết “nàng” trong miệng Thiên Nguyệt Triệt là chỉ tỳ nữ của hắn, vì một tỳ nữ nho nhỏ không tiếc tiết lộ mình, hơn nữa chẳng lẽ hắn biết sẽ có người muốn giết tỳ nữ này.

“Người không đơn giản.” Thanh âm nam nhân lạnh như băng từ sau lưng Thiên Nguyệt Thiên Hâm truyền đến, cảm nhận được sát khí nam nhân, Thiên Nguyệt Thiên Hâm lắc đầu.

“Chuyện ngày hôm nay chúng ta thiếu nợ hắn một cái nhân tình, không phải sao?” Thiên Nguyệt Thiên Hâm sâu xa nhìn bóng lưng Thiên Nguyệt Triệt từ từ biến mất, lục đệ này quả thật không đơn giản đâu?

Trong mắt kia chợt lóe lên tiểu ý, sao hắn lại không thấy rõ, ngạc nhiên mà dừng bước, biết rất rõ ràng người phía sau, nhưng không có tìm tòi, bởi vậy mình thiếu hắn một cái nhân tình.

Chỉ là cần thận suy nghĩ một chút, giang sơn Mạn La đế quốc sẽ đổi người sao?

Nghĩ phụ hoàng cao cao tại thượng của bọn họ, chẳng thềm ngó tới bất kỳ người nào nhưng lại sủng ái hài tử này như thế, không phải là không có lý do .

“Giết hần, sẽ không thiếu hần.” Nam nhân không chút biểu tình nói ra toan tính, không thể phủ nhận đối với hài tử năm tuổi kia, hần có thưởng thức, mới vừa rồi hài tử kia ngâm khế một câu: không nên động vào nàng, liền đã biết mình muốn giết tỳ nữ kia, nhưng lại có thể trầm ổn như thế.

Nếu như lưu lại hài tử này, tuyệt đối là tai họa.

“Người đã giết qua hần một lần, không phải sao?” Thiên Nguyệt Thiên Hâm xoay người, buồn cười nhìn nam nhân trước mắt tựa hồ đang ăn dấm: “Năm năm trước, hần vẫn còn trong bụng Cẩm phi, người không giết được hần, người cho là giờ phút này người còn động đến hần được sao?”

“Người biết?” Nam nhân nghi hoặc nhìn Thiên Nguyệt Thiên Hâm, sau đó sáng tỏ, thông minh như hần biết cũng là chuyện hợp tình hợp lý, không phải sao? Nhưng là...

“Hừ.” Thiên Nguyệt Thiên Hâm tiến lên áp vào trong ngực nam nhân: “Hi, không được lấy tính mạng của mình đùa giỡn, như vậy, còn có thể như vậy liền đã đủ.”

“Tiểu Hâm.” Nam nhân ôm lấy Thiên Nguyệt Thiên Hâm thật chặt: “Không đủ, thật không đủ, người là nhị hoàng tử của Mạn La đế quốc, cho dù tương lai người không phải là người thừa kế ngôi vị hoàng đế, cũng sẽ là thân vương, đến lúc đó hôn nhân của người là tránh không khỏi, chỉ có... Chỉ có đứng ở vị trí cao cao tại thượng, mới không có người có thể đụng đến chúng ta.”

Tình cảm của bọn hần thiên địa không dung, bị người trong thiên hạ phi nhổ.

“Không, ta bắt đầu tin tưởng kỳ tích, Hi, có muốn cùng ta đánh cuộc hay không?” Cho dù thiên địa không dung thì sao, cả đời này Thiên Nguyệt Thiên Hâm chỉ cần người.

“Đánh cuộc, đánh cuộc gì?” Nam nhân đối với việc đánh cuộc trong miệng Thiên Nguyệt Thiên Hâm tựa hồ có chút hứng thú, tạm thời đem chuyện này đặt một bên.

“Hi, không nói đến việc hãn có biết giờ phút này người cùng ta chung một chỗ chính là người hay không, nhưng chuyện năm năm trước, người cho là phụ hoàng sẽ không biết sao?”

“Đã biết rồi thì như thế nào, đến hôm nay hãn cũng không động được ta.” Trong giọng nói của nam nhân có nồng đậm cuồng ngạo, nhưng nét mặt như vậy cũng khiến Thiên Nguyệt Thiên Hâm động tâm không dứt.

“Người cho rằng phụ hoàng là ai?” Thiên Nguyệt Thiên Hâm lắc đầu cười, một người kiêu ngạo như vậy làm sao có thể bị người khác uy hiếp, hãn bất động tuyệt đối không phải bởi vì hãn không động được, mà bởi vì còn có nguyên nhân bọn họ không biết: “Cho nên cùng ta đánh cuộc, người nói nếu như người thừa kế ngôi vị hoàng đế chính là Thiên Nguyệt Triệt, khả năng giữa chúng ta có bao nhiêu, hay là nói nếu như bọn ta đứng ở bên Thiên Nguyệt Triệt, khả năng phụ hoàng cho phép bọn ta chung một chỗ cao bao nhiêu?”

“Ý của người là? Như vậy rất nguy hiểm.” Đúng là, Thiên Nguyệt Thần rất sủng ái tiểu quý kia, nhưng tiểu quý kia thật sự có sức mạnh lớn như vậy sao?

Hãn quả thật có thể thay đổi quyết định của Thiên Nguyệt Thần sao?

“Không, ta chỉ biết ánh mắt của phụ hoàng nhìn hãn, tựa như người nhìn ta, ẩn chứa nhu tình có thể ngay cả phụ hoàng cũng chưa từng phát hiện, hay hoặc là hãn đã phát hiện, người thử nghĩ xem, nếu như phụ hoàng đối với Thiên Nguyệt Triệt quả thật có tâm khác, như vậy giống như ta và người thiên địa không dung, phụ hoàng muốn người ủng hộ, có lẽ hãn cũng

không quan tâm, nhưng mà có tốt hơn không có, phải không?” Thiên Nguyệt Thiên Hâm ngẩng đầu nhìn nam nhân tuấn dật trước mắt.

Năm tháng chưa từng lưu lại dấu vết trên mặt của hắn, từ một khắc kia mình mới ra đời, trong ấn tượng chỉ có nam nhân này, hắn đối với tất cả mọi người vô tình cùng lạnh nhạt như vậy, nhưng hắn dùng hai tay ấm áp ôm mình thật chặt.

Nam nhân trầm mặc một hồi, than thở: “Tốt, ta cá.”

Không phải không thừa nhận lời nói của Hâm nhi, trên người hài tử kia có một cỗ sức mạnh rất mê người, ánh mắt luôn có thể hấp dẫn thế nhân.

Nếu như không phải Thiên Nguyệt Thần đối với hài tử này có dụng ý khác, như vậy trong ngày sinh thần của hắn há lại để cho hài tử này làm càn.

Đây là tín nhiệm tận trong linh hồn sao?

Lúc Thiên Nguyệt Triệt trở lại Ngự hoa viên, trà đã nguội, Đàn Thành đã ở một bên chờ hắn đến.

Chỉ thấy hai tay hắn trống trơn, Thiên Nguyệt Triệt có chút nghi ngờ.

“Chủ tử.” Đàn Thành đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Triệt.

Nhìn thần sắc của Đàn Thành, Thiên Nguyệt Triệt biết chuyện tựa hồ có chút thay đổi, liền mở miệng nói: “Hồi Kim Long điện rồi hãy nói.”

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 56: Bí Mật

“Người nói cái gì?” Thân ảnh trên giường có chút sùng sốt, thế nào cũng không nghĩ được chuyện xảy ra như vậy.

“Những câu thuộc hạ nói là thật, nơi cuối cùng dữu thử đi vào là Cẩm Hoa Cung, nghĩ đến Cẩm Hoa Cung là chủ tử... là tẩm cung của Cẩm phi nương nương, thuộc hạ không tiện đi vào, hơn nữa... .” Đàn Thành nói đến một nửa lại trầm mặc.

“Nói.” Thiên Nguyệt Triệt nói ra một chữ độc nhất, trong ngôn ngữ không nghe ra lãnh ý.

“Xà ngày ấy ở Ngự hoa viên cùng xà hại chủ tử không phải là cùng một cái.” Đàn Thành biết một khi đem chuyện này nói ra, cũng chính là đại biểu cho bí mật của một người khác sắp bị tố giác.

Mục mâu kim sắc xẹt qua sát ý, vô số cánh hoa anh đào trong phút chốc bay xuống, trong nháy mắt bé vốn nằm ở trên giường đã đến trước mặt Đàn Thành.

Mái tóc dài thủy phấn tung bay, bàn tay nhỏ bé non mịn nâng cằm Đàn Thành lên, động tác quyến rũ lại ngả ngớn, hài tử năm tuổi như Thiên Nguyệt Triệt làm lại mang theo một cỗ hồn nhiên dụ hoặc.

“Người còn che giấu bốn điện hạ cái gì?” Âm thanh lạnh như băng từ cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn nhả ra, ánh mắt nhìn thẳng Đàn Thành.

Một cổ rét lạnh từ trong lòng Đàn Thành truyền ra, cảm giác như ngày ấy, chủ tử trước mắt này thật có thể tiện tay giết hẳn.

Hai chân khẽ cong, quỳ trên mặt đất: “Thuộc hạ vô tình giấu diếm chủ tử, thỉnh chủ tử lượng giải.”

Hai chân Thiên Nguyệt Triệt chấm đất, nhìn Đàn Thành hồi lâu, bóng dáng nho nhỏ trở lại trên giường, chân ngẩn nhếch lên, đan chung một chỗ, ngoái đầu nhìn, lại là một cổ phong tình khác: “Đứng lên đi, bốn điện hạ biết người vô tình giấu diếm bốn điện hạ, bốn điện hạ có chút hứng thú nghe người giải thích.”

Thanh âm nhu hòa mang theo tiểu ý, lại là Thiên Nguyệt Triệt mà bọn họ quen thuộc, một màn mới vừa rồi phảng phất không có phát sinh, nhưng không ai sẽ quên.

Bọn hắn không biết những cánh hoa bay xuống kia, song màu sắc trên cánh hoa giống màu sắc mái tóc của Thiên Nguyệt Triệt.

Cũng may cung nữ đã được Thiên Nguyệt Triệt cho lui, ở đây chỉ có Đàn cùng Đàn Thành.

“Thuộc hạ, từ khi ra đời thì có năng lực cùng động vật nói chuyện, nghe nói tổ tông của thuộc hạ đã từng cứu Đại địa chi vương — bạch hổ lúc hấp hối, bởi vậy bạch hổ ban cho tổ tông năng lực như thế. Nhưng bởi vì vài đời nay tổ tông của thuộc hạ cũng không có xuất hiện loại năng lực này, cho nên cho tới nay, mọi người đều nghĩ chẳng qua là truyền thuyết, chỉ là không nghĩ loại năng lực này sẽ phát sinh ở trên người thuộc hạ.”

Nga?

Loại chuyện này Thiên Nguyệt Triệt đương nhiên sẽ không thấy xa lạ, đây chính là cái gọi là kế ước, tựa như hắn và Thánh Anh.

Chẳng qua là...

Như có điều suy nghĩ, mục mâu đảo quanh trên người Đàn Thành, xem ra, Đàn Thành phảng phất lại trở thành một tác phẩm nghệ thuật đáng giá nghiên cứu.

Đàn Thành âm thầm rụt cổ, loại nét mặt này của chủ tử so với lãnh ý mới vừa rồi càng làm cho hấn sợ, phảng phất như địch nhân ở chỗ tối, sẽ khiến người khác khó lòng phòng bị.

“Đã như vậy, dựa theo ý của người xà tập kích bốn điện hạ là từ Cẩm Hoa Cung đi ra, mà xà tập kích Thiên Nguyệt Thiên Ngọc là từ một nơi khác?” Cẩm Hoa Cung trầm mặc năm năm cũng bắt đầu hành động sao? Hay là nói Tư Đặc Lặc gia tộc sau lưng Cẩm phi Da La • Tư Đặc Lặc muốn hành động, chẳng qua là tại sao trầm mặc năm năm.

Hấn nhớ kỹ ở yến hội, ánh mắt Cẩm phi nhìn hấn là khát vọng cùng từ ái như vậy, đó là ái ý của mẫu thân đối với một đứa con trai.

Loại ánh mắt này kiếp trước hấn từng thấy trên người mẫu thân của hấn.

Nhưng nếu như Cẩm phi thật sự quan tâm hấn thì tại sao sẽ có chuyện xà độc tập kích hấn?

Chuyện này có phải phụ hoàng cũng biết hay không?

Bởi vì không muốn làm cho hấn lo lắng, cho nên chưa nói cho hấn biết, phụ hoàng biết lúc đó hấn không thể nào dừng tay.

“Như vậy xà tập kích Thiên Nguyệt Thiên Ngọc là chuyện gì xảy ra?”
Tạm thời đem chuyện của mình để ở một bên, Thiên Nguyệt Triệt suy tư chuyện của Thiên Nguyệt Thiên Ngọc, hài tử đáng thương kia.

“Ở toàn bộ bên trong hoàng cung, nơi cuối cùng xà kia dừng lại là Nghênh Tân Các.”

Nghênh Tân Các?

Nói cách khác là không có đầu mối sao?

Nhưng càng là chuyện không dễ dàng phát hiện thì càng thú vị, không phải sao?

“Đàn, thay bốn điện truyền tin, nói sủng vật dữu thử của bốn điện hạ nuôi không thấy.”

Tiếp theo yên lặng chờ thu vãng đi.

Đưa tay ra dấm dấm sau lưng, sờ sờ bụng nhỏ, cảm giác tựa hồ có chút đói bụng, thân thể từ trên giường nhảy xuống: “Đàn Thành cùng bốn điện hạ đi Ngự thư phòng.”

Phụ hoàng cũng thiết là, cũng đến giờ Dậu (xế chiều 17: 00—19: 00), lúc này sao còn chưa tới ăn cơm, bụng nhỏ của hã như lời Nặc Kiệt nói, vô cùng trân quý a.

Nghĩ đến hình như mình cũng chưa từng đi Ngự thư phòng, vừa lúc đi xem một chút nơi hoàng đế giải quyết sự tình trong truyền thuyết là dạng gì .

Ngự thư phòng tượng trưng cho quyền lợi đế vương, trừ đại diện đế vương vào triều, nơi này là bí ẩn nhất, uy nghiêm nhất.

Rất xa nhìn thấy bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt mang theo Đàn Thành đi vào, bọn thị vệ hai tay giao nhau ngăn cản Thiên Nguyệt Triệt đi đến: “Vị tiểu công tử này là?”

Bọn thị vệ cũng chưa từng thấy qua Thiên Nguyệt Triệt, lúc này đối với hài đồng như bạch ngọc muốn vào Ngự thư phòng cũng có chút buồn bực.

“Bốn điện hạ muốn gặp phụ hoàng.” Thanh âm thanh thúy ngọt ngào, trong nháy mắt lại là tiểu điện hạ khả ái của Mạn La đế quốc, song hồn nhiên lại mang mấy phần cao ngạo.

Đem khí chất tôn quý của hoàng gia biểu lộ không thể nghi ngờ.

Bốn điện hạ?

Thị vệ đánh giá cẩn thận bé trước mắt, cảm y hoàng sắc qua đầu gối, trường khố (quần dài) hắc sắc bó vào trong ủng ngắn hắc sắc, bên ngoài ủng ngắn khảm bảo thạch hồng sắc (màu đỏ).

Đó là hồng bảo thạch ma pháp hệ hỏa mà người khác thích dùng để luyện ma pháp, có giá trị liên thành?

Bọn thị vệ có chút không dám tin, đây là hài tử trong truyền thuyết ...

“Tham kiến tiểu điện hạ.” Bọn thị vệ cung kính hành lễ.

Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, thị vệ phụ hoàng tuyến quả nhiên có ánh mắt, thân thể vượt qua trước những thị vệ quỳ xuống đất hành lễ, thành thoi đi vào Ngự thư phòng.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 57: Ngự Thư Phòng

Cửa ngự thư phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, Thiên Nguyệt Triệt để cho Đàn Thành chờ ở bên ngoài.

Thân ảnh nho nhỏ rảo bước tiến lên cánh cửa.

Thiên Nguyệt Thần từ trên thư trác ngẩng đầu, nhìn thấy người tiến vào là bảo bối của mình, mặt mày sắc bén nhất thời ôn nhu, đẩy cái ghế đứng dậy đem Thiên Nguyệt Triệt ôm vào trong ngực của mình.

Theo sau lại ngồi trở lại trên ghế: “Nghĩ như thế nào đến nơi này?” Giọng nói ôn nhu từ môi mỏng nhả ra.

Thiên Nguyệt Triệt ở trong ngực Thiên Nguyệt Thần tìm một vị trí thoải mái, ngẩng đầu rầu rĩ mở miệng: “Triệt nhi đói bụng rồi.”

Lúc này Thiên Nguyệt Thần mới biết đã đến giờ Dậu (xế chiều 17: 00—19: 00): “Nếu Triệt nhi đói bụng rồi, có thể tự mình dùng bữa trước, chờ phụ hoàng xử lý tốt mọi việc, tự nhiên sẽ trở lại.”

Thiên Nguyệt Triệt ngẩng cao cao đầu: “Bất kể làm cái gì Triệt nhi đều chỉ muốn cùng phụ hoàng chung một chỗ.” Nếu như không có người, thân ở hồng trần của ta sẽ cỡ nào tịch mịch a.

Trong lòng Thiên Nguyệt Thần nổi lên một đoạn ấm áp, nhưng cũng càng thêm thương tiếc hài tử trong ngực: “Để cho phụ hoàng đoán, có phải là Triệt nhi có chuyện gì muốn cùng phụ hoàng thương lượng hay không?”

Sao lại nghe không ra khẩu khí tiểu đông tây có chút chua xót, Thiên Nguyệt Thần đem Thiên Nguyệt Triệt trong ngực ôm đến ngồi trên thư trác, để cho tầm mắt có thể nhìn thẳng lẫn nhau.

Ân?

Thiên Nguyệt Triệt suy tư trong chốc lát, không biết nên trực tiếp trả lời hay không, nhưng hắn không muốn cùng Thiên Nguyệt Thần có bí mật: “Phụ hoàng.”

Giọng nói ôn nhu có chút nhàn nhạt.

“Ân?” Thiên Nguyệt Thần cũng không gấp, chỉ chờ Thiên Nguyệt Triệt nguyện ý mở miệng, bởi vì hắn hiểu rõ tính cách của tiểu đông tây, ép không được cũng gấp không được.

Tay nhỏ bé vươn ra nắm lấy tay Thiên Nguyệt Thần, thần sắc có chút mê mang, lúc này Thiên Nguyệt Triệt hoàn toàn không xử sự tỉnh táo giống như trước mặt ngoại nhân, không phải là tiểu điện hạ lạnh nhạt xa cách.

Thiên Nguyệt Thần cầm lấy bàn tay nhỏ có chút lạnh lẽo, cảm nhận được nhiệt độ lẫn nhau, Thiên Nguyệt Triệt mới mờ mịt hoàn hồn: “Phụ hoàng, hôm nay Đàn Thành đi bắt dữu thử, phụ hoàng biết dữu thử không?”

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi nói: “Đó là thú có khả năng bắt xà.” Có chút không rõ tại sao tiểu đông tây đột nhiên nhắc tới cái này.

“Phụ hoàng biết không? Người cùng động vật có thể hạ khế ước, tựa như người cùng Tinh Linh giống nhau.”

“Đương nhiên.” Làm vua của Mạn La đế quốc, làm sao có thể không biết chuyện bình thường này, tựa như người và ma thú, nếu có khế ước, ma pháp của bản thân sẽ càng thêm mạnh.

“Như vậy phụ hoàng biết không? Tổ tông của Đàn Thành và Đại địa chi vương bạch hổ từng có kế ước, mà Đàn Thành kế thừa đặc thù này, chính là người có thể cùng động vật thông linh.” Mục mâu kim sắc nghiêm túc nhìn chăm chăm Thiên Nguyệt Thần.

“Cho nên... ?”

“Đàn Thành nói cho ta biết xà ngày đó tập kích Thiên Nguyệt Thiên Ngọc là con xà từ Nghênh Tân Các ra, mà xà tập kích ta là từ Cẩm Hoa Cung ra, về chuyện này, phụ hoàng...” Trong mắt có một tia chờ đợi.

Ha hả...

Tiếng cười trầm thấp của Thiên Nguyệt Thần chậm rãi truyền ra, lại một lần nữa đem Thiên Nguyệt Triệt ôm vào trong ngực: “Hài tử ngọc, cũng vì chuyện này cho nên ngươi bất an sao? Nhắm lại mắt của ngươi, dụng tâm suy nghĩ một chút, thử tin tưởng ta một chút.”

“Không, ta không có ý tứ này, phụ hoàng, ta tin phụ hoàng, ngày ấy ta đã nói, từ nay về sau Triệt nhi sẽ không cho phụ hoàng thêm cơ hội giải thích, cũng là mười phần tín nhiệm ngươi, chỉ là muốn biết về chuyện này... Về chuyện này...”

“Ngươi a.” Thiên Nguyệt Thần vỗ về mái tóc dài của hắn: “Không phải nói tin tưởng phụ hoàng sao? Nếu tin thì đem mọi chuyện không cần thiết bỏ ra, Triệt nhi của ta chỉ cần thật vui vẻ làm tiểu điện hạ năm tuổi là tốt rồi, cái gì cũng không cần làm, cái gì cũng không cần để ý, ta cho ngươi một mảnh bầu trời bao la, nơi đó là xanh thẳm.”

“Phụ... Phụ hoàng...” Thiên Nguyệt Triệt có chút đỏ mặt, làm gì đột nhiên nói như vậy, bây giờ hắn còn vị thành niên, được rồi, thì coi là hắn đã trưởng thành, nói như vậy thật khiến người tâm động, hắn cũng sẽ then thừng, thật là không tốt.

“Hư... .” Triệt nhi nên dùng thanh âm mềm yếu như vậy gọi ta, sẽ khiến cho ta không chế không được.

Đột nhiên Thiên Nguyệt Triệt tựa hồ cảm thấy có chút gì không đúng, nhiệt độ cơ thể phụ hoàng ôm hân đang không ngừng lên cao.

Nghi hoặc nhìn Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt phát hiện mục mâu của Thiên Nguyệt Thần, đỏ mặt dờn tầm mắt.

Thiên Nguyệt Triệt không thoải mái giật giật thân thể, quả nhiên cái cực nóng theo di động của hân tựa hồ lại bắt đầu biến ngạnh vài phần, nếu như giờ khắc này Thiên Nguyệt Triệt còn không biết là chuyện gì xảy ra, vậy mười tám năm kiếp trước của hân chính là sống vô dụng rồi.

Phốc xuy...

Miệng nhỏ phát ra tiếng cười, khó có thể nhìn thấy nét mặt phụ hoàng chật vật như vậy, trong lòng Thiên Nguyệt Triệt đặc ý .

“Tiểu đông tây, trong lòng len lén cười nhạo ta?” Duy trì tư thế như vậy, Thiên Nguyệt Thần nhìn rõ được tiểu ý trong mắt Thiên Nguyệt Triệt, phần bất an kia đã dần dần biến mất.

“Không có, phụ hoàng là người. Đây rất bình thường, chờ mười năm nữa Triệt nhi cũng sẽ như phụ hoàng.” Miệng cười toe toét cùng Thiên Nguyệt Thần nói giỡn.

Chẳng qua là mười năm nữa mình mới mười lăm tuổi, mười lăm tuổi nên không đạt được trình độ như phụ hoàng, trong lúc này phải bổ sung dinh dưỡng mới được .

“Triệt nhi cũng muốn trải nghiệm ?” Thiên Nguyệt Thần nâng lông mày, bên trong mắt phượng tràn đầy tính toán.

“Không... Không muốn.” Đại trượng phu co được dãn được, tiểu cúc hoa của hắn ngay cả ngón tay của mình cũng dưng không được, làm sao có thể, chuyện tối hôm qua còn rõ mồn một trước mắt.

Nghĩ tới đây, Thiên Nguyệt Triệt nhất thời đỏ mặt.

Cho tới bây giờ cũng không dám tưởng tượng nam nhân cùng nam nhân trong lúc đó cũng có thể tận hưởng như vậy, nét mặt thỏa mãn của phụ hoàng cũng làm người ta động dưng như vậy.

“Triệt nhi đang nghĩ cái gì mà sắc mặt đỏ ửng nha.” Hướng phía Thiên Nguyệt Triệt mở trừng hai mắt: “Cũng đúng, dù sao Triệt nhi trưởng thành cũng cần, cho nên bây giờ phụ hoàng sẽ dạy cho Triệt nhi a.”

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 58: Thừa Kế

“Không... Ngô... Ngô... .” Thiên Nguyệt Triệt liều mạng lắc đầu, song từ trước đến giờ Thiên Nguyệt Thần bá đạo đã quen với sự kháng nghị của tiểu đông tây trong ngực.

Nhắm ngay mục tiêu để lại ký hiệu của mình, đầu lưỡi ướt át đưa vào khoang miệng tiểu đông tây, cửa ngự thư phòng lại một lần nữa bị đẩy ra.

Thời gian phẳng phất dừng lại, Nặc Kiệt trợn to mắt nhìn hình ảnh trước mắt.

Cũng may cước bộ chưa tiến lên, xoay người dùng thân thể phì phì chặn lại tầm mắt ở cửa, mặc cho tướng môn lôi kéo.

Mà tim hắn đang nhảy nhảy nhảy, tưởng tượng hắn mới nhìn thấy cái gì, bệ hạ cư nhiên đối với tiểu điện hạ bất chính, trời ạ... Đây là...

Lúc này cửa lại bị đẩy ra, bóng dáng Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt xuất hiện ở cửa.

Nặc Kiệt nhanh chóng tránh ra, đầu óc tựa hồ còn chưa quay về.

Chỉ thấy Thiên Nguyệt Thần nở nụ cười, có thể thấy được tâm tình phi thường tốt, mà khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Nguyệt Triệt liền đỏ, đem đầu của mình tựa vào trên vai Thiên Nguyệt Thần.

Nặc Kiệt nuốt một ngụm nước bọt, tiểu điện hạ như vậy thật đúng là đẹp mắt.

“Người đã già không có trí nhớ hay là như thế nào? Vào Ngự thư phòng, cư nhiên không hiểu quy củ như vậy.” Cước bộ Thiên Nguyệt Thần đi về phía trước như cũ, chẳng qua là thanh âm lạnh nhạt hướng về Nặc Kiệt đi theo phía sau.

“Vâng, nô tài sẽ đi uống chút được bổ não nhớ lâu một chút.” Nặc Kiệt cúi đầu, mỉm cười trả lời.

Phốc xuy...

Cũng là Thiên Nguyệt Triệt nhin không được bật cười, Nặc Kiệt thật đúng là báu vật mà, toàn bộ hoàng cung cũng chỉ có hãn dám nói chuyện như vậy với phụ hoàng.

Nghe nói phụ hoàng và Nặc Kiệt cùng nhau lớn lên từ nhỏ, trên danh nghĩa thì hai người là chủ tớ, nhưng thật ra tình cảm của bọn hãn càng giống bằng hữu, huynh đệ hơn.

“Có thể khiến kim khẩu (miệng vàng) của tiểu điện hạ cười một tiếng, là nô tài tích phúc khí ba đời.” Nặc Kiệt ngẩng đầu nhìn thấy Thiên Nguyệt Triệt hướng về phía hãn trừng hai mắt, gương mặt trắng trắng mập mạp có chút hồng, trong lòng không khỏi suy nghĩ có phải bản thân bị tiểu điện hạ đùa giỡn hay không?

“Được rồi, trước mặt trẫm thì bỏ giọng điệu đó đi, chỉ cần mắt ngươi vừa chuyển, chỉ cần ngươi thở gấp một cái, trẫm liền biết trong lòng ngươi có mưu ma chước quỷ.”

“Kia bộ hạ đâu phải là thần?” Nặc Kiệt có chút bất mãn kháng nghị, nhưng Thiên Nguyệt Thần cũng không có nói sai.

“Là lời này, trẫm thích nghe, đôi mắt toàn bộ thiên hạ, trẫm cũng là thần nơi này.” Khẩu khí cuồng ngạo có khí chất quân lâm thiên hạ, không câu nệ khiến người khác chỉ có thể ngưỡng vọng, dù thế nào cũng không đuổi kịp.

Thiên Nguyệt Thần có bản lĩnh như vậy.

Về điểm này đương nhiên Nặc Kiệt thừa nhận, đây là đánh giá của hắn từ lúc đi theo chủ tử, bản lĩnh của chủ tử không phải người bình thường có thể tưởng tượng được.

“Nói đi, mới vừa rồi vội vàng như vậy, đã xảy ra chuyện gì?” Nhưng theo hiểu biết của Thiên Nguyệt Thần, nhất định là chuyện nhỏ như hạt đậu.

“Hồi bệ hạ, trừ phòng tối hời, món ăn cũng đã chín, không thấy bệ hạ tới truyền, sợ món ăn nguội đi sẽ không còn hương vị.” Nặc Kiệt đáp lời.

“Hôm nay trẫm quên mất canh giờ.”

Đoàn người trở lại Kim Long điện, món ăn vừa mới dâng lên, Thiên Nguyệt Thần đem Thiên Nguyệt Triệt đặt trên ghế tương đối cao, sau đó quàng khăn ăn lên cổ tiểu đông tây.

“Phi phi, nhìn như vậy, càng giống như tiên đồng.” Sự thật chứng minh nam nhân tự luyện không gì sánh kịp, nhìn tiểu đông tây nhà mình chính là càng nhìn càng thấy đẹp mắt.

“Hừ.” Thiên Nguyệt Triệt hướng về phía Thiên Nguyệt Thần hừ lạnh một tiếng: “Xế chiều hôm nay phụ hoàng vội vàng làm cái gì, cư nhiên quên mất văn thiện (bữa tối)?”

Thiên Nguyệt Thần gấp cho Thiên Nguyệt Triệt một chút đồ ăn, vừa nói: “Xử lý chuyện của chiêu nghi.”

“Nha.” Thiên Nguyệt Triệt cũng không để ý, người đã chết, cái gì cũng không trọng yếu: “Đúng rồi phụ hoàng, sao ngươi không lập hậu?”

Lập hậu a, thật ra chuyện này Thiên Nguyệt Thần cũng không có nghĩ qua, chẳng qua là vô thức cảm thấy nữ nhân không có ai có tư cách làm hoàng hậu của hắn.

Bất quá...

Mắt phượng mỹ lệ lưu luyến trên người Thiên Nguyệt Triệt một chút, bây giờ tựa hồ có một người rất tốt, chẳng qua là...

Thiên Nguyệt Thần lắc đầu tiếc nuối, tiểu đông tây nhà hắn thích hợp ngồi ở đế vị hơn.

Hôm sau

Sáng sớm, Thiên Nguyệt Triệt giơ chân đá nam nhân bên cạnh: “Phụ hoàng, rời giường, phụ hoàng... .”

Thiên Nguyệt Thần đưa tay ra, cánh tay rắn chắc ôm cái eo nhỏ của Thiên Nguyệt Triệt: “Triệt nhi, còn sớm, một lát nữa thôi.” Thiệt là, bình thường tiểu đông tây còn lười rời giường hơn bất cứ kẻ nào, hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây sao?

“Không ngủ, phụ hoàng, mau dậy đi, phụ hoàng... .” Thiên Nguyệt Triệt thấy Thiên Nguyệt Thần không có rời giường, liền vươn tay của mình ra, dùng sức bóp cái mũi Thiên Nguyệt Thần.

Trong lòng không khỏi đắc ý nho nhỏ, không thể hít dưỡng khí, xem người ngủ thế nào.

Chẳng qua là, một nén nhang trôi qua, nam nhân không có dấu hiệu tỉnh lại.

Chẳng lẽ là mình dùng sức bóp chặt quá, trong khoảng thời gian ngắn hô hấp không thông? Đương nhiên là không thể nào, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể truyền sang người, hẳn cũng biết nam nhân này ngủ rất ngon.

“Bảo bối, người cũng quá coi thường ta.” Đột nhiên mục mâu thâm thúy như hắc diện thạch mở ra, nhìn gương mặt non nớt tràn đầy nghi ngờ của Thiên Nguyệt Triệt, nhin không được cười lên.

“Đó cũng là bản lĩnh của quý hút máu sao?” Nếu như vậy, một ngày nào đó đem người nghiên cứu, Thiên Nguyệt Triệt hung hăng nghĩ.

“Tiểu đông tây, người không được quên người cũng là quý hút máu.” Thiên Nguyệt Thần hảo tâm nhắc nhở, tránh cho khi hẳn ngủ được một nửa lại thấy tiểu đông tây cầm lấy tiểu đao đốt trên nệm, thật sự mang hẳn ra nghiên cứu.

Được hẳn nhắc nhở, Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nghĩ tới, đêm đó chính mình cũng có một màn thị huyết.

“Người là hài tử duy nhất trong toàn bộ hoàng tộc kế thừa dòng máu của ta.” Thiên Nguyệt Thần gương cao nửa người trên, tựa vào bên gối, đồng thời đem Thiên Nguyệt Triệt ôm vào trong ngực: “Người duy nhất.”

Cũng nhấn mạnh lên.

Người duy nhất? Thiên Nguyệt Triệt tinh tế nói nhỏ, khóe miệng nhin không được cong lên, mắt cũng mị thành một tuyến, người duy nhất, cảm giác như vậy thật tốt.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 59: Lão Đầu

Đại môn Ma học viện, sáng sớm, năm lão đầu đã đứng đợi phía ngoài.

Hài...

Tiếng than thở sau áp đảo tiếng than thở trước.

Cứ tưởng rằng kể từ khi bệ hạ rời khỏi nơi này cuộc sống của bọn hăn sẽ yên tĩnh trở lại, không ngờ tới lúc này bệ hạ nổi hứng đưa tiểu điện hạ tới đây.

Xế chiều ngày hôm qua nghe bệ hạ nói như vậy, năm lão đầu liền biết bắt đầu từ đây cuộc sống khó có thể bình an, cho nên triển khai quan hệ của bọn họ, điều tra về tiểu điện hạ một phen.

Cho ra duy nhất một kết luận chính là: bệ hạ rất sủng ái tiểu điện hạ.

Một tiểu oa nhi năm tuổi, tay không thể xách, vai không thể gánh, nhìn bộ dáng còn muốn mấy người rất nhanh gần đến ngàn tuổi như bọn hăn chiếu cố.

Nhưng có một việc ngoài dự liệu của bọn hăn.

Băng tằm bệ hạ ném cho bọn hăn năm năm trước, cư nhiên là lấy trong thân thể tiểu điện hạ, rốt cuộc là ai ác tâm như vậy, dùng linh lực thủy hệ cùng băng tằm hàn tính thương tổn tiểu oa nhi kia.

Nếu như bọn hăn không đoán sai, bệ hạ rất thương yêu tiểu oa nhi kia.

Rất xa một chiếc xe ngựa hoa lệ chạy tới đây, ngồi phía trước xe ngựa là bóng dáng mập mạp bọn họ cực kỳ quen thuộc, cũng là một đệ tử khác của bọn họ—— Nặc Kiệt.

Tiểu tử gốc này rất trung thành với bộ hạ.

“Lão sư.” Nặc Kiệt hướng năm lão nhân phía cửa lớn tiếng hô, có thể thấy được tâm tình của hắn lúc này không tệ, chẳng qua là có một bóng dáng trắng trắng như vậy trốn ở cửa len lén nhìn tình hình phía ngoài.

Sợ là đến xem tiểu nam hài xinh đẹp nhìn thấy lúc xế chiều ngày hôm qua.

Mặc dù Tiểu Bạch không hiểu cái gọi là tiểu nam hài xinh đẹp, nhưng mùi vị trên người Thiên Nguyệt Triệt nó phi thường quen thuộc, dù sao nó từng ở trong thân thể của hắn gần một năm.

Chẳng qua là lúc này nghe được tiếng Nặc Kiệt ở cửa, nhin không được rụt cổ lại, có chút sợ.

Rèm xe ngựa bị kéo ra, bóng dáng Thiên Nguyệt Thần xuất hiện trong tầm mắt năm lão đầu, trường bào tơ lụa hắc sắc, mang theo hơi thở vô cùng tôn quý.

Thiên Nguyệt Thần đưa tay ôm tiểu đồng tây trong xe ngựa ra.

Không tà mị như Thiên Nguyệt Thần, mà là khuôn mặt nhỏ nhắn như Thái Dương Thần xinh đẹp.

Thượng y (áo) bạch sắc, khố tử (quần) hắc sắc, ủng ngắn màu nâu, phối hợp với ủng ngắn là dây lưng da trâu màu nâu bao ngoài thượng y bạch sắc.

Hiển nhiên là tiểu công tử nhanh nhẹn.

Chỗ duy nhất giống nhau giữa hai người chính là trong đôi mắt kia có một tia vô tình cùng lạnh nhạt.

Người như vậy sợ là ai yêu cũng sẽ thống khổ cả đời.

Thiên Nguyệt Thần đem Thiên Nguyệt Triệt đặt ở trên mặt đất, lại thấy Thiên Nguyệt Triệt vòng tay quanh cổ của hắn, thế nào cũng không muốn buông ra.

Mày rậm khời lên, giọng nói có chút trầm thấp: “Chẳng lẽ Triệt nhi giống như hài tử lần đầu rời nhà, muốn phụ hoàng cho một cái hôn an ủi?”

Nghe vậy, thân thể Thiên Nguyệt Triệt vừa động, nhanh chóng buông tay nhỏ bé ra, trong đôi mắt kim sắc là ủy khuất nói không ra lời.

Thùng thùng...

Nhanh chóng chạy đến bên cạnh năm lão đầu.

Trong mắt Thiên Nguyệt Thần đều là ý cười nồng đậm, tiến lên phía trước: “Năm vị lão sư, tiểu đông tây của ta giao cho các người chiếu cố.”

Năm lão đầu cả kinh, âm thầm mắng bệ hạ thiên vị, hướng về phía tiểu điện hạ thì nhu tình, lại tự tiểu phi tiểu hướng về phía bọn họ thể hiện uy hiếp rõ rệt.

Thiên Nguyệt Thần cố ý đề cao hai chữ “Của ta”, còn chưa đủ để nói rõ tầm quan trọng của tiểu oa nhi này sao?

Đương nhiên bọn họ rõ ràng.

“Bệ hạ yên tâm.” Thanh âm trả lời rất là cung kính, nhưng trong đầu đang nghĩ tới chủ ý làm thế nào để khi dễ tiểu oa nhi này.

Tâm tư năm lão đầu này, sao Thiên Nguyệt Thần lại không biết, chẳng qua là, đôi môi gợi lên, ai khi dễ ai còn chưa biết, Tiểu đông tây của hắc không phải là bình hoa trong Kim Long điện kia.

... ..

Vào ma học viện, Thiên Nguyệt Triệt đưa tay vươn vai, giãn tứ chi, sau đó vận động duỗi chân.

Năm lão đầu đứng một bên không giải thích được, trong lòng suy nghĩ chẳng lẽ tiểu oa nhi này là người ngu ngốc?

Kết quả: đương nhiên không phải.

“Tiểu oa nhi, người đang làm cái gì vậy?” Thanh y lão đầu kèm nén không được hiếu kỳ, mở miệng hỏi.

“Thanh gia gia, cái này gọi là vận động tứ chi.” Trong mắt Thiên Nguyệt Triệt hiện lên một mặt sáng rực, hai má lúm đồng tiền, cái miệng đỏ hồng nhỏ nhắn phát ra thanh âm ngọt ngào.

Trong phút chốc thanh y lão đầu bị tác động , quá... Tiểu oa nhi quá khả ái a, một tiếng Thanh gia gia thật là ngọt, nhớ năm đó bệ hạ đã lớn như vậy, nhưng vẻ mặt không khác gì rằm thúi.

Thanh y lão đầu nghĩ tới đây, đem nước mắt chảy vào đáy lòng.

“Tiểu oa nhi, tứ chi vận động này nên giải thích thế nào?” Bạch y lão đầu không ngại học hỏi kẻ dưới, kì thực hắc cũng muốn nghe tiểu oa nhi gọi hắc một tiếng Bạch gia gia, thanh âm ngọt ngào kia so với kẹo đường còn ngọt hơn.

Khó trách bệ hạ yêu thích không buông tay.

Thiên Nguyệt Triệt nhíu mày, đương nhiên biết tâm tư Bạch y lão đầu, chẳng qua là...

“Cái gọi là tứ chi vận động chính là rèn luyện thân thể bình thường, tựa như sáng sớm đứng lên luyện thái cực, để cho thân thể của mình buông lỏng, đem tâm linh cảm giác dung nhập vào thiên nhiên.”

Thái cực?

Lại là từ ngữ mới mẻ, tại sao tiểu oa nhi này lại giải thích như vậy, chẳng qua là...

Bạch y lão đầu có không khỏi cong miệng lên, vẻ mặt ai oán nhìn Thiên Nguyệt Triệt, bất mãn nói nhỏ: “Tiểu ngoạn nhi, người thiên vị, còn nhỏ tuổi đã thiên vị là thói quen không tốt.”

Thiên vị?

Thiên Nguyệt Triệt có chút xem thường, người có tim bên trái chính là thiên (lệch).

Nhưng nhìn nét mặt của Bạch y lão đầu, Thiên Nguyệt Triệt cố làm bộ như không giải thích được, có chút ủy khuất nhìn hắn, hai mắt lúng tròng đáng thương nhìn bạch y lão đầu.

“Thanh gia gia, tại sao Bạch gia gia nói ta bất công?” Không giải thích được mở to hai mắt, Thiên Nguyệt Triệt nói có chút đáng thương.

Thanh y lão đầu vội vàng đem Thiên Nguyệt Triệt ôm chặt trong ngực, an ủi: “Tiểu oa nhi đừng sợ, Thanh gia gia cho người chỗ dựa, lòng của người cứ việc thiên (Thiên vị), không sao.”

Nghe một chút, đây là đáp án gì?

Cuộc chiến tranh giành tình cảm của những lão đầu bắt đầu.

Bất quá, thời điểm thích hợp, Thiên Nguyệt Triệt gọi ra một tiếng Bạch gia gia, lại đem bất mãn của Bạch y lão đầu đè trở về.

“Tiểu oa nhi, kêu một tiếng Hồng gia gia nghe xem.” Hồng y lão đầu đem Thiên Nguyệt Triệt trong ngực Thanh y lão đầu kéo ra, ngồi xổm người xuống nhìn thẳng hăn.

“Hồng gia gia.” Thanh âm vang vọng, cho Hồng y lão đầu mười phần mặt mũi.

“Còn ta, còn ta, đừng đem ta vứt xuống giới chứ.” Hoàng y lão đầu mang vẻ mặt mong đợi cùng hưng phấn.

“Hoàng gia gia.” Xem ra mấy lão đầu này đều là lão ngoan đồng, phụ hoàng không có nói sai, quả nhiên là lão bất tử.

Bất quá trong lúc này tựa hồ có một Hắc y lão đầu không bị mình đẩy vào vòng.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 60: Sơ Thủy Ma Pháp

Hắc y lão đầu hừ lạnh một tiếng đi tới nội viện.

Tầm mắt thâm thúy của Thiên Nguyệt Triệt liên tục theo sau bóng lưng hắc y lão đầu, trong lòng không khỏi suy nghĩ: chẳng lẽ mình bị ghét, hay là lão đầu nhìn thấu ý nghĩ của mình?

Bất kể là người trước hay là người sau, Thiên Nguyệt Triệt tin tưởng nơi này không có một người đơn giản, bao gồm cả bốn lão đầu vây bên cạnh hắn lúc này.

“Hắc lão quái này rất khó chịu, tiểu oa nhi đừng để ý, bộ dáng hắc lạnh như băng, nhưng thật ra hắn rất tốt, chỉ là không biết nói thế nào.” Cảm giác được tầm mắt của Thiên Nguyệt Triệt, Hoàng y lão đầu giải thích.

“Ân, cảm ơn Hoàng gia gia, nhất định Triệt nhi sẽ tạo quan hệ thật tốt cùng Hắc gia gia.” Nhìn, hắn là tiểu hoàng tử biết điều cỡ nào, dáng vẻ được nuông chiều từ bé trong lời đồn.

Nhưng căn cứ vào lời đồn trong truyền thuyết, tiểu điện hạ của Mạn La đế quốc không chỉ được nuông chiều từ bé, hơn nữa thông minh tài trí của hắn còn danh dương thiên hạ.

Ở ngày sinh thần của Thiên Nguyệt Thần tiểu oa nhi này đã biểu diễn một màn kia.

Tiếp theo bốn lão đầu mang theo Thiên Nguyệt Triệt vào nội viện, một bóng dáng màu trắng trốn trốn tránh tránh phía sau bọn hắn cũng đi vào

theo.

Trong nội viện là nơi thí luyện ma pháp trọng đại, bên trong trưng bày các loại ma pháp nguyên tố, các bảo bối cùng bảo thạch càng nhiều hơn, tiến vào nội viện, thân thể Thiên Nguyệt Triệt cứng lại một chút, hắn cảm nhận rõ ràng khí thể ở nội viện cùng ngoại viện là hai loại bất đồng.

Đối với trực giác nhạy cảm của hắn, mục mâu của bốn lão đầu xẹt qua kinh ngạc, mới đi vào nơi này liền có thể cảm giác được nơi này bất đồng.

Chắc chắn hài tử này không đơn giản.

Cũng đúng, có thể làm cho bộ hạ quan tâm như thế, sao có thể là dùng hai chữ đơn giản để hình dung?

Danh dương thiên hạ a, xem ra tiểu điện hạ thật là danh bất hư truyền a, khó trách có thể ở buổi lễ đó giảm đi nhuệ khí của sứ giả Anh Túc đế quốc.

Trong nội viện, hắc y lão đầu đã chờ bên trong, nhìn thấy bọn họ đi vào, chỉ là đem tầm mắt liếc liếc hắn, nhưng bóng dáng bạch sắc liên tục đi theo phía sau bọn họ khiến Thiên Nguyệt Triệt chú ý.

“Gia gia, nghe phụ hoàng nói đây chính là băng tằm năm đó đả thương Triệt nhi.” Thiên Nguyệt Triệt kéo kéo ống tay áo thanh y lão đầu, nhướn mày hỏi, trong lòng nghĩ phải làm thế nào để bắt cóc băng tằm này.

Cảnh tượng chiều hôm qua còn lưu lại trong đầu của hắn, đến lúc đó hắn nhất định huấn luyện Tiểu Bạch trở thành sủng vật hoàn mỹ vô khuyết.

Còn có thể giúp mình mặc quần áo, đấm lưng cho mình.

“Không tệ, năm đó bộ hạ đưa tới vẫn chỉ là con sâu lớn, bất quá băng tằm thật là ma thú vạn dặm khó chọn.” Thanh y lão đầu giải thích.

“Ma thú?” Thiên Nguyệt Triệt đối với ma pháp kia một chữ cũng không biết .

“Ân, người từng luyện tập ma pháp cũng sẽ có ma thú hợp thân phận của mình, ma lực của ma thú là dựa vào sức mạnh của chủ nhân mà biến chuyển. Nhưng băng tằm kia, lúc ban đầu đưa tới, ma lực của nó đã đến thủy hệ ma pháp cấp bốn.” Về điểm này năm người bọn họ còn buồn bực một lúc lâu, một tiểu oa nhi mới sinh sao có thể đạt được ma pháp cao nhất, nhưng năng lực của băng tằm này lại cao như vậy?

“Cấp bốn rất cao sao?” Thiên Nguyệt Triệt mở trừng hai mắt, không giải thích được.

“Theo cấp bậc ma pháp, cấp sáu là ma pháp cao nhất, theo như cấp bậc ma lực mà nói ma lực cấp sáu cũng là cao nhất, trừ lần đó ra là đã đầy đủ, ban đầu băng tằm này là từ trong cơ thể của người phân hoá ra, cho nên theo lý mà nói tiểu oa nhi người dường như thích hợp thủy hệ ma pháp.” Hoàng y lão đầu hướng phía băng tằm vẫy vẫy tay.

Thân thể tròn mập mập của băng tằm hướng phía bọn họ chạy tới.

“Tiểu oa nhi có thể đem nó bồi dưỡng thành ma thú của mình, bất quá nhìn bộ dáng nó cũng rất thích người, cho nên người cũng không cần phí sức ở phương diện này, rất nhiều người lúc đang luyện tập ma pháp thì không khó khăn, nhưng tìm một con ma thú cùng mình tâm ý giống nhau lại thập phần khó khăn, bởi vì ma thú có thể sẽ cản trở chủ nhân.

Mà ma thú quá mức ngoan ngoãn cũng sẽ liên lụy chủ nhân, đồng thời phần lớn ma thú từ khi còn nhỏ đã được chủ nhân thu nuôi, đáng quý chính là băng tằm này rời đi người năm năm , nhưng còn nhớ rõ khí tức của người.” Mà tương lai, một ngày nào đó sự ăn ý giữa bọn hắn sẽ vượt qua kế ước giữa chủ nhân cùng ma thú.

“Thật sao?” Thiên Nguyệt Triệt đã đi qua đem băng tằm nhỏ bé lơ lửng tới: “Ta là Triệt nhi, ta cho phép người gọi tên của ta.”

Đáng tiếc chính là băng tằm chỉ dùng mặt trắng ngu ngốc của nó nhìn hẵn, hai chữ Triệt nhi làm thế nào cũng không thể xuất khẩu.

“Ma thú có thể nghe hiểu ý tứ của người, nhưng không cách nào mở miệng nói chuyện, chờ các người chung một chỗ lâu dài, có thể hiểu ý nghĩ của nhau một cách tự nhiên.” Bạch y lão đầu nhìn Thiên Nguyệt Triệt rầu rĩ vì không hiểu gì, giải thích: “Ban đầu huấn luyện băng tằm ngây ngốc này đã lãng phí không ít tinh lực của Hắc lão quái.”

Bạch y lão đầu hướng phía Thiên Nguyệt Triệt mở to mắt.

Thông minh như Thiên Nguyệt Triệt đương nhiên rõ ràng ý tứ của bạch y lão đầu, nắm tiểu móng vuốt của băng tằm đi tới trước mặt hắc y lão đầu: “Hắc y gia gia, cảm ơn người giúp Triệt nhi nuôi dưỡng ma thú tốt như vậy.”

Hắc y gia gia?

Nghe được tiếng kêu của hắc y lão đầu vừa động, song làm bộ như không chút thay đổi, tầm mắt lạnh lùng đánh giá thật lâu trên người Thiên Nguyệt Triệt, nhưng thật ra là che dấu nội tâm kích động.

“Không phải là ta nguyện ý, mà là băng tằm đàn này vừa lúc là thủy hệ ma thú.”

Thiên Nguyệt Triệt nhất thời hiểu rõ, Hắc y lão đầu muốn hắc y luyện thủy hệ ma pháp.

Lúc này hồng y lão đầu cầm một thủy tinh cầu được phủ tấm vải hắc sắc đi ra, vén tấm vải lên đem thủy tinh cầu thả vào dụng cụ kiểm tra ma pháp:

“Tiểu oa nhi, người tới nơi này sờ sờ nó, cho chúng ta nhìn khuynh hướng ma pháp của người.”

Như vậy cũng tương đối dễ dàng thấy rõ chủ hướng của hắn, dễ dàng để bọn họ tùy theo khả năng tới đâu mà dạy.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 61: Kỳ Tích

Thiên Nguyệt Triệt đặt hai tay trên thủy tinh cầu kiểm tra khuynh hướng ma pháp.

Ngay khi Thiên Nguyệt Triệt đáp tay xuống, thủy tinh cầu trong suốt lập tức hiện rõ ra sức mạnh hắc sắc cường liệt, theo lời của Hoàng y lão đầu, cấp bậc ma lực của ma thú phối hợp với cấp bậc ma pháp của chủ nhân, mà bằng tầm của Thiên Nguyệt Triệt là ma thú nguyên thủy nhất, ma lực của nó cấp bốn, có thể thấy được thủy hệ ma pháp của Thiên Nguyệt Triệt cũng có cấp bốn.

Về điểm này, Hắc y lão đầu rất tự hào, thủy hệ ma pháp là của hắc cường hạng, nghĩ thâm, trong tương lai thành tựu ma pháp của tiểu oa nhi không chừng sẽ vượt qua Thiên Nguyệt Thần lòng dạ hiểm độc kia.

Phải biết rằng năm đó Thiên Nguyệt Thần tuy chưa đem năm lão đầu bọn họ hành hạ đến chết, nhưng rõ ràng chinh bọn hắc, thiếu chút nữa lấy mạng của bọn hắc.

May mắn là khi đó tinh lực của hắc so với thường nhân tốt gấp mấy lần.

Mà bây giờ cũng thay đổi rất nhiều, đem ngang bướng của quá khứ thu vào, khí chất quý giá đẹp đẽ quý giá như cũ, chẳng qua là hai hàng lông mày đã tăng thêm mấy phần uy nghiêm của đế vương.

Mục mâu thâm thúy cũng trở nên sắc bén.

Song chưa kịp thu hồi sự ngạc nhiên, thủy tinh cầu lại xuất hiện thanh, bạch, hồng, hoàng, bốn loại màu sắc khác nhau, bốn loại màu sắc này dung hợp với thủy hệ ma pháp hắc sắc, sức mạnh bắt đầu xoay tròn một chỗ.

Trời ạ... Đây là...

Bạch y lão đầu thậm chí rất không lịch sự chảy nước miếng.

Thanh y lão đầu không tin xoa xoa mắt.

Hồng y lão đầu khẩn trương cầm tay Hoàng y lão, hai người kích động ôm nhau.

Mặc dù ngoài mặt bình tĩnh nhất là Hắc y lão đầu, kì thực từ ngón tay lay động của hắn là có thể phát hiện, chẳng qua là hắn đang cố gắng khắc chế.

Toàn hệ, cư nhiên là toàn hệ ma pháp, nhớ ngày đó Thiên Nguyệt Thần lòng dạ hiểm độc kia cũng là toàn hệ, chẳng qua là đó là toàn hệ hắc ám ma pháp.

Từ ma pháp có thể thấy được sự bá đạo.

Mà cái này?

Năm lão đầu bắt đầu mong mỏi, mắt tròn tròn không hề nháy một cái, sợ bỏ qua mảy may cơ hội.

Đợi năm loại nguyên tố đại biểu cho khuynh hướng ma pháp hòa hợp, lại thấy một màn kì quái xuất hiện, năm loại nguyên tố ma pháp tản ra hai bên, ở giữa xuất hiện một tia quang mang kim sắc.

Sau đó hấp thu năm loại nguyên tố ma pháp, quang mang kim sắc càng ngày càng sáng.

Phanh...

Thủy tinh cầu xuất hiện khe nứt.

Thủy tinh cầu giá trị mấy vạn kim tệ bị tiêu hủy.

Nhưng tâm của năm lão đầu quả thật thật lâu không thể bình phục, quang hệ ma pháp, đây là toàn năng quang hệ ma pháp trong truyền thuyết.

Có thể đem bất kỳ nguyên tố ma pháp thông qua ngũ hành tương khắc chuyển đổi thành ma pháp mà bản thân muốn.

Trong lịch sử của đại lục này, chưa bao giờ xuất hiện người như vậy, tiểu oa nhi này...

“Bạch gia gia, nên lau nước miếng.” Không biết Thiên Nguyệt Triệt trở lại bên cạnh bọn hắn từ lúc nào, tư thái tự tiểu phi tiểu thần thái cực kỳ giống Thiên Nguyệt Thần.

Bất đồng duy nhất chính là khi đó Thiên Nguyệt Thần rất răm thúi nói: lão đầu, người thật bẩn.

“Tiểu oa nhi, trước kia người có từng học qua ma pháp?” Bạch y lão đầu đem nước miếng lau sạch sẽ, hỏi vấn đề mà mọi người đều nghi ngờ trong lòng.

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu: “Phụ hoàng chẳng bao giờ cùng Triệt nhi nhắc tới chuyện kiểm tra ma pháp.”

Nói cách khác sức mạnh của tiểu oa nhi trước mắt này là thiên phú, nhưng trừ thủy hệ ma pháp của bản thân, những thứ khác đều là bình thường.

Mà bọn họ không biết, mặc dù Thiên Nguyệt Triệt bình thường, nhưng bởi vì trong cơ thể có linh lực của thánh linh châu, cho nên hoàn toàn có thể vận dụng tự nhiên, chẳng qua là tương đối tiêu hao thể lực.

“Muốn cho tiểu oa nhi đồng thời học tập ngũ hệ ma pháp, còn cần vật phụ trợ.” Hồng y lão đầu vuốt cằm suy tư.

“Đúng.” Hoang y lão đầu có chút đồng ý, mà luyện tập ma pháp phối hợp với ma thú, có thể giúp ma pháp của chủ nhân ma tiến nhanh hơn.

“Ta không đồng ý.” Hắc y trầm mặt mở miệng, hẳn biết ý của bọn họ, nhưng mục đích là... , cho nên hẳn kiên quyết không đồng ý, đừng nói tiểu oa nhi này bây giờ chỉ là một hài tử năm tuổi, nếu như là một người trưởng thành cũng chưa chắc có thể.

“Không cần như vậy, mọi người cũng chỉ là đề ra ý kiến.” Thanh y lão đầu vỗ vỗ bả vai Hắc y lão đầu, nói thật ý nghĩ trong lòng bọn họ cũng không giống với toan tính của hẳn, cái này giống như lấy tính mạng ra đánh cược.

Mặc dù có đồ vật này, đối với tiểu oa nhi mà nói là như hổ thêm cánh, nhưng vạn nhất xảy ra cái gì không may, đó cũng không phải là nói đùa, bệ hạ sẽ gác kiếm lên cổ bọn hắn.

Ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt đảo quanh trên người năm lão đầu, nghe giọng điệu của bọn hắn tựa hồ đồ vật kia phi thường khó lường, cũng vô cùng nguy hiểm, nếu không cẩn thận sẽ lấy tính mạng của hắn.

Đồ vật kia khiến Hắc y lão đầu lãnh tĩnh cũng phải kích động, cho nên Thiên Nguyệt Triệt càng tăng thêm hiếu kỳ đối với nó.

Nhưng hắn cũng không ngu, không thể làm trò nói ra trước mặt bọn họ.

Đối với người bình thường mà nói, có ít người ma pháp là trời sinh, giống như khế ước dung nhập vào linh hồn, mà hầu hết là phải cố gắng .

Mà Thiên Nguyệt Triệt không thể nghi ngờ là loại người trời sinh.

Ma pháp: dùng ma lực, thúc dục ma pháp nguyên tố tự do bên ngoài, sau đó khống chế chúng, cho tới khi đạt được kỹ năng thành thực. Là sức mạnh thần bí đồng thời cũng là kết quả của ý nghĩ.

Bước đầu tiên của ma pháp là chú ngữ.

Học xong chú ngữ có thể dựa vào sức mạnh tinh thần, tập trung chú ý, có thể đem sức mạnh ma pháp chuyển hóa thành các hình dạng khác nhau.

Tỷ như: hình cầu, hình mũi tên, hình tròn, lá chắn, kết giới, linh tức, nghĩ hóa, đồng thuật, chú pháp, ngôn linh, chú ấn.

Trong đó kết giới là đặc biệt nhất, mạnh nhất là kết giới phòng hộ, có 2 loại, một loại khôi phục rất mạnh là Thủy chi kết giới, một loại rất kiên cố là Quang chi kết giới.

Nhưng đối với Thiên Nguyệt Triệt mà nói thì thập phần đơn giản, bởi vì thủy hệ ma pháp của hắn đã đạt đến cấp bốn, lại thêm băng tằm có đặc thù ỷ lại đối với Thiên Nguyệt Triệt.

Quang chi kết giới lại càng không cần phải nói, quang minh ma pháp kia vốn là sức mạnh đặc biệt của thánh linh thạch.

Một buổi chiều, trôi qua rất nhanh, bóng dáng Thiên Nguyệt Thần xuất hiện tại cửa nội viện, Thiên Nguyệt Triệt mới phát hiện đã đến văn thiện (bữa tối).

“Mệt sao?” Tỉ mỉ lau mồ hôi trên trán Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần một tay ôm lấy hắn hướng phía cửa xe ngựa đi tới.

“Ân.” Thiên Nguyệt Triệt tựa vào trong ngực Thiên Nguyệt Thần: “Nhưng rất thú vị.”

Nguyên lai ý nghĩ muốn trở nên mạnh mẽ mạnh hơn trong tưởng tượng của hắn.

“Đừng cho mình quá nhiều áp lực, ta sẽ đau lòng.” Nhìn khuôn mặt tinh xảo của tiểu đông tây lộ ra ủ rũ, Thiên Nguyệt Thần điều chỉnh vị trí thoải mái, để cho hắn ngủ ở trong ngực của mình.

Ngửi được hương vị quen thuộc của Thiên Nguyệt Thần, bên môi Thiên Nguyệt Triệt hiện ra nụ cười thản nhiên, rất nhanh liền ngủ: “Phụ hoàng, về đến nhà gọi ta... .”

Bên kia xe ngựa là ánh mắt tò mò của băng tằm, ngây ngốc nhìn bọn hắn.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 62: Ngự Trù

“Triệt nhi... Tỉnh... Triệt nhi... .” Loáng thoáng nghe thấy tiếng gọi nhẹ nhàng của Thiên Nguyệt Thần bên tai, hai mắt mơ hồ chậm rãi mở ra, hiển nhiên vẫn không rõ tình huống hiện tại.

“Phụ hoàng.” Thanh âm thanh thúy mang theo làm nũng, nhìn nam nhân một thân hắc y trước mắt.

Thiên Nguyệt Thần khom người, nhéo cái mũi nhỏ của Thiên Nguyệt Triệt: “Nếu không đứng lên, nửa đêm canh ba sẽ đói bụng nha.” Tiếng nói trầm thấp mang theo sủng nịch, đôi mắt nhìn Thiên Nguyệt Triệt sâu không thấy đáy.

Thiên Nguyệt Triệt nằm ở trên long sàng hoa lệ, trên người đang đắp chăn bông hoàng sắc (màu vàng nhạt), chăn bông thêu hình kim long sống động.

Tay nhỏ bé từ trong chăn bông vươn ra, gạt gạt mái tóc dài hắc sắc của Thiên Nguyệt Thần, cầm lấy mấy phần đặt lên cái mũi của mình người: “Là hương vị của phụ hoàng.”

Thanh âm tinh khiết mang theo tiểu ý, mục mâu kim sắc lóe quang mang mê người, trong lúc vô tình toát ra phong tư mang theo một chút toan tính, cũng một chút phong lưu.

Khiến Thiên Nguyệt Thần, cho dù gặp vô số mỹ nữ, ánh mắt cũng trở nên phức tạp cùng thâm thúy.

Tiểu đông tây trưởng thành nhất định sẽ mê hoặc càng nhiều người.

“Trên người của phụ hoàng đều là hương vị của Triệt nhi.” Thiên Nguyệt Thần vén chăn lên, đem tiểu đông tây ra khỏi chăn bông, sau đó ôm hẳn đi ra tắm cung.

Một người là tuyệt thế mang theo cao ngạo, một người xinh đẹp mang theo biếng nhác, song hai người chung một chỗ lại dị thường hài hòa.

Hắn không ở bên cạnh y vì quyền lực chí cao vô thượng, y cũng không ở bên cạnh hắn vì dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, hai người chung một chỗ chỉ là thói quen đơn thuần, chỉ là đơn thuần tìm được nhau.

Y thích sự tịch mịch và vô tình tận sâu trong linh hồn của tiểu đông tây này.

Hắn thích sự ôn nhu che dấu sau lãnh khốc của người nam nhân này.

Có lẽ bọn họ ở đúng thời gian gặp đúng người, cho nên bọn họ sẽ cả đời hạnh phúc.

“Cũng đúng, phụ hoàng là phụ hoàng của Triệt nhi, cho nên trên người phụ hoàng chỉ có thể có hương vị của Triệt nhi.” Thiên Nguyệt Triệt bá đạo tuyên bố quyền sở hữu của mình, sau đó dùng cái miệng nhỏ muốn chảy nước miếng loạn hôn trên cổ Thiên Nguyệt Thần.

Để lại dấu vết của hắn trên cái cổ tuyết trắng của Thiên Nguyệt Thần, trong đôi mắt tràn đầy kiêu ngạo cùng tự hào, không hề nghĩ qua một chút, hành động như vậy đối với một nam nhân bình thường mà nói, là một loại hành hạ.

Đối với sự tùy hứng cùng bá đạo của tiểu đông tây, Thiên Nguyệt Thần cũng phóng túng và vui vẻ vô cùng, hẳn thích sủng ái người này như vậy, hẳn muốn, tiểu đông tây của hẳn có thể càng thêm tùy hứng, càng thêm cuồng ngạo.

Bởi vì từng nét mặt của người này đều làm hẳn mê luyến.

Đợi hai người ngồi xuống bàn ăn, Nặc Kiệt nhanh chóng phân phó mang văn thiện lên, nói là văn thiện (bữa tối), nhưng thật ra cũng không khác gì bữa ăn khuya.

“Bây giờ là giờ nào ?” Thiên Nguyệt Triệt ngồi ở trên đùi Thiên Nguyệt Thần, nhìn thấy phía ngoài một mảnh hắc ám, liền hỏi.

“Hồi tiểu điện hạ, đã là giờ Tuất (giờ Bắc kinh 19 lúc tới 21 lúc).” Nặc Kiệt bưng chén nhỏ lên, múc cho Thiên Nguyệt Triệt thêm một chén canh sâm.

“Giờ Tuất?” Thiên Nguyệt Triệt quay đầu nhìn về phía Thiên Nguyệt Thần: “Đã trễ thế này, sao phụ hoàng không gọi ta tỉnh dậy sớm hơn?” Giọng nói có chút oán giận.

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, tiểu đông tây cư nhiên oán giận hẳn, cũng không nghĩ đây là vì ai hẳn mới chịu đói bụng đến bây giờ, chỉ vì muốn cùng nhau dùng bữa tối.

“Phụ hoàng không biết, buổi tối ăn cái gì cũng cực kỳ khó tiêu hóa.” Hẳn cũng không muốn còn nhỏ như vậy đã biến thành heo .

“Nguyên lai là sợ vóc người biến dạng a.” Thiên Nguyệt Thần nhất thời sáng tỏ, tiểu đông tây mới năm tuổi lại thích đẹp như vậy, năm tuổi, vóc người có cái gì đáng xem đâu.

Thiên Nguyệt Triệt cầm lấy thìa múc một ngụm bỏ vào trong miệng, nói là canh sâm nhưng là không hề đắng, giống như canh gà, nhàn nhạt, mặn mặn, rất thanh miệng.

“Thích uống?” Nhìn nét mặt thỏa mãn của hắn, Thiên Nguyệt Thần liền biết món ăn này hợp khẩu vị của hắn.

Tiểu đông tây ghét món ăn mặn, lại sợ dinh dưỡng của tiểu đông tây không đầy đủ, vì thế hắn luôn suy nghĩ rất nhiều.

“Ân, mùi vị không tệ, đồ ăn sau này của Triệt nhi giao cho hắn, phụ hoàng cảm thấy thế nào?” Nâng lên chén nhỏ đem một chén canh uống sạch, lại để cho Nặc Kiệt múc thêm một chén nữa.

“Truyền ngự trù.” Thiên Nguyệt Thần hướng phía Nặc Kiệt mở miệng.

Một lát sau một ngự trù vóc người tương đối nhỏ gầy đi đến: “Tham kiến bệ hạ, tham kiến tiểu điện hạ.”

Vô cùng bình thường là ấn tượng đầu tiên của Thiên Nguyệt Triệt đối với người này: “Đến gần chút, ngẩng đầu lên để bốn điện hạ nhìn một cái.” Cửa cách bàn ăn xa như vậy, sao hắn có thể thấy rõ.

“Vâng.” Ngự trù đi tới bên cạnh bàn ăn, khom người nâng đầu lên, rồi lại rất nhanh cúi xuống, tựa hồ có chút khiếp đảm, tiểu điện hạ trong truyền thuyết có dung nhan xinh đẹp có thể sánh với Tinh Linh.

Hắn chưa từng gặp Tinh Linh, nhưng là tất cả mọi người đều biết Tinh Linh là chủng tộc xinh đẹp nhất trong tất cả chủng tộc.

Mới vừa rồi mặc dù chỉ là thoáng nhìn, nhưng hắn xác thực thấy rõ tiểu điện hạ, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn, quả nhiên xinh đẹp như trong truyền thuyết.

“Đứng thẳng lưng lên, làm trù tử (đầu bếp) của bốn điện hạ không được sợ hãi rụt rè như vậy, hay người cảm thấy bốn điện hạ không xứng với để cho người mở mắt nhìn?” Thanh âm không nhanh không chậm đột nhiên trở nên lạnh lẽo, ngự trù sợ hãi nhanh chóng đứng thẳng lên, ngẩng đầu nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

“Không... Không phải, nô tài không dám nhìn thẳng thánh dung của tiểu điện hạ.” Thanh âm có chút run rẩy, nhưng cố gắng kiên trì, sợ Thiên Nguyệt Triệt mất hứng đưa hăn ra chém.

Mới vừa rồi Nặc tổng quản nói qua, lời tiểu điện hạ nói chính là thánh chỉ, nghịch không được, kháng không được.

“Người tên là gì?” Thiên Nguyệt Triệt vừa uống canh vừa nói.

“Hồi tiểu điện hạ, nô tài họ Hồi Giác, tên Liệt La Đặc.” Liệt La Đặc thành thật đáp lời.

Nặc Kiệt nghe được lời của Liệt La Đặc liền kêu lên: “Hồi Giác, là gia tộc sản sinh ra thực thần – Hồi Giác thế gia

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 63: Đẳng Ngã (Chờ Ta)

Mặc dù Liệt La Đặc kinh ngạc vì Nặc Kiệt cư nhiên lại biết Hồi Giác thế gia, nhưng nghĩ đến cũng không có cái gì ngoài ý muốn.

“Hồi Nặc tổng quản, đúng vậy.”

Nguyên lai là công tử của thực thần thế gia, khó trách tài nấu nướng giỏi như thế, như vậy thì không cảm thấy bất ngờ, chẳng qua là trù tử thu vào hoàng cung cũng không cao, đường đường là công tử của Hồi Giác thế gia, sao lại vì một chút tiền tài này.

Thiên Nguyệt Triệt uống xong chén canh thứ hai, sờ sờ bụng nhỏ đã tròn vo của mình, liếm liếm môi, mùi vị rất hợp, lại cảm thấy còn muốn ăn, nhưng lại sợ bụng của mình chịu không được.

Trong lúc đắn đo suy nghĩ trên khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi lộ ra chút ủy khuất.

Thiên Nguyệt Thần buồn cười đem phản ứng của Thiên Nguyệt Triệt thu vào mắt: “Khôn phải đã gọi trù tử tới cho người sao? Muốn ăn gì, để ngày mai hẳn chuẩn bị, hôm nay đã ăn no.”

Mặc dù Thiên Nguyệt Thần nói như thế, vẫn không quên vuốt tay nhỏ bé của Thiên Nguyệt Triệt và xoa cái bụng nhỏ của hắn.

Đô đô cái miệng nhỏ nhắn bất mãn nhìn nam nhân nhân cơ hội ăn đậu hũ mình, tầm mắt Thiên Nguyệt Triệt chuyển hướng tò mò nhìn Liệt La Đặc: “Người nấu canh này thế nào, những món canh bốn điện hạ ăn trước kia,

đều là mùi quá nồng.” Thực thần thể gia a, nhất định có thể làm rất nhiều đồ ăn ngon, mỗi ngày đều ăn sơn trân hải vị trong hoàng cung, hẳn cũng đã buồn nôn .

“Hồi tiểu điện hạ, lúc trước Nặc tổng quản có phân phó ngự thiện phòng, tiểu điện hạ trời sinh không thích ăn mặn lại còn có muốn nôn, nhưng nếu như không ăn mặn, tiểu điện hạ vẫn còn là hài đồng, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sự trưởng thành, cho nên nô tài dùng gà non hầm lên, bởi vì gà non không có mùi vị như gà đã trưởng thành.

Khi hầm xong thì rút xương, đem xương mở ra, lấy cốt tủy bên trong, dùng nước gà đã hầm lúc trước để nấu canh sâm.

Sau đó lại ninh một lúc, chính là hương vị mà tiểu điện hạ mới uống.” Liệt La Đặc nói rõ ràng, Thiên Nguyệt Triệt cũng nghe rõ ràng.

Là một học sinh y khoa, hẳn cũng biết cốt tủy rất dinh dưỡng.

Chỉ là không có nghĩ đến thời đại này cũng có người có thể biết vận dụng như vậy, xem ra Hồi Giác thể gia về phương diện mỹ thực quả thật là không đơn giản.

Thiên Nguyệt Triệt tương đối hài lòng với Liệt La Đặc, tay nhỏ bé lôi kéo y phục Thiên Nguyệt Thần: “Phụ hoàng... .” Thanh âm mềm mại vang lên, mang theo một mối, ánh mắt hí hí, đại biểu tiểu đông tây muốn ngủ.

Thiên Nguyệt Thần rõ ràng ý tứ của tiểu đông tây, ngẩng đầu hướng về phía Liệt La Đặc, khôi phục nét mặt tự tiểu phi tiểu như trước: “Sau này người chỉ cần chịu trách nhiệm về thức ăn cho Triệt nhi là được, chuyện còn lại bên trong trù phòng tạm thời đặt sang một bên, đi theo Nặc Kiệt vào ở trong Kim Long điện, chuẩn bị khi Triệt nhi cần đến.”

“Vâng, bệ hạ.” Liệt La Đặc cung kính gật đầu.

Đều nói bệ hạ đối với tiểu điện hạ vô cùng sủng ái, xem ra chuyện này không giả, chẳng qua là tiểu điện hạ rất được bệ hạ sủng ái cũng không khó sống chung như trong tưởng tượng.

Toàn bộ hoàng cung nhắc tới chuyện sứ giả của Anh Túc đế quốc ngày ấy, cũng đối với tiểu điện hạ thật sự bội phục vô cùng, chẳng qua là hôm nay Liệt La Đặc thấy được tiểu điện hạ trong truyền thuyết, cảm giác là hài tử rất được chiều chuộng, rất đẹp.

Cũng thấy được cái gọi là thiên tài ngày ấy, có lẽ bởi vì hãn còn là hài tử.

Thiên Nguyệt Thần nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Thiên Nguyệt Triệt: “Triệt nhi, ngoan, chờ ngủ, trước tiên đi lau thân thể một chút.”

Hai mắt vốn nhắm lại lười biếng mở ra: “Phụ hoàng, Triệt nhi mệt, phụ hoàng giúp Triệt nhi lau đi.” Dù sao thân thể hãn luôn luôn đều là Thiên Nguyệt Thần giúp tắm rửa, bất đồng duy nhất chính là trước kia hãn đều tỉnh táo .

Chẳng qua là hôm nay hãn thật sự mệt chết đi được, lại nói phụ hoàng ăn không ít đậu hũ của hãn.

Giúp Thiên Nguyệt Triệt lau người đối với Thiên Nguyệt Thần là hưởng thụ cũng là hành hạ.

Hưởng thụ chính là có thể khẽ vuốt làn da bóng loáng kia, làn da thủy nộn bởi vì trong cơ thể có thánh linh châu, cho nên so với da của hài đồng lại càng thêm trong suốt.

Gương mặt như bạch ngọc bởi vì nhiệt khí của nước ấm mà bắt đầu hồng, kể từ sau khi xác lập quan hệ cùng tiểu đông tây, mỗi lần giúp tiểu đông tây tắm rửa, Thiên Nguyệt Thần cũng có chút bất mãn với tiểu jj nhếch cao kia dưới khổ hạ của mình.

Thậm chí có chút kháng nghị: tại sao nó phải thành thật như thế?

Đem quần áo trên người hai người cởi hết, Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt vào ôn tuyền, tiểu đông tây đã mệt mỏi một ngày, nước ôn tuyền đối với thân thể của hắn mới có lợi.

Chậm rãi tách hai chân tiểu đông tây ra, để cho hắn quay mặt về phía mình, ngồi ở thắt lưng của mình.

Tiểu đông tây híp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn dán vào lồng ngực của hắn, ngủ thật thích ý. Thỉnh thoảng chân mày nhăn lại.

Cái to lớn chạm vào tiểu pp của Thiên Nguyệt Triệt, không phải là không có cảm giác cái nóng bỏng kia, mà là Thiên Nguyệt Triệt biết Thiên Nguyệt Thần sẽ không thật sự đem dục vọng tiến vào phía sau của hắn.

Cho nên tùy ý hắn, dù sao một nam nhân khỏe mạnh như vậy vì mình cấm dục thật sự rất không dễ dàng.

Đỉnh dục vọng tiếp xúc với tiểu cục huyết của Thiên Nguyệt Triệt, nhẹ nhàng cọ xát.

Phía sau Thiên Nguyệt Triệt không tự chủ co rút lại, có chút nhẹ nhàng hút lấy dục vọng của Thiên Nguyệt Thần.

“Ân... .” Thanh âm trầm thấp nhả ra, tiểu tử chết tiết cư nhiên co rút lại lúc này, làm hại hắn thiếu chút nữa vọng động tiết ra.

Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên mở mắt, thanh âm trầm trầm mang theo toan tính, mỉm cười ngọt ngào: “Phụ hoàng, vì hạnh phúc sau này phải cố kiềm chế nha.”

Mắt Thiên Nguyệt Thần trợn to, như hắc diện thạch, mục mâu lóe ra khát vọng, cũng mang theo một tia đè nén thống khổ: “Hài tử chết tiết, người cố

ý sao?”

Thiên Nguyệt Triệt chẳng qua là cười cười không nói gì, mục mâu kim sắc mang theo tình ý vô vàn, tay nhỏ bé vịn vào bả vai Thiên Nguyệt Thần, dán khuôn mặt nhỏ nhắn của mình vào lồng ngực hắn, lắng nghe tim hắn đập: “Phụ hoàng, chờ ta... Chờ ta mười năm... .”

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 64: Thức Ăn Của Bằng Tầm

Đứa ngốc.

Thiên Nguyệt Thần vỗ về cái đầu nhỏ tựa vào ngực hần, nhẹ nhàng ôn nhu mắng.

Nhưng thật ra là sủng nịch gọi.

Nếu như không muốn chờ, ngày ấy ở Mạn La các hần cũng sẽ không đem nữ nhân giúp hần tiết dục đuổi đi; nếu như không muốn chờ người, giờ phút này ta cần gì phải ôm người như vậy.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã ngủ say trong lòng, Thiên Nguyệt Thần phát hiện mình tựa hồ nhìn thế nào cũng không đủ, có lẽ nhìn cả đời, hần cũng cảm thấy thời gian quá ngắn.

Long sàng đã được cung nữ đổi lại chăn đệm hoàn toàn mới, bởi vì mới vừa rồi lúc Thiên Nguyệt Triệt trở lại tẩm cung ngủ, chăn đệm đều dính mồ hôi hần xuất ra.

Khi đó hần quá mệt mỏi, Thiên Nguyệt Thần không đành lòng đánh thức hần.

Mà bây giờ, màn trướng đã được rủ xuống, bên trong trướng là hai người một lớn một nhỏ.

Lúc nhỏ Thiên Nguyệt Thần thích ôm Thiên Nguyệt Triệt như vậy, là bởi vì cái gối ôm này thật sự rất thoải mái, lại không khó không náo.

Lúc này Thiên Nguyệt Thần thích ôm Thiên Nguyệt Triệt như vậy, là bởi vì cái gối ôm gối mềm mại này người mình yêu mến, tình cảm không biết đã bắt đầu từ lúc nào.

Sự thần bí của tiểu đông tây khiến hần phải nhìn với con mắt khác, phần thích thú này từng bước từng bước xâm nhập vào trong lòng của hần.

Trong lúc bất tri bất giác tiểu đông tây đã bắt đầu trở nên quan trọng như vậy a.

“Phụ hoàng... .” Trong mơ mơ màng màng, cho dù ngủ thiếp đi tiểu đông tây vẫn lơ đãng kêu hần, một người kiêu ngạo như tiểu đông tây, chắc chắn sẽ không thừa nhận.

Mà phần vui sướng hần nhận được là đã đủ.

Triệt nhi...

Vuốt ve khuôn mặt của tiểu đông tây, mang theo nét mặt thỏa mãn, Thiên Nguyệt Thần cũng dần dần ngủ.

Nước mắt có chút mặn, có chút ngọt.

Gương mặt của người in sâu vào trong lòng ta...

Sáng sớm hôm sau, chờ Thiên Nguyệt Triệt tỉnh dậy, bên cạnh đã trống trơn.

“Phụ hoàng đâu?” Cái đầu ở trong chăn chuyển hướng, nhìn thấy Đàn cùng những cung nữ khác đã quỳ gối một bên chờ hần rời giường, sau tấm bình phong là băng tấm tròn tròn mắt ngây ngốc nhìn hần.

“Bệ hạ lâm triều .” Đàn đứng dậy tiến lên: “Các người cũng đứng lên đi, mau đưa y phục của chủ tử lên.”

Các cung nữ quỳ trên mặt đất thấy thế lập tức lấy y phục, quần cùng giày tiến lên.

Đàn ôm lấy Thiên Nguyệt Triệt từ trong chăn ra, bảo thạch ám hồng sắc theo nửa người trên của Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên lộ ra.

Tất cả cung nữ bên giường đều cúi đầu.

“Tới đây.” Vươn ra tay nhỏ bé trong cẩm y hoàng sắc, hướng phía băng tằm vẫy vẫy tay.

Băng tằm thấy thế có chút xấu hổ đi đến, gương mặt trắng nõn có chút đỏ ửng, những chiếc răng nhỏ nhỏ va chạm nhau.

Phì...

Thiên Nguyệt Triệt bật cười, khuôn mặt trắng nõn nhất thời không lộ ra quý khí như trước mà lộ ra đẹp dễ đáng yêu.

Trường bào tơ lụa thuần bạch (màu trắng thuần) đến bắp chân, ngoại sa hồng sắc (màu đỏ) ngắn hơn trường bào một chút, sợi tơ bạch sắc thắt lại bên hông, cổ áo khê mở rộng, dọc theo xương quai xanh khê đan vào nhau.

Trên chân lại là giày da thuần bạch.

Cả người thoát nhìn cực kỳ giống Tinh Linh.

Thiên Nguyệt Triệt súc súc miệng, nắm tay băng tằm đi ra bên ngoài điện.

Nghe nội đường đã dọn xong tảo thiện, Thiên Nguyệt Triệt ngăm nhìn bốn phía, nhìn nhìn băng tằm bên cạnh có vóc dáng giống như hân, đột

nhiên nghĩ đến vấn đề rất quan trọng.

“Liệt La Đặc.” Tâm mắt chuyển hướng Liệt La Đặc đứng sau.

“Liệt La Đặc nghe tiểu điện hạ phân phó.” Liệt La Đặc cung kính mở miệng.

“Người nói sủng vật của bốn điện hạ nên ăn cái gì mới tốt?” Thiên Nguyệt Triệt sờ sờ đầu băng tằm tằm, vẻ mặt sủng nịch, có thể có sủng vật cảm giác thật tốt, huống chi lại là một vật khả ái như vậy, hơn nữa còn có thể nói chuyện với sủng vật.

Cái này...

Chân mày Liệt La Đặc hơi nhíu lại, hẳn là người có kinh nghiệm, nhưng đây là sủng vật của tiểu điện hạ, chẳng lẽ muốn hắn nói: cái này cũng giống như những con tằm bình thường, ăn chút lá dâu là được rồi.

Cho hắn gan lớn như trời, hắn cũng không dám nói, vạn nhất ăn vào có chuyện, mạng hắn cũng không đền nổi, hơn nữa hắn dám khẳng định trong mắt tiểu điện hạ, sủng vật kia so với người bình thường đáng giá hơn nhiều.

“Thế nào, rất khó trả lời?” Chân mày thanh tú của Thiên Nguyệt Triệt cau lại, nhìn bộ dáng khó xử của Liệt La Đặc: “Tằm bình thường không phải ăn lá dâu là được rồi sao?”

Liệt La Đặc hí mắt, đánh bạo nói: “Thỉnh tiểu điện hạ cho Liệt La Đặc mấy ngày.”

Tằm của ngài cũng không phải là tằm bình thường a, nội tâm Liệt La Đặc đau khổ hô.

“Như vậy a... .” Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu cố tình suy tư: “Chuẩn.”

Lúc này Đàn đi đến, ở bên tai Thiên Nguyệt Triệt nói nhỏ vài câu, Thiên Nguyệt Triệt vừa nghe hai mắt sáng ngời: “Quả thật?”

“Thiên chân vạn xác.” Đàn cười duyên nói.

Thật ra chuyện nàng nói không có gì lạ, mà là ngày hôm trước Thiên Nguyệt Triệt bảo nàng tung tin sủng vật dữu thử của hãn lạc đường, chẳng qua là không nghĩ tới ngày hôm qua đã có tin tức, bởi vì hãn mệt mỗi một ngày, cho nên Đàn chưa kịp bẩm báo.

Thiên Nguyệt Triệt cũng không lường trước được người đầu tiên đưa lên dữu thử là nhị ca của hãn Thiên Nguyệt Thiên Hâm, Thiên Nguyệt Thiên Hâm có chủ ý gì, chẳng lẽ là bởi vì sợ mình điều tra về người phía sau hãn sao?

Hay là?

Nước hoàng cung càng ngày càng sâu a, Thiên Nguyệt Thiên Hâm quả nhiên không có đơn giản như trong tưởng tượng của hãn, mà chuyện đưa dữu thử tới cũng sẽ rất nhanh truyền ra, đến lúc đó Thiên Nguyệt Thiên Kỳ sẽ làm như thế nào?

Thiên Nguyệt Triệt quơ hai cái chân nhỏ thành thơi ăn xong bữa sáng, khoe miệng hiện ra nụ cười nhạt, bảo táp càng lớn thì càng vui.

“Đúng rồi, Đàn Thành.” Đột nhiên nhớ ra cái gì đó, Thiên Nguyệt Triệt kêu.

“Có thuộc hạ.” Thân ảnh Đàn Thành đột nhiên xuất hiện.

“Đi gọi Nặc Kiệt tới cho bốn điện hạ.”

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 65: Ma Thú Của Phụ Hoàng

Nặc Kiệt được truyền, trên điện hương Thiên Nguyệt Thần báo lại rồi kích động chạy đến Kim Long điện.

Phải biết rằng trong mắt đế vương, chuyện con trai bảo bối của hãn so với chuyện triều đình quan trọng hơn nhiều.

“Tiểu điện hạ, nô tài tới.” Rất xa đã nghe thấy tiếng nói lớn của Nặc Kiệt, Thiên Nguyệt Triệt có chút hoài nghi trước đây phụ hoàng cùng Nặc Kiệt sống chung thế nào?

Còn nhớ rõ lúc hãn mới ra đời, thế nào cũng không chịu bú sữa từ nãi nương, đều là Nặc Kiệt đưa trâu đến, đích thân vắt sữa, sau khi lọc, để cho phụ hoàng dứt cho hãn uống.

Có đôi khi Nặc Kiệt làm việc thật không thể dùng lễ thường để hình dung, bất quá có thể tin chắc, người này tuyệt đối trung thành với phụ hoàng.

“Tiểu điện hạ, ngài tìm nô tài?” Nặc Kiệt thở hỗn hển chạy đến trước mặt Thiên Nguyệt Triệt.

“Ân.” Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, vung tay bảo cung nữ một bên lui đi, hướng phía Nặc Kiệt ngoắc ngón tay.

Nặc Kiệt hai mắt sáng ngời còn tưởng rằng có chuyện tốt, nhanh chóng tiến lên.

“Năm lão đầu kia cũng là sư phụ của người?” Ngày đó chính tai nghe thấy Nặc Kiệt kêu sư phụ, có lẽ không sai.

“Hồi tiểu điện hạ, khuynh hướng ma pháp của nô tài là thủy hệ ma pháp, cho nên chính xác mà nói hắc y lão đầu là sư phụ của nô tài.” Mặc dù không biết tiểu điện hạ hỏi làm gì, nhưng Nặc Kiệt “có hỏi tất đáp”.

Không nghĩ tới là hắc y lão đầu, Thiên Nguyệt Triệt gật đầu: “Vậy người đi theo năm lão đầu kia đã lâu?”

“Nô tài cùng bộ hạ đồng thời đi theo sư phụ, lúc ấy nô tài muốn chiêu cố bộ hạ, cho nên bộ hạ để cho nô tài đi theo học.” Cho nên ân điển của bộ hạ đối với hắn nhiều hơn bất luận kẻ nào, hơn nữa bộ hạ cũng rất tốt với hắn.

Nói như vậy cũng là đã lâu rồi: “Như vậy người có nghe những lão đầu kia nhắc tới, học tập ngũ hệ ma pháp cần vật gì phụ trợ?”

Ngũ hệ ma pháp? Ánh mắt mê hoặc của Nặc Kiệt đặt trên người Thiên Nguyệt Triệt hồi lâu, tựa hồ đang tự hỏi ý tứ trong đó: “Học tập ma pháp tốt nhất là ma pháp tương xứng với ma thú, nhưng nếu như có thể cùng Tinh Linh tương xứng ký kết khế ước, như vậy thì càng hoàn mỹ.”

Ma lực của ma thú quyết định bởi cấp bậc ma pháp của chủ nhân, nhưng Tinh Linh có thể vì chủ nhân mà tạo ra ma pháp phù hợp.

Nói cách khác có thể giúp chủ nhân sử dụng ma pháp nguyên tố một cách toàn vẹn.

“Người vẫn chưa trả lời bốn điện hạ, học tập ngũ hệ ma pháp cần vật gì phụ trợ là tốt nhất?” Thanh âm Thiên Nguyệt Triệt cố ý trầm xuống, hắn biết Nặc Kiệt rất thông minh, Nặc Kiệt đang tránh trả lời câu hỏi của hắn.

Nặc Kiệt nhanh chóng quỳ một chân xuống: “Tiểu điện hạ, nô tài không dám nói.”

Cho hăn một trăm lá gan, hăn cũng không dám nói a.

“Hừ.” Thiên Nguyệt Triệt hừ lạnh, từ trên ghế nhảy xuống, băng tằm thấy thế vội vàng kéo tay của hăn: “Bốn điện hạ muốn người nói, người cứ nói, có chuyện gì bốn điện hạ chịu trách nhiệm.”

Tiểu điện hạ, cho dù ngài chịu trách nhiệm, nô tài cũng không dám nói a, chuyện này nếu để cho bộ hạ biết sẽ chém đầu nô tài.

“Nô tài nào lại khiến Triệt nhi không vui ?” Thanh âm Thiên Nguyệt Thần vang lên, rào bước tiến vào cánh cửa, đem bé đứng trên mặt đất ôm chặt trong ngực: “Triệt nhi vừa ăn xong một lát, cẩn thận nổi giận quá mức.”

Vừa tiến đến liền nghe được tiếng tiểu đông tây hừ lạnh, nhìn lại Nặc Kiệt quỳ trên mặt đất đang đổ mồ hôi, quơ tay để cho Nặc Kiệt lui xuống.

“Không cho phép đi.” Tiểu móng vuốt bén nhọn vươn hướng Nặc Kiệt, nhưng Nặc Kiệt đã chạy đi so với lăn còn nhanh hơn.

Cho nên, Thiên Nguyệt Triệt đem tức giận chuyển hướng Thiên Nguyệt Thần: “Đều là người, sớm không tới, hết lần này tới lần khác tới vào lúc này.”

Nga? Trách hăn?

Tiểu đông tây càng ngày càng không biết trời cao đất rộng, trên đại lục này người dám nói chuyện với hăn như vậy từ xưa đến nay chẳng bao giờ xuất hiện, ai cho tiểu đông tây lá gan này?

Kết quả có thể nghĩ, đương nhiên là tự mình cho.

“Triệt nhi, tại sao lại tức giận với phụ hoàng, phụ hoàng không phải là cố gắng kết thúc lâm triều thật sớm đến ăn điểm tâm với Triệt Nhi sao?” Trên

thực tế, người nào đó thấy Nặc Kiệt bị Đàn Thành gọi đi, nghĩ thầm có chuyện gì, mới không yên lòng kết thúc lâm triều trước thời gian.

Nhìn Thiên Nguyệt Thần lộ ra vẻ mặt ủy khuất, Thiên Nguyệt Triệt đảo cặp mắt trắng dã, người nam nhân này thiệt là.

Đột nhiên con người của Thiên Nguyệt Triệt vừa chuyển, mục mâu vốn có chút tức giận, nhất thời sáng như sao: “Phụ hoàng.” Nghe một chút thanh âm ôn nhu, Thiên Nguyệt Thần liền biết tiểu đông tây này có chủ ý hướng mình .

“Ân?” Nhíu mày, đang đợi lời nói kế tiếp của tiểu đông tây, một mặt đang suy nghĩ mình có thể ứng phó được không.

“Nghe năm lão đầu kia nói, ma pháp của phụ hoàng là toàn hệ ma pháp hắc ám, như vậy phụ hoàng cũng có ma thú của mình?” Nếu có thì để cho ta nghiên cứu một chút đi.

Ánh mắt vô tội chớp chớp, lộ ra một phần ngây thơ của hài đồng, cũng mang theo một phần tò mò: “Phụ hoàng, để cho Triệt nhi nhìn ma thú của phụ hoàng.”

Nhìn một cái, lúc này tiểu đông tây lại làm bộ dáng bảo bảo ngoan thiên chân vô tà, nét mặt khả ái, gương mặt đỏ bừng, trong lòng Thiên Nguyệt Thần thầm nghĩ sự ngạo mạn của hắn đi đâu rồi.

Tiểu đông tây là con hắn a.

“Phụ hoàng, Triệt nhi muốn nhìn.” Trơ mắt nhìn hắn, tay nhỏ bé làm nũng kéo kéo ống tay áo Thiên Nguyệt Thần.

Ai...

Thở dài than thở: “Hắn có chút không giống với ma thú khác, Triệt nhi cũng đừng động tâm.”

Động tâm? Thiên Nguyệt Triệt đô đô cái miệng nhỏ nhắn, trừ phụ hoàng hắn sẽ không đối với những người khác động tâm đâu? Huống chi là ma thú.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 66: Âm Tinh Linh

Nhìn nét mặt xem thường của tiểu đông tây, Thiên Nguyệt Thần lắc đầu: “Chú ý.”

Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt đến bên giường, đứng dậy đi tới giữa đại sảnh, ngón trỏ cùng ngón giữa của tay trái dùng sức, chỉ thấy một thanh Thủy kiếm trong suốt xuất hiện ở ngón giữa của Thiên Nguyệt Thần, theo sau sử dụng Thủy kiếm làm bị thương ngón trỏ bên tay phải của chính mình.

Thật là lợi hại.

Hai mắt Thiên Nguyệt Triệt lộ ra sùng bái, điều này người cổ đại gọi là người kiếm hợp nhất.

“Đây là thủy hệ ma pháp, thủy nguyên tố là nguyên tố mềm dẻo nhất, lúc người nắm nó trong tay, bản thân không dễ dàng mệt nhọc, nhưng bởi vì thủy nguyên tố mềm dẻo, cho nên đến 99% thường nhân không dễ dàng đem thủy nguyên tố chuyển thành dạng kiếm, cái này đòi hỏi sức mạnh ý chí của bản thân.”

Thiên Nguyệt Thần tỉ mỉ giải thích.

Thiên Nguyệt Triệt không phải không biết, phụ hoàng thân ái của hắn đã từng dùng thủy nguyên tố tạo thành tiểu đao cắt phôi thai của hắn.

Đương nhiên trước khác nay, lúc này Thiên Nguyệt Thần đau hắn, yêu hắn cũng không kịp?

Thiên Nguyệt Triệt tỉ mỉ nghe, cũng cẩn thận nhìn động tác của Thiên Nguyệt Thần.

Chỉ thấy Thiên Nguyệt Thần dùng máu ngón trỏ tay phải vẽ một vòng tròn trên mặt đất, ở bên trong vẽ một ngôi sao năm cánh, theo sau tay phải tung lực bao trùm ngôi sao, trong miệng lẩm nhẩm chú ngữ cổ xưa.

Đợi lúc ngôi sao năm cánh phát ra hồng quang, Thiên Nguyệt Thần thu bàn tay về, đi tới bên người Thiên Nguyệt Triệt.

“Phụ hoàng... ?” Thiên Nguyệt Triệt tiến vào trong lòng Thiên Nguyệt Thần, hai mắt thật to lấp lánh hữu thần nhìn chăm chăm nơi hồng quang phát ra.

Chỉ thấy từ khe ước đi ra một nam nhân vận cẩm y hồng sắc, sắc mặt nam nhân hơi tái, vừa nhìn có chút giống tiểu bạch kiếm, ít nhất ở trong lòng Thiên Nguyệt Triệt, nam nhân nào trắng hơn hẳn đều là tiểu bạch kiếm.

Chẳng qua là nhìn kỹ, sẽ phát hiện trên trán nam nhân có một ấn ký hỏa diễm hồng sắc.

Nam nhân lớn lên rất phiêu lạng, ngũ quan không hoàn mỹ như Thiên Nguyệt Triệt, cũng không giống với vẻ đẹp tuấn mỹ mà quyến rũ người như Thiên Nguyệt Thần, mà xinh đẹp của hắn mang theo một chút nữ tính.

Nhưng cũng có một cỗ khí chất âm lãnh.

Nam nhân lạnh lùng nhìn Thiên Nguyệt Triệt, trong mắt xuất hiện khinh thường, oa nhi nhỏ nhỏ này có lá gan nhìn thẳng hắn.

“Chuyện gì?” Liếc qua Thiên Nguyệt Triệt, nam nhân nhìn Thiên Nguyệt Thần

Thiên Nguyệt Thần gạt gạt vai: “Bảo bối của ta muốn gặp người.”

Tựa hồ Thiên Nguyệt Thần cũng quen với sự lạnh lùng của hắc, cho nên xem thường.

“Hắc? Bảo bối của người? !” Nam nhân tựa hồ đang hỏi, vừa tựa hồ đáp, song ánh mắt đã chăm chú nhìn chăm chăm Thiên Nguyệt Triệt, có lẽ ngay từ lúc vừa bắt đầu, trong nháy mắt Thiên Nguyệt Triệt và hắc nhìn nhau, nhìn Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt, hắc biết Thiên Nguyệt Triệt ở trong lòng nam nhân kia không phải là một hài tử bình thường.

Mặc dù đối với ma pháp Thiên Nguyệt Triệt không hiểu rõ lắm, nhưng hắc biết ký kết khế ước với người chỉ có Tinh Linh, tựa như hắc và Thánh Anh, mà ma thú chỉ cần mình có thể hàng phục nó, nó sẽ vĩnh viễn khuất phục.

Đương nhiên mập mạp nhà hắc không tính, thuận tiện giải thích một chút mập mạp nhà hắc chính là sủng vật kiêm ma thú của Thiên Nguyệt Triệt – Băng tâm.

Cho nên nam nhân trước mắt này cũng là Tinh Linh.

“Phụ hoàng, Tinh Linh không phải là động vật rất thuần khiết rất khả ái sao? Tại sao người này lại khủng bố như vậy?” Thanh âm mềm mại Thiên Nguyệt Triệt lộ ra tò mò cùng một tia sợ hãi.

Tay nhỏ bé của Thiên Nguyệt Triệt nắm vạt áo, đáng thương nhìn Thiên Nguyệt Thần.

Thuần khiết?

Khả ái?

Động vật?

Khóe miệng nam nhân có chút co quắp, tiểu hài tử xấu xa này nói chuyện ma quỷ gì chứ.

Nhìn nhìn lại bộ dạng sợ hãi của hài tử kia, mẹ kiếp, người không hiểu được còn tưởng rằng hắn khi dễ tiểu hài tử xấu xa này, đưa mắt nhìn sang Thiên Nguyệt Thần, phảng phất đang nói: bảo bối của người là như thế sao?

Có thể làm cho nam nhân lạnh lùng này có nét mặt như vậy, bảo bối của hắn quả nhiên là kiêu ngạo của hắn, cho nên Thiên Nguyệt Thần rất tự tin .

“Triệt nhi làm sao biết hắn là Tinh Linh?” Tò mò, rất tò mò.

Nghe Thiên Nguyệt Thần nói như thế nam nhân cũng muốn biết chuyện này, đúng vậy a, tiểu hài tử xấu xa này nói hắn là Tinh Linh, hắn vừa rồi không có lộ ra cái tai của Tinh Linh, cũng không có cánh của Tinh Linh, tiểu hài tử xấu xa này làm sao mà biết được.

“Phụ hoàng... .” Thiên Nguyệt Triệt cố ý làm nũng nhìn Thiên Nguyệt Thần một cái, vấn đề đơn giản như vậy cũng hỏi hắn, Thiên Nguyệt Triệt có chút bất mãn.

Thiên Nguyệt Thần cười vuốt vuốt tay nhỏ bé của Thiên Nguyệt Triệt : không phải ta đang kiểm mặt mũi cho người sao?

“Chẳng qua là... .” Thiên Nguyệt Triệt nhìn chăm chăm cái trán nam nhân một lúc lâu: “Cái thai ký (bớt) của người, ta đã nhìn thấy ở nơi nào đó.”

Thai ký? Khóe miệng nam nhân lại một lần nữa co quắp lên, tiểu hài tử xấu xa này dám đem dấu hiệu hoàng gia của ám Tinh Linh coi là thai ký.

Tinh Linh chia thành ám Tinh Linh cùng quang Tinh Linh, ám Tinh Linh cùng người luyện tập hắc ám ma pháp ký kết khế ước; quang Tinh Linh

cùng người luyện tập quang minh ma pháp ký kết khế ước.

Đương nhiên ám Tinh Linh cùng quang Tinh Linh cũng không có bản chất khác nhau, tựa như đại lục chia thành Mạn La đế quốc hay Sắc Vi đế quốc,...

Người có da vàng và da đen,...

Tinh Linh tộc đương nhiên cũng phân chia chủng tộc.

Hỏa diễm hồng sắc (màu đỏ) trên trán là dấu hiệu của ám Tinh Linh Vương tộc; mà hỏa diễm lam sắc trên trán là dấu hiệu của quang Tinh Linh Vương tộc.

Nhưng là?

Mới vừa rồi tiểu hài tử xấu xa này nói gì ?

Cái thai ký của ngươi, ta đã nhìn thấy ở nơi nào đó.

Đúng rồi, tiểu hài tử xấu xa nói những lời này, chẳng qua là một tiểu hài tử xấu xa mới mấy tuổi, sao có thể gặp Tinh Linh vương tộc?

“A, ta nhớ ra rồi.” Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên kêu lên: “Chẳng qua là, ta thấy cái thai ký tựa hồ là lam sắc.” Nâng đầu nhỏ, mở trừng hai mắt, tựa hồ muốn nói: tò mò đi, các người tò mò đi...

Thai ký hỏa diễm lam sắc?

Thiên Nguyệt Thần cùng nam nhân đều đem ánh mắt tập trung ở trên người Thiên Nguyệt Triệt, nhưng thật lâu lại không nghe thấy hắn nói tiếp.

Mà lúc này Thiên Nguyệt Triệt kiêu ngạo ngẩng đầu, hai chân nho nhỏ bước tiến, rời đi.

“Chờ một chút.” Nam nhân đưa tay muốn kéo y phục trên vai Thiên Nguyệt Triệt.

Trong phút chốc, hai bàn thủy tiễn hướng phía bàn tay nam nhân vọt tới.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 67: Cạm Bẫy

Nam nhân lui thân thể ra phía sau, ngón trỏ cùng ngón giữa nhanh chóng kẹp lấy thủy tiễn, “Phanh” một tiếng, thủy tiễn gãy, thủy nguyên tố tản ra.

“Người... .” Nam nhân không nghĩ tới Thiên Nguyệt Triệt sẽ đột nhiên tập kích hắn, cũng không nghĩ tới Thiên Nguyệt Triệt chỉ là một tiểu hài tử năm tuổi xấu xa, lại có thể vận dụng thủy nguyên tố linh hoạt như vậy.

Mặc dù lực đạo cùng tốc độ không đủ, nhưng nếu đối phó với người bình thường, thế là đủ rồi, hơn nữa có thể ngưng kết thủy nguyên tố trong phút chốc, một thời gian nữa, thành tựu của tiểu hài tử xấu xa này, nói không chừng sẽ vượt qua Thiên Nguyệt Thần.

Thiên Nguyệt Triệt xoay người, mục mâu kim sắc băng lãnh mang theo nồng đậm trào phúng: “Vĩnh viễn đừng chạm ta từ sau lưng, nếu không ta không bảo đảm lần sau có thể khống chế tốt lực đạo cùng tốc độ.”

Tại sao chỉ một câu nói như vậy, thanh âm non nớt như vậy lại khiến mình cảm thấy áp lực?

Dựa theo ý tứ của hắn là hắn hạ thủ lưu tình sao?

“Người là ai?” Ánh mắt sắc bén của nam nhân nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

“Ám Diễm, người khẩn trương quá độ , hắn là con ta, nhớ kỹ.” Thiên Nguyệt Thần ưu nhã đứng dậy, từ long sàng đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Triệt: “Bảo bối, Ám Diễm không phải là Tinh Linh bình thường, hắn là Ám Tinh Linh vương tộc.”

Vương tộc?

Thiên Nguyệt Triệt nhíu hàng lông mày thanh tú, hàng trăm đạo nghi vấn xuất hiện trong mắt hắc.

Như vậy nàng... Chẳng lẽ cũng là?

Thiên Nguyệt Thần biết Thiên Nguyệt Triệt đối với mấy cái này không phải là rất hiểu, dù sao hắc chưa từng nói chuyện này cho tiểu đông tây, cho nên liền ôm lấy tiểu đông tây giải thích: “Tinh Linh chia thành quang Tinh Linh cùng ám Tinh Linh, dấu hiệu hỏa diễm trên trán là dấu hiệu của Tinh Linh Vương tộc, hồng sắc (màu đỏ) là ám Tinh Linh Vương tộc, lam sắc là quang Tinh Linh vương tộc, mà bạch sắc thấu minh (màu trắng trong suốt) là dấu hiệu của Tinh Linh hoàng – vua của hai tộc Tinh Linh.”

“Bạch sắc thấu minh?” Trong lòng Thiên Nguyệt Triệt nói nhỏ một tiếng, hắc chẳng những thấy qua hỏa diễm lam sắc, còn thấy qua bạch sắc thấu minh, thật lâu trước đây thật lâu, lúc hắc vẫn còn ở thế giới kia.

“Ân, bạch sắc thấu minh.” Thiên Nguyệt Thần gật đầu.

“Phụ hoàng, Triệt nhi đã biết rồi, nếu như Triệt nhi nhớ ra sẽ sớm nói cho phụ hoàng.” Trong nháy mắt lại khôi phục bộ dáng hài đồng, chuyện mới vừa rồi phảng phất như chưa từng từng có.

Hai mắt của Ám Diễm thủy chung đặt trên người hài tử này.

Hắc nhìn không ra hài tử này có cái gì khác, nhiều nhất chẳng qua là xinh đẹp một chút, thông minh một chút, không, hoặc là hài tử này không đơn giản .

Nhìn bóng lưng Thiên Nguyệt Triệt rời đi, Thiên Nguyệt Thần cười ôn hòa mà sùng nịch: “Hài tử rất khả ái, phải không?”

Ám Diễm giật giật miệng, không đáng bình luận, hắn chỉ chú ý tính cách kinh khủng của hài tử kia.

Chẳng qua là?

Nếu như hắn không nhìn lầm, trong mắt của nam nhâ kia lóe ra quang mang tình ái, chẳng lẽ...

Thân ảnh Thiên Nguyệt Thần đứng ở cửa, mặc cho gió thổi tán mái tóc đen: “Ám Diễm, trong biển người mênh mông muốn tìm được một người khiến mình có lòng ham muốn thật không dễ dàng, mà hắn, có lẽ cả đời ta cũng chán ghét không được.”

Cả đời a, bao lâu, chẳng qua là tâm đã đắm chìm không thể dứt ra, chỉ nghĩ sùng ái hắn, nhìn hắn...

Ma học viện

Thiên Nguyệt Triệt mang theo băng tấm sợi nổi nhảy vào đại môn ma học viện, trong đình viện, năm cái lão đầu đã sớm chờ, lòng như lửa đốt, còn tưởng rằng hôm nay Thiên Nguyệt Triệt không tới.

“Tiểu oa nhi.” Bạch y lão đầu nhìn thấy bóng dáng hắn tiến vào, lập tức hưng phấn nghênh đón.

“Bạch gia gia, hôm nay Triệt nhi có việc nên chậm trễ.” Thiên Nguyệt Triệt không đợi mấy lão đầu hỏi, liền báo lại: “Nhưng hôm nay Triệt nhi thấy một người rất đẹp, rất đặc biệt nha.”

Thanh âm non nớt cổ ý nâng lên, còn thỉnh thoảng chớp chớp hai mắt thật to, câu nói này khiến mấy lão đầu bởi vì người kia mà tâm tình kích động cỡ nào a.

“Nga? Tiểu oa nhi mau nói cho Bạch gia gia, gặp người như thế nào?” Bạch y lão đầu theo ý của Thiên Nguyệt Triệt mà hỏi, hẳn thấy tiểu oa nhi thảnh thỏ cũng muốn dỗ dành .

Ân?

Thiên Nguyệt Triệt nâng cằm lên nhìn bốn lão đầu khác cũng đang chú ý lắng nghe, nhuận nhuận cổ họng: “Hôm nay Triệt nhi gặp một người, trên trán có ấn ký hỏa diễm lam sắc, hỏa diễm thật xinh đẹp, Triệt nhi rất thích.”

Thiên Nguyệt Triệt lộ ra nét mặt hâm mộ.

“Hỏa diễm lam sắc?” Năm lão đầu trầm miệng một lời.

Năm lão đầu nhất thời chần động, hỏa diễm lam sắc? Chẳng lẽ là Quang Tinh Linh vương tộc.

“Ân, có hỏa diễm trên trán, thật xinh đẹp phải không, cho nên Triệt nhi rất thông minh đi qua hỏi nàng: tỷ tỷ, có thể cho Triệt nhi nhìn hỏa diễm hay không?” Thiên Nguyệt Triệt nói tới chỗ này lại ngừng lại, trong giọng nói hiển nhiên càng thêm cao hứng, nhìn nét mặt sinh động của hắn cũng biết chuyện kể tiếp khẳng định đặc sắc.

“Sau đó thì sao? Sau đó thì sao?” Hồng y lão đầu kéo kéo cánh tay nhỏ của Thiên Nguyệt Triệt, vội vàng hỏi.

“Sau đó tỷ tỷ lại hỏi ta: tiểu đệ, người thích hỏa diễm này sao? Thanh âm tỷ tỷ rất ngọt, trong lòng Triệt nhi mềm nhũn, đương nhiên gật đầu.” Thiên Nguyệt Triệt nói tới đây dừng lại một chút.

Tỷ tỷ?

Người có dấu hiệu Quang Tinh Linh Vương tộc là nữ? Nhưng không đúng?

Năm lão đầu lần nhìn nhau một chút, Quang Tinh Linh vương tộc chỉ có một công chúa, hơn nữa trong truyền thuyết công chúa đã biến mất từ ba trăm năm trước, sao có thể sẽ xuất hiện ở chỗ này?

Là tiểu oa nhi nhìn lầm rồi sao?

“Tiểu oa nhi đừng hành hạ năm lão đầu chúng ta, nói tiếp đi.” Thanh y lão đầu dừng một chút, quyết định nghe cho xong.

“Ân.” Thiên Nguyệt Triệt biết điều đáp ứng: “Nhưng là... .”

Mục mâu tròn trịa đảo trái đảo phải, nhìn năm lão đầu một chút: “Phụ hoàng nói cho Triệt nhi một câu là “đáp lễ”, nếu như Triệt nhi đem chuyện nói tiếp, có phải gia gia sẽ nợ thiếu Triệt nhi một cái nhân tình?”

Ách?

Năm lão đầu có chút phản ứng không kịp, tiểu oa nhi này nói điều kiện với bọn họ, hơn nữa còn hà khắc như vậy?

Nhất thời năm lão đầu một trận thương tiếc, tiểu oa nhi này quả nhiên bị Thiên Nguyệt Thần dạy hư.

Nhưng bọn họ nên nói muốn nghe hay không muốn nghe a?

Nếu như nói không muốn thì không nghe được chuyện về Quang Tinh Linh công chúa, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Năm lão đầu giống như kiến bò trên chảo nóng.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 68: Điều Kiện

“Tiểu oa nhi?” Bạch y lão đầu đáng thương kêu lên: “Có thể tiết lộ một chút cho gia gia hay không?”

Cân nhắc tính toán một chút, tránh mang danh lừa gạt hài đồng.

Nhưng thật ra mọi người đều biết rõ có núi thì có hồ, người nghiêng về hồ mới là sáng suốt, mà năm cái lão đầu này thân là sư phụ của đế vương, đương nhiên kiêu ngạo của bọn họ thì không ai bì nổi.

Loại kiêu ngạo này so với Thiên Nguyệt Triệt mà nói là không hề kém .

“Có thể a, phụ hoàng nói có hỏi tất đáp là hảo hài tử.” Thiên Nguyệt Triệt biết điều gạt đầu, đôi mắt ngây thơ lung linh như một viên minh châu bảy màu.

“Nga? Tiểu oa nhi mau nói cho Hoàng gia gia.” Hoàng y lão đầu kìm nén không được, có chút nóng lòng, thật ra là năm người bọn họ đợi ở chỗ này quá buồn bức , cũng không người đến bồi bọn họ, hiếm khi bệ hạ đưa tiểu oa nhi đáng yêu như thế tới đây.

“Ân.” Thiên Nguyệt Triệt hướng Hoàng y lão đầu mở to hai mắt: “Muốn nói lớn tiếng hay là nói nhỏ a?”

Ách?

Đây là vấn đề gì chứ?

Năm lão đầu lại sửng sốt.

Thiên Nguyệt Triệt đi vào lương đình, ngồi lên cái ghế chuẩn bị cho tiểu hài tử một bên Hồng y lão đầu, hai cái chân đong đưa, giầy da thủ công tinh tế mài mài trên mặt đất, tuyệt không quan tâm đôi giầy trân quý.

“Nếu như Triệt nhi nói quá nhỏ, vạn nhất mấy vị gia gia nghe không được, không phải Triệt nhi sẽ nói vô ích sao? Nhưng nếu như Triệt nhi nói quá lớn, cổ họng Triệt nhi sẽ đau.” Hai mắt rưng rưng đáng thương, khiến tâm mấy lão gia hỏa giao động từng đợt, đã bao lâu không có hài tử nhỏ nhẹ hướng về bọn họ làm nũng như vậy?

“Không sao, tiểu oa nhi không cần nói quá nhỏ, cũng không cần quá to, các gia gia còn trẻ, nhĩ lực hạng nhất.” Thanh y lão đầu mèo khen mèo dài đuôi, phải biết rằng bị Thiên Nguyệt Thần gọi là lão bất tử, làm sao có thể còn trẻ?

“Như vậy a... ?” Thiên Nguyệt Triệt do dự, ánh mắt vừa động, quang mang kim sắc trong mắt nhẹ nhàng lưu chuyển, tạo ra hàng nghìn hàng vạn đạo ánh sáng xinh đẹp: “Triệt nhi còn nhớ rõ lúc trước các gia gia có đề cập tới, để ma pháp của Triệt nhi tiến triển một cách tốt nhất, thì cần vật phụ trợ, phải không?”

Cái này?

Năm lão đầu hai mặt nhìn nhau, không nghĩ tới tiểu oa nhi sẽ nhớ lời của bọn hắn rõ ràng như thế, nếu như tiểu oa nhi có được vật kia, thật là phúc khí, nhưng khả năng có được vật kia và khả năng gặp nguy hiểm không sai biệt là mấy.

Nếu không bọn họ sẽ không ngồi nhìn.

Mà lần này tiểu oa nhi nói ra, vấn đề bị bọn họ cố ý quên lại khơi dậy.

Bọn họ bồi tiểu oa nhi chơi đùa cũng không có nghĩa là bọn họ không tinh táo, ngọc cùng đá là hoàn toàn khác nhau, khí phách đứng trên thiên hạ

của tiểu oa nhi bọn họ cũng thấy rõ.

Chẳng qua là còn nhỏ tuổi đã có khí độ như thế đối với hoàng thất mà nói chưa biết là phúc hay họa, song nhìn bộ hạ sùng nịnh tiểu oa nhi, bọn họ biết bộ hạ của bọn họ đã sớm quyết định đem thái tử vị tặng cho tiểu oa nhi .

Nếu là như vậy, bọn họ càng không thể để cho tiểu oa nhi mạo hiểm, nhưng nếu tiểu oa nhi quả thật cần vật kia, bọn họ có thể...

Thiên Nguyệt Triệt phảng có vẻ thấu tâm tư của bọn hắn, đột nhiên thành thoi mở miệng: “Có nhiều thứ bốn điện hạ thích tự tay có được, chấp tay đợi dâng lên không còn thú vị.”

Thân thể nho nhỏ đứng lên, nhìn ra ngoài đình, đưa lưng về phía bọn họ, trong phút chốc khí chất ngạo thị thiên hạ biểu hiện rõ ràng.

Cho dù Thiên Nguyệt Triệt đưa lưng về phía bọn họ, năm lão đầu cũng có thể cảm giác lúc hắn nói những lời này, trong lòng kia là quyết tâm cùng cuồng ngạo.

Nhất thời, năm lão đầu rõ ràng, sở dĩ tiểu oa nhi này kiêu ngạo không phải chỉ bởi vì hắn là hoàng tử bộ hạ thương yêu nhất, mà bởi vì hắn là Thiên Nguyệt Triệt.

Thân thể nho nhỏ này mang theo linh hồn kiêu ngạo.

Vô luận linh hồn này đầu thai ở trên người ai đều là may mắn của cai quốc, bất hạnh của địch quốc a.

Gió nhẹ nhàng thổi bay mái tóc dài mềm mại của Thiên Nguyệt Triệt, có vài sợi tóc bay xuống trán, trong khoảng thời gian ngắn nhân nhi nho nhỏ lộ ra vẻ xa cách với trần thế, phảng phất đứng ở tầng mây cao nhất, lạnh lùng nhìn hồng trần cuộn cuộn .

Mái tóc thủy phần bao phủ thiên nhiên, đẹp đẽ, trong sáng, đến nay trên khắp đại lục không có màu tóc như vậy, tại sao lại xuất hiện trên người tiểu oa nhi này?

Chỉ một lần thoáng nhìn, cho đến bây giờ luôn có cảm giác mờ mờ ảo ảo.

Thiên Nguyệt Triệt xoay người, ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào năm lão đầu: “Bốn điện hạ thật sự có chút ngạc nhiên, khiến năm vị gia gia cầu cũng không được, không biết đó là thánh vật gì? Năm vị gia gia nên biết, nếu nói ra thì không thể thu hồi, hơn nữa bốn điện hạ tin rằng khắp thiên hạ này không có cái gì bốn điện hạ muốn mà không có được. Nếu không có được liền phá hủy nó, để bản thân khỏi bận tâm.”

Năm vị lão đầu nghe vậy, thân thể bất giác lui về phía sau, “nếu không có được liền phá hủy nó, để bản thân khỏi bận tâm”, lời nói như vậy dễ dàng thốt ra từ trong miệng của một oa nhi năm tuổi.

Song khi tiểu oa nhi nói ra những lời này, giống như đó là điều hiển nhiên, phảng phất đang nói trong thiên hạ không có thứ gì hãn muốn mà không được.

Cường ngạo, duy ngã độc tôn không thua kém Thiên Nguyệt Thần, quả nhiên là phụ tử a.

Năm lão đầu cảm thán, Mạn La đế quốc có lẽ sẽ từ một khắc này thống trị thiên hạ.

“Năm vị gia gia cũng có thể không nói, Triệt nhi về hỏi phụ hoàng, chỉ sợ là làm năm vị gia gia tránh không kịp, phụ hoàng rất thông minh, phụ hoàng sẽ biết năm vị gia gia khiến cho Triệt nhi có hứng thú với đồ vật đó, dựa vào sự sùng ái của phụ hoàng đối với Triệt nhi, mọi việc sẽ rất thú vị a.”

Người...

Năm lão đầu tức giận, tên tiểu tử này cứ nhiên uy hiếp bọn họ?

“Gia gia, Triệt nhi biết, các gia gia quan tâm Triệt nhi, nhưng các gia gia không muốn Triệt nhi trở nên cường đại sao?” Danh sư tự nhiên hy vọng xuất cao đồ, mà chẳng qua hẳn không muốn một ngày nào đó trở thành nhược điểm phụ hoàng, hẳn muốn cùng phụ hoàng đứng trên đỉnh cao nhất.

Một câu của Thiên Nguyệt Triệt nói ra tâm sự của năm lão nhân gia, cũng bởi vì một câu như vậy khiến năm lão đầu cảm động, tiểu oa nhi này thật đúng là tri kỷ a.

“Như vậy, người đem chuyện hỏa diễm lam sắc nói cho chúng ta biết, về chuyện này, để bọn ta thương lượng một chút, được không?” Cuối cùng Hắc y lão đầu cũng nói ra một câu quyết định.

Khiến Thiên Nguyệt Triệt không ngờ tới là ngay cả Hắc y lão đầu cũng quan tâm đến chuyện hỏa diễm lam sắc như vậy.

Nàng...

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 69: Ngũ Hành Thú

“Mọi việc rất tốt, chẳng qua là tỷ tỷ hôn ta sau đó liền đi , tỷ tỷ nói chờ ta có năng lực gọi nàng, nàng sẽ ra gặp ta, nàng còn nói cái này gọi là khế... ước.”

Thiên Nguyệt Triệt cố ý đem hai chữ này nói thật chậm, cũng tăng thêm giọng điệu.

Giống như trong dự liệu của hãn năm lão đầu càng không thể tin, tiểu oa nhi này cùng Quang Tinh Linh vương tộc định khế ước sao? Hay đây chẳng qua là ai đó lừa gạt tiểu oa nhi?

Nếu là lừa gạt... , không không không, với sự thông minh tài trí của tiểu oa nhi căn bản là không thể nào bị lừa, nói cách khác khả năng chuyện này là thật rất lớn.

Nói như vậy, năm lão đầu nhìn nhau một chút.

Cho dù là Tinh Linh cũng có khuynh hướng ma pháp, nhưng không biết ma pháp của công chúa Quang Tinh Linh Vương tộc cùng tiểu oa nhi ký kết khế ước là loại nào? Có dụng ý gì?

Song một khi chủ nhân cùng Tinh Linh ký kết khế ước, trừ phi chủ nhân kêu gọi Tinh Linh, nếu không Tinh Linh không thể nào tự xuất hiện.

“Oa nhi, người biết người là ai, biết người đang làm cái gì sao?” Thanh y lão đầu ngừng lại một chút, hỏi.

“Thanh y gia gia đang lo lắng cho Triệt nhi sao?” Biết năm lão đầu này đối với hần cũng không tệ lắm, chẳng qua là không nghĩ tới mới có mấy ngày ngắn ngủi, mấy cái lão đầu này... : “Gia gia yên tâm, Triệt nhi biết mình đang làm cái gì.”

Từ kiếp trước, khi lão đầu kia chuyển quyền thừa kế gia tộc cho ta, ta liền biết mình phải làm cái gì.

“Năm vị gia gia, Triệt nhi đến nội viện luyện tập, hy vọng trước lúc Triệt nhi hồi cung có thể cho Triệt nhi một đáp án.” Bất kể nơi nào cũng là thế giới cường giả sinh tồn, ngoài cái này, bản thân hần cũng rất có hứng thú với vật kia.

Nhìn bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt rời khỏi tầm mắt của bọn họ, năm lão đầu cau mày nhìn nhau, liên tục không nói gì.

Về Thiên Nguyệt Triệt, hôm nay có thể nói là chân chính nhận thức, lực điện hạ của Mạn La đế quốc quả thật danh dương thiên hạ a.

Chỉ việc hôm nay cũng đủ để cho bọn họ rung động, huống chi buổi lễ sinh thần ngày ấy của bộ hạ.

Mặt trời lặn phía tây, thời gian một ngày trôi qua trong nháy mắt, Thiên Nguyệt Triệt lăm tấm một chút mồ hôi từ trong viện đi ra, năm lão đầu nhất tề đứng ở một bên.

“Tiểu oa nhi... .” Bạch y lão đầu vẫy vẫy tay, nở nụ cười từ ái như cũ, những người không biết chắc chắn cho rằng hần là người thân của tiểu oa nhi.

“Bạch gia gia.” Thiên Nguyệt Triệt tiêu sái đến trước mặt bọn họ, giơ tay nhắc chân thoải mái không lộ ra mệt mỏi, chẳng qua là trên khuôn mặt nhỏ nhắn có mấy phần tro bụi, trên tóc có một số lá cây.

“Tiểu oa nhi, toàn thân của người là?” Hoàn hảo đi đến nội viện luyện tập khẩu ngữ, làm sao qua một ngày lại chật vật như vậy .

Ân?

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu: “Gia gia, đã nghĩ kỹ vấn đề Triệt nhi muốn biết rồi sao?”

Năm người trầm mặc một chút, gật đầu: “Tiểu oa nhi, chúng ta nói việc này cho người biết, nhưng người nhất định phải đáp ứng bọn ta, không nắm chắc mười phần, không được mạo hiểm.”

Thiên Nguyệt Triệt cũng không nóng vội, thành thật gật đầu, kì thực trong lòng đang suy nghĩ: nếu ta muốn đi, cũng sẽ không nói cho các người biết.

“Trong truyền thuyết, lúc tổ tông sáng lập đại lục này, ngũ hành ma pháp phát ra từ một nơi, mà nơi đó gọi là Ma huyền sâm lâm. Nghe nói trong Ma huyền sâm lâm có một ma thú hấp thu tinh khí của thiên địa, tinh hoa của nhật nguyệt, ma thú đó gọi là ngũ hành thú, ngũ hành thú không giống với bất kỳ ma thú nào. Nó chẳng những tinh thông linh tính, hơn nữa còn có thể đồng thời biến chuyển ngũ hành ma pháp, phải biết rằng từ trước đến nay ma thú chỉ có thể tu luyện một loại ma pháp, cho nên thiên hạ đã từng có lời đồn đãi, người có được ma thú này sẽ có được thiên hạ.”

Nga?

Người có được ma thú này sẽ có được thiên hạ?

Cũng không phải là Ý Thiên kiếm cùng Đồ Long đao: “Lời nói vô căn cứ.” Thiên Nguyệt Triệt quyết quyết mũi.

“Có lẽ tiểu điện hạ không tin.” Giọng nói của Hồng y lão đầu trở nên tôn kính: “Nhưng không có lửa thì sao có khói, trong truyền thuyết, ngàn năm

trước từng có người nhìn thấy qua con thú này, bị một nam tử tuyệt đẹp hàng phục, cũng có người nhìn thấy qua nam tử kia mang theo con thú này bay lượn trong thiên địa.”

Nhìn sắc mặt những lão đầu hiện lên sự hâm mộ, Thiên Nguyệt Triệt biết bọn họ không phải muốn ma thú kia, mà chỉ ao ước lúc còn sống có thể được thấy thần thú trong truyền thuyết kia một lần.

“Nếu đã thấy, có thể có bức họa của con thú này không?” Hồng y lão đầu có nói một câu, không có lửa thì sao có có khói, đã có truyền thuyết như vậy, thì cũng có cái gì đó chứng minh nó tồn tại.

“Này... .” Hồng y lão đầu có chút khó xử: “Để cho tiểu điện hạ chê cười.”

Đừng nói không có hình vẽ của ma thú, ngay cả màu da của ma thú họ cũng không biết.

Thiên Nguyệt Triệt cũng không có để ý, chẳng qua là khóe miệng hiện ra nụ cười như có như không, nếu không phải là bịa đặt thì nên có một chút manh mối. Nhưng ngay cả một chút cũng không có, thật giả khó phân biệt .

“Tiểu điện hạ... Tiểu điện hạ... .” Rất xa nghe thấy thanh âm cao vút của Nặc Kiệt truyền đến, chắc là phụ hoàng gọi Nặc Kiệt tới đón hân.

Cho nên Thiên Nguyệt Triệt dừng cuộc nói chuyện, hướng phía năm lão đầu vui vẻ nói: “Gia gia, Triệt nhi phải đi về, hôm nay Triệt nhi đã tặng một phần lễ vật cho năm gia gia nha.”

Cho đến khi bóng dáng của Thiên Nguyệt Triệt biến mất ở cửa, năm lão đầu mới bước vào nội viện.

Thấy tình cảnh bên trong, năm lão đầu nhất thời thả lỏng.

Song, khi bọn hăn thấy bức họa trên vách tường, mười con mắt thiếu chút nữa rớt xuống.

Thiên Nguyệt Triệt viết lại một câu.

Chữ viết thanh tú, mặc dù không tính là có lực mạnh mẽ, nhưng lại phiêu dật cùng tràn đầy khí phách.

Hoàng y lão đầu nhanh chóng đi đến vách tường, chỉ thấy phía sau bức họa có một cơ quan, khởi động, từ trên vách tường xuất hiện một cửa đá, đẩy cửa đá ra đi dọc theo bên trong mật đạo, đến cuối cùng, nghiêm nhiên là một cảnh tượng khác.

Đó là trận pháp thiết lập dựa vào ngũ hành nguyên tố cùng ngũ hành bát quái trong rừng trúc, mà giờ khắc này những thứ gọi là trận pháp kia đã bị phá rồi tinh rồi mù.

Trong trúc trận, ngay cả một cây trúc còn nguyên vẹn cũng không tìm được.

Khó trách trên mặt tiểu oa nhi có chút bẩn, trên tóc cũng có lá cây, nguyên lai tên tiểu tử này tìm tới đây.

Năm lão đầu do dự nhìn tâm huyết cả đời của mình bị hủy mà không biết nên khóc hay nên cười.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 70: Người Theo Dõi

Xe ngựa hoa lệ dừng lại trước đại môn của hoàng cung, thị vệ gác cửa nhìn thấy Nặc Kiệt, nhanh chóng đến hành lễ.

“Tham kiến Nặc tổng quản.”

“Miễn.” Nặc Kiệt mang theo thanh âm trung tính trả lời.

Hắn biết tính cách của Thiên Nguyệt Triệt, nên không nói người ngồi bên trong chính là tiểu điện hạ, xe ngựa chạy thẳng vào cửa cung.

“Nặc Kiệt, bốn điện hạ xuống xe một chút.” Thanh âm thanh thúy bên trong bức rèm che truyền ra, giọng nói nhàn nhạt không để người khác cự tuyệt.

“Vâng, tiểu điện hạ.” Nặc Kiệt xuống xe ngựa, kéo rèm che, đưa tay cung kính ôm Thiên Nguyệt Triệt ra.

Nặc Kiệt ở bên người phụ hoàng cũng đã lâu, trên người đều là mùi vị quen thuộc của Kim Long điện, cho nên Thiên Nguyệt Triệt cũng không có cự tuyệt.

Nhìn nắng chiều lan tràn hoàng cung, Thiên Nguyệt Triệt chỉ lẳng lẳng đứng.

Nặc Kiệt cảm thán, chẳng lẽ tiểu điện hạ muốn học những văn nhân kia, ngâm thơ ca tụng sao?

“Người đi xuống đi, bốn điện đi một mình.” Nếu để cho Nặc Kiệt lẳng lặng đứng như vậy, cũng là làm khó hăn.

Một người hoạt bát như Nặc Kiệt, chắc chịu không được.

“Nhưng là... ?”

Nặc Kiệt nói đến một nửa liền bị Thiên Nguyệt Triệt cắt đứt: “Có Đàn Thành phụng bồi, không có gì đáng ngại.” Huống chi toàn bộ hoàng cung ai dám dả thương hăn.

“Vâng, nô tài cáo lui.”

Cho nên Thiên Nguyệt Triệt chậm rãi đi lên phía trước, Đàn Thành im lặng đi theo phía sau, ám vệ luôn luôn im lặng. Thiên Nguyệt Triệt thỉnh thoảng cũng sẽ nhốn nháo, nhưng tính tình của hăn cực kỳ lãnh tĩnh.

Đột nhiên một áo choàng khoác trên người Thiên Nguyệt Triệt, áo choàng đơn giản của một nam tử, không phải tơ lụa hoa lệ, nhưng sạch sẽ, còn mang một ít mùi vị thành thực.

Thiên Nguyệt Triệt dừng lại, quay đầu nhìn Đàn Thành, chỉ thấy đôi mắt của nam nhân kiên định không có chút nào tạp niệm: “Chủ tử, phong hàn, nếu muốn tiếp tục tản bộ, chắc chắn cảm mạo.”

Thiên Nguyệt Triệt thấy buồn cười, gật đầu, cho dù ai cũng không nghĩ tiểu điện hạ danh dương thiên hạ của Mạn La đế quốc cũng sẽ mặc y phục mộc mạc như vậy.

Chẳng qua là...

Trong lòng Thiên Nguyệt Triệt có một tia buồn bực, y phục chất phác sao có thể ấm áp như vậy.

Loáng thoáng cảm thấy có người theo sát sau lưng bọn hắn, Đàn Thành cảnh giác, tay nắm trường kiếm căng thẳng, muốn rút kiếm ra khỏi vỏ, Thiên Nguyệt Triệt liền ra dấu tay dừng lại.

Người theo dõi có thực lực kém như vậy, chắc chắn không có ác ý: “Đàn Thành, chơi trò mèo vờn chuột, hay là một kiếm giết con chuột thú vị hơn?”

Mày kiếm của Đàn Thành vừa động: “Thuộc hạ rõ ràng, chủ tử, thuộc hạ thất lễ.”

Cánh tay bên phải ôm lấy thắt lưng nhỏ của Thiên Nguyệt Triệt, bóng dáng hai người bay lên không, chợt biến mất.

Nhìn chung quanh, không nhìn thấy người trước mắt, người theo dõi mới từ trong bụi cây đi ra, nguyên lai người này cũng không phải ai khác, mà là Thiên Nguyệt Thiên Ngọc khoảng mười hai, mười ba tuổi, nhưng nhìn chỉ giống hài tử tám, chín tuổi.

Thân thể nhỏ gầy như cũ, sắc mặt vàng vọt, vừa nhìn cũng biết là dinh dưỡng không đầy đủ, mặc dù mặc trên người là y phục hoàng tử, nhưng đã trở nên bạc phếch.

Giày dưới chân đã rách, mơ hồ còn có thể nhìn thấy ngón chân.

Cái trán thanh tú không tự chủ nhăn lại, hơi thở lạnh lùng trên người Thiên Nguyệt Triệt phát ra.

“Mang ta xuống.” Thanh âm không một tia tình cảm.

Nhìn Thiên Nguyệt Triệt từ trên trời giáng xuống, Thiên Nguyệt Thiên Ngọc đầu tiên là một trận kích động, tiếp theo thân thể có chút run run, đôi mắt bất lực vẫn đen bóng như cũ.

“Người tìm ta?” Thiên Nguyệt Triệt xưng “ta”, mà không phải bốn điện hạ, Đàn Thành sừng sốt, nhưng ý nghĩ của chủ tử sao hẳn có thể nhìn thấu.

“Ta... Ta... .” Thiên Nguyệt Thiên Ngọc có chút thẹn thùng, nhìn hài tử tinh xảo trước mắt, nghĩ đến mình, nước mắt ứa khuất bắt đầu mờ lung .

Thiên Nguyệt Triệt cũng không có làm khó hắn, nhưng khí chất cao cao tại thượng kia nhìn liền hiểu ngay.

Phác thông...

Thiên Nguyệt Thiên Ngọc quỳ xuống, người xưa có dạy: trừ thái tử thì các hoàng tử đều có địa vị bình đẳng. Có lẽ Thiên Nguyệt Thiên Ngọc vô tâm, nhưng nơi này người đến người đi, nếu có người nhìn, sẽ hãm hại, nói Thiên Nguyệt Triệt bất nghĩa.

Mà lúc này, không ít người xem kịch vui đi ngang qua cũng nhin không được mà nhìn bọn họ.

“Trước tiên đứng lên đi.” Thiên Nguyệt Triệt không sợ người khác bịa đặt, trên thực tế hẳn thấy hoàng cung còn chưa đủ náo nhiệt, chẳng qua là đối với việc làm hèn mọn của Thiên Nguyệt Thiên Ngọc, hẳn nhìn chói mắt.

“Ta... Không... Ta có việc cầu người, cầu lục điện hạ hỗ trợ, van cầu lục điện hạ” Rõ ràng là đệ đệ của hắn, lại phải vứt bỏ tôn ti thân phận, đối với Thiên Nguyệt Thiên Ngọc mà nói, cảm giác cực kỳ ứa khuất.

Nhưng không có cách nào, cho dù hắn có kiêu ngạo, song đường đường cùng cũng không thể không cúi đầu.

“Người đứng lên, ta nghe người nói một chút rồi quyết định.” Nếu tiện tay giúp hắn cũng được, nhưng nếu có chút khó xử, Thiên Nguyệt Triệt tuyệt không làm người tốt vô nghĩa.

“Ta... Ta... .” Thiên Nguyệt Thiên Ngọc không chịu đứng lên.

“Bổn điện hạ bảo ngươi đứng lên.” Thanh âm của Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên trầm xuống vài phần.

Thiên Nguyệt Thiên Ngọc vừa nghe, lại càng bị hù dọa không dám đứng lên, nhưng nhìn thất cập mắt lạnh lùng của Thiên Nguyệt Triệt, rồi lại không dám không đứng lên.

“Nhớ kỹ, nam nhi tất hạ hữu hoàng kim (nam nhi quỳ gối cũng như vàng).”

Thiên Nguyệt Thiên Ngọc sốt sùng sốt, nhưng vẫn gật đầu, nam nhi tất hạ hữu hoàng kim, những lời này hẳn nhớ kỹ.

Cũng bởi vì những lời này, tạo nên một Thiên Nguyệt Thiên Ngọc bất phàm cả đời.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 71: Van Cầu Người

Thiên Nguyệt Thiên Ngọc đi theo phía sau Thiên Nguyệt Triệt, đây là lần đầu tiên hần đến Kim Long điện, tẩm cung của đế vương đúng là khác biệt một trời một vực so với tẩm cung của phi tần, huống chi Thiên Nguyệt Thần là người rất biết hưởng thụ, sẽ không ủy khuất bản thân của mình.

“Tiểu điện hạ.” Thị vệ Kim Long điện thấy Thiên Nguyệt Triệt đi vào, tất cả đều cúi đầu hành lễ, còn hầu hết không ai biết đến Thiên Nguyệt Thiên Ngọc phía sau.

Thiên Nguyệt Triệt cũng không thể trách , gật đầu liền vào tẩm cung, lúc này phụ hoàng vẫn còn Ngự thư phòng, Thiên Nguyệt Triệt không thích đi giày khi ở trong Kim Long điện, chân cũng không cần quấn.

Cả ngày đều phải đi giày da, lâu dài sẽ dễ bị phù chân, cho nên ở Kim Long điện hần đều mang dép, đương nhiên đó là theo cách gọi của Thiên Nguyệt Triệt.

Mà lúc này Thiên Nguyệt Triệt ngồi trên ghế nhỏ, Đàn mang nước ấm đi vào, giúp Thiên Nguyệt Triệt rửa chân, thuận tiện đem dép lông đi vào cho hần.

“Chủ tử có muốn tắm rửa không?” Nhìn Thiên Nguyệt Triệt có chút mệt mỏi, hơn nữa Thiên Nguyệt Triệt đều có thói quen tắm rửa mỗi ngày.

“Không, tối nay chờ phụ hoàng trở lại rồi cùng nhau tắm, trong dục trì thả chút lá trà.” Lá trà có thể tiêu trừ mệt nhọc.

“Vâng.” Đàn cung kính lui xuống.

Thiên Nguyệt Triệt rời khỏi ghế, ngồi lên trường tháp, mềm mại tương đối thoải mái, hưởng chi bình thường hân và phụ hoàng cũng thích ngủ trưa ở đây, thậm chí mềm mại đều có hương vị của phụ hoàng.

“Người có thể nói.” Thấy Thiên Nguyệt Thiên Ngọc còn ngây ngốc nhìn chung quanh Thiên Nguyệt Triệt mỉm cười mở miệng, nếu như lúc mới bắt đầu bọn họ đối vị trí cho nhau, không biết kết quả sẽ như thế nào?

Nhưng Thiên Nguyệt Triệt biết, hân tuyệt đối không phải là cái dạng này.

“A? Nga, lực điện hạ... Van cầu người... Van cầu người cứu... cứu ma ma.” Nói tới đây thanh âm Thiên Nguyệt Thiên Ngọc bắt đầu nghẹn ngào, thậm chí khóc ồ lên, ma ma là thân nhân duy nhất của hân.

“Ma ma?” Thiên Nguyệt Triệt đang nhớ lại ma ma già nua đêm đó: “Bà ấy làm sao vậy?”

“Ma ma ngã bệnh , van cầu người, van cầu người cứu ma ma... .” Thiên Nguyệt Thiên Ngọc vừa nói vừa chuẩn bị quỳ xuống, nhưng nghĩ tới lời nói lúc trước của Thiên Nguyệt Triệt, liền dừng lại.

Không biết thế nào, hân nghĩ, nếu bây giờ hân quỳ, lực đệ kiêu ngạo này chắc chắn sẽ không cứu ma ma .

“Bà ấy ngã bệnh , người cầu ta có ích gì, đi tìm y liệu sư a.” Thiệt là, mặc dù kiếp trước hân là học sinh viện y học, mặc dù hân đã từng là người giải phẫu giỏi nhất, nhưng bây giờ, căn bản là không thể nào .

“Ta... Ta không biết đi nơi nào tìm, trong viện không có ai, hơn nữa tất cả mọi người không để ý tới ta, tìm y liệu sư, ta không có tiền.” Gương mặt vàng vàng có chút thẹn thùng đỏ ửng: “Van cầu người, cứu ma ma, chỉ cần

người cứu ma ma, cái gì ta cũng đáp ứng người, sau này nhất định ta sẽ báo đáp người .”

“Báo đáp?” Thiên Nguyệt Triệt bước xuống đất, đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Thiên Ngọc, khuôn mặt ôn hòa nhỏ nhắn hiện ra sự khinh thường, khóe miệng cong lên: “Người có thể báo đáp ta cái gì, người có đồ vật gì mà ta không có, hoặc chỉ cần ta muốn, phụ hoàng sẽ cho ta, người nói người còn có thể báo đáp ta cái gì?”

Tiểu tử này thật không biết tự lượng sức mình , có một số việc, không làm được thì đừng dễ dàng hứa hẹn.

Thân thể Thiên Nguyệt Thiên Ngọc run lên, đúng vậy a, hẳn là hoàng tử phụ hoàng thích nhất, tất cả mọi người nói hẳn là bảo bối của phụ hoàng, những thứ trân quý nhất thiên hạ đều ở trong cung, chỉ cần hẳn muốn, còn có gì không được.

“Nhưng, chỉ cần suy nghĩ, chắc chắn sẽ có, có việc chỉ ta mới có thể làm, van cầu người, van cầu người cứu ma ma.” Nhìn nét mặt cố nén khóc kia, đột nhiên Thiên Nguyệt Triệt nhớ lại kiếp trước, về người anh trai chỉ hơn mình mấy tuổi, đáng thương cầu xin mọi người, cầu mọi người không mang mình đến cô nhi viện.

Tâm Thiên Nguyệt Triệt nhói lên một chút, phân phó Đàn Thành: “Gọi y liệu sư tới tới Chiêu Nghi Cung cho bốn điện hạ.”

Chiêu Nghi cung còn hiu quạnh hơn so với lãnh cung.

Đêm hôm đó Thiên Nguyệt Triệt đã tới một chuyến, chỉ là lúc ấy quá muộn, Thiên Nguyệt Triệt cũng không có tâm tình nhìn ngắm nơi này, hôm nay thấy được, phụ hoàng thật đúng là nơi dày nơi mỏng a.

Nhớ đến Đàn từng nói qua với hân, hậu cung là tổng quản phủ nội vụ cùng Hoàng quý phi xử lý, một chiêu nghi thất sủng không quan trọng, hiển nhiên không là gì trong mắt Hoàng quý phi ưu nhã kia.

Như vậy chuyện ở nơi này cũng không phải là chú ý của nàng, chuyện tình có vẻ là do phủ nội vụ quyết định.

Hình như tổng quản phủ nội vụ tên là Đức Khoa.

Đi theo Thiên Nguyệt Thiên Ngọc tới phòng của ma ma.

“Chủ tử coi chừng.” Bên trong phòng có một cánh cửa, Đàn tỉ mỉ nhắc nhở.

Bước qua cánh cửa, ma ma lần trước gặp mặt còn khỏe mạnh, lúc này mặt mày đã tím tái, dựa vào học thức của bản thân, Thiên Nguyệt Triệt biết lão ma ma không còn sống được bao lâu.

Mặc dù khí trời thánhtư của Mạn La đế quốc thập phần ôn hòa, nhưng ở một nơi rách rưới đến chần bông cũng không có, sẽ dễ dàng bị phong hàn.

“Đàn, người trở về Kim Long điện, phân phó người chuẩn bị chần cùng y phục, thức ăn mang tới nơi này, đồng thời gọi một cung nữ và một thái giám nhanh nhẹn tới đây.” Ca ca, không biết ở trên địa cầu người sống có tốt không?

Không có ta, người có còn hiếu thánhtư như trước?

Qua một nén nhang, ngoài Chiêu Nghi Cung có tiếng ồn ào, kỳ quái, sao lúc này mà bên ngoài vẫn ầm ĩ như vậy?

Thiên Nguyệt Triệt giơ chân lên, bước ra ngoài.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 72: Sói Và Dê

“Đây là chuyện gì?” Thanh âm trong trẻo của Thiên Nguyệt Triệt khiến tình cảnh nhốn nháo yên tĩnh trở lại.

Trước cửa Chiêu Nghi Cung cũng không xảy ra chuyện gì khủng khiếp, chỉ là bọn thị vệ rút kiếm chĩa vào Đàn Thành, mà Đàn Thành rút kiếm gác trên cổ y sư.

Sở dĩ bọn thị vệ vẫn chưa hành động, là bởi vì Đàn Thành thường xuyên lui tới Kim Long điện, hơn nữa đều đi theo phía sau tiểu điện hạ, tất cả mọi người đều không dám thất lễ.

Nhưng y liệu sư thì khác, ở Mạn La đế quốc thậm chí là toàn bộ đại lục, y liệu sư đều là công việc vô cùng cao thượng, mà lúc này lại bị người khác gác kiếm trên cổ kéo đi, rất không lễ độ.

“Tham kiến tiểu điện hạ.” Bọn thị vệ thu hồi kiếm trong tay, hướng Thiên Nguyệt Triệt hành lễ.

“Miễn.” Tay nhỏ bé vung lên, đi tới trước mặt Đàn Thành, không dư thừa lời nói, chỉ có đơn giản hai chữ: “Lý do?”

“Hồi chủ tử, thuộc hạ phụng mệnh chủ tử đi y liệu viện mời y liệu sư tới Chiêu Nghi Cung, nhưng y liệu sư không ở đó, chỉ có vị y liệu sư này, cho nên thuộc hạ liền mời vị y liệu sư này tới đây, cho dù thuộc hạ đã dùng danh nghĩa của tiểu điện hạ mời mà hăn vẫn không đáp ứng, bởi vậy đành vô lễ với hăn.” Đàn Thành giải thích.

Nga?

Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi nhìn bọn thị vệ hướng hần hành lễ sau đó nhìn y liệu sư đang run run không ngừng, từ bộ dáng của hần cũng biết lời nói của Đàn Thành không giả.

“Đàn Thành, đưa hần về y liệu viện, sau đó đi tới Ngự thư phòng, xin thánh chỉ của phụ hoàng đi mời hần.” Sắc mặt Thiên Nguyệt Triệt không chút nào biến hóa, nhưng chỉ có Đàn Thành biết, chủ tử làm như vậy mới lãnh khốc.

Chuyện này tới tai bệ hạ, sẽ thành chuyện lớn.

“Tiểu điện hạ tha mạng... Tiểu điện hạ tha mạng a... Vì thần thật không biết là tiểu điện hạ muốn tìm vi thần... Thỉnh tiểu điện hạ tha mạng a... .” Người này vừa mới vào y liệu viện, đối với chuyện của Thiên Nguyệt Triệt cũng đã được nghe không ít.

Hôm nay lúc Đàn Thành đến tìm hần, hần thực bất ngờ, nhưng tiểu điện hạ phải ở Kim Long điện mới đúng, Chiêu Nghi cung là cung điện tiêu điều, toàn bộ người trong hoàng cung đều không quan tâm, cho nên hần liền cho rằng người cao quý như Thiên Nguyệt Triệt không thể nào xuất hiện tại đó.

Vì vậy hần cảm thấy Đàn Thành đang nói dối, mới không chịu đi.

Chiêu Nghi cung nghèo nàn, chắc chắn không có tiền thưởng, chuyện trong hoàng cung hần đều tìm hiểu hết.

Hừ.

Thiên Nguyệt Triệt khinh thường liếc nhìn y liệu sư kia, sau đó nói với thị vệ bên cạnh: “Các người đi trước đi.”

“Vâng.” Bọn thị vệ cung kính lui xuống.

“Người đứng lên, cứu sống người ở bên trong cho ta, bốn điện tạm tha cho mạng chó của người.”

Lúc này Đàn đã ôm chần, mang theo cung nữ ở Kim Long điện đến Chiêu Nghi cung.

“Đàn, người đến phủ nội vụ, đem những đồ Chiêu Nghi Cung thiếu bổ sung cho đầy đủ, nếu ai dám phản đối, đánh cho bốn điện hạ, mọi việc bốn điện hạ gánh vác.”

“Vâng.” Mắt Đàn lóe sáng, mang theo tâm tình sung sướng rời đi.

Bên giường bệnh của ma ma, y liệu sư chảy mồ hôi, tay chân có chút phát run, rồi lại phải tập trung lực chú ý xem bệnh.

“Thế nào?” Thanh âm có chút lãnh, thái độ khinh thường. Đây mới thực sự là Thiên Nguyệt Triệt.

Rời đi ôm ấp của Thiên Nguyệt Thần, hẳn là hoàng tử cao cao tại thượng.

“Bẩm... Bẩm tiểu điện hạ, bệnh của ma ma đã nguy kịch, lực phủ ngũ tạng đều bị tắc nghẽn, miễn cưỡng chỉ có thể dùng được duy trì mấy ngày, tiểu điện hạ tha mạng a... Vì thần đã tận lực.” Vừa nói y liệu sư lại hướng phía Thiên Nguyệt Triệt quỳ xuống.

“Người đi kê đơn, sau đó lập tức đưa dược tới đây, mấy ngày tiếp theo người sống ở chỗ này, chiếu cố cuộc sống của ma ma cùng ngũ hoàng tử, nhớ kỹ hẳn là ngũ hoàng tử của Mạn La đế quốc.” Câu nói cuối cùng nhấn mạnh thêm mấy phần, y liệu sư là người thông minh, hẳn hiểu ý tứ của Thiên Nguyệt Triệt.

Lúc này bảo vệ mạng nhỏ mới là quan trọng nhất.

“Đàn Thành, cùng bốn điện tới phủ nội vụ xem náo nhiệt.” Không biết nha đầu kia sẽ gây ra chuyện gì.

“Vâng.” Bình thường Đàn Thành nói rất ít, tính cách trầm lặng, điểm này rất được lòng Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt đi vài bước, Thiên Nguyệt Thiên Ngọc cẩn cẩn dục dục đi theo: “Cái kia... Cám ơn người.” Mặc dù biết cuối cùng ma ma vẫn khó thoát khỏi cái chết, nhưng hôm nay, những chuyện Thiên Nguyệt Triệt làm đủ giúp cả đời hắc sống thoải mái.

Thiên Nguyệt Triệt dừng lại một chút nhưng không quay đầu lại, sau đó rời đi.

Bên ngoài Chiêu Nghi Cung cây cối đều già cỗi, đường đi tới phủ nội vụ, Thiên Nguyệt Triệt chưa quen thuộc, nhưng đối với một ám vệ như Đàn Thành, không có chỗ nào trong cung hắc không biết.

“Người đang thắc mắc.” Đêm an tĩnh, trải qua việc âm ỉ vừa rồi, nhất thời lại có thêm mấy phần sinh khí, đột nhiên thanh âm nhẹ nhàng của Thiên Nguyệt Triệt tràn ra.

“Thuộc hạ không dám.” Đàn Thành thành thực nói, ở trước mặt Thiên Nguyệt Triệt, nếu phủ nhận thì có vẻ quá mức yếu ớt, hắc là nam nhân, huống chi Thiên Nguyệt Triệt đã từng đã nói, nếu như hắc không tìm được lý do sống, thì đem tính mệnh giao cho Thiên Nguyệt Triệt, bởi vậy đến nay hắc chỉ vì Thiên Nguyệt Triệt mà sống.

“Bốn điện hạ cho người quyền lợi này.” Đối với người của mình, Thiên Nguyệt Triệt luôn luôn thoải mái.

Đàn Thành do dự một chút, không biết nên mở miệng thế nào: “Đúng là thuộc hạ thắc mắc, Thiên Nguyệt Thiên... Ngũ hoàng tử chỉ là một nhân vật nhỏ bé trong hoàng cung, thậm chí ngay cả một thái giám bên cạnh nường nường cũng mạnh hơn hẳn... .”

Nhưng không biết tại sao chủ tử phải hao hết tâm lực giúp hẳn? Những lời này Đàn Thành không hỏi, nhưng Thiên Nguyệt Triệt biết.

“Có một loại người là dê khoác da sói, cáo mượn oai hùm, ngoài ra còn một loại người là sói đội lốt cừu, chẳng qua là tấm da kia chưa được trút bỏ.” Thiên Nguyệt Triệt mỉm cười giải thích, cho dù là chủ tử, cũng không nên xem thuộc hạ như nô tài.

“Ý của chủ tử là ngũ hoàng tử còn chưa trút bỏ da dê để thành sói?” Cái này có chút ý tứ, Đàn Thành bất giác cười nói, mong rằng ngũ hoàng tử không làm cho chủ tử thất vọng.

“Ha ha... .” Tiếng cười như chuông bạc của Thiên Nguyệt Triệt truyền ra, thanh âm có chút sáng lãng: “Đây là người nói, bốn điện hạ chưa mở miệng.”

Hắn đang đợi, chờ Thiên Nguyệt Thiên Ngọc thực hiện câu nói kia: chỉ cần suy nghĩ, chắc chắn sẽ có, có việc chỉ ta mới có thể làm.

Việc giúp đỡ này đối với Thiên Nguyệt Triệt mà nói chỉ là tiện tay mà thôi, nhưng hẳn tò mò, tò mò một hoàng tử có hoàn cảnh như vậy có thể làm được đến mức nào.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 73: Phủ Nội Vụ

Đã biết chủ tử không đơn giản, còn nhỏ tuổi lại sở hữu khí khái và sự khôn ngoan như nam nhân thành thực, nhưng cho đến hôm nay Đàn Thành phải thừa nhận hẳn đi theo một chủ tử không biết giỏi đến cỡ nào.

Minh châu quá sáng, cho nên ban đêm sẽ khiến người ta quên những hạt châu khác, nhưng được ở bên cạnh chủ tử, cho dù hẳn có chói mắt hơn nữa, người có thể đi theo bên cạnh hẳn đều cảm thấy vinh hạnh vô cùng.

Có lẽ khắp Mạn La đế quốc, được coi trọng nhất không phải là các gia tộc, mà là tùy tùng theo cạnh chủ tử này.

“Về dữu thử, liên tục không có tin tức gì sao?” Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

“Vâng, kể từ sau khi nhị hoàng tử phái người đưa tới, bên Cẩm Hoa Cung cũng liên tục không có động tĩnh, thuộc hạ có đi xem qua, dữu thử vẫn ở Cẩm Hoa cung hưởng thụ cẩm y ngọc thực.”

Cẩm Hoa Cung? Rốt cuộc đang đùa cái gì? Thân thể này của hẳn có vị trí gì đối với mẫu phi, hoặc là có vị trí gì đối với gia tộc sau lưng mẫu phi?

Chẳng qua là, cẩm y ngọc thực?

Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu nhìn Đàn Thành một cái, mới ngần ngừ mấy ngày, ám vệ này đã thay đổi rất nhiều, có lẽ chính hẳn còn không phát hiện, không khí không còn trầm lặng như trước đây.

Đây là một chuyện tốt, nhưng đối với chủ nhân mà nói, nét mặt quá mức phong phú cũng không phải là một chuyện tốt.

“Chủ tử... ?” Lúc đầu Đàn Thành còn có thể bình tĩnh nhận ánh mắt của Thiên Nguyệt Triệt, nhưng im lặng cùng một hài tử nhìn nhau thật sự không quen, huống chi người này là chủ nhân của hắn.

Cho nên Đàn Thành nhắm mắt lại.

Thiên Nguyệt Triệt khẽ nở nụ cười: “Đàn Thành, có lẽ có một ngày người sẽ phát hiện ý nghĩa khi được sống, nhưng ta không phải là một người nhân từ.”

Giống như tuyên bố, lại giống như cảnh cáo.

Tim Đàn Thành nhảy lên, hắn biết ý tứ của Thiên Nguyệt Triệt: “Không có ngày đó.”

Đàn Thành thấp giọng nói, như chứng minh cái gì đó, nhưng chính hắn cũng không biết, tại sao không có một ngày như vậy, tại sao có thể khẳng định hắn vĩnh viễn không phản bội Thiên Nguyệt Triệt.

Chỉ là trong lòng phảng phất có một thanh âm càng kiên quyết hơn so với chính mình.

Sẽ không sao?

Thiên Nguyệt Triệt cười không nói.

Phía trước chính là phủ nội vụ, có mấy bóng người loáng thoáng ở rất xa, mà ở phía bên này Thiên Nguyệt Triệt còn có thể nghe thấy một chút tiếng ồn.

Rảo bước tiến lên cửa, bên trong càng âm ỉ hơn.

“Có chuyện gì? Lấy ít đồ cũng gây ra chuyện lớn như vậy?” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Thiên Nguyệt Triệt vang lên ở cửa, trên thực tế hẳn rất thích nhìn thấy tình cảnh này.

Mà Đàn hiển nhiên cũng hiểu rõ tâm tư của hẳn, vừa rồi Thiên Nguyệt Triệt đã nói: nếu có phản kháng cứ việc đánh, mọi việc có bốn điện hạ gánh vác.

“Chủ tử... .” Đàn quay đầu lại, hướng phía Thiên Nguyệt Triệt khóc lóc kể lể.

Tổng quản phủ nội vụ không có ở đây, ngồi ở trong sảnh đường chính là phó tổng quản phủ nội vụ, hẳn nào có cái phúc được thấy Thiên Nguyệt Triệt, lúc này nghe Đàn hô lên, liền nhìn mấy lần.

Song cái giá phải trả rất lớn.

“Sao vậy?” Nhàn nhạt hỏi, ánh mắt liếc về phía phó tổng quản phủ nội vụ.

Bị mục mâu kim sắc băng lãnh của Thiên Nguyệt Triệt đảo qua, phó tổng quản kia run lên, ánh mắt quá sắc bén.

“Chủ tử không biết, nô tỳ mới vừa phụng mệnh chủ tử thay ngũ hoàng tử tới lấy tài vật mỗi tháng hẳn được phân phát, kết quả là công công này to gan không chịu đưa. Hẳn nói mỗi tháng phủ nội vụ đều phát tài vật cho các cung, hơn nữa có Hoàng quý phi đứng đầu hậu cung tự mình xem qua, không thể có chuyện ngũ hoàng tử không được nhận, nếu có chuyện như vậy thì tài vật vẫn còn ở đây. Cho nên hẳn cự tuyệt nô tỳ, nô tỳ cùng hẳn lý luận, kết quả công công thật to gan, chưa nói được ba câu đã sai những công công kia đánh đuổi nô tỳ ra bên ngoài. Dù sao nô cũng là khuê nữ yếu đuối, sao những công công kia có thể động tay động chân trên người nô tỳ, huống chi chuyện chủ tử phân phó nô tỳ chưa làm xong, nên không thể rời đi.”

Thiên Nguyệt Triệt nghe Đàn nói, mở miệng hướng phía phó tổng quản phủ nội vụ hỏi: “Có chuyện này sao?”

Vừa rồi phó tổng quản phủ nội vụ có nghe Đàn nói chủ tử nhà nàng là tiểu điện hạ, bây giờ lại thấy một tiểu hài tử xấu xa như vậy, tự nhiên không để vào mắt, nghĩ tới liền có chút khinh thường: “Tài vật ở hậu cung luôn luôn có Hoàng quý phi nương nương xem qua, sau đó phủ nội vụ mới phân phát, tiểu cung nữ này không biết tốt xấu đến đây gây chuyện, chúng ta mềm lòng mới không so đo với nàng. Nếu có vấn đề gì, chúng ta sẽ bẩm báo Hoàng quý phi nương nương để nàng định đoạt.”

“Làm càn.” Không đợi Thiên Nguyệt Triệt mở miệng, Đàn Thành tiến lên nhanh chóng cho phó tổng quản hai cái tát.

Phó tổng quản bị đánh đến choáng váng đầu óc, may mắn có tiểu thái giám một bên đỡ hăn: “Người là cái gì mà dám đánh ta?”

Đàn Thành không chút biểu tình đi ra phía sau Thiên Nguyệt Triệt, cung kính kéo đến một cái ghế ngồi.

Thiên Nguyệt Triệt ngồi lên cái ghế, nhìn bốn phía chung quanh: “Bốn điện hạ là lục hoàng tử của Mạn La đế quốc, không được giáo huấn người sao?”

Đôi mi thanh tú nhú lại, mang theo tiểu ý.

“Người...” Phó tổng quản kêu ngạo như thường: “Lục điện hạ dạy dỗ chúng ta cũng phải có quy củ, mặc dù chúng ta là nô tài, nhưng cũng là phó tổng quản phủ nội vụ.”

“Đàn Thành.” Thiên Nguyệt Triệt kêu.

“Vâng.” Đàn Thành tiến lên một bước lại cho phó tổng quản một cái tát, phó tổng quản không đứng vững liền ngã xuống.

Thái giám chung quanh giận dữ nhưng lại không dám nói.

“Người... Người... .” Phó tổng quản run rẩy chỉ ngón tay, thanh âm bèn nhọn kêu lên.

Lúc này ở cửa lại truyền đến một trận ầm ỹ, nguyên lai là tổng quản phủ nội vụ – Đức Khoa được tiểu thái giám gọi tới.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 74: Cầu Nô Tài

Đức Khoa được tiểu thái giám thông báo, đại khái đã biết chuyện ở đây, đi vào cửa liền hướng Thiên Nguyệt Triệt nở nụ cười: “Nô tài không biết tiểu điện hạ sẽ quang lâm phủ nội vụ, có việc rời đi, thỉnh tiểu điện hạ thứ tội.” Mặc dù Đức Khoa chưa từng gặp hài tử xinh đẹp như tinh linh trong truyền thuyết này, nhưng chỉ cần nhìn một cái hân có thể khẳng định hài tử đang ngồi trên ghế chính là Thiên Nguyệt Triệt. Gương mặt non nớt tự tiểu phi tiểu, y phục hoa lệ, khí chất đẹp đẽ mà kiêu ngạo, đúng là do đế vương sủng mà ra.

Hồng bảo thạch trên cổ áo nghe nói là bảo thạch quý giá nhất trên khắp đại lục, đi dép lông, nhìn qua non nớt, cũng lộ ra chút nhu mì, song mục mâu kia phi thường thông tuệ.

Đức Khoa cúi lưng hành lễ, mà Thiên Nguyệt Triệt chỉ lẳng lặng nhìn thẳng hân, Thiên Nguyệt Triệt không có mở miệng, Đức Khoa cũng không dám đứng thẳng lên.

“Miễn.” Thật lâu sau thanh âm thanh thúy của Thiên Nguyệt Triệt truyền ra: “Chẳng qua là bốn điện hạ nghe ngũ ca nói gần đây cuộc sống của hân không thoải mái, tài vật tháng này còn chưa tới nhận, bốn điện hạ thấy ngũ ca đi lại bất tiện, liền phân phó Đản tới nhận thay. Song nô tài này nói tài vật của Chiêu Nghi Cung đã nhận, bốn điện cũng có chút nghi ngờ, là ngũ ca nhớ lầm, hay là bốn điện nghe lầm, hoặc là phủ nội vụ nhớ lầm?”

Thanh âm Thiên Nguyệt Triệt phi thường mềm nhẹ, nhưng Đức Khoa nhin không được mà đổ mồ hôi lạnh.

Nếu nói ngũ hoàng tử Thiên Nguyệt Thiên Ngọc nhớ lắm , vạn nhất chuyện này tra ra, đến lúc đó thì phiền toái.

Nếu nói là Thiên Nguyệt Triệt nghe lắm, chính là càng không xong, ai cũng biết tiểu điện hạ là hoàng tử bảo bối của bộ hạ, đặc tội tiểu điện hạ chính là trực tiếp đặc tội bộ hạ.

Người dưới quyền Đức Khoa phụ họa: “Hồi tiểu điện hạ, là phó tổng quản nhớ lắm, tháng này ngũ hoàng tử chưa tới nhận tài vật, nô tài lập tức phân phó người dưới đi chuẩn bị, để tiểu điện hạ mang về.”

“Không cần.” Thân thể nho nhỏ nhảy xuống ghế: “Phụ hoàng đang chờ bốn điện hạ dùng văn thiện, bốn điện hạ phải về Kim Long điện, cứ đem những tài vật này tới Kim Long điện đi.”

Cái gì?

Đức Khoa vừa nghe, tâm càng thêm kinh hoảng, đưa... Đưa tới Kim Long điện, vạn nhất bộ hạ hỏi...

Thiên Nguyệt Triệt quay đầu lại nhìn hắn một cái, nụ cười trên khóe miệng càng sâu.

“Đúng rồi, Đức tổng quản.” Thiên Nguyệt Triệt đi tới cửa, đột nhiên mở miệng: “Trước mặt bốn điện hạ Đức tổng quản cũng tự xưng là nô tài, như vậy tên gia hỏa nằm trên mặt đất nên tự xưng gì?”

Đức Khoa không rõ tại sao Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên hỏi như thế.

Nhưng phó tổng quản nằm trên mặt đất nghe được câu này, thân thể càng run rẩy.

“Hồi điện hạ, đương nhiên là nô tài.” Đức Khoa là người thông minh, vừa nhìn phó tổng quản, liền hiểu ý tứ của Thiên Nguyệt Triệt.

“Thật sao?” Thiên Nguyệt Triệt nghiền ngẫm lời của Đức Khoa: “Nếu Đức tổng quản không nhắc nhở, bốn điện hạ còn tưởng rằng là “chúng ta” chứ? Bốn điện hạ tạ ơn Đức tổng quản nhắc nhở. Nhưng mà... .”

Thiên Nguyệt Triệt xoay người, lại đi đến bên cạnh phó tổng quản, giơ chân nâng cầm phó tổng quản lên: “Sau này kêu cầu nô tài đi, cầu nô tài... Cầu nô tài... Cái tên này không tệ.”

Cho đến khi bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt biến mất ở cửa của phủ nội vụ, phó tổng quản tê liệt nằm hăn xuống.

Đức Khoa đi tới ngồi xuống ghế, vung tay bảo người trong phòng lui ra.

“Thúc thúc?” Phó tổng quản bò đến bên chân Đức Khoa: “Thúc thúc, lần này ngài nhất định phải cứu cháu a, thúc thúc... .”

Đức Khoa một cước đá văng thân thể phó tổng quản ra: “Thằng nhóc, hôm nay chúng ta bị người hại thảm .”

Đức Khoa đứng lên khỏi ghế, hai tay nắm thật chặt, giống như là đang tự hỏi. Chuyện của ngũ hoàng tử có thể lớn có thể nhỏ, phải xem ý tứ của tiểu điện hạ, nhưng hôm nay tiểu điện hạ lại nói đem những thứ kia tới Kim Long điện.

Nhìn bộ dáng tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này.

“Đều là do súc sinh người, tiểu điện hạ mà người cũng dám đắc tội, bình thường chúng ta đã nói với người như thế nào?”

“Thúc thúc, ngài nói, dời mắt toàn bộ hoàng cung trừ Hoàng quý phi, Trữ quý phi không thể đắc tội, những thứ khác đều không phải lo.” Phó tổng quản cường điệu, Hoàng quý phi, Trữ quý phi là người hăn biết, cũng cố ý đi xem để nhớ, để tránh mình không cẩn thận mà đắc tội: “Thế nhưng ngài chưa nói những người khác trong cung.”

“Đầu người nằm ở đũng quần sao, Kim Long điện là tẩm cung của bệ hạ, còn cần chúng ta thông báo sao?” Đức Khoa Hỏa lớn tiếng rống, đáng lẽ không nên để cho tiểu súc sinh này tiến cung.

“Nhưng cháu không nhận ra tiểu tử kia.” Phó tổng quản biện minh cho mình.

“Khốn nạn.” Đức Khoa tức đến phát run: “Người cho là trong hoàng cung có người thứ hai dám giả mạo hãn sao? Người còn dám ở trước mặt hãn tự xưng chúng ta, đầu óc người chỉ chứa nước sao?”

“Thúc thúc, cháu... Thúc thúc ngài cứu cháu đi... Cháu không muốn chết a... .” Mục đích mà Thiên Nguyệt Triệt muốn bọn họ đem đồ vật đến Kim Long điện rất rõ ràng.

“Nói nhảm, đương nhiên chúng ta không thể để cho người chết, việc này không nên chậm trễ, trước tiên người đem đồ đến Kim Long điện, còn chúng ta đi đến chỗ Hoàng quý phi.”

Toàn bộ hoàng cung, có thể cứu tiểu súc sinh này chỉ có Hoàng quý phi nương nương.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 75: Hí

Rời khỏi phủ nội vụ, tâm tình Thiên Nguyệt Triệt thoải mái tới cực điểm.

Cuối cùng hoàng cung buồn tẻ đã náo nhiệt .

Rảo bước tiến vào Kim Long điện, Thiên Nguyệt Thần đang ngồi bên bàn ăn nhìn hẩn.

“Phụ hoàng.” Hiện ra nụ cười sung sướng, Thiên Nguyệt Triệt đi tới bên cạnh Thiên Nguyệt Thần, mở hai tay ra, Thiên Nguyệt Thần ôm lấy, thuận tiện cởi dép xuống, xoa chân ngọc tuyết trắng, lại phát hiện chân có chút lạnh.

“Không phải đã nói với người rồi sao? Đi giày vào mới được ra khỏi Kim Long điện.” Tiểu đông tây thật không ngoan, vạ nhất vết thương cũ bị hàn khí xâm lấn, trở đau thì làm sao?

“Phụ hoàng.” Tay nhỏ bé của Thiên Nguyệt Triệt sờ sờ cái trán đang nhăn lại của Thiên Nguyệt Thần: “Không có gì đáng ngại, bây giờ Triệt nhi vẫn rất tốt, không phải sao? Phụ hoàng... .” Ánh mắt vô tội nhìn Thiên Nguyệt Thần.

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, vừa nhìn tiểu đông tây cũng biết có chuyện xảy ra.

“Hì hì... .” Thiên Nguyệt Triệt cười ngọt ngào: “Phụ hoàng, Triệt nhi vì người chuẩn bị hí kịch, phụ hoàng sẽ thấy hài lòng.”

“Triệt nhi chuẩn bị hí kịch, phụ hoàng sợ là không nhận nổi.” Trời mới biết là cái gì, bản lĩnh của tiểu đông tây sớm đã xuất thần nhập hóa .

Mà hết lần này tới lần khác hẳn lại cứ thích tiểu đông tây mang đến kinh hỉ, mang đến kích thích cho hẳn.

“Nhận được, nhận được, trừ phụ hoàng, vẫn chưa có người nào đủ tư cách để Triệt nhi chuẩn bị hí kịch.” Tùy tiện nói lời kiêu ngạo như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tự tin, thần thái sáng láng.

Nghe được lời này khiến tâm Thiên Nguyệt Thần ấm áp, có chút chế giễu chính mình, từ lúc nào lại giống như lão đầu, chỉ vì một câu nói của tiểu đông tây, mà cao hứng vạn phần.

“Phụ hoàng, lúc cười, nội tâm phải thả lỏng, tựa như vậy.” Thiên Nguyệt Triệt vươn hai cánh tay nhỏ bé kéo hai bên mặt của Thiên Nguyệt Thần ra.

Lúc này bọn thái giám vừa đúng lúc bưng món ăn lên, thấy đế vương tuần mỹ, vĩ đại của bọn họ như vậy, cũng len lén cười.

Mắt phượng mỹ lệ đảo qua, mọi người đang cười trộm lập tức biết điều ngậm miệng lại.

“Nội tâm của Triệt nhi cũng thả lỏng như vậy sao?” Một tay giữ thắt lưng của tiểu đông tây, một tay gấp thức ăn thả vào chén nhỏ.

Thiên Nguyệt Triệt cầm lấy cái muỗng: “Thả, bây giờ tràn đầy đều là phụ hoàng.”

Tình cảm có đôi khi nên dùng cảm thừa nhận, đặc biệt là đối với nam nhân như Thiên Nguyệt Thần.

Yêu chính là yêu , không yêu chính là không yêu.

“Vậy phụ hoàng nên làm như thế nào để hồi báo Triệt nhi đây?” Đối với câu trả lời của tiểu đông tây hắc thập phần hài lòng, mục mâu lóe quang mang, tràn đầy tiểu ý nhìn hài tử trong ngực.

Thiên Nguyệt Triệt chưa trả lời, chỉ thản nhiên ăn bữa tối.

Đang lúc này từ cửa truyền đến tiếng Nặc Kiệt thông báo: “Bệ hạ, phó tổng quản phủ nội vụ cầu kiến.”

“Không gặp.” Thiên Nguyệt Thần trầm giọng nói, chết tiệt...Nô tài này dám tới quấy rầy hắc và Triệt nhi tình thú, nghĩ mình sống quá dài rồi sao.

“Gặp.” Theo sát thanh âm của Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt mở miệng.

“Đó là hí kịch người chuẩn bị cho ta.” Hí kịch tiểu đông tây chuẩn bị liên quan tới phủ nội vụ sao?

“Ân.” Biết người nam nhân này nghĩ cái gì, Thiên Nguyệt Triệt mỉm cười gật đầu.

“Lát nữa trả lời vấn đề của ta, lúc này ta cùng người xem hí kịch.” Nếu quan hệ đến phủ nội vụ, Thiên Nguyệt Thần biết, chuyện này không đơn giản như vậy, phủ nội vụ cũng không phải lợi hại gì, nhưng để bảo đảm an bình trong hậu cung, ắt không thể thiếu nó.

Nặc Kiệt nhìn hai người một lớn một nhỏ, sau đó thân thể mập mập đi ra ngoài cửa.

“Trong mắt hắc, lời của người tựa hồ có giá hơn so với ta, lúc này ta còn chưa đồng ý, hắc liền đi truyền.” Thiên Nguyệt Thần dùng khăn lụa xoa xoa bên môi Thiên Nguyệt Triệt.

“Đó cũng là do phụ hoàng cho phép.” Thiên Nguyệt Triệt thờ ơ nói.

Ở cửa, phó tổng quản phủ nội vụ cần cần dục dục đi đến, lúc trước còn kiêu ngạo, lúc này đã an phận, cúi người đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Thần cùng Thiên Nguyệt Triệt.

“Nô tài tham kiến bệ hạ, tham kiến tiểu điện hạ.” Mặc dù hần không dám ngẩng đầu nhìn Thiên Nguyệt Triệt, nhưng vẫn thấy Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt.

Không thể không tin lời nói thúc thúc, tiểu điện hạ này thật sự rất được sủng ái.

“Nô tài, nô tài nào?” Thiên Nguyệt Triệt chơi đùa với ngón tay của Thiên Nguyệt Thần, tùy ý hỏi.

Phó tổng quản không nghĩ tới ở trước mặt Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt sẽ vượt quá chức phận, sững sờ trong chốc lát, sau đó vội vàng mở miệng: “Bẩm tiểu điện hạ, nô tài là phó tổng quản phủ nội vụ.”

“Phó tổng quản phủ nội vụ?” Thiên Nguyệt Triệt ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, làm bộ như không biết hỏi: “Phụ hoàng, nếu như Triệt nhi đã đổi tên cho nô tài, thì có dùng được hay không.”

Mặc dù không biết tiểu đông tây có ý gì, nhưng Thiên Nguyệt Thần vẫn nguyện ý phối hợp với bảo bối: “Đó là tất nhiên, giống như thánh chỉ của trẫm.”

“Nhưng, phụ hoàng, rõ ràng mới vừa rồi Triệt nhi đổi tên cho nô tài kia, tại sao nô tài kia không cần, có phải vì Triệt nhi vẫn còn là hài tử, hần xem thường Triệt nhi hay không.”

“Làm cần.” Thiên Nguyệt Thần lạnh lùng nói: ” Ai dám xem thường Triệt nhi của trẫm.”

“Nô tài không dám... Nô tài không dám... Thỉnh bệ hạ cùng tiểu điện hạ minh giám, nô tài... Nga không không không... Cầu nô tài ra mắt tiểu điện hạ... Ra mắt tiểu điện hạ... .”

Phó tổng quản hai chân run rẩy quỳ rạp xuống đất, trong thanh âm lại càng không che dấu được sợ hãi.

Cầu nô tài?

Trong mắt Thiên Nguyệt Thần hiện lên tiểu ý, cái tên tiểu đông tây lấy thực không được tốt lắm, không biết nô tài này đã đắc tội gì, khiến tiểu đông tây làm như vậy.

“Nguyên lai là cầu nô tài a, bốn điện hạ nhớ.” Thiên Nguyệt Triệt dùng nụ cười hồn nhiên nhất của hài tử hỏi: “Cầu nô tài tới Kim Long điện tìm phụ hoàng có chuyện gì sao?”

Này... Này...

Đại não của phó tổng quản đã sớm bị lời nói của Thiên Nguyệt Triệt làm sửng sốt, càng không hiểu được ý tứ của Thiên Nguyệt Triệt.

“Nói.” Lại là một từ đơn giản, từ trong miệng Thiên Nguyệt Thần nhả ra, không thể đoán được tâm tình của đế vương lúc này.

“Vâng, nô tài... Cầu nô tài đưa tài vật tháng này của ngũ hoàng tử tới cho tiểu điện hạ xem qua.”

“Nói càn.” Thiên Nguyệt Triệt nhỏ giọng chỉ trích: “Người khi dễ Triệt nhi xem không hiểu.”

“Không không không... Nô tài... Cầu nô tài không dám... Cầu nô tài không dám... .” Trời ạ, tiểu tử tông này có chuyện gì sao? Rõ ràng lúc ở

bên trong phủ nội vụ không phải cái dạng này a, bây giờ lại giống như hài tử năm tuổi.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, người nói?” Ánh mắt Thiên Nguyệt Thần trở nên lãnh lẽo, nhìn về phía phó tổng quản, tài vật của ngũ hoàng tử Thiên Nguyệt Thiên Ngọc đưa tới Kim Long điện, nếu như còn nhìn không ra chuyện gì, Thiên Nguyệt Thần sẽ không xứng làm vua của một nước .

Hắn là nô tài kia nuốt riêng tài vật của Thiên Nguyệt Thiên Ngọc, nếu không đầu tháng đều phát tài vật vì sao đến giữa tháng mới lấy ra, hơn nữa lại mang tới nơi này?

Chẳng qua là?

Cúi đầu nhìn tiểu đông tây trong ngực một cái, lại phát hiện hai mắt của tiểu đông tây đã nhắm lại, Thiên Nguyệt Thần không khỏi lắc đầu, Triệt nhi, không phải người rất vô tâm sao?

Vì sao lại có hứng thú với Thiên Nguyệt Thiên Ngọc?

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 76: Ngọc Linh • Tả Lạp (1)

Nhẹ nhàng ôm Thiên Nguyệt Triệt vào trong tấm cung đặt trên long sàng, cúi đầu hôn lên trán của hắn, sau đó kéo chăn lông ở một bên đắp lên người tiểu đông tây.

Thiên Nguyệt Thần đi ra ngoài sảnh, thân thể tựa vào ghế, đôi mắt hẹp dài nhìn phó tổng quản quỳ trên mặt đất: “Vì sao lại đem tài vật của ngũ hoàng tử tới Kim Long điện?”

Tiếng nói trầm thấp mang theo hương vị mê người, y phục hắc sắc vây lấy Thiên Nguyệt Thần, mái tóc dài tùy ý tung bay.

Cả người lộ ra cuồng ngạo cùng hơi thở tà mị, nam nhân này cực kỳ giống diệu tinh (ngôi sao sáng) trong bóng tối, cũng lại uy nghiêm vô cùng.

Tâm phó tổng quản vừa động, nhanh chóng thu hồi tầm mắt, mục mâu thâm thúy của Thiên Nguyệt Thần dường như hấp dẫn nhân tâm, làm cho người ta không tự chủ được mà theo hắn trầm luân.

“Bẩm bệ hạ, trước văn thiện tiểu điện hạ có tới phủ nội vụ phân phó nô tài đưa tài vật tháng này của ngũ hoàng tử tới Kim Long điện.” Phó tổng quản cẩn cẩn dực dực trả lời, lúc trước thúc thúc đã dặn, lòng đế vương không giống với người bình thường, rất khó đoán được, cho nên nhất định phải “Khôn khéo” một chút.

“Trong hoàng cung tài vật đều được phủ nội vụ thống nhất phân phát vào đầu tháng, tại sao đến hôm nay mới phát cho ngũ hoàng tử?” Hắn lười quản

chuyện hậu cung, nhưng những người này cũng nên biết ai mới là chủ nhân hoàng cung.

“Bệ hạ thứ tội, bởi vì ngũ hoàng tử ở Chiêu Nghi Cung liên tục không phải người tới nhận, cho nên nô tài cũng quên mất việc nhỏ như vậy.” Mồ hôi từ trán của hắn không ngừng toát ra, tại sao thúc thúc chưa đến.

Là ai nói ngũ hoàng tử không được sủng, hắn cảm thấy không phải như vậy.

Thanh âm của bệ hạ không có bất luận cảm xúc gì quả thật càng thêm kinh khủng, tim đập không ngừng gia tốc.

“Nô tài?” Thiên Nguyệt Thần cong khóe môi: “Mới vừa rồi Triệt nhi đã đổi tên cho người, không phải sao?”

Vô tình cùng thị huyết xẹt qua mục mâu của Thiên Nguyệt Thần, hai mắt như hắc diện thạch lộ ra khí tức băng lãnh, phàm là dấu vết chứng minh sự tồn tại của Triệt nhi, hắn không cho bất luận kẻ nào hủy diệt.

Dù cho chỉ là một cái tên nhỏ bé không đáng kể.

“A? Vâng vâng vâng, cầu nô tài biết sai, cầu nô tài biết sai.” Thanh âm phó tổng quản đầy hoảng sợ.

“Cho dù bên ngũ hoàng tử không có người tới nhận, mỗi tháng đều kiểm tra sổ sách, các người cũng không biết sao?”

“Bẩm bệ hạ, kiểm tra sổ sách là do Hoàng quý phi nương nương tự mình xem qua, nô tài, cầu nô tài không rõ ràng lắm.” Phó tổng quản cẩn cẩn dực dực giải vây cho mình.

“Tốt cho người một cầu nô tài, cứ nhiên đem trách nhiệm giao cho Hoàng quý phi nương nương, người thân là phó tổng quản phủ nội vụ, ngay

cả cuộc sống sinh hoạt của một hoàng tử cũng không sẵn sóc được, theo trẫm, cái đầu của người không nên giữ lại.”

Hoàng quý phi —— Ngọc Linh • Tả Lạp, đã lâu Thiên Nguyệt Thần không nhớ đến nữ nhân này, năm năm qua tâm tư của hãn chỉ chú ý đến tiểu đông tây, tầm mắt hãn liên tục quay chung quanh tiểu đông tây thú vị.

Cho dù có dự vọng cũng chưa từng cố định trên một người, mỹ nhân và thiếu niên xinh đẹp trong hoàng cung nhiều vô số, Ngọc Linh • Tả Lạp là một tiểu thư quý tộc, lễ nghi khéo léo, tự nhiên sẽ thiếu đi sự phóng túng, hãn là nam nhân, nam nhân khó tránh khỏi thích nữ nhân phóng túng khi ở trên giường.

Cho nên hãn rất ít khi tới tẩm cung của Ngọc Linh • Tả Lạp.

Hơn nữa nữ nhân này cũng đúng mực, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ cũng có chút tiền đồ.

Chỉ là chuyện này lại liên quan đến nàng?

Không phải nữ nhân kia luôn bo bo giữ mình sao?

“Bệ hạ, Hoàng quý phi nương nương cầu kiến.” Nặc Kiệt đi đến, nói nhỏ bên tai Thiên Nguyệt Thần.

Nếu như nói Thiên Nguyệt Triệt là người thứ nhất có thể khiến Thiên Nguyệt Thần bao dung, như vậy Nặc Kiệt cũng là một người khác có thể không để ý lễ nghi trước mặt Thiên Nguyệt Thần.

Nga?

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, đối với sự xuất hiện của Ngọc Linh • Tả Lạp hãn cũng không cảm thấy quá bất ngờ, chuyện hậu cung và phủ nội vụ chắc chắn không thiếu phần của nàng.

Trong hoàng cung, nếu nói là nàng không biết sự tình này, hiển nhiên là không thể nào, chuyện Thiên Nguyệt Thiên Ngọc, nếu như không phải là nàng nhắm một mắt mở một mắt, thì là nàng cho phép.

Nhưng bất kể là trường hợp nào, đều khiến Thiên Nguyệt Thần không vui .

“Trẫm đang chờ nàng.” Nụ cười hiện lên trên gương mặt tuấn mỹ của Thiên Nguyệt Thần khiến Ngọc Linh • Tả Lạp vừa mới bước vào cửa liền sửng sốt, gương mặt luôn luôn đoan trang cũng không khỏi phiếm hồng.

Tâm đã lâu chưa động lại tiếp tục nhảy lên, nam nhân trước mặt này là giấc mộng thời thiếu nữ của nàng.

Nhưng cuối cùng giấc mộng cũng đến ngày tỉnh, một nữ nhân không thể vĩnh viễn sống trong mộng.

Tự nhắc nhở bản thân mình, Ngọc Linh • Tả Lạp đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Thần: “Thần thiệp tham kiến bệ hạ.” Cho dù đã xác định không thể mơ mộng, nhưng trong lòng vẫn luôn còn một phần rung động, luôn muốn xuất hiện hoàn mỹ nhất trước nam nhân này.

“Miễn, Nặc Kiệt, dâng trà.” Vẫn lười nhác tựa trên ghế, chẳng qua là mục mâu sâu thẳm nhìn chăm chú vào nữ nhân trước mắt, cũng không bởi vì không hợp lễ nghi mà thu hồi tầm mắt.

Tầm mắt đế vương luôn luôn bá đạo .

Mà Thiên Nguyệt Thần cũng thích nhìn người khác như vậy, đặc biệt là một nữ nhân, bởi vì hẳn biết, không một nữ nhân có thể kháng cự được hắn.

Đương nhiên cái này không thể thực hiện được trước mặt nhi tử bảo bối của hắn.

“Tạ bệ hạ.” Ngọc Linh • Tả Lạp tiếp nhận ly trà Nặc Kiệt bưng lên, nhấp một ngụm nhỏ: “Không biết vì sao trà trong tầm cung của bệ hạ luôn có hương thơm đặc biệt như vậy.”

“Nga? Nếu như Ngọc Linh thích, khi trở về, để Nặc Kiệt chuẩn bị cho một ít.” Trà có ngon hơn nữa thì cũng phải là người thích mới uống được, nếu nàng thích coi như thuận tay tặng.

“Thần thiệp tạ ơn bệ hạ, làm phiền Nặc tổng quản .” Thanh âm mềm mại không nhẹ không nặng, ánh mắt vô ý mà cố ý liếc qua phó tổng quản.

Thiên Nguyệt Thần không có mở miệng, chỉ ưu nhã uống trà, hần đang đợi, đợi Ngọc Linh • Tả Lạp mở miệng.

Một thanh âm tinh tế từ trong tầm cung phát ra, trong không gian an tĩnh, tất cả mọi người đều nghe được rõ ràng, thanh âm trong vắt, vừa nghe liền biết là xuất phát từ tiểu hài tử, mà trong Kim Long điện chỉ có một hài tử duy nhất.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 77: Ngọc Linh • Tả Lạp (2)

Thiên Nguyệt Thần vừa nghe thanh âm rất nhỏ kia, bóng dáng vội vàng rời khỏi ghế.

Thấy hẳn nghe được thanh âm kia, trong mắt chợt lóe lên nhu tình, Ngọc Linh • Tả Lạp cả kinh, nàng chưa từng thấy qua bộ dáng ôn hòa như vậy của đế vương.

Nàng đương nhiên biết hài tử phát ra thanh âm kia là ai, tẩm cung của đế vương không có một nữ nhân hậu cung nào có thể qua đêm, mà gần một tháng qua đế vương chưa gọi nữ nhân nào thị tẩm, chuyện này đã truyền sôi sục khắp hậu cung, mặc dù chưa truyền đến bên tai đế vương, nhưng nàng biết đế vương cũng không phải không biết chuyện này.

Chỉ là không có người dám ở trước mặt hẳn nhắc tới, hiển nhiên đế vương cũng không đi để ý tới.

“Tĩnh.” Thanh âm êm ái từ trong phòng ngủ truyền đến, tràn ngập tiểu ý chỉ thuộc về Thiên Nguyệt Triệt .

“Ân, tĩnh, phụ hoàng, sao ta lại ngủ thiếp đi?” Nghi ngờ dụi dụi mắt, tự động vươn tay nhỏ bé tùy ý Thiên Nguyệt Triệt ôm, có phải trò vui đã kết thúc hay không?

Trong lòng không khỏi cảm thấy có chút tiếc nuối.

“Người a... .” Thiên Nguyệt Thần gõ đầu của hẳn: “Đang bắt đầu, còn chưa kết thúc.”

Tiểu đông tây đã muốn ngủ, còn một lòng nghĩ tới trò vui, nhìn bộ dáng người này tám phần là đang ở trong mộng.

“Sau này không được để mình mệt mỏi như vậy, bình thường năm lão đầu kia cũng rất rảnh rỗi, người không cần vội vã học.” Thân thể còn nhỏ, rất dễ dàng mệt.

“Ân, ta biết.” Chỉ là rất có hứng thú với đồ vật mới kia.

“Triệt nhi?” Nhìn tiểu đông tây lâm vào trầm tư, Thiên Nguyệt Thần nhẹ giọng kêu.

“Ân?” Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, mục mâu kim sắc nhìn thẳng vào mục mâu hắc sắc của Thiên Nguyệt Thần, cả hai ánh mắt đều hiện lên tình cảm mãnh liệt.

Dục vọng đang ngủ say thức tỉnh.

Động tác nhanh hơn lí trí, bóng dáng Thiên Nguyệt Thần đã ở trên giường, môi lấp kín cái miệng nhỏ nhắn, nhẹ nhàng mút lấy.

Thiên Nguyệt Triệt cũng có chút mạnh dạn, vươn đầu lưỡi phấn hồng chủ động quyến rũ Thiên Nguyệt Thần, thân thể Thiên Nguyệt Thần run lên, lửa nóng quen thuộc cảm lại bắt đầu lan tràn hạ thân.

Nặc Kiệt đợi bên ngoài sảnh đã lâu vẫn không trông thấy Thiên Nguyệt Thần bước ra, mà Hoàng quý phi Ngọc Linh • Tả Lạp giống như vô ý nhắc nhở, không thể làm gì khác hơn là đi vào.

Thân ảnh mập mập mới đi tới cửa, nhìn thấy tình hình bên trong vội vàng quay ra ngoài, cũng may bên trong phòng ngủ và ngoài sảnh có bình phong cùng rèm cửa, nếu không, ngày mai, toàn bộ hoàng cung Mạn La để quốc sẽ sôi trào.

Thật lâu, Thiên Nguyệt Thần ổn định được dự vọng mới thả Thiên Nguyệt Triệt: ” Biểu hiện hôm nay của Triệt nhi, phụ hoàng rất thích.” Ôm lấy tiểu đông tây đi tới cửa.

“Kỹ thuật của phụ hoàng khiến Triệt nhi rất hài lòng.” Miệng nhỏ nhếch lên, vẫn không quên liếc nhìn nam nhân cổ tình trên chóc hân.

“Chờ Triệt nhi lớn lên, phụ hoàng sẽ làm Triệt nhi càng thêm hài lòng .” Trong mắt Thiên Nguyệt Thần đều là tiểu ý, ngày nào đó thật sự rất mong đợi a, giống như là thiếu niên chờ mối tình đầu, chờ người mình yêu mến.

Mong đợi ngày linh hồn cùng thân thể hợp nhất.

Dự vọng là căn bản của tình yêu, nếu quả thật yêu một người, thì luôn có dự vọng với người đó.

Khi Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt xuất hiện ở ngoài sảnh, tất cả tầm mắt đều tập trung trên người bọn họ.

Chấn long bạch sắc bao chặt lấy Thiên Nguyệt Triệt, gương mặt hồng phấn non nớt tản ra sự mê hoặc, khuôn mặt hồn nhiên nhỏ nhắn lộ vẻ thiên kiều bá mị.

Nếu là nữ nhân, mọi người chắc chắn cho rằng mới vừa rồi đế vương cùng người này phong hoa tuyết nguyệt trong kia, chẳng qua hiện tại hân chỉ là hài tử năm tuổi.

“Khụ khụ... .” Ánh mắt Thiên Nguyệt Thần hiện lên sự sắc bén, hân không thích những người này nhìn tiểu đông tây.

Nghe được Thiên Nguyệt Thần nhắc nhở, Ngọc Linh • Tả Lạp vội vàng hoàn hồn, trong lòng âm thầm nghĩ, mới vừa rồi tại sao mình lại có ý nghĩ như vậy?

Bọn họ là phụ tử, là phụ tử, nhưng đột nhiên đang nhớ tới ánh mắt tỏa sáng của nhi tử khi nói đến Thiên Nguyệt Triệt, nhớ tới nét mặt của tỷ muội hậu cung khi nói đến đế vương.

Chẳng lẽ người đế vương thích là?

Không không không, Ngọc Linh • Tả Lạp nhanh chóng xóa đi những ý nghĩ không thực tế này trong đầu.

Từ cổ chí kim, một số con cháu quý tộc thích luyện đồng không phải là không có, nhưng bọn họ thì khác, bọn họ là phụ tử, hơn nữa thân phận của bọn họ không giống như thường nhân.

Nhưng tại sao, tại sao suy nghĩ của mình không thể thuyết phục bản thân.

“Phụ hoàng, bình thường không phải là lúc nên tắm rửa sao? Tại sao ngày hôm nay phụ hoàng không gọi Triệt nhi dậy?” Giống như vô ý nhưng kì thực là cố ý nói cho người nào đó nghe.

“Triệt nhi ngoan, còn có một ít chuyện chưa xử lý, chờ phụ hoàng xử lý tốt rồi mang Triệt nhi đi tắm rửa, được không?” Thiên Nguyệt Thần đồ đành, đương nhiên hẳn biết tiểu đồng tây đang cố ý .

“Không được.” Thiên Nguyệt Triệt bốc đồng cự tuyệt: “Bọn họ quấy rầy phụ hoàng nghỉ ngơi, ban ngày phụ hoàng đã rất bận., buổi tối còn muốn tốn thời gian với những người này, không phải phụ hoàng sẽ không có thời gian nghỉ ngơi sao?”

Thanh âm non nớt mang theo sự hồn nhiên, cũng là vô tình lên án.

“Quấy rầy bề hạ nghỉ ngơi là lỗi của thần thiếp.” Ngọc Linh • Tả Lạp vội vàng mở miệng, trong lòng lại đánh giá tiểu điện hạ được đế vương sủng ái này một lần nữa.

“Không sao.” Thiên Nguyệt Thần nhân nhạt trả lời: ” Không biết Ngọc Linh đến tìm trẫm vì chuyện gì?”

“Bẩm bệ hạ, lúc phó tổng quản xuất cung mua đồ, thần thiếp bảo hân mau ít đồ cho tẩm cung của thần thiếp, vừa rồi thần thiếp sai người qua lấy, phủ nội vụ bảo phó tổng quản tới Kim Long điện của bệ hạ. Thần thiếp nghĩ đã lâu chưa cùng bệ hạ ngồi hàn huyên một chút, cho nên chưa được bệ hạ truyền, liền tới Kim Long điện.” Ngọc Linh • Tả Lạp trả lời hợp tình hợp lý, mỗi câu nói đều mang theo sự đoan trang, ưu nhã.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộng Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 78: Người Là Của Ta

“Không nghĩ tới cầu nô tài kia siêng năng như thế, mua đồ cho Ngọc Linh cũng kỹ như vậy, nhưng lại quên sạch chuyện ngũ hoàng tử của trẫm.” Thiên Nguyệt Thần thờ ơ nói, không ngờ khiến Thiên Nguyệt Triệt kháng nghị.

Tay nhỏ bé kéo tóc Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Thần lập tức cảm giác được một trận tê dại, tiểu đông tây sinh khí, bởi vì một câu nói của hắn mà sinh khí.

Thật là một tiểu đông tây khả ái a.

“Không được cười.” Thiên Nguyệt Triệt thấp giọng cảnh cáo: “Phụ hoàng, ngũ ca không phải là ngũ hoàng tử của người, mà là ngũ hoàng tử của Mạn La đế quốc, là tử tôn của Thiên Nguyệt gia.”

Thiên Nguyệt Triệt cường điệu từ Mạn La đế quốc nhằm cảnh cáo Thiên Nguyệt Thần, cũng làm cho phó tổng quản cùng Ngọc Linh • Tả Lạp kinh hãi, nói cách khác khi để Thiên Nguyệt Thiên Ngọc chính là đắc tội với toàn bộ Mạn La đế quốc, cũng đồng thời nói cho bọn hắn biết Thiên Nguyệt Thiên Ngọc là tử tôn của Thiên Nguyệt gia.

“Sinh khí sao?” Thiên Nguyệt Thần cúi đầu, nói nhỏ bên tai Thiên Nguyệt Triệt.

Hừ, Thiên Nguyệt Triệt dùng tay nhỏ bé đẩy khuôn mặt gần sát của Thiên Nguyệt Thần ra, Ngọc Linh • Tả Lạp sững sờ nhìn một màn này, cảm giác mơ hồ không tốt lại lan tỏa.

Thiên Nguyệt Thần dùng bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ bé, lại một lần nữa ghé vào tai của hắn, hơi thở nóng rực phả lên cái cổ trắng nõn của Thiên Nguyệt Triệt: “Vậy Triệt nhi là tiểu hoàng tử của phụ hoàng hay là hoàng tử của Mạn La đế quốc?”

Thanh âm trầm thấp xen lẫn tiểu ý, có vẻ như hắn rất thỏa mãn khi thấy Thiên Nguyệt Triệt ghen tức.

Tim Thiên Nguyệt Triệt bắt đầu giống nai con nhảy loạn, nam nhân này sợ thiên hạ không loạn sao? Không thấy Hoàng quý phi của hắn muốn ngất xỉu rồi sao?

Hoàng quý phi của hắn?

Tiểu đông tây nghiêm nhiên cũng không ngờ lúc mình nói đến Ngọc Linh • Tả Lạp lại toát ra cảm giác chua xót như vậy.

Nhìn sắc mặt Ngọc Linh • Tả Lạp đã biến thành xanh mét, ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt lóe lên, tay nhỏ bé ôm lấy thắt lưng Thiên Nguyệt Thần, hắn là của ta.

Ngọc Linh • Tả Lạp không dám nhìn nữa, tiểu hài tử này có địch ý với nàng, nàng cảm giác được, chẳng qua là nàng không rõ địch ý từ đâu mà đến.

Từ nhỏ Thiên Nguyệt Triệt đã đi theo Thiên Nguyệt Thần, mà bản thân nàng và tiểu hài tử này cũng không tiếp xúc, cũng không tranh chấp với mẫu phi của hắn, tại sao ánh mắt tiểu hài tử nhìn nàng khinh thường như vậy.

Nhìn lại phó tổng quản té trên mặt đất run rẩy không dứt, Ngọc Linh • Tả Lạp cố gắng làm cho mình bình tĩnh, nhưng tâm không yên lặng được, Thiên Nguyệt Thần cùng Thiên Nguyệt Triệt thân mật như thế, hình ảnh này cứ quanh quẩn trong đầu nàng.

“Bệ hạ, sắc trời đã không còn sớm, chuyện phó tổng quản, không biết...?” Ngọc Linh • Tả Lạp nhắc nhở.

Thiên Nguyệt Thần tạm thời dời tầm mắt khỏi gương mặt hồng phấn non nớt của tiểu đông tây, trong nháy mắt lại là đế vương cao cao tại thượng, biếng nhác mà tùy ý: “Ngọc Linh là người đứng đầu hậu cung, cũng nên biết xử lý chuyện của Thiên Nguyệt Thiên Ngọc thế nào, dù sao Thiên Ngọc cũng mang trên lưng họ Thiên Nguyệt.”

Nói cách khác hẳn không quan tâm hài tử này, hẳn quan tâm chính là cái họ Thiên Nguyệt, hành động của phó tổng quản chính là trực tiếp khiêu khích Thiên Nguyệt Thần.

“Thần thiếp cả gan, năm năm trước lục điện hạ ở trong bụng Cẩm phi bị người nọ hãm hại, bị băng tẩm chiếm, chuyện này mọi người đều biết, người nọ cũng là khiêu khích Thiên Nguyệt gia tộc sao?”

“Cần rõ.” Thiên Nguyệt Thần nhú chặt chân mày, lạnh giọng nói: “Ngọc Linh, là trẫm cho người cuộc sống quá mức thoải mái sao?”

Không khí chung quanh bởi sự tức giận của Thiên Nguyệt Thần mà bắt đầu lạnh xuống, sự lãnh liệt trong mắt đế vương kéo lý trí của Ngọc Linh • Tả Lạp trở lại.

Tiểu đông tây trong ngực run run thân thể, Thiên Nguyệt Thần biết hẳn bất an, ý tứ của Ngọc Linh • Tả Lạp rất rõ ràng, hôm nay Thiên Nguyệt Thần sùng nịch Thiên Nguyệt Triệt, cũng chỉ bởi vì hài tử này mang họ Thiên Nguyệt sao?

“Thần thiếp lỗ mãng.” Ngọc Linh • Tả Lạp nhanh chóng quỳ xuống, cái trán không ngừng toát ra mồ hôi, mới vừa rồi vì sao nàng lại bị lời nói của hài tử kia làm rối loạn tâm thần.

Nàng làm sao vậy?

Mục mâu hắc sắc lạnh lùng nhìn nữ nhân quý trên mặt đất, không gian tĩnh lặng như tuyết rơi nhẹ nhàng.

“Phụ hoàng, nhi thần muốn nghỉ ngơi.” Lời nói không cảm xúc từ trong miệng Thiên Nguyệt Triệt truyền ra, thân thể nho nhỏ giãy dụa rời khỏi ngực Thiên Nguyệt Thần, chân lông bạch sắc rơi trên mặt đất.

Lý y (áo trong) hắc sắc thập phần đậm bạc, đặc biệt là ban đêm.

“Triệt nhi, phủ thêm chăn.” Khẩu khí của Thiên Nguyệt Thần có hơi trách cứ, tiểu đông tây không sợ nhiễm phong hàn sao?

Ánh mắt liếc qua Thiên Nguyệt Thần, nhưng lại nói chuyện khác: “Đàn Thành, bốn điện hạ muốn nghỉ ngơi, nếu có người dám phát ra tiếng đánh thức bốn điện hạ, không cần lưu tình, vả miệng cho bốn điện hạ.”

Chân bước qua chân lông bạch sắc, đi vào bên trong phòng ngủ, trong không gian chỉ vang lên thanh âm của Đàn Thành: Vâng.

Thiên Nguyệt Thần nhìn chăm chăm vào bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt đang đi về phía trước, lắc đầu than thở, tiểu đông tây giận thật à, sai bước rời khỏi ghế.

Ôm lấy tiểu tử trên mặt đất.

“Buông ta ra... Người buông ta ra... .” Thiên Nguyệt Triệt khua tay múa chân, bây giờ hẳn không muốn ở cạnh nam nhân này.

“Không cần náo loạn, cái loại chuyện không ra sao này, người sinh khí làm cái gì?” Nhấn nại dễ dàng Thiên Nguyệt Triệt.

“Ta mới không thèm sinh khí vì việc này, người buông ta ra, có nghe thấy không, Thiên Nguyệt Thần, người buông ta ra... .” Thanh âm thanh

thúy lớn tiếng vang lên, thậm chí cả người ở phía ngoài, cũng nghe thấy được Thiên Nguyệt Triệt gọi thẳng tên của đế vương.

Song càng làm cho Ngọc Linh • Tả Lạp kinh hãi chính là đế vương kia nghe rõ, nhưng vẫn ôn nhu, thân thể tê liệt, Ngọc Linh • Tả Lạp ngã trên mặt đất.

“Triệt nhi, tại sao chỉ có lúc sinh khí mới gọi tên của phụ hoàng chứ?” Nam nhân có chút nuối tiếc nhìn Thiên Nguyệt Triệt, trên long sàng hoa lệ, thân thể hai người một lớn một nhỏ ở chung một chỗ: “Muốn nghe Triệt nhi gọi mấy tiếng, còn phải chọc Triệt nhi sinh mấy lần sao?”

“Người... Người... Người vô lại... .” Thiên Nguyệt Triệt cảm tức nhìn nam nhân đang áp hấn thở không nổi, có người nào như vậy chứ: “Người cút ngay, người quá nặng, xương của bốn điện hạ vỡ vụn rồi.”

“Triệt nhi a, lời của người sẽ chỉ làm ta càng muốn đè ép, ta sờ sờ nơi nào xương vỡ vụn, ta giúp người chữa được không?” Tiếng nói trầm thấp chậm rãi nhả ra.

Tiểu hài tử năm tuổi không có dục vọng cơ thể, nhưng hấn không là tiểu hài tử, nghe lời tình ý liên tục như thế, tâm lý của hấn cũng sẽ vọng động.

Cảm giác tê dại từ tim lan tràn, lè lưỡi liếm liếm bờ môi khô ráo, mục mâu kim sắc tựa hồ có chút mê man.

“Chỉ cần vào lúc này, ta mới cảm thấy Triệt nhi của ta thực sự là một đại hài tử.” Cúi đầu nhìn môi đỏ mọng kiêu diễm: “Thiên Nguyệt Thiên Ngọc là người muốn xen vào, không phải sao? Ngọc Linh • Tả Lạp không là cái gì, chỉ là nữ nhân trước đây của ta mà thôi, có lẽ vừa bắt đầu nàng nói rất đúng, năm năm trước người nọ hạ băng tẩm trong cơ thể của người, thật sự ta cảm thấy hấn khiêu khích ta, Triệt nhi, người hiểu. Ta thích người, không phải vì người họ Thiên Nguyệt, ta sủng người, thương người, yêu người, không phải vì người họ Thiên Nguyệt, chỉ vì người là người.” Thiên

Nguyệt Thần nắm tay nhỏ bé của hắn đặt lên ngực của mình: “Nếu như tim đập rõ ràng như vậy vẫn không thể chứng minh cái gì, như vậy... .”

Thiên Nguyệt Thần nắm bàn tay Thiên Nguyệt Triệt hướng về phía khối gian của mình: “Dứt bỏ thân phận đế vương, ta chỉ là một nam nhân rất bình thường, là nam nhân cũng sẽ có những lúc nhẫn không được, nếu như nơi này có thể vì người mà nhẫn được mười năm, vẫn không thể chứng minh ta yêu người sao?”

Tay nhỏ bé muốn dời đi, lại bị nam nhân nắm thật chặt, tầm mắt muốn dời đi, nhưng nhìn thấy thâm tình trong mắt nam nhân, thế nào cũng không dời đi được.

“Phụ hoàng... Ta... .” Thiên Nguyệt Triệt muốn mở miệng, nhưng không biết mình nên nói cái gì.

“Triệt nhi, của ta, người là của ta, cho nên đồng dạng, ta cũng là của người.” Mỗi một lần lại một lần cọ xát lấy đôi môi Thiên Nguyệt Triệt, đó là ở nơi sâu nhất trong linh hồn bức thiết yêu cầu.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 79: Quyết Định

Mỗi lúc yên tĩnh, Thiên Nguyệt Triệt rất thích nằm trong lòng nam nhân này, có lẽ là do từ khi hắn mới ra đời đã luôn được nam nhân này ôm ấp.

Thấy Thiên Nguyệt Triệt tỉnh táo lại, ánh mắt nhu tình của Thiên Nguyệt Thần vẫn chăm chú nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn tự tin, lúc tịch mịch, lúc sinh khí, lúc then thùng, luôn muôn màu muôn vẻ.

“Người nằm trước mặt ta, ta giải quyết cho xong chuyện ngoài kia.” Thiên Nguyệt Thần xoa xoa mái tóc của hắn, xoay người rời đi.

Nhưng mà: “Sao vậy?” Y phục bị tay nhỏ bé của Thiên Nguyệt Triệt nắm thật chặt.

Đôi môi vì bị hôn mà đỏ bừng đặc biệt ửng ửng, mặt mày trong sáng tức giận nhìn hắn.

Tâm Thiên Nguyệt Thần chấn động, cảnh tượng xinh đẹp không thể tả, tiêu đông tây luôn luôn đả kích ý chí của hắn a.

“Đừng đi.” Thanh thúy thanh âm giống như đang làm nũng.

Thiên Nguyệt Thần muốn cự tuyệt rồi lại cự tuyệt không được: “Rất nhanh sẽ trở lại .”

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu, thanh âm lại tức giận như cũ: “Không được đi.”

Thân thể nho nhỏ vén chăn bông lên, từ trên giường bò dậy, nhìn Thiên Nguyệt Thần đứng bên cạnh giường, mở hai tay ôm lấy thắt lưng của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ xát cằm y hắc sắc, tơ lụa truyền tới cảm giác lạnh lạnh.

Tiếng tim đập mạnh mẽ rõ ràng như vậy.

Ai...

Thiên Nguyệt Thần thở dài, tiểu đông tây quá bướng bỉnh, không phải đều do mình sủng mà ra sao?

Đầu nhẹ nhàng gật một cái, bất đắc dĩ đưa hai tay lên ôm lấy bả vai mảnh khảnh của Thiên Nguyệt Triệt: “Nặc Kiệt.” Thanh âm không nhẹ không nặng từ trong phòng ngủ truyền ra.

Nặc Kiệt vội vàng đi vào.

“Bệ hạ.” Nhìn bệ hạ cùng tiểu điện hạ ôm nhau, Nặc Kiệt luôn cảm thấy trước mắt có nhiều đóa hoa nhỏ bay bay.

“Bảo người ở phía ngoài về hết đi, chuyện hôm nay trầm coi như chưa từng có, bảo bọn hắn nhớ lâu một chút.” Người cần cũng đã tham gia vào hí kịch.

Triệt nhi, cuộc sống sau này còn dài mà.

“Vâng, nô tài hiểu rõ.” Nặc Kiệt cung kính lui ra, dành không gian cho đôi phụ tử.

“Triệt nhi liên tục ôm như vậy, phụ hoàng lên giường thế nào?” Nhẹ giọng hướng về phía Thiên Nguyệt Triệt trong ngực hỏi.

Đỉnh đầu tựa trong lồng ngực ngẩng lên, ai oán nhìn Thiên Nguyệt Thần một cái, sau đó lui vào trong chăn của mình, kéo chăn lên chóp mũi, chỉ lộ

ra hai mắt thật to, có chút đáng thương nhìn Thiên Nguyệt Thần.

Phì...

Thiên Nguyệt Thần nhìn động tác hồn nhiên của tiểu đông tây, nhin không được liền bật cười, bàn tay to nhanh chóng cời y phục trên người xuống, chui vào trong chăn.

Nhưng khi hắn chui vào chăn, tiểu đông tây lại dịch vào bên trong một chút.

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, có chút khó hiểu, tiểu đông tây muốn giữ khoảng cách với hắn sao?

Tay vươn ra ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của Thiên Nguyệt Triệt, nhẹ nhàng kéo hắn vào trong ngực, tiếng nói trầm thấp vang lên: “Sao lúc này lại khó chịu như vậy?”

Thiên Nguyệt Triệt lạnh lùng nhìn Thiên Nguyệt Thần một cái, thân thể to lớn truyền đến ấm áp, chẳng qua là...

“Sợ dựa vào quá gần, phụ hoàng sẽ bụng đói ăn quàng.” Trình tiết vẫn phải là chú ý số một, trong lòng Thiên Nguyệt Triệt đề phòng.

Khỏe miệng có chút co quắp, nhưng có thể trách ai, nếu như không phải là định lực của mình tốt, thì tiểu đông tây có thể bình yên như vậy sao?

“Kiếp trước, Triệt nhi chưa chạm qua nữ nhân sao?” Mười tám tuổi nên có a.

Thiên Nguyệt Triệt nghe vậy có chút kích động: “Ta thích sạch sẽ, không thích thứ gì bẩn đung ta.” Khi đó hắn mới mười tám tuổi, đối với dục vọng còn hoàn toàn mờ mịt.

Thiên Nguyệt Thần nghe được lời của hắn, cười mỉ hoặc.

“Phụ hoàng.” Tay nhỏ bé chọc chọc lồng ngực Thiên Nguyệt Thần.

“Ân?” Mỗi khi tiểu đông tây có chuyện gì đó, sẽ dùng thanh âm mềm yếu như vậy gọi hần: “Nói đi, chuyện gì?”

“Phụ hoàng... .” Thiên Nguyệt Triệt chưa nói gì, chỉ gọi tên Thiên Nguyệt Thần: “Thần... Thần... .”

Trong lòng Thiên Nguyệt Thần lại sôi sục, tiểu đông tây cố tình hành hạ hần sao?

“Ta... Ta nghe nói về ngũ hành thú.” Rốt cục Thiên Nguyệt Triệt mở miệng, cả buổi tối đều suy nghĩ nên mở miệng như thế nào, trong lòng có chút khó xử: “Phụ hoàng, ta muốn đi tìm.”

Ngũ hành thú?

Sát ý hiện lên trong mắt Thiên Nguyệt Thần, là năm lão đầu kia nói, hần có thể khẳng định, nhưng, chăm chú nhìn Thiên Nguyệt Triệt trong lòng.

Hần biết tiểu đông tây không phải đang nói đùa, hần muốn nói không cần đi, ta có đủ năng lực bảo vệ người, nhưng tình cảm là muốn đứng ở vị trí ngang nhau, nếu như hôm nay bọn họ ở vị trí ngược lại, hần cũng sẽ muốn đi .

“Ta sẽ lo lắng.” Thiên Nguyệt Thần không đồng ý cũng không cự tuyệt, bởi vì hần biết Thiên Nguyệt Triệt đã hạ quyết tâm, nói như vậy hôm nay tiểu đông tây sinh khí là bởi vì sợ sau khi hần đi mình sẽ có nữ nhân khác?

Một câu đơn giản ta sẽ lo lắng, bao hàm thiên ngôn vạn ngữ Thiên Nguyệt Thần muốn nói, cũng làm cho lòng kiên định của Thiên Nguyệt Triệt có chút đau đớn.

“Ta sẽ bình an trở lại.” Hắc không muốn làm bình hoa, càng không muốn làm bình hoa của Thiên Nguyệt Thần, người sống chỉ có một đời, mặc dù hắc rất muốn nam nhân trước mắt này, nhưng hắc còn muốn theo đuổi những thứ khác.

Tỷ như Thần tộc Phất Lạc Đế Tư, đó là cố hương của mẫu thân, gia tộc của mẫu thân, hắc muốn đi xem, nói lời từ biệt cuối cùng vì mẫu thân.

“Đây là hứa hẹn?” Thiên Nguyệt Thần hỏi, bàn tay to nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé, mười ngón tay đan vào nhau.

“Hứa hẹn.” Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, hứa hẹn một đời một kiếp.

“Cho dù không có được ngũ hành thú, nửa tháng sau cũng phải xuất hiện tại đại hội ma vũ, nếu như đến lúc đó ta không thấy người bình an trở về, ta sẽ tự mình đi tìm người. Triệt nhi, người không cần khảo nghiệm tính nhẫn nại của ta, nếu như khi đó người không hoàn hảo xuất hiện trước mặt của ta, ta sẽ khóa người bên cạnh cả đời.” Trong ánh mắt Thiên Nguyệt Thần lộ ra sự nghiêm túc.

“Ân.” Thiên Nguyệt Triệt biết có nhiều thứ không thể cưỡng cầu, so với những thứ hư vô, hắc quý trọng tính mạng của mình hơn, bởi vì thế gian này có người hắc quý trọng, nên hắc không nguyện ý rời đi: “Nếu như sau khi Triệt nhi trở về, thấy bên người phụ hoàng có nữ nhân khác, ta sẽ giết nàng. “

Hắc muốn chính mình là duy nhất, bất luận là duy nhất trong lòng, hay là duy nhất trong mắt.

Ban đêm.

Ngọc Linh • Tả Lạp vừa về tới Ngọc Phương cung liền nhìn thấy Thiên Nguyệt Thiên Kỳ bưng trà ngồi trên ghế.

“Mẫu phi, ta đã pha trà ngân nhĩ cho người, hạ hỏa, không tệ.” Thanh âm ôn hòa mang theo hương gió xuân, giống như con người của hẳn.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 80: Ly Biệt

Ngọc Linh • Tả Lạp khoát tay bảo cung nữ, thái giám rời đi, cho đến khi mọi người lui xuống hết, mới đi tới cái ghế bên cạnh, thân thể không còn đè nén được nữa, run rẩy.

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ cả kinh, nhanh chóng để ly trà trong tay xuống: “Mẫu phi, người làm sao vậy?”

Nhẹ tay vỗ vỗ lưng Ngọc Linh • Tả Lạp, rất là lo lắng.

Không để ý ưu nhã, đoan trang, mà lâm vào hoảng sợ, lần đầu tiên hẳn thấy mẫu phi như vậy, từ nhỏ đến lớn mẫu phi của hẳn đều là nữ nhân đệ nhất Mạn La đế quốc.

Hoàng quý phi cao cao tại thượng, vinh dự của gia tộc, cũng đủ khiến mẫu phi kiêu ngạo, hôm nay đã xảy ra chuyện gì?

“Kỳ nhi... Kỳ nhi... .” Thanh âm Ngọc Linh • Tả Lạp có chút sợ, nàng đã cố gắng trấn định, nhưng hình ảnh đế vương cùng Thiên Nguyệt Triệt kia cứ quanh quẩn ở trong đầu của nàng, làm thế nào cũng không biến mất.

Đế vương ôn nhu sủng nịch như nhìn ái nhân của mình, Thiên Nguyệt Triệt bốc đồng càn rỡ, gọi thẳng tên đế vương, cho dù khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tức giận, ở trước mặt đế vương vẫn ngượng ngùng vạn phần.

Nàng không thể nào tin nổi, thế nào cũng không thể tin nổi, đế vương cao cao tại thượng, luôn luôn duy ngã độc tôn sẽ nuông chiều hài tử kia như vậy.

“Mẫu phi, uống ly trà, giúp mình bình tĩnh, sau đó nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì?” Nam nhân luôn tỉnh táo hơn so với nữ nhân, cho dù nữ nhân kia đã đủ thành thực.

Không phải mẫu phi tới tẩm cung của phụ hoàng sao? Tại sao sau khi trở về lại có nét mặt như vậy?

Ở tẩm cung của phụ hoàng đã xảy ra chuyện gì?

Hay là hài tử xinh đẹp lại thập phần khả ái kia, có lẽ liên quan đến cá tính của lục đệ?

Nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Nguyệt Triệt, trong mắt Thiên Nguyệt Thiên Kỳ hiện lên một chút hoài niệm, Ngọc Linh • Tả Lạp đang cố gắng giúp mình bình tĩnh nên không nhìn thấy.

Nếu không nàng sẽ phát hiện, ánh mắt kia của Thiên Nguyệt Thiên Kỳ quá giống ánh mắt của đế vương khi nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

“Không có chuyện gì.” Ngọc Linh • Tả Lạp tỉnh táo lại, suy tư trong chốc lát, chuyện này không phải là tin tốt với bất cứ người nào.

Huống chi đối với Thiên Nguyệt Thiên Kỳ mà nói, nàng không phải không biết nhi tử của mình có hứng thú với Thiên Nguyệt Triệt, nhưng, vừa nghĩ tới ánh mắt đế vương, sự sợ hãi trong lòng Ngọc Linh • Tả Lạp lại tăng lên.

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ cau mày nhìn mẫu phi ra vẻ kiên cường, rốt cuộc ở Kim Long điện đã xảy ra chuyện gì?

Khiến mẫu phi trở nên dè dặt như vậy.

“Bốn cung mệt, muốn nghỉ ngơi.” Suy nghĩ của Ngọc Linh • Tả Lạp vẫn còn rối loạn, chuyện này nàng muốn tìm hiểu rõ ràng, nhìn thoáng qua vẻ

mặt khó hiểu của Thiên Nguyệt Thiên Kỳ, nàng quá mức hiểu rõ con của mình, chuyện này đã mọc rễ trong lòng hần.

Hít vào thật sâu: “Kỳ nhi, trước khi ngươi trở thái tử, trước khi phụ hoàng ngươi thoái vị, ngươi không nên đến gần Kim Long điện thì tốt hơn, còn có... Không cho phép ngươi đến gần Thiên Nguyệt Triệt.”

Lưu lại Thiên Nguyệt Thiên Kỳ trầm tư suy ngẫm lời nói của nàng.

Không cho phép sao?

Mẫu phi chưa bao giờ dùng ba từ “không cho phép” đối với hài nhi?

Nhưng bởi vì một câu “không cho phép”, cũng khiến Thiên Nguyệt Thiên Kỳ càng thêm tò mò.

Bình minh đến rất nhanh, đối với Thiên Nguyệt Thần một đêm chưa ngủ mà nói, nhanh đến chóng mặt, lần đầu tiên trong đời, xung quanh mắt phượng của tuần mỹ đế vương xuất hiện quầng thâm.

“Phụ hoàng, hôm qua ngươi đi làm trộm sao?” Thiên Nguyệt Triệt vừa dùng tảo thiện, vừa trêu chọc.

Thiên Nguyệt Thần nhìn Thiên Nguyệt Triệt một cái: “Triệt nhi thật không có lương tâm, ngươi gối trên ngực ta cả đêm không chịu rời đi mà còn nói thế, phụ hoàng thật đau lòng.”

Thiên Nguyệt Thần còn cố ý sờ sờ ngực mình.

Hừ.

Thiên Nguyệt Triệt không đem trò diễn của hần để vào trong mắt: “Lòng phụ hoàng đâu có yếu ớt như vậy?”

Xe ngựa đã đến trước cửa Kim Long điện, Nặc Kiệt đau lòng nhìn Thiên Nguyệt Triệt, chỉ thiếu chút nữa nước mắt của hắn sẽ tuôn ào ào.

“Phụ hoàng?” Thiên Nguyệt Triệt nhìn Thiên Nguyệt Thần cùng hắn tiến vào bên trong xe ngựa.

“Đưa người đến cửa ma học viện.” Thiên Nguyệt Thần biết tiểu đồng tây nhất định sẽ đến cáo biệt năm lão đầu kia.

“Ân.” Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, tự mình tiến vào trong lòng Thiên Nguyệt Thần, có một người hiểu mình yêu mình thật sự rất hạnh phúc, tay nhỏ bé vòng quanh thắt lưng Thiên Nguyệt Thần, thanh âm thanh thúy mang theo sự khẳng định: “Phụ hoàng, người là ái nhân của ta.”

Là ái nhân mà không phải tình nhân, hai người mến nhau cả đời, Thiên Nguyệt Thần thích xưng hô thế này.

Xe ngựa nhanh chóng đi đến Ma học viện, năm lão đầu đã đứng chờ, có lẽ ngay từ lúc bọn họ nói ra chuyện ngũ hành thú cũng biết Thiên Nguyệt Triệt sẽ hành động.

Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt xuống xe ngựa, năm lão đầu có chút chột dạ tránh ánh mắt của hắn.

“Tiểu oa nhi đã quyết định?” Mở miệng đầu tiên chính là Bạch y lão đầu, không cười đùa giống như bình thường, mà là rất nghiêm túc.

“Ân, chờ bốn điện hạ tìm được ngũ hành thú, nhất định đưa cho các vị gia gia nhìn.” Không phải là tùy ý nói, mà là khẳng định.

Kể cả năm lão đầu và Thiên Nguyệt Thần cũng bị sự tự tin của Thiên Nguyệt Triệt lây nhiễm, gương mặt rạng rỡ kia, quá hấp dẫn người khác.

“Cho.” Hắc y lão đầu luôn luôn trầm mặc ít nói, nhưng không ngờ là người đầu tiên đưa bảo bối ra tặng hẳn.

Thiên Nguyệt Triệt cũng không khách khí: “Cám ơn Hắc gia gia.”

Mặc dù không biết là vật gì, nhưng là có thể được năm lão đầu ở ma học viện của Mạn La để quốc chọn, hiển nhiên là thứ tốt.

“Đây là chiếc nhẫn Tạp Cơ Tư.” Hắc y lão đầu giải thích: “Chiếc nhẫn có chứa đựng sức mạnh không gian, có tác dụng nếu như bản thân có ma pháp không gian nhất định.”

“Có thể đem một số đồ vật bỏ vào trong chiếc nhẫn, tỷ như chăn lông, các loại y phục sao ?” Nếu có thể như vậy thì không cần tốn nhiều sức.

“Có thể, chỉ cần khởi động, thả chú ngữ là có thể.” Hắc y lão đầu đem chú ngữ giao cho Thiên Nguyệt Triệt.

“Hắc lão quỷ thật hào phóng, ban đầu trăm quân người mấy ngày, người cũng không chịu đưa cho trăm.” Lúc đầu Thiên Nguyệt Thần thật sự thích món đồ chơi này, nhưng Hắc lão quỷ không chịu cho.

“Đúng vậy a, đồ vật này của Hắc lão đầu quý giá vô cùng.” Thanh y lão đầu cũng không ngờ Hắc y lão đầu sẽ tặng thứ đồ quý giá như vậy.

Nói không cảm động là gạt người, Thiên Nguyệt Triệt lẳng lẳng nhìn Hắc y lão đầu: “Cám ơn Hắc gia gia.”

Hắc y lão đầu đeo chiếc nhẫn Tạp Cơ Tư lên ngón cái tay phải của Thiên Nguyệt Triệt, chiếc nhẫn sẽ theo độ lớn nhỏ của ngón tay chủ nhân mà tự động điều chỉnh.

“Đồ của lão đầu ta không tốt như của Hắc y lão đầu, nhưng có lẽ sẽ hữu dụng.” Hồng y lão đầu vừa nói xong, một khí cụ hồng sắc (màu đỏ) xuất

hiện ở trong tay: “Đây là chí tôn thuần (lá chắn chí tôn), chỉ cần khởi động chú ngữ nó sẽ xuất hiện.”

“Ai... Các người đang làm gì, so sánh bảo bối a.” Hoàng y lão đầu bất mãn nói, ngay sau đó lấy từ trong lòng ngực ra một bọc đồ.

Thiên Nguyệt Triệt mở ra, là một y phục tơ mỏng hoàng sắc, mặc dù hăn nhìn không thấy sự đặc biệt của y phục này, nhưng sờ lên rất mềm mại, rất thoải mái, cho nên hăn biết đây là bảo bối.

“Đây chính là khôi giáp trong truyền thuyết.” Thiên Nguyệt Thần giải thích cho Thiên Nguyệt Triệt: “Trừ Kim Mang trường kiếm thì bất kỳ vũ khí nào cũng chém không đứt, đâm không thủng.”

Kim Mang trường kiếm? Trong đầu Thiên Nguyệt Triệt mơ ước một thanh thần kiếm như vậy, trong miệng không tự chủ nói nhỏ.

Cáo biệt năm lão đầu ở Ma học viện, Thiên Nguyệt Triệt ngồi lên xe ngựa, nhìn một đồng y phục, chặn lông trong xe, cho nên việc đầu tiên Thiên Nguyệt Triệt làm, chính là kiểm tra chiếc nhẫn Táp Cơ Tư mà Hắc lão đầu đưa, chỉ trong chốc lát, một đồng đồ biến mất không còn cái gì.

Thật là thần kỳ, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Thiên Nguyệt Triệt không thể nào tin nổi sự thật trước mắt.

“Không ngờ mấy lão đầu kia thương người như vậy.” Thiên Nguyệt Thần có chút cảm thán, đem một thanh kiếm nhỏ như ngón tay nhét vào trong tay Thiên Nguyệt Triệt.

Câu nói nhỏ lúc nãy của tiểu đông tây hăn có nghe thấy: “Đây chính là Kim Mang trường kiếm.”

“Phụ hoàng... ?” Thiên Nguyệt Triệt nhìn chăm chú vào Thiên Nguyệt Thần, sau đó kích động ôm thật chặt Thiên Nguyệt Thần: “Phụ hoàng chờ

ta ở Anh Túc đế quốc.”

Trường kiếm từ từ biến mất ở trong tay Thiên Nguyệt Triệt, Kim Mang trường kiếm là vũ khí có linh tính, chủ nhân của nó vốn là Thiên Nguyệt Thần, đương nhiên sẽ hiểu rõ suy nghĩ của Thiên Nguyệt Thần, cho nên lúc Thiên Nguyệt Thần giao nó cho Thiên Nguyệt Triệt, nó liền nhận Thiên Nguyệt Triệt làm chủ.

Nhưng Thiên Nguyệt Triệt không biết rằng Kim Mang trường kiếm không phải chỉ có một thanh, nó là song kiếm, tình cảm của hai người giữ kiếm càng sâu, uy lực của kiếm sẽ càng mạnh.

Vốn Thiên Nguyệt Thần định đợi Thiên Nguyệt Triệt lớn lên chút nữa mới đưa cho, nhưng hắn vừa nghe được mơ ước của tiểu đông tây.

Hai chiếc xe ngựa dần dần biến mất trước cửa Ma học viện, thật lâu, tầm mắt Thiên Nguyệt Thần vẫn không thể thu hồi.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1: Lên Thuyền

Xe ngựa dần dần rời khỏi hoàng thành của Mạn La đế quốc.

“Dừng xe.” Thanh âm thanh thúy của Thiên Nguyệt Triệt từ bên trong xe ngựa truyền ra.

Mã phu chính là Đàn Thành, Thiên Nguyệt Triệt đẩy cửa xe, cửa làm từ gỗ, mang theo mùi vị cổ điển của phương Tây.

Đàn Thành ôm Thiên Nguyệt Triệt xuống ngựa, y phục hắc sắc viền vàng, mặc kính (kính đen) che đi màu sắc của đôi mắt, mũi đen có chút giống với cao bồi miền tây, dù sao mái tóc thủy phần quá mức chói mắt.

Hạ thân là trường khố (quần dài) ngân sắc và ủng đen hắc sắc, cả người mang theo phong thái hiện đại cùng cổ đại, Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu nhìn đại môn hùng vĩ của hoàng thành.

Phụ hoàng...

Trong lòng thầm gọi nam nhân kia, chờ ta.

Ra khỏi hoàng thành, không xa là bến tàu biển: “Chủ tử, thuyền này đi Khắc Lý Hi quốc, Ma huyền sâm lâm là một đảo thuộc Khắc Lý Hi quốc. Vì đảm bảo an toàn cho chủ tử, không gặp phải phiền phức, từ hôm nay thân phận của chủ tử là một thiếu gia bình thường, ở trên thuyền cũng giống như những khách nhân khác.” Đàn Thành giải thích, nếu tiết lộ thân phận của Thiên Nguyệt Triệt, hẳn sẽ có đả ngộ đặc biệt.

Nhưng một khi thuyền ra khỏi biên giới Mạn La đế quốc, tới vùng biển ngoại quốc, sợ là sẽ liên tiếp gặp phiền toái.

“Bốn điện hạ rõ ràng.” Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, từ xe ngựa đi ra.

Tại bến tàu, người chờ lên thuyền rất nhiều, lần này rời đi, Thiên Nguyệt Triệt không mang theo nhiều người, ngoài Đàn Thành thì chỉ có Đàn, băng tằm, Liệt La Đặc, và cây hoa anh đào trong tay Đàn.

“Lần này đến Ma huyền sâm lâm có chút nguy hiểm, nếu các người không muốn đi, bốn điện hạ sẽ không trách tội các người.” Thiên Nguyệt Triệt nhìn mấy người, thản nhiên nói, vốn là chuyện của hắc, hắc không muốn những người không đủ khả năng vì hắc mà mạo hiểm tính mạng.

“Chủ tử đã nói, nếu như Đàn Thành không tìm được lý do sống, vậy vì chủ tử mà sống, hôm nay Đàn Thành vẫn chưa tìm được.” Đàn Thành bất ti bất kháng (không kiêu ngạo không siểm nịnh) trả lời, dù cho tìm được lý do, hắc cũng vĩnh viễn đi theo hài tử này.

“Hi hi... .” Đàn cười thập phần thoải mái: “Thứ có thể làm cho chủ tử có hứng thú, nô tỳ cũng có hứng thú.”

Mà ở đây người duy nhất trầm mặc là Liệt La Đặc: “Nếu như lúc chủ tử trở lại có thể cho phép Liệt La Đặc trở về nhà một lần, Liệt La Đặc vô cùng cảm kích.”

Băng tằm cùng cây hoa anh đào tất nhiên là không có ý kiến, cho nên nếu tất cả mọi người lựa chọn đi theo, Thiên Nguyệt Triệt cũng không nhắc lại chuyện này nữa. Mọi người đều xếp hàng lên thuyền.

Thuyền có ba tầng, tầng thứ nhất là boong tàu, được tạo nên phi thường hùng vĩ, điều này làm cho Thiên Nguyệt Triệt nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy tháp sắt hiệu Niko.

Không biết vùng biển quốc tế ở nơi này có lớn hay không, có cái gọi là núi băng hay không?

Bên trong là đại sảnh, có rất nhiều người hầu, có chút giống yến hội xa hoa của thượng lưu.

Tầng thứ hai, thứ ba là phòng nghỉ của khách nhân.

Vào khoang thuyền, trong đại sảnh có đủ loại khách nhân, màu tóc khác cũng có, nhưng hầu hết là tóc đen.

“Có một số tóc màu nâu, chính là người của những quốc gia khác.” Liệt La Đặc ở bên cạnh Thiên Nguyệt Triệt mở miệng: “Mạn La đế quốc là một đất nước lớn cho nên tương đối thống nhất, những nước nhỏ khác thường mặc đủ loại kiểu dáng.”

Thiên Nguyệt Triệt thấy có một số nước nhỏ ở nơi này ăn mặc cực kỳ giống một số quốc gia phương Tây trên địa cầu, kiểu váy tương tự nhau.

Cho dù đã xuất cung một lần, nhưng chưa từng có đi đến chỗ khác, lần này không thể không thừa nhận Mạn La đế quốc là quốc gia giàu có nhất đại lục này.

Bởi vì hải phận của nó tiếp giáp với rất nhiều nước nhỏ, cho nên những nước đó cũng phải thông qua Mạn La đế quốc để đi đến những nơi khác.

Nhìn con thuyền này Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nhớ tới Thiên Nguyệt Thiên Hâm, lúc sinh thần của phụ hoàng đã tặng thuyền buồm. Hóa ra, đây là mơ ước của hắn.

Có lẽ con thuyền này rất lớn, nhưng dựa theo kỹ thuật hiện đại mà nói, vẫn là thiếu sót, không biết tại sao Thiên Nguyệt Triệt lại có cảm giác Thiên Nguyệt Thiên Hâm có thể tạo ra được một con thuyền ngang với kỹ thuật hiện đại.

Tựa như loại tàu có thể du hành Đại tây dương, được trang bị mìn và la bàn.

Nếu như đại lục này cũng có thể tạo một chiếc thuyền như vậy, hẳn sẽ là thắng cảnh trên đời, Thiên Nguyệt Triệt không khỏi mong đợi ngày đó sẽ đến, phụ hoàng, chờ ta trở lại, lớn lên một chút, ta không chỉ cho người nhìn cảnh đẹp nhất nhân gian là hoa anh đào nở rộ. Ta còn muốn cho người thấy Mạn La đế quốc trở thành cường quốc độc nhất vô nhị, muốn cho con dân của Mạn La đế quốc ghi khắc người, muốn Mạn La đế quốc khai sáng một thời đại thái bình thịnh thế trước nay chưa từng có.

Ta muốn toàn bộ hậu thế trong thiên hạ biết sự tồn tại của Thiên Nguyệt Thần cùng Thiên Nguyệt Triệt, ta muốn người khắp thiên hạ dâng lên cho chúng ta những lời chúc phúc hoàn mỹ nhất.

Phụ hoàng, đây là điều ta có thể báo đáp người, mà ta biết, người cũng muốn như vậy.

“Chủ tử, nơi này chính là phòng của chúng ta.” Đàn Thành mở cửa phòng để cho Thiên Nguyệt Triệt bước vào bên trong.

Gian phòng của bọn hắn nằm ở tầng thứ ba, tầng thứ ba đều là chỗ của các quý tộc quốc, so sánh với tầng thứ hai, thì phòng của tầng thứ ba tương đối hoàn thiện.

Đầu tiên là đại sảnh có thể nghỉ ngơi vui chơi, mặt bên của phòng là hai giường đơn, bên trong còn có một gian phòng độc lập.

Bên trong gian phòng là một giường đôi dài tám thước.

Cách bố cục dành cho quý tộc mang theo tùy tùng.

Liệt La Đặc và Đàn Thành là nam nhân, cho nên Thiên Nguyệt Triệt quyết định để cho bọn họ ở phía ngoài, Đàn nữ nhân, tìm một phòng riêng

cho nàng có chút bất tiện, chăn bông và thảm khá nhiều, cho nên Thiên Nguyệt Triệt quyết định đặt thêm chăn đệm dưới đất trong phòng mình.

Từ nhỏ Thiên Nguyệt Triệt được Đàn chăm sóc, nên không có phản cảm với Đàn.

Về phần băng tắm, trước khi lên thuyền Thiên Nguyệt Triệt đã sớm bắt nó vào trong chiếc nhẫn Tạp Cơ Tư, không để người khác chú ý tới, dù sao bên trong cũng có thảm, nó cũng ngủ thoải mái.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Thân Phận Liệt La Đặc

“Chủ tử, từ Mạn La đế quốc đến Khắc Lý Hi quốc, nếu gió êm sóng lặng khoảng chừng mất mười ngày.” Liệt La Đặc tương đối hiểu rõ chuyện này.

“Gió êm sóng lặng, ý người là sau khi thuyền ra khỏi biên giới Mạn La đế quốc, đến vùng biển quốc tế không ai quản, có thể sẽ gặp phải hải tặc?” Thiên Nguyệt Triệt suy tư về khả năng duy nhất có thể xảy ra.

“Đúng vậy, bởi vì tại vùng biển quốc tế không có quân đội quốc gia cai quản, lúc đến gần Khắc Lý Hi quốc, cũng sẽ có quân đội Khắc Lý Hi quốc tuần tra, nhưng thời gian quản lý rất hạn chế.” Liệt La Đặc chậm rãi nói.

Mục mâu của Thiên Nguyệt Triệt hiện lên quang mang, đưa lưng về phía Liệt La Đặc, ai cũng không nhìn rõ tâm tình của hắn: “Dường như, người có chút vượt qua sự tưởng tượng của ta, Liệt La Đặc.”

Thân thể chậm rãi quay lại, ngồi lên tràng kỷ một bên, ánh mắt tự tiểu phi tiểu theo dõi hắn.

Ách?

Liệt La Đặc cả kinh.

“Bốn điện hạ nghe Nặc Kiệt nói qua Hồi Giác là thực thân thể gia, mặc dù gia tộc không có thể lực như ngũ đại gia tộc, nhưng cũng không nhỏ, Hồi Giác công tử tới cung làm ngự trù, vốn là chuyện không thể tưởng tượng nổi, mà hôm nay sự hiểu biết của người, càng khiến bốn điện hạ cảm

thấy không bằng” Mục mâu Thiên Nguyệt Triệt thâm thúy, như hải dương xanh thẳm, sâu không thấy đáy.

Ai cũng không nhìn rõ, không đoán được lúc này hắn đang nghĩ gì.

Lúc Thiên Nguyệt Triệt nói ra câu kia, trong nháy mắt, kiếm trong tay Đàn Thành đã rời vỏ, kề trên cổ Liệt La Đặc.

Kiểm phong thập phần sắc bén, nếu không phải là tuyệt đỉnh cao thủ sử dụng kiếm, chắc chắn lúc này cổ Liệt La Đặc đã đổ máu.

“Đàn Thành, thu hồi kiếm.” Thiên Nguyệt Triệt nhàn nhạt mở miệng.

Nếu như vừa rồi hắn không nhìn lầm, lúc Đàn Thành rút kiếm, nam nhân này không hề có phản ứng, là bởi vì tin tưởng bản thân mình, hay là kinh sợ đến mức không có phản ứng?

Hiển nhiên không phải là vế sau.

Nhưng nhìn nét mặt của Liệt La Đặc vẫn hèn mọn như cũ, đột nhiên Thiên Nguyệt Triệt hiểu rõ, nam nhân này không giống như biểu hiện ngoài.

Hắn đang đánh cuộc, đánh cuộc với tính mạng của chính mình.

Đánh cuộc Thiên Nguyệt Triệt sẽ không giết hắn.

Thiên Nguyệt Triệt không khỏi hoài nghi, tại sao lúc đó mình lại bỏ qua ánh mắt cao ngạo như vậy.

Ánh mắt vô tình, ánh mắt chăm biếm hết thấy mọi thứ, mình lại cho rằng đó là hèn mọn .

“Người nên biết, nếu như bốn điện hạ động thủ, tuyệt đối không thu hồi.” Thiên Nguyệt Triệt không thèm để ý mở miệng.

“Hồi Giác thế gia được gọi là thực thần thế gia, cũng không phải từ lúc mới bắt đầu đã gọi như vậy.” Liệt La Đặc tìm một vị trí ngồi xuống: “Hồi Giác thế gia thực sự nổi danh vào thời gia gia của ta.

Thật lâu trước đây, tổ tông của Hồi Giác thế gia làm người rửa chén trên những con thuyền lưu thông giữa các quốc gia khác.

Bởi vì làm ở chỗ này, đãi ngộ so với những việc vặt bình thường cao hơn, nhưng nếu như gặp phải sóng thần, hải tặc thì nguy hiểm cũng cao không kém.

Bởi vì đi qua các quốc gia khác nhau, cho nên đối với phong cách ẩm thực của mỗi nơi đều có trình độ nhất định, do đó tạo nên thành tựu của Hồi Giác thế gia hôm nay.

“Mà ta..” Liệt La Đặc nói tới đây thì dừng lại: “Là tử tôn của Hồi Giác thế gia, di huấn của tổ tiên vẫn luôn nhớ kỹ.”

Thật sao?

Thiên Nguyệt Triệt không phủ nhận, nhưng cũng không hỏi: “Bốn điện hạ hứa với người một chuyện, chờ đến lúc người cần, cứ việc hưởng bốn điện hạ mở miệng, nhưng bốn điện hạ muốn trao đổi một cách bình đẳng, tỷ như mạng của người, người nên biết, nếu như bốn điện hạ muốn giết người, chân trời góc biển, chắc chắn không có chỗ cho người dung thân.”

Liệt La Đặc sững sờ nhìn Thiên Nguyệt Triệt, hài tử này thật sự... , lực điện hạ Mạn La đế quốc cũng không phải là hư danh.

Hắn tuyệt đối không hoài nghi lời nói của Thiên Nguyệt Triệt, lời của y luôn tồn tại một loại sức mạnh làm cho người ta thực sự tin tưởng.

“Còn có.” Thiên Nguyệt Triệt cố ý đợi đến khi Liệt La Đặc buông lỏng, lại nhắc tới.

Cái gì? trong mắt Liệt La Đặc lộ ra nghi ngờ không giải thích được.

“Làm người của bốn điện hạ, chỉ có thể đứng thẳng lưng, bốn điện hạ không thích người vô dụng, đương nhiên chỉ cần là người của bốn điện hạ, không có sự đồng ý của bốn điện hạ, ai cũng không được động tới người.”

Thiên Nguyệt Triệt không thể phủ nhận, hẳn có hứng thú với bí mật của nam nhân này, hẳn cũng không hoài nghi thân phận nam nhân này, cũng không hoài nghi mục đích của việc tiến cung.

Bởi vì nam nhân này cực kỳ giống ngựa hoang, không kèm chế được.

Ánh mắt vô tình kia phi thường giống mình, đó là không có hứng thú với cuộc sống.

Không biết biến một người chết thành một người sống sẽ thú vị như thế nào? Thiên Nguyệt Triệt vô cùng mong đợi.

Nếu Thiên Nguyệt Triệt đã nói rõ như vậy, Liệt La Đặc cũng không định tiếp tục mang mặt nạ, bởi vì hẳn biết sống chung cùng tiểu chủ tử này, cởi mặt nạ xuống sẽ thú vị hơn.

“Như vậy tại hạ cúng kính không bằng tuân mệnh .” Liệt La Đặc khom lưng, giống như là một người mới, mang theo một cỗ phong lưu ý nhị.

“Được rồi, nơi này giao lại cho người chịu trách nhiệm, bây giờ bốn điện hạ muốn nghỉ ngơi, Liệt La Đặc dẫn Đàn đi làm quen nơi này một chút, Đàn Thành lưu lại giữ cửa cho bốn điện hạ.” Liệt La Đặc bỏ đi bộ mặt ngụy tạo, hiển nhiên là người thông minh.

Người thông minh sẽ biết ý tứ của Thiên Nguyệt Triệt, đối với Đàn, Thiên Nguyệt Triệt có chút toan tính.

Nguyên lai trong mấy người bọn họ, chỉ có Đàn Thành mới là người hấn tín nhiệm, Liệt La Đặc có chút ngạc nhiên, Đàn Thành giống như tượng gỗ, tạo sao lại được Thiên Nguyệt Triệt tín nhiệm như thế?

“Chủ tử, thuộc hạ đi ra bên ngoài.” Mặc dù ám vệ giết người lưu loát, nhưng có đôi khi rất đơn thuần, vừa rồi Đàn Thành nghe thấy Thiên Nguyệt Triệt cần nghỉ ngơi, liền thật sự cho rằng hấn cần nghỉ ngơi.

Lập tức đi ra cửa.

“Trở lại.” Thiên Nguyệt Triệt ần ần huyết thái dương, đợi Đàn Thành đóng cửa lại, Thiên Nguyệt Triệt tiếp tục mở miệng: “Mới vừa rồi người cũng nghe Liệt La Đặc nói, lần này đi đến Ma huyền sâm lâm, chắc chắn sẽ có nguy hiểm.”

“Chủ tử yên tâm, thuộc hạ thề sẽ bảo vệ chủ tử.” Hấn vốn là ám vệ, sinh tử cũng không phải là chuyện đáng lo.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn Đàn Thành, đột nhiên nở nụ cười: “Người cho là bốn điện hạ sợ chết?”

Đương nhiên không phải. Đàn Thành lắc đầu, nếu như chủ tử sợ chết, cũng sẽ không rời khỏi bệ hạ.

“Có biết vật này?” Thiên Nguyệt Triệt vừa nói vừa lấy một sợi dây từ tay áo phải ra.

Treo trên sợi dây là một vật phẩm trang sức rất nhỏ, cực kỳ giống lá chắn, hơn nữa toàn thân màu đỏ.

“Đây là?” Đàn Thành lắc đầu, không biết là cái gì, nếu như nhặt được ở trên đường, hấn nhất định sẽ nghĩ đây là đồ người ta không cần, nhưng bây giờ vật này lấy xuống từ trên người chủ tử, hiển nhiên Đàn Thành biết nó có giá trị liên thành .

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3: Tinh Linh Hoàng

Cả vật thể phát ra quang mang ám hồng (đỏ sậm), nằm trong tay có cảm giác ấm áp, mà quang mang kia càng ngày càng nguyệt lượng.

“Đây là lá chắn chí tôn, có từng nghe nói qua?” Thiên Nguyệt Triệt tùy ý lại như cố ý hỏi.

Đàn Thành nghe vậy, trong lòng có động, từ trước tới nay trên mặt không biểu hiện chút tâm tình nào, rốt cục cũng có một tia biến ảo.

Đương nhiên hắn đã từng nghe, chỉ cần là người tập võ trong thiên hạ, không có ai lại không biết, lá chắn chí tôn là lá chắn cứng nhất thiên hạ, song cũng chỉ là nghe nói, mà không có cơ hội thấy.

Hôm nay nghe chủ tử nói, vật phẩm trang sức nho nhỏ kia chính là lá chắn chí tôn, hai mắt Đàn Thành tràn đầy nghi ngờ, không phải là hoài nghi, chẳng qua là tò mò, bởi vì lời nói của Thiên Nguyệt Triệt, hắn rất tin tưởng.

“Thuộc hạ nghe nói qua, nhưng chưa từng thấy qua.” Đàn Thành thẳng thắn nói, mắt nhìn chăm chăm vật phát ra hồng quang.

Thiên Nguyệt Triệt tháo lá chắn chí tôn trên cổ tay ra, thả vào trong tay Đàn Thành: “Vật này là lão đầu ở ma học viện đưa bốn điện, nghe nói đó chính là lá chắn chí tôn trong truyền thuyết.”

“Chủ tử... ?” Đàn Thành vừa mở miệng, lại bị Thiên Nguyệt Triệt ngăn cản.

“Vật này tuy là chí bảo, nhưng bốn điện hạ không dùng đến, nếu có một ngày thật sự có người, hoặc vật uy hiếp được tính mạng của bốn điện hạ, chỉ dựa vào vật này cũng không thể bảo vệ bốn điện hạ, nên bốn điện hạ đưa cho người.”

Thiên Nguyệt Triệt nói vô cùng bình thản, nhưng vào tai Đàn Thành lại thập phần sôi trào.

“Chủ tử, thuộc hạ, thuộc hạ không dám.” Không dám nghĩ, cũng không dám nhận.

Ha hả...

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu mỉm cười, Đàn Thành luôn nghiêm túc như vậy, không hề biết vui đùa, nhưng người như vậy càng làm cho hắn có hứng thú: “Người có thể không dám, nhưng lời nói của bốn điện hạ không cho phép người khác hoài nghi, vật này không bảo vệ được bốn điện hạ, nhưng có thể bảo vệ người, người có nó, năng lực sẽ nâng lên một tầng, có lẽ dựa vào nó, nguy hiểm đến trước mắt, người có thể bảo vệ bốn điện hạ.” Mặc dù Thiên Nguyệt Triệt nói là để cho Đàn Thành nhận nó, nhưng chuyện này cũng không giả, lá chắn đối với người tập võ, là vũ khí phòng hộ tốt nhất.

Nhưng đối với người luyện ma pháp như Thiên Nguyệt Triệt, khi ma pháp đạt đến trình độ nhất định, phòng hộ, hay công kích đều là toàn diện .

Mà lá chắn chỉ có một tác dụng .

Lời nói của Thiên Nguyệt Triệt, Đàn Thành không có cách nào phản bác, hắn hiểu chủ tử của mình, không cho bất luận kẻ nào phản đối lời của y, hơn nữa lời của chủ tử không sai, hắn vì y mà sống, cho nên hắn phải bảo vệ y.

“Thuộc hạ tạ ơn chủ tử.” Lễ vật này vĩnh viễn vây hãm tâm của Đoàn Thành.

Trong lòng võ sĩ không chứa những thứ khác, sứ mạng của hắn là bảo vệ chủ tử.

Đợi Đoàn Thành đi ra ngoài, Thiên Nguyệt Triệt đem tiến đến bên tròng kỷ, vật dụng trong gian phòng này làm cho hắn có cảm giác trở lại hiện đại, chỉ kém là không có đèn bàn cùng ti vi.

Người hơi mệt một chút, mọi chuyện vẫn hiện rõ trong đầu như mới ngày hôm qua.

Có lẽ cho đến giờ phút này, Thiên Nguyệt Triệt có chút không tin hôm nay hắn đang sống ở nơi mẫu thân đã từng sống.

Nghĩ tới năm đó, chân mày khẽ nhăn lại, mẫu thân... Ban đầu là nguyên nhân gì khiến người đến thế giới hiện đại, hay cũng giống như ta bởi vì sức mạnh của ngũ tinh liên châu tác động lên thánh linh châu trong cơ thể.

Nếu không đến thế giới hiện đại, mẫu thân sẽ không ôm hận mà chết, có lẽ, mẫu thân, sau khi người chết, linh hồn của người lại trở về nơi này?

Vươn tay nhỏ tự xoa nắn huyết thái dương, sợ là mình đã nghĩ nhiều.

Có chút lạnh, Thiên Nguyệt Triệt co thân thể, tựa trên tròng kỷ không muốn động, nếu ở trong Kim Long điện, phụ hoàng nhất định sẽ ôm hắn lên giường .

Mới rời đi một ngày ngắn ngủi, hắn đã bắt đầu nhớ tới nam nhân kia.

Từ khi mình tới đây, sinh hoạt hàng ngày của hắn hầu hết là do nam nhân kia chăm sóc, đặc biệt là việc tắm rửa hoặc mặc quần áo.

Ban đầu không hề nghĩ rằng một nam nhân kiêu ngạo như vậy, lại có thể tỉ mỉ đến thế.

Đột nhiên có một đôi tay ấm áp ôm lấy mình, mùi vị nhàn nhạt thơm ngát, rất quen thuộc, nhưng cũng xa lạ.

Thần sao?

Không phải là hân, mục mâu kim sắc lưỡi nhác chậm rãi mở ra, liền nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc.

“Buông ta ra.” Sau khi tỉnh lại thanh âm có chút khàn khàn.

“Chủ tử ngủ thiếp đi, sẽ cảm mạo.” Thanh âm của Thánh Anh ẩn chứa nồng đậm lo lắng.

Thiên Nguyệt Triệt không nói gì chỉ khiêu mi nhìn nàng, ánh mắt có chút lãnh, có chút kiêu ngạo, hơn nữa là vô tình.

Thánh Anh kinh hoàng, chủ tử luôn luôn ưu nhã không nên có nét mặt như vậy.

”Ấn kí hỏa diễm lam sắc xinh đẹp kia đâu.” Thiên Nguyệt Triệt hài hước cười.

Thánh Anh ôm Thiên Nguyệt Triệt đến bên giường, lấy chăn bông đắp trên người của hắn: “Hóa ra chủ tử đã biết rồi.” Mặc dù Thánh Anh có chút sửng sốt, nhưng rất nhanh liền khôi phục bộ dạng khôn khéo lúc trước: “Khó trách gần đây tâm tình chủ tử không yên, chủ tử trách Thánh Anh không nói cho ngài chuyện này sao?”

“Người cứ nói đi?” Thiên Nguyệt Triệt hỏi ngược lại: “Bổn điện hạ nên xưng hô với công chúa Quang Tinh Linh tộc như thế nào?”

Thánh Anh thản nhiên cười, bởi vì nàng biết Thiên Nguyệt Triệt cũng không tức giận: “Thánh Anh là nô tỳ của chủ tử.” Hơn nữa là vĩnh viễn.

Nguyên nhân gì khiến công chúa Quang Tinh Linh vương tộc cam tâm tình nguyện trở thành nô tỳ của hắn, vấn đề này kể từ sau khi biết thân phận Thánh Anh ,Thiên Nguyệt Triệt vẫn nghĩ mãi nhưng không rõ.

“Chủ tử còn nhớ ấn kí hỏa diễm bạch sắc thấu mình?” Thánh Anh dừng lại một chút, mở miệng hỏi.

Thiên Nguyệt Triệt không trả lời Thánh Anh, mà là trực tiếp từ trong chăn vươn chân phải của mình ra: “Người nói cái này sao?” Thiên Nguyệt Triệt giật giật: “Bây giờ đã không có.”

Ở kiếp trước lòng bàn chân của hắn có dấu hiệu hỏa diễm bạch sắc, khi hắn bắt đầu ý thức được, lập tức nhìn thân thể bây giờ của mình, nhưng tìm cả người, thậm chí cả địa phương tư mật cũng nhìn rồi, là không có.

Về vấn đề này hắn liên tục nghi ngờ, nhưng càng làm cho hắn nghi ngờ chính là, nếu như ấn kí hỏa diễm bạch sắc thấu mình là dấu hiệu của Tinh Linh hoàng, như vậy mẫu thân của hắn là người của Thần tộc, không thể nào không biết.

Cho nên mẫu thân của hắn cũng nên biết .

Phì...

Nhìn động tác ngây thơ của Thiên Nguyệt Triệt, Thánh Anh phì cười, nàng cùng Thiên Nguyệt Triệt là chủ tớ cũng là bằng hữu, có lẽ bởi vì nàng với kiếp trước của Thiên Nguyệt Triệt có quan hệ.

Cho nên trong tiềm thức Thiên Nguyệt Triệt xem nàng là bằng hữu.

“Về hỏa diễm này, là dấu hiệu của Tinh Linh hoàng, hơn nữa linh hồn của chủ tử thật ra là vương của chúng ta, không thể nghi ngờ.” Thánh Anh nhả ra từng lời, Thiên Nguyệt Triệt nghe được, vừa có chút nghi ngờ, cũng có chút bình tĩnh.

Tâm tình của hắn không biết phải hình dung như thế nào.

“Đem sự tình từ đầu tới đuôi nói cho bốn điện hạ, mẫu thân tới địa cầu không phải là ngoài ý muốn, ta được sinh ra ở nơi đó cũng không phải là ngoài ý muốn, người tìm được ta cũng không phải là ngoài ý muốn, hoặc là nói kiếp trước của ta, chính là Tinh Linh hoàng mà người nói đến, phải không?” Giọng nói của Thiên Nguyệt Triệt có vẻ bình thản, nhưng lại dọa người.

Thánh Anh đối tượng đối bội phục việc Thiên Nguyệt Triệt có thể hiểu rõ toàn bộ mọi chuyện nhanh như vậy: “Chủ tử chớ quên, chủ tử chính là Tinh Linh hoàng.”

” Kiếp trước của bốn điện hạ.” Thiên Nguyệt Triệt kiên trì nói, với hắn, người chỉ có một đời, hắn lựa chọn lưu lại thế giới này, hắn chỉ là Thiên Nguyệt Triệt.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4: Danh Tự Từ Đâu Tới

” Mặc dù chủ tử phủ nhận, nhưng Hoàng của ta vẫn là Hoàng của ta, nếu như linh hồn chủ tử không phải là Hoàng của ta, thánh linh châu sẽ không phù hộ chủ tử.” Đối với sự kiên trì của Thiên Nguyệt Triệt, Thánh Anh cũng dị thường kiên trì.

Bởi vì Tinh Linh hoàng là giấc mộng đẹp nhất suốt đời nàng.

“Bốn điện hạ muốn biết chuyện kiếp trước.” Tinh Linh hoàng đối với hắn mà nói là người hoàn toàn xa lạ, điều duy nhất hắn không giải thích được chính là nam nhân kia đang sắp đặt cuộc sống của hắn.

Cho tới bây giờ cuộc đời của hắn chưa từng bị người khác sắp đặt, hướng chỉ là kiếp trước của hắn.

“Chủ tử biết Âm Dạ chi tử, đó là sinh vật duy nhất có thể so sánh cùng Tinh Linh tộc, bọn họ có sức mạnh cường đại giống Tinh Linh, cùng tính mạng cũng vô tận.”

Thiên Nguyệt Triệt khẽ nhíu mày, đương nhiên hắn biết Âm Dạ chi tử, dựa theo lời nói của phụ hoàng hắn chính là Âm Dạ chi tử: “Thế thì sao?”

” Tinh Linh mặc dù phân chia thành Quang Tinh Linh cùng Âm Tinh Linh, nhưng kỳ thực bản chất giống nhau, bọn ta đều là chủng tộc sống dưới ánh sáng mặt trời, nhưng Âm Dạ chi tử thì bất đồng, bọn họ sinh sống trong bóng tối, là chủng tộc sống dưới ánh trăng.

Đêm trăng mỹ lệ, nhưng không thoải mái như ban ngày, cho nên bọn họ muốn phá vỡ ngày đêm, nhưng một khi ngày đêm bị phá vỡ, thời không sẽ hỗn loạn, sẽ có bao nhiêu sinh vật bị hủy diệt, cuộc sống của con người cũng sẽ thay đổi. Hoàng hiển nhiên sẽ không cho phép chuyện này xảy ra, cho nên Hoàng cùng Âm Dạ chi vương quyết chiến trên đỉnh Linh Sơn, không ai biết tình cảnh lúc đó, nô tỳ dựa theo sự phân phó của Hoàng, đến ngày thứ ba thì tới đỉnh Linh Sơn, lúc đó đã không còn tin tức của Âm Dạ chi vương, Hoàng cũng đã biến mất, thứ duy nhất còn lưu lại là thánh linh châu được bao phủ bởi bạch quang.

Bạch quang kia là linh hồn của Hoàng.

Hoàng nói trong thời không rộng lớn có một thời không gọi là Địa cầu, nơi đó là một thế giới phi thường hòa bình, có thể mang theo linh hồn.

Nhưng linh hồn Hoàng cần một cơ thể mẹ, cho nên sau khi nô tỳ tìm được tiểu thư Thần tộc, nghe lời Hoàng phân phó, đem thánh linh châu cùng linh hồn Hoàng bỏ vào trong cơ thể tiểu thư Thần tộc.

Bởi vì thân thể cùng linh hồn có từ tính giống nhau, nếu như thân thể nô tỳ tồn tại, sẽ không cách nào cùng Hoàng đi tới Địa cầu, cho nên nô tỳ hủy diệt thân thể của mình, linh hồn bám trên tóc của tiểu thư Thần tộc.

Hoàng dùng sức mạnh cuối cùng, đem bọn ta dẫn tới Địa cầu.

Sau khi đến Địa cầu, sức mạnh của linh hồn nô tỳ quá mức yếu ớt, bởi vì không khí bên kia vẫn đục, nên không thích hợp với linh hồn Tinh Linh, trong lúc nô tỳ vô tình đi tới Thánh Anh học viện, phát hiện nơi đó có linh lực tồn tại, nô tỳ liền gửi linh hồn trên cây hoa anh đào, bắt đầu tu luyện, cho đến khi phục hồi như cũ.” Thanh âm Thánh Anh có chút ghen ngào.

Thiên Nguyệt Triệt vén chăn bông lên, tới bên cạnh Thánh Anh, đem Thánh Anh ngồi bên giường ôm vào trong ngực: “Hài tử ngốc, đáng giá sao?”

Bởi vì một nam nhân mà vứt bỏ thân phận cao quý, rời đi nơi chốn quen thuộc, đến Địa cầu xa lạ, phần nhân tình này, quá sâu đậm?

Thánh Anh chấn động, nước mắt chảy xuống, năm đó, lần đầu tiên Hoàng nhìn thấy nàng, cũng đem nàng ôm vào trong ngực như vậy, khi đó nàng vẫn chỉ là một tiểu hài tử.

Cái ôm khác nhau, hơi thở khác nhau, nhưng linh hồn giống nhau, cũng ấm áp như vậy.

“Đáng giá, vì Hoàng, cho dù phải chết, Thánh Anh cũng không có nửa lời oán hận.” Linh hồn đã hãm quá sâu, nàng chỉ nghĩ được ở bên cạnh hắn.

Thiên Nguyệt Triệt ôm lấy Thánh Anh, không nói gì, chuyện trên đỉnh Linh Sơn năm đó không người nào biết được.

Cho dù không cách nào khôi phục trí nhớ của Tinh Linh hoàng, nhưng Thiên Nguyệt Triệt biết đó là một nam nhân phi thường thông minh, Âm Dạ chi vương? Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên cười.

Phụ hoàng, phụ hoàng, Tinh Linh hoàng có thể chuyển thế, như vậy Âm Dạ chi vương cũng có thể sao?

Buông Thánh Anh, Thiên Nguyệt Triệt xuống giường, đi tới bên cửa sổ: “Thánh Anh, ngươi có biết dấu hiệu hỏa diễm trên người bốn điện tại sao lại biến mất không?”

“Ân?” Thánh Anh do dự, nàng không biết.

Thiên Nguyệt Triệt cười cười, vạch trần nghi ngờ của Thánh Anh: “Phụ hoàng đã từng hỏi ta, có biết tại sao lại đặt tên ta là Thiên Nguyệt Triệt hay không.”

Thiên Nguyệt Triệt quay đầu lại tựa vào bên cửa sổ, dung nhan lúc tươi cười như phong hoa tuyết đại: “Khi đó ta không biết, nhưng hôm nay ta đã biết rồi.”

Thánh Anh say mê trong dung nhan tuyệt mỹ: “Tại sao?”

Thanh âm không tự chủ được nhả ra, để vương kia quá mức thâm trầm, nàng không đọc được tâm hần.

“Bởi vì gọn sóng trong suốt phản chiếu sự mỹ lệ của bóng trăng, Triệt là vì Nguyệt mà tỏa hương.” Phụ hoàng, trung tâm của Triệt vĩnh viễn đều là Nguyệt, người muốn nói cho ta biết, người là Ám Dạ chi chủ —— Nguyệt.

Thánh Anh nghi hoặc, không hiểu rõ.

Phụ hoàng, ta bắt đầu tò mò, năm đó, ta và người đã làm cái gì trên đỉnh Linh Sơn?

Đàn đi theo Liệt La Đặc tìm hiểu hoàn cảnh trên thuyền.

“Chủ tử của các người, thật đúng là người đặc biệt.” Nếu Liệt La Đặc đã khôi phục bản tính, cũng không cần phải giấu diếm.

Đàn nhìn hần một cái, sau đó mỉm cười: “Người cũng là người đặc biệt a.”

Nga?

Liệt La Đặc khiêu mi, nhích tới gần Đàn mấy phần: “Đặc biệt như thế nào?”

Ánh mắt Đàn không vui, rồi lại che dấu rất nhanh, bóng dáng lui về phía sau mấy bước: “Có thể khiến cho chủ tử hứng thú, cũng rất đặc biệt .”

Thật sao?

Liệt La Đặc đem ánh mắt không vui của Đàn thu vào tầm mắt, trong mắt hiện lên tiểu ý: “Người hiểu rất rõ Thiên Nguyệt Triệt.”

Thân ảnh Đàn vừa động, nhanh chóng rút tiểu đao trong tay áo đặt lên cổ Liệt La Đặc: ” Tên của chủ tử há để người gọi.” Ánh mắt luôn luôn cười đùa bây giờ đã không còn.

“Người muốn giết ta?” Liệt La Đặc không thèm để ý, chẳng qua lại nhích tới gần Đàn thêm mấy phần.

Tay Đàn vừa động, vết đao sắc bén đã quét qua da Liệt La Đặc, có chút máu chảy ra: “Nếu như chủ tử có hứng thú với người khá lớn, đến lúc đó cũng không cần ta động thủ.”

Đàn thu hồi tiểu đao, cười lạnh.

“Người thực trung thành với hãn, nhưng không biết là thật sự hết lòng với ai?” Liệt La Đặc không quan tâm, dùng ống tay áo lau đi vết máu trên cổ, chẳng qua thân thủ Đàn nhanh ngoài tưởng tượng của hãn.

Thiên Nguyệt Triệt? Liệt La Đặc nghi nhớ cái tên này, trong lòng cảm thấy từng đợt hứng thú dâng lên.

“Cái này không can hệ tới người, người chỉ cần biết rằng, nếu như người động thủ với chủ tử, ta sẽ giết người.” Nét mặt ngọt ngào đã sớm biến mất, con mắt lạnh lùng nồng đậm sát khí.

“Yên tâm, ta sẽ không động đến hãn, dù sao, hiện tại hãn cũng là chủ nhân của ta.” Sẽ không động đến hãn, cũng không có năng lực động đến hãn. Liệt La Đặc chưa đến mức mù quáng như thế.

“Đó là tốt nhất.” Đàn hừ lạnh một tiếng, xoay người đi vào trong phòng.

Thân thể hài tử quả nhiên dễ dàng mệt nhọc, mới nằm trong chăn chốc lát, đã qua lâu như vậy.

“Chủ tử, nên rời giường.” Thanh âm quen thuộc của Đàn từ bên giường truyền đến.

Thiên Nguyệt Triệt có chút ảo não, giả bộ xoay người sang bên kia, tiếp tục ngủ.

Đàn lắc đầu, chỉ có lúc này mới có thể nhìn ra hẳn thật sự giống một hài tử.

“Chủ tử, đến giờ dùng văn thiện .” Chưa từ bỏ ý định, tiếp tục gọi, đôi khi nhìn Thiên Nguyệt Triệt ngủ, cũng là một việc rất sung sướng.

Miễn cưỡng mở mắt: “Còn ầm ỉ bốn điện hạ sẽ đem người ném xuống biển, tin không?”

Thanh âm non nớt nghe không ra uy hiếp, giống như hài tử đang làm nũng và tức giận.

“Vâng vâng vâng.” Đàn nói liên tục ba từ vâng, một bên vẫn không quên ôm lấy Thiên Nguyệt Triệt từ trong chăn, sau đó giúp hẳn mặc y phục: “Thật là hiếm có a, chủ tử cũng tự cởi y phục khi ngủ.”

Đàn thích thú trêu chọc, trước kia ở Kim Long điện, chủ tử vừa lên giường liền muốn ngủ, chuyện thay y phục đối với hẳn là chuyện cực kỳ phiền phức.

Không ngờ hôm nay chủ tử lại ngoan như vậy.

“Dài dòng.” Thiên Nguyệt Triệt không tự chủ quay đầu, khuôn mặt trắng nõn có chút ửng đỏ, y phục này chắc là lúc hẳn ngủ Thánh Anh đã cởi cho hẳn a.

Ra khỏi phòng, hành lang dài thập phần an tĩnh, đi qua cầu thang tới tầng thứ nhất, trên boong thuyền, lúc này là bầu trời bao la đã xám xịt .

Gió trên boong tàu nhẹ thổi thập phần mát mẻ, rất khác gió biển bình thường.

Vô số viên lóe sáng tinh tinh cái bóng ở trên mặt hồ, thật là xinh đẹp.

“Chủ tử, vào thôi, gió biển không tốt.” Đàn phủ thêm ngoại y cho Thiên Nguyệt Triệt, sợ hấn nhiễm phong hàn.

Đàn Thành đứng ở sau lưng, không nói một câu.

“Ân.” Thiên Nguyệt Triệt gật đầu: “Liệt La Đặc đâu?”

Tên tiểu tử kia một khi khôi phục bản tính liền không thấy bóng dáng.

“Hắn ở trong đại sảnh giành chỗ, chờ chủ tử tới.” Đàn cũng hào tâm giải thích, không hề nhìn ra mới vừa rồi còn cùng Liệt La Đặc mâu thuẫn.

Qua boong tàu, đi vào đại sảnh lầu một, bên trong rất náo nhiệt, cực kỳ giống dạ vũ.

Ánh nến đủ mọi màu sắc, dạ minh châu nhiều màu sáng ngời, chiếu rọi đại sảnh sáng như ban ngày.

Mọi người đều ngồi bên bàn ăn, bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt vừa xuất hiện ở cửa khiến rất nhiều người cả kinh, không phải vì dung nhan xuất trần, mà kinh ngạc vì trang phục của hắn.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5: Ban Đêm

Sấn y là tơ tằm bạch sắc, trường khố bó sát làm từ sợi bông hắc sắc, đi ủng ngắn tông sắc (màu rắm nắng).

Đôi khi Thiên Nguyệt Triệt phải bội phục kỹ thuật này, tay nghề của các bậc thầy, cặp kính màu đen che đi mục mâu kim sắc.

Mái tóc dài thủy phần cột ra phía sau, mang theo phong cách quý tộc phương Tây.

Ở nơi này có rất nhiều người đến từ các nước khác nhau, ăn mặc cũng đã quái dị, lại thêm trang phục của Thiên Nguyệt Triệt.

Mái tóc thủy phần quả nhiên chưa từng thấy qua, nhưng không ai nghĩ tới đó là lục điện hạ của Mạn La đế quốc.

Thứ nhất, hoàng tử cao cao tại thượng kia sẽ không xuất hiện ở chỗ này.

Thứ hai, cũng không ai sẽ nghĩ tới Thiên Nguyệt Triệt lại vận trang phục này.

“Nơi này.” Sự kinh ngạc của mọi người bị thanh âm của Liệt La Đặc phá vỡ, ở một góc một bàn, Liệt La Đặc hướng bọn họ phất phất tay.

Kẻ khoác loác, ánh mắt Đàn có chút giận dữ.

Thiên Nguyệt Triệt cười một tiếng, khiến tầm mắt mọi người đều nhìn theo hắn.

“Chủ tử, thức ăn đã chuẩn bị xong, yên tâm, thuộc hạ đã mượn phòng bếp của bọn họ dùng.” Liệt La Đặc không đến mức lơ mãng, hẳn rất rõ ràng mục đích của Thiên Nguyệt Triệt khi mang theo hắn.

Là bởi vì trù nghệ của hắn.

“Nga?” Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi: “Tới nơi này không ăn thức ăn nơi này, không phải rất đáng tiếc sao?”

“Chủ tử cũng có thể ăn, nơi này là trên biển, mặc dù có ăn mặn, nhưng để ngừa khách nhân say sóng, cho nên chủ yếu là thức ăn chay, hơn nữa sau khi ăn còn có món điểm tâm không tòi.” Chẳng qua là, bây giờ Thiên Nguyệt Triệt muốn ăn những món Liệt La Đặc làm, dù sao dinh dưỡng của hắn không đầy đủ.

Thình thoảng có người xoay đầu lại nhìn hài tử mỹ lệ này, trong phòng khách vang lên âm nhạc ưu nhã.

Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy có chút kỳ lạ, nơi này cũng có âm nhạc giống như hiện đại, nếu không biết còn cho là đã trở lại Địa cầu.

Đại lục này có những nơi có tên rất kỳ quái, đặc biệt là quốc gia khác nhau, phong tục cũng khác nhau.

“Chủ tử thích chỗ này?” Liệt La Đặc vừa ăn vừa hỏi, ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt nhìn nơi này mang theo tình tự khó hiểu.

“Không ghét.” Thiên Nguyệt Triệt ăn từng miếng nhỏ, không có ý tứ cự tuyệt.

Khẩu vị của hắn vốn không nặng, hơn nữa sức ăn cũng ít, sau khi ăn Liệt La Đặc gọi thị giả (theo cách gọi hiện đại là người phục vụ, bồi bàn) mang tới điểm tâm ngọt, lúc này âm nhạc bắt đầu biến chuyển, tiểu cô nương mặc

váy bù xù sôi nổi đi tới bên người Thiên Nguyệt Triệt: “Tiểu ca ca, có thể mời người nhảy múa không?”

Thanh âm thanh thúy ngọt ngào, giống như ăn mứt táo.

Ánh mắt thu thủy thật khả ái.

Đang lúc Đàn muốn cự tuyệt, Thiên Nguyệt Triệt từ trên ghế nhảy xuống: “Đương nhiên có thể.” Lúc này trên sàn đã có không ít nam nữ đang nhảy.

Khiêu vũ kiểu phương Tây? Thiên Nguyệt Triệt giật mình, không nghĩ tới ở đây cũng sẽ có loại vũ đạo này.

Trời rộng bao la không có cái gì không tồn tại.

“Xin lỗi, nữ nhi của ta ham chơi, quấy rầy khách nhân.” Một thanh âm sáng lẫm từ bên cạnh truyền đến, nam nhân vóc dáng rất cao, cách ăn mặc và giọng nói của hắn cũng biết là người đến từ một nước nhỏ lân cận.

Chẳng qua l, Thiên Nguyệt Triệt có chút nghi ngờ, tại sao hắn cảm thấy có chút quen thuộc với nam nhân này?

Tóc ngắn bình thường, ngũ quan rất bình thường, Thiên Nguyệt Triệt không thể nhớ đã gặp nhau ở nơi nào.

“Tiểu công chúa rất đẹp, đây là vinh hạnh của ta.” Nói xong Thiên Nguyệt Triệt dắt tay tiểu cô nương đến sàn nhảy.

Nhảy trong chốc lát, Thiên Nguyệt Triệt buông tiểu cô nương đi qua một bên.

Tựa vào bên cạnh nhìn những người này nhảy múa, Thiên Nguyệt Triệt suy nghĩ mông lung.

Thân ảnh lặng lẽ rời khỏi đại sảnh lầu một đi tới boong tàu, vào ban đêm, gió biển ở nơi này lạnh đến thấu xương.

Ngoại y phủ lên người Thiên Nguyệt Triệt, y phục rất lớn rất dài, hiển nhiên là thuộc về nam nhân trưởng thành.

Mà người này, Thiên Nguyệt Triệt không cần quay đầu lại cũng biết, hiển nhiên là Đàn Thành.

Có thể yên lặng ở bên cạnh hắn như vậy, giống như không khí, lại rất cẩn thận, chỉ có Đàn Thành.

“An tĩnh như vậy rất tốt.” Thiên Nguyệt Triệt mở miệng, thỉnh thoảng nhắm mắt lại, lòng yên tĩnh cảm giác mọi thứ đều đơn giản, sẽ cảm thấy hòa mình cùng thiên nhiên.

“Chủ tử thích an tĩnh.” Đàn Thành lời nói rất ít, nhưng mỗi câu đều là thật.

Không tệ, hắn thích an tĩnh, ở đây hay trên trên địa cầu cũng vậy, nhưng hắn lại thích xem náo nhiệt, có lẽ con người kỳ quái ở chỗ này.

Phức tạp mà mâu thuẫn .

“Người nói, lúc này phụ hoàng đang làm gì?” Cho dù không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng hiểu rõ mình đang nhớ tới nam nhân kia.

“Đang nhớ tới chủ tử.” Đàn Thành thành thật trả lời, lúc này bộ hạ hắn đang nghĩ tới chủ tử, rõ ràng có chút lấy lòng, nhưng từ trong miệng hắn nói ra cũng trở thành lời chân thành.

Thiên Nguyệt Triệt yếu ớt thở dài, đương nhiên hắn biết lúc này phụ hoàng đang nhớ hắn .

“Người nói, có phải ta đòi hỏi quá nhiều hay không.” Bỏ đi thân phận cao cao tại thượng, Thiên Nguyệt Triệt lại cùng Đàn Thành hàn huyên như bằng hữu.

Hào quang Thiên Nguyệt Thần cho hắt làm cho người ta quên mất hắt chỉ là một hài tử năm tuổi.

Có lẽ mười tám năm qua ở trên địa cầu, hôm nay trái tim này rốt cuộc cũng chỉ có năm tuổi.

Trong khoảng thời gian ngắn không nghe thấy thanh âm của Đàn Thành, Thiên Nguyệt Triệt xoay người, dùng lực tựa vào lan can trên boong tàu: “Rất khó trả lời sao?” Đối mặt với Đàn Thành, Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên có hứng thú trêu đùa.

“Không, thuộc hạ không biết trả lời như thế nào.” Ở trong lòng hắt, sự tồn tại của chủ tử giống như thần, mà chủ tử muốn có hết thảy cũng là chuyện đương nhiên.

Hắt không phải là chủ tử, hắt chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

“Như vậy, bây giờ, người suy nghĩ một chút.” Thiên Nguyệt Triệt vừa nói, vừa nhìn sang hướng khác.

“Vâng.” Đàn Thành gật đầu, vẫn có chút buồn bực, tại sao lại bắt hắt nghĩ vấn đề này.

Lúc này trên boong tàu không có một bóng người, nhìn một cái là muôn trùng biển cả, ngoại y trên vai Thiên Nguyệt Triệt sắp bị gió thổi tung.

“Đây là nơi nào?” Đi đến nơi góc tối, nhìn bóng dáng nho nhỏ tại cầu thang, Thiên Nguyệt Triệt hỏi.

“Từ nơi này đi xuống tất nhiên là khoang chứa đồ.” Đột nhiên thanh âm Liệt La Đặc vang lên sau lưng của bọn hắn.

Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, có chút toan tính nhìn hắn.

“Ách?” Liệt La Đặc hơi khó xử, sợ Thiên Nguyệt Triệt cho là mình theo dõi hắn: “Ta thấy các người lâu không trở vào, có chút bận tâm nên đi ra nhìn.”

Kết quả nhìn thấy bọn họ đi về phía bên này, liền đi theo tới đây, không hề theo dõi.

“Không sao.” Thiên Nguyệt Triệt cũng không để ý: “Đối với việc trên thuyền, người khá hiểu rõ.” Nếu là phi cơ thì mình khá hiểu biết, Thiên Nguyệt Triệt nghĩ thầm.

“Bình thường khoang chứa đồ dùng để làm gì?” Mở miệng chính là người luôn luôn thanh tâm quả dục – Đàn Thành.

Dù sao trong ba người hắn là người “Không biết” nhất.

“Khoang chứa đồ rất quan trọng với thuyền, đặc biệt là như thuyền lớn, nó dùng để trữ thức ăn, hơn nữa còn làm phòng nghỉ ngơi của thị giả, trước khi dùng bữa tối, ta đi quan sát một chút, tầng một của thuyền có phòng dành cho thị giả, cho nên nơi này chỉ là đơn thuần trữ thức ăn, nếu chủ tử có hứng thú, có thể xuống xem một chút.

Phía dưới là phần tàu ở trong nước, nhiệt độ có chút khác biệt.”

Thật sao? Thiên Nguyệt Triệt tò mò, định đi vào, Đàn Thành đã đi trước hắn một bước: ”Thuộc hạ đi trước dẫn đường.” Vạn nhất có chuyện gì, lao ra đỡ cho chủ tử cũng tốt.

Đối với sự khẩn trương Đoàn Thành, Thiên Nguyệt Triệt cũng không để tâm, nơi này có thể xảy ra chuyện gì.

Từ trên lầu đi xuống, có chút âm u, lúc này Liệt La Đặc lấy ra một viên dạ minh châu từ trong ngực, trong nháy mắt mọi thứ sáng lên.

Cảm giác được sự nghi ngờ của Thiên Nguyệt Triệt, Liệt La Đặc nhanh chóng giải thích: ” Ở trong cung tiện tay lấy được, nghĩ thầm sau này có thể dùng.”

Ở Mạn La đế quốc, dạ minh châu cũng không phải là đồ quý giá, chẳng qua là công cụ dùng để chiếu sáng, cho nên trong hoàng cung rất nhiều.

“Tay của người so với người bình thường cũng nhanh a.” Suy nghĩ so với người bình thường cũng cẩn thận hơn.

“Ta cho đó là chủ tử đang khen ngợi ta.” Liệt La Đặc vui vẻ tiếp thu.

Ba người đi qua mấy bậc thang, vừa rẽ thì bị một cánh cửa ngăn cản.

“Nếu không khóa cửa mới không bình thường.” Dù sao bên trong chứa thức ăn, tuy nói ở chỗ này sẽ không xuất hiện trộm, bởi vì xuất hiện cũng chạy không thoát, nhưng khóa cửa cũng là chuyện rất bình thường.

“Hình như bên trong có thanh âm nho nhỏ.” Thiên Nguyệt Triệt cau mày, thật sự là có tiếng động.

Ở trong mắt bọn họ, mặc dù Thiên Nguyệt Triệt là chủ tử, nhưng cũng là hài tử, lúc này nghe được bên trong có tiếng động, mà nghe ra được đó là thanh âm gì, hai người có chút đỏ mặt, không biết nên giải thích với Thiên Nguyệt Triệt “Đơn thuần” thế nào.

Nói bên trong có người vụng trộm, bọn họ tin Thiên Nguyệt Triệt cũng biết vụng trộm là có ý gì, nhưng lại không biết mở miệng với Thiên Nguyệt

Triệt bằng cách nào.

“Đi.” Thiên Nguyệt Triệt không hỏi tiếp, nhàn nhạt mở miệng.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6: Ba Ngày Sau Đó

Trong đại sảnh thính thoảng truyền ra tiếng nói chuyện vui vẻ của mọi người.

Những người tới từ các quốc gia khác cũng đã làm quen và trò chuyện với nhau, đêm tối nơi biển khơi rộng lớn mờ mịt cũng tăng thêm một chút không khí.

Thiên Nguyệt Triệt thuộc về loại người không thích náo nhiệt, không, hoặc là hân thích náo nhiệt, bởi vì hân thích xem hí kịch, nhưng trong hí không có hân tham gia.

Ở trên boong tàu, gió thổi lạnh, Thiên Nguyệt Triệt đi vào phòng: “Các người đi chơi đi.” Nói với Đàn Thành cùng Liệt La Đặc ở phía sau, có lẽ Đàn Thành có thói quen trầm mặc, nhưng Liệt La Đặc là người rất hoạt bát, bắt hân ngồi yên một chỗ, cũng làm khó hân.

“Vậy thuộc hạ không khách khí.” Liệt La Đặc khoát tay áo, mỹ nữ ở bên ngoài nhiều như vậy, hân thật sự có chút không cường lại được.

Nhìn hân thẳng thắn rời đi, Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu, Liệt La Đặc, rốt cuộc người là người như thế nào.

Từ đồ ăn hân làm, Thiên Nguyệt Triệt có thể cảm giác được sự chân thành của hân, nhưng những lời hân nói lại khiến người khác cảm thấy có chút ngả ngớn.

Trở lại trong phòng, thuận tay đóng cửa lại, Thiên Nguyệt Triệt nằm ở trên giường thành hình chữ đại.

Cảm giác lưng eo đều có chút mỏi, Thiên Nguyệt Triệt sờ sờ ngón cái tay đeo chiếc nhẫn Tạp Cơ Tư, trong miệng niệm chú ngữ, phóng băng tắm ra ngoài.

Băng tắm trắng trắng mềm mềm nếu như biến thành kén tắm nhất định rất đáng yêu: “Tới đây giúp ta tắm lưng.”

Xoay người nằm ở trên giường nói với băng tắm.

Băng tắm nhảy lên giường, đứng bên Thiên Nguyệt Triệt, hai móng vuốt lớn trên tay nhỏ bé gõ lên lưng Thiên Nguyệt Triệt, đừng so sánh tay của nó với tay nhỏ của Thiên Nguyệt Triệt, lực đạo kia muốn mười đủ mười .

“Nếu người có thể nói chuyện thì thực tốt.” Ít nhất còn có thể giúp hãn giải buồn.

Băng tắm sau lưng xấu hổ nở nụ cười, cho dù là ai cũng không ngờ rằng lúc Thiên Nguyệt Triệt mới ra đời, ma thú hành hạ hãn thừa sống thiếu chết lại có thể đáng yêu như thế.

Trên thuyền cái gì cũng tốt, cái duy nhất không tốt chính là tắm rửa.

Nhưng thật ra tắm rửa cũng không phải là không tốt, chẳng qua là Thiên Nguyệt Triệt đã quen ở Kim Long điện, cho nên không quen với những thiếu sót bên ngoài .

Duổi đuổi người, hãn đã rời khỏi Mạn La hoàng cung ba ngày, cũng sắp ra khỏi biên giới Mạn La đế quốc.

Thùng thùng...

Cửa truyền đến tiếng gõ: “Chủ tử đã rời giường chưa?” Thanh âm của Đàn vang lên.

“Đi vào.” Vươn đỉnh đầu từ trong chăn ra, thanh âm có chút biếng nhác, vừa mở mắt, con mắt mang theo mộng lung, nếu Thiên Nguyệt Thần ở đây, nhất định sẽ không nói hai lời mà nhào tới.

Phòng Thiên Nguyệt Triệt có cửa sổ nhìn ra biển, Đàn đi vào, nhìn thấy Thiên Nguyệt Triệt có chút giống tiểu điều nhi, trên mặt liền lộ ra tiểu ý, sau đó mở cửa sổ, để gió lùa vào phòng.

“Chủ tử, Liệt La Đặc đã nấu cháo.” Mặc dù Thiên Nguyệt Triệt tùy ý, nhưng dứt khoát ăn một ngày ba bữa cơm, bởi vì hắc cho là mình đang ở thời điểm trưởng thành.

“Ân.” Thân thể chui ra khỏi chăn, ai ngờ chăn bông mới vén lên một góc, một ma thú tuyết trắng lộ ra.

Thiên Nguyệt Triệt há hốc mồm, khó trách ngày hôm qua lúc ngủ có cảm giác mình đang ôm gối ôm, nguyên lai tiểu ngốc tử này, dùng ngón tay chọc chọc đầu nhỏ của băng tằm: “Tiểu Bạch, dậy đi.”

“Ân... .” Tiếng kêu nho nhỏ trong miệng băng tằm bảo bảo truyền ra.

Băng bảo bảo ngây ngốc vừa tỉnh, so với bình thường lại càng dần dần hơn, thấy tình cảnh này, Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nhớ tới một vấn đề, sau này gặp khó khăn, không nên trông cậy vào băng bảo bảo.

Chỉ cần ngốc tử này có thể tự bảo vệ mình là tốt, thật không biết Hắc gia gia huấn luyện nó như thế nào.

Thiên Nguyệt Triệt có chút nghi hoặc nhìn Đàn, rõ ràng bọn họ ngủ chung một phòng, tại sao lúc Đàn rời giường, hắc không phát hiện ra.

Nhận thấy được tâm tư của hần, Tầm bảo bảo nhẹ nhàng đung đung hần, theo sau chỉ chỉ mình, ý nói: yên tâm, ta biết.

Mặc dù có điểm ngốc, nhưng dù gì cũng là ma thú cấp bốn, so với ma thú bình thường đương nhiên có sự cảnh giác cao hơn.

Chờ Thiên Nguyệt Triệt ra khỏi phòng, Liệt La Đặc, Đàn Thành đã ngồi ở bên bàn, cũng may khách nhân dùn tảo thiện ở trong phòng mình, vì đi tới đại sảnh lâu một cũng có chút phiền phức.

Ăn được bữa ăn sáng, Thiên Nguyệt Triệt để tầm bảo bảo lại trong phòng, cho nó tự do hoạt động, dù sao ở trong chiếc nhẫn cũng rất nhàm chán.

Đi tới cửa mới phát hiện tầm bảo bảo lôi kéo y phục mình.

Nhìn tầm bảo bảo cao xấp xỉ hần, Thiên Nguyệt Triệt ôn nhu nói: “Ngoan , người chơi ở đây, đừng đi loạn, nếu không bị người khác phát hiện sẽ bị bán.”

Tưởng tượng Tiểu đông tây này thật sự đáng yêu, hôm nào phải hóa trang một chút.

Lúc đi ra, quẹo sang phải thì gặp tiểu cô nương nhảy múa hôm đó, lúc này Thiên Nguyệt Triệt mới phát hiện bọn họ cũng ở tại lâu ba.

“Đại ca ca.” Thanh âm trẻ con ngây thơ mang theo vui vẻ, tâm tình Thiên Nguyệt Triệt rất tốt.

Chẳng qua là nam nhân ôn hòa kia, thật sự rất quen mắt.

Thiên Nguyệt Triệt hướng tiểu cô nương cười cười, sau đó gật đầu với nam nhân kia: “Chúng ta lại gặp nhau.” Thanh âm không nhu hòa như đối với tiểu cô nương.

Nhưng cũng không lạnh lùng như bình thường.

Nam tử biết Thiên Nguyệt Triệt, chẳng qua là hắn không nghĩ tới Thiên Nguyệt Triệt cũng có một số ấn tượng với hắn: “Trí tuệ của công tử đã danh dương thiên hạ, ngày đó may mắn thấy phong thái của công tử, là tam sinh hữu hạnh.”

Thì ra là vậy, khó trách, mặc dù mình không phải là người chỉ cần gặp qua ai là không quên được, nhưng trí nhớ cũng không có kém đến nỗi vừa rời mắt liền quên.

Nam nhân này không phải là người khác, mà là khách nhân ngày đó tham gia sinh thần của Thiên Nguyệt Thần.

Bàn ăn trên boong tàu, Thiên Nguyệt Triệt cùng nam tử ngồi ở một bên: “Nguyên lai các hạ là thân vương của Khắc Lý Hi quốc, bốn điện hạ thật sự không ngờ.”

“Ha ha, công tử khách khí.” Nam nhân ăn nói hào phóng, cử chỉ lễ phép, rất có mấy phần cử chỉ ngoại giao: “Ngày đó nhìn thấy kinh thành phồn hoa của Mạn La đế quốc, liền lưu lại mấy ngày, thật sự không ngờ lên thuyền sẽ gặp lại công tử. Nhưng thật ra ấn tượng hôm nay của công tử khác với ngày ấy.”

“Nga?” Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, cũng không hỏi ngược lại.

Khi đó ở hoàng cung, bây giờ ở bên ngoài, hiển nhiên sẽ không giống nhau, trong cung rất nhiều chuyện muốn làm cho người khác nhìn, ở ngoài cung lại vì chính mình mà sống .

Thiên Nguyệt Triệt cũng hiểu rõ ý tứ của nam nhân này.

“Bất quá quý quốc phồn vinh có thể nói là đệ nhất thiên hạ a, hoàng đế quý quốc trẻ tuổi tuấn mỹ cũng khiến người khác không thể ngờ tới.”

Giọng nói phi thường ngay thẳng không có nửa điểm muốn lấy lòng, giúp tâm tình Thiên Nguyệt Triệt thoải mái.

“Ha ha, thân vương khách khí, đều nói người Khắc Lý Hi quốc phi thường hào sảng, hôm nay bốn điện hạ thấy thân vương cũng cảm nhận được bảy phần, còn dư lại ba phần chờ bốn điện đến Khắc Lý Hi quốc, còn muốn quấy rầy thân vương rồi.”

Nam tử sững sờ, ngày đó ở sinh thần Thiên Nguyệt Thần nhìn thấy Thiên Nguyệt Triệt, liền biết tiểu điện hạ này tuy còn nhỏ nhưng tuyệt đối không bình thường, hôm nay nghe được những lời này, trong lời nói mang theo khí phách càng làm cho nam tử không thể tưởng tượng được.

“Lời này của công tử, ta sẽ ghi nhớ, mặc dù quốc gia ta không thịnh vượng như quý quốc, nhưng dân tình chất phác, cũng có sự đặc sắc riêng.” Nam tử thành thực mời, sở dĩ không xưng Thiên Nguyệt Triệt bằng điện hạ, bởi vì nam tử này là người tỉ mỉ, mặc dù không biết mục đích chuyến đi này của Thiên Nguyệt Triệt, nhưng cũng biết nếu lộ thân phận thực sự ra bên ngoài tiết sẽ rất bất tiện.

“Bên kia?” Thiên Nguyệt Triệt chỉ vào giữa biển, mở miệng, lúc này mới phát hiện có một đảo lớn vô cùng, mặc dù khoảng cách khá xa.

Nhưng Thiên Nguyệt Triệt khẳng định đảo lớn này không thua gì một thành phố trên địa cầu.

“Lần đầu tiên công tử ra biển sao?” Nam tử mỉm cười hỏi.

“Không.” Thiên Nguyệt Triệt cười, lắc đầu, sau đó bồi thêm một câu: “Là lần đầu tiên xa nhà.”

Nam tử bừng tỉnh đại ngộ: “Khó trách công tử không biết, qua đảo này chính là phạm vi của vùng biển quốc tế, trước mắt bọn ta vẫn còn trong lãnh thổ Mạn La đế quốc.

Đến tối thuyền có thể đến bên kia, đến lúc đó sẽ cập bến đảo này, khách nhân trên thuyền có thể du ngoạn trên đảo, lại có thể bổ sung thêm thức ăn trên thuyền.”

Thì ra là vậy, thuyền này ở trên biển lâu ngày, nếu như giữa đường không chuẩn bị thức ăn, vạn nhất đến lúc thức ăn không đủ thì không tốt.

Chẳng qua là...

“Ý Thân vương là hòn đảo này cũng thuộc Mạn La đế quốc sao?” Thiên Nguyệt Triệt có chút ngạc nhiên, một hòn đảo không nằm trên đại lục, tự do trên biển, có thể một mình xưng vương, tựa như đảo Đài Loan ở hiện đại.

Luật pháp quốc gia căn bản quản không tới nơi này, mặc dù cách kinh thành Mạn La đế quốc chỉ có ba ngày hải trình, nhưng ở trên biển ba ngày giống như ở trên đất liền mười ngày a.

Đột nhiên trong lúc Thiên Nguyệt Triệt đang nhớ lại chiếc cầu vượt biển ở hiện đại, nếu như có thể xây dựng một chiếc cầu như vậy, chắc chắn là rất tuyệt.

Nam tử nhìn Thiên Nguyệt Triệt, vẻ mặt hiện lên sự thương thức cùng kính nể.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn lại, nhìn thẳng vào mắt của nam tử, không lảng tránh.

Cái nhìn kia, hẳn nhìn thấu ý nghĩ của nam tử, hẳn biết nam tử hiểu ý nghĩ trong lòng hẳn.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7: Bằng Hữu

“Công tử, nếu có tâm nhất thống thiên hạ, cũng không phải là không thể.” Mục mâu nam tử hàm chứa tiểu ý, phảng phất có thể thấy rõ hết thảy, nếu như đại lục này thống nhất, nói chung tiếng nói, dùng chung một dạng tiền.

“Không phải là không thể, nhưng đối với ta cùng Mạn La đế quốc, tuyệt không tốt, hơn nữa chờ bốn điện trăm tuổi lại chia năm xẻ bảy.” Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu, hẳn không có hứng thú với thiên hạ: “Một đế vương thành công không có nghĩa là hẳn thống nhất được thiên hạ, mà là hẳn dẹp bỏ sài lang hổ báo xác lập một thời thái bình thịnh thế như thế nào.”

Hơn nữa thống nhất thiên hạ không thể vội vàng lại quá nhiều chuyện, hẳn không muốn cuộc sống của hẳn và phụ hoàng bị những chuyện đó quấy nhiễu.

Sinh thời nam tử kia cũng vĩnh viễn không cách nào quên đã từng có một tiểu hài tử năm tuổi nói như vậy với hẳn.

“Quan điểm công tử nhìn thấu cổ kim a.” Vô luận là xuất phát từ góc nhìn nào, hay từ lợi ích của bản thân, hài tử năm tuổi này có thể được hoàng đế của Mạn La đế quốc, nam nhân cao cao tại thượng không ai bì nổi kia nâng trong lòng bàn tay, không phải không có lý do.

“Thân vương cũng là người rất thú vị.” Thiên Nguyệt Triệt cười khẽ, nhìn đảo phía trước càng ngày càng gần, nhảy xuống khỏi ghế, đứng ở trên boong tàu, tay nhỏ bé nắm lan can, gió thổi động sợi tóc hẳn, xiêm y nhẹ

nhàng phiêu động, ở nơi này trời nước một màu, song vào mắt một hài tử lại sắc sỡ loá mắt.

Giống như hòa tan vào tự nhiên, rồi lại vượt qua hồng trần.

Nam tử ho nhẹ, tiểu cô nương thân thiết quay chung quanh Thiên Nguyệt Triệt: “Đại ca ca, đại ca ca, chờ Đóa Nhi lớn lên, sau này gả cho đại ca ca, làm tân nương của ca ca có được không?”

Thiên Nguyệt Triệt luôn luôn bình tĩnh, không khỏi có chút ngạc nhiên, không chỉ phụ thân thú vị, cả nữ nhi cũng thú vị.

Tay nhỏ bé vuốt tóc tiểu cô nương: “Nếu như khi đó ca ca thương người.”

Nhưng vĩnh viễn cũng không có ngày đó, bởi vì hắn đã có người thương, là người thương cả đời.

“Đóa Nhi vô lý, để cho công tử chê cười.” Tiểu cô nương vĩnh viễn đều ngây thơ, đôi mắt thiên hạ ai dám cùng lục điện hạ Mạn La đế quốc hào ngôn loạn ngữ như vậy, muốn làm nữ nhân của hắn.

“Không sao, Đóa Nhi rất đáng yêu.” Sự đáng yêu cùng thanh thuần của nàng không thuộc về hắn, vô luận là trên địa cầu, hay là Thiên Nguyệt Triệt.

Nhưng Thiên Nguyệt Triệt rất hạnh phúc, bởi vì có Thiên Nguyệt Thần chống đỡ hết thảy.

“Chủ tử, gió nổi lên.” Đàn nhắc nhở Thiên Nguyệt Triệt nên vào phòng nghỉ ngơi, mặc dù Thiên Nguyệt Triệt không quá để ý thân thể của mình, nhưng vừa mới ra đời đã bị nhiễm hàn độc của băng tằm, ít nhiều cũng có chút ảnh hưởng.

“Không sao, hôm nay tâm tình bốn điện hạ không tệ.” Thiên Nguyệt Triệt cự tuyệt, cảm giác ấm ấm trong lòng bàn tay, Thiên Nguyệt Triệt cúi đầu, chỉ thấy tiểu cô nương đang nắm tay của hắn, hai mắt sáng ngời trong veo như nước nhìn hắn.

Có chút buồn bực, không thích cho người khác tới gần người hắn, mà lại để cho tiểu cô nương nắm tay mình một cách đơn giản như vậy.

“Tay ca ca lạnh quá, mẫu thân nói tiểu hài tử sợ lạnh luôn mặc nhiều y phục.” Tiểu cô nương bắt chước bộ dáng của mẫu thân, giờ khắc này Thiên Nguyệt Triệt cảm giác được mình lại giống hài tử kia.

Mẫu thân từng mặc y phục cho mình.

” Mẫu thân Đóa Nhi nhất định rất ôn nhu.” Thiên Nguyệt Triệt tự nói, lại như đang nói với tiểu cô nương, nếu khi đó mẫu thân không chết, cũng ôn nhu như vậy.

“Ân, mẫu thân nói trên thế giới mẫu thân nào cũng ôn nhu như vậy, bởi vì bọn họ yêu thương hài nhi của mình.” Lời của mẫu thân, nàng nhớ rất kỹ: “Nhưng mẫu thân đã mất vào mùa xuân năm nay, phụ thân nói, mẫu thân biến thành thiên thượng tinh linh bảo vệ Đóa Nhi.”

Ân?

Thiên Nguyệt Triệt quay đầu nhìn tiểu cô nương bên cạnh thấp hơn hắn nửa cái đầu, đã chết, tuổi nhỏ như thế còn có thể坦然 tiếp thu.

Có lẽ là xúc động, cũng là cảm giác trong nháy mắt, Thiên Nguyệt Triệt gỡ hồng bảo thạch trên cổ xuống, treo vào cổ tiểu cô nương.

Hành động này làm Đàn khiếp sợ, làm nam tử khiếp sợ, cũng khiến những người ngắm phong cảnh bên cạnh hiếu kỳ.

Là người chỉ cần nhìn một cái liền biết đây là hồng bảo thạch thiên hạ ít có, màu sắc đỏ sậm như vậy, người luyện tập ma pháp ở đây cũng có chút động tâm, đối với người luyện tập hỏa hệ ma pháp mà nói đó là tinh thạch tốt nhất.

“Công tử, đây là... ?” Nam tử có chút kích động, lễ lớn như thế làm sao nhận, tuy người Khắc Lý Hi quốc không luyện tập ma pháp, nhưng giá trị khối bảo thạch này hẳn không phải không biết.

“Đóa Nhi, sau này cảm thấy lạnh, lấy tay chạm đến nó, sẽ có cảm giác ấm áp, tựa như mẫu thân trở lại bên cạnh ngươi, khối bảo thạch này là lúc ca ca mới sinh ra, phụ thân ca ca đưa cho ca ca, nếu như sau này Đóa Nhi cần trợ giúp, dựa vào nó tới Mạn La để quốc tìm ca ca, ca ca nhất định giúp ngươi.”

Đồ trân quý không vì giá trị của nó, mà nó được dùng như thế nào, hẳn nhìn ra tiểu cô nương này giống hẳn, rất tịch mịch.

Nhưng hẳn biết sự tịch mịch của hẳn sẽ từ từ được lấp đầy, bởi vì có người nam nhân kia.

Nhớ tới hẳn, khóe miệng Thiên Nguyệt Triệt không tự chủ hiện ra nụ cười, phụ hoàng a...

“Ca ca, lúc ngươi cười thật đẹp, giống như Tinh Linh hoàng.” Tiểu cô nương đột nhiên nói, Thiên Nguyệt Triệt chấn động, giống Tinh Linh hoàng? Tiểu cô nương này biết Tinh Linh hoàng?

Tâm mắt không tự chủ chuyển hướng nam tử, bên trong sóng mắt bình thản có một chút gợn, nam tử cũng cảm thấy kỳ quái, không rõ tại sao nữ nhi lại có ý nghĩ như vậy.

“Thân vương có vẻ hiểu biết về Tinh Linh hoàng?” Tinh Linh hoàng, nếu như không nghe Thánh Anh nói Tinh Linh hoàng là linh hồn của hẳn, hẳn

cũng sẽ không chú ý như vậy.

“Công tử có vẻ hứng thú với Tinh Linh hoàng?” Nam tử cần cần dục dục trả lời, như đề phòng Thiên Nguyệt Triệt, điều này làm cho Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy kỳ quái.

Nghi vẫn chưa thốt ra, tiểu cô nương một bên đã mở miệng: “Tinh Linh hoàng là thần bảo vệ của Khắc Lý Hi quốc chúng ta.”

“Đóa Nhi.” Thanh âm nghiêm khắc của nam tử vang lên, đây là bí mật, toàn bộ thiên hạ, bí mật của toàn bộ đại lục.

Ân?

Chuyện này, tại sao Thánh Anh chưa nói cho hẳn?

Nhưng là?

Nhìn bộ dạng hoảng sợ của Đóa Nhi, Thiên Nguyệt Triệt biết không thể tiếp tục hỏi hài tử này, hơn nữa nam tử bắt đầu đề phòng hẳn.

“Thân vương không cần khẩn trương, Tinh Linh hoàng là thần minh của toàn bộ đại lục, bốn điện hạ chỉ tò mò, Đóa Nhi nhỏ tuổi như vậy lại có thể nhìn thấy, cũng không có ý tứ khác.”

Chẳng lẽ nói Tinh Linh hoàng cùng Khắc Lý Hi quốc cũng thú vị sao?

Nam tử nhìn chăm chăm Thiên Nguyệt Triệt hồi lâu, trong mục mâu kim sắc kia không có cái gọi là dối trá cùng giả vờ, hơn nữa lần đó đã chứng kiến biểu hiện của Thiên Nguyệt Triệt, sự can đảm và khí chất của hẳn, khiến nam tử có ấn tượng phi thường tốt.

Chỉ là chuyện này quan hệ đến Khắc Lý Hi quốc, cho nên nam tử trầm mặc lại.

“Công tử, xin lỗi.” Dân lấy nước làm trọng, huống chi hãn là hoàng tộc Khắc Lý Hi quốc.

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu, cho biết không để ý, chẳng qua là nam tử càng tăng thêm hứng thú cho hãn.

“Công tử, nếu không ngại cùng người đó kết giao bằng hữu, người đó là nhi tử thứ ba của quốc vương Khắc Lý Hi quốc, Nhược Đức . Mông . Khắc Lý Hi.” Nam tử giới thiệu.

Nga?

Thiên Nguyệt Triệt nghe được lời của hãn, có chút nghi hoặc.

Nam tử cười một tiếng: “Ở Khắc Lý Hi quốc, ngôi vị hoàng đế đều là nhường ngôi, bởi vì tổ tông của Khắc Lý Hi quốc là Khắc Lý Hi tộc, cho nên tên quốc là họ của chúng ta, tên không dễ nghe như Mạn La đế quốc, Sắc Vi đế quốc, Anh Túc đế quốc.”

Phốc xuy...

Thiên Nguyệt Triệt cười, ai nói Mạn La đế quốc, Sắc Vi đế quốc, Anh Túc đế quốc là tên dễ nghe, hãn nghĩ tên Khắc Lý Hi quốc còn dễ nghe hơn.

Có lẽ vì cái tên Khắc Lý Hi có chút giống hiện đại.

“Đối với ba quốc gia này, thân vương có ý kiến gì không?” Kiến thức của nam tử tuyệt đối không chỉ là giới hạn trong Khắc Lý Hi quốc bé nhỏ.

Nhược Đức . Mông . Khắc Lý Hi không nghĩ tới Thiên Nguyệt Triệt sẽ hỏi trực tiếp vấn đề như vậy, hãn nên trả lời thế nào, dù sao đối phương là hoàng tử của Mạn La đế quốc. Hơn nữa còn là hoàng tử hoàng đế thương yêu nhất, tương lai có thể là hoàng đế của Mạn La đế quốc.

Nếu như không cẩn thận sẽ khiến hai nước mâu thuẫn.

Mặc dù Mạn La đế quốc cùng Khắc Lý Hi quốc cách biệt rộng mênh mông, nhưng bằng quân đội của Mạn La đế quốc muốn san bằng Khắc Lý Hi quốc, tuyệt không phải việc khó.

Nhìn thấu sự do dự của Nhược Đức . Mông . Khắc Lý Hi do dự, Thiên Nguyệt Triệt cầm lấy ly trà trên bàn, uống một ngụm trà, chậm rãi mở miệng: “Thân vương không cần quá lo lắng, bốn điện hạ chỉ cùng Thân Vương trò chuyện, nếu như Mạn La đế quốc có ý xâm chiếm, sao bây giờ có thể thái bình như vậy. Hơn nữa bốn điện hạ, hay phụ hoàng, đối với việc đó không có hứng thú.”

Lời nói có vẻ thờ ơ, lại làm cho nam tử khó xử, sau đó nam tử đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, vứt đi sự do dự: “Công tử, đã quyết định kết giao bằng hữu với người đó.”

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8: Rơi Xuống Nước

Bằng hữu?

Thiên Nguyệt Triệt cẩn thận suy nghĩ hai chữ này, nét mặt tự tiếu phi tiếu.

“Không phải đã là bằng hữu sao?” Thiên Nguyệt Triệt trả lời.

Ách?

Nam tử sửng sốt một chút, rất nhanh liền khôi phục: “Vâng, bằng hữu, không chỉ là bọn ta, Khắc Lý Hi quốc cùng Mạn La đế quốc lúc công tử cùng người đó sinh thời, vĩnh là huynh đệ chi bang.”

Lúc nam tử nói ra những lời này, Thiên Nguyệt Triệt cũng trở thành nam nhân ngang hàng với hắn, mà không còn là một hài tử.

“Như vậy... .” Thiên Nguyệt Triệt cầm lấy ly trà đi tới bên cạnh lan can boong tàu, đem nước trong ly trà đổ xuống biển rộng, thanh âm róc rách tinh khiết chảy ra: “Để cho nước biển chứng nhận tình hữu nghị giữa Khắc Lý Hi quốc và Mạn La đế quốc.”

Biển không thể lấp đầy, nước không thể chảy cạn, cho nên phần giao tình này vĩnh viễn tồn tại.

Nam tử thấy thế cũng làm động tác tương tự.

Trên boong tàu, một số người nhìn một lớn một nhỏ làm động tác kỳ quái, nhưng cũng không rõ, vốn không liên quan, trên căn bản quý tộc

không có hứng thú quấy nhiễu người khác.

Mà người trên thuyền đa phần là người đi du ngoạn, mà có tiền đi du ngoạn hầu hết đều là quý tộc.

Cho nên thấy tình cảnh lạ lùng, ai cũng không nhiều chuyện xen vào.

Cùng nam tử nói chuyện xong, Thiên Nguyệt Triệt trở lại phòng, đột nhiên nhớ ra cái gì đó liền mở miệng nói: “Hành lý đâu?”

Sau đó như bưng bình, Thiên Nguyệt Triệt vỗ chiếc nhẫn trên ngón tay cái, chỉ chốc lát một bao y phục xuất hiện ở trước mắt, Thiên Nguyệt Triệt tiến lên mở ra, bên trong có một quyển sách, hắn nhớ kỹ, lúc hắn vừa mới vào ma học viện, mấy lão đầu đã đưa cho hắn.

Lão đầu nói, mặc dù ma pháp của hắn rất mạnh, nhưng kiến thức quá ít, nên cho hắn sách này để bổ sung kiến thức, đây là bản chép tay những gì tinh túy nhất.

Đàn đi vào pha trà, nhìn thấy Thiên Nguyệt Triệt ngồi ở bên giường xem sách, liền trêu chọc: “Ngày hôm nay chủ tử hăng hái thật, lần đầu tiên nô tỳ thấy chủ tử ham học như vậy.”

“Đàn.” Đàn Thành vừa vào cửa, nghe được những lời này, thấp giọng cảnh cáo.

Dù sao Đàn đã đi theo Thiên Nguyệt Triệt từ nhỏ, nên thỉnh thoảng cũng có lá gan vui đùa, đương nhiên bình thường ở trong Kim Long điện, trước mặt Thiên Nguyệt Thần nàng cũng không dám .

Tuy bề ngoài của bộ hạ tuần mỹ, cặp mắt phượng hẹp dài thực mê người, nhưng mọi người đều biết rõ tính cách hắn lãnh khốc vô tình.

Chỉ cần nhìn năm đó bệ hạ mổ bụng mẫu phi của điện hạ lấy nhi tử thì sẽ biết, chỉ có mỗi hắc mới có hứng thú trực tiếp mổ bụng.

Năm đó, hắc căn bản không lo lắng cho hài tử trong bụng Cẩm phi.

“Không sao, Đàn Thành, người không nên nghiêm túc như vậy, cũng nên giống như Đàn, cười nhiều một chút.” Thiên Nguyệt Triệt phát phát tay ý bảo bọn họ đi ra ngoài, biểu hiện không để ý.

Nơi nào có người thì sẽ có vui đùa, mà trong cuộc sống hiển nhiên sẽ có vui đùa.

Mấy thứ lão đầu viết cũng có ý nghĩa, Thiên Nguyệt Triệt vừa xem, vừa ghi nhớ chú ngữ bên trong.

Mắt tựa hồ càng ngày càng mệt, muốn ngủ. Mà băng tằm liên tục yên lặng đứng ở phía sau đâm lưng cho hắc.

Mắt thường không nhìn thấy vô số điểm sáng dần dần tập trung trên người Thiên Nguyệt Triệt, toàn bộ gian phòng tràn đầy linh khí, người bên ngoài có lẽ không biết, nhưng Thánh Anh cùng tằm bảo bảo chắc chắn có cảm giác.

Thiên Nguyệt Triệt cũng kỳ quái, trong朦胧 cảm giác được một cỗ lực lượng lan tràn trên người mình, thánh linh châu trong cơ thể bắt đầu tự điều chỉnh, hấp thu linh lực bên ngoài chuyển hóa thành Quang nguyên tố cất giữ trên người Thiên Nguyệt Triệt.

Sức mạnh Thiên Nguyệt Triệt tăng thêm, hắc và Thánh Anh có kế ước, tằm bảo bảo là ma thú của hắc, hiển nhiên cũng sẽ có biến hóa.

Khi hắc mở mắt, phát hiện tằm bảo bảo đã nằm ở trên giường, hơn nữa...

Thiên Nguyệt Triệt có chút không tin, nhìn qua tầm bảo bảo đã biến thành kén tắm.

“Đây là chuyện gì?” Thiên Nguyệt Triệt vừa vượt thân thể tầm bảo bảo vừa nói.

Thánh Anh biến ảo đi ra: “Bấm chủ tử, mới vừa rồi lúc chủ tử ngủ có cảm giác được sức mạnh tập trung trên người mình phải không?”

“Không tệ.” Thiên Nguyệt Triệt cũng không hiểu tại sao phải có cảm giác như thế.

“Chúng ta đang ở trong biển rộng, biển là một phần của thiên nhiên, ở chỗ này là nơi thủy linh tử trong ngũ hành phong phú nhất, nó là thủy hệ ma thú, lúc chủ tử hấp thu thủy linh tử, nó cũng có thể, hướng chỉ nó là băng tầm hiếm có, nghe nói băng tầm có thể biến đổi nhiều lần, mỗi biến hóa ma lực của bản thân nó lại tăng thêm một tầng.

Nếu như Thánh Anh đoán không sai, nó đang ở trong kén điều tức, ở trạng thái vô thức, chẳng qua Thánh Anh có chút khó hiểu, lúc chủ tử ngủ cũng có thể tập trung những ma pháp linh tử này.”

Chỉ có lúc tu luyện, mới có thể đề cao, chẳng lẽ chủ tử?

“Cái này ta cũng không hiểu, có thể là cảnh giới.” Thiên Nguyệt Triệt giơ giơ quyển sách trên tay.

Vô hình hóa thành hữu hình, bởi vì trong lúc ngủ say, thân thể con người đều giãn ra ở trạng thái nguyên thủy nhất, cho nên tiếp nhận sức mạnh bên ngoài tương đối nhanh.

Mà vừa rồi hần bắt giác đọc những chú ngữ này, trong đầu hiển nhiên lưu lại nó, vô thức đem những chú ngữ này hóa thành cử động.

Hắn là như vậy.

” Bản thể của người còn chưa khôi phục, trở về đi.” Thiên Nguyệt Triệt mở chiếc nhẫn đem tấm bảo bảo thu vào trong, cảm nhận tay của mình một chút, sau đó vươn bàn tay phải của mình ra.

Tay mở ra, lòng bàn tay úp xuống, tập trung tinh lực, những giọt nước từ trong lòng bàn tay Thiên Nguyệt Triệt tán ra, tưới nước cho hoa anh đào.

Sau đó thu tay lại, lòng bàn tay khô ráo, phẳng phất như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Thú vị.

Thiên Nguyệt Triệt nở nụ cười, chờ tấm bảo bảo tỉnh lại, thủy hệ ma pháp của mình cũng có thể nâng cao một bước .

Cho đến khi tiếng gõ cửa của Đàn Thành vang lên, Thiên Nguyệt Triệt mới biết được thời gian đã trôi qua thật lâu.

“Chủ tử, thuyền đã tới bến, tối nay qua đêm ở đây, ngày mai thuyền mới rời bến, chủ tử có thể đi dạo trên đảo một chút?” Đàn Thành biết Thiên Nguyệt Triệt không thích náo nhiệt, nhưng hiếm khi tới chỗ này, có lẽ chủ tử có hứng thú .

“Người hiểu ta, trừ phụ hoàng, không phải còn có Đàn Thành người.” Thiên Nguyệt Triệt hướng phía Đàn Thành trêu chọc.

Tâm Đàn Thành chấn động, nhìn ra ngoài, lúc này có phải mặt trời rơi xuống phía nam hay không, Thiên Nguyệt Triệt cười ha ha.

Cho nên Thiên Nguyệt Triệt, Đàn, Đàn Thành, ba người ra khỏi phòng, có rất nhiều người trên thuyền cũng đi lên đảo.

“Liệt La Đặc đâu?” Tựa hồ từ buổi sáng tới giờ chưa thấy hắn.

“Chủ tử, nơi này.” Liệt La Đặc Đã lên bờ, hướng phía mọi người quơ tay, lớn tiếng hô.

” Tiểu tử vô lễ.” Đàn nhện không được nói nhỏ, đối với Liệt La Đặc này, nàng liên tục đề phòng, dù sao hẳn là người nửa đường chen ngang vào.

Hắn không giống với Đàn Thành, mặc dù thời gian Đàn Thành sống chung với bọn họ cũng rất ngắn, nhưng nàng biết thân phận Đàn Thành, lúc trước hẳn là ám vệ của bộ hạ.

Cho nên nàng rất yên tâm về Đàn Thành.

Trên boong tàu có lót hai tấm ván gỗ dày, tấm ván gỗ nổi boong tàu và bờ.

Bởi vì thuyền vừa mới cập bờ, cho nên trong khoảng thời gian ngắn có rất nhiều người rời thuyền, nhiều người khó tránh khỏi chật chội, nhưng cũng may hai bên tấm ván gỗ có vòng bảo hộ, nếu không những người này nhất định sẽ rơi xuống nước.

Thiên Nguyệt Triệt mới nghĩ như vậy, liền nghe thấy “Phác thông” một tiếng.

Hóa ra là vòng bảo hộ hai bên tấm ván gỗ bị đứt.

Cứu mạng a... Cứu mạng a...

Trong nước truyền đến thanh âm la cứu mạng.

Ám vệ ngoài chuyện của chủ tử, đối với chuyện của người khác không để tâm, có thể nói là vô tình, cho nên dù có năng lực, Thiên Nguyệt Triệt không mở miệng, Đàn Thành đối với chuyện đó làm như không nhìn thấy.

Mà Thiên Nguyệt Triệt cũng không phải là người nhiều chuyện, để cho người khác đi cứu hiển nhiên là một chuyện vui.

Hơn nữa là lúc thủy triều lên, cho nên có chút sâu.

Xem ra người vô tình như Thiên Nguyệt Triệt cũng rất nhiều, tuy có rất nhiều người đứng ở trên bờ và boong tàu, nhưng không ai nhảy xuống.

Có lẽ người bị rơi xuống nước không có quan hệ với mình, nên tính mệnh thấp hèn không được quan tâm .

Nhưng lại có một người ngoài suy nghĩ của Thiên Nguyệt Triệt.

Liệt La Đặc cởi giày trên chân, nhảy xuống nước, nước không những sâu, mà còn rất lạnh, nước biển tháng tư đương nhiên lạnh.

Chỗ người rơi xuống nước cách bờ hơi xa, từ nơi Liệt La Đặc nhảy xuống, đưa được đối phương về bờ thực rất phí sức.

Hơn nữa mặt nước cách bờ rất cao, cho dù bơi tới bên bờ, muốn lên được cũng là cả một vấn đề.

Thiên Nguyệt Triệt không hiểu rõ, tại sao một người thông minh như Liệt La Đặc phải cố hết sức làm chuyện không công, nhưng đúng là, nam nhân này khiến hắn có hứng thú.

Đi qua boong tàu, nhưng vẫn chưa lên bờ, dừng lại, Thiên Nguyệt Triệt nhìn Liệt La Đặc cố gắng bơi tới bờ, bờ biển cao như vậy, ngay cả tự mình đi lên cũng có chút khó khăn, huống chi mang theo một người.

Hơn nữa quanh năm suốt tháng bị nước biển vỗ vào, trên tảng đá đều là rong biển.

Trơn vô cùng.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9: Tù Đảo

Liệt La Đặc ở bên bờ lặn qua lặn lại trong chốc lát, đá quá trơn, không có sức để lên.

Từng đợt nước biển lạnh lẽo ập đến, tiếp tục như vậy có thể sẽ chết cóng.

Người a, quả nhiên không biết tự lượng sức, cái này, không phải là thảm.

Ngẩng đầu, trên bờ biển không có lấy một người nguyện ý giúp đỡ, tất cả đều trở mặt nhìn trò hay.

Được rồi, người xa lạ không muốn, như vậy người quen đâu? Liệt La Đặc nhìn quanh, thấy Thiên Nguyệt Triệt đi qua ván gỗ, từ boong tàu lên bờ biển.

Tâm, đột nhiên sửng sốt.

Ánh mắt hài tử này lạnh quá, nhưng cũng không phải là lạnh, giống như vô tình xem kịch hay, hắn chưa từng thấy mục mâu như vậy, trong suốt sạch sẽ như sương sớm.

Nhưng lại sâu không thấy đáy, khiến người ta đoán không được hắn đang nghĩ gì.

Cầu ta sao?

Thiên Nguyệt Triệt liếc nhìn Liệt La Đặc, ưu nhã cười.

Tay trái mang theo chiếc nhẫn hướng phía mặt biển, đột nhiên thủy linh lực quanh thân bắt đầu vận động.

Người bên ngoài chỉ cảm thấy không khí lưu động, nhưng không biết chuyện gì, nước trên mặt biển cũng bắt đầu nhộn nhạo, sôi trào, rõ ràng sôi trào rồi lại không cảm giác được nhiệt độ.

Phanh...

Nước biển nhảy dựng lên, đem Liệt La Đặc toàn thân ướm sũng lên bờ.

Mọi người có chút ngu ngốc nhìn mọi chuyện trước mắt, không kịp phản ứng.

Nụ cười nơi khóe miệng Thiên Nguyệt Triệt càng sâu hơn, tay phải vuốt chiếc nhẫn trên tay trái, nói nhỏ: thật ra bốn điện hạ muốn xem, người có dung hạ được nước biển vô biên vô hạn hay không.

Nếu nhìn kỹ, còn có thể nhìn thấy khi chiếc nhẫn nghe Thiên Nguyệt Triệt nói, có lay động rất nhỏ.

Sau khi Liệt La Đặc cứu người nọ lên, chủ nhân người gặp nạn mới sai tùy tùng của hắn lại giúp đỡ người nọ.

Liệt La Đặc mặc y phục ướm dẫm đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Triệt: “Tạ ân cứu mạng của chủ tử.”

Tiểu hài tử xấu xa, chỉ là tiện tay mà thôi, lại để cho hắn đông lạnh lâu như vậy, tâm tư của tiểu hài tử xấu xa này quả nhiên phức tạp vô cùng a.

Thiên Nguyệt Triệt cũng không đem thần sắc Liệt La Đặc để trong mắt, nhưng nghe lời nói của hắn, Đàn không hề dễ chịu, Thiên Nguyệt Triệt phát phất tay, nói nàng không nên tức giận.

“Người chỉ cần nhớ cho kỹ, người thiếu bốn điện hạ một mạng là tốt.”
Hắn không làm chuyện không công.

Ách?

Liệt La Đặc xấu hổ, có ai đòi báo ân như vậy chứ?

Bởi vì quan hệ của Liệt La Đặc, cho nên bọn họ tìm được một khách điểm ở trên đảo.

“Hoạt động trên đảo này, thật phong phú a.” Đàn cảm thán: “Nếu như không phải từ bên bờ tới đây, hiển nhiên không thấy đây là một đảo, còn tưởng rằng đây là một thành trấn lớn.”

Đàn nói không phải không có lý, mặc dù nơi này không phồn vinh bằng kinh thành, nhưng xem ra đây là một đảo giàu có.

Nói như vậy bởi vì, đáng nhẽ sự phát triển nơi này sẽ bị hạn chế, nhưng bây giờ nhìn lại, cũng không phải như thế, nhìn bộ dáng đảo này thì đảo chủ hẳn là một người thập phần thông minh hơn nữa rất lợi hại.

Chỉ là, Thiên Nguyệt Triệt ngắm nhìn bốn phía, không biết có phải là hẳn quá nhạy cảm hay không, đảo này có chút kỳ quái nói không ra lời.

Đối với một nhóm người từ trên thuyền xuống, cư dân cũng không hề bất ngờ, cũng không trách móc, nhưng trong mắt bọn họ giống như lóe ra cái gì đó.

Thiên Nguyệt Triệt tự hỏi, nếu như là mình, dù không trách móc, nhưng người xa lạ đến, sẽ thường liếc mắt nhìn, kể cả người mắt lé.

Nhóm người Thiên Nguyệt Triệt vào khách điểm, lập tức có thị giả nhiệt tình tiếp đón, lại khiến Thiên Nguyệt Triệt nghi ngờ, sự bình tĩnh vừa rồi hình như chỉ là giả tạo.

Có lẽ là mình mẫn cảm, thiệt là, nếu như lúc này chỉ cần an tĩnh nằm trong lòng phụ hoàng là tốt rồi.

Đã nhận ra ý nghĩ của mình, Thiên Nguyệt Triệt kinh sợ, từ lúc nào trái tim của hắn trở nên ngây thơ như vậy, kể từ khi mẫu thân chết, hắn biết vận mệnh nằm giữ trong tay mình, nhưng bây giờ, tâm trí hắn lại thấp xuống theo tuổi của hắn.

Phụ hoàng, là người đem ta sủng thành như vậy sao?

“Cho ta một gian phòng có thể rửa mặt.” Liệt La Đặc run lên vì nước biển, thị giả nhìn dáng vẻ của hắn cũng hiểu rõ mấy phần, người này tám phần là vừa bị rơi xuống biển.

Liệt La Đặc theo hướng dẫn của thị giả rời đi, Thiên Nguyệt Triệt cũng không phải là loại người có thể chờ đợi người khác, cho nên liền dẫn Đàn, Đàn Thành đi trên đường dạo một chút.

Trung tâm thành trấn quả là khác, nơi này náo nhiệt hơn rất nhiều.

Thiên Nguyệt Triệt thờ ơ bước đi, dù sao Đàn cũng là nữ nhi, lại lần đầu tiên tới nơi này, nhìn thấy một số đồ chơi thú vị, hiển nhiên thấy hưng phấn.

Đặc biệt là một số vỏ sò xinh đẹp, ốc biển, Đàn cầm trên tay, vô cùng yêu thích.

Còn có một hai cái mặt nạ xinh đẹp.

“Thích cứ việc mua, trong quốc khố của phụ hoàng còn nhiều mà.” Thiên Nguyệt Triệt hào phóng nói.

“Thật sao?” Đàn đảo mắt, đối với đề nghị của Thiên Nguyệt Triệt rất cao hứng, vốn đang lo lắng về tiền.

Bất quá, chủ tử nói cũng đúng, quốc khố của bộ hạ sợ là dùng thế nào cũng không hết.

Trong ba người ở đây, chỉ có Đản Thành có nét mặt tương đối cảnh giác, tay nắm vỏ kiếm thật chặt.

“Đang lo lắng cái gì?” Thiên Nguyệt Triệt không nhìn Đản Thành, chẳng qua là hần cảm thấy khí tức trên thân Đản Thành có chút không yên tâm cùng khẩn trương.

Đản Thành do dự một chút, không biết có nên mở miệng hay không: “Hình như từ khi chúng ta lên thuyền đều bị người khác theo dõi .”

Bắt đầu thì chỉ cảm thấy kỳ quái, cảm giác giống như trong đêm khuya có ánh mắt chăm chú nhìn vào bọn họ, nhưng bây giờ lại khác, rõ ràng đối phương đã lớn mật hơn.

“Không sao, coi như trò chơi là được rồi.” Phàm là có nguyên nhân đều có kết quả, nếu đối phương theo dõi bọn họ, sẽ có thời điểm lộ diện, khẩn trương như vậy lại dễ dàng khiến địch nhân hoài nghi.

“Thuộc hạ không bình tĩnh được như chủ tử.” Đản Thành có chút xin lỗi, dù sao bảo vệ Thiên Nguyệt Triệt là ý nghĩ duy nhất của hần, đây gọi là hoàng đế không vội thái giám vội cái gì.

Đêm tối tới rất nhanh, đi dạo một vòng, Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy đói bụng, nhìn lại Liệt La Đặc vẫn chưa tới.

Phía trước là một khách điểm cực lớn.

Trước cửa khách điểm lập một tấm bia đá, trên đó có hai chữ: tù đảo.

Tù đảo? Tên kỳ cục.

Cảm giác giống như cái cùi, chẳng lẽ là tên của đảo này?

Nhìn lại khách điểm trước mắt, giống như khách điểm tầm thường, chia làm hai tầng, kiến trúc cổ kính, phong tục so với Mạn La đế quốc có vẻ khác nhau rất lớn.

Ở hoàng thành Mạn La đế quốc, là kiến trúc hiện đại phương Tây pha lẫn với kiến trúc của Trung Quốc cổ đại.

“Vào bên trong khách điểm ngồi một chút, thuận tiện ăn cái gì đó ngon ngon.” Thiên Nguyệt Triệt vừa nói, vừa bước vào.

Ngoài dự liệu, mọi người trong khách điểm nhìn thấy bọn họ đều dị thường kinh ngạc, kinh ngạc không hề che dấu nhưng Thiên Nguyệt Triệt không đọc được cảm xúc của họ.

Cái đảo này thật sự kỳ quái.

Lúc này ngoài cửa lại có hai nam nhân đi vào, một người là thiếu niên, gương mặt đỏ ửng, thật là khả ái, một người là nam nhân trưởng thành, ngũ quan cương nghị vẻ mặt lạnh lùng, nhưng nhìn thiếu niên lại thập phần ôn nhu.

Hai người kia ăn mặc đơn giản nhưng không che được quý khí, chắc chắn là xuất thân quý tộc.

Nam nhân thành thực cùng thiếu niên hoạt bát nhìn qua cũng rất xứng đôi.

Ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt quét qua mọi người trong khách điểm, ánh mắt giống nhau, Thiên Nguyệt Triệt phát hiện ánh mắt những người đó lúc thấy hai người kia giống với ánh mắt lúc thấy bọn hắn.

Đều là kinh ngạc.

Kinh ngạc?

Tại sao phải kinh ngạc?

Thiên Nguyệt Triệt không rõ, nhưng trực giác mach bảo, sắp có kịch hay.

Hai người vừa tiến vào, thấy Thiên Nguyệt Triệt, đầu tiên là sửng sốt, sau đó thiếu niên đi tới phía bọn họ, hơn nữa không khách khí ngồi trên ghế của bọn họ: “Có thể ngồi ở đây không?”

Thiếu niên cũng có mắt nhìn người, lúc hỏi ánh mắt hướng phía Thiên Nguyệt Triệt: “Ở trên thuyền từng nhìn thấy người, nhưng rất ít khi thấy người ra khỏi phòng.”

Nguyên lai là bằng hữu cùng ở Mạn La đế quốc lên thuyền, Thiên Nguyệt Triệt mỉm cười gật đầu, không nói gì.

“Lãnh Diện, tới đây nhanh chút.” Thiếu niên thấy Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, hướng nam nhân đang đứng bất động vẫy vẫy tay.

Lãnh Diện?

Thiên Nguyệt Triệt nhìn thấy rõ ràng khoe miệng nam tử có chút co quắp, rồi lại nhin xuống.

Trong lòng nở nụ cười, một đôi rất thú vị, Thiên Nguyệt Triệt nghĩ thầm.

Bàn vuông bốn phía, Thiên Nguyệt Triệt ngồi ở một bên, Đàn cùng Đàn Thành ngồi hai bên, cho nên thiếu niên cùng nam nhân hiển nhiên ngồi đối diện Thiên Nguyệt Triệt, may mà cái bàn không nhỏ, thiếu niên cũng tương đối nhỏ nhắn xinh xắn, cho nên hai người vẫn có thể ngồi một chỗ.

“Ta là Thụy Phi, hẳn là Lãnh Diện là được, còn người?” Tính cách Thụy Phi tính cách tương đối hướng ngoại, vừa tự giới thiệu mình, thuận tiện còn nhìn chăm chăm Thiên Nguyệt Triệt: “Người thật xinh đẹp, ta chưa từng thấy qua mỹ nhân xinh đẹp như vậy.”

Nói xong vẫn không quên cười hì hì mấy tiếng.

Vâng, mỹ nhân, mà không phải hài tử, cũng coi như Thụy Phi tôn trọng Thiên Nguyệt Triệt, dù sao không xem hấn là anh nhi.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10: Ý Thức Mơ Hồ

Vì tán thành điểm này, Thiên Nguyệt Triệt cũng có ấn tượng không tệ với Thụy Phi, bởi vì những người quen biết hẳn, ai cũng xem hẳn như một hài tử.

Rõ ràng là hài tử, lại không thừa nhận mình là hài tử, tính cách như vậy không phải là tính cách trẻ con sao?

“Thủy Nguyệt.” Thiên Nguyệt Triệt hướng phía Thụy Phi giới thiệu tên mình, lấy chữ triệt trong tên hai người.

Đều nói ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, từ ánh mắt của Thụy Phi có thể thấy được hẳn là tiểu tử phi thường đơn thuần mà nhiệt tình.

“Cách Lực Hộc.” Nam tử mà Thụy Phi gọi là Lãnh Diện hướng Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, dù sao cũng dễ nghe hơn Lãnh Diện, chỉ là khuôn mặt lãnh tuấn không chút thay đổi.

Hai người rất thú vị, một như lửa, một như nước.

Lúc này thị giả cầm lấy thực đơn tới cho Thụy Phi gọi món.

“Nếu như không để ý, ăn cùng bọn ta .” Thiên Nguyệt Triệt nhàn nhạt mở miệng, có lẽ cùng hai người kia lên đường có thể tăng thêm không ít vui thú.

“Tất nhiên, tất nhiên, trên đời này có ai đi cự tuyệt bữa ăn miễn phí, chỉ sợ còn chưa đủ cho ta ăn đâu, sức ăn của ta rất lớn.” Không đợi Cách Lực

Hộc mở miệng, Thụy Phi đã kêu lên.

Tinh lực thật tràn đầy.

“Kỳ quái, thật là kỳ quái.” Thụy Phi nhìn quanh bốn phía bắt đầu nói thầm.

Nga? Kỳ quái?

“Không biết tiểu ca ca nói nơi nào kỳ quái?” Thiên Nguyệt Triệt có chút để ý lời của Thụy Phi, bởi vì hắn cũng cảm thấy nơi này thật kỳ quái.

Thụy Phi nghe vậy, đầu tiên là sửng sốt, theo sau ha ha phá lên cười: “Lãnh Diện, người nghe thấy không, rốt cục lão tử được làm ca ca , ha ha... Rốt cục lão tử cũng làm ca ca .”

Lãnh Diện không chút thay đổi, lạnh lùng nhìn Thụy Phi, chẳng qua là trong con mắt lạnh lùng ẩn ẩn nhu tình người khác xem không hiểu.

Kêu một tiếng tiểu ca ca, lại khiến hắn cao hứng như vậy.

“Thủy Nguyệt đệ đệ không biết, trong nhà, mặc dù ta không phải là nhỏ nhất, nhưng đám khốn kiếp kia không hiểu lớn bé, toàn bộ mọi người đều gọi tên của ta, khiến ta muốn chẻ bọn họ.” Mỗi lần nhớ tới chuyện này lại làm hắn sinh khí, khuôn mặt Thụy Phi ửng đỏ vì tức giận, khiến người khác nhìn cũng muốn cười phá lên.

Chẳng qua là, Thủy Nguyệt đệ đệ?

Xưng hô thế này thật sự chưa là gì, bất quá nhìn bộ dáng kia của hắn, đệ đệ, muội muội không gọi hắn là ca ca cũng rất bình thường.

“Đó là bởi vì người không có bộ dạng của ca ca.” Cách Lực Hộc lạnh lùng nhắc nhở, hắn nhìn ra Thụy Phi rất niềm nở với Thiên Nguyệt Triệt, hơn nữa...

Cách Lực Học cau mày, mới vừa rồi ở bên bờ biển, mặc dù mọi người không thấy rõ, nhưng hắc vô cùng rõ ràng, tiểu hài tử còn cần phụ mẫu ôm vào trong ngực, ma pháp của hắc rất cao.

“Người thiên vị, vô luận ta làm cái gì người đều nói ta sai, lần này ta thật vất vả trốn ra ngoài, muốn chứng tỏ cho các người thấy, người lại muốn cùng đi ra, người không quen nhìn ta tốt chứ gì.” Thụy Phi một tay chống eo, một tay chỉ vào lỗ mũi Cách Lực Học mắng .

Cách Lực Học híp mắt lại, không nói một lời, căn cứ vào kinh nghiệm từ nhỏ đến lớn, hắc càng mở miệng, người này lại càng dừng không được.

“Hừ, người cho là không nói lời nào sẽ không việc gì sao? Người cho là không nói lời nào ta cũng không biết người đang suy nghĩ gì sao? Người nhất định đem ta mắng mấy ngàn lần, mấy vạn lần ở trong bụng, nhất định người cũng đang nói ta không có tiền đồ.” Thụy Phi bắt đầu không coi ai ra gì.

Cách Lực Học xem thường, ngăm nhìn bốn phía, chân mày hắc càng nhăn càng sâu, từng màn kinh ngạc từ bốn phía khiến hắc khó hiểu.

“Người còn dám cau mày, người thật là càng ngày càng quá đáng, không nói lời nào cũng không sao, trong lòng nghĩ nghĩ cũng coi như không đi, lại còn cau mày với ta, không muốn ta biết thì đừng biểu hiện ra, người có ý gì a?” Thụy Phi càng nói càng sinh khí, người trong nhà xem thường hắc, người này cũng xem thường hắc.

“Câm miệng, người không sợ người ta nhìn thấy chê cười sao.” Âm ỉ đến chết, nếu như mình xem thường hắc, sẽ cùng hắc tới nơi này sao? Tiểu bạch si này cái gì cũng đều không hiểu, người nhà của hắc xem hắc là bảo bối, nhưng không biết trong lòng tiểu bạch si này nghĩ như thế nào, lại nói người ta không tôn trọng hắc.

Cũng không muốn nghĩ, ý nghĩ của hắn làm sao có thể để nhân gia tôn trọng.

“Người... .” Thụy Phi còn muốn tiếp tục mở miệng, bị Thiên Nguyệt Triệt ngăn trở.

“Tiểu ca ca, uống trà.” Thiên Nguyệt Triệt đích thân rót một ly trà cho Thụy Phi, cho dù người này ở một mình cũng sẽ không tịch mịch, Thiên Nguyệt Triệt mới gặp hắn lần đầu đã thấy tài ăn nói của hắn thập phần rất cao.

“Ách? A... , người nhắc đến, quả thật ta có chút khát.” Thụy Phi xin lỗi gãi gãi đầu, tiếp lấy ly trà Thiên Nguyệt Triệt đưa tới, một hơi uống cạn.

Tiểu ý nồng đậm tràn trong mắt Thiên Nguyệt Triệt, đồng thời không quên quan sát Cách Lực Hộc.

Người này từ khi vào đây bây giờ, chân mày càng lúc càng dính sát lại với nhau, đồng thời không ngừng quan sát bốn phía, chẳng lẽ hắn cũng cảm thấy chỗ này có cái gì không đúng sao?

Nam nhân này thực không đơn giản.

Khách nhân bốn phía rất nhiều, nhưng khiến người ta để ý chính là, mặc dù mọi người thỉnh thoảng tò mò nhìn bọn họ, trong mắt lóe ra một số quang mang kỳ dị, nhưng không có thanh âm huyền ảo truyền ra.

Cho dù là giao tiếp người với người cũng không có.

Nhìn quanh cửa, sao Liệt La Đặc còn chưa tới, tiểu tử kia sẽ không xảy ra chuyện gì chứ. Nghĩ tới đây, tâm luôn bình tĩnh của Thiên Nguyệt Triệt dâng lên một chút phiền não.

Kỳ quái, loại phiền não này đến nhanh, lại không giải thích được, trong ngực giống như bị đồ vật gì đó đè lên, hết thấy trước mắt đều mơ hồ.

Màu tím, phảng phất tất cả thế giới đều là thâm tử sắc, hắc nhữ kỹ lần đầu tiên mở mắt nhìn cũng chính là màu này.

Đầu lưỡi không tự chủ bắt đầu liếm láp môi dưới, khô ráo, từ cổ họng phát ra khát khao, máu, một loại bản năng khát vọng, thị huyết vọng động.

Hắc biết trong thân thể của hắc chảy dòng máu của phụ hoàng, cho nên hắc cũng cần máu giống như Thiên Nguyệt Thần, chẳng qua là trừ đêm hôm đó, chưa từng có.

Phụ hoàng đã nói thân thể của hắc còn nhỏ, còn chưa tới tầng kia, nhưng tại sao, tại sao hôm nay, giờ phút này, hắc đặc biệt nghĩ muốn.

Không khí, không khí chung quanh biến hóa.

“Chủ tử.”

“Chủ tử.”

Nghe được thanh âm lo lắng của Đản cùng Đản Thành gọi, muốn mở miệng, rồi lại không mở miệng được.

Ai, là ai điều khiển ý thức của hắc, ánh mắt mông lung nhìn cảnh sắc chung quanh, tâm chấn động mạnh, đập vào mắt hết thấy đều biến thành một mảnh huyết hồng, bốn phía đều là thi thể.

Chết tiệt, đại não rối loạn, ý thức phảng phất biến thành không phải là của mình .

Thanh âm kêu khóc, thanh âm kêu khóc bi thương tới bên tai, là ai, là ai đang khóc.

“Hắn bị khống chế.” Cách Lực Hộ nhanh chóng đi tới bên người Thiên Nguyệt Triệt, lúc đưa tay về phía Thiên Nguyệt Triệt, Đàn Thành đã rút kiếm ra khỏi vỏ, chỉ vào Cách Lực Hộ.

Mọi người bên cạnh đều ăn cơm như cũ, giống như không nhìn thấy chuyện gì đang diễn ra lúc này.

Cách Lực Hộ có chút ngạc nhiên, không ngờ thân thủ của Đàn Thành lại nhanh như vậy.

“Không muốn hắn chết, hãy thu kiếm của người.” Thanh âm lạnh lùng nhả ra, cũng không ai biết trong lòng hắn có một tia vội vàng. Rõ ràng lúc trước ở bến tàu, tiểu hài tử này rất lợi hại, chẳng lẽ là mình đã đoán sai.

Đàn Thành cùng Đàn đưa mắt nhìn nhau, suy tư hồi lâu, mới để cho Cách Lực Hộ đến gần Thiên Nguyệt Triệt.

Song tình huống cũng không tốt như bọn họ suy nghĩ, tay Cách Lực Hộ tay mới áp tới mạch Thiên Nguyệt Triệt, đã bị một cỗ sức mạnh cường đại lực hất văng.

“Lãnh Diện.” Thụy Phi lo lắng đi đến đỡ lấy hắn.

“Không có chuyện gì.” Cách Lực Hộ an ủi Thụy Phi, kỳ quái, mới vừa rồi sức mạnh hất văng hắn lộ ra hơi thở thuần khiết, tại sao lại như vậy?

Không phải là tà ác, rốt cuộc hài tử này xảy ra chuyện gì?

Thủy Nguyệt, trong đầu suy nghĩ về cái tên này, trên đại lục này, phàm là người trong gia đình quý tộc, tựa hồ không có hài tử nào có tên này.

Nhưng nhìn thuộc hạ bên cạnh hắn cũng không phải là người bình thường, thân thủ lại rất lưu loát.

Đang lúc Thiên Nguyệt Triệt mê mang, từ thân thể của hắn truyền ra một cỗ cảm giác mới mẻ nhàn nhạt, giống như là không khí lúc sáng sớm.

Đem hết thầy phiên não trong cơ thể tiêu trừ, cảm giác này dần dần lưu chuyển toàn thân hắn, ý thức bắt đầu rõ ràng lên. Thiên Nguyệt Triệt biết đó là sức mạnh của thánh linh châu.

Thánh linh châu vào lúc chủ nhân gặp nguy hiểm sẽ tự động bảo vệ chủ nhân.

“Chủ tử.” Thấy Thiên Nguyệt Triệt tựa hồ thanh tỉnh lại, Đàn lấy ra khăn tay nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán Thiên Nguyệt Triệt.

“Ân.” Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, lại một lần nữa mở mắt, đã là một mảnh trong suốt.

Cảnh sắc bốn phía, hết thảy chưa từng có, nhưng Thiên Nguyệt Triệt biết, không phải nằm mơ, tựa hồ xuyên thấu qua ánh mắt người khác, hắn thấy rõ cái gì.

Tuy lúc này mọi người xung quanh có vẻ bình thản, nhưng lại là hung dữ.

“Lúc này đi thôi.” Thiên Nguyệt Triệt nhả ra bốn chữ, rồi đi trước.

“Chủ tử.” Đàn bỏ lại vàng, cùng Đàn Thành vội vàng đuổi theo.

“Đi.” Cách Lực Học một tay nắm Thụy Phi vẫn còn ngơ ngác, cũng đuổi theo.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11: Tử Khí

Ách?

Thụy Phi phản ứng không kịp, nhưng thân thể đã bị Cách Lực Học vác trên vai.

Cửa của khách điểm có chút cao, Thiên Nguyệt Triệt có chút vội vàng, chân không cẩn thận bị vấp ngã.

“Chủ tử.” Đàn Thành chạy vội, tay nắm ở thắt lưng nhỏ nhắn của Thiên Nguyệt Triệt.

“Không có chuyện gì.” Thiên Nguyệt Triệt cúi đầu, cánh cửa này có chút kỳ quái, lúc tiến vào tựa hồ không cao như vậy, hơn nữa hẳn không cho rằng cước bộ của hắn, sẽ bị cửa này làm té ngã.

Ra khỏi khách điểm, tầm mắt không tự chủ bị tấm bia đá trước cửa hấp dẫn, “Tù đảo”, trong miệng nói nhỏ trừ hai chữ này, tên rất kỳ cục, là hạng người gì sẽ lấy tù làm tên.

Tay vỗ về chữ “Tù”, đoán không ra nguyên do.

“Chủ tử.” Đàn Thành nghi hoặc nhìn bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên dừng lại.

Không rõ tấm bia đá này có chỗ nào đặc biệt.

Thiên Nguyệt Triệt nhàn nhạt lắc đầu, bước đi, song, đầu nhẹ nhàng quay lại nhìn, thân thể nho nhỏ có chút run rẩy, mắt thường không thể nhìn

rõ.

Khách điểm là khách điểm, chương quỹ là chương quỹ, thị giả là thị giả.

Khác biệt duy nhất chính là khách nhân không phải là khách nhân, vâng, Thiên Nguyệt Triệt rất rõ ràng khách nhân lúc trước tuyệt đối không phải là khách nhân bây giờ, tại sao, là mình sai sao?

Tầm mắt Thiên Nguyệt Triệt bắt gặp ánh mắt của Cách Lực Hộ, cũng thấy được nghi vấn tương tự trong mắt Cách Lực Hộ.

Tầm mắt hai người người chạm nhau, rất nhiều thứ không cần phải nói ra cũng hiểu.

Sau khi bọn người Thiên Nguyệt Triệt đi một đoạn, nhìn thấy Liệt La Đặc lo lắng đi tới đi lui.

“Chủ tử.” Cước bộ dồn dập chạy tới: “Cuối cùng các người cũng đi ra.” Đã là buổi tối, có lẽ liên quan đến đảo, bởi vì bốn bề núi và biển vây quanh, cho nên nơi này vẫn có thể nhìn thấy nhiều tia sáng, mà mặt trời mỏng manh vẫn còn ấm áp như vậy, hoàn toàn khác với tình huống trong khách điểm.

“Sao người không vào?” Thiên Nguyệt Triệt hỏi giữa chừng, rồi lại cố ý suy nghĩ cái gì đó.

“Ta một đường theo tới, nhìn thấy chủ tử vào khách điểm kia, nhắc tới cũng kỳ quái, lúc ta định đi vào, thế nào cũng không thấy bóng dáng chủ tử, rõ ràng là chính mắt nhìn thấy, cho nên liên tục chờ ở ngoài.” Liệt La Đặc nói thầm.

Nhưng lời nói thầm của hắn mọi người nghe rất rõ ràng, mọi người hoảng hốt một trận, quay đầu nhìn nhau, ngầm hiểu, khách điểm này, có lẽ không chỉ khách điểm mà cả đảo này cũng kỳ quái.

“Về thuyền trước.” Thiên Nguyệt Triệt đưa ra quyết định sau cùng, cảm giác được một cổ âm trầm bốn phía, muốn đem bọn họ bao trùm.

Khách điểm, hồng y nữ tử lẳng lặng nhìn bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt.

Kỳ quái chính là, khách nhân trong khách điểm không có một ai đem tầm mắt dừng lại trên người bọn họ, cảnh tượng vô cùng kì lạ nhưng không ai để ý.

Gió lạnh từng đợt lay động, sáu người Thiên Nguyệt Triệt đi tới bên bờ, lại phát hiện tấm ván gỗ trên thuyền không biết đã bị cất đi từ lúc nào, toàn bộ thuyền thoát nhìn u ám .

“Chủ tử, người nhìn.” Đàn ngọc nhiên kêu lên.

Mọi người ngẩng đầu, vốn ánh mặt trời nhẹ nhẹ đã là màu xám , cảnh sắc chung quanh đột nhiên tối đi.

“Trời ạ, đây là cái gì tình huống?” Thụy Phi là người đầu tiên kêu lên.

Trên thuyền không có bất kỳ ánh sáng nào, tình huống này không thể liên tưởng tới yến hội lúc trước.

“Có muốn đi lên xem hay không?” Cách Lực Hộc đi tới bên người Thiên Nguyệt Triệt, không biết hẳn đang hỏi ai.

“Có muốn không?” Thiên Nguyệt Triệt suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: “Các người ở lại chỗ này, ta đi qua nhìn.”

“Thuộc hạ đi cùng chủ tử.” Đàn Thành đã rút kiếm.

“Không cần.” Thiên Nguyệt Triệt cự tuyệt, thanh âm không để cho người khác kháng cự.

Này...

Đàn Thành dừng lại trong chốc lát, sau đó gật đầu: “Chủ tử coi chừng.”

“Ta đi cùng người.” Cách Lực Học suy tư trong chốc lát, mở miệng.

Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu nhìn hắn một cái, người này không phải là thuộc hạ của mình, từ một khía cạnh khác mà nói hắn không có quyền cự tuyệt.

Hơn nữa hắn cảm thấy ở một phương diện nào đó người này hiểu biết hơn mình.

Suy nghĩ, Thiên Nguyệt Triệt đồng ý: ” Đi qua thế nào?”

Mặc dù thuyền cập bờ, nhưng cách bờ chừng mười thước, buổi tối, thủy triều lên, cho nên so với lúc trước, nước càng sâu hơn, đừng nói không có tấm ván gỗ, cho dù có tấm ván gỗ, với mực nước này, nếu không có ai đứng trên boong tàu cố định tấm ván gỗ, sợ rằng tính nguy hiểm cũng rất cao.

Cách Lực Học nhìn Thiên Nguyệt Triệt một chút, hắn không cho là Thiên Nguyệt Triệt khôn có năng lực đi qua, là muốn khảo nghiệm năng lực của hắn sao?

Cách Lực Học cười: “Nếu như Thủy Nguyệt công tử không để ý, tại hạ ôm người.”

Thiếu chút nữa Thiên Nguyệt Triệt quên, nơi này là thế giới của ma pháp, không có cái gọi là võ công cổ đại, cho nên càng không tồn tại khinh công .

Nhưng không phải tất cả mọi người có thể học tập ma pháp, dù sao có nhiều chuyện không phải ai cũng hiểu.

“Ta để ý.” Thiên Nguyệt Triệt thản nhiên nói, trừ phụ hoàng hắn không thích ngoài người đụng hắn.

Đối với Đàn, hắn có thể tiếp thu, nhưng tiếp thu cũng không có nghĩa rằng không để ý, có đôi khi hắn có cảm giác mình có bệnh khiết phích.

Nhưng không có cách nào, ở hiện đại cùng người khác dùng chung một đôi đũa, một cái chén, cũng khiến hắn buồn nôn, cho nên trong căn hộ của hắn hắn luôn có đủ dụng cụ riêng.

“Như vậy tại hạ không có cách nào, tại hạ học đạo thuật, chỉ có thể ngự kiếm phi hành.” Ma pháp cùng đạo thuật có hiệu quả như nhau, tựa như tiêu và sáo.

Nga?

Đối với câu trả lời của Cách Lực Học, cũng có chút không ngờ, đạo thuật, thế nào cũng không nghĩ ra, từ một cái khía cạnh khác mà nói, đó chính là pháp thuật.

Nếu như có thể, cũng muốn biết một chút.

Nhưng sức mạnh của pháp thuật không bằng ma pháp, hôm nay cũng thịnh hành ma pháp, người này có chút đặc biệt.

Cách Lực Học vừa nói, tay phải mở ra, trên lòng bàn tay xuất hiện một thanh kiếm nhỏ như ngón cái, Cách Lực Học ném lên phía trước, kiếm lớn lên, nghiêng người nhảy, Cách Lực Học lên thân kiếm: “Tại hạ đi trước một bước.”

Ngự kiếm phi hành thuật giả, đạo thuật của hắn đã đến cảnh giới như lửa thanh khiết, nam nhân này quả thật không tầm thường a.

Thiên Nguyệt Triệt chỉ khẽ mỉm cười, không mở miệng, nước biển nhộn nhạo bay lên trời, lập tức tạo thành cầu nối liền bờ biển cùng boong tàu, Thiên Nguyệt Triệt chân bước trên mặt nước.

Kỳ quái chính là chân của hắc không bị một giọt nước dính vào.

Đứng ở trên mặt nước, Thiên Nguyệt Triệt không động, nhưng thân thể hắc càng ngày càng đến gần thuyền.

Đặc sắc.

Thủy Phi nhìn, thiếu chút nữa reo hò, khó trách lúc trước, Cách Lực Học nói tiểu hài tử này rất lợi hại, xem ra không giả.

Đàn cùng Đàn Thành cũng biết chủ tử của mình rất lợi hại, nhưng cũng không ngờ tới, thủy hệ ma pháp của chủ tử đã đạt đến trình độ như vậy.

Phải biết rằng Thủy nhu tính, nếu ý chí của người sử dụng không đủ kiên định cùng tập trung, nó sẽ biến thành chất lỏng bất kì lúc nào, cho nên khi điều khiển hình dáng thủy linh tử, người sử dụng cũng tốn rất nhiều ma lực.

Ở đây người duy nhất thiếu chút nữa chảy nước miếng là Liệt La Đặc, được rồi, mặc dù lúc trước Thiên Nguyệt Triệt cứu hắc, cũng biết hài tử này không đơn giản, nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ lợi hại như thế.

Ngắm lại ánh mắt kia bình thản nhưng lại ẩn ẩn ý cười nhạo, giống như lãnh khốc mà kì thực là vô tình, tiểu hài tử này sao có thể đơn giản như vậy.

Tiểu hoàng tử mà hoàng đế Mạn La đế quốc thương yêu nhất, tiểu hoàng tử này tại sinh thần Thiên Nguyệt Thần khiến sứ giả Anh Túc đế quốc không có cơ hội phản kháng, tiểu hoàng tử gần năm tuổi danh dương thiên hạ ngày đó, sao có thể chỉ là một tiểu tử thông minh.

Liệt La Đặc vừa chảy nước miếng, vừa hưng phấn trong lòng.

Nếu như lúc này có người từ sau lưng của hắc đâm một đao, hắc nhất định cũng không phát hiện.

“Không thấy người nhìn chủ tử buồn nôn như vậy.” Đàn đã tiếp cận Liệt La Đặc từ lúc nào, ánh mắt lạnh lùng có chút phòng bị.

Song hấn vẫn ngẩn người với suy nghĩ trong lòng của mình.

Khoảng cách giữa thuyền và bờ biển tương đối gần, cho nên Thiên Nguyệt Triệt cùng Cách Lực Hộc tới boong tàu cùng một lúc.

Mới vừa rồi ở bên bờ nhìn từ xa đã cảm thấy thuyền có chút vắng lạnh, bây giờ ở trên thuyền, lại càng cảm thấy âm trầm, kinh khủng, bất quá hai người kia cũng không phải là người sợ phiền phức.

Hai người nhìn nhau gật đầu một cái, chia ra tới hai bên cầu thang. Dù sao cũng là ở trên thuyền, cầu thang không phải rất lớn.

Cầu thang đủ rộng cho một người trưởng thành, đối với một hài tử nhỏ nhỏ như Thiên Nguyệt Triệt tất nhiên là rộng rãi, phía sau gió lạnh thổi, phía trước không biết sẽ có gì, nhưng trong lòng hấn mong chờ thứ gì đó.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12: Quỷ Liễu Lĩnh

Nếu như nói cần cần dực dực, nhìn trước ngó sau thì có vẻ khoa trương, với tính cách của Thiên Nguyệt Triệt, chắc chắn là tiêu sái tiến vào.

Khóe miệng nở nụ cười tà mị, nếu lúc này Thiên Nguyệt Thần ở đây nhất định sẽ ôm hân hôn, bởi vì dù Thiên Nguyệt Triệt chỉ là một hài tử năm tuổi, nhưng yêu mị so với thường nhân cao hơn mấy phần.

Lộ ra vẻ cực kỳ gợi cảm.

Từ lâu một lên lâu hai, cũng không phát sinh chuyện gì, điều này khiến Thiên Nguyệt Triệt không vừa ý, thường thường trong phim kinh dị, chuyện kinh khủng không phải phát sinh ở nơi này sao?

Cho nên Thiên Nguyệt Triệt quyết định sau này sẽ không tin tưởng loại phim không chút thực tế trên ti vi.

Không có gì ngoài ý muốn, Cách Lực Học cùng Thiên Nguyệt Triệt chạm mặt nhau trên hành lang lâu hai.

Cách Lực Học nhìn Thiên Nguyệt Triệt, lắc đầu, bên này hân cũng không có chuyện gì, chẳng qua không khí trầm mặc áp bách không thở nổi.

Nhìn thấy Thiên Nguyệt Triệt, chỉ là một hài tử năm tuổi lại làm cho hân yên tâm như vậy.

Hai người hướng nhau gật đầu một cái, tiếp tục đi lên lâu.

Không biết có phải Thiên Nguyệt Triệt quá đa nghi hay không, tựa hồ lúc bọn họ tách nhau ra, có một cỗ không khí như có như không hướng về phía Cách Lực Học.

Có chút kỳ quái quay đầu lại nhìn bóng lưng Cách Lực Học, không có gì dị thường.

Hành lang Lầu ba so với lầu một và lầu hai càng thêm âm u, khiến người ta có cảm giác áp bách càng thêm mạnh, trong bóng tối nhìn không thấy năm ngón tay, nhưng bốn phía, Thiên Nguyệt Triệt biết cũng không phải chỉ có một mình hắn, mặc dù nhìn không thấy gì, nhưng thính giác và khứu giác so với ban ngày có thể nhạy bén nhạy, mà giờ khắc này, Thiên Nguyệt Triệt có thể ngửi được một cỗ mùi vừa chua vừa thối, từ chung quanh phát ra.

Đi dọc theo hành lang, rốt cuộc là tới phòng bọn hắn, Thiên Nguyệt Triệt cũng không lo lắng trên thuyền đã xảy ra chuyện gì, bởi vì Thánh Anh ở đây, cho nên dù thật sự xảy ra chuyện, Thánh Anh cũng sẽ biết.

Tới trước cửa phòng mới nhớ tới chìa khóa phòng không có trên người mình, lại phải lãng phí ma lực, Thiên Nguyệt Triệt nghĩ thầm, tâm theo ý động, trong tay vận dụng thủy linh tử.

Thủy linh tử mềm dẻo tra vào ổ khóa, nhẹ nhàng huy động, cửa phòng mở ra.

Cửa sổ hướng ra biển không khóa chặt, gió biển từ khe hẹp thổi vào, có thể là không khí trong phòng quá nóng, cho nên giờ khắc này gió biển rất mát.

Song một lát sau, lại phát hiện trong gió biển mang theo mùi tanh của máu.

Thiên Nguyệt Triệt vẫn liên tục duy trì nụ cười như vậy, không chút thay đổi, chẳng qua là...

Trong bóng tối, thân thể Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên di động, nhanh tới mức làm cho người ta không kịp phản ứng.

“Chỉ là một hài tử, cũng có thể nằm ngoài tính toán của ta.” Thanh âm bén nhọn của nữ nhân có chút khàn khàn, mang theo một chút nóng nảy.

Thiên Nguyệt Triệt cười nhạt, thân thể nho nhỏ ngồi xuống ghế: “Được mỹ nhân nhìn trúng, thật vinh hạnh cho bốn điện hạ.”

Gian phòng tối đen đột nhiên sáng lên, vô số Quang linh tử ở trong phòng triển khai, song bị khóa chặt trong kết giới, ngoại nhân không thể nhìn thấy tình hình bên trong.

“Lệ quý?” Thiên Nguyệt Triệt nói nhỏ, tay phải vuốt ve ngón cái tay trái.

“Người thấy ta?” Nữ quý kinh ngạc, bởi vì sự kinh ngạc của nàng, nên lệ khí trên người giảm đi không ít.

“Nhìn không thấy.” Thiên Nguyệt Triệt thản nhiên nói, hẳn không phải là thần tiên, nhìn thấy mới là lạ.

Nhìn không thấy? Nữ quý hiển nhiên không tin, nhìn Thiên Nguyệt Triệt cầm lấy mặt kính (aka kính râm đấy ạ), mục mâu kim sắc lấp lánh hữu thần nhìn chăm chăm chỗ của nàng, sao lại nói nhìn không thấy.

“Cảm giác.” Thiên Nguyệt Triệt vạch trần nghi ngờ của nữ quý: “Hô hấp.”

Nữ quý cẩn thận nhìn Thiên Nguyệt Triệt: “Cho nên người đã biết từ trước?” Trời ạ, rốt cuộc hài tử này là ai?

“Ân.” Thiên Nguyệt Triệt gật đầu: “Lúc ta ở tại khách điểm đó, là người điều khiển suy nghĩ của ta.”

Không phải là nghi vấn, mà là khẳng định.

“Người thật sự chỉ là một hài tử sao?” Nữ quỷ rất nghi hoặc.

“Người bảo ta có thể cải lão hoàn đồng.” Thiên Nguyệt Triệt hài hước nói: “Tại sao người muốn tiến vào thân thể của ta?”

Nói đến đây, mặt Thiên Nguyệt Triệt đỏ lên, giống như là đang hỏi chuyện tình ái.

Không nghĩ tới Thiên Nguyệt Triệt hỏi trực tiếp như vậy, nữ quỷ ngượng ngùng: “Ta nghĩ lúc này nên rời khỏi đây.” Nữ quỷ trầm mặc mở miệng.

Thiên Nguyệt Triệt nhún vai, khó hiểu: “Người muốn rời khỏi đây, có quan hệ gì với bốn điện hạ?”

Nếu biết người khác có chuyện cầu hãn, vậy thì dễ dàng, chẳng qua nữ quỷ này có chút ngốc. Cùng lệ quỷ trong truyền thuyết có chút bất đồng.

“Chỉ có mượn thân thể của người mới có thể rời đi, âm khí trên đảo này quá nặng, ta không muốn bị vây ở chỗ này.”

Nga? Đây là ý gì? Thiên Nguyệt Triệt không rõ, nhưng âm khí quá nặng, Thiên Nguyệt Triệt đương nhiên rõ ràng, chẳng qua sự thành thực của nữ quỷ này khiến hãn bất ngờ.

“Ngoại nhân đến đảo này, trừ hài tử, ai cũng đừng hòng rời đi.” Nữ quỷ nhả ra một câu càng làm cho người ta hiếu kỳ, trừ hài tử? Chẳng lẽ nói quỷ thiên vị hài tử sao?

Nói như vậy vừa rồi là đạo âm phong? Nguy rồi, Cách Lực Học gặp nguy hiểm.

Vị đạo sĩ kia không kém như vậy chứ, Thiên Nguyệt Triệt trầm tư.

“Người đem chuyện nói cho bốn điện hạ từ đầu đến cuối, có lẽ bốn điện hạ nghe cố sự xuôi tai sẽ giúp người.” Cố sự có xuôi tai hay không đều do người nghe quyết định.

Này... Nữ quý có chút gặp khó xử, nếu nói ra chuyện này, bị người trên biết, nàng không thể không chết, mặc dù đã chết, không có cảm giác được cái chết kinh khủng, nhưng khó bảo toàn linh hồn của nàng còn có thể đầy đủ.

“Người từ từ nghĩ.” Thiên Nguyệt Triệt nhảy xuống ghế, rời khỏi phòng mình, Quang linh tử vốn tụ tập chung một chỗ cũng tản ra, căn phòng trở lại một mảnh xám xịt.

“Chủ tử.” Linh hồn Thánh Anh từ cây hoa anh đào đi ra, đứng trước mặt Thiên Nguyệt Triệt.

“Lúc này theo ta rời đi.” Nếu như nói trên đảo này đều là quý hồn, như vậy với thân thủ của Đan Thành, căn bản không đủ, mặc dù Thánh Anh là hồn phách, nhưng rốt cuộc vẫn là công chúa Quang Tinh Linh vương tộc.

Chỉ có thể trách tầm bảo bảo lộ xác không đúng lúc, nếu không có thể để nó đi ra vui đùa một chút.

“Vâng.” Thánh Anh chưa bao giờ làm trái ý Thiên Nguyệt Triệt, bởi vì trong mắt nàng, chủ nhân là tuyệt đối.

Thiên Nguyệt Triệt đem cây hoa anh đào thu vào trong chiếc nhẫn, linh hồn Thánh Anh không có tiến vào cây, mà trực tiếp đi theo bên người Thiên Nguyệt Triệt.

Chờ Thiên Nguyệt Triệt đi ra, nữ quý đứng ở bên ngoài.

Thánh Anh thấy nữ quý cũng không vội vàng, Tinh Linh cùng quý vốn không cùng chủng tộc, thu phục không phải là nghĩa vụ của nàng, huống chi chủ tử ở đây, không tới phiên nàng mở miệng.

Thấy Thiên Nguyệt Triệt muốn rời đi, nữ quý có chút nóng lòng, vội vàng đuổi kịp: “Người đừng đi.”

Nhưng không ngờ bị bắn ngược trở lại.

Nữ quý xoa cái trán bị đá thương, kinh ngạc nhìn phía trước, có chuyện gì?

“Người hạ kết giới?” Nữ quý vừa bị làm cho choáng váng, kì thực không ngu ngốc, nhưng nàng cũng không nghĩ đến hài tử này hạ kết giới.

Hắn hạ lúc nào.

Bình thường mà nói, kết giới thường không trói được âm hồn, trừ phi.

Mọi thứ đều có hai mặt, Âm Dương tương khắc, trừ phi hài tử này hạ Quang chi kết giới.

Có khả năng, mới vừa rồi, trong nháy mắt Quang linh tử chiếu sáng cả gian phòng, không phải là chứng minh tốt nhất sao?

Chẳng qua, muốn thi triển Quang chi kết giới, phải có Quang linh tử cường đại như thế nào, hài tử này, chỉ là một hài tử nhỏ như vậy, trong thân thể dung hạ được nhiều Quang linh tử như vậy sao?

Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, cho dù không nhìn thấy cũng biết nét mặt giờ phút này của nữ quý, chỉ là không nhìn thấy thật là có chút phiền toái.

Làm thế nào mới có thể nhìn thấy được?

“Người nhìn thấy nàng sao?” Thiên Nguyệt Triệt hỏi.

Thánh Anh kinh ngạc: “Chủ tử không nhìn thấy sao?”

Làm sao có thể, linh hồn Tinh Linh hoàng có thể thấy bất cứ linh hồn sinh vật nào, bởi vì đó là linh hồn tinh khiết nhất thế giới.

Nghe Thánh Anh nói, Thiên Nguyệt Triệt cũng cảm thấy kỳ quái, mặc dù Thánh Anh là Tinh Linh, nhưng thân thể của nàng đã không còn, bây giờ linh hồn hắc cũng là quỷ hồn.

Nhưng hắc thấy được linh hồn Thánh Anh, là vì hắc cùng Thánh Anh có khế ước.

Cho dù thân thể của hắc là huyết mạch của Âm Dạ chi tử, Thiên Nguyệt Triệt tin tưởng nếu như là phụ hoàng, nhất định cũng sẽ nhìn thấy, như vậy?

Là bởi vì mắt của hắc sao?

“Chủ tử, linh hồn Thánh Anh có thể tiến vào thân thể chủ tử, chủ tử có thể xuyên thấu qua ánh mắt của Thánh Anh nhìn thấy cái kia, chỉ cần chủ tử không để ý.” Thánh Anh đề nghị, không thể nghi ngờ đây là một ý kiến tốt.

Thiên Nguyệt Triệt cũng sẽ không để ý, chỉ có một vấn đề, Thiên Nguyệt Triệt thật tò mò.

“Kiếp trước, mắt của ta như thế nào?” Căn cứ vào truyền thuyết của Mạn La đế quốc, kim sắc của Mạn Đà La hoa là sự chúc phúc, cho nên mục mâu của hắc ở Mạn La đế quốc trở thành thần thánh .

Nhưng Thiên Nguyệt Triệt biết, mục mâu của hắc lúc vội vàng xao động, lúc tức giận sẽ biến thành tử sắc, giống như vừa mở mắt ra nhìn thấy một thế giới tràn ngập tử sắc.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13: Khách Điểm Thần Bí

“ Mắt của chủ tử như hắc diện thạch sáng ngời, nhàn nhạt nhìn không thấy đáy, lúc chủ tử cười sẽ phát ra ngũ thải quang mang, căn cứ vào sự khác nhau của ngũ hành ma pháp, mỗi khi chủ tử sử dụng một loại ma pháp, mục mâu liền biến sắc theo.” Cặp mắt kia đã từng mê hoặc bao nhiêu tâm của Tinh Linh.

Khuôn mặt của Thánh Anh khi nói tới Tinh Linh hoàng luôn luôn mang vẻ ngượng ngùng của thiếu nữ.

Vẻ ngượng ngùng này rất đẹp, tình cảm của thiếu nữ là hồn nhiên nhất, đáng tiếc, cuối cùng Thiên Nguyệt Triệt không phải là Tinh Linh hoàng, có cùng một linh hồn cũng không chứng tỏ là cùng một người.

Sau khi linh hồn Thánh Anh tiến vào thân thể Thiên Nguyệt Triệt, đầu tiên rất khó chịu, nhưng rất nhanh liền không có cảm giác.

Tinh Linh linh thể không phải là quý hồn, mặc dù bản chất đều là quý, nhưng bên trong khác nhau.

Lại một lần nữa đem tầm mắt chuyển đến trên người nữ quý, Thiên Nguyệt Triệt thấy rõ ràng bộ dạng nữ quý này.

Hồng sắc y bào thật xinh đẹp, chỉ là sắc mặt nữ quý này quá mức tái nhợt.

Mặc dù toàn thân đều là lệ khí, nhưng gương mặt thanh tú không dữ tợn như lệ quý, tuy rằng vận giá sa, bộ dáng có chút giống với tiểu thư thế gia.

Ngẩng đầu bĩu môi, đang suy nghĩ một vài vấn đề, bộ dáng có vẻ rất khó xử.

Đã từng thấy người ngu ngốc, sùng vật ngốc, cũng chưa từng thấy quý ngu ngốc như vậy, Thiên Nguyệt Triệt bật cười trong lòng.

“Người không cần lo lắng, bất quá, bốn điện hạ không có thời gian cùng người ở lại đây.” Tâm tình Thiên Nguyệt Triệt không tệ lắm, giọng nói cũng nhẹ đi mấy phần, không lạnh nhạt như bình thường.

“Người... Người quả thật có thể giúp ta?” Mặc dù có chút hoài nghi, nhưng trong lòng lại có chút ở tin tưởng.

Đúng vậy, nàng nguyện ý tin tưởng hài tử này, vì một loại lý do nói không nên lời.

“Người mấy tuổi ?” Thiên Nguyệt Triệt hỏi ngược lại, đem hỉ nộ ai nhạc biểu hiện trên mặt, hẳn là đã nhiều tuổi?

Ách?

Vấn đề này có chút khó khăn, nữ quý lại suy nghĩ, tính toán, bắt đầu vươn ra một ngón tay, sau đó đến ngón thứ hai, cuối cùng giơ cao ba ngón tay.

“Ba... Hơn ba trăm tuổi.” Thời điểm chết mới mười lăm, mười sáu tuổi, bây giờ hẳn là hơn 300 tuổi đi, bất quá cái vấn đề này thật sự có chút khó khăn.

Đối với quý hồn mà nói, cơ thể là hình ảnh lúc chết đi, có đôi khi trong đầu sẽ tái diễn lại việc này, cho nên tư tưởng sẽ thường xuyên hỗn loạn.

” Người chết lúc đang thành thân?” Nhìn nàng một thân hồng y, hẳn là như vậy .

“Không... Không phải.” Nữ quỷ đột nhiên then thùng, trời mới biết quỷ then thùng thành cái dạng gì, Thiên Nguyệt Triệt sống mười tám năm cuối cùng cũng thấy.

“Kia là có ý gì?” Không phải nói quần áo quỷ hồn mặc là quần áo người trước khi chết mặc sao?

” Nữ quỷ ở nơi này đều là mặc giá y hồng sắc.” Nữ quỷ đột nhiên mở miệng, mặc dù tâm nàng đang nhộn nhạo, nhưng không khí bốn phía đột nhiên âm trầm, sau đó Thiên Nguyệt Triệt thấy thân thể nữ quỷ run rẩy: “Các nàng tới, các nàng tới bắt ta, van cầu người giúp ta, van cầu người... .” Nữ quỷ chạy tới muốn bắt lấy thân thể Thiên Nguyệt Triệt.

Song Quang chi kết giới bên người Thiên Nguyệt Triệt chưa triệt tiêu.

Nhìn sắc mặt nữ quỷ càng thêm tái nhợt, cảm nhận tình cảnh bên ngoài một chút, Thiên Nguyệt Triệt thu hồi kết giới, đem nữ quỷ thu vào trong chiếc nhẫn.

Nụ cười trên khóe miệng có một tia thị huyết, không đợi đối phương đẩy cửa ra, Thiên Nguyệt Triệt tiến lên mở ra.

Đứng trên hành lang là một loạt nữ nhân vận giá y hồng sắc, hồng sắc, màu sắc mỹ lệ cỡ nào a, Thiên Nguyệt Triệt cảm thán trong lòng.

Âm khí hắc sắc không ngừng truyền đến từ hành lang, Thiên Nguyệt Triệt không coi ai ra gì tiêu sái bước đi, giống như tản bộ trong đình viện.

Đột nhiên thấy một hồng y nữ quỷ vờn chân, muốn hấn té ngã sao? Không biết tự lượng sức mình.

Thỉnh thoảng tính trẻ con đột nhiên xuất hiện, chân Thiên Nguyệt Triệt cố ý giẫm lên chân nữ quỷ.

Tiếng quát tháo trong chờ mong không phát ra, chịu đựng đi, Thiên Nguyệt Triệt nghĩ thầm.

Những nữ quý này tới nơi này làm gì, Thiên Nguyệt Triệt không rõ, nhưng giờ phút này mục tiêu của hắn không phải là những nữ quý này, đi tới phía trước, Cách Lực Học đã đứng ở nơi đó chờ hắn.

Mục mâu kim sắc hiện lên một chút kinh ngạc, không nói gì, hai người cùng nhau đi xuống boong tàu.

Thấy bọn người Đan Thành vẫn đợi như cũ, nhìn bọn họ, Thiên Nguyệt Triệt biết không có phát sinh việc gì ngoài ý muốn.

Hai người theo phương pháp lúc trước trở lại bờ.

“Chủ tử, không có chuyện gì.” Đan tiến lên đón.

“Không có.” Thiên Nguyệt Triệt mở miệng: “Tới trấn trước xem một chút, trên thuyền không có ai, không biết những khách nhân khác ở đâu?”

Không phải là không có người, mà là không có hơi thở của người sống, tất cả đều là quý, những người đó không biết là chết hay sống.

Trong nháy mắt màn đêm như bị xé bỏ, rồi phảng phất trở lại ngay khi họ rời khỏi thuyền.

Đi tới khách điểm mà lúc trước Liệt La Đặc tắm rửa, ánh nến sáng ngời phát ra quang mang dịu nhẹ, cửa khách điểm mở rộng.

Càng khiến Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy kỳ quái chính là khách nhân trên thuyền đang ngồi bên bàn ăn tại đại sảnh.

“Đại ca ca... Đại ca ca... .” Truyền vào trong lỗ tai là tiếng gọi của tiểu cô nương kia, thân vương Khắc Lý Hi quốc ở đây.

Nếu như Thiên Nguyệt Triệt không tự tin, hẳn sẽ nghĩ tất cả chuyện vừa rồi giống như một giấc mơ.

Người nơi này đều là người sống, Thiên Nguyệt Triệt biết, khí tức của bọn hắn đều là sống, nhưng có thể sống bao lâu?

Đột nhiên, Thiên Nguyệt Triệt có ý nghĩ như vậy.

Thiên Nguyệt Triệt đi tới bàn của thân vương Khắc Lý Hi quốc ngồi xuống.

Đàn, Đàn Thành, Liệt La Đặc cũng tùy ý tìm chỗ, Cách Lực Học cùng Thụy Phi ngồi ở bên kia, trong khách điểm này hầu hết đều là người trên thuyền.

Có chút kỳ quái, rõ ràng ở đây có vài khách điểm, tại sao tất cả mọi người chỉ ở trong khách điểm này?

“Đi khách điểm khác, vào ban đêm đều đóng cửa.” Thân vương Khắc Lý Hi quốc mở miệng, không hổ là nam nhân hoàng thất, bên ngoài có vẻ bình thường nhưng là người rất cẩn trọng, quan sát tỉ mỉ cũng thứ mà vương giả không thể thiếu.

Nếu nam nhân này trở thành quốc chủ Khắc Lý Hi, nhất định sẽ rất xuất sắc.

Chẳng qua là?

Hắn nói không sai, dọc đường bọn họ tới đây cũng chỉ nhìn thấy khách điểm này cửa mở ra, vốn tưởng rằng bọn họ tới chậm, cho nên khách điểm khác đóng cửa, nhưng nhìn chỗ này hẳn không phải là tại bọn họ.

Nói như vậy có người cố ý muốn đưa bọn họ đến nơi này, nguyên nhân là gì?

Nhìn nhìn lại thân vương Khắc Lý Hi quốc cùng nữ nhi của hắn: “Thân vương thường xuyên đi du ngoạn các quốc gia sao?”

Thân vương có vẻ biết hắn muốn hỏi cái gì?

“Bốn quốc là người chịu trách nhiệm ngoại giao, bốn quốc đi thông quý quốc bằng thuyền, nhưng cũng có đi đường bộ, hàng năm thường đến quý quốc vài ngày, chỉ là có đôi khi thời gian ngồi thuyền khác nhau, thời gian nước biển dâng lên cũng khác nhau, hơn nữa phương hướng đến cũng khác nhau, không phải mỗi lần đều đi qua đảo này.

Nhưng từng đi qua, năm trước có qua nơi này, cũng không kỳ quái như năm nay.”

Có cảm giác không biết diễn tả thế nào, chỉ cảm thấy kỳ quái, thân vương Khắc Lý Hi quốc đối với đảo này có cảm giác như thế.

Trước kia không phải là chưa từng tới đảo này, nhưng không giống lần này.

Bởi vì thời gian mỗi một lần lên thuyền khác nhau sao?

Thiên Nguyệt Triệt cẩn thận suy nghĩ lời thân vương Khắc Lý Hi quốc nói, cảm giác, cảm thấy ở đâu đó có vấn đề, nhưng tìm không ra.

Nếu như loại chuyện này không phải là lần đầu tiên phát sinh, tại sao đảo chủ đảo này không báo cho phụ hoàng, nếu như lúc trước đảo này xuất hiện cái gì đó, tại sao không có lời đồn ra.

Hơn nữa nhìn phản ứng của thân vương Khắc Lý Hi quốc, đây cũng là lần đầu tiên gặp phải, cho nên có thể chứng tỏ việc này xảy ra lần đầu tiên, nên người bên ngoài không phát hiện sự khác lạ.

Nếu không với sự cẩn thận của phụ hoàng, không thể nào để hấn tới nơi nguy hiểm như vậy.

Chuyện càng ngày càng mờ hồ, nếu như không có dạ minh châu chiếu sáng, hoặc là không có đèn lồng, không thể nhìn thấy đường bên ngoài.

“Chủ tử, nên nghỉ ngơi?” Thiên Nguyệt Triệt luôn luôn có thói quen ngủ sớm, bởi vì lúc mới sinh gặp phải chuyện băng tằm, cho nên thân thể không tốt lắm.

Ngủ sớm là từ chuyện này dưỡng thành.

Đích thật là mệt mỏi, dù sao thân thể này tinh lực có hạn, nhưng Thiên Nguyệt Triệt biết nguy hiểm thực sự là vào ban đêm.

Bây giờ mới bảy giờ(lúc này chia một ngày thành 24 giờ), khách điểm rất nhiều người, ăn uống, hàn huyên, không đi ngủ nhanh như vậy.

“Bọn ta lên đi.” Thiên Nguyệt Triệt hướng về phía Đàn, Liệt La Đặc, thẳng thắn nói.

Ba người hai mặt nhìn nhau, theo sát mà đi.

Vào gian phòng, Thiên Nguyệt Triệt mở miệng: “Bọn ta vào quỷ đảo .”

Ba người đã có chuẩn bị, nhưng lời của Thiên Nguyệt Triệt, không khỏi dọa bọn họ nhảy dựng.

Quỷ đảo, cũng không nhất định, nhưng trong đảo có quỷ là sự thật.

Thiên Nguyệt Triệt sờ sờ chiếc nhẫn trên tay trái, thả nữ quỷ trong tay ra.

Ba người bọn họ không nhìn thấy quỷ hồn, đó cũng là một chuyện phiền phức, bất quá nhìn không thấy cũng tốt, giảm bớt sợ hãi.

Nữ quý hiện thân nhìn bốn phía một chút, phát hiện là ở khách điểm, lập tức sợ hãi: “Tại sao người tới nơi này?”

Nơi này?

Mặc dù nhìn không thấy người, nhưng ba người nghe được thanh âm.

Biết rõ tính cách Thiên Nguyệt Triệt, ba người cũng không quấy rầy.

Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi: “Nơi này có vấn đề sao?”

“Vấn đề... Vấn đề... .” Nữ quý run lẩy bẩy không dám trả lời.

“Không phải muốn ta cứu người sao? Người không đem chuyện từ đầu tới đuôi nói cho ta biết, ta làm sao cứu người?” Thanh âm nhàn nhạt nói trúng tâm sự của nữ quý.

Nữ quý lại bắt đầu suy tư, sau đó lắc đầu: “Ta... Ta đi trước, người gọi bằng hữu của người cẩn thận một chút.”

“Này... .” Thiên Nguyệt Triệt không kịp ngăn cản, trong chớp mắt đã không thấy nữ quý.

Thùng thùng...

Tiếng gõ cửa truyền đến: “Thủy Nguyệt đệ đệ, người ở đâu?” Thanh âm là của Thụy Phi.

Thiên Nguyệt Triệt ý bảo Đan Thành mở cửa, cửa mở, Thụy Phi đi vào một mình, có chút kỳ quái, Cách Lực Hộc không đi theo sao.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14: Đêm Tối Mở Màn

Sau khi Thụy Phi đi vào, nhìn thấy Thiên Nguyệt Triệt vận lý y thuần bạch ngồi bên giường, đầu tiên là sừng sốt, cặp kính che đi mục mâu đã bị gỡ xuống, mục mâu kim sắc theo ánh nến phát ra quang mang sinh động, kim sắc quá mức chói mắt, cũng quá mức sắc sảo, trong ấn tượng tựa hồ đã nghe nói qua đôi mắt này.

Nhưng làm thế nào cũng không nhớ nổi.

Ngồi ở trên giường, dựa vào gối, Thiên Nguyệt Triệt ưu nhã giống như vương tử cao quý, ánh mắt bình thản không nhìn ra tình cảm, nhưng lại khiến người khác càng thêm chú ý đến hắn.

“Tiểu ca ca, nửa đêm canh ba muốn cùng Thủy Nguyệt ngủ sao?” Thanh âm hài hước mang theo sự xa lánh nhàn nhạt, Thụy Phi phản ứng không kịp.

Hài tử này cùng không giống hài tử ban ngày, đột nhiên rất xa lạ, có lẽ lúc này hắn mới thật sự là hắn.

Nhưng tại sao một hài tử lại có nhiều mặt nạ như vậy?

“Ta... Ta... .” Thụy Phi do dự không biết nên mở miệng thế nào, bởi vì lúc này, đột nhiên Thiên Nguyệt Triệt làm hắn cảm thấy sợ hãi.

Giống như thần dân sợ quân vương, không phải là sợ địch nhân của mình.

“Tiểu ca ca, có gì cứ nói thẳng, nếu như không có, Thủy Nguyệt muốn nghỉ ngơi.” Mặc dù biết Thụy Phi có việc, nhưng hẳn không có thời gian bồi.

“Ta... .” Nhìn Thiên Nguyệt Triệt, có chút khó xử, nhưng: “Thủy Nguyệt đệ đệ, mới vừa rồi đi cùng Lãnh Diện lên thuyền, có xảy ra chuyện gì không?”

Ân?

Thiên Nguyệt Triệt nghe Thụy Phi nói, mới hướng mắt nhìn hẳn, thiếu niên đơn thuần này phát hiện cái gì?

“Tiểu ca ca, ý người là gì?” Thiên Nguyệt Triệt thu hồi tâm tư.

“Bởi vì sau khi Lãnh Diện trở về, thay đổi rất nhiều.” Nói tới đây chân mày nồng đậm của Thụy Phi nhăn lại, sắc mặt cũng ửng đỏ, giống như đang nghĩ đến chuyện xấu hổ.

“Tiểu ca ca, sao lại nhận ra?” Thói quen của con người không thể thay đổi trong nhất thời, nhưng cũng không có nghĩa là phải giống hệt lúc trước.

“Này... Nói ra cũng không sợ mọi người chê cười, mới vừa rồi, từ khi trở lại bờ, ta chỉ cảm thấy Cách Lực Hộc có chút kỳ quái, cụ thể cũng không biết kỳ quái ở chỗ nào.

Nhưng lúc ta đi tới kéo cánh tay của hẳn, chẳng những hẳn có chút cứng nhắc, hơn nữa có vẻ rất không quen, mặc dù trước kia hẳn lạnh lùng không lộ vẻ gì, nhưng ta biết từ ánh mắt của hẳn ta có thể nhìn thấy nhu tình.

Nhưng vừa rồi ánh mắt hẳn nhìn ta đều là lãnh.” Lúc người gặp nguy hiểm, cô đơn, tịch mịch, luôn là lúc đặc biệt yếu đuối và nhạy cảm.

Nhưng có đôi khi sự nhạy cảm cũng từ sự thân thiết đặc biệt.

Nghe Thụy Phi nói, Thiên Nguyệt Triệt biết vừa rồi từ lúc đi ra khỏi thuyền, hắn cảm thấy trên người Cách Lực Học có hơi thở khác biệt, nhưng hắn không cho là nam nhân kia sẽ yếu như vậy.

Trên thế giới này có rất nhiều loại người, có một loại người rất tự phụ, cũng có loại người sẽ làm theo khả năng.

Cách Lực Học hiển nhiên không phải là người tự phụ, ngược lại hắn rất thông minh, hơn nữa hắn còn muốn chăm sóc Thụy Phi, cho nên không phải là tình huống vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không để cho mình lâm vào nguy hiểm.

“Lời tiểu ca ca nói, Thủy Nguyệt không cách nào hiểu, bởi vì lúc rời thuyền, Thủy Nguyệt liền tách khỏi Cách Lực Học, hôm nay Thủy Nguyệt mới quen biết với tiểu ca ca, hiển nhiên không hiểu rõ Cách Lực Học, nếu như tiểu ca ca không yên lòng, buổi tối có thể ngủ trong phòng Thủy Nguyệt.” Nói xong Thiên Nguyệt Triệt chui vào trong chăn: “Đàn, hai canh giờ sau gọi ta.”

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Bên ngoài gió vẫn thổi từng trận như cũ, bởi vì Thiên Nguyệt Triệt đã phân phó nên Đàn, Đàn Thành, Liệt La Đặc không thể phân tán, tất cả mọi người đều nghỉ ngơi ở trong phòng Thiên Nguyệt Triệt.

Đối với hai nam nhân kia, điều này cũng không có gì, nhưng có chút ủy khuất đối với Đàn.

Bất quá Đàn cũng không phải là nữ hài tử yếu ớt bình thường.

Hai canh giờ trôi qua rất nhanh, đặc biệt là đang ngủ, Đàn đánh thức Thiên Nguyệt Triệt, ba người đã chuẩn bị chờ phân phó.

“Các người đang làm cái gì?” Mắt liếc thấy ba người, có chút buồn cười.

“Thuộc hạ đi theo chủ tử.” Trong ba người thì Đàn Thành có tư cách nói chuyện nhất, bởi vì thân thủ của hắn tốt nhất.

“Không cần.” Nhiều người phức tạp, hơn nữa hắn đã có người phụng bồi, chưa kể đến hắn không yên tâm về nơi này, hắn đã cho Đàn Thành lá chắn chí tôn, đó là thần vật, cho dù là quỷ hồn cũng không cách nào tới gần thân thể.

Thiên Nguyệt Triệt mặc y phục tử tế.

Hắn luôn luôn thích y phục bạch sắc, giống như phụ hoàng thích y phục hắc sắc, bây giờ ngấm lại, có lẽ là bởi vì kiếp trước.

Ban ngày vĩnh viễn cũng không hiểu đêm đen.

Song hôm nay Thiên Nguyệt Triệt mặc cẩm y hắc sắc.

Một thân hắc y, ấn tượng nhất chính là chiếc khăn vuông thuần bạch trên cổ, nếu có người có thể suy diễn thiên sứ cùng ác ma, như vậy người này chắc chắn phải là Thiên Nguyệt Triệt.

“Nhưng, chủ tử?” Đàn Thành còn muốn nói điều gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên định của Thiên Nguyệt Triệt, liền không nói gì.

Tâm tư chủ tử luôn luôn khó hiểu.

Mở cửa sổ, dưới lầu vẫn còn có người đàm tiếu, mưa gió kinh khủng lúc trước đã ngừng, Thiên Nguyệt Triệt đứng ở trước cửa sổ, xoay người nhìn ba người: “Nhớ kỹ, nếu có nguy hiểm, không cần quản người dưới lầu như thế nào, bốn điện hạ chỉ cần các người an toàn.”

“Thuộc hạ rõ ràng.” Ba người trầm miệng một lời.

Thân thể nho nhỏ tản ra vô số cánh hoa anh đào, nhàn nhạt mùi thơm ngát che đi mùi máu tanh, che đậy chuyện xấu xa trong đêm đen.

Gió nhẹ thổi qua, bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt đã biến mất.

Mọi người đều biết thủy hệ ma pháp của Thiên Nguyệt Triệt lợi hại, nhưng không biết ma pháp hệ mộc của hắn càng thêm lợi hại.

“Có cảm giác gì?” Thanh âm thanh thúy vang lên nơi ngã tư không người, có vẻ đặc biệt lạnh lẽo.

“Chưa từng thấy qua nơi âm trầm như vậy, oán khí quá nặng.” Trong không khí thanh âm của Thánh Anh vang lên.

Cũng may giờ phút này nàng ở trong thân thể chủ tử, nếu như lấy linh thể của nàng, không chừng sẽ bị oán khí nơi này lây nhiễm.

Kỳ lạ, bốn phía không hề có tử linh (linh hồn người chết).

“Này... Uy... Tiểu dd... Tiểu dd... .” Một đạo thanh âm tinh tế từ bên cạnh truyền đến.

Theo phương hướng của thanh âm, Thiên Nguyệt Triệt thấy hồng y nữ quỷ lúc trước đang hướng hắn ngoắc ngoắc tay, không biết tại sao khi thấy nữ quỷ này, Thiên Nguyệt Triệt luôn cảm thấy buồn cười.

Có lẽ sống chung với quỷ vui hơn so với người.

“Không phải người đã đi rồi sao?” Thiên Nguyệt Triệt đi tới bên người hồng y nữ quỷ.

“Ta... Ta nghĩ tới nghĩ lui, hay là tới tìm người, ta thật sự không muốn ở chỗ này nữa.” Hồng y nữ quỷ đáng thương nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

“Nga? Người nghĩ rằng bây giờ chúng ta có thời gian nói chuyện với người sao?” Ngẩng đầu nhìn bầu trời, rõ ràng là trăng tròn, nhưng mây đen che hơn nửa ánh sáng.

“Người yên tâm, trăng còn có một tia ánh sáng, trước mắt sẽ không xảy ra chuyện gì.” Hồng y nữ quý thấy Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu nhìn trăng sáng, giải thích.

“Đã như vậy, bốn điện hạ nghe người nói cũng được.” Thật ra hẳn muốn nghe nữ quý này nói, chẳng qua là có hai lựa chọn, hẳn chủ động mở miệng và nữ quý chủ động mở miệng, lợi ích không giống nhau.

“Kia, tiểu dd, chúng ta tới bên kia ngồi xuống, từ từ nói.” Hồng y nữ quý chỉ chỉ tảng đá trong góc.

Tiểu dd?

Thiên Nguyệt Triệt rất muốn bỏ qua xưng hô thế này, nhưng nói như thế nào vẫn có chút khó khăn.

“Cái kia... .” Thiên Nguyệt Triệt muốn mở miệng, thanh âm Thánh Anh từ trong lòng truyền đến: “Chủ tử, sợ rằng nữ quý này không đơn giản, tuy sức mạnh của Hoàng chưa khôi phục, nhưng linh hồn của chủ tử vẫn là linh hồn của Hoàng, hồn phách âm u bình thường không đến gần chủ tử được, nhưng quý hồn này... .”

Thiên Nguyệt Triệt không hiểu rõ sức mạnh của Tinh Linh hoàng, nhưng hẳn tin tưởng mình, dù nữ quý này không đơn giản, cũng không phải là lệ quý.

Hai người ngồi xuống tại tảng đá lớn kia, nữ quý bắt đầu “Thê thảm” nói.

“Trên đảo này có hai loại rõ ràng, một là hồng y nữ quý bọn ta, cũng chính là nữ quý, một là nam quý. Quan hệ giữa nữ quý và nam quý rất phức tạp.”

“Nói thẳng, người nói lập lờ nước đôi, người từ đầu đến.” Nữ quý này thực ngu ngốc, nói chuyện cũng ngu ngốc: “Thật không hiểu được, tại sao người lại sống sót được ở đây.”

“Ta không còn sống, đã chết.” Nữ quý bất mãn nói thầm.

Ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt đảo qua, hồng y nữ quý nhanh chóng ngậm miệng: “Ta nói tiếp.”

“Ân.”

“Chuyện lúc trước ta không nhớ rõ, nhưng ta hiểu rõ một người, hẳn biết chuyện từ đầu đến cuối, hơn nữa vẫn còn sống.” Nữ quý nói đến người này, nhìn không được kính nể.

“Người sống? Trên đảo này còn có người sống?” Thiên Nguyệt Triệt nghi ngờ.

“Đương nhiên, trên đảo này mọi người đều là người sống, mọi người trong khách điểm là người sống, người sống thực sự.” Nữ quý đối với sự nghi ngờ của Thiên Nguyệt Triệt, có chút kiêu ngạo giải thích.

“Chủ nhân của các người không giết bọn họ sao?” Kỳ quái, cư dân trên đảo có thể sống.

“Bọn họ không giết cư dân trên đảo, người bọn họ giết đều là người từ nơi khác đến.” Nữ quý cường điệu: “Đó cũng là kinh nghiệm nhiều năm đúc kết mà thành.”

Kinh nghiệm?

“Vậy người là người trên đảo hay là ngoài đảo?”

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15: Âm Trạch

“Thời gian quá lâu, ta cũng quên mất ta ở nơi nào, nữ quý nơi này cũng chỉ mặc giá y hồng sắc, giống như lúc chủ nhân của chúng ta chết, cũng mặc giá y hồng sắc. Bình thường, bọn ta không thể ra ngoài, chỉ có thể ở lại khách điểm kia, là khách điểm người ghé qua lúc trời sáng. Hàng năm chỉ có lúc này mới có thể đi ra.” Nữ quý ngu ngốc sống hơn 300 năm quên đi nhiều chuyện cũng không phải không có lý.

Nhưng theo lời nàng nói, nếu trên đảo còn người sống, tại sao để chuyện phát sinh thành như vậy, rồi có người biến mất, tại sao không hướng Mạn La đế quốc bẩm báo.

Chuyện có vẻ phức tạp hơn so với suy nghĩ của Thiên Nguyệt Triệt, nhưng thật ra cũng không phải là chuyện phức tạp quá, chỉ là nữ quý ngu ngốc này không biết nói như thế nào.

“Vậy người biết người kia sống ở nơi đâu sao?” Mặc dù căn cứ vào chuyện nữ quý này nói, cư dân trên đảo còn sống, nhưng bọn họ chắc chắn sẽ không thể nói ra chuyện này, nếu như bắt một hồn quý hỏi chuyện, chỉ khiến chuyện náo loạn hơn, cho nên tìm được người sống kia, trực tiếp hỏi chuyện mới là phương pháp xử lý tốt nhất.

“Ân, biết, bất quá... Có chút khó khăn.” Nữ quý nói ập a ập ứng, nhắc tới chuyện này có chút lo lắng quá độ, thân thể cũng bắt đầu run rẩy.

Đột nhiên một trận ấm áp từ trong tay truyền đến, nữ quý kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy Thiên Nguyệt Triệt dùng tay hẩn kiên định cầm tay mình.

Bàn tay kia không lớn bằng một nửa bàn tay mình, nhưng rất có lực, phảng phất chỉ cần có hấn ở đây, tất cả mọi việc không phải là vấn đề.

“Ân.” Nữ quỷ gật đầu: “Người kia bị giam trong phủ đảo chủ.”

” Phủ đảo chủ?” Thiên Nguyệt Triệt cả kinh, chuyện này có liên quan tới đảo chủ, thảo nào Mạn La đế quốc không biết chuyện này cũng là hợp tình hợp lý.

Trời cao, hoàng đế ở xa, chính là ý tứ này.

“Có người.” Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên kéo thân thể nữ quỷ qua, chỉ thấy từ trong góc âm u có mấy nam nhân đi ra, từ bộ dáng của bọn họ Thiên Nguyệt Triệt biết đó là quỷ.

Mấy nam quỷ càng lại gần, tay nữ quỷ càng run rẩy.

Nam quỷ dừng lại trước mắt bọn hấn, cúi đầu, lỗ mũi hướng chỗ bọn hấn ngửi ngửi, còn lẩm bẩm tự nói.

Một lát sau, nam quỷ không phát hiện gì, liền rời đi.

“Bọn họ... Bọn họ không thấy bọn ta?” Nữ quỷ kinh ngạc nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt cười không nói.

Quang chi kết giới, thứ này hiển nhiên quỷ hồn không thể thấy, nhưng nói đến Quang chi kết giới, hấn đột nhiên nhớ tới lúc ở trên thuyền, nữ quỷ có thể gọi tên nó.

Thánh Anh nói nữ quỷ này không đơn giản, chẳng lẽ?

“Người hiểu ma pháp?” Phỏng đoán đúng ba phần, Thiên Nguyệt Triệt hỏi.

“Hiếu, ta nhớ trước đây thân thể của ta cũng học ma pháp, bây giờ còn nhớ kỹ, chẳng qua là không kể lại, nhưng không lợi hại như người.” Nữ quỷ cũng thành thực, nhìn bộ dáng nàng có vẻ đã xem Thiên Nguyệt Triệt là người một nhà .

Ba trăm năm, thời gian đủ để hủy diệt đi lý trí con người, huống chi là một con quỷ.

Thiên Nguyệt Triệt chưa trả lời, giống như chấp nhận ý tứ của nữ quỷ: “Trước tiên, người mang ta đi gặp người sống kia.”

Bây giờ là chín giờ, ánh trăng sắp bị mây đen che kín, hẳn nhất định phải tìm được người sống kia, tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Cũng không phải là hảo tâm cứu những người xa lạ kia, mà là không muốn bị vây ở chỗ này.

“Người yên tâm, bốn điện hạ sẽ không để cho người bị bắt, dù sao người cũng là quỷ, bị bắt cùng lắm thì chịu khổ một chút, sẽ không chết.” Đã từng thấy người nhát gan, cũng chưa từng thấy quỷ nhát gan như vậy .

“Kia... Đây là người bảo đảm, không được gạt ta vì ta là quỷ.” Nàng cũng là quỷ có nghĩa khí, không thể đem nàng so sánh cùng những quỷ hồn giết người kia.

Phì...

Đồng âm thanh thúy mới vừa truyền ra, lại thấy nữ quỷ lập tức che miệng Thiên Nguyệt Triệt.

“Suyt... Nhỏ giọng một chút, bị phát hiện thì xong rồi.” Nữ quỷ có chút yếu bóng vía: ” Phủ đảo chủ, đi bên này, người phải cẩn thận đi theo a, lúc ta gặp chuyện không may cũng có thể bảo vệ ta, Quang chi kết giới của người rất mạnh, chờ ta đi khỏi chỗ này người dạy ta đi.”

Chưa từng có người dùng giọng điệu không khách khí như vậy nói chuyện với hắn, trong khoảng thời gian ngắn, Thiên Nguyệt Triệt không biết phải hình dung nữ quý này như thế nào, gan lớn, hay là đầu óc ngu si?

Nhưng đầu óc ngu si cũng không thấy tứ chi nàng phát triển.

Hai người đi dọc theo đường phố, lén lén lút lút hướng phía phủ đảo chủ, mặc dù nhà cửa dày đặc, nhưng cũng phải cẩn thận, Thiên Nguyệt Triệt có chút cảm thán, nữ quý này thành quý mà vẫn còn lén lén lút lút, thật là thất bại.

Vòng qua nhà cửa, phía trước là rừng cây, chẳng lẽ phủ đảo chủ không xây ở trong trấn sao?

” Phủ đảo chủ ở phía ngoài trấn, chúng ta đi đường nhỏ tương đối mau.” Nữ quý đề nghị, mang theo Thiên Nguyệt Triệt đi tới đường nhỏ.

“Không.” Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên lên tiếng: “Chúng ta đi đường lớn.”

Đường nhỏ tình huống dễ thay đổi, hơn nữa nếu như đối phương xuất hiện, Thiên Nguyệt Triệt suy đoán đối phương sẽ đi đường nhỏ.

“Nhưng... .” Nữ quý muốn tiếp tục mở miệng, bị Thiên Nguyệt Triệt ngăn cản, đành chịu, nàng là một con quý không có quyền tự chủ, cho nên không thể làm gì khác hơn là nghe lời nói của một hài tử nhìn cao quý hơn nàng.

Đường lớn rộng mở, nhưng bọn họ cũng không vì rộng rãi mà lộ ra vẻ thoải mái, càng rộng rãi càng dễ bị nhìn thấy, vì vậy bọn họ càng thêm cẩn thận.

Cho nên một người một quý dọc theo bụi cỏ ven đường nhanh chóng đi thẳng về phía trước.

Nữ quý không giải thích được tại sao tiểu hài tử có thể đi nhanh hơn nàng, cúi đầu nhìn cước bộ Thiên Nguyệt Triệt, lúc này mới phát hiện chân mặc dù chân của hắn ở trên mặt đất, nhưng lại không chạm đất.

Thật huyền bí!

Nữ quý có chút hâm mộ.

Dựa theo tốc độ này mà đi, chờ bọn hắn đến phủ đảo chủ, sợ rằng trăng sáng đã bị mây đen che khuất.

Thiên Nguyệt Triệt dừng bước: “Người có thể bay không?” Mặc dù vấn đề này có chút ngu xuẩn, nhưng quan trọng.

“Ta là quý, đương nhiên biết.” Nữ quý lộ ra vẻ nghi ngờ, chẳng lẽ hắn nghĩ nàng điên như vậy sao?

“Vậy là được rồi, người đi trước dẫn đường, bốn điện hạ đuổi theo sau, người không cần phải xen vào, chỉ cần dùng tốc độ nhanh nhất mà đi.”

Nữ quý lĩnh ngộ, giá sa hồng sắc thối qua bên người Thiên Nguyệt Triệt, bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn của thiếu nữ đã cách vài mét.

Đêm đen mờ mịt, cả chút ánh trăng sáng tỏ cũng hiện đầy tơ máu, hơn nữa đêm yên tĩnh như vậy, cánh hoa anh đào phấn hồng phảng phất bay múa đem nơi này biến thành tiên cảnh nhân gian.

Đẹp, đẹp đến hoặc nhân.

Một lát sau, nữ quý dừng lại trước một trang viên sáng rực rỡ: “Nơi này chính là phủ đảo chủ.” Nữ quý chỉ vào tấm biển trước cửa.

Trước cửa bày hai con sư tử rất lớn, chẳng qua là lúc này sư tử đá cũng đỏ tươi, trông rất sống động, giống như ác thú dọa người.

Đèn lồng bạch sắc treo hai bên đại môn.

Đại môn đóng chặt, ngay cả như vậy, trước cửa vẫn có bốn người hầu canh giữ, mặc dù có chút khoảng cách, nhưng Thiên Nguyệt Triệt biết những người hầu này đều là quý hồn.

Trong vườn phát ra âm khí nặng nề, tầng oán khí kia ép thẳng lên không, giống như là muốn bao phủ bầu trời: ” Trong trang viên này còn có người sống?”

“Không có, chỉ còn vị đạo sĩ kia.” Nữ quý lắc đầu.

“Đạo sĩ? Lúc trước người nói người sống là người?” Nữ quý này luôn nói chuyện bừa bãi .

“Ân, vị đạo sĩ này không phải là người trên đảo, đạo thuật của hắn rất cao, bọn họ không giết được hắn, cho nên đem hắn vây trong trang viên này.”

Đạo sĩ ngoài đảo?

Có chút kỳ quái.

Mà lúc này, không biết tại sao Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nhớ tới Cách Lực Học, đều là đạo sĩ, không biết là có quan hệ hay không.

Nhưng, nếu như nói trong trang viên này chỉ có đạo sĩ kia là người sống, như vậy?

Là âm trạch?

Trời ạ, chỉ có khả năng này, toàn thân Thiên Nguyệt Triệt run run, nếu là ban ngày Thiên Nguyệt Triệt khẳng định có thể thấy lông của mình dựng lên.

“Vượt tường đi vào, người dẫn đường, người biết đạo sĩ kia bị giam ở đâu không?”

“Không biết.” Mặc dù nàng biết phủ đảo chủ ở chỗ này, nhưng chưa bao giờ tới: “Ta có thể không đi vào hay không, không khí áp bách bên trong khiến ta không thoải mái.”

Không biết là đạo hạnh của nàng quá nông cạn, hay bởi vì một phần lương tri chưa biến mất.

Thiên Nguyệt Triệt suy nghĩ một chút, đem hồn phách nữ quỷ thu vào trong chiếc nhẫn, nếu nữ quỷ không đi vào, như vậy chỉ có trong chiếc nhẫn là chỗ an toàn nhất.

Thân thể xuyên qua bụi cỏ đi tới một bên tường: “Có biện pháp nào để biết người kia ở đâu hay không?”

“Có thể, nhưng phí chút thời gian.” Thanh âm Thánh Anh từ trong thân thể Thiên Nguyệt Triệt truyền ra.

“Nga? Biện pháp gì?” Nếu đến nơi này, tuyệt đối không thể tay không mà quay về, dù cho phí nhiều thời giờ cũng phải tìm được người nọ.

“Dùng ma pháp hệ thổ kéo Thổ linh tử trong thổ nhượng, địa long có thể dò đường.”

“Địa long?” Thiên Nguyệt Triệt học y, hiển nhiên biết địa long là gì, ở trên địa cầu nó được gọi là con giun.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16: Ma Pháp Hệ Thổ

“Ân, địa long.” Thanh âm Thánh Anh lại một lần nữa truyền ra: “Địa long nguyên là vật thuộc về âm phủ, dùng nó dò đường rất thích hợp, chẳng qua là thổ hệ ma pháp...”

Thanh âm dừng lại, lộ ra một chút do dự.

“Mặc dù bốn điện hạ chỉ mới được lão đầu dạy sơ qua, nhưng có năng lực của thánh linh châu, còn sợ không vận dụng được sao?” Bây giờ Thiên Nguyệt Triệt phải cảm tạ linh hồn của Tinh Linh hoàng.

Bởi vì thánh linh châu cảm nhận được linh hồn của hắn, cho nên mới sử dụng được.

Thiên Nguyệt Triệt nhắm mắt lại, hai tay chấp ở trước ngực, trong miệng lẩm bẩm: thổ linh tử thuộc về Đại địa chi mẫu, tuân thủ khế ước với ta, thỉnh giúp ta.

Ta cũng không phải là Thiên Nguyệt Triệt, mà là linh hồn bên trong thân thể của hắn.

Ngũ hành nguyên tố linh tử được Tinh Linh hoàng sử dụng, hiển nhiên có khế ước với hắn, mà loại này khế ước này khắc vào linh hồn, sẽ theo hắn đời đời kiếp kiếp.

Hoàng sắc quang mang đại biểu cho hệ thổ từ lòng bàn chân Thiên Nguyệt Triệt tản ra, tầng tầng xâm nhập xuống mặt đất, mắt thường không

nhìn thấy dưới đất xảy ra thay đổi, chỉ thấy những địa long mảnh dài từ dưới nền đất bò lên.

Tất cả đều nhìn Thiên Nguyệt Triệt, tựa hồ đang chờ mệnh lệnh của hắn.

Đây là lần đầu tiên Thiên Nguyệt Triệt sử dụng sức mạnh thánh linh châu, khiến cho Thiên Nguyệt Triệt kinh ngạc chính là loại cảm giác này lại quen thuộc như vậy.

Tựa như đã từng sử dụng vô số lần.

Hơn nữa kỳ quái là chính mình có thể nghe hiểu tiếng nói của địa long.

Năng lực thánh linh châu đã hoàn toàn bị hắn vận dụng sao? Bởi vì vừa rồi thành tâm cầu nguyện, hay là linh lực thánh linh châu linh lực bị kích phát?

Nhưng vô luận là cái gì, bây giờ cũng không trọng yếu: “Thánh Anh, người đi ra.”

Linh thể Thánh Anh xuất hiện trước mặt Thiên Nguyệt Triệt, hô to một tiếng: “Chủ tử, mắt của người.”

Mắt?

Thiên Nguyệt Triệt vươn tay sờ soạng một cái: “Sao vậy?”

Thánh Anh không nói gì, chỉ ngơ ngác nhìn Thiên Nguyệt Triệt, trong mắt không che dấu được kích động.

Mái tóc dài thủy phần đã đổi thành hắc sắc, mục mâu kim sắc phát ra quang mang sáng ngời, tuy gương mặt còn non nớt, nhưng Thánh Anh đã cảm thấy bóng dáng của Tinh Linh hoàng.

Từ thần sắc kích động của Thánh Anh, Thiên Nguyệt Triệt nhìn thấu mấy phần, song hắn không chỉ phát hiện những thứ này, mắt, mắt của hắn, cho dù không có Thánh Anh cũng có thể nhìn thấy hết thảy, những thứ bên trong phủ đảo chủ, bên trong miệng quỷ hồn, hắn cũng có thể thấy nhất thanh nhị sở.

Thánh linh châu, đây là năng lực của thánh linh châu sao?

“Mục mâu của chủ tử là hoàng sắc của ma pháp hệ thổ, tóc chủ tử là hắc sắc xinh đẹp nhất, vô cùng mềm mại.” Hắc sắc, ở trên địa cầu là màu sắc bình thường nhất, nhưng ở chỗ này lại khác.

Trên đại lục này phổ biến là hạt sắc (màu nâu), nhưng hắc sắc rất ít.

Thay đổi sao?

Thiên Nguyệt Triệt không rõ, nhưng loáng thoáng biết, là sức mạnh của thánh linh châu.

Mái tóc thủy phần là bởi vì có khế ước với Thánh Anh, giống như màu tóc của Thánh Anh, như cánh hoa anh đào xinh đẹp.

Mục mâu kim sắc là bởi vì truyền thuyết của Mạn La đế quốc, kim sắc là màu sắc may mắn.

Như vậy tử sắc?

Tử sắc có nghĩa gì?

Khi hắn tảo bạo vận tử sắc, Mạn La đế quốc chán ghét tử sắc.

Đột nhiên Thiên Nguyệt Triệt hiểu rõ, Âm Dạ chi tử, là bởi vì có quan hệ với Âm Dạ chi tử, Tinh Linh hoàng chuyển thể được kim sắc chúc phúc, nhưng huyết mạch Âm Dạ chi tử mang theo tử sắc kinh hoàng.

Tinh Linh hoàng, kiếp trước của ta cao cao tại thượng, ta không khỏi có chút ngạc nhiên người đang diễn vai nhân vật như thế nào.

Nhưng, bất kể vai diễn của người là nhân vật như thế nào, ta đều phải cảm tạ người, bởi vì không có người, ta sẽ không tới thế giới này, không có người, thế giới này cũng chưa có ta, không có Thiên Nguyệt Triệt.

Có lẽ cũng không có Thiên Nguyệt Thần.

Nhớ tới Thiên Nguyệt Thần, tâm Thiên Nguyệt Triệt nhảy loạn, tay phải ấn trước ngực trái, trong lòng mặc niệm: phụ hoàng.

“Hôm nay không phải là lúc nhớ lại điều này, bọn ta đi theo địa long.” Thiên Nguyệt Triệt hoàn hồn nhắc nhở Thánh Anh: “Linh thể của người chịu được không? Âm khí quá nặng, có thể ăn mòn lý trí của người hay không?”

“Tạ chủ nhân quan tâm, Thánh Anh ở trong thân thể chủ tử, hấp thu linh lực thánh linh châu nên sức mạnh tăng thêm một thành, trong một lát không có việc gì.” Thiên Nguyệt Triệt quan tâm khiến Thánh Anh có chút thụ sủng nhược kinh.

“Vậy thì tốt.” Thiên Nguyệt Triệt cũng không vì việc này mà hao tổn trí lực.

Tiếp theo vô số con địa long bò tới phủ đảo chủ, Thiên Nguyệt Triệt chỉ cần ở chỗ này chờ tin tức của địa long.

Khí tức của người chết và người sống không giống nhau, địa long theo đó mà đi.

Đại khái qua một khắc, một số địa long trở về, cũng đồng thời mang đến tin tức Thiên Nguyệt Triệt muốn.

Ở góc trong trang viên sao?

Thiên Nguyệt Triệt cười nhẹ.

Thân ảnh nho nhỏ đi tới bên tường, linh thể Thánh Anh ôm lấy bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt phóng qua.

Hình dung về địa hình của Địa long đã tự động hấp thu vào trong đầu Thiên Nguyệt Triệt, lần đầu tiên hắn phát hiện sức mạnh của thánh linh châu còn cường đại hơn so với tưởng tượng của hắn.

Nếu ngũ linh châu hợp chung một chỗ, không biết khi đó uy lực sẽ như thế nào.

Bên trong phủ, thủ vệ phi thường nghiêm ngặt, nghiêm nhiên nhìn không ra là âm trạch.

Nhìn bộ dáng, có vẻ hôn nay thật quái dị, vốn tòa nhà này không có người dám tới, nhưng hôm nay thủ vệ cũng không thư giãn chút nào.

Quý mặc dù kinh khủng, nhưng phản ứng không nhạy bén giống như con người.

Thiên Nguyệt Triệt cùng Thánh Anh trốn sau cây, chờ thủ vệ rời đi mới lén vào.

Đột nhiên quý hồn tuần tra dừng bước, nhìn về phía Thiên Nguyệt Triệt ẩn núp.

“Sao vậy?” Lúc này quý hồn bên cạnh hỏi đồng bạn.

Quý hồn kia lắc đầu: “Giống như cảm thấy hơi thở của người sống.”

Người sống?

Quý hồn đồng bạn làm một bộ mặt không thể nào: “Tiểu tử, người uống nhiều rượu, loại chuyện không thể tưởng tượng nổi cũng nghĩ ra, có người nào dám tới đây. Người sống cũng chỉ có mình nam nhân kia, nhanh lên một chút, chậm trễ giờ tân nương xuất giá, trên trách tội xuống, chúng ta đảm đương không nổi.”

Tân nương xuất giá?

Thiên Nguyệt Triệt nhú chân mày một cái, hẳn nhớ kỹ nữ quý đã nói, sở dĩ nơi này nữ quý đều mặc giá y hồng sắc, bởi vì chủ nhân của các nàng chết lúc đang mặc giá y.

Nói cách khác nữ nhân kia chết lúc đang thành thân, nhớ kỹ tiểu thuyết kinh dị hiện đại có viết, quý hồn sẽ mang hình ảnh trước lúc mình chết một khắc, khi làm quý hồn sẽ làm chuyện đang làm lúc đó.

Ví dụ như lúc chết hẳn đang chuẩn bị đi tới trường, khi chết làm quý hồn hẳn cũng sẽ đi tới trường như cũ, lẫn trong đám học sinh.

Nhưng người bên ngoài không biết bên cạnh mình có một con quỷ.

Việc này chẳng qua là tin tức vĩa hè, nhưng giờ Thiên Nguyệt Triệt cũng thật sự bắt đầu tò mò.

Hai người tránh thủ vệ đi tới một tiểu viện.

Thiên Nguyệt Triệt cùng Thánh Anh dừng lại, chỗ này khác với những nơi khác trong phủ, bên trong phát ra hơi thở trang nghiêm cùng mùi vị thanh linh.

“Chủ tử?” Thánh Anh thấp giọng hỏi: “Có phải người đó bị giam trong này không?”

“Không.” Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu: “Không phải là bị giam, bốn phía của tiểu viện này đều có kết giới, loại này kết giới này âm hồn không thể ở, bởi vì do người bên trong bày, nhưng đồng dạng hân cũng không thể ra khỏi nơi này.”

Thiên Nguyệt Triệt giơ tay lên, phát ra kim quang kết giới: “Trong các loại ma pháp chỉ có thủy hệ ma pháp cùng quang hệ ma pháp có thể bày kết giới, nhưng tầng kết giới này lại không giống hai loại đó.”

“Nga? Chủ tử có thể giải thích không?” Thánh Anh không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Giải thích?” Thiên Nguyệt Triệt cười nhẹ: “Đối với ma pháp người hiểu biết hơn bốn điện hạ.”

Ma pháp cũng không phải là hiểu nhiều thì nhất định mạnh, rất nhiều thứ dựa vào thiên phú.

“Thánh Anh ngu dốt.”

“Đạo thuật, người hiểu bao nhiêu?” Thiên Nguyệt Triệt hỏi.

“Đạo thuật? Đại lục này thịnh hành ma pháp, đạo thuật cùng ma pháp là đồng môn, nhưng lại khác nhau, ma pháp ma trượng và đạo gia pháp trượng khác nhau. Theo Thánh Anh biết, bây giờ người tập đạo thuật càng ngày càng nhiều, đạo thuật không có lực sát thương, mà ma pháp lại không phải người nào cũng có thể tập được. Chủ tử, người bày kết giới này dùng đạo thuật sao?” Thánh Anh lãnh hội.

“Có phải đạo thuật hay không bốn điện hạ không dám chắc, chẳng qua là tầng hơi thở của kết giới này cùng linh lực phát ra trên người Cách Lực Hộc có khuynh hướng giống nhau, bốn điện hạ nhớ kỹ Cách Lực Hộc đã nói, hân dùng là đạo thuật.”

Hai người kia có thể có liên quan hay không?

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17: Thụy Miện

“Chúng ta vào xem.” Thiên Nguyệt Triệt vươn ra hai tay chạm vào kết giới, sau đó dùng sức đẩy ra.

Vào kết giới, hai người đi tới trước phòng, bốn phía đen kịt không nhìn thấy tình cảnh bên trong, Thiên Nguyệt Triệt nhẹ nhàng đẩy cửa ra, tro bụi ập tới trước mặt.

“Người nào?” Trong bóng tối, thanh âm trầm thấp khàn khàn của nam nhân vang lên, hẳn là rất lâu chưa uống nước.

Lòng bàn tay trái của Thiên Nguyệt Triệt hướng lên, ngón tay chạm thành nụ hoa, Quang linh tử tập trung trên ngón tay Thiên Nguyệt Triệt, tạm thời trong phòng có một chút ánh sáng.

Giống như ánh sáng của nến.

Mượn quang mang Quang linh tử, Thiên Nguyệt Triệt cùng Thánh Anh thấy rõ nam nhân ngồi dưới đất.

Không, nên nói là thi thể nam nhân.

Chòm râu đã phủ lên toàn bộ khuôn mặt, không thể nhìn rõ thần sắc người này, chỉ có tầm mắt đang di động.

“Các người là ai?” Nam nhân ngồi trên ghế, tầm mắt bén nhọn nhìn chằm chằm Thiên Nguyệt Triệt: “Một hài tử cùng một linh thể, lại có thể tiến vào nơi này?”

Từ thanh âm của nam nhân có thể nghe ra, nam nhân này là người phi thường kiêu ngạo.

Thiên Nguyệt Triệt nhàn nhạt liếc nam nhân: “Đúng như lời người nói, một hài tử cùng một linh thể.”

Nhìn nụ cười tà mị của hài tử, nam nhân nhướng mày, sau đó tỏ vẻ thông suốt: “Cho dù là hài tử cũng tuyệt đối không phải là hài tử bình thường, mà người xuất hiện ở nơi này, chứng tỏ chuyện tình trên đảo này sẽ không còn bí mật nữa.”

Nhưng thật ra nội tâm nam nhân rất kích động, rốt cục, rốt cục đợi được một người có thể đến giúp hắn.

Mặc dù chỉ là một hài tử, nhưng có thể xuất hiện ở nơi này cũng đủ biết hài tử này không bình thường, huống chi sau lưng hắn là Tinh Linh linh thể.

Hỏa diễm lam sắc trên trán nữ nhân.

Hỏa diễm lam sắc?

Nam nhân có chút kinh ngạc nhìn Thánh Anh vài lần, sẽ không sai, hỏa diễm lam sắc, trong truyền thuyết là công chúa Quang Tinh Linh.

“Không, bốn điện hạ cũng không biết bí mật của đảo này, chẳng qua là có người... Có quý nói cho bốn điện hạ, chỉ có người mới biết bí mật của đảo này, muốn an toàn rời đi, chỉ có tới tìm người.” Thiên Nguyệt Triệt thản nhiên nói, thành thực đôi khi so với nói dối tốt hơn.

Bốn điện hạ?

Nam nhân tinh tế suy nghĩ lời của Thiên Nguyệt Triệt nói, có chút trầm tư: “Không tệ, thật sự ta biết chuyện nơi đây, là người ngoài đảo duy nhất

biết bí mật nhưng không chết, bởi vì bọn họ không giết được ta.”

Không phải là tự phụ mà là tuyệt đối tự tin.

Ánh mắt chăm chú nhìn Thiên Nguyệt Triệt, hài tử này rất xinh đẹp, làm cho người ta có cảm giác quanh hân bao phủ ngàn vạn tầng quang mang.

Giơ tay nhắc chân cũng khiến người khác không thể bắt chước.

Giữa ngón tay là Quang linh tử, chứng tỏ hài tử này có thân phận khác người.

” Người đợi mây đen che phủ ánh trăng, mới nói sự thật cho bốn điện hạ, hay là nói cho bốn điện hạ biết trước?” Thanh âm trong trẻo từ cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn của Thiên Nguyệt Triệt nhả ra.

Mục mâu trong suốt nhìn thẳng nam nhân trước mắt, rõ ràng là trong suốt thấy đáy, rồi lại khiến người ta nhìn không ra, hài tử này?

Nam nhân cũng không vì lời nói của Thiên Nguyệt Triệt mà tức giận, chỉ sang sảng cười to, hân không có quyền lựa chọn, không phải sao?

“Nếu ta nói ra chân tướng sự việc, có thể có tư cách biết lai lịch của tiểu công tử không?” Có lẽ chỉ tò mò, chỉ tò mò mà thôi, nam nhân tự an ủi mình như vậy.

Nga? Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi: “Thiên Nguyệt Triệt.”

Thiên Nguyệt? Vương tộc của Mạn La đế quốc? Bốn điện hạ?

Trong đầu nam nhân nhanh chóng tiêu hóa tin tức này, khó trách tiểu hài tử này lúc lộ ra phong thái vương giả.

“Thụy Miện.” Nam nhân trầm ổn nói ra tên của mình, nhưng không ngờ làm cho Thiên Nguyệt Triệt kinh ngạc.

“Thụy Phi có quan hệ như thế nào với người?” Thốt ra nghi vấn trong lòng.

Thần sắc nam nhân theo lời nói của Thiên Nguyệt Triệt mà căng thẳng: “Thiên Nguyệt công tử biết gia đệ?” Hắn đã rời nhà mười năm, tròn mười năm, lúc đi Thụy Phi còn là một tiểu tử tinh nghịch, hôm nay có lẽ đã thành một thiếu niên nhanh nhẹn.

“Bốn điện cùng hắn đi thuyền qua nơi này, theo như lời hắn nói thì hắn trốn nhà đi vì muốn chứng minh cái gì đó với người nhà, hộ tống hắn còn có một người gọi là Cách Lực Học.” Chứng minh với người nhà? Lại chọn con đường này, có lẽ là đi tìm kiếm ca ca không có tin tức nhiều năm.

“Cái gì, Thụy Phi cùng Cách Lực Học ở trên đảo này? Hồ nháo, quả thực là hồ nháo, Thụy Phi ham chơi còn chưa tính, Cách Lực Học luôn luôn thông minh, sao lại dính vào.” Thụy Miện nắm chặt hai tay, tiểu tử kia cũng đến nơi này, trong nhà chẳng phải là lo lắng đến loạn rồi sao .

Trong phần nộ, giật mình vì ánh mắt thanh nhã của Thiên Nguyệt Triệt liên tục dừng lại trên người mình, Thụy Miện mới thu hồi tâm tư: “Thiên Nguyệt công tử chờ, để cho linh hồn của ta trở về thân thể, đem sự tình từ đầu đến cuối nhất nhất nói.”

Theo thanh âm của hắn, tầm mắt của Thiên Nguyệt Triệt và Thánh Anh chuyển đến thân thể đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, thế nào cũng không nghĩ ra, nam nhân cương nghị, chính trực kia, lại có thân thể lôi thôi như vậy.

“Để cho hai vị chê cười, đã 10 năm ta không tắm rửa, thân thể này cũng dừng ở trạng thái chết giả.” Nam nhân tiến vào thân thể, sau đó động hai tay, rồi đứng lên.

Song, thân thể khẽ cong, tay vội vàng đỡ lấy cái ghế, mười năm, tròn mười năm không có vận động, tay chân quả thực rất khó làm việc.

Trong khoảng thời gian ngắn chỉ cảm thấy vô lực.

“Có thể giữ được thân thể này đã đủ khiến ta rất thỏa mãn.” Nam nhân tự giễu, lúc ấy, nếu như không để cho thân thể chết giả, linh hồn xuất khiếu, đã sớm chết trong tay những âm hồn kia.

“Không ngờ trạng thái này của người còn có thể bày kết giới mạnh như vậy?” Thiên Nguyệt Triệt ca ngời từ đáy lòng.

“Kia cũng không phải là kết giới gì.” Nam nhân giải thích: “Người như bọn ta khi tu vi đến cảnh giới nhất định, linh hồn sẽ sinh ra sen sinh mệnh, liên kết với tính mạng của mình. Nói cách khác nếu như tính mạng gặp nguy hiểm, dùng sen sinh mệnh có thể sống một lần nữa, mà giờ khắc này cái được Thiên Nguyệt công tử gọi là kết giới, chính là vòng phòng hộ ta dùng sen sinh mệnh tạo thành, chỉ là ta không ngờ tới nó lại dễ dàng bị Thiên Nguyệt công tử phá như vậy.” Thụy Miện thở dài, sức mạnh của sen sinh mệnh có thể nói là công lực cả đời hãn, hôm nay uổng phí sinh mạng một đời.

Mắt Thiên Nguyệt Triệt sáng lên, vô cùng có hứng thú với sen sinh mệnh mà Thụy Miện nói, nhưng cũng chỉ là hứng thú, vật của người khác, tham không được, cũng muốn không được.

Gian phòng toàn tro bụi rất bẩn, Thiên Nguyệt Triệt thích sạch sẽ, cho nên không thể làm gì khác ngoài đứng nghe Thụy Miện nói.

“Lúc ta mới tới nơi này là mười năm trước, khi đó ta còn trẻ nên lúc đầu cũng không nhìn ra đảo này có vấn đề, nhưng tới lúc trời tối, ta lại phát hiện đảo này có vấn đề nghiêm trọng.

Phản phát chỉ xảy ra trong chớp mắt, toàn bộ người sống đều mất tích, toàn bộ đảo bị tử khí thay thế, nghiễm nhiên biến thành quỷ đảo, nhưng lúc trước rõ ràng là có người sống tồn tại. Khi đó trời đêm cũng như hôm nay,

trắng sáng rất tròn, nhưng cũng bị mây đen che đi một nửa, đảo này không giống với những nơi khác, mười năm mới có một lần trắng tròn.

Khi đó ta chưa rõ ràng chuyện trên đảo, cũng ở tại một khách điểm, đêm đó, chỉ trong một đêm, ngoại nhân trên đảo ở khách điểm đó đều biến mất. Chuyện quá huyền bí, trong một đêm tất cả mọi người đều biến mất, lại còn trắng trợn như vậy.

Đêm đó ta theo nơi tỏa ra âm khí lớn nhất đi tới, tìm được phủ đảo chủ, cái gì mà phủ đảo chủ, chó má, rõ ràng là âm trạch, bên trong, tất cả đều là hơi thở người chết, càng khiến người ta nghi ngờ chính là bên trong đang ở cử hành hôn lễ.

Mẹ nó, bên trong cư nhiên cử hành hôn lễ.”

Nam nhân này nói lời thô tục, thật đúng là không ý tứ chút nào, bất quá tính cách nam nhân này rất thẳng thắn, thật sự rất giống Thụy Phi, bất đồng duy nhất là một người mang theo gương mặt ngượng ngùng của thiếu niên, một người là nam nhân thành thực, bị nhốt ở chỗ này mười năm còn có thể thản nhiên như vậy, nam nhân này cũng không thể khinh thường a.

“Người biết tại sao bọn họ không giết hài tử không?” Nam nhân dừng lại một chút.

Thiên Nguyệt Triệt nhíu mày, lúc này rồi mà nam nhân này vẫn không quên ra vẻ.

“Rửa tai lắng nghe.” Thanh âm Thiên Nguyệt Triệt lạnh xuống, cũng không nhìn một chút bên ngoài đã là lúc nào sao.

“Ha ha... .” Nam nhân sáng lạng cười to, thanh âm khàn khàn cười lên có chút kinh khủng: “Bởi vì ta đem con của bọn họ đi đầu thai, cho nên bọn họ sẽ không giết hài tử, sợ bất kỳ hài tử nào trong đó cũng có thể là con của bọn họ chuyển thế.

Rất buồn cười có phải không, đại khái, cái đó gọi là tình thương của phụ mẫu.

Thật ra chuyện xảy ra trên đảo này không trách được người khác, muốn trách cũng chỉ có thể trách tạo hóa trên người.”

Trong lúc nam nhân đột nhiên thay người nơi này tiếc hận, nét mặt cô đơn vừa rồi phảng phất không phải của cùng một người.

“Là chuyện gì?” Thiên Nguyệt Triệt hỏi nam nhân.

Thụy Miện nhìn Thiên Nguyệt Triệt một chút, sau đó tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ta nghĩ Thiên Nguyệt công tử cũng từng nghe thấy, mặc dù những âm hồn ở nơi này tàn nhẫn, nhưng tuyệt đối không thương tổn cư dân trên đảo, Thiên Nguyệt công tử có biết ngọn nguồn trong đó?”

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18: Ba Trăm Năm Trước

Mở miệng một tiếng là công tử khiến Thiên Nguyệt Triệt có chút không thích ứng, nói như thế nào hẳn cũng chỉ có năm tuổi, được gọi là công tử thoáng cái lớn hơn rất nhiều.

“Nếu như bốn điện hạ biết, lúc này sẽ không ở đây nghe người nói nhảm.” Tức giận liếc Thụy Miện một cái, trình độ dài dòng của nam nhân này cùng nữ quý ngu ngốc trong chiếc nhẫn có thể sánh với nhau.

Thụy Miện không để ý ngôn ngữ không lễ phép của Thiên Nguyệt Triệt, đối với hài tử còn nên làm nũng trong ngực phụ mẫu này, hẳn thích, mục mâu trong suốt ẩn hiện sự trầm ổn chỉ thuộc về nam nhân.

Hơi thở tinh thuần (trong sạch) mang theo cao ngạo, đây chính là tử tôn của hoàng tộc Thiên Nguyệt sao?

“Bởi vì 300 năm trước, trong một đêm, cư dân trên đảo này bị giết một nửa, máu tươi chảy khắp thành trấn, huyết khí xông thẳng trời cao, ta nghĩ, nếu như trời cao thật sự có thần linh, thấy cảnh tượng như vậy cũng không khỏi kinh hoàng. Ngày hôm nay, Thiên Nguyệt công tử rất may mắn có thể nhìn thấy cảnh tượng này.” Đều nói năm trước có thần minh, chuyện phát sinh trên đảo, ai có thể cứu bọn họ.

“Người có ý gì?” Thấy cảnh tượng này lặp lại? Chẳng lẽ nói lịch sử sẽ tái diễn?

Nhìn thần sắc Thiên Nguyệt Triệt, Thụy Miện biết hẳn suy nghĩ cái gì: “Công tử nghĩ không sai, tới lúc, quý hồn trên đảo này sẽ tập hợp chung

một chỗ, bọn ta có thể thấy rõ ràng huyết án năm đó diễn ra như thế nào, những cư dân bị nhốt ở đảo này vô tội cỡ nào. Đương nhiên những người này đều là con dân Mạn La đế quốc, hoặc là con dân của Thiên Nguyệt công tử.

Năm đó ta là ngoại nhân duy nhất thấy được trận huyết án này, sau đó bị phát hiện, bị bọn họ đuổi giết, ta gặp một tiểu quý cùng tuổi với công tử, ta đem linh hồn tiểu quý tinh lọc, đưa đầu thai, tiếp đến, chạy trốn tới nơi này, dùng sen sinh mệnh lập vòng phòng hộ.

Nhưng nơi này không có thức ăn, cho nên ta dùng đạo thuật để thân thể ta xuất hiện trạng thái chết giả, linh hồn rời khỏi thân thể, chỉ có chết giả, thân thể mới không phải chịu nỗi khổ dân sinh.

Nếu Thiên Nguyệt công tử không ngại cùng tại hạ đi ra ngoài nhìn, nhưng trước tiên phải xử lý tốt chuyện ở khách điểm.”

Thụy Phi, đệ đệ của hắc, không thể gặp kết cục năm xưa, năm đó khi mình biết chuyện đã quá muộn, bây giờ thì ngược lại, cho dù tới kịp, tự hỏi có thể cứu những người này?

Không thể, Thụy Miện không chỉ nghĩ tới vấn đề này một lần.

Bởi vì nghỉ ngơi trong chốc lát, nên mặc dù thân thể Thụy Miện vẫn còn chút cứng nhắc, nhưng miễn cưỡng cũng có thể đi lại.

Nhìn cước bộ Thụy Miện chậm chạp, Thánh Anh tiến lên, muốn đỡ hắc, nhưng bị Thụy Miện cự tuyệt, thứ nhất là bởi vì nam nữ thụ thụ bất thân, thứ hai là bởi vì tự ái của nam nhân không cho phép hắc nhu nhược.

Ba người ra khỏi phòng.

“Hình như không có ai đến quấy rầy nơi này.” Thiên Nguyệt Triệt tính thời gian, bọn họ ở chỗ này đã chừng hai mươi phút, nhưng vẫn không thấy

có âm hồn tới quấy rầy.

“Bọn họ đã không còn đề phòng ta.” Thụy Miện nhún vai: ” Bọn họ hạ chú ngữ ở bốn phía, căn bản là ta không ra được.”

“Nga? Tại sao lúc bọn ta đi vào không có cảm giác?” Chú ngữ? Thiên Nguyệt Triệt nghi ngờ.

” Người tiến vào không cảm giác, đi ra ngoài sẽ có cảm giác, âm khí bao phủ vòng phòng hộ sen sinh mạng của ta, căn cứ âm dương ngũ hành đan xen, ta nghiên cứu mười năm cũng không ra cho nên vẫn bị giam ở đây.” Thụy Miện giải thích cho Thiên Nguyệt Triệt giải thích, nếu như có thể đi ra ngoài, hẳn còn ở đây sao.

“Nói như vậy người hạ âm khí cũng thật sự có tài.” Không tệ, nếu như có thể thu phục vậy thì càng tốt.

“Đó là dùng thi thể người chết, nói cách khác bọn ta muốn đi ra ngoài, vậy trước tiên phải phá vòng âm khí này, bất quá chúng ta là người ở bên trong, không có cách nào phá.” Thụy Miện biết đã kích lòng tin của tiểu hài tử là chuyện rất không có đạo đức, thật đúng là không đành lòng nhìn tiểu bằng hữu này thất vọng.

“Hừ, bốn điện hạ và người không cùng một cấp bậc.” Nam nhân không thú vị này xem thường hẳn sao?

“Đã như vậy thì làm phiền Thiên Nguyệt công tử .” Thụy Miện không câu chấp, tuyệt không cảm thấy giao chuyện này cho một hài tử năm tuổi không thích hợp cỡ nào.

Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi: “Vì sao bốn điện hạ không nhìn ra thành ý nhờ cậy của người.”

Hai người thoải mái nói chuyện với nhau không thích hợp với cảnh tượng lúc này, nhưng khiến người ta cảm thấy an tâm, chủ tử rất có hảo cảm với nam nhân này, Thánh Anh nghĩ thầm.

“Vâng vâng, nhờ cậy người, thỉnh cầu người... .” Thụy Miện cũng dứt khoát.

Mặc dù đối với việc nói cho có lệ của Thụy Miện Thiên, Nguyệt Triệt không tuyệt đối hài lòng, nhưng miễn cưỡng cũng có thể tiếp thu, có lẽ là tình hữu nghị giữa nam nhân.

Quang mang kim sắc lại một lần nữa phát ra từ trên người Thiên Nguyệt Triệt, mục mâu kim sắc hiện lên khí tức nhu hòa, tia sáng lan tràn dưới nền đất, tạo nên một vòng lại một vòng tròn.

Thụy Miện kinh ngạc há to miệng, nước miếng không tự chủ được từ khóe miệng của hắn chảy ra.

Cảm giác được dưới đất buông lỏng, vô số con địa long từ bốn phương tám hướng bò lên, mặc dù không hiểu biết nhiều về ma pháp nhưng Thụy Miện biết đây chính là ma pháp hệ thổ, hài tử này, vẫn chỉ là hài tử, ma pháp của hắn cao đến cảnh giới này.

Sợi tóc đen nhánh lay động nơi thắt lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm mang theo hồn nhiên cùng hơi thở tà mị, khoảnh khắc, trong mắt Thụy Miện hiện lên cái gì đó, phảng phất, tầm mắt không rời đi.

Là động tình, hay là tâm động, hắn không thể nào biết, từ đó về sau hắn chẳng qua là toàn tâm toàn ý muốn bảo vệ hài tử này.

Toàn tâm toàn ý, ước định cả đời của hắn, cũng tạo nên một đại tông sư.

Thiên Nguyệt Triệt ngồi xổm xuống, vươn tay phải vuốt đầu địa long.

Cảm giác ấm áp giống như ánh mặt trời sau giờ ngọ, giờ khắc này, hài tử này cực kỳ giống tuyết liên, thuần khiết vô hạn.

Rất nhanh, địa long vốn tụ chung một chỗ tản ra các phương hướng khác nhau, mà từ đầu đến cuối Thiên Nguyệt Triệt vẫn chỉ nhàn nhạt cười.

“Chủ nhân, đây là?” Thánh Anh tò mò hỏi.

Nghe vậy, nụ cười trên khóe miệng Thiên Nguyệt Triệt càng sâu: “Nếu ngũ hành đan xen, chỉ cần đánh gãy một, cho nên bốn điện hạ phân phó chúng nó tìm khoảng một dặm trong lòng đất những thi thể hoặc là hài cốt được chôn giấu, Thánh Anh không cảm thấy đối phó với thứ chướng mắt, hủy diệt không phải là phương pháp đơn giản nhất sao?”

Cái gì?

Thụy Miện nghe, tâm không khỏi run lên, hài tử này, rốt cục hài tử này...

“Thánh Anh thụ giáo, tạ chủ tử nhắc nhở.” Thánh Anh ôn hòa cười, đối với nàng mà nói chủ nhân cũng là trời, hẳn nói cái gì thì là cái đó.

Bởi vì có vô số địa long nên hiệu suất làm việc rất nhanh chóng, từ nền đất bùn, trong nháy mắt, ba người thấy được địa long mang theo một bộ xương trắng xuất hiện trước mắt.

Thiên Nguyệt Triệt lại ngồi xổm xuống một lần nữa: “Cám ơn các người, các người đều là hảo hài tử.”

Mặc dù địa long không nói, nhưng cũng không chứng tỏ bọn nó ngu ngốc, bọn nó tha bộ xương trắng này tới đây là vì cảm thấy vật này có lẽ làm Thiên Nguyệt Triệt thích, cho nên mới lấy lòng hẳn.

Thiên Nguyệt Triệt đi một vòng quanh bạch cốt, hài lòng gật đầu, vật này thật sự không tệ.

Sau đó là một trận bạch quang, bạch cốt ở trước mắt biến mất, hiển nhiên là bị Thiên Nguyệt Triệt thu vào trong chiếc nhẫn.

Ngũ hành nếu thiếu Thổ, như vậy cái gọi là âm khí sẽ bị phá.

“Sao người có thể đi ra ngoài?” Phía trước âm hồn thủ vệ nhất định canh giữ rất nghiêm ngặt, mang theo nam nhân tay chân không lưu loát đi ra ngoài, có chút khó khăn, phải lo nghĩ hết sức, Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên ác cười có chút tà, không biết đem vị đạo sĩ này cùng nữ quý kia giam chung một chỗ sẽ thành tình cảnh như thế nào.

Thánh Anh quá mức quen thuộc với Thiên Nguyệt Triệt, thường thường, lúc khuôn mặt chủ tử lộ ra tươi cười, là lúc chủ tử có hứng thú với việc của người nào đó hoặc với đồ vật nào đó, cho nên an toàn là trên hết, Thánh Anh tránh xa nam nhân này mấy bước.

“Thụy Miện.” Thanh âm non nớt từ trong miệng Thiên Nguyệt Triệt truyền đến.

“Ân?” Thụy Miện vừa lên tiếng trả lời, chỉ thấy một cổ bạch sắc quang mang đánh tới...

Thiên Nguyệt Triệt sờ sờ chiếc nhẫn trên tay trái, không chỉ ở trong mắt mà cả trong tâm cũng thoải mái nở nụ cười.

“Chủ nhân, hãn chưa đồng ý, chỉ sợ...” Thánh Anh không nói ra, nhưng Thiên Nguyệt Triệt rõ ràng.

Nam nhân kia rất kiêu ngạo, cho nên không hỏi qua hãn sợ hãn không cho phép, chẳng qua là: “Thánh Anh, người chỉ cần nhớ kỹ đây là một thế giới cường giả sinh tồn, giờ phút này hãn không có quyền cự tuyệt, mà bốn

điện hạ... Bốn điện hạ chưa bao giờ hỏi qua người khác có nguyện ý hay không.”

Trong bóng tối mục mâu tự tin hơn bất luận kẻ nào, đó là xuất phát từ linh hồn đầy kiêu ngạo.

“Thánh Anh rõ ràng.” Cúi đầu, vì hoài nghi vừa rồi của mình mà cảm thấy xấu hổ.

“Vừa rồi dùng ma pháp hệ thổ, sức mạnh tiêu hao quá nhiều, người ôm ta rời đi, ta cần nghỉ ngơi một lát, đến khách điểm gọi ta.”

Có hơi chút dựa vào đối phương, sẽ làm đối phương càng thêm mừng rỡ, Thiên Nguyệt Triệt rõ ràng đạo lý này, hưởng chi mình thật sự mệt chết.

“Vâng.” Thánh Anh mừng rỡ vạn phần ôm lấy Thiên Nguyệt Triệt, hành động của linh thể so sánh với thật thể nhanh hơn rất nhiều, hưởng chi Thánh Anh là Tinh Linh hệ mộc.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19: Tin Tưởng Vào Kỳ Tích

Lúc Thánh Anh mang theo Thiên Nguyệt Triệt trở lại khách điểm đã 11 giờ tối.

Cửa sổ phòng được mở ra, cánh hoa anh đào mỹ lệ bay xuống, bên trong, nhóm người Đàn Thành nhìn thấy thân thể Thiên Nguyệt Triệt phiêu du trong không trung.

“Chủ tử.” Đàn Thành xông qua, có chút bận tâm.

“Chủ tử chỉ ngủ thiếp đi.” Trong không khí truyền đến thanh âm Thánh Anh.

Ba người nhìn nhau, tuy có nghi vấn, nhưng vẫn nhớ kỹ bốn phận của mình.

“Đến rồi?” Thanh âm có chút mệt mỏi từ trong ngực Thánh Anh truyền ra, Thiên Nguyệt Triệt chậm rãi mở mắt, mục mâu kim sắc như cũ, có chút mơ hồ nhìn bốn phía.

Biến hóa duy nhất chính là mái tóc dài thủy phần đã biến thành hắc sắc.

Một phần sức mạnh thuộc về Tinh Linh hoàng đã thức tỉnh, mái tóc hắc sắc chính là chứng minh tốt nhất.

“Ân, đến rồi.” Thánh Anh ôn nhu đem Thiên Nguyệt Triệt thả trên mặt đất, mặc dù mọi người không nhìn thấy nàng, nhưng từ thanh âm của nàng có thể nghe ra nàng rất quan tâm tới Thiên Nguyệt Triệt.

“Chủ tử, tóc của người?” Đàn cả kinh kêu lên.

Nghe được thanh âm của nàng, Đàn Thành cùng Liệt La Đặc mới đưa tầm mắt chuyển trên tóc Thiên Nguyệt Triệt.

“Chẳng qua là chuyện nhỏ, không có gì đáng ngạc nhiên.” Thiên Nguyệt Triệt nhàn nhạt mở miệng, cũng không giải thích nhiều.

Chiếc nhẫn hướng khoảng không phía trước, Thiên Nguyệt Triệt đem Thụy Miện bên trong chiếc nhẫn phóng ra.

Ba người đồng thời đem tầm mắt tập trung trên người Thụy Miện, hai mắt tràn đầy tò mò.

“Trời ạ, ta nói Thiên Nguyệt công tử, bên trong vật kia sao lại có nhiều đồ như vậy?” Thụy Miện vừa bò dậy từ trên mặt đất, vừa trêu chọc.

Mắt ba người đều tập trung vào chòm râu trên mặt, mái tóc khô sơ xác, chỉ có thanh âm mới nghe ra hẳn là một nam tử còn trẻ tuổi.

“Chủ tử, người này là?” Lúc này người mở miệng chính là Liệt La Đặc, không biết có phải hấn nhạy cảm hay không, hấn cảm giác chủ tử có chút dung túng người này.

Mà nam nhân kia ở trước mặt chủ tử cũng phi thường phóng túng.

” Ca ca của Thụy Phi.” Thiên Nguyệt Triệt nhìn Thụy Miện một cái, nam nhân này sẽ quá phô trương.

Nói đến Thụy Phi, Đàn nhớ ra cái gì đó, vội vàng nói: “Vừa rồi lúc chủ tử đi ra ngoài, Thụy Phi tới, hấn nói Cách Lực Học mất tích.”

Cái gì?

Thiên Nguyệt Triệt cùng Thụy Miện nhìn nhau, lo lắng nhất là Thụy Miện: “Ta đi xem.”

“Cùng đi.” Thiên Nguyệt Triệt nói thêm.

Thụy Miện nhìn hẩn một cái: “Thân thể của người?” Dù sao hẩn cũng chỉ là một hài tử, Thụy Miện sợ thể lực hẩn không tốt.

“Không có gì đáng ngại, chuyện này quan trọng hơn.” Thiên Nguyệt Triệt cự tuyệt: “Đàn, ôm ta đi.”

“Vâng.”

Bước qua cánh cửa, mọi người đi tới phòng Thụy Phi.

Hành lang khách điểm tối đen, phẳng phất giống như bị cái gì đó bao phủ.

“Chính là chỗ này .” Lúc trước Đàn Thành có đi xem qua, cho nên biết phòng Thụy Phi ở đâu: ” Phòng khóa ngoài, nói như vậy trong phòng không có ai.”

“Bọn ta vào xem.” Nói không chừng người đang ở bên trong, phía ngoài bị người khác khóa trái .

Lúc này cửa sổ ngoài hành lang có tiếng gió thổi qua, cảm giác u ám, giống như bị người ở trong bóng tối theo dõi.

“Ân.” Thụy Miện đồng ý, lấy một cây tiểu đao từ trong túi ra, khóa cửa nhanh chóng bị phá.

Tiểu đao 10 năm không dùng, vẫn cực kỳ sắc bén.

Trong phòng không có một bóng người, ngay cả chăn cũng được xếp ngăn nắp.

“Chủ tử, bên này có chữ viết nhỏ.” Đàn Thành đi tới bên bàn, cầm lấy tờ giấy, trên tờ giấy có chữ viết.

Cách Lực Học:

Ta ra ngoài tìm người, nếu như người trở lại thấy lời ta viết, đừng rời đi.

Không tốt.

Nhất thời trong lòng Thiên Nguyệt Triệt vang lớn: “Cách Lực Học cùng ta đã từng đi đến chiếc thuyền kia, sau khi trở về ta phát giác trên người Cách Lực Học có một cổ mùi vị xa lạ, mà mùi này cực kỳ giống mùi thối rữa, giống như người sau khi chết, thi thể bị hư thối.”

“Là hắc... Là hắc tới.” Trong mắt Thụy Miện ánh lên một tia sắc bén, nam nhân kia tới.

“Ai?” Thiên Nguyệt Triệt cảm giác được Thụy Miện vô cùng lo lắng.

“Hải tặc đầu lĩnh, nam nhân đã từng huyết tẩy đảo này, chúng ta lập tức đi tìm Tiểu Phi, nếu như âm hồn kia thật sự ở trên người Cách Lực Học, vậy chuyện không còn đơn giản như trong tưởng tượng.” Trên ánh sáng nhân thân, thời gian càng dài, thương tổn càng lớn.

Tại sao Cách Lực Học lại không cẩn thận như vậy, huống chi kia còn là lệ quỷ mấy trăm năm.

Đạo hạnh rất sâu.

“Tốt.” Mấy người lên ngựa rời khỏi khách điểm.

“300 năm trước cũng có một chiếc thuyền tới này, lúc đầu cư dân trên đảo đối với ngoại nhân phi thường hoan nghênh.

Ngày đó vừa lúc đảo chủ đảo này thành thân, nghe nói đảo chủ và tân nương tình cảm rất sâu đậm, tân nương là một cô nương có gia thế bình thường, hiển nhiên mẫu thân đảo chủ xem thường tân nương.

Tân nương là nữ nhân chưa lập gia đình nhưng đã có con, mặc dù dân phong nhiệt tình, nhưng chưa lập gia mà có con phải chịu bao nhiêu chỉ trích, cho đến khi mẫu thân đảo chủ qua đời, đảo chủ mới hướng tân nương hạ sính lễ, khi đó người dân trên đảo mới biết, hóa ra hài tử trong bụng nữ nhân kia là của đảo chủ .

Mà cũng chỉ có ngày bọn họ thành thân, bọn đạo tặc này ở hạ thuốc mê trong rượu, phải biết rằng thuốc mê của hải tặc so với bình thường mạnh hơn gấp mấy lần.

Toàn bộ người trên đảo đều bị trói lại với nhau, mục đích là cướp bảo vật.

Chuyện bịa đặt sao có thể biến thành sự thật, hải tặc bắt đầu điên cuồng giết thôn dân, lúc đó đảo chủ tận mắt nhìn thấy nữ nhân mình yêu và hài tử chết trước mặt mình, linh hồn vốn là nhân tính bắt đầu tan rã mà thành ma .

Oán khí trên đảo khiến cho âm hồn của người bị giết biến thành lệ quỷ, những âm hồn kia cùng người dân trên đảo dưới sự lãnh đạo của đảo chủ bắt đầu đem từng tên đạo tặc trói lại trên thuyền, dìm bọn họ chết đuối.

Song oán khí nơi này quá nặng, hồn phách bị vây ở chỗ này không cách nào siêu sinh, sau khi đảo chủ trăm tuổi, phủ đảo chủ biến thành âm trạch như bây giờ.

Nhưng chuyện cũng không kết thúc, qua mấy năm chuyện như vậy sẽ tái diễn, có thể là sâu trong nội tâm những quỷ hồn này có một phần hy vọng, hy vọng chuyện đó chưa từng xảy ra.

Cho nên khi thuyền của các người ở trên biển, vào lúc nào đó, ở một nơi nào đó cùng thuyền hải tặc kia hợp lại một chỗ.”

Thụy Miện tận lực nói ngắn gọn, nhưng làm mọi người run như cây sậy.

“Nói cách khác, linh hồn tên hải tặc đầu lĩnh kia liên tục ở trên thuyền, chẳng qua là đợi thời gian phù hợp hẳn sẽ ám trên thân một người nào đó, tới đảo này, tìm đảo chủ báo thù, mọi chuyện lại diễn ra như trước kia.

Chỉ khắc là, người dân đảo này sẽ giết ngoại nhân?” Thiên Nguyệt Triệt tổng kết.

“Thật ra rất nhiều chuyện có quan hệ tới ngũ hành, không thể nào hiểu rõ, lúc nửa đêm, 12 giờ, âm hồn đảo chủ sẽ rước tân nương qua cửa, khi đó hải tặc đầu lĩnh sẽ ra ngoài giết người, chờ đến canh ba mọi chuyện sẽ lại trở lại bình thường. giống như quý chưa từng xuất hiện, bọn họ chờ cơ hội kế tiếp, chuyện lại tiếp tục tiếp diễn.” Nhân quả luân hồi, sinh sôi không ngừng, vận mệnh được tạo thành như vậy.

“Cho nên, trước tiên phải ngăn cản Cách Lực Học, nếu như tối nay hải tặc đầu lĩnh không ngăn cản hôn lễ quý, như vậy âm hồn đảo chủ sẽ được yên nghỉ, tâm nguyện của bọn họ được hoàn thành, mọi việc sẽ khôi phục, có thể hiểu như vậy sao?” Ngăn cản Cách Lực Học không khó, nhưng tìm được hẳn rất khó khăn.

“Đúng như vậy, trong khoảng thời gian ngắn ta cũng vô pháp kết luận, nếu có năng lực đem những âm hồn này tinh lọc là tốt nhất, bất quá ta nghe sư phó của ta nói, lệ quý tu đến tu vi nhất định, phạm vật không thể giết được.” Thụy Miện đã từng dùng bội kiếm của mình, cuối cùng cũng chỉ đấu ngang sức với hải tặc đầu lĩnh.

Phải biết rằng bội kiếm của hẳn đi theo hẳn kể từ khi hẳn tập đạo thuật, không phải là phạm vật bình thường, cho nên chỉ có thể nói oán khí nơi này thật sự quá nặng.

“Nga? Có thể dùng thần vật gì?”

Thiên Nguyệt Triệt hỏi ra một câu, làm mọi người nín hơi đợi chờ.

“Có, nhưng cho dù có, bọn ta cũng không thể có được.” Thụy Miện chăm chú nhìn Thiên Nguyệt Triệt: “Trừ phi kỳ tích xuất hiện.”

Kỳ tích sao?

Thiên Nguyệt Triệt tỉ mỉ suy nghĩ những lời này của Thụy Miện: “Cho tới bây giờ bốn điện hạ đều tin tưởng kỳ tích .”

Thanh âm cuồn cuộn có chút lạnh lẽo, mượn ánh trăng mỏng manh, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn nghiêng nước nghiêng thành, cho dù nhân gian tuyệt sắc trong thiên hạ hỏi có mấy người đứng trên hãn?

Kỳ tích, hãn và phụ hoàng quen biết, hiểu nhau, mến nhau, khẳng định là kỳ tích nhất trong cuộc sống rồi.

Cả đời Thiên Nguyệt Triệt vốn là kỳ tích nhân gian.

“Kim Mang trường kiếm, nghe nói đó là thần kiếm có thể hủy diệt hết thảo sự vật trong thiên địa.” Thần kiếm cũng là ma kiếm, thần và ma, từ trước đến nay chưa một ai phân được rõ ràng.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20: Thụy Phi Xui Xẻo

Kim Mang trường kiếm, chỉ cần là người biết kiếm, ai cũng nghĩ đến.

Kim Mang trường kiếm sao? Nụ cười trên khóe miệng Thiên Nguyệt Triệt càng ngày càng đậm.

Lúc mọi người nghe đến bốn chữ Kim Mang trường kiếm, tầm mắt đã bị hấp dẫn, ai cũng không phát hiện nụ cười nhạt đầy ý nhị của Thiên Nguyệt Triệt.

“Tạm thời không đề cập tới những thứ này, bây giờ nhất định chúng ta phải ở khách điểm mọi người bị giết lúc trước, tìm được Tiểu Phi, về phần Cách Lực Học thì đơn giản, nếu như linh hồn hải tặc đầu lĩnh thật sự ở trên thân thể của hắn, như vậy mục đích cuối cùng của hắn chính là phủ đảo chủ.” Thụy Miện vừa nói, vừa dứt tay vào túi, tìm kiếm cái gì đó.

“Những người trong khách điểm sẽ không bị giết?” Thiên Nguyệt Triệt quay đầu lại nhìn khách điểm một cái, đang suy nghĩ có nên xuất thủ hay không.

“Sẽ.” Thụy Miện trả lời dứt khoát: “Những người đó phải làm tế phẩm cho đảo chủ, đương nhiên sẽ bị giết, nhưng thời điểm đảo chủ thành thân mới dâng tế phẩm, tạm thời có thể yên tâm, bởi vì bọn họ sẽ đem những người hôn mê này tới phủ đảo chủ.”

Nói cách khác tạm thời bọn họ an toàn .

“Đã như vậy, chúng ta tìm Thụy Phi trước, người có cách gì?” Thiên Nguyệt Triệt hỏi Thụy Miện.

Thụy Miện giơ giơ giấy trắng trong tay, đây là trang giấy Thụy Phi mới vừa lưu lại trong phòng.

Thiên Nguyệt Triệt nhướng mày, không có mở miệng, chờ bước tiếp theo của Thụy Miện.

Thụy Miện từ túi của hần lấy ra tràng kỷ hình tròn bằng gỗ đào, trên tràng kỷ có một cái kim châm thật nhỏ, cũng có chút giống với la bàn ở hiện đại, Thiên Nguyệt Triệt nghĩ thầm.

Thụy Miện cắn ngón trỏ tay phải, xuất vài giọt máu, viết bùa chú ở trên tờ giấy, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đặt trang giấy trên tràng kỷ bằng gỗ đào, thiêu đốt.

Càng khiến người ta bị đê nén chính là, kim châm vốn bất động, cư nhiên động đây.

“Đồ chơi này cũng thật thú vị.”

“Đây là bảo bối của đạo gia chúng ta, đây là chú huyết, chỉ có thân nhân mới có thể dùng chú huyết dẫn đường.” Thụy Miện giải thích: “Bên này, Tiểu Phi đi hướng này.”

Bên này?

Theo phương hướng kim châm nhìn lại, chân mày mọi người không thể không nhíu chặt.

“Đường này dẫn ra bến tàu.” Tính cách Đàn Thành luôn luôn thu liễm cũng không khỏi toát ra lo lắng.

Thụy Miện bỏ tràng kỷ vào túi, đoàn người đi tới bờ biển, thuyền cô lập trong biển rộng giống giống như phần mộ âm hồn, gió lạnh từng trận từng trận thổi tới.

Thuyền vẫn cách bờ biển khoảng mười thước, rất khó tưởng tượng Thụy Phi đi qua như thế nào.

“Tiểu Phi cũng là đệ tử đạo gia.” Thụy Miện biết suy nghĩ trong lòng mọi người, mở miệng nói.

Bất kể là đạo thuật, hay là ma pháp, người càng đơn thuần càng dễ hiểu, hẳn nhớ kỹ mười năm trước, lúc rời nhà, Tiểu Phi mới chỉ là một hài tử bảy tám tuổi, hôm nay...

“Bọn ta đi lên xem một chút, các người ở lại chỗ này.” Thiên Nguyệt Triệt bình thản nhìn mặt biển không có gì lạ, có lẽ vào đêm khuya, mặt biển quá mức tĩnh lặng.

Trong nước biển lại truyền ra mùi máu tươi, khiến người ta nhin không được mà lo lắng.

Thiên Nguyệt Triệt cùng Thụy Miện đi tới boong tàu: “Người không cần bảo bối kia sao?”

“Mùi vị nơi này quá nồng, vô dụng, chúng ta tách ra tìm, đã gây phiền toái cho Thiên Nguyệt công tử.” Thụy Miện nghiêm túc nói, đây là tín nhiệm của hắn đối với Thiên Nguyệt Triệt.

“Không sao cả, dù sao bốn điện hạ cũng không bận.” Tư thái cao ngạo che dấu nội tâm.

Thiên Nguyệt Triệt ngăm nhìn bốn phía, đi từ lầu một đến lầu ba, chẳng lẽ lại tìm kiếm giống như lúc trước? Thật đúng là phiền toái.

Thiên Nguyệt Triệt mở chiếc nhẫn, đem nữ quý bên trong phóng ra.

Nữ quý vừa ra tới lại bắt đầu lăng xăng nói chuyện: “Tiểu dd, vừa rồi người vui vẻ quá a, cứ nhiên đem vị đạo sĩ kia giấu vào, đạo sĩ, hẳn là đạo sĩ da, vạn nhất không cẩn thận thu ta thì làm sao, tiểu dd, uống công ta tín nhiệm người, người thật là quá đáng.”

Gân xanh trên trán Thiên Nguyệt Triệt nổi lên, hiển nhiên nữ quý ngây ngốc còn không phát giác.

“Tiểu dd, người cứu vị đạo sĩ kia như thế nào, sau khi cứu ra, sao người không thả ta ra, còn có cái màu trắng bên trong kia là cái gì a, làm gối ngủ thật là thoải mái.

Âm ấm, để cho người ta... Để cho quý ôm vẫn cảm thấy ấm, tiểu dd... Tiểu dd, người đi nhanh như vậy để làm chi, a nha, tiểu dd, sao người còn trở lại thuyền.

Tiểu dd... Tiểu dd... .”

Đột nhiên Thiên Nguyệt Triệt dừng cước bộ.

“A ơ... .” Nữ quý nhẹ la một tiếng, đụng vào Thiên Nguyệt Triệt: “Tiểu dd, sau này người dừng lại, nhất định phải nói cho ta biết, phải biết rằng quý và người không giống nhau.”

“Nghe được hơi thở của người sống không?” Đem nữ quý rầy rà vút sau đầu, Thiên Nguyệt Triệt bình thần mở miệng, đem theo nữ quý giải buồn cũng không sai.

Ân?

Nữ quý nghe được lời nói của Thiên Nguyệt Triệt, nhin không được giật giật lỗ mũi, tiếp theo lắc đầu: “Người không thấy.”

“Vậy thì tiếp tục tìm, dùng sức người, nếu người thấy, bốn điện hạ cho người một bộ hài cốt.” Thiên Nguyệt Triệt cười có chút gian trá, nữ quý say mê vui sướng trong bộ hài cốt căn bản không thể nào phát giác.

“Được.” Một chữ được của nữ quý đặc biệt vang dội, nếu có hài cốt nàng có thể làm người một lần nữa, hơn nữa không cần luân hồi, nơi phồn hoa, cuộn cuộn hồng trần, nàng lập tức sẽ tới.

Thân thể Nữ quý run lên, mặt mày hồng hào, tinh thần phấn chấn, dùng lỗ mũi cố gắng nghe ngóng.

Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu nhìn cảnh tượng lần này, nhin không được nở nụ cười nhạt.

Thiên Nguyệt Triệt mang theo nữ quý tìm khắp các phòng bên trái, từ lâu một đến lâu ba, bọn họ trở lại trên boong tàu, vừa lúc gặp Thụy Miện đi ra.

“Thế nào?” Thiên Nguyệt Triệt nhìn vẻ mặt thất vọng của Thụy Miện, trong lòng hiểu rõ mấy phần.

“A... .” Nữ quý đột nhiên kêu lên: “Ta biết ở nơi nào, tại cái đó trong khoang thuyền.” Nữ quý hướng phía trước phóng đi, hài cốt của nàng, hài cốt lập tức sẽ tới tay nàng.

Thiên Nguyệt Triệt cùng Thụy Miện vội vàng đuổi theo.

“Ở nơi này?” Thiên Nguyệt Triệt nói nhỏ, nhớ kỹ ngày đầu tiên lên thuyền, hắc và nhóm người Đan Thành dạo qua nơi này, khi đó bên trong có thanh âm đứt quãng.

Đương nhiên Thiên Nguyệt Triệt biết thanh âm kia đại biểu cho cái gì, tự nhiên không tiến thêm một bước thăm dò.

Bọn họ theo cầu thang đi tới, cửa phía trước khép hờ, liền mở mở ra, bên trong có một cỗ mùi thối rửa xông vào trong mũi.

Ân hừ...

Thiên Nguyệt Triệt cố gắng bịt lỗ mũi, cái mùi chết tiệt kia cực kỳ khó ngửi.

Thụy Miện là người đầu tiên đi vào: “Tiểu Phi... Tiểu Phi... .” Lớn tiếng kêu to, không để ý có đánh thức thứ gì hay không.

Nữ quỷ đứng ở cửa nhìn Thiên Nguyệt Triệt: “Tiểu dd, ta không vào, bên trong quá thối, ta sợ dơ quần áo của ta.” Nữ quỷ không chỉ là một quỷ ngu ngốc, hơn nữa tựa hồ cũng rất yêu sự xinh đẹp .

Thiên Nguyệt Triệt do dự một chút, để cho Thụy Miện đi vào một mình, có chút bất nghĩa, cuối cùng che khuôn mặt nhỏ nhắn, kiên trì đi vào theo.

Trong khoang thuyền một mảnh đen kịt, căn bản không nhìn rõ cái gì, ngón tay Thiên Nguyệt Triệt vận đông Quang linh tử, cảnh tượng theo ánh sáng đập vào mắt, làm cho hai người thiếu chút nữa nhịn không được tông cửa xông ra.

Khắp nơi đều có thi thể, hơn nữa những thi thể này đã bị hư thối, lộ ra bạch cốt, thậm chí còn có những con trùng nhỏ đục khoét phía trên, trên mặt đất dính dính, nếu như không nhầm, thì đó là máu người, có lẽ là nước mủ hư thối.

Đột nhiên Thiên Nguyệt Triệt nhớ tới lúc mới lên thuyền, nói như vậy thanh âm ngày đó hẳn gặp phải có lẽ không đơn giản như vậy.

Ân... Ân...

Hơi thở nhột nhạt từ một bên góc thuyền đến, hai người liếc nhau một cái, cẩn cẩn dực dực tới gần nơi phát ra âm thanh.

Ân... Ân...

Hô hấp này là? Người sống?

Thụy Miện bước nhanh về phía trước, vung kiếm phá nát những bộ hài cốt kia, phía dưới hài cốt không phải là người khác, mà là Thụy Phi.

“Tiểu Phi.” Thụy Miện nghĩ muốn tiên lên ôm thân thể đê đê run rẩy trên mặt đất, nhưng lại phát hiện những con trùng nhỏ kia gặm nhấm trên da Thụy Phi.

Cũng may, cũng may phát hiện sớm, nếu không Tiểu Phi sẽ bị những trùng này ăn cho đến chết.

Thụy Miện cởi áo khoác của mình, sau đó dùng tay trái của mình cầm kiếm vẽ một cái.

Một giọt máu đỏ tươi theo kiếm rơi xuống đất, sau đó Thụy Miện dùng tay phải dính máu tươi họa đầy phù chú trên y phục của mình.

Lại đem y phục phủ trên người Thụy Phi.

A...

Nhất thời Thụy Phi thét chói tai vang vọng khắp thuyền, toàn bộ côn trùng trên da Thụy Phi bị phù chú đốt chết.

Mùi vị khét cháy từ trên y phục thuyền ra.

Ôm lấy Thụy Phi mạch đập đã yếu ớt trên mặt đất, hướng về phía Thiên Nguyệt Triệt nói: “Làm phiền Thiên Nguyệt công tử đi trước dẫn đường.”

“Ân.” Thiên Nguyệt Triệt nhìn Thụy Phi một chút, gật đầu.

Hai người từ trong khoang thuyền đi ra, nữ quý đứng chờ ở cửa.

“Thế nào... Thế nào... .” Vừa nhìn thấy bọn họ đi ra, nữ quý vội vàng tiến lên hỏi.

“Nhanh trở lại bờ rồi hãy nói.” Thiên Nguyệt Triệt thấp giọng nói.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21: Hôn Lễ Âm Phủ

Thông qua cầu do Thiên Nguyệt Triệt dùng thủy linh tử tạo thành, Thụy Miện ôm Thụy Phi lên bờ dễ dàng hơn rất nhiều.

“Chủ tử, sao vậy?” Nhóm người Đàn tiến lên, nhìn người được Thụy Miện ôm trong ngực, trên người còn bốc khói.

“Thụy Phi có chút vấn đề.” Thiên Nguyệt Triệt giải thích đơn giản, sau đó hướng Thụy Miện: “Bây giờ hãn thành cái dạng này, trước tiên tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút, hơn nữa đã gần đến nửa đêm, còn chưa tìm được Cách Lực Học.”

Thiên Nguyệt Triệt có chút bận tâm.

“Ta muốn rửa sạch vết thương trên người Tiểu Phi trước, mặc dù những vật nhỏ kia bị giết chết, nhưng nếu như những vết thương này không xử lý tốt, vết thương sẽ lở loét.” Thụy Miện nhắc lên một góc y phục, tay Thụy Phi đã bị lửa đốt thành màu đen, phảng phất còn lưu lại vết máu.

Ác...

Đàn là người đầu tiên nhin không được, ánh trăng rơi xuống làn đã bị đốt cháy, cổ có cảm giác muốn nôn.

“Cứ như vậy trăng tròn sẽ bị mây đen che phủ.” Thiên Nguyệt Triệt quyết đoán nhắc nhở.

Thụy Miện chăm chú nhìn chăm chăm Thiên Nguyệt Triệt một lúc lâu: “Hắn là đệ đệ ta, mà những người kia là con dân Mạn La đế quốc, Thiên Nguyệt công tử cũng có thể không cần để ý tới sống chết của bọn họ, làm một ngoại nhân, không để ý đến thứ không cần thiết.”

Ý tứ của Thụy Miện, Thiên Nguyệt Triệt hiểu rõ, biết lòng hắn như lửa đốt: “Nể tình giờ phút này tâm tình người không tốt, bốn điện hạ không so đo với người, nhưng không có lần thứ hai.”

Hắn làm gì, đúng sai, không tới phiên người khác tới bình phán, ai cũng không thể.

Từ thanh âm đột nhiên lạnh nhạt của Thiên Nguyệt Triệt, Thụy Miện nhận thấy mình luống cuống: “Xin lỗi.”

Thiên Nguyệt Triệt gật đầu không có trả lời.

Không khí nhất thời có chút khó xử.

“Chủ tử, bây giờ chúng ta nên làm như thế nào?” Người mở miệng chính là Liệt La Đặc, không thể không thừa nhận nam nhân này rất thông minh, cũng rất biết xem sắc mặt.

Thiên Nguyệt Triệt liếc hắn một cái: “Các người lưu lại nơi này xem Thụy Miện cần cái gì, một mình bốn điện hạ tới phủ đảo chủ.”

Cái gì?

“Thuộc hạ khó có thể vâng mệnh.” Đàn cùng Đàn Thành quỳ một chân xuống đất, cho dù chết bọn họ cũng không thể khiến chủ tử gặp nguy hiểm.

Nga?

Thiên Nguyệt Triệt lạnh lùng nhìn hai người quỳ trên mặt đất: “Nếu thích quỳ, liền quỳ, quỳ đến khi bốn điện hạ trở lại mới thôi.”

Xoay người, không hề lưu luyến, Thiên Nguyệt Triệt cất bước rời đi.

“Chủ tử.” Liệt La Đặc bước nhanh đến phía trước.

Thiên Nguyệt Triệt dừng bước, xoay người đối mặt với hắn: “Thế nào, người cũng muốn quý?” Giọng nói nồng đậm cười nhạo, song trả lời của Liệt La Đặc là ngoài ý liệu của mọi người.

“Nơi đó đều là quý hồn, thuộc hạ đến nơi đó, không phải là có mắt không trông đến lúc đó ngược lại thành vướng chân chủ tử, liên lụy chủ tử.” Liệt La Đặc mở miệng rất mạch lạc.

Một câu nói đơn giản, giúp Đoàn Thành cùng Đoàn lãnh hội rất nhiều, chủ tử không muốn bọn hắn đi theo là quan tâm bọn hắn sao?

Trong lòng có cảm giác ấm áp lan tràn, nguyên lai chủ tử dùng phương thức của mình để bảo vệ bọn họ.

“Lắm mờm.” Đương nhiên Thiên Nguyệt Triệt biết Liệt La Đặc đang nói cho Đoàn cùng Đoàn Thành nghe, trình độ thận trọng của người này ngoài sức tưởng tượng.

“Ha hả... .” Liệt La Đặc cười khẽ, từ trong ngực lấy ra một bọc đồ: “Đây là lúc chủ tử rời hoàng cung thuộc hạ có mang theo, thuộc hạ tự mình làm, biết chủ tử chán ghét mùi máu tươi, những thứ hoa quả khô này có thể tạm thời giúp chủ tử áp chế.”

Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, nhìn Liệt La Đặc hồi lâu mới nhận lấy hoa quả khô trong tay hắn nhét vào trong ngực: “Chờ sau khi rời khỏi đảo này, người có chuyện gì, bốn điện hạ thay người chịu trách nhiệm.”

“Ách?” Liệt La Đặc kinh ngạc, ánh mắt nhìn Thiên Nguyệt Triệt có chút sửng sốt, sau đó phát ra nụ cười mê người: “Như vậy, thuộc hạ tạ ơn chủ tử.”

Một tiếng cảm ơn này vĩnh kết thúc tình cảm chủ tớ giữa bọn họ, một câu kia của Thiên Nguyệt Triệt “Người có chuyện gì, bốn điện hạ thay người chịu trách nhiệm”, khiến Liệt La Đặc thực sự cam tâm thần phục .

Nhìn bóng dáng nho nhỏ dần dần biến mất trước mắt, tầm mắt của mọi người thật lâu không thể thu hồi, chỉ là một hài tử, nhưng hơn hẳn mấy người bọn họ.

Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, bờ vai yếu ớt như vậy, sao có thể gánh vác hết thảy? Nhìn bóng lưng tịch mịch kia, phảng phất như có ngàn vạn loại sức nặng đặt trong lòng bọn họ.

Là ai khiến cho hài tử mới chỉ năm tuổi cô đơn như vậy.

Thụy Miện đột nhiên hồi hận, hẳn không muốn để Thiên Nguyệt Triệt đi một mình đối mặt hết thảy mọi thứ, cho dù hẳn biết Thiên Nguyệt Triệt đủ mạnh, nhưng hẳn không muốn.

Trong lòng tựa hồ đang nhảy nhót mà không có lý do, một cỗ cảm xúc không rõ là cảm xúc gì sinh ra.

Cảm giác này mặc dù xa lạ, nhưng không ghét.

Để Thụy Phi trong ngực xuống, Thụy Miện hướng về phía Đàn Thành nói: “Phiền toái người giúp ta chiếu cố Tiểu Phi, ta... Ta theo bồi Thiên Nguyệt công tử.”

Nói ra những lời khó nói, hẳn luôn luôn sáng lẫm, vào giờ khắc này lại cảm thấy có chút xấu hổ.

Nếu không phải bị bóng đêm bao phủ, nếu không phải trên mặt còn chòm râu này, Thụy Miện có thể khẳng định mặt mình rất đỏ.

“Ân.” Đàn Thành gật đầu, cời trường sam trên người xuống, che phủ thân thể Thụy Phi.

Thân ảnh Thiên Nguyệt Triệt vừa tới bụi cây gần phủ đảo chủ, dừng lại không bao lâu liền phát hiện phía sau có người đến.

Không đợi Thiên Nguyệt Triệt phân phó, Thánh Anh xông về phía người tới.

“Là ta.” Trong đêm tối, Thụy Miện cảm giác được phía trước có tập kích, vội vàng lên tiếng, một lát bóng dáng liền xuất hiện trước mặt hai người.

Ánh mắt đánh giá của Thiên Nguyệt Triệt dừng lại trên người Thụy Miện thật lâu, lâu đến mức khiến cho Thụy Miện luôn luôn nhìn quen sóng to gió lớn, cũng bắt đầu ngượng ngùng.

“Ta... Ta không an tâm về người.” Thanh âm có chút nhẹ, nếu không phải tuổi của hai người cách nhau quá xa, sẽ khiến người khác cảm thấy giống như đang bày tỏ tình cảm.

“Thụy Phi đâu?” Thiên Nguyệt Triệt không quan tâm chuyện này, nhưng mục mâu sâu thẳm Thụy Miện, thật khiến hấn vô cùng kinh ngạc, kiếp trước nhìn quen ánh mắt ái mộ dừng trên người hấn, trong phút chốc hấn cảm thấy ánh mắt Thụy Miện cũng bao hàm ý tứ kia.

Suy nghĩ nhiều quá, Thiên Nguyệt Triệt tự nói với mình như vậy.

Ánh mắt thăm dò của Thiên Nguyệt Triệt làm cho Thụy Miện có chút thẹn thùng, vội vàng dời tầm mắt: “Tiểu Phi có thuộc hạ của Thiên Nguyệt công tử chiếu cố nên không có chuyện gì, nơi này, nơi này có chút không yên lòng, sắp đến mười hai giờ, cho nên tới đây trước.”

Nhưng thật ra căn bản hẳn không cần giải thích nhiều như vậy, Thụy Miện có chút hối hận, tại sao ở trước mặt hài tử này mình lại giống như một tiểu tử vô dụng.

“Đừng để bốn điện hạ bỏ lại phía sau.” Thiên Nguyệt Triệt thu hồi tầm mắt, đi vào bên trong phủ đảo chủ.

Thụy Miện cứng ngắc một chút, sau đó nhanh chóng đuổi theo, đem tim đập nhanh đặt ở trong lòng, Thụy Miện vẫn là Thụy Miện, nghi ngờ không giải thích được cũng chỉ trong chốc lát.

“Thiên Nguyệt công tử quá coi thường ta.” Hai bóng dáng song song, tự tin, kiêu ngạo của nam nhân lại trở về.

Trong đình viện phủ đảo chủ, đèn dầu sáng rõ, cổ kiệu màu đỏ dừng ở cửa, bốn nam nhân mặc hồng y mang cổ kiệu, tình cảnh kia nói như thế nào cũng là kinh khủng.

“Bọn họ đi đón tân nương .” Bên cạnh truyền đến một đạo thanh âm thanh thúy, chỉ thấy hồng y nữ quý không biết đã đi theo phía sau bọn hắn. từ lúc nào

Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi nhìn nữ quý, không phải là sợ chỗ này sao? Sao cũng theo tới ?

Nữ quý tựa hồ hiểu ý tứ Thiên Nguyệt Triệt: “Cái kia... .” Nữ quý xoắn ngón tay, thẹn thùng nói: “Tiểu dd, người ta sợ người gặp chuyện không may, người xảy ra chuyện thì hài cốt của người ta sẽ không có, cho nên người ta tới bảo vệ người.”

Khóe miệng Thiên Nguyệt Triệt nhin không được co quắp, thiếu chút nữa té xỉu.

Thánh Anh ghen miệt, cố gắng nhin cười, có thể đem chủ tử ép tới tình trạng này, chỉ sợ cũng chỉ có nữ quỷ ngu ngốc kia.

“Nếu đi đón tân nương, chúng ta đợi ở đây.” Thiên Nguyệt Triệt nhẹ giọng nói.

“Ân.” Thụy Miện đồng ý.

Mang kiệu hoa ra khỏi phủ đảo chủ, đại môn đình viện cũng không mở rộng, khi mấy người mang kiệu hoa đã ra ngoài cửa, tiếng kèn, trống nhất thời vang lên.

Cảnh tượng vui sướng cực kỳ giống hôn lễ ở dương gian, chỉ là thời gian không giống nhau.

Ước chừng qua nửa giờ, tiếng kèn, trống lại vang lên một lần nữa, tân nương đã đến sao?

Thiên Nguyệt Triệt có chút khẩn trương, không phải là sợ, mà là đang hưng phấn, hẳn cảm giác máu trong cơ thể cũng bắt đầu sôi trào.

Cảm giác như vậy? Cảm giác như vậy hẳn đã từng trải qua một lần, máu, đó là khát vọng đối với máu.

“Chủ tử?” Thánh Anh là người đầu tiên phát giác Thiên Nguyệt Triệt không ổn, tay đặt trên thân thể Thiên Nguyệt Triệt, mới phát giác chủ tử đổ mồ hôi lạnh.

“Sao vậy?” Thánh Anh nhắc nhở Thụy Miện, Thụy Miện tiến lên vừa vươn tay, lại bị Thánh Anh đẩy ra.

“Xin lỗi, chủ tử không thích người khác chạm vào hẳn.” Thánh Anh mở miệng.

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu, ý bảo bọn họ an tâm, hắn lấy hoa quả khô Liệt La Đặc vừa cho hắn, cẩn cẩn dực dực mở ra, sau lấy ra một mảnh ngâm vào trong miệng.

Hoa quả khô rất chua, có mùi vị mai vàng, chua đến mức Thiên Nguyệt Triệt thiếu chút nữa chảy nước mắt, Liệt La Đặc, rốt cuộc ngươi là ai?

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 22: Hải Tặc Đầu Lĩnh

Vị chua lặn át khát vọng đối với máu tanh, nhuộm vào trong cổ họng, Thiên Nguyệt Triệt có cảm giác thoải mái.

Trong đình viện, đầu tiên là hai hàng hồng y nữ quý đi vào, lúc này nữ quý bên cạnh Thiên Nguyệt Triệt có chút run run trốn sau lưng Thánh Anh: “Tỷ tỷ, giúp ta che một chút, ta sợ.”

Tỷ tỷ?

Thánh Anh không thể suy nghĩ, phản ứng không kịp, bất quá nữ quý này nói quá ngọt.

Hai hàng hồng y nữ quý phía sau kiệu hoa cũng rời đi, bọn xa phu để kiệu hoa xuống, tiếng kèn trống nhất thời ngừng lại.

Toàn bộ đình viện hoàn toàn yên tĩnh.

Yên tĩnh khiến lòng người sôi trào.

Đột nhiên tiếng gió mãnh liệt từ trước đại sảnh truyền ra, cây cối trong đình viện bắt đầu phiêu động.

Gào thét...

Đây là thanh âm của thú vật sao?

A...

Có vẻ không giống.

“Là nam nhân kia, là nam nhân mê muội kia.” Thụy Miện nhắc nhở, từ việc hăn nắm chặt tay có thể thấy được hăn đang tập trung sự chú ý.

Âm phong càng ngày càng mãnh liệt, kiệu hoa bị gió thổi trúng bắt đầu lay động.

“Rốt cục nàng cũng gả cho ta.” Thanh âm già nua giống như từ dưới nền đất xa xôi truyền đến, lại có thể cảm thấy tất cả đều ở trước mắt.

Quan tài màu đen từ trong đại sảnh bay ra, dừng trước kiệu hoa, nắp quan tài trên mặt đất được giơ lên, nếu không phải trời tối có thể thấy được tro bụi đang bay múa đầy trời.

Nắp quan tài bị mở ra, nam nhân bên trong xuất hiện.

Trường bào hắc sắc, tóc dài hồng sắc phủ lên khuôn mặt, Thiên Nguyệt Triệt, và Thánh Anh không thể nào nhìn thấy, đương nhiên Thụy Miện đã từng nhìn thấy qua .

Nam nhân tiến lên một bước vén rèm cửa của kiệu hoa, nữ nhân bên trong kiệu hoa mặc giá y hồng sắc từng bước nhỏ tiêu sái xuất hiện.

“Lang quân, rốt cục chúng ta đã ở cùng một chỗ.” Rõ ràng là thanh âm ôn nhu, lại làm cho người ta cảm thấy thân thể bị đông cứng, ngốc lảng mà đứng.

“Người nào?” Đột nhiên khuôn mặt nam nhân hướng về phía nhóm người Thiên Nguyệt Triệt nhìn qua.

Sâu trong đôi mắt nâu là một mảnh không khí trầm lặng, rốt cục Thiên Nguyệt Triệt cũng thấy rõ diện mục nam nhân chân, kinh khủng hơn chính là trong đôi mắt nâu là mục mâu xanh biếc.

Bị phát hiện sao?

Lúc Thiên Nguyệt Triệt định bước ra ngoài, một đạo gió lạnh mãnh liệt từ sau lưng bọn họ bay tới.

Thân ảnh quen thuộc phóng qua ngọn cây tới trước mặt đảo chủ, thanh âm cuồng ngạo gào thét bật cười.

“Là người.” Trong mắt đảo chủ tràn ngập cừu hận: “Tìm một bộ thân thể không tệ.”

“Oan gia, hôn lễ của các người làm sao có thể thiếu ta.” Người tới không phải là ai khác, làm nhóm người Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy quen thuộc, đó là bởi vì người này dùng thân thể Cách Lực Học.

Nói cách khác người đến là hải tặc đầu lĩnh nhập vào thân thể Cách Lực Học.

“Hôm nay người tới, liền khiến người hồn phi phách tán.” Nữ nhân kéo khăn hỉ che mặt xuống, không giống với thường nhân, đó là một khuôn già nua chỉ còn lại da bọc xương, con người cũng lồm vào: “Vì nhi tử của ta, vì người dân trên đảo ta phải báo thù.”

“Báo thù, ha ha ha ha... , 300 năm các người cũng không báo được thù, nhận mệnh tìm thi thể của ta trả lại cho ta, nếu không hôm nay ta hút hết hồn phách của những người ở nơi này.” Thanh âm hải tặc đầu lĩnh cũng trở nên âm ngoan.

“Không có thi thể, hồn phách chỉ có thể ở trần thể du đãng, mà không cách nào đầu thai.” Thụy Miện nhẹ giọng giải thích.

“Chỉ bằng người?” Đảo chủ khinh thường.

“Đương nhiên không phải.” Hải tặc đầu lĩnh vung tay lên, vô số âm hồn nhất thời xuất hiện ở bốn phía đình viện.

Những âm hồn kia tóc rối bù, con người trời ra, có đi giày, có không đi, có cổ, tay, cổ còn lưu máu, bộ dáng thê thảm không nỡ nhìn.

“Những người này chính là ngoại nhân năm đó bị bọn người đảo chủ giết chết.” Thụy Miện lại giải thích một lần nữa.

Chân mày Thiên Nguyệt Triệt mới vừa dẫn ra lại nhíu lại, không cho phép bất kì ai lường trước tâm tư của hắn.

“Chủ tử?” Thánh Anh có chút bận tâm nhìn hắn, tình huống Thiên Nguyệt Triệt lúc này phi thường không ổn định, giống như là hắn đang cố gắng đè nén cái gì đó.

Lúc này đại môn đình viện bị mở ra, nam nhân tiến vào là người Thiên Nguyệt Triệt và Thánh Anh đều phi thường quen thuộc, chương quỹ của khách điểm, nói như vậy chuyện cũ lặp lại, những người đó bị mang tới?

Nhưng lần này không giống với lần trước, bởi vì những lần trước mỗi lần tới đều trước lúc hải tặc đầu lĩnh chưa xuất hiện, mà lần này hải tặc đầu lĩnh đã xuất hiện, cho nên lần này thời gian bị lùi lại .

“Có chuyện gì?” Đảo chủ nghiêm nghị chất vấn, tác dụng những người kia là để cho hồng y nữ quỷ hút khô máu tươi của bọn hắn, như vậy thân thể chỉ còn da bọc xương cũng sẽ được lấp đầy, dung nhan lúc trước của nữ quỷ cũng sẽ được khôi phục.

“Bẩm đảo chủ, xuất hiện một tiểu tử tới quấy rối, bất quá đã bị đưa đến thuyền, lúc này tám phần là bị những con trùng kia phân thân.” Chương quỹ tàn nhẫn mở miệng.

Tiểu tử trong miệng chưởng quỹ chính là Thụy Phi, nghe được câu này tức giận vẫn bị kìm nén của Thụy Miện rất cục bạo phát.

Trường kiếm sắc bén rút ra khỏi vỏ, bóng dáng nhanh chóng hướng phía chưởng quỹ bay tới.

Chưởng quỹ hoảng sợ, nhưng tay chân vẫn lưu loát mau chóng tránh ra, dùng vẻ mặt không giải thích được nhìn bộ mặt đầy râu của nam nhân, chẳng qua là?

Chưởng quỹ cùng đảo chủ, hoặc nói là tất cả người ở chỗ này đều chú ý đến Thụy Miện, có lẽ là bộ mặt xa lạ, nhưng quần áo trên người thì bọn họ rất quen thuộc, mười năm đã qua, nhưng sự việc ngày đó vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

“Người ra ngoài.” Thanh âm khàn khàn của đảo chủ lại vang lên lần nữa.

Ánh mắt lạnh lùng của Thụy Miện liếc đảo chủ, cuối cùng vẫn dừng lại trên người chưởng quỹ, chưởng quỹ nhìn thấy không khỏi run run, nam nhân này mạnh bao nhiêu, mười năm trước hẳn đã lĩnh giáo.

“Người vừa nói người đích thân đem tiểu tử kia bỏ vào trong khoang thuyền ?” Cước bộ từng bước tới gần, chưởng quỹ từng bước lui về phía sau.

“Người... Người quản cái rằm?” Chưởng quỹ dùng hết khí lực toàn thân rống lên.

“Không phải chuyện của ta, nhưng là...” Thụy Miện cầm kiếm chỉ vào chưởng quỹ: “Tiểu tử trong miệng ngươi, không khéo chính là đệ đệ của ta.”

Cái gì? Cũng là đạo sĩ?

Trong đầu chưởng quỹ không nghĩ được nhiều, Thụy Miện lại một lần nữa liền xông tới, tức giận, lực đạo luôn đặc biệt mạnh, hiển nhiên chưởng quỹ không phải là đối thủ của hân, âm hồn bên cạnh thấy chưởng quỹ bị khi dễ liền xông tới.

Trong khoảng thời gian ngắn, đình viện một mảnh hỗn loạn.

“Xem ra, chuyện ngày hôm nay ta gặp thuận lợi, ta và người đấu 300 năm cũng quá mệt mỏi, đem hài cốt của ta trả lại cho ta, từ đó ta và người không chút nào liên quan, được không?” Trong lòng hải tặc đầu lĩnh niệm hài cốt của hân, bởi vì không có hài cốt chẳng những không được đầu thai, hơn nữa hân bị nhốt ở nơi này, vĩnh viễn không thể rời đi.

“Năm mơ.” Nữ nhân thay đao chủ mở miệng, thân thể da bọc xương nhìn qua giống như tên hề.

Vì sao nữ nhân muốn hút máu?

Bởi vì trước khi chết nữ nhân bị hải tặc đầu lĩnh hút khô máu tươi, dùng để uy hiếp đao chủ.

“Người đi hút máu tươi những người ngoài kia, ta tới đối phó súc sinh này.” Đao chủ cũng hận hải tặc đầu lĩnh không kém nữ nhân kia, đồng thời tình cảm si mê của hân đối với nữ nhân cũng làm cho người ta rung động.

“Được.” Nữ nhân nhả ra một chữ được, tiếng gió thổi qua, người đã biến mất ở trong đình viện.

“Bọn ta đi theo.” Thiên Nguyệt Triệt mở miệng, bóng dáng cũng đồng thời dời đi.

Hải tặc đầu lĩnh cùng đao chủ cả kinh, hơi thở người sống?

Hai người đi theo Thiên Nguyệt Triệt.

Nữ quý từng bước từng bước đi đến phía trước phủ đảo chủ, nơi giữ người sống đang hôn mê, ánh mắt dừng lại trên người đứa trẻ, có chút kích động, tạm thời quên hết thấy, chỉ lẳng lẳng nhìn đứa trẻ kia.

Đứa trẻ kia không phải ai khác mà là nữ nhi của thân vương Khắc Lý Hi quốc.

Nữ quý đến bên người tiểu cô nương, run rẩy vươn tay, muốn chạm vào, ban đầu, ban đầu con trai của nàng cũng lớn như vậy.

Song, tay còn chưa đụng tới thân thể tiểu cô nương, bị một cỗ quang mang hồng sắc ngăn cản.

Theo quang mang hồng sắc, tầm mắt nữ quý dừng tại bảo thạch thượng đẳng ám hồng sắc trước ngực tiểu cô nương, bảo thạch vốn là vật chết, hơn nữa bảo thạch thượng đẳng cùng tất cả bảo thạch khác giống nhau.

Sở dĩ nó phát ra tia sáng chống cự nữ quý, là bởi vì ở trên người Thiên Nguyệt Triệt quá lâu, tự nhiên mang một tia linh khí thuộc về Tinh Linh hoàng.

Song phản kháng phút chốc này, đã đánh nát lý trí nữ quý.

Con trai của nàng, con trai của nàng sẽ không cự tuyệt nàng, là ghét bỏ, là ghét bỏ nàng sao? Hai con người của nữ quý hai nhìn da tay nhăn nheo của mình.

Không khỏi bi thương, nàng xấu như vậy nào có thể chạm vào nhi tử, nào có thể, không được, nàng phải đẹp, nàng phải hồi phục bộ dáng lúc trước, như vậy con của nàng sẽ thích nàng.

Đúng, trở nên xinh đẹp, hút máu những người đó.

Tạp niệm trong lòng chi phối tâm tư nữ quý, móng vuốt sắc bén vươn về phía một nam tử trưởng thành, máu trên cổ nam tử sắp chảy ra, bóng dáng nữ quý đột nhiên bay ra vài mét.

Mùi tên màu trắng trong suốt hương nữ quý bay tới, sau khi nữ quý rời khỏi nam tử sát liền biến thành bọt nước.

Đây là dùng thủy linh tử biến thành, nữ quý quay đầu lại nhìn theo hương mùi tên phóng tới.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 23: Hôn Sa (Áo Cưới) Hạnh Phúc

Mái tóc hắc sắc bay múa trong gió, mực mâu hắc sắc lạnh lùng mà cao ngạo nhìn nữ quý, cung tên trong tay do thủy linh tử biến thành dần dần tản ra. (trong ngũ hành Thủy là hắc sắc)

Ánh trăng vốn bị mây đen bao phủ không biết bắt đầu lộ ra từ lúc nào.

Ánh trăng chiếu vào toàn bộ bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt, cầm y hắc sắc mang theo hơi thở tà ác, làm cho tâm người khác phập phồng không chừng.

“Nàng không sao chứ?” Thân ảnh đảo chủ đi tới bên người nữ quý, thanh âm lo lắng.

Nữ quý không nói gì, mực mâu âm trầm nhìn thẳng Thiên Nguyệt Triệt, tựa hồ đang tìm cái gì đó.

“Phi phi, không nghĩ tới còn có một người sống, lại còn là một tiểu hài tử, a... kia giống như nhi tử của người lúc trước.” Hải tặc đầu lĩnh đặc ý gào lên.

“Làm hẩn câm miệng.” Thiên Nguyệt Triệt không thèm nhìn tới hải tặc đầu lĩnh một cái, hướng đảo chủ cùng nữ quý đi tới.

Hắn đến gần một bước, nữ quý cùng đảo chủ khẩn trương thêm một phen.

Bọn họ không giống hải tặc đầu lĩnh không biết thực hư, hành động vừa rồi của Thiên Nguyệt Triệt khiến bọn họ biết hài tử trước mắt này tuyệt đối không chỉ là một hài tử bình thường.

“Người muốn làm gì?” Đảo chủ đem nữ quý che ở phía sau, hai mắt cảnh giới nhìn chăm chăm Thiên Nguyệt Triệt.

“Tại sao?” Thiên Nguyệt Triệt dừng lại cách hai người hai thước: “Tại sao thống hận bọn hã như vậy?” Đây là lần đầu tiên từ khi Thiên Nguyệt Triệt hiểu chuyện tới nay hỏi tại sao.

Lúc nhỏ đã từng, ở trên địa cầu quần lấy mẫu thân hỏi, tại sao các ca ca, tỷ tỷ, đệ đệ, muội muội khác có y phục đẹp, tại sao mình không có? Bọn họ có đồ ăn ngon, tại sao mình không có?

Từ khi mẫu thân chết hã không còn hỏi tại sao?

Bởi vì thế giới này không có nhiều tại sao như vậy? Cũng không phải là dùng tại sao để hỏi sẽ có người trả lời.

“Hừ, các người, ngoại nhân không phải là thứ tốt.” Nữ nhân bỏ đi bi thương, lệ khí trên người đột nhiên tăng lên.

“Bọn họ đã làm gì người?” Thị phi đúng sai, ai định đoạt.

Thiên Nguyệt Triệt liếc mắt nhìn qua một đám người bất tỉnh nằm trên đất, đây là thế giới cường giả sinh tồn, từ trước đến giờ hã không phải người yếu, nhưng rất nhiều chuyện không phân mạnh yếu.

Nhân tố bên ngoài không thể loại trừ.

“Bọn họ giết người dân trên đảo của ta chỉ vì bảo vật hư vô kia, bọn họ giết nhi tử gần 6 tuổi của ta, thù này không nên báo sao?” Mục mâu xanh biếc của đảo chủ phát ra quang mang dịu dàng.

Hắn, mặc dù lúc này đã là ma, nhưng nhiệt thành của hắn đối với người dân trên đảo vẫn có thể thấy được, cho dù là ma cũng chưa từng thương tổn những người dân kia, ý chí người này hắn rất mạnh.

“Các người không phải đã đem những hải tặc kia dìm chết sao? Nếu nói bọn họ chết chưa hết tội bốn điện hạ cũng công nhận, nhưng 300 năm qua những ngoại nhân kia vô tội?”

Vong hồn bọn họ bị vây ở chỗ này, thân nhân của bọn hắn tìm kiếm khắp nơi, hôm nay ngẫm lại, tâm tình của các người lúc đầu chính là tâm tình của thân nhân bọn họ lúc này.

Nhân sinh trên đời cuối cùng khó tránh khỏi cái chết, các người có từng biết nhi tử của các người sẽ đầu thai ở đâu?

Không, các người không biết, có lẽ giờ phút này trong những người nằm trên mặt đất chờ người hút máu có một người là hắn, bất quá khả năng rất ít, bốn điện hạ cảm thấy có một khả năng rất lớn, các người muốn nghe sao?” Khuôn mặt vốn thuần tịnh làm cho người ta nhìn có chút cảm giác giấu đầu lòi đuôi, dù là ai cũng không muốn nghe, nhưng trong lòng lại có cảm giác muốn nghe.

“Không muốn biết sao?” Đồng âm tinh khiết mỉa mai hoặc giống như từ thâm cốt truyền đến, khiến người khác không cự tuyệt được: “Nhưng bốn điện hạ muốn nói?”

Thú vị nhìn hai người, mà Thánh Anh và hải tặc đầu lĩnh khó phân thắng bại, có lẽ đến giờ hải tặc đầu lĩnh cũng nghĩ không thông tại sao hải tử này phải đối phó hắn.

Cây mây từ lòng bàn tay Thánh Anh vươn ra, hơn nữa càng ngày càng dài, vòng qua thân thể hải tặc đầu lĩnh, hải tặc đầu lĩnh muốn chạy trốn, nhưng cuối cùng vẫn ở trên người Cách Lực Hộc.

Nếu như thân thể người học đạo thuật bị khống chế, sức mạnh âm hồn sẽ tăng thêm, nhưng nếu như không cách nào khống chế toàn bộ, sẽ tổn thương chính mình.

Mà hiển nhiên hải tặc đầu lĩnh không thể điều khiển thân thể Cách Lực Học, là ý chí của Cách Lực Học chống cự, hẳn sớm đã nói, nam nhân kia không yếu như vậy .

Bản thể của Thánh Anh là cây hoa anh đào, cũng không phải là lợi khí bình thường dễ gãy, cành nhỏ quấn quanh thân thể Cách Lực Học, chỉ chốc lát hẳn đã bị vây khốn.

“Chủ tử.” Thánh Anh đi tới bên người Thiên Nguyệt Triệt, tay kéo cành nhỏ, đặt thân thể Cách Lực Học bên chân Thiên Nguyệt Triệt.

Đào chủ cùng nữ quỷ bị động tác của Thánh Anh làm sợ ngây người, động tác lưu loát như thế tuyệt đối không phải là linh thể bình thường, hơn nữa nữ tử này gọi tiểu nam hài trước mắt là chủ tử, đến tột cùng tiểu nam hài này là ai?

Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, tiếp tục mở miệng: “Bốn điện hạ nghĩ nhi tử của các người căn bản không thể nào đầu thai, không thể đầu thai, linh hồn của hẳn sẽ đi nơi nào?”

Thiên Nguyệt Triệt đùa bỡn, dùng thủy linh tử tập hợp thủy tinh cầu, độ mềm dẻo vừa vặn, tựa như như quả cầu da, chẳng qua là cảm giác thoải mái hơn.

“Địa ngục, nghe nói qua chưa?” Đột nhiên Thiên Nguyệt Triệt âm trầm: ” Trong truyền thuyết đó chính là nơi người chết nhất định phải đi qua, nga, bốn điện hạ quên các người chắc chắn sẽ không biết.

Trong truyền thuyết địa ngục có mười chín tầng, nếu như khi người còn sống không làm chuyện xấu, linh hồn của người đến rồi địa ngục sẽ được

đầu thai, nhưng nếu như người làm chuyện xấu... .”

“Con ta mới sáu tuổi, không thể nào làm chuyện xấu.” Thanh âm nữ quý run rẩy trả lời.

Thiên Nguyệt Triệt không để ý tới lời nói của nữ quý: “Trong truyền thuyết ở mỗi một tầng địa ngục giam giữ những quỷ hồn khác nhau, càng đến gần tầng cuối cùng càng kinh khủng, cái gì là quỷ chặt đầu, cái gì là quỷ đứt tay, cái gì là quỷ lăm mồm, bất quá cũng không kinh khủng, khó khăn nhất chính là mỗi ngày phải chịu đau đớn từ xương cốt, mỗi ngày phải chịu sự thống khổ dày vò của những việc khi còn sống.

A, quên, nhi tử của các người mới sáu tuổi, hiển nhiên sẽ không làm chuyện xấu, bất quá nghe nói, nghe nói trên cthế giới này còn có một loại gọi là cha làm con chịu.”

“Người... .”

“Nói bậy.” Đảo chủ lạnh giọng: “Không nên tin tiểu tử này nói bậy, trước hết giết hẳn rồi hãy nói.”

“Cần rồi.” Thánh Anh tiến lên một bước: “Trước mặt chủ nhân nhà ta dám cuồng ngôn.”

“Hừ.” Đảo chủ hừ lạnh, lúc chuẩn bị hướng Thiên Nguyệt Triệt động thủ thì một cỗ hơi thở yếu ớt thu hút sự chú ý của bọn hắn.

Tiểu cô nương có chút ngây ngốc xoa mắt, nhìn chung quanh đều tối đen mực, trong khoảng thời gian ngắn quên phải phản ứng như thế nào, thân thể đứng dậy từ mặt đất, sau đó nhìn thấy Thiên Nguyệt Triệt.

“Đại ca ca.” Sự bất an lập tức biến mất, tiểu cô nương nhảy đến bên người Thiên Nguyệt Triệt, hai tay kéo thật chặt cánh tay Thiên Nguyệt Triệt: “Đại ca ca, đây là nơi nào, tại sao ta ở chỗ này?”

Căng mắt nhìn chung quanh một chút, ánh mắt dừng lại trên người đảo chủ cùng nữ quý: “Đại ca ca, bọn họ là ai, thành thân sao?”

Nhìn nữ quý mặc gả sa tân nương, trực giác tiểu cô nương đoán biết.

Thiên Nguyệt Triệt kinh ngạc, tiểu cô nương này cư nhiên thấy được âm hồn, im lặng nhìn Thánh Anh, hỏi thăm.

“Tiểu hài tử có tâm tinh khiết, cho nên bọn họ có thể thấy rất nhiều thứ người trưởng thành không thấy.” Thánh Anh giải thích.

Thiên Nguyệt Triệt lãnh hội: “Bọn họ cử hành hôn lễ, người muốn nói với bọn họ cái gì đó sao?”

Ân?

Tiểu cô nương đảo tròn đôi mắt, buông hai tay Thiên Nguyệt Triệt, Thánh Anh muốn mở miệng lại bị Thiên Nguyệt Triệt ngăn cản.

Tiểu cô nương đi tới trước mặt nữ quý, tay nhỏ bé vươn ra, cầm lấy tay gầy trơ xương như khúc củi của nữ quý, cái miệng nhỏ nhắn hôn lên mu bàn tay một cái: “Phụ thân nói cho ta biết, trong đời, mỗi nữ nhân xinh đẹp nhất chính là lúc mặc giá y, cho nên chờ khi ta lớn lên đến lúc đó ta sẽ xinh đẹp giống như a di vậy, a di vui vẻ nha.”

Không chê sao?

Nữ quý giương mắt vui mừng, đôi tay ngay cả mình cũng cảm thấy xấu xí, tiểu cô nương trước mặt không sợ sao?

Tiểu cô nương trở lại trước mặt Thiên Nguyệt Triệt: “Đại ca ca, ta nói rất đúng, phải không?”

Thanh âm giống như ấm áp trong tuyết lạnh, vì nữ quý cảm thấy dịu ngọt, tay, luôn luôn bị tự mình ghét bỏ tựa hồ dần dần trở nên xinh đẹp.

Máu, cũng không khát vọng như vậy nữa.

“Đúng, rất rất giỏi.” Thiên Nguyệt Triệt vươn tay vuốt tóc tiểu cô nương.

Tất cả ngoài dự liệu, những người hôn mê lần lượt tỉnh lại, song không nhìn thấy âm hồn đương nhiên bọn họ sẽ không sợ, chỉ cảm thấy kỳ quái tại sao mình lại ở nơi này?

Nhưng thấy nhiều người trên thuyền đều ở đây như vậy, tâm mọi người lại nổi lên một cỗ não nhiệt, tựa như đi dạo.

“Tiểu công tử ở đây?” Thanh âm truyền đến là của thân vương Khắc Lý Hi quốc.

“Phụ thân.” Tiểu cô nương phát hiện phụ thân của mình, vội vàng nhảy vào trong ngực của hắn.

Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, nam nhân này cũng không phải là những du dân không biết gì, nên giải thích thế nào về những tình huống ngoài ý liệu này.

Thân vương Khắc Lý Hi quốc quả nhiên là nam nhân thông minh, đối với sự trầm mặc của Thiên Nguyệt Triệt cho biết lượng giải: “Công tử không cần để ý, người đó chỉ là nhân loại bình thường, thế giới rộng lớn, rất nhiều chuyện không thể nhìn thấu, cũng là nữ nhi của ta làm phiền công tử.”

Thiên Nguyệt Triệt cũng không khách khí: “Thân vương nhớ kỹ phần tâm ý này là được, nhưng nếu bốn điện hạ muốn phần nhân tình này, tự nhiên sẽ tìm đến.”

“Ha ha... , công tử thật thẳng thắn.”

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24: Thức Tỉnh

Lúc này Thụy Miện đã bắt được chương quỹ, đi tới chỗ Thiên Nguyệt Triệt, vô số âm hồn theo bọn hắn đi ra.

Thấy linh hồn mới, bọn họ bắt đầu không thể khống chế, tạp niệm tà ác bắt đầu dục động.

“Không tốt, bọn họ sẽ công kích con người.” Cách Lực Học vừa nhìn tình hình vừa lớn tiếng nói.

Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu nhìn đảo chủ: “Người... Có thể điều khiển bọn họ sao?”

Đảo chủ kinh ngạc, không nghĩ tới Thiên Nguyệt Triệt sẽ hỏi hắn, nhưng hắn là chủ nhân những âm hồn này, lại hỏi như vậy.

Nữ quỷ lôi kéo tay đảo chủ, lắc đầu: “Những năm này ta mệt mỏi, mệt mỏi thật sự, có lẽ hài tử này nói đúng, cha làm con chịu, nói thế không sai, vì nhi tử của chúng ta tích ân đức, được không?”

Đảo chủ suy tư thật lâu, từng năm từng năm trải qua cuộc sống như vậy, đương nhiên sẽ mệt, thật lâu sau đảo chủ đồng ý.

Sau đó đảo chủ làm cho những âm hồn kia ngừng lại, những âm hồn kia lại một lần nữa rung chuyển.

Bất kể là người hay là âm hồn, một khi có thiện tâm, sẽ khó có thể phục tùng, đảo chủ đã từng dùng ma tâm khống chế những quỷ hồn này, mà giờ

khắc này một khi dùng thiện tâm, sẽ mất đi uy lực vốn có của hắc.

Cho nên âm hồn bộc phát.

Những âm hồn của người dân trên đảo, có một phần là của ngoại nhân.

Vô số âm hồn đồng loạt xông lên, đem nhóm người Thiên Nguyệt Triệt cùng những người vô tội kia vây vào giữa.

Những người kia nhìn không thấy âm hồn nhưng là bọn họ có thể cảm nhận được cổ áp bách này, tất cả đều tụ lại một chỗ.

“Một lũ tiểu quỷ.” Thụy Miện khinh thường hừ lạnh, kiếm gỗ đào trong tay lại vũ động một lần nữa, nhưng số lượng âm hồn thật sự quá nhiều: “Làm sao bây giờ?”

Thiên Nguyệt Triệt nhíu mày: “Đưa toàn bộ bọn họ tinh lọc đi.”

“Toàn bộ?” Thụy Miện kêu lên: “Ta nói Thiên Nguyệt công tử, Thiên Nguyệt lão đại, ta cũng không cái này khả năng.”

Số lượng hắc có thể tinh lọc có hạn a, không cần chờ tinh lọc toàn bộ, chỉ sợ mới tinh lọc được mấy cái, thân thể mười năm không có vận động của hắc cũng đã hư thoát.

“Thật sao?” Thiên Nguyệt Triệt nhếch khóe miệng: “Bốn điện hạ muốn thử một lần.”

“Này...” Thụy Miện vừa định mở miệng, lại thấy Thiên Nguyệt Triệt đi tới trước, càng làm cho người ra cảm thấy kỳ quái chính là, Thiên Nguyệt Triệt bước một bước, những âm hồn kia tự động lui về phía sau một bước, Thụy Miện há mồm, có chút không dám tin.

Rốt cuộc tiểu hài tử này rốt cuộc khiến người khác bất ngờ cỡ nào a.

Thiên Nguyệt Triệt khẽ cười, nụ cười nhàn nhạt như vậy lại khiến âm hồn cảm giác sợ hãi chưa từng có.

Môi hồng nhuận khẽ nhúc nhích, quang mang kim sắc từ trên người Thiên Nguyệt Triệt phát ra, kim sắc vốn chính là màu sắc xinh đẹp, đối với âm hồn sống trong bóng tối mà nói không thể nghi ngờ nó chói mắt đến cỡ nào.

Sau sự xuất hiện của quang mang kim sắc, mọi người nhìn thấy thanh kiếm trong tay Thiên Nguyệt Triệt.

Có lẽ những người khác ở đây không biết, nhưng Thụy Miện biết, mặc dù hắc chưa từng thấy qua, nhưng hắc biết, đây chính là Kim Mang trường kiếm trong truyền thuyết.

Kim Mang trường kiếm là thần kiếm.

Thiên Nguyệt Triệt đem Kim Mang trường kiếm cắm trên mặt đất, âm hồn vốn vây quanh trước mắt hắc vội vàng tản ra hai bên, tựa hồ sợ hãi, không dám tới gần.

“Người... Dẫn bọn hắc trở về khách điếm.” Xoay người hướng về phía chương quỹ bị Thụy Miện bắt mở miệng.

Chương quỹ cũng là người thông minh, không, phải nói là quỷ hồn bám trên thân người thông minh, nếu không làm sao có thể nhìn thấy âm hồn kia.

Nuốt một ngụm nước bọt, chương quỹ gật đầu, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, cho nên hắc quyết định biết điều một chút làm theo lời nói của Thiên Nguyệt Triệt, mang theo những ngoại nhân này trở lại khách điếm.

Mắt thấy những ngoại nhân kia rời đi, âm hồn lại kích động bắt đầu vọt tiến lên.

Gió nhẹ lay động, bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt đã dời đến phía ngoài âm hồn.

Vuốt vuốt Kim Mang trường kiếm trong tay, mười phần hứng thú.

Thánh Anh, Thụy Miện thấy thế lập tức tới bên người Thiên Nguyệt Triệt, cùng nhau cản trở đội ngũ âm hồn, hải tặc đầu lĩnh bị Thánh Anh vây khốn cũng bị kéo ra.

Đảo chủ cùng nữ quỷ nhìn âm hồn bên này lại nhìn Thiên Nguyệt Triệt bên kia, hai người suy tư thật lâu, sau đó quyết định đi tới bên Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt vẫn nở nụ cười như cũ, chẳng qua bóng dáng bay khỏi mặt đất, đến trước mặt những âm hồn: “Hôm nay bốn điện hạ liền cho các người biết cái gì gọi là kỳ tích.”

“ Sức mạnh thủy linh tử, thịnh tập trung bên người ta, ta Tinh Linh hoàng, ra lệnh người chờ nghe lệnh ta. Triệu tập cường đại ma lực, quang minh lực lượng, đối kháng tà ác, tinh lọc tâm linh dơ bẩn, để cho ánh sáng trở lại trên vùng đất này, để cho tâm linh được gột rửa, giải cứu những sinh linh bị bóng tối vây khốn.”

Kim Mang trường kiếm từ giữa không trung rơi xuống, đâm vào mặt đất, lấy kiếm thân là trung tâm tạo nên từng vòng quang mang.

Lúc này tầm mắt của tất cả mọi người đều dừng ở trên người Thiên Nguyệt Triệt, đôi mắt tựa như ngọc lưu ly phát ra quang mang ngũ sắc sắc sỡ loá mắt, mái tóc đen dài mềm mại, dung nhan tinh xảo hoàn mỹ không tỳ vết, như nước Quang loại trong sáng.

Du dân chạy trốn được một nửa rồi rít dừng bước, xoay người nhìn mọi vật chói mắt sau lưng.

Tâm phảng phất cũng từ một khắc này ngừng hô hấp, ngũ thải quang mang soi sáng thân người, giống như là có một cỗ ấm áp từ trên người chảy qua.

Từ những nơi hẻo lánh trên đại lục, trong viện ngũ đại gia tộc, ngũ viên linh châu đại biểu cho Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ phát ra ánh sáng ngọc quang mang, những tia sáng bay thẳng đến chân trời, lại từ phía chân trời phản xạ trên người Thiên Nguyệt Triệt.

Cái trán đã bị phạt mở, trên trán bóng loáng dần dần hiện ra dấu hiệu thần thánh.

Thụy Miện ngừng hô hấp, không cách nào tưởng tượng lúc này chính mình được chứng kiến cảnh tượng này.

Thánh Anh kích động, Hoàng của nàng, chủ nhân của nàng, rốt cục, cỗ sức mạnh kia rốt cục thức tỉnh rồi, nước mắt theo khuôn mặt của nàng chảy xuống.

Dấu hiệu trong suốt hiện ra, ẩn kí hỏa diễm thấu minh.

Dấu hiệu đại biểu cho hoàng quyền cao nhất đại lục này, dấu hiệu thuộc về Tinh Linh hoàng.

Âm hồn dơ bẩn bị bao phủ trong thủy kết giới được rửa sạch dần dần biến mất.

Giữa không trung nhân nhi tôn quý nở nụ cười đắc ý, ưu nhã như vậy, mê người như vậy.

Lúc toàn bộ âm hồn được tinh lọc biến mất, bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt từ không trung bay xuống, bóng dáng thủy phần thối qua, tiếp được thân thể Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt an tâm nằm trong ngực Thánh Anh: “Có Thánh Anh ở đây thật tốt.”

Khuôn mặt nữ tử hồng nhuận, nhu hòa nhìn Thiên Nguyệt Triệt: “Chủ tử an tâm nghỉ ngơi một lát.”

Ân.

Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Trải qua một đêm, ngày thứ hai, ánh sáng bình minh tựa hồ đặc biệt tới sớm, không khí ngày đó cũng tựa hồ đặc biệt rõ ràng, lúc Thiên Nguyệt Triệt bị ánh rạng đông làm mở mắt, đứng ở trước mặt mình lần lượt là từng khuôn mặt lo lắng.

“Tiểu dd... Tiểu dd... Người, rất cục tĩnh.” Không thể nghi ngờ nữ quý ngu ngốc kia là khoa trương nhất, Thiên Nguyệt Triệt không hiểu, ngày hôm qua, sao nữ quý ngu ngốc này không bị tinh lọc.

Nâng cánh tay, từ trên giường ngồi dậy, tựa vào đầu giường, mục mâu kim sắc nhìn bốn phía, cửa sổ mở, gió phiêu lộng, sau đó ánh mắt dừng lại ở trong góc phòng, suy tư.

“Chủ tử.” Đàn bưng thang tiến lên: “Đây là lúc trước Liệt La Đặc tới trừ phòng của khách điểm đích thân nấu, nhắc tới cũng kỳ quái, buổi sáng hôm nay toàn bộ cư dân trên đảo đều tới khách điểm này, hôm nay cửa của khách điểm bị họ vây lấy đến nước cũng chảy không lọt, chương quỹ kia còn đặc biệt ân cần.”

Mặc dù Đàn nói như thế, nhưng bọn họ mơ hồ cũng biết một chút, mặc dù tối hôm qua bọn họ không có ở trong đó nhưng vẫn thấy được luồng quang mang ấm áp kia.

“Ân.” Thiên Nguyệt Triệt cũng không quan tâm nhiều đến lời Đàn nói: “Thụy Phi thế nào?”

Không thấy Thụy Miện, hiển nhiên người kia ở trong phòng Thụy Phi, mặc dù Thụy Miện không có lý do gì nhất định phải ở lại phòng của hần, nhưng hần có chút hiểu rõ Thụy Miện, qua việc tối hôm qua, nam nhân kia nhất định sẽ lại bắt đầu dài dòng.

Tối hôm qua?

Thiên Nguyệt Triệt tự hỏi, tối hôm qua mặc dù hần hiểu rõ, nhưng trong nháy mắt có rất nhiều chuyện tựa hồ không tự chủ được, khi trong lòng hần nghĩ như vậy, rất nhiều chú ngữ xa lạ liền tự nhiên sản sinh.

Ta, Tinh Linh hoàng , Thiên Nguyệt Triệt nhớ rất rõ ràng, lúc ấy trong đầu thốt ra câu như vậy, phảng phất như là chuyện đương nhiên.

Giờ phút này hần không hoài nghi thân phận của mình, Tinh Linh hoàng sống lại, có lẽ sự thật là như thế.

“Thụy Phi đã tỉnh lại, nhưng toàn thân hần đã bị đốt huyết nhục mơ hồ, toàn thân cao thấp không có một khối da thịt hoàn hảo.” Nói tới đây Đàn có chút than thở, mặc dù Thụy Phi không phải nữ nhân, nhưng không phải nữ nhân cũng để ý tới dung nhan của mình.

Dung nhan của hần bị hủy đến trình độ này, sợ là nam nhân như hần cũng không thể chịu đựng được.

Thiên Nguyệt Triệt ăn từng miếng từng miếng Đàn uy, trong khoảng thời gian ngắn yên tĩnh trở lại.

Ăn xong, Thiên Nguyệt Triệt mở miệng: “Đàn, đi chuẩn bị nước ấm, bốn điện hạ muốn đi tắm.” Tối hôm qua mùi vị thối rửa kia làm hần có chút buồn nôn.

Cử chỉ của Thiên Nguyệt Triệt làm cho người ta có chút không rõ, bình thường không phải là nên đi thăm bằng hữu bên cạnh trước sao?

Nhưng Thiên Nguyệt Triệt chính là Thiên Nguyệt Triệt.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 25: Thử Dò Xét

Khách điểm

Một nam tử vận cẩm y hắc sắc từ lầu hai đi xuống, mắt phượng câu nhân lạnh lùng quét qua những nam nữ phát ra si mê dưới lầu. Khuôn mặt tuấn mỹ hờ hững, tản ra phong thái tôn quý không gì sánh kịp.

“Chủ nhân, ngài đi lên, điểm tâm đã chuẩn bị xong.” Dưới lầu là nam nhân mập đô đô, kiểu tóc giống như trái dưa hấu, thanh âm trung tính nghe cũng rõ ràng.

“Ân.” Thanh âm trầm thấp có chút gợi cảm, Thiên Nguyệt Thần ngồi xuống một bên ghế: “Rời kinh thành mấy ngày ?”

Tùy ý hỏi, mấy ngày không có tiểu đông tây bên người cũng có chút không quen, nghĩ tới thân thể mềm mại kia, mục mâu hắc sắc Thiên Nguyệt Thần hiện lên quyến luyến.

“Đã năm ngày, chủ nhân nhớ tiểu chủ nhân a, lúc chúng ta đến Anh Túc đế quốc, chủ nhân có thể nhìn thấy tiểu chủ nhân.” Nặc Kiệt mang một bộ mặt ta hiểu rõ nhìn Thiên Nguyệt Thần.

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, hai tay ôm ngực nhìn Nặc Kiệt: “Đáng lẽ nên để Triệt nhi dẫn người đi Ma huyền sâm lâm, đây tuyệt đối không sai lầm.”

Nặc Kiệt vừa nghe vẻ mặt nhất thời đen lại: “Chủ nhân, ngài tạm tha nô tài đi, nô tài tuyệt đối không chịu được tiểu chủ nhân lấn qua lấn lại.”

Ăn sớm một chút, Thiên Nguyệt Thần mang theo Nặc Kiệt rời khỏi khách điểm.

Mạn La đế quốc dồi dào tuyệt đối không chỉ giới hạn trong đế đô, nơi này chỉ là một thành trì, mặc dù không phồn hoa như đế đô, nhưng cảnh sắc mê người, so với đế đô lại có một hương vị riêng.

Thùng gỗ rất lớn, mặc dù không thoải mái như ôn tuyền trong hoàng cung, nhưng so với trên thuyền chỉ có thể chà xát người, thùng gỗ này khá ổn.

Trên đảo mang theo hương vị nguyên thủy, Thiên Nguyệt Triệt ngửi thấy hương thơm từ nước ấm truyền ra, giống như tất cả mọi chuyện tồi qua chưa từng từng xảy ra.

Đàn ở bên cạnh đầm lưng cho Thiên Nguyệt Triệt,, da hài đồng nhẵn nhụi hơn da nam nhân, hơn nữa từ nhỏ Thiên Nguyệt Triệt được Thiên Nguyệt Thần che chở, phàm là dùng cái gì cũng qua tay Thiên Nguyệt Thần.

Mặc dù khi đó Thiên Nguyệt Thần thuần túy là vui thú, nhưng không thể phủ nhận hẳn thật sự rất cẩn thận.

Thủ pháp đầm bóp của Đàn có lực đạo rất nhẹ, đây là kinh nghiệm nhiều năm.

“Đàn?” Thanh âm mềm nhũn của Thiên Nguyệt Triệt mang theo cảm giác thư giãn.

“Chủ tử có gì phân phó?” Động tác trong tay Đàn không dừng lại, nhưng vẫn cung kính nói.

“Không cần khẩn trương như thế.” Thiên Nguyệt Triệt nhắm mắt lại hưởng thụ phần an tĩnh khó có được này: “Người đi theo bốn điện hạ đã bao lâu?”

Giống như là hữu ý hay vô ý trò chuyện, làm cho tâm của Đàn đột nhiên nhảy lên: “Bấm chủ tử, năm năm, chủ tử mới ra đời không bao lâu, nô tỳ được bệ hạ lựa chọn, từ đó về sau vẫn là thiếp thân chiếu cố chủ tử.”

Thật sao?

Khóe miệng Thiên Nguyệt Triệt nhếch lên thấy rõ độ cung, chẳng qua là Đàn đứng sau lưng Thiên Nguyệt Triệt nên không có phát hiện.

Tắm rửa xong, Thiên Nguyệt Triệt trần truồng từ trong thùng nước đứng lên, bọt nước trong suốt từ trên người của hắn giọt giọt rơi xuống, nhỏ giọt trong thùng nước tóe lên những đóa nho nhỏ bọt nước.

Đàn đem Thiên Nguyệt Triệt từ trong thùng nước ôm ra, thả vào trên ghế phủ chăn lông, sau đó dùng chăn lông khác lau khô thân thể Thiên Nguyệt Triệt.

“Chủ tử, hôm nay mặc y phục màu gì?” Da phấn hồng trắng như tuyết, Đàn nhìn một cách hâm mộ.

“Bạch sắc a.” Khó ngủ được tới ánh bình minh, bạch sắc có thể buông lỏng tâm tình.

Thiên Nguyệt Triệt một thân tơ lụa bạch sắc, đôi giày hắc sắc ,từ sau tấm bình phong đi ra, mọi người có chút mơ hồ, bây giờ hài tử này không có nửa điểm giống tối hôm qua.

Bạch sắc phảng phất là màu sắc dành cho riêng hắn, liền giống như bị hắc sắc nhuộm đậm, tăng thêm một phần sáng, xinh đẹp, không chỉ là xinh

đẹp, hơn nữa là tỏa sáng, tỏa sáng không cách nào làm cho người ta dời tầm mắt.

Thiên Nguyệt Triệt bỏ qua Đàn Thành cùng Liệt La Đặc, đi tới trước mặt đảo chủ cùng nữ quý, đánh giá bọn họ một phen: “Các người đi thôi.”

Này...

Đảo chủ cùng nữ quý nhìn nhau, hai người song song hướng Thiên Nguyệt Triệt quỳ xuống: “Ta giờ đã không còn nơi để đi, cho nên... Cho nên thỉnh chủ tử chứa chấp.”

Nga?

Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, mục mâu hài hước mang theo heph hòi: “Chứa chấp? Bốn điện hạ có thể suy nghĩ, chẳng qua bốn điện hạ cũng không làm chuyện không công.”

Có ý gì?

“Nhưng không phải tối hôm qua công tử đã cứu vô số âm hồn cùng khách nhân sao?” Đảo chủ không rõ, tối hôm qua hẳn cứu những người đó, không phải là không có thù lao sao?

Huống chi bọn họ là quý hồn, bọn họ không có bảo bối gì có thể cùng hẳn trao đổi.

“Tối hôm qua a... .” Thiên Nguyệt Triệt suy nghĩ: “Tối hôm qua là bốn điện hạ khiêu chiến giới hạn của mình.”

Cười nhìn sắc mặt cứng ngắc của đảo chủ cùng nữ quý, thanh âm mềm nhẹ của Thiên Nguyệt Triệt vang lên: “Muốn bốn điện hạ chứa chấp các người cũng không phải là không thể, chẳng qua là... .”

“Thỉnh chủ tử phân phó.” Đảo chủ là người thông minh, lập tức lãnh hội.

Mà nhóm người Đàn từ đầu tới cuối cũng chỉ nhìn thấy Thiên Nguyệt Triệt hướng về phía không khí nói chuyện.

“Trên thế giới này tuyệt đối không có lửa làm sao có khói, bốn điện hạ nhớ kỹ, tối hôm qua người nhắc tới báu vật, mặc dù nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nhưng cũng không có phủ nhận, hư vô cũng không đại biểu không tồn tại.” Thiên Nguyệt Triệt dừng lại, khiến đảo chủ do dự.

Thần sắc vốn cung kính với Thiên Nguyệt Triệt cũng bắt đầu thay đổi: ”Phu thê bọn ta còn tưởng rằng công tử không phải người như vậy, khác những người ham tài phú, không ngờ rằng đã nghĩ sai, từ xưa tới nay chuyện báu vật đã hại bao nhiêu người vô tội, tính mạng của những người vô tội trên đảo còn chưa đủ cho các người thức tỉnh sao? Nếu công tử muốn biết chuyện này, thứ cho ta không thể vâng mệnh.”

“Thật sao?” Thiên Nguyệt Triệt cũng không để ý sự vô lý của đảo chủ, đi đến cửa, nhóm người Đàn Thành đuổi theo.

Đẩy cửa phòng ra, Thiên Nguyệt Triệt liền nhìn thấy Thụy Miện cùng Cách Lực Học ngồi trên ghế, mà hồn phách tên hải tặc đầu lĩnh kia đã bị Thụy Miện dùng phù chú chắn trụ.

“Thụy Phi thế nào?” Thiên Nguyệt Triệt tiêu sái tiến lên, cũng không biểu hiện quan tâm, chẳng qua là câu hỏi khách sáo.

Sắc mặt Cách Lực Học có chút chán chường.

“Vẫn còn hôn mê, vừa mời y sư trên đảo, nhưng năng lực đối với loại chuyện này cũng có hạn, nhất định phải lập tức đem hắc đi, mời trị liệu sư hồi như cũ.” Tiểu hài tử ngốc, nếu như không phải vì đi tìm ca ca mất tích mười năm, hôm nay cũng sẽ không chịu nhiều khổ sở như vậy: “Chẳng qua là hắc liên tục hôn mê bất tỉnh, ta không biết hắc còn có thể chịu đựng bao lâu nữa.”

Nam nhân luôn luôn sáng lãng có chút nổi giận.

“Là ta, là ta không bảo vệ tốt hần.” Kiêu ngạo như Cách Lực Học cũng tự trách từ trong đáy lòng..

Thiên Nguyệt Triệt nghe bọn hần nói, đi tới bên giường, người trên giường, khuôn mặt vẫn thanh tú như cũ, chẳng qua là làn da vốn trơn nhẵn đã không còn, từng khối từng khối giống là bị thứ gì cắn qua, Thiên Nguyệt Triệt kéo chăn ra, Thụy Phi mặc áo trong, nhưng trên cổ vẫn thấy dấu vết bị cắn.

Vừa nghĩ tới những thứ trùng buồn nôn trên hài cốt kia, dạ dày Thiên Nguyệt Triệt lại bắt đầu sôi trào.

Một cổ vị chua nhàn nhạt mang theo mùi vị ngọt ngào, chỉ thấy Liệt La Đặc đã lấy ra mai vàng khô đặt bên môi Thiên Nguyệt Triệt.

Mở cái miệng nhỏ nhắn, lè lưỡi liếm liếm mùi vị đó, theo sau ngậm đầu lưỡi trở về chỗ cũ: ” Dạ dày bốn điện sẽ bị người nuôi đến kén chọn.” Đem mai vàng ngậm vào trong miệng, Thiên Nguyệt Triệt nhỏ giọng kháng nghị.

“Chủ tử hài lòng là phúc khí của thuộc hạ.” Liệt La Đặc giả lả, sau đó thối lui đến một bên.

Trong miệng cảm giác được mùi vị mai vàng, nhìn lại Thụy Phi ngủ ở trên giường, nhìn những vết thương nhỏ vụn đã không còn cảm thấy buồn nôn .

“Đàn Thành, đem châm bao lấy ra.” Lúc trước trong hoàng cung Thiên Nguyệt Triệt phân phó Nặc Kiệt đi làm theo yêu cầu căn cứ giải phẫu, cũng chưa dùng tới, vừa lúc hôm nay nên thử một chút.

“Vâng.” Đàn Thành lấy ra một bao vải màu đen từ trong lòng ngực.

Mặc dù là màu đen, nhưng vừa nhìn liền biết bên trong là đồ trân quý, dùng tơ lụa may thành bao vải, rốt cuộc bên trong là cái gì?

“Thiên Nguyệt công tử?”

“Thủy Nguyệt công tử?”

Thụy Miện cùng Cách Lực Hộc trăm miệng một lời nói, lời nói thốt ra mới phát hiện xưng hô với Thiên Nguyệt Triệt có chút bất đồng, hai người hai mặt nhìn nhau.

“Thiên Nguyệt là họ của bốn điện hạ, Thủy Nguyệt là chữ của bốn điện hạ.” Không phải là chữ, trời mới biết chữ là vật gì, chẳng qua Thiên Nguyệt Triệt lấy cớ mà thôi.

“Họ Thiên Nguyệt? Thủy Nguyệt công tử là người của hoàng tộc Mạn La đế quốc, Thiên Nguyệt?” Cách Lực Hộc mở miệng hỏi, lông mày nhíu lại, có chút nghi ngờ.

Thiên Nguyệt Triệt không trả lời thẳng vấn đề của Cách Lực Hộc: “Nếu như đại lục này chỉ có một họ Thiên Nguyệt.”

Mặc dù không có trực tiếp thừa nhận, nhưng lại không phủ nhận, Thụy Miện bị giam ở chỗ này mười năm, đối với chuyện bên ngoài có lẽ không biết, nhưng Cách Lực Hộc không thế.

Nhìn mái tóc đen nhánh của Thiên Nguyệt Triệt, nhớ kỹ lúc trước là thủy phần, thủy phần?

Cách Lực Hộc tự hỏi hai chữ này, đột nhiên trợn to hai mắt: “Thủy Nguyệt công tử là lục điện hạ của Mạn La đế quốc, ngày đó bằng một chậu nước áp chế tướng quân Liệt Tư Ban Lỗ của Anh Túc đế quốc, lục điện hạ —— Thiên Nguyệt Triệt?”

Sẽ không sai, chữ Triệt viết tách ra thành Thủy Nguyệt, thế nào cũng không nghĩ tới lục hoàng tử Mạn La đế quốc dương danh thiên hạ lại là hài tử này.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 26: Âm Dương Kiếm

“Không tệ, bốn điện hạ là Thiên Nguyệt Triệt.” Thanh âm thanh thúy vẫn bình tĩnh như cũ.

Mơ hồ suy đoán thân phận người này, tuy nghe chính miệng hãn thừa nhận nhưng vẫn còn có cảm giác ở trong mây mù.

Hoàng tử điện hạ?

Đảo chủ cùng nữ quý ở trước cửa nghe được bọn họ nói chuyện với nhau, suýt nữa ngất ngốc, đảo chủ thật sự buồn bực, thế nào cũng không ngờ hài tử này, vừa rồi mình nhận là chủ tử, cư nhiên là hoàng tử điện hạ tôn quý.

Vậy bí mật trên đảo nói cho hãn biết cũng không sao? Mà hãn cũng sẽ không làm trái với di huấn tổ tiên.

Âm thầm quyết định, sau đó sẽ tìm Thiên Nguyệt Triệt nói chuyện này một chút.

Cũng may lúc này chỉ toàn người mình, từ lúc biết thân phận hoàng tử của Thiên Nguyệt Triệt, mặc dù Cách Lực Học kích động, nhưng cũng không phải là một tiểu tử.

Mắt thấy Thiên Nguyệt Triệt lấy tiểu đao ra, Thụy Miện nghi ngờ tiến lên: “Thiên Nguyệt công tử, đây là?”

Thiên Nguyệt Triệt không nói gì, chỉ vén chăn bông trên người Thụy Phi lên, sau đó giải khai áo trong của hắn, nhìn một lần vết thương toàn thân, sau đó dùng tiểu đao nhẹ nhàng cắt một đường trên cánh tay Thụy Phi.

Máu đỏ tươi nhất thời chảy ra, nhìn vậy cũng biết một đao kia của Thiên Nguyệt Triệt không nhẹ.

Dùng tay ngón trỏ phải dính một ít máu, đưa tới lỗ mũi xem xét.

Thiên Nguyệt Triệt đứng dậy, nhìn Thụy Miện và Cách Lực Học mở miệng: “Tình trạng của hắn nghiêm trọng, không kịp đợi trị liệu sư tới, những con trùng kia, mặc dù bị Thụy Miện dùng phù chú thiêu hủy, nhưng là vi khuẩn đã xâm nhập qua da Thụy Phi.”

“Thủy Nguyệt công tử nói thế, ta không rõ.” Cách Lực Học tiến giúp Thụy Phi mặc lại y phục.

Đàn mang nước ấm tới để ở một bên trên ghế, Thiên Nguyệt Triệt rửa xong tay dùng khăn lụa một bên lau khô.

Nhìn Thụy Miện và Cách Lực Học một cái, sau đó ngồi xuống ghế: “Ta không phải trị liệu sư, nhưng các người cũng biết trừ cách dùng ma pháp để trị liệu vết thương ở ngoài, còn có y dược, cũng chính là cái mà đại phu bình thường nhất trên đại lục này dùng, người nhà nghèo không có tiền thỉnh trị liệu sư.”

” Ý tứ Thiên Nguyệt công tử ta hiểu, nhưng không biết?” Đương nhiên Thụy Miện và Cách Lực Học biết, trừ trị liệu sư còn có đại phu, chỉ là bọn hắn liên tục không rõ lời nói của Thiên Nguyệt Triệt, từ đầu tới cuối là có ý tứ gì.

“Ta đối với dược lý tương đối có hứng thú, bình thường lúc không có chuyện gì cũng nghiên cứu qua.” Thiên Nguyệt Triệt nói không rõ ràng, dù sao trên đại lục sự phát triển của y học không bằng trên Địa cầu, đối với cái

gọi là vi khuẩn bọn họ sẽ không hiểu: “Đơn giản mà nói thân thể con người chỉ riêng da đã chia làm ba tầng: từ ngoài vào trong theo thứ tự là biểu bì, chân bì cùng mô liên kết.

Tựa như quả có vỏ, quả, hạt.

Một khi vi khuẩn tấn công mô liên kết, sẽ chui vào thần kinh, mạch máu, đến lúc đó hẳn chỉ có thể chờ chết.

Cái gọi là vi khuẩn thì mắt chúng ta không thể nhìn thấy, dù sao đem độc được bỏ vào trong trà, mà chúng ta nhìn lại cũng chỉ là một ly trà, không nhin ra độc được bên trong là cái gì.

Giống như người bình thường nhìn không thấy âm hồn.” Y học dùng rất nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp, Thiên Nguyệt Triệt cũng không am hiểu giải thích, cho dù có giải thích những người này cũng không hiểu.

“Vậy làm sao bây giờ? Thủy Nguyệt công tử có thể có biện pháp?” Cách Lực Học chấn động, nhất thời trong lòng không nghĩ được gì.

Thụy Miện chỉ chăm chú nhìn chăm chăm Thiên Nguyệt Triệt, mặc dù mới biết một ngày, nhưng Thụy Miện hiểu rõ, tiểu hài tử này, chuyện thiên hạ trong mắt hẳn đều không coi vào đâu.

Huống chi hôm qua, hôm qua ngũ thái quang mang hầy còn tồn tại trong óc của hắn, hỏa diễm bạch sắc thấu mình trên trán hài tử này là dấu hiệu của Tinh Linh hoàng, đây là sự thật mà toàn bộ người trên thiên hạ đều biết.

Hơn nữa Thụy Phi xác định hẳn đã nhìn thấy ấn kí hỏa diễm lam sắc, linh thể kia, hỏa diễm lam sắc là dấu hiệu của Quang Tinh Linh vương tộc, mà trung thành cam nguyện gọi hài tử này là chủ tử.

Cho nên hài tử này, hài tử này chính là Tinh Linh hoàng.

Chẳng qua là, vì sao, vì sao là hài tử?

“Biện pháp hiển nhiên là có.” Thiên Nguyệt Triệt nở nụ cười nhàn nhạt, chỉ là cười khiến người khác không khỏi đề cao cảnh giác.

“Kính xin Thủy Nguyệt công tử chỉ điểm.” Cách Lực Học nhú trán một cái, sau đó buông lỏng, hài tử này đang chơi trò tâm lý.

Thiên Nguyệt Triệt cười phô ra vẻ mặt vô hại: “Bốn điện hạ chưa bao giờ làm chuyện không công.”

“Người... .” Cách Lực Học lạnh xuống: “Người muốn thế nào mới bằng lòng hỗ trợ?”

Thiên Nguyệt Triệt cười lạnh, từ trên ghế nhảy xuống: “Nhớ kỹ, đây là thế giới cường giả sinh tồn, còn có, bốn điện hạ chưa bao giờ thích người khác uy hiếp.”

Nói xong liền ly khai phòng của Thụy Phi, không nhìn hải tặc đầu lĩnh ở một bên đau khổ cầu khẩn.

Đi xuống khách điểm, lại thấy chưởng quỹ ân cần ở dưới mặt chờ chực, nhìn thấy bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười, chưởng quỹ sợ Thiên Nguyệt Triệt lấy linh hồn của hắn đi tinh lọc, dù sao hắn cũng là âm hồn ký thác vào bên trong thân thể con người.

Đợi Thiên Nguyệt đến xuống lầu dưới, người vốn đang dùng cơm đã ngừng động tác.

“Đại ca ca... .” Tiểu cô nương hướng Thiên Nguyệt Triệt phát phát tay.

“Công tử.” Thân vương Khắc Lý Hi quốc thân thiết kêu Thiên Nguyệt Triệt.

“Thân vương.” Thiên Nguyệt Triệt có hảo cảm với nam nhân này: “Đúng rồi, thân vương biết lúc nào thuyền khởi hành không?”

“Cái gì? Công tử không biết?” Thân vương Khắc Lý Hi quốc nghi ngờ: “Tối hôm qua sau khi chuyện kia phát sinh, sáng nay tất cả mọi người đi đến bến tàu xem, thuyền kia đã không còn là thuyền.”

Nga?

Cái này Thiên Nguyệt Triệt thật sự không biết, quay đầu lại nhìn hai quý hồn liên tục theo bên cạnh hắn, sau đó lại hướng thân vương Khắc Lý Hi quốc nói: “Bổn điện hạ đi trước, thân vương chậm dùng.”

Đi tới bên bờ quả thật như thân vương Khắc Lý Hi quốc nói, thuyền đã không còn là thuyền, thuyền đã rách nát như thế thì không cách nào đi lại trên biển rộng mênh mông này, hơn nữa đến Khắc Lý Hi quốc cần ba ngày nữa.

“Xảy ra chuyện gì?” Thiên Nguyệt Triệt nhìn thuyền, nhìn biển rộng mênh mông phía trước hỏi.

“Đây là chiếc thuyền 300 năm trước.” Đảo chủ giải thích.

300 năm? Khó trách chỉ còn đồng đổ nát.

Thiên Nguyệt Triệt suy nghĩ cách rời đi, thuyền ắt không thể thiếu, nhưng thuyền này không thể nào dùng lại, nói như vậy cần phải xuất đảo để chuẩn bị, thật là phiền toái.

“Cái kia... .” Đảo chủ ập a ập ứng muốn mở miệng.

“Nói.” Thiên Nguyệt Triệt xoay người đi vào trong đảo.

“Công tử là hoàng tử điện hạ?” Vì muốn khẳng định, đảo chủ hỏi.

“Cho nên... .” Thiên Nguyệt Triệt chờ đảo chủ tiếp tục mở miệng.

” Lúc trước công tử nói chỉ cần ta cho công tử biết về báu vật trong đảo, công tử liền cho ta hai vợ chồng đi theo, là thật?”

Nghe vậy, Thiên Nguyệt Triệt dừng lại, ngẩng đầu, khiêu mi nhìn đảo chủ: “Bốn điện chưa từng nuốt lời.”

Giọng nói bình thản không che dấu được cuồng ngạo.

Đảo chủ cùng nữ quý hai mặt nhìn nhau, lại một lần nữa hướng Thiên Nguyệt Triệt quỳ xuống: “Thỉnh chủ tử chứa chấp bọn ta.”

Thiên Nguyệt Triệt vuốt cằm mình: “Ban ngày, có hai quý hồn đi theo phía sau, nếu có người có thể nhìn thấy, chẳng phải là gây sợ hãi cho người ta.”

Đảo chủ cùng nữ quý trăm miệng một lời nói: “Thỉnh chủ tử yên tâm.”

Hai linh hồn bay lên trời, giống như từ biệt nhau lần cuối, sau đó trên trời hóa đồ án, chờ Thiên Nguyệt Triệt nhìn lại, trên mặt đất đã cắm một trường kiếm một bên đen một bên trắng.

Thiên Nguyệt Triệt tiến lên, cẩn thận nhìn thanh kiếm này.

“Sau này ta lấy thân kiếm theo sau chủ nhân.” Thanh âm đảo chủ từ trong kiếm phát ra.

“Ân.” Thiên Nguyệt Triệt không có phản bác: “Chẳng qua kiếm này quá dài, tựa hồ có chút không thích hợp với bốn điện hạ.”

Thiên Nguyệt Triệt vừa dứt lời, trường kiếm 70 ly bỗng phát ra hắc bạch quang mang, đột nhiên biến thành tiểu kiếm giống như dụng cụ cắt gọt, kiếm bay đến trong lòng bàn tay Thiên Nguyệt Triệt.

Da?

Trong mắt Thiên Nguyệt Triệt hiện lên vui mừng, đồ chơi này không tệ.

” Vạn vật trên thế giới đều có Âm Dương, sau này gọi người là Âm Dương, Âm Dương kiếm, cũng chỉ nam nữ.”

Kiểm trên tay Thiên Nguyệt Triệt phát ra âm thanh: “Hết thấy nghe chủ tử phân phó.”

“Bây giờ nói cho ta biết chuyện báu vật.” Nếu như là bảo bối, trước tiên phải chiếm làm của riêng rồi hãy nói.

“Thật ra báu vật cũng không phải là vật có giá trị liên thành.” Đảo chủ mở miệng: “Là Minh Nguyệt thảo cùng Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch.”

“Minh Nguyệt thảo cùng Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch? Kia là vật gì?” Thiên Nguyệt Triệt chưa từng nghe năm lão đầu ở ma học viện nhắc tới những bảo bối này.

“Những thứ này thuộc hạ cũng không biết, chủ tử đi xem một chút, đây là báu vật ta lưu lại trên đảo từ xưa đến nay.”

Đã như vậy hẳn không phải bình thường có thể hiểu rõ, Thiên Nguyệt Triệt nghĩ thầm, dù sao lúc này rời đi còn phải cần một khoảng thời gian, suy nghĩ một chút Thiên Nguyệt Triệt mở miệng: “Đàn Thành, Liệt La Đặc, Đàn, các người tới khách điểm tìm chương quỹ, đi rừng trúc phụ cận chặt thân trúc cứng nhất, nhớ kỹ càng nhiều càng tốt.”

“Vâng.” Ba người lĩnh mệnh lập tức đi đến khách điểm.

“Chủ tử muốn làm thuyền buồm để rời đi?” Thanh âm của đảo chủ lại truyền ra một lần nữa.

“Cũng không thể ở lại chỗ này.” Thiên Nguyệt Triệt thừa nhận: ” Cư dân trên đảo biết làm thuyền buồm không?”

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 27: Kiệt Tắc Nhĩ Chi Thạch

“Ân, từ rất lâu về trước khi thuyền còn chưa xuất hiện trên đại lục này, cư dân trên đảo đã dùng thuyền buồm để di chuyển, nhưng thuyền buồm lúc gặp phải sóng to gió lớn thì vô cùng nguy hiểm.

Sau đó cư dân bọn ta lại sáng tạo thuyền nhỏ (là thuyền nhỏ mà ngư dân dùng để đánh bắt cá), sao chủ tử không chờ thuyền nhỏ hoàn thành rồi rồi đi?”

Sao không chờ?

Mình nào có tâm tư để chờ, tâm của hã, tâm của hã đã sớm phiêu đảng ngàn dặm ngoài kia.

Sợ là người nam nhân kia không chờ được nữa.

Ngã tư đường hồi hải náo nhiệt, Thiên Nguyệt Thần cứ đi dạo như vậy, không có mục đích gì, tất nhiên Nặc Kiệt cũng chạy theo.

Bởi vì nơi này gần Anh Túc đế quốc, cho nên bị bên kia ảnh hưởng, không khí có chút nóng bức.

Nặc Kiệt một bên dùng khăn lau mồ hôi, một bên cẩn cẩn dực dực quan sát Thiên Nguyệt Thần, tại sao chủ nhân không chảy mồ hôi a? Trong lòng càng thêm buồn bực.

Tại sao người đáng thương luôn là hã?

Dọc theo ngã tư đường có rất nhiều vật phẩm trang sức, nếu là Triệt nhi thấy chắc chắn sẽ nhìn không chớp mắt, Thiên Nguyệt Thần nghĩ thầm, dù sao Triệt nhi liên tục sống trong hoàng cung, cuộc sống bên ngoài ai không muốn tìm hiểu.

Một số khách đứng trước tiểu sạp rồi rít dừng động tác trong tay, tầm mắt ái mộ nhìn về phía nam tử tuần mỹ vận cầm y hắc sắc.

Nam nhân Mạn La đế quốc so với nam nhân những quốc gia khác, có chút tuần tú hơn, chẳng qua là lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân có thể quyến rũ cả người cả tâm người khác như thế.

Đặc biệt là nữ nhân, những tầm mắt kia có loại ước muốn đem quần áo Thiên Nguyệt Thần cởi ra.

Thiên Nguyệt Thần thật cũng không để ý, tiếp tục đi về phía trước trước, đột nhiên một nữ nhân trong đám người hướng phía bên này chạy tới.

Va chạm quá nhiều người nên đứng không vững.

Nhưng mà, phanh...

Thân thể nữ tử tiếp xúc với mặt đất, chỉ vì trong nháy mắt Thiên Nguyệt Thần dừng bước trước chỗ nữ tử ngã xuống.

Đau quá...

Nữ tử thấp giọng, thân thể té trên mặt đất chưa bò dậy, ngẩng đầu ai oán nhìn Thiên Nguyệt Thần, tựa hồ trách hăn không biết thương hương tiếc ngọc.

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, đem nét mặt nữ tử thu vào trong mắt, khóe miệng phát ra nụ cười mê người, nụ cười kia khiến cho nữ nhân si mê, mà không nhìn ra bên trong là ý tứ cười nhạo.

Nội dung vở kịch quá nhàm chán.

Thiên Nguyệt Thần đi qua người nữ tử, nữ tử sửng sốt, thanh âm lại thốt ra: “Này... .”

Uy? Gọi hử sao?

Thiên Nguyệt Thần lắc đầu, nữ nhân vô tri này khiến hử cảm thấy thương hại.

Nữ tử thấy Thiên Nguyệt Thần không có ý dừng lại, vội vàng bò dậy khỏi mặt đất, đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Thần: “Người... Làm sao người có thể... ?”

Thiên Nguyệt Thần vươn tay phải nâng cằm nữ tử, nụ cười lạnh trên khóe miệng càng ngày càng sâu, rốt cục nữ tử thấy rõ trong mắt của hử là khinh thường cùng lãnh ý.

“Có thể thế nào?” Thanh âm trầm thấp từ từ nhả ra, mục mâu hắc sắc tựa hồ sâu thẳm: “Tại sao không thể? Người nghĩ người ngã xuống đất , ta phải đỡ người đứng lên sao?”

Mặt tràn đầy châm biếm liếc nhìn mọi người, một đám người không thú vị, nếu không có tiểu đồng tây hử yêu, cũng đừng vọng tưởng nhận được sự ưu ái của hử.

“Người... Người... .” Nữ tử bị Thiên Nguyệt Thần hỏi đến á khẩu không trả lời được.

Song nhìn khuôn mặt này, trong mắt trừ bỏ ái mộ cũng chỉ là ái mộ.

Thiên Nguyệt Thần buông cằm nữ tử, rút khăn lụa tinh tế trong ngực xoa tay phải.

Thân ảnh biến mất ở đám người, thứ duy nhất lại chính là khăn lụa lau tay đang bay xuống kia.

Nặc Kiệt đồng tình nhìn những người đó, đuổi theo cước bộ của Thiên Nguyệt Thần.

“Chính là chỗ này.” Kiếm phiêu trên không trung chỉ vào đường, phía trước là một khu rừng tràn ngập chướng khí.

Thiên Nguyệt Triệt cũng không sợ những chướng khí kia: [Thủy linh tử mỹ lệ, lấy sự tinh khiết của người, tạo ra chi vồng thuần bạch, nhẹ nhàng bao trùm ta.]

Theo Thiên Nguyệt Triệt đọc chú ngữ, thủy kết giới đã triển khai.

Chướng khí chỉ có thể bao quanh kết giới, phóng qua chướng khí, Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên cảm giác được phía trước truyền đến một cỗ hơi thở phi thường âm áp, cỗ cảm giác này?

Quang linh tử? Tại sao phía trước có Quang linh tử phong phú như vậy.

Kết giới tản ra, Thiên Nguyệt Triệt từng bước từng bước cẩn thận tiến lên: “Nơi này chính là nơi chứa báu vật?”

“Không tệ, chính là chỗ này, những thứ thoát nhìn rất giống cỏ nhỏ là Minh Nguyệt thảo, khi thuộc hạ còn sống đã tới mấy lần, nhưng không tìm được Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch, cho nên Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch là vật gì, thuộc hạ cũng không biết.”

Thiên Nguyệt Triệt ngẩng nhìn bốn phía, sau đó ngồi xổm xuống một bên, nhẹ nhàng vượt những thứ hoa cỏ này, không cảm giác được sự kỳ dị,

nhưng từ hoa cỏ tựa hồ truyền đến ánh sáng linh tử mang sức mạnh mãnh liệt.

Thật kỳ quái.

Nhìn như hoa cỏ bình thường, cư nhiên ẩn tàng Quang linh tử, phải biết rằng ngũ hành linh tử mặc dù chỗ nào cũng có, nhưng Quang linh tử rất ít ỏi, mà ở trong đó có nhiều hoa cỏ như vậy có thể thấy được Quang linh tử nhiều đến cỡ nào.

Thiên Nguyệt Triệt nhắm mắt lại, đem Quang linh tử tập trung trên đầu ngón tay, ánh mặt trời trên đảo phi thường rực rỡ, không khí trong rừng còn mang theo mùi vị ẩm ướt.

Ngón tay trắng nõn mềm mại, Quang linh tử dần dần phát ra từ ngón tay Thiên Nguyệt Triệt, bay xuống một gốc cây Minh Nguyệt thảo.

Thân ảnh nho nhỏ vốn ở trên mặt đất từ từ rời đi, mặc dù Thiên Nguyệt Triệt nhắm mắt, nhưng có thể cảm giác được vô số Quang linh tử vây ở trong đó, từ từ mở mắt, trong khoảng thời gian ngắn quên hô hấp, vốn là cỏ nhỏ không hề đặc biệt, cư nhiên nở hoa.

Mà Quang linh tử kia cư từ trong nhụy hoa truyền vào thân thể Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên nhiên, đây là cảm giác thiên nhiên, Thiên Nguyệt Triệt có thể cảm nhận thật sâu mùi vị trong lành đó.

“Chủ tử, người nhìn kỹ nhìn những hoa nhi này.” Phía dưới truyền đến thanh âm của Thánh Anh.

Thiên Nguyệt Triệt đem sức mạnh Quang linh tử từ từ hấp thu, sau đó từ không trung đáp xuống mặt đất.

Nhân nhi bạch sắc tựa như tinh linh, mái tóc đen dài bay múa trong biển hoa, Thiên Nguyệt Triệt thấy được, hiểu rõ ý tứ Thánh Anh.

Tia sáng?

Những đóa hoa này cứ nhiên phát ra quang mang sáng ngời, giống như ánh đèn của địa cầu vào đêm tối.

Thiên Nguyệt Triệt vươn tay nhỏ bé đem một viên bên trong đóa hoa nâng ở trong lòng bàn tay, sau đó khép lòng bàn tay lại, ánh sáng chảy qua khe hẹp.

Mục mâu kim sắc xẹt qua mừng rỡ, thật sự, thật sự có thể chiếu sáng.

Bảo bối, những cỏ nhỏ này thật là bảo bối.

Nhưng Quang linh tử phát ra từ những đóa hoa này không phải là mạnh nhất, Thiên Nguyệt Triệt loáng thoáng cảm giác được còn có một cỗ sức mạnh lớn hơn nữa hấp dẫn hẳn.

Thiên Nguyệt Triệt từng bước từng bước đi thẳng về phía trước, sức mạnh Quang linh tử cũng càng ngày càng mạnh, vô số Minh Nguyệt thảo tản ra hai bên, rơi vào trong mắt Thiên Nguyệt Triệt chính là một mộ phần.

Có thể là vì thời gian, bia mộ của mộ phần đã mài mòn, Thiên Nguyệt Triệt thuận tay sờ sờ mộ bia, trên bia mộ có khắc ba chữ “Kiệt Tắc Nhĩ” .

Chẳng qua là dưới chữ Kiệt có năm điểm nho nhỏ, Thiên Nguyệt Triệt không nghĩ ra nó có nghĩa gì.

Kiệt Tắc Nhĩ cùng Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch có quan hệ gì? Tay vuốt về năm điểm nho nhỏ dưới chữ Kiệt.

Chờ một chút?

Ngón tay dừng lại tại một điểm, thế nào cũng cảm thấy quái dị, dùng sức, một viên như đôi mắt lớn thuần bạch rơi xuống tảng đá.

Đây là?

Thiên Nguyệt Triệt biết đây là Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch.

Đùa bỡn vật nhỏ trong tay, Thiên Nguyệt Triệt ngồi trong bụi hoa Minh Nguyệt thảo, từ chiếc nhẫn Tạp Cơ Tư trên tay trái lấy ra bản chép tay mà các lão đầu cho hẳn.

Trong bụi hoa từng đợt gió nhẹ thổi qua, nét mặt hài tử nhìn qua ôn hòa như vậy, nhưng là lảng lạng trầm mê trong thế giới của mình, phảng phất hết thảy đều bị hấn quên lãng.

Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch.

Rốt cục Thiên Nguyệt Triệt cũng tìm được đoạn nói về Kiệt Tắc Nhĩ trong bản chép tay của các lão đầu.

Trong truyền thuyết, ban đầu Minh Nguyệt thảo không gọi là Minh Nguyệt thảo, mà gọi là Minh Hương mộc, bình thường có thể hấp thu sức mạnh quang hệ ma pháp, gặp phải tiếng vang lớn hoặc là bị quang hệ ma pháp kích thích sẽ phát ra ánh sáng, sau đó nở hoa, cuối cùng sẽ chết. Có thể duy trì độ sáng nhất định trong một thời gian ngắn.

Người phát hiện ra Minh Nguyệt thảo sớm nhất là Kiệt Tắc Nhĩ, pháp sư quang hệ ma pháp đầu tiên trên đại lục này.

Mặc dù Minh Nguyệt thảo rất dễ trồng, nhưng muốn nuôi nó phải qua một thời gian dài.

Sau đó pháp sư quang hệ ma pháp Kiệt Tắc Nhĩ phát hiện có một loại khoáng vật cũng có tính chất tương tự, từ đó loại khoáng vật này được gọi

là quang minh chi thạch – hay là Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch.

Bản chép tay ghi lại không phải là kể lại, nghe nói vì chuyên tâm nghiên cứu quang hệ ma pháp mà Kiệt Tắc Nhĩ rời xa nhân thế.

Thiên Nguyệt Triệt thu hồi bản chép tay, lại quan sát bốn phía một lần nữa, nếu như hãn suy đoán không nhầm.

Như vậy Kiệt Tắc Nhĩ chính là tổ tiên của cư dân trên đảo.

Mà trong tay của hãn là Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch mà Kiệt Tắc Nhĩ lưu lại trước khi chết.

Nhưng người đã chết, bia mộ do ai dựng?

Rất nhiều chuyện như vậy, người đã chết, những việc rất đơn giản lại biến thành bí ẩn, mà bí ẩn này đang đợi đời sau phát hiện.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 28: Điều Kiện

Từ lúc Minh Nguyệt thảo nở hoa đến khi héo tàn đại khái là hai canh giờ, tuy có nhiều thứ mặc dù ngắn ngủi, nhưng vẻ đẹp của nó cũng khiến bất kì người nào không thể quên.

Vài năm sau, Minh Nguyệt thảo sẽ lại lớn lên, đến lúc đó nơi đây lại là mỹ cảnh, Thiên Nguyệt Triệt không khỏi mong đợi, nếu như khi đó, ở cùng phụ hoàng, cùng hưởng thụ giờ khắc này, thật là một việc hưng phấn cỡ nào.

Phụ hoàng...

Thiên Nguyệt Triệt lẩm bẩm nói nhỏ, hăn bắt đầu nhớ tới y, thật sự rất nhớ.

Đem quang hệ ma pháp cùng sức mạnh của Tinh Linh hoàng trong cơ thể vận chuyển lại như ban đầu, mái tóc dài hắc sắc lại khôi phục thủy phần sắc, chỉ cần như vậy là tốt rồi.

Rời khỏi rừng rậm trở lại khách điểm đã là sau giờ Ngọ, vừa vào khách điểm liền thấy nụ cười ân cần của chương quỹ, Thiên Nguyệt Triệt thật hoài nghi khéo miệng người này sẽ không rút gân sao?

“Cái kia... Công tử?” Chương quỹ gọi có chút dè dặt.

Cước bộ Thiên Nguyệt Triệt dừng lại, xoay người nhìn chương quỹ: “Chương quỹ có việc?”

“Không có... Có có có... .” Chương quỹ lắc đầu rồi lại gật đầu: “Thật ra không có chuyện gì, tiểu nhân đã phái người dẫn thuộc hạ của công tử tới rừng trúc, để tiểu nhị dẫn đường sẽ tiện lợi hơn.”

Ân.

Thiên Nguyệt Triệt cười không nói, tầm mắt thẳng tắp đặt trên người chương quỹ.

“Cái kia... .” Chương quỹ do dự mà có chút ấp a ấp úng: “Cái kia... Ta... Ta...”

Thiên Nguyệt Triệt biết ý nghĩ trong lòng chương quỹ: ” Bảo vệ đảo này thật tốt, bốn diện hạ sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra.”

A...

Chương quỹ có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng gật đầu: “Đúng rồi, mới vừa rồi những ngoại nhân bắt đầu náo loạn, nói phải rời khỏi chỗ này, nhưng thuyền kia?”

“Cùng ta có quan hệ gì đâu?” Thiên Nguyệt Triệt nghe, không khỏi cau mày, sau đó lên lầu.

Vừa tới cửa bị Thụy Miện gọi lại.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn thấy Thụy Miện, lại nhớ chuyện hồi sáng, vừa rồi đi tìm Minh Nguyệt thảo cũng quên mất chuyện Thụy Phi.

“Thiên Nguyệt công tử có thể nói chuyện một chút với ta về Tiểu Phi, được không?” Thụy Miện có chút khó xử hẳn, trên lý mà nói, Thiên Nguyệt Triệt không có lý do phải giúp đỡ bọn hắn, dù sao cũng chỉ là bình thủy tương phùng (>O

Những người nằm trên giường chờ chết kia là thân đệ đệ của hắn a.

Mới vừa rồi bọn họ đi xuống dưới lầu, thuyền kia không thể khởi hành, nói cách khác chờ thuyền mới hoàn thành không phải là ngày một, ngày hai, hơn nữa dùng thuyền nhỏ của ngư dân bắt cá, lại không thích hợp bệnh nặng của Tiểu Phi.

Huống chi Tiểu Phi không thể đợi được nhiều ngày như vậy .

“Đã nghĩ kỹ điều kiện trao đổi sao?” Thiên Nguyệt Triệt hỏi, cũng không phải là Thiên Nguyệt Triệt vô tình, nếu như chỉ là chuyện tiện tay, hẳn cũng không làm khó, nhưng chuyện của Thụy Phi không bình thường.

“Thỉnh Thiên Nguyệt công tử đến phòng nói chuyện.” Muốn nam nhân này cúi đầu như vậy thật sự là làm khó hắn.

Thiên Nguyệt Triệt đối với Thụy Miện sáng lãng cũng có mấy phần hảo cảm, cho nên cũng không gây khó dễ.

Trong phòng, Cách Lực Học nhìn thấy Thiên Nguyệt Triệt đi vào, ánh mắt lạnh đi, sau đó lại ảm đạm.

Thật đau thương a, khó trách người ta nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nhìn Cách Lực Học, Thiên Nguyệt Triệt liền sáng tỏ.

Vào phòng, tùy ý tìm một vị trí ngồi xuống, cũng không mở miệng trước, chỉ mỉm cười quét mắt nhìn bọn họ.

Cách Lực Học nắm chặt tay lại, sau đó buông ra, rồi lại nắm chặt.

Cuối cùng ánh mắt khóa lại trên người Thiên Nguyệt Triệt: “Công tử là tiểu hoàng tử mà hoàng đế bệ hạ của Mạn La đế quốc thương yêu nhất, có đồ vật gì công tử không có?”

Trong giọng nói ngội lạnh mơ hồ có một tia tức giận bị đè nén.

Về mặt này Thụy Miện cũng hiểu, bình thủy tương phù, nào có không công mà hưởng.

Đối với lời nói của Cách Lực Học, tính tình Thiên Nguyệt Triệt cũng thật tốt: “Nga? Đã như vậy người nói xem vật gì Mạn La đế quốc không có, mà người có, nhớ kỹ chỉ có ba lần, mà vật này có thể đủ để cho bốn điện hạ động tâm.”

“Người... Người làm khó người khác.” Thân ảnh Cách Lực Học mạnh mẽ đứng lên.

“Cách Lực Học.” Thụy Miện tăng giọng điệu, thiết là, không phải vừa mới thương lượng xong? Cái người này, chỉ cần chuyện liên quan đến Tiểu Phi liền rối loạn.

Hết lần này tới lần khác Thiên Nguyệt Triệt cứng mềm đều không ăn, mọi việc tùy vào tâm tình mà định.

Cách Lực Học cau mày, bất đắc dĩ hướng Thiên Nguyệt Triệt mở miệng: “Xin lỗi.”

“Không sao.” Mục mâu kim sắc không gợn sóng, nhưng nụ cười nhạt kia cũng đủ để khiến người nhìn thấy không khỏi run rẩy ba phần: “Đó là lý do bốn điện hạ luôn luôn không thích những người cho rằng mọi việc đều là hiển nhiên.”

Thiên Nguyệt Triệt thanh thoi nhả ra một câu như vậy, khiến sắc mặt Cách Lực Học càng khó coi thêm mấy phần, thân thể nho nhỏ từ trên ghế nhảy xuống, đi tới bên cửa sổ, Thiên Nguyệt Triệt luôn luôn thích đứng bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn trời.

Như vậy, người khác đều thấy Thiên Nguyệt Triệt luôn đặc biệt cô đơn, một màn này lại khiến Thụy Miện nhớ lại chuyện tối hôm qua.

Thân thể yếu ớt một mình đi dưới ánh trăng, tựa hồ bóng tối bao trùm lấy hẳn, nhưng ánh sáng lại luôn đi theo hẳn.

Nhìn theo phương hướng của Thiên Nguyệt Triệt, Thụy Miện cũng ngẩng đầu nhìn trời, khoảng trời bên kia phẳng phất có người hẳn quan tâm.

Thiên Nguyệt Triệt, chỉ là một hài tử năm tuổi, hơn nữa là hài tử nằm trong lòng đế vương, căn cứ vào lời nói của Cách Lực Học, hẳn là ba nghìn sủng ái vu một thân.

Nhưng tại sao, tại sao trong ánh mắt của hẳn mơ hồ lộ ra cô đơn.

“Có một số chuyện cần phải như vậy, hoặc là phải như vậy, người cho là bốn điện hạ quen biết với người, cho nên sẽ cứu Thụy Phi vô điều kiện, mà cái gọi là biết chỉ có một ngày. Nhưng người có từng nghĩ tới tại sao bốn điện phải cứu hẳn? Làm chuyện tốt sao, lý do rất buồn cười.

Hơn nữa, người có từng biết, nếu bốn điện hạ cứu Thụy Phi sẽ dùng phương pháp nào cứu hẳn, vậy đối với bốn điện hạ mà nói sẽ tổn hại như thế nào.

Không có nghĩ qua, phải không?”

Thiên Nguyệt Triệt xoay người, giương mắt nhìn Cách Lực Học: “Hôm nay, người nói cho bốn điện hạ, vì sao bốn điện hạ phải cứu hẳn?”

Chỉ an tĩnh tựa vào bên cửa sổ, nhưng lại làm cho người ta không dời được tầm mắt.

Phiêu nhiên, xuất trần, khí chất như thiên tiên không vương bụi trần.

“Ta... .” Cách Lực Học nói ra một chữ liền ghen nơi cổ họng, buổi nói chuyện này với Thiên Nguyệt Triệt nhất thời khiến lý trí của hẳn hồi phục.

Nếu như đôi thân phận?

Vậy, mình cũng không thích quản chuyện người khác, giống như Thiên Nguyệt Triệt nói.

Nhưng là? Hửn, thật là một hài tử năm tuổi sao?

Cách Lực Học hướng phía Thiên Nguyệt Triệt cúi xuống: “Hôm nay ta nghĩ không ra lý do, lý do để người cứu Tiểu Phi, ta biết chỉ dựa vào ta nói ta yêu hửn thật sự không đủ. Nam nhân cùng nam nhân, nói ra cũng có chút buồn cười, nhưng hửn là người ta nguyện dùng cả tính mạng để yêu.

Công tử nghe Cách Lực Học một lời: ta tạm thiếu công tử ba chuyện, chân trời góc biển, chỉ cần công tử phân phó, trong phạm vi năng lực của Cách Lực Học, nhất định làm được.”

Nga? Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi: “Bốn điện tin tưởng lời của người như thế nào?”

Cách Lực Học sớm biết như thế Thiên Nguyệt Triệt sẽ nói như vậy, từ trong lòng ngực lấy ra một khối lệnh bài: “Đây là Sắc Vi lệnh của Sắc Vi đế quốc, có nó giống như hoàng đế đích thân tới, mà có thể huy động 60 vạn nhân mã của Sắc Vi đế quốc, ta tạm thời đem lệnh bài đặt chỗ công tử.”

“Cách Lực Học.” Mở miệng chính là Thụy Miện: “Sắc Vi lệnh không phải trò đùa... .”

“Thụy Miện.” Cách Lực Học xoay người nhìn bạn tốt: “Tiểu Phi đối với ta mà nói là tất cả.”

Ngũ thái quang mang phát ra từ mắt Thiên Nguyệt Triệt, một trận gió thổi qua, Sắc Vi lệnh đã ở trong tay Thiên Nguyệt Triệt, hình dáng Sắc Vi hoa được khắc trên lệnh bài, đẹp không thể tả.

“Bốn điện hạ tạm thời nhận, tối nay, sáu giờ tối gọi bốn điện hạ, bây giờ bốn điện hạ muốn nghỉ ngơi.” Nói xong, bóng dáng đã biến mất.

Bên trong gian phòng lại là một trận trầm mặc.

“Sắc Vi lệnh là quốc quân lệnh của quốc gia ta.” Thụy Miện chỉ nói ngắn như vậy, trong đầu vẫn còn hồi tưởng đến lời Cách Lực Hộc vừa nói: ta biết chỉ dựa vào ta nói ta yêu hẳn thật sự không đủ. Nam nhân cùng nam nhân, nói ra cũng có chút buồn cười, nhưng hẳn là người ta nguyện dùng cả tính mạng để yêu. Nam nhân cùng nam nhân?

Cho tới nay, hẳn cũng biết người này đối với Tiểu Phi rất đặc biệt, chẳng qua là không ngờ tới...

Nam nhân cùng nam nhân?

Thật sự có thể không?

Không phải mình dùng ánh mắt khác thường nhìn bọn họ, chỉ là tự mình chưa từng nghĩ tới.

Bây giờ là bốn giờ chiều, nhóm người Đan Thành dùng năm hàng xe ngựa lôi kéo cây trúc về, chương quỹ cũng thật sự hiểu ý, nhanh chóng châm trà.

Một đồng trúc đặt trước khách điểm làm mọi người chú ý.

Thiên Nguyệt Triệt được Thánh Anh gọi rời giường, đi xuống lầu.

“Chủ tử, đủ chưa?” Đan Thành nhìn thấy Thiên Nguyệt Triệt xuống, nhanh chóng tiến lên hỏi.

Càng ngày càng nhiều người vây quanh bốn phía, Thiên Nguyệt Triệt ước chừng số lượng: “Đủ rồi, bây giờ ta vẽ phác thảo cho các người, chiếu

vào phác thảo đem những cây trúc này tạo thành thuyền buồm, sáng mai chúng ta đi.”

“Vâng.”

Những lời này của Thiên Nguyệt Triệt lọt vào tai những du khách khác, tất cả mọi người bắt đầu rối rít.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 29: Giải Phẫu

Trên đảo, ban đêm tối rất nhanh, bởi vì buổi tối phải cứu Thụy Phi cho nên Thiên Nguyệt cũng không ăn nhiều.

Biết tối nay Thiên Nguyệt Triệt có việc cần phải làm, Liệt Lạp Đặc cẩn thận chuẩn bị một tờ thực đơn, tránh cho Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy buồn nôn.

Lúc tiếng gõ cửa phòng Thụy Phi vang lên, tâm tình Cách Lực Học cùng Thụy Miện khẩn trương chưa từng có.

Thiên Nguyệt Triệt bước vào, Cách Lực Học cùng Thụy Miện đồng thời đứng lên.

“Dùng phương thức kích động như thế hoan nghênh bốn điện hạ sao?” Thiên Nguyệt Triệt bật cười, trêu chọc nhìn hai người, từ ánh mắt của hắn có thể thấy được tối nay tâm tình hắn rất tốt.

“Tâm tình của Thiên Nguyệt công tử không tệ, phải không?” Thụy Miện rảnh rỗi hỏi.

Thiên Nguyệt Triệt cũng không có ý định giấu diếm, rất phối hợp thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bọn hắn: “Sáng mai bốn điện hạ rời đi.”

“Sáng mai? Nhanh như vậy? Nhỏ như vậy không phải là... Chúng ta đây?” Cách Lực Học nhất thời luống cuống, hắn sợ Thiên Nguyệt Triệt đi, Tiểu Phi làm sao bây giờ?

Tâm tư của hãn hiển nhiên Thiên Nguyệt Triệt rõ ràng: “Hôm nay khắp thiên hạ này, nếu bốn điện hạ muốn một người sống, hãn tuyệt đối sẽ không chết, nhưng nếu bốn điện hạ muốn một người chết, thì chân trời góc biển, hãn cũng tuyệt đối không cách nào sống tạm.”

Dùng thanh âm ôn hòa như nói một chuyện không có quan hệ chút nào đến mình, nhưng lúc này, trong mắt người khác, Thiên Nguyệt Triệt đầy mỉa hoặc cùng cao ngạo, phảng phất mỗi nơi trên cơ thể hãn đều dụ hoặc người khác, song chỉ có thể bọng tưởng, ai cũng đừng hòng có được.

Khí chất nhu hòa mang theo lạnh lùng, tính cách có vẻ hiền hoà rồi lại lại xa cách ngàn dặm.

Giống như là vô tình, nhưng lại có tình.

Khuôn mặt non nớt lộ ra hơi thở hồn nhiên, lại yêu mỉa mê người.

Sau khi hài tử này lớn lên, khắp thiên hạ có ai bằng hãn.

“Các người đi ra ngoài đi, thời điểm bốn điện hạ mỗi không thích có người quấy rầy, Đàn Thành, người lưu lại làm trợ thủ của ta, Liệt La Đặc, lúc trước phân phó người mua thuốc mua, sao rồi?” Thiên Nguyệt Triệt lãnh tĩnh sai bảo.

“Bẩm chủ tử, đã mua.” Liệt La Đặc bưng lên một chén canh: “Thuộc hạ đã đem thuốc bỏ vào trong nước canh, thuộc hạ cũng thêm vào đó vài loại dược đặc biệt, có thể làm cho Thụy Phi hôn mê một ngày và không bị chảy máu.”

“Làm tốt.” Thiên Nguyệt Triệt khen ngợi: “Người hiểu rõ về dược liệu vượt qua tưởng tượng của ta.”

Trong lời nói của Thiên Nguyệt Triệt cũng không có bao nhiêu ý tứ, nhưng Liệt La Đặc nghe, có chút bận tâm, sợ Thiên Nguyệt Triệt hiểu lầm,

cho nên vội vàng giải thích: “Được cùng thực phẩm vốn là một nhà, dùng đúng dễ dàng chữa bệnh, dùng không tốt cũng có thể giết người vô hình, thuộc hạ nghiên cứu thực phẩm, hiển nhiên cũng học được nhiều.”

“Nga?” Đôi mắt sâu không thấy đáy của Thiên Nguyệt Triệt nhếch lên, nhìn chăm chú vào Liệt La Đặc: “Nếu trong thức ăn của bốn điện hạ, nhiều hơn một thứ, sợ là bốn điện hạ cũng không biết được.”

“Chủ tử... ?” Liệt La Đặc hoảng sợ, vội vàng quỳ một chân xuống.

Nụ cười mơ hồ trên khóe miệng Thiên Nguyệt Triệt từ từ tản ra, tiến lên một bước đỡ thân thể Liệt La Đặc dậy: “Sợ cái gì, ta nói giỡn thôi, nếu thật sự thành, đó cũng là bản lĩnh của người.”

Người tử mị như Liệt La Đặc lập tức buông lỏng, mấy ngày sống chung cũng giúp hắn hiểu rõ cá tính Thiên Nguyệt Triệt, chỉ cần Thiên Nguyệt Triệt tự xưng “Ta” trước mặt bọn họ, có nghĩa là sẽ không có chuyện gì phát sinh.

Nếu như hắn tự xưng là “Bốn điện hạ”, không khí cũng sẽ theo đó mà áp bách.

“Ta” xưng hô xấp xỉ bằng hữu là quyền lợi Thiên Nguyệt Triệt cho bọn hắn.

“Bọn ta cũng lưu lại.” Cách Lực Học cùng Thụy Miện trầm miệng một lời nói.

“Không được.” Thiên Nguyệt Triệt cự tuyệt, không muốn thừa lời, mắt thấy bọn họ còn muốn mở miệng, Thiên Nguyệt Triệt nhíu mày: “Bình thường, lúc trị liệu sư chữa bệnh cũng không thích người nhà hoặc là thân nhân, bằng hữu ở đây, các người biết vì sao không?”

Thấy hai người trầm mặc, Thiên Nguyệt Triệt tiếp tục mở miệng: “Nếu như lúc này kiểm trong tay bốn điện hạ hướng về phía cổ Thụy Phi, bốn điện hạ tin rằng các người sẽ không chút do dự xuất thủ ngăn cản bốn điện hạ.

Nhưng các người cũng biết một khi ngăn cản người bị thương lớn nhất chính là ai sao?

Chân chính chữa bệnh thì một khắc cũng không cho phép trì hoãn, mà bốn điện hạ giải phẫu chưa từng thất bại.

Cho nên chỉ có người không có tình cảm với Thụy Phi như Đàn Thành và Liệt La Đặc mới không phá cuộc giải phẫu của bốn điện hạ.

Vì vậy, các người đi ra ngoài.”

Đương nhiên lúc trên địa cầu không hề thất bại, bởi vì hãn học pháp y, tiếp xúc người chết, không có cái gọi là thành công cùng thất bại.

Nhưng chỉ có biết giáo sư của hãn biết, hãn đã chơi chán với người sống, mới chuyển hứng thú sang người chết.

Giải phẫu có chút phiền phức, dù sao nơi này không có thiết bị hiện đại, hơn nữa muốn sát trùng, phòng vi khuẩn cũng không có.

Tiểu nhị của khách điểm đưa đến một bàn gỗ dài 2 mễ (mét), cao 30 ly mễ (cm) như Thiên Nguyệt Triệt bảo, trên bàn gỗ phủ vải bông tuyết trắng, sau đó lại đưa đến một cái bàn nhỏ có độ cao tương tự, đem rượu trắng Thiên Nguyệt Triệt muốn đến, miếng bông đặt ở phía trên, tiếp theo cung kính thối lui.

Cách Lực Học và Thụy Miện được Thiên Nguyệt Triệt phân phó, cởi toàn bộ quần áo trên người Thụy Phi, nhất thời thân thể thương tích đầy mình hiện ra trước mắt mọi người.

Từng khối từng khối màu đen, có nhiều chỗ còn ngưng tụ, những nơi bị côn trùng cắn đã bắt đầu nhiễm trùng .

Trong mắt Cách Lực Học đầy vẻ không muốn cùng thống khổ, tầm mắt chăm chú nhìn chăm chăm Thụy Phi, thậm chí da mặt cũng bị phá.

Thế nào cũng không thể rời đi.

“Đi.” Mặc dù Thụy Miện cũng đau lòng, nhưng tình cảm so với Cách Lực Học tất nhiên là khác nhau.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn Cách Lực Học, suy tư trong chốc lát: “Thôi, người muốn ở lại thì ở lại, nhưng người phải khắc chế tốt hành vi của mình, nếu xảy ra vấn đề gì, hậu quả, bốn điện hạ không chịu trách nhiệm.”

“Thật sự? Có thể sao?” Trong mắt Cách Lực Học thoáng hiện mừng rỡ.

Thiên Nguyệt Triệt không nhìn y, quên đi, thấy buồn nôn cũng đừng trách hắn không nhắc nhở.

Cách Lực Học ở lại, hiển nhiên Thụy Miện cũng ở lại, nhưng Đàn lại bị Thiên Nguyệt Triệt yêu cầu rời đi, sợ Đàn len lén nhìn xem, Thiên Nguyệt Triệt để Thánh Anh coi chừng nàng.

[Thủy linh tử trong không gian, đem sức mạnh của các người tập hợp trên tay ta, khiến hai thước quanh thân ta được bao phủ], thủy kết giới triển khai, Thiên Nguyệt Triệt tạo một phòng giải phẫu an tĩnh.

Sở dĩ Thiên Nguyệt Triệt chọn buổi tối, là bởi vì buổi tối và sáng sớm giống nhau, là thời khắc thủy linh tử phong phú nhất, hơn nữa giải phẫu cho Thụy Phi cũng không phải chỉ cần mấy phút đồng hồ ngắn ngủn là có thể hoàn thành .

Không có băng tắm ở đây, nếu trong lúc triển khai thủy trong kết giới mà thủy linh tử thiếu hụt, như vậy vi khuẩn quanh thân sẽ thừa cơ mà vào.

Nói cách khác cho dù buổi chiều thủy linh tử rất phong phú, nhưng cũng có giới hạn, cho nên thời gian của hãn tự nhiên cũng có hạn .

“Hai người các người dùng rượu trắng đổ lên miếng bông xoa toàn thân Thụy Phi, nhớ kỹ, là toàn thân.” Thiên Nguyệt Triệt phân phó tiểu nhị lấy rượu trắng có độ cồn cao, ở đảo biệt lập này, thứ không thiếu nhất là rượu tinh khiết.

Mà Thiên Nguyệt Triệt là thiên tài của giới y học, là người của thế kỷ hai mươi mốt, uống qua rượu ngon không ít, cho nên bình thường trong rượu chiếm bao nhiêu cồn hãn chỉ cần thử một giọt liền biết.

Đáng tiếc, độ cồn trong rượu không đạt được tiêu chuẩn y học, chỉ có 55 %, nhưng ở đây đã là phi thường xa xỉ, cho nên Thiên Nguyệt Triệt cũng không làm khó.

Nếu như có thể đến 70% là tốt nhất , bởi vì rượu 70% dùng để trừ độc. quá độ cồn này sẽ tạo thành vòng bảo vệ, ngăn cản vi khuẩn xâm nhập cơ thể, đồng thời cũng ngăn cản việc giết chết vi khuẩn bên trong. Nhưng rượu có độ cồn quá thấp, mặc dù có thể giết chết, nhưng vi khuẩn bên ngoài cũng có thể tiến vào trong cơ thể.

Cho nên đúng 70% mới tốt.

Nhìn hai người đem rượu trắng lau toàn thân Thụy Phi, Thiên Nguyệt Triệt cũng chưa động thủ, hãn mở bao vải nhỏ màu đen, lấy ra ngân châm cùng tiểu đao.

Những ngân châm, tiểu đao tinh xảo có thể so với hiện đại, đó cũng là điều Thiên Nguyệt Triệt rất thỏa mãn.

Đem ngân châm cùng tiểu đao đốt trên ngọn lửa, cho đến khi rượu trắng được phủ lên toàn thân Thụy Phi, Thiên Nguyệt Triệt mới cầm lấy ngân châm cùng tiểu đao bị đốt nóng, nhúng vào rượu trắng.

Tê...

Thanh âm thanh thúy phát ra, hai người ngoài kết giới không dám nháy mắt một cái, rất sợ bỏ qua bất kỳ một động tác nào trong đó.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30: Động Thân

Sau đó khi bọn hắn thấy động tác kế tiếp của Thiên Nguyệt Triệt, tất cả đều tròn to hai mắt, chịu đựng muốn nổ tung.

Tiểu đao sắc bén cắt vào da tay Thụy Phi, cũng không phải là cắt, mà là một vết đao từ trên kéo xuống, sau đó Thiên Nguyệt Triệt giao đao cho Đàn Thành.

Mục mâu kim sắc lóe ra quang mang hưng phấn, đó là cảm giác đối với con mồi, Liệt La Đặc nhìn cảnh trước mắt len lén đổ mồ hôi lạnh.

May mà hai người ở ngoài kết giới không nhìn thấy.

Song kinh ngạc vẫn còn ở phía sau, Thiên Nguyệt Triệt ở trước mắt bao người, đem da không trọn vẹn trên cánh tay Thụy Phi xé xuống, cũng không phải là một khối mà là nguyên một cánh tay.

Phanh...

Cách Lực Học mạnh mẽ đứng lên, vì vậy mà đẩy ngã ghế phía dưới.

“Tĩnh táo.” Thụy Miện giữ tay bạn tốt, ý bảo hắn đừng vọng động, mà giờ khắc này hắn rốt cục cũng rõ ràng tại sao Thiên Nguyệt Triệt bắt bọn họ đi ra ngoài. Đây chỉ là bắt đầu, sợ rằng tàn nhẫn vẫn còn ở phía sau.

Kỳ quái chính là da tay bị lột nhưng không đổ máu.

Thời gian vô tình trôi qua rất nhanh, không chỉ Cách Lực Học, mà cả Thụy Miện cũng nắm thật chặt tay, gân xanh nổi lên có thể biểu hiện lúc

này bọn họ đang đè nén kích động trong lòng đến cỡ nào.

Toàn bộ da đều bị cắt, không biết có phải bọn họ nhạy cảm hay không, cảm thấy Thiên Nguyệt Triệt ở đối với thân thể Thụy Phi, giống như thấy được lẽ vật khó tìm.

Là bọn hắn đa tâm? Hai người không hện mà cùng nghĩ.

Liệt La Đặc lại đút mai vàng vào miệng Thiên Nguyệt Triệt, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn vốn hồng nhuận đã dần dần trở nên tái nhợt, lực đạo hạ thủ cũng không nhanh như vừa rồi.

Mồ hôi trên trán không ngừng toát ra.

Thân thể tiểu hài tử, quả nhiên không được, Thiên Nguyệt Triệt nghĩ thầm.

Mỗi một chỗ da thịt bị hư thối bị từng đao từng đao cắt lấy, theo sau da thịt non cũng mọc lên, mỗi một đao đặc biệt cẩn thận, dù sao nơi này không có thiết bị hiện đại.

Dược thảo là Thiên Nguyệt Triệt để cho chương quỹ chuẩn bị, sau đó thoa trên vết thương, đợi xử lý tốt, Thiên Nguyệt Triệt để cho Đàn Thành cùng Liệt La Đặc dùng rượu trắng lau toàn thân Thụy Phi một lần nữa, cuối cùng dùng băng gạc màu trắng băng bó toàn thân Thụy Phi.

Mồ hôi nhỏ giọt trên mặt đất, thân thể nho nhỏ rốt cục nhìn không được té xuống, Đàn Thành tức thời tiếp được thân thể Thiên Nguyệt Triệt, kết giới biến thành vô số giọt nước, tự nhiên tản ra.

Đợi Thiên Nguyệt Triệt tỉnh lại đã là hai canh giờ sau.

Ân...

Giọng nói tinh tế truyền đến, khiến những người canh giữ ở một bên lập tức khấn trương.

“Chủ tử.” Đàn tiến lên: “Chủ tử, có chỗ nào không thoải mái.”

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu: “Nước.” Cổ họng đau quá, không chỉ là đau, hơn nữa rất khô, thanh âm nói ra đặc biệt khàn khàn, nhưng thanh âm của hài đồng cho dù khàn khàn cũng mang theo một chút làm nũng khiến người thương tiếc sủng nịnh.

“Trà tối.” Liệt La Đặc đưa trà đã sớm chuẩn bị tốt lên, giao cho Đàn, Đàn một tay đỡ lưng Thiên Nguyệt Triệt, ôm nửa người trên của hắn, để cho hắn tựa vào trong ngực của mình, một tay cầm ly trà uy Thiên Nguyệt Triệt uống.

Thiên Nguyệt Triệt cũng mệt mỏi, an tâm tựa vào trong ngực Đàn, ngoan ngoãn uống trà, chẳng qua là uống không nhiều lắm, đủ để nhuận nhuận cổ họng: “Bây giờ là lúc nào ?”

Từ trong ngực Đàn giật giật, tìm một vị trí thoải mái, tự mình đắp chăn.

“Hồi chủ tử 12 giờ.”

12 giờ, Thiên Nguyệt Triệt suy nghĩ một chút, đợi thêm mấy giờ nữa là có thể rời đi.

“Cái kia... ?” Thụy Miện ở một bên góc có chút thật xin lỗi vì quấy rầy: “Tiểu Phi?”

Lúc này Thiên Nguyệt Triệt mới nhớ tới, lúc này thể lực chống đỡ hết nổi nên té xỉu : “Bây giờ như thế nào?” Dù sao mình cầm Sắc Vi lệnh của người ta, nếu xảy ra chuyện không may thật đúng là nói không được.

“Từ sau khi Thiên Nguyệt công tử mê man, ta cùng Cách Lực Học cũng liên tục không dám di động Tiểu Phi, cho nên... .” Thụy Miện có chút đỏ mặt hiềm thấy, chòm râu trên mặt đã sửa sang lại, nét mặt tuần lãng nhìn ra là một người phi thường sáng khoái.

Phi... tiếng cười thanh thúy của Thiên Nguyệt Triệt truyền ra, tiếng cười hồn nhiên như thế, khiến Thụy Miện có chút bất ngờ, trong khoảng thời gian ngắn lại càng không biết nên phản ứng như thế nào.

Từ lúc đó đến giờ liên tục để Thụy Phi nằm đó, muốn hãm chết rét sao? Phải biết rằng nhiệt độ trên đảo so với trên đất liền thấp hơn rất nhiều a, khó có thể tưởng tượng hai người này cũng sẽ phạm sai lầm hồ đồ như thế.

“Không có chuyện gì, đưa lên trên giường đi, sáng mai ta cho các người một danh sách, các người dựa theo phương pháp trong danh sách mà tỉ mỉ chăm sóc hãm, hai năm hãm sẽ khôi phục, bất quá trong hai năm này sợ là hãm phải ở một chỗ.” Nếu cử động, không chừng sẽ hoại tử.

Thụy Phi là một người ngang, muốn hãm sống ở đây cũng thật khó.

Không ngờ Thụy Miện lại đồng ý: “Như vậy cũng tốt, hãm trở về với cái dạng này, sợ là phiền toái lớn, ở chỗ này tu dưỡng cũng tránh lời ra tiếng vào, sáng mai, công tử sẽ lên đường sao?”

Sớm biết bọn họ đã chuẩn bị thuyền rời khỏi, chỉ là lúc này có chút không nỡ, như thế trở nên không được tự nhiên, không giống mình trước đây.

“Ân, sáng mai rời đi.” Thiên Nguyệt Triệt dứt khoát nói.

Hai người nhất thời không nói gì, không khí có chút khó hiểu: “VẬY... VẬY....” Thụy Miện ấp a ấp úng muốn nói cái gì đó, nhưng lại không biết phải mở miệng từ đâu.

Đối mặt với một hài tử năm tuổi, tựa hồ nói gì cũng có chút không thích hợp.

Thiên Nguyệt Triệt miễn cưỡng nhìn bộ dạng luống cuống của Thụy Miện, ngẫm hiểu, liền có chút kinh ngạc, hẳn không cho là thân thể hài tử năm tuổi có hấp dẫn chỗ nào, chỉ là trong mắt Thụy Miện tựa hồ mông lung, lại có chút rõ ràng, tựa như tình yêu thời kỳ nảy mầm.

Hắn không phải là một người không hiểu gì, ánh mắt đó, hẳn biết là có ý gì, chẳng qua là bằng thân thể hắn bây giờ, nghĩ đến, có chút không thể tưởng tượng nổi.

“Bây giờ người nên đi xử lý chuyện của Thụy Phi, không phải sao? Nếu vẫn để hắn nằm như vậy nữa, sợ là xoay chuyển trời đất cũng khó cứu hắn bị đông cứng mà chết.” Hài hước lại có chút nghiêm túc, ngây thơ rồi giống như thành thực, rồi lại làm cho người ta tin cậy.

Thụy Miện giống như chạy trốn, rời đi.

“Chủ tử, hẳn... .” Đàn do dự một chút, có câu nói người ngoài cuộc tình táo kẻ trong cuộc u mê, Thụy Miện đối với điện hạ, thích tới mức độ nào, ngoại nhân bọn họ cũng cảm giác được.

“Ân?” Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, nheo mắt nhìn Đàn.

Đàn cả kinh: “Không có, nô tỳ nhiều chuyện.” Mặc dù là nét mặt nhàn nhạt, nhưng nàng rất thấy rõ ràng trong mắt chủ tử là sự cảnh cáo, sao nàng lại hồ đồ như vậy? Nên giống như Đàn Thành, không để ý đến chuyện bên ngoài, chuyện của chủ tử chưa đến phiên nàng hỏi.

“Các người đi nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai rời khỏi đảo.”

Nhưng thật ra là hắn nhớ phụ hoàng, mới vừa rời ngồi trong ngực Đàn, lúc nghỉ ngơi cũng nhớ tới, cái ôm của nam nhân kia ấm áp hơn bất kỳ ai,

trong lòng phảng phất bị cái gì đó đè nặng, không muốn để loại cảm giác này hiện ra ngoài.

Phụ hoàng.

Nhắm mắt lại còn có thể cảm giác được ánh mắt ôn nhu của nam nhân, tâm cũng theo đó say mê.

Rạng sáng, 4 giờ, Thiên Nguyệt Triệt không ngủ được, nghĩ đến Thiên Nguyệt Thần, rời giường, mở cửa sổ để gió mát thổi vào, cũng rửa sạch tâm tình của mình.

Cảm giác được mấy đạo hơi thở quen thuộc, Thiên Nguyệt Triệt không cần quay đầu lại cũng biết người tới: “Sao lại không ngủ?”

“Vừa nghĩ tới lúc này có thể rời đi, trong lòng cũng có chút nôn nóng.” Đàn đã đem bao y phục mang trên người, cũng may đồ không nhiều, chỉ là một số đồ dùng của nữ nhi.

Nhưng đồ của Liệt La Đặc làm cho Thiên Nguyệt Triệt bất ngờ: “Người đem những thứ này, ly trà mang theo làm gì?” Người ta muốn mang đồ cũng mang đồ đáng giá, thế nhưng hãn mang theo đồ rất nặng.

“Chủ tử không biết, những đồ này rất đặc biệt, cách chế tạo không giống nhau, niên đại khôn giống nhau, đối với thuộc hạ những đồ này đều là bảo bối.” Liệt La Đặc nghĩ gì nói vậy.

Thiên Nguyệt Triệt cười nhạt, không tiếp tục mở miệng, dù sao mỗi người có sở thích không giống nhau.

“Đúng rồi Đàn Thành, đem những đồ này giao cho bọn người Thụy Miện, nếu tất cả mọi người đều đã tỉnh, vậy thì lên đường, bọn ta đi trước chờ bên bờ biển.”

“Vâng.”

Sau đó đoàn người Thiên Nguyệt Triệt đến bên bờ mới phát hiện chuyện cũng không phải như bọn họ nghĩ, những du dân trên thuyền kia đều vây quanh ở bên bờ, nhìn thấy nhóm người Thiên Nguyệt Triệt, tất cả mọi người vốn ỉu xiu đều rồi rít ngắn ở bên bờ.

Làm cái gì vậy? Thiên Nguyệt Triệt khẽ cau mày, tầm mắt liếc qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người thân vương Khắc Lý Hi quốc.

Bị ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt nhìn chăm chú, thân vương Khắc Lý Hi quốc có chút khó xử, đi ra từ trong đám người: “Công tử, không nên hiểu lầm, đây là...” thân vương Khắc Lý Hi quốc muốn giải thích, lại bị Thiên Nguyệt Triệt ngăn trở.

“Nếu các người không động đến thuyền buôn của bốn điện hạ, bốn điện hạ biết ý tứ trong mắt các người, đợi sau khi bốn điện hạ rời khỏi, sẽ thông tri Khắc Lý Hi quốc đưa thuyền lớn tới chỗ này đón mọi người.”

Lời nói Thiên Nguyệt Triệt chính là suy nghĩ trong lòng mọi người.

“Bọn ta dựa vào cái gì để tin người?” Trong đám người có người lao ra, quang mang đêm đó hắc cũng thấy, nhưng hắc vẫn là có chút không yên lòng, vạn nhất hài này đi...

Thiên Nguyệt Triệt không vì lời nói của nam tử kia mà tức giận, chỉ dùng ánh mắt đánh giá khóa trên người nam tử hồi lâu, theo sau lắc đầu cười: “Vậy người cho rằng bốn điện hạ đem này thuyền buôn cho các người, các người có thể đi ?” Cũng không cố ý khinh thường mọi người, chỉ vạch trần sự thật.

Thiên Nguyệt Triệt đi tới bên người nam tử, dừng lại trước người kia hai thước: “Từ Mạn La đế quốc đi theo bốn điện hạ đến tận đây, chẳng lẽ còn không đủ để người tin tưởng thân phận bốn điện hạ sao?”

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 31: Quái Sự

Nghe được lời nói của Thiên Nguyệt Triệt, bóng dáng nam tử đi lui về phía sau mấy bước, ngón tay có chút run rẩy chỉ vào Thiên Nguyệt Triệt: “Người... Người... .”

“Làm sao bốn điện hạ biết được, phải không?” Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi: “Vậy người cho là trong nhóm người của bốn điện hạ, chỉ có mình bốn điện hạ biết? Ngốc tử, cả đầu bếp của bốn điện hạ cũng biết.” Thiên Nguyệt Triệt giống như cố ý kích thích người nọ, bất quá hẳn nói thật, ngày ấy bọn họ vào khách điểm, Liệt La Đặc đã nói có người theo dõi bọn họ.

“Ta... Ta không rõ người đang nói cái gì?” Nam tử phủ nhận, nhưng thanh âm ập a ập ứng đã bán đứng hẳn.

“Thật sao? Đã như vậy bốn điện hạ cũng nói rõ, chủ tử của người không dạy cho người lễ nghi cung đình, thân phận chủ tớ sao? Đã biết bốn điện hạ là lục hoàng tử của Mạn La đế quốc, thấy bốn điện hạ còn không hành lễ?” Lời nói xoay chuyển, thanh âm dịu dàng vừa rồi nhất thời trở nên trong trẻo lạnh lùng: “Hay là chờ bốn điện hạ đem thi thể của người mang về cho chủ tử của người xem, bốn điện hạ ngấm lại, chủ tử của người là Thiên Nguyệt Thiên Kỳ hay là Thiên Nguyệt Thiên Hâm? Đúng rồi, thật ra cái người nên lo lắng chính là sau khi người chết có chỗ để an táng hay không.”

Cái gì? Lời nói của Thiên Nguyệt Triệt làm cho mọi người trừ thân vương Khắc Lý Hi quốc chấn động, tiểu hài tử này, tiểu hài tử trong sáng giống như tinh linh này cư nhiên là lục điện hạ Mạn La đế vương, danh dương thiên hạ, Thiên Nguyệt Triệt?

Trong mắt bọn họ, hy vọng không ngừng lóe lên, con người chính là như vậy, bất kể người là đại nhân (người lớn) hay là hài tử, có đôi khi thân phận thường làm cho người ta hy vọng.

Nam tử không khỏi run rẩy toàn thân, hướng phía Thiên Nguyệt Triệt quỳ xuống: “Tham kiến lục điện hạ.”

Hừ, Thiên Nguyệt Triệt cười lạnh: “Trở về nói cho chủ tử người, bốn điện hạ không thích bị người khác theo dõi, món nợ này chờ bốn điện hạ hồi cung tính tiếp.” Sau đó thân thể chuyển hướng mọi người: “Nếu như các vị hy vọng rời khỏi đây sớm một chút, thì bây giờ tránh ra cho bốn điện hạ.”

Mặc dù thanh âm non nớt, ngọt ngào như vậy, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác uy nghiêm không thể kháng cự.

Thiên Nguyệt Triệt bình thân vung tay trái về phía mặt nước, quang mang hắc sắc kéo thủy linh tử lưu động, nhất thời cuộn sóng vạn trượng dựng lên thành Thủy cầu, thuyền trúc bên bờ bị đẩy ra xa mười thước: “Chúng ta đi thôi.”

Thanh âm bình thân nhả ra, không nhìn mọi người một bên đã kinh ngạc đến ngây người, Thiên Nguyệt Triệt là người đầu tiên đi trên Thủy cầu, nổi thẳng tới thuyền trúc, nhóm người Đan Thành vội vàng đuổi theo, ngay sau đó Thủy cầu từ từ ngăn chặn bên bờ cho đến khi Thiên Nguyệt Triệt lên thuyền, biến mất.

Nếu không phải trên mặt biển còn có ba quang đang rung động, một màn vừa rồi phảng phất là kính hoa thủy nguyệt (>O

“Người không đi tiễn bọn họ sao? Đi lần này không biết bao giờ mới gặp lại.” Cách Lực Học nhìn Thụy Miện đứng bên giường, hẳn vốn là người thông minh, hẳn nhìn ra cảm xúc trong mắt Thụy Miện.

“Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, huống chi hẳn là hoàng tử Mạn La đế quốc, tương lai... Tương lai nói không chừng chính là thái tử... .” Sau đó, Thụy Miện không nói tiếp, nhưng hai người đều ngẫm hiểu lẫn nhau.

Mặt trời dần dần lên cao, trên biển lớn mênh mông có một thuyền trúc biệt đi tới, thuyền rất lớn, bốn phía vây bằng trúc, trên mặt trúc dựng một trúc ốc, trong trúc ốc có một cái giường.

Nếu như không phải ở trên mặt biển, chỗ này nghiêm nhiên là chỗ nghỉ của nhà nông.

“Chủ tử thiết kế luôn đặc biệt như vậy.” Đàn đứng ở ngoài trúc ốc cảm thán.

Đàn Thành vẫn trầm mặc ít nói, nhưng cặp mắt kia không hề giống người chết như lúc trước, đáng giá nhất để Thiên Nguyệt Triệt hưng phấn chính là băng tằm say giấc mấy ngày rốt cục đã thức tỉnh, mà lúc này Thiên Nguyệt Triệt tận dụng mọi vật, cho nên băng tằm đáng thương ngồi ở phía sau trúc ốc lái thuyền buồm. (>O

Bởi vì băng tằm vận dụng ma pháp, mà bản thân thuyền trúc lại nhẹ, cho nên lộ trình vốn là ba ngày rút ngắn còn hai ngày đã tới đảo Khắc Lý Hi.

Ngày thứ nhất tới bọn họ tìm khách điểm nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai Thiên Nguyệt Triệt để Liệt La Đặc cùng Đàn đến hoàng cung Khắc Lý Hi quốc, mà hẳn và Đàn Thành đi Ma huyền sâm lâm.

Ma huyền sâm lâm ở phía đông Khắc Lý Hi quốc, cho nên bọn họ hướng dân thành thuê một chiếc xe ngựa, xe ngựa chạy một ngày đường, tới biên cảnh Ma huyền sâm lâm đã là buổi tối, nhìn sắc trời cũng muộn, Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy buổi tối lên đường có nhiều bất tiện.

“Khách nhân muốn đi Ma huyền sâm lâm? Nơi đó đều là ma thú, rất nguy hiểm.” Phụ nhân nghe được ý định của bọn họ, có chút giật mình.

“Nga?” Thiên Nguyệt Triệt nghe, hỏi ngược lại: “Nó như thế nào?”

Phụ nhân kinh ngạc, Thiên Nguyệt Triệt nhỏ như vậy mà không biết sợ, nhưng Thiên Nguyệt Triệt muốn nghe nàng cũng nguyện ý nói: “Ta nghĩ khách nhân không biết, đi qua ngọn núi này cũng không phải là Ma huyền sâm lâm.”

“Ý của người là bọn ta đi lầm đường sao?” Thiên Nguyệt Triệt giật mình, không phải nói đi dọc theo phía Đông sẽ đến Ma huyền sâm lâm sao? Bọn họ đã chạy một ngày đường a.

“Không cần lo lắng, các người không đi nhầm đường.” Phụ nhân thành thực nói: “Qua ngọn núi này còn có một hồ nước, mà Ma huyền sâm lâm chính là ở trung tâm hồ nước này, nghe nói ước chừng 300 năm trước, buổi tối một ngày nào đó, từ trên trời rơi xuống một vật, mà vật kia lại rơi đúng vào trong hồ, nước hồ liền biến thành màu đỏ.”

” Kỳ dị như vậy?” Thiên Nguyệt Triệt tò mò, nhưng 300 năm trước? Tại sao lại là 300 năm trước, cũng không phải là hẳn chú ý đến con số 300, mà là thật sự không chú ý cũng không được, bởi vì mọi chuyện cần thiết đều tập trung vào 300 năm trước, Tinh Linh hoàng, Âm Dạ chi vương, thánh linh châu, hết thảy đều nói cho Thiên Nguyệt Triệt cái này không đơn giản là trùng hợp.

“Nói như thế nào đây? Kỳ quái còn không chỉ là những thứ này, nếu đụng phải nước hồ con người còn có thể bị tê liệt, thật giống như có cảm giác bị nóng, nhưng cũng có người có cảm giác giống như bị đóng băng, tất cả mọi người nói đó là do ma thú vô cùng lợi hại đang tác quái.”

” Ma thú vô cùng lợi hại?” Thiên Nguyệt Triệt và Đàn Thành hai mặt nhìn nhau.

“Ân, ma thú vô cùng lợi hại, từ đó về sau không còn có người dám đến Ma huyền sâm lâm, cũng không có ai dám vào cái hồ kia, nhưng người hiếu kỳ cũng không ít, cũng có người muốn đi xem đây là ma thú lợi hại như thế nào, nhưng đáng tiếc a... .” Phụ nhân lắc đầu.

“Đáng tiếc cái gì?”

“Mấy người tò mò cuối cùng được cứu ra trong tình trạng nửa sống nửa chết, ánh mắt trống rỗng, trong miệng lẩm bẩm tự nói, lại nghe không ra cái gì.”

Nghe phụ nhân nói, Thiên Nguyệt Triệt cúi đầu trầm tư, Đàn Thành hỏi: “Chủ tử, có thể là ngũ hành thú hay không?”

Thật ra Thiên Nguyệt Triệt cũng có ý nghĩ này, từ tình huống đột biến của Hỏa và Thủy, hắc ma thú này nắm trogn tay Thủy nguyên tố và Hỏa nguyên tố, thiên hạ này, ngoại trừ ngũ hành thú thì còn ma thú nào?

Ngày thứ hai, trời vừa sáng, Thiên Nguyệt Triệt cùng Đàn Thành liền cáo biệt phụ nhân.

Đường núi rất tốt, ít nhất xe ngựa chạy rất dễ dàng, cái này hẳn là do công lao của những đám người hiếu kỳ lui tới.

“Chủ tử, nơi này hẳn là hồ do người nọ nói.” Đàn Thành cùng Thiên Nguyệt Triệt đứng ở bên hồ, nhìn trong hồ, sương khói có chút mờ lung, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể thấy trong sương mù kia là rừng cây bách lục.

Thiên Nguyệt Triệt ngồi chồm hổm xuống, tay vươn vào trong nước quơ quơ.

“Chủ tử.” Đàn Thành lo lắng hô.

Ai ngờ Thiên Nguyệt Triệt không hề xảy ra: chuyện gì “Lời đồn đãi cũng chưa hẳn là thật, người thấy bốn điện hạ có việc gì đâu.” Nước mát lạnh, không hề có cảm giác nóng hay lạnh thấu xương như lời đồn.

Nhưng Thiên Nguyệt Triệt không cẩn thận làm bột nước trong tay nhỏ giọt lên tay Đàn Thành, khói khí nóng hồi đột nhiên toát ra, vốn là mu bàn tay hoàn hảo nay lại bị đốt sưng phồng lên.

Đây là?

Hai người đều bị một màn này làm ngây ngẩn cả người: “Đau không?” Thật lâu Thiên Nguyệt Triệt mới nói được, Đàn Thành lắc đầu, nhưng sự quan tâm trong mắt Thiên Nguyệt Triệt làm cho hắn rất cảm động.

“Đây là sao?” Thiên Nguyệt Triệt không giải thích được nghi ngờ, chẳng lẽ vật này vô hại đối với mình?

“Người tạm thời canh giữ ở bên bờ, ta đi lên xem.” Nói xong Thiên Nguyệt Triệt lên thuyền nhỏ trên mặt hồ, để Thánh Anh từ trong chiếc nhẫn đi ra giúp hắn chèo thuyền.

Đàn Thành gật đầu, chỉ có thể ở một bên đợi.

Thuyền nhỏ theo lưu thủy mà đi, lúc trước ở bên bờ chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy rừng rậm, đến nay vào trong hồ mới phát hiện rừng rậm này cách bờ rất dài, mà ngăn trở trước mắt là một toà sơn giả.

Nham thạch chảy vào khe, nhiệt độ bên trong so với bên ngoài cũng lạnh hơn mấy phần: “Đến bên kia, bọn ta lên bờ.”

Nham thạch trong khe lại có ở hai bên bờ, Thiên Nguyệt Triệt cùng Thánh Anh lên bờ, dọc theo bên đường đi về phía trước, mới vừa rồi, ở bên ngoài không phát hiện, mà lúc này vào bên trong lại phát hiện rất lớn.

“Nơi này giống như thiên ngoại phi tiên.” Thánh Anh mở miệng: “Nếu có người sống cũng chẳng có gì lạ.”

“Thiên hạ rộng lớn, chuyện gì là lạ vốn không có định nghĩa, đối với người khác xem ra bản thân Thiên Nguyệt Triệt cũng là một chữ lạ, mà trong mắt của ta những thứ này chẳng có gì lạ, ngược lại, mấy ngày qua thấy những điều chưa hề thấy, cổ kim có nói, chuyện đều vì cách nhìn của người xem mà định ra.” Thiên Nguyệt Triệt cũng hiếm khi nhàn rỗi cùng Thánh Anh trêu chọc vài câu, bọn họ đã đi qua Địa cầu, cảm thụ nơi đó, kiến thức tự nhiên khác thường nhân, mà đối với bản thân Thiên Nguyệt Triệt và Thánh Anh, những chuyện này là bình thường.

Bây giờ, Địa cầu chỉ là nơi Thiên Nguyệt Triệt đã từng đi qua, mà không phải là nơi hấn xuất phát.

“Chủ tử, mau nhìn, đây là vật gì?”

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 32: Ngũ Hành Thú

Hai người đi tới khe nham thạch, phát hiện bên trong có một đầm nước, mà trên tảng đá trong đầm có một vỏ sò lớn mở rộng, trong vỏ sò đều là bùn đất, trong đất bùn có một mầm cây non, đây là chồi thực vật nào?

Thiên Nguyệt Triệt tự nhận là nghiên cứu thế giới động thực vật rất kĩ càng, cho nên trước tiên hẳn biết đó là loại tương tự như chồi khoai lang, khoai tây.

Song vẫn chỉ là chồi, củ vẫn chôn dưới mặt đất? Cho nên cần nghiệm chứng.

Sau một khắc Thiên Nguyệt Triệt chuẩn bị tiến lên, lại bị Thánh Anh ngăn cản: “Thánh Anh có thể làm thay, chủ nhân ở một bên nghỉ ngơi là được.” Vốn không phải là đại sự gì, Thiên Nguyệt Triệt cũng không ngăn cản.

Thánh Anh nhẹ nhàng nhảy lên phiến đá quanh vỏ sò, vươn tay, lúc sắp chạm tới chồi kia, bị ngũ thải quang mang vây nhiều quanh thân chồi ngăn cản.

“Thế nào?” Thiên Nguyệt Triệt tiến lên, quan tâm: “Bị thương không?”

Thánh Anh lắc đầu, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần đỏ bừng, khó có cơ hội giúp chủ nhân lại thành như vậy, thật là có chút thẹn thùng.

Nhưng Thiên Nguyệt Triệt lại sáng lãng phá lên cười: “Người a, nếu thế nhân không biết người, còn tưởng rằng người chỉ là tiểu cô nương mười

tám mươi chín tuổi, thế giới to lớn cũng không có một chữ tuyệt đối, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Ta cũng không biết kiếp trước của ta là người như thế nào, nhưng Thánh Anh, thế giới của người rất lớn, không nên chỉ ở xung quanh ta.”

“Chủ nhân?” Thánh Anh sợ hãi kêu, không rõ ý tứ của Thiên Nguyệt Triệt.

“Chờ sau khi trở về nước, ta thỉnh năm lão đầu kia nghĩ biện pháp, trả lại thân thể cho người, để cho người luôn ở trong cây hoa anh đào tu dưỡng cũng không phải là biện pháp, Thánh Anh, những năm gần đây, ủy khuất người.” Thật là một cô nương ngu ngốc, bộ dạng khôn khéo tinh táo, rồi lại chấp nhất khả ái, Tinh Linh hoàng a Tinh Linh hoàng, rốt cuộc người thiếu bao nhiêu tình, cả đời này không phải muốn ta nhất nhất thay người bồi thường chứ?

“Chủ nhân, Thánh Anh như vậy đã rất tốt, chủ nhân không cần vì Thánh Anh mà thiếu nợ người khác, có thể canh giữ bên người chủ nhân như vậy là phúc khí của Thánh Anh, hơn nữa, mặc dù tuổi thọ của Tinh Linh rất dài, nhưng rốt cuộc cũng có hạn, không biết Thánh Anh còn có thể ở bên chủ nhân làm bạn bao lâu.” Từ nhỏ đến lớn, trong thế giới của nàng chỉ có Tinh Linh hoàng, nam nhân kia như ca ca của nàng, như phụ thân của nàng, cũng là người nàng ái mộ, phần tình cảm này rất phức tạp.

“Tạm thời đừng nói những việc này, vật kia có thể phát ra quang mang đại biểu cho ma lực ngũ hành nguyên tố, như vậy không thể nghi ngờ nó là ngũ hành thú, chỉ là chúng ta vẫn cho rằng ngũ hành thú là ma thú, nhưng không ngờ tới nó không phải là động vật.” Thiên Nguyệt Triệt tràn đầy hứng thú tiến lên.

Đoản kiếm nửa trắng nửa đen từ bên hông Thiên Nguyệt Triệt bay ra, trong nháy mắt trở nên to lớn, mở đường dọc theo mặt đất đến vỏ sò cho Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Triệt đi từng bước trên thân kiếm tới bên

cạnh vỏ sò, nhưng đột nhiên phát hiện ảnh ngược trong hồ nước là bầu trời bao la, ngẩng đầu hóa ra là bầu trời xanh lam trong sáng.

Nguyên lai khe nham thạch này không hề phong bế, vươn tay, không hề gây chồi non, chỉ nhẹ nhàng vỗ về, nhưng ai biết kỳ tích lại phát sinh vào giờ khắc này, sau khi chồi phát ra ngũ thái quang mang, từ trong đất bùn bay vọt lên, xuất hiện trước mắt Thiên Nguyệt Triệt là một trái cây rất bình thường, lớn bằng bàn tay trưởng thành, hình dáng như người, tựa hồ giống với hồ lô.

Đây là quả hình người?

Thiên Nguyệt Triệt tự nhận chưa từng nhìn thấy loại quả này, song kỳ quái còn chưa hết, trên đầu lớn của quả hình người kia có mắt, có miệng, sau lưng còn có đôi cánh trong suốt, cặp mắt trong suốt chớp chớp, hưng phấn nhìn Thiên Nguyệt Triệt, sau đó chạy vọt tới trên tay Thiên Nguyệt Triệt, hướng hắn cười hì hì.

Thiên Nguyệt Triệt đi tới mặt đất bằng phẳng hỏi Thánh Anh: “Vật này là ngũ hành thú?”

Thánh Anh lắc đầu: “Mặc dù Thánh Anh liên tục đi theo bên cạnh chủ nhân, nhưng chưa từng thấy ngũ hành thú?”

Cái gì? Lần này đến phiên Thiên Nguyệt Triệt u mê, ngay cả Thánh Anh cũng chưa từng thấy qua ngũ hành thú, vậy Tinh Linh hoàng đã làm gì?

Nhìn nhìn lại quả hình người cười hì hì trên tay mình, Thiên Nguyệt Triệt quyết định thử nhìn một chút: “Người nghe hiểu lời của ta sao?”

Đôi mắt nhỏ có chút lâng lâng nhìn Thiên Nguyệt Triệt, sau đó cười ngu ngốc, nhưng cũng may là quả hình người đã gật đầu.

“Tên của người là ngũ hành thú sao?” Lần đầu tiên trong đời thử cùng một thực vật thành tinh nói chuyện với nhau, Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy nhất định là cuộc đời của mình sẽ được sách sử ghi chép một cách vẻ vang nhất.

Ân ân. Ngũ hành thú gật đầu, vẫn không quên ngáp một cái, ngay lúc Thiên Nguyệt Triệt định hỏi, ngũ hành thú nhắm mắt lại, miệng, cánh cũng biến mất, thành một quả hình người bình thường cuốn lại trong lòng bàn tay Thiên Nguyệt Triệt.

Đây là tình huống gì? Hai chủ tớ nhân diện nhau sao.

Cuối cùng Thiên Nguyệt Triệt lấy một số bùn đất trong vỏ sò lúc trước bỏ vào túi thơm, sau đó đem quả người hình vùi vào trong đất bùn, giặt bên hông của mình, hai người rời khỏi khe đá.

Sau đó cùng Đàn Thành trở lại đô thành Khắc Lý Hi quốc gặp Đàn và Liệt La Đặc.

“Chủ tử.” Thấy Thiên Nguyệt Triệt bình an trở về, Đàn kích động tiến lên, nếu qua một ngày nữa Thiên Nguyệt Triệt còn không trở về, nàng tính toán cùng Liệt La Đặc đi tìm bọn họ .

“Để các người lo lắng, tối nay nghỉ ngơi một đêm ở chỗ này, đồ dùng đem theo cũng chuẩn bị cho tốt, sáng mai lên đường đi Anh Túc đế quốc.” Nếu không đi sợ là khiến phụ hoàng sốt ruột chờ.

Xe ngựa Hoa lệ dừng lại trước hoàng thành Anh Túc đế quốc.

“Chuyện gì?” Bên trong xe ngựa truyền đến thanh âm trầm thấp của nam nhân, lạnh lùng lại làm cho người khác lưu luyến không dứt.

Nặc Kiệt đứng dậy đi tới trước cửa xe ngựa: “Bẩm chủ nhân, thị giả của Anh Túc đế quốc đứng đợi ở phía trước.” Khuôn mặt mập mờ khôi phục khôn khéo như trước, Nặc Kiệt cung kính nói.

Xe ngựa có một cái giường lớn như vậy, cho nên không cần hoài nghi, lúc này nam nhân bên trong xe ngựa đang nằm nhắm mắt dưỡng thần.

Rốt cục đến Anh Túc đế quốc, thân thể Thiên Nguyệt Thần vẫn tựa trên giường như cũ, đến Anh Túc đế quốc cũng không phải là chuyện đáng giá ăn mừng, vui vẻ nhất chính là hẳn sắp được gặp bảo bối.

“Trực tiếp đi hành cung, trăm mệt, muốn nghỉ ngơi.”

Hành cung Mạn La đế quốc là nơi hẻo lánh nhất trong hoàng cung.

Trên lầu cao là một khuôn mặt anh tuấn, nam nhân thân hình cao lớn tựa ở một bên, trường bào đỏ rực để lộ ra lồng ngực tinh trắng, ánh mắt sắc bén như điều hâu chăm chú nhìn chăm chăm Thiên Nguyệt Thần đi vào hành cung, trong ánh mắt lóe ra sự hứng thú đối với con mồi. Chẳng qua, nam nhân bên cạnh hẳn lên tiếng thở dài khiến hẳn nhin không được mà trêu chọc: “Thế nào? Không nhìn thấy tiểu tử người nhớ mãi không quên, có chút thất vọng?”

“Bệ hạ thánh minh, đó cũng không phải là tiểu tử bình thường, chỉ cần một ngày Mạn La đế quốc còn có sự tồn tại của hẳn, thiên hạ này sẽ không ở trong tay chúng ta.” Một màn kia trong hoàng cung Mạn La đế quốc làm hẳn vĩnh viễn không quên được, không là bởi vì hẳn thua hài tử kia, mà là hài tử mi phi sắc vũ (mặt mày hơn hở) kia tràn đầy tự tin.

Hồng y nam nhân chính là hoàng đế Anh Túc đế quốc —— Da La Phất Lạp.

“Thật sao? Người đang giúp người khác diệt uy phong của chính mình sao, người quên nước ta có vũ khí tốt.” Nhớ tới vũ khí kia, nét mặt Da La

Phất Lạp lại trầm ngâm vài phần: “Thiên Nguyệt Thần càng ngày càng có hương vị.”

Trong miệng lẩm bẩm nói nhỏ.

Trong một góc hoàng cung Anh Túc đế quốc, truyền ra thanh âm rên rỉ đứt quãng, tiếng đầu tiên là thống khổ, sau đó là say mê.

“Buông lỏng , bị làm lâu như vậy, phía sau vẫn chặt, vật này thật đúng là bảo bối a.” Cẩm y nam nhân chỉ giải khai khố hạ, xiêm y nửa người trên vẫn chỉnh tề như cũ.

“Người... Người... A... Người... Buông ra... .” Thiếu niên dưới thân nam nhân có làn da tuyết trắng, người trần truồng, tất cả đều là dấu vết hoan ái, chỗ xanh, chỗ tím, làm cho người ta nhìn không khỏi có chút thương tiếc.

Hư hồng, “Phía sau người hút ta quá chặt, sao ta rút ra được.”

“Đủ rồi, huynh đệ người thoải mái xong cũng nên cho chúng ta thoải mái một chút.” Nam nhân một tay vỗ về mình, một bên nhìn nơi thiếu niên cùng nam nhân giao triền không khỏi chảy nước miếng.

“Đã xong đâu? Người không nhìn thấy lão nhị của lão tử còn cứng ngắt sao?” Nam nhân bất mãn nói thầm, sau đó hướng người kia ra hiệu.

Người nọ lĩnh hội, đi tới trước người thiếu niên, chế trụ đầu thiếu niên, đưa cái đồ sậm kia nhét vào trong miệng thiếu niên.

Dưới bầu trời đêm, xe ngựa nhanh chóng chạy trong rừng cây, mượn ánh trăng chỉ có thể thấy rõ bóng ngựa.

“Chủ tử, nên nghỉ ngơi, sợ rằng đường sẽ không dễ đi, tạm thời chúng ta dựng trướng trong rừng này, chờ trời sáng hãy lên đường?” Đàn Thành vừa điều khiển ngựa, vừa mở miệng nói với Thiên Nguyệt Triệt: “Hơn nửa mấy ngày nay đều đi liên tục, ngựa cũng cần nghỉ ngơi.”

Thiên Nguyệt Triệt trầm ngâm một lát, sau đó vui vẻ đồng ý, mấy ngày qua, hẳn muốn nhìn nhìn thấy phụ hoàng sớm một chút, có chút nóng lòng.

Ba người xuống xe ngựa, tìm một chỗ cỏ xanh gần đó, cho ngựa chút thức ăn, cũng may ngựa là động vật ăn cỏ.

“Chủ tử, ở Anh Túc đế quốc, khí trời tháng sáu rất là nóng bức, đặc biệt là rừng rậm này có rất nhiều thú vật, trong cỏ xanh cũng có không ít rắn độc, cho nên chủ tử coi chừng.” Liệt La Đặc vừa nhắc nhở, vừa đi chung quanh rắc chút rượu gạo.

“Người làm cái gì vậy?” Đàn có chút ngạc nhiên, từ lúc cùng nhau đi tới nay, cảm giác Liệt La Đặc không có toan tính độc ác, cho nên thái độ với hắn cũng tốt lên, nhưng không phải không đề phòng.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 33: Gặp Mặt

Đối với vấn đề của Đàn, Liệt La Đặc trả lời vô cùng tỉ mỉ: “Trong rượu tăng thêm hùng hoàng (>O

“Xem tiểu tử người lấm la lấm lét, hóa ra không tệ, đồ ăn cũng rất hợp khẩu vị.” Đàn không keo kiệt khen ngợi.

Liệt La Đặc khiêu mi, không cùng nàng so đo, chẳng qua trong lòng có chút buồn bực, hấn sáng sủa đẹp trai như vậy lại bị cho là lấm la lấm lét, thật sự quá oan uổng .

Nhưng Liệt La Đặc cũng không phải là người thành thật, nhìn Đàn, cố ý nói: “Người là một cung nữ bình thường, bản lãnh cưỡi ngựa của người khiến ta thay đổi cách nhìn.”

“Người... .” Trong lòng Đàn vẫn còn sợ hãi nhìn Thiên Nguyệt Triệt, lại chỉ thấy Thiên Nguyệt Triệt đưa lưng về phía bọn họ không có phản ứng, lo lắng trong lòng nhất thời để xuống.

Trong lòng Liệt La Đặc cười nhẹ, đem phản ứng của Đàn thu vào trong mắt, cả hấn cũng nhìn ra được Đàn không phải là cung nữ bình thường, sao chủ tử lại nhìn không ra chứ?

Ban đêm núi rừng đặc biệt lạnh, cho dù ở Anh Túc đế quốc khí hậu nóng bức cũng không ngoại lệ, Thiên Nguyệt Triệt lấy vải dày từ trong chiếc nhẫn ra, sau đó Đàn Thành và Liệt La Đặc dựng lều trại trên mặt đất.

Trong trường bỗng trái chiều cùng chấn bông, vào đêm Liệt La Đặc và Đoàn Thành thay phiên nhau canh gác, một đêm này cũng an ổn, tới bình minh ngày thứ hai, bốn người sẽ lên đường .

Cho đến khi đêm xuống mới tới được đô thành của Anh Túc đế quốc.

Bởi vì ở đây bốn mùa nóng bức, cho nên cuộc sống về đêm của con dân Anh Túc đế quốc cũng tương đối phong phú.

“Bọn ta đi tìm phụ hoàng.” Chạy hơn nửa tháng đường, lúc này Thiên Nguyệt Triệt muốn nhất chính là tắm rửa, cả người cảm thấy sắp biến thành côn trùng.

Đoàn người đi tới trước sạp chợ đêm, Liệt La Đặc lấy ra vài miếng kim tệ đặt trước mặt chủ sạp, con dân Anh Túc đế quốc, cho dù đang ở đế đô thì cuộc sống của tầng lớp trên và tầng lớp dưới cũng nghệ chênh lệch rất lớn, cho nên thấy khách quý hào phóng như thế, mà vài miếng kim tệ này lại bằng thu nhập trong một tháng của nhân gia bình thường, nhất thời chủ sạp mặt mày hớn hở .

“Không biết mấy vị khách nhân có gì phân phó?” Chủ sạp thu hồi kim tệ, khách khí nhìn Liệt La Đặc.

“Khách nhân của ma vũ đại hội năm nay đang ở nơi nào?” Liệt La Đặc một thân tơ lụa xanh ngọc, bộ dạng có mấy phần giống với quý công tử tiêu sái.

“Cái này... .” Chủ sạp có chút khó khăn: “Chuyện này sao dân chúng tầm thường như bọn ta có thể biết? Bất quá mấy vị có thể đi hỏi quán chủ hành quán, bình thường khách quý từ nước khác tới đều do hành quán chịu trách nhiệm .”

Tiếp theo đoàn người đi tới hành quán, trong hành quán là đèn dầu sáng rõ, gặp nhóm người Thiên Nguyệt Triệt cỡi ngựa, hai thủ vệ ở trước cửa rút

kiểm ngăn cản bọn họ: “Người nào?”

Với chuyện giao thiệp này, trong đoàn người bọn họ Liệt La Đặc là người có sở trường, cho nên hành trình đi đường cũng giao cho Liệt La Đặc an bài.

Liệt La Đặc xuống ngựa, tiến về phía thủ vệ giữ cửa hữu lễ: “Chúng ta từ Mạn La đế quốc tới, nhưng không biết bộ hạ nước ta đã đến hay chưa, kính xin thông báo một tiếng.” Hai thủ vệ hai mặt nhìn nhau, biết được đối phương là khách quý từ Mạn La đế quốc, không dám chậm trễ, lưu lại một người trông chừng, một người vào trong thông báo.

Một lát một trung niên nam tử đi ra, nhìn liền biết người này là quán chủ, nam tử trung niên không nói gì, chỉ hướng Liệt La Đặc đánh giá một phen, tiếp tục mở miệng: “Các người là?”

Những lời này có chút mơ hồ, nhưng phù hợp lễ phép, Liệt La Đặc ôn hòa cười một tiếng: ” Lục điện hạ nước ta cùng bộ hạ hẹn gặp nhau tại quý quốc, nhưng không biết bộ hạ nước ta đã đến hay chưa?”

“Lục điện hạ?” Quán chủ theo tầm mắt Liệt La Đặc nhìn về phía Thiên Nguyệt Triệt, một đầu thủy phần tóc dài, cầm y hắc sắc y vây lấy thân thể hài đồng nhỏ nhắn xinh xắn, khách nhân từ nam chí bắc, quán chủ ra mắt vô số, phải có mắt nhìn, cho nên chỉ cần nhìn một cái hẳn liền khẳng định tiểu hài tử quý khí bức người này chính là lục điện hạ Mạn La đế quốc danh dương thiên hạ trong truyền thuyết.

Quán chủ đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Triệt khẽ hành lễ: ” Bộ hạ quý quốc đã tới hành cung trong hoàng cung, vì thần vì lục điện hạ dẫn đường.”

“Làm phiền.” Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, cũng khách khí nói.

Hành cung mặc dù ở bên trong hoàng cung, nhưng là từ cửa bắc hoàng cung đi vào, mà không phải là từ cửa chính, nơi đó đều là chỗ nghỉ của quý

tộc một số các quốc gia, lấy sân nhỏ phân chia, bởi vì cửa bắc tương đối an tĩnh.

Từ giờ khắc này thời gian tựa hồ bắt đầu dừng lại, Thiên Nguyệt Triệt đứng ở trong sân ngây ngốc nhìn nam nhân đang ngồi trong sảnh đường dùng cơm.

Tay cầm đũa của Thiên Nguyệt Thần run lên, loại rung động quen thuộc bởi vì ánh mắt chuyên chú của người nọ mà lan tràn trong ngực, quay đầu, bóng dáng nho nhỏ xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Đại não còn chưa kịp suy nghĩ, gió lốc thổi qua, người đã đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Triệt, mục mâu hắc sắc khóa chặt trên khuôn mặt đang ngẩng đầu nhìn hắn, nội tâm kích động không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả.

Hít một hơi thật sâu, Thiên Nguyệt Thần đè nén tâm động, thanh âm trầm thấp tựa hồ có chút oán giận: “Có từng nhớ ta?”

“Nhớ.” Một chữ độc nhất không tự chủ được thốt ra, Thiên Nguyệt Triệt mở hai tay, lẳng lặng đợi nam nhân ôm ấp, năm năm sống chung chỉ cần một động tác cũng biết lẫn nhau đang suy nghĩ gì.

Những người bên cạnh đã thối lui, hai tay Thiên Nguyệt Triệt ôm cổ Thiên Nguyệt Thần, đem đầu mình gác lên vai Thiên Nguyệt Thần: “So với người vẫn còn nhớ hơn.”

Tình cảm không phải chỉ chôn ở trong lòng, cảm giác thực sự cũng cần thông qua lời nói, bất kể là Thiên Nguyệt Thần hay là Thiên Nguyệt Triệt, bọn họ cũng không phải là người che dấu cảm xúc.

Bên trong gian phòng, cách bình phong, hai người kia hoàn toàn không vì ở dị quốc tự giác, dụng dũng rất lớn, hoàn toàn có thể chứa được ba

người lớn, mà giờ khắc này Thiên Nguyệt Triệt chỉ giương hai tay, hưởng thụ sự phục vụ của nam nhân tôn quý nhất thiên hạ.

Tay phẳng phất như có ma thuật, y phục trên người Thiên Nguyệt Triệt từng cái từng cái bị cởi xuống, phàm là chỗ bị đôi tay kia xẹt qua đều lưu lại rung động.

Cho đến khi thân thể hai người hoàn toàn xích lõa trước mặt nhau, Thiên Nguyệt Thần mới đưa Thiên Nguyệt Triệt ôm vào trong dục dũng.

Trong đôi mắt Thiên Nguyệt Triệt là quang mang rất sáng, mắt không hề chớp một cái, cứ như vậy mà nhìn Thiên Nguyệt Thần, ánh mắt bao hàm tính xâm lược, hoàn toàn bất đồng với sự lạnh lùng bình thường.

“Thân thể của ta khiến Triệt nhi kìm lòng không đậu ?” Thanh âm trầm thấp của Thiên Nguyệt Thần mang theo tự tin.

Thiên Nguyệt Triệt ngồi ở bên hông Thiên Nguyệt Thần, hẳn rõ ràng cảm giác được lồng ngực của mình truyền đến thanh âm rung chuyển mãnh liệt, kìm lòng không đậu? Không chỉ là kìm lòng không đậu, Thiên Nguyệt Triệt rất rõ ràng giờ phút này mình thực sự nổi lên dục vọng, không phải là trên thân thể, mà là trên tâm lý, hẳn muốn người nam nhân này, thật sự muốn.

“Phụ hoàng có biết lúc này trong lòng Triệt nhi nghĩ gì?” Hai tay Thiên Nguyệt Triệt vịn lồng ngực Thiên Nguyệt Thần.

“Nga?” Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, tay vòng quanh hông Thiên Nguyệt Triệt một cách tự nhiên.

Người nam nhân này? Trên trán Thiên Nguyệt Triệt có chút mồ hôi toát ra, cho dù khiêu mi cũng có thể ưu nhã mà gợi cảm như vậy.

“Nếu không phải thân thể của ta không cho phép, phụ hoàng, ta rất muốn đem người đặt ở dưới.” Thanh âm non mịn xuất từ miệng của một tiểu hài tử năm tuổi, chẳng qua là nội dung thanh âm đủ để cho một nam nhân trưởng thành sôi trào nhiệt huyết.

“Thật sao?” Thiên Nguyệt Thần ha ha phá lên cười: “Không phải lúc này Triệt nhi đang ở trên người phụ hoàng sao? Hay là Triệt nhi cảm thấy tư thế như vậy không đủ kích thích, nên làm chút gì đó?”

Thiên Nguyệt Thần vừa dứt lời, tay đã nâng cằm Thiên Nguyệt Triệt, đôi môi mỏng manh áp lên cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, đầu lưỡi gõ hàm răng trực tiếp tiến vào khoang miệng Thiên Nguyệt Triệt, hôn không dịu dàng như bình thường, mà mang theo sự bá đạo cùng dục vọng của nam nhân.

Thiên Nguyệt Triệt vươn lưỡi tò mò liếm láp đầu lưỡi trong miệng, kinh nghiệm hôn môi của hắn nói ít có ít, nhưng tối nay nam nhân này cuồng dã khiến hắn không cách nào cự tuyệt.

Thóa dịch từ khóe miệng của bọn hắn không ngừng chảy xuống, nhỏ giọt trên lồng ngực Thiên Nguyệt Triệt, xẹt qua hai điểm phẫn hồng chảy vào trong nước ăm.

“Nếu như tiếp tục, ta sẽ không khống chế được.” Thật lâu Thiên Nguyệt Thần buông Thiên Nguyệt Triệt ra, thanh âm khàn khàn trong tràn dục vọng, mục mâu hắc sắc như diệp thạch đã dần hiện ra điểm một chút đỏ, đây là báo trước hắn động tình, Thiên Nguyệt Triệt biết.

“Vậy thì đừng có ngừng.” Thanh âm thanh thúy kiên quyết, lại làm cho tâm Thiên Nguyệt Thần động một cái: “Triệt nhi?” Mang theo hoài nghi, rất nhiều hưng phấn nói không rõ cảm giác.

“Ta... .” Khuôn mặt trắng nõn của Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên đỏ lên, thế mới biết mình mới nói cái gì, cái giữa đùi cực nóng của đối phương

càng lớn khiến lí trí Thiên Nguyệt Triệt tỉnh táo.

Trời ạ, hắn mới năm tuổi, làm sao có thể... Làm sao có thể... , nhưng là, ngẩng đầu nhìn nam nhân ẩn nhẫn khó chịu, trong lòng Thiên Nguyệt Triệt có chút không thôi, cái này thật sự đùa với lửa.

“Phụ hoàng, mười năm có phải ủy khuất người hay không?” Hắn là nam nhân trưởng thành, có dự vọng là điều bình thường, mà mình cứ nhiên muốn hắn chờ mười năm.

“Mười năm sau ta sẽ lấy về cả gốc lẫn lá.” Trong tình cảm không có đạo lý ai ủy khuất ai, hết thủy là có cam nguyện hay không, mà hắn vì người trong mắt của hắn được vui vẻ, cam tâm tình nguyện.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 34: Thiếu Niên

Lúc Thiên Nguyệt Triệt mông lung mở mắt là giữa trưa ngày hôm sau, mặc dù không thoải mái như giường ở nhà mình, nhưng bởi vì có nhiệt độ cơ thể quen thuộc, cho nên Thiên Nguyệt Triệt ngủ ngon một đêm.

Miễn cưỡng đuổi cái lưng mệt mỏi, Thiên Nguyệt Triệt quyết định rời giường, vén chăn bông, Đàn đã chờ một bên.

“Phụ hoàng đâu?” Không thấy bóng dáng Thiên Nguyệt Thần, suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Bệ hạ đi tham gia yến hội.” Đàn vừa thay y phục cho Thiên Nguyệt Triệt, vừa trả lời.

“Yến hội? Ở hoàng cung Anh Túc sao?”

“Vâng, nghe nói quý tộc các quốc gia đã đến đủ, cho nên quốc chủ Anh Túc để quốc cử hành yến hội, bệ hạ phân phó, nếu như diện hạ mệt, có thể không tới.”

“Ân.” Thiên Nguyệt Triệt gật đầu lĩnh hội.

Hôm nay Thiên Nguyệt Triệt cũng không mặc tùy ý như trước, mà một thân huyền y thiển hoàng sắc (vàng nhạt) thể hiện thân phận bất phàm, gương mặt phấn phấn tinh thần sáng láng, như búp bê mềm mại, khả ái.

Ra khỏi hành cung là đại viện hoàng cung Anh Túc đế quốc, mặc dù Anh Túc đế quốc không giàu có như Mạn La đế quốc, nhưng từ cổ chí kim

hoàng cung đều là sân khấu diễn kịch.

Đi vài bước, đột nhiên Thiên Nguyệt Triệt nhớ lại một chuyện, liền len lén thông báo với Liệt La Đặc, hai mắt Liệt La Đặc sáng ngời, kích động rời đi, làm cho Đàn hiếu kỳ, trong lòng có chút bất rút.

“Không vội, không lâu các người sẽ biết.” Thiên Nguyệt Triệt cười giải thích, nụ cười kia rất sáng, nhưng Đàn biết, nhất định chủ tử lại đang tính toán người khác.

Đoạn đường này chỉ ngẫu nhiên gặp mấy cung nữ, thái giám, cũng khề hành lễ với bọn hắn, dù sao hôm nay những người ở hoàng cung Anh Túc đế quốc đều là quý tộc.

“Sao hoàng cung Anh Túc đế quốc không có hoa anh túc?” Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy có chút kỳ quái, bây giờ là tháng 6, theo lý mà nói là thời kỳ quả anh túc trưởng thành.

“Cái này cũng không có gì lạ.” Đàn nói: “Điện hạ không cảm thấy khắp hoàng cung Mạn La đế quốc chúng ta cũng không có Mạn Đà La hoa sao?”

Điều này cũng đúng, Thiên Nguyệt Triệt không có phản bác, nhưng ở trong Mạn La các cửa phụ hoàng có rất nhiều Mạn Đà La hoa, hơn nữa đủ mọi màu sắc.

Ngày đó Anh Túc đế quốc đưa nha phiến tới, người thời đại này không thể hiểu rõ về nó, cho nên lần này tới Anh Túc đế quốc, lý do quan trọng nhất là Thiên Nguyệt Triệt muốn tìm hiểu về việc chế tạo nha phiến.

Cứ như vậy ba người đi thật chậm, đình viện tỏa mùi thơm ngát, truyền tới lỗ mũi Thiên Nguyệt Triệt, tâm chấn động, Thiên Nguyệt Triệt có nghiến cứu qua rất nhiều thực vật, mà mùi thơm ngát truyền vào lỗ mũi lúc này khiến hắn lập tức khẳng định đó là mùi vị của anh túc.

Đi theo mùi hương, tiến về phía trước, đám người Thiên Nguyệt Triệt đi tới trước một đình viện rất hẻo lánh, cũng không có thị vệ canh gác.

“Vào xem.” Thiên Nguyệt Triệt vừa nói vừa bước vào.

“Oa... Thật xinh đẹp.” Đàn là nữ nhân, thấy cả vườn anh túc nhin, không được kêu lên.

Hồng sắc (màu đỏ), bạch sắc, nơi này quả thực là một biển anh túc, Thiên Nguyệt Triệt liền nhớ tới biển người giai cấp vô sản đi biểu tình, xem ra còn kém tiểu viện hoa anh túc này.

“Cẩn thận, đừng đụng những thứ này, có độc.” Đương nhiên chỉ nhẹ nhàng chạm vào cũng không thương tổn người, nhưng không biết tại sao đột nhiên Thiên Nguyệt Triệt không hy vọng những sinh mệnh mỹ lệ này bị tay người tầm thường chạm vào.

“Độc, không thể nào, nếu hoa anh túc trong truyền thuyết của Anh Túc đế quốc có độc, vậy tại sao trong viện tử này còn có nhiều như vậy?” Đàn có chút không tin, nhưng cố nén ý muốn chạm vào, loài người luôn nhạy cảm đối với cái chết.

“Người cảm thấy nó đẹp không?” Thiên Nguyệt Triệt xoay người hỏi Đàn Thành.

Đàn Thành không biết dụng ý của Thiên Nguyệt Triệt, nhưng hẳn cũng biết thưởng thức cái đẹp, mà lúc này Anh Túc đã kết quả, xuất hiện những nụ hoa duyên dáng.

“Đẹp.” Đàn Thành nói, không chỉ một đẹp chữ có thể lý giải, mới đầu nhìn, chẳng qua là cảm thấy những đóa hoa nhỏ này rất kiên cường sống trên đất đá khô cằn, song khi thu vào tầm mắt sẽ rời đi không được, phảng phất thứ gì đó dụ hoặc ánh mắt con người.

“Đẹp là dụ hoặc cũng là hủy diệt.” Thiên Nguyệt Triệt nói nhỏ.

“Chủ tử, có muốn đi vào bên trong sân xem hay không?” Đàn đề nghị, trên thực tế nàng có chút ngạc nhiên, là mỹ nhân như thế nào có thể trồng hoa nhi mỹ lệ như thế.

“Vậy thì đi xem một chút.” Thiên Nguyệt Triệt cũng đang có ý đó.

Ba người bước qua bụi hoa anh túc bên đường nhỏ, đi vào khoảng không bên trong.

“Khó trách vừa rồi cửa không có ai coi chừng, nguyên lai đó là cửa sau.” Đàn nói thầm, mà giờ khắc này đi tới sân chính mới phát hiện đó cũng không phải là một toà nhà hoang phế bình thường, tiền viện không có hoa anh túc, có chút lá cây nhỏ vụn phiêu đảng, nhưng là trong góc không nhiễm bẩn, nói vậy nơi này luôn có người đến quét dọn.

Sân trong mặc dù hẻo lánh, nhưng loáng thoáng còn có thể nghe được một số thanh âm huyền ảo, đó là tiếng oán niệm của yểm hội truyền đến.

Ba người xuyên qua đường đá đi tới chòi nghỉ mát bên cạnh nơi phong diệp bay xuống, nhưng chưa kịp đi vào liền dừng bước, chỉ vì trong bụi cỏ xanh nhạt bên cạnh truyền đến thanh âm toái toái, sau đó cảnh tượng đập vào trong mắt ba người.

Đàn là nữ nhân, một khắc mắc cỡ, đỏ mặt xoay người.

Thân thể thiếu niên ngồi trên thân nam nhân y phục đẹp đẽ quý giá, hai tay vịn cổ nam nhân, ánh mắt vốn mê man khi nhìn đến Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên thanh sáng lên, bối rối, tự ti từ từ xuất hiện trong ánh mắt của hắn.

Mà lúc này, càng thêm khó tưởng tượng chính là nam nhân vẫn tiếp tục động tác, nói vậy vật kia đang thừa động trong hậu huyệt thiếu niên .

A...

Thiếu niên đỏ mặt, nhin không được kêu lên.

“Chậm... Chậm... Đau quá... .” Nghẹn ngào khóc.

“Đau... Không thể nào... Hút chặt như vậy còn đau... Người đang cầu bọn ta không đủ nhanh sao?”

“Phi, đồ của tướng quân lớn như vậy cũng không kêu đau, người có ý ghét bỏ bọn ta sao?”

Hai giọng nói khác nhau truyền ra, mới khiến người ta phát hiện, phía dưới thiếu niên còn có một nam nhân, mà nam nhân kia hiển nhiên là nằm ở trên cỏ.

Loại tư thế này dù cho Thiên Nguyệt Triệt không nhìn thấy qua, cũng biết lúc này bọn họ đang làm gì.

Thiên Nguyệt Triệt trấn định nhìn thiếu niên vài giây, xoay người rời đi.

Trong yến hội rất nhiều người, nhìn thấy bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt xuất hiện ở cửa, thanh âm vui đùa huyền ảo nhất thời trở nên yên tĩnh. Ánh mắt xinh đẹp không ngừng lướt qua mọi người, nhìn lại một cái, Thiên Nguyệt Triệt tìm được bóng dáng người trong lòng mình.

Không chú ý đến ánh mắt mọi người, Thiên Nguyệt Triệt mừng rỡ chạy tới, có lẽ quý tộc nào đó không cam lòng bị lơ đi, nổi lên trò đùa dai, len lén ném vỏ chuối tới bên chân Thiên Nguyệt Triệt.

Cước bộ đạp xuống đã không kịp thu, đang lúc mọi người chờ xem trò vui, bóng dáng hắc sắc đã vững vàng tiếp được Thiên Nguyệt Triệt thiếu chút nữa ngã xuống.

“Phụ hoàng.” Thiên Nguyệt Triệt gọi có chút khó xử, một màn như vậy lại trình diễn trước mặt phụ hoàng, mới vừa rồi hẳn nhìn Thiên Nguyệt Thần quá mức chuyên chú, cho nên không chú ý hành động mờ ám của người nọ.

“Ta thật cao hứng, Triệt nhi có thể chú ý nhìn ta như vậy.” Thanh âm trầm thấp rất nhẹ, nhưng Thiên Nguyệt Triệt nghe được hơi thở nóng rực phiêu đẳng bên tai, khiến tinh thần sáng khoái.

Thanh âm huyền não lại một lần nữa đè ép xuống, rất nhiều người không thể tin được quân chủ Mạn La đế quốc từ lúc yến hội bắt đầu luôn lạnh nhạt lại xuất thủ cứu một hài tử.

Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt, mục mâu sắc bén chuyển qua người vừa ném vỏ chuối, khiến tâm người nọ không khỏi run rẩy, khóe môi Thiên Nguyệt Thần nở nụ cười tà ác, ánh mắt liếc về phía Da La Phất Lạp – quân chủ Anh Túc đế quốc: ” Tiểu điện hạ Mạn La đế quốc xuất hiện ở nơi này tựa hồ khiến mọi người không vui, đã như vậy trăm cũng không làm các vị mất hứng.” Thiên Nguyệt Thần xoay người đi tới phía cửa.

Cái gì? Tiểu điện hạ Mạn La đế quốc? Tiểu hài tử tinh xảo này cư nhiên là tiểu điện hạ Mạn La đế quốc danh dương thiên hạ, trong khoảng thời gian ngắn đại sảnh sôi trào lên.

Những ánh mắt có chút háo sắc cũng bắt đầu thu liễm, tiểu điện hạ Mạn La đế quốc, ai dám tư tưởng.

“Chậm đã, sợ là Mạn La quân chủ có chút hiểu lầm.” Da La Phất Lạp từ trên ngôi vị hoàng đế đứng lên, hồng y chói mắt như cũ, từ y phục có thể thấy được hẳn là người làm theo tính cách bản thân, mà lúc này ánh mắt phảng phất tiểu ý nhìn chằm chằm Thiên Nguyệt Triệt trong ngực Thiên Nguyệt Thần.

Thiên Nguyệt Triệt cũng không sợ, thẳng tắp nhìn hăn, chưa từng có ánh mắt của người nào khiến Thiên Nguyệt Triệt khiếp sợ. Nhưng người này thì khác, Thiên Nguyệt Triệt không khiếp sợ, chẳng qua ánh mắt của người này quá mức trực tiếp, quá mức bá đạo, quá mức dã tính.

Không giống phụ hoàng, gợn sóng không sợ hãi, mà là xích lữa trắng trợn.

“Mạn La quân chủ cùng tiểu điện hạ là khách quý trăm mời tới, ở Anh Túc đế quốc chỉ cần trăm hoan nghênh cũng đủ, các vị nói đúng hay không?” Thanh âm của hăn bao hàm nhiều tầng ý tứ, một là ám chỉ nơi này là Anh Túc đế quốc, người khác không được phép làm càn, hai là đang ám hiệu, nếu Thiên Nguyệt Thần rời đi như vậy, rõ ràng là không để lại mặt mũi cho hăn.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 35: Yến Hội

“Đúng.”

“Bệ hạ anh minh.”

Trong khoảng thời gian ngắn lời tán đồng nổi lên bốn phía, dù sao đây là lãnh thổ Anh Túc đế quốc, mọi người đang ở Anh Túc đế quốc hiển nhiên sẽ ủng hộ ý kiến của Anh Túc quốc chủ. Mà trong những lời nịnh nọt kia, thanh âm của người vừa mới ném vỏ chuối là nhất.

Phanh...

Giống tiếng ly trà rơi, mà trong lúc ồn ào, tiếng vang trong trẻo đặc biệt thu hút. Theo thanh âm, một bạch y nam tử nhanh chóng rơi vào tầm mắt của mọi người.

Mà nam tử không thể không biết cử chỉ vừa rồi của mình xấu hổ đến cỡ nào, nhưng chỉ hướng thị giả thu thập mảnh vỡ nở nụ cười, nhất thời thị giả kia đỏ bừng mặt.

Nam tử không phải là rất tuấn mỹ, hoặc là nói không tuấn dật như Thiên Nguyệt Thần, không cương nghị như quân chủ Anh Túc đế quốc, dung nhan hẳn chỉ thanh tú, nhưng trong lúc vô hình lại toát ra khí chất ôn hòa, khiến người khác khó có thể bỏ qua, nói nam tử ôn văn như ngọc, chính là như thế. Thiên Nguyệt Triệt nghĩ.

Cảm giác được ánh mắt thăm dò của Thiên Nguyệt Triệt, nam tử hướng phía Thiên Nguyệt Triệt nghịch ngợm trừng mắt, nhưng trong nháy mắt

Thiên Nguyệt Triệt hướng nam tử mỉm cười, nam tử sửng sốt, không nghĩ tới Thiên Nguyệt Triệt sẽ làm như vậy, mục mâu sáng ngời nhanh chóng tràn ngập ánh sáng.

Thiên Nguyệt Triệt ở trong ngực Thiên Nguyệt Thần khẽ giật mình, thanh âm non nớt đúng như hài đồng ngây thơ: “Phụ hoàng, yến hội không phải là có rất nhiều đồ ăn ngon sao? Triệt nhi mới rời giường chưa có ăn gì, lúc này Triệt nhi đói bụng rồi.”

Cánh tay thật nhỏ vòng quanh cổ Thiên Nguyệt Thần, đồng âm ngọt ngào khiến mọi người ở một bên nghe được cũng mềm yếu đi vài phần, Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, nhìn Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Triệt nhìn thẳng Thiên Nguyệt Thần, trên trán không thấy nửa phần vui đùa.

Thiên Nguyệt Thần cười nhẹ, thật sâu trong mắt hàm ý nụ cười là sủng nịch, tiểu đông tây lại muốn chơi sao?

“Nếu trăm là khách quý của Anh Túc quốc chủ, có những lời này của quốc chủ trăm cũng yên tâm, chẳng qua Triệt nhi luôn luôn ham chơi, nếu xảy ra chuyện gì, kính xin quốc chủ lượng thứ.” Thiên Nguyệt Thần thu hồi nụ cười, hướng phía Anh Túc quốc chủ khách khí nói.

Da La Phất Lạp là người thông minh, thanh âm cảnh cáo của Thiên Nguyệt Thần đã nhắc nhở ba phần, nhưng đối với hài tử làm tướng quân của hãn tràn đầy bội phục cũng có một số mong đợi.

“Bệ hạ là khách quý của bốn quốc, mọi việc trăm sẽ chịu trách nhiệm.” Một câu nói đơn giản hào khí ngàn dặm, người khôn hiểu rõ chuyện nhất định sẽ bội phục khí khái anh hùng của Da La Phất Lạp.

Thiên Nguyệt Thần gật đầu, sau đó đi tới vị trí lúc trước, ngồi xuống, đối diện với vị trí của hãn là vị trí của bạch y nam tử, vừa rồi hãn liền biết ánh mắt của nam nhân kia liên tục dừng lại trên người Triệt nhi.

“Hắn là thái tử Sắc Vi đế quốc, Cách Lực Tân.” Thiên Nguyệt Thần hướng tiểu đông tây trong ngực nhắc nhở, hướng phía nam tử kia thể hiện nét mặt hòa nhã, đương nhiên Thiên Nguyệt Thần có biết một số việc.

Cách Lực Tân? Thiên Nguyệt Triệt âm thầm kinh ngạc, cũng là họ Cách Lực, chẳng lẽ là Cách Lực Học là ca ca hoặc đệ đệ?

“Phụ hoàng, có từng biết Sắc Vi lệnh?”

Thiên Nguyệt Thần sửng sốt, không nghĩ tới bảo bối của hắn sống hoàng cung cũng có thể biết những thứ này: “Đương nhiên biết, Sắc Vi lệnh, kể cả Anh Túc lệnh, Mạn La lệnh đều thống trị tam quốc, chẳng khác gì tam quốc quân quyền, không phải là người thân tín, đế vương sẽ không đem lệnh bài giao cho người này, theo ý tứ của Triệt nhi thì Triệt nhi có được Sắc Vi lệnh?” Nếu như không phải là ý này, tiểu đông tây sẽ không vô duyên vô cớ nhắc tới.

“Ân, tháng trước Triệt nhi đi Khắc Lý Hi quốc, trên đường cứu một nhóm người, trong đó có một người gọi Cách Lực Học, hắn dùng Sắc Vi lệnh cầu Triệt nhi cứu bằng hữu của hắn, đáp ứng Triệt nhi vì Triệt nhi làm ba chuyện.” Trừ chuyện Tinh Linh hoàng, Thiên Nguyệt Triệt cũng không giấu diếm cái gì với Thiên Nguyệt Thần.

Cái gì?

“Cách Lực Học là ca ca của Cách Lực Tân, dựa theo quy của của Sắc Vi đế quốc, trưởng tử là thái tử, nhưng Sắc Vi lão hoàng để lại đem ngôi vị thái tử truyền cho con thứ, chuyện này vẫn còn bị phản đối ở Sắc Vi đế quốc, hôm nay Cách Lực Học vì cứu người mà ngay cả Sắc Vi lệnh cũng giao cho Triệt nhi, không thể tưởng tượng nổi.”

Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, chăm chú nhìn Thiên Nguyệt Thần: “Phụ hoàng, nếu như đổi lại là Triệt nhi gặp nguy hiểm, phụ hoàng sẽ giao ra Mạn La lệnh sao?”

Thiên Nguyệt Thần không nghĩ tới Thiên Nguyệt Triệt sẽ hỏi như thế, nhưng là, thân mật hôn lên gương mặt Thiên Nguyệt Triệt, nói ra lời thề suốt đời: “Triệt nhi là sinh mệnh của ta.”

Bất kể có giao ra Mạn La lệnh hay không cũng không quan trọng, bởi vì không có gì so sánh được với những lời này, Thiên Nguyệt Triệt nhìn Thiên Nguyệt Thần, trong mắt là rung động sâu sắc, ấm áp vui lấp sự tịch mịch trong lòng.

Dù lúc trước biết mình ở trong lòng Thiên Nguyệt Thần có vị trí rất lớn, cho dù lúc trước đã nghe Thiên Nguyệt Thần nói thích hẳn, nhưng trong lòng luôn có chút lo lắng. Thiên Nguyệt Triệt cũng không biết tại sao khi ứng phó chuyện liên quan tới nam nhân này, mình lại trở nên yếu đuối, nhưng cảm giác được sung nịch tốt đẹp như vậy, khiến hẳn luôn không tự kìm hãm được ý muốn dựa vào trong ngực nam nhân này.

Có lẽ kiếp trước là một người rất cô đơn, có lẽ kiếp trước chưa từng có người sung ái hẳn như vậy, dù sao chỉ là một hài tử mười tám tuổi, cũng khát vọng được quan tâm, được thương yêu.

“Phụ hoàng cũng là tâm của Triệt nhi.” Mặt có chút hồng, ngượng ngùng.

Mà nét mặt hẳn lúc này đối với Thiên Nguyệt Thần cực kỳ mê người, đột nhiên, cảm giác được ánh mắt thăm dò nóng rực bốn phía, Thiên Nguyệt Thần lẫm bẫm một tiếng, ngẩng đầu lên, nét mặt đã không còn ôn nhu như vừa rồi, Thiên Nguyệt Thần lại là một đế vương cao cao tại thượng thờ ơ lạnh nhạt như cũ.

Mà Thiên Nguyệt Triệt lại là hài tử ngây thơ như trước.

Yến hội vẫn náo nhiệt, chẳng qua hài tử sở hữu dung nhan tuyệt mỹ khiến tầm mắt mọi người lưu luyến, dưới vũ đài kia là vũ nương đang nhảy múa, thiếu nữ múa kiếm đã không còn hấp dẫn được tầm mắt của bọn họ.

“Ngày mai sẽ là ma vũ đại hội , hôm nay trăm có một tiết mục sẽ khiến mọi người vô cùng mong đợi.” Da La Phất Lạp vung tay lên, tiết mục đang tiến hành tạm thời ngưng lại, tiếp theo thị giả mang tới một cỗ kiệu đi lên.

Nói là kiệu chẳng qua là để dễ nghe, bốn phương tám hướng đều phủ vải đỏ, không có khe hở, khiến cho người không muốn quan tâm cũng phải tò mò.

Đang ngồi an tĩnh chỉ có Thiên Nguyệt Triệt chăm chú dùng bữa, Thiên Nguyệt Thần cẩn thận thay Thiên Nguyệt Triệt chùi miệng, cùng với Cách Lực Tân việc không liên quan đến mình không quan tâm.

Đầu tiên là yên tĩnh, tiếp theo bên trong truyền đến một thanh âm rên rỉ, người sáng suốt vừa nhìn cũng biết là cái gì, quý tộc thượng lưu thích chơi nam nhân cũng không kỳ quái, hơn nữa cũng có nhiều cách chơi, có đôi khi người đều có một tính chung, chính là một người chơi chán, sẽ đưa tới cho bằng hữu cùng nhau chơi đùa, mà trò diễn lúc này chính là như thế.

“Phụ hoàng, quản tốt bảo bối của người nha.” Thiên Nguyệt Triệt hung hăng nhìn nam nhân đang ôm hân trong ngực nhắc nhở, hơn nữa tiếng rên rỉ bên trong càng ngày càng nặng, mang theo cảm giác mờ lung thần bí, có ít người bắt đầu loáng thoáng nghĩ muốn cưỡng lên.

“Bảo bối không có cảm giác với cái kia sao.” Thiên Nguyệt Thần có chút xấu xa nhắc nhở, hơn nữa bàn tay xoa nhẹ ở trước bụng Thiên Nguyệt Triệt.

“Phụ hoàng.” Thiên Nguyệt Triệt thả điểm tâm trong tay, bắt lấy tay Thiên Nguyệt Thần: “Nếu như cái kia của ta có cảm giác mới kỳ quái, ta mới năm tuổi.” Thuận tiện trừng mắt với nam nhân, sau đó phát ra một tiếng cười: “Phụ hoàng, rất nhột.”

Hai mắt Thiên Nguyệt Thần sáng ngời: “Bảo bối, nơi này của người rất nhạy cảm nha.” Hai tay Thiên Nguyệt Thần cách lớp vải mỏng nhẹ nhàng

xẹt qua rốn của Thiên Nguyệt Triệt.

Khóe miệng nở nụ cười càng ngày càng sâu, hai gò má Thiên Nguyệt Triệt ửng đỏ, tay nhỏ bé nào có lực đẩy Thiên Nguyệt Thần, cũng may phía trước có bàn chống đỡ, khăn trải bàn phủ lên, mà tầm mắt của mọi người đều đặt tại tấm vải đỏ kia, căn bản không nhìn thấy bọn họ bên này.

Thiên Nguyệt Triệt khôi phục ánh mắt trong veo như nước, sau đó cười giả tạo, lúc Thiên Nguyệt Thần thầm than không đúng thời điểm, đôi tay nhỏ bé kia đã sớm xuống phía dưới, đưa về phía khố hạ Thiên Nguyệt Thần.

“Bảo bối.” Thiên Nguyệt Thần quát to một tiếng, vốn là thật sự không có cảm giác với tiếng rên rỉ kia, nhưng bị Thiên Nguyệt Triệt kích thích như vậy, không có cảm giác cũng trở nên có cảm giác .

Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy có chút hối lỗi, nghĩ muốn thả tay, lại bị Thiên Nguyệt Thần bắt được, hướng về phía hăn lắc đầu, nếu như lúc này buông ra sẽ càng hỏng bét.

Thiên Nguyệt Thần âm thầm dùng sức, ở bên trong điều tiết hơi thở, để cho thủy linh tử lưu động toàn thân, ý đồ bình loạn nội tâm bạo động.

Yến tiệc vốn muốn động tức khắc bạo động lên, Thiên Nguyệt Triệt cùng Thiên Nguyệt Thần song song đem tầm mắt nhìn qua.

Thiếu niên da tuyết trắng bị giam trong lồng sắt, thiếu niên rất đẹp, đôi mắt linh động mang vài phần diễm đam đáng yêu, chỉ là trên người không che được dấu vết dâm mỹ sau khi hoan ái, tiếng rên rỉ vừa rồi hẳn là do thiếu niên phát ra.

Nhưng trong lồng sắt chỉ có thiếu niên, không thấy người khác, rất nhiều người ở đây bắt đầu chảy ra nước miếng.

“Là hăn.” Thiên Nguyệt Triệt nói thành tiếng.

“Triệt nhi biết?” Thiên Nguyệt Thần cúi đầu, hỏi tiểu đồng tây trong ngực.

“Ân, lúc ra cửa nhìn thấy hăn đang ở cùng hai nam nhân làm.” Làm cái gì Thiên Nguyệt Triệt không nói tiếp, nhưng Thiên Nguyệt Thần cũng rõ ràng.

Mà giờ khắc này sợ rằng thiếu niên còn chưa khôi phục dự vọng, hai mắt có chút mờ lung, trên người phát ra một loại mùi thơm nhàn nhạt, loại này mùi thơm rất mê người, khiến người khác cũng táo bạo theo.

Đây là? Thiên Nguyệt Thần cùng Thiên Nguyệt Triệt mị mắt.

Xuân được?

Độc phần?

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 36: Khát Vọng

Phụ tử hai người hai mắt nhìn nhau, vì hiểu suy nghĩ của nhau mà vô cùng kinh ngạc.

Đối với cảnh tượng này Anh Túc quốc chủ Da La Phất Lạp phi thường hài lòng, Da La Phất Lạp từ chủ vị đứng lên, hướng về phía mọi người sắp không chế không được, cười nói: “Mọi người không nên gấp gáp, chúng ta chơi một trò chơi, thế nào?”

Trò chơi? Là cách tìm niềm vui của các quý tộc, đương nhiên không có ai phản đối.

“Không biết bệ hạ muốn chơi như thế nào?” Tầm mắt ham muốn nhìn thiếu niên xinh đẹp trong lồng sắt, thanh âm nói ra cũng có chút khàn khàn, thỉnh thoảng có mấy ánh mắt thối qua người Thiên Nguyệt Triệt.

Theo tầm mắt của người kia, tầm mắt hướng Thiên Nguyệt Triệt cũng không ít, nếu như lúc này ngồi ở bên cạnh hẳn không phải là Thiên Nguyệt Thần, sợ là có người sẽ tấn công hẳn.

“Chúng ta là văn nhân, hiển nhiên không sùng bái võ kỹ, võ kỹ nên để đến ngày mai, tại ma vũ đại hội, cho nên...” Da La Phất Lạp nhìn chung quanh: “Như vậy đi, ai có thể lấy ra bảo bối làm cho mỹ nhân hài lòng, trăm liền tặng bảo bối của Anh Túc để quốc cho người đó, tất nhiên mỹ nhân cũng sẽ dâng lên.”

Mọi người ngẫm hiểu lời của Da La Phất Lạp, đó là thứ mà bọn họ hao hết bao nhiêu vàng cùng dê bò cũng mua không được, hơn nữa chỉ có Anh

Túc đế quốc mới có .

Chẳng qua là không phải ai cũng biết .

“Bảo bối gì?” Thanh âm thanh thúy có chút non nớt, đó là tiếng nói đặc biệt của hài đồng, lọt vào lỗ tai của những người đang nổi lên dục vọng lại giống như âm thanh của tự nhiên.

Nghi vấn của Thiên Nguyệt Triệt khiến Da La Phất Lạp sửng sốt, sau đó liền ưu nhã nở nụ cười: “Đều nói tiểu điện hạ Mạn La đế quốc thông tuệ vô song, trăm thấy cũng không phải là giả.” Những lời này của Da La Phất Lạp cũng chân thật, bởi vì trên thế giới này người dám cùng hắc đầu nhân không nhiều lắm, mà trong số đó không có người nhỏ tuổi như vậy, Thiên Nguyệt Triệt là người đầu tiên.

Không biết là thật sự thông tuệ hay ngây thơ?

“Bốn điện hạ biết mình rất thông minh.” Nét mặt Thiên Nguyệt Triệt có chút kiêu ngạo, song phần kiêu ngạo này lại làm người ta cảm thấy hắc đầu nhân chỉ là hài tử, là thời kỳ ngây thơ của tiểu hài tử, cho nên khiến người ta không khỏi yêu thích ba phần.

Da La Phất Lạp khẽ nheo lại mắt, tâm đứa bé này hắc đầu nhân không hiểu, mới vừa rồi ngây thơ làm cho người ta cực kỳ thích, mà bây giờ kiêu ngạo rồi lại làm người khác càng cảm thấy hắc đầu nhân chỉ là hài tử.

“Tiểu điện hạ có từng nhớ đã làm gì trong sinh thần phụ hoàng người, trăm phái người tặng một phần lễ vật, hơn nữa trăm nghe nói lễ vật kia phụ hoàng người chuyển giao cho người ?” Mang theo một tia nghi vấn, trên thực tế Da La Phất Lạp cũng muốn biết Thiên Nguyệt Thần có đem vật kia cho Thiên Nguyệt Triệt hay không.

“Ân.” Thiên Nguyệt Triệt vui vẻ gật đầu: “Phấn vụn trắng trắng kia còn gì nữa không? Triệt nhi cũng thích, có thể cho Triệt nhi thêm một ít hay

không, lúc trước Triệt nhi phái Nặc Kiệt đi mua, nhưng Nặc Kiệt nói Mạn La đế quốc không có đồ chơi này, Triệt nhi còn tưởng rằng Nặc Kiệt lừa Triệt nhi.”

Có chút ủy khuất cong cái miệng nhỏ nhắn, nét mặt không vui, Nặc Kiệt đứng ở bên cạnh vội vàng khom lưng: “Thỉnh tiểu điện hạ thứ tội, thật sự nô tài đã chạy hết mọi góc ngách ở đế đô, cũng không tìm thấy bảo bối trân quý mà điện hạ nói.”

Nếu không biết tính cách Thiên Nguyệt Triệt, Nặc Kiệt thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Nguyệt Triệt thiếu chút nữa phát khóc nhất định sẽ đau lòng, nhưng bởi vì biết, cho nên thay thế đau lòng chính là hưng phấn, không biết tiểu điện hạ muốn chơi cái gì.

Một lớn một nhỏ này luôn khiến hãn nhìn không ra.

Mà trong lòng Thiên Nguyệt Triệt lại càng dậy sóng, bạch phiến, cư nhiên là bạch phiến, nam nhân giao hoát như hồ ly này cư nhiên đem bạch phiến đưa đến chỗ quý tộc hoặc là quốc vương mỗi nước, sức chống cự của con người quá kém, tự nhiên sẽ đắm chìm trong loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên, mặc dù Anh Túc đế quốc cường đại, nhưng vì thời tiết, cho nên quốc khố không giàu có, nhưng nếu có bạch phiến, đem nó bán đi, không tới một năm thực lực của hãn sẽ ngang bằng với Mạn La.

Lòng dạ Tư Mã Chiêu, người ngoài đường cũng biết, mà tâm tư người nam nhân này Thiên Nguyệt Triệt cũng hiểu biết vài phần, nha phiến nguy hại tới loài người, chỉ cần sống trên địa cầu sẽ biết được, mà hôm nay lại xuất hiện ở đây.

Thiên Nguyệt Triệt biết đây không phải là trùng hợp, cũng tuyệt đối không thể nào là trùng hợp, cho nên hãn dám khẳng định người từ trên địa cầu tới thời đại này chưa chắc chỉ có một mình hãn, hơn nữa người kia rất hiểu biết về cây Anh Túc.

Thiên Nguyệt Triệt cứ việc phô ra gương mặt ngây thơ, nhưng chỉ có Thiên Nguyệt Thần nắm tay hắn mới biết đáy lòng hắn rung động. Thiên Nguyệt Thần là người thông minh nhường nào, nghe được chuyện Thiên Nguyệt Triệt từng kể cũng biết được sự quan trọng của chuyện này, nam nhân kia có dã tâm quá lớn, nhưng dã tâm quá lớn chưa hẳn là chuyện tốt.

“Tiểu điện hạ lại gây khó dễ cho nô tài kia, bảo bối này chỉ có Anh Túc đế quốc ta mới có nha.” Thiên Nguyệt Triệt mang theo nghi ngờ ngây thơ cùng tò mò khiến người đầu óc luôn luôn thông minh như Da La Phất Lạp cũng bị đánh vòng vo, tâm cũng theo đó mà kiêu ngạo: “Sao tiểu điện hạ lại thích vật này?”

Đương nhiên điều đó cũng không có nghĩa hắn hồ đồ, hắn nhớ đến lúc Liệt Tư Ban Lỗ rung động thế nào khi nhắc tới chuyện này.

“Ha hả.” Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nở nụ cười thanh thúy: “Vật kia chơi thật tốt nga, sau khi Triệt nhi lấy về đặt ở trên bàn quên cất đi, đến lúc Triệt nhi nhớ tới thì phát hiện tiểu hắc đang ăn, thật làm Triệt nhi muốn giận, tiểu hắc lại đột nhiên hướng Triệt nhi nhảy múa làm nũng, thật sự thật thần kỳ, sau Triệt nhi lại cho tiểu hoa ăn, tiểu hoa cũng làm nũng với Triệt nhi.”

Thiên Nguyệt Triệt vừa nói vừa phát ra tiếng cười khanh khách, cho thấy hắn cao hứng đến cỡ nào.

“Đó là đương nhiên, bảo bối kia có thể làm cho người ta giảm bớt mệt nhọc, buông lỏng tâm tình, bất quá tiểu hắc cùng tiểu hoa không biết là?” Da La Phất Lạp thậm chí nghĩ tiểu hài tử cuối cùng vẫn là tiểu hài tử, thấy lời đồn đãi đem tiểu điện hạ Mạn La đế quốc truyền thành tiểu thiên tài, hắn xem ra cũng chỉ là một tiểu hài tử tương đối khả ái mà thôi.

“Tiểu hắc cùng tiểu hoa là bằng hữu tốt của Triệt nhi nga, tiểu hắc là tiểu miêu phụ hoàng cho Triệt nhi vào lúc Triệt nhi ba tuổi, tiểu hoa là tiểu cầu

vào lúc Triệt nhi bốn tuổi, phụ hoàng tặng cho Triệt nhi.”

Lời này của Thiên Nguyệt Triệt vừa nói ra, trừ Cách Lực Tân cố nén cười duy trì bộ dáng ôn hòa, Da La Phất Lạp cùng Thiên Nguyệt Thần cũng không khỏi co giật khóe miệng.

Tiểu đông tây chết tiệt, Thiên Nguyệt Thần nhin không được nói nhỏ, chẳng qua là mục mâu thâm thúy kia giấu không được ý cười.

Mà Da La Phất Lạp thu hồi lời nói lúc trước, hài tử này tuyệt không khả ái, con mắt sắc bén khóa chặt trên người Thiên Nguyệt Triệt, đang suy nghĩ có phải hài tử này đang đùa hăn hay không.

Nhưng hài tử năm tuổi có thể có bao nhiêu ánh mắt, thân thể cùng khuôn mặt có khả năng che dấu bĩm sinh, Da La Phất Lạp nhìn không ra chút giả dối.

“Sao vậy, ngài sẽ không xem thường bằng hữu của Triệt nhi chứ, không phải nói chỉ cần có bảo bối là được sao? Triệt nhi không muốn đại ca ca không mặc y phục kia, Triệt nhi chỉ cần cái phấn vụn trắng trắng kia cũng không được sao?” Hốc mắt ngập nước đã tích thành nước mắt, câu đại ca ca không mặc y phục kia làm cho người nghe không khỏi buồn cười, nhưng Da La Phất Lạp lại dẫn đo suy nghĩ, ngậm miệng không đáp.

Đại khái là Thiên Nguyệt Triệt cũng náo loạn, con mắt vừa mở, đem nước mắt cố nén vào, nâng đỉnh đầu giống như phượng hoàng trên chín tầng mây: “Triệt nhi là lục điện hạ Mạn La đế quốc, Mạn La đế quốc của ta và Anh Túc đế quốc, Sắc Vi đế quốc hợp thành tam đại cường quốc, ngài cho rằng Mạn La đế quốc ta sẽ thua bởi những nước nhỏ không quan trọng kia sao?” Thiên Nguyệt Triệt nhìn những người đang ngồi chung quanh, vẻ kiêu ngạo, lộ ra khí chất cao cao tại thượng, lời nói ra có chút kiêu căng, nhưng lại là đương nhiên.

Được sủng mà kiêu, có lẽ rất nhiều người sẽ nghĩ như vậy, mà Thiên Nguyệt Triệt muốn, chính là loại ý nghĩ này, bởi vì hẳn biết nam nhân kia đang đánh giá hẳn.

Quả nhiên sau khi nghe hẳn nói, Da La Phất Lạp tin chắc, cũng không nhú mày nữa, mà là cười: “Tiểu điện hạ nói không sai, Mạn La đế quốc là một trong tam đại cường quốc, bảo vật hiển nhiên là vô số, như vậy lát sau, trăm chờ lãnh giáo bảo bối của tiểu điện hạ.”

Hai chữ bảo bối Da La Phất Lạp nói đặc biệt lớn, nét mặt đang chờ xem hí, trên thực tế bảo vật mọi người tranh nhau là độc vật, là kết quả mà hẳn muốn.

Sau đó thiếu niên trong lồng sắt bị thả ra, thân thể trần trụi đi từ ngoài cửa vào, bắt đầu từ quốc vương của một nước nhỏ, nũng nịu mang theo say mê muốn động dục, thân thể trần trụi uốn lượn, nam nhân có ý chí rất mạnh cũng có ý nghĩ ham muốn, hưởng chi... Hưởng chi mọi người ở yến hội đều uống rượu, sợ là không phải rượu bình thường, phần vụn nhàn nhạt bị chế trong đó, người có tu vi cao tới đâu cũng không cảm giác được.

Thiếu niên xinh đẹp đang giơ hai tay quỳ gối trước mặt nam nhân, phân thân phần phần giữa hai chân trắng nõn của thiếu niên, bị kích thích mà cong lên, quốc vương Mỗ quốc ngồi trên ghế kim nén không được vuốt hai tay thiếu niên, còn bất chợt le lưỡi ra liếm liếm môi, ánh mắt lưu chuyển trên người thiếu niên, cuối cùng dừng ở giữa háng thiếu niên.

Rốt cục người bên cạnh không nhìn được, dưới sự thúc giục mới đưa bảo bối trên người giao cho thiếu niên, thiếu niên tiếp nhận bảo bối lại đứng dậy đi tới trước mặt một nam nhân khác.

Một tên rồi lại một tên, cuối cùng hàng này là thái tử Sắc Vi đế quốc Cách Lực Tân, song trong thời khắc động lòng người như thế, Cách Lực

Tân tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ, mặt hắc đã có ửng đỏ, ánh mắt cũng bắt đầu mê luyến hướng phía thiếu niên.

Suy nghĩ, không biết là cố ý hay là vô tình giật xuống ngọc bội hắc mang bên hông.

Bằng danh khí Sắc Vi đế quốc, ngọc bội bên hông Cách Lực Tân mặc dù trân quý, nhưng chẳng qua là đồ trang sức mà thôi, sao có thể là bảo bối trân quý nhất, cho nên động tác của hắc khiến Da La Phất Lạp cảnh giác vài phần.

Mà Cách Lực Tân hướng thiếu niên cười si mê, thanh âm ôn hòa nói ra: “Còn có bảo bối nha.” Tay lại bắt đầu lục lọi trong ngực mình, thần sắc Da La Phất Lạp lúc này mới buông lỏng xuống.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 37: Kích Thích

Cách Lực Tân lục lợi trong ngực thật lâu, tay kia cầm ly rượu bên cạnh nhấm nháp, nét mặt lộ ra mấy phần si mê, đặc biệt mê người.

“Nhìn ta này.” Tay trong ngực nâng cầm thiếu niên lên, mỗi một động tác đều có vẻ thịnh hành đến cực điểm: “Bảo bối của ta là muốn bắt cũng không bắt được, chi bằng buổi tối người tới phòng ta nhận thức.”

Cách Lực Tân mỉm cười tới gần môi thiếu niên, nhưng khi môi chuẩn bị dán sát đối phương hắt liền nắc. Ngay cả như vậy, mỗi một cái động tác của hắn đều khiến mọi người cố kìm nén, bởi vì thân phận của hắn, mọi người không dám có nửa điểm phản ứng.

Da La Phất Lạp nheo lại mắt, tầm mắt dừng ở trên người Cách Lực Tân thật lâu.

Trong tay thiếu niên đã nâng rất nhiều bảo bối, đối diện vị trí Cách Lực Tân chính là Thiên Nguyệt Thần, cho nên sau khi thiếu niên rời đi vị trí của Cách Lực Tân, tự nhiên đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Thần.

Mục mâu kim sắc lộ vẻ không vui, chẳng qua là nhanh đến mức làm cho người ta nhìn không rõ, mà Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt trong ngực đương nhiên âm thầm kêu khổ, nghĩ đời tầm mắt, nhưng lại không phù hợp quy củ.

Cũng là Thiên Nguyệt Triệt chớp mắt một cái, đôi tay nhỏ bé không ngừng sờ cánh tay thiếu niên.

“Da của ca ca so với nữ nhân trong hậu cung của phụ hoàng còn trơn hơn.” Thanh thoir nhả ra một câu như vậy, khiến Thiên Nguyệt Thần thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh tại chỗ, tay nhỏ bé theo cánh tay thiếu niên đi tới lồng ngực thiếu niên, cái miệng nhỏ nhắn lại lẩm bẩm tự nói: “Thật kỳ quái, tại sao nơi này của ca ca biến ngạnh, hơn nữa màu sắc cũng không giống với Triệt nhi.”

Thiên Nguyệt Triệt để tay ở hai điểm hồng anh của thiếu niên , có chút dâm mỹ ngắt mấy cái, theo sau lại cúi đầu kéo cổ áo mình ra, nhìn bộ ngực của mình một chút.

Ân... Động tác đơn thuần khiến thiếu niên kìm lòng không được tràn ra tiếng rên rỉ, thân thể thiếu niên cũng run lên.

Mọi người cũng theo động tác của Thiên Nguyệt Triệt mà hít một hơi, bởi vì Thiên Nguyệt Triệt nói, trong đầu không khỏi ảo tưởng tới bộ dáng xích lỏa của thân thể nhỏ nhắn xinh xắn kia.

Trán Thiên Nguyệt Thần nháy ra gân xanh, tiểu đông tây muốn đùa gì với hần đây?

Tay nhỏ bé rời đi y phục của mình, thân thể thoát khỏi cái ôm của Thiên Nguyệt Thần đi tới trước mặt thiếu niên, tinh tế nhìn thân thể thiếu niên, còn bất chợt phát ra thanh âm phi phi.

Sau đó giống như phát hiện ra cái gì mới, nhìn chăm chăm giữa hai chân thiếu niên.

“Thật kỳ quái nha.” Thiên Nguyệt Triệt phát ra tiếng thở dài thanh thúy.

“Nga? Nơi nào kỳ quái?” Lòng hiếu kỳ của Da La Phất Lạp cũng bị khơi gợi, hần cũng muốn biết tiểu hài tử này muốn làm gì?

“Người nhìn.” Ngón tay ngọc chỉ vào giữa háng thiếu niên, tầm mắt của mọi người cũng nhìn theo ngón tay Thiên Nguyệt Triệt mà dừng tại phân thân thiếu niên, nước miếng lại chảy ra một lần nữa.

Da La Phất Lạp khiêu mi, nét mặt hài hước đang đợi Thiên Nguyệt Triệt nói tiếp.

“Tại sao cái kia của người nhếch lên, Triệt nhi lại không?” Tay nhỏ bé nâng cằm lên: “Triệt nhi lại không.” Vẫn không quên cúi đầu nhìn giữa hai chân của mình.

Ân...

Hắn không biết lời hắn nói ra, có người nhin không được bắn xuất.

Ha ha...

Da La Phất Lạp phá lên cười, hài tử này đang giả ngu sao? Hay là...

Đang lúc mọi người có một chút bối rối, tay Thiên Nguyệt Triệt bắt đầu đưa về phía phân thân thiếu niên làm hắn cảm thấy tò mò.

“Đủ rồi.” Thân thể bay lên không, rơi vào cái ôm quen thuộc, thanh âm trầm thấp có chút bị đè nén, Thiên Nguyệt Triệt biết điểm giới hạn của nam nhân này đã bị giẫm vào.

“Hài tử nghịch ngợm.” Thiên Nguyệt Thần nói nhỏ bên tai Thiên Nguyệt Triệt, hơi thở nam nhân thành thực mang theo điểm dồn dập.

Thiên Nguyệt Triệt giương cái đầu, ở trong ngực Thiên Nguyệt Thần tìm một vị trí thoải mái, tay vẫn vòng trên cổ Thiên Nguyệt Thần, cái miệng nhỏ nhắn tiến tới bên tai hắn, dùng thanh âm chỉ có Thiên Nguyệt Thần nghe được mở miệng: “Phụ hoàng, tay Triệt nhi đụng thân thể của hắn, có

phải phụ hoàng ảo tưởng hay không, nói cho Triệt nhi phụ hoàng ảo tưởng cái gì?”

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, tà mị nhìn tiểu đông tây của hần: “Triệt nhi muốn bây giờ nhắm nháp mùi vị của phụ hoàng hay là muốn đợi đến mười năm sau, phụ hoàng mong đợi như thế, nhưng phụ hoàng sợ cái kia của Triệt nhi sẽ chịu không nổi.”

Môi mỏng nhẹ nhàng thổi khí bên tai Thiên Nguyệt Triệt, cũng dùng thanh âm chỉ có hai người mới nghe được mở miệng.

Nghe vậy, tâm Thiên Nguyệt Triệt vừa nhảy, một cỗ nhiệt lưu không biết từ đâu tới lưu động trên người, nói thật hần thật đúng là có chút mong đợi, chẳng qua là....

Hừ, Thiên Nguyệt Triệt cao ngạo hất cằm, ai bảo vừa rồi ánh mắt của y ngừng ở trên người thiếu niên, hần không có động thủ giết thiếu niên kia đã là rất khách khí.

Trong đại sảnh có thể chú ý hơi thở mập mờ giữa hai người bọn họ cũng chỉ có kẻ tỉnh táo như Da La Phất Lạp .

Thiên Nguyệt Thần cũng không để ý ánh mắt thăm dò của hần, ôm lấy Thiên Nguyệt Triệt ly khai yến hội, trực tiếp hướng phía hành cung.

Vừa đến hành cung, Thiên Nguyệt Thần ném thân thể Thiên Nguyệt Triệt xuống giường, Thiên Nguyệt Triệt không kịp xoay người, thân thể cao lớn đã đè lên.

“Đứng lên, người rất nặng.” Hai tay nhỏ bé của Thiên Nguyệt Triệt chống đỡ lồng ngực Thiên Nguyệt Thần, mục mâu thâm thúy khiến Thiên Nguyệt Triệt nhìn không thấy đáy, rồi lại không tự chủ say mê.

“Người cũng biết, vừa rồi có bao nhiêu nguy hiểm?” Thanh âm giảm thấp xuống, tầm mắt nóng rực dừng trên khuôn mặt Thiên Nguyệt Triệt.

“Biết.” Thiên Nguyệt Triệt đương nhiên biết, là dã tâm của Da La Phất Lạp, hẳn đương nhiên biết bất kỳ cử động nào của bọn họ cũng sẽ gặp nguy hiểm.

“Đã biết rồi còn chơi?” Thanh âm Thiên Nguyệt Thần cơ hồ nghĩ muốn quát lên.

“Nhưng ánh mắt người nhìn người nọ làm ta rất không thoải mái, phụ hoàng, người đại khái là không nhìn thấy, mắt của người như muốn rút xuống, hơn nữa...” Chân không khách khí đá giữa hai chân Thiên Nguyệt Thần một cái: “Người nhìn, người có phản ứng.”

“Thiên Nguyệt Triệt.” Thiên Nguyệt Thần gọi thẳng tên, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn quát cường khiến hẳn không đành lòng.

Ai... Bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Người cũng biết, có nhiều thứ không có cách nào điều khiển, hơn nữa toàn bộ chuyện trong đại sảnh cũng không thể lường trước, ta không thể nào không có cảm giác, lúc đó ta đang ôm chặt người.”

“Ta không có cảm giác.” Thiên Nguyệt Triệt nâng mặt, bộ dáng hùng hồn.

Ha hả...

Nghe hẳn nói, Thiên Nguyệt Thần nở nụ cười trầm thấp: “Bảo bối, người có cảm giác kia mới gọi là kì quái.”

“Người xem thường ta.” Nghe vậy, Thiên Nguyệt Triệt đỏ mặt, bắt đầu ý thức nhìn đồ đạc của mình, hình như thật sự là không có cảm giác, nhưng là... Nhưng là...

Gương mặt phấn hồng kia trong mắt Thiên Nguyệt Thần, quẩn rũ trắng trợn cỡ nào, hô hấp theo đó mà dồn dập: “Triệt nhi.” Thanh âm bao hàm tình ý của nam nhân luôn đặc biệt động lòng người, Thiên Nguyệt Triệt nhìn gương mặt tuần mỹ gần trong gang tấc, ngây ngốc quên phản ứng.

Hôn không biết bắt đầu từ lúc nào, đôi môi nho nhỏ bị môi Thiên Nguyệt Thần dán lên, ngoại y thiên hoàng sắc (vàng nhạt) cũng bị giải khai, bàn tay to phủ lên hai điểm hồng anh.

Tiếng rên rỉ nhẹ nhàng không ngừng phát ra trong miệng Thiên Nguyệt Triệt.

“Triệt nhi, nơi này cũng không phải là sẽ không cương.” Thóa dịch màu bạc từ chỗ hai người tiếp xúc chảy ra, mỗi một câu của Thiên Nguyệt Thần làm tâm Thiên Nguyệt Triệt nhộn nhạo.

Mà thứ dưới khố hạ càng lúc càng lớn khiến lý trí của hắn bị phá hủy từng chút từng chút một, hắn thật sự nghĩ muốn hài tử dưới thân này, rất rất muốn.

Thiên Nguyệt Thần tự nhận cũng không phải là kẻ có nhiều dục vọng, nhưng một khi đụng phải Thiên Nguyệt Triệt, hết thủy tựa như không tồn tại, trong mắt của hắn cũng không còn những người khác.

“Phụ hoàng... .” Ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt vốn rõ ràng nay đã dần dần mơ hồ, nơi giữa chân nam nhân kia ngày càng lớn.

“Làm sao bây giờ Triệt nhi, ta nghĩ ta không cách nào dừng lại.” Trong thanh âm có chút say mê cũng có một thống khổ, lửa nóng kia khiến hắn cảm thấy khó chịu.

“Phụ hoàng, ta... Ta tới giúp người.” Thiên Nguyệt Triệt đỏ mặt mở miệng, ngồi trên người Thiên Nguyệt Thần, tay có chút run rẩy giải khai

khổ tử (quần) Thiên Nguyệt Thần, phân thân kia đột nhiên hiện ra làm lý trí Thiên Nguyệt Triệt bị kéo về.

“Quá... Quá lớn... .” Dục vọng màu đỏ sậm, lớn vượt quá sức tưởng tượng của Thiên Nguyệt Triệt, nhưng, tâm vẫn bị hấp dẫn, bởi vì đây là phụ hoàng .

Tay vươn nhẹ, cần cần dục dục đụng vào.

“Ân... .” Tiếng rên rỉ tinh tế tràn ra từ môi Thiên Nguyệt Thần: “Triệt nhi... .”

Thanh âm nhẹ nhàng thỏa mãn lòng tự ái cao ngạo của Thiên Nguyệt Triệt, tay nhỏ bé căn bản không cách nào bao trùm, cho nên Thiên Nguyệt Triệt dùng cả hai tay, động tác mang đến cho Thiên Nguyệt Thần cảm giác chưa bao giờ có.

Cho đến khi dung dịch trắng trắng xuất trong tay Thiên Nguyệt Triệt, kích thích mãnh liệt vẫn bao quanh hẳn.

Khuôn mặt đỏ ửng xấu hổ nhìn dịch thể trong tay, nhìn lại hướng nam nhân, mục mâu sâu thẳm đang nhìn hẳn, chậm rãi cúi đầu.

Thiên Nguyệt Thần đưa tay ôm Thiên Nguyệt Triệt vào trong ngực: “Cám ơn người.”

Cám ơn người trở thành ái nhân của ta.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 38: Trả Lễ

Yến hội tại hoàng cung Anh Túc đế quốc cũng không bởi vì Thiên Nguyệt Thần vắng mặt mà dừng lại, thẳng đến tám giờ tối yến hội mới tàn.

Nam nhân quơ thân thể đẩy cửa phòng: “Các người xuống đi, bốn vương... Bốn vương tự mình nghỉ ngơi.” Tiện tay mở cửa, bị vấp vào cánh cửa thiếu chút nữa trật chân té xuống, sau đó chậm rề rề đóng cửa, nhưng giờ khắc này thân thể đông cứng lại.

Trong đôi mắt còn lưu chuyển quang mang dục vọng, nhìn bộ dáng, có vẻ tác dụng của dược vật ở yến hội vẫn chưa hết.

“Tiểu mỹ nhân... Người... Người đang chờ ta sao?” Tóc dài thủy phần mê người, gương mặt quốc sắc thiên hương hiển nhiên là phiên bản của Thiên Nguyệt Triệt.

Chẳng qua lúc nam nhân tới gần Thiên Nguyệt Triệt, trường kiếm lạnh như băng kề trên cổ nam nhân, sự âm lãnh khiến nam nhân tỉnh mộng, lúc này mới phát hiện hết thảy trước mắt không phải là mộng.

“Người... Người... .” Ngón tay run rẩy chỉ vào Thiên Nguyệt Triệt.

Khóe miệng Thiên Nguyệt Triệt cong lên, thân thể ngồi trên ghế không di động: “Chuối tiêu ăn ngon chứ?” Thanh âm ngọt ngào vẫn mang theo sự tinh khiết của hài đồng như cũ, nhưng lại làm tâm nam nhân ngã vào đáy cốc, hài tử này muốn làm gì?

“Sao vậy? Là thanh âm bốn điện hạ quá nhẹ, khiến người không nghe được sao?” Thiên Nguyệt Triệt có chút tự trách.

Đúng, đúng, quá nhẹ, lúc này nam nhân ước gì thanh âm Thiên Nguyệt Triệt nặng hơn chút nữa, hy vọng thị vệ phía ngoài có thể nghe thấy.

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu: “Liệt La Đặc, lời bốn điện hạ nói người có nghe thấy không?” Thiên Nguyệt Triệt vừa hé miệng ngậm mai vàng Liệt La Đặc đưa, vừa nói.

Bình thường người quen thuộc với Thiên Nguyệt Triệt mới biết, chỉ có lúc gặp máu tanh, Thiên Nguyệt Triệt mới thích ăn mai vàng chua đến mức làm cho người ta rụng nước mắt, bởi vì lúc trước Đàn cho là nó ăn ngon, kết quả sau khi ăn vào, mất vài ngày Đàn không thể uống nước, trong khóe miệng đều là nước miếng.

“Hồi chủ tử, thuộc hạ nghe thấy.” Liệt La Đặc vừa dứt mai vàng cho Thiên Nguyệt Triệt ăn, vừa cung kính nói.

“Nga?” Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi: “Nói như vậy không phải là bốn điện hạ nói quá nhẹ, sao người nghe thấy, hẳn lại không nghe thấy?” Nụ cười xinh đẹp mang theo vài phần đùa cợt.

“Bẩm chủ tử, đó là lỗi tai của hãn có vấn đề.” Liệt La Đặc không chút hoang mang nói.

Thiên Nguyệt Triệt thoáng dăm chiêu gạt đầu, sau đó đột nhiên hướng nam nhân nở nụ cười: “Lỗi tai của người thật sự có vấn đề sao?”

Sợ hãi trong lòng nam nhân không ngừng lan tràn, hài tử này... Tại sao lúc cười hài tử này cũng làm cho người ta sợ như vậy, sắc mặt bắt đầu trắng bệch, hãn muốn động, muốn lớn tiếng kêu, nhưng kiếm của Đàn Thành gác trên cổ hãn, hãn không dám làm càn.

Ác ma, hài tử này nhất định là ác ma.

“Quả nhiên, hắc không nghe được lời bốn điện hạ nói.” Thiên Nguyệt Triệt thở dài đáng tiếc, lại đột nhiên nở nụ cười: “Liệt La Đặc, đồ có vấn đề không thể sử dụng, nên xử lý như thế nào?”

Không chỉ là sợ hãi, hai chân nam nhân cũng bắt đầu run rẩy, một cổ mùi hôi thối từ trên người nam nhân truyền đến, dọc theo giữa háng có thể thấy rõ ràng khố tử (quần) của nam nhân từ từ ướt.

“Bẩm chủ tử, đồ có vấn đề hiển nhiên phải xử lý tận gốc.” Liệt La Đặc tựa như đang nói tới chuyện phi thường bình thường.

Đông...

Nam nhân ngã trên mặt đất, đôi môi vô lực nói: “Tha cho... Tha mạng a... Van cầu người... Van cầu người... ”

“Ai... ” Thiên Nguyệt Triệt phát ra thanh âm tò mò: “Liệt La Đặc, lỗi tai của hắc không có vấn đề a, lúc này lại nghe thấy lời của bốn điện hạ.”

“Đúng, đúng, đúng, ta không có vấn đề, ta không có vấn đề.” Nam tử vội vàng nhận, trống ngực phập phồng, tim muốn nhảy ra khỏi thân thể, hắc đã từng này tuổi nhưng chưa từng sợ như vậy.

“Nếu không có vấn đề, vậy thì trả lời bốn điện hạ.” Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên thu hồi nét mặt ngây thơ, mục mâu trong suốt sắc bén chưa từng có: “Trả lời bốn điện hạ, chuỗi tiêu ăn ngon chứ?”

Tầm mắt bén nhọn nhìn nam nhân so với kiếm kia càng sắc bén càng đáng sợ hơn: “Tốt... Ăn ngon... Không... Không dễ ăn... ” Hắc không biết trả lời như thế nào, lý trí tựa hồ không kiểm soát được.

“Rốt cuộc là ăn ngon hay là không dễ ăn?” Không khí chung quanh theo thanh âm Thiên Nguyệt Triệt cũng bắt đầu lạnh xuống, lãnh khí từ mặt đất không ngừng xông lên, nhập thân ba phần.

“Tốt... Ăn ngon.” Nam nhân nghiêng răng nghiêng lợi, hắn không rõ kế tiếp Thiên Nguyệt Triệt muốn làm gì.

Nhưng không biết Thiên Nguyệt Triệt lại đột nhiên nở nụ cười: “Nếu ăn ngon... .” Kế tiếp, Thiên Nguyệt Triệt không có mở miệng, tay phải vuốt chiếc nhẫn trên tay trái, trong phút chốc vô số chuỗi tiêu trong chiếc nhẫn bay ra.

Buồn cười hơn chính là cùng bay ra với số cuối tiêu còn có một vật toàn thân tuyết trắng, vật kia hiển nhiên là băng tằm, băng tằm vừa ăn chuỗi tiêu, vừa buồn bực nhìn chung quanh, nghĩ mãi không rõ tại sao mình đột nhiên lại đến nơi này.

Rõ ràng lúc trước vẫn còn ở trong chiếc nhẫn nghỉ ngơi .

Thấy cảnh này khóe miệng Liệt La Đặc có chút giơ lên, muốn cười lại không dám cười, nét mặt Đan Thành đương nhiên là lạnh lùng, chẳng qua nhìn kỹ vẫn có thể thấy rõ khóe miệng hắn có chút co quắp.

“Tiểu Bạch.” Thiên Nguyệt Triệt nhú mày, tằm lại muốn ăn chuỗi tiêu? Nhưng hắn chưa từng nghe qua, ngẩng đầu, ánh mắt nghi ngờ liếc về phía Liệt La Đặc, Liệt La Đặc lắc đầu, hắn cũng không biết.

Nghe thấy Thiên Nguyệt Triệt gọi, băng tằm vui vẻ tiến lên, xấu hổ nhìn Thiên Nguyệt Triệt, tầm mắt dịch chuyển theo trái chuỗi tiêu trong tay Thiên Nguyệt Triệt.

“Tiểu Bạch, đem chuỗi tiêu này lột, dứt cho hắn.” Băng tằm có chút không nỡ, nó mới ăn được một nửa quả chuỗi tiêu.

“Ngoan, sau đó mua nhiều cho người.” Vật này luôn có thể mang đến nụ cười.

Quả nhiên, ánh mắt băng tằm sáng lên, chuối tiêu ăn được một nửa không chút khách khí nhét vào trong miệng nam nhân.

“Ngô... .” Nam nhân lắc đầu giãy dụa, Đàn Thành lạnh lùng đâm kiếm gần giữa háng hắn, hắn buộc phải dừng lại.

Cho đến khi trong miệng của hắn chứa không nổi nữa, Thiên Nguyệt Triệt mới cho dừng một lúc, một lúc, nam nhân cho là đã kết thúc, nhưng không biết khốn khổ thực sự mới bắt đầu.

“Nghe, bốn điện hạ chỉ hỏi một lần, tại yến hội người dùng tay nào ném vỏ chuối?” Thân thể từ trên ghế nhảy xuống, băng tằm vội vàng đi qua trợ giúp hắn, Thiên Nguyệt Triệt đi tới trước mặt nam nhân té trên mặt đất, chân đi giày da không chút khách khí giẫm lên tay trái nam nhân, băng tằm thấy thế vội vàng chạy đến dẫm lên tay phải .

Ân...

Nam nhân chịu đựng đau đớn, phủ nhận: “Không... Không phải ta.” Lúc này ngốc tử cũng biết hắn muốn làm gì, đương nhiên sẽ không thừa nhận .

“Không nghe thấy bốn điện hạ nói sao? Đã như vậy, lỗi tai nghe không thấy giữ lại để làm gì? Liệt La Đặc.” Thiên Nguyệt Triệt cười lạnh .

“Vâng.” Liệt La Đặc lấy chủy thủ tinh mỹ từ trong ống tay ra, đi tới bên cạnh đầu nam nhân, rút chủy thủ quơ quơ bên tai nam nhân, nam nhân không khống chế được kêu lên: “Cứu mạng a... Cứu mạng a... .”

Song mặc cho hắn la hét thế nào, bên ngoài cũng không có động tĩnh, rốt cục nam nhân la hét đến mệt mỏi, ánh mắt khiếp sợ nhìn chằm chằm Thiên Nguyệt Triệt: “Ta nói... Ta nói... phải... Tay phải... .”

Cửa phòng nam nhân bị đóng lại, bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt biến mất, đang lúc nam nhân cảm thấy mình may mắn tránh được tai họa, đột nhiên cảm giác được tay phải của mình vô cùng đau đớn, vội vàng vươn tay, ánh mắt nam nhân tràn ngập hoảng sợ, thấy từ cổ tay phải trở xuống bị thủy linh tử trong suốt bao chặt lấy.

Này...

Trên đường đi nét mặt Thiên Nguyệt Triệt phi thường sung sướng, tay phải vốn mở ra đột nhiên nắm chặt.

A...

Tiếng kêu sợ hãi từ bên trong hành cung truyền ra, vang vọng toàn bộ hoàng cung Anh Túc đế quốc.

“Phụ hoàng... .” Tiến vào trong sân, Thiên Nguyệt Triệt giống như hải đồng nhảy cà tưng đi vào, nhưng nhìn thấy bóng dáng người khác trong phòng, có chút ngoài ý muốn, trong khoảng thời gian ngắn Thiên Nguyệt Triệt đứng ngốc lảng trước cửa, quên mình phải làm gì.

Thiên Nguyệt Thần nhìn Thiên Nguyệt Triệt ngây ngốc, liền mỉm cười, phải biết rằng loại nét mặt này chẳng bao giờ xuất hiện trên người nhi tử bảo bối của hắn.

Thiên Nguyệt Thần đem Thiên Nguyệt Triệt ôm vào trong ngực: “Đùa tạt hứng rồi sao ?” Cũng không quan tâm có người ngoài hay không, thân mật hôn khuôn mặt của hắn.

“Mạn La quốc chủ, bốn cung cũng nên cáo từ, nếu không khiến người khác sinh nghi.” Cách Lực Tân hướng Thiên Nguyệt Triệt mỉm cười một chút, sau đó lễ phép rời đi.

“Phụ hoàng, sao hần lại tới?” Thiên Nguyệt Triệt nhìn Cách Lực Tân, không giải thích được.

“Hần là Sắc Vi thái tử, Triệt nhi chớ có xem thường hần, chuyện yến hội, Triệt nhi có thể nhìn ra, chẳng lẽ không cho phép người ta cũng hiểu rõ mấy phần.” Thiên Nguyệt Thần vỗ vỗ hông tiểu đông tây: “Nói đi, có phải người hành hạ người ta đủ rồi hay không.”

Sớm biết tiểu đông tây ham chơi, nếu không hần đã tự mình động thủ.

“Hừ.” Thiên Nguyệt Triệt có chút không vui vì bị Thiên Nguyệt Thần nhìn thấu tâm tư, sau lại giống như nhớ ra cái gì đó: “Phụ hoàng, cho ta xem Mạn La lệnh.”

Tay nhỏ bé nhấc lên, một bộ dáng làm Thiên Nguyệt Thần cảm thấy buồn cười.

“Mạn La lệnh không ở trên người của ta.” Vỗ lòng bàn tay Thiên Nguyệt Triệt một cái, lời Thiên Nguyệt Thần nói làm cho Thiên Nguyệt Triệt thất vọng.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39: Qua Lại

Không có?

Ánh mắt nghi ngờ của Thiên Nguyệt Triệt đánh giá Thiên Nguyệt Thần thật lâu, hẳn biết phụ hoàng sẽ không lừa hăn, nhưng trên thế giới này ai có thể khiến phụ hoàng tin tưởng giao ra Mạn la lệnh.

Nhìn nét mặt trầm tư của nhi tử bảo bối, Thiên Nguyệt Thần sùng nịch cười, ôn nhu vỗ về mái tóc của tiểu đông tây, bất quá hẳn biết nên nhanh chóng cung khai, nếu không chờ đến khi Triệt nhi nổi điên, người khổ sẽ là mình.

“Triệt nhi biết tại sao Nặc Kiệt lại béo như vậy không?” Tìm một vị trí thích hợp ở trên giường, hai người ngồi tại đầu giường bắt đầu hàn huyên.

Thiên Nguyệt Triệt đương nhiên biết Thiên Nguyệt Thần sẽ không vô cớ nhắc tới chuyện này, bởi vậy có thể thấy được Mạn La lệnh ở trên người Nặc Kiệt, bất quá ai có thể nghĩ tới lệnh bài hiệu lệnh quân đội Mạn La đế quốc cư nhiên ở trong tay một tên thái giám.

“Không biết.” Thiên Nguyệt Triệt thành thật lắc đầu, tay nhỏ bé vượt vuốt cổ áo trên lồng ngực Thiên Nguyệt Thần, đầu tựa vào ngực Thiên Nguyệt Thần, hấp thụ phần ôn nhu chỉ thuộc về hăn.

“Lần đầu tiên ta biết mình là Ám Dạ chi tử là lúc tám tuổi, năm ấy phụ hoàng mang theo ta lên núi săn dã thú, núi hoang không thể so với lâm viên hoàng gia, trong rừng rậm dã thú hung mãnh rất nhiều, ta cùng Nặc Kiệt

chẳng biết đã rời khỏi phụ hoàng lúc nào, bằng tu vi ma pháp của ta lúc đó, thế giới này rất khó có cái gì có thể khiến ta để trong mắt.

Triệt nhi biết từ nhỏ sống trong hoàng cung rất khó thấy máu, mà lần đó lên núi săn thú đã thức tỉnh dòng máu Âm Dạ chi tử trong cơ thể ta, lúc ta có cảm giác, máu trong cơ thể đã bắt đầu sôi trào, trong cổ họng khô khan cùng khát vọng đối với máu tươi, ta mới gần tám tuổi khó có thể khống chế.”

“Cho nên phụ hoàng hút máu Nặc Kiệt.” Thiên Nguyệt Triệt hiểu rõ, từ nhỏ Nặc Kiệt lớn lên cùng phụ hoàng, bọn họ là chủ tớ, trên thực cũng là huynh đệ.

“Ân, lúc đó vóc người Nặc Kiệt rất gầy, hảnh rất đơn thuần, dòng máu thuần tịnh đem nội tâm điên cuồng của ta dẫn ra, nhưng máu này không kịp với khát vọng của ta, từ đó về sau Nặc Kiệt bắt đầu liều mạng ăn, làm cho mình béo lên, hảnh không nói, nhưng ta biết đó là vì ta.” Thiên Nguyệt Thần nói tới đây, thanh âm có một tia xúc động, Thiên Nguyệt Triệt hiểu được tia xúc động kia gọi là cảm động.

“Phụ hoàng trở thành Âm Dạ chi chủ như thế nào?”

“Ha hả.” Nghe được vấn đề của hảnh, Thiên Nguyệt Thần bật cười: “Bảo bối, không thể gạt được người cái gì. Ngày ấy máu Âm Dạ trên người của ta sôi trào dẫn phát nguyên tố ma pháp hắc ám, đem ma pháp trong cơ thể ta phát huy đến cực điểm, sau đó ta lâm vào hôn mê, lúc ta tỉnh lại phát hiện mình đang ở nơi xa lạ, khi đó ta mới biết được nguyên lai ta chính là Âm Dạ chi chủ.

Bọn họ nói cho ta biết, ta là Âm Dạ chi chủ chuyển kiếp.”

“Phụ hoàng.” Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, tay nhỏ bé vỗ về khuôn mặt Thiên Nguyệt Thần, trong đôi mắt tràn đầy ái luyến.

“Ân?” Thiên Nguyệt Thần cúi đầu, mắt phượng yêu mị dừng ở nhi tử bảo bối trong ngực, từng đợt từng đợt quang mang nhu hòa tản ra trong mắt hắc.

“Sau này Triệt nhi sẽ đối tốt với Nặc Kiệt hơn một chút.” Đồng âm nhàn nhạt xen lẫn ghen ngào.

Tâm Thiên Nguyệt Thần nhói lên, trong lòng cảm động: “Sao Triệt nhi khóc?” Hắc là tiểu đồng tây cao ngạo, khó có khi nào rơi lệ.

“Nói lung tung... Ta... Ta chỉ là cảm động, hóa ra Nặc Kiệt tốt như vậy.” Hắc trước kia còn uy hiếp Nặc Kiệt, thật là hơi quá đáng.

Mục mâu hắc sắc lóe ra quang mang, hơi thở nóng rực đầy nam tính không ngừng liếc về phía Thiên Nguyệt Triệt: ” Hóa ra Triệt nhi của ta khả ái như thế.”

Hắc chỉ là hài tử mười tám tuổi, bất kể thông minh như thế nào, đáy lòng của hắc vẫn còn một phần còn ngây thơ, không giống mình, ánh mắt hồn nhiên luôn dừng lại ở trên người của mình, mà tâm của mình cũng bị vây khốn trong đó.

Hài tử này, hắc sợ là không thể buông được nữa, mà người đặc biệt như vậy cũng chỉ thuộc về một mình hắc.

Đem Thiên Nguyệt Triệt ôm thật chặt, hôn nhẹ lên mái tóc Thiên Nguyệt Triệt, hưởng thụ mùi thơm.

Khả ái? Thiên Nguyệt Triệt chuyển động con ngươi tròn trịa, chưa từng có người nói hắc khả ái, lúc ở trên địa cầu, hắc và mẫu thân sinh sống hèn mọn trong góc, tất cả mọi người nói hắc là con hoang, nói hắc buồn nôn. Sau khi mẫu thân chết, hắc được lão đầu tử đón về nhà bổ nhiệm là người thừa kế, tất cả mọi người nói hắc thông minh.

Khi hấn lớn lên đích thân trả thù những gia tộc đã từng khi dễ mẫu thân, hủy hoại danh dự của huynh đệ tử muội, mọi người nói hấn ác độc, ở trường học những nữ sinh theo đuổi hấn nói hấn đẹp trai.

Nhưng khả ái, cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện trên người hấn, nhưng hấn tựa hồ lại không chán ghét câu này, bởi vì người khích lệ hấn là nam nhân này sao?

Ngẩng đầu, môi lơ đãng xẹt qua môi Thiên Nguyệt Thần, trong lòng hai người sinh ra rung động, Thiên Nguyệt Triệt đỏ mặt vội vàng dời đi tầm mắt, rầu rĩ cuốn trong ngực Thiên Nguyệt Thần: “Phụ hoàng.”

“Ân?” Ánh mắt thâm thúy của Thiên Nguyệt Thần càng ngày càng nóng, giống như muốn đem điểm then thùng này của tiểu đông tây dung nhập vào trong xương tủy.

“Sau này ta muốn nhiều khích lệ, ta không ghét.” Thiên Nguyệt Triệt cực kỳ nhỏ giọng, giống như hài tử làm nũng với phụ thân.

Thiên Nguyệt Thần cười thầm, không ghét nói ngược chính là thích, Triệt nhi có thể kéo người khác xuống hố sâu tuyệt vọng nhất, nhưng cũng có thể khiến lòng người tràn ngập hy vọng nhất, tựa như trắng và đen va chạm, hết lần này tới lần khác làm hấn rất thích thú.

Ánh bình minh luôn tới đặc biệt mau, Thiên Nguyệt Triệt mở mắt nhìn thấy gương mặt tuần mỹ của Thiên Nguyệt Thần, cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào cười, hành động vô thức luôn là đẹp nhất .

“Tĩnh?” Vô vô khuôn mặt nhỏ nhắn, Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt vào trong ngực: “Tĩnh thì rời giường đi.”

“Nhưng phụ hoàng, ta còn muốn ngủ.” Miễn cưỡng làm nũng, đã thật lâu chưa cảm nhận lại cảm giác ngủ nướng trong chăn, có chút lưu luyến.

“Muốn ngủ cũng không phải là không được, nhưng ma vũ đại hội đã bắt đầu nga, Triệt nhi có thể sẽ bỏ qua chỗ đặc sắc nhất.” Xấu xa dụ dỗ người tràn đầy lòng hiếu kỳ, Thiên Nguyệt Thần biết hẳn nhất định sẽ động tâm.

Quả nhiên, nghe đến ma vũ đại hội, ánh mắt mơ hồ của tiểu đông tây thoáng chốc lóe sáng, chân nhấc lên đá văng chẵn, vẫn không quên tức giận nói: “Người cố ý, cố ý nói với ta những thứ này.”

Thiên Nguyệt Thần nhún vai: “Đúng, ta cố ý.”

Lúc Thiên Nguyệt Thần cùng Thiên Nguyệt Triệt đến chỗ tổ chức ma vũ đại hội, bên trong đã náo nhiệt không dứt.

Nơi tổ chức ma vũ đại hội lựa chọn kiểu khép kín, không phải là lộ thiên, có thể có liên quan tới thời tiết, bởi vì khí trời Anh Túc đế quốc đặc biệt nóng, nhất là vào buổi trưa, sức nóng mặt trời sẽ làm người ta chịu không được, nên nóc nhà đều được đóng chặt, giống như tòa thành.

Phía ngoài hội tràng có rất nhiều sạp, đoán chừng là vì mấy ngày qua tụ tập nhiều ma pháp sư, cho nên một số người làm ăn nhỏ nghĩ cách kiếm tiền.

Lầu hai là chỗ nghỉ ngơi của quốc chủ tam quốc, giữa hội tràng là đấu trường, những quốc chủ hay quý tộc các nước nhỏ ngồi ở chung quanh.

Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt đi tới vị trí của hắn, bởi vì tranh tài náo nhiệt, cho nên ánh mắt dừng trên người bọn họ rất ít.

Trên đấu trường là ma pháp sư của một nước nhỏ và một Ải nhân đang luận võ.

Thấy ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt dừng lại trên Ải nhân, Thiên Nguyệt Thần giải thích: “Đây là Ải nhân, là một chủng tộc khác trên đại lục, ma vũ đại hội không hề phân biệt, chỉ cần hiểu sơ về ma pháp là có thể tham gia,

Ải nhân sinh sống ở phía bắc bình nguyên Ốc Nhĩ Mã, không bị quốc gia hạn chế, bọn họ có thể tự do tạo thành một đội ngũ, đương nhiên bọn họ sinh sống tại quốc gia nào cũng phải tuân thủ quốc pháp quốc gia đó.”

“Bọn họ tới nơi này không bị người khác xem thường sao?” Thiên Nguyệt Triệt rất xa lạ với thế giới này, đối với thế giới mình không hiểu biết, tò mò cũng phi thường mãnh liệt.

“Không phải là không có, giống như người bình thường cũng sẽ bị người cùng loại khinh thường. Mặc dù Ải nhân vóc dáng thấp bé, nhưng bọn họ rất giàu có, hơn nữa đầu óc của bọn họ rất thông minh, đền bù cho vóc dáng.” Võ về đầu Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần tỉ mỉ giải thích.

“Giàu có?” Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu nhìn Thiên Nguyệt Thần, giống như vừa dung nhập vào thế giới này một điều mới mẻ.

“Ân, giàu có, đừng xem vóc dáng bọn họ thấp bé, thật ra khí lực của bọn họ lớn gấp mấy lần người bình thường, cũng bởi vì cái này, cho nên Ải nhân dựa vào việc chế tạo binh khí mà sống, trên căn bản các quốc gia ở nơi này đều hướng Ải nhân mua bán binh khí, mà ngay cả nước ta cũng không ngoại lệ.” Lời nói của Thiên Nguyệt Thần khiến Thiên Nguyệt Triệt lấy làm kinh hãi.

Sau đó lại nhìn về võ đài, lúc này Ải nhân vừa hạ gục nam tử cao gấp đôi hắn.

Đây chính là cái gọi là nhìn người không chỉ nhìn bề ngoài, nước biển không thể đo bằng đấu. Thiên Nguyệt Triệt hiểu rõ.

Ánh mắt chuyển bốn phía, đột nhiên phát hiện có người hắn quen, tại sao bọn họ lại ở chỗ này?

Theo tầm mắt Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần cũng nhìn về phía bên kia, người kia từ chỗ ngồi đứng lên đến bên người Thiên Nguyệt Thần.

“Phụ hoàng.”

“Bệ hạ.”

Thiếu niên cùng nam nhân vóc người gầy gò hành lễ, hai người này không phải ai khác mà là tộc trưởng Tư Đốn Phất Lai gia tộc Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai nắm trong tay Thủy Linh Ngọc và nhị hoàng tử Thiên Nguyệt Thiên Hâm.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 40: Hiệp Hội Ma Pháp

Mặc dù Thiên Nguyệt Thần có nghi ngờ, tại sao Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai và Thiên Nguyệt Thiên Hâm lại xuất hiện ở đây, nhưng hẳn biết lúc này không phải là thời điểm thích hợp để hỏi.

“Tạm thời ngồi ở đây, mọi việc chờ trở về hành cung rồi định đoạt.” Thanh âm bình thản vẫn duy trì uy nghiêm của một đế vương cao tại thượng, tầm mắt sắc bén đánh giá bọn họ một lúc lâu.

“Vâng.” Hai người trăm miệng một lời.

Thiên Nguyệt Triệt ở trong lòng Thiên Nguyệt Thần giật giật, vô cùng không thoải mái, tầm mắt thăm dò luôn là dừng trên người hắn, mặc dù không chán ghét, nhưng bị người khác nhìn chăm chú như vậy, nhất cử nhất động không được tự nhiên.

Theo tầm mắt, Thiên Nguyệt Triệt nhìn lại Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai, hẳn không rõ tại sao nam nhân này luôn nhìn hắn, mặc dù ánh mắt của y không mang theo bất kỳ tia si mê nào.

Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai cũng là không ngờ hài tử năm tuổi này lại có lá gan nhìn hắn, hơn nữa là nhìn thẳng như vậy, sau đó giống như hiểu rõ, hướng phía Thiên Nguyệt Triệt khẽ mỉm cười.

Không biết là cảm giác gì, Thiên Nguyệt Triệt chỉ thấy tóc gáy mình dựng đứng.

“Sao vậy?” Nhận thấy hần khác thường, Thiên Nguyệt Thần quan tâm, giọng nói ôn nhu khác hẳn khi nói với hai người kia.

“Không có.” Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu: “Phụ hoàng, ma vũ đại hội này chẳng hề thú vị, tại sao vẫn có người tham gia?” Còn không bằng ngủ nướng, Thiên Nguyệt Triệt nhàm chán nghĩ.

“Trên thế giới này có rất nhiều chuyện không thú vị, nhưng vì tăng cường mối quan hệ giữa các quốc gia, có lẽ là giả vờ thân cận, chờ Triệt nhi lớn lên một chút, sẽ hiểu rõ.” Biết nhi tử bảo bối đã quá nhàm chán, Thiên Nguyệt Thần cũng không miễn cưỡng: “Có muốn đi dạo một chút không?”

Quang thái hiện lên trong mắt Thiên Nguyệt Triệt: “Không sao chứ?”

“Vẫn chưa tới trận đấu cuối cùng, không sao.”

Nghe Thiên Nguyệt Thần nói, hình như còn có ý tứ khác, đương nhiên Thiên Nguyệt Triệt không ngu ngốc như vậy: “Phụ hoàng nói trận đấu cuối cùng là có ý gì?”

“Sau khi tranh tài chấm dứt, người vô địch sẽ được thưởng thưởng.” Nhìn một cái liền biết tiểu đông tây bị hấp dẫn. Đúng là gừng càng già càng cay.

Tưởng thưởng? Nghĩ đến đồ vật được thưởng có lẽ không tầm thường, Thiên Nguyệt Triệt quyết định kiên trì ngồi xem tiếp, nhưng lòng hiếu kỳ không giúp hần có thể yên lặng chờ: “Phụ hoàng, tưởng thưởng cái gì?”

Hần muốn biết trước phần thưởng mới quyết định có nên động thủ hay không, lãng phí tinh lực mà nhận được đồ vô dụng hần là sẽ không làm, có lẽ do nhận được nền giáo dục của thế kỷ 21, cho dù làm gì, trước tiên cũng phải cân nhắc được và mất.

“Triệt nhi đoán xem.” Thiên Nguyệt Thần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tò mò, cố ý không nói cho hần.

“Phụ hoàng biết rất rõ Triệt nhi đoán không được .” Nếu là thứ tầm thường, chắc chắn phụ hoàng không có hứng thú, mặc dù hẳn đến thế giới này chưa lâu, nhưng cũng hiểu rõ một số việc, tầm mắt liếc về phía Nặc Kiệt ở một bên.

Nặc Kiệt tiếp xúc với tầm mắt Thiên Nguyệt Triệt, rụt cổ lại, bệ hạ đang ở đây, hẳn nào dám nói a, nhưng, không biết có phải hẳn nhạy cảm hay không, cảm giác, hôm nay ánh mắt điện hạ nhìn hẳn là lạ, khiến tim của hẳn đều có chút nao núng, nghĩ thầm, sau này thấy tiểu điện hạ, hẳn phải bảo trì khoảng cách an toàn.

Sau đó tầm mắt lại liếc về phía Đàn Thành, Liệt La Đặc, hai người muốn nói nhưng lại không dám nói, đây là trò chơi giữa bệ hạ và điện hạ, đâu có chỗ cho bọn họ xen vào.

Phản đồ, Thiên Nguyệt Triệt chửi thầm trong lòng, sau đó đem tầm mắt nhìn về phía hai người mới gia nhập.

Ánh mắt nai con ủy khuất hơi ươn ướt, dù người cứng rắn đến đâu cũng cảm thấy không nỡ, huống chi còn là một hài tử năm tuổi, nhưng uy nghiêm của Thiên Nguyệt Thần khiến sự xót thương nho nhỏ trong lòng Thiên Nguyệt Thiên Hâm bị dập tắt.

Nam nhân kia, luôn thờ ơ lạnh nhạt hết thảy .

“Phụ hoàng.” Cuối cùng ánh mắt đáng thương dừng trên khuôn mặt tuấn mỹ của Thiên Nguyệt Thần.

“Triệt nhi có biết các gia tộc nắm giữ ngũ linh châu: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ không?” Thiên Nguyệt Thần cúi đầu chăm chú nhìn Thiên Nguyệt Triệt, thanh âm chậm rãi không nóng vội.

Ngũ linh châu? Hẳn biết ngũ linh châu rất quan trọng trong việc vận dụng thánh linh châu, từng nghe Thánh Anh nói qua, nhưng những gia tộc

nằm trong tay ngũ linh châu, thật đúng là không biết.

“Triệt nhi biết Thủy Linh Ngọc do Tư Đốn Phất Lai gia tộc nắm giữ, Mộc linh châu do Tả Lạp gia tộc nắm giữ.” Thiên Nguyệt Triệt biết một chút, cũng không rõ vì sao phụ hoàng nhắc tới cái này, chẳng lẽ lần ma vũ đại hội này có liên quan tới ngũ linh châu sao?

“Triệt nhi nghĩ không sai.” Chỉ cần nhìn vào mắt hắc, Thiên Nguyệt Thần có thể biết hắc đang nghĩ gì: “Anh Túc đế quốc đánh cuộc một trong ngũ linh châu – Hỏa Linh Châu.”

Cái gì? Thiên Nguyệt Triệt trợn to hai mắt, phần thưởng của trò chơi này quá lớn.

“Triệt nhi không biết, từ khi thiên địa khai sinh tới nay, ngũ linh châu đều nằm trong tay các gia tộc, lịch sử đã ghi lại rõ ràng, mà Hỏa Linh Châu nằm trong tay quý tộc của Anh Túc đế quốc, Kỳ Lạp Mạnh gia tộc, đây là một gia tộc rất kỳ quái, bình thường những gia tộc có được ngũ linh châu sẽ kết thông gia hoàng tộc, nhưng từ trước đến nay, gia tộc này không hề đề xuất chuyện nhân duyên với hoàng tộc Anh Túc đế quốc, nghe nói mấy đời gia tộc này đều một con.

Kỳ lạ chính là ở điểm này, ma vũ đại hội lại đem Hỏa Linh Châu làm phần thưởng, Da La Phất Lạp đã nói như vậy, nhất định không phải là giả.” Không chỉ là Thiên Nguyệt Thần, những người khác cũng không thể hiểu nổi.

“Phụ hoàng, ma vũ đại hội có điều kiện gì? Là ai ra quyết định nơi tổ chức?” Thế giới này còn rất nhiều câu đố Thiên Nguyệt Triệt chưa giải đáp được, mà giờ khắc này, liên tục chiếm cứ nội tâm Thiên Nguyệt Triệt là người chế tạo ra bạch phiến kia.

“Ta mới phát hiện, về thế giới này, có vẻ ta chưa nói nhiều với người.” Thiên Nguyệt Thần cố ý lộ ra nét mặt tự trách, khiến Thiên Nguyệt Triệt

mắc cười.

“Phụ hoàng, bây giờ đang nói chuyện đứng đắn mà?” Nam nhân này không thể nghiêm túc một chút sao?

“Hừ.” Thiên Nguyệt Thần đột nhiên thối khí bên tai Thiên Nguyệt Triệt: “Bảo bối, ánh mắt người kia nhìn người khiến ta rất muốn móc hai mắt hắn xuống.”

Ân?

Trong lòng Thiên Nguyệt Triệt run lên, theo phương hướng Thiên Nguyệt Thần chỉ, nhìn lại, có chút xem thường: “Phụ hoàng, ánh mắt hắn nhìn ta rõ ràng là hận muốn chết.”

Làm hại hắn còn tưởng rằng phụ hoàng ăn dấm? Thiệt là, nhìn kỹ, đó không phải là cái tên ném vỏ chuối bị hắn bóp vỡ xương tay phải sao?

“Dùng loại ánh mắt ai oán đó nhìn bảo bối của ta cũng không được.” Nam nhân bá đạo hơi bất mãn, vẫn không quên ăn đậu hủ tiểu đông tây: “Triệt nhi cảm thấy áo choàng phía sau lưng hắn thế nào?”

Áo choàng?

Thiên Nguyệt Triệt cẩn thận nhìn kẻ mang áo choàng hắc sắc kia, phụ hoàng không nói hắn cũng không cảm giác được, không cảm thấy kẻ kia có cái gì đặc biệt, y và tên ném vỏ chuối hôm qua khác một trời một vực, thật sự không nhìn ra.

“Sao phụ hoàng biết được bọn họ là một người?”

Mang áo choàng bình thường cũng là ma pháp sư, hơn nữa đều là ma pháp sư cấp bậc tương đối cao, chủ yếu là sử dụng ma pháp hắc ám hệ công kích.

Áo choàng đại biểu cho cấp bậc của mỗi ma pháp sư, nhưng cũng che dấu đi rất nhiều điều không muốn mọi người biết, ví dụ như che dấu bản thân.

Có thể người xung quanh mang áo choàng quá nhiều, hơn nữa Thiên Nguyệt Triệt không chú ý nên không nhận ra. Nhưng, tại sao bọn họ đều mang áo choàng?

Những áo choàng này đến từ đâu?

“Mỗi một ma pháp sư đều có chủ nhân đứng phía sau, những thứ này Triệt nhi vừa tiếp xúc, có lẽ không biết, ma pháp sư ở đây đều có địa vị tương đối cao, áo choàng tượng trưng cho địa vị của bọn họ, đương nhiên không phải ma pháp sư nào cũng có thể tùy ý chế luyện. Đây là do hiệp hội ma pháp thống nhất ban phát.”

“Hiệp hội ma pháp, đó là cái gì?” Thiên Nguyệt Triệt phát hiện mình càng ngày càng thích hợp hỏi mười vạn điều vì sao .

“Ngươi a.” Thiên Nguyệt Thần điểm điểm trên trán Thiên Nguyệt Triệt, thanh âm trầm thấp mang theo sự nhu hòa từ từ truyền ra: “Thế giới này thịnh hành ma pháp, thời gian quá lâu, không thể xác thực là bắt đầu từ khi nào, hiệp hội ma pháp là học viện ma pháp cao nhất trên thế giới này, ma vũ đại hội, bốn năm cử hành một lần, là do hiệp hội ma pháp quyết định nơi tổ chức.

Giấy chứng nhận là một cách tượng trưng, tượng trưng cho cấp bậc ma pháp của ma pháp sư, ma pháp có quang minh ma pháp và hắc ám ma pháp, hiển nhiên ma pháp sư cũng có quang minh ma pháp sư và hắc ám ma pháp sư, mà ma pháp sư xuất thân từ hiệp hội ma pháp đều có áo choàng, quang minh ma pháp sư là áo choàng bạch sắc, hắc ám ma pháp sư là áo choàng hắc sắc. Các cuộc tranh tài sẽ có người của hiệp hội ma pháp

trộn lẫn trong đám người ghi chép lại, nếu như phát sinh bạo động bọn họ sẽ ra tay ngăn chặn.”

Nghe Thiên Nguyệt Thần kể, Thiên Nguyệt Triệt biết được đại khái, hiệp hội ma pháp cũng giống như hiệp hội thể thao quốc tế, mà ma vũ đại hội cũng giống như thể vận hội Olympic.

Thật là một nơi phức tạp, Thiên Nguyệt Triệt nói thầm.

Ngày thứ nhất, ma vũ đại hội cũng không thú vị như trong tưởng tượng của Thiên Nguyệt Triệt, mà bình thường, nhân vật lợi hại cũng không nhanh chóng xuất hiện như vậy. Sau khi ngày thứ nhất tranh tài chấm dứt, Thiên Nguyệt Thần liền ôm Thiên Nguyệt Triệt trở về hành cung.

Trong đại sảnh, không khí có chút khác thường, Nặc Kiệt đuổi bọn thị vệ, đóng cửa lại, canh giữ ở cửa, nếu có người không thêm để ý tình cảnh, sợ là chỉ có Thiên Nguyệt Triệt lười biếng ngồi trong lòng Thiên Nguyệt Thần.

“Nói đi, tại sao lại xuất hiện ở đây?” Thanh âm lạnh lùng, nét mặt bình thản không thể nhìn ra Thiên Nguyệt Thần đang nghĩ gì, chỉ là tùy ý nhưng vẫn toát ra hơi thở cao quý, phiêu đẳng bốn phía.

Không gian yên tĩnh đến đáng sợ

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 41: Lý Do

Dù cho Thiên Nguyệt Thiên Hâm hiểu chuyện đi nữa, nhưng người hăn phải đối mặt là phụ hoàng, cho nên tầm mắt tự nhiên liếc về phía Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai, thật ra hăn cũng không hiểu, tại sao mấy ngày qua Hi lại vội vàng thúc ngựa tới Anh Túc đế quốc.

Mà Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai không mở miệng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thiên Nguyệt Thần, hăn không cách nào nhìn thấu suy nghĩ của nam nhân này, tựa như hăn không nhìn thấu hài tử kia.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, khung cảnh thực nhàm chán.

Cuối cùng Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai cúi đầu, mặc dù vừa rồi chỉ ngăn ngui đối mặt với Thiên Nguyệt Thần, nhưng trong lòng hăn kinh ngạc vạn phần, đế vương tà mị kia không hề che dấu sát khí, đế vương từ trước đến giờ luôn được xem là tỉnh táo lại muốn giết hăn, hơn nữa lại thể hiện trắng trợn như vậy.

Nam nhân này, rốt cuộc là?

“Đoán tâm người khác là chuyện rất vất vả, Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai, người sống quá mệt mỏi.” Thật lâu sau, Thiên Nguyệt Thần mở miệng, song nhả ra lại là một câu như vậy.

“Bệ hạ nói thế có ý gì?” Là tộc trưởng gia tộc nằm trong tay Thủy Linh Ngọc, Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai cả đời kiêu ngạo .

Ha hả... Thiên Nguyệt Thần nở nụ cười trầm thấp, hai mắt sắc bén dừng lại trên người Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai và Thiên Nguyệt Thiên Hâm, sau đó nói ra một câu, lại khiến trái tim người khác băng giá: “Biết tại sao năm năm trước trẫm không động tới người chứ?”

Ách?

Những lời này ngoài dự liệu của Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai, chuyện năm năm trước, đương nhiên hắn biết không thể gạt được Thiên Nguyệt Thần, hắn cũng nghĩ rằng Thiên Nguyệt Thần không dám xử lý hắn. Nhưng theo lời nói của Thiên Nguyệt Thần, hắn biết mình đã sai.

Hôm nay hắn đã biết, từ ánh mắt không hề che dấu sát ý của đế vương, hắn đã biết, ngũ đại gia tộc, ngũ linh châu, nam nhân này không để trong mắt, mà sở dĩ năm năm trước y không động thủ, là bởi vì y xem hắn như một quân cờ.

Mà toàn bộ bố cục quân cờ là do y định.

“Vi thần không biết.” Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai thoáng cúi đầu, tâm để vương, ai có thể suy đoán, mà giờ khắc này, hắn không thể không thừa nhận, cho dù hắn không thừa nhận nam nhân trước mắt, nhưng vĩnh viễn không che dấu được chuyện y là đế vương.

“Năm năm trước không giết các người, bởi vì trẫm tìm được món đồ chơi mới, năm năm sau không giết các người, là bởi vì vở kịch đang thiếu người diễn.” Âm thanh băng lãnh mang theo sự thú vị, tựa như lúc này hắn đang vuốt vuốt mái tóc Thiên Nguyệt Triệt, bất đồng duy nhất chính là khi chạm vào mái tóc, hắn cực kỳ ôn nhu, rất sợ làm đau hài tử trong ngực.

“Món đồ chơi?” Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai còn chưa kịp mở miệng, thanh âm Thiên Nguyệt Triệt mang theo nồng đậm không vui đã truyền ra, ngẩng đầu, mục mâu vốn hồn nhiên ẩn hiện lệ khí, nét mặt cũng thể hiện vẻ lo lắng.

Thiên Nguyệt Thần cả kinh, đột nhiên sáng lẫm phá lên cười, đồng thời trấn an tiểu đông tây muốn bạo loạn trong ngực: “Hiển nhiên không phải là Triệt nhi, Triệt nhi là bảo bối của phụ hoàng, cho dù ai cũng không thể so sánh với bảo bối.”

“Vậy món đồ chơi trong miệng phụ hoàng là sao?” Năm năm trước, khi đó hãn mới sinh ra, không phải sao?

“Triệt nhi cũng biết, lúc ấy phụ hoàng cũng tặng người nọ một phần đại lễ, đem sự đau đớn mà Triệt nhi từng chịu đựng chia ra.” Mục mâu sắc bén ẩn hiển sự tức giận, mặc dù Thiên Nguyệt Thần cười như cũ, nhưng nụ cười của hãn lạnh thấu xương.

Khiến Thiên Nguyệt Thần Hâm một bên cũng cảm thấy bị cổ rét lạnh này ảnh hưởng.

Ân?

Thiên Nguyệt Triệt hiếm khi ngốc lẫm nhìn Thiên Nguyệt Thần, năm năm trước sao? Khi đó hãn biết hãn cũng là món đồ chơi của phụ hoàng, nhưng phụ hoàng sẽ vì món đồ chơi mà phí nhiều tâm tư như vậy sao?

Nghi ngờ trong mắt Thiên Nguyệt Triệt khiến ánh mắt Thiên Nguyệt Thần trở nên nhu hòa hơn: “Năm năm trước, người không chỉ là món đồ chơi, mà là sự tồn tại đặc biệt, ta không thể làm rõ sự đặc biệt khi đó, nhưng không có ai có thể coi thường hoàng quyền của ta, Triệt nhi còn nhớ rõ chứ? Hoàng cung là nơi rất quý củ, mà quý củ này là do ta định .”

Nói tới đây ánh mắt Thiên Nguyệt Thần chuyển hướng Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai, câu khởi môi, tự tiểu phi tiểu, bởi vì trời nóng mà y phục được bung ra, càng gợi cảm cực điểm, song phần phong thái mê người này lại không ai dám nhìn thẳng.

“Hài tử của trẫm, cho dù không được sủng, sống chết của hần cũng là do trẫm quyết định.” Quyền lợi của đế vương, không có ai có thể xâm phạm, đặc biệt là quyền lợi của Thiên Nguyệt Thần.

Lời nói của Thiên Nguyệt Thần, người khác không hiểu, nhưng Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai đã hiểu, tâm mơ hồ run rẩy, tới hôm nay hần mới cảm nhận hết sự ác độc của nam nhân này, mình vô tình, nhưng chưa thể nói độc, mà nam nhân này, bởi vì năm năm trước Thiên Nguyệt Triệt bị băng tằm gây thương tổn mà giận chó đánh mèo trên người nữ nhi của chính hần.

Thất công chúa Thiên Nguyệt Thiên Liên là nhi tử của Trữ phi, ra đời sau Thiên Nguyệt Triệt mấy tháng, nói như thế nào cũng là nhi tử của hần a, rốt cuộc hần đang suy nghĩ gì?

Nhìn thần sắc của hần, Thiên Nguyệt Thần biết Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai hiểu rõ ý tứ của mình.

“Nói đi, tại sao lại tới Anh Túc, trẫm không ở cung, là cơ hội cho các người củng cố quyền lợi của mình, nhưng người lại vứt bỏ cơ hội khó có được đó.” Chỉnh vị trí của Thiên Nguyệt Triệt trong ngực mình, để tiểu đông tây có thể ngủ thoải mái chút, động tác ôn nhu, khiến tầm mắt Thiên Nguyệt Thiên Hâm và Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai tập trung trên người hần.

Thiên Nguyệt Thần không để ý tầm mắt của bọn họ, tự tiện vỗ về khuôn mặt ngủ say của Thiên Nguyệt Triệt: “Rất khả ái đúng không?”

Đúng.

Chỉ cần người nói đúng, ai dám nói không đúng, cho dù trước đây Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai biết tình cảm của đế vương và tiểu điện hạ không tầm thường, nhưng hôm nay thấy động tác rõ ràng như vậy ở trước mắt vẫn còn có chút khó tin.

Tại sao không che dấu, không sợ người khác biết rồi lợi dụng Thiên Nguyệt Triệt uy hiếp hấn sao?

Phảng phất biết suy nghĩ của hấn, Thiên Nguyệt Thần cười cười không nói, không sợ người tham gia náo nhiệt quá nhiều, chỉ sợ còn không đủ.

Đột nhiên, Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai hướng phía Thiên Nguyệt Thần quỳ xuống.

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi chờ hấn nói, cũng không có ý bảo hấn đứng lên.

Đối với Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai hấn rất hiểu rõ, mặc dù tự đại, nhưng không phải không có phân tặc, tính cách người này rất lạnh, không liên quan đến chuyện của mình không nhìn thêm một cái.

“Thỉnh bệ hạ thành toàn.” Cho tới bây giờ, Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai mới tin tưởng nam nhân này đáng sợ, rất nhiều chuyện không phải hấn không biết, mà là đang đợi động tác tiếp theo của món đồ chơi, nam nhân này, ai nói hoàng đế Mạn La đế quốc là vô hại, trên thực tế hấn nguy hiểm hơn so với bất kì ai.

“Thỉnh?” Thiên Nguyệt Thần tinh tế suy nghĩ lời này, chưa trả lời, mắt phượng hàm chứa tiếu ý đang nhìn hấn.

Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai cắn chặt răng, sau đó thở dài: “Cầu bệ hạ thành toàn.”

Đương nhiên Thiên Nguyệt Thần Hâm không phải người ngu, lúc này hấn cũng rõ ràng ý tứ của Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai.

“Cầu phụ hoàng thành toàn.” Hai chân quỳ xuống, mặc dù thanh âm thiếu niên ngạo lạnh, nhưng mang theo rất nhiều lo lắng, vẫn cố tỏ ra bình tĩnh.

“Cầu a.” Thiên Nguyệt Thần cảm thấy có chút thú vị: “Cầu thì phải xuất ra thành ý, câu nói bên miệng cũng không thể đại biểu cái gì.”

Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai và Thiên Nguyệt Thiên Hâm nhìn nhau, lập tức hiểu rõ có ý gì, hai người đứng dậy, Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai mở miệng đầu tiên: “Vi thần từ Mạn La chạy tới Anh Túc là bởi vì Thủy Linh Ngọc động.”

Có ý gì? Thiên Nguyệt Thần ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hắn.

“Tháng trước Thủy Linh Ngọc vốn an tĩnh, đột nhiên phát ra thủy linh lực cường đại, thần là người nắm trong tay Thủy Linh Ngọc, tự nhận có thể hiểu Thủy Linh Ngọc đến 100%, nhưng ngày đó Thủy Linh Ngọc phát ra linh lực khiến thần vô cùng kinh ngạc, mười hai giờ đêm, linh lực của Thủy Linh Ngọc bay thẳng đến chân trời, thần đi ra từ trong phòng, theo tia sáng nhìn phía chân trời, lại phát hiện tia sáng này không chỉ một đạo, đồng thời còn có linh lực của tứ linh châu, căn cứ gia phả của Tư Đốn Phất Lai gia tộc ghi lại, muốn đồng thời khởi động lực lượng ngũ linh châu chỉ có thánh linh châu, thần giật mình, chuyện này không phải chuyện đùa, lại biết phần thưởng của cuộc tranh tài ở Anh Túc để là Hỏa Linh Châu, cho nên chạy tới đây, hơn nữa...” Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai dừng lại một chút, ánh mắt nhìn Thiên Nguyệt Triệt trong ngực Thiên Nguyệt Thần.

“Nói.” Thiên Nguyệt Thần nhả ra một chữ, chân mày không tự chủ khóa chặt, bởi vì theo ánh mắt Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai, hắn biết chuyện kế tiếp có quan hệ với nhi tử bảo bối của hắn.

“Từ khi thần tiếp nhận Thủy Linh Ngọc tới nay, nó đã động ba lần, lần đầu tiên là năm năm trước, linh lực ngũ hành từ phương hướng khác nhau bay thẳng đến chân trời, nhưng vừa đúng tạo thành một đường, đây là lần đầu tiên vi thần thấy ngũ linh châu hành hợp thành một như trong truyền thuyết, lần thứ hai động là thời điểm sinh thần bệ hạ, bởi vì lần đầu tiên Thủy Linh Ngọc khởi động, mặc dù vi thần cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng

không suy nghĩ nhiều, cho đến khi động ba lần liên tục, vi thần mới bắt đầu chú ý, đột nhiên phát hiện, lần đầu tiên khởi động là thời điểm tiểu điện hạ ra đời.”

Đông...

Thiên Nguyệt Thần đột nhiên đứng lên khỏi ghế, một tay ôm Thiên Nguyệt Triệt, đồng thời tay còn lại nổi lên linh lực ngũ sắc, nhưng linh lực này làm cho người ta cảm thấy rét lạnh chưa từng có, bốn phía bắt đầu hiện băng sương.

Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai biết, đây là ngũ hành hắc ám ma pháp, mà lúc này để vương muốn giết bọn họ.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 42: Ẩn Ưu

Không có thời gian cho hẳn suy nghĩ nên đánh trả hay nên đứng im, băng xuyên trong suốt đã hướng phía hẳn, Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai ôm lấy thắt lưng Thiên Nguyệt Thiên Hâm, thân thể lui lại mấy bước, thủy linh tử trong suốt tạo thành lá chắn cản trở băng xuyên của Thiên Nguyệt Thần.

Tu vi ma pháp của hai người đã đạt đến cảnh giới cao nhất, điều khiển thủy linh tử dễ như trở bàn tay.

Thiên Nguyệt Thần cười lạnh, băng xuyên trong suốt biến thành hỏa cầu, chỉ trong chớp mắt, nhãn thần Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai u ám, lui lại mấy bước, Thủy lá chắn biến thành lá chắn chữ U, bao vây hỏa cầu, sau đó biến thành hình chữ O, lúc thủy linh tử vỡ ra, hỏa cầu cũng tắt theo.

Song chuyện chưa kết thúc, thủy linh tử vỡ nát lại một lần nữa ngưng kết, giống như ngàn vạn mũi tên vọt tới giữa Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai và Thiên Nguyệt Thiên Hâm.

Đúng lúc này thanh âm nhàn nhạt truyền ra: “Phụ hoàng.”

Thiên Nguyệt Triệt đã mở mắt, hai tay vòng quanh cổ Thiên Nguyệt Thần, nhất thời mũi tên tản ra.

“Đánh thức người.” Thân ảnh quay trở lại ghế ngồi, không nhìn hai người kia một cái. Nhu hòa hỏi hời hợt trong ngực.

“Là động tác của phụ hoàng quá lớn.” Thiên Nguyệt Triệt nhàn nhạt chỉ trích: “Nhưng đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy phụ hoàng động thủ.” Mắt

Thiên Nguyệt Thần lóe ra mấy tia sáng, đến lúc nào hắn mới đạt tới cảnh giới như phụ hoàng, trong nháy mắt có thể đem linh tử biến ảo.

“Không cần nghĩ quá nhiều.” Bàn tay to nhẹ nhàng xoa xoa sau đầu Thiên Nguyệt Triệt: “Triệt nhi chỉ cần như vậy là tốt rồi.” Tình cảm không phải là gây áp lực cho đối phương, mà là khiến đối phương vui vẻ.

Bởi vì Thiên Nguyệt Triệt lên tiếng, Thiên Nguyệt Thiên Hâm và Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai cũng bình tĩnh trở lại.

“Thể hiện thành ý, Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai, ngày mai xem người tranh tài.” Thiên Nguyệt Thần trực tiếp hạ lệnh, đối phương cũng không có đường cự tuyệt.

Đợi hai người kia ra khỏi phòng, Thiên Nguyệt Triệt nhẹ nhàng đánh một cái lên bả vai Thiên Nguyệt Thần: “Phụ hoàng, vô ý giết bọn hăn, thật sự sẽ dọa người.”

Thiên Nguyệt Thần cúi đầu nhìn Thiên Nguyệt Triệt, sau đó ưu nhã cười: “Chút tình nghĩa này khiến Triệt nhi không nở sao?” Bảo bối, người không biết, thật ra ta thật sự muốn giết hăn, phàm là người biết người có liên quan tới thánh linh châu, ta đều muốn giết.

“Không phải.” Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu: “Phụ hoàng biết, ta không quan tâm.”

“Triệt nhi, chuyện này không đơn giản như Triệt nhi nghĩ.” Ôm Thiên Nguyệt Triệt trở lại giường, chân mày nhíu chặt của Thiên Nguyệt Thần vẫn chưa giãn ra.

“Ân? Ta không hiểu ý tứ của phụ hoàng.” Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu nhìn thấy chân mày của Thiên Nguyệt Thần, có chút không thoải mái, tay vỗ về: “Phụ hoàng, ta không thích người thể hiện bộ dạng này, phụ hoàng

của ta luôn cao cao tại thượng, mọi việc trong mắt hần cũng chỉ là chuyện thoáng qua.”

Thiên Nguyệt Thần nghe, nhất thời chân mày giãn ra: “Ở trong lòng Triệt nhi, chẳng lẽ ta thành người vạn năng .” Chẳng qua được tiểu đông tây khen ngợi khiến hần đặc biệt vui vẻ.

“Phụ hoàng còn chưa nói cho ta biết, tại sao không đơn giản?” Không để Thiên Nguyệt Thần trốn tránh đề tài.

Lẳng lẳng nhìn chăm chú vào Thiên Nguyệt Triệt một lúc lâu, Thiên Nguyệt Thần có chút bất đắc dĩ thở dài: “Ngũ hành linh châu tương sinh tương khắc, Thủy Linh Ngọc có thể cảm ứng được, hiển nhiên những linh châu khác cũng có thể, Liệt Hi • Tư Đốn Phát Lai có thể phát hiện, những kẻ nắm trong tay linh châu khác cũng có thể.”

Thiên Nguyệt Thần dừng lại, Thiên Nguyệt Triệt cũng nghe rõ ràng, phụ hoàng sợ những kẻ có dã tâm quá lớn sẽ thương tổn hần.

“Phụ hoàng cho rằng phụ hoàng không bảo vệ được ta, hay là cho rằng ta yếu ớt như vậy?” Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, trên trán tràn đầy một cỗ phong vị khác, có chút đẹp đẽ, có chút kiêu ngạo.

“Ha ha... .” Thiên Nguyệt Thần cười to, không ai bì nổi khí chất tự tin mang theo sâu trong linh hồn: “Thiên hạ ngoài ta còn ai?” Mắt phượng híp lại, vẫn gợi cảm như vậy, khiến Thiên Nguyệt Triệt luôn không tự chủ được mà say mê. Nam nhân này, chỉ cần toát ra một chút ôn nhu, sợ là sẽ khiến người trong thiên hạ si mê.

“Đã như vậy phụ hoàng lo lắng cái gì?” Sự kiêu ngạo của Thiên Nguyệt Triệt cũng không thua kém Thiên Nguyệt Thần, luôn khiến Thiên Nguyệt Thần yêu thích vô cùng. Thiên hạ to lớn, tri âm khó tìm.

“Phàm là bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn dính líu đến người, ta cũng không muốn để nó phát sinh, cho nên Triệt nhi phải nhớ, phải nhớ cho kỹ.” Cúi đầu hôn lên khuôn mặt trắng nõn của Thiên Nguyệt Triệt, khuôn mặt này luôn sáng lạn như ánh mặt trời, thân thể nho nhỏ luôn bộc phát sức mạnh khiến người ngoài chú ý, Thiên Nguyệt Thần rất mong đợi cuộc sống sau này.

Triệt nhi, hồng trần có người, là may mắn của ta.

“A... .” Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên hét to một tiếng, hấp dẫn lực chú ý của Thiên Nguyệt Thần.

“Sao vậy?” Thanh âm không hề lo lắng, chỉ là nghi ngờ.

“Hắc hắc.” Thiên Nguyệt Triệt cười có chút xấu hổ: “Cũng không phải là đại sự, phụ hoàng là người làm đại sự, không nghe cũng được.”

Nga?

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, hiển nhiên có chút toan tính: “Triệt nhi yên tâm, chỉ cần là chuyện liên quan tới Triệt nhi, trong mắt phụ hoàng chính là chuyện quan trọng nhất.”

Thiên Nguyệt Triệt chu môi: “Miệng phụ hoàng nhất định phải ngọt như vậy sao?”

“Ngọt bao nhiêu?” Đầu cúi xuống, hấp thu hơi thở lẫn nhau: “Nếm thử mới biết?” Hai mắt nhìn chăm chăm cái miệng nhỏ nhắn của Thiên Nguyệt Triệt, khiến tiểu đông tây tim đập một trận, khuôn mặt bạch ngọc nhanh chóng đỏ lên.

“Phụ hoàng, không được náo loạn.” Dùng khí lực cực kì nhỏ đẩy Thiên Nguyệt Thần đang áp lên thân mình, Thiên Nguyệt Triệt ảo não, sau này nói chuyện với nam nhân này phải cẩn thận một chút, tránh ý nghĩ kỳ quái

của hần: “Ta chỉ sai Liệt La Đặc ra ngoài dò thăm một số tin tức, tin tức về bạch phiến.”

“Đã có kết quả?” Thiên Nguyệt Thần hỏi, hần biết Triệt nhi rất để ý người chế tạo bạch phiến kia.

Thiên Nguyệt Triệt thất vọng lắc đầu: “Nhưng trước đó ta đi một số nơi xung quanh, phát hiện nơi này có có một cung điện hẻo lánh, cửa sau cung điện có đủ loại hoa anh túc, ta tới nhìn một chút, kỳ lạ là nhìn thấy người thiếu niên kia ở trong sân, chính là thiếu niên trên yến hội.”

“Cho nên Triệt nhi nghĩ không thông?” Thiên Nguyệt Thần đáp hai tay lên đầu Thiên Nguyệt Triệt, giúp hần xoa bóp.

“Ân.” Thiên Nguyệt Triệt thành thật gật đầu.

“Nghĩ mãi không ra thì đừng nghĩ nữa , sự thật có bắt đầu thì có kết quả, cho dù Triệt nhi không đi tìm, cũng sẽ xảy ra, huống chi đầu Triệt nhi nhỏ như vậy, nghĩ quá nhiều chuyện quan trọng sẽ mệt chết nha.”

Nửa câu đầu nghe còn tốt, nhưng nửa câu sau Thiên Nguyệt Triệt không hề dễ chịu, đầu, đầu của hần nhỏ như vậy sao? Não của con người không đơn giản, không phải là hần chưa từng thấy não người.

“Ngủ đi, ngày mai mới là cao trào của vở kịch, Triệt nhi sẽ thích .” Kéo chăn, đem tiểu đông tây ôm vào trong ngực, không cho phép hần giãy dụa.

Thiên Nguyệt Thần nói, ngày mai mới là cao trào của vở kịch, cho nên sáng sớm, khi Thiên Nguyệt Triệt rời giường đã nhìn thấy Cách Lực Tân ở trong đại sảnh chờ bọn họ.

Dụi dụi hai mắt mông lung, hần thật sự không thích rời giường sớm như vậy, huống chi khí trời nơi này nóng muốn chết, mới sáng sớm mặt trời đã lên cao, phát ra ánh sáng bóng râm.

“Đế Sắc Vi thái tử đợi lâu.” Thiên Nguyệt Thần khách khí nói.

“Không, là bốn cung tới đường đột, nghĩ thầm, dù sao cũng đi cùng đường nên muốn chờ bệ hạ cùng tiểu điện hạ.” Cách Lực Tân ôn hòa nói, so với Thiên Nguyệt Thần cũng thân thiết mấy phần, nam nhân này hết lần này tới lần khác đều ra dáng quý công tử, trên mặt cũng cười ôn nhu, nhưng chỉ cần nhìn chăm chú vào mắt của hắn, có thể phát hiện, cặp mắt kia khi cười híp thành một đường, thực sự rất lạnh lùng, nam nhân như vậy, ngôi vị hoàng đế của Sắc Vi đế quốc giao cho hắn cũng là chuyện đương nhiên .

Lạnh lùng như vậy là biểu hiện của kẻ đứng trên quyền lực.

Giống như là phát hiện sinh vật thú vị, Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên hướng phía Cách Lực Tân nở nụ cười, nụ cười kia khiến Cách Lực Tân kinh ngạc, ngay chính hắn cũng không biết tại sao hắn lại cảm thấy sự uy hiếp phát ra từ hài tử nhỏ tuổi như vậy.

“Nghe phụ hoàng nói thái tử tên là Cách Lực Tân?” Gương mặt hồn nhiên, thanh âm thanh thúy, ai cũng không cự tuyệt được hài đồng ngây thơ, việc Thiên Nguyệt Triệt gọi thẳng tên hắn, hắn cũng không để ý.

Có lẽ hài tử này được Thiên Nguyệt Thần nuông chiều, nên có chút buồn bực bầu không khí giữa mình và Thiên Nguyệt Thần.

“Không tệ, bốn cung là Cách Lực Tân.” Thu hồi suy nghĩ, Cách Lực Tân trả lời.

Thiên Nguyệt Triệt vòng hai tay qua cổ Thiên Nguyệt Thần, đùa bỡn mái tóc đen của hắn, vẻ mặt lười biếng tựa như mặt trời mới mọc: “Tháng trước bốn điện hạ đã cứu hai người, có một người tên cũng giống người, chẳng qua là tính tình của hắn quá kém.”

Ngữ khí có chút kiêu ngạo, mười phần giống hài tử được sủng đến hư, cho dù như vậy cũng khó che đậy cảm giác thoải mái do thanh âm mềm

mại của Thiên Nguyệt Triệt mang lại.

Bốn điện hạ? Hải tử này thật là cuồng ngạo, nhưng Cách Lực Tân vô cùng có hứng thú muốn nghe tiếp.

“Nga? Bốn cung xin lắng tai nghe.” Cách Lực Tân biết những lời này Thiên Nguyệt Triệt đặc biệt nói cho hắn nghe .

Mục mâu kim sắc của Thiên Nguyệt Triệt nhìn thẳng Cách Lực Tân, ý cười trong mắt càng ngày càng sâu : “Bốn điện hạ rất muốn nhìn nét mặt của người dưới lớp mặt nạ.”

Lời nói vô cùng nhẹ, nhưng đủ để mọi người nghe thấy.

Cách Lực Tân bước đi trước, sắc mặt biến hóa, rồi lập tức khôi phục nguyên dạng, nhưng cái trán vốn bóng loáng đã có chút vết nhăn.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 43: Hồng Y Thiếu Niên

Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai và Thiên Nguyệt Thiên Hâm đứng sau lưng Thiên Nguyệt Thần, lần đầu tiên lĩnh giáo sự bất hảo của Thiên Nguyệt Triệt, quả nhiên bọn họ đã xem thường hài tử này.

“Có thể khiến tiểu điện hạ chú ý như vậy, là vinh hạnh của bốn cung.” Cách Lực Tân lại khôi phục nét mặt ôn hòa như trước, nhưng người cẩn thận sẽ thấy, ánh mắt ôn hòa đã trở nên lạnh lùng.

“Đâu có phải.” Thiên Nguyệt Triệt lại vô cùng ngây thơ: “Năm trước, phụ hoàng mang theo Triệt nhi đi xem hí, Triệt nhi cảm thấy người diễn hí đó rất giống thái tử.”

Nửa thật nửa giả, lại giả giả thật thật, làm cho người ta không phân biệt rõ rốt cuộc cái nào mới là thật sự, nhưng bất kể là cái nào, sự xinh đẹp của hẳn đều khiến người ta không dời được tầm mắt.

“Tiểu điện hạ thích xem hí?” Cách Lực Tân theo chủ đề của Thiên Nguyệt Triệt hỏi.

“Ân... Không thích.” Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu: “Quá giả, Triệt nhi cũng không có hứng thú, mà người cũng rất giả.”

Sắc mặt Cách Lực Tân chưa kịp biến hóa, Thiên Nguyệt Thần đã trầm giọng nói: “Triệt nhi tuổi nhỏ, thỉnh thái tử không để bụng.”

“Bệ hạ khách khí, tiểu điện hạ ngây thơ, thật là khả ái, đôi mắt thiên hạ, một hài đồng ngây thơ như tiểu điện hạ rất hiếm có.” Cách Lực Tân bình

thần nói, hai đầu lông mày không che dấu được hứng thú đối với Thiên Nguyệt Triệt: “Tiểu điện hạ mới nói thág trước cứu hai người, một người có tên tương tự bốn cung, không biết người này xưng hô thế nào?”

Nếu tương tự vậy thì không chỉ là xấp xỉ mà thôi, Cách Lực Tân cẩn thận hỏi, trong thiên hạ tuy có nhiều tên tương tự nhau, nhưng hãn tin không có sự trùng hợp đến vậy.

“Ân.” Thiên Nguyệt Triệt nâng đầu suy tư trong chốc lát: “Không quá nhớ kỹ.” Chuyển mục mâu khả ái, khiến mọi người chỉ xem vừa rồi là Thiên Nguyệt Triệt nói đùa với Cách Lực Tân.

Tầm mắt nhạy cảm của Cách Lực Tân dừng trên người Thiên Nguyệt Triệt một lúc lâu, cuối cùng thu hồi.

Ngày thứ hai tranh tài, hiển nhiên có nhiều người hơn ngày đầu tiên, bởi vì, ngày thứ hai đều là cao thủ, hơn nữa thực lực đối thủ tương đương nhau.

Tranh tài đến cuối cùng chính là Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai, mà không nghi ngờ chút nào, có hãn đại diện, Mạn La chắc chắn thắng lợi.

Người chủ trì chuẩn bị tuyên bố vô địch lần này, một bóng dáng hồng sắc phóng qua đỉnh đầu mọi người lên võ đài.

Thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, sắc mặt có chút tái nhợt, cái trán khê đồ mờ hôi, xem bộ dáng là người đi đường xa tới, ngay cả như vậy cũng khó che đi gương mặt vô cùng tinh xảo của thiếu niên.

“Người này là?” Thiên Nguyệt Triệt nắm tay Thiên Nguyệt Thần, buồn bực nói, không phải là thiếu niên đêm đó sao?

Nhưng không giống, khí chất không giống, cảm giác không giống, thần sắc không giống.

“Chỉ là bộ dáng giống nhau như đúc mà thôi.” Thiên Nguyệt Thần nhân nhặt mở miệng.

“Da La Phất Lạp, người nào đủ rồi.” Thiếu niên đi tới đấu trường cũng không thèm để ý mọi người, mà hướng phía hoàng đế Anh Túc đế quốc, tức giận hô.

Trong khoảng thời gian ngắn, tranh cãi nổi lên bốn phía, rất nhiều người buồn bực cái người không hiểu quy củ dám hét thẳng tên hoàng đế Anh Túc đế quốc là ai? Cũng có rất nhiều người buồn bực, thiếu niên này rõ ràng chính là thiếu niên đêm đó, nhưng lại hướng phía vị trí hoàng đế Anh Túc đế quốc nhìn lại, thiếu niên đêm đó đang ngồi ở bên cạnh hắn.

Chỉ là hai người giống nhau như đúc?

“Rốt cục người cũng xuất hiện, Khánh Trúc.” Khuôn mặt tuần dật của Da La Phất Lạp xẹt qua mừng rỡ, hai mắt hữu thần nhìn thiếu niên tên gọi Khánh Trúc, ánh mắt dịu dàng như vậy, phảng phất như thiếu niên kia là người hân yêu sâu đậm.

“Đây là chuyện giữa ta và người, không liên quan tới người ngoài, người thả hắn.” Trong mắt Khánh Trúc hiện lên thống khổ, nhìn người giống mình như đúc kia, có điều suy nghĩ.

“Thả?” Da La Phất Lạp khiêu mi: “Khánh Trúc, có lẽ người nghĩ sai rồi, trăm chưa bao giờ giam giữ hắn, hắn có chân hắn tự đi, cần gì trăm thả.”

Vừa nói vừa đẩy thiếu niên đang dựa vào hắn ra, trong mắt là sự khinh thường.

Thiếu niên không kịp định thần bị đẩy té trên mặt đất, bi thương hiện lên trong mắt thiếu niên, sau đó tràn đầy hận ý: “Tại sao người trở lại, không phải người đã đáp ứng ta sẽ không trở lại sao?” Thiếu niên cũng chính là ca

ca sinh đôi của Khánh Trúc, đứng lên từ mặt đất, bả vai run run cho thấy lúc này hẳn đang tức giận.

Ánh mặt lạnh lùng vô tình của Khánh Trúc xẹt qua Khánh Thạch: “Ta, cho tới bây giờ không phải là quân tử, cần gì tuân thủ cái ước định rầm chó kia, mà những thứ người đoạt đi của ta còn chưa đủ sao? Người cho là Da La Phất Lạp sẽ yêu người sao? Hẳn lợi dụng người, lợi dụng người nắm trong tay Kỳ Lạp Mạnh gia tộc, nắm trong tay Hỏa Linh Châu.”

Khánh Trúc nói thế, cả sảnh đường huyền náo không dứt, Kỳ Lạp Mạnh là gia tộc nắm trong tay Hỏa Linh Châu, chuyện này toàn bộ đại lục không ai không biết, nhưng nghe đồn Kỳ Lạp Mạnh gia tộc không quan hệ với hoàng tộc Anh Túc, vì sao thiếu niên này?

Mọi người càng ngày càng hiếu kỳ với thiếu niên này.

“Đây là chuyện của ta, không liên quan người, giờ phút này ta niệm tình huynh đệ mà cho người một con đường sống, nếu không người đừng trách ta tàn nhẫn, ở Kỳ Lạp Mạnh gia tộc, người vốn là dư thừa.” Khánh Thạch cười nhạt.

Mà Da La Phất Lạp lại càng bàng quan xem khôì hài, rõ ràng là do hắn mà ra, lúc này hắn lại lộ vẻ là người ngoài cuộc, nhưng, cho dù là người ngoài cuộc, quân cờ này hắn vẫn tùy ý nắm trong tay.

Nhìn đủ rồi, hắn mỉm cười nói: “Khánh Trúc, nếu tới không ngại tranh tài, phải biết rằng lúc này người đang đứng trên lôi đài, một khi lên cũng không dễ dàng xuống, nếu như cuộc tranh tài này thua, Hỏa Linh Châu phải chấp tay dâng tặng người khác.”

Cái nhẹ cái nặng, mang theo ba phần thành thực bảy phần uy hiếp, không ai biết lý do hắn làm như vậy, mà ngay cả Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt cũng chỉ đang nhìn tường vui này.

“Hừ.” Khánh Trúc hừ lạnh: “Người cho là vinh dự của Anh Túc đế quốc, ta sẽ quan tâm? Người cho là một viên Hỏa Linh Châu không quan trọng, ta sẽ quan tâm? Ở trong mắt của Da La Phất Lạp người, ta là hạng người như vậy sao?”

“Đương nhiên không phải, đương nhiên Khánh Trúc của ta không phải là người như thế.” Da La Phất Lạp cố ý nhấn mạnh hai chữ “Của ta”, khiến bầu không khí lại náo nhiệt, hân hoan nhìn thiếu niên: “Nếu như Khánh Trúc quan tâm danh dự cùng địa vị, năm đó lúc trăm phong người làm hậu, người cũng sẽ không đào hôn, đúng không?”

Hai chữ đào hôn Da La Phất Lạp nói nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt nhu tình như cũ, nhưng chỉ có người quen thuộc với hân mới biết được trong đó bao hàm bao nhiêu tức giận.

Cái gì?

Mọi người kinh ngạc với lời nói mình nghe được, hồng y thiếu niên này cư nhiên là hoàng hậu đào hôn của Anh Túc đế quốc, nam hoàng hậu, càng nhiều người không thể tin được, chưa từng nghe tin hoàng đế Anh Túc đế quốc hoàng đế đại hôn, mọi người càng nhao nhao lên.

“Ha ha... .” Khánh Trúc phá lên cười: “Bởi vì không có ta, người không thống nhất được thiên hạ, bất quá cái này cũng không quan trọng, không quan trọng.” Nước mắt thiếu niên chảy ra, một giọt hai giọt, khiến người nhìn thấy cũng phải đau lòng.

Trong mắt Da La Phất Lạp hiện lên sự không nỡ, sau đó nhanh chóng che đi, năm đó, người ruồng bỏ hân là thiếu niên này, hân không nên đau lòng nữa, hân không nên để ý nữa, nhưng vì sao, khi nhìn thấy nước mắt của thiếu niên, sự đau đớn thấu xương vẫn rõ ràng như vậy, ngay cả lúc biết tin thiếu niên đào hôn, hân cũng không khó chịu đến mức này.

Mà lời nói tiếp theo của Khánh Trúc, càng khiến sắc mặt Da La Phất Lạp xanh mét: “Da La Phất Lạp, người đang hối hận sao? Người nhìn sắc mặt ta lúc này nên hối hận sao? Người hối hận vì để ta biết rõ chân tướng, hay hối hận vì lừa gạt ta, nhưng người là người sau nên không quan trọng, dù sao ta lợi dụng người, ta lợi dụng người tìm kiếm tin tức của hắn.”

Phanh...

Chén trà trên bàn bị Da La Phất Lạp hất văng xuống mặt đất, khuôn mặt cương nghị chuyển trắng chuyển xanh, rồi biến thành đen, hai tay nắm thật chặt, phảng phất như muốn đem người trước mắt xé nát, sau đó hắn phá lên cười: “Lợi dụng ta, lợi dụng ta nên dâng lên thân thể của mình sao? Lợi dụng ta nên giống như nam kỹ bị ta đặt dưới thân sao? Nếu là lợi dụng, như vậy lòng tự trọng của người quá thấp? Bất quá, hưởng qua mùi vị của người, thật ra khiến ta khó quên vô cùng, thân thể mềm mại như vậy, chặt chẽ hấp thu ta, còn có tiếng rên rỉ của người... .”

Da La Phất Lạp chưa nói xong, Khánh Trúc phần nộ nhìn chăm chăm hắn, hỏa diễm hồng sắc tạo thành hình bát quái công kích Da La Phất Lạp.

Da La Phất Lạp là hoàng đế Anh Túc đế quốc, đương nhiên không phải là nam nhân vô năng, nhanh chóng sử dụng hỏa cầu tương tự công kích Khánh Trúc, lúc hai hỏa cầu chạm vào nhau, phát ra ngọn lửa, bay về phía đám người.

Đột nhiên, thủy linh cầu từ bốn phương tám hướng phóng tới bao trùm ngọn lửa, khiến nó biến mất.

Mặc dù không thấy người phát ra thủy linh cầu, nhưng mọi người quen thuộc với quy tắc nơi này đều biết, là ma pháp sư của hiệp hội ma pháp ẩn trong đám người ra tay.

“Khánh Trúc, người thân là nhị thiếu gia của Kỳ Lạp Mạnh gia tộc, làm trò trước mặt người trong thiên hạ tập kích trẫm, tội danh cũng không nhỏ,

đương nhiên người về bên cạnh trầm, vậy thì không tính.”

Da La Phất Lạp cười tà, cố ý đem thân phận Khánh Trúc tuyên cáo với thiên hạ, đồng thời nói cho mọi người rõ, thiếu niên này là người của hắn.

Là Kỳ Lạp Mạnh gia tộc nắm trong tay Hỏa Linh Châu sao?

Cho dù có người muốn hỏi, cũng không ngại ngốc hỏi ra, dù sao vừa rồi ma pháp hệ hỏa của Khánh Trúc vô cùng nhuần nhuyễn.

“Người... .”

“Hừ, tranh tài sắp đến lúc kết thúc, mà lúc này, bảo bối, người nên tranh tài, nếu thắng, chuyện người đào hôn, trầm một mực không truy cứu bất cứ người nào của Kỳ Lạp Mạnh gia tộc, nếu thua... Người nhà người đang ở trong thiên lao sẽ chờ chôn cùng ngày dâng người khác Hỏa Linh Châu.”

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 44: Tìm Kiếm

Trên lôi đài hai người vì sứ mạng của mình mà liều mạng đối kháng, Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai là người nắm trong tay Thủy Linh Ngọc, tu vi ma pháp của hắn không ai hoài nghi, mà Khánh Trúc, mặc dù không phải là người nắm trong tay Hỏa Linh Châu, nhưng ma pháp của hắn cũng là đạo cao một trượng.

Cho nên trận tranh tài giữa hai người kịch liệt chưa từng có.

Hơn nữa Thủy, Hỏa vốn tương khắc, cho nên ma pháp của Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai và Khánh Trúc có thể coi là tử địch, vì vậy muốn thắng đối phương, trừ tu vi, còn cần kinh nghiệm, mà ở phương diện này Khánh Trúc thua xa Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai.

Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai đột nhiên cười lạnh, Thủy Linh Ngọc trong suốt trên tay hắn phát ra quang mang sắc sỡ loá mắt, lực lượng đề cao, băng tiền từ bốn phương tám hướng vọt tới, Khánh Trúc đã vô cùng mệt mỏi, cũng không cách nào ngăn cản.

Hỏa linh tử không ngừng phát ra liên tục từ người Khánh Trúc, tạo thành tấm chắn cứng rắn, ý đồ dùng nhiệt hòa tan băng tiền.

Ánh mắt Khánh Trúc nhìn hướng Da La Phất Lạp, trong mắt hiện lên rất nhiều cảm xúc.

Đột nhiên, lá chắn hỏa diễm biến mất, Khánh Trúc buông tay: nếu như không có ta, người còn có thể uy hiếp sao?

Môi nhẹ nhàng mấp máy, không hề phát ra thanh âm, nhưng tâm Da La Phất Lạp hoảng hốt, hần hiếu Khánh Trúc nói gì.

“Dạ Phi... Không được... .” Thanh âm lo lắng từ cổ họng hần nhả ra.

Chỉ thấy trong nháy mắt, một trường kiếm hắc bạch không có ai điều khiển ngăn cản Da La Phất Lạp, vô số băng tiễn từ cùng một phương hướng tản ra đuổi theo băng tiễn mà Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai bắn về phía Khánh Trúc, từ phía sau mà lên, trong nháy mắt xảy ra va chạm.

Mái tóc dài thủy phần phiêu phiêu giữa không trung, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ không thuộc về hài đồng, y phục tuyết trắng tung bay.

Hài đồng một tay kéo Khánh Trúc lui về phía sau mấy bước, mà chỗ Khánh Trúc vừa đứng là hai luồng băng tiễn va nhau vỡ thành vụn băng, vụn băng nhanh chóng tan thành nước.

Không ai nhìn thấy Thiên Nguyệt Triệt động thủ như thế nào, đợi được bọn hần mở mắt hết sức, thì hài tử này đã đứng ở trên lôi đài, ai cũng không ngờ hần sẽ tham gia vở kịch này .

“Người vừa gọi hần là gì?” Mục mâu kim sắc lạnh lẽo hiện lên ngũ thải nhàn nhạt, nhưng vị trí của mọi người quá xa nên không nhìn thấy, thanh âm non nớt vẫn là ngữ điệu của hài đồng, nhưng bất kì ai cũng không dám đem Thiên Nguyệt Triệt so sánh với hài đồng.

Da La Phất Lạp có chút không yên, tim đập lại càng chưa bao giờ kịch liệt như thế, một khắc kia hần cảm nhận sâu sắc cảm giác sợ hãi khi có thể mất đi Khánh Trúc.

Mà phần sợ hãi này đã sớm thay thế đau khổ và sự tức giận thiếu niên kia mang đến cho hần.

Hóa ra lòng vẫn quan tâm như vậy.

Trường kiếm hắc bạch chỉ vào hắc lộ ra âm khí, bén nhọn vạn phần, Da La Phát Lạp âm thầm trấn tĩnh, đem tầm mắt chuyển sang Thiên Nguyệt Triệt, một tia lại một tia nghi ngờ hiện lên trong mắt, nghĩ thế nào cũng không thông.

“Bốn điện hạ không có kiên nhẫn nói lần thứ hai.” Thanh âm Thiên Nguyệt Triệt lạnh đi mấy phần, chỉ có Thiên Nguyệt Thần biết rõ, vừa rồi, lúc Thiên Nguyệt Triệt nghe được cái tên kia thì run rẩy chưa từng có, cái tên kia đối với Triệt nhi có ý nghĩa đặc biệt sao?

“Mạn La đế quốc quả nhiên là cường quốc đệ nhất về ma pháp, nhưng tiểu điện hạ chỉ kiếm vào trầm như vậy cũng quá không hiểu lễ tiết .” Da La Phát Lạp là người thông minh bậc nào, nhìn thần sắc Thiên Nguyệt Triệt liền biết cái tên kia có ý nghĩa đặc biệt, mà hắc đường đường vua của một nước bị một hài tử năm tuổi đối đãi như vậy, không chỉ mất tôn nghiêm của mình, còn có thể diệt quốc gia.

Thiên Nguyệt Triệt suy tư mấy phần, ra lệnh Âm Dương kiếm trở lại.

Bởi vì Thiên Nguyệt Triệt xuất hiện mà chuyện đã đi theo một hướng khác, không ai dự liệu được.

Thiên Nguyệt Thần vốn đang xem cuộc vui đã đến bên cạnh Thiên Nguyệt Triệt từ lúc nào, ôm lấy tiểu đông tây đang xù lông nhím, mỉm cười mở miệng: “Tin rằng lần này vô địch nằm trong tay ai tất cả mọi người đã rất rõ ràng, về phần Hỏa Linh Châu của Anh Túc đế quốc, Mạn La đế quốc cũng không khách khí nhận lấy.”

Nét mặt tự tin kia khiến Da La Phát Lạp cảm thấy phi thường chói mắt, rõ ràng đang mỉm cười, nhưng không có nửa phần ảm áp.

“Trẫm nên ăn mừng Mạn La đế quốc đoạt giải quán quân, Hỏa Linh Châu trong hoàng cung, trẫm chuẩn bị công yến, không biết quốc quân của

Mạn La đế quốc và tiểu điện hạ có cho trăm vinh hạnh này hay không?”
Ánh mắt bén nhọn đã biến mất, thể hiện sự hữu hảo giữa hai quốc gia.

Thiên Nguyệt Triệt ở trong lòng Thiên Nguyệt Thần phản kháng, tựa hồ còn muốn nói gì.

“Triệt nhi.” Thanh âm ôn nhu mang theo đồ dành cùng cảnh cáo: “Trước đừng lo lắng.”

Thiên Nguyệt Triệt cong khóe miệng, có chút không vui.

Trong thính đường tráng lệ, Da La Phất Lạp cho thị vệ lui đi, chỉ để lại Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt, Khánh Trúc và hắc, một lát, bốn phía im ắng.

Trong bốn người, Thiên Nguyệt Triệt nhỏ nhất, cho dù thành thực đi nữa, đối với những kẻ thích lấy quyền lực làm trò chơi như Da La Phất Lạp và Thiên Nguyệt Thần mà nói, hắc cũng là đơn thuần .

Từ lúc bắt đầu cho tới giờ Khánh Trúc đều thể hiện gương mặt lạnh lùng, nhìn chăm chăm Da La Phất Lạp, ánh mắt không phải là hận, mà xen lẫn rất nhiều tình cảm, lúc Da La Phất Lạp gọi tên thật của hắc, hắc vẫn luôn nhìn chăm chăm y.

“Vừa rồi người gọi tên ai?”

“Tại sao lại gọi cái tên này?”

Thiên Nguyệt Triệt và Khánh Trúc trăm miệng một lời, sau đó hai người không giải thích được nhìn nhau, tựa hồ muốn tìm ra một chút quan hệ, quanh quẩn trong đầu bọn họ đều là tên.

“Người biết Dự Phi?”

“Người biết Dự Phi?”

Hai người lại một lần nữa trăm miệng một lời.

Thiên Nguyệt Thần cùng Da La Phất Lạp cũng hai mặt nhìn nhau, tựa hồ có một khả năng hiện lên trong đầu bọn họ, dù sao bọn họ đều biết thân phận của hai người này.

Nội tâm Thiên Nguyệt Triệt và Khánh Trúc hiển nhiên là kích động không thôi, biểu cảm này đã khắc sâu trên mặt.

Tinh tế đánh giá lẫn nhau, thật lâu Khánh Trúc mở miệng trước: “Ta là Dụ Phi.”

Tưởng rằng thiếu niên này có liên quan đến Dụ Phi, nhưng chính tai nghe được hẳn là Dụ Phi, phảng phất không khí quanh thân như biến mất, quên phản ứng thế nào, chỉ ngây ngốc nhìn Khánh Trúc.

“Triệt nhi... Triệt nhi... .” Bên cạnh truyền đến tiếng gọi của Thiên Nguyệt Thần, khiến Thiên Nguyệt Triệt hoàn hồn.

“Người... Làm sao đến nơi này?” Câu hỏi ngay cả chính mình cũng cảm thấy kỳ quái, sau đó Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nở nụ cười, nụ cười chân thành hoàn toàn giống một hài tử, lần đầu tiên Thiên Nguyệt Thần nhìn thấy Triệt nhi cười ngây thơ như vậy trước mặt người khác.

Trong lòng có chút dấm chua, tay ôm bên hông Thiên Nguyệt Triệt thêm lực, Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, tay nhỏ bé yên lặng cầm lấy bàn tay to của Thiên Nguyệt Thần, sau đó hướng về phía Da La Phất Lạp mở miệng: “Bổn điện hạ muốn nói chuyện một mình với Khánh Trúc công tử, không biết bệ hạ của Anh Túc có thể cho chúng ta một gian phòng yên tĩnh hay không?”

Này... Da La Phất Lạp nhìn Thiên Nguyệt Triệt, sau đó nhìn Khánh Trúc, không lên tiếng nhưng thể hiện hẳn có bao nhiêu quan tâm người kia, mặc dù Da La Phất Lạp tận lực che dấu, vẫn không phủ nhận được.

Đây là yêu, ngay cả bản thân cũng không điều khiển được.

Thấy Khánh Trúc gật đầu, Da La Phất Lạp và Thiên Nguyệt Thần mới đi ra khỏi phòng, Da La Phất Lạp đóng cửa lại, vẫn chưa yên tâm hướng phía bên trong nhìn chăm chú một lúc lâu.

“Nếu Triệt nhi của ta muốn động thủ, cho dù người đứng bên cạnh thiếu niên đó, kết quả cuối cùng cũng giống nhau.” Thiên Nguyệt Thần câu khởi nụ cười, ngẩng đầu nhìn chân trời xa tắp.

Gió nhẹ thổi qua phiêu động sợi tóc Thiên Nguyệt Thần, hắc y phiêu nhiên, có chút không giống nhân gian.

Tầm mắt Da La Phất Lạp dừng trên hắc một lúc lâu, sau đó thu hồi, nam nhân này vẫn như trước, cho dù ở bất kì nơi nào, bất kì lúc nào, luôn bình tĩnh như vậy, không khỏi tò mò ai có thể lay động tim hắc.

“Tự tin của người luôn khiến người khác muốn phá hủy.” Da La Phất Lạp đi tới bên cạnh hắc, hai nam nhân tuần mỹ lẳng lẳng đứng dưới gốc cổ thụ.

Bọn họ đều là vương giả của thiên hạ này, nhưng cũng giống như người bình thường, bị tình giữ chân.

“Thế nhưng hết lần này tới lần khác không ai có thể có năng lực như thế.” Thiên Nguyệt Thần cuồng ngạo nói, mi phi sắc vũ, khí phách ngạo thị thiên hạ.

“Là trời cao quá ưu ái người.” Da La Phất Lạp có chút cảm thán, sau lại nhớ ra cái gì đó: “Tiểu điện hạ của người thật sự không tầm thường đâu, khiến tướng quân của ta không yên lòng như vậy, y nói nếu như hắc là Mạn La thái tử, sớm muộn thiên hạ sẽ thống nhất trong tay hắc.”

“Ha ha... Nếu hân muốn thiên hạ này, cần gì tự mình động thủ, trẫm liền dâng lên.” Tâm mắt Thiên Nguyệt Thần thu hồi, chuyển hướng Da La Phất Lạp: “Bảo tướng quân của ngươi bỏ bớt tâm.”

Trong đại sảnh, cũng không biết Thiên Nguyệt Triệt và Khánh Trúc bắt đầu nói từ đâu, hai người có chút giống tiểu hài tử.

“Ta tới nơi này chỉ có một lý do.” Nét mặt Khánh Trúc vạn phần khẩn trương, trấn tĩnh nhìn tiểu hài tử trước mắt: “Vì tìm đệ đệ, ta rời nhà, đệ đệ duy nhất của ta.”

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 45: Trở Về Nước

Trên tường hoành thành, Khánh Trúc dần dần nhìn bóng lưng đi xa, tầm mắt thật lâu không chịu thu hồi.

“Hắn chính là người người liên tục tìm kiếm sao?” Da La Phất Lạp đứng ở bên cạnh Khánh Trúc, hai mắt nhìn chăm chăm hắn.

Khánh Trúc quay đầu lại, tầm mắt đồng dạng dừng trên người Da La Phất Lạp, thật lâu không nói tiếng nào.

Chuyến này đội ngũ mã xa về nước của nhóm người Thiên Nguyệt Thần thập phần khổng lồ, trong xe ngựa hoa lệ là một chiếc giường đôi không lớn không nhỏ, do năm tuần mã kéo, phía trước là ba con, phía sau là hai con.

Phía sau là nhóm người Thiên Nguyệt Thiên Hâm.

“Sao vậy?” Thiên Nguyệt Thần không rõ, từ lúc rời khỏi Anh Túc đế quốc, tiểu đông tây một mực không nói, chỉ yên lặng nhìn hắn.

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu tiến vào trong ngực Thiên Nguyệt Thần: “Hắn là ca ca trước kia của ta, vì ta mới đến đây, nếu như nói đã từng có cái gì khiến ta không bỏ xuống được, như vậy chỉ có hắn.”

Thiên Nguyệt Thần không mở miệng, chỉ lắng lắng nghe, nhưng trong lòng có chút kinh ngạc, cho dù nghĩ tới thân phận người nọ, thế nào cũng không ngờ đó là ca ca mà Triệt nhi đã từng nói đến, là người duy nhất từng đối tốt với tiểu đông tây.

“Hắn tựa hồ không sống vui vẻ, nhưng lại không muốn đi cùng ta.” Giọng nói thương cảm, hai tay nắm chặt y phục Thiên Nguyệt Thần, cho dù là người kiêu ngạo, cũng có lúc yếu ớt.

Thiên Nguyệt Triệt chưa từng nghĩ ca ca sẽ dùng cái gọi là đạo thuật đi theo hắn xuyên tới đây, đầu thai ở Kỳ Lạp Mạnh gia tộc không biết là phúc khí hay là xui xẻo, cũng may ca ca hiểu rất rõ hắn, cho nên mới biết, muốn ở trong biển người mê mông tìm được hắn, chỉ có dùng đồ thuộc về thế kỷ 21 mới hấp dẫn được, mà bạch phiến là cách nhanh nhất.

Thiên Nguyệt Thần cúi đầu hôn lên tóc Thiên Nguyệt Triệt: “Nếu như Triệt nhi nhớ hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể tới thăm hắn, ta nghĩ Da La Phất Lạp không thả hắn ra là có lý do, ta biết Da La Phất Lạp là người kiêu ngạo thế nào, y có thể quan tâm ca ca người như vậy, chắc chắn loại quan tâm này đã khắc sâu trong linh hồn.”

“Ân? Tại sao phụ hoàng khẳng định như thế?” Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, hai khuôn mặt dán sát vào nhau.

Thiên Nguyệt Thần thương tiếc hôn lên khuôn mặt Thiên Nguyệt Triệt, cười nhẹ nhàng, bởi vì bọn họ đều là một loại người, trừ phi không yêu, nếu không một khi yêu, sẽ là trọn đời.

Mạn La hoàng cung

Thiên Nguyệt Thiên Hâm vừa rào bước tiến lên đại sảnh Trữ Phương cung, liền bị Ưu Cơ • Tư Đốn Phất Lai gọi lại.

“Mẫu phi.” Không có cách nào tránh, Thiên Nguyệt Thiên Hâm cung kính gọi.

Ưu Cơ • Tư Đốn Phất Lai đứng lên khỏi ghế, đi tới bên cạnh Thiên Nguyệt Thiên Hâm, đánh giá một phen từ trên xuống dưới: “Người cũng được a, len lén biến mất một tháng, còn cùng phụ hoàng người trở về, lúc

này cũng cho ta đủ hãnh diện, nhưng tại sao người và phụ hoàng người lại cùng trở về? Quan hệ của người với phụ hoàng người, từ khi nào đã thân thiết như vậy?”

Thiên Nguyệt Thiên Hâm mặt không đổi sắc nhìn Ưu Cơ • Tư Đốn Phất Lai: “Nếu mẫu phi muốn biết nguyên do có thể trực tiếp đi hỏi ngoại công, nhi thần là do ngoại công gọi cùng đi.”

“Người... Người dùng ngoại công người chèn ép ta.” Ưu Cơ • Tư Đốn Phất Lai bất động tại chỗ, từ nhỏ, hài tử này đã lạnh như băng không hề thân thiết với nàng, hoặc là nói không thân thiết với bất kì ai, cặp mắt kia sẽ khiến người khác chết rét, nhưng không ngờ lại đột nhiên mang tới cho nàng một kinh hỉ lớn như vậy.

“Mẫu phi, nếu không có việc gì, nhi thần đi nửa tháng đường, đã rất mệt.” Hướng phía Ưu Cơ • Tư Đốn Phất Lai hành lễ, sau đó Thiên Nguyệt Thiên Hâm trở về phòng của mình.

Ưu Cơ • Tư Đốn Phất Lai trở mắt nhìn nhi tử biến mất trước mặt, hài tử này, hài tử này càng ngày càng kỳ cục, kỳ quái hơn nữa chính là phụ thân nàng còn đặc biệt sủng hân.

Ngọc Phương Cung

Hoàng quý phi Ngọc Linh • Tả Lạp mỉm cười ngồi trên ghế, nhưng từ lực đạo nàng cầm cái chén có thể thấy được, nữ nhân này đã mất đi ưu nhã ngày xưa.

Cái chén phát ra thanh âm “Khanh khách”, thiếu chút nữa nàng bóp nát cái chén, đặc biệt là vừa rồi, nụ cười tràn đầy chiến thắng của Ưu Cơ • Tư Đốn Phất Lai cực kì chói mắt, nàng hận không móc được mắt nàng ta xuống.

“Mẫu phi, khí độ, phong độ.” Thiên Nguyệt Thiên Kỳ vẫn là nét mặt ôn hòa như cũ, khiến người ta không biết hẳn đang suy nghĩ gì.

Ngọc Linh • Tả Lạp hít một hơi thật sâu: “Lúc này người còn có thể nhắc nhở ta khí độ cùng phong độ, Thiên Nguyệt Thiên Hâm luôn luôn không được phụ hoàng người thích, tại sao hôm nay lại đột nhiên trở về cùng phụ hoàng người?”

Trong mắt Thiên Nguyệt Thiên Kỳ xẹt qua một tia toan tính ngoan độc, chuyện này hẳn cũng nghĩ không thông, nhưng nghĩ không ra thì có thể đi chứng thực : “Mẫu phi lo lắng làm gì, tương lai còn dài mà, tâm ý của phụ hoàng, không ai có thể phỏng đoán.”

“Đã như vậy người cau mày làm gì?” Ngọc Linh • Tả Lạp nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Nhi thần đang nghĩ, nếu lục đệ trở về, như vậy chuyện nhi thần phái người theo dõi hẳn lúc trước, cũng nên giải thích một chút.” Lúc Thiên Nguyệt Thiên Kỳ nhắc tới Thiên Nguyệt Triệt, chân mày vốn nhíu chặt giãn ra, hai đầu lông mày có một cỗ nhu tình khác thường vờn quanh, bên môi câu khởi nụ cười thản nhiên.

Thần sắc Ngọc Linh • Tả Lạp u ám, nồng đậm lo lắng hiện lên trong mắt nàng.

Thiên Nguyệt Triệt trở lại Kim Long điện, chuyện thứ nhất chính là tắm rửa, đi nửa tháng đường, Thiên Nguyệt Triệt chỉ nghĩ được ngâm mình trong nước ấm.

Hai chân trần đứng trên chăn lông, Thiên Nguyệt Triệt không vui vì tốc độ Nặc Kiệt giúp hẳn cởi y phục: “Người nhanh lên một chút a.”

Nặc Kiệt chu môi, rất là ủy khuất, y phục này chỉ có thể cởi từng cái một, sao nhanh được.

“Đúng rồi, phụ hoàng đâu?” Vừa mới hồi cung đã không thấy tăm hơi phụ hoàng.

“Bệ hạ tới Ngự thư phòng , cả tháng nay, rất nhiều triều sự chưa giải quyết.” Nặc Kiệt thở dài, nào có tốt như tiểu điện hạ, cái gì cũng không cần làm.

“Làm hoàng đế thật phiền phức.” Thiên Nguyệt Triệt bất mãn nói thầm: “Được được được, người cũng nghỉ ngơi đi, bốn điện hạ tự làm.”

Một tay kéo ý phục trong tay Nặc Kiệt ra, dùng sức xé, kết quả y phục không bị gì, tay đã đỏ bừng.

“A ơ, tiểu tử tông, người đừng nóng lòng như vậy, tay của người là vàng là bạc a, vạn nhất bị thương thì làm sao?” Nhìn Thiên Nguyệt Triệt loạn xé, Nặc Kiệt vội vàng giúp đỡ.

Phốc xuy...

Thiên Nguyệt Triệt cười, vẻ mặt hồn nhiên: “Nặc Kiệt, người thật biết trêu chọc người khác, nếu tay bốn điện hạ là vàng là bạc, lúc này cũng không bị những thứ vật liệu này làm đỏ lên a.”

“Đây không phải là vàng là bạc, chính là... Chính là... Dù sao rất đáng tiền là được rồi.” Có vẻ Nặc Kiệt không tìm được từ ngữ thích hợp: “Bất quá từ khi tiểu điện hạ từ Anh Túc trở về, tâm tình tựa hồ đã khá lên nhiều.”

Đã khá lên nhiều sao?

Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, đúng, thân nhân duy nhất cũng đến đây, nhớ thương cũng sẽ không còn, có phụ hoàng bảo đảm, mà thật ra chính hẳn cũng biết, Da La Phất Lạp rất quan tâm ca ca.

Cánh tay tuyết trắng đưa là sau vắn vẹo thắt lưng, Thiên Nguyệt Triệt tung người nhảy, nhảy vào trong nước, nước văng lên, tạo thành hình cung mỹ lệ, dẫn tới tâm Nặc Kiệt lúc lên lúc xuống .

“Tiểu điện hạ, người cẩn thận một chút, ngàn vạn đừng uống phải nước vào trong bụng.” Nặc Kiệt vừa lau mồ hôi vừa nhắc nhở, không được, nếu còn đứng ở nơi này, mạng nhỏ của hắn sẽ bị dọa đến chết.

Cho nên gọi cung nữ tới, dặn dò cẩn thận hầu hạ, tự mình đi chuẩn bị một ít thức ăn.

Chờ Thiên Nguyệt Thần xử lý tốt chuyện trong hai tháng này, đã là 8 giờ đêm, trở lại Kim Long điện, không thấy bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt, liền vào ôn thất, phát hiện tiểu đông tây đang cuộn người ngủ trong chăn lông.

Cung nữ cẩn cẩn dực dực canh giữ một bên, nhẹ nhàng ý bảo bọn họ lui ra, sau đó ôm lấy thân thể mềm nhũn, đi đến bên long sàng.

“Phụ hoàng.” Thiên Nguyệt Triệt không mở mắt, chỉ ở trong ngực Thiên Nguyệt Thần giật giật, hương vị quen thuộc giúp hắn biết người đang ôm hắn lúc này.

“Ngoan, ngủ đi.” Ôm Thiên Nguyệt Triệt đến long sàng, giúp hắn đắp chăn lụa, mặc dù khí hậu Mạn La đế quốc bốn mùa như mùa xuân, nhưng khí trời tháng 7 vẫn có chút nóng.

“Phụ hoàng cũng cùng ngủ.” Híp mắt, hiện ra nụ cười ngọt ngào, Thiên Nguyệt Triệt dịch vào bên trong, có chút làm nũng.

Thiên Nguyệt Thần cười khẽ: “Phụ hoàng tắm rửa trước, Triệt nhi nghỉ ngơi đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng xoay vào bên trong, Thiên Nguyệt Triệt nhanh chóng tiến vào giấc ngủ, có lẽ là bởi vì cảm giác an toàn khi ở bên

cạnh Thiên Nguyệt Thần.

Ngày thứ hai Thiên Nguyệt Triệt mở mắt, Thiên Nguyệt Thần đã đi vào triều, Thiên Nguyệt Triệt lại một lần nữa thở dài, xót thương cho vận mệnh của hoàng đế.

Xa cách hoàng cung hai tháng cũng kiến hân nhớ như thế, một cước ra đến cửa Kim Long điện, Thiên Nguyệt Triệt mở rộng tứ chi, ánh mặt trời của Mạn La đế quốc quả nhiên thoải mái hơn Anh Túc đế quốc.

Thiên Nguyệt Triệt nhàn nhã rời khỏi Kim Long điện, đi tới Mạn La các, thị vệ ở đây đều biết rõ Thiên Nguyệt Triệt, thấy hân muốn vào cũng không ngăn cản, đối với sự thức thời của thị vệ, Thiên Nguyệt Triệt rất hài lòng .

“Chủ tử, lúc này tới đây làm gì?” Đàn là người đầu tiên tò mò hỏi.

Thiên Nguyệt Triệt đi xung quanh Mạn La các một lần, thật ra ngay từ lúc trở về hân đã nghĩ tới tác dụng của nơi này , hân quyết định tạo một phòng thí nghiệm chưa từng có ở đây, để hoàn thành thí nghiệm vĩ đại của hân.

“Bốn điện hạ thấy nơi này có chút chướng mắt, cho nên chuẩn bị cải tạo.” Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy mỹ mãn mở miệng.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 46: Vội Vội Vàng Vàng

Một thanh âm âm âm vang lên, ở trong ngự thư phòng Thiên Nguyệt Thần chấn động, đây là chuyện gì? Hắn mới trở về ngày thứ hai, chẳng lẽ hoàng cung phát sinh động đất sao.

Lấy lại bình tĩnh, đè nén tâm sự, tiếp tục phê duyệt tấu chương, nhưng chữ chưa kịp viết ra, lại là “âm âm”.

“Ba “, Thiên Nguyệt Thần đặt bút trên thứ trác: “Có chuyện gì? Đi xem một chút.”

Cau mày hướng phía Nặc Kiệt phân phó.

Qua mấy phút đồng hồ, Nặc Kiệt vội vàng chạy trở lại, cái trán trơn bóng đã lấm tấm mồ hôi: “Bệ... Bệ hạ... Là Mạn La các, Mạn La các đang tu sửa.”

Hai chữ tu sửa là Nặc Kiệt đã nói rất khách khí, từ thần sắc bối rối của hắn, Thiên Nguyệt Thần đã hiểu tính nghiêm trọng của chuyện này.

“Là Triệt nhi?” Dõi mắt toàn bộ hoàng cung ai dám vô lễ như thế, Thiên Nguyệt Thần không cần nghĩ cũng biết là ai.

“Bệ hạ anh minh.” Nặc Kiệt nói.

Tiểu đông tây mới trở lại hoàng cung thì không an tĩnh được, Thiên Nguyệt Thần bất đắc dĩ lắc đầu: “Đi, chúng ta cũng đi xem.” Để cho hắn tiếp tục như vậy, toàn bộ hoàng cung sẽ bị náo ngất trời.

Dọc theo đường Thiên Nguyệt Thần đi tới, đã tụ tập không ít người, nhìn thấy Thiên Nguyệt Thần, mọi người rối rít hành lễ.

“Triệt nhi.” Thiên Nguyệt Thần rảo bước đi vào Mạn La các, liền gặp nhi tử bảo bối của hắn đang ở trong đại sảnh vung tay múa chân, toàn bộ đồ trong phòng đều bị chuyển ra ngoài: “Làm cái gì vậy?”

Đang êm đẹp, không phải là dọn nhà chứ?

“Phụ hoàng.” Thấy bóng dáng Thiên Nguyệt Thần đi tới, Thiên Nguyệt Triệt mừng rỡ tiến lên, trên trán có chút mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hồng hào: “Phụ hoàng tới làm gì? Chuyện đã xử lý tốt sao?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rạo rực vui mừng của Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần cúi người xuống, lấy khăn gấm tỉ mỉ lau mồ hôi cho hắn: “Chuyện tích lũy hai tháng nay đâu thể xử lý nhanh như vậy, là người làm mọi nơi đầy tro bụi, còn đem những vật này chuyển ra, đang định làm gì?”

“Sửa chữa a, ta định làm phòng thí nghiệm dưới mặt đất, nghiên cứu những đồ vật ta mang về, hơn nữa ta thấy nơi này không vừa mắt.” Thiên Nguyệt Triệt rời khỏi lòng Thiên Nguyệt Thần, lại vội vàng đi chỉ huy.

“Triệt nhi.” Vươn tay, kéo Thiên Nguyệt Triệt trở lại: “Sao vậy?” Nhìn khuôn mặt tiểu đồng tây có chút tức tối, không biết là không hài lòng chuyện gì, nhìn khắp bốn phía, nhất thời sáng tỏ: “Vẫn còn sinh khí vì chuyện kia sao?”

Chuyện kia là chỉ lúc ấy Thiên Nguyệt Thần ở chỗ này tìm nữ nhân.

“Không có, chuyện nhỏ nhất này sao bốn điện hạ lại để ở trong lòng.” Thiên Nguyệt Triệt ưỡn ngực, nhưng thật ra hắn rất để ý chuyện này: “A... Phụ hoàng, nhi thần đang vội, phụ hoàng không có chuyện gì nói thì trở về đi, nhi thần đi tìm năm lão đầu kia.”

Thiên Nguyệt Triệt đẩy thân thể Thiên Nguyệt Thần ra, bóng dáng nho nhỏ nhảy nhảy rời đi.

Phía sau, Thiên Nguyệt Thần nheo hai mắt lại, chăm chú nhìn vào bóng lưng của hắn, sau đó thở dài.

Ma học viện

Năm lão đầu vắt chân một bên ngồi gặm hạt dưa, nhưng không có Tiểu Bạch chiếu cố thật sự rất không thoải mái.

Hài tử trông cửa đột nhiên chạy vào.

“Chuyện gì, vội vàng hấp tấp như vậy?” Hắc y lão đầu mặt lạnh nói.

“Hắc viện trưởng, điện hạ... Tiểu điện hạ trở về.” Thở hổn hển nói xong một câu, không đợi hắn phản ứng, chỉ thấy năm trận gió thổi qua, trước mắt đã không còn bóng dáng năm người.

Chờ xe ngựa đi tới cửa trước, xe ngựa chưa kịp dừng Thiên Nguyệt Triệt liền khẩn cấp nhảy xuống.

Năm lão đầu thấy thế vô cùng lo lắng, mặc dù biết tiểu đông tây sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng hài đồng năm tuổi nhảy trên ngựa xuống, không thể không lo.

“Ta đã trở về.” Thiên Nguyệt Triệt hưng phấn chạy tới, Bạch lão đầu tiến lên ôm lấy, vội vàng đi vào nội viện.

“Tới, cho chúng ta nhìn một cái, có bị thương nơi nào không?” Hoàng y lão đầu lo lắng kéo Thiên Nguyệt Triệt đến trước mắt, kiểm tra cẩn thận từ trên xuống giới.

“Sao có thể bị thương, thấy hắn vui vẻ cũng biết là rất tốt.” Hồng y lão đầu nói như vậy, nhưng ánh mắt vẫn kiểm tra trên dưới Thiên Nguyệt Triệt

một phen.

“Đó là đương nhiên, là ai dạy dỗ chứ.” Thanh y lão đầu vẻ mặt kiêu ngạo.

Hắc y lão đầu vẫn một bộ mặt lạnh lùng như cũ, song cơ mặt thỉnh thoảng giật giật có thể thấy được hắc đang cố gắng đè nén tâm tình.

“Không có chuyện gì, các người nhìn thấy ta không tốt sao?” Thiên Nguyệt Triệt xoay một vòng: “Đi, bọn ta vào bên trong, ta muốn một gian phòng tối, ta tìm được rất nhiều bảo bối.”

Bảo bối?

Nghe được hai chữ bảo bối, trong mắt năm lão đầu lóe tia sáng, dù sao bọn họ biết những thứ giống như bảo bối Thiên Nguyệt Triệt không thiếu, mà có thể được hắc gọi là bảo bối, nhất định không tầm thường.

“Bảo bối gì, mau lấy ra xem?” Hoàng y lão đầu nóng lòng nói.

“Trước tiên đến mật thất, ta tìm được Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch.” Thiên Nguyệt Triệt dương dương đắc ý công bố, năm lão đầu nghe mà chảy nước miếng.

Ma học viện không thiếu cái gọi là mật thất, cho nên rất nhanh bọn họ tìm được một gian mật thất gần bọn họ nhất.

Năm đại nhân vây quanh một tiểu nhân, có chút khẩn trương.

“Các người nhìn, chính là vật này.” Thiên Nguyệt Triệt lấy ra một viên đá nhỏ bằng con mắt của một người trưởng thành từ trong chiếc nhẫn Tụ Cơ Tư, cẩn thận giơ lên, là một viên đá thuần bạch.

Vốn mật thất rất tối, chỉ có một chút sáng, nhưng năm lão đầu cũng không cảm thấy tảng đá này đặc biệt, nhiều nhất chỉ là vẻ ngoài cũng được,

nhưng còn kém bảo thạch giá rẻ.

“Chính là vật này?” Hồng y lão đầu có chút thất vọng, Kiệt Tắc Nhĩ chỉ thạch trong truyền thuyết không nên bình thường như vậy chứ: “Tiểu oa nhi, người bỏ bao nhiêu kim tệ mua, có thể là bị người lừa?” Nghĩ đến tiểu oa nhi khả ái bị người khác nhần tâm lừa, hồng y lão đầu không khỏi thương xót.

“Vật này ta tìm được bên phần mộ có khắc tên Kiệt Tắc Nhĩ, không cần kim tệ.” Thiên Nguyệt Triệt cười thanh thuần.

“Nga?” Hắc y lão đầu khiêu mi: “Cho nên, oa nhi xác định đây là Kiệt Tắc Nhĩ chỉ thạch?”

“Ân.” Thiên Nguyệt Triệt gật đầu: “Ta xem qua bản chép tay các người cho ta, kiểm tra đối chiếu qua, hơn nữa các người nhìn... .” Thiên Nguyệt Triệt rút một số quang hệ nguyên tố vào trong Kiệt Tắc Nhĩ chỉ thạch, vốn chỉ là quang mang nhàn nhạt không cảm giác được lại nhất thời khiến Kiệt Tắc Nhĩ chỉ thạch phát ra quang mang ấm áp, mà tia sáng này, năm lão đầu cũng biết là linh lực quang hệ ma pháp.

“Đây là?” Bạch y lão đầu mở to hai mắt nhìn, mừng rỡ hỏi.

“Chỉ cần rót vào linh tử quang hệ ma pháp, nó sẽ chiếu sáng, nhưng thời gian của nó có hạn, bất quá cũng không lo, chỉ cần đặt dưới mặt trời, khiến nó hút vào linh tử quang hệ ma pháp, thời điểm khởi động tiếp theo nó lại phát ra ánh sáng, vật này có cất giữ chức năng quang hệ ma pháp.” Thiên Nguyệt Triệt giải thích.

Kiệt Tắc Nhĩ chỉ thạch phát ra quang mang mang theo mùi vị thiên nhiên thuần khiết nhất, quang hệ vốn ấm áp, mọi người nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận rõ ràng một phần cảm giác ấy.

“Còn có bảo bối gì nữa?” Thanh y lão đầu có chút khẩn cấp.

“Hắc hắc.” Thiên Nguyệt Triệt cười giống lưu manh, sau đó lấy một bộ hài cốt ra từ trong chiếc nhẫn Tạp Cơ Tư.

Nhất thời năm lão đầu cùng nhau nhảy xa ra.

“Vật này thế nào?” Thiên Nguyệt Triệt chỉ bộ hài cốt.

Năm lão đầu nuốt nuốt nước miếng, cũng hắc y lão đầu mặt không đổi sắc tiến lên, tay đung đung hài cốt: “Không tệ, tối thiểu đã một trăm năm trở lên, mặc dù gọi là cổ vật còn có chút sớm, nhưng nếu bảo dưỡng tốt, qua 500 năm nhất định thành cổ vật, đến lúc đó có thể bán được rất nhiều vàng, hơn nữa màu trắng nuột, khung xương bóng loáng, không có vết cắt, xem bộ dáng là chôn ở nơi đất đai màu mỡ không sỏi đá.”

Hắc y lão đầu nâng cầm lên, đánh giá.

“Hắc lão quý, người muốn chết a, nói chuyện buồn nôn như vậy.” Bạch y lão đầu một bên che miệng, buồn nôn kháng nghị.

Hắc y lão đầu lạnh lùng: “Ta đang nói sự thật, bất quá... .”

Bất quá cái gì? Bốn lão đầu và một tiểu hài tử xấu xa nhất tề đưa mắt nhìn về phía hắc, hắc y lão đầu tựa hồ rất ít tiếp thu nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như vậy: “Hài cốt này có chất lượng không tệ, nhưng dù sao cũng chôn lâu trong bùn đất, nếu không xử lý sạch sẽ, khí trời bắt đầu chuyển nhiệt, rất dễ dàng bị hỏng.”

Hắc y lão đầu vừa nói xong, bạch y lão đầu nhin không được, lao ra khỏi mật thất, hướng phía ngoài hoa viên ỏi ra.

Sắc mặt các lão đầu khác có chút khó coi, chỉ Thiên Nguyệt Triệt mặt không đổi sắc: “Hắc gia gia nói rất đúng, nên xử lý.” Phải biết rằng hắc là pháp y, ngay cả nội tạng cũng không có cảm giác, huống chi những thứ này chỉ là lời nói của hắc y lão đầu.

Lãnh hội được vấn đề, Thiên Nguyệt Triệt vội vàng trở về hoàng cung.

“Đàn, đem tinh dầu cùng hương liệu ra đây.” Thiên Nguyệt Triệt mới chạy vào Kim Long điện liền lớn tiếng kêu lên.

“Vâng.” Bên này Đàn đang đứng ngắm hoa anh đào dưới ánh mặt trời, nghe được lời Thiên Nguyệt Triệt, lập tức đi chuẩn bị.

“Liệt La Đặc, chuẩn bị nước ấm cùng muối.” Những đồ này giao cho đầu bếp tương đối thích hợp, sau cùng hướng Đàn Thành: “Chuẩn bị dục dũng dành cho người lớn.”

“Vâng.” Mặc dù hai người có nghi ngờ, nhưng không hỏi nhiều, bởi vì bọn họ biết, rất nhanh sẽ có đáp án.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 47: Mộc Dục

Sau khi mọi thứ được chuẩn bị thỏa đáng, ở trước mắt bao người, bọn họ thấy tiểu điện hạ tôn quý cười hì hì lấy một bộ hài cốt trắng từ trong chiếc nhẫn Táp Cơ Tư.

“Rất đẹp phải không?” Thiên Nguyệt Triệt neho mắt lại, vẻ mặt hưng phấn hỏi những thái giám, cung nữ, thị vệ mặt đã tái nhợt.

Ác...

Có một nửa người thậm chí kiên trì không được, chạy đến góc tương đối hẻo lánh nôn mửa.

Thật là một đám gia hỏa không có can đảm, Thiên Nguyệt Triệt nói thầm, mà Nặc Kiệt vừa nhảy vào cửa chuẩn bị đưa điểm tâm cho Thiên Nguyệt Triệt, len lén nhấc chân ra phía sau, tình huống như thế hẳn nên đi thì tốt hơn.

Thiên Nguyệt Triệt đem một lượng muối lớn bỏ vào dục dũng, chỉnh độ ấm vừa phải, sau đó đem bạch cốt bỏ vào, cho đến khi nước ấm lạnh đi, lại sai người đổi lại một thùng nước ấm và muối, lại rót ra, lại đổ nước ấm vào mấy lần.

Lần cuối cùng đem tinh dầu cùng cánh hoa thả trong nước ấm, rồi đem bạch cốt bỏ vào.

Nhóm Đàn tử mĩ nhìn, cùng Thiên Nguyệt Triệt trải qua rất nhiều chuyện, hài cốt cũng không khiến bọn họ thấy sợ hãi.

“Chủ tử, đang chuẩn bị làm gì vậy?” Đàn không ngại học hỏi.

“Bạch cốt này chôn dưới đất nhiều năm, sẽ có một số thứ mặn dính vào, một khi ra khỏi nơi mát mẻ, gặp phải khí nóng, thời gian dài sẽ sinh ra côn trùng, cho nên ta dùng nước muối rửa sạch, sau đó dùng nước ngọt thanh tẩy.” Thiên Nguyệt Triệt giải thích.

Nặc Kiệt nhẹ nhàng rời khỏi, chạy như điên về Ngự thư phòng.

“Làm sao vậy?” Thiên Nguyệt Thần cũng không ngẩng đầu lên, có thể trực tiếp xông vào Ngự thư phòng ngoài nhi tử bảo bối của hắn, cũng chỉ có Nặc Kiệt, mà tạo thành chấn động mạnh như vậy, nhất định là Nặc Kiệt.

“Bệ hạ, bây giờ tiểu điện hạ không có thời gian ăn điểm tâm.” Nặc Kiệt vẫn còn sợ hãi nói.

“Nga?” Thiên Nguyệt Thần ngẩng đầu, dừng động tác trong tay: “Lúc này lại có chuyện gì?”

“Tiểu... Tiểu điện hạ đang tắm.”

“Tắm rửa? Không phải hôm qua vừa tắm rửa sao? Nhưng mà sáng nay ở Mạn La các lần qua lần lại cũng đầy mồ hôi.” Thiên Nguyệt Thần xem thường, lại bắt đầu tiếp tục chuyện trong tay.

“Không phải, không phải tiểu điện hạ tắm rửa cho bản thân.” Mái tóc quần của Nặc Kiệt lung lay, có mùi vị giống như Apollo.

Không phải tắm rửa cho bản thân? Thiên Nguyệt Thần dừng công việc trong tay một lần nữa, khiêu mi, khi nào nhi tử bảo bối của hắn trở nên chịu khó như vậy?

“Bệ hạ tự đi nhìn một cái, nói không chừng lúc này tiểu điện hạ đang mặc quần áo cho vật kia.”

Vật kia? Lời nói của Nặc Kiệt không hề nghi ngờ là gọi lên sự hứng thú cho Thiên Nguyệt Thần.

Kim Long điện

“Đàn Thành, mau ôm nó tới thăm.” Thiên Nguyệt Triệt chỉ vào bạch cốt vừa tắm xong.

Chờ Đàn Thành ôm ra, Thiên Nguyệt Triệt lại bảo hăn lau khô bạch cốt.

Tuy bạch cốt hóa đá này tương đối xinh đẹp, nhưng bất kể là tay, chân, xương sườn, hay là đầu, cũng chỉ còn lại bộ xương, nếu là ở hiện đại thì nó còn được xem là cổ vật quý hiếm, Thiên Nguyệt Triệt nghĩ thầm.

Chỉ là?

Mắt Thiên Nguyệt Triệt dừng lại giữa hai chân bạch cốt, vì hóa đá hoàn toàn, nên không phân rõ nam nữ, thật sự có chút đáng tiếc, nhưng xích lửa trắng trơn như vậy vẫn còn có chút đôi phong bại tục.

Ngẫm nghĩ, quả thật như Nặc Kiệt nói, Thiên Nguyệt Triệt lệnh cung nữ mang khăn lụa tới, sau đó quần từ hông cho tới đầu gối bạch cốt, như vậy còn có chút dễ nhìn.

Lúc này thị vệ thông báo: “Điện hạ, đại điện hạ cầu kiến.”

Thiên Nguyệt Triệt đem vật cầm trong tay giao cho Đàn, đứng lên, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ tới làm gì?

“Để cho hăn vào.”

Rất xa, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ liền nhìn thấy phần lớn người của Kim Long điện vây một chỗ, giống như đang nhìn bảo bối gì đó, từ khi nào tắm cung phụ hoàng trở nên vui vẻ như vậy.

Đem nghi ngờ chôn ở đáy lòng, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ tiếp tục tiến lên, đỉnh đầu thủy phần xuất hiện giữa đám người, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ có chút mong đợi, có chút khẩn trương.

“Các người đang làm gì vậy?” Thanh âm ôn hòa như vẻ ngoài của hắn làm người ta có cảm giác phi thường nhã nhặn, ánh mắt thiện ý che dấu đi đáy mắt cuồn sóng.

“Tham kiến đại diện hạ.” Mọi người đang vây một chỗ nhất thời tản ra, rối rít hành lễ.

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ khoát tay ý bảo không có chuyện gì, tục ngữ nói, trong tam cung đế vương, cho dù là nô tài thì địa vị cũng cao hơn tổng quản của những tam cung khác.

Ở đây chỉ có Thiên Nguyệt Triệt nhìn thẳng hắn, ngay cả Thiên Nguyệt Thần Thiên Nguyệt Triệt cũng chưa từng hành lễ, huống chi là Thiên Nguyệt Thiên Kỳ.

Bởi vì đám người tản ra, lúc này Thiên Nguyệt Thiên Kỳ mới nhìn rõ ràng đám người đang xem cái gì.

Lão thiên a.

Nếu như không phải tình huống không cho phép, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ thật muốn kêu to: “Các người đang làm gì đó?” Thiên Nguyệt Thiên Kỳ lại hỏi một lần nữa, đáng tiếc không có người trả lời, hiển nhiên bọn thái giám không dám trả lời.

Đàn, Đàn Thành, Liệt La Đặc không thấy lệnh của Thiên Nguyệt Triệt cũng không bao biện làm thay.

Cho nên trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ Kim Long điện rất an tĩnh.

“Người tìm ta?” Thiên Nguyệt Triệt ý bảo nhóm Đàn tiếp tục làm việc, vừa hướng Thiên Nguyệt Thiên Kỳ hỏi.

Thanh âm Thiên Nguyệt Triệt giúp Thiên Nguyệt Thiên Kỳ thoát khỏi tình cảnh khó xử, cảm kích hướng phía Thiên Nguyệt Triệt mỉm cười, ánh mắt dừng lại trên người Thiên Nguyệt Triệt, bất kì lúc nào hài tử này cũng luôn luôn toát ra một cỗ sức quyến rũ đặc biệt, không giống những người khác, ánh mắt của hắn hiện lên khí chất rất thần bí.

“Ân, ta tìm người.” Thiên Nguyệt Thiên Kỳ kiên nhẫn đáp lời Thiên Nguyệt Triệt, hài tử này thật thú vị: “Có thể nói chuyện một lúc được không.”

Rõ ràng là tới hỏi thăm, lại không giống hỏi thăm, điều này chính là biểu hiện của một hài tử sống trong hoàng cung từ nhỏ tới lớn.

“Được.” Thiên Nguyệt Triệt gật đầu.

Tẩm cung đế vương quả nhiên không giống nơi khác, đình viện tường lâu vô cùng ưu mỹ.

Dưới cây cổ thụ, Thiên Nguyệt Triệt tóc dài bông bông, mà Thiên Nguyệt Thiên Kỳ cũng quý khí mê người, một đứng phía trước, một đứng phía sau, đáng tiếc là người khác vĩnh viễn không thể thấy được trong ánh mắt người đứng phía trước đang ẩn chứa suy nghĩ gì.

“Cái kia... Hai tháng trước ở trên tù đảo, người là ta phái đi .” Thiên Nguyệt Thiên Kỳ trực tiếp nói ra.

Lời này có chút ngoài dự liệu của Thiên Nguyệt Triệt, nếu như Thiên Nguyệt Thiên Kỳ không nói, không chừng mình đã quên, nhưng Thiên Nguyệt Triệt cũng không nói gì.

“Xin lỗi.” Thiên Nguyệt Thiên Kỳ cũng cảm thấy bất ngờ với chính bản thân mình, đối với một tuổi tiểu hài tử năm tuổi, lại dễ dàng thốt ra hai chữ “xin lỗi” như thế, trong ấn tượng từ nhỏ đến lớn chưa từng có người nào khiến hần nói qua hai chữ này.

Mẫu phi hần là Hoàng quý phi, hậu cung không có hoàng hậu đồng nghĩa với việc mẫu phi hần là hoàng hậu, sau lưng của hần là Tả Lạp gia tộc, với địa vị đó, hiển nhiên không ai dám làm gì hần .

“Ngày đó ta thấy lục đệ xuất cung, sợ lục đệ tuổi nhỏ sẽ xảy ra chuyện gì, liền gọi thuộc hạ đi theo .” Thật ra lúc ấy hần thật sự không có ý tứ gì khác, cũng là tình cờ thấy Thiên Nguyệt Triệt rời cung, liền vô thức sai người đi theo, chỉ là không ngờ sẽ bị Thiên Nguyệt Triệt phát hiện.

Chuyện trên tù đảo, người theo dõi kia cũng không biết bao nhiêu, chỉ lúc Thiên Nguyệt Triệt rời đi tên thuộc hạ đó mới thấy được một màn.

Không ngờ tới Thiên Nguyệt Triệt biết ma pháp, mặc dù lúc trước đã biết phụ hoàng để Thiên Nguyệt Triệt đến ma học viện, nhưng một hài tử năm tuổi có thể học xong bao nhiêu, bây giờ nhìn lại cũng khiến mọi người bất ngờ .

Hoặc là nói ngoài dự liệu của mọi người .

“Nói xong ?” Nét mặt Thiên Nguyệt Triệt vẫn bình thản như cũ, tâm tình cũng không khẩn trương: “Nếu đã nói xong, người có thể đi, bốn điện hạ không để việc này trong lòng. “

Đối với hần mà nói Thiên Nguyệt Thiên Kỳ cũng giống như người xa lạ.

Phản ứng của Thiên Nguyệt Triệt khiến Thiên Nguyệt Thiên Kỳ có chút ngoài ý muốn, hần cảm thấy người bình thường cũng sẽ tức giận? Nhưng một chút biến hóa sắc mặt cũng không có, nếu như có thể, hần tình nguyện

thấy Thiên Nguyệt Triệt biểu hiện bộ dáng phẫn nộ, như vậy ít nhất chứng tỏ hẳn có một chút địa vị trong lòng Thiên Nguyệt Triệt.

Chờ một chút, hẳn đang nghĩ gì chứ?

Gió nhẹ thổi qua khoảng không giữa lúc hai người trầm mặc, lá cây hoàng sắc lay động khẽ rơi, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ kìm lòng không đậu vươn tay tiếp lá cây giữa không trung chuẩn bị đáp xuống đỉnh đầu Thiên Nguyệt Triệt.

Song tay chưa kịp chạm vào, lá cây liền bị một trận gió mạnh mẽ thổi đi, bay ra phía ngoài liền nát vụn.

Hai người đồng thời quay đầu lại.

“Phụ hoàng.” Trong mắt Thiên Nguyệt Triệt hiện lên tia sáng.

“Nhi thần bái kiến phụ hoàng.” Không giống với Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ quy củ hành lễ.

Liếc qua Thiên Nguyệt Thiên Kỳ, Thiên Nguyệt Thần trực tiếp ôm lấy Thiên Nguyệt Triệt, sau đó hỏi: “Các người ở chỗ này làm gì?” Mặc dù mục mâu nhìn chăm chăm Thiên Nguyệt Triệt, nhưng thanh âm hướng về phía Thiên Nguyệt Thiên Kỳ.

Ách?

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ do dự một chút, nói: “Hồi phụ hoàng, hôm qua nhi thần định tới đây thăm lục đệ, nhưng hôm qua mọi người vừa trở về, nhi thần không dám tới quấy rầy, cho nên hôm nay đặc biệt tới đây.”

Thiên Nguyệt Thần không nói gì, giống như đang ngẫm nghĩ lời của hẳn, khiến Thiên Nguyệt Thiên Kỳ có chút khẩn trương.

“Ân.” Sau đó gật đầu: “Không có chuyện gì nói nữa, trở về đi, đúng rồi, tháng trước từng hàn huyên cùng thái tử Sắc Vi quốc ở Anh Túc đế quốc, hãn đề nghị tăng cường kiến thức giữa hai nước, phái người của mình tới quốc gia song phương kiến tập, trẫm cảm thấy đề nghị này không tệ, gần đây người cũng không bận chuyện gì, chuẩn bị một chút, hôm sau lên đường tới Sắc Vi đế quốc.”

Thanh âm chân thật đáng tin lại đầy uy nghiêm, khiến Thiên Nguyệt Thiên Kỳ không có chỗ để phản bác, chỉ có thể đáp ứng, mà từ đầu đến cuối hãn cũng không rõ, vì sao lần này người xui xẻo lại là hãn.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 48: Quen Thuộc

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, nhìn Thiên Nguyệt Triệt mang vẻ mặt thú vị nhìn hân.

Trong ánh mắt hàm chứa rõ ràng tiểu ý, tuyệt không che dấu.

“Nhìn cái gì?” Thanh âm trầm thấp không hề có chút khó xử,, chỉ nhu tình nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt cũng lẳng lẳng nhìn Thiên Nguyệt Thần, hơi thở ôn nhu khiến người ta cảm giác được ngàn vạn loại nhu tình quanh quẩn.

“Phụ hoàng mới ăn dấm sao?” Âm điệu mềm mại mang theo phong tình vạn chủng.

“Triệt nhi nói sao?” Thiên Nguyệt Thần tà nịnh hỏi ngược lại, nhả ra hơi thở cực nóng, quay chung quanh người Thiên Nguyệt Triệt, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ rực : “Chẳng lẽ Triệt nhi then thùng?”

Cố ý hỏi, trong mắt hân, chuyện chọc ghẹo Thiên Nguyệt Triệt hiển nhiên là một chuyện vô cùng thú vị.

“Là phụ hoàng then thùng mới đúng.” Thiên Nguyệt Triệt xem thường, một tay vươn ra, cố ý nâng cằm Thiên Nguyệt Thần lên, giả làm bộ dáng đùa giỡn nữ tử đáng hoàng, mắt híp lại thành Nguyệt Nha Nhi.

Nếu như là người trưởng thành, động tác lúc này của Thiên Nguyệt Triệt đích thị mê hoặc lòng người, đáng tiếc bây giờ Thiên Nguyệt Triệt chỉ là

một tiểu hài tử với gương mặt non nớt giả bộ xấu xa.

Phốc xuy...

Tiếng cười sảng lãng của đế vương quanh quần trong Kim Long điện.

Kể từ khi Thiên Nguyệt Triệt xuất hiện, việc nghe thấy tiếng cười của Thiên Nguyệt Thần ở Kim Long điện là chuyện thường xuyên xảy ra, cho nên cung nữ, thái giám, bọn thị vệ cũng không cảm thấy kỳ quái.

Nhưng cho dù không cảm thấy kỳ quái, thì cũng có tò mò, nên mọi người len lén nhìn trộm đế vương tuần mỹ tùy hứng và tiểu điện hạ khả ái của bọn họ.

Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt đi tới bên dục dũng, nhìn thấy bạch cốt bên trong, sững sốt: “Vật này ở đâu ra?” Lúc này Thiên Nguyệt Thần mới đột nhiên nhớ tới, nhi tử bảo bối từng nói, có hứng thú nhất chính là nghiên cứu.

Ngay cả xương người chết cũng muốn nghiên cứu.

“Đây là trên đường ta đi tìm ngũ hành thú vô tình có được, ta thấy nó phi thường hoàn hảo nên mang về, sau đó phát hiện nó còn rất hữu dụng.” Thiên Nguyệt Triệt đã nghĩ tới tác dụng của cái này, vì thế cao hứng một phen.

“Ngũ hành thú?” Nói đến ngũ hành thú, Thiên Nguyệt Thần thiếu chút nữa đã quên, lúc trước tiểu đông tây đặc biệt đi tìm ngũ hành thú : “Tìm được ngũ hành thú rồi sao?”

“Tìm được rồi.” Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, nói đến ngũ hành thú, Thiên Nguyệt Triệt cũng muốn nghiên cứu một phen: “Đó là một thứ kỳ quái.”

“Nga? Kỳ quái?” Thiên Nguyệt Thần cũng có chút ngạc nhiên, ngũ hành thú trong truyền thuyết hẳn cũng chưa từng thấy qua, nghe Triệt nhi nói vậy, hẳn là vật này không tầm thường.

“Phụ hoàng, chúng ta đi tới phòng người nhìn, bảo đảm người buồn bực chết.” Thiên Nguyệt Triệt lấy túi thơm từ trong chiếc nhẫn Tạp Cơ Tư: “Nột, chính là cái này.”

Hai phụ tử đứng bên cạnh bàn, Thiên Nguyệt Triệt mở túi thơm, đem ngũ hành thú ra trước mặt Thiên Nguyệt Thần.

“Là vật này?” Thiên Nguyệt Thần hoài nghi, nếu như vật này là người khác đưa cho hẳn nhìn, Thiên Nguyệt Thần khẳng định một chưởng đánh bay, nhưng là nhi tử bảo bối của hẳn đưa cho hẳn nhìn, vậy thì chắc chắn không lừa hẳn.

“Ân, lúc ta vừa nhìn thấy nó, nó vùi trong đất bùn, lộ ra chồi non, đến khi ta chạm vào nó, đột nhiên nó bay ra khỏi mặt đất, sau đó cái này giống như nhân sâm có mắt có miệng, sau lưng còn có hai cánh mảnh trong suốt, mặc dù nó chỉ biết chút chút gọi.” Thiên Nguyệt Triệt nghĩ thầm khi đó ngũ hành thú rất khả ái, ai cũng không ngờ ngũ hành thú lại là vật đáng yêu như thế.

Nghe tên của nó phải thì phải là ma thú phi thường hung mãnh hoặc uy nghiêm mới đúng.

“Đã như vậy, sao Triệt nhi biết được nó là ngũ hành thú?” Thiên Nguyệt Thần nhìn chăm chăm này vào ngũ hành thú một lúc lâu, bộ dáng cũng chỉ giống như nhân sâm mà thôi, không nhìn ra chỗ đặc biệt nào khác.

“Mặc dù nó không nói, nhưng nó nghe hiểu được tiếng người, lúc trước ta đã hỏi nó, có phải ngũ hành thú hay không, nó gật đầu.” Thiên Nguyệt Triệt nói tỉ mỉ, nếu như lúc này Thiên Nguyệt Thần không tin, nhất định tiểu đồng tây sẽ nổi nóng với hẳn.

Bất quá, lời nói của Triệt nhi rất có lực hấp dẫn .

Rốt cục hai phụ tử hai quan sát thật lâu, không thấy động tĩnh gì, Thiên Nguyệt Thần đưa tay ra, khi tay mới tiếp xúc với ngũ hành thú, liền truyền đến một cỗ lực lượng ấm áp.

Cảm giác ấm áp như vậy phảng phất nói cho người khác biết nó có sinh mệnh, nhưng làm Thiên Nguyệt Thần cảm thấy kỳ lạ, tại sao loại lực lượng này, loại nhiệt độ này, lại quen thuộc đến như vậy.

Tựa như đã từng vuốt ve trăm ngàn lần, nhưng trong đầu không thể nhớ nổi chuyện gì.

“Ta đã sờ qua rất nhiều lần, hết lần này tới lần khác không hề biến thân, chỉ ngủ say như vậy.” Thiên Nguyệt Triệt có chút thất vọng, không hiểu rõ tại sao ngũ hành thú liên tục không có động tĩnh .

“Nghĩ mãi không ra thì đừng có nghĩ, việc tới nhất định sẽ có cách giải quyết, đến đây, đi dùng cơm, nếu không bụng nhỏ sẽ đói.” Đứng lên, hướng phía Thiên Nguyệt Triệt vươn tay.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn Thiên Nguyệt Thần hoàn mỹ, mười ngón tay cực kỳ xinh đẹp, mỉm cười đem tay nhỏ bé bỏ vào lòng bàn tay của hắn, bàn tay to nắm chặt lấy tay nhỏ bé, giữa hai người chính là hạnh phúc cùng điệu dàng.

Một tháng sau

Phòng thí nghiệm dưới đất của Thiên Nguyệt Triệt đã được xây dựng hoàn tất, mặc dù không giống với hiện đại, nhưng có được không gian kín đáo, cũng khiến Thiên Nguyệt Triệt vui vẻ một lúc lâu.

Thiên Nguyệt Triệt đem băng tắm và hồng y nữ quý trong chiếc nhẫn Tọa Cơ Tư thả ra.

Cuối cùng hồng y nữ quý cũng có được tự do sau nhiều năm bị kìm hãm ở tù đảo, nhất thời giãn tay chân, liền hướng phía Thiên Nguyệt Triệt ai oán: “Tiểu đệ đệ, người sống quá khá giả a, đã ba tháng, người mới thả ta ra, ta ở bên trong buồn chết, cùng tắm bảo bảo đô đô mập mập chơi, nhưng nó quá đàn, ta chê cười nó cũng không nói, tiểu đệ đệ, không phải người đã đồng ý cho ta một bộ thân thể sao? Tiểu đệ đệ nói phải giữ lời, người cũng không thể xem thường ta là quý a, tiểu đệ đệ, mặc dù ta chỉ là một cô linh, không, một con quý, nhưng ta vẫn biết tuân thủ hứa hẹn là rất quan trọng, tiểu đệ đệ, mặc dù người còn nhỏ, nhưng người không thể dùng việc còn nhỏ làm có mà cự tuyệt ta, tiểu đệ đệ... .”

Hồng y nữ quý dài dòng lắm điều nói một khắc đồng hồ, mà lúc này, Thiên Nguyệt Triệt tâm tình rất tốt ngồi trên ghế, một bên uống trà một bên nghe hồng y nữ quý nói, thật lâu chưa nghe qua nhiều lời như vậy, thỉnh thoảng nghe đúng là có thể giải buồn.

Hơn nữa tinh thần hồng y nữ quý cũng thật là tốt.

“Đương nhiên ta sẽ không quên.” Rốt cục Thiên Nguyệt Triệt uống xong ly trà, cắt đứt hồng y nữ quý rầy rà.

Mặc dù Đàn, Đàn Thành và Liệt La Đặc không nhìn thấy, nhưng bọn họ nghe thấy thanh âm của hồng y nữ quý, lúc này hồng y nữ quý nói lâu như vậy còn không có ý dừng lại, tất cả đều mở to hai mắt nhìn.

“Thật sao?” Hồng y nữ quý vui mừng tròn to hai mắt.

“Thật.” Thiên Nguyệt Triệt mỉm cười đồng ý.

“Thân thể của ta đâu?” Hồng y nữ quý như hài tử vươn tay, giống vẻ đang đòi ăn đường phèn.

“Bên kia.” Thiên Nguyệt Triệt chỉ chỉ đồ vật nằm bên bàn gỗ vuông, vật kia không phải là cái gì khác, mà chính là đồ được xoa rất nhiều tinh dầu,

bạch cốt đã một tháng sau khi tắm rửa.

“A... .” Nữ quý thấy bạch cốt quát to lên: “Tiểu đệ đệ, người muốn ta mặc xấu như vậy, y phục hoa mỹ, khuôn mặt xinh đẹp không được sao?”

Nữ quý ủy khuất nhìn Thiên Nguyệt Triệt, bộ dáng con quý nhỏ bị tổn thương.

“Không muốn?” Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi hỏi ngược lại, vẻ mặt việc không liên quan đến mình.

“Không muốn.” Hồng y nữ quý kiên định lắc đầu, đồng thời còn oán giận: “Tiểu đệ đệ, người không có lương tâm, còn lừa gạt ta.”

“Lừa gạt người? Không có a, ta rất có lương tâm, ta còn tìm được bảo bối cho người.” Thiên Nguyệt Triệt cố ý nhấn mạnh hai chữ bảo bối, đánh trúng nội tâm của hồng y nữ quý.

Bảo bối? Vì nàng?

Quả nhiên là nữ quý đơn thuần: “Là bảo bối gì?” Bộ mặt hưng phấn, có vẻ đã quên chuyện vừa rồi.

“Người nhìn.” Thiên Nguyệt Triệt giơ giơ món đồ trong tay: “Đây là Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch.”

Ân?

Hồng y nữ quý nghi hoặc nhìn Thiên Nguyệt Triệt, không rõ.

Thiên Nguyệt Triệt hảo tâm giải thích: “Nơi này là hoàng cung không phải là bên ngoài, cơ hồ mọi người cũng hiểu chút ma pháp, đặc biệt là ở đế đô, ma pháp sư tu vi cao rất nhiều, người làm quý 300 năm, lệ khí trên người rất nặng, nói không chừng những ma pháp sư kia sau một khắc liền tìm được chỗ người ẩn thân. Vốn cũng không có gì, ta có thể đem người

giấu vào trong chiếc nhẫn Táp Cơ Tư, nhưng một khi như vậy, người sẽ không được nhìn thấy tới thế giới mỹ lệ, đúng không?

Cho nên ta tận tâm khổ khổ suy nghĩ một phương pháp, linh hồn của người nhập vào bạch cốt, ta đem Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch dán lên trán của người, như vậy quang hệ của Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch có thể phủ lệ khí ở trên người của người, người lại có thể chơi, hơn nữa bạch cốt có thể hấp thu năng lượng của Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch, tự mình tu luyện, nói không chừng đợi một thời gian có thể tu luyện ra thân thể của mình, như vậy cũng không cần thân thể người khác.”

Thiên Nguyệt Triệt nói đạo lý rõ ràng, hồng y nữ quỷ càng nghe càng lâng lâng.

Cẩn thận ngấm lại tựa hồ cũng không tệ.

“Nhưng cái này không phù hợp với vẻ đẹp của ta a.” Nữ quỷ vẫn còn chút để ý, toàn thân đều là xương, so với quỷ còn khó nhìn hơn.

“Vậy thì thôi , ta liền hảo tâm không cần báo đáp, giúp người tìm một lần nữa, nhưng có lẽ mất một năm, cũng có thể hai năm, mà trong khoảng thời gian này người không thể ra khỏi đây, vạn nhất đụng phải ma pháp sư tu vi cao cường, đánh tan hồn phách của người, ta sẽ không có cách nào nha.” Uy hiếp cùng dụ dỗ, kì thực Thiên Nguyệt Triệt đang nén cười trong lòng.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 49: Thủ Điện Đồng

Lời nói của Thiên Nguyệt Triệt khiến hồng y nữ quý có chút khiếp đảm, nghĩ tới nơi phồn hoa bên ngoài, lại muốn giữ tính mạng của mình, tục ngữ nói tính mạng quan trọng hơn.

Cắn chặt răng, hồng y nữ quý bất đắc dĩ gật đầu, nhưng thật ra trong lòng đã khóc gần chết.

“Tiểu đệ đệ, nhất định người phải giúp ta tìm một thân thể tốt nga, nhất định nha.” Cuối cùng vẫn không quên cường điệu.

Thiên Nguyệt Triệt mỉm cười gật đầu, nụ cười cũng mười phần hồ ly kia không để hồng y nữ quý thấy rõ chân tướng: “Vậy người nhập vào đi, nếu như người cảm thấy then thùng, ta có thể sai người may giúp người mấy bộ y phục.”

Y phục?

Hai mắt hồng y nữ quý sáng lên, gật đầu, không nói hai lời nhập vào bạch cốt, sau đó không đợi bạch cốt động, Thiên Nguyệt Triệt đem Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch dán lên trán bạch cốt.

Sau khi Kiệt Tắc Nhĩ thuần bạch gắn lên trên trán bạch cốt, nhìn qua hài hòa cỡ nào a.

Thiên Nguyệt Triệt hài lòng gật đầu.

“Chủ tử, tại sao đem Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch quý giá như vậy gắn ở phía trên?” Đàn không hiểu, mặc dù Thiên Nguyệt Triệt chỉ vừa nói cho bọn hắn biết về Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch.

“Ha ha ha... .” Thiên Nguyệt Triệt chống nạnh lớn tiếng cười, một bộ nét mặt tiểu nhân đắc ý: “Chờ trời tối, các người sẽ biết được .”

Đây chính là vũ khí bí mật của hắn.

“Tiểu đệ đệ.” Lúc Thiên Nguyệt Triệt dương dương tự đắc, bạch cốt phát ra thanh âm thanh thúy, ngay sau đó dưới cái nhìn soi mói của bốn đôi mắt, bạch cốt đứng lên, còn bất chợt truyền ra tiếng vang “Khanh khách”.

Nhóm người Đàn nghe thấy, lông tơ cũng dựng đứng.

Hồng y nữ quý vung nửa người trên, sau đó nhìn trên mặt đất: “Tiểu đệ đệ, không có hài sao? Còn y phục mỹ mỹ đâu? Lỗ lỗ như vậy, ta sẽ thẹn thùng .”

Đáng tiếc là không ai nhìn thấy, mà bạch cốt cũng không đổi sắc, nếu không trên bạch cốt đã tăng thêm vài nét đỏ ửng.

Thiên Nguyệt Triệt phẩy tay một cái: “Đàn, đi chuẩn bị y phục và hài cho nàng.” Nói đến một nửa Thiên Nguyệt Triệt lại không nhin được nở nụ cười.

“Chuyện gì khiến Triệt nhi cao hứng như thế?” Thanh âm quen thuộc từ lối đi xuống đất truyền đến, Thiên Nguyệt Thần đang đứng trên bậc thang.

Đàn Thành cùng Liệt La Đạc rồi rít hành lễ, sau đó cung kính rời đi.

“Phụ hoàng, sao lại tới đây?” Phòng thí nghiệm dưới đất được gắn rất nhiều dạ minh châu, phát ra quang mang sáng ngời, giống như ban ngày,

mà tia sáng chiếu trên khuôn mặt Thiên Nguyệt Triệt, lộ ra vẻ đặc biệt phấn chấn.

“Nếu ta không tới, thì không cách nào nghe được tiếng cười tà ác như vậy của người, lại là chủ ý chọc ghẹo ai ?” Thiên Nguyệt Thần ngồi xuống bên cạnh Thiên Nguyệt Triệt, quan sát nơi mới được tạo này, phàm là đồ vật có trong tầm cung của hắn, thì nơi này cũng không thiếu, trừ ôn tuyền, nơi này nghiễm nhiên là tiểu thiên đường.

“Phụ hoàng, người nhìn, vật này chính là hứng thú mới của ta.” Thiên Nguyệt Triệt chỉ ngón tay vào bạch cốt, vẻ mặt kiêu ngạo.

Thiên Nguyệt Thần nheo mắt phượng, đánh giá bạch cốt hồi lâu, khiến hồng y nữ quý trong bạch cốt có chút sợ, Thiên Nguyệt Thần mới thu hồi tầm mắt.

“Triệt nhi cũng nuôi quý.” Phi thường khẳng định, Thiên Nguyệt Thần nói trực tiếp: “Quý ngu ngốc.”

“Phụ hoàng thật là lợi hại, cái này cũng nhìn ra được.” Thiên Nguyệt Triệt nét mặt hưng phấn nhìn Thiên Nguyệt Thần.

“Tiểu đông tây cũng học cách bằng mặt không bằng lòng sao, vật này âm khí quá nặng, cho dù dùng quang hệ thay nàng che đậy không ít, nhưng bản thân bạch cốt là thuần âm, hôm nào để nàng phơi nắng nhiều một chút, còn có, cũng là điều quan trọng nhất, không để nàng rời khỏi Mạn La các, nếu không hoàng cung này gà bay chó sủa.” Nhéo cái mũi nhỏ của Thiên Nguyệt Triệt, mặc dù Thiên Nguyệt Thần cảnh cáo, nhưng trong mắt không hề che dấu sự sủng nịch.

“Phụ hoàng, nàng không phải là đồ vật, nhi thần cũng không quản được chân của nàng, vạn nhất nàng muốn đi, nhi thần cũng không có cách nào a.” Thiên Nguyệt Triệt giật giật thân thể, bấp chân đưa về phía bên kia, đầu tựa trên đùi Thiên Nguyệt Thần, bộ dạng bảo bảo búng bình.

“Nàng là vật của người, xảy ra chuyện gì người cần phải chịu trách nhiệm, nếu không ta đánh mông người.” Nhìn tiểu đồng tây ngày càng cởi mở, Thiên Nguyệt Thần đột nhiên có cảm giác vui mừng, giống như cảm giác phụ thân nhìn thấy nhi tử thành công.

Nghe được lời nói ngây thơ như vậy, Thiên Nguyệt Triệt mở to hai mắt nhìn, ngửa đầu đánh giá Thiên Nguyệt Thần một phen, sau đó cười nói: “Phụ hoàng, người nói lời này một điểm đáng tin cũng không có, nếu không ta để cho đánh. “

Thiên Nguyệt Triệt trở mình, cong mông lên, bộ dáng khả ái cực kỳ.

Nhưng hồi lâu cũng không thấy Thiên Nguyệt Thần có phản ứng gì, nghi ngờ ngẩng đầu, lại phát hiện mục mâu thâm thúy của Thiên Nguyệt Thần đang chăm chú nhìn hắn, trong mục mâu hắc sắc là nhu tình quen thuộc, động lòng người như vậy lại khiến người ta cam nguyện thần phục.

Hai người cứ nhìn nhau, cho đến khi vật gì đó nhin không được nữa, phát ra thanh âm.

Khanh khách tiêu sái đến trước mặt Thiên Nguyệt Triệt và Thiên Nguyệt Thần, đầu lâu tuyết trắng đầu chen vào giữa hai người, tò mò nhìn.

Phốc xuy...

Không biết là ai trước bật cười.

Thiên Nguyệt Thần nâng mái tóc có chút xốc xếch của Thiên Nguyệt Triệt, một tay giúp hắn vuốt lên, động tác mềm nhẹ tràn đầy thương tiếc, khiến Thiên Nguyệt Triệt hưởng thụ vô cùng.

“Bệ hạ, nhị điện hạ tìm tiểu điện hạ.” Thanh âm Nặc Kiệt từ đầu hành lang truyền đến.

Nga? Thiên Nguyệt Thiên Hâm tìm Triệt nhi? Từ lúc nào giữa bọn họ trở nên tốt như vậy? Thiên Nguyệt Thần im lặng, ý hỏi.

Thiên Nguyệt Triệt cho hắt một ánh mắt lát nữa giải thích, thản nhiên nói: “Để hắt vào.”

Khi Thiên Nguyệt Thiên Hâm đi vào nhìn thấy Thiên Nguyệt Thần ngồi ở trên giường, lập tức hành lễ: “Nhi thần bái kiến phụ hoàng.”

“Miễn.” Thiên Nguyệt Thần khôi phục lạnh lùng như thường.

Thiên Nguyệt Thiên Hâm đứng lên, lúc nhìn về phía Thiên Nguyệt Triệt thì thấy bạch cốt đứng bên cạnh, thân thể đột nhiên lui về phía sau, cũng không phải cảm thấy sợ xương người chết, mà là bất chợt nhìn thấy vật này, có chút kinh ngạc.

“Đây là sủng vật của ta, gọi Thủ Điện Đồng.” Thiên Nguyệt Triệt giải thích, vẫn không quên vỗ vỗ bả vai Thủ Điện Đồng.

Thiên Nguyệt Thiên Hâm âm thầm trấn tĩnh: “Lục đệ, đây là bản vẽ chỉnh sửa khi nghe qua ý kiến của người, người nhìn xem có phù hợp với ý tưởng của người hay không.” Thiên Nguyệt Thiên Hâm đem bản vẽ cầm trong tay giao cho Thiên Nguyệt Triệt.

Đây là bản vẽ mặt phẳng thuyền, lúc trước trở lại từ Anh Túc đế quốc, trên đường đi Thiên Nguyệt Triệt có nói qua với Thiên Nguyệt Thiên Hâm, chẳng qua là không ngờ Thiên Nguyệt Thiên Hâm thật sự nghe, hơn nữa tốc độ còn nhanh như vậy.

Thiên Nguyệt Triệt tiếp lấy bản vẽ, đi tới bàn, mở ra, cùng Thiên Nguyệt Thiên Hâm nghiên cứu cẩn thận.

Thiên Nguyệt Thiên Hâm thật ra là người trong nóng ngoài lạnh, ngoài lạnh có lẽ là có liên quan tới ngoại công của hắt – Liệt Hi • Tư Đốn Phất

Lai, là một trong những hài tử của Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Thiên Hâm cũng giống Thiên Nguyệt Thần nhất, nhưng cặp mắt kia của Thiên Nguyệt Thiên Hâm lại giống Liệt • Hi Tư Đốn Phất Lai, lộ ra quang mang lạnh lùng, cực kỳ giống sói tuyết mùa đông.

Nếu như nói Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai lãnh ngạo là bởi vì thân phận cao quý và bản tính trời sinh, thì Thiên Nguyệt Thiên Hâm không phải như vậy, mà là thói quen dưỡng thành.

Thiên Nguyệt Triệt phát hiện, thiếu niên này không hứng thú với chuyện gì, nhưng đùng đến chuyện thuyền buồm thì đặc biệt thích thú, thậm chí đạt đến trình độ si mê.

Mà Thiên Nguyệt Triệt rất quen thuộc với thuyền, cũng có nhiều suy nghĩ khác về thế giới này, khiến Thiên Nguyệt Thiên Hâm hưng phấn giống như tìm được tri âm, đồng thời cũng vô cùng bội phục.

Hắn thế nào cũng không nghĩ ra một hài tử chỉ có năm tuổi, có thể hiểu biết mọi thứ như vậy, hơn nữa theo lời Thiên Nguyệt Triệt, hắn hiểu, hắn rất thích thuyền buồm, ngay cả ngoại công của hắn cũng không cảm thấy tốt, nhưng không ngờ rằng Thiên Nguyệt Triệt thân nhiên ủng hộ.

Mang theo cảm động, mang theo nhiệt thành, nếu không phải do tính cách, Thiên Nguyệt Thiên Hâm thật muốn tiến lên ôm lấy Thiên Nguyệt Triệt.

Qua mấy giờ, hai người thương lượng không sai biệt lắm, Thiên Nguyệt Thiên Hâm đứng dậy cáo từ, trong mắt còn nhộn nhạo kích động.

“Đang nghĩ gì vậy?” Thiên Nguyệt Triệt đi tới bên cạnh Thiên Nguyệt Thần, thân thể tới gần giữa hai chân hắn, mềm nhũn dựa vào.

Thiên Nguyệt Thần thuận tay ôm lấy hắn: ” Triệt nhi của ta luôn khiến người khác vui mừng như vậy.”

Thiên Nguyệt Triệt âm thầm cả kinh, nam nhân này nói chuyện có chút chua, tay nhỏ bé vòng quanh cổ của hắn, an ủi: “Đó là bởi vì có phụ hoàng, cho nên ta mới không sợ hãi, bởi vì đây là quốc gia của phụ hoàng, là nhà của chúng ta.”

Cho nên ta sẽ không để bất luận kẻ nào chạm tay vào nó.

Thiên Nguyệt Thần nhìn quang mang kiên định trong mắt Thiên Nguyệt Triệt, nở nụ cười ôn nhu, cũng bởi vì là người, cho nên ta muốn cho người mọi thứ tốt nhất, dù là thiên hạ.

Nhìn bóng lưng Thiên Nguyệt Triệt càng chạy càng xa, lưu lại tiếng kêu của Thủ Điện Đồng: “Tiểu đệ đệ, chờ ta một chút, tiểu đệ đệ... .”

A...

Hoàng cung hậu viện nghe tiếng kêu mà sợ hãi, tình cảnh rối ren thật tức cười.

Mọi người theo sát phía sau hoàng đế bởi vì hài cốt biết nói chuyện mà bị hù dọa thành một đoàn.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1: Tám Năm

Tám năm sau

Lá cây xanh biếc nhẹ nhàng phiêu hạ, hoa anh đào phấn sắc (hồng nhạt) đã nở đầy Mạn La các, khắp hoàng cung Mạn La đế quốc, nơi này là nơi mỹ lệ nhất.

Tuy cả vườn là hoa anh đào, nhưng Mạn La các cũng không vì vậy mà đổi tên.

Dưới cây hoa anh đào, một thiếu niên nằm trên xích đu, dưới thân là chăn lông hắc sắc, cầm y tơ lụa bạch sắc vây lấy thân thể mảnh mai, mái tóc dài thủy phấn xoa tung trên y phục, trên chăn lông.

Trên cổ áo thắt khăn vuông hắc sắc, ưu nhã mà cao quý.

Những cánh hoa anh đào rồi rít bay xuống, phân tán bốn phía xích đu, tô điểm cho sự xinh đẹp của thiếu niên, đẹp, đẹp đến mức lòng người khó cưỡng lại.

Một bên là băng tằm màu tuyết trắng, thân thể mập đô đô, đang lột vỏ cam cho vào trong miệng, ai nói tằm thích ăn lá dâu, nó chính là thích ăn trái cây, hơn nữa đặc biệt thích ăn.

Phải biết rằng trái cây từ các nơi tiến cống, trên căn bản đều vào bụng của nó, đó là lý do mà nó suốt ngày không nói.

Bên kia là Thủ Điện Đồng đang ngắm nghía trang phục của mình trong gương, chẳng qua, dù nàng có mặc y phục đẹp thế nào cũng là cái dạng kia.

Chỉ là từng mảnh từng mảnh tơ lụa.

“Chủ tử, Liệt La Đặc sai người đưa thư tới.” Đàn Thành đi tới bên người Thiên Nguyệt Triệt, cung kính nói.

Thiếu niên đang nhắm mắt ngủ say đột nhiên mở mắt, mục mâu kim sắc cũng như vẻ ngoài của hắn khiến người ta trầm mê, hai mắt sâu không thấy đáy tự tiểu phi tiểu, thậm chí mang theo một tia hàn ý, ẩn sâu trong đó là vô tình và lãnh khốc.

Chỉ là rất nhiều người trầm mê ở bề ngoài xinh đẹp của hắn mà không thể nào phát giác.

Tám năm, thời gian không lâu, nhưng đủ để thay đổi rất nhiều thứ, mà địa vị của Thiên Nguyệt Triệt trong tám năm qua cũng được củng cố, tên của tiểu hoàng tử Mạn La đế quốc cũng đủ làm người nghe sợ mất mật.

Thiên Nguyệt Triệt bước xuống xích đu, tiếp lấy thư tín trong tay Đàn Thành, mấy năm qua liên tục làm bạn với hắn là ba người kia, ở trên danh nghĩa Đàn, Đàn Thành, Liệt La Đặc là thuộc hạ của hắn, nhưng trên thực tế lại giống như huynh đệ.

Mở thư của Liệt La Đặc, ánh mắt quét qua chữ viết bên trong, tay để mở thật lâu, trang giấy được gió nhẹ thổi bay, sau đó bị thiêu rụi.

“Liệt La Đặc rời cung đã bao lâu?” Đột nhiên Thiên Nguyệt Triệt nhớ ra cái gì đó.

“Bẩm chủ tử, đã hai tháng.” Đàn Thành nói.

Hai tháng? Thiên Nguyệt Triệt nói thầm trong lòng, thật ra trong thư cũng không có nội dung gì, chỉ là mấy hàng chữ ngắn gọn, nói trong nhà còn có việc nên ở lại thêm mấy ngày.

Nhưng với quan hệ của Thiên Nguyệt Triệt và Liệt La Đặc, nếu chỉ trì hoãn mấy ngày, thì không cần thiết viết thư, trừ phi...

Ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt trở nên băng lãnh, hướng về phía Đàn Thành phân phó: “Chuẩn bị hành lý, ngày mai lên đường tới Lạc thành.”

Lạc thành là quê quán của Liệt La Đặc, khắp Mạn La đế quốc thậm chí toàn bộ đại lục, thành trấn này phi thường nổi danh, bởi vì Hồi Giác thế gia ở nơi đó.

Thần thực Hồi Giác thế gia tọa lạc tại Lạc thành, cho nên du khách từ các quốc gia nhiều vô số, thậm chí có khuynh hướng áp đảo để đô.

Đương nhiên Lạc thành nổi danh cũng không phải do một mình Hồi Giác thế gia, mà nơi đó vốn có nhiều mỹ thực, nói cách khác nơi đó có truyền thống về ẩm thực.

Mà Hồi Giác thế gia từ mỗi lần thi đấu có thể đạt được danh hiệu thực thần, cũng là điều hiển nhiên.

Bữa tối hôm đó, Thiên Nguyệt Triệt tự mình chưng thang bưng đến ngự thiện phòng cho Thiên Nguyệt Thần.

Thật ra tay nghề của Thiên Nguyệt Triệt tương đối tốt, dù sao ở trên địa cầu hắc đã từng sống một mình, dù sau đó hắc được gia tộc thừa nhận, thì cũng chỉ hắc và ca ca sống với nhau, ca ca là nhà vật lý học, bình thường cũng không ở nhà, mà từ trước đến giờ hắc luôn thích sạch sẽ, nên ba bữa cơm đều tự mình nấu.

Thiên Nguyệt Thần ngồi bên cạnh bàn, khiêu mi nhìn Thiên Nguyệt Triệt, vô sự xum xoe tức phi gian đạo, mà hăn hiểu rất rõ nhi tử bảo bối của hăn.

“Phụ hoàng.” Chỉ có ở trước mặt Thiên Nguyệt Thần, thiếu niên cao ngạo này mới có bộ dáng hài tử.

“Ân?” Thiên Nguyệt Thần hai tay ôm ngực, mục mâu sắc bén bao hàm nhu tình cùng cơ trí.

“Phụ hoàng, ngày mai ta muốn lên đường tới Lạc thành.” Thành thật thông báo, muốn nói dối trước mặt nam nhân này là không thể thực hiện được, hơn nữa Thiên Nguyệt Triệt cũng không muốn nói dối.

“Lạc thành?” Trong đầu Thiên Nguyệt Thần hiện lên những hiểu biết về Lạc thành: “Liệt La Đặc?”

“Ân, đây chỉ là một phương diện, về phương diện khác ta muốn đi xem cái gọi là mỹ thực.” Thiên Nguyệt Triệt vô cùng chờ đợi nhìn Thiên Nguyệt Thần: “Đương nhiên ta càng hy vọng phụ hoàng đi cùng ta.”

“Ta rất muốn đi.” Thiên Nguyệt Thần phải thành thật thừa nhận, khi hăn nghe được Thiên Nguyệt Triệt hy vọng hăn đi cùng, hăn vô cùng hưng phấn: “Nhưng ta mới nhận quốc thư, ngày mai, quốc gia liên bang lên đường tới nước ta, cho nên...” Thiên Nguyệt Thần xin lỗi nhìn nhi tử bảo bối của mình.

Đáy mắt Thiên Nguyệt Triệt hiện lên một tia thất vọng.

“Lần sau ta nhất định đi cùng ngươi.” Không đành lòng để hăn khổ sở, Thiên Nguyệt Thần lập tức bảo đảm: “Bởi vì quan hệ hữu nghị lần này là ước hẹn 5 năm trước, cho nên không thể thoái thác.”

“Ân.” Thiên Nguyệt Triệt nhẹ nhàng gật đầu.

... ..

Lúc Thiên Nguyệt Triệt chuẩn bị cởi lý y (áo trong) cuối cùng xuống, tay cởi dây lưng đột nhiên dừng lại, tầm mắt nóng rực kia khiến tim Thiên Nguyệt Triệt đập rộn lên.

“Phụ hoàng.” Xoay người nhìn thấy bóng dáng Thiên Nguyệt Thần vừa rảo bước tiến lên, nhất thời tay kia cởi tiếp cũng không được, mà thả ra cũng không xong.

Thiên Nguyệt Thần nuốt nuốt nước miếng, lúc Thiên Nguyệt Triệt còn nhỏ, hai người luôn cùng nhau tắm rửa, dần dần Thiên Nguyệt Triệt lớn lên, Thiên Nguyệt Thần buộc phải từ bỏ cơ hội tắm chung.

Chẳng qua là hôm nay hắc vôi vàng từ trong thư phòng đi ra, tưởng rằng Triệt nhi đã đi ngủ, song khi hắc đi tới dục trì, bóng dáng duyên dáng qua tấm bình phong cứ như vậy rơi vào trong mắt của hắc, muốn xoay người rời đi, nhưng thế nào cũng được, ngược lại thần không biết quỷ không hay đi đến.

Bởi vì lúc còn bé Triệt nhi bị băng tắm ảnh hưởng, cho nên thân thể từ trước đến giờ không tốt, gần hai tháng nay trong nhà xảy ra chuyện nên Liệt La Đặc xuất cung, thức ăn của trù phòng càng không hợp ý hắc.

Mà từ trước đến giờ dù chăm sóc cẩn thận, ăn uống thế nào cũng không béo lên, thân thể mảnh mai hợp với dung nhan tuyệt sắc, lại tăng thêm một phần diễm đam đáng yêu.

Cho dù mỹ nữ cũng thua kém ba phần.

“Ta nghĩ ngươi đã đi ngủ.” Thiên Nguyệt Thần làm như không có chuyện gì tiến lên, nếu như lúc này hắc chạy đi chắc chắn khiến Triệt nhi chết cười, nhưng tiến lên lại gây cho chính mình vấn đề lớn hơn nữa.

Thiên Nguyệt Triệt nghe Thiên Nguyệt Thần nói cũng không thấy có cái gì lạ, mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng vẫn cời lý y, nhảy xuống nước, làn da tuyết trắng băng thanh ngọc khiết, khiến Thiên Nguyệt Thần hít một hơi thật sâu.

Trong mắt đều là bóng dáng kia, tầm mắt chăm chú nhìn hẵn, hết thấy đều thu vào mắt.

Dòng nhiệt lưu vừa quen thuộc vừa xa lạ di chuyển trong thân thể, quen thuộc vì dục vọng muốn động, xa lạ là bởi vì hẵn đã cấm dục tám năm qua, chỉ là một khi bị châm lửa, bộc phát cũng vượt qua tưởng tượng của mình.

Tay nắm y phục, thế nào cũng không dám cời xuống, lúc lý trí chuẩn bị sụp đổ, thủy linh tử trong treo lạnh lẽo lưu chuyển trên người, nhưng mặc nó lưu chuyển như thế nào, bóng dáng đẹp đẽ kia không thể xóa đi.

Trong đầu đấu tranh từng chút từng chút một.

Không được.

Nghiêm túc nói với chính mình, cố gắng dời tầm mắt.

“Phụ hoàng, không xuống sao?” Thanh âm trong treo của thiếu niên không trầm thấp như nam tử trưởng thành, cũng không tinh khiết như hài đồng, mà mang theo một chút thanh nhã.

Thiên Nguyệt Thần đang xoay người đột nhiên dừng lại, tầm mắt rơi trên người Thiên Nguyệt Triệt, làn da lộ ra trên mặt nước còn mang theo bọt nước, từng điểm từng điểm như trân châu sáng ngời dưới quang mang dạ minh châu.

Nửa người thiếu niên ẩn trong nước, nhưng gợn sóng trong suốt đã hiện rõ hết thấy.

Trước ngực nhẵn nhụi, mang theo một chút gầy yếu, hai điểm phấn hồng vì nhiệt độ của nước mà trở nên đỏ sậm.

Thiên Nguyệt Thần nhắm mắt lại, lúc mở ra đã không còn vẻ mê mang như vừa rồi, mục mâu chứa tiểu ý không gợn sóng nhìn chăm chú vào Thiên Nguyệt Triệt, tiến lên từng bước từng bước đến gần dục trì, y phục trên người cũng đồng thời từng kiện từng kiện rơi xuống.

Lúc này đến phiên Thiên Nguyệt Triệt bắt đầu tim đập rộn ràng, thân thể nam nhân khác với mình, đây là vóc dáng của nam tử trưởng thành, ngay từ lúc hăn còn rất nhỏ cũng biết vóc người phụ hoàng rất tuyệt, nhưng khi đó hăn vẫn chỉ là hài tử, đầu óc không chứa nổi cái tư tưởng của lứa tuổi kia.

Nhưng bây giờ đã khác, nhìn thân hình thon dài của Thiên Nguyệt Thần, trong thân thể phảng phất có cái gì đó không thể khống chế, cách lý ý hơi mỏng, thân thể như ẩn như hiện kia càng hấp dẫn, xương sườn khêu gợi, hầu kết lên xuống khiến tầm mắt Thiên Nguyệt Triệt không cách nào dời đi.

Tại sao thân thể đột nhiên nóng như vậy, tựa hồ đang chờ đón cái gì, tay có chút run rẩy, nghĩ đến cảm giác khi tiếp xúc.

Thiên Nguyệt Thần đi tới bên dục trì, khẽ cúi người xuống, hướng phía Thiên Nguyệt Triệt vươn tay, thanh âm trầm thấp mang theo khàn khàn của dục vọng, nhưng lại càng liêu nhân: “Triệt nhi, không giúp ta xuống sao?”

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2: Dụ Đồ

Thanh âm mang theo ba phần trăm thấp bảy phần mê người liên tục quanh quần bên tai Thiên Nguyệt Triệt, biết rằng nếu như đưa tay ra nhất định sẽ gặp nguy hiểm, nhưng kìm lòng không được.

Tay phải từ trong nước vươn ra, nước trong đục trì theo tay mà nhỏ giọt.

Tí tách tí tách...

Thanh âm thanh thúy dễ nghe.

Tầm mắt hai người giao triền tại không trung, chỉ nghe tiếng hít thở của lẫn nhau.

Thiên Nguyệt Thần tiếp được tay Thiên Nguyệt Triệt đưa qua, bàn tay còn mang theo hơi nước phi thường ấm áp, da tuyết trắng thủy nộn lộ ra quang mang, trong suốt mà sáng bóng.

Lý y hắc sắc vẫn còn trên người Thiên Nguyệt Thần, chân bước vào trong nước cũng không thấy hấn cời xuống, vải vóc ướt át dính vào thân, lại càng mang theo dụ đồ.

"Phụ... Phụ hoàng, ướt." Thiên Nguyệt Triệt khẩn trương mở miệng, hô hấp càng ngày càng dồn dập, hấn không biết tại sao mình lại khẩn trương, cũng không biết tại sao hôm nay Thiên Nguyệt Thần có thể gọi cảm như vậy, tầm mắt thế nào cũng dời không ra.

Dường như muốn đem bóng dáng khắc sâu trong linh hồn.

Cảm giác lửa nóng dọc theo lòng bàn chân không ngừng tăng lên, cuối cùng tập trung ở quanh bụng, tâm chấn động mạnh một cái, hẳn biết là cảm giác gì, tuy chưa từng trải qua, nhưng là người học y, hẳn hiểu rất rõ nhân thể con người, hiển nhiên rõ ràng đây là phản ứng sinh lý.

Cảm giác lửa nóng không hề biến mất, thậm chí càng ngày càng tập trung, hai chân tựa hồ có chút chết lạng, cái loại đau đớn nho nhỏ nói không ra lời từ hạ thần truyền lên, chui vào trong lòng, khiến hẳn nghĩ càng nhiều.

Mà nam nhân trước mắt càng ngày càng tới gần, cho đến khi hai người chỉ còn cách nhau trong gang tấc.

"Ướt, thì cởi ra, Triệt nhi đang lo lắng cái gì?" Thanh âm mang theo tiểu ý nhẹ nhẹ từ miệng Thiên Nguyệt Thần nhả ra, Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu lên, ánh mắt Thiên Nguyệt Thần luôn chứa đầy tình ý như vậy.

Hơi thở nóng rực của đối phương mang theo hương vị đặc biệt, bay vào cái mũi của Thiên Nguyệt Triệt, liền khiến lòng hẳn bắt đầu tán loạn cả lên.

Rõ ràng lòng bàn chân còn ngâm trong nước ấm, nhưng tại sao cảm giác khóe miệng lại khô khốc như vậy.

Đầu lưỡi không tự chủ vươn ra, liếm liếm bờ môi, lại không biết động tác này này của mình hấp dẫn Thiên Nguyệt Thần cỡ nào: "Triệt nhi nóng sao? Hay là quá khô?"

Ánh mắt tà mị phảng phất có đủ loại lực hấp dẫn, khiến Thiên Nguyệt Triệt bị cuốn vào mà không cách nào thoát khỏi.

"Môi khô." Nhả ra lời nói phi thường thành thật, ngay cả khí lực nói đối tựa hồ cũng không có.

"Thật sao?" Thiên Nguyệt Thần câu khởi khóe miệng, khiêu mi, thanh âm cố ý dụ dỗ Thiên Nguyệt Triệt: "Ta nói cho Triệt nhi biết phương pháp để môi không khô ráo, được không?"

Không tốt, tuy nhiên không cự tuyệt được, cũng không nguyện ý cự tuyệt, tâm nhảy lên, không tự chủ gật đầu một cái.

Hơi thở ôn hòa bao phủ toàn thân, Thiên Nguyệt Triệt ngây ngốc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ càng ngày càng gần.

Đầu lưỡi ướt át tiến vào khoang miệng, mang theo đồn dập cùng bá đạo, hết thảy đều quên phản ứng, chỉ theo cảm giác của mình, tay vòng qua cổ Thiên Nguyệt Thần, đầu lưỡi đi theo hần vũ động, mãnh liệt giao triền.

Tờ bạc từ khóe miệng chảy ra, theo cằm chảy đến lồng ngực, ẩm ướt, nhưng có chút dâm mỹ.

Hai chân cảm giác càng ngày càng không có khí lực, không khí chung quanh cũng bắt đầu mỏng hơn, là vật gì, nóng bỏng như vậy chạm vào bụng của mình, có chút cứng rắn, nhưng cảm giác phi thường nhiệt tình.

Chờ một chút, cứng rắn, nóng bỏng?

Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên mở mắt, thở hỗn hển đem Thiên Nguyệt Thần đẩy ra một chút, tầm mắt không tự chủ được nhìn xuống nơi vừa chạm vào bụng hần.

Cứ việc Thiên Nguyệt Thần còn mặc lý ý, nhưng đã bị nước ẩm thấm ướt, dán chặt lấy thân thể Thiên Nguyệt Thần, vật giữa hạ thân càng thêm rõ ràng.

Là vật gì ẩm ướt ở giữa hai chân của mình chảy xuống, cúi đầu, ngây người. Chất lỏng trắng đục mang theo mùi vị, ở phân thân của mình còn lưu lại.

Di... Bệnh di tinh ?

Đây là phản ứng đầu tiên của Thiên Nguyệt Triệt, mặt đỏ lên, cảm giác còn rất.

Thật xấu hổ lại có chút khó xử ngắc đầu, thấy mực mâu vốn hắc sắc của Thiên Nguyệt Thần đã biến thành băng lam, hài hước nhìn hắc, tầm mắt còn liếc về phía hạ thân hắc.

Thiên Nguyệt Triệt vô thức khép hai chân lại, nhưng đã bị nhìn sạch sẽ.

"Triệt nhi, đang dụ dỗ ta sao?" Thanh âm khàn khàn cơ hồ đã bị dục vọng thay thế, mực mâu băng lam có chút huyết hồng quang mang.

Không tốt.

Lý trí Thiên Nguyệt Triệt nhất thời quay về, một khi ánh mắt phụ hoàng biến thành đỏ như máu, đến lúc đó người đáng thương là hắc.

Quý hút máu có ham muốn dục vọng vượt qua loài người, chỉ nghĩ tới đây, Thiên Nguyệt Triệt cảm giác toàn thân lạnh buốt, tay vươn vào trong nước ấm tùy tiện chà chà người vài cái: "Phụ hoàng từ từ tắm, nhi tử lên trước."

Lúc này chạy trốn chết mới quan trọng.

Song chân mới đi ra một bước, nước ấm phía sau giống như có linh tính, quần lấy chân của hắc.

"Phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt lên giọng, hắc đương nhiên biết nam nhân này đang làm trò quý.

"Ân?" Thiên Nguyệt Thần giật y phục trên người xuống, khiêu mi nhìn Thiên Nguyệt Triệt, lồng ngực rắn chắc mặc dù trắng, nhưng không trong suốt mảnh mai như Thiên Nguyệt Triệt, thân thể thon dài vô cùng liêu

nhân, chân thẳng tắp đứng ở trong nước, nam nhân này nhất thiết phải hoàn mỹ như vậy sao?

Sau đó, tầm mắt Thiên Nguyệt Triệt dời đến giữa hai chân nam nhân.

Cái này...

Cần cần dục dục nuốt một ngụm nước bọt, sau đó lại nhìn giữa hai chân của mình, cái này lớn nhỏ cũng xê xích quá nhiều đi, mặc dù hãn mới mười ba tuổi, nhưng có cần thiết phải khi dễ hãn như vậy không?

Cái giữa hai chân nam nhân to lớn đồ sộ, mặc dù dữ tợn, nhưng nhìn phi thường tốt, phân thân cứng rắn ngẩng cao, thập phần hữu lực.

Dưới ánh nhìn soi mói của Thiên Nguyệt Triệt, tựa hồ lại lớn lên.

"Triệt nhi, đây là đang thưởng thức hay đang hâm mộ?" Lúc này Thiên Nguyệt Thần tà mị như như ma quỷ, mặc dù vẫn cao quý, ưu nhã, nhưng không nhu tình như bình thường, ngược lại có quá nhiều ngả ngớn.

"Phụ... Phụ hoàng, Triệt nhi sợ lây phong hàn, trước... Lên trước." Nếu tiếp tục như vậy, Thiên Nguyệt Triệt sợ tim sẽ từ trong thân thể nhảy ra.

"Nga? Triệt nhi cảm thấy nước quá lạnh sao? Vậy có gì khó." Khóe miệng Thiên Nguyệt Thần câu khởi nụ cười, một tay đưa vào trong nước, nhẹ nhàng động, thoáng cái nước lại nóng lên: "Như vậy Triệt nhi còn cảm thấy lạnh không? Nếu như không đủ, ta nguyện ý sưởi ấm cho Triệt nhi."

Người đã đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Triệt, hai tay không an phận đập lên vai Thiên Nguyệt Triệt, vuốt ve xương quai xanh của hãn.

"Da Triệt nhi thật mềm mại." Rõ ràng lảng theo thanh âm ca ngợi, rõ ràng mình có thể chạy trốn, nhưng tại sao không cách nào thoát khỏi.

Tay Thiên Nguyệt Thần xẹt qua xương quai xanh của Thiên Nguyệt Triệt, đi tới lồng ngực của hắn: "Triệt nhi, nơi này tựa hồ cũng đặc biệt nhạy cảm, chỉ nhẹ nhàng chạm vào như vậy đã cương lên."

Không phải chạm, người rõ ràng nắm, Thiên Nguyệt Triệt rất muốn lớn tiếng phản kháng, nhưng loại cảm giác này quá tốt, hắn không muốn phản kháng.

"Rất thoải mái, phải không?" Cười nhẹ, thanh âm thập phần trầm ổn, tay lúc nhẹ lúc nặng ma sát hai điểm hồng anh của Thiên Nguyệt Triệt.

"Ân... Phụ... Phụ hoàng... ." Khoái cảm không cách nào đè nén, run rẩy rên rỉ ra tiếng.

Thanh âm Thiên Nguyệt Triệt khiến Thiên Nguyệt Thần chấn động, tay đột nhiên rời khỏi thân thể Thiên Nguyệt Triệt: "Đi khỏi nơi này."

"Phụ hoàng?" Thiên Nguyệt Triệt nghi ngờ không giải thích được nhìn Thiên Nguyệt Thần.

"Nếu như tiếp tục nữa, ngày mai, khẳng định Triệt nhi không thể xuống giường, không phải ngươi còn muốn đi Lạc thành sao?" Thiên Nguyệt Thần ngồi xuống trong nước ấm, dứt khoát nhắm mắt lại, tay nắm chặt phân thân của mình.

"Nhưng là... ?" Thiên Nguyệt Triệt còn muốn nói thêm gì nữa.

"Triệt nhi, chẳng lẽ muốn tiếp tục, ta rất thích ý." Thiên Nguyệt Thần mở mắt tùy ý nhìn hắn, song động tác trong tay chưa từng dừng lại.

"Không... Không... ." Không dám nhìn động tác cực kỳ tà mị của nam nhân, Thiên Nguyệt Triệt hoảng sợ rời khỏi dục trì, sau đó cầm lấy chăn lông một bên đưa lưng về phía Thiên Nguyệt Thần, lau thân thể của mình.

Lại không biết đưa lưng về phía Thiên Nguyệt Thần, khiến cho dự vọng của hắn càng thêm thâm trầm.

Thiên Nguyệt Thần chăm chú nhìn Thiên Nguyệt Triệt, tầm mắt từ trên lưng hắn dời xuống, cho đến khi cái kia cong lên, thậm chí bắt đầu tưởng tượng phân thân của mình được cửa huyết kia vây lấy, loại cảm giác ấm áp vây quanh mình.

Ân...

Từng tiếng gầm trong miệng của hắn truyền ra, truyền vào tai Thiên Nguyệt Triệt, lực hấp dẫn trí mạng.

Cước bộ rất muốn xoay chuyển, nhìn bộ dáng nam nhân lúc này, nhưng lý trí ngăn trở động tác của mình.

Sau tấm bình phong, tơ lụa đỏ thắm vây lấy Thủ Điện Đồng toàn thân chỉ có xương, bên dưới đi hài được thiết kế đặc biệt, trên đầu là sa bố hồng sắc, chỉ lộ ra mặt trước của đầu lâu.

Bành bạch...

Tay tuyết trắng nhỏ bé vỗ vỗ vai Thủ Điện Đồng, khuôn mặt nhỏ nhắn của băng tằm ửng đỏ, bất đắc dĩ lôi Thủ Điện Đồng đi.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3: Phỉ Bì Na Thành

Từ đế đô Mạn La đế quốc đến Lạc thành, cho dù ngựa chạy không ngừng cũng cần bảy ngày, mà thân thể Thiên Nguyệt Triệt không cho phép đi liên tục như vậy.

Cho nên kế hoạch định ra, bọn họ quyết định đi đường núi, mặc dù đường núi nguy hiểm hơn so với quan đạo, nhưng lộ trình rút ngắn một nửa.

Ra khỏi đế đô là đã chạy hai ngày đường, bọn họ chọn dừng chân ở Phỉ Bì Na thành trước khi trời tối.

Gần tới bốn giờ chiều, Thiên Nguyệt Triệt, Đàn, Đàn Thành cùng với Nặc Kiệt đến Phỉ Bì Na thành, Thiên Nguyệt Thần phân phó Nặc Kiệt đi theo, mặc dù hẳn tin tưởng năng lực Thiên Nguyệt Triệt, nhưng có Nặc Kiệt ở bên, hẳn tương đối yên tâm.

Đối với sự lo lắng của Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt rõ ràng, huống chi mang theo Nặc Kiệt cũng có lợi không ít.

Mọi thứ dọc đường đi và lộ trình, tất cả đều giao cho Nặc Kiệt là được rồi.

Một chiếc xe ngựa đơn giản dừng trước khách điểm, bên cạnh là hai thiên lý mã, bên này là Đàn Thành khí chất nội liễm, mà bên kia là Đàn, người vận hồng y, tướng mạo thanh tú.

Không chỉ là hai thiên lý mã kia, kể cả ngựa kéo xe cũng là bảo mã ngàn dặm, mặc dù xe ngựa đơn giản, nhưng người trong nghề nhìn một cái liền nhìn ra, đó là dùng gỗ tốt nhất chế tạo, sở dĩ thiết kế đơn giản chẳng qua là không muốn để người khác chú ý.

Đàn cùng Đàn Thành rồi rít xuống ngựa, đi tới trước xe, đầu tiên xuống xe ngựa chính là Nặc Kiệt một thân mập mạp, lúc này Nặc Kiệt lại khôi phục kiểu tóc trái dưa hấu kia, sau khi xuống xe cũng không rời đi, mà là kéo rèm một bên.

Một đôi giày da hắc sắc duỗi ra trước tiên, một thân tơ tằm tuyết trắng, bên hông thắt đai lưng hắc sắc, trên đai lưng không treo bảo thạch hay mỹ ngọc thường gặp, mà là một thanh kiếm hắc bạch nhỏ như đồ trang sức, bên kia thì mang theo một túi thơm, nhìn túi thơm không có vẻ nặng, cho nên bên trong không thể nào là kim tệ.

Người bước ra có thân hình mảnh khảnh, nhìn qua y phục thì là nam tử, nhưng người nọ dùng mũ sa che đi dung nhan, cho nên không nhìn ra tuổi thật.

Người đi trên đường có chút ngạc nhiên nhìn mấy lần, sau đó cũng dời đi tầm mắt.

“Chủ tử, thủ hạ đã hỏi, mặc dù khách điểm này không phải khách điểm sang trọng nhất trong thành, nhưng khách điểm này có thức ăn ngon nổi tiếng nhất thành.” Mặc dù Đàn Thành trầm mặc ít nói, nhưng liên quan đến chuyện Thiên Nguyệt Triệt thì phi thường tỉ mỉ, nơi dừng chân sang trọng không phải là vấn đề, dù sao trong thiên hạ, nơi nào có sánh được với hoàng cung Mạn La đế quốc, cho nên thức ăn của chủ tử mới là vấn đề trọng yếu.

“Ân, điểm này Đàn nên hướng Đàn Thành học nhiều một chút.” Thanh âm thanh nhã của Thiên Nguyệt Triệt tràn ra, không keo kiệt khen ngợi,

đúng là ở phương diện này Đàn không tỉ mỉ như Đàn Thành, đương nhiên sự trung thành của Đàn cũng là chân thật đáng tin .

“Vâng, thuộc hạ nhớ kỹ.” Đàn cười duyên trả lời, dung nhan thanh lệ lại thêm thanh âm ôn nhu thu hút ánh mắt của nhiều người.

Thiên Nguyệt Triệt đi vào cánh cửa, Nặc Kiệt phân phó thị giả một bên đem ngựa của bọn hắn cùng xe ngựa đến nơi khác, trông coi chăm sóc cẩn thận, còn rút thêm một số tiền đồng.

Đại lục này cấp bậc tiền cũng khác nhau, từ tiền đồng, ngân tệ đến kim tệ.

Người ra vào khách điểm cũng không nhiều, có lẽ là chưa đến lúc, thị giả thấy khách nhân thì đã sớm mở to hai mắt lờ lờ sáng đứng chờ một bên.

Gặp nhiều khách nhân từ nam chí bắc, ánh mắt của bọn họ sắc bén vô cùng, ngay từ lúc Thiên Nguyệt Triệt xuống xe ngựa, trong nháy mắt đã đánh giá hắn từ trên xuống dưới, chỉ cần nhìn vào mấy thiên lý mã là đủ biết không phải người tầm thường, mà Thiên Nguyệt Triệt ăn mặc đơn giản, nhưng ở giữa đai lưng hắc sắc có thêu một con rồng sống động, hơn nữa con rồng kia chỉ thêu một mắt, nếu như thị giả đoán không lầm, đôi mắt kia được đính hắc bảo thạch thượng đẳng, không phải là đồ tầm thường có thể làm giả.

Tại đại lục này, mặc dù rồng không tượng trưng cho đế vương, nhưng trong mắt mọi người rồng là con vật cao quý, cho nên rất nhiều người giàu có, ở trên y phục, trên đai lưng, túi thơm, áo choàng, hoặc là trên những đồ vật chạm trổ trong nhà, cũng sẽ thêu hình rồng, biểu hiện thân phận của mình.

“Khách quan, bên trong, mời.” Một thị giả mang theo người đánh xe hướng chuồng ngựa sau hậu viện, một thị giả khác lập tức ân cần đi trước dẫn đường.

“Bọn ta muốn bốn gian phòng hảo hạng, trong đó một gian bỏ hết toàn bộ đồ vật bên trong, đồng thời chủ nhân nhà ta thích an tĩnh, bốn gian phòng hảo hạng liên tiếp không có phòng đối diện, hoặc là mỗi bên hai phòng đối diện nhau.” Đàn lấy ra kim tệ đưa tới trước mặt thị giả.

Thị giả lĩnh ngộ, đi tới nói với chủ quầy vài câu, lập tức mang theo nhóm người Thiên Nguyệt Triệt đi tới gian phòng hảo hạng.

Bốn gian phòng hảo hạng liên tiếp không có phòng đối diện có lẽ hơi khó khăn, nhưng mỗi bên hai phòng đối diện nhau thì không khó, bảo thị giả rời đi, Thiên Nguyệt Triệt lấy đồ dùng hàng ngày từ trong chiếc nhẫn Tụ Cơ Tư, chăn bông, chăn lông, trà cụ, ngay cả dục dũng cũng định mang đi, nhưng Thiên Nguyệt Triệt suy nghĩ lại một chút, mang theo dục dũng nhưng không có nước ấm, cho nên quyết định không mang.

Một giờ sau gian phòng được sắp xếp ổn thỏa, đại khái cũng gần năm giờ, bụng có chút đói.

Thiên Nguyệt Triệt thả Tiểu Bạch ra, bảo nó coi chừng dùm gian phòng, bốn người đi xuống lầu chuẩn bị dùng cơm.

Thị giả nhìn thấy khách nhân mới thuê bốn phòng hảo hạng, lại nhiệt tình dẫn đường: “Khách nhân, muốn ra ngoài dạo phố hay là...?”

Đàn, Đàn Thành, Nặc Kiệt song song đưa mắt nhìn sang Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt đi tới bàn ăn trong góc: “Trước tiên đưa lên vài món ăn thanh đạm, món ăn thanh đạm có thể có hương vị thịt, nhưng không được có một chút thịt nào, sau đó mới đưa lên vài món ăn mặn.”

Ách...

Nghe được lời Thiên Nguyệt Triệt, thị giả dò xét cẩn thận hẳn, mặc dù vừa bắt đầu cũng biết thân phận khách nhân này không đơn giản, nhưng nghe thanh âm của hẳn vẫn duy trì một khoảng cách xa lạ, cùng với việc hẳn chú trọng ăn uống, cũng biết người này nhất định không tầm thường.

“Thế nào? Có vấn đề?” Thanh âm bình thản giống như vừa rồi, nhưng khiến thị giả cảm thấy một cỗ áp lực thật sâu.

“Không, không có, thỉnh khách nhân chờ.” Đối với yêu cầu của khách nhân, bất cứ lúc nào cũng không thể cự tuyệt, đây là nguyên tắc của một thị giả ưu tú.

Thiên Nguyệt Triệt ý bảo, ba người chia ra ngồi hai bên và đối diện với hẳn.

Có lẽ Thiên Nguyệt Triệt yêu cầu hơi khó khăn, cho nên món ăn cũng không nhanh, bất quá nơi này không hổ là gần đế đô, đồ dùng ở khách điểm đều không thua kém, thị giả cũng không để nhóm người Thiên Nguyệt Triệt chờ không, mang lên trước đĩa trái cây.

Cửa khách điểm tiến tiến xuất xuất rất nhiều người, lúc này có vẻ cũng náo nhiệt lên, trên đường hình như cũng thế.

Năm con ngựa dừng trước khách điểm, bốn hắc y nam tử đứng ở phía sau lam y nam tử, lam y nam tử mặc phi thường đẹp đẽ quý giá, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng bộ dáng vô cùng cao lớn, tuấn dật, khiến người ta vừa nhìn cũng biết là thiếu gia thế gia.

Lam y nam tử xuất hiện hấp dẫn rất nhiều tầm mắt của người trong khách điểm.

Trong đó một hắc y thị vệ hướng về phía thị giả nhẹ giọng nói mấy câu, đồng thời kín đáo đưa cho thị giả một số tiền.

Thị giả ngẫm hiểu, nhận lấy tiền, nói với chương quỳ, liền đi ra ngoài.

Bởi vì hắc y thị vệ nói chuyện với thị giả rất nhỏ, cho nên mọi người không nghe thấy bọn họ nói cái gì.

Lam y nam tử dừng lại ở đại sảnh cũng không lâu, sau đó thị giả dẫn bọn họ lên lầu hai.

“Chủ tử, ngài đoán xem người kia có lai lịch gì?” Đàn vừa kẹp lên một mảnh trái cây bỏ vào trong miệng, vừa tán gẫu.

Thiên Nguyệt Triệt không trả lời ngay, suy tư trong chốc lát mới nói: “Nhân quan tứ phương, tai nghe tám mắt, không liên quan chuyện của chúng ta coi như không nhìn thấy.”

Đàn lè lưỡi làm làm mặt quỷ, bất quá vẫn ghi nhớ lời nói của Thiên Nguyệt Triệt.

Sau khi lam y nam tử đi, món ăn của nhóm người Thiên Nguyệt Triệt cũng được đưa lên.

Thiên Nguyệt Triệt chưa động tay, bọn họ tự nhiên sẽ không động tay trước, cho nên khi Thiên Nguyệt Triệt gấp lên một mảnh măng, nhẹ nhàng nhai vài miếng, hài lòng gật đầu, Đàn liền nhanh chóng ăn thử.

Sắc trời lúc nhóm người Thiên Nguyệt Triệt an tĩnh dùng cơm dần dần chuyển tối, mà lúc này Phỉ Bì Na thành hiển nhiên mang một không khí khác, phía ngoài, tiếng pháo vang dội, thanh âm ca xướng, còn có tiếng cười khúc khích.

Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, có chút hứng thú: “Chúng ta cũng đi ra ngoài nhìn một cái, tham gia náo nhiệt.”

“Vâng.” Đàn lớn tiếng đáp, có thể thấy được tiểu cô nương này đã sớm sốt ruột chờ.

Đi tới cửa, đột nhiên có một nam nhân vận hắc y đi đến, nhìn thấy có người đi ra cũng không có ý nhường, hiển nhiên Thiên Nguyệt Triệt cũng không phải là người nhường nhịn.

Hai người cứ như vậy sáp vai mà qua, bả vai Thiên Nguyệt Triệt bị hung hăng đụng phải, nếu như không phải Thiên Nguyệt Triệt đã có chuẩn bị, khẳng định lúc này Thiên Nguyệt Triệt sẽ bị ngã ra ngoài.

Khí lực thật lớn, Thiên Nguyệt Triệt âm thầm nghĩ, người kia nhìn qua không chút thay đổi, một bộ dáng chớ đến gần, nhưng không phải không dễ trêu .

Hắc y nam tử cầm lấy kiếm, hai tay ôm ngực, rảo bước tiến lên cánh cửa, cước bộ dừng lại, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Đàn Thành là người nhạy cảm bậc nào, mặc dù vừa rồi Thiên Nguyệt Triệt định trụ thân hình, nhưng bước đi vẫn có chút không vững, một màn này hẳn thấy vô cùng rõ ràng.

Hai mắt híp lại, kiếm trong tay đã ra khỏi vỏ.

Chẳng qua là...

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4: Tên Thành Từ Đâu Tới

Phanh...

Kiểm cách hắc y nam nhân khoảng một cm thì ngừng lại, cũng không phải là Đàn Thành dừng lại, mà là tay phải cầm kiếm của hắc y nam nhân xoay chuyển, kiếm của Đàn Thành bị ngăn cản.

Thân thủ quá nhanh, hoàn toàn không nhìn được động tác hãn xuất kiếm, Đàn Thành kinh ngạc.

Thân thủ hai người cũng rất nhanh, thậm chí người chung quanh cũng không thấy rõ động tác.

"Đàn Thành, thu hồi kiếm." Thanh âm lạnh nhạt trước sau như một, cho dù Thiên Nguyệt Triệt không thấy rõ động tác phía sau, cũng liệu đến bảy phần, hơn nữa từ tiếng hít thở dần dần nặng nề của Đàn Thành cũng hiểu được kết quả.

"Vâng." Kiếm đảo một vòng trên không trung, rơi vào vỏ kiếm.

Đối phương tiếp tục hướng phía mục tiêu của mình đi tới, ai cũng chưa từng nhìn lẫn nhau một cái, chuyện mới vừa rồi phảng phất chỉ là phù dung sớm nở tối tàn.

Nơi ngã tư đường náo nhiệt, đám người đông đúc, nhưng không thay đổi được tâm trạng của mình, Đàn Thành liên tục không thể bình tĩnh, suy nghĩ còn dừng lại ở một khắc kia.

"Lòng của người rối loạn, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy." Thiên Nguyệt Triệt dừng bước, xoay người nhìn Đàn Thành, mặc dù sa mông che đi tầm mắt.

"Khiến chủ tử lo lắng." Đàn Thành có chút áy náy nói.

"Hắn rất mạnh?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi.

"Vâng, rất mạnh, có lẽ công lực còn hơn ta mấy tầng." Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng cho tới nay hắn chưa bao giờ nói láo.

"Nga? Sát thủ?" Thiên Nguyệt Triệt hồi tưởng cảm giác toàn thân bài xích của hắc y nam nhân vừa rồi, tựa như sát thủ.

"Không, không phải." Đàn Thành suy tư trong chốc lát, người kia cho hắn cảm giác không giống sát thủ: "Sát thủ sẽ không lỗ mãng như vậy, hơn nữa... ."

"Hơn nữa không cảm giác được hắn có sát ý với chúng ta?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi ngược lại.

"Vâng, thuộc hạ nghĩ như vậy." Đàn Thành cũng từng là người sống trong bóng tối, mặc dù không phải là sát thủ, nhưng ảnh vệ và sát thủ trên một phương diện nào đó rất giống nhau.

"Có lẽ hắn chỉ là không có sát ý với chúng ta, nhưng cũng không chứng minh hắn không phải là sát thủ."

"Không, nói ra có lẽ chủ tử không tin, nhưng có một loại cảm giác, có thể xưng là khí, sát thủ cường thịnh cũng che dấu không được, mà người kia, vừa rồi thuộc hạ không cảm giác được khí này, thuộc hạ chỉ có thể nói hắn không phải là sát thủ, nhưng là... ." Đàn Thành dừng lại một chút.

Thiên Nguyệt Triệt nói tiếp: "Không phải là sát thủ nhưng cũng không chứng tỏ hãn không giết người, đúng không?"

"Ý của thuộc hạ chính là vậy." Đàn Thành gật đầu.

Thiên Nguyệt Triệt cũng không tiếp tục đề tài này, nhìn bốn phía người qua lại tấp nập, cảm giác hô hấp có chút bị đè nén: "Tối nay ở đây có chuyện gì?" Nơi này quá náo nhiệt.

"Tiểu thiếu gia, chúng ta tới vừa đúng lúc tổ chức hội hoa đăng mỗi năm một lần ở Phỉ Bì Na thành, cho nên nơi này mới náo nhiệt như thế ." Nặc Kiệt rút cục từ trong đám người chui ra, một bên thở hổn hển, một bên chỉnh chỉnh mái tóc giả của mình.

"Nga?" Thanh âm nghi ngờ tựa hồ có chút hứng thú.

Nghe được Thiên Nguyệt Triệt nghi vấn, Nặc Kiệt dùng hai tay gãi gãi tóc giả, bộ mặt kiêu ngạo: "Nghe nói Phỉ Bì Na thành được gọi là Phỉ Bì Na bởi vì một truyền thuyết lâu đời."

"Truyền thuyết?" Tựa hồ mỗi tên thành đều có một truyền thuyết, đây chính là đặc điểm của thời cổ đại.

"Vâng, tiểu thiếu gia, nghe nói trước kia có một nữ hài phi thường xinh đẹp gọi là Phỉ Bì Na, nàng đi tới thành này, quen biết với một nam tử trong hội hoa đăng, Phỉ Bì Na xuất thân quý tộc, mà nam tử kia chỉ là một người dân tầm thường, cho nên chuyện bọn họ mến nhau hiển nhiên bị Phỉ Bì Na gia tộc cự tuyệt.

Bất kể gia tộc ngăn cản thế nào, Phỉ Bì Na cũng quyết tâm cùng nam tử chung một chỗ, thậm chí theo nam tử bỏ trốn, hai người ẩn dấu, cho đến hai mươi năm sau, thành này xảy ra quá nhiều ôn dịch, con dân nơi này sống trong nước sôi lửa bỏng... ."

"Lần ôn dịch đó là do người trong Phỉ Bì Na gia tộc gây nên?" Thiên Nguyệt Triệt cười hỏi, hóa ra là một chuyện xưa nho nhỏ, chuyện dân gian bình thường nhất.

"Tiểu thiếu gia, ngài thật thông minh." Nặc Kiệt hai mắt bội phục nhìn Thiên Nguyệt Triệt, nhưng loại bội phục này cũng không khiến Thiên Nguyệt Triệt thỏa mãn tự ái, bởi vì nói thật ra, đây là điều người bình thường cũng nghĩ ra được.

"Nhưng chuyện không đơn giản như vậy." Nói tới đây Nặc Kiệt nghiêm túc.

"Nga? Nói như thế nào?" Cảm giác Nặc Kiệt biến hóa, Thiên Nguyệt Triệt, Đan, Đan Thành, ba người cũng tỉ mỉ nghe.

"Dù sao theo phép tắc đại lục này, ôn dịch trừ khi là thiên tai, nếu là người làm, ắt bị trừng phạt, cho nên nếu là quý tộc bình thường tất nhiên không dám phát tán ôn dịch này."

"Phép tắc đại lục? Tại sao ta chưa từng nghe nói?" Thiên Nguyệt Triệt không giải thích được nhìn Đan cùng Đan Thành, thấy bọn họ cũng gật đầu, mới xác nhận điều Nặc Kiệt nói là thật.

"Đó là bởi vì tiểu thiếu gia ngài chưa bao giờ đến thư viện a, bởi chủ tử luôn giữ ngài bên cạnh, những thứ bình thường này hiển nhiên ngài cũng không biết." Nặc Kiệt thở dài.

"Ân?" Thiên Nguyệt Triệt híp hai mắt lại, hẳn có cảm giác Nặc tổng quản vĩ đại đang đùa giỡn hắn.

"Ách?" Nặc Kiệt thế mới biết mình đã nói quá phạm, vội vàng giải thích: "Tiểu thiếu gia, phép tắc đại lục là luật mà mỗi người trên đại lục này phải tuân theo."

"Bồn điện hạ biết, tiếp tục chủ đề Phỉ Bỉ Na."

"Vâng, tiểu thiếu gia." Nặc Kiệt tiếp tục nói: "Bởi vì Phỉ Bỉ Na gia tộc là Thần tộc."

Bởi vì Phỉ Bỉ Na gia tộc là Thần tộc, nghe được câu này, tay Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nắm chặt một chút.

Tại sao nghe những lời này hần lại khẩn trương như vậy? Giống như đột nhiên xuất hiện đáp án lại không tìm ra manh mối, Thần tộc, lại là Thần tộc, lẽ nào tất cả mọi thứ đều có quan hệ với nhau sao?

"Chủ tử." Đàn đứng rất gần Thiên Nguyệt Triệt, cảm nhận được biến hóa của hần, lo lắng mở miệng.

Thiên Nguyệt Triệt phát phát tay ý bảo Nặc Kiệt tiếp tục, mà Nặc Kiệt cũng không chú ý tới tình huống của Thiên Nguyệt Triệt.

"Bởi vì Thần tộc không phải người của đại lục này, cho nên hành vi của bọn họ không phụ thuộc vào phép tắc của đại lục, Phỉ Bỉ Na gia tộc dùng ôn dịch trừng phạt toàn bộ thành trấn, muốn tìm ra nơi ẩn nấp của Phỉ Bỉ Na, Phỉ Bỉ Na có tấm lòng thiện lương hiển nhiên sẽ không ngồi nhìn những con dân của thành trấn này chịu khổ, cho nên nàng mang theo nam tử xuất hiện.

Sau khi xuất hiện, Phỉ Bỉ Na gia tộc muốn Phỉ Bỉ Na rời xa nam tử, mới đáp ứng giải cứu loài người, nhưng Phỉ Bỉ Na quyết tâm, nàng vừa đối kháng với gia tộc, một bên cứu những người bị nhiễm ôn dịch, rốt cục thân thể không chịu nổi mà ngã xuống.

Nghe nói sau đó Phỉ Bỉ Na thiêu đốt linh hồn của mình, để khí tức của mình phân tán toàn bộ thành giải cứu những người này, Phỉ Bỉ Na đã chết, nam tử không chịu được sinh ly tử biệt nên cũng chết theo.

Ngẫm lại Phỉ Bì Na này cũng thật khờ, nếu như nàng đáp ứng gia tộc, không phải sẽ không có chuyện gì sao? Đến lúc đó cũng có thể trốn ra được.

Ai... ." Nặc tổng quản vĩ đại than thở.

"Không, nàng không ngốc." Đàn kháng nghị: "Chỉ có nữ nhân mới hiểu rõ tâm tính của nữ nhân, nếu như ta là Phỉ Bì Na, ta cũng thà rằng cùng ái nhân của mình chết đi, không nguyện ý chia lìa, hơn nữa nếu Phỉ Bì Na trở lại gia tộc của mình, cũng không thể bảo đảm người nơi này có thể bình an, thống khổ như vậy còn không bằng dứt khoát một chút."

Đàn nói phi thường tức giận, nhưng Thiên Nguyệt Triệt biết lời của nàng rất có đạo lý, nếu như đổi lại là mình, cũng thà rằng cùng phụ hoàng chết một chỗ, tuyệt đối không chấp nhận rời xa.

Loại tâm tình này hẳn hiểu được.

Người nơi này vì tưởng niệm Phỉ Bì Na, nên đặt tên thành như vậy.

Phỉ Bì Na, Thần tộc, hết thảy có thể là một bước ngoặt hay không, mẫu thân, là cuộc sống mấy năm nay quá tốt, phụ hoàng bảo vệ quá cẩn thận, cho nên mới quên mẫu thân, quên mẫu thân cũng là người Thần tộc sao?

Mẫu thân, lúc ta sống còn có thể gặp lại được người không, thời đại này còn có sự tồn tại của người hay không, nếu là có, người còn nhớ ta sao?

Không, bất kể có hay không, ta cũng phải dò xét đến tận cùng.

Thần tộc sao?

Thiên Nguyệt Triệt hé miệng cười nhạt, hẳn tựa hồ bắt đầu có chút mong đợi.

"Nặc Kiệt cũng biết Thần tộc sống ở nơi nào sao?" Vô tình tán gẫu, chẳng qua là trong lòng cẩn thận tính toán.

"Cái này... ." Nặc Kiệt có chút xấu hổ cúi đầu: "Cái này nô tài cũng không biết, nghiêm túc mà nói người trên đại lục này đều chưa từng thấy Thần tộc và Ma tộc, đó là chủng tộc thời đại thượng cổ, còn có Tinh Linh tộc, Âm Dạ chi tử đều là chủng tộc thời đại thượng cổ, chỉ là Tinh Linh tộc sinh sống gần đại lục nhất, cũng thường xuyên xuất hiện trong nhân loại, cho nên mọi người đều biết, mà những chủng tộc khác không ai biết được.

Bất quá rất nhiều truyền thuyết, nghe nói Thần tộc sống ở Quang Minh thần giới, mà Ma tộc sống ở Huyền Minh Ma giới, về phần Âm Dạ chi tử... ." Thanh âm Nặc Kiệt đã không còn.

Thiên Nguyệt Triệt biết Nặc Kiệt biết thân phận phụ hoàng, cho nên không tiện tiết lộ.

Quang Minh thần giới, Huyền Minh Ma giới, tại sao tim của hắn có một cỗ cảm giác vô cùng quen thuộc, có chút khẩn trương, có chút cấp bách, cảm giác như vậy, cho dù là lúc nghe được hắn là Tinh Linh hoàng chuyển thế cũng chưa bao giờ có.

Là dạng cảm giác gì, Thiên Nguyệt Triệt ôm ngực, có thể mãnh liệt cảm ứng được trái tim mình nhảy lên.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5: Tiểu Thâu

Mạn La đế quốc hoàng cung

"Bệ hạ, sắc trời đã đã muộn, ngài nghỉ ngơi sớm một chút."

Ánh trăng nhô lên cao, dưới Mạn La các nơi nơi đều là một mảnh phấn hồng, gió đêm có chút lạnh lẽo, nhưng nhìn những cánh hoa bay xuống, thảng cảnh nhân gian kia, cho dù có chút lạnh lẽo, cũng trở thành một cổ xúc động khác.

Đây là lễ vật Triệt nhi tặng hân.

Phụ hoàng, ta nhất định cho người xem thảng cảnh nhân gian.

Nhớ kỹ năm đó, Triệt nhi hai mắt sáng ngời nói cho hân biết, có lẽ từ một khắc kia hân bắt đầu một mực chờ đợi cảnh sắc này.

Đều nói, tửu bất túy nhân nhân tự túy (rượu không làm say người, người tự say), mặc dù phong cảnh mê người, nhưng là người tự mê say.

"Nặc Kiệt, người đi xuống trước, trẫm muốn ở đây một lát."

"Bệ hạ, Nặc tổng quản có việc phải làm, nô tài thay thế những ngày Nặc tổng quản đi vắng chiếu cố cuộc sống hàng ngày của bệ hạ." Bệ hạ có thể vô ý gọi tên Nặc tổng quản, chắc chắn địa vị Nặc tổng quản trong lòng bệ hạ rất nặng.

Thiên Nguyệt Thần nghe xong mới nhớ tới, là hân phân phó Nặc Kiệt đi chiếu cố Triệt nhi : "Người cũng đi xuống đi, trẫm hiểu rồi."

"Cái này... ." Thái giám có chút khó xử, trước khi Nặc tổng quản rời đi đã nhắc nhở hẳn cẩn thận chiếu cố bộ hạ .

"Thế nào? Lời của trẫm có vấn đề?" Thiên Nguyệt Thần chuyển hướng thái giám, hai đầu lông mày không thể hiện sự giận dữ nhưng lộ rõ khí chất khiến thái giám hồn nhiên phát hiện, người đang ở trước mặt mình là vua của một nước.

Thân ảnh thon dài đổ bóng trên cỏ, ánh trăng nhu hòa phủ lên người Thiên Nguyệt Thần phát ra quang mang âm nhu, nam nhân này dường như sinh ra là để tồn tại dưới ánh trăng, một thân hắc y cùng đêm tối dung thành nhất thể, nhưng khí chất vẫn hiển hiện rõ trong đêm tối.

Khiến người nhìn một cái có thể nhận ra hẳn, đêm đen phảng phất còn sáng rõ hơn ban ngày, tô điểm cho nam nhân này.

Tóc đen phiêu động dưới ánh trăng, ánh mắt nhàn nhạt như xuyên thấu qua bầu trời tưởng niệm một người nào đó, khắc sâu như vậy, đã hóa vào linh hồn.

Mà người ở bên kia cũng đem linh hồn sáp nhập vào đêm tối, chẳng qua là lúc này tâm tình Thiên Nguyệt Triệt không tệ.

Chợ đêm có nhiều đồ chơi rất thú vị, trước mỗi quầy hàng tụ tập rất nhiều người, thiếu niên cũng có, nữ nhân và nam nhân trưởng thành cũng có.

Dọc theo chợ đêm là sông nhỏ, hai bên sông có vô số người, mọi người rồi rít cầm đèn trong tay thả xuống lòng sông.

Ở rất nhiều nơi đều có chung một truyền thuyết, nếu như một nam một nữ ở hai nơi khác nhau có thể nhận được đèn hoa đăng của nhau, như vậy trời đã định họ là một đôi, bất kể đây là chuyện thật hay giả, nhưng cái này

xác thực hấp dẫn rất nhiều nam nữ, sinh ý của cửa hàng bán đèn hoa đăng cũng đặc biệt náo nhiệt.

Xuyên qua bờ sông, trong đám người chật chội, không biết ai đụng phải Thiên Nguyệt Triệt.

Chẳng qua là một lát, Thiên Nguyệt Triệt lập tức xoay người, nhưng không thấy bóng dáng người này.

"Chủ tử, sao vậy?" Đàn Thành phát hiện bất thường, lập tức tiến lên.

Thiên Nguyệt Triệt nở nụ cười nhạt dưới sa mỏng, tay vuốt ve hông của mình: "Không biết là tên gia hỏa nào không có mắt trộm túi thơm của ta."

Không biết nên bội phục dũng khí của hắn, hay nên cười nhạo hắn ngu ngốc.

Thiên Nguyệt Triệt suy tư trong chốc lát, hai mắt nhắm lại dùng tâm linh tìm vị trí người nọ, sau đó thân hình di động, đám đông chật chội tựa hồ biến thành đồ trang trí, không thể ảnh hưởng bước tiến của hắn.

Đàn, Đàn Thành, Nặc Kiệt theo sát, chẳng qua là Nặc Kiệt quá nặng, rất nhanh liền bị đám người bỏ xa.

Theo sau tiểu đầu, Thiên Nguyệt Triệt một mình đi tới trước một toà miếu, nơi đó đang ở tiến hành hội chùa, cũng phi thường náo nhiệt.

Rất nhiều người đều có sắp hàng đứng trước miếu, thuần thực quỳ lạy, tiểu đầu kia đang đứng ngay hàng đầu tiên của nhóm người.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn đám người chen chúc, muốn đi tới phía trước, nhưng bị người khác ngăn cản.

"Bằng hữu, theo thứ tự xếp hàng, theo thứ tự."

"Thiếu niên, đừng chen chúc a."

Mấy người bị Thiên Nguyệt Triệt chen lấn đều bắt đầu người một câu ta một câu, Thiên Nguyệt Triệt có chút khó xử, nhưng ngũ hành thú bị trộm, không thể ngồi yên.

Thân thể từ trên mặt đất nhảy lên, bay qua đỉnh đầu mọi người, đi tới hàng đầu

Bởi vì Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên xuất hiện quấy rầy mọi người quỳ lạy, chủ trì chính là sư thái trong miếu, mắt thấy Thiên Nguyệt Triệt, có chút tức giận.

Nhưng thật ra không trách được sư thái, bởi vì quỳ lạy dâng lễ ở Phỉ Bì Na thành vô cùng trọng yếu.

"Xin lỗi." Thiên Nguyệt Triệt hướng về phía sư thái cùng mọi người nhàn nhạt mở miệng: "Bởi vì lúc đi dạo túi thơm của ta bị trộm, ta đuổi theo tiểu thâu đến nơi này, mắt thấy tiểu thâu trà trộn vào đám người, cho nên mới mạo muội tới đây quấy rầy."

"Tiểu thâu, nói chuyện cần chứng cứ xác thực, người quấy rầy bọn ta hành lễ, người có biết người đã phạm sai lầm lớn như thế nào không?" Một phụ nhân lớn tuổi trong đám người có chút không vui.

"Đúng vậy a, người còn che mặt, lại nói như vậy, ngay cả mặt cũng không dám lộ ra, lời của người có độ đáng tin quá thấp."

"Nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Sư thái, người này quấy rầy bọn ta hành lễ, dùng miếu quy (quy định của miếu thờ) xử trí hần."

"Đúng vậy a, vạn nhất Phỉ Bì Na sinh khí không muốn phù hộ bọn ta thì làm sao, sư thái, dùng miếu quy xử trí hần."

Phỉ Bĩ Na? Từ trong lời nói của mọi người, Thiên Nguyệt Triệt lập tức hiểu rõ, những người này đang quỳ lạy Phỉ Bĩ Na, theo sự giải thích của Nặc Kiệt, hóa ra chuyện Phỉ Bĩ Na cũng không phải là giả.

Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, mang theo sa mỏng quả thật có chút bất tiện, suy tư một chút, đem sa mỏng gỡ xuống tới, một đầu tóc dài tiểu mạch sắc, cái này là công lao của Nặc Kiệt, ai bảo Nặc Kiệt có hứng thú thu thập tóc giả.

Tóc dài tới eo như cảnh sắc thiên nhiên, khuôn mặt tuyệt mỹ khắc bằng, ánh mắt cười nhạt không thấy rõ ý cười thật sự, đôi môi câu khởi nhè nhẹ độ cong, rồi lại lộ ra vẻ thập phần vô tình.

Nhìn diện mạo thực của hắn, chung quanh chỉ còn tiếng hít thở.

Thiên Nguyệt Triệt cũng không để ý tới, chỉ ngẩng đầu nhìn pho tượng được dâng hương, nữ nhân có ngũ quan phi thường xinh đẹp, nếu ở hiện đại hắn được xưng là nữ thần Venus.

Thu hồi tầm mắt, Thiên Nguyệt Triệt hướng về phía mọi người, mở miệng lần nữa: "Ta quấy rầy việc quan trọng của mọi người, nhưng lúc này ta cảm thấy rất may mắn vì quấy rầy mọi người."

Mắt thấy đám người tựa hồ muốn bạo động, Thiên Nguyệt Triệt tiếp tục mở miệng: "Mọi người không nên gấp gáp, xin nghe ta nói, Phỉ Bĩ Na là người tôn quý cỡ nào, hành lễ hiển nhiên phải thành tâm thành ý, mà có người muốn đục nước béo cò, nếu như Phỉ Bĩ Na có linh, nhất định sẽ thương tâm, một khi thương tâm thì khẩn cầu của mọi người sẽ không thể đạt thành, cho nên ta không muốn vì một tiểu đầu phẩm hạnh bất lương mà đắc tội Phỉ Bĩ Na, cũng không muốn vì vậy mà nguy hại đến chính mình."

Thanh âm êm ái nói ra tiếng lòng của mọi người.

Mọi người xôn xao, đối với quyền lợi của mình hiển nhiên phải suy nghĩ cẩn thận, lúc này một thanh âm phản bác truyền ra: "Mọi người đừng nghe hăn nói lung tung, Phỉ Bĩ Na là người thiện lương như vậy, cho dù thật sự có người phẩm hạnh không tốt, chỉ cần thật lòng ăn năn, ta tin tưởng Phỉ Bĩ Na nhất định sẽ dẫn người kia đi vào con đường đúng đắn, ngược lại hăn quấy rầy bọn ta hành lễ, phải dựa theo miếu quy xử phạt, hăn làm chúng ta bỏ lỡ chuyện cầu khẩn, mới là tội ác tày trời."

Hừ, Thiên Nguyệt Triệt cười lạnh.

"Nói như vậy cũng đúng." Tựa hồ lại có người bắt đầu thay đổi ý kiến.

Thiên Nguyệt Triệt nghe người nọ nói, từng bước từng bước đi tới trước mặt của hăn, mục mâu kim sắc lãnh lẽo chiếu thẳng vào hăn, một cỗ cảm giác lạnh lùng từ chân của hăn truyền đến, bắt đầu tê dại.

"Người... Làm gì?" Thanh âm bắt đầu ấp úng, thiệt là, ngay chính hăn cũng không tin được mình lại bị một hài tử chỉ mới mười mấy tuổi làm cho sợ đến phát run, nhưng ánh mắt kia, ánh mắt quá lạnh, rõ ràng xinh đẹp như vậy, lại khiến người khác nhìn không được mà run rẩy.

"Vị đại ca này nói không phải không có lý, nhưng là... ." Thiên Nguyệt Triệt nói tới đây dừng lại một chút, hăn biết muốn hấp dẫn người chú ý, tốt nhất là nên dừng lại ngay lúc quan trọng, quả nhiên mọi người nín hơi chờ đợi.

"Nhưng là cái gì?" Người nọ có chút nóng lòng.

"Nhưng tại sao điểm này mọi người cũng không nghĩ tới, người hết lần này tới lần khác người lại mở miệng đầu tiên, người nghĩ tất cả mọi người không thông minh như người sao?" Thiên Nguyệt Triệt tà tà cười.

Cho dù là kẻ ngu cũng không nguyện ý thừa nhận mình đần hơn người khác, huống chi là bình thường, người nơi này nếu tín nhiệm cái gọi là lễ

bái, cho nên từ một phương diện khác mà nói cũng là cực kỳ mê tín, mà cái những người này ghét nhất chính là người khác ở trước mặt ra vẻ thông minh hơn.

Vì vậy lời của Thiên Nguyệt Triệt không hề nghi ngờ khiến tất cả mọi người tức giận nhìn người nọ.

"Người... Người nói nhảm." Người nọ có chút tức giận, có chút ấp úng.

"Ta đương nhiên là nói nhảm." Thiên Nguyệt Triệt sáng khoái thừa nhận: "Bởi vì tất cả mọi người đều thông minh hơn người, mọi người nói có đúng không? Hơn nữa tất cả mọi người là người cao thượng, Phỉ Bì Na chắc chắn sẽ phù hộ, ngoại trừ những kẻ cường tình đoạt lý, thay đổi sự thật."

"Người... Người... ."

"Hừ." Thiên Nguyệt Triệt đem ngón trỏ tay phải đặt ở phần môi: "Ta giải thích thêm với người cũng vô ích, bởi vì trong túi thơm của ta không phải là kim tệ, cũng không phải là bảo thạch đáng giá, mà là... ." Thiên Nguyệt Triệt có chút dí dỏm mở to hai mắt: "Mà là thổ đậu (khoai tây) ta mang đi từ nhà, chỉ cảm thấy nó thú vị, muốn xem lúc nào sẽ nảy mầm, nhưng ta đợi mười năm cũng không nảy mầm, ta nghĩ nhất định là hạt giống đã biến thành sâu, nói không chừng lúc này đã tiến vào trong y phục của người."

"Người... ." Người nọ kinh sợ vươn tay vào trong ngực lấy ra một cái túi thơm, vội vàng mở ra, bên trong là một số vụn bùn đất, chẳng lẽ thật sự là thổ đậu, nhất thời sắc mặt người nọ vô cùng khó coi: "Hừ, vật này trả lại cho người."

Tiểu đầu đem túi thơm ném cho Thiên Nguyệt Triệt, hùng hồn rời đi, song vừa tới cửa lại bị Đàn và Đàn Thành chặn đường.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6: Được Vị (Mùi Thuốc)

Thiên Nguyệt Triệt trước xoay người hướng phía mọi người gật đầu, sau đó bước ra cánh cửa: "Thả hẩn đi."

"Chủ tử." Đàn bất mãn kêu lên.

Đàn Thành cũng không hỏi lý do, nếu Thiên Nguyệt Triệt nói thả người, vậy thì thả người.

"Nên khoan dung độ lượng một chút." Thiên Nguyệt Triệt thanh thoi mở miệng, cũng buồn cười nhìn Đàn.

Mới là lạ, Đàn khẽ bĩu môi, nhỏ giọng nói, chủ tử tuyệt đối không phải người dễ dàng bỏ qua như thế, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta bắt người trả gấp mấy trăm lần.

"Thế nào? Không tin? " Thấy Đàn đang lăm bầm, Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi nhìn nàng.

"Thuộc hạ không dám." Cho dù thật sự không tin cũng tuyệt đối không thể nói, Đàn ai oán nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

"Tiểu thiếu gia." Nặc Kiệt thở hổn hển, tiếng kêu từ một bên truyền đến, sau đó thấy hẩn đồ mồ hôi chạy đến.

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu, người này thật đúng là thú vị vô cùng.

Bốn người trở lại khách điểm đã là chín giờ, đi tới, quẹo sang, liếc thấy trên hành lang phòng cách vách có thị vệ coi chừng, xem cách ăn mặc

chính là thuộc hạ của lam y nam tử kia.

Bảo vệ ngay cả giọt nước cũng không lọt, nhìn bộ dáng lam y nam tử kia thật không giống người bình thường, hơn nữa còn có thể ngửi thấy vị thuốc nhàn nhạt.

Trở lại gian phòng, Thiên Nguyệt Triệt sai thị giả chuẩn bị nước ấm đổ vào đục dũng, chỗ tiện lợi nhất của phòng hảo hạng chính là mỗi gian phòng đều có dụng cụ tắm rửa.

Nhìn thị giả muốn đi, Thiên Nguyệt Triệt lên tiếng: "Tiểu ca, sao trong gian phòng này lại có vị thuốc vậy? Chẳng lẽ lúc trước gian phòng này có bệnh nhân ở, người ngửi thấy vị thuốc cùng không tẩy đi, không phải bệnh nhân trong phòng này xảy ra chuyện gì chứ?"

"Khách nhân, ngài đa tâm, gian phòng này rất tốt, không có vấn đề gì." Thị giả khép hai chân lại, hai tay vòng ở phía trước, cúi người lễ phép nói.

"Nga, thật sao? Nhưng ta vẫn có chút không yên lòng, ta thấy người nên đổi phòng cho chúng ta, các người mở khách điểm cần phải thỏa mãn nhu cầu hợp lý của khách nhân." Thiên Nguyệt Triệt nhàn nhạt nói, giọng điệu phi thường định đoạt, khiến thị giả không có đường lui.

"Này... ." Thị giả có chút khó xử , bởi vì hôm nay là hội hoa đăng mỗi năm một lần, thêm cả hội chùa, cho nên Phi Bì Na thành có rất nhiều du khách từ xa đến, hưởng chi phòng hảo hạng vốn không nhiều, lại muốn bốn gian phòng sát nhau càng thêm khó, chắc chắn rằng Thiên Nguyệt Triệt đang gây áp lực cho bọn hắn.

"Nếu như không được, chúng ta đây không thể làm gì khác hơn là trả phòng, mặc dù thời gian không còn sớm, nhưng thành lớn như vậy cũng không thiếu khách điểm có phòng thượng đẳng, hơn nữa bọn ta không thiếu tiền." Thiên Nguyệt Triệt vừa nói vừa đứng dậy khỏi ghế, cố ý làm bộ thu thập hành lý.

"Đừng đừng đừng... ." Thị giả liên tiếp nói, nhanh chóng tiến lên kéo Thiên Nguyệt Triệt, song tay chưa kịp chạm vào y phục Thiên Nguyệt Triệt, đã thấy bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt cách xa hẳn một chút.

Thị giả suýt nữa ngốc lảng, ở chỗ này thị giả đều biết một số quyền cước, nhưng động tác của Thiên Nguyệt Triệt nhanh đến mức hẵn không thấy được một chút.

Len lén lau mồ hôi lạnh, hoàn hảo, người này không dùng vũ lực uy hiếp mình, nghĩ như vậy thị giả không khỏi tò mò nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

Lúc này mới phát hiện bề ngoài Thiên Nguyệt Triệt, giật nảy mình, bởi vì thị giả không được nhìn thẳng khách nhân, cho nên hẵn liên tục rũ tầm mắt xuống.

Thiên Nguyệt Triệt khẽ khiêu mi, thú vị nhìn phản ứng của thị giả.

Thị giả đầu tiên là sửng sốt, sau đó trên mặt có chút biến hồng, phát hiện tầm mắt hài hước của Thiên Nguyệt Triệt, vội vàng cúi đầu.

"Cúi đầu làm gì? Là bộ dáng của ta không vừa mắt sao?" Thanh âm cố ý giảm thấp xuống, Thiên Nguyệt Triệt miễn cưỡng ngồi lại trên ghế.

"Không có... Không có, khách nhân... Khách nhân... ." Khách nhân rất xinh đẹp, nhưng lại cảm thấy không thích hợp, cho nên thị giả không biết nên phản ứng thế nào.

"Đó là?" Thiên Nguyệt Triệt có chút hăm dọa, ánh mắt tự tiểu phi tiểu phong tình vạn chủng, khiến thị giả có cảm giác toàn thân bị định trụ.

"Đúng... Thật xin lỗi." Thị giả đột nhiên nói xin lỗi: "Thỉnh... Thỉnh ngài không đổi phòng, phòng này thật sự không có vấn đề."

Có lẽ là bị bức bách, giọng điệu của thị giả trở nên vội vàng.

"Nga? Mùi vị này? " Thiên Nguyệt Triệt có chút làm khó dễ.

"Điều này... ." Thị giả lại do dự trong chốc lát: " Ta nói cho khách nhân, nhưng khách nhân nhất định phải giúp ta giữ bí mật, bởi vì ở khách điểm này không được nói ra chuyện riêng tư của khách nhân, nếu không ta sẽ bị đuổi việc."

"Đương nhiên, ta không nhớ rõ chúng ta từng nói qua cái gì?" Thiên Nguyệt Triệt lập tức bỏ quan hệ qua một bên để thị giả yên tâm.

Thị giả nghe, quả nhiên hiểu ý, cười nói: "Chính là, hình như khách nhân ở phòng bên hành lang đối diện ngã bệnh, có vẻ nghiêm trọng, đã khoảng sáu giờ như vậy, đồng bạn của ta giúp bọn hắn đi mời trị liệu sư, được cho rất nhiều ngân tệ, sau khi trị liệu sư đi bọn họ lập tức đi bốc thuốc , ai... Là bệnh gì nghiêm trọng như vậy, ngay cả trị liệu sư cũng bối rối."

Thị giả có chút than thở, Thiên Nguyệt Triệt nghe xong, cảm thấy buồn cười.

"Thì ra là như vậy, ta đây an tâm." Thật ra đã sớm biết là người bên kia ngã bệnh, chẳng qua là nghe thị giả nói có vẻ cũng không nhẹ, trị liệu sư dùng ma pháp mặc dù có thể làm cho vết thương khép lại, nhưng cách này giải quyết không thể dứt điểm, giống như sau khi trị liệu còn cần chăm sóc.

Đợi thị giả rời khỏi, Đàn đi đến: "Chủ tử thật biết gạt người, đem thị giả kia lăn qua lăn lại." Nét mặt cười đùa không mất đi sự khả ái.

Thiên Nguyệt Triệt liếc mắt một cái, tỳ nữ này lá gan càng lúc càng lớn, đi tới bên giường kéo chăn xuống một chút, nguyên lai là Tiểu Bạch coi chừng phòng đã ngủ .

"Đàn, tuổi cũng không nhỏ, bình thường thì nữ nhân ở tuổi này đã làm mẫu thân." Tầm mắt nhìn chăm chăm Đàn, khiến Đàn lạnh cả người.

Nguy rồi, trò đùa của chủ tử quả nhiên không đỡ được, nếu không ngày nào đó chủ tử thật sự tâm huyết dâng trào đem nàng gả đi, vậy thì chết.

"Không không không, chủ tử mình giám, thuộc hạ còn trẻ, còn phải hầu hạ chủ tử." Xuất giá, nàng không thêm, một người là nhân sinh khoái ý, hai người tựa như tiến vào phần mộ, ba người đó là treo cổ chết chung trên một cây.

Nhìn khuôn mặt chấn kinh của tiểu ny tử (cô gái nhỏ), tâm tình Thiên Nguyệt Triệt tựa hồ rất tốt, đi tới bên dục dũng cởi y phục ra, quay đầu thấy Đàn đỏ mặt nhìn say sưa, đùa giỡn nói: "Muốn cùng nhau tắm sao?"

Ách?

"Không... Không cần, chủ tử từ từ tắm." Cùng tắm? Bị bệ hạ biết, mạng nhỏ khó bảo toàn, sợ rằng còn bị hành hạ sống không bằng chết, Đàn đỏ mặt ra khỏi gian phòng, bất quá da chủ tử thật sự rất tốt, ngâm lại mấy năm qua Liệt La Đặc nấu thức ăn giúp đẹp da, nàng cũng ăn không ít a, tại sao không được như chủ tử chứ?

Thiên Nguyệt Triệt nhìn Đàn vội vàng rời đi, không khỏi cảm thấy buồn cười, cởi xuống lý ý cuối cùng, ngồi vào trong dục dũng, hưởng thụ nước ấm, cảm giác như thế thật tốt.

Nhắm mắt lại tựa vào dục dũng, trong đầu không khỏi nhớ lại một màn thiếu chút nữa khai hỏa, vóc người thon dài của phụ hoàng, lồng ngực rắn chắc, hai chân thẳng tắp, còn có một màn bối rối của mình.

Mặt hồng nhuận lên, tay vuốt ve môi, loại cảm giác chân thực này vẫn còn nhộn nhạo trong ngực.

Phụ hoàng...

Thiên Nguyệt Triệt nhẹ nhàng nói nhỏ, tay xẹt qua môi vòng qua cổ đi tới xương quai xanh.

Không đúng, không phải cảm giác như vậy, tại sao tự mình vuốt ve không giống cảm giác kích động khi phụ hoàng đụng chạm, không có cảm giác chờ đợi? (o_o)

Phanh...

Cửa phòng lại bị đẩy ra, nghe hơi thở Thiên Nguyệt Triệt biết là Đàn quay lại.

"Chuyện gì, vội vàng như vậy?" Nha đầu này, ngay cả cửa phòng cũng quên gõ.

"Bấm... Bấm chủ tử, thuộc hạ nhớ tới còn có chuyện quên chưa nói cho chủ tử." Đàn đưa lưng về phía bình phong mở miệng.

"Chuyện gì khiến người người kích động quên lễ tiết như vậy?" Thanh âm Thiên Nguyệt Triệt còn hỗn loạn do vừa rồi nhớ tới Thiên Nguyệt Thần, khiến Đàn không khỏi le lưỡi.

"Lúc này thuộc hạ thèm ăn, đi dưới lầu kêu một ít thức ăn, kết quả lúc đi lên đụng phải hắc y nam nhân, thuộc hạ còn lưu ý, hắc cũng ở phòng hảo hạng, vị trí vừa vặn nhìn về phía cửa sổ phòng lam y nam nhân." Về phần hắc y nam nhân kia, Đàn biết chủ tử hiểu rõ nàng nói tới ai.

Nga?

Trong lòng Thiên Nguyệt Triệt chấn động, nếu như Đàn không nhắc tới hắc y nam nhân và lam y nam nhân ở đối diện nhau, có lẽ hắc sẽ không nghĩ tới cái này, hắc y nam nhân, lam y nam nhân, hai người tựa hồ một đến trước một đến sau, chẳng lẽ có quan hệ gì?

Bất quá hẳn quản cái gì, đây không phải chuyện của hẳn.

" Người xuống nghỉ ngơi đi, hết thấy chú ý một chút, mặc dù chỗ này không phát hiện cái gì, nhưng mấy ngày qua người đến rất phức tạp, mọi việc đều phải lưu ý. " Bởi vì có nhiều người, cho nên có rất nhiều chuyện không dễ dàng bị phát hiện.

" Vâng, thuộc hạ rõ ràng." Trong mắt Đàn lóe ra tia sáng, lúc này bảo vệ chủ tử mới là việc nàng phải làm.

Tắm rửa xong, Thiên Nguyệt Triệt phủ thêm thụ bào (áo ngủ), đem Tiểu Bạch thu vào chiếc nhẫn Tạp Cơ Tư, lên giường.

Mặc dù ở trong phòng, nhưng thanh âm náo nhiệt phía ngoài vẫn thỉnh thoảng truyền vào.

Vào mười một giờ tối, thanh âm dứt quãng mới dừng lại, vốn đang nhắm mắt, đột nhiên Thiên Nguyệt Triệt mở mắt, mượn ánh trăng thấy bóng người trôi lơ lửng ngoài cửa sổ, loáng thoáng còn có thể thấy rõ bóng người mặc y phục hồng sắc (màu đỏ).

Thùng thùng...

Tiếng gõ cửa sổ vang lên, thanh âm giống rất thanh thúy giống như hai đồ va chạm, sau đó bóng người kia mở cửa sổ nhảy vào phòng Thiên Nguyệt Triệt, nhẹ nhàng đi tới bên giường Thiên Nguyệt Triệt, nở nụ cười tự cho là đẹp nhất: "Tiểu đệ đệ... ." Nhưng thật ra cũng không phải là nụ cười gì, mà là hai cái răng cửa đã hóa đá.

Trong đêm tối không có đốt đèn, Thiên Nguyệt Triệt vuốt vuốt huyết thái dương hỏi: "Thỉnh thoảng nhờ người coi chừng xe ngựa không được sao?"

"Tiểu đệ đệ, người ta ở trong xe rất lạnh." Thẹn thùng phát ra thanh âm làm nũng với Thiên Nguyệt Triệt, xương khô có thể cảm thấy lạnh? Chẳng

lẽ mặt trời bắt đầu mọc hướng tây lặn hướng đông?

Bất quá đối với một cái đầu lâu, Thiên Nguyệt Triệt thật sự khó có thể có hứng thú, một cỗ mùi vị nhàn nhạt xuyên qua khe hẹp cửa sổ Thủ Điện Đồng mới mở ra truyền vào.

Mùi vị này? Theo thị giả nói là lam y nam tử ngã bệnh nên uống được, nhưng tại sao lại truyền vào từ hướng cửa sổ?

Trừ phi...

Thiên Nguyệt Triệt nhanh chóng vén chăn lên đi tới trước cửa sổ, quả nhiên, đứng ở vị trí này nghe thấy mùi được càng thêm nồng.

Không kịp mặc y phục, Thiên Nguyệt Triệt mở cửa sổ ra, đi theo phương hướng mùi được.

Bởi vì một khi được vào trong cơ thể người, cho dù bị tiêu hóa cũng tiết ra qua thân thể con người theo mồ hôi, vẫn có thể ngửi được một chút mùi vị.

Có lẽ đối với người khác thì mùi vị này rất nhạt, nhưng có liên quan đến nghề nghiệp kiếp trước, nên đối với mùi được và mùi máu tanh, Thiên Nguyệt Triệt tương đối nhạy cảm.

Mà người thì phải hô hấp, hô hấp càng dồn dập thì mùi vị càng nồng, lúc này Thiên Nguyệt Triệt truy đuổi theo phương hướng đó, rất rõ ràng cảm ứng được phía trước không chỉ có một người.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7: Đêm Tối

Không chỉ có một người, là bộ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn sao?

Cẩn thận thu hồi tâm tình, Thiên Nguyệt Triệt giấu đi khí tức của mình, đột nhiên hai mắt lẳng lẳng, phía sau lại có người theo tới đây.

Lúc này nếu như động thủ, tất nhiên sẽ quấy nhiễu người phía trước, chết tiệt, hăn cứ nhiên phân tâm nên để người ta theo dõi.

Tay trái đưa về phía phía sau, năm ngón tay mở ra, thủy linh tử tử tử ngưng tụ thành thủy cầu ở ngón giữa, sờ dĩ tử tử, là bởi vì sợ bị người cảm giác được hành tung của mình.

Mà Thiên Nguyệt Triệt cũng phi thường xác định, người phía trước, võ công nhất định rất cao.

Vốn là nín thở hành động, động tác đột nhiên mạnh lên, bóng dáng xoay giữa không trung, đối phương không ngờ rằng Thiên Nguyệt Triệt bỗng nhiên dừng lại, một cỗ sức mạnh lao đến.

Thủy cầu nhất thời bị buông ra, Thiên Nguyệt Triệt nheo mắt nhìn Thủ Điện Đồng liêu lĩnh.

Thủ Điện Đồng ủy khuất nhìn Thiên Nguyệt Triệt, nàng lo lắng tiểu đệ đệ nha, cho nên mới đuổi theo, hơn nữa tiểu đệ đệ không nói trước, nàng cũng không biết làm sao bây giờ a.

Biết con quý này đơn thuần không biết suy nghĩ, lúc này Thiên Nguyệt Triệt không thể trông chừng nàng, cũng may nàng vốn là quý, giờ phút này lại ở trong xương khô, căn bản không có hơi thở như người bình thường, chỉ cần cẩn thận sẽ không bị phát hiện.

Thiên Nguyệt Triệt cùng Thủ Điện Đồng đi theo người phía trước, đi thẳng tới một toà miếu.

Thiên Nguyệt Triệt thầm nghĩ: chỗ này không phải là miếu lúc tối hăn lấy lại ngũ hành thú từ tay tiểu thảo sao? Khi đó đang tiến hành lễ cúng bái.

Nhưng đối phương tới nơi này làm gì?

Phía trước miếu có tường vây, rất khó nhìn tình huống bên trong, nếu không thấy thì không làm rõ được chuyện này, không suy nghĩ nhiều, Thiên Nguyệt Triệt xoay người nhảy lên cây đa bên cạnh tường vây.

Lá cây phi thường rậm rạp che đi thân thể Thiên Nguyệt Triệt, đại sảnh của miếu cũng chính là nơi đặt tượng Phỉ Bì Na được thắp đèn dầu sáng rõ, hương khói mù mịt.

Nam tử vô cùng cao lớn, mặc dù khoảng cách khá xa không nhìn thấy tướng mạo, nhưng từ bóng lưng của hăn, Thiên Nguyệt Triệt biết khả năng rất cao là lam y nam tử lúc xế chiều.

Nam nhân vận y phục dạ hành hắc sắc, bên cạnh có hai thị vệ đi theo,, hai người nhìn bốn phía một chút, đi tới cửa, cũng đóng lại đại môn đứng ở ngoài cửa coi chừng.

Chết tiệt, đại sảnh của miếu, theo lý mà nói phải không nên đóng cửa chính, mà lúc này bọn họ đóng cửa chính là sợ bị người nhìn thấy bên trong.

Người ở bên trong rốt cuộc đang làm gì?

Hoặc là bên trong có người tiếp ứng hẳn?

Hết thấy đã thành câu đố, thật ra chỉ cần đi vào tìm tòi là có thể biết chuyện, nhưng có đôi khi chỉ là một bức tường mà cách ngàn dặm.

Ước chừng qua mười phút đồng hồ, cửa mở ra, nam tử đi ra lại che kín mặt, vốn cho là bọn họ sẽ rời đi, nhưng không ngờ bọn họ bay qua tường hướng phía sau miếu.

Thiên Nguyệt Triệt không lập tức đi theo, cùng bọn họ giữ vững khoảng cách một chút cũng đuổi kịp.

Sau miếu là một rừng cây, theo hơi thở bọn họ để lại trên đường đi, Thiên Nguyệt Triệt có thể xác định phương hướng của bọn hắn.

Trong rừng cây có chút vắng lạnh, Thiên Nguyệt Triệt không tự chủ kéo chặt y phục.

Trong lòng nhin không được oán giận những người này, không có chuyện chạy xa tới nơi núi sâu rừng hoang để làm gì?

Lướt qua rừng cây là bình nguyên trống trải, phía trước không có cây cối che chở, Thiên Nguyệt Triệt chỉ có thể trốn ở trong rừng cây nhin, bình nguyên rất nhỏ, cũng chỉ có 100 m, là bất ngờ chính là thạch bích vạn trượng.

Mắt thấy ba người ngừng lại dưới thạch bích, một lát sau, một trận kim quang nhàn nhạt bao phủ toàn thân bọn hắn, theo kim quang thân thể của bọn họ rời khỏi đất bằng phẳng, từ từ tăng lên.

Thiên Nguyệt Triệt bị một màn trước mắt này hù sợ , bởi vì tia sáng này hẳn rất quen thuộc, đó là kết giới quang hệ ma pháp.

Có lẽ sẽ dùng quang hệ ma pháp cũng không kỳ quái, nhưng dùng kết giới quang hệ ma pháp là quá quý dị, sức mạnh của người kia có lẽ không thua kém mình.

Quang hệ kết giới cách mặt đất ba mươi thước thì tản ra, ba người nhảy lên thạch bích, đi lên phía trước.

Đợi bóng người của bọn hắn hoàn toàn biến mất, Thiên Nguyệt Triệt mới dám hiện thân, Thiên Nguyệt Triệt đứng tại trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn thạch bích, thạch bích thật cao, người kia cư nhiên có thể lên đến chừng ba mươi thước, rốt cuộc là mạnh đến thế nào.

Lúc trước chỉ nhìn màu sắc một cách đơn thuần, cảm giác là Quang hệ ma pháp, nhưng đến gần mới phát hiện không chỉ là quang hệ ma pháp đơn giản như vậy, trong đó còn cất dấu một cỗ nội lực xa lạ lưu động.

Bất kể là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, bất kỳ ngũ hành linh lực, đều là linh lực thuộc về thiên nhiên, cho nên không có cảm giác xa lạ, nhưng hôm nay lưu lại một tia linh lực chẳng những khiến Thiên Nguyệt Triệt xa lạ, hơn nữa còn khiến Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy bị đè nén.

"Tiểu đệ đệ, bọn ta đi tới sao?" Thủ Điện Đồng hưng phấn nhìn Thiên Nguyệt Triệt, nhìn nhìn lại thạch bích, nàng cũng khẩn trương, có lẽ là bị nhốt trong hoàng cung đã lâu, giờ khắc này được giải phóng, nàng có thể hoàn toàn thoải mái.

"Ân." Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, đi tới thì nhất định phải đi, cho dù không có quan hệ với mình, hướng về phía quang hệ kết giới vừa rồi, Thiên Nguyệt Triệt biết không chỉ là do lòng hiếu kỳ.

Thiên Nguyệt Triệt hít một hơi thật sâu, hai lòng bàn tay mở ra, đồng thời quang mang hoàng sắc lan tràn ở ngón tay giữa, sau đó tay rũ xuống, dọc theo mặt đất nổi lên kim quang tạo thành vòng tròn, vây lấy Thiên Nguyệt Triệt cùng Thủ Điện Đồng.

Kết giới càng đến phía trên, Thiên Nguyệt Triệt cảm giác mất sức, hơn nữa giờ là đêm khuya, quang hệ linh tử quá mức ít ỏi, mà áp lực của tầng khí quyển cũng càng ngày càng lớn.

Ước chừng còn cách một đoạn, không thể tiếp tục sử dụng quang hệ ma pháp, nếu không sẽ bị phát hiện.

"Tiểu đệ đệ, ta tới." Lúc này thanh âm thanh thúy của Thủ Điện Đồng vang lên, ngọt ngào lại phi thường hồn nhiên, làm Thiên Nguyệt Triệt không khỏi có chút cảm động.

"Người, được không?" Không phải là Thiên Nguyệt Triệt hoài nghi nàng, mà dù sao đây là thạch bích trăm mét, quá mức nguy hiểm.

"Hắc hắc." Thủ Điện Đồng hướng phía Thiên Nguyệt Triệt cười cười, theo sau chỉ nghe thấy "Tê" một tiếng, y phục Thủ Điện Đồng bị phá, một bộ cánh xương khô giang ra.

Thủ Điện Đồng đưa hai tay bắt Thiên Nguyệt Triệt để trên bả vai, chân cứng rắn nương theo thạch bích vừa nhảy vừa bay lên.

Đứng một hồi lâu cho đến khi xác nhận không có nguy hiểm mới hạ cánh.

Sau khi hạ cánh, thu hồi hai cánh xương khô, mặt kiêu ngạo nhìn Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Triệt cũng có chút giật mình: "Đây chính là năm lão đầu thay người cải tạo?"

Khó trách đoạn thời gian kia Thủ Điện Đồng cả ngày chạy đến ma học viện, hơn nữa còn khuya khoắt mới nhảy lên nóc hoàng cung len lén chạy đi, bởi vậy dọa rất nhiều cung nữ, thái giám cùng thị vệ.

"Uh, lợi hại không, gia gia nói chỉ có trở nên mạnh mới có thể bảo vệ được tiểu đệ đệ."

Tiểu đệ đệ là cách nàng vẫn gọi Thiên Nguyệt Triệt, ở trong lòng của nàng. Thiên Nguyệt Triệt cũng là thân nhân duy nhất, quý hồn đơn thuần dùng ý nghĩ đơn giản để bảo vệ người nàng quan tâm.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn Thủ Điện Đồng hồi lâu, thật sự cười, hai tay nhẹ nhàng ôm Thủ Điện Đồng: "Cám ơn."

Nguyên lai hai chữ cám ơn có thể dễ dàng thốt ra như vậy: "Chờ chúng ta trở về, tìm cách tạo thân thể cho người."

"Ân." Thủ Điện Đồng nở nụ cười rục rờ.

Một thân bạch cốt Thủ Điện Đồng với y phục bị xé rách, khiến người ta cảm thấy u ám, nhưng Thiên Nguyệt Triệt lại thấy đặc biệt xinh đẹp, nụ cười nhàn nhạt lan tràn trên khóe miệng Thiên Nguyệt Triệt...

"Chủ nhân, chính là chỗ này ." Ba người dừng lại trước một đập chứa nước, một người trong đó mở miệng.

Đầu lĩnh được gọi là chủ nhân nhìn khắp bốn phía, cuối cùng tầm mắt cũng dừng lại ở đập chứa nước, khóe miệng câu khởi nụ cười lạnh, nét mặt khinh thường, thậm chí ánh mắt lạnh lùng mang theo quang mang hận thù.

"Các người hộ pháp, bốn tọa cũng muốn nhìn lần này ai tới cứu những người kia." Hắc y nam tử thu hồi tâm, vận dụng linh lực trong cơ thể bắt đầu thúc linh tử chung quanh.

"Người tự tìm tử lộ, hiển nhiên ai cũng không thể ngăn cản." Thanh âm lạnh lùng giống như không khí chung quanh, nhưng tựa hồ không giống giả vờ, mà là mang theo khí chất trời sinh.

"Người nào?" Hắc y nam tử kinh hãi, lại có người ở nơi này, chẳng lẽ bọn họ bị theo dõi? Không đúng, nếu như bị theo dõi, có người lên hẳn nên sẽ cảm ứng được lực lượng lưu động, nói như vậy...

Hắc y nam tử hiểu rõ, là người này đã đứng đợi mình từ trước, người nào? Cư nhiên biết mình trở lại nơi này? Rốt cuộc người này biết được bao nhiêu?

Nam nhân từ trong rừng cây đi ra, ánh trăng chiếu o trên người của hắn, nam nhân cũng che mặt, bất đồng chính là trong mắt của nam nhân không có một chút cảm xúc.

Hắc y nam tử nhìn chăm chăm người tới: "Người là ai?" Ngữ khí cường liệt ẩn chứa sát khí, chẳng biết lúc nào trong tay đã có một thanh kiếm, nam nhân này khiến hắn không phát hiện được hơi thở, rõ ràng tu vi của y không tầm thường.

Mà bên này bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt vừa xuất hiện, chết tiệt, mùi máu tươi nồng đậm không ngừng truyền đến từ phía trước, chẳng lẽ phía trước đã xảy ra chuyện?

Trong lòng tựa hồ có một cỗ bất an không ngừng lan tràn: "Mau, chúng ta đến đó."

Thiên Nguyệt Triệt tăng tốc, Thủ Điện Đồng cũng nhanh chóng đuổi kịp.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8: Ân Mạng

Tình huống trước mắt suýt nữa khiến Thiên Nguyệt Triệt cho rằng mình vào sai nơi, mùi máu tươi nồng đậm bao vây bốn phía.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn chung quanh đập chứa nước trước mắt? Căn cứ kiến thức hiện đại, chỉ có một đập chứa nước được kiến tạo ở đây, kết hợp với địa lý nơi này, cho ra một kết luận, đập chứa nước này có thể là nơi cung cấp nước cho Phỉ Bì Na thành, mọi nguồn nước ở thành trấn dưới chân núi đều bắt nguồn từ đây.

Nhưng tại sao mấy người kia lại đến nơi này? Mà bây giờ bốn phía lại an tĩnh như vậy?

"Tiểu đệ đệ, nơi này." Thủ Điện Đồng hướng phía Thiên Nguyệt Triệt nhẹ giọng gọi, trong thanh âm có một chút khẩn trương.

Thiên Nguyệt Triệt nghe vậy vội vàng tiến lên, mượn ánh trăng không thấy rõ thứ nằm trên mặt đất, nhưng trên vật kia phát ra mùi máu tươi nồng đậm.

Thiên Nguyệt Triệt khởi động quang hệ ma pháp ẩn lên Kiệt Tắc Nhĩ chỉ thạch trên trán Thủ Điện Đồng, nhất thời Kiệt Tắc Nhĩ chỉ thạch phát ra quang mang sáng ngời, giống như đèn pin di động.

Thủ Điện Đồng chiếu sáng những vật xung quanh, mà cái phát ra mùi máu tươi chính là tay người, Thiên Nguyệt Triệt cũng không sợ, nhặt cánh tay từ trên mặt đất.

Cẩn thận quan sát có thể phát hiện đây là tay phải của nam nhân, hơn nữa từ máu mùi cùng màu sắc có thể thấy được, cánh tay này đã rời chủ nhân một khắc.

Nhìn nhìn lại vết thương trên cánh tay, hẳn là bị lợi khí sắc bén chặt xuống, nhưng vết thương vẫn có chút kỳ quái.

Nhắm mắt lại đem vết thương ở trong đầu tái diễn một lần, Thiên Nguyệt Triệt biết kỳ quái ở nơi nào. Vết thương này cũng không phải là do người tập kích, mà là lúc so chiêu với cao thủ, vì ngăn cản lợi khí mà bị chặt gãy.

Cho nên chủ nhân cánh tay này thuận tay trái.

Bởi vì chỉ có lúc tay trái đang bận, hoặc là tay trái gặp nguy hiểm, người thuận tay trái đều theo phản xạ dùng tay phải ngăn cản.

Thiên Nguyệt Triệt lại dùng tâm linh lực soát sinh vật còn hơi thở sống, góc 45 độ, cách 100 m, còn có hơi thở của người sống.

"Thủ Điện Đồng, đi." Thiên Nguyệt Triệt vừa mở miệng, một bên đã di động bóng dáng.

Càng đến gần, mùi máu tươi lại càng nồng đậm, đi tới nơi tâm linh cảm ứng được, quả nhiên nhìn thấy một thân thể nằm trên mặt đất, mà hẳn thiếu một cánh tay phải.

Thiên Nguyệt Triệt đứng ở một bên nhìn hình dáng nam nhân, là hẳn? Tại sao có thể là hẳn?

Thế nào cũng không ngờ tới người thiếu đi một cánh tay, cư nhiên là nam nhân lúc trước đụng phải hẳn ở cửa khách điếm.

Đàn Thành nói nam nhân này võ công cao hơn hẳn mấy tầng, sao có thể chặt vật như vậy, bởi vì ban đêm thấy không rõ lắm dấu vết đánh nhau,

nhưng từ y phục bị rách nát trên thân nam nhân có thể thấy được, lúc trước đánh nhau thập phần kịch liệt.

Chờ một chút?

Mình đi theo ba bóng người khả nghi tới đây, lại phát hiện nam nhân này ở đây, hơn nữa cũng là y phục dạ hành, chẳng lẽ i nam nhân này là một trong ban am nhân kia?

Nhớ kỹ Đàn từa hồ đã nói nam nhân này ở đối diện với lam y nam nhân, cũng là một điểm đáng ngờ.

Nếu như ba hắc y nhân tối nay thật là lam y nhân, như vậy nam nhân này là bị nhóm người lam y nhân đả thương ?

Đả thương hẳn xong ba người kia đi nơi nào? Nếu như là trở về chắc hẳn mình đã gặp, mà vừa rồi không có khí tức của bọn hắn, cho nên...

Thiên Nguyệt Triệt hiểu rõ nơi này không chỉ có một con đường.

Lắc lắc đầu, sắp xếp lại những suy nghĩ rối loạn, hơn nữa bây giờ Thiên Nguyệt Triệt cũng lạnh đến phát run, cúi đầu nhìn bộ dáng của mình, hai chân trần truồng, mặc dục bào đơn bạc, bên hông chỉ buộc lại lỏng lẻo.

Trời ạ, tại sao mình cũng chật vật như vậy, chân, chân đau quá, lúc trước liên tục không phát hiện, giờ phút này mới cảm giác được lòng bàn chân truyền đến đau đớn, lúc này vội vàng lên đường nên đã sơ sót.

Nhìn nam nhân trên mặt đất lần nữa, Thiên Nguyệt Triệt quyết định trước tiên đem nam nhân đi khỏi đây.

Thu nam nhân vào chiếc nhân Táp Cơ Tư chiếc, Thiên Nguyệt Triệt theo đường cũ đi về.

Chờ hẵn trở lại khách điểm đã là hai giờ sáng , Thiên Nguyệt Triệt bảo Thủ Điện Đồng đi gọi Nặc Kiệt tới, tự mình mặc y phục tử tế ngồi ở trong phòng.

"Tiểu thiếu gia, ngài nửa đêm canh ba gọi nô tài tới, có chuyện gì xảy ra sao?" Nặc Kiệt híp mắt, ngáp một cái, nghi ngờ hỏi.

"Theo ta ra ngoài, không được kinh động bất luận kẻ nào, chúng ta đi thuê phòng ở khách điểm khác, chuyện tình sẽ nói cho người biết sau."

Thần sắc Thiên Nguyệt Triệt vô cùng nghiêm túc.

Nặc Kiệt bị nét mặt nghiêm túc của Thiên Nguyệt Triệt làm tỉnh ngủ, biết chuyện cũng không đơn giản, nhanh chóng gật đầu.

Hai người từ cửa sổ bay ra, mặc dù lúc này thật sự rất khó tìm khách điểm, nhưng cũng không phải không có, rốt cục sau khi đi qua nhiều khách điểm, bọn họ tìm được một khách điểm còn mở cửa.

Thị giả thấy lúc này còn có khách nhân, lập tức tiến lên nghênh đón.

Đi tới gian phòng, Thiên Nguyệt Triệt đem người bị thương trong chiếc nhẵn Tạp Cơ Tư thả trên giường.

"Mụ mụ của ta ơi... ." Thấy vết thương chồng chất, Nặc Kiệt nhin không được kêu lên: "Tiểu thiếu gia, ngài tìm được người chết này ở nơi nào a, thật khủng khiếp."

Sao với người chết còn kinh khủng hơn, toàn thân cao thấp không có một chỗ nào hoàn hảo, trừ... Nặc Kiệt có chút xấu hổ nghĩ, đại khái là trừ chỗ kia còn hoàn hảo a.

Mặc dù cánh tay bị chém đứt đã không còn chảy máu, nhưng đọng lại thành máu đông càng thêm buồn nôn.

"Câm miệng." Thiên Nguyệt Triệt quát; "Người xuống bảo thị giả thỉnh trị liệu sư tới đây, tốc độ phải nhanh." Trên thân người này nhất định có bí mật gì đó, hơn nữa nói không chừng là bí mật rất quan trọng.

"Vâng." Nặc Kiệt không yên lòng nhìn người trên giường vài lần, sau đó rời đi.

Lúc này tìm trị liệu sư so với tìm khách điểm càng khó, cấp bậc cao hiển nhiên sẽ không vì một chút tiền mà mất giấc ngủ của mình, cho nên cho dù tìm cũng chỉ có thể tìm người bình thường .

Dù sao trị liệu ma pháp rất khó học, trị liệu sư đã ít lại càng ít.

Đợi trị liệu sư nổi được cánh tay vào vết thương, mồ hôi đã chảy đầy mặt : "Người này bị thương quá nặng, ta chỉ có thể làm được đến đây ."

Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, bảo Nặc Kiệt nhiều chuẩn bị một số tiền.

"Tiểu thiếu gia... Tiểu thiếu gia... ." Đưa cho trị liệu sư, Nặc Kiệt giống như gió chạy vào, lại thấy Thiên Nguyệt Triệt ngồi ở trước giường nhíu mày.

Trong mắt Nặc Kiệt hiện lên quang mang lấp lánh, bộ dáng tiểu diện hạ nghiêm túc thật sự rất tuần tú.

Sau đó Thiên Nguyệt Triệt đi tới trước bàn, cầm lấy bút nhanh chóng viết xuống mấy chữ: "Người đem phương thuốc này giao cho thị giả, bảo hắn dù thế nào cũng mua đủ những thứ dược liệu này, ta về khách điểm bên kia trước, hôm nay người ở lại chỗ này chiếu cố hắn, cho đến khi hắn khỏi bệnh, nhớ cho kỹ, người này rất quan trọng."

"Nô tài hiểu được , tiểu thiếu gia yên tâm."

Bận rộn một buổi tối, chờ Thiên Nguyệt Triệt trở lại khách điểm đã là năm giờ sáng, người mệt muốn chết, đầu ngã xuống giường nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Đến tám giờ Đàn bưng nước ấm đi vào, phát hiện Thiên Nguyệt Triệt ngủ vô cùng say, lặng lẽ đóng cửa lại đi ra ngoài.

"Là tại nơi này." Thị giả dẫn một đồng người ngựa hướng phía phòng Thiên Nguyệt Triệt đi tới.

"Các người mới sáng sớm đã ồn ỹ? Chủ tử nhà ta còn đang ngủ, khách điểm không có phép tắc như vậy sao?" Dám đánh thức chủ tử.

Thị giả vội vàng tiến lên: "Mau gọi chủ tử của người đi ra, thành vệ trưởng đại nhân tìm hân có việc."

Nhìn nét mặt a dua của thị giả, Đàn có chút khinh thường: "Chủ tử nhà ta còn chưa rời giường, hơn có một cái thành vệ trưởng không quan trọng còn chưa đủ tư cách để chủ tử nhà ta bỏ giấc ngủ."

"Nha đầu to gan, dám vô lễ với thành vệ trưởng đại nhân." Một vệ binh tiến lên ra mặt.

"Chuyện gì?" Đàn Thành ở phòng đối diện với Thiên Nguyệt Triệt, nghe được tiếng ồn ào phía ngoài, đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy một đồng người hướng về phía Đàn.

Thị giả còn định mở miệng, bị cái gọi là thành vệ trưởng ngăn cản: "Các người là khách nhân từ ngoài thành tới?" Thành vệ trưởng đánh giá Đàn Thành, hỏi.

"Vậy thì thế nào?" Đàn và Đàn Thành mở miệng cùng lúc.

"Tối hôm qua trong thành xảy ra một vụ mạng án, theo người khác cung cấp đầu mỗi án mạng, người thương vong tựa hồ có chút đụng chạm với chủ tử nhà người, còn từng tranh chấp, ta có lý do gì hoài nghi chuyện này liên quan tới các người." Thành vệ trưởng mặt lạnh nói.

"Nói láo." Đàn to tiếng mắng: "Đừng nói chủ tử nhà ta không có giết người, cho dù giết người thì bằng một tên thị vệ trưởng nho nhỏ như người cũng không xứng động đến hãn, chứng cứ đâu?" Đàn vươn tay, mở bàn tay ra: "Không có chứng cứ thì đừng quấy rầy chủ tử nhà ta, cho dù có chứng cứ cũng phải chờ chủ tử nhà ta tỉnh rồi hãy nói."

"Thật là nha đầu ngang ngược, từ lời người nói, bốn tướng tin dù không có chứng cứ thì chuyện này cũng liên quan tới chủ tử nhà người, người đâu, kéo người này ra." Thành vệ trưởng chính là có một trăm linh một biểu tình, gặp qua nhiều phạm nhân, loại nào cũng đã thấy .

Xoát...

Đàn Thành rút kiếm ra: "Trước khi chủ tử nhà ta tỉnh lại, ai cũng không được phép quấy rầy."

Thấy Đàn Thành rút kiếm ra, những vệ binh khác cũng đồng thời rút kiếm, lúc này cửa phòng mở ra, một thanh âm thanh nhã truyền ra: "Ầm ỉ như vậy, ta có thể không tỉnh sao?"

Thiên Nguyệt Triệt bước ra khỏi phòng, một thân bạch y, phong độ nhanh nhẹn, gương mặt như quan ngọc có chút tái nhợt, mục mâu kim sắc không gợn sóng sợ hãi nhìn mọi người.

"Chủ tử." Nhìn thấy Thiên Nguyệt Triệt, Đàn cùng Đàn Thành đồng thời hành lễ, hơn nữa thối lui sang hai bên người hãn.

Thành vệ trưởng gặp qua vô số mỹ nhân, nhưng chưa từng thấy qua ai giống như Thiên Nguyệt Triệt: "Người là chủ tử của bọn hãn?"

"Ngu xuân, người không biết rõ còn cố hỏi?" Đàn cười lạnh hỏi ngược lại.

Thiên Nguyệt Triệt cũng không ngăn cản, mặc kệ Đàn hồ nháo.

Thành vệ trưởng không vui nhú mày, liếc Đàn một cái, sau đó lấy ra một bức họa: "Người này đêm qua đã chết, có người chứng kiến hẳn có xích mích với người ở hội chùa, các người bị nghi ngờ là tội phạm giết người."

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9: Nhà Tù

Bây giờ là tình huống nào, cả đời Đàn cũng không ngờ nàng cũng có ngày hôm nay.

Nhìn bốn phía phòng giam trống rỗng, Đàn hoàn toàn sụp đổ.

"A... ." Rốt cục Đàn nhận không được hét lên.

"Tiểu cô nương, người tiết kiệm thêm chút sức đi." Một người bị giam giữ trong phòng giam đối diện mở miệng: "Vào nơi này cũng đừng nghĩ có thể ra ngoài, nơi này là phòng giam dành cho người bị tình nghi, coi như tốt một chút, còn có phòng giam trọng phạm, bên kia mới là địa ngục trần gian."

"Ách?" Đàn sững sờ nhìn khuôn mặt hiền lành phía bên kia, lão giả có phần khỏe mạnh, ánh mắt nhìn nhìn Thiên Nguyệt Triệt, thấy Thiên Nguyệt Triệt gật đầu liền hỏi thăm: "Đại thúc, tại sao người lại phải vào nơi này?"

Lão giả do dự trong chốc lát nói: "Thật ra nơi này không tồi đâu, có ăn, có ngủ, cũng không cần quan tâm những thứ người đáng ghê tởm kia."

Lão giả không có ý trả lời vấn đề, khiến Đàn không thể tiếp tục thăm dò, Đàn xoay người ủy khuất nhìn Thiên Nguyệt Triệt: "Chủ tử, lúc này mà trở về chúng ta thật sự rất nổi danh, tại sao ngài không giải thích, còn dứt khoát làm như vậy."

Nhớ tới vừa rồi thành vệ trưởng kiêu ngạo kia chỉ vì nghi ngờ mà muốn bắt bọn họ, chủ tử cư nhiên không hề có một chút phản kháng, thật sự

không giống như bình thường a.

"Ân?" Đối mặt với nghi vấn của Đàn, Thiên Nguyệt Triệt nâng cằm lên, trầm mặc một hồi: "Ta nói có lẽ các người sẽ không tin tưởng." Bộ dáng có chút khó xử, khiến Đàn và Đàn Thành bắt đầu tò mò.

"Không sao, chủ tử, ngài cứ nói." Đàn phát huy tính tò mò vĩ đại.

"Cái kia... ." Thiên Nguyệt Triệt tỏ vẻ rất có lỗi nhìn Đàn: "Ta muốn xem phòng giam có cái dạng gì, cho nên... ."

"Cho nên... ." Đàn bỗng nhiên tăng thêm thanh âm, chủ tử, ngài sống quá thoải mái sao? Cứ nhiên lại làm như vậy: "Chủ tử, ngài thật là quá đáng."

"Sinh khí?" Thiên Nguyệt Triệt buồn cười nhìn Đàn.

"Không sinh khí... Mới là lạ." Kỳ thực cũng không thể nói là sinh khí, cùng chủ tử chung một chỗ vô luận là làm chuyện gì cũng đặc biệt có động lực.

"Nhìn tiểu tử thượng đình (trán) đầy đặn, ngay ngắn, nhất định là người phi thường cơ trí, người làm đại sự a." Lão giả có chút nhàm chán, lại nhìn sang phía Thiên Nguyệt Triệt, rảnh rỗi hàn huyên.

Nga?

Thiên Nguyệt Triệt đối mặt với lão giả: "Nhân lực của đại thúc khiến ta bội phục."

"Ha ha, tiểu tử nói chuyện thật thú vị." Lão giả vuốt chòm râu, vẻ mặt thưởng thức.

"Chủ tử." Đàn thấy mình bị lừa đi, có chút bất mãn kháng nghị.

Thiên Nguyệt Triệt cười không nói, vừa rồi hắn đã suy nghĩ cẩn thận mọi việc một lần, dường như mọi chuyện đều do người khác đứng sau bố trí.

Tiểu thâu kia vừa trộm ngũ hành thú, kết quả ngày thứ hai phơi thây đầu đường, hiển nhiên mọi người sẽ hoài nghi đến hắn, mặc dù chỉ là hoài nghi, không cách nào định tội, nhưng là...

Nếu như chỉ là hoài nghi không cách nào định tội, như vậy có lẽ mục đích cuối cùng cũng không phải là nhằm vào hắn, nếu không phải là nhằm vào hắn, thì tại sao tiểu thâu kia lại phải chết?

Không thể nghi ngờ là muốn hắn chậm trễ thời gian, cho nên...

Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên bình tĩnh, kéo dài thời gian, mục đích của đối phương chính là muốn làm hắn chậm trễ, nhưng kéo dài thời gian thì đối phương được lợi gì?

Có lẽ, không đúng.

Kéo dài thời gian là muốn hắn lui lại hành trình vài ngày, là lùi lại thời gian thực hiện mục đích, ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt lảng lảng, mục đích lần này của hắn là Lạc thành, đối phương muốn hắn chậm trễ thời gian tới Lạc thành, chỉ có một cách giải thích, đó chính là Lạc thành đã xảy ra chuyện, nói chính xác là Liệt La Đặc đã xảy ra chuyện ở Lạc thành.

Nếu Liệt La Đặc xảy ra chuyện, như vậy thư tín lúc trước là giả, mọi chuyện đều có liên quan tới nhau, Thiên Nguyệt Triệt đã hiểu rõ. Từ lúc bắt đầu đối phương đã biết mối quan hệ giữa Liệt La Đặc và hắn, cũng biết nếu như Liệt La Đặc chậm chạp không về hắn nhất định sẽ hoài nghi, cho nên mới muốn Liệt La Đặc viết thư tín đó.

Nhưng đối phương không biết nếu như chậm trễ mấy ngày, hắn căn bản sẽ không để ý, ngược lại thư tín đó càng khiến hắn sinh hoài nghi, do đó đã đối phương quấy nhiễu hành trình của hắn.

Nhưng đối phương không biết rằng nếu như tiểu thủ kia không chết, hẳn cũng tính ở lại nơi này mấy ngày, chờ người bị thương tỉnh rồi tính tiếp.

Cho nên cử động của những kẻ kia hiển nhiên là đã thảo kinh xà.

Phòng giam đối với người bình thường mà nói thật là kinh khủng, nhưng đối với người như hắn mà nói, quả thật là nơi làm việc thuận lợi nhất, nếu đối phương biết mối quan hệ giữa hắn và Liệt La Đặc, như vậy đối phương cũng hiểu rõ hắn, đã tra chuyện của hắn vô cùng rõ ràng.

Nếu nói như vậy, đối phương cũng biết phòng giam này căn bản không giam giữ được hắn.

Hơn nữa dựa vào thân phận lục hoàng tử của Mạn La đế quốc, có phòng giam nào dám giữ hắn?

Cho nên chỉ có hai phương án: thứ nhất, người nơi này không biết thân phận của hắn, hoàn toàn là làm việc công; thứ hai, người nơi này biết thân phận của hắn, hơn nữa hợp tác với đối phương.

Nếu là phương án thứ hai, như vậy còn có cách giải thích khác, đó là trong phòng giam này có người giám thị nhất cử nhất động của hắn.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn khắp bốn phía, khóe miệng câu khởi nụ cười tà ác, mặc dù hắn thích chơi trò chơi, nhưng không thích bị người khác dùng làm quân cờ, có lá gan đối phó hắn, sẽ phải trả giá rất nhiều.

Mà sự trả giá đó không phải kẻ nào cũng chịu được.

Đàn rút cổ lại, lặng lẽ lui về phía sau mấy bước, nụ cười tà mị như vậy của chủ tử, đã thật lâu không thấy được, lúc này bề hạ lại không ở đây, nếu như chủ tử hành động, không ai có thể ngăn cản.

Cảm giác được động tác của Đàn, Thiên Nguyệt Triệt quay đầu lại nhìn nàng, cười nói: "Cách xa như vậy làm gì, giận, ủy khuất?"

Biết Thiên Nguyệt Triệt cố ý giễu cợt nàng, Đàn cũng không dám giận, ngược lại nở nụ cười nói: "Sao có thể, làm thuộc hạ nên phối hợp với trò chơi của chủ tử, cho dù rơi vào nước sôi lửa bỏng cũng không một câu oán hận."

Ông trời a, ngàn vạn lần không nên nghe nàng nói a, nếu quả thật rơi vào nước sôi lửa bỏng, cũng đợi nàng sau trăm tuổi a.

"Người a... ." Thiên Nguyệt Triệt nhìn bộ dáng sầu mi khổ kiếm (mặt mày ủ ê) của Đàn, lắc đầu, tùy ý tìm một chỗ rộng rãi ngồi xuống.

Đàn Thành thấy thế vội vàng cởi áo khoác của mình, tính toán trải trên mặt đất, lại bị Thiên Nguyệt Triệt cự tuyệt: "Ta không yếu ớt như vậy."

Cỏ cũng êm, mùi cũng không quá khó ngửi, mặc dù toàn bộ phòng giam trống rỗng, nhưng cũng có tam tam lưỡng lưỡng (tốp năm tốp ba) người.

Đối phương cũng không quá ngu ngốc, đem ba người bọn hắn giam chung một chỗ, nếu có phiền toái cũng dễ dàng giải quyết.

Thành quản phủ

Ăn mặc đơn giản, nhưng không mất đi vẻ cao quý, nam nhân đứng ở trong đình viện, tay cầm đóa hoa tinh tế quan sát.

"Thành quản đại nhân." Đến trình diện là thành vệ trưởng vừa mới bắt Thiên Nguyệt Triệt.

Quan viên trong thành đều phân chia lớn nhỏ, nhỏ nhất là thành vệ binh, tiếp theo là thành tiểu đội trưởng cũng chính là thành vệ trưởng, kế tiếp là

thành quản, cuối cùng là thành chủ.

Bình thường chuyện trong thành chuyện đều do thành quản quản lý, chỉ có khi thành quản xử lý không được hoặc không dám làm chủ, mới xin chỉ thị của thành chủ đại nhân.

"Chuyện thế nào?" Thành quản ngồi bên cạnh hồ, ngắt từng cánh hoa, đem nó tán ở trong nước.

"Đã bắt được tội phạm tình nghi." Thành vệ trưởng báo cáo.

"Nga?" Thành quản dừng lại động tác: "Bọn họ không phản kháng?"

"Vâng, đúng là không có."

"Thật kì quái." Thành quản lại tiếp tục ngắt cánh hoa, căn cứ vào đầu mỗi đối phương cung cấp, Thiên Nguyệt Triệt là người luôn làm theo ý mình, sao lại tình nguyện bị bắt, chuyện khác hẳn dự tính.

Nếu Thiên Nguyệt Triệt quả thật giống như đối phương nói, đường hoàng lại càn rỡ, chuyện có lẽ dễ làm một chút, ít nhất hai phe có thể đánh nhau, tội sẽ càng nặng hơn, mà không phải chỉ bắt người vì hoài nghi.

"Thành quản đại nhân cảm thấy có vấn đề gì sao?" Thành vệ trưởng nghi ngờ, không giải thích được nhìn thành quản.

Thành quản nhìn thành vệ trưởng vài lần, khoát tay để hắn lui đi, nhìn những cánh hoa còn lại trong tay, sau đó sững sờ ném hoa vào hồ.

Nặc Kiệt ngồi bên giường thật lâu, cảm thấy kỳ lạ là sao người này vẫn chưa tỉnh lại, lúc này hắn đi cũng không được, không đi cũng không được, tiểu điện hạ đã phân phó, nhất định phải chăm sóc người này thật tốt.

Nhưng bộ hạ lại đã phân phó hắn chăm sóc tiểu điện hạ, phải làm sao bây giờ?

Là lệnh của bộ hạ quan trọng hay lệnh của tiểu điện hạ quan trọng hơn, đầu của đại tổng quản Nặc Kiệt bắt đầu tiến vào giai đoạn khổ não.

Thùng thùng... Thùng thùng...

Cửa phòng truyền đến tiếng gõ, Nặc Kiệt hoàn hồn, kỳ quái, lúc này người nào sẽ đến gõ cửa, hắn đã phân phó thị giả của khách điểm, không có mệnh lệnh của hắn không cho phép tới gõ cửa, như vậy lúc này?

Nặc Kiệt nhất thời khẩn trương, chẳng lẽ là cừu nhân của cái người nửa chết nửa sống này?

Xong đời , tiểu điện hạ đã phân phó, nếu như chuyện đơn giản như vậy hắn cũng làm không được, nhất định sẽ bị tiểu điện hạ chán ghét .

"Nặc Kiệt... Nặc Kiệt..." Người gõ cửa thấy Nặc Kiệt không chịu mở cửa, đành lên tiếng gọi: "Nặc Kiệt, người mau tới mở cửa, nếu không ta xô cửa vào nha."

Thanh âm này? Thủ Điện Đồng?

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10: Lạc Thành

Nặc Kiệt kéo một cánh cửa ra tạo khe hở, nhìn thấy một thân hắc sắc còn mang theo mũ sa, nhưng gầy gò như củi.

"Người... Người là Thủ Điện Đồng?" Không thể nào, đây là cái gì, đầu lâu cũng bắt đầu chạy theo mô đen sao?

"Hắc hắc, trang phục của ta có phải rất bí ẩn hay không, nhanh để ta vào, ban ngày, ta sợ bị người bắt gặp, mới che dấu như vậy." Thấy Nặc Kiệt mở cửa, Thủ Điện Đồng nghênh ngang đi vào.

Như vậy càng khiến người khác chú ý hơn. Nặc Kiệt nói thầm trong lòng: "Không phải người ở cùng một chỗ với điện hạ sao? Sao lại chạy sang chỗ ta, là tiểu điện hạ phân phó gì sao?"

Cho dù có, cũng không nên để Thủ Điện Đồng tới đưa tin a, phải biết rằng nếu như để Thủ Điện Đồng đi trên đường cái, sẽ hù chết không ít người.

Chẳng lẽ tiểu điện hạ xảy ra việc ngoài ý muốn ?

Nghĩ đến điều này, Nặc Kiệt cảm giác toàn thân lạnh lẽo.

"Đúng, tiểu đệ đệ xảy ra chuyện ngoài ý muốn ." Thủ Điện Đồng nói ra càng kích thích trái tim yếu ớt của Nặc Kiệt.

Phanh...

Nặc Kịch không thể tin được nhìn Thủ Điện Đồng: "Vừa rồi người có nghe thấy thanh âm gì không?" Hai mắt đọng nước, tựa như nếu Thủ Điện Đồng nói không có Nặc Kịch sẽ liều mạng với nàng.

Nhưng Thủ Điện Đồng trời sinh không thèm xem sắc mặt người khác a: "Không có a, một chút thanh âm cũng không có, Nặc Kịch, người nghe thấy thanh âm gì, nhanh nói cho ta biết, từ nơi nào phát ra?"

Nặc Kịch dùng ngón tay chỉ trái tim của mình: "Chẳng lẽ người không nghe tiếng tim ta vỡ sao?"

Ách?

"Không có." Thủ Điện Đồng thành thật gật đầu: "Sao tim của người lại vỡ, nếu như tim vỡ, không phải sẽ biến thành quỷ giống như ta sao? Chẳng lẽ bây giờ Nặc Kịch biến thành quỷ? Thật tốt."

Thủ Điện Đồng nhảy đến trước mặt Nặc Kịch, hướng phía Nặc Kịch vươn tay: "Sau này chúng ta sẽ là đồng loại."

"Đi đi đi, ai là đồng loại với người, ta còn chưa có chết đâu." Nặc Kịch gạt tay Thủ Điện Đồng, cùng nàng duy trì một khoảng cách.

"Người nói tim người vỡ nát mà?" Thủ Điện Đồng không cách nào hiểu, tim vỡ chẳng lẽ còn có thể sống được sao?

Nghe được lời của nàng, Nặc Kịch ghen đen mặt: "Đó là hình dung, khoa trương, ai bảo người nói tiểu điện hạ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, a... Đúng rồi, tiểu điện hạ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, rồi cuộc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn a."

Cái này xong, nếu như tiểu điện hạ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bộ hạ nhất định sẽ thật sự giết hẳn, xong.

"Cũng không phải là cái gì ngoài ý muốn , tiểu đệ đệ bị nhốt vào đại lao." Thủ Điện Đồng ngồi vào ghế, quơ hai cái chân khô, không rõ vì sao mặt Nặc Kiệt khó nhìn như vậy.

"Cái gì? Nhốt vào đại lao?" Nặc Kiệt mắt tròn, há hốc miệng hô to: "Phản, là tên hồn trưởng nào không có mắt cư nhiên dám đem tiểu điện hạ nhốt vào đại lao, trời ạ, bệ hạ a, nô tài thật xin lỗi ngài, nô tài để cho tiểu tổ tông bị giam vào đại lao, Thủ Điện Đồng. đi, chúng ta đi cứu tiểu điện hạ."

Tên hồn trưởng không có mắt cư niên dám giam tiểu điện hạ, thật là phản, phản, không được, hẳn phải đi điều động quân đội phụ cận bao vây toàn bộ nơi này.

Tiểu điện hạ, người cần phải chống đỡ a, chờ nô tài tới cứu ngài.

"Cứu? Không cần a, tiểu đệ đệ nói đến thời khắc mấu chốt chính hẳn sẽ ra ngoài, nhưng Nặc Kiệt, thời khắc mấu chốt là cái gì a?" Thủ Điện Đồng ngẩng đầu lâu lên hỏi.

Thời khắc mấu chốt?

Nặc Kiệt hiểu rõ, nhưng mà giải thích cái gì là thời khắc mấu chốt với con quỷ ngu ngốc Thủ Điện Đồng này, không phải mình càng thêm ngu ngốc sao?

Nhắc tới, ho khan mấy tiếng, Nặc Kiệt hỏi tiếp: "Tại sao tiểu điện hạ bị nhốt vào trong lao? Hẳn có nói gì không?"

"Đương nhiên là có a, Nặc Kiệt, người thực ngốc, nếu như tiểu đệ đệ không nói cái gì, ta tới tìm người làm gì a." Thủ Điện Đồng lắc lắc: "Khó trách tiểu đệ đệ nói, việc ta làm tương đối có thể tin." Con quỷ dương dương đắc ý chỉ tay, bắt đầu kiêu ngạo lên.

Cũng may Nặc Kiệt là "Người thành thật", loại chuyện này sẽ không so đo với nàng: "Vậy thỉnh người thông minh nói cho tại hạ biết, tại sao tiểu điện hạ bị nhốt vào trong lao?"

"Cái này ta cũng không biết, bất quá tiểu đệ đệ có bảo ta nói lại, người phải ở đây chiếu cố người bị đứt tay kia thật tốt, những chuyện khác không cần người nhúng tay, nhớ kỹ nga, người chỉ cần suốt ngày coi chừng người đứt tay kia là được rồi." Thủ Điện Đồng phòng ngừa việc Nặc Kiệt nghe không rõ, còn cố ý cường điệu một tiếng.

Trong phòng giam, cơm ăn còn tốt hơn sự tưởng tượng của Thiên Nguyệt Triệt rất nhiều, nhưng đối với người luôn kén ăn nghiêm trọng như Thiên Nguyệt Triệt vẫn khó có thể nuốt xuống.

"Tiểu tử, vừa nhìn người là biết thiếu gia nhà có tiền, nơi này cơm rau dưa hân là người ăn không quen?" Lão giả kia ngẫu nhiên tám chuyện.

"Đại thúc nói không sai, cơm này rất khó khăn đối với khẩu vị của ta." Thiên Nguyệt Triệt cũng lười cầm đũa, không thèm nhìn những món ăn này.

Mà Đàn cùng Đàn Thành vẫn ăn từng miếng từng miếng, bọn họ khác với chủ tử, lúc nào bọn họ cũng phải giữ vững thể lực để ngừa tình huống bất ngờ có thể bảo vệ chủ tử thật tốt.

Lạc thành

Nam tử thân hình cao lớn bị trói tay chân thành hình chữ đại vào huyền thiết, bất kể là trên tay hay là trên chân cũng tăng thêm một khóa sắt cực nặng.

Nam tử âm thầm dùng nội lực, nhưng không dùng được, trên người căn bản không còn bất kỳ nội lực gì, cho dù bây giờ không phải là huyền thiết mà là cọc gỗ bình thường chỉ sợ hấn cũng không thể đánh gãy.

Trên người nam tử là từng vết từng vết roi da, hơn nữa nơi nơi đều là vết sẹo, kết vảy một đạo lại một đạo.

Bốn phía nam tử đều là nước đen, cho dù cắt nát huyền thiết chỉ sợ cũng khó có thể chạy trốn.

Phanh...

Cửa bị đẩy ra, tiếng vang nặng nề quanh quẩn trong phong kín, cảm y nam tử đi vào mang theo vẻ mặt cười nhạt nhìn nam nhân chật vật không chịu nổi.

"Thế nào, người vẫn còn kiêu ngạo muốn dùng võ công để thoát ra sao?" Nét mặt nam tử cực kỳ khinh thường: "Đó là đương nhiên, bốn phía nơi này là kim hệ ma pháp tương khắc với mộc hệ ma pháp, đã lĩnh giáo sự lợi hại của người, người cho rằng ta không có sự chuẩn bị sao?"

"Súc sinh." Liệt La Đặc tức giận nhìn nam tử: "Người heo chó cũng không bằng."

"Súc sinh? Ha ha... ." Nam tử phá lên cười: " Người đi ra ngoài mấy năm, ngay cả công lực mắng chửi người cũng tăng tiến sao? Không phải người rất thích mắng sao? Sao a, mắng cho ta nghe nữa a, ha ha... ."

Hai tay bị trói chặt tạo thành năm đấm, mặt lộ ra biểu hiện muốn giết người, hận không thể đem người trước mắt thiên đao vạn quả.

"Không phản đối, người thật là một tiện nhân, ngay cả bản lãnh mắng chửi người cũng không có, thế nào, sợ lão đầu trách người, yên tâm, bây giờ lão đầu không có bản lãnh tới trách người , lão đầu... ." Nam tử dừng lại

một chút, nhìn tia sáng hiện lên trong mắt Liệt La Đặc, nam tử càng thêm đắc ý lên: "Ta mạn phép không nói cho người, người đoán xem lão đầu đã chết, hay còn sống."

"Hồi Giác Khinh Liệt, hắc là gia gia của người, là ông nội người." Lồng ngực Liệt La Đặc phập phồng, do đó động vết thương, khiến sắc mặt của hắc càng thêm trắng bệch.

"Người câm miệng, gia gia, hắc xứng sao? Hắc xứng làm gia gia ta sao? Rõ ràng ta mới là trưởng tôn của Hồi Giác thế gia, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì hắc đem Hồi Giác thế gia giao cho người, dựa vào cái gì hắc đem bí kíp của Hồi Giác gia nói cho người biết, cũng không nói cho ta biết." Nam tử điên cuồng quát to.

"Bởi vì gia gia nói người không thích hợp làm đầu bếp, làm món ăn phải chú trọng tâm trạng, trong quá trình làm phải tâm vô tạp niệm, mà tà niệm của người quá nhiều, không thể nào phát huy hết độ tinh thuần của món ăn, nhị đệ, cho dù người thanh tĩnh, đem bí kíp gia truyền truyền thụ cho người, người cũng không cách nào lĩnh hội." Liệt La Đặc đau lòng nói, không biết từ bao giờ khoảng cách giữa huynh đệ bọn họ đã trở nên xa như vậy, tiểu nam hài từng đi theo phía sau gọi hắc là ca ca cũng đã thay đổi.

"Người thói lảm, tà niệm, ha ha... Tà niệm trong lòng ta quá nhiều, lấy cớ, toàn bộ đều là lấy cớ, nói gì mà làm thức ăn ngon phải tâm vô tạp niệm, muốn độc chiếm danh xưng thực thần, mười năm trước tranh tài thực thần ta đã bại bởi người, tại sao người còn trở lại, tại sao? Người là dã chủng, tại sao mọi người lại hướng về người, người là dã chủng a, người không là cái gì, người dựa vào cái gì mà được truyền thụ bí kíp... Mười năm, ta đợi mười năm, tại sao người còn trở lại, tại sao?" Hồi Giác Khinh Liệt ngáp đầy cừu hận nhìn Liệt La Đặc: "Người biết không? Mười năm, ta đợi mười năm a, tại sao còn phải sống dưới bóng ma của người."

Liệt La Đặc nhìn Hồi Giác Khinh Liệt, không thể tin được trong lòng của hắn lại mang theo loại ý nghĩ như vậy, lòng tràn đầy thất vọng không biết biểu đạt tâm trạng lúc này thế nào: "Người thay đổi, trước kia người không phải như thế, trước kia người tâm địa thiện lương, sẽ không vì mục đích mà không từ thủ đoạn."

"Không, người sai rồi, ta vẫn luôn như vậy, là người quá ngu ngốc mới nghĩ ta thực sự tốt với người, mười năm trước, mười năm trước ta đã muốn người chết, nhưng ta nhìn xuống, người nói người phải rời khỏi Hồi Giác thế gia, cho nên ta mới từ bỏ ý định giết người, nhưng không ngờ qua mười năm, người cứ nhiên lại trở về, ha ha... Lại trở về." Từ lúc vừa mới bắt đầu y cố ý đến gần Liệt La Đặc, cố ý đối tốt với hắn, cố ý bị hắn chê cười.

"Chỉ vì bí kíp thực thần, mà người hận ta, hận ta không chết đi... ." Đã từng là huynh đệ tốt như vậy, đã từng cùng nhau lớn lên, cùng nhau chung lý tưởng phấn đấu, nguyên lai đều là giấc mộng, vĩnh viễn không thành thực hiện, thật đáng buồn chính là người mộng cũng chỉ có một mình hắn.

Tự cho là thông minh, lại không thông minh, cho nên mới bị y cười nhạo.

"Cái gì gọi là vì bí kíp thực thần, người biết ta mất bao nhiêu tâm huyết sao? Thứ người chẳng thèm ngó tới, ta phải hao hết thầy, người khinh thường nó là càng thêm châm chọc ta, người khinh thường nó là càng thêm coi thường ta, bất quá, hết thầy cũng không sao cả, cuộc so tài thực thần lần này, ta sẽ thắng, người mở to mắt mà nhìn cho rõ."

"Người sẽ hối hận ." Liệt La Đặc nhắm mắt lại, cuối cùng nhả ra bốn chữ này, tâm đã hoàn toàn nguội lạnh, người đột nhiên cảm giác được sự lãnh lẽo.

"Hối hận? Ha ha... Người còn trông cậy có người tới cứu người sao? Chỗ dựa sau lưng người, lực hoàng tử của Mạn La đế quốc sao? Đừng hy vọng ,

hắn cũng tự thân khó bảo toàn, sao còn thời gian quan tâm người, bất quá ta phải bồi phục người, người cư nhiên có thể cấu kết với lục hoàng tử được sủng ái nhất Mạn La đế quốc, bản lãnh của người cũng không nhỏ a."

"Người... Người làm gì chủ tử?" Nghe được chuyện về Thiên Nguyệt Triệt, hai mắt đang nhắm lại của Liệt La Đặc đột nhiên mở ra, như lợi kiếm sắc bén nhìn hắn.

"Thế nào? Có thể thế nào? Hắn vừa nhìn thấy thư của người thì lập tức chạy tới Lạc thành, chẳng qua là hắn không ngờ người muốn hắn chết lại nhiều như vậy, ta chỉ động não một chút, nói không chừng chủ tử của người đã chết ở trên đường rồi." Hồi Giác Khinh Liệt đặc ý nhìn Liệt La Đặc, có thể thấy mặt Liệt La Đặc biến sắc, đối với hắn mà nói là chuyện khoái trá đến cỡ nào.

Nhưng lúc này hắn đành thất vọng, Liệt La Đặc cũng không lộ ra nét mặt hắn chờ đợi.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 11: Phòng Nhỏ

Ha ha...

Đột nhiên Liệt La Đặc mở nụ cười sáng lãng, nghe tiếng cười của hắc trung khí mườì phần, một chút cũng không có bộ dáng bị thương.

"Người cười cái gì? Là tuyệt vọng chỉ có thể dùng cười để che dấu sao?" Hồi Giác • Khinh Liệt vì Liệt La Đặc đột nhiên phát ra tiếng cười mà cảm thấy kinh ngạc, sau đó tìm một lý do thích hợp giải thích cho chính mình.

"Thế nào, chẳng lẽ ngay cả cười ta cũng bị cấm sao?" Liệt La Đặc lại khôi phục nét mặt như cũ, chuyện mới vừa rồi phảng phất như chưa từng có, nhưng sự bi thương trong mắt của hắc khiến đối phương xem không hiểu.

"Người muốn cười thì cứ cười, dù sao thời gian cười của người cũng không nhiều, tuy huynh đệ chúng ta tranh chấp, ta chưa đến mức tước đoạt đi quyền lợi tự do cười của người." Hồi Giác • Khinh Liệt nói xong xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng của hắc dần dần biến mất ở trước mắt, rốt cục Liệt La Đặc nhin không được mà than thở, nếu như chuyện này không liên quan đến chủ tử, hết thảy tựa hồ còn có đường sống, nhưng bây giờ đã chậm.

Hồi Giác • Khinh Liệt động tới tiểu điện hạ tôn quý nhất của Mạn La đế quốc a, đừng nói chủ tử sẽ không bỏ qua hắc, người nam nhân kia cũng tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào động vào chủ tử.

Sống chung tám năm, có một số việc mặc dù không cần nói rõ, nhưng quan hệ giữa chủ tử cùng người nam nhân kia bọn họ cũng rõ ràng, là tình cảm như thế nào mới có thể vượt qua huyết thống, vượt qua cấm kỵ, vượt qua luân thường.

Mà phần tình cảm này người bình thường sao có thể thừa nhận ra miệng, nhưng bọn họ có thể, mắt thấy hết thấy bọn họ đều có thể.

"Chủ tử, đã đến buổi tối, tại sao bọn họ còn chưa thả chúng ta, rốt cuộc bọn họ đang giở trò quỷ gì?" Đàn một cước đá vào chiếu, chẳng lẽ phải ở nơi lạnh lẽo này qua đêm sao?

"Nếu bọn họ không muốn thả chúng ta, chúng ta trực tiếp đi là được." Thiên Nguyệt Triệt mỉm cười mở miệng, có lẽ địch nhân đang hy vọng bọn họ vượt ngục.

"Thật sao?" Nghe Thiên Nguyệt Triệt nói, Đàn hai mắt tỏa sáng: "Chủ tử chuẩn bị hành động sao?"

"Đương nhiên người cũng có thể ở lại chỗ này." Thiên Nguyệt Triệt hai tay đề khí vận công, để cho toàn bộ năng lực của thủy linh tử tập trung ở trên tay, vách tường vôi từ từ dung nhập một lượng dưỡng khí lớn, dưỡng khí hòa tan đất đai, một mảnh tường kia không tiếng động thiếu đi một nửa.

Từ tường bên trong xuyên ra, phía ngoài là một rừng cây, tới lúc đến sát mới biết rừng cây ở khá xa, nhìn từ cửa trước cùng cửa sau khác biệt rất lớn.

"Chủ tử, làm sao bây giờ?" Đàn đề cao cảnh giác quan sát bốn phía.

"Làm sao bây giờ? Đương nhiên là rời đi thôi." Thiên Nguyệt Triệt cũng không khẩn trương giống như bọn họ, ngược lại vẻ mặt tỏ ra rất đơn giản.

"Đi? Chủ tử, đối phương sẽ không để chúng ta rời đi dễ dàng như vậy?" Đàn không giải thích được nhìn Thiên Nguyệt Triệt, nếu đối phương hao hết tâm tư bắt bọn họ, há có thể dễ dàng thả bọn họ đi như vậy.

Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi nhìn Đàn, quả nhiên như hắc dự đoán, Đàn cũng không sợ ý như vẻ bên ngoài: "Nếu đối phương không để chúng ta đi dễ dàng, chúng ta cần gì hao hết tâm tư nghĩ nhiều như vậy, lúc cần thiết tự nhiên đối phương sẽ xuất hiện, bây giờ cái chúng ta phải làm là vừa đi vừa đợi đối phương."

Không biết lai lịch đối phương, hiển nhiên là lấy tĩnh chế động.

"Nhưng ngựa của chúng ta vẫn ở khách điểm, nếu như trở về lấy, sợ rằng sẽ náo loạn." Đàn có chút bận tâm.

"Không sai, hơn nữa một khi gây náo loạn, thời gian tới Lạc thành sẽ bị lùi lại, bây giờ nhất định chúng ta phải tăng tốc đi Lạc thành." Hắc lo lắng nhất là tình huống của Liệt La Đặc, chuyện có nặng nhẹ, chuyện nơi này tạm thời để xuống, về phần nam nhân bị thương kia, có Nặc Kiệt hắc cũng yên tâm.

Mặc dù Thủ Điện Đồng sẽ gây phiền toái, nhưng theo bên cạnh Nặc Kiệt, ít nhất cũng hữu dụng.

Nghĩ tới đây khóe miệng Thiên Nguyệt Triệt từ từ mở rộng, nếu đối phương có kiên nhẫn vậy thì cùng hắc đến Lạc thành a.

"Đi, chúng ta rời đi dọc theo đường nhỏ."

"Vâng."

Đi đến được rừng cây cũng không nhanh như vậy, ba người một bên cẩn thận dò đường, vừa quan sát chung quanh, đi hai canh giờ, gần mười giờ đêm, bọn họ thấy một phòng nhỏ sáng đèn trong rừng trúc.

"Chủ tử, bên kia có phòng ốc, có muốn qua bên kia nghỉ ngơi một lát không?" Đàn nói.

Phòng ốc?

Thiên Nguyệt Triệt nhún vai: "Mọi người cũng mệt mỏi, vậy thì đi vào trong đó xem có người hay không?"

Đi tới phòng nhỏ, Đàn tiến lên gõ cửa, nhưng kỳ lạ là hồi lâu cũng không có người ra mở cửa: "Chủ tử, tựa hồ không có ai?"

"Có lẽ là có người muốn cùng chúng ta đốt đuốc soi dạ đàm." Thiên Nguyệt Triệt tiến lên một bước đẩy cửa gỗ, nhưng lúc đẩy cửa Thiên Nguyệt Triệt dừng tay lại một chút, ngón tay đưa lên mũi ngửi ngửi.

"Chủ tử, sao vậy?" Đàn cùng Đàn Thành hai mặt nhìn nhau, không hiểu động tác của Thiên Nguyệt Triệt.

"Không có gì." Thiên Nguyệt Triệt cười nhạt: "Bọn ta vào thôi."

Bên trong phòng nhỏ bố trí rất đơn giản, trừ giường và bàn, cơ hồ không còn cái gì, trên bàn bày đặt đơn giản, bánh bao, cơm cùng một chút thức ăn, cũng rất ngon miệng .

Những thức ăn kia còn bốc hơi nóng, xem ra vừa mới nấu chín.

Bọn họ mới đi vào phòng nhỏ, cửa mới đóng lại truyền đến thanh âm mở cửa.

"Người... Các người là ai?" Mở cửa đi vào là một lão nhân gia tóc trắng, lưng hơi khom lại, thấy trong phòng có người, núp ở cạnh cửa, vẻ mặt hoảng sợ nhìn bọn hắn.

"Lão nhân gia không cần sợ, chúng ta đi du ngoạn, đi vào cánh rừng này, chẳng qua là sắc trời quá tối nhìn không rõ đường, cho nên tới đây quấy rầy

một đêm, sáng mai trời vừa sáng liền rời đi." Thiên Nguyệt Triệt tiến lên đỡ lấy tay của lão nhân, lễ phép nói.

Lão nhân tựa hồ nghe vào lời của hắn, không run rẩy nữa, nhưng vẫn có chút băn khoăn: "Các người... Các người thật không phải là người xấu?"

Người xấu?

Vì cách dùng từ của lão nhân mà cảm thấy có chút buồn cười, nhưng Thiên Nguyệt Triệt vẫn lễ phép như cũ: "Bọn ta không phải là người xấu, cho nên lão nhân gia không cần phải lo lắng."

"Ân... Nha... ." Lão nhân gật đầu, tự tiện vào gian phòng, sau đó lại lấy ra một chút thức ăn cùng bánh bao: "Vậy các người đã đói bụng sao? Có muốn ăn một chút hay không?"

Nghe được ăn, Đàn quả thật có chút đói bụng, lập tức gật đầu: "Cám ơn lão nhân gia, đúng rồi, lão nhân gia một mình ở nơi hẻo lánh như vậy sao? Buổi tối người không sợ a? Cuộc sống hàng ngày có phải không tốt hay không?"

Lão nhân gia tựa hồ đã sớm dự liệu Đàn sẽ hỏi như thế, vẻ mặt bình thản nói: "Người đã già, không khí trong rừng trong lành, mà bên này rất yên tĩnh, ta cùng người nhà ở với nhau, nhưng sáng nay người nhà đi vào trong thành bán đồ đổi lấy chút tiền, đến lúc này còn chưa trở về, ta vừa đi ra ngoài nhìn, nhưng không thấy người, trở lại liền thấy mấy người các người."

"Thật xấu hổ, quấy rầy lão nhân gia."

"Tiểu tử có lễ phép như vậy, đừng nói đến chuyện quấy rầy hay không, đi ra bên ngoài luôn có những lúc gặp khó khăn, đến, bánh bao này, bánh bao còn nóng, ăn nhanh đi." Lão nhân gia nhiệt tình gọi, bới từng chén cơm, chia ra bưng đến trước mặt Thiên Nguyệt Triệt, Đàn và Đàn Thành.

Đàn cùng Đàn Thành bắt đầu ăn, nhưng Thiên Nguyệt Triệt liên tục cười híp mắt nhìn lão nhân gia, vẫn không nhúc nhích đũa.

"Sao tiểu tử không ăn, là ghét bỏ đồ ăn của ta sao?" Lão nhân gia bị Thiên Nguyệt Triệt nhìn có chút không vui, cả giận nói.

Thiên Nguyệt Triệt cũng không vì lời nói của lão nhân gia mà động đũa, hai mắt vẫn chăm chú nhìn hẳn: "Tay nghề của lão nhân gia nhất định rất tốt."

Ách?

Lão nhân gia nghe lời nói của Thiên Nguyệt Triệt, không giải thích được: "Lời này của người là có ý gì?"

"Lão nhân gia chớ giận, lão nhân gia đi sớm về trễ, lão nhân gia có thể chuẩn bị bánh bao thơm ngon như vậy, đây không phải là nói rõ tay nghề của lão nhân gia rất tốt sao? Bánh bao nóng hổi như vậy, hẳn là vừa mới ra lò." Thiên Nguyệt Triệt cười.

Lão nhân gia nghe Thiên Nguyệt Triệt nói, sắc mặt có chút khó coi, nhưng vẫn duy trì: "Tiểu tử thật là hảo nhân lực a, người đã già, vô dụng, chỉ có thể giúp đỡ người nhà nấu cơm làm món ăn, không giống các người người trẻ tuổi có thể đi khắp nơi học hỏi."

Nói tới chỗ này lão nhân gia không khỏi thở dài.

"Như vậy cũng đúng." Thiên Nguyệt Triệt cũng có chút đồng ý: "Bất quá thể lực lão nhân gia không tồi đâu." Nét mặt ý vị sâu xa, ánh mắt khiến người ta không đọc được suy nghĩ, nhưng bên môi vẫn nở nụ cười khiến người khác động tâm mấy phần.

"Ngà?" Lão nhân gia thực có chút kinh hãi, hẳn không rõ ý tứ Thiên Nguyệt Triệt.

"Chủ tử, từ đâu biết thể lực lão nhân gia không tệ?" Cũng là Đàn hỏi nghi vấn trong lòng, nàng thấy bộ dáng lão nhân gia rất kém, nào có khỏe mạnh.

"Người không biết." Thiên Nguyệt Triệt chậm rãi mà nói: "Người nhìn lão nhân gia mặc dù lưng khom, sắc mặt có chút khô vàng, tay chân nhìn qua cũng gầy trơ xương như củi, nhưng là... ."

Thiên Nguyệt Triệt nói một câu, sắc mặt lão nhân lại khó coi mấy phần, cho đến khi trắng xanh.

"Nhưng là cái gì?" Đàn rất có hứng thú nghe Thiên Nguyệt Triệt nói tiếp, ngay cả Đàn Thành cũng dừng động tác, hướng chi là người trong cuộc như lão nhân.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 12: Lão Nhân

"Nhưng là... ." Nụ cười bên môi Thiên Nguyệt Triệt càng sâu, nhìn ánh mắt khó hiểu của ba người chung quanh, Thiên Nguyệt Triệt tiếp tục nói: "Các người nhìn chân lão nhân gia."

Chân? Có ý gì?

Đàn cùng Đàn Thành song song đem tầm mắt dời về phía chân lão nhân gia, ngay cả lão nhân gia cũng nghi ngờ chân mình, chân của hắn cùng thể lực của hắn có quan hệ gì, nhưng lúc tầm mắt dời xuống nhìn chân mình, trong phút chốc cái gì cũng hiểu rõ.

"Người đã sớm phát hiện phải không?" Lão nhân vốn khom lưng nhất thời đứng thẳng, thanh âm thuần hậu không còn hữu khí vô lực, ánh mắt hữu thần cũng bắt đầu sắc bén.

Đây là tình huống gì?

Đàn cùng Đàn Thành không thể lý giải nổi.

"Chủ tử, đây là... ?" Trong thời gian ngắn Đàn không kịp phản ứng, thái độ của lão nhân biến hóa cũng quá nhanh đi.

"Đàn, người nhìn chân của hắn, giày cũng dính đầy bùn đất, từ đó có thể thấy được hắn đã đi rất nhiều lộ trình, hơn nữa bùn đất trên giày còn ướt, cũng có thể thấy được hắn vừa mới trở lại." Hai mắt Thiên Nguyệt Triệt nhìn chăm chăm lão nhân gia, nói từng câu.

"Kia có thể nói rõ cái gì?" Đàn vẫn không rõ, chủ tử nói chuyện không thể nói trực tiếp một chút sao?

"Đương nhiên đó là cái khác biệt, một người đang vội vàng trở lại, nếu như trên giày dính nhiều bùn đất, sao quần của hân có thể sạch như vậy, đại thúc, người nói đúng hay không?" Thiên Nguyệt Triệt lộ vẻ mỉm cười, có ý khác hỏi.

"Cho là người nói đúng, cũng không thể chứng minh cái gì, ta có thể đối y phục sau khi trở về." Lão nhân xem thường lời nói của Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt vẫn duy trì nụ cười như cũ: "Bởi vì sắc trời quá muộn, nên nhìn không rõ lắm quang cảnh trong phòng nhỏ, nhưng vừa rồi đẩy cửa vào ta phát hiện cánh cửa gỗ này có dính một chút hồ, hân là mới lợp mái che, hơn nữa mùi cửa gỗ nói cho ta biết, cái cửa này vừa mới làm, là ai lại tạo phòng ốc nơi thâm sơn rừng hoang này, ta vẫn cảm thấy rất kỳ quái."

"Cửa bị hỏng, đổi lại mới cũng không có gì a, không khí trong núi sâu rất tốt, rất thích hợp cho lão nhân dưỡng già, cũng không có gì kỳ quái." Mặc dù nghe chủ tử giải thích, đúng là có rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng mà những điểm đáng ngờ này đều có thể lý giải, Đàn vẫn có chút không rõ.

"Không tệ, những thứ này chỉ là một phương diện, nhưng Đàn, người phải nhớ kỹ nếu như chỉ là trùng hợp, như vậy sự trùng hợp cũng thật khéo, là có người cố ý an bài. Vừa rồi ta tiến lên đỡ lấy tay phải đại thúc, đây là quán tính, người bình thường có thói quen đứng ở bên phải người khác, nhưng lúc ta đỡ đại thúc, lại phát hiện đại thúc chỉ dùng tay trái cầm thức ăn, bởi vậy có thể thấy được đại thúc thuận tay trái."

Nhưng các người nhìn cái bánh bao này, cái bánh bao này chắc chắn do người thuận tay phải làm ra, bởi vì dùng tay phải và tay trái, bánh bao sẽ có

nếp uốn trái ngược.

Hơn nữa mới vừa rồi lão nhân cũng thừa nhận, những thứ này đều là hẩn làm, đây không phải là tự mâu thuẫn sao?

Sau đó nhớ tới phòng giam kia, mặc dù ta không ở lâu, nhưng ta cảm giác mùi vị dị thường rõ ràng."

"Nghe chủ tử nói như thế, mới đầu ta cũng không cảm thấy gì, bây giờ mới cảm thấy, mùi bên trong rất đặc biệt, làm cho tâm tình người ta cũng sáng khoái." Đàn xem tình hình của gian phòng, mới phát hiện tựa hồ có mùi vị nhàn nhạt như Thiên Nguyệt Triệt nói.

"Mùi thơm này là từ gỗ thô, có tác dụng nâng cao tinh thần của con người, lúc đầu ta cũng cảm thấy chỉ là sự trùng hợp, nhưng cho đến khi vào cánh rừng này, cho đến khi nhìn thấy gian phòng nhỏ này, ta có thể phi thường khẳng định, căn phòng này là có người đặc biệt dành cho chúng ta." Thiên Nguyệt Triệt đứng lên khỏi ghế: "Bản thân hương gỗ thô là vô hại, nhưng trộn lẫn với hương trúc, hai hương vị này ở lâu trong cơ thể, sẽ sinh ra tác dụng như mê dược, khiến người ta tê dại trong một khoảng thời gian, không cách nào nhúc nhích. Ta nói đúng không?"

"Ha ha... ." Lão nhân nghe Thiên Nguyệt Triệt nói, lại lớn tiếng bật cười: "Không tệ, không ngờ tiểu tử người hiểu rõ được vật như vậy, là ta xem thường người, nhưng hôm nay người nói những lời này cũng vô dụng ."

Lão nhân nói xong rút kiếm hướng về phía Thiên Nguyệt Triệt công kích, Đàn Thành đồng thời rút kiếm ra ngăn cản lão nhân.

"Người... Các người không có chuyện gì?" Lão nhân giật mình.

"Lão đầu, người quả nhiên già rồi, nếu chủ tử nhà ta đã biết trước chuyện này, sao lại để bọn ta xảy ra chuyện gì, cảm ơn người đã chiêu đãi, giúp chúng ta phục hồi thể lực." Đàn nở nụ cười đùa cợt: "Chủ tử, vừa rồi người

ta giả vờ rất khổ cực, đáng yêu, nghe lời như thế, một chút cũng không phải phong cách của ta, nếu để cho Liệt La Đặc nhìn thấy, tám phần sẽ bị cười chết."

"Không sao, lúc này hắc cũng không ở đây mà chú ý người, cứ việc giả bộ." Thiên Nguyệt Triệt thiếu chút nữa dựng tóc gáy, duy trì khoảng cách với Đàn vẫn tốt hơn, trách cho bị buồn nôn chết.

"Vậy chủ tử, bây giờ chúng ta vượt nóc nhà ra ngoài, hay là bay qua cửa sổ ra ngoài?" Đàn hoàn toàn đả khởi tinh thần.

"Đương nhiên là dùng hai chân đi ra ngoài." Nha đầu chết tiệt kia, nói chuyện cũng không suy nghĩ, vượt nóc nhà, bay qua cửa sổ không phải đều là chết sao? Hắc cũng không muốn anh niên tảo thệ (chết khi còn trẻ).

Bên kia Đàn Thành cùng lão nhân đã đánh ra khỏi phòng nhỏ, hai người đang đánh túi bụi.

Đàn tiến lên kéo cửa phòng nhỏ ra, nhất thời xoa xoa mắt, phát hiện mình không có nhìn lầm, mới đưa tầm mắt chuyển hướng Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt tiêu sái ra khỏi phòng, rừng trúc vốn tối đen nơi nơi đều là ánh đuốc, đuốc chiếu sáng phía chân trời, quang mang chói mắt khiến tầm mắt của người cũng sáng lên.

Bốn phía đều là thành vệ binh cầm đuốc, từ lúc bắt đầu đối phương đã đợi hắc vượt ngục, cho nên chẳng qua hắc thuận theo lòng người mà thôi, dẫn đầu vệ binh là cái tên đã bắt Thiên Nguyệt Triệt lúc ban ngày.

"Trọng phạm vượt ngục lớn mật còn không thúc thủ chịu trời." Thành vệ trưởng mặc quân trang nhìn qua uy khí khinh người, nếu là người bình thường đã sớm bị hù dọa.

"Trọng phạm vượt ngục?" Thiên Nguyệt Triệt tiến đến trước mặt thành vệ trưởng, thành vệ binh hai bên thành vệ trưởng lập tức tiến lên, đem Thiên Nguyệt Triệt và thành vệ trưởng tách ra hai thước.

Thiên Nguyệt Triệt buồn cười nhìn tình huống trước mắt: "Đại nhân muốn tìm trọng phạm vượt ngục cứ việc tìm, nhưng ta muốn rời đi, thỉnh đại nhân đừng cản đường." Thiên Nguyệt Triệt giọng nói bình thản, giống như không xảy ra việc gì, khiến người ta nhìn không ra.

"Chủ tử." Đàn Thành chế phục được người, liên tiếp điểm mấy huyệt vị của lão nhân, đi tới phía sau Thiên Nguyệt Triệt.

"Bốn trưởng nói trọng phạm vượt ngục chính là người, người đang bị tình nghi giết người, lại còn vọng tưởng vượt ngục, chuyện này tội ác tà trời, mơ tưởng rời đi." Lúc này nhìn vẻ mặt thành vệ trưởng đầy chính khí (kiên cường chính trực), thật ra khiến Thiên Nguyệt Triệt cảm giác mình thật sự thành trọng phạm vượt ngục.

"Nga? Sao đại nhân lại cảm thấy ta là trọng phạm vượt ngục bị tình nghi, có thể người bị tình nghi ở trong lao kia giống ta như đúc?" Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi hỏi ngược lại: "Người giống nhau, thiên hạ to lớn cũng không phải không có, nhưng kính xin đại nhân đem chuyện tìm hiểu rõ ràng. Mà nhà tù các người không thể chịu được một kích như thế, để cho người bị tình nghi chạy, như vậy, đó cũng là bản lãnh của người ta."

"Người... Người cường tình đoạt lý." Thành vệ trưởng tiến lên một bước, nắm chặt đao trên tay cố gắng ở khắc chế cơn giận của mình: "Nếu người thúc thủ chịu trói, bốn trưởng còn có thể nói vài câu có lợi cho người trước mặt thành quản đại nhân, nếu tiếp tục gian ngoan, đừng trách bốn trưởng không khách khí."

"Khách khí?" Thiên Nguyệt Triệt nhất thời phá lên cười: "Đại nhân tựa hồ vẫn không rõ, nếu ta vượt ngục, bằng bản lãnh của đại nhân, sao có thể

bắt được ta."

"Người... ." Thành vệ trưởng còn muốn mở miệng, lại bị Thiên Nguyệt Triệt ngăn cản: "Luật lệ nước ta chấp pháp như sơn, nếu bằng chứng là thật, há lại bằng vài câu có lợi của người mà kết án xằng bậy, đều nói luật lệ không qua được tình cảm riêng, xem ra không giả, Phỉ Bĩ Na thành này là nơi đầu tiên không tuân theo luật lệ của đô thành."

"Người vắn vẹo sự thật, người tới, bắt lại cho bốn trưởng." Thành vệ trưởng ra lệnh một tiếng, thành vệ binh ủa lên.

"Không biết tự lượng sức mình." Thiên Nguyệt Triệt cười lạnh, hai chân đứng trên mặt đất hơi dùng sức, thủy linh tử tập trung trên người hắt nhất thời tản ra chung quanh, những thành vệ binh muốn xông lên đều bị đông chân lại.

"Người... ." Thành vệ trưởng tựa hồ không tin nổi thân thủ của đối phương lại tốt như vậy.

"Cần rồi." Thiên Nguyệt Triệt từng bước từng bước tiến lên, trong lúc vô hình khí chất vương giả tôn quý biểu hiện ra ngoài: "Bốn điện hạ đang nói chuyện, khi nào đến phiên người, một thành vệ trưởng nho nhỏ mở miệng."

Thành vệ trưởng bị khí chất của Thiên Nguyệt Triệt làm hoảng sợ nói không ra lời.

"Bốn điện hạ hỏi người chuyện thứ nhất: nghi phạm bị hiềm nghi, xưng hô thế nào; bốn điện hạ hỏi người chuyện thứ hai: nghi phạm từ đâu mà đến; bốn điện hạ hỏi người chuyện thứ ba: người cũng biết bắt bốn điện hạ sẽ có hậu quả gì sao?" Ánh mắt lãnh ngạo dừng trên người thành vệ trưởng, toàn thân Thiên Nguyệt Triệt bao phủ hơi thở rét lạnh, khiến người ta nhin không được mà thần phục.

Hai chân thành vệ trưởng bắt đầu run run, nếu như không có một phần dũng khí chống đỡ hăn, sợ rằng lúc này đã sớm tê liệt trên mặt đất.

Chưa từng gặp qua một người như vậy, nguyên bản đang còn nói chuyện phiếm, đột nhiên lại khiến người ta cảm giác được áp lực trầm trọng, áp lực như chui vào tâm mỗi người, khiến lòng người cảm thấy khinh khủng đến cỡ nào.

Ánh mắt vô tình lại lạnh băng như vậy thể hiện rõ người này có địa vị cao cao tại thượng.

Hăn, rốt cuộc là ai?

"Thế nào? Không đáp được sao?" Thiên Nguyệt Triệt chê cười nhìn hăn.

"Người... Người rốt cuộc là ai?" Thành vệ trưởng đã quên mục đích ban đầu, lúc này hăn chỉ muốn biết thân phận của thiếu niên toàn thân lộ ra khí tức quý tộc này.

"Tên của bốn điện hạ vang danh khắp thiên hạ, trừ phụ hoàng của bốn điện hạ, vẫn chưa có người nào dám la, người... Muốn la sao?" Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nở nụ cười tà mị, mục mâu kim sắc lộ ra quang mang tử sắc xinh đẹp, khiến tầm mắt của người muốn đời cũng đời không được.

Cổ hơi thở này?

Đàn cùng Đàn Thành cả kinh, nguy rồi, chủ tử có chút không ổn.

"Chủ tử." Đàn lo lắng gọi, nhưng không thấy Thiên Nguyệt Triệt có bất kỳ phản ứng gì.

"Nghe kỹ." Tầm mắt Thiên Nguyệt Triệt như cũ hướng về phía thành vệ trưởng: "Bốn điện hạ tên là Thiên... Nguyệt... Triệt."

Thiên Nguyệt Triệt? Cái gì?

Thành vệ trưởng mở to hai mắt nhìn, hai chân quỳ trên mặt đất hành lễ: "Hạ quan không biết là điện hạ đích thân tới, hạ quan... Hạ quan... ."

"Ha ha ha... , chỉ ba chữ Thiên Nguyệt Triệt liền đem người hù sợ, nếu như bốn điện hạ không phải là Thiên Nguyệt Triệt, vậy nên như thế nào, lúc này đáng lẽ người nên kiểm tra tên của bốn điện hạ có thật hay không mới đúng?" Thiên Nguyệt Triệt tiến lên, dùng một chân nâng cằm thành vệ trưởng.

Thành vệ trưởng toàn thân cứng ngắc không dám động: "Vâng vâng, thỉnh... Thỉnh điện hạ lấy ra giấy chứng nhận... Chứng minh thân phận của điện hạ."

"Ai... Ngay cả xưng hô bình thường cũng không dám nói sao? Trước khi chứng minh được thân phận của bốn điện hạ, người gọi bốn điện hạ là điện hạ, không sợ bốn điện hạ gạt người sao?" Thiên Nguyệt Triệt để chân xuống tiếp tục nói: "Ngẩng đầu lên cho bốn điện hạ."

"Vâng." Thành vệ trưởng lúc này đâu còn lá gan muốn xem xét giấy chứng nhận của Thiên Nguyệt Triệt, ngay cả thần trí đều không có.

"Bây giờ trả lời bốn điện hạ, nguyên nhân gây ra chuyện." Trong nháy mắt Thiên Nguyệt Triệt lại khôi phục bình thường, là thiếu niên phong thái nhanh nhẹn.

"Vâng." Thành vệ trưởng quỳ trả lời: "Rạng sáng hôm nay, có người phát hiện thi thể người ở trong cống ngầm, mà thi thể qua kiểm tra chứng nhận là công dân X ở bốn thành, người này không có nghề nghiệp, hay trộm tiền cùng đồ của du khách, nhưng chưa từng có chuyện bị người giết bằng độc dược."

Sau đó có người nói đã từng thấy ngài... Không, thiếu niên có bề ngoài giống như ngài ở hội chùa từng có xung đột với hân, sau đó ta đem tình huống báo cáo cho thành quản đại nhân, thành quản đại nhân nói chuyện này chưa có chứng cứ đầy đủ, nhưng nhất định phải thỉnh ngài... Thỉnh thiếu niên có bề ngoài giống như ngài tới hỏi, cho nên bọn ta lợi dụng tội hiềm nghi bắt thiếu niên có bề ngoài giống ngài.

Sau đó, tối nay chừng tám giờ, thành vệ binh kiểm tra phòng giam, phát hiện người bị tình nghi đã chạy trốn, cho nên bọn ta liền một đường đuổi theo, cho đến khi gặp ngài ở chỗ này."

"Nga?" Thiên Nguyệt Triệt suy tư: "Không phải nên thẩm tra người bị tình nghi sao? Vì sao đem người bị tình nghi giam giữ một ngày mà không thẩm tra? Thứ hai, sao các người biết được người bị tình nghi chạy hướng này?"

"Dựa theo luật lệ quốc gia, người bị tình nghi nên bị thẩm tra trước, nhưng ngày đó thành quản đại nhân... Thành quản đại nhân nói thân thể của hân mang bệnh nhẹ, giam giữ đến ngày mai, cho nên... , về phần điểm thứ hai, bởi vì lúc thành vệ binh đến phòng giam, phát hiện phía phòng giam dọc theo rừng trúc bị phá hư, sau đó bọn ta liền đuổi theo tới đây." Thành vệ trưởng liên tục ngẩng cổ lên, rất mỏi, nhưng lại không dám cúi đầu.

Điều này sao có thể? Thiên Nguyệt Triệt biết thành vệ trưởng không thể nào nói láo, như vậy tường kia là có người cố ý, sau khi bọn hân đi ra đã đem tường phục hồi như cũ, mà thành vệ binh đến thì lại là một lỗ thủng, rõ ràng có người cố ý làm như vậy .

Người đứng sau chuyện này rốt cuộc là ai?

Mà lão nhân bị Đàn Thành khống chế hân là một đường theo bọn họ từ phòng giam tới, có thể thấy được lão nhân này không có quan hệ với thành vệ binh, nếu không thành vệ trưởng cũng sẽ không thờ ơ.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 13: Đối Chiến

Thiên Nguyệt Triệt không lên tiếng, mọi người cũng không dám lên tiếng, chỉ lặng lẽ chờ, trong khoảng thời gian ngắn bốn phía chỉ nghe tiếng hít thở nồng đậm.

Cho đến khi đầu thành vệ trưởng mới đến không chịu được nữa, Thiên Nguyệt Triệt mới mở miệng nói: "Đứng lên đi."

"Vâng." Thành vệ trưởng từ trên mặt đất đứng lên, bởi vì quỳ quá lâu mà suýt té lảo đảo trên đất, đồng thời Thiên Nguyệt Triệt cũng giải trừ thuật đông chân cho những người chung quanh.

"Người mang những người này trở về đi, bốn điện hạ cũng muốn lên đường ." Sau đó vung tay lên, Thiên Nguyệt Triệt ý bảo Đàn Thành mang lão nhân lên, rất nhiều chuyện hắc vẫn không rõ ràng lắm, lúc đầu hắc cho rằng đối phương vì chuyện của Liệt La Đặc mà tìm cách khiến hắc lùi lại hành trình, nhưng hôm nay ngẫm lại lần nữa, sợ rằng không đơn giản như thế, đối phương đặc biệt nhắm vào hắc, nhưng tựa hồ lại có chút khó hiểu.

"Vâng, thu đội." Thành vệ trưởng cung kính hành lễ, xoay người rời đi.

"Trở lại." Thiên Nguyệt Triệt bỗng nhiên mở miệng, thành vệ trưởng tiến lên chờ chức Thiên Nguyệt Triệt: "Nếu như thành quản hỏi người, người nên trả lời thế nào?"

Thành vệ trưởng sửng sốt, hiển nhiên không ngờ Thiên Nguyệt Triệt sẽ hỏi vấn đề này, nhưng vấn đề mà Thiên Nguyệt Triệt hỏi cũng là một vấn đề khó khăn, nên trả lời thế nào mới không đắc tội điện hạ. Trong phút

chốc thành vệ trưởng nghĩ tới rất nhiều phương án, nhưng có vẻ không có một phương án nào hữu hiệu, hẳn không biết suy nghĩ của điện hạ, đối với tiểu điện hạ trong lời đồn lần đầu tiên gặp mặt này, hẳn không hiểu, chẳng qua là tin đồn nhằm vô cùng nhiều, đều nói tiểu hoàng tử là nhi tử bộ hạ sủng ái nhất, tính cách quái dị lại trường dưỡng (nói toạc).

Nhưng hẳn thấy không phải như thế, thiếu niên này có khí chất cao quý, năng lực của hẳn hiếm người có thể bì kịp, trí tuệ của hẳn toàn diện, người như vậy tương lai nhất định là Mạn La đế vương.

Không không không, hẳn nghĩ quá xa, hôm nay hẳn nên suy nghĩ phải trả lời vấn đề của tiểu điện hạ thế nào.

"Thế nào? Rất khó trả lời?" Thiên Nguyệt Triệt nhìn nét mặt thành vệ trưởng biến đổi liên tục.

"Không, hồi điện hạ, nếu thành quản đại nhân hỏi, hạ quan sẽ thành thật trả lời." Bằng tính cách của hẳn, chắc chắn thành thật trả lời, đương nhiên hẳn cũng biết chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói.

Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, thật ra hẳn muốn thành vệ trưởng có gì nói nấy, hẳn muốn xem động tác kế tiếp của đối phương.

Đợi thành vệ trưởng rút lui, Thiên Nguyệt Triệt chuyển hướng Đan Thành: "Làm hẳn tỉnh, ta có lời hỏi hẳn."

"Vâng." Đan Thành kéo lão nhân trên mặt đất, sau đó tay run lên: "Chủ tử, hẳn... ." Sắc mặt Đan Thành cực kỳ không tốt, Thiên Nguyệt Triệt vừa nhìn liền biết.

"Hẳn đã chết." Những lời này không phải là nghi vấn mà là khẳng định.

"Vâng." Đan Thành trả lời: "Thuộc hạ xác nhận qua, mới vừa rồi thuộc hạ cũng không đả thương hẳn chút nào, cho nên hẳn không thể nào... ."

Chân mây Thiên Nguyệt Triệt cau lại, vừa rồi ở đây còn có người khác, mà mình lại không phát hiện người nọ, tu vi của người này chắc chắn là trên mình.

Một mùi hương nhàn nhạt như có như không thổi qua, Thiên Nguyệt Triệt đề khí dọc theo mùi thơm đuổi theo.

"Chủ tử." Đàn muốn đi cùng, nhưng đã không thấy bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt.

Mùi hương rất nhạt, nhưng Thiên Nguyệt Triệt có thể xác định, nếu như là trên đường lớn náo nhiệt hoặc ban ngày, mùi vị nhạt như vậy chắc chắn sẽ không có cảm giác.

Nhưng buổi tối, rất nhiều sự trao đổi chất cũng ngưng, mùi tản ra cũng không nhanh như vậy.

Thiên Nguyệt Triệt đuổi theo một nửa, mùi vị bắt đầu biến mất.

"Người đang tìm ta sao?" Thanh âm lạnh lùng từ sau lưng Thiên Nguyệt Triệt truyền ra, Thiên Nguyệt đột nhiên xoay người, chỉ một khắc đối diện với người kia khiến hắc ngậy ngấn cả người.

Nam tử bạch y bông bành, không giống người phàm, đặc biệt là khuôn mặt, Thiên Nguyệt Triệt tự nhận khuôn mặt mình rất đẹp, cho dù hắc không tự nhận, hắc cũng biết mình rất đẹp.

Nhưng hôm nay hắc thấy khuôn mặt của bạch y nam tử này, hắc mới phát hiện cái gì gọi là tuyệt thế vô song.

Khuôn mặt hoàn mỹ không một tia tỳ vết, nhưng vì sao? Vì sao hắc cảm thấy khuôn mặt này quen thuộc như vậy, giống như đã từng thấy qua.

Hai chân bạch y nam tử đứng trên cây trúc, mục mâu như hắc bảo thạch cao quý lạnh lùng nhìn của hắc: "Thế nào? Khuôn mặt này cũng có thể mê hoặc người sao?" Nam tử cười nhạt, tỏ vẻ nhìn là hiểu ngay.

"Người là ai?" Giờ phút này Thiên Nguyệt Triệt biết mình đang hỏi một câu rất ngu ngốc, nhưng hắc chỉ có thể hỏi câu này, nam tử này không chỉ khiến hắc có cảm giác quen thuộc, mà phảng phất còn có sức mạnh nào đó dẫn dắt hắc.

"Ta là ai?" Nam tử châm chọc cong khóe miệng: "Người vĩnh viễn không biết, bốn tọa chỉ muốn đến xem lúc người sống lại có thể mang đến cho bốn tọa kinh hỉ gì, nhưng người tựa hồ đã khiến bốn tọa thất vọng."

"Người quen biết với kiếp trước của ta?" Thiên Nguyệt Triệt kinh ngạc, ngoại trừ Thánh Anh đây là lần đầu tiên có người nhắc đến kiếp trước của hắc.

Đương nhiên không phải là kiếp trước trên địa cầu, Thiên Nguyệt Triệt biết nam nhân này nói đến linh hồn của hắc, theo lời Thánh Anh giải thích thì linh hồn của hắc là linh hồn của Tinh Linh hoàng, người có thể nói chuyện bằng giọng điệu này với Tinh Linh hoàng, chắc chắn không phải là dạng người hời hợt.

" Phản ứng cũng rất nhanh, bốn tọa miễn cưỡng thừa nhận người là chuyển thể của hắc, người đã có thể tìm ra hơi thở của bốn tọa, như vậy để bốn tọa lãnh giáo một chút, thân là chuyển thể của hắc, người có đáng giá để người ta nhìn với cặp mắt khác xưa." Bạch y nam tử nói xong, bóng dáng đột nhiên hướng phía Thiên Nguyệt Triệt lao đến, động tác cực nhanh, Thiên Nguyệt Triệt chưa từng thấy qua .

Thiên Nguyệt Triệt đồng dạng trên cây trúc, nhảy xuống, đi tới mặt đất, song hắc còn chưa ổn định, đối phương cũng đã lao đến.

[Thủy ngưng thành hình, đông nhận hóa thương, đông kết hư không chi băng thương!]

Bạch y nam tử vừa dứt lời, băng thương bén nhọn băng thẳng đến đỉnh đầu Thiên Nguyệt Triệt.

[Vạn vật hóa thành tuyết! —— Băng khiết phong diệt trận!]

Thiên Nguyệt Triệt di chuyển thân, đồng thời, khởi động chú ngữ, băng thương đang lao đến nhất thời hóa thành băng tuyết, trong phút chốc tuyết trắng mỹ lệ xoay quanh hai người.

Tuyết trắng vương trên lá trúc, nếu lúc này hai người không phải đang kịch chiến, khung cảnh lãng mạn cỡ nào.

"Không tệ lắm." Nụ cười trên khóe miệng bạch y nam tử càng sâu, mục mâu vốn lạnh lùng xuất hiện một tia cảm xúc, tia cảm xúc đó xen lẫn một cổ tình cảm mạc danh.

Cổ tình cảm mạc danh này được xưng là hận.

[Tuyết hoa khiết bạch, băng sương tinh oánh, tụ tập đến bên ta, tiêu diệt hết thảy trước mắt —— Băng tinh tuyết vũ!]

Bông tuyết đang bay xuống nhất thời ngưng kết thành tinh thể, hướng phía Thiên Nguyệt Triệt công kích.

Nam nhân này phản ứng thật là nhanh, hơn nữa việc y thuần thực sử dụng thủy linh tử vượt qua dự đoán của Thiên Nguyệt Triệt. Chỉ có một nam nhân, chỉ có một nam nhân mới có thể vận dụng thủy linh tử trong nháy mắt như vậy, nam nhân đó chính là Thiên Nguyệt Thần, là phụ hoàng của hắn.

Mà hôm nay, sợ rằng bạch y nam tử này có thể so sánh với phụ hoàng.

[Hỏa linh tử ngưng kết trong tay ta, theo ta huy vũ, họa xuất hồng phiến hoàn mỹ! Vũ phiến chi viêm!]

Nhất thời trong tay Thiên Nguyệt Triệt xuất hiện một chiết phiến, theo góc độ của chiết phiến, họa xuất thiên vạn đạo hỏa diễm, hỏa diễm hòa tan tinh thể, giúp Thiên Nguyệt Triệt tạm thời an toàn.

[Một hệ chi tỏa, bạc sa chi liên, kết thúc sinh mệnh trên đại địa, hóa thành xiềng xích giam cầm, trói buộc tội ác! —— Một chi phước tỏa!]

Bên này Thiên Nguyệt Triệt mới làm tan tinh thể, bên kia cây cối đã vươn ra từ bùn đất, cành cây lớn lên rất nhanh, nhanh đến mức khiến Thiên Nguyệt Triệt phản ứng không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn những cành cây này quấn lên tay chân của mình.

Phanh...

Tiếp theo nghe được thanh âm đồ rơi trên mặt đất, nguyên lai là Âm Dương kiếm thất ngang hông Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy chủ nhân gặp nguy hiểm, mà biến thành trường kiếm chém đứt nhánh cây.

Bạch y nam tử thấy Âm Dương kiếm hắc bạch, hai mắt nhú lại, phát ra cười lạnh: "Người cư nhiên nuôi quỷ, ha ha... Thân là chuyển thể của hắc mà lại nuôi quỷ."

Nhìn nét mặt bạch y nam tử, Thiên Nguyệt Triệt kinh hãi: "Âm Dương trở lại."

Nhưng đã không còn kịp rồi.

[Hồng Liên yêu, thổ nạp viêm khí tức, thiêu hủy thân thể tà ác!]

Nhánh cây liền biến thành màu đỏ, phảng phất như có ngọn lửa, quấn lên Âm Dương kiếm.

A...

Tiếng thét tới từ sâu thẳm, nói cho Thiên Nguyệt Triệt biết Âm Dương kiếm đang chịu đựng đau đớn chưa từng có.

Hai tay nắm thật chặt, sát khí không ngừng lưu chuyển trong người, tiếng gào thống khổ của Âm Dương kiếm, chạm vào lý trí của Thiên Nguyệt Triệt.

Mục mâu từ từ biến sắc, kim sắc biến thành thâm tử sắc, hơi thở hắc ám bắt đầu triển khai trên người Thiên Nguyệt Triệt.

Bạch y nam tử có chút bất ngờ, tựa hồ không ngờ Thiên Nguyệt Triệt sẽ có biểu hiện như vậy, sau đó hắc ha ha phá lên cười, thiên toán vạn toán cuối cùng vẫn là thiên ý.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 14: Cừu Thị

Trong linh hồn Quang Minh còn cất giấu dòng máu hắc ám sao?

Bạch y nam tử thú vị nhìn một màn này, đúng vậy a, mình cơ hồ quên, ở nơi này, hẳn là nhi tử của Ám Dạ chi chủ, hiển nhiên có thể thừa kế dòng máu của y.

Thiên Nguyệt Triệt nhắm mắt lại, thân thể bay lên không, mái tóc dài thủy phần từ từ biến thành hắc sắc, hơn nữa không ngừng dài đến mũi chân.

Dọc theo ngực tới chân.

Toàn thân của hắn phát ra quang mang hỏa diễm, như Hồng Liên ma mị, khéo miệng câu khởi nụ cười tà ác, mục mâu tử sắc cười nhạo Hỏa yêu đang cắn nuốt linh hồn Âm Dương kiếm.

Tay phải vươn ra, lòng bàn tay phát ra ngọn lửa huyết hồng, ngọn lửa xông thẳng vào Hỏa yêu quần quanh Âm Dương kiếm, sau đó hai cổ hỏa diễm va chạm, thậm chí mãnh liệt đối kháng.

Bạch y nam tử hí mắt, tăng cường hỏa lực của Hỏa yêu.

Hừ...

Thiên Nguyệt Nguyệt lạnh lùng khinh thường, hạt châu trong suốt bắt đầu xuất hiện trong tay hắn, phát ra quang mang ma mị hơn nữa.

Hỏa Linh Châu?

Bạch y nam tử nhú mày, Hỏa Linh Châu cư nhiên ở trên người hắc, Hỏa Linh Châu là nguồn gốc của vạn hỏa, bất kể là địa ngục chi Hỏa, hay là Hồng Liên thánh hỏa, cũng không chống lại được ngọn lửa nguyên thủy của Hỏa Linh Châu.

Vốn còn muốn cùng hắc chơi trò chơi, nhưng bây giờ không được, một khi hắc tụ tập đủ năm viên linh châu, như vậy linh hồn của hắc sẽ thức tỉnh, đến lúc đó...

Không, hắc sẽ không để lịch sử tái diễn, tuyệt đối sẽ không.

Ánh mắt mang theo sát ý và chấp nhất, quanh thân bạch y nam tử xuất hiện vô số sợi tơ, do thủy linh tử trong suốt tụ thành, đồng thời cả vùng đất bắt đầu phập phồng, mặt đất vốn bằng phẳng bắt đầu gập ghềnh, từng chút chút đất tạo thành thổ cầu bay về phía Thiên Nguyệt Triệt.

[Thủy chi linh tử biên thuần bạch chi vãng —— thuần tịnh chi sa —— kết]

Sa vãng thuần bạch từ từ tạo thành, lực lượng thủy kết giới, đem hết thảy nguy hiểm ngăn trở, đồng thời tiếng va chạm mãnh liệt vang lên.

Chân mày bạch y nam tử lại nhăn lên một tầng, rõ ràng hắc không cảm ứng được Thủy Linh ngọc trên người Thiên Nguyệt Triệt, tại sao bằng năng lực của hắc có thể bện thành thủy kết giới.

Nếu không đủ thủy linh tử cùng Thủy hệ ma pháp thì không thể nào tạo ra được Thủy kết giới, xem ra là mình đã xem thường hắc, tại sao mình có thể quên, người trước mắt là chuyển thể của hắc, cho dù Thủy Linh Ngọc không ở trên người hắc, nhưng là thứ vốn thuộc về hắc, có lẽ còn lưu lại chút gì đó.

Bởi vì nghĩ như vậy, bạch y nam tử cũng bắt đầu hạ thủ ngoan độc.

Bạch y nam tử sử dụng bản lãnh thực sự, ánh mắt trở nên chăm chú, mục mâu hắc sắc phát ra ngũ thái quang mang.

Mặc dù Thiên Nguyệt Triệt bị tức giận chi phối, nhưng cũng không mất đi lý trí, hẳn thấy rõ ràng mục mâu của bạch y nam tử, tại sao?

Không phải chỉ có Tinh Linh hoàng mới nắm loại màu sắc đại biểu cho nguyên tố tự nhiên sao?

Tại sao trên người nam tử này cũng có?

[Sinh mệnh chi thủy, dùng danh nghĩa của ta triệu hồi thủy Tinh Linh, kết thành băng chi kiếm!]

Trong nháy mắt, không khí trong rừng trúc bắt đầu mỏng hơn, hơn nữa còn bốc hơi lên, rồi đông lại, giống như có thanh âm gì quanh quẩn bên tai, nhưng không thể nào nghe rõ.

Băng chi kiếm sắc bén nhất thời tấn công vào thủy kết giới.

Nhưng chỉ một băng chi kiếm, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào phá vỡ thủy kết giới, bạch y nam tử cũng không muốn lãng phí thời gian.

[Lấy danh nghĩa của ta, ra lệnh hỏa Tinh Linh, chuyển thành trường đao, phá tan hết thủy trước mắt]

Trường đao hỏa diễm nhất thời xuất hiện phía trên thủy chi kết giới, mặc dù nói Thủy khắc Hỏa, nhưng ở một phương diện khác, Hỏa cũng có thể làm Thủy bốc hơi, cho nên lúc trường đao hỏa diễm chém xuống, vô số băng chi kiếm cắm vào kết giới.

Phanh...

Thủy kết giới lộ ra khe hẹp.

Quang mang kim sắc trong thủy kết giới tản ra, cả vùng đất xuất hiện năm quang trụ bất đồng.

Quang trụ hắc sắc tượng trưng cho Thủy, quang trụ hồng sắc tượng trưng cho Hỏa, quang trụ bạch sắc tượng trưng cho Kim, quang trụ thanh sắc tượng trưng cho Mộc, quang trụ hoàng sắc tượng trưng cho Thổ kéo dài tới trời, sau đó năm quang trụ hóa thành quang mang kim sắc tiến thẳng vào cơ thể Thiên Nguyệt Triệt.

Mạn La đế đô

"Sao vậy?" Thiên Nguyệt Thiên Hâm nhìn nét mặt nghiêm túc của Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai.

Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai lắc đầu, làm sao vậy? Chính hắn cũng không nói lên được, tóm lại là không hiểu vì sao lo lắng, một cảm giác không nói nên lời xuất hiện trong lòng hắn, bồi hồi, Thủy Linh Ngọc, vẫn còn trên người hắn, Thủy Linh Ngọc tựa hồ cực độ bất an, dường như muốn lao ra khỏi cơ thể hắn.

Anh Túc đế quốc

Khánh Trúc trở người, thế nào cũng không ngủ được, ngực giống như bị thứ gì ngăn chặn, buồn bực tựa hồ có một cỗ phiền não không nói ra lời.

"Thật lâu chưa thấy nét mặt như vậy của ngươi." Da La Phất Lạp ôn nhu ôm lấy ái nhân trước mắt, vỗ về hắn: "Đừng nghĩ gì cả, ngủ đi."

"Ân." Khánh Trúc gật đầu, nhưng trong mắt vẫn không thể che đi sự bất an vô cùng.

Quang mang kim sắc bay thẳng vào trong cơ thể Thiên Nguyệt Triệt, cùng Kim Mang trường kiếm trong cơ thể Thiên Nguyệt Triệt sinh ra va

chạm, Kim Mang trường kiếm bay ra khỏi cơ thể, xuất hiện trong tay Thiên Nguyệt Triệt.

Kim Mang trường kiếm?

Hai mắt bạch y nam tử co rút, lực đạo công kích bắt đầu tăng thêm.

Thiên Nguyệt Triệt bay ra khỏi kết giới, Kim Mang trường kiếm bao phủ toàn thân của hắn, khua tay vung Kim Mang trường kiếm, kiếm giữa không trung như đang nhảy múa, cuồng phong nổi lên cuồn cuộn.

Cuồng phong lay động sợi tóc trên trán bạch y nam tử, sợi tóc vũ động hết sức, dấu hiệu hỏa diễm bạch sắc thấu minh trên trán bạch y nam tử rơi vào mắt Thiên Nguyệt Triệt.

Đây là?

Đầu bắt đầu lộn xộn, hết thấy không thể làm rõ, tại sao lại quen thuộc như vậy, tựa hồ như thật lâu trước đây đã từng đánh nhau với một người, trên trán người kia cũng có dấu hiệu hỏa diễm bạch sắc thấu minh.

Không không không, trong đầu xuất hiện rất nhiều hình ảnh, còn có nam tử như ánh trăng kia, nam tử một đầu tóc trắng chảy máu tươi nằm trên mặt đất, trong tim đột nhiên xuất hiện đau đớn chưa từng có, nam tử tóc trắng kia là ai?

Tại sao, tại sao nhớ tới hắn, tim của mình lại đau đớn như vậy.

Sắc mặt bắt đầu trắng bệch, nhưng không nhớ nổi chuyện gì.

Ọc...

Máu đỏ tươi trào ra từ miệng hắn, vô số Thổ cầu trên người sinh ra va chạm mãnh liệt, thân thể rơi xuống từ không trung.

Bạch y nam tử đi tới bên người Thiên Nguyệt Triệt, ánh mắt lạnh lùng chăm chú nhìn hắn: "Vốn cho rằng người đã chết, không ngờ rằng người còn chuyển thế, nếu không phải ngũ linh châu tạo thành quang mang trên bầu trời, thiếu chút nữa ta thật sự tin người đã chết."

Ọc...

Miệng bạch y nam tử cũng học ra máu tươi, án lấy lồng ngực của mình, bạch y nam tử cười nhạo: "Cơ thể của ta trở nên thế này, tất cả đều là người ban tặng."

"Ta không hiểu người đang nói cái gì?" Trong mơ mơ màng màng Thiên Nguyệt Triệt nghe được thanh âm của mình.

"Hừ, không hiểu, người bây giờ đương nhiên không hiểu, năm đó người liều mạng, không tiếc phá hủy nguyên thần của mình cũng muốn bảo vệ một tia hồn phách cuối cùng của y, ta còn tưởng rằng người đã chết thật rồi, nhưng không ngờ người không chết, ngũ thần tướng, thật không ngờ ngũ thần tướng kim mộc thủy hỏa thổ bên cạnh người cư nhiên cũng không tiếc hủy diệt nguyên thần của mình để gom đủ linh hồn của người, ha ha... Đáng tiếc, kết quả không thay đổi được."

Lời của bạch y nam tử, một chữ Thiên Nguyệt Triệt cũng không hiểu, ngũ thần tướng kim mộc thủy hỏa thổ là có ý gì, cái gì hủy diệt nguyên thần của mình cũng muốn bảo vệ y, người hắn bảo vệ là ai, là nam tử tóc trắng sao?

Là người kia sao?

Tầm mắt mơ hồ, cái gì cũng không thấy rõ, mà nghĩ mãi cũng không rõ mọi chuyện.

Bạch y nam tử chịu đựng đau đớn, chuẩn bị xuất thủ, thì ngũ thái quang mang vây lấy Thiên Nguyệt Triệt, giữa trung tâm quang mang là một cây

nhân sâm với đôi cánh trong suốt.

Lực lượng rất yếu, nhưng với tình trạng bị thương của bạch y nam tử, không cách nào đánh nát.

Bên cạnh truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

"Chủ tử..."

"Chủ tử..."

Tiếng gọi của Đan cùng Đan Thành từ xa truyền đến, bạch y nam tử nhìn chăm chú Thiên Nguyệt Triệt một lát, xoay người rời đi.

"Tìm được rồi... Tìm được rồi..." Đan nhìn bộ ngực nhuộm máu tươi, Thiên Nguyệt Triệt đang nằm trên mặt đất, hướng về phía Đan Thành hô.

Đan Thành nghe được tiếng gọi của Đan vội vàng chạy tới, lại bị một màn trước mắt hù sợ, trời ạ... Chủ tử, đây là?

Hai người nhìn thoáng qua nhau, Đan Thành ôm lấy Thiên Nguyệt Triệt đi đến phòng nhỏ.

Ánh bình minh sáng mờ từ ngoài cửa sổ chiếu vào, phủ lên người Thiên Nguyệt Triệt, tóc lại biến trở về thủy phần sắc, vết thương bị băng chi kiếm cùng Thổ cầu tạo thành đã tự động khép lại .

Phảng phất hết thảy chưa từng xảy ra, nhưng sắc mặt vẫn còn có chút tái nhợt.

Nước...

Trên giường truyền đến thanh âm lẩm bẩm, cổ họng tựa hồ rất khô, hé miệng muốn nói chuyện, lại phát hiện khó khăn như vậy.

Thiên Nguyệt Triệt từ từ mở mắt, ánh sáng mãnh liệt khiến hần có chút không thoải mái, thân thể giật giật, nhớ tới, lại phát hiện toàn thân như thoát thai hoán cốt, đau nhức không chịu được.

Đang mang một chén thang nóng vào phòng, Đàn nhìn thấy Thiên Nguyệt Triệt chuẩn bị nâng nửa người lên, nhanh chóng thả bát thang chạy đến đỡ: "Chủ tử, làm sao rồi, thân thể còn có nơi nào không thoải mái sao?"

Thân thể? Không thoải mái?

Thiên Nguyệt Triệt không giải thích được nhìn Đàn: "Chỉ là có chút đau nhức, ta làm sao vậy?" Không rõ vì sao Đàn lo lắng như vậy, Thiên Nguyệt vén chăn bông, muốn mặc y phục, nhưng phát hiện một chút khí lực cũng không có.

"Chủ tử, người nằm xuống trước, thủ hạ đi bưng thang, thang này mua ở khách điếm, liên tục chưng, bây giờ vẫn còn nóng lắm." Đàn đi tới trước bàn bưng thang lên, sau đó đi tới bên giường uy từng miếng từng miếng cho Thiên Nguyệt Triệt.

Cổ họng khô ráo vì thang thanh nhiệt mà dễ chịu lên, cho đến khi uống sạch một chén, Thiên Nguyệt Triệt mới cảm thấy toàn thân thư thái rất nhiều.

Sắc mặt Thiên Nguyệt Triệt tựa hồ cũng có chút tươi máu, nhìn khắp bốn phía, nơi này là nơi tối hôm qua đã tới, ấn tượng còn rất sâu khắc, nhưng tại sao mình nằm ở đây?

Lắc đầu, suy nghĩ có chút hỗn loạn, nhớ đến lúc ấy hần đuổi theo hương vị nhàn nhạt, nhưng sau đó, sau đó hần đụng phải một nam tử, sau đó tựa hồ đánh nhau, tiếp theo liên mơ mơ hồ hồ không nhớ được cái gì .

"Đàn, tại sao ta nằm ở đây?" Tại sao kí ức tối hôm qua một chút cũng không có?

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 15: Tới

Nghe câu hỏi của Thiên Nguyệt Triệt, Đàn sững người một chút: “Chủ tử không biết tối hôm qua xảy ra chuyện gì sao?”

Làm sao có thể, ngày hôm qua lúc bọn hắc tìm được chủ tử, chủ tử té xỉu trên đất, toàn thân có rất nhiều vết thương, khoe miệng còn chảy máu tươi.

Quanh thân đều là dấu vết đánh nhau, không khí lưu động xung quanh cũng hỗn loạn, đặc biệt là mái tóc hắc sắc dài tới gót chân, trong lòng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi.

Nhưng làm thuộc hạ, đây là chuyện ngoài quyền hạn và trách nhiệm của nàng, không ngờ sáng nay tỉnh lại, chủ tử cư nhiên không nhớ rõ chuyện tối hôm qua, bị ai a, trong lòng Đàn buồn bực nói thầm.

“Không, ta chỉ nhớ một chút, từ phòng giam đi ra, sau đó đến nơi này, tiếp theo ta đuổi theo mùi hương nào đó, sau đó ta đụng phải một nam nhân xa lạ, nhưng là... Nhưng nam nhân kia có hình dáng ra sao, ta tựa hồ không nhớ một chút nào.” Thiên Nguyệt Triệt dè huyệt thái dương, đây là chuyện gì?

Nhưng thật ra cũng không phải là không nhớ một chút nào, hắc nhớ kỹ ánh mắt của nam nhân kia, trong ánh mắt mang theo hận cùng sát ý.

“Chủ tử, chuyện gì phát sinh bọn ta cũng không rõ ràng, ta cùng Đàn Thành đuổi theo sau khi không thấy bóng dáng chủ tử, bọn ta không cách nào xác định chủ tử ở đâu, cho nên không dám vọng động, khi thấy ngũ thải quang trụ, mới đuổi tới, lúc chúng ta chạy tới chỉ phát hiện chủ tử nằm

trên mặt đất, bên cạnh cũng không có người nào.” Đàn kể chi tiết, nhưng chỉ nhìn thấy thần sắc mê mang của Thiên Nguyệt Triệt, thật sự rất không yên tâm: “Chủ tử, người... Người không sao chứ?”

Thanh âm lo lắng không tự chủ được.

Thiên Nguyệt Triệt khóa chặt chân mày: “Không có chuyện gì, có thể là trong khoảng thời gian ngắn trong đầu quá rối loạn, người giúp ta mặc y phục, thuận tiện đỡ ta đi ra ngoài đi dạo một chút.”

Đầu hỗn loạn mà không có chút đầu mối nào cần được thoải mái một chút, không khí trong lành trong rừng trúc vừa lúc có thể bổ sung năng lượng.

Một thân huyền y làm tôn lên khí chất xuất trần của Thiên Nguyệt Triệt, chẳng qua là sắc mặt có chút không tốt, nhìn qua phi thường tiêu tụy, mở cánh cửa ra, Thiên Nguyệt Triệt tự bước đi, Đàn đi theo bên cạnh, sợ Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên ngã xuống, bởi vì lúc này nhìn qua, chủ tử thật sự rất cần người chiếu cố.

Mặc dù bình thường cũng liên tục chiếu cố chủ tử, nhưng giờ phút này Thiên Nguyệt Triệt khiến nhiều người cảm thấy thân thiết, mà không là lục hoàng tử Mạn La đế quốc cao cao tại thượng.

“Nơi này chính là nơi các người phát hiện được ta sao?” Thiên Nguyệt Triệt cẩn thận nhìn chung quanh một chút, dấu vết đánh nhau vẫn rõ ràng như thế, từ dấu vết lưu lại có thể thấy được khi đó đánh nhau kịch liệt đến cỡ nào, nhưng bất kỳ một cảnh tượng nào cũng không khơi dậy trí nhớ của Thiên Nguyệt Triệt.

“Vâng, thuộc hạ cùng Đàn Thành phát hiện chủ tử tại nơi này.” Đàn chỉ vào vị trí mặt đất Thiên Nguyệt Triệt đã từng nằm, nói: “Bất quá... .” Đàn do do dự dự, có mấy lời không biết nên nói hay không.

“Đối với ta, người còn có lời gì không thể nói ? Đương nhiên nếu như là chuyện riêng của cá nhân người, ta có thể duy trì trầm mặc.” Trước kia rất lâu Thiên Nguyệt Triệt đã từng nói với Đàn, Đàn Thành và Liệt La Đặc, hẳn có thể cho bọn họ quyền lợi rất lớn, có thể xem bọn họ như người một nhà, là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của hẳn, nhưng hẳn muốn tuyệt đối trung thành, đồng thời hẳn cũng không xen vào chuyện riêng tư của bọn họ.

“Không phải, chuyện này có quan hệ với chủ tử, chẳng qua là thuộc hạ không biết nên mở miệng thế nào.” Đàn vội vàng giải thích, nàng không muốn Thiên Nguyệt Triệt hiểu lầm, Thiên Nguyệt Triệt là thần trong lòng bọn hẳn. Không ai có thể thay thế.

“Vậy thì nói ra.” Thiên Nguyệt Triệt đi tới một bên, trên mặt đất có vết máu, Thiên Nguyệt Triệt dím một chút lên ngón tay, còn có thể phân biệt được đây là máu của hai người.

Bởi vì không khí trong rừng trúc hơi ươn ướt, vết máu khô tương đối chậm, tuy vết máu còn bị nhiễm hơi nước, nhưng không thể ảnh hưởng tới phán đoán của Thiên Nguyệt Triệt.

Vết máu tại vị trí dựa theo lời Đàn nói hẳn là của mình, như vậy vết máu này là của nam tử trong ấn tượng của hẳn.

Chẳng lẽ đối phương cũng bị thương sao?

“Chủ tử... .” Đàn Thành cũng nhanh chóng tới nơi: “Thuộc hạ trở lại phòng nhỏ không thấy người, đoán hẳn là chủ tử cùng Đàn lại tới đây .”

Đàn Thành phong trần mệt mỏi chạy tới: “Chủ tử, thân thể không sao chứ.”

“Không sao, đi thôi, bọn ta trở về phòng nhỏ.” Mới vừa rồi nghe Đàn nói, Đàn Thành trở về đô thành mua mã xa, trở lại phòng nhỏ, quả nhiên

thấy một con ngựa cùng một chiếc xe ngựa dừng một bên.

Bọn họ biết rõ tính cách của hãn, cho dù thân thể hãn khó chịu, khẳng định cũng sẽ lên đường đi Lạc thành, cho nên chuẩn bị mã xa trước.

“Không thể trễ nải thời gian tới Lạc thành, các người thu thập, chúng ta nhanh chóng lên đường.”

Mạn La đế đô

Cuối cùng sứ giả liên bang đã tới, trên đại điện Thiên Nguyệt Thần ngồi ở đế vị, long bào kim hắc sắc càng tôn thêm khí chất nội liễm của hãn.

Hai mắt phượng hoặc nhân đầy tiểu ý nhìn người dưới đại điện, nét mặt giống như phi ưng bay lượn phía chân trời.

“Đều nói bệ hạ Mạn La đế quốc tuần mỹ thiên hạ vô song, hôm nay vừa thấy quả nhiên không phải là khoa trương.” Sứ giả liên bang Tự Kỳ Mạn tay phải đặt trên ngực, lòng bàn tay nắm lại, tay trái đưa ra sau lưng, hướng về phía Thiên Nguyệt Thần hành lễ.

“Ha ha...” Thiên Nguyệt Thần sáng lãng cười to: “Vương tử cảm thấy trăm chỉ có khuôn mặt sao?” Ánh mắt tuần lãng mị lên, khóe miệng câu khởi nụ cười tự tiểu phi tiểu.

Quanh thân là một cỗ khí tà ác, nhưng có cao quý tao nhã, khiến người ta không dời được tầm mắt.

“Ách?” Tự Kỳ Mạn không ngờ Thiên Nguyệt Thần sẽ hỏi như vậy, trong khoảng thời gian ngắn thật đúng là có chút sửng sốt, vừa định trả lời, bên cạnh đã có giọng nữ nhẹ nhàng truyền đến.

“Bệ hạ là dật quần chi tài, hiển nhiên tuyệt đại tao nhã.” Thanh âm nhẹ nhàng như gió nhẹ lướt qua, như mật rót vào lòng người.

Thiên Nguyệt Thần nhìn nữ tử thướt tha phía sau Tự Kỳ Mạn, mục mâu thâm thúy không thấy đáy khiến người khác nhìn không ra suy nghĩ, tiếng nói trầm thấp mang theo thành thực cùng gợi cảm của nam nhân: “Đều nói tiếng chim hoàng anh êm tai dễ nghe, theo trầm thấy thanh âm của công chúa mới là thanh âm của tự nhiên a.”

Nữ tử nghe vậy, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo trên trở nên hồng nhuận, mừng rỡ ngẩng lên, mái tóc nâu dài tới eo xõa tung trên vai, hai mắt thủy linh động quang mang: “Bệ hạ biết ta?” Công chúa cũng chính là muội muội của Tự Kỳ Mạn – Tự Thư Mạn, vẻ mặt chờ đợi nhìn Thiên Nguyệt Thần.

Phong hoa nguyệt mạo như oa oa động lòng người.

“Tam công chúa vang danh thiên hạ, thanh âm là thiên hạ chi nhất, trầm hiển nhiên cũng nghe được ba phần.” Thiên Nguyệt Thần mỉm cười nhìn Tự Thư Mạn, thiếu nữ then thùng dưới cái nhìn của hắc mặt càng thêm đỏ lên.

Ngượng ngùng cúi đầu: “Bệ hạ khen nhầm, tiểu diện hạ của quý quốc mới danh dương thiên hạ, dáng vẻ tuyệt thế vô song, nhị ca theo lệnh của phụ hoàng tới quý quốc ký kết giao hảo, Tự Thư Mạn tùy hứng mới quần quít lấy ca ca theo đến đây.”

“Công chúa trời sinh thuần khiết, sao trẫm có thể kiến trách, nói đến Triệt nhi, thuần khiết chỉ là lời đồn đãi.” Thiên Nguyệt Thần đứng lên từ đế vị: “Vương tử cùng công chúa đi mấy ngày liên tiếp, mấy ngày nay thỉnh nghỉ ngơi thật tốt, ba ngày sau trẫm thiết yến tại ngự hoa viên, thỉnh vương tử và công chúa cùng tới ngắm trăng.”

“Cảm tạ lời mời của bệ hạ, Tiểu vương cùng Tam muội nhất định sẽ đến.” Tự Kỳ Mạn hành lễ lần nữa với Thiên Nguyệt Thần.

Lạc thành

Thiên Nguyệt Triệt mấy ngày liên tiếp thúc ngựa âm thầm đi đường núi, rốt cục sau khi rời Phỉ Bì Na thành bảy ngày thì tới Lạc thành.

Lạc thành không hổ là nơi sinh ra thực thần, mã xa vừa mới vào cửa thành Lạc thành, liền ngửi được mùi thơm trong không khí, làm cho người liên tục đi đường như Thiên Nguyệt Triệt, Đàn cùng Đàn Thành cũng cảm thấy đói bụng.

“Đến Hồi Giác thế gia trước.” Thiên Nguyệt Triệt ngồi trong xe ngựa trực tiếp phân phó, nghe thanh âm có chút tiêu tụy, Đàn cùng Đàn Thành cũng biết chủ tử sau chuyện ở Phỉ Bì Na thành vẫn chưa điều dưỡng thật tốt, cho nên mấy ngày liên tiếp rất mệt nhọc.

“Vâng, thủ hạ đi dò đường.” Đàn Thành xuống ngựa, đi tới một quán rượu bên cạnh: “Đại thúc, xin hỏi đến Hồi Giác thế gia đi đường nào?”

Đại thúc quay đầu lại tò mò nhìn Đàn Thành một cái, sau đó nói: “Dọc theo con đường này, đi phía đông, quý phủ cuối cùng là Hồi Giác thế gia.”

Đàn Thành từ đại thúc mới rõ ràng, nguyên lai đường của Lạc thành chia từ cửa thành, bọn họ đang ở giữa đường, chia theo bốn hướng đông, nam, tây, bắc, mỗi một chỗ đều có một phủ đệ thế gia, tựa như cuối hướng đông là Hồi Giác thế gia.

Đàn Thành đến bẩm báo với Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Triệt nghe xong thì bước xuống mã xa, Đàn từ một bên đỡ hân: “Chủ tử, không phải đến Hồi Giác thế gia trước sao? Lúc này?” Đàn nghi ngờ hỏi.

Thiên Nguyệt Triệt cười một tiếng: “Ta thay đổi chủ ý, trước tiên chúng ta tìm một chỗ, tìm hiểu tình cảnh ở nơi này một chút, Đàn Thành, người đến Hồi Giác thế gia trước, nếu có chuyện gì cũng kịp xử lý.”

“Vâng.” Đàn Thành lĩnh mệnh xoay người lên ngựa, hướng phía Hồi Giác thế gia.

“Chủ tử, ta thấy khách điểm này không tệ, lầu một rất đông, vị trí lầu hai đặc biệt thanh nhã, hay chúng ta vào nơi này?” Đàn nhìn khắp bốn phía, hướng về phía thực lâu bên trái nói.

“Không.” Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu: “Thực lâu đông khách quý, hiển nhiên sẽ không toàn tâm toàn ý hầu hạ chúng ta, thực lâu trống khách, hiển nhiên không phải chỗ nói chuyện, cho nên chúng ta chọn bên kia.” Tầm mắt Thiên Nguyệt Triệt chuyển hướng thực lâu đối diện: “Người không nhiều cũng không ít, không có ánh mắt chú ý tới chúng ta, hơn nữa thực lâu như vậy mới biết chiều cố thực khách.”

Đối với sự giải thích của Thiên Nguyệt Triệt, Đàn không thể nào hiểu hết ý tứ trong đó, nhưng nàng biết chủ tử nói ắt có đạo lý.

Quả nhiên như Thiên Nguyệt Triệt nói, hăn và Đàn mới tới cửa, thị giả liền nhiệt tình tiếp đón.

“Bọn ta muốn một phòng thanh nhã, tiền không quan trọng.” Thiên Nguyệt Triệt rảo bước tiến lên cánh cửa, hướng phía thị giả mỉm cười.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 16: Thám Thính

Thị giả nhìn thân hình mảnh mai, có chút tiêu tụy của thiếu niên thì đỏ mặt, bởi vì bất kể sắc mặt thiếu niên thế nào cũng khó che đi phong hoa nguyệt mạo.

Một thân cầm y hắc sắc, mặc dù hình thức đơn giản, nhưng không mất đi sự cao quý, mái tóc mạch sắc đến eo bỗng bành khiến thiếu niên không giống phạm nhân.

Mọi người cũng bởi vì sự xuất hiện của thiếu niên mà dừng động tác trong tay, khí chất cao quý của thiếu niên không phải có thể dưỡng thành, đó là khí chất trời sinh, Lạc thành là quê hương của mỹ thực, quý tộc từ nam chí bắc nhiều không đếm xuể, mà thiếu niên cao nhã không ai sánh bằng.

Thị giả cẩn thận thối lui sang một bên “Thỉnh quý khách lên lầu.”

Thiên Nguyệt Triệt lên lầu hai, tại cầu thang lầu hai lại có thị giả khác dẫn đường.

Trong phòng là một cửa sổ nhỏ nhìn ra đường lớn, vừa có thể xem phong cảnh phía ngoài, lại có thể giữ chuyện riêng tư của khách nhân, nhất cử lưỡng tiện.

Thiên Nguyệt Triệt tùy ý nhìn thực đơn một cái, mặc dù chủ yếu là món chay, nhưng giá cũng rất đắt đỏ. Nhìn nhìn, Thiên Nguyệt Triệt cũng không bảo thị giả lập tức rời đi, “Trong tiệm các người có mỹ thực gì nổi danh, người cứ việc mang lên vài món.”

Thiên Nguyệt Triệt nói sáng khoái, gọi thức ăn cũng không nhìn giá tiền, này không thể nghi ngờ là làm thị giả nếm ngon ngọt, Đàn lấy ra một khối kim tệ giao cho thị giả, “Chủ tử nhà ta rất đói bụng, thỉnh tiểu ca thúc dục đầu bếp, mang thức ăn nhanh lên một chút.”

Thị giả vừa nhìn đối phương thưởng kim tệ, mắt lập tức sáng lên, người hào phóng cũng tuyệt đối không ban thưởng kim tệ, thị giả mắt không chớp lấy một cái, hưng phấn gật đầu, lập tức đi gọi món ăn.

Đại khái qua một khắc đồng hồ, thị giả niềm nở đưa món ăn lên.

Thiên Nguyệt Triệt gấp một miếng, mùi vị mặc dù không theo kịp Liệt La Đặc hợp tâm ý hẳn, nhưng là mỗi người mỗi vẻ, “Mùi vị không tệ, quả nhiên như lời đồn đãi, Lạc thành là quê hương của mỹ thực, xem ra chuyển đi này không tệ a.”

Nếu như là khách nhân nhã gian, chưa được khách nhân bảo rời đi, thị giả dựa theo lễ nghi phải ở bên cạnh hậu, mà Thiên Nguyệt Triệt xuất thủ hào phóng, thị giả tự nhiên cũng vui vẻ, thấy Thiên Nguyệt Triệt tán thưởng, thị giả cũng rồi rãnh hàn huyên, “Khách nhân là từ bên ngoài tới, ở Lạc thành, người khen ngợi giống như khách nhân cũng là thường gặp, bất quá tôn quý như khách nhân là rất ít.”

“Ánh mắt không tệ.” Thiên Nguyệt Triệt hào khí ca ngợi “Ta đến từ đế đô.”

“Đế đô, Mạn La đế đô là đô thành xa hoa nhất thiên hạ.” Trong mắt thị giả hiện lên hâm mộ, “Khó trách khách nhân thoát nhìn phong thái bất phàm.”

“Quá khen.” Thiên Nguyệt Triệt nhàn nhạt mở miệng, “Lúc trước biết một bằng hữu, hẳn cũng là người Lạc thành, hơn nữa nấu thức ăn rất ngon, ăn xong món hẳn nấu, hôm nay hồi tưởng lại loại mùi vị này phảng phất còn bồi hồi trong miệng, không quên được, bởi vậy liền tới đây du ngoạn.”

“Khách nhân còn có bằng hữu là người Lạc thành sao? Hơn nữa nấu ăn rất ngon, đích thị là xuất thân thế gia, ở Lạc thành a, mọi người đều biết mỹ thực thế gia chia ra Tứ gia, không biết bằng hữu của khách nhân có phải ở một trong bốn thế gia hay không?” Thị giả khéo ăn nói, vừa đủ, cũng không quá phận, cũng không câu nệ, khiến Thiên Nguyệt Triệt phi thường vừa ý.

“Nga, người nói một chút về Tứ gia xem?” Thiên Nguyệt Triệt tạm không nói thân phận của Liệt La Đặc.

“Phân biệt, phía đông Hồi Giác thế gia, phía tây Cốc Thương thế gia, phía nam Thủy gia, phía bắc Thổ Kỳ thế gia, Tứ gia mặc dù đều hành nghiệp từ mỹ thực, nhưng lại có khác nhau. Sinh ý của Hồi Giác thế gia, Cốc Thương thế gia là từ thực lâu, sinh ý chính của Thủy gia là từ ngư đường (ao hồ nuôi cá), sinh ý của Thổ Kỳ thế gia là từ nông trường, mặc dù như thế, nhưng Thủy gia cùng Thổ Kỳ vẫn có những thực lâu nhỏ.” Thị giả giới thiệu một chút, Thiên Nguyệt Triệt nghe cũng thoáng đắm chiêu.

“Thực lâu này là của Thủy gia a?” Thiên Nguyệt Triệt cười suy đoán.

Thị giả nghe, mở to hai mắt nhìn, chỉ kém chưa chảy nước miếng xuống, “Khách nhân thật là lợi hại, cứ nhiên một câu nói trúng, khách nhân lui tới nhiều như vậy, theo ta biết có thể một câu nói trúng ngoại trừ may mắn, quả thực là ít lại càng ít, không biết khách nhân ngài làm sao đoán trúng?”

“Cái này rất đơn giản.” Thiên Nguyệt Triệt để xuống đôi đũa trong tay, tầm mắt chuyển hướng thị giả, “Người vừa nói Thủy gia cùng Thổ Kỳ có một số thực lâu nhỏ, cho nên ta loại trừ Hồi Giác thế gia cùng Cốc Thương thế gia, mà Thủy gia cùng Thổ Kỳ gia, Thủy gia nghiêng về ngư đường, Thổ Kỳ nhà nghiêng về nông trường, mới vừa rồi người giới thiệu cho chúng ta mấy món ăn đều là cá, hải sản các loại, thực lâu của Thổ Kỳ thế gia tuyệt đối không thể nào giới thiệu ngư đường của Thủy gia, cho nên nơi này chắc chắn là sản nghiệp của Thủy gia.”

Thiên Nguyệt Triệt giải thích rất đơn giản, Đàn cùng thị giả cũng nghe vô cùng rõ ràng, nguyên tưởng rằng rất phức tạp đáp án, không ngờ dễ hiểu như vậy, Đàn cùng thị giả bội phục nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

“Khách nhân thật khiến người ta nhìn với cặp mắt khác.” Thị giả vừa nói, một bên bưng món ăn lên, “Bằng hữu của khách nhân, không biết là...?”

Thiên Nguyệt Triệt cười nhạt nói, “Liệt La Đặc, không biết tiểu ca có từng nghe qua tên của hã?”

“Liệt La Đặc? Hồi Giác Liệt La Đặc?” Thanh âm so với vừa rồi càng thêm âm mộ, “Không ngờ bằng hữu của khách nhân lại là thiếu gia của Hồi Giác gia, khó trách khách nhân đối với trù nghệ của hã khen không dứt miệng.”

“Liệt La Đặc rất nổi danh?” Thiên Nguyệt Triệt hai tay vòng trước ngực, kinh ngạc nói.

“Khách nhân không biết chứ, trên căn bản, thiếu gia và tiểu thư của Tứ gia đều rất nổi tiếng, bởi vì bọn họ là thế gia nha, bất quá sở dĩ Hồi Giác thiếu gia nổi danh, cũng không bởi vì hã là thiếu gia của Hồi Giác gia, mà bởi vì hã là thực thần trẻ tuổi nhất trong lịch sử thực thần của Lạc thành.” Lúc thị giả nói đến chuyện này, trên mặt còn mang theo kiêu ngạo, phảng phất vinh quang kia là của hã.

“Nga, ” Thiên Nguyệt Triệt tò mò, cho dù biết Liệt La Đặc xuất thân thực thần thế gia, nhưng chưa nghĩ tới hã cư nhiên lại là thực thần trẻ tuổi nhất trong lịch sử thực thần.

“Cuộc so tài thực thần mười năm cử hành một lần, a, khách nhân có thể không biết, hai ngày sau lại là cuộc so tài thực thần, vì vậy mấy ngày qua người đến Lạc thành tương đối nhiều.”

” Mười năm cử hành một lần? Tức là mười năm trước Liệt La Đặc tham gia cuộc so tài thực thần, khi đó hãn bao nhiêu tuổi?” Hãn và Liệt La Đặc biết nhau tám năm trước, khi đó Liệt La Đặc nhìn qua vô cùng từng trải, làm cho người ta nhìn không ra tuổi của hãn, hơn nữa Nặc Kiệt cũng nói hãn là người Hồi Giác thế gia, nên không điều tra, hsau chuyện ở tù đảo, Thiên Nguyệt Triệt tin tưởng năng lực nhìn người của mình, Liệt La Đặc là người đáng giá để hãn tín nhiệm. Cho nên cũng không còn dò xét hãn, nói như vậy trước khi bọn họ biết nhau hai năm, Liệt La Đặc cũng đã là người thành danh.

“Khi đó hãn mới 14 tuổi.” Thị giả nó ra càng khiến hãn thêm ngạc nhiên.

“14 tuổi?” Đàn không tin, nếu như không phải vì cuộc so tài thực thần 10 năm diễn ra một lần, vậy Liệt La Đặc trở thành thực thần còn có thể sớm hơn sao?

“Không tệ, 14 tuổi, khi đó bởi vì tuổi của hãn, đã từng bị để ý, bất quá...” Thị giả nói đến một nửa lại ngừng lại.

“Cứ nói đừng ngại.” Thiên Nguyệt Triệt biết thị giả bần khoản, cho đối phương bảo đảm.

Có lẽ là thị giả cũng cảm thấy Thiên Nguyệt Triệt có thể tín nhiệm, lại tiếp tục lải nhải, “Bất quá tất cả mọi người cho là hãn sẽ trở thành người thừa kế tiếp theo của Hồi Giác thế gia, nhưng hãn đột nhiên rời Lạc thành, cũng không ai biết tại sao, sau lại có lời đồn, hãn không phải là tử tôn của Hồi Giác thế gia mà là cô nhi mà năm đó thiếu gia của Hồi Giác thế gia nay là gia gia mang về, lời đồn như vậy truyền ra, mọi người cũng bắt đầu lời đồn đãi hãn bị Hồi Giác thế gia đuổi ra ngoài, bất quá lời chỉ như thấy gió thấy mưa, Hồi Giác thế gia cũng không có phản ứng gì đối với chuyện này, bởi vậy không ai rõ, nhưng không ngờ mười năm sau trước khi diễn ra cuộc so tài thực thần, Hồi Giác thiếu gia lại trở về.” Thị giả cũng không giải thích được tình huống, thở dài.

Bởi vì hai tháng trước Liệt La Đặc nhận được thư của gia gia hắc sai người đưa tới, cho nên trở lại Lạc thành.

Tám năm nay Liệt La Đặc không hề nói tới chuyện của mình, Thiên Nguyệt Triệt biết trong đó có ẩn tình, chẳng qua là người ta không nói, hắc cũng không nên hỏi, nếu như là chuyện trong nhà của hắc, không thể nào tám năm nay chẳng hề quan tâm.

Có thể thấy được trong tám năm nay y rất an tâm về chuyện trong nhà, nếu như rời nhà không phải là bởi xảy ra chuyện, như vậy là vì cái gì?

Hang kín sẽ không thấy gió, hắc thủy chung tin tưởng những lời này, Liệt La Đặc rời nhà có phải liên quan đến thân thể của y hay không?

Chờ lần này rời khỏi tù đảo, người có chuyện gì trọng đại, bốn điện thay người chịu trách nhiệm.

Thiên Nguyệt Triệt còn nhớ rõ ràng, tám năm trước ở tù đảo mình đã hứa hẹn với Liệt La Đặc, mà tám năm qua Thiên Nguyệt Triệt cũng tin tưởng Liệt La Đặc biết thực lực của mình, nhưng vì sao có khó khăn lại không trực tiếp nói ra với mình?

Là sợ phiền gây phiền toái cho mình sao?

Thiên Nguyệt Triệt biết Liệt La Đặc cũng kiêu ngạo, cho nên hắc đợi, đợi Liệt La Đặc tự mở miệng, chỉ là không ngờ.

“Kỳ quái... Thật là kỳ quái... .” Tiếng kỳ quái của thị giả khiến Thiên Nguyệt Triệt thu hồi lực chú ý.

“Tiểu ca nói nơi nào kỳ quái?” Món ăn không nóng như khi mới đưa lên, Thiên Nguyệt Triệt cũng không uống rượu nên không say, cho nên lời thị giả nói là muốn hấp dẫn sự chú ý của hắc.

“Khách nhân, không nói gạt người, danh sách mỗi lần so tài thực thần được định ra trước 1 tháng, vì bảo vệ người dự thi an toàn, danh sách thực thần được công khai, mà lần này trong danh sách dự thi, Hồi Giác thế gia không có tên của Hồi Giác đại thiếu gia.” Vì chuyện này, toàn bộ người Lạc thành cũng nghi ngờ mà không giải thích được.

“Tại sao công khai lại bảo vệ người dự thi an toàn, chẳng lẽ không sợ bị mưu sát sao?” Thiên Nguyệt Triệt đối với quy củ của cuộc so tài thực thần ủa rất là xa lạ, ở hiện đại, không cần phải nói hiện đại, cũng tỷ như thời không này, thân phận thái tử mà được định, rất nhiều giết chóc vô tội sẽ bắt đầu, mà cuộc so tài thực thần lại làm như thế để bảo vệ người dự thi an toàn ?

Trong đầu Thiên Nguyệt Triệt không nghĩ ra được phương án gì có thể giải thích, bởi vì bách mật tổng hữu nhất sơ (giấu thế nào cũng có sơ hở), công khai thân phận người dự thi, vô luận từ phương diện nào đều không an toàn.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 17: Mỹ Nhân

"Đương nhiên không sợ." Thị giả ưỡng ngực nói, "Cuộc so tài thực thần mười năm cử hành một lần đã khiến bách tính nước ta đưa mắt mong đợi, nếu như có người trong danh sách dự thi xảy ra việc ngoài ý muốn, cuộc so tài thực thần sẽ bị lui đến 10 năm sau, mọi người không thể nào đợi thêm lâu như vậy."

Thiên Nguyệt Triệt nghiêng tai lắng nghe, "Như vậy cũng là một phương pháp tốt." Huống chi ở thế giới này, tuổi thọ của con người rất dài, Liệt La Đặc không tham gia cuộc so tài thực thần lần này, hẳn có thể hiểu, y vốn là loại người không quan tâm danh lợi, địa vị, nếu như quan tâm, một cái danh thực thần kia không quan trọng bằng danh xưng ngự trù phụ hoàng ban.

Cái hẳn lo lắng là chuyện khác.

Hồi Giác thế gia

Đàn Thành dựa theo chỉ dẫn đi tới trước đại môn Hồi Giác thế gia, trước cửa là hai tượng sư tử đá hùng vĩ cao lớn vô cùng, bốn thị vệ giữ cửa chia ra đứng hai bên đại môn.

Có lẽ đã thấy nhiều trong hoàng cung hoa lệ, hai tượng đá lớn cũng không là cái gì, Đàn Thành xuống ngựa đi lên bậc thang.

"Người nào?" Bốn đại hán nhìn chăm chăm Đàn Thành, trong đó một người mặt không chút thay đổi nói.

"Ta là bằng hữu của Liệt La Đặc ở đế đô, ta tìm hân."

Đàn Thành vừa nói ra, bốn đại hán hai mặt nhìn nhau, "Người chờ chốc lát."

"Cái gì, người ở đế đô đến?" Hồi Giác • Khinh Liệt cau mày, sao hân không thu được chút tin tức nào, chẳng nhẽ bên Phỉ Bì Na thành đã xảy ra chuyện?

"Vâng, vừa rồi thị vệ giữ cửa báo lại." Quản gia nhìn qua là một tiểu nhân vẻ mặt chanh chua, trên trán tràn đầy toan tính.

"Biết người tới là ai không?" Rốt cuộc là mời vào mới tốt, hay là đuổi đi mới tốt? Mời vào hân có chút nguy hiểm tồn tại, nếu như đuổi đi lại càng khiến người ta hoài nghi, cuộc so tài thực thần đã ở trước mắt, hân không thể để cho bất luận kẻ nào phá hủy mơ ước xưng bá thực thần giới.

"Người tới là một nam nhân cao lớn, nhìn qua phi thường trầm ổn." Theo thị vệ giải thích là như vậy, quản gia đã ở cửa nhìn qua vài lần.

"Chỉ có một?" Làm sao có thể, mặc dù không cách nào xác định rốt cuộc là bao nhiêu người đến, nhưng nghe nói lục điện hạ cũng đi theo, "Không có thiếu niên mười mấy tuổi sao?" Trong truyền thuyết, tiểu điện hạ của Mạn La đế quốc có một dung nhan tuyệt thế, mái tóc dài thủy phần tới eo, thiếu niên như vậy hân là dễ dàng nhận biết.

"Bẩm nhị thiếu gia, chỉ có một." Quản gia xác định.

"Chỉ có một?" Hồi Giác • Khinh Liệt suy tư, không biết trong hồ lô đối phương bán được gì gì, cũng không thể dễ dàng kết luận, "Quản gia, người thấy nên làm như thế nào?"

"Nhị thiếu gia, cuộc so tài thực thần không thể bị trễ nải, dứt khoát hoặc là không làm... ." Trong mắt quản gia hiện lên sự ngoan độc.

"Không được." Hồi Giác • Khinh Liệt biết ý tứ của hắn, "Cho dù trước cửa có bao nhiêu người, nhưng chắc chắn tiểu điện hạ đã đến Lạc thành, nếu như hắn ở Lạc thành xảy ra điều gì ngoài ý muốn, bệ hạ sẽ không dễ dàng bỏ qua, cho nên giải quyết là không thể thực hiện được."

Như vậy... Quản gia tiến lên một bước nói nhỏ bên tai Hồi Giác • Khinh Liệt.

Hồi Giác • Khinh Liệt gật đầu, "Vậy chuyện này giao cho người, nếu như làm xong chuyện này, bốn thiếu gia sẽ mua một trạch viện trong thành thay người, dàn xếp cho người nhà người áo cơm không lo."

Quản gia lộ vẻ vui mừng, "Cám ơn nhị thiếu gia."

Ngoài cửa lớn, quản gia một bộ nghiêm túc đi ra, nhìn thấy Đàn Thành, nhanh chóng tiến đến, mặt mày hớn hở nghênh đón, "Người là bằng hữu ở đế đô của đại thiếu gia chúng ta sao?"

Đàn Thành lui về phía sau một bước, nhìn người quản gia bộ dáng khôn khéo, sau đó chấp tay nói, "Tại hạ Đàn Thành, tới từ đế đô, không biết Liệt La Đặc... ?"

Đàn Thành chưa nói xong, liền bị quản gia cắt đứt "Đàn tiên sinh tới thật là không đúng dịp, một tháng trước đại thiếu gia đã rời Lạc thành, thế nào? Đàn tiên sinh không biết sao?" Quản gia nghi hoặc nhìn Đàn Thành, vì Đàn Thành không biết mà cảm thấy buồn bực.

Cái gì? Liệt La Đặc đã rời đi một tháng trước?

Đàn Thành kinh ngạc nhìn quản gia, tựa hồ muốn từ trên người quản gia nhìn ra, nhưng biểu tình của quản gia không thể bắt bẻ, phát giác không ra một chút dấu vết.

Nói như vậy... , Đàn Thành suy tư trong chốc lát hướng về phía quản gia nói, "Chủ nhân nhà ta đang trên đường tới đây, ta đặc mệnh ở chỗ này chờ hẵn, không biết có thể hay không... ?"

Ý tứ của Đàn Thành quản gia đương nhiên hiểu, "Đương nhiên có thể, bằng hữu của đại thiếu gia chính là bằng hữu của Hồi Giác thế gia chúng ta, Đàn tiên sinh, bên trong, mời." Quản gia di động một bước, thỉnh Đàn Thành đi lên, Đàn Thành cũng không khách khí, tùy tiện tiến lên.

Hai người sóng vai mà đứng, đi vào Hồi Giác thế gia.

"Đàn tiên sinh là bằng hữu ở đế đô của đại thiếu gia, không biết là từ chuyện gì... Đàn tiên sinh không nên hiểu lầm, bởi vì đại thiếu gia chẳng bao giờ nhắc tới chuyện ở đế đô với người nhà, cho nên... ?" Quản gia cần cần dục dục.

Nét mặt Đàn Thành lạnh lùng, như xa cách ngàn dặm, khiến quản gia rất khó tới gần, quản gia nghĩ thầm: Cái người này sao mà biến đổi một chút nét mặt cũng không, nói chuyện cũng lạnh giọng lãnh khí.

Người như vậy thật sự rất khó nắm giữ, không thể nào hạ thủ.

"Quản gia cần thận là hợp tình hợp lý, có lẽ Liệt La Đặc chưa nói rõ nhất định là có lý do của hẵn, khi chủ tử nhà ta đến, nếu có vấn đề gì đến lúc đó quản gia có thể thỉnh giáo chủ tử nhà ta, tại hạ làm thuộc hạ, không thể vượt quá chức phận." Đàn Thành từ chối, đồng thời cũng cần cần dục dục trả lời.

Quản gia đưa Đàn Thành tới đại sảnh, mệnh hạ nhân dâng lên trà bánh, ở một bên phụng bồi.

"Lần đầu tiên bọn ta nhìn thấy Cốc Thương đại thiếu gia luôn luôn đùa giỡn có ánh mắt chuyên chú như vậy." Trong nhả các của thực lâu náo nhiệt, vị trí gần cửa sổ có một tử y nam tử trêu chọc hảo hữu ngồi đối diện mình – Cốc Thương Quỳnh.

Cốc Thương Quỳnh không rãnh mà để ý lời vui đùa của Thổ Kỳ Dịch Nhân, hai mắt lấp lánh hữu thần vẫn nhìn chăm chú vào thực lâu đối diện.

" Uy uy, Cốc Thương đại thiếu gia, tiểu thực lâu kia có gì để người vọng nguyệt thu thủy?" Thổ Kỳ Dịch Nhân đi lên phía trước, vỗ bả vai bạn tốt, theo tầm mắt của hắn cũng chỉ thấy thực lâu của Thủy gia.

Thực lâu này cũng không phải là một ngày hai ngày , hôm nay nét mặt bằng hữu quá quái dị.

"Thổ Kỳ đại thiếu gia nói chuyện thật là không lưu tình, cũng phải nhìn mặt mũi chủ nhân, phê bình cũng phải lưu ba phần, gọi là tiểu thực lâu, rất khó nghe." Ngồi ở vị trí khác một là hạt y (y phục màu nâu) nam tử, vừa phẩm rượu ngon, vừa kháng nghị, chẳng qua là nụ cười trên mặt nhìn không ra người này sinh khí.

"Được được được, người lúc này giả bộ làm gì, toàn bộ Lạc thành người nào không biết Thủy gia đại thiếu gia Thủy Cách Nhĩ người thích nhất là chạy đến thực lâu nhà người khác." Thổ Kỳ Dịch Nhân tỏ vẻ bộ dáng của người rất giả.

"Biết cũng không nên nói ra." Thủy Cách Nhĩ như cũ ôn văn nho nhã, mỉm cười. Ánh mắt ôn nhu khiến người nhìn vào cũng phải ngơ ngác.

Nam nhân này thật biết giả bộ, người ngoài mắt mù mới nói Thủy gia đại thiếu gia ôn nhu, theo hắn thấy y chính là ngụy quân tử, ôn nhu cũng phải nhìn đối tượng, nếu như đối với tất cả mọi người như nhau, đó chính là dối trá.

Thổ Kỳ Dịch Nhân thật ra là người cùng đơn giản, biểu tình gì cũng hiện trên mặt, nhưng bộ dáng đơn thuần lại sạch sẽ dường như không quan tâm thế sự như vậy, khiến ánh mắt Thủy Cách Nhĩ luôn luôn dừng lại trên người của hắn.

"Oa... Mỹ nhân." Đột nhiên. Thổ Kỳ Dịch Nhân hét to bên tai Cốc Thương Quỳnh, đồng thời hướng phía Thủy Cách Nhĩ khua khua tay, "Cách người mau tới đây, thật là tuyệt thế vô song lãnh mỹ nhân."

Nét mặt Thổ Kỳ Dịch Nhân luôn đặc biệt phong phú, lần này Thủy Cách Nhĩ cũng không tò mò gì, nhưng đảo mắt thấy tầm mắt lưu luyến của Cốc Thương Quỳnh, mới cảm thấy có chút thú vị.

Bọn họ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, hẳn hiểu rõ Cốc Thương Quỳnh là mắt cao hơn đầu, cho nên lúc này hắn tò mò.

Để ly rượu xuống tiến lên, hơi nghiêng nửa người trên dán sau lưng Thổ Kỳ Dịch Nhân, hơi thở nóng rực thỉnh thoảng thổi qua cổ Thổ Kỳ Dịch Nhân, giống như là vô ý lại cố ý, khiến người đơn giản nào đó tim đập liên hồi.

"... Cách, người... ." Thổ Kỳ Dịch Nhân nhin không được nuốt xuống nước miếng, "Người rất nặng, có thể dời đi hay không"

"Không thể." Thủy Cách Nhĩ đáp đương nhiên, "Từ vị trí này có thể thuận lợi nhìn mỹ nhân, huống chi có cái đệm người, tại sao ta không cần?" Khiêu mi buồn cười nhìn Thổ Kỳ Dịch Nhân bởi vì bất bình mà mặt từ từ biến đỏ, khuôn mặt trắng nõn có thêm một tia yêu mị, mục mâu thuần tịnh tựa càng động lòng người.

Tâm tư người này đơn thuần như vậy, sao này làm sao thừa kế sản nghiệp khổng lồ của Thổ Kỳ gia, huống chi người Thổ Kỳ gia đang nhìn chăm chăm vào số gia sản kia.

"Người... Người nhìn ta làm cái gì?" Thổ Kỳ Dịch Nhân buồn bực, không biết từ lúc nào, nam nhân này luôn là dùng ánh mắt là lạ nhìn hắn, khiến tim của hắn luôn không khống chế được mà nhảy lên.

"Đây không phải lần đầu tiên ta nhìn người như vậy, người khẩn trương cái gì?" Thủy Cách Nhĩ rời khỏi vị trí đi tới ghế ngồi xuống.

"Người... Người... ." Có người mới khẩn trương, Thổ Kỳ Dịch Nhân quay đầu tiếp tục xem mỹ nhân, "Mỹ nhân đâu?"

Cốc Thương Quỳnh quay đầu nhìn bọn họ, "Dịch Nhân, người và Cách tán tỉnh nhau, ngay cả mỹ nhân đi lúc nào cũng không biết." Cốc Thương Quỳnh lắc đầu thở dài.

"Quỳnh, người nói cái gì, bốn thiếu gia cùng hắn? Làm sao có thể, bốn thiếu gia chỉ thích mỹ nhân quốc sắc thiên hương, không phải tướng tá như hắn. Đi, đi hỏi, mỹ nhân kia là ai?" Thổ Kỳ Dịch Nhân nói, ra khỏi phòng đầu tiên.

"Người vẫn còn chờ cái gì?" Cốc Thương Quỳnh nhìn Thủy Cách Nhĩ đang khóa chặt tầm mắt trên người Thổ Kỳ Dịch Nhân.

"Đợi. . . Quá gấp, kết quả hoàn toàn ngược lại, thời gian còn dài, ta bồi hấn từ từ chơi đùa, cuộc sống như thế mới tương đối phong phú."

Cốc Thương Quỳnh cười không nói, Thổ Kỳ Dịch Nhân rơi vào tay con hồ ly này, là chuyện đã được định trước, suy nghĩ không khỏi nhớ lại bóng dáng vừa rồi.

Thiên Nguyệt Triệt cùng Đàn ra khỏi thực lâu liên đi bộ hướng phía Hồi Giác thế gia.

Chẳng qua là, đi một nửa đường Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên ngừng lại.

"Chủ tử, làm sao vậy ?" Đàn ở một bên hỏi.

"Không có, tiếp tục." Thiên Nguyệt Triệt hai mắt mỉm cười tiếp tục đi về phía trước.

Theo sau, phanh... Thổ Kỳ Dịch Nhân tự nhận đời này chưa từng xui xẻo như vậy, đang hảo hảo mà đi trên đường lại bị đồ đụng vào, nhưng không thấy cái gì?

Ngẩng đầu nhìn lại mỹ nhân, đã không thấy phương hướng.

Cốc Thương Quỳnh cùng Thủy Cách Nhĩ hai mắt nhìn nhau, hai người tiến lên tìm tòi, nhưng không thấy bất kỳ trở ngại gì.

Hai người nhất thời hiểu rõ.

Thị vệ giữ cửa nhìn Thiên Nguyệt Triệt cùng Đàn đột nhiên xuất hiện trước mắt, không thể tin được xoa xoa mắt mình, vừa mới nhìn vô cùng rõ ràng, trước mắt căn bản không có người, hai người kia xuất hiện từ lúc nào chứ?

"Chủ tử." Thanh âm Đàn Thành từ trong cửa truyền đến, bởi vì thấy Thiên Nguyệt Triệt lâu chưa tới, Đàn Thành có chút không yên lòng, cho nên liền đi ra chờ chực, vừa tới cửa lại gặp được Thiên Nguyệt Triệt.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 18: Bái Phỏng

"Tại hạ là quản gia nơi này, ra mắt công tử." Quản gia nhìn thiếu niên tuấn mỹ trước mắt, ánh mắt chột lóe lên, vậy thiếu niên tuyệt mỹ vô song này chính là tiểu hoàng tử Thiên Nguyệt Triệt trong truyền thuyết sao?

Chỉ là một thiếu niên gần mười ba tuổi, tại sao lại có một cỗ uy nghiêm khiến người ta nhìn cũng không dám nhìn.

Mục mâu kim sắc sâu thẳm rồi lại có một làn sóng trong suốt, phảng phất hết thủy đều thu vào trong mắt hắc.

Một thân huyền y vây lấy thân thể mảnh khảnh, trang sức ngân sa chiếu rọi, bên hông là đai lưng ngân sắc, trên đai lưng là một phi ưng rất sống động, con mắt sắc bén của phi ưng được khảm hai khóa bảo thạch ám lục sắc (màu xanh thẫm), dưới chân là giày da ngân sắc.

Tóc dài tới eo bông bành, rõ ràng là hơi thở ôn hòa lại mang theo hàn ý.

Thế nào cũng không ngờ chủ tử của đại thiếu gia lại là một nhân vật uy hiếp như vậy.

"Quản gia khách khí, mười ngày trước bốn điện hạ nhân được thư của Liệt La Đặc, trong thư nhắc tới hẳn muốn tham gia cuộc so tài thực thần hai ngày sau, bốn điện hạ từng xem qua vô số trân bảo, nhưng hiếm khi được thưởng mỹ thực trong thiên hạ, tò mò liền dẫn tâm phúc đến Lạc thành, hy vọng sẽ không quấy rầy đến Hồi Giác thế gia." Nghiền ngẫm từng chữ một, mặc dù Thiên Nguyệt Triệt không thường làm, nhưng lại là sở trường của hẳn.

"Đương nhiên sẽ không, nếu công tử là chủ tử của đại thiếu gia, đương nhiên là khách quý của Hồi Giác gia, nhưng không biết công tử là... ? " Quản gia giả vờ không biết, hỏi.

"Nga, " Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, dừng bước lại, tay phải trụ vào tượng đá, đùa giỡn lá cây bên đường, "Cái này thật kỳ lạ, nhớ kỹ, hình như là hai năm trước, Liệt La Đặc còn nói lão gia tử của Hồi Giác hồi âm bảo Liệt La Đặc thay hẩn vấn an bốn điện hạ mà, thế nào? Lão gia tử không nói cho các người biết thân phận bốn điện hạ sao? Hay là Liệt La Đặc chưa từng viết thư cho các người?" Trong phút chốc, ánh mắt hồn nhiên không giải thích được dừng lại trên người quản gia.

Dù quản gia là người khôn khéo lợi hại thế nào, cũng nhìn không ra tâm tư của Thiên Nguyệt Triệt, hài tử mười ba tuổi đáng lý vẫn còn làm nũng với phụ mẫu, huống chi hài tử này là nhi tử bộ hạ yêu thương nhất.

Xem sắc mặt thuần khiết như như tinh linh, đáy mắt trong vắt như nước biển.

Chẳng lẽ một màn vừa rồi chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, nếu là như vậy, vì sao lời nói của Thiên Nguyệt Triệt lại thêm một chút hứng thú gây sự?

"Xấu hổ, lão gia tử luôn luôn không nhắc chuyện đại thiếu gia với hạ nhân, có lẽ nhị thiếu gia hiểu rõ tình hình, cho nên công tử... ?" Làm bộ như không biết thân phận Thiên Nguyệt Triệt là bước cần thiết đầu tiên.

"Không ngại." Thiên Nguyệt Triệt thu hồi tay đùa bỡn lá cây, "Bốn điện hạ tên Thiên Nguyệt Triệt." Thiên Nguyệt Triệt cố ý thẳng thắn, muốn nhìn nét mặt lão quản gia một chút.

Quản gia nghe nói, đầu tiên là cả kinh, sau đó lui về phía sau hai bước, khom lưng hướng phía Thiên Nguyệt Triệt hành lễ, "Lão nô bái kiến lục điện hạ?"

Nhưng hồi lâu cũng chưa không nghe Thiên Nguyệt Triệt đáp lại, quản gia vốn đang cúi đầu hành lễ kỳ quái ngẩng đầu, lại thấy Thiên Nguyệt Triệt dùng nét mặt ý vị sâu xa nhìn chăm chăm hẳn.

Quản gia kinh ngạc, "Lục điện hạ, lão... Lão nô có vấn đề gì sao?"

"Hì hì." Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên phát ra tiếng cười thanh thúy, "Quản gia, người thật buồn cười, bốn điện hạ nói bốn điện hạ là Thiên Nguyệt Triệt, người liên tin tưởng, vạn nhất bốn điện hạ chỉ là tên phóng túng thích lừa gạt, vậy thì thế nào?"

Ách?

Quản gia không ngờ Thiên Nguyệt Triệt lại hỏi vấn đề quý dị như vậy, vội vàng đáp, "Tên lục điện hạ, thử hỏi thiên hạ này ai dám giả mạo, huống chi vạn nhất bị phát hiện, tội danh cửu tộc."

"Sao có thể?" Thiên Nguyệt Triệt không đồng ý, "Quý phủ từ trên xuống dưới cũng chưa từng biết Liệt La Đặc đi theo bốn điện hạ, chờ bọn người phát hiện, bốn điện đã sớm đi xa ngàn dặm, thử hỏi điều tra thế nào, hơn nữa nếu bắt không được bốn điện hạ, thì làm sao diệt tận gốc tội cửu tộc?"

Này...

Cái miệng thật lợi hại, quản gia kêu khổ trong lòng, đối phó với tiểu tử tông này quả là việc phiền toái, sớm biết như thế ban đầu giao cho nhị thiếu gia xử trí.

"Là lão nô sơ suất." Nhiều thêm một câu là sai, ít đi một câu là chậm trễ, tiến không được mà lui cũng không xong, mồ hôi lạnh từ trán quản gia bắt đầu chảy xuống.

"Đùa thật thú vị, bộ dạng quản gia thật ra khiến bốn điện hạ nhớ tới tông quản Nặc Kiệt bên cạnh phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt chuyển đề tài tán

gấu.

Nguyên lai là nói giỡn, tâm quản gia buông xuống rất nhiều, có lẽ lục điện hạ này thích chơi trò trinh thám, dù sao cũng chỉ là một thiếu niên mười ba tuổi.

"Lão nô sao dám cùng tổng quản đại nhân đánh đồng." Quản gia khiêm nhường nói, người ta là thái giám, nhưng hãn là con cháu đầy đàn, thật ra trong lòng quản gia đầy khinh thường.

Thiên Nguyệt Triệt không tiếp tục đề tài, được quản gia dẫn đường tiêu sái đi qua hoa viên, sau đó giống như là nhớ ra cái gì, đột nhiên mở miệng, "Bốn điện hạ đã đến được một lúc, sao không thấy Liệt La Đặc tới đón?"

Quản gia vừa định mở miệng, Đàn Thành đã tiến lên một bước cung kính nói: "Hồi chủ tử, lúc trước thuộc hạ đã hỏi quản gia, quản gia nói Liệt La Đặc đã rời khỏi Lạc thành từ một tháng trước."

"Càn rỡ." Thiên Nguyệt Triệt xoay người giận giữ nhìn Đàn Thành.

"Chủ tử bớt giận."

"Chủ tử bớt giận."

Đàn Thành cùng Đàn song song quỳ xuống, quản gia xem không hiểu tình huống cũng vội vàng quỳ xuống, nghĩ thầm lại chộc tiểu điện hạ được cưng chiều này sinh khí.

"Liệt La Đặc thật to gan, nếu đã rời nhà đi vì sao lại gửi thư cho bốn điện hạ, lừa gạt bốn điện hạ, nói trong nhà có việc, muốn tham gia cuộc so tài thực thần, bốn điện hạ có hảo ý đặc biệt thỉnh thánh chỉ của phụ hoàng, để bốn điện hạ làm chủ bình thẩm, đây là hãn sĩ nhục tôn nghiêm của bốn điện hạ?" Thiên Nguyệt Triệt nắm chặt hai tay, tức giận nói.

"Có lẽ... Có lẽ Liệt La Đặc không có ý này, thỉnh chủ tử bớt giận, thân thể quan trọng hơn." Đàn lo lắng nói.

"Có lẽ? Cái bốn điện hạ muốn là có lẽ sao? Như người nói, hắc có ý gì khi lừa gạt bốn điện hạ?" Thiên Nguyệt Triệt vừa sinh khí, vừa ho khan.

"Liệt La Đặc ở trong cung luôn luôn theo khuôn phép, sẽ không đại nghịch bất đạo như thế, thỉnh chủ tử nghĩ lại." Đàn vội vàng đứng lên, cần cần dục dục đi tới bên người Thiên Nguyệt Triệt, nhẹ nhàng vỗ sau lưng của hắc, "Chủ tử, mấy ngày lên đường liên tiếp, thân thể mang bệnh nhẹ, không nên sinh khí, không tốt."

Nghe Đàn lời nói, Thiên Nguyệt Triệt quả nhiên bình tĩnh lại, chẳng qua là hô hấp có chút dồn dập, "Cũng đúng, Liệt La Đặc theo bốn cung mấy năm, nhân phẩm của hắc bốn cung nên tin, hai người các người cũng đứng lên đi."

"Tạ chủ tử."

"Tạ điện hạ." Quân gia tựa hồ hai chân cũng bắt đầu run rẩy, khó trách người ta nói hài tử nhà đế vương trưởng thành sớm, thật sự không giả, lực điện hạ này nổi giận lên đúng là không thể nói chơi được, nghĩ đến khí chất uy nghiêm cùng lửa giận kia trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Ánh mắt lạnh lùng khiến lòng người khiếp đảm.

"Cho nên... ." Thiên Nguyệt Triệt chỉ nói hai chữ, thành công đem suy nghĩ của lão quân gia kéo trở lại.

Quân gia hai mắt không dám nhìn thẳng Thiên Nguyệt Triệt, chỉ có thể run run cố gắng đứng vững hai chân nghe lời nói kế tiếp của Thiên Nguyệt Triệt.

"Cho nên dựa theo Đàn nói, Liệt La Đặc không thể nào lừa gạt bốn điện hạ, như vậy chỉ có một khả năng, lừa gạt bốn điện hạ là người khác."

Tầm mắt Thiên Nguyệt Triệt nhìn lướt qua bọn họ, sau đó không biết là cố ý hay là vô ý dừng lại trên người quản gia.

Phanh

Quản gia hai chân co quắp quỳ trên mặt đất, "Thỉnh điện hạ minh xét, lão nô không có nói dối, thật sự đại thiếu gia đã rời đi từ một tháng trước, người hầu của quý phủ đều có thể làm chứng."

"Quản gia mau mau đứng lên, bốn điện hạ hiển nhiên biết không phải là người, các người đều là thân nhân của Liệt La Đặc, chắc chắn sẽ không lừa gạt bốn điện hạ, bởi vì theo lời quản gia nói lúc trước, lừa gạt bốn điện hạ là tội cửu tộc, quản gia sẽ không ngu ngốc đem mạng mình ra đánh cược, bốn điện hạ nói có đúng không?"

Thiên Nguyệt Triệt ý bảo Đàn Thành đỡ quản gia đứng lên.

Tội cửu tộc... Tội cửu tộc... Sắc mặt quản gia nhất thời tái nhợt, nhanh chóng trả lời, "Tạ điện hạ anh minh... Tạ điện hạ anh minh ... "

"Nếu Liệt La Đặc không ở, như vậy bốn điện hạ cũng cáo từ." Trong nháy mắt, Thiên Nguyệt Triệt lại khôi phục bộ dáng hài tử, xoay người đi tới đi lui.

"Đợi một chút... Thỉnh điện hạ chờ." Quản gia vội vàng tiến lên "Điện hạ, đây là... Định... Định trở về để đô sao?"

Hừ, đáy lòng Thiên Nguyệt Triệt cười lạnh, nhưng vẫn làm bộ tò mò, "Bốn điện hạ thật vất vả tới, hiển nhiên phải du ngoạn một phen, bốn điện hạ rất mong đợi cuộc so tài thực thần vào hai ngày sau, hơn nữa... ."

Thiên Nguyệt Triệt nhìn quản gia, "Hành tung của Liệt La Đặc còn chưa biết, bốn điện hạ cũng lo lắng, nếu một tháng trước hẳn đã rời Lạc thành, nhưng gửi tin cho bốn điện hạ, chuyện này sợ là có ẩn tình, bốn điện hạ còn phải hạ lệnh, để các thành phụ cận nghiêm tra có tin tức Liệt La Đặc xuất nhập hay không, quản gia sự vụ bận rộn, bốn điện hạ cũng không tiện quấy rầy, cáo từ."

Thiên Nguyệt Triệt đi vài bước, ngừng lại, "Nếu quản gia đã biết tin tức Liệt La Đặc mất tích, chắc chắn cũng sẽ phái người của Hồi Giác thế gia đi tìm, nếu như có tin tức gì thì báo cho bốn điện hạ biết, tạm thời bốn điện hạ sẽ ở tại phủ thành chủ của Lạc thành."

Nói xong Thiên Nguyệt Triệt thoái mái rời đi.

Lưu lại quản gia phía sau, chảy mồ hôi lạnh, sắc mặt co quắp nhìn bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt biến mất ở cửa.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 19: Giao Hữu

Cho đến khi hai chân quả gia chịu không được nữa loạng choạng té trên mặt đất, đầu gối đụng phải cục đá, đau đớn mới giúp lý trí của hắn đột nhiên quay lại.

Có phần chân chờ từ trên mặt đất bò dậy, nhanh chóng chạy tới phòng của Hồi Giác Khinh Liệt.

Thiên Nguyệt Triệt ra khỏi cửa Hồi Giác thế gia, đang nghĩ nên nghỉ ngơi ở đâu, thì thanh âm thú vị từ bên kia truyền đến, "Mỹ nhân... Mỹ nhân... ."

Thanh âm rất nhẫn nhịn, làm cho người nghe cũng rất thoải mái, chẳng qua là gọi mỹ nhân khiến Thiên Nguyệt Triệt không dám gật bừa, mỹ nhân? Là gọi hắn sao?

Hắn không phải, Thiên Nguyệt Triệt nhìn quanh bên cạnh mình, một bên là thân hình cao lớn Đàn Thành, càng không thể nào là mỹ nhân. Bên kia là vóc người mảnh khảnh, xinh đẹp của Đàn, chắc là nàng.

Thiên Nguyệt Triệt nghĩ thầm.

"Mỹ nhân bên này... Mỹ nhân bên này... ." Thanh âm nặng vài phần.

"Chủ tử, có lẽ người bên kia đang gọi ngài." Đàn thú vị nhắc nhở.

"Tiểu đệ đệ, mỹ nhân... Tiểu đệ đệ, mỹ nhân... ." Thanh âm vẫn không buông tha, tiếp tục kêu lên, tựa hồ còn mang theo hứng thú, thanh âm thân

mặt như vậy, trừ phụ hoàng, ca ca cùng Thủ Điện Đồng thì ở ngoài không người nào dám gọi hần.

Hần đã từng thấy trong mắt mọi người có khiếp sợ, ghen tỵ, giết mình, hoặc là kinh diễm, nhưng một đạo thanh âm tầm thường này lại khiến hần có cảm giác ấm áp.

Theo tầm mắt Thiên Nguyệt Triệt quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu niên cao tầm 173 phân có khuôn mặt trắng nõn đang nhìn hần, trên khuôn mặt hiện ra đỏ ửng, còn không ngừng hướng hần ngoắc ngoắc.

Nhưng thấy Thiên Nguyệt Triệt liên tục không có phản ứng, rốt cục thiếu niên giận, tiến lên trước mặt Thiên Nguyệt Triệt, "Này... ." Cười có chút khó xử, Thổ Kỳ Dịch Nhân chào hỏi.

"Người là?" Thiên Nguyệt Triệt đánh giá một phen từ trên xuống dưới, từ cách ăn mặc hần là xuất từ quý tộc, người này có mục mâu trong mắt như nước, hai mắt hữu thần.

"Người hảo, ta là Thổ Kỳ Dịch Nhân, là đại thiếu gia của Thổ Kỳ thế gia." Thổ Kỳ Dịch Nhân hữu hảo hướng phía Thiên Nguyệt Triệt vươn tay phải.

Thổ Kỳ Dịch Nhân? Đại thiếu gia của Thổ Kỳ thế gia?

Thú vị, rất thú vị, Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, ánh mắt mang theo thú vị nhìn chăm chăm Thổ Kỳ Dịch Nhân.

Ánh mắt không chút nào che đậy, mặc dù không mang theo sắc thái, nhưng mỹ nhân nhìn chăm chú như thế khiến Thổ Kỳ Dịch Nhân có chút thẹn thùng.

Đỏ mặt, Thổ Kỳ Dịch Nhân bảo, "Năm tay." Tay của hần còn chưa có thu hồi đâu.

"Ta là Thiên Nguyệt Triệt." Thiên Nguyệt Triệt cười vươn tay, tay hai người nắm chặt một lát, trong lòng Thổ Kỳ Dịch Nhân cười long trời, có thể là bởi vì vóc dáng của hắn nhỏ nhất trong đám băng hữu, cho nên tay cũng đặc biệt nhỏ, nhưng so sánh với Thiên Nguyệt Triệt, rõ ràng là hắn lớn hơn một chút.

Cái này khiến hắn âm thầm vui vẻ.

"Chủ tử?" Đàn kinh ngạc lên tiếng, không ngờ chủ tử lại nói tên thật của mình với một người xa lạ, công khai tên đại biểu cho công khai thân phận, phiền toái chắc chắn sẽ đến.

"Không sao." Thiên Nguyệt Triệt không để ý, dù sao cũng sẽ đến

"Thiên Nguyệt Triệt? Thiên Nguyệt? Tựa hồ từng nghe ở đâu?" Thổ Kỳ Dịch Nhân lẩm bẩm tự nói.

Thiên Nguyệt Triệt chưa trả lời, chỉ khách khí cười.

"Mỹ nhân từ bên ngoài tới sao? Hắn là đúng, ta ở chỗ này chẳng bao giờ nhìn thấy người." Thổ Kỳ Dịch Nhân vì mình tìm được mỹ nhân mà cao hứng, mới vừa rồi ba người bọn họ bị thứ gì đụng phải, sau đó chia nhau tìm kiếm, cho nên nói lão thiên là giúp hắn, kết quả để hắn tìm được.

"Uh, ta là lần đầu tiên tới Lạc thành, đã sớm nghe nói Lạc thành là quê hương của mỹ thực trong thiên hạ, lại nghe thấy sắp tổ chức cuộc so tài thực thần, liền dẫn mấy người nhà tới Lạc thành, nhân tiện tới thăm băng hữu, nhưng lại không đúng dịp, hôm nay ta vừa mới đến, kết quả được biết một tháng trước băng hữu cũng đã rời khỏi nhà." Thiên Nguyệt Triệt than thở.

"Băng hữu của mỹ nhân là người Hồi Giác gia?" Thổ Kỳ Dịch Nhân hỏi, "Ta vừa rồi gặp mỹ nhân vào Hồi Giác gia, vốn đang suy nghĩ nên vào chào hỏi thế nào, kết quả mới một lát liền thấy mỹ nhân đi ra."

Thì ra là vậy, nói như vậy vừa rồi hẳn từ thực lâu đi ra, theo dõi hẳn chính là người này, nghĩ tới đây Thiên Nguyệt Triệt hiểu rõ, "Thổ Kỳ đại ca, đây là cố ý ở cửa Hồi Giác gia chờ ta sao?"

Một tiếng Thổ Kỳ đại ca khiến Thổ Kỳ Dịch Nhân cảm thấy ấm áp, mặc dù ở Thổ Kỳ thế gia hẳn là trưởng tử, nhưng hẳn dần nha, bị người xem thường, cho nên sau lưng không có ai gọi hẳn là đại ca.

Thân mẫu (mẹ ruột) của hẳn là nhị phu nhân của phụ thân hẳn, nhưng năm đó mẫu thân hẳn hoài hẳn trước, cho nên về sau mặc dù đại phu nhân của phụ thân cũng có nhi tử, nhưng nãi nãi hẳn thương hẳn nhất.

Cũng vì vậy cho dù hẳn không thông minh, ở Thổ Kỳ gia có nãi nãi thương, hơn nữa còn cùng đại thiếu gia của Cốc Thương gia và Thủy gia làm bằng hữu, cho nên Thổ Kỳ gia thừa nhận hẳn là đại thiếu gia .

Ăn, mặc, dùng, ở, mọi thứ đều là thượng đẳng nhất.

"Uh, ta từ thực lâu một đường đuổi tới đây a." Thổ Kỳ Dịch Nhân có chút oán giận nói, không hiểu vì sao lúc Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên biến mất.

"Đúng rồi, Thổ Kỳ đại ca là người Lạc thành, có thể giới thiệu cho ta một khách điểm tương đối khá được không, ta định tìm một khách điểm nghỉ ngơi trước, sau đó đi du thành." Thiên Nguyệt Triệt biết Thổ Kỳ Dịch Nhân đối với một tiếng đại ca này đặc biệt hưởng thụ, cố ý làm vừa lòng.

Quả nhiên, được gọi như vậy, Thổ Kỳ Dịch Nhân lại lằng lằng, "Mỹ nhân muốn ở khách điểm, nếu như không để ý, vậy tới nhà ta ở đi, nhà ta có rất nhiều gian phòng, đồ dùng tốt, hạ nhân cũng nhiều, dễ dàng chiêu cố."

"Như vậy a... ." Thiên Nguyệt Triệt hơi khó xử, "Có thể quấy rầy lệnh tôn hay không, hôm nay chúng ta mới quen biết, nếu là mạo muội quấy rầy,

sợ là không tốt lắm."

"Không sao, làm bằng hữu không chỉ một ngày hai ngày, đây chính là cả đời, hơn nữa không phải người mới gọi ta là đại ca sao? Nếu gọi ta đại ca, vậy người là đệ đệ ta, làm đệ đệ hiển nhiên sẽ nghe lời ca ca nói." Thổ Kỳ Dịch Nhân hiếm khi quyết đoán dứt tay Thiên Nguyệt Triệt đi tới nhà mình.

"Như vậy không sao chứ?" Cốc Thương Quỳnh hỏi Thủy Cách Nhĩ bên cạnh.

Thủy Cách Nhĩ nhìn chăm chú vào phương hướng Thổ Kỳ Dịch Nhân cùng Thiên Nguyệt Triệt ly khai, lắc đầu, "Không có chuyện gì, lời nói vừa rồi người cũng nghe được rất rõ, đối phương là người thông minh, cố ý nói để Dịch Nhân dẫn hân trở về." Hai người bọn họ từ khi Thổ Kỳ Dịch Nhân cùng Thiên Nguyệt Triệt gặp mặt vẫn theo ở phía sau, với nhĩ lực của bọn hân thì hai người kia nói gì hiển nhiên nghe được nhất thanh nhị sở.

"Huống chi... ." Thủy Cách Nhĩ dừng lại một chút, "Đối phương đã sớm biết chúng ta đi theo phía sau."

"Người cũng chú ý tới?" Cốc Thương Quỳnh không ngờ Thủy Cách Nhĩ chú ý tới.

"Uh, nam tử đi theo thiếu niên kia võ công rất cao, từ việc hân nắm chặt chuôi kiếm cũng có thể thấy được hân chú ý đến động tác của chúng ta từng khắc, mà ngay cả cô gái kia, võ công cũng không yếu, người bình thường thì sao bên cạnh lại có người võ công cao như thế, huống chi, thiếu niên dung mạo có thể sánh với Tinh Linh kia chỉ mang theo hai người, nhất định hân cũng không phải người bình thường." Thủy Cách Nhĩ là một người rất nhạy cảm.

"Không tệ." Cốc Thương Quỳnh đồng ý với quan điểm của hân.

"Chẳng qua là... ." Ánh mắt Thủy Cách Nhĩ đảo trên người Cốc Thương Quỳnh, "Chẳng lẽ ngươi động tâm?"

"Động tâm? Đó là cảm giác quá xa xôi, chẳng qua là cảm thấy hân rất đẹp." Trên người của hân tựa hồ có một cỗ khí chất rất đặc biệt, cao ngạo lại lộ ra lãnh thanh, đứng xa xa nhìn sẽ làm cho người ta sinh ra khoảng cách.

"Đi thôi, về nhà nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị thật tốt cho yến hội tối nay." Thủy Cách Nhĩ vỗ vỗ bả vai bằng hữu.

"Đúng vậy a, với tính cách của Dịch Nhân chắc chắn sẽ phái người tới mời chúng ta ." Đây chính là Thổ Kỳ Dịch Nhân, lúc cao hứng sẽ nghĩ tới bọn họ, lúc khổ sở cũng tới khóc lóc kể lể.

Bọn họ là đại gia tộc tồn tại mấy trăm năm, riêng nhánh bên cũng đã vô số, nhưng người đơn giản như Thổ Kỳ Dịch Nhân thì không có một ai, cho nên đối với Thổ Kỳ Dịch Nhân, cái bằng hữu không hiểu được thế sự này, bọn họ luôn có tư tưởng bảo vệ.

Mặt tiền của Thổ Kỳ thế gia tuyệt đối không thua Hồi Giác thế gia, từ một phương diện khác Thổ Kỳ thế gia còn có vẻ cao hơn một bậc.

"Đại thiếu gia." Vừa đi vào cánh cửa, đã truyền đến tiếng kêu của thị vệ giữ cửa.

Thổ Kỳ Dịch Nhân cười chào hỏi bọn họ, sau đó mang theo Thiên Nguyệt Triệt vào đại môn, vừa vào đại môn thì nhìn thấy mấy hạ nhân vội vàng chạy tới, "Đại thiếu gia, cuối cùng ngài đã trở về, lão nãi nãi sáng sớm không thấy ngài, lúc này đang rất tức giận."

Vừa nghe hạ nhân báo cáo, Thổ Kỳ Dịch Nhân như gặp phải đại địch, ngay cả khuôn mặt vốn đẹp đẽ cũng kéo xuống, nãi nãi của hân cái gì cũng tốt, đối với hân càng thêm thương yêu, nhưng là quá thương yêu, một khắc

đồng hồ không thấy sẽ luống cuống, làm hại hần mỗi lần ra ngoài cũng phải lén lén lút lút.

"Thổ Kỳ đại ca, nếu có chuyện thì cứ đi trước." Thiên Nguyệt Triệt khéo hiểu lòng người, nói.

"Không được, hôm nay ta thật vất vả kết giao bằng hữu, hiển nhiên là bằng hữu quan trọng hơn, nhưng là... Nhưng là... ." Nhưng là nếu như không đến chỗ nãi nãi, chỉ sợ sẽ có náo loạn, "Chi bằng mỹ nhân theo ta, để nãi nãi trông thấy bằng hữu ta mới kết giao cũng tốt."

Này

Đến phiên Thiên Nguyệt Triệt khó xử, hần chẳng qua chỉ định ở nhờ hai ngày, dễ dàng giúp hần thăm dò mọi chuyện, cũng không chuẩn bị gặp già trẻ Thổ Kỳ gia a.

"Không sao, nãi nãi ta rất tốt." Thổ Kỳ Dịch Nhân đẩy vai Thiên Nguyệt Triệt hướng phía một tọa viện khác đi tới.

Đàn cùng Đàn Thành hai mặt nhìn nhau, từ khi nào chủ tử để người ta thân cận như vậy?

Trên đài của một lầu cao trong tọa viện khác có mấy nam nhân ngồi uống trà.

"Đức Nhân, ca ca ngu ngốc của người càng ngày càng xinh đẹp a ." Một nam nhân cà phất ca phơ tựa trên cây cột nhìn chăm chăm bóng lưng Thổ Kỳ Dịch Nhân.

"Nếu người coi trọng, có bản lãnh cứ việc động." Thổ Kỳ Đức Nhân cũng chính là nhị đệ của Thổ Kỳ Dịch Nhân, là đại phu nhân của Thổ Kỳ lão cha sở sinh, vẻ mặt không hề gì, nói.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 20: Thổ Kỳ Gia

Còn chưa đi đến chỗ Thổ Kỳ lão nãi nãi, đã nghe tiếng la khóc, nghe thanh âm cũng biết thân thể người nọ thập phần khỏe mạnh.

"Lão nãi nãi tựa hồ khóc vô cùng thương tâm." Thiên Nguyệt Triệt trêu ghẹo.

"Ách, hắc hắc... ." Thổ Kỳ Dịch Nhân cười có chút khó xử, "Bởi vì nãi nãi rất thương ta, cái kia, nhà của chúng ta đã thành thói quen, nãi nãi thường xuyên như vậy ." Cũng không phải là rất thường xuyên, trên căn bản nếu hắc không đi thỉnh an, nãi nãi vừa khóc vừa nháo đòi thắt cổ.

"Nương, người nào đủ rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút." Cửa phòng truyền tới thanh âm bất đắc dĩ của trung niên nam tử, nghe một tiếng này nương cũng biết, trung niên nam tử kia sắp bạo phát.

"Đại thiếu gia trở về... Đại thiếu gia trở về... ." Hạ nhân ở cửa thấy bóng dáng Thổ Kỳ Dịch Nhân xuất hiện, tất cả đều hưng phấn kêu lên.

Đại thiếu gia trở về đại biểu rốt cục bọn họ có thể thoát nạn.

Không chỉ là hạ nhân, ngay cả những người ở trong phòng an ủi lão nãi nãi cũng buông lỏng.

Cửa phòng lão nãi nãi mở rộng ra, trong phòng, tất cả người nhà lớn nhỏ cơ hồ đều đến đủ, theo Thổ Kỳ Dịch Nhân xuất hiện, bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt cũng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, nét mặt vốn buông lỏng đối lại tò mò.

Thổ Kỳ Dịch Nhân sung sướng kéo tay Thiên Nguyệt Triệt, không coi ai ra gì chạy thẳng tới trước mặt lão nãi nãi: "Nãi nãi, đây là bằng hữu của tôn nhi."

Đối với sự vui vẻ của Thổ Kỳ Dịch Nhân, hai mắt lão nãi nãi lại càng tỏa sáng nhìn chăm chăm Thiên Nguyệt Triệt, thậm chí quên vừa rồi mình còn đang khóc nháo, "Oa nhi thật xinh đẹp, đây là hài tử của gia đình nào, sao chưa từng gặp qua?"

Nói xinh đẹp là cách nói vô cùng thân thiết của trưởng bối đối với vãn bối, nếu không với bề ngoài của Thiên Nguyệt Triệt không thể dùng hai chữ xinh đẹp để hình dung.

"Nãi nãi hảo, vãn bối là người ngoại hương, nghe nói cuộc so tài thực thần sắp diễn ra, cho nên đến đây Lạc thành tham gia náo nhiệt." Thiên Nguyệt Triệt khéo léo nói.

Lão nãi nãi là người thông minh bậc nào, Thiên Nguyệt Triệt hơi giữ ý, bà liền biết người này không đơn giản, người ta không muốn nói rõ lý do, bà cần gì phải làm người khác khó chịu.

Bất quá không phải người nào cũng giống như lão nãi nãi nhanh chóng phát hiện, lúc này Thổ Kỳ Dịch Nhân được sủng ái khiến người khác không thoải mái.

"Ta nói, đại ca, người đừng có kiêu ai cũng xem là bằng hữu, ba ngày hai lần nhặt người lưu lạc về nhà, Thổ Kỳ gia phải không sợ bị ăn hết, nhưng biết đâu người ta không sạch sẽ, lây bệnh cũng không tốt." Nói chuyện là một nữ nhân mang theo khinh thường và ghen tỵ, người nọ là muội muội của Thổ Kỳ Dịch Nhân, Thổ Dịch Liên Nhân, là do đại phu nhân của Thổ Kỳ lão cha sở sinh, là một đại tiểu thư được nuông chiều.

Thật ra năm đó Thổ Kỳ lão cha cùng đại phu nhân khá ân ái, ba năm mà đại phu nhân vẫn chưa sinh, Thổ Kỳ lão gia vừa bệnh nặng liệt giường,

muốn ôm tử tôn nên thúc giục hăn.

Bất đắc dĩ Thổ Kỳ lão cha nạp nhị phu nhân, cũng chính là mẫu thân của Thổ Kỳ Dịch Nhân, mẫu thân của Thổ Kỳ Dịch Nhân là một nữ nhân phi thường khả ái, hai người viên phòng tháng đầu liền có Thổ Kỳ Dịch Nhân.

"Liên Nhân, sao người có thể nói như vậy, bọn họ là bằng hữu của ta, ta không cho phép người nói bọn họ như vậy." Tính cách Thổ Kỳ Dịch tương đối tốt, nhưng hăn đối với bằng hữu đặc biệt giữ gìn.

"Người hung cái gì, ta đâu có nói sai, người nói một chút xem, một lần kia người mang bằng hữu tới không phải là kẻ sống phóng túng, một lần kia thì kẻ không thủ tiến mẫn thủ xuất (tới tay trống không rời thì đây tay), bằng hữu? Đại ca, nói ra cũng không sợ chết cười, lần này chỉ sợ là người một bên tình nguyện tán thành, người ta chỉ xem người là kẻ coi tiền như rác mới tới vui đùa mấy ngày." Lời nói của Thổ Kỳ Liên Nhân có lẽ là nhằm vào Thổ Kỳ Dịch Nhân, nhưng lại là lời nói không ngoa, với nhiệt tình của Thổ Kỳ Dịch Nhân, đích thật là rất nhiều kẻ được hăn xem là bằng hữu nghĩ hăn coi tiền như rác.

Nếu không phải có Thủy Cách Nhĩ đứng sau lưng che chở, chỉ sợ hăn bị người ta bán, vẫn còn giúp nhân gia kiếm tiền.

"Vậy thì sao, nhà của chúng ta đâu thiếu cái gì, để nhân gia mang về một chút cũng không thiếu đi một khối thịt, không phải nãi nãi thường xuyên nói với tôn nhi là thi ân không vọng báo sao? Hơn nữa Liên Nhân, bằng hữu của người mỗi lần tới nhà chúng ta cũng không phải trắng lợi trở về ư, mỗi lần đến nhà của chúng ta cũng ăn rất nhiều điểm tâm, giống như ở nhà các nàng không được ăn vậy, nhưng ta có trách cứ gì người?" Thổ Kỳ Dịch Nhân hai mắt bắt đầu hồng hồng, hăn cũng biết mình luôn bị người ta lừa gạt, mang về nhà ăn uống chùa, Cách Nhĩ luôn nói hăn dần, nhưng hăn biết Cách Nhĩ thật sự tốt với hăn, cho nên hăn cũng không ngại.

Nhưng Liên Nhân là muội muội hăn, dựa vào cái gì nói hăn như vậy, như vậy là xem thường hăn, hơn nữa còn làm trò trước mặt bằng hữu hăn mới kết giao hôm nay.

"Người cư nhiên mạnh miệng, còn nói bằng hữu của ta như vậy... Nương..." Thổ Kỳ Liên Nhân ủy khuất gọi đại phu nhân của Thổ Kỳ lão cha.

"Được rồi đừng âm ỉ, để khách nhân nhìn không phải là chê cười sao?" Lão nãi nãi lên tiếng, hai mắt uy nghiêm nhìn mọi người chung quanh, sau đó dừng ở trên người Thiên Nguyệt Triệt, "Để oa nhi chê cười."

Thiên Nguyệt Triệt cười ôn hòa, chẳng qua là trong mắt không có nửa phần ý cười, tiến lên vỗ vỗ bả vai Thổ Kỳ Dịch Nhân, "Thổ Kỳ đại ca chớ vì ta sinh khí, đường đột tới chơi, lại tay không, là sơ suất của ta, ra cửa mua đồ cũng không dễ dàng, nếu lão nãi nãi không để ý, ta viết mấy chữ tặng ngài, không biết thế nào?"

Lão nãi nãi hai mắt sáng như sao nhìn Thiên Nguyệt Triệt, thỉnh thoảng tán thưởng, cũng cảm giác an ủi, cuối cùng tôn nhi của bà cũng kết giao được một bằng hữu tốt.

"Bất quá là mấy chữ, lại không phải xuất từ danh gia, bằng hữu của đại ca thật đúng là hào phóng." Thổ Kỳ Liên Nhân lại nhin không được cười nhạo một phen.

"Oa nhi, cũng gọi ta một tiếng nãi nãi, nếu lão thái bà ta để ý thì lại lòng dạ hẹp hòi, người tới, văn phòng tứ bảo."

Lão nãi nãi rộng lượng cũng làm Thiên Nguyệt Triệt có chút bội phục, nghĩ thầm lão nãi nãi lúc tuổi trẻ hăn là một người mạnh mẽ vang danh, người lợi hại như vậy lại sùng người trời sinh tính đơn thuần như Thổ Kỳ Dịch Nhân, thực có chút bất ngờ.

Bà sủng sẽ làm Thổ Kỳ Dịch Nhân bị người trong gia đình cô lập, nhưng là...

Thiên Nguyệt Triệt cười khẽ, là mình nghĩ quá nhiều.

Người hầu mang tới văn phòng tứ bảo, Thiên Nguyệt Triệt nhắc bút lông nhẹ nhàng điểm mực, trước thư trác hắc y phiêu nhiên, hai mắt khóa đầu ngọn bút, cùng Thiên Nguyệt Triệt bình thường bất đồng, lúc này hần lại thêm chút nhã khí văn nhân.

Phú khang chi gia.

Thiên Nguyệt Triệt viết bốn chữ này, chữ viết thon dài, như bản thân hần khiến người ta cảm giác cao ngạo mà tôn quý, đồng thời lại có cảm giác ngạo thị quần hùng.

"Phú khang chi gia." Thổ Kỳ Liên Nhân nở nụ cười chế giễu, "Còn tưởng rằng là đại tác phẩm gì? Vất vả trèo lên nơi thanh nhã, cũng dám lấy ra bêu xấu, đây chính là cái gọi ngưu tầm ngưu mã tầm mã, Thổ Kỳ gia chúng ta dạng trân bảo gì không có, cho dù không vừa mắt nhất, cũng đáng giá hơn cái này gấp vạn."

"Tiểu thư nói không sai, cái này xác thực không bằng trân bảo." Thiên Nguyệt Triệt cũng không so đo giống như nàng, "Bởi vì... Đàn... ."

Thiên Nguyệt Triệt vươn tay, Đàn lĩnh ngọc từ túi thơm lấy ra một tiểu ấn chương, "Bởi vì giá tiền của nó vượt qua toàn bộ gia sản của Thổ Kỳ thế gia."

"Ngươi hồ ngôn loạn ngữ... ." Thổ Kỳ Liên Nhân vừa muốn mở miệng, lại bị động tác kế tiếp của lão nãi nãi làm dừng lại.

Chỉ thấy Thiên Nguyệt Triệt dùng ấn chương ấn cuối bốn chữ "Phú khang chi gia". Sau đó giao cho lão nãi nãi. Lúc lão nãi nãi nhìn thấy ấn

chương hiện rõ ràng tam thập tự, con người lớn hơn, kích động cùng khẩn trương.

"Ngài... Ngài là... ." Lão nãi nãi từ trên ghế đứng lên, bước tiến có chút vội vàng tới trước mặt Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt vội vàng đỡ lấy bà, "Phần lễ này mong lão nãi nãi không nên lưu tâm."

"Không có." Lão nãi nãi lập tức lĩnh ngộ ý tứ Thiên Nguyệt Triệt, "Lễ này lớn, lớn... ."

Lão nãi nãi thu hồi chữ, cẩn cẩn dục dục cột lại, sai người dâng trà, mời Thiên Nguyệt Triệt tọa.

Biến hóa lớn như vậy khiến mọi người không giải thích được.

"Nương... ." Cuối cùng vẫn là Thổ Kỳ lão cha đi về phía trước, mẫu thân hẳn luôn luôn trời sinh cao ngạo, sao đối với một người như vậy cẩn cẩn dục dục, huống chi còn là một thiếu niên mười mấy tuổi.

"Các người đi xuống đi, ta cùng bằng hữu của Dịch nhi hảo hảo nói chuyện."

Mọi người tuy có nghi ngờ, nhưng phải phục lệnh của lão nãi nãi mà lui xuống.

"Nãi nãi... Ta... ." Thổ Kỳ Dịch Nhân nhìn hai người một chút, sao lúc này hẳn thấy mình như người ngoài cuộc, chẳng lẽ nãi nãi cũng thiên vị cái đẹp?

Cái này không thể được, nãi nãi đã lớn tuổi như vậy, huống chi mỹ nhân là hẳn tìm được trước. (em ơi là em....!!)

"Người cũng đi xuống." Lão nãi nãi mặc dù giọng điệu hiền lành, nhưng lại khiến người ta không dám trái.

Thổ Kỳ Dịch Nhân bữu môi, mặc dù vậy vẫn biết điều lui ra.

"Đàn, Đàn Thành, các người cũng lui ra." Thiên Nguyệt Triệt quay đầu lại, giọng nói cũng nhẹ lên.

"Vâng." Hai người cung kính thối lui khỏi gian phòng.

Đợi mọi người lui xuống, trong phòng yên tĩnh trở lại, lão nãi nãi lại một lần nữa từ trên ghế đứng lên, hướng phía Thiên Nguyệt Triệt hành lễ, "Lão thái bà không biết là điện hạ giá lâm... ."

"Lão nãi nãi không cần phải khách khí." Thiên Nguyệt Triệt lại một lần nữa ngăn trở lão nãi nãi hành lễ.

Hai người cũng cảm thấy khó xử, nở nụ cười.

"Tôn nhi không ra gì của ta thật là tam sinh hữu hạnh, cư nhiên có thể kết giao bằng hữu với điện hạ." Tôn nhi của bà bị lừa vô số lần, lần này thật đúng là nhặt được bảo vật.

"Thổ Kỳ đại ca tự nhiên, đơn thuần, tấm lòng son nhân gian ít có." Thiên Nguyệt Triệt nói chân thành. Lão nãi nãi nghe cũng dễ nghe.

"Điện hạ tới Lạc thành là vì cuộc so tài thực thần?" Lão nãi nãi cũng chỉ là tán gẫu cũng không có ý hỏi thăm, Thiên Nguyệt Triệt tự nhiên cũng nghe ra ý tứ trong đó, lão nãi nãi là quan tâm Thổ Kỳ Dịch Nhân cho nên mới cùng hần nói chuyện một chút.

"Cũng có, nhưng cũng không phải." Thiên Nguyệt Triệt trong lòng đột nhiên có một cái chủ ý.

"Nga?" Nghe Thiên Nguyệt Triệt nói như thế, lão nãi nãi nhất thời rõ ràng, tựa hồ Thiên Nguyệt Triệt có chuyện muốn nhờ bà, nếu không đã có thể trực tiếp khẳng định, mà không phải không phủ nhận cũng không thừa nhận như vậy.

"Mặc dù cuộc so tài thực thần nổi tiếng khắp thiên hạ, nhưng ta thuở nhỏ kén ăn, không ăn được đồ dầu mỡ, khẩu vị đặc biệt kén chọn, năm ta năm tuổi trong hoàng cung tới một đầu bếp... ." Thiên Nguyệt Triệt bắt đầu nửa thật nửa giả nói về chuyện trước kia.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 21: Chết Yếu

“Tài nấu nướng của đầu bếp kia rất được lòng ta, nhưng hai tháng trước hẳn nhận được thư nhà liền vội vàng trở về, mà sau đó ta liền mất tin tức của hẳn.” Thiên Nguyệt Triệt nói đơn giản, thỉnh thoảng lại lộ ra thái độ lo lắng.

Lo lắng cũng không phải là nguy trang, mà là phát ra từ nội tâm, chỉ là Thiên Nguyệt Triệt trời sinh không phải là người có tình cảm phong phú, cho nên người khác nhìn vào cũng chỉ thấy nét mặt nhàn nhạt.

Chỉ khi Kim Long diện hoặc ở Mạn La các mới có thể thấy hẳn có biểu cảm khác.

“Chẳng lẽ điện hạ đang nói đến oa nhi 10 năm trước rời khỏi Hồi Giác gia?” Lão nữ tử có thể khẳng định như vậy, mặc dù vì tuổi cao mà bà chỉ ở trong nhà, nhưng chuyện về Lạc thành, bà biết rất rõ ràng.

“Lão nữ tử quả nhiên lợi hại, không sai, người nọ chính là Liệt La Đặc, nhưng chừng mười ngày trước ta nhận được tín thư của hẳn, bởi vì một số nguyên nhân liền tới Lạc thành, sáng nay vừa tới thì đến Hồi Giác thế gia báo phỏng, nhưng mà tổng quản nói Liệt La Đặc đã rời nhà một tháng trước.” Tổng quản kia, vừa nghe liền biết hẳn đang nói láo, nhưng một tổng quản không quan trọng không có phía trên phân phó, cho dù gan lớn như trời cũng không dám làm thế, như vậy, là ai phân phó hẳn.

“Chuyện này quá mức kỳ lạ.” Lão nữ tử vừa nghe Thiên Nguyệt Triệt nói thì thốt ra, sau đó than thở: “Ai...”

“Vì sao lão nãi nãi than thở?”

Lão nãi nãi nhìn Thiên Nguyệt Triệt một cái, bắt đầu nói về chuyện tình Hồi Giác thế gia: “Ở Lạc thành ta, Thổ Kỳ thế gia, Thủy gia, Cốc Thương thế gia cùng Hồi Giác thế gia ngang sức ngang tài, đây là những quý tộc thế gia truyền qua mấy trăm năm, nhưng Hồi Giác thế gia chỉ là mấy chục năm nay.”

“Chuyện này, ta từng nghe Liệt La Đặc đã nói, hẳn nói Hồi Giác thế gia nổi danh là từ gia gia của hẳn.” Thiên Nguyệt Triệt nhớ kỹ ban đầu ở trên thuyền Liệt La Đặc từng nói thế, như vậy hẳn cũng không nói láo.

“Không sai, trước thời Hồi Giác lão gia tử, không ai nghe tới tên Hồi Giác thế gia, hẳn là vài chục năm trước, bên trong Lạc thành đột nhiên xuất hiện thêm một thực lâu, đó là còn nói khách khí, thật ra nó tựa như cái sạp, phải biết rằng Lạc thành vốn là quê hương của mỹ thực, một cái sạp không ra gì như vậy hiển nhiên sẽ rất vắng vẻ, nhưng kết quả lại trái ngược, thật sự thần kỳ, thậm chí rất nhiều thực khách ngoại lai cũng không tiếc bỏ giá cao tới sạp đó ăn.

Lúc còn trẻ, ta cũng đến ăn, khẩu vị thật là kỳ lạ, rất phức tạp, bên trong có rất nhiều cảm giác, nhưng lại cực kỳ hòa hợp, sau đó sinh ý càng phát triển, lão bản của sạp đó mua rất nhiều thực lâu mặt tiền ở Lạc thành, chân chính nổi danh là từ cuộc tranh tài thực thần, hẳn cơ hồ thắng lợi áp đảo, danh tiếng Hồi Giác thế gia chính là bắt đầu như vậy, sau dần dần sánh ngang cùng tam đại thế gia chúng ta, Hồi Giác lão gia tử là người rất cẩn thận, là người trung thực nhưng thập phần khôn khéo, sau khi đạt được danh tiếng, Hồi Giác lão gia tử lập tức lấy vợ, cũng sinh nhi tử.

Hai mươi tư năm trước, sinh thần của đế vương, Tứ gia chúng ta đi tới đế đô, yến hội kia xa hoa trước nay chưa từng có, cơ hồ tụ tập quý tộc khắp thiên hạ, chúng ta ở lại đế đô hơn hai tháng, hồi Lạc thành thì truyền ra tin tức trưởng tôn của Hồi Giác gia ra đời, bởi vì lúc trước một chút tin tức

cũng không có, cho nên mọi người bán tín bán nghi, chẳng qua là tiệc đầy tháng ngày đó Hồi Giác lão gia tử vui mừng hơn hờ ôm oa nhi, mới biết được chuyện này là thật, hài tử kia cũng rất vui vẻ, không khóc không náo, ngoan ngoãn cho mọi người ôm, ôm qua nhiều hài tử như vậy, hôm nay nhớ lại, hài tử kia là hài tử ngoan ngoãn nhất.

Mà Hồi Giác thế gia chân chính đạt lên đỉnh cao cũng là cuộc so tài thực thần 10 năm trước, thực thần 14 tuổi, đó là thực thần trẻ tuổi nhất trong lịch sử, đáng tiếc a, sau đó oa nhi kia lại rút khỏi.

Không ngờ oa nhi đó lại đến đế đô, làm đầu bếp của điện hạ, oa nhi kia rời Lạc thành lúc lời đồn còn đang lan truyền xôn xao.”

Lão nãi nãi cũng là người coi trọng nhân tài, nói mấy câu thì liên tục thở dài.

Đế đô? Nhìn bộ dáng Liệt La Đặc, lúc đầu xuất hiện ở hoàng cung cũng không phải là trùng hợp, như vậy ở hoàng cung chần chẫn có người hẩn cần tìm hoặc là chuyện hẩn muốn tìm?

“Lão nãi nãi có biết ai là đương gia hiện nay của Hồi Giác thế gia không?”

“Này... Mọi chuyện bây giờ có vẻ là do Hồi Giác Khinh Liệt xử lý, là nhị tôn tử của Hồi Giác lão gia tử, ta chưa thấy mặt người nọ, điện hạ muốn biết rõ ràng hơn, có thể hỏi bằng hữu của Dịch Nhân, oa nhi của Cốc Thương gia và Thủy gia, có lẽ hai oa nhi kia còn biết nhiều hơn so với lão thái bà luôn sống trong đình viện này.”

Từ phòng lão nãi nãi đi ra, liền thấy vẻ mặt lo lắng của Thổ Kỳ Dịch Nhân.

“Mỹ nhân, người không sao chứ, nãi nãi ta có làm khó dễ người hay không, nãi nãi ta là một người rất lợi hại, ta sợ người bị khi dễ.”

Nhìn Thổ Kỳ Dịch Nhân liếng thoảng không ngừng, Thiên Nguyệt Triệt vẫn duy trì nụ cười nhẹ nhàng, ánh mắt cũng mang theo tiểu ý, khiến một người vốn lãnh ngạo như hắc hắc có vẻ thân cận lên.

“Không có, nãi nãi của người rất tốt.” Không khỏi làm hắc nhớ lại lão đầu kia trên địa cầu, mặc dù lão đầu miệng rất độc, nhưng từ trong đôi mắt lão đầu, hắc có thể cảm nhận được lão đầu đối với hắc sủng nịch, giống như lão nãi nãi đối với Thổ Kỳ Dịch Nhân.

Thổ Kỳ Dịch Nhân dẫn Thiên Nguyệt Triệt tới đình viện của mình, lúc tới thì tỳ nữ đã dọn dẹp gian phòng rất sạch sẽ, người Thiên Nguyệt Triệt mang theo cũng hiển nhiên không thể nào ngủ ở phòng hạ nhân, cho nên quét tước ba gian cách xa nhau.

Thổ Kỳ gia không hổ là quý tộc lâu đời, đình viện lầu các cũng được thiết kế đặc biệt, diện tích chung quang rất rộng, dù ở đế đô thì cũng có rất ít quý phủ có thể lớn như vậy, không phải nói người đế đô không có tiền, ngược lại cho dù là có tiền, cũng rất khó làm, bởi vì người ở đế đô tương đối đông đúc.

Bởi vì có bằng hữu mới, cho nên tâm tình Thổ Kỳ Dịch Nhân vui vẻ thế nào cũng có thể đoán được, mang theo Thiên Nguyệt Triệt đến phòng, Thổ Kỳ Dịch Nhân dặn dò một chút, sau đó đi gọi hai bằng hữu tốt.

Sau khi Thổ Kỳ Dịch Nhân rời khỏi, Thiên Nguyệt Triệt nhắm mắt lại tựa trên ghế, nói thật, lần đó ở Phỉ Bì Na thành, mặc dù không nhìn thấy ngoại thương của hắc, nhưng nội tức bị hao tổn nghiêm trọng, một đêm kia, lực lượng ma pháp đã vượt qua sức chịu đựng của hắc, đương nhiên những thứ này hắc cũng không biết.

“Chủ tử, người nghỉ ngơi một chút, ta nhờ người chứng thang cho chủ tử đi.” Đàn nhìn sắc mặt gần như tái nhợt của Thiên Nguyệt Triệt, có chút bận tâm, nếu để cho bệ hạ biết, bọn họ không chiếu cố chủ tử thật tốt, ắt hắc bị

phạt nặng lắm, xử phạt bọn họ cũng không sợ, chỉ sợ thân thể chủ tử sẽ càng ngày càng tiêu tụy.

“Cũng tốt, cố gắng không làm phiền người ta.” Thiên Nguyệt Triệt không muốn sinh thêm sự cố gì, ít nhất trước khi có được tin tức của Liệt La Đặc, lòng của hắn không cách nào an tĩnh.

Cho đến khi Đàn nhẹ nhàng đóng cửa lại, Thiên Nguyệt Triệt vốn đang nhắm mắt bỗng nhiên mở ra, ánh mắt lạnh lùng mà thâm thúy: “Đàn Thành, lúc ngươi còn là ảnh vệ trong hoàng cung, có từng biết 24 năm trước xảy ra chuyện gì không?”

Bình thường có liên quan tới hoàng cung, cũng sẽ trực tiếp dính líu tới hoàng đế, phụ hoàng, như vậy việc lần này có quan hệ gián tiếp tới người, hoặc là người đã sớm biết từ lâu?

“Cái này...” Đàn Thành suy tư trong chốc lát, làm ảnh vệ ở đúng là biết không ít chuyện.

“Là chuyện sau sinh thân của phụ hoàng.” Thiên Nguyệt Triệt nhắc nhở.

“Có.” Đàn Thành mở miệng: “24 năm trước, sinh thân của bộ hạ, tứ đại gia tộc của Lạc thành làm đầu bếp, năm ấy thức ăn trên yến hội nghe nói là tinh mỹ tuyệt luân.”

Đàn Thành không biết đây có phải là đáp án chủ tử muốn nghe hay không.

“Còn gì nữa không? Tỷ như ai ra đời gì gì đó?” Thiên Nguyệt Triệt dẫn dắt câu chuyện.

“Chủ tử hỏi như vậy, đúng là cũng có chuyện.” Đàn Thành hồi tưởng lại sự kiện kia, bởi vì chuyện kia đối với sinh thân của bộ hạ mà nói cũng chẳng đáng là gì.

“Nga? Nói nghe một chút.” Ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt dời về phía hắc, thần sắc bình thản như cũ, nhưng nội tâm có chút chờ đợi, hắc tặc hồ có một loại dự cảm, thân thể Liệt La Đặc không đơn giản như vậy.

“24 năm trước, sau sinh thần bệ hạ không lâu, tam hoàng tử ra đời, nhưng là...”

Cái gì? Thiên Nguyệt Triệt tâm chấn động, tam hoàng tử ra đời? Đúng vậy a, hắc sao có thể đã quên sinh thần phụ hoàng năm ấy, ở hiệu lễ cũng không thấy bóng dáng tam hoàng tử.

Tam hoàng tử?

Chẳng lẽ Liệt La Đặc lại là, lại là tam hoàng tử lưu bên ngoài, không không không, tin tức kia quá mức bất ngờ.

Thiên Nguyệt Triệt vuốt vuốt huyết thái dương nói tiếp: “Tiếp tục.”

“Vâng.” Đàn Thành nhớ lại chuyện năm đó: “Thuộc hạ cả gan nói tiếp, trong cung vô luận là hoàng tử hay công chúa nào ra đời bệ hạ cũng không có thói quen đi thăm, lúc ấy thuộc hạ là ảnh vệ của bệ hạ, chỉ phụ trách chuyện ở Kim Long điện, tam hoàng tử ra đời ước chừng sáu giờ tối, bệ hạ nhận được tin tức cũng không có phản ứng, song rạng sáng ngày thứ hai truyền ra tin tam hoàng tử chết yếu, bệ hạ luôn luôn đăm tình, sau đó chuyện này cũng bị bỏ mặc.”

Tam hoàng tử chết yếu... Tam hoàng tử chết yếu...

Hoàng tử chết yếu sao có thể bỏ mặc không giải quyết, phụ hoàng, vì sao nghe được tin tức kia, lòng của ta nhưng có một cỗ cảm giác ngọt ngào lan tràn, rõ ràng là một chuyện vô tình như vậy, lại khiến ta không kìm được vui mừng.

Nhân sinh đẳng đẳng, ta là người duy nhất khiến người lưu tâm, phải không?

Biết rất rõ ràng không nên, nhưng Thiên Nguyệt Triệt không cách nào đè nén xuống sự vui sướng này.

“Mẫu phi của tam hoàng tử là ai?” Mới ra đời ngày thứ hai liền chết yếu có thể là chuyện bình thường không? Đây là một vấn đề đáng suy nghĩ, hơn nữa ở trong cung nhiều năm như vậy hẳn chưa từng nghe bất luận kẻ nào nhắc qua.

“Chủ tử cũng có thể tự suy đoán?” Cửa bị đẩy ra, Đàn bưng thang đi tới, từ thần sắc của nàng, Thiên Nguyệt Triệt biết lời của bọn hắn đã rơi vào lỗ tai của Đàn, cũng không có ý định giấu diếm nàng.

“Thang nhanh như vậy sao?” Thiên Nguyệt Triệt ngồi bên một cái bàn nhỏ, tiếp lấy thìa trong Đàn: “Các người biết ta thích giải đồ mà.”

Cười mở miệng, trả lời có chút mạn bất kinh tâm (thờ ơ).

“Ân, thang này vốn là cho lão nãi nãi, nhưng nửa đường thuộc hạ gặp được hạ nhân, nói là lão nãi nãi phân phó bưng thang tới đây cho chủ tử, thuộc hạ nhìn thấy có vẻ dễ tiêu, ngon miệng, hẳn là hợp khẩu vị của chủ tử, cho nên liền không khách khí nhận lấy.”

Lão nãi nãi thật là một người cẩn thận, mới vừa rồi cũng đã nhìn ra thân thể hắn rất mệt mỏi, Liệt La Đặc đã từng đã nói, dược vật cùng đồ ăn có cách làm khác nhau, nhưng kết quả như nhau.

Người giỏi về thức ăn hiển nhiên hiểu được cách dùng thức ăn điều trị thân thể, mà người giỏi về dược vật hiển nhiên cũng rõ ràng loại dược vật nào có thể làm thức ăn mà điều trị.

Tài nấu nướng của lão nãi nãi hẳn không thấp a.

Thiên Nguyệt Triệt là người ăn cái gì cũng từng chút từng chút cực kỳ ưu nhã, Đàn luôn thích xem Thiên Nguyệt Triệt dùng bữa, bởi vì theo nàng giải thích đó là một loại hưởng thụ.

Rốt cục chờ Thiên Nguyệt Triệt uống hết chén thang, Đàn mới thu hồi tầm mắt: “Nhìn biểu hiện của chủ tử, tựa hồ rất hài lòng.” Kể từ khi Liệt La Đặc gặp chuyện không may, chủ tử luôn luôn phiền lòng, không tìm được cái gì hợp với khẩu vị, có vẻ chén thang này đạt kết quả không nhỏ.

“Ân, ta bắt đầu tin tưởng, nói Lạc thành là quê hương của mỹ thực, không phải là nói chơi.” Thỏ mẫn đưa tay ra ấm ấm lưng, Thiên Nguyệt Triệt tiếp tục đề tài mới vừa rồi: “Người kia là Hoàng quý phi?”

Ở trong hoàng cung, có thể biến chuyện này trở thành vấn đề nhỏ chỉ có hai nữ nhân đó, bởi vì bọn họ cũng đủ quyền thế.

“Sao chủ tử lại phán định như thế?” Đàn tò mò hỏi.

“Trực giác.” Nếu là nữ nhân khác, có lẽ ngay từ lúc vừa bắt đầu đã chết từ trong trứng nước, có thể an ổn sinh hạ tử tử (con nối dòng) được mấy người, hơn nữa lúc ấy Trữ quý phi vừa sinh hạ Thiên Nguyệt Thiên Hâm, hiển nhiên không thể nào lập tức mang thai.

Cho nên người kia chính là Hoàng quý phi.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của hắn, có thể hắn đã đoán sai, nếu tam hoàng tử mới ra đời liền chết yếu, như vậy hắn Liệt La Đặc không phải là tam hoàng tử, đầu mỗi có vẻ bị chặt đứt, rồi lại khéo léo dính lứu đến nhau.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 22: Liên Hôn

Thổ Kỳ Dịch Nhân là một người không an tĩnh được một lúc, trước đó cùng Cốc Thương Quỳnh, Thủy Cách Nhĩ đánh cuộc, kết quả hẳn tìm được Thiên Nguyệt Triệt trước, chuyện này khiến hẳn cực kỳ vui vẻ, nhưng thật ra hẳn không biết là khi đó hai bằng hữu của hẳn cố ý nhường hẳn.

Theo lời của bọn hẳn nói, đó là bởi vì Thổ Kỳ Dịch Nhân cần tự tin.

Yến hội cũng chỉ là cuộc gặp gỡ bình thường của bằng hữu, trong đình viện của Thổ Kỳ Dịch Nhân, cũng chỉ có bốn người bọn họ.

“Bọn họ là hảo bằng hữu của ta, Cốc Thương Quỳnh và Thủy Cách Nhĩ, hẳn là bằng hữu ta mới biết, Thiên... .” Thổ Kỳ Dịch Nhân còn chưa nói hết, liền nghe Thiên Nguyệt Triệt nói tiếp: “Ta họ Xa, tên Nguyệt Thiên.”

Xa Nguyệt Thiên, tên rất dễ nghe, cũng là họ rất kỳ quái, từ ngôn ngữ cử chỉ của Thiên Nguyệt Triệt có thể thấy được hẳn là người được dạy dỗ tốt, trên người của hẳn có khí chất bất kỳ quý tộc nào cũng không thể bắt chước.

Phảng phất rất dễ dàng tới gần, rồi lại cách xa ngàn dặm.

Cho nên hai người có thể khẳng định hẳn xuất thân quý tộc, mà quý tộc của Mạn La đế quốc tựa hồ không có họ Xa, mặc dù hai người có nghi ngờ, nhưng lại không nói rõ.

Đây là mặt khác của cách kết giao bằng hữu.

Ánh mắt cười nhạt lộ ra gợn sóng trong suốt, nhắc tay lại hiện ra phong vị khác, có rất ít người có thể đem hồn nhiên cùng gọi cảm đồng thời biểu hiện, mà người này cũng là tác phẩm nghệ thuật phù hợp nhất.

Dù chỉ là một động tác tùy ý, cũng khiến người ta không dời được tầm mắt.

Thổ Kỳ Dịch Nhân là một người lơ mơ, rõ ràng nhớ kỹ Thiên Nguyệt Triệt tên gọi là Thiên Nguyệt Triệt, tại sao lại gọi Xa Nguyệt Thiên, có lẽ là mình nhớ lầm, hẩn nghĩ như vậy.

Vài ba câu liền đem chuyện Thiên Nguyệt Triệt tới Lạc thành nói một lần.

“Đại thiếu gia của Hồi Giác gia – Liệt La Đặc là bằng hữu của Xa thiếu gia?” Cốc Thương Quỳnh để cái chén xuống, dùng là bất ngờ, thế nào cũng không ngờ người này lại là bằng hữu của Liệt La Đặc.

“Mọi người đều biết hai tháng trước thực thần thiếu niên từ Đô thành trở về, còn tưởng rằng lần này hẳn chắc chắn tham gia cuộc so tài thực thần, dù sao việc này có thể đưa danh tiếng Hồi Giác gia đẩy lên tầng cao mới, nhưng không ngờ hẳn lại không ghi danh.” Cốc Thương Quỳnh có chút tiếc nuối.

“Đúng vậy a, sinh ý của Hồi Giác thế gia có vẻ từ lúc Hồi Giác lão gia tử giao ra bổng tử, lại bắt đầu đi xuống, nếu như lúc này Hồi Giác Liệt La Đặc trở lại chắc chắn sẽ khác.” Thủy Cách Nhĩ đồng ý, bất quá hẳn là người làm ăn, hiển nhiên địch nhân càng ít càng tốt.

“Như vậy chuyện đương gia của Hồi Giác gia hiện nay là người nào?” Thiên Nguyệt Triệt theo lời của bọn hắn hỏi.

“Đại thiếu gia... Đại thiếu gia...” Hạ nhân đi tới bên cạnh Thổ Kỳ Dịch Nhân, nhẹ giọng nói: “Nhị thiếu gia của Hồi Giác gia cầu kiến.”

Thổ Kỳ Dịch Nhân phân phó hạ nhân đi mời người.

“Hồi Giác Khinh Liệt cũng là đương gia hiện nay của Hồi Giác gia.” Cốc Thương Quỳnh hướng về phía Thiên Nguyệt Triệt giải thích.

Thiên Nguyệt Triệt đem ánh mắt chuyển sang người y, nam nhân này chỉ sợ cũng không đơn giản, nhưng hắn không thích ánh mắt của y nhìn hắn, mặc dù không khiến người ghét, nhưng là lại phi thường lộ liễu.

Ánh mắt này, Thiên Nguyệt Triệt hiểu, rất hiểu, là nam nhân nào đó luôn luôn nhìn hắn như vậy.

Nghĩ tới nam nhân kia, khéo môi Thiên Nguyệt Triệt không tự chủ câu khởi nụ cười, giờ phút này, không biết hắn đang làm gì?

Mạn La đế đô

Hắc sắc tựa hồ là màu Thiên Nguyệt Thần yêu thích nhất, một năm 365 ngày tối thiểu có đến 300 ngày trở lên hắn vận y phục hắc sắc.

Có rất ít người có thể bộ lộ hết sự cao quý cùng thần bí của hắc sắc, mà Thiên Nguyệt Thần lại là một trong số đó.

Hai chân tùy ý mở rộng, thân thể tựa vào long ý, lười biếng nhìn vũ đạo phía dưới, mái tóc hắc sắc được buộc phía sau, bình thường chỉ có lúc ở bên Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần mới thả tóc.

Bởi vì nhi tử bảo bối của hắn thích vuốt ve sợi tóc của hắn.

Mục mâu ô hắc híp lại, vẻ mặt nhàn nhạt biếng nhác mà ưu nhã nói không ra lời.

“Đế quốc của bộ hạ quả nhiên không tầm thường, ba ngày nay thấy được sự phồn hoa cùng phú cường của đế đô thật khiến bốn vương lưu luyến đi

tới đi lui.” Tự Kỳ Mạn cầm lấy ly rượu hướng phía Thiên Nguyệt Thần mời.

Khóe miệng Thiên Nguyệt Thần nhếch nhẹ, không nhanh không chậm cầm lấy ly rượu đáp lễ, không giống với Tự Kỳ Mạn từng ngậm từng ngậm, Thiên Nguyệt Thần uống rượu thích từ từ nhấm nháp.

Đầu tiên là thả vào bên môi tinh tế nghe hương thơm của rượu, sau đó bờ môi ngậm lấy thành chén, tay khẽ giơ lên, để cho rượu theo thành chén từ từ đi vào trong miệng, mùi rượu từ nhạt đến nồng, hương nhẹ nhàng, luôn luôn kích thích cảm quan của chính mình.

Nam nhân này luôn gợi cảm mà mê người, khiến Thư Mạn si mê nhìn chăm chăm mỗi một cái động tác của Thiên Nguyệt Thần, dường như muốn đem người nam nhân này một tắc một tắc khắc vào tính mạng của nàng.

Theo dư quang, Thiên Nguyệt Thần hiển nhiên thu hết thủy biểu hiện của nàng vào đáy mắt, ưu nhã là một thói quen tự nhiên của hắn, vì cự tuyệt một nữ nhân mà trở nên thô lỗ không phải tác phong của hắn.

Trong miệng hàm chứa rượu, tay đưa cái chén nhỏ thả trên bàn.

“Khó được vương tử hài lòng, nếu không để ý sự chậm trễ của trẫm, có thể ở lại dạo chơi mấy ngày.” Thiên Nguyệt Thần khách sáo nói.

“Không không không, bệ hạ thịnh ý khoản đãi là vinh hạnh của nước ta, chẳng qua là...” Tự Kỳ Mạn nhìn muội muội của mình một cái: “Tiểu muội đối với quý quốc vô cùng thích, đối với bệ hạ lại càng vừa thấy đã yêu, nhưng không biết bệ hạ có thể nguyện cùng nước ta nâng cao quan hệ một bước.”

Nga?

Đây không phải là biến tướng của yêu cầu liên hôn sao?

Những phi tần đang ngồi tham gia yến hội, người nào cũng là đáng vẻ bề nguyệt tu hoa, chẳng qua không còn trẻ, nữ nhân cuối cùng là dung nhan dễ dàng già đi, Tự Thư Mạn có lẽ không có đáng vẻ bề nguyệt tu hoa, nhưng toàn thân nàng lộ ra mùi thơm ngát, thiếu nữ nhẹ nhàng yêu kiều cũng là điểm thiếu hụt của nữ nhân trong hoàng cung.

Da thịt trắng nõn nhìn qua giống như con mèo nhỏ ngon miệng, khiến nam nhân nhìn liền rất dễ dàng vọng động.

Huống chi nàng lại là công chúa của một nước, thân phận cùng Thiên Nguyệt Thần xứng đôi, lúc trước Thiên Nguyệt Thần có nói, Bằng Sắc liên bang có lẽ nhỏ, nhưng quân đội của họ đều là tinh binh, huống chi dưới tình huống như thế cự tuyệt là cử chỉ rất không khách khí.

Nhưng thật ra khi biết công chúa của Bằng Sắc liên bang cũng xuất hiện, Thiên Nguyệt Thần biết mục đích của quan hệ hữu hảo lần này, bất quá hẳn không sao cả, trong cung nhiều một nữ nhân hoặc là thiếu một nữ nhân, đối với cuộc sống của hắn cũng không có ảnh hưởng, chẳng qua là...

Trong đầu hiện lên bóng dáng kiều ngạo mà tinh tế kia, Triệt nhi a, sau khi trở về, chẳng phải là lại mang đến kinh hỉ cho phụ hoàng.

Rất xa, Thiên Nguyệt Triệt nhìn bóng dáng càng ngày càng gần, người kia chính là Hồi Giác Khinh Liệt?

Khiến người ta không cảm thấy có bất kỳ chỗ nào đặc biệt, khuôn mặt bình thường đi đâu cũng gặp, ánh mắt cao ngạo lộ ra sự vô lễ, y phục thượng đẳng phủ lấy thân hình cao lớn của hắn.

Có lẽ hài tử xuất từ quý tộc đều có một loại khí chất khó có thể giấu đi, không chỉ là Cốc Thương Quỳnh hay là Thủy Cách Nhĩ, Hồi Giác Khinh Liệt cũng giống vậy, cả người bộc lộ sự kiêu ngạo của kẻ có tiền.

Hồi Giác Khinh Liệt hướng ba người quen thuộc chào hỏi, sau đó tầm mắt dừng lại ở khuôn mặt duy nhất xa lạ, quả nhiên như trong lời đồn đãi, lục hoàng tử có dáng vẻ tuyệt thế.

Rung động bị dẫn xuống đáy lòng, cảm xúc trong mắt chưa từng dao động chút nào, Thiên Nguyệt Triệt cũng vô cùng kinh ngạc, năng lực khống chế tâm tình bản thân của người này thật cao.

“Vị công tử này là bằng hữu của đại ca ta sao?” Hồi Giác Khinh Liệt hiển nhiên là người thông minh, lúc trước quản gia đem tình huống bẩm báo lại cho hắn, hắn liền biết rõ, trong lòng Thiên Nguyệt Triệt nhất định Liệt La Đặc có địa vị không thấp.

Cho nên giờ phút này cũng không hỏi: Vị công tử này là chủ tử của đại ca sao?

Như vậy, thứ nhất có thể khiến Thiên Nguyệt Triệt có ấn tượng tốt, thứ hai cũng có thể nói rõ hắn là một đệ đệ quan tâm ca ca thật tốt.

“Hồi Giác thiếu gia khách khí, thường nghe Liệt La Đặc nói hắn có đệ đệ thông minh bất phàm, hôm nay vừa thấy quả nhiên khí vũ hiên ngang.” Thiên Nguyệt Triệt cũng khách khí đáp lễ.

“Công tử quá khen, công tử tới quý phủ lúc tại hạ không ở, mới vừa hồi phủ nghe quản gia báo chuyện công tử, nhưng biết quản gia không lưu công tử ở tại quý phủ, cho nên cố ý đến đây nghênh đón.” Hồi Giác Khinh Liệt cũng thành khẩn, hữu lễ nói.

“Nga? Quản gia cũng lợi hại, cư nhiên biết ta ở chỗ này.” Thiên Nguyệt Triệt tự tiểu phi tiểu, trong ngôn ngữ có thêm một tia ngạo lạnh.

Ba người khác kinh ngạc, mới vừa rồi thanh âm của thiếu niên có cười đùa, trong lúc bất chợt có một cỗ uy nghiêm cao cao tại thượng.

Hồi Giác Khinh Liệt cũng cả kinh, nhưng biểu hiện của hắn vô cùng tốt, vội vàng khom lưng nói: “Thỉnh công tử tha lỗi, quản gia thuần túy là quan tâm sự an toàn của công tử, cho nên mới phải phái người đi theo.”

“Không sao.” Thiên Nguyệt Triệt thu liễm hơi thở: “Cũng là ta có chút hẹp hòi, về chuyện Liệt La Đặc, không biết Hồi Giác thiếu gia có ý kiến gì không?” Mang theo ba phần dò xét bảy phần chân thành, Thiên Nguyệt Triệt không nhẹ không nặng nói

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 23: Địch Cảnh

“Khinh Liệt ngu dốt, thỉnh công tử nói rõ.” Hồi Giác Khinh Liệt làm bộ khó hiểu: “Lúc trước nghe quản gia nói, Khinh Liệt đã để quản gia chạy tới những vùng gần đô thành tìm, nếu có tin tức quản gia sẽ lập tức phái người tới đây, bất quá người của Hồi Giác gia có hạn, cho nên...”

Nhanh như vậy đã phái người ra ngoài tìm?

Thiên Nguyệt Triệt không rõ, trong lòng một tia nghi ngờ, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Vậy thì phiền toái Hồi Giác thiếu gia.”

Hồi Giác Khinh Liệt suy tư trong chốc lát: “Vậy Khinh Liệt cáo từ, có bất cứ tin tức gì Khinh Liệt sẽ tới bẩm báo công tử đầu tiên.”

Đợi Hồi Giác Khinh Liệt rời khỏi, Cốc Thương Quỳnh mở miệng: “Hồi Giác Khinh Liệt quả nhiên như lời đồn đãi trong chốn làm ăn, là một người phi thường tinh táo, nhưng có đôi khi người quá lạnh tình lại lộ ra vẻ dối trá.”

Không biết là cố ý hay là vô tình nhắc nhở, nhưng quả thật như Cốc Thương Quỳnh nói, biểu hiện của Hồi Giác Khinh Liệt thật sự là quá mức tinh táo, phần tinh táo này khiến người ta tìm không bắt được sơ hở, chẳng lẽ sự mất tích của Liệt La Đặc có liên quan đến hắn sao?

Nếu có liên quan?

Trong đầu Thiên Nguyệt Triệt xẹt qua một ý nghĩ, như vậy lúc này quản gia kia được phái ra bên ngoài tìm kiếm có phải đã thành người chết thế

hay không, bị giết người diệt khẩu?

Xem ra ban đêm phải đến Hồi Giác gia tìm tòi là việc không tránh khỏi.

Thiên Nguyệt Triệt lâm vào suy nghĩ của mình, mà ánh mắt thâm thúy của Cốc Thương Quỳnh nhìn chăm chú hẳn nhất thời bị hẳn bỏ sót.

Ban đêm tới rất nhanh, Thiên Nguyệt Triệt một thân hắc y ra khỏi Thổ Kỳ thế gia, nếu như không phải là ma pháp sư đỉnh cấp thì không thể cảm giác được linh lực lưu động trong không khí.

“Chủ nhân, chỗ này trong trạch viện tựa hồ có một loại cảm giác thật kỳ dị.” Đã có thực thể, Thánh Anh đứng ở bên cạnh Thiên Nguyệt Triệt.

“Ân, lúc trước ta tới cũng đã cảm thấy, bên trong có một cỗ lực lượng kì dị lưu động, bất quá cỗ lực lượng này rất rõ ràng, không giống như cảm giác tà ác, nhưng ta không cảm giác được thuộc tính của nó, hẳn không phải là ngũ hành.” Nếu là ngũ hành ma pháp, thánh linh châu có thể cảm ứng được, cho nên cỗ lực lượng này không phải, nhưng cho dù không phải là ngũ hành ma pháp, cũng loáng thoáng cảm giác được một cỗ chính nghĩa.

Đem nghi ngờ để ở một bên, Thiên Nguyệt Triệt nhắm mắt lại, dùng lực lượng của thánh linh châu khởi động thổ hệ ma pháp, khởi động thủy linh tử cùng hỏa linh tử, có khế ước với băng tằm cùng Hỏa Linh châu, hẳn không cần khởi động lực lượng thánh linh châu, nhưng đối với thổ hệ ma pháp, hẳn thật sự hoàn toàn xa lạ, cho nên chỉ có thể mượn lực lượng thánh linh châu.

Tóc giả rơi xuống, mái tóc dài thủy phần đã bị hắc sắc thay thế, dài đến gót chân, lực lượng của thánh linh châu nhẹ nhàng thổi bay sợi tóc trên trán Thiên Nguyệt Triệt, lộ ra hỏa điểm thấu minh đại biểu cho dấu hiệu thần thánh.

Lúc mắt mở ra, chung quanh là ngũ thải quang mang.

Ngực Thiên Nguyệt Triệt phát ra quang mang sáng ngời, thổ địa dưới chân bắt đầu biến hóa, tạo ra khe hẹp, mấy trăm con thổ long từ dưới nền đất chui ra.

Thổ long dẫn đầu ngẩng đầu nhìn Thiên Nguyệt Triệt, rõ ràng giống như sinh vật, nhưng không biết tại sao đối với con thổ long dẫn đầu này, Thiên Nguyệt Triệt có một loại cảm giác quen thuộc, giống như là thổ long năm đó ở tù đảo.

Nghe Thiên Nguyệt Triệt phân phó, những thổ long kia nhanh chóng chia ra bốn phía.

Bên trong Hồi Giác thế gia

Nam nhân vốn nhắm mắt đột nhiên mở ra, sau đó phát ra tiếng cười nhạt khinh thường, lại có người đang ở bên ngoài ngoài thúc đẩy ma pháp? Người tới có cấp bậc ma pháp rất cao a.

Nam nhân bừng tới một chậu nước, trong miệng yên lặng niệm mấy chữ, tay phải trong nước vung lên, nhất thời tình cảnh ngoài phòng hiện lên trong nước.

Không tốt.

Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy một tia quỷ dị.

[Cực quang tạo thành vách tường, triển khai quang mang, đem tà ác hóa thành vô hình]

Nam nhân chỉ kịp thấy mái tóc đen chột lóe, muốn thấy rõ ràng, nhưng bên trong trở lại lúc trước.

Hừ, kết giới thật mạnh. Trong lòng nam nhân dâng lên cảm giác chinh phục, chẳng qua là vì sao mái tóc đen sáng ngời kia lại quen mắt như thế, ý niệm này đột nhiên xuất hiện trong đầu một lát, đã bị nam nhân bỏ qua.

Thổ long tản ra trở về sau một khắc đồng hồ, thổ long dẫn đầu đem tin tức truyền cho Thiên Nguyệt Triệt.

“Chủ nhân, thế nào?” Thánh Anh đi tới bên người Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu: “Không tìm được Liệt La Đặc.” Nhẹ tay vung lên, thổ long lại một lần nữa trở lại trong đất bùn, khe hẹp hé ra vừa hợp chung một chỗ, trở lại bộ dáng lúc trước.

“Nói như vậy hẳn không ở trong nhà.” Nếu thế, thiên hạ lớn như vậy, chẳng phải là càng thêm khó tìm .

“Ta không xác định, nhưng mới vừa rồi có người tựa hồ ở xuyên thấu qua vật gì đó nhìn chúng ta, trong ngôi nhà này có người rất cường đại tồn tại, hơn nữa...” Thiên Nguyệt Triệt ngẫm nghĩ tình huống thổ long vừa cung cấp: “Mới vừa rồi thổ long cung cấp, trong ngôi nhà này có một chỗ bọn chúng không thể đi vào, còn có một nơi bọn chúng không dám tới gần, ta đoán nơi bọn chúng không dám tới gần chính nơi người vừa làm phép, như vậy nơi bọn chúng không cách nào tới gần có phải có những bí mật khác tồn tại hay không?”

“Ý của chủ nhân là chúng ta vào đó tìm hiểu?” Thánh Anh nhăn lại hai hàng lông mày, hỏi.

“Không sai.” Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, hơn nữa không biết tại sao chuyện Liệt La Đặc giống như một cái gai ghim trong lòng của hắn, cũng không phải là cảm thấy để ý mà là cảm thấy trọng yếu.

Cảm giác được Thánh Anh nhìn chăm chăm vào mắt của hắn, Thiên Nguyệt Triệt ngoái đầu nhìn lại: “Thế nào?”

“Ách?” Thánh Anh thu hồi ánh mắt, dưới ánh trăng, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần có chút hồng: “Rõ ràng là cùng một linh hồn, nhưng hai người không đồng dạng như vậy, chủ nhân trước kia nhu tình như nước, chủ nhân bây giờ... .”

Thánh Anh không biết dùng từ ngữ nào để hình dung Thiên Nguyệt Triệt, chủ nhân bây giờ và chủ nhân trước kia rất không giống nhau là được: “Nhưng mặc dù như thế, các người lại vẫn giống nhau, Thánh Anh nghĩ không thông, thật sự rất không giống nhau, nhưng lại giống nhau.”

“Không giống là bởi vì hăn là hăn, ta là ta, giống nhau là bởi vì dấu hiệu của chúng ta, bởi vì trên trán của chúng ta có dấu của Tinh Linh hoàng.” Thiên Nguyệt Triệt nói đến một nửa đột nhiên ngừng lại.

Dấu hiệu? Dấu hiệu trước trán Tinh Linh hoàng?

Tại sao quen thuộc như vậy, lúc trước hăn hình như đã thấy trên thân người khác cũng có dấu hiệu của Tinh Linh hoàng, bất kể là Thánh Anh hay là phụ hoàng, bọn họ đều nói qua hóa điểm thấu mình là dấu hiệu của Tinh Linh hoàng, trên trán của hăn đã có dấu hiệu này, đã như vậy tại sao phải hăn nhìn thấy trên trán người khác?

Người kia là ai? Suy nghĩ lại đột nhiên mơ hồ, Thiên Nguyệt Triệt nhắm mắt lại, trên trán người kia cũng có dấu hiệu Tinh Linh hoàng... , đột nhiên Thiên Nguyệt Triệt mở mắt, ký ức đêm đó quay lại, bạch y nhân kia, nam tử tuần mỹ vô song kia, là y.

“Chủ tử, không chỉ bởi vì trán của các người đều có dấu hiệu của Hoàng, mà là bởi vì cảm giác, linh hồn của các người.” Lời nói của Thánh Anh tựa hồ không lọt vào tai Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt vẫn còn khiếp sợ với chuyện mình vừa nhớ a, trên người của bọn họ đều có dấu hiệu Tinh Linh hoàng, vậy đại biểu cho cái gì, trong thiên hạ có hai Tinh Linh hoàng sao?

“Chủ tử... .” Nhìn ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt có chút thất thần, Thánh Anh lo lắng kêu lên.

“Không có chuyện gì.” Thiên Nguyệt Triệt điều chỉnh suy nghĩ của mình: “Đi thôi, chúng ta đi vào bên trong xem.”

Hai người theo phương hướng thổ long cung cấp đi trước, lướt qua chỗ ở của gia chủ Hồi Giác thế gia, sau đó tiến vào một rừng cây nhỏ, nơi này là sau núi Hồi Giác thế gia, đập vào mắt là một chiếc giếng cạn.

Đem giếng xây tại hậu sơn như vậy là rất thường thấy, nhưng tại sao thổ long không thể vào bên trong.

Thiên Nguyệt Triệt khó hiểu đến gần một bước, song chân vừa dẫm lên trên mặt đất, đột nhiên bốn phía bên cạnh giếng cạn đột nhiên xuất hiện bốn nam tử vận y phục kỳ dị.

Đây là?

Thiên Nguyệt Triệt lui về phía sau một bước, đang chuẩn bị mở miệng, bốn người kia lại đột nhiên biến mất.

“Chủ tử.” Ngay cả Thánh Anh cũng không giải thích được, nhanh chóng đi tới bên người Thiên Nguyệt Triệt, trong lúc bất chợt bốn người kia lại xuất hiện.

Trăm mối vẫn không có cách giải, nhưng nơi bốn người kia xuất hiện không hề thay đổi, hơn nữa khoảng cách bọn họ định vị cùng giếng cạn cũng giống nhau.

“Thánh Anh, lui về phía sau.” Giống như là nghĩ tới điều gì đó, Thiên Nguyệt Triệt mở miệng, quả nhiên sau khi Thánh Anh thối lui, bốn người kỳ quái kia lại biến mất.

Nói như vậy bốn người kia là dựa theo sự thiết lập của không gian nào đó, chỉ cần bọn họ nhảy vào phạm vi, bốn người này sẽ xuất hiện, Thiên Nguyệt Triệt không tin ma quỷ, đi tới mấy bước.

Bốn người kia quả nhiên xuất hiện, hơn nữa trong tay bọn họ cầm bốn nhạc khí bất đồng, theo tiếng chơi nhạc khí mà sinh ra sát khí vô hình.

Bốn người không có di động, nhưng Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy bốn cổ lực lượng khác nhau tập kích hấn, hơn nữa không có bất kỳ sơ hở.

Thân ảnh mãnh mãnh vũ động tóc đen, cùng bốn cổ lực lượng đánh nhau chung một chỗ, không có nửa phần ưu thế.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy mệt mỏi, nhưng thân thủ cùng lực lượng của đối phương không suy giảm, vẫn giống như cũ.

Cảm giác được không ổn, Thiên Nguyệt Triệt thối lui khỏi phạm vi kia, bốn người kia cũng lại biến mất một lần nữa.

“Bọn họ là đánh không chết, nếu như liều mạng, nhất định là người mất hết sức lực mà chết.” Bên cạnh truyền đến một thanh âm xa lạ.

Thiên Nguyệt Triệt thầm kêu không ổn, mới vừa rồi tự mình đối phó bốn người kia, mà Thánh Anh lo lắng an nguy của hấn, cứ nhiên ngay cả người khác tới gần cũng không biết.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 24: Gặp Lại

Theo thanh âm, Thiên Nguyệt Triệt quay đầu lại, người đến là nam tử thân hình cao lớn, nhưng là...

Tầm mắt đánh giá dừng lại trên đầu nam tử: “Người là đạo sĩ?” Thiên Nguyệt Triệt nhớ tới hình như tám năm trước hẳn cũng biết một đạo sĩ.

Nam tử sừng sốt, khóe miệng có chút cười: “Nơi này không phải là chỗ nói chuyện, nếu công tử không để ý, có thể dời bước hay không?”

Ba người đi tới một chỗ vắng vẻ.

“Tại hạ Hào Thanh, không biết công tử xưng hô thế nào?” Nam nhân lễ phép mở miệng.

Núi rừng hoang dã mặc dù không một người, nhưng cả người nam tử lộ ra một cỗ chánh khí, khiến Thiên Nguyệt Triệt nhìn phi thường thư thích: “Xa.” Thiên Nguyệt Triệt đơn giản nói.

“Nguyên lai là Xa công tử.” Nam tử có điều linh ngộ: “Vừa rồi cũng may Xa công tử kịp thời thu tay lại, nếu không tiếp tục sẽ ảnh hưởng tới tâm mạch của Xa công tử.” Hào Thanh phi thường bội phục thân thủ của Thiên Nguyệt Triệt, có thể cùng bốn người kia giằng co lâu như vậy, xem ra tu vi của thiếu niên này cực cao.

Hơn nữa, cho dù lúc này mái tóc dài của Thiên Nguyệt Triệt là mạch sắc, nhưng lúc cùng bốn người kia c giằng co, hẳn có thể thấy rõ, đó là một đầu tóc dài hắc sắc.

“Đạo trưởng biết những đồ vật tà môn kia sao?” Thiên Nguyệt Triệt tò mò, hẳn đã thấy không ít bảo bối k, nhưng đồ kỳ lạ như vậy là lần đầu thấy.

“Xin lỗi, về vật kia bản đạo không thể cho biết, nhưng không biết tại sao Xa công tử lại phải xông vào tòa nhà kia?” Hào Thanh vẻ mặt thành thực, khiến người ta không để ý lời của hắn.

Thiên Nguyệt Triệt suy tư trong chốc lát, tiếp tục nói: “Tòa nhà kia không thể đi vào sao?”

Ách?

Hào Thanh phát hiện cách nói của mình quả nhiên không dùng được: “Công tử không nên hiểu lầm, chẳng qua là... .” Nói đến một nửa lại phát hiện có mấy lời không thích hợp nói với cùng ngoại nhân, cho nên Hào Thanh có chút xấu hổ vò vò đầu.

“Không sao.” Lúc này Thiên Nguyệt Triệt phát hiện vị đạo sĩ này cũng sắc sảo, không đưa thông tin cho người khác ngay từ đầu, có chút thú vị: “Hai tháng trước bằng hữu của ta vào tòa nhà này, nhưng trong hai tháng liên tục không có tin tức của hắn, cho nên mới xông vào muốn tìm đến tận cùng, tìm rất nhiều địa phương nhưng không tìm được bóng dáng bằng hữu, đi một lúc thì tới giếng cạn bên cạnh.”

“Như vậy a.” Hào Thanh suy tư, rốt cục vẫn không thoát khỏi lương tâm: “Ngày mai đại sư huynh của ta sẽ đến Lạc thành, chờ Đại sư huynh của ta thu vật kia, Xa công tử có thể tới nhìn, có người công tử muốn tìm hay không.”

Thiên Nguyệt Triệt cười nói cảm tạ, cáo biệt Hào Thanh, Thiên Nguyệt Triệt trở lại Thổ Kỳ thế gia.

“Chủ tử trở về.” Đàn cùng Đàn Thành ngồi uống trà ở trong phòng Thiên Nguyệt Triệt chờ hắn.

Thiên Nguyệt Triệt mới nhảy vào cửa phòng đã nghe thanh âm của Đàn: “Các người giữ cửa cho ta sao?”

“Thổ Kỳ công tử tìm công tử tâm sự, bị thuộc hạ cản lại, thuộc hạ sợ Thổ Kỳ công tử tới nữa, nên ngồi ở đây chờ chủ tử.” Đàn Thành giải thích, một bên cũng buồn bực, Thổ Kỳ Dịch Nhân này thật là người khó hiểu, cũng không phải nói hăn tâm cơ thâm trầm, mà là không theo phép tắc.

Có đôi khi người đơn thuần, càng khó hiểu.

Thiên Nguyệt Triệt gật đầu ý nói đã hiểu: “Các người cũng về nghỉ ngơi đi, sắc trời không còn sớm, ngày mai còn có việc.”

Chuyện của Liệt La Đặc vẫn không có tin tức, còn có bốn người kỳ dị kia là từ đâu ra? Chả nhẽ trong Hồi Giác phủ có người thần bí.

Nhưng bỏ qua những thứ này, khiến Thiên Nguyệt Triệt buồn bực chính là Bạch y nhân kia, y có dấu hiệu trên trán giống Tinh Linh hoàng.

Tinh Linh hoàng? Thật là một hồ nước rất sâu.

Ngày thứ hai, mặt trời vừa mới lên, Thổ Kỳ Dịch Nhân đã vội vã tới gõ cửa phòng Thiên Nguyệt Triệt.

Mặc dù Thiên Nguyệt Triệt rất không tình nguyện rời giường, nhưng ở trong nhà người khác ngủ nướng là thất lễ, sớm biết như vậy ban đầu cứ ở khách điểm là hay nhất.

Dùng qua bữa sáng, hai bằng hữu Cốc Thương Quỳnh và Thủy Cách Nhĩ của Thổ Kỳ Dịch Nhân cũng đã đến, thời gian nghỉ ngơi thật tốt biến thành thời gian bốn nam nhân đi dạo phố thời.

Không phải cuộc so tài thực thần đã bắt đầu ư, chẳng lẽ mấy người này cũng không vội vàng sao?

Ngồi ở trong thực lâu của Cốc Thương gia, Thiên Nguyệt Triệt một lần lại một lần nhàm chán nhìn đường cái, rốt cục một đạo nhân ảnh rơi vào tầm mắt của hắn, hắn còn chưa tin mở trừng hai mắt.

Xác định mình không nhìn lầm, Thiên Nguyệt Triệt vọng động liền phi thân xuống từ lan can.

“Cẩn thận.” Cốc Thương Quỳnh theo sát mà vươn tay, ngoài dự liệu của bọn họ, Thiên Nguyệt Triệt ổn định rơi xuống rơi trên mặt đất.

Một thân bạch y phiêu nhiên, tóc dài theo bóng dáng mà phiêu dăng.

Cho dù thiếu niên ở trước mắt một đầu mạch sắc, nhưng Thụy Miện biết người nọ là ai, vui mừng hiện lên trong mắt của hắn, thậm chí hô hấp cũng thiếu chút nữa ngưng: “Thiên Nguyệt công tử.”

Thụy Miện rõ ràng nghe thấy tiếng tim đập khi gọi tên người này.

Tám năm khiến người nọ thay đổi rất nhiều, hài tử đã từng lạnh và kiêu ngạo đến vậy, hôm nay tựa hồ có một tia nhân tình.

Thiên Nguyệt Triệt cười thoải mái, thế nào cũng không ngờ gặp được Thụy Miện ở đây, tám năm đã qua, nam nhân trước mắt đã không còn cuồng ngạo như khi đó.

Năm tháng khiến khí chất trên người hắn trở nên trầm ổn, toàn thân còn lộ ra một cỗ khí trong sạch.

Thiên Nguyệt Triệt mang theo Thụy Miện lên thực lâu, Cốc Thương Quỳnh, Thủy Cách Nhĩ cùng Thổ Kỳ Dịch Nhân thay đổi vị trí, hướng phía Thụy Miện gật đầu, tỏ vẻ hoan nghênh.

“Cốc Thương Quỳnh, Thủy Cách Nhĩ, Thổ Kỳ Dịch Nhân, vị này là Thụy Miện —— Lão bằng hữu của ta.” Thiên Nguyệt Triệt giới thiệu bọn

họ với nhau.

Của ta?

Thụy Miện không quên cách xưng hô của Thiên Nguyệt Triệt, lúc mới quen, hài tử này kiêu ngạo cỡ nào, nhưng bây giờ...

“Tám năm không gặp, cách thức xuất hiện của Thiên Nguyệt công tử vẫn khiến người khác khó quên.” Thụy Miện cười trêu ghẹo, tám năm trước sự xuất hiện đó là trọn đời khó quên .

Thiên Nguyệt Triệt cười yếu ớt: “Khi đó còn trẻ, đúng rồi, Thụy Phi thế nào?”

Nhắc tới Thụy Phi, hai mắt Thụy Miện chăm chú: “Khi đó nếu như không có công tử cứu giúp, tiểu đệ sợ là khó thoát nạn kia, Thụy Miện ở đây lần nữa cảm tạ công tử.”

Tuy nói là bởi vì Sắc Vi lệnh của Cách Lực Hộc, nhưng vô luận như thế nào thì thiếu niên ở trước mắt đã cứu đệ đệ hần lúc đó.

“Thiên Nguyệt công tử?” Thanh âm trầm thấp của Cốc Thương Quỳnh mang theo trêu ghẹo: “Tên của công tử thật sự rất đặc biệt.”

Ách?

Sau đó Thiên Nguyệt Triệt cầm lấy ly rượu: “Thiên Nguyệt Triệt.” Ba chữ nhàn nhạt chảy vào trong lòng lẫn nhau.

Thiên Nguyệt Triệt? Cốc Thương Quỳnh cùng Thủy Cách Nhĩ sững sốt, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, trong lòng hai người kinh ngạc, cơ hồ là đồng thời đứng lên, nhưng nhìn thấy Thiên Nguyệt Triệt cầm lấy ly rượu hướng phía bọn họ mời ngồi xuống.

Động tác lần này, người thông minh đương nhiên rõ ràng, Thiên Nguyệt Triệt, lục điện hạ của Mạn La đế quốc, hoàng tử bộ hạ sủng ái nhất, con dân Mạn La đế quốc không người nào không biết, không người nào không hiểu. (Ở trước mắt kia, Dịch Nhân của ca đó, Thủy ca)

“Đúng rồi, sao người xuất hiện ở chỗ này?” Thiên Nguyệt Triệt đem tầm mắt chuyển hướng Thụy Miện, người không phải là nên ở Sắc Vi đế quốc sao? Chẳng lẽ cũng bởi vì cuộc so tài thực thần mà tới Lạc thành?

Nếu như nói là tiểu tử Thụy Phi kia, còn có thể, nhưng người này là Thụy Miện, Thiên Nguyệt Triệt vẫn có chút không tin.

“Này... .” Thụy Miện nhìn bốn phía, lúc này mặc dù cách buổi trưa còn có một chút thời gian, nhưng cũng không ít người, hơn nữa, chuyện này không phải chuyện đùa, Thụy Miện hướng phía nhóm người Cốc Thương Quỳnh cười cười có lỗi, sau đó hướng về phía Thiên Nguyệt Triệt nói: “Sư đệ ta đang ở thực lâu chờ ta, nếu như Thiên Nguyệt công tử không để ý, đến nơi đó ta sẽ đem chuyện nói cho công tử.” Chuyện năm đó trên tù đảo, là câu đố vĩnh viễn trong lòng hắn.

Mái tóc hắc sắc của Thiên Nguyệt Triệt dài như thác nước, ánh mắt phát ra ngũ thải quang mang, trên trán là dấu hiệu hỏa diễm thấu mình, hết thảy hết thảy nói cho Thụy Miện biết, người trước mắt chính là Tinh Linh hoàng trong truyền thuyết.

Thụy Miện nghĩ thầm, chuyện này nói cho Thiên Nguyệt Triệt hẳn là không sao.

Đi tới thực lâu theo lời sư đệ của Thụy Miện, Thiên Nguyệt Triệt cùng Hào Thanh sững sốt, không ngờ lại có liên quan đến nhau.

“Nguyên lai Thiên Nguyệt Triệt công tử biết sư đệ ta.” Đối với việc bọn hắn biết nhau, Thụy Miện rất là kinh ngạc, sư đệ hắn mặc dù là người khôn

khéo, nhưng thật ra có đôi khi rất hồ đồ, thế nào lại biết Thiên Nguyệt Triệt ?

Hào Thanh đem chuyện gặp gỡ Thiên Nguyệt Triệt nói một lần, Thụy Miện nghe, liên tục sửng sốt: “Bằng hữu của Thiên Nguyệt công tử?”

Thiên Nguyệt Triệt biết nếu như là lời của Thụy Miện, vậy thì không cần giấu diếm: “Là Liệt La Đặc, hẳn là đại thiếu gia của Hồi Giác thế gia... Nhưng ngày hôm qua ta đến Hồi Giác thế gia, người nơi đó nói cho ta biết Liệt La Đặc đã rời nhà một tháng trước.”

Thiên Nguyệt Triệt đem nguyên nhân mọi chuyện đại khái nói một lần, Thụy Miện nghe, nhú mày, chuyện Liệt La Đặc đúng là quái dị: “Công tử cùng bốn người kia giao đấu?”

Hơn nữa còn có thể an toàn thoát khỏi bốn người kia, tu vi của Thiên Nguyệt Triệt so với tám năm trước cao hơn một tầng.

“Nhưng ta không chiếm nửa phần ưu thế, giống như sư đệ của người nói, nếu như tiếp tục không chừng người thua lại là ta.” Thiên Nguyệt Triệt thản nhiên nói: “Những quái vật kia có lai lịch gì chứ?”

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 25: Định Vị

"Đó cũng không phải là quái vật gì, mà là Kim đồng nhân lưu lại sau cuộc đại chiến giữa thần ma." Tin tức Thụy Miện nói ra đúng là kinh thiên động địa.

Cho tới nay trên đại lục này Thần tộc cùng Ma tộc là sự tồn tại thần bí, mặc dù biết nhưng chỉ là truyền thuyết.

Về Phỉ Bì Na thành, Phỉ Bì Na cũng là truyền thuyết, Thần tộc cư ngụ ở Quang Minh thần giới, Ma tộc cư ngụ ở Huyền Minh Ma giới, cũng chỉ là truyền thuyết, nhưng lúc này nghe được lời Thụy Miện nói, hẳn cũng không phải là truyền thuyết.

Đúng rồi, phụ hoàng, phụ hoàng chắc hẳn biết điều này, Thiên Nguyệt Triệt hạ quyết tâm sau khi trở về phải hỏi phụ hoàng một chút.

"Có thật sự tồn tại hay không, thật ra ta cũng không thể xác định, căn cứ đạo gia bọn ta ghi lại thì là thật." Thụy Miện nói cũng chỉ là trích lời đạo gia ghi lại: "Thiên Nguyệt công tử biết ta đang nói đến đạo pháp, sư môn của ta ở Cực Quang chi điện, theo ghi lại là Quang Minh thần tử tọa lạc tại điện phủ ở nhân giới, cho nên đạo gia bọn ta tôn trọng nhất là chủ nhân của Quang Minh thần giới – Quang Minh thần tử.

Mấy trăm triệu năm trước sau đại chiến thần ma, Huyền Minh Ma giới chỉ vương thất bại, thần tử đem Ma vương giam giữ tại nơi niết bàn ở nhân giới, ý đồ tiêu hóa ma tính của hắn."

"Niết bàn người nọ ở chính là cực quang chi điện của các người sao?" Trong mắt Thiên Nguyệt Triệt hiện lên tia sáng, tựa hồ đối với chuyện này phi thường có hứng thú.

"Không sai, chính là cực quang chi điện, thần tử đem Ma vương giam giữ tại ma tháp trong cực quang chi điện, tạo bốn đồng nhân trông coi, cũng chính là bốn quái nhân công tử dụng phải.

Nhưng nửa năm trước bọn ta phát hiện cửa ma tháp bị mở rộng, bốn đồng nhân lại không cánh mà bay, điện chủ cùng với trưởng lão vội vàng quay lại tìm hiểu tình trạng ngày đó.

Nguyên lai đồng nhân không phải là không cánh mà bay, mà là đồng nhân tỏa kim quang bị lây nhiễm khí ma bên trong ma tháp mất đi hiệu dụng, ma tháp mở ra thì có một đạo hồng quang từ bên trong vội vàng trốn đi, hơn nữa hồng quang cuốn đi đồng nhân.

Vì thế ma vật bên trong ma tháp tạo phản, trốn xuống nhân giới, cho nên điện chủ phái gần hai phần ba người bọn ta tới nhân giới duy trì trật tự, đồng thời tìm kiếm đồng nhân, căn cứ chỉ thị, bọn ta tìm được đồng nhân ở vị trí phụ cận, mà lúc tối hôm qua công tử cùng đồng nhân đánh nhau, đồng nhân càng phát ra lực lượng nên chúng ta xác định được vị trí."

Thụy Miện chậm rãi mà nói, Thiên Nguyệt Triệt nghe, cảm thấy một trận quái dị, cái gì thần tử, cái gì Ma vương, cái thế giới này thật không phải là loạn bình thường, ngay cả chính hắn cũng không biết tại sao trong lòng lại khó chịu, nhưng chủ yếu nhất chính là cứu về Liệt La Đặc, sau đó hồi cung.

"Đồng nhân xuất hiện ở Hồi Giác thế gia, Liệt La Đặc cũng biến mất, trong chuyện này có thể có liên hệ hay không, hơn nữa một giếng cạn, cư nhiên dùng đồng nhân coi chừng, bên trong ắt hẳn có cái gì, hôm nay Hồi Giác thế gia là Hồi Giác Khinh Liệt đương gia, người này ta cũng gặp qua, là người rất cẩn thận, nhìn vô hại, nhưng không phải không có vấn đề, ít

nhất trong chuyện Liệt La Đặc, hăn ngay cả một chút nét mặt khấn trương cũng không có.

Đồng thời đối với Liệt La Đặc mất tích cũng không có chút nào hoài nghi, trọng yếu hơn là ta là chủ tử của Liệt La Đặc, đi tới Lạc thành đáng lý hăn nên mời ta ở lại, nhưng một điểm phản ứng cũng không có, chuyện này về tình về lý đều không thông."

"Cho nên ý của Thiên Nguyệt công tử là Hồi Giác thế gia nhất định có vấn đề." Thụy Miện cũng nhận đồng.

"Nếu công tử cùng sư huynh nói như vậy, thì nhanh chóng thu đồng nhân không phải là được sao." Hào Thanh đưa ra ý kiến.

"Không đơn giản như vậy." Thiên Nguyệt Triệt nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua: "Tối hôm qua ta đến Hồi Giác thế gia còn phát hiện bên trong có một người thần bí, sức mạnh của hăn phi thường cường đại."

Mà ánh mắt trong bóng đêm khóa chặt hết thảy, luôn khiến hăn có một cổ cảm giác xấu.

Lúc Thiên Nguyệt Triệt đi tới Hồi Giác thế gia một lần nữa, Hồi Giác Khinh Liệt vừa lúc ở nhà, đối với việc Thiên Nguyệt Triệt đến tựa hồ không có gì kỳ quái, thái độ không thể nói lạnh cũng không thể nói nhiệt tình, giống như là bách tính bình thường thấy hoàng tử.

"Bốn điện hạ muốn nhìn phòng của Liệt La Đặc một chút, thuận tiện tìm hiểu nơi hăn lớn lên, có lẽ sẽ lưu lại đầu mối gì, không biết ý kiến của Hồi Giác thiếu gia thế nào?" Mặc dù Thiên Nguyệt Triệt khách khí hỏi, nhưng mang theo lãnh ngạo, rõ ràng không để người cự tuyệt.

"Điện hạ quan tâm đại ca là vinh hạnh của Hồi Giác thế gia, nhưng Khinh Liệt còn chuẩn bị cho cuộc so tài thực thần ngày mai, nên còn rất

nhiều chuyện bận rộn, sợ rằng không cách nào phụng bồi điện hạ, Khinh Liệt thỉnh hạ nhân dẫn đường cho điện hạ, chẳng biết có được không?"

Hừ, bốn điện hạ có thể cự tuyệt sao? Thiên Nguyệt Triệt buồn bực nghĩ trong lòng, trên mặt vẫn duy trì nụ cười: "Không sao."

Hạ nhân dẫn đường cho Thiên Nguyệt Triệt và Thụy Miện đi lại quanh quần trong Hồi Giác thế gia, mà Đàn và Đàn Thành nghe Thiên Nguyệt Triệt ra lệnh, đi về phía các hộ dân trong thành hỏi thăm chuyện của Liệt La Đặc.

"Thế nào?" Thiên Nguyệt Triệt dùng ánh mắt ý bảo Thụy Miện, muốn biết cái nhìn của hắn.

Thụy Miện lắc đầu, tòa nhà này nhìn không có gì khác lạ, hơn nữa tựa hồ còn có một cỗ hơi thở chính nghĩa lưu động.

Hai người nhìn gian phòng Liệt La Đặc, nhìn hoa viên, sau đó chẳng có mục đích mà đi tới, lúc đi đến một con đường, hạ nhân đột nhiên ngăn cản đường đi của bọn họ.

"Nơi này là cấm địa, nhị thiếu gia phân phó bất luận kẻ nào cũng không được tới gần." Hạ nhân cung kính nói.

Cấm địa? Thiên Nguyệt Triệt cùng Thụy Miện hai mặt nhìn nhau, bất quá cũng không miễn cưỡng, từ Hồi Giác thế gia đi ra, Thiên Nguyệt Triệt mở miệng: "Người mới vừa rồi mượn gió bẻ măng là có ý đồ gì?"

"Ha ha... ." Thụy Miện cười to: "Cái gì cũng không thể gạt được ánh mắt Thiên Nguyệt công tử, có vật này không sợ không tìm được Liệt La Đặc, đến lúc đó có thể bảo hắn hảo hảo mà thỏa mãn dạ dày của ta."

Thụy Miện giơ giơ cái chén trong tay, lúc ở tù đảo ăn được một lần cháo Liệt La Đặc nấu, nhớ lại mùi vị kia còn muốn chảy nước miếng.

"Vậy cũng phải chờ hãn còn mệnh mới được." Thiên Nguyệt Triệt nhướn mày, bất quá lời nói của Thụy Miện khiến hãn yên tâm không ít: "Cái chén này có thể không?"

"Nếu như Liệt La Đặc dùng qua cái chén này, vậy thì có thể, Thiên Nguyệt công tử còn nhớ rõ ở tù trên đảo, lúc ta tìm Tiểu Phi dùng biện pháp gì chứ? Dùng châm chỉ dẫn, không thành vấn đề." Thụy Miện rất tự tin.

"Đã như vậy, tối nay làm phiên người." Thiên Nguyệt Triệt miễn cưỡng mở miệng, cùng Thụy Miện chung một chỗ giúp người khác cảm thấy rất thoải mái, mùi vị mang theo sự hào sảng, có thể là do tính cách.

"Không khách khí." Thụy Miện cũng là người ngay thẳng, rất có phong độ nam tử hán.

Một đêm này Thiên Nguyệt Triệt không trở về Thổ Kỳ thế gia, mặt trời lặn xuống phía Tây, lúc trăng sáng dâng lên, rốt cục thời điểm tìm kiếm đã đến.

"Thế nào?" Thiên Nguyệt Triệt vẫn còn có chút lo lắng, vạn nhất cái chén này Liệt La Đặc chưa bao giờ dùng qua, đây không phải là lại không có đầu mối, cứ như vậy chỉ có thể lấy đồ Liệt La Đặc từng dùng qua trong hoàng cung, nhưng sẽ mất rất nhiều thời gian.

"Có thể ." Lúc châm bắt đầu động, Thụy Miện cười trả lời.

"Thật sao?" Ánh mắt lơ mơ của Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên sáng lên.

Thụy Miện cũng chưa từng thấy qua vẻ mặt hài tử như vậy của hãn, đầu tiên là sững sốt, sau đó cảm thấy thú vị mở miệng: "Nguyên lai Thiên Nguyệt công tử cũng có tính tình như vậy."

Hãn lão luyện cùng trầm ổn thiếu chút nữa làm người ta quên mất hãn chỉ là một hài tử mười ba tuổi, hài tử đang trong thời kỳ gây sự.

Thiên Nguyệt Triệt bị Thụy Miện nói vậy, trên mặt có chút hồng, dù sao hết thấy đều thành thực, là do hoàn cảnh dưỡng thành, nhưng trong tận tâm không cách nào phủ nhận hẳn chỉ là thiếu niên.

Mà ở đời này, hẳn vui vẻ, có Thiên Nguyệt Thần sủng ái, hẳn có thể chân chính làm Thiên Nguyệt Triệt, không cần lo lắng một ngày nào đó tỉnh lại mình sẽ thế nào, lúc ngủ luôn có một người ôn nhu ôm hẳn, khi tỉnh lại không phải lúc nào cũng ở trong cái ôm ấm áp, nhưng ít nhất mùi thị ấm áp kia tồn tại.

Mà ở trước mặt người khác hẳn dùng thói quen được dưỡng thành từ đời trước, chỉ có trước mặt người kia hẳn mới có thể cảm giác mình giống như hài tử.

Mà giờ khắc này biểu hiện của hẳn, cũng là tính trẻ con hợp với số tuổi hiện tại của hẳn.

Theo phương hướng châm chỉ thị, Thiên Nguyệt Triệt, Thụy Miện cùng với sư đệ của Thụy Miện – Hào Thanh, ba người đi tới hậu viện của Hồi Giác thể gia, cuối cùng dừng lại bên cạnh giếng cạn.

"Liệt La Đặc ở trong giếng cạn." Thiên Nguyệt Triệt khẳng định.

"Không sai, hơn nữa... ." Thụy Miện nhìn Thiên Nguyệt Triệt một cái: "Không biết Thiên Nguyệt công tử có cảm giác trong giếng cạn toát ra một cỗ hơi thở hay không, chính là cảm giác chúng ta nhận thấy lúc ban ngày?"

Loại cảm giác này khó hiểu, ngay cả hẳn cũng không hiểu nổi.

"Ân." Thiên Nguyệt Triệt gật đầu: "Tối hôm qua ta tới cũng cảm giác được cỗ chính khí này, nhưng ta thử dò xét qua, tựa hồ không thuộc về lực lượng trong ngũ hành, nhưng mà bây giờ cảm giác được tựa hồ lại thuộc về ngũ hành."

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 26: Cứu

"Tối hôm qua Thiên Nguyệt công tử không cảm ứng được thuộc tính của cổ lực lượng này cũng bình thường." Thụy Miện nghĩ một lát nói tiếp: "Bản thân đồng nhân là vật chính nghĩa, mặc dù bị ma tính lây, nhưng lực lượng chính nghĩa trên người cũng không biến mất toàn bộ, cho nên hai cổ lực lượng chạm nhau khiến công tử không cảm ứng được."

Nghe lời nói của Thụy Miện, Thiên Nguyệt Triệt cũng có thể lý giải, nhưng Thiên Nguyệt Triệt nghĩ mãi mà không rõ tại sao đối phương phải phí sức lực lớn như vậy lớn, đem Liệt La Đặc nhất tại nơi này, trong đó còn có cái gì bọn hắn không biết, hay là trên người Liệt La Đặc ẩn chứa bí mật gì.

Nếu như chỉ lo lắng hắn sẽ tham gia cuộc so tài thực thần, trực tiếp giết hắn là được rồi mà?

Hoặc là, bọn họ căn bản không giết được hắn?

Không không không, Thiên Nguyệt Triệt vì ý nghĩ đột nhiên toát ra mà cảm thấy giật mình.

"Người chuẩn bị thu thập bọn họ thế nào?" Thiên Nguyệt Triệt ý chỉ bốn quái vật kia.

"Cái này không khó, ta học qua băng khí đạo gia, có thể làm cho đối phương dừng lại trong nháy mắt (ước chừng 5 giây đồng hồ), nhưng trong lúc đó phải đào được tượng đồng nhân lên, cho nên cần Thiên Nguyệt công

tử hỗ trợ." Thụy Miện nghiêm túc, ngón tay giữa bày ra châm giao cho Hào Thanh.

"Lúc này giả bộ khách khí làm gì, chuyện liên quan tới an nguy của Liệt La Đặc, người nói thẳng là được."

Thụy Miện hiểu rõ: "Muốn công tử tiến lên nhận định vị trí của bọn họ."

Thì ra là như vậy, Thụy Miện lo lắng an nguy của hắc, Thiên Nguyệt Triệt lĩnh ngộ: "Không sao, Liệt La Đặc là người của bốn điện hạ, đáng giá."

Thụy Miện hiểu ý cười một tiếng, lui về phía sau một bước, đem tình huống giao cho Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt tiến lên một bước, quả nhiên như tối hôm qua bước vào phạm vi nào đó, kia người trang phục quái dị lại hiện thân, lần này Thiên Nguyệt Triệt không dùng lực lượng thánh linh châu, mà là dùng thủy hệ ma pháp của bản thân hắc.

Lúc bốn người kia đồng thời hiện thân, Thụy Miện chuẩn bị băng, phía sau có một chưởng phong lạnh lùng đánh tới, Thụy Miện tránh khỏi chưởng phong nhìn thẳng người tới.

Người đến là Hồi Giác Khinh Liệt, nhưng tựa hồ cũng không phải là Hồi Giác Khinh Liệt, người này một đầu hồng phát, một đôi mắt đỏ như máu, yêu dị cùng mị hoặc lòng người không thể nào diễn tả.

"Ta tưởng là ai? Thế nào? Ngày hôm qua ngươi đùa không đủ tận tâm, hôm nay còn muốn tiếp tục?" Thanh âm nam nhân trầm thấp hơn Hồi Giác Khinh Liệt vài phần, khẽ giơ lên môi cho thấy kiệt ngao bất tuân.

"Người là ai?" Thụy Miện cảnh giới nhìn hắc.

"Ha ha... Ban ngày mới thấy qua, nhanh như vậy đã quên ta?" Hồi Giác Khinh Liệt khinh thường nhìn Thụy Miện, sau đó đem tầm mắt dời về phía Thiên Nguyệt Triệt.

Đêm yên tĩnh, tại sao bóng dáng mềm mại này lại quen thuộc như vậy?

"Người là Hồi Giác Khinh Liệt?" Thụy Miện nghi ngờ, không thể nào, ban ngày Hồi Giác Khinh Liệt không có hơi thở mạnh như vậy, người nam nhân này công lực sâu chỉ sợ là ngay cả mình cũng theo không kịp.

"Người cứ nói đi?" Hồi Giác Khinh Liệt hỏi ngược lại, sau đó ánh mắt dời về phía Thiên Nguyệt Triệt: "Lục điện hạ của Mạn La đế quốc thật là thâm tàng bất lộ a."

Nhẹ khiêu vũ bóng dáng, bốn đạo sức mạnh tương sinh tương khắc lượn quanh, không có một tia chỗ sơ hở, đối với người luôn luôn quen tiến mà không quen thủ như Thiên Nguyệt Triệt mà nói, đích thật là tổn sức .

Sức mạnh tấn công rất dễ dàng bị hóa giải, để trì hoãn thời gian, lần này Thiên Nguyệt Triệt thủ chứ không tiến, kiên nhẫn hóa giải sức mạnh liên tiếp không ngừng của đối phương.

"Sư huynh, tiếp tục như vậy thì nội lực của công tử sẽ tiêu hao hết ." Hào Thanh nhắc nhở.

Thụy Miện đương nhiên cũng rõ ràng, nhưng hôm nay, nam nhân này cũng khó đối phó.

"Sư huynh ta kéo hẳn, người đi trợ giúp công tử." Hào Thanh không biết sử dụng lực lượng bằng, cho nên đối phó với Hồi Giác Khinh Liệt chỉ có thể giao cho hẳn, Thụy Miện không yên lòng nhìn Hào Thanh, nhưng chỉ cần một chút, nghĩ thầm là có thể.

Gật đầu, xoay người vận động lực lượng của mình chuẩn bị ngưng khí, chỉ nghe thấy Hào Thanh "A" một tiếng, chưa kịp xem, chiêu pháp của Hồi Giác Khinh Liệt đã lưu loát hướng phía hắn, không để ý tới Thiên Nguyệt Triệt, hai bóng dáng nhất thời đánh nhau chung một chỗ.

Mà bên này Thiên Nguyệt Triệt bị bốn cái đồng nhân dắt, cảm giác được Thụy Miện chưa định trụ đồng nhân, liền phân thần hướng phía bên kia nhìn một chút, lúc này mới phát hiện bên kia cũng đánh nhau.

Người này là?

Hồng phát, hồng nhãn, Hồi Giác Khinh Liệt?

Có chuyện gì?

Phân thần hết sức, không cẩn thận bị lực lượng đồng nhân quét đến, shit, đã lâu chưa nói lời thô tục, nhịn không được thốt ra, hắn không tin không đối phó được bốn quái vật này.

Thiên Nguyệt Triệt nhắm mắt lại, để lực lượng của thánh linh châu chảy khắp toàn thân, tóc dài hắc sắc tung bay, mục mâu hắc sắc phát ra ngũ thái quang mang.

Thụy Miện phát hiện Hồi Giác Khinh Liệt có chút kỳ quái, rõ ràng lực lượng mạnh như vậy, nhưng tại sao lực đạo đánh ra không thể phát huy toàn bộ, hơn nữa sắc mặt hắn tựa hồ rất thống khổ.

Có chuyện gì?

Thật ra Thụy Miện cũng phát hiện bất thường, mà ngay cả Hồi Giác Khinh Liệt cũng cảm thấy khó hiểu?

Có đôi khi thậm chí cảm giác mình bị mất trí nhớ, tỷ như hắn không biết một đêm trước mình đã làm cái gì?

Mà bây giờ hắn cũng không giải thích được lực lượng cường đại trên người hắn, đó là ba tháng trước Hồi Giác gia khai trương thực lâu bên ngoài nên hắn đi Thái Tiễn.

Sau khi ở Thái Tiễn, trên đường trở lại hắn nhìn thấy một luồng khí tối như mực thối qua, chờ hoàn hồn lại thì luồng khí đã không thấy tăm hơi, mà trên người của mình tựa hồ có một cỗ lực lượng mạc danh.

Có đôi khi thị huyết vọng động ngay cả chính hắn cũng không chế không được, mà cảm giác mình bị thứ gì đó khống chế.

Một cỗ lực lượng thối qua, thân thể Hồi Giác Khinh Liệt thoáng một cái, Thiên Nguyệt Triệt một thân hắc y, rơi vào tầm mắt của hắn, tại sao mỗi lần thấy mái tóc đen này, luôn khiến hắn có cảm giác quen thuộc nói không ra lời, phảng phất thật lâu trước đây, hắn đã luôn nhìn chăm chú vào mái tóc đen đó.

Không, rõ ràng mình không quen biết Thiên Nguyệt Triệt, nhưng tại sao trong lòng là cảm giác lưu luyến nói không ra lời.

Mà Thụy Miện nhân lúc Hồi Giác Khinh Liệt phân tâm liền định trụ thân hình của hắn, ngay sau đó một chưởng đánh hướng ngực Hồi Giác Khinh Liệt.

Hồi Giác Khinh Liệt ngã xuống đất lâm vào hôn mê, Thụy Miện hồi thủ định trụ bốn bóng dáng đồng nhân, sau khi Thiên Nguyệt Triệt thoát thân, Thụy Miện lập tức đào ra bốn đồng nhân chôn ở trong đất bùn.

"Người định xử trí những người này như thế nào?" Thiên Nguyệt Triệt nhìn Thụy Miện, đem đồng nhân thu vào trong túi.

"Đồng nhân bị ô nhiễm ta đem về Cực Quang chi điện giao cho điện chủ, kế tiếp chúng ta xuống xem đáy giếng, có phải có huyền cơ hay không." Thụy Miện cẩn cẩn dục dục cất dấu tốt đồng nhân.

"Cũng tốt, nhưng nơi này cần có người coi chừng dùm." Thiên Nguyệt Triệt khởi động chiếc nhẫn Táp Cơ Tư để cho Thánh Anh cùng Hào Thanh coi chừng dùm miệng giếng, tự mình cùng Thụy Miện xuống giếng cạn.

Mà cùng lúc đó cổ khí màu đen trên người Hồi Giác Khinh Liệt bị Thụy Miện đánh ngất xỉu thoát ra, khí thể không có thật thể, cho nên Thánh Anh cùng Hào Thanh căn bản không chú ý tới.

Màu đen khí thể mê mang rời khỏi hậu viện Hồi Giác gia, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì đó.

Đáy giếng cạn đều là rêu xanh, bởi vì khô ráo, nếu không nhất định phát ra mùi thối.

Thiên Nguyệt Triệt nhắc tay đang muốn gõ thạch bích, chỉ nghe thấy thanh âm "Bang bang", tựa hồ mặt thạch bích truyền đến tiếng va chạm mãnh liệt.

Trong phút chốc, thủy linh tử nhanh chóng tập trung ở trong lòng bàn tay Thiên Nguyệt Triệt, sau đó dùng sức hướng về thạch bích.

Không phải là người văn minh, quả nhiên cách làm cũng không văn minh, thạch bích của giếng cạn bị đánh vỡ, mặt chính lại có một đạo bạc thang đi vào, không biết đường hầm này thông tới nơi nào, hơn nữa tiếng va chạm "Bang bang", tựa hồ cũng càng ngày càng nặng.

Hai người không kịp suy tư, lập tức hướng phía đường hầm đi vào, đường hầm đi tới phần cuối là cửa đá, Thiên Nguyệt Triệt đang chuẩn bị dùng sức, tay bị Thụy Miện kéo.

"Không được, cứ như vậy nơi này không chừng sẽ sụp đổ." Thụy Miện lắc đầu, biết hẳn sốt ruột muốn cứu Liệt La Đặc.

Cũng đúng, Thiên Nguyệt Triệt suy tư trong chốc lát, lại một lần nữa dùng sức, đầu tiên là dùng thủy linh lực ngưng tụ một chỗ, sau đó chống đỡ ở trên cửa đá, sau đó dùng lực lượng Hỏa Linh Châu khiến thủy linh tử dung nhập vào cửa đá bốc hơi.

Cửa đá như từng mảnh băng rơi xuống, hai người vượt qua nước bùn đi vào bên trong cửa đá.

Đây là?

Hai người đều bị tình huống trước mắt hù sợ, người bị cột trên thiết trụ bị đánh huyết nhục mơ hồ, tất cả vết thương đã kết thành sẹo, nhưng đối phương tựa hồ rất hung tàn, bên cạnh vết thương kết vảy là vết thương mới.

Chung quanh thiết trụ nồng đậm mùi nước hồ, không thể nghi ngờ đây nhất định là độc thủy.

"Thiên Nguyệt công tử, mau nhắm lại, độc thủy phát ra dễ thấm qua da người." Nhìn người kia bị thương bốn phía đã biến thành màu xanh, vết thương cũng từ từ hư thối.

Người bị hành hạ như vậy vẫn còn chưa chết?

Thật là kỳ tích.

Hai người đi tới trung ương, thấy rõ ràng người bị thương, cư nhiên, cư nhiên là Liệt La Đặc.

"Liệt La Đặc, tỉnh." Thiên Nguyệt Triệt lên tiếng hô.

Liệt La Đặc mơ hồ mở mắt, sau đó lại lâm vào hôn mê.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 27: Hồi Cung

Chờ Liệt La Đặc lần nữa tỉnh lại đã là chuyện ba ngày sau.

Cổ hết sức mở mắt, ngẩng nhìn bốn phía, là gian phòng quen thuộc nhưng cũng xa lạ, giật giật thân thể, cảm giác giống như xe ngựa đè qua, toàn thân đau nhức.

"Nước..." Cổ họng đau rát, đầu óc hỗn loạn.

Phanh... Nghe được thanh âm cửa phòng bị đẩy ra, ngay sau đó là tiếng cười vui vẻ của Đàn: "Tỉnh... Chủ tử, Liệt La Đặc tỉnh."

Bởi vì dạ dày chỉ có thể tạm thời ăn một số thức ăn nhẹ, sau khi cháo nóng hồi vào bụng, tinh thần Liệt La Đặc cũng khôi phục rất nhiều.

"Khiến chủ tử vì thuộc hạ mạo hiểm, lúc này thuộc hạ thật muốn đem mệnh cấp cho chủ tử ." Nghe thanh âm hần khàn khàn nhưng còn mang theo trêu ghẹo, Thiên Nguyệt Triệt thật sự yên tâm không ít.

"Bốn điện hạ đã nói, người có chuyện lớn, bốn điện vì người chống đỡ." Thiên Nguyệt Triệt hai mắt nhìn thẳng Liệt La Đặc, đồng thời khoát tay bảo người rời đi.

"Gia gia của người đã chết, chuyện Hồi Giác Khinh Liệt, bốn điện hạ cũng giao cho một mình người xử lý, bây giờ bốn điện hạ chỉ hỏi người một việc."

Nghe được tin gia gia chết, tuy trong lòng đã có vô số chuẩn bị, nhưng trong khoảng thời gian ngắn vẫn còn có chút thương cảm, Hồi Giác Khinh Liệt... Liệt La Đặc thở dài thật sâu.

"Chủ tử muốn hỏi chuyện Mộc linh châu?" Dù Thiên Nguyệt Triệt không nói rõ, Liệt La Đặc cũng biết ý nghĩ trong lòng hẳn.

"Không sai, ở hoàn cảnh như vậy người còn có thể sống được, chính là trong cơ thể người có năng lực của mộc linh châu, bốn điện hạ biết mộc linh châu là thánh vật của Tả Lạp gia tộc, bốn điện hạ muốn nghe giải thích." Thiên Nguyệt Triệt thẳng thắn, chuyện này nếu như không nói rõ ràng, đến lúc đó sẽ trở thành cái gai trong lòng mọi người.

Trọng yếu hơn là Tả Lạp gia tộc không phải là gia tộc bình thường, Hoàng quý phi chính là người của Tả Lạp gia tộc, cho nên chuyện này nói nặng không nặng, nói nhẹ không nhẹ.

Mà trong chuyện này liên quan tới Liệt La Đặc và Thiên Nguyệt Triệt.

Liệt La Đặc thoải mái hơn rất nhiều: "Lúc trước thuộc hạ còn suy nghĩ làm thế nào nói với chủ tử chuyện này, chuyện lần này cũng là một thời cơ rất tốt.

Tại sao mộc linh châu thuộc về Tả Lạp gia ở trên người thuộc hạ, chuyện này thuộc hạ cũng không rõ ràng, thuộc hạ còn tưởng rằng chỉ là người bình thường, cho đến khi có một lần thuộc hạ cùng gia gia lên núi hái thuốc.

Chủ tử còn nhớ rõ không? Thuộc hạ đã nói liệu lý cùng dược lý có hiệu quả như nhau, đó là bởi vì thuộc hạ lúc nhỏ thể cốt rất kém cỏi, thể cốt không kém so với bị thương, bị thương còn có thể dùng trị liệu sư trị liệu, nhưng thể cốt khó điều trị, cũng vì vậy thuộc hạ đối với dược lý cũng biết không ít.

Có một lần thuộc hạ cùng gia gia lên núi hái thuốc, gia gia không cẩn thận trượt xuống sườn núi, thuộc hạ cứu gia gia sốt ruột, đó chính là một lần kích phát lực lượng mộc linh châu trong cơ thể thuộc hạ.

Lúc gia gia nói cho ta biết, ta cũng không phải là hài tử thân sinh của Hồi Giác gia." Thời gian phảng phất trở lại ban đầu, dường như Liệt La Đặc vẫn chỉ là hài tử mười tuổi, mặc dù còn trẻ nhưng phi thường hiểu chuyện, biết mình không phải là hài tử của Hồi Giác gia, đau lòng vô cùng.

"Đại khái là 24 năm trước, gia gia tham gia yến hội hoàng cung cứu được ta từ một dòng suối nhỏ ở kinh đô, gia gia nói khi đó ta nằm trong giỏ trúc, gia gia vừa nhặt được ta, lúc đó không còn hô hấp, gia gia không đành lòng, muốn an táng ta, đột nhiên mộc linh châu trên người của ta phát ra tia sáng, ta cũng bắt đầu dần dần có hô hấp.

Sau đó thân thể của ta liên tục không tốt, căn cứ trị liệu sư giải thích là bởi vì năm đó đã từng suýt chết, nội tạng khí quan tương đối suy yếu, cho nên cần được vật điều trị, sau khi thân thể khỏe mạnh ta lên đường tìm thân thể của mình."

Rất ít im lặng, cũng là chưa xốt nói không ra lời, bởi vì mộc linh châu, cho nên Liệt La Đặc vào hoàng cung, bất kể là cái gì cũng có liên quan tới linh châu.

Có lẽ những thứ này đã được định sẵn.

Chuyện Lạc thành, đối với Hồi Giác Khinh Liệt, Thiên Nguyệt Triệt hiểm khi từ bi mà không nhúng tay, coi như là hiểu rõ tâm sự của Liệt La Đặc tâm sự, vì Hồi Giác gia lưu hậu thế.

Thụy Miện muốn dẫn đồng nhân trở về, Kim có thể khắc Mộc, đây chính là lý do tại sao Hồi Giác Khinh Liệt dùng bốn tòa đồng nhân tới bảo vệ miệng giếng cạn.

Về phần tại sao Hồi Giác Khinh có được bốn đồng nhân này chính hắn cũng không biết, chẳng qua là ngày đó trở lại từ Thái Tiễn nhặt được .

Mọi chuyện cần thiết đều bước vào trình tự, Cực Quang chi điện là chuyện của Thụy Miện, Thiên Nguyệt Triệt không xen vào, hôm nay hắn chỉ muốn trở lại bên người nam nhân kia.

Về chuyện tam hoàng tử chết yếu, về mộc linh châu, về Tả Lạp gia tộc, Thiên Nguyệt Triệt biết trên thế giới này còn có một người biết rõ hơn bất kỳ người nào.

Người nọ chính là phụ hoàng của hắn Thiên Nguyệt Thần.

Cáo biệt Thổ Kỳ Dịch Nhân, Thủy Cách Nhĩ, Cốc Thương Quỳnh, nhóm người Thiên Nguyệt Triệt giục ngựa đi, mà về Lạc thành – quê hương của mỹ thực lại tiếp tục tạo truyền thuyết thực thần.

"Duyên phận chung quy vẫn là giấc mộng Nam kha." Thủy Cách Nhĩ vỗ vỗ vai bằng hữu.

"Đúng vậy a, phù dung sớm nở tối tàn." Cốc Thương Quỳnh an ủi mình, người cao cao tại thượng như vậy không phải là người mình có thể có được, tâm mới động, tình yêu mới nảy mầm, lại phát hiện mầm móng đã mục nát.

Trong lòng có cảm giác nói không ra lời, Cốc Thương Quỳnh nuốt ngược, có chút ê ẩm khổ sở.

Mà hắn cũng không biết, sau này mỗi một ngày hắn luôn tìm kiếm nhân nhi tương tự Thiên Nguyệt Triệt, vì thế, về tình yêu của hắn cũng tạo thành truyền thuyết mỹ lệ.

Giục ngựa chạy cùng nhân thế phồn hoa

Oanh oanh liệt liệt năm chắc tuổi thanh xuân...

Trên quan đạo rộng rãi, tuần mã nhanh chóng bốn ba, không giống với lúc đến, lần này Thiên Nguyệt Triệt lựa chọn cưỡi ngựa, cho dù sẽ làm cái mông của hắn đau thật lâu.

Cưỡi ngựa mặc dù tiêu sái, nhưng Thiên Nguyệt Triệt cho rằng chỉ có thể làm tiêu khiển, làm phương tiện đi lại đúng là tự mình hành hạ, lúc này hắn đột nhiên phát hiện xe thể thao hiện đại rất tiện lợi.

"Rốt cục trở về." Hướng về phía đế đô phồn hoa, Đàn cảm thán tự đáy lòng.

"Uh, trở về." Liệt La Đặc nhắm mắt lại cảm thụ được mọi thứ ở đế đô, sau này Lạc thành cùng hắn không còn quan hệ.

"Giá..." Thiên Nguyệt Triệt đầu tiên vọt vào.

Đến cửa hoàng cung bị thị vệ ngăn cản, nhưng khi thị vệ nhìn thấy người cưỡi ngựa, nhanh chóng khom lưng: "Cung nghênh tiểu điện hạ hồi cung."

Mái tóc dài thủy phần thối qua nhàn nhạt mùi thơm, bóng dáng mảnh khảnh đã biến mất ở cửa.

Nhóm người Đàn Thành xuống ngựa, sau đó đem ngựa giao cho thị vệ, đi bộ vào, nhưng nhìn nhân nhi kia giục ngựa xông vào, khóe miệng cũng không tự giác phát ra nụ cười.

Tiểu điện hạ chờ giờ khắc này đã lâu rồi a.

Bên trong hoàng cung giục ngựa chạy không phải chuyện hợp lễ nghi, thị vệ trưởng tuần tra rất muốn giáo huấn người khiến cho đầy trời tro bụi i, nhưng thấy rõ người này là tiểu tử tông biến mất hơn nửa tháng, sắc mặt lập tức thành màu gan heo.

Đem mã giao cho thái giám, Thiên Nguyệt Triệt chạy vào hậu cung.

Bởi vì quá mức vội vàng, Thiên Nguyệt Triệt căn bản không có chú ý tới đám người đối diện, lúc này hắn chỉ muốn nằm trong lòng ngực người nam nhân kia, nói cho y biết hắn trở về.

Phanh...

Đầy trời sao hiện lên trong mắt Thiên Nguyệt Triệt, đối với người từ trước đến giờ luôn kiêu ngạo như Thiên Nguyệt Triệt mà nói, lần này ngã xuống trước mặt người khác đại khái là mất thể diện.

Vuốt vuốt cái mông đau, Thiên Nguyệt Triệt từ trên mặt đất bò dậy, còn không thấy rõ ràng người trước mắt, đối phương lớn tiếng dọa người: "Là hài tử không có gia giáo nhà ai, cư nhiên xông loạn trong hậu cung." Lên tiếng chính là thanh âm nữ nhân trung niên.

Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu nhìn thẳng mấy người trước mắt, nữ nhân đứng giữa kiểu tóc có chút xốc xếch, hiển nhiên chính là nữ nhân vừa đụng hắn, chẳng qua là nữ nhân này vận y phục hoa lệ, bên cạnh đông đảo cung nữ hầu hạ, một khuôn mặt oa oa xinh đẹp, mái tóc nâu dài.

Nhìn qua như búp bê ngọt ngào.

Song, người kia là ai?

Thiên Nguyệt Triệt đánh giá đối phương, đồng thời, nữ nhân đánh giá hắn, một mái tóc dài tới eo thủy phần sắc, mục mâu kim sắc mang theo quang mang mê mang, nhưng lại trong suốt thấy đáy.

Ánh mắt thật xinh đẹp, trong lòng nữ nhân kinh ngạc.

Thân thể mảnh khảnh như nữ tử, có thể là do còn trẻ, khuôn mặt trắng nõn không có huyết sắc, nhưng động lòng người vô cùng, tuyệt thế chi

dung, nữ nhân mơ hồ đã biết thân phận của người đến.

Thấy Thiên Nguyệt Triệt không mở miệng, ma ma bên cạnh lại giường lên thanh âm khinh thường: "Dã hài tử ở đâu ra, đừng phải Thư phi nương nương còn không hành lễ?"

Thư phi nương nương?

Ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt lảng lảng, sau đó nghe thấy nữ nhân được gọi là Thư phi ôn hòa nói: "Người chính là lục điện hạ đệ hạ thương yêu nhất, Thiên Nguyệt Triệt à?"

Cái gì? Thiếu niên toàn thân có chút xốc xếch này là lục hoàng tử đệ hạ thương yêu nhất?

Ma ma vừa lên tiếng nhục mạ liền hồi thần, nhanh chóng quỳ rạp xuống đất thượng: "Nô tỳ ra mắt lục điện hạ, không biết..."

"Người vừa mới nói cái gì?" Thiên Nguyệt Triệt đi tới bên người ma ma ngồi xổm người xuống, tay phải nâng cằm ma ma lên.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 28: Sinh Khí

Bị động tác của Thiên Nguyệt Triệt làm sợ hết hồn, nhìn gương mặt hoàn mỹ trong gang tấc, ma ma đã nhiều tuổi cũng phải đỏ mặt.

"Ân?" Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, nhìn ma ma đỏ mắt, hăn đương nhiên không nghĩ tới động tác của mình khiến ma ma trở lại lòng của thiếu nữ: "Trả lời bốn điện hạ." Tay nâng cằm dùng chút lực đạo, thanh âm rét khiến mọi người vội vàng hồi thần.

"Tham kiến lục điện hạ." Trừ Thư phi, toàn bộ mọi người quỳ xuống hành lễ.

Thiên Nguyệt Triệt buông tay ra, không nhìn những người ngu xuẩn này, đi tới trước mặt Thư phi: "So với những thùng cơm này, người còn có chút đầu óc, ít nhất nhận được bốn điện hạ."

Thanh âm khinh thường mang theo giọng mũi nồng đậm, thiếu niên khoanh hai tay trước ngực, khó trách đều nói Mạn La tiểu điện hạ không để ai vào mắt. Xem ra cũng là không giả.

Bất quá chỉ có biết Thiên Nguyệt Triệt biết, tiểu điện hạ trong cung và ngoài cung là hai người khác nhau.

Bởi vì trong cung có người nam nhân kia sủng ái, cho nên hăn có thể càn rỡ.

Gương mặt tinh mỹ của Thư phi hiện lên nụ cười: "Bốn cung cho là lục điện hạ đang khích lệ bốn cung, bốn cung ở đây tạ ơn lục điện hạ trước."

Thư phi khẽ gật đầu.

Lễ nghi khéo léo lộ ra vẻ Thiên Nguyệt Triệt có chút hẹp hòi .

"Người biết bốn điện hạ ghét nhất cái gì không?" Thiên Nguyệt Triệt tà tà cười khờ khạo miệng.

"Bốn cung không biết, để ngày khác khiến lục điện hạ hiểu lầm, kính xin lục điện hạ nói rõ." Nét mặt điềm đạm đáng yêu, làm cho người ta vừa nhìn tựa hồ sẽ cho là Thiên Nguyệt Triệt khi dễ nàng.

"Hừ, bốn điện hạ ghét nhất người khác gọi bốn điện hạ là lục điện hạ, người hết lần này tới lần khác cứ gọi, quá tam ba bận." Thiên Nguyệt Triệt nói rõ không hề kiêng nể: "Sau này thấy bốn điện hạ, gọi bốn điện hạ là tiểu điện hạ."

Thiên Nguyệt Triệt liếc nữ nhân một cái, cất bước rời đi.

"Lục điện hạ giải thích thật thú vị, bệ hạ cùng bốn cung nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng nhắc tới lục điện hạ là hài tử được cưng chiều, cái này cũng không phải giả, điện hạ là lục hoàng tử của bệ hạ, phía dưới còn có thất công chúa, không nói chỉ có thất công chúa, ngày sau sẽ có tiểu điện hạ, tiểu công chúa ra đời..."

"Câm mồm." Thiên Nguyệt Triệt mới bước lại thu trở lại: "Thế nào, người nghĩ hài tử của phụ hoàng?"

"Bốn cung là phi tử của bệ hạ, nói không chừng giờ phút này trong bụng bốn cung đang mang sinh mệnh nhỏ nhỏ." Thư phi cao ngạo hất cằm lên.

Ba ...

Ngoài ý muốn của mọi người, Thiên Nguyệt Triệt cho Thư phi một cái tát.

A...

Cung nữ cùng ma ma hét lên, thế nào cũng không ngờ Thiên Nguyệt Triệt sẽ xuất thủ, Thư phi là phi tử hiện nay bộ hạ sủng ái nhất, dù là quý phi nương nương cũng phải kiêng nể ba phần, nhưng tiểu điện hạ cư nhiên không chút do dự xuất thủ.

Này chẳng những làm tổn hại thể diện của Thư phi, cũng tổn hại thể diện của bộ hạ a.

"Yêu, hỏa khí của tiểu điện hạ không nhỏ, vừa trở về đã ra oai phủ đầu với Thư phi nương nương." Yêu trong yêu khí, thanh âm vừa nghe chính là xuất từ Trữ quý phi Ưu Cơ • Tư Đốn Phất Lai, mà bên này Trữ quý phi đang vẻ mặt tươi cười hướng phía hai người đi tới: "Tiểu điện hạ thật khiến bốn cung bội phục, nàng mới tới nên xằng bậy có thể thông cảm, tiểu điện hạ là hoàng tử bộ hạ sủng ái nhất, Thư phi nương nương tiến cung không lâu, không biết cũng không kỳ quái, chẳng qua là, Mạn La hoàng cung cũng không phải tiểu đình viện của chính mình, biết điều chút cũng tốt."

Trữ quý phi giả bộ đoan trang nói, ngày thường tên tiểu tử Thiên Nguyệt Triệt này ba đầu sáu tay, nàng vì hấn ăn không ít thiệt thòi, mà bên này nữ nhân kia ý vào mình có vài phần đáng điệu lại đang được sủng ái, trong cung đi ngang dọc, nói có bao nhiêu chán ghét thì có bấy nhiêu chán ghét.

Cũng không soi gương nhìn mình, chỉ là công chúa của một nước nhỏ cũng dám vô lễ như thế.

Hôm nay thật vất vả núi lửa đựng phải băng sơn, nàng thật có phúc được thấy.

Thư phi thấy Trữ quý phi, khẽ hành lễ: "Kiến quá quý phi nương nương."

"Miễn." Trữ quý phi phất phất tay: "Đây là Thư phi biết đạo lý, không giống những người khác cả ngày ở hoàng cung đấu đá lung tung, ngay lễ

ngghi cơ bản nhất cũng không hiểu, không biết là người này trời sinh đần hay là thế nào, học nhiều năm như vậy cũng học không được."

"Lễ nghi của bốn điện hạ từ nhỏ đều là phụ hoàng dạy, nếu người thấy không thuận mắt, cứ việc đi hỏi." Thiên Nguyệt Triệt đi qua giữa hai nữ nhân này, lại quay đầu lại cười nhạo: "A, bốn điện hạ đại khái quên, người... Biết hỏi thế nào sao?"

"Người..." Trữ quý phi tức giận, bóp méo khuôn mặt mới vừa rồi đặc ý.

"Nếu như không biết bốn điện hạ có thể dạy người, nếu không học, nhớ cho kỹ cũng tốt, dù sao đây là phụ hoàng tự mình dạy, gặp phụ hoàng người cứ nói (Thiên Nguyệt Thần, người dạy nhi tử thế nào, thấy bốn cung cũng không hành lễ)."

"Cần rõ, người, tiểu súc sinh dám gọi thẳng tên bệ hạ, phản , hôm nay bốn cung thay bệ hạ..." Trữ quý phi nói còn chưa xong, chỉ thấy một viên cầu lửa đỏ từ tay Thiên Nguyệt Triệt phát ra, xông thẳng vào Trữ quý phi.

A...

Mọi người nhất thời loạn cả lên.

"Có ai không... Có ai không... Quý phi nương nương cháy tóc."

"Có ai không... Cháy ... Nương nương cháy ..." Trong hoàng cung nhất thời loạn thành một đoàn.

Thiên Nguyệt Triệt tăng nhanh bước tiến cơ hồ là bay nhanh tới Kim Long điện, đồng thời thả tiểu bạch trong chiếc nhân Táp Cơ Tư ra: "Hào hảo mà coi chừng cho ta, không cho bất luận kẻ nào đi vào."

Bị nữ nhân ngu xuẩn kia đụng vào toàn thân vô cùng bần không nói, lòng bàn tay còn có chút đau đớn, da non mịn đã có vết máu, Thiên Nguyệt

Triệt đột nhiên cảm nhận được một tia ủy khuất, vì để sớm ngày gặp người nọ, lúc trở lại hắc cơ hồ không có chợp mắt.

Mà nam nhân kia luôn miệng nói sẽ chờ hắc mười năm cư nhiên nạp phi tử.

Phanh... Ngọc khí, gốm sứ, bình hoa, bảo thạch, phàm là đồ Thiên Nguyệt Triệt thấy được đều đến địa phủ trình diện.

Bọn, bọn thái giám lo lắng theo ở phía sau, nghĩ thầm tiểu điện hạ vừa trở về đã ăn tạc dược (thuốc nổ) gì?

Trên hành lang đều là y phục Thiên Nguyệt Triệt vừa đi vừa cởi xuống, giày đông một cái, tây một cái, bọn đang chuẩn bị muốn nhặt, bị Thiên Nguyệt Triệt hét to: "Không cho phép nhúc nhích."

Đi vào tấm cung, mới nhảy vào cánh cửa, Thiên Nguyệt Triệt lại lui đi ra, hai mắt lẳng lẳng nhìn ngọc sư tử, đây là mấy năm trước đi ra ngoài đùa, ở buổi đấu giá mua được ngọc sư tử, ngọc sắc thanh lục nhìn phi thường tốt.

Chỉ vì hắc thích, phụ hoàng liền mua, nghe nói giá trị của nó bằng tiền thu vào một năm trong quốc khố của một nước nhỏ, hắc biết cái gì là kim tiền, chỉ biết bởi vì vật này Nặc Kiệt tròn một tháng không để ý tới hắc, gọi hắc là bại gia.

Bại gia thì bại gia, dù sao phụ hoàng còn nhiều tiền, y không quan tâm, không ai dám nói, hắc quan tâm làm gì.

Nhưng lúc này xem ra thực chương mắt.

Tay áo cuộn cuộn nổi lên, Thiên Nguyệt Triệt chuẩn bị vật chương mắt này đập chết, nhưng ngọc sư tử cao một thước, sức nặng còn hơn vật phẩm

bằng sắt tương tự rất nhiều, cũng bởi vì cái này nên giá tiền mới cao như vậy.

Ta đem... Ta đem...

Sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp xuống, bởi vì ngọc sư tử này thật sự rất nặng.

Đang lúc bọn thái giám cảm thấy may mắn ngọc sư tử sẽ không bị hư hao, Thiên Nguyệt Triệt hướng về phía ngọc sư tử nở nụ cười âm tà, tay phải từ trong chiếc nhân Táp Cơ Tư lấy ra một thanh chủy thủ tinh mỹ, thanh chủy thủ này tại sao lại quen mắt như vậy?

Nguyên lai là lần trước một nước nhỏ tiến cống, Thiên Nguyệt Thần thấy vật này rất khác biệt nên mang tới hống hãn vui vẻ.

Hung hăng rút chủy thủ ra, ở ngọc sư tử thượng thiên đao vạn quả, phát hiện ngọc sư tử không chút động đậy.

Hừ, ngay vật này cũng khiến hãn sinh khí, hãn không tin hãn động không được nó, đem chủy thủ ném trên mặt đất, Thiên Nguyệt Triệt chuẩn bị cời lý y.

"Điện hạ không thể... Điện hạ thân thể hư nhược, sẽ lây phong hàn ." Cung nữ sắc mặt tái nhợt khóc cầu, điện hạ lây phong hàn cũng không phải là đùa giỡn, khi còn bé lây quá một lần, bệ hạ thiếu chút nữa đem Kim Long này điện xốc lên.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn cung nữ một cái, nghĩ thầm cũng đúng, cảm nhiễm phong hàn, đáng thương lại là hãn, cho nên Thiên Nguyệt Triệt lại lấy ra những vật khác.

Một trận kim quang chói mắt, Kim Mang trường kiếm thần thánh xuất hiện ở trong tay Thiên Nguyệt Triệt.

Lần này, cũng không tin không có cách nào, dùng nội lực tay phải múa kiếm, tiếp theo Thiên Nguyệt Triệt ném Kim Mang trường kiếm nghênh ngang đi vào trong ngủ.

Tiểu điện hạ rốt cục buông tha, đột nhiên những cung nữ này, thái giám rất có cảm giác đạt được thành tựu, giá trị của ngọc sư tử này khiến Nặc tổng quản vô cùng chiều cố, muốn bọn họ coi chừng thật tốt xem như tổ tông mà che chở, hôm nay thiếu chút nữa sẽ phá hủy.

Nếu quả thật phá, chờ Nặc tổng quản trở lại nhất định trách bọn họ bảo vệ bất lực, như vậy bổng lộc của bọn hắn sẽ bị khấu trừ.

Nguy hiểm thật... Mọi người trong Kim Long điện một lần nữa than thở, nhưng là...

Rầm rầm rầm...

Vang lên mấy tiếng, bọn họ đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ, ngọc sư tử bắt đầu chia năm xẻ bảy .

Xong, bổng lộc tháng này nhất định là không có, có mấy người chịu không được sự thật ngất đi.

Thiên Nguyệt Thần thả sự vụ trong tay ra, đang chạy tới Kim Long điện nhìn nhi tử bảo bối của hắn, ở trên đường nhìn thấy Trữ quý phi trên tóc còn có lửa cháy.

"Có chuyện gì?" Lạnh giọng hỏi, đồng thời còn thập phần ưu nhã vươn chân đá lên mông Trữ quý phi một đá, nhất thời có người bay lên không trung rơi vào hồ bên cạnh.

A...

Tiếng thét chói tai của Trữ quý phi lại một lần nữa truyền khắp toàn bộ hoàng cung.

"Bệ hạ, thỉnh ngài vì thần thiếp làm chủ... Vì thần thiếp làm chủ a..." Đỉnh đầu tắt lửa được cứu lên, Trữ quý phi khóc lóc ngừng ngừng yêu cầu Thiên Nguyệt Thần làm chủ.

"Không biết ái phi muốn trăm làm chủ cái gì?" Thiên Nguyệt Thần cố nén cười, khiêu mi nhìn nữ nhân toàn thân ướt đầm quỳ trên mặt đất.

"Bệ hạ, tiểu súc sinh kia... Tiểu súc sinh kia cư nhiên phóng hỏa đốt tóc thần thiếp, thỉnh bệ hạ vì thần thiếp làm chủ, nếu không... Nếu không thần thiếp còn có thể diện gì..." Tiểu súc sinh kia, Trữ quý phi càng nghĩ càng sinh khí, tay còn không ngừng vuốt tóc của mình, cũng may, cũng may kịp thời bị đá xuống nước, nếu không tóc của nàng thật sự sẽ bị đốt rụi.

Nghĩ bị đá xuống nước, Trữ quý phi lại có hận, không biết lại là súc sinh nào cư nhiên dám đá nàng.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 29

Tiểu súc sinh?

Thiên Nguyệt Thần nhú mày, nhưng chỉ một lát, sau đó nheo mắt lại: "Ái phi là Trữ quý phi của Mạn La đế quốc, sao lại cùng súc sinh so đo, huống chi trong cung có súc sinh nào không biết tốt xấu không cho ái phi mặt mũi."

Rõ ràng là nói an ủi Trữ quý phi, nhưng vừa nghe liền biết bệ hạ đang ám chỉ Trữ quý phi không có việc gì nên kiếm chuyện.

Trữ quý phi đương nhiên cũng không phải người ngu: "Bệ hạ, miệng thần thiếp kém cỏi, là Thiên Nguyệt Triệt, hăn cư nhiên hỏa thiêu tóc thần thiếp, thần thiếp thân là quý phi, hăn thấy thần thiếp không hành lễ thì thôi, lại còn coi thường cung quy, có ý định phóng hỏa."

"Nga, nguyên lai là Triệt nhi a." Thiên Nguyệt Thần bưng tỉnh đại ngộ: "Ái phi nói sớm thì được rồi, hết lần này tới lần khác khiến trẫm cho là tiểu súc sinh nào không hiểu chuyện chọc lảo súc sinh."

Hữu ý vô ý nói một câu, khiến Trữ quý phi sắc mặt trắng bệch: "Bệ hạ thứ tội, là lỗi của thần thiếp, nhưng là..."

"Tốt lắm." Thiên Nguyệt Thần cắt đứt lời Trữ quý phi: "Nếu ái phi biết sai rồi, trẫm phạt ái phi diện bích ba ngày."

"Bệ hạ..." Trữ quý phi sắc mặt co quắp, bệ hạ rõ ràng là che chở tiểu súc sinh kia, hung hăng cắn môi.

"Bệ hạ..." Thư phi ôn nhu gọi.

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, đem tầm mắt chuyển qua người Thư phi, nhìn thấy má trái của nàng còn rõ ràng năm dấu ngón tay, trong lòng hiểu rõ, nhưng Thiên Nguyệt Thần là người thông minh bậc nào, mở miệng trước: "Thư phi cũng gặp tiểu súc sinh?"

Thư phi tuy có bất mãn, nhưng cũng không biểu hiện trên mặt: "Bệ hạ yên tâm, thần thiếp thích động vật nhỏ, huống chi động vật kia ngây thơ, thiện thật, thần thiếp lại càng thích, chẳng qua là mới vừa rồi hắc không cẩn thận đụng trúng thần thiếp, mặt thần thiếp còn cảm giác rất đau, nói vậy tay của hắc cũng rất đau."

Nữ nhân này?

Thiên Nguyệt Thần vẫn không có biểu tình gì, nhưng tùy ý nhìn chằm chằm Thư phi: "Người tới, nếu Thư phi bị thương, còn không gọi trị liệu sư đến xem, không có việc gì mọi người cũng tản mát đi."

Tim của hắc sớm đã bay đến trên người "Tiểu súc sinh" kia.

Đi tới cửa Kim Long điện, chỉ thấy Tiểu Bạch cầm ghế nhỏ ngồi ở cửa điện, thấy Thiên Nguyệt Thần đi vào, Tiểu Bạch vươn hai tay ngăn cản đường đi của hắc.

Ngay cả Tiểu đông tây này cũng leo lên trên đầu của hắc, Thiên Nguyệt Thần thiếu chút nữa vì tôn nghiêm của mình mà ai điếu (than khóc): "Tránh ra." Thanh âm trầm thấp không lãnh ngạo như lúc gặp hai nữ nhân kia, phảng phất còn mang theo ý cười.

"Không... Không cho tiến." Trải qua nhiều năm Tiểu Bạch đã có thể ập a ập úng nói đơn giản một chút, đối mặt với ánh mắt của Thiên Nguyệt Thần, Tiểu Bạch then thùng ôm lấy thân thể của mình, không có biện pháp, hắc không có mặc y phục mà.

Lắc đầu cười khẽ, lúc Tiểu Bạch ôm lấy thân thể của mình, bóng dáng Thiên Nguyệt Thần đã nhanh chóng vào nội viện.

Đây là tình huống gì?

Nếu như không phải tin chắc đây là tấm cung của mình, Thiên Nguyệt Thần sẽ cho rằng nơi này bị cướp bóc nghiêm trọng.

"Bệ hạ..." Nhìn thấy Thiên Nguyệt Thần, mọi người quỳ xuống.

Ngắm nhìn bốn phía, hoa không ra hoa, cây không ra cây, đầy hành lang đều là thảm vật tiểu đông tây phát tiết, Thiên Nguyệt Thần cũng không so đo: "Đem nơi này thu thập, Triệt nhi đâu?"

"Hồi bệ hạ, tiểu điện hạ ở bên trong ngủ."

Tăng nhanh bước tiến đi vào bên trong, này?

Thiên Nguyệt Thần biết mình giờ phút này chân mày nhất định thất rất nhiều lần, ngọc sư tử thanh lục bị nát bấy, Kim Mang trường kiếm hoàng sắc bị ném qua một bên, giày, y phục đầy đất.

Tiểu đông tây sinh khí tựa hồ rất lớn, bất quá so với tưởng tượng trong lòng hắn còn hài lòng hơn.

Khóe miệng cong lên, tâm tình thập phần tốt, cho dù ai cũng không hiểu ý nghĩ của hắn.

Trong phòng đốt hương hoa nhàn nhạt, thủy tinh tinh xảo phản chiếu ánh nến sáng ngời, trên giường hoa lệ không thấy bóng dáng tiểu đông tây, Thiên Nguyệt Thần quay đầu đi tới ôn thất, không khí ôn hòa chạm tới, ba quang rung động lại nhọt nhạt làn sóng, trên mặt nước còn thỉnh thoảng hiện lên chiết quang bảo thạch.

Tầm mắt Thiên Nguyệt Thần dừng lại ở một chỗ chỗ trên mộc tháp, chấn lông hắc sắc trên mộc tháp cuộn lại một đoàn, không nghi ngờ chút nào là nhi tử bảo bối của hắn.

Mà Thiên Nguyệt Thần có thể tưởng tượng lúc này nhi tử bảo bối của hắn đang xích lõa thân thể.

Đã đi qua, cũng không lập tức đánh thức hắn, chỉ thật chặt nhìn chăm chú nhìn vào gương mặt đã nhìn mười ba năm, lúc này gương mặt mặt mệt mỏi bởi vì nước ấm mà hiện lên đỏ ửng nhàn nhạt, thỉnh thoảng cái miệng nhỏ nhắn lè lưỡi liếm qua môi.

Mùi vị đậm mỹ xẹt qua bụng Thiên Nguyệt Thần, tầm mắt khóa tại bờ môi hồng nhuận.

Ân...

Tiếng rên rỉ tinh tế từ khe miệng Thiên Nguyệt Triệt phát ra, ngủ có vẻ mệt mỏi, Thiên Nguyệt Triệt xoay người đưa lưng về phía Thiên Nguyệt Thần, nhiệt độ nội thất tựa hồ có chút hơi cao, bắt chân trong chấn lông hắc sắc từ từ duỗi ra, còn nhin không được giật giật ngón chân, trắng hay đen không thể nghi ngờ là vô cùng dẹt dẹt.

Lưng chấn lông có chút chảy xuống, da thịt trắng nõn còn mang theo thủy nộn bóng loáng, theo xương sống, mặc dù Thiên Nguyệt Thần nhìn không thấy, nhưng là có thể tưởng tượng hai mông nhếch nhẹ, nếp uốn chặt chẽ.

Cảm giác quen thuộc dưới hạ thân lại tới nữa, chỉ nghĩ như vậy, dục vọng lại trướng lên.

Đưa tay nhẹ nhàng vén chấn lông trên người Thiên Nguyệt Triệt, da thịt trắng như tuyết nhất thời xuất hiện trong mắt hắn, tay kim lòng không đậu vuốt ve mái tóc dài thủy phần, xẹt qua cổ mảnh khảnh, du lãm trên lưng

bóng loáng, dọc theo lưng trượt xuống vuốt ve cái mông mềm mại, mục mâu tối lại, hai mắt nhìn chăm chăm giữa đùi.

Hô hấp bắt đầu dồn dập, phân thân tựa hồ lại trướng lên, đau muốn chết, rất muốn cứ như vậy trực tiếp thẳng tiến cửa huyết kia, rất muốn đem tiểu đông tây trực tiếp đặt ở phía dưới, điên cuồng chạy nước rút.

Thiên Nguyệt Thần có thể tưởng tượng khi tự mình tiến vào thân thể kia, nhất định là cảm giác tuyệt vời nhất thế gian, cảm giác bị vây thật chặt, không được, tựa hồ muốn nhìn không được.

Mà nhân nhi đang ngủ kia căn bản không biết có người đang tập trung tâm mắt trên người mình, đại khái là ngủ mệt mỏi, Thiên Nguyệt Triệt xoay người chính diện hướng về phía Thiên Nguyệt Thần, phân thân phẫn phẫn thập phần khả ái, nhất thời rơi vào trong mắt Thiên Nguyệt Thần.

Thù du trước ngực càng thêm mỹ lệ vô cùng.

Từng kiện từng kiện y phục hắc sắc chảy xuống, nghiêng thân thể đè lên thân thể mảnh khảnh của nhân nhi.

Trong mơ mơ màng màng Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy được sự quen thuộc, cái miệng nhỏ nhắn lộ ra nụ cười ngọt ngào, vươn hai tay ôm chặt trên người nam nhân, về toàn tâm tín nhiệm này, như điện lưu nhanh chóng xẹt qua toàn thân nam nhân.

Hé miệng mút vào bờ môi ngọt, vươn đầu lưỡi mở bờ môi khép hờ, đầu lưỡi ướt át nhưng nóng bỏng tiến vào trong miệng Thiên Nguyệt Triệt.

Là ở năm mơ sao?

Thiên Nguyệt Triệt mông lung, từ nhỏ đến lớn, hôn như vậy không chỉ một lần, cho nên Thiên Nguyệt Triệt như cũ hưởng thụ lấy mộng đẹp của hắn.

Trong mộng kia đầu lưỡi ướt át đưa vào trong miệng của hắn, tinh tế liếm qua mỗi một chỗ trong khoang miệng, cảm giác được thân thể của mình từ từ nóng lên, mà cảm giác như phảng phất đang ở trên mây.

Thiên Nguyệt Triệt có chút e dè vươn đầu lưỡi, tò mò đụng đầu lưỡi trong khoang miệng, nóng nóng, còn mang theo mùi vị đặc biệt khác, tựa hồ rất vui vẻ.

Thiên Nguyệt Triệt lá gan lớn hơn cũng học trêu chọc đầu lưỡi kia, động tác mặc dù thông thả, nhưng khí lực lại không nhỏ.

Thiên Nguyệt Thần chấn động, tiểu đông tây của hắn so với ngày xưa còn nhiệt tình hơn, mà cổ nhiệt tình một tắc một tắc tước đoạt lý trí của hắn.

Vươn tay ra lồng ngực của hắn, vuốt ve nhũ tiêm Thiên Nguyệt Triệt, kỹ thuật cao siêu khiến nhũ tiêm đỏ hồng cương lên, Thiên Nguyệt Triệt không tự chủ phát ra tiếng rên rỉ lẩm bầm, thân thể cũng chậm rãi ngênh hướng lửa nóng của nam nhân.

Muốn... Còn muốn...

Cổ cảm giác thật thoải mái, cho nên dứt khoát hé miệng ngậm đầu lưỡi đối phương, một lần lại một lần mút vào, tay vốn vòng quanh bả vai nam nhân, tựa hồ cũng theo cảm giác của mình mà di động, hai chân thon dài có chút run rẩy, vô ý thức mở ra, vòng qua thắt lưng nam nhân.

Thân thể nóng quá, cảm giác thân thể dính sát vào nhau, là tuyệt vời như vậy.

Nhưng là, cái cứng rắn giữa hạ thân hắn là cái gì, nóng bỏng tựa hồ muốn thiêu đốt hắn, bởi vì tò mò, Thiên Nguyệt Triệt không tự chủ giật giật thắt lưng, mà cảm giác cái cứng rắn kia lại lớn mấy phần.

Nha...

Thiên Nguyệt Thần đột nhiên hút khí, tiểu đông tây cư nhiên trêu chọc hân như vậy.

Mục mâu hắc sắc đã nhiễm huyết hồng, một bàn tay trống không khác hướng hạ thân Thiên Nguyệt Triệt, ở giữa hai chân của hân ma sát.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 30: Có Được

Đụng chạm nhẹ như hồng mao, lửa nóng nổi lên trong cơ thể Thiên Nguyệt Triệt, phân thân còn non nớt từ từ ngẩng đầu lên, tựa hồ có chút thẹn thùng.

Thật kỳ quái, tại sao trong mộng lại có cảm giác thiết thực như vậy, cực kỳ giống ngày trước khi rời cung.

Bụng dưới bị một cổ lửa nóng ma sát, vẽ lên phân thân một vòng rồi lại một vòng.

Thật thoải mái... , nhân nhi trong mộng phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, song khoái cảm này còn chưa biến mất, một lớp khoái cảm khác đột nhiên dâng lên, phân thân tựa hồ bị vây vào nơi ấm áp, mang theo ẩm ướt, chặt chẽ, so với mới vừa rồi lại thư thái rất nhiều.

Ân, chính là như vậy, khuôn mặt trắng noãn nhỏ nhắn càng ngày càng hồng, Thiên Nguyệt Triệt tự động cong thân thể, ý đồ nhận được càng nhiều khoái cảm, nam nhân cũng thập phần phối hợp với nhu cầu của Thiên Nguyệt Triệt, hàm chứa phân thân đáng yêu như vậy, động tác cũng càng lúc càng nhanh.

Cho đến khi nhân nhi nâng thắt lưng, đem tinh hoa hứng phần toàn bộ phóng trong miệng của hắn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, toàn thân Thiên Nguyệt Triệt tê liệt ở trên giường, cặp chân còn treo trên vai Thiên Nguyệt Thần, phân thân phần hồng còn nhỏ ra vài giọt tinh dịch.

Thật sâu thở dài một hơi, Thiên Nguyệt Triệt cảm giác chưa bao giờ thoải mái như thế, thân thể cũng tựa hồ cảm thấy một chút lạnh lẽo.

Vươn tay dùng sức lạp lạp chần, đông sờ, không có, tây sờ, cũng không có, chẳng lẽ bị đá trên mặt đất sao?

Mơ mơ màng màng vươn thân thể, đột nhiên...

Thiên Nguyệt Triệt mở to hai mắt nhìn, đây không phải là nằm mơ, không phải là nằm mơ, hẳn bị cường gian?

Cơ hồ là trước tiên Thiên Nguyệt Triệt vươn chân hung hăng đá hướng khuôn mặt tuần mỹ đáng ghét.

"Thiên Nguyệt Thần, người khốn kiếp." Thanh âm thanh nhã mất đi bình tĩnh ngày xưa, mang theo dồn dập cùng ngượng ngùng của hài tử, nhìn môi mỏng kia không ngừng lộ ra chất lỏng trắng đục, Thiên Nguyệt Triệt rất muốn tìm cái lỗ chui xuống.

Nam nhân này cư nhiên... Cư nhiên...

Thiên Nguyệt Thần vượt vượt khuôn mặt bị đá đau, một cước này thật là không nhẹ, nhìn ánh mắt tức giận nhìn chăm chăm hẳn, Thiên Nguyệt Thần đột nhiên nở nụ cười, thân thể thon dài lại đề lên một lần nữa.

"Người cú ngay, khốn kiếp, người buông ra cho ta." Thiên Nguyệt Triệt bắt đầu phản kháng, song thân thể bị ngăn chặn, hai chân bị tách ra ở hai bên, bộ dạng hết lần này tới lần khác cỡ nào buồn cười.

"Không được nhúc nhích." Thanh âm khàn khàn tựa hồ như đè nén cái gì.

Giọng điệu Thiên Nguyệt Thần cứng rắn, Thiên Nguyệt Triệt lập tức cảm thấy cái gì, vật nóng bỏng cứng như sắt kia khiến tim của hắn bắt đầu sôi

trào lên.

"Người đánh lên ta." Tức giận nhìn chăm chăm Thiên Nguyệt Thần, đồng thời thét lên, nam nhân chết tiết này, hắn vừa trở lại, lại phát xuân với hắn, chuyện Thư phi hắn còn chưa tính sổ, cứ nhiên nhân lúc hắn ngủ gian hắn.

Được rồi, không tính gian, vậy coi như ngủ, nhân nhi hoàn toàn không biết mình đang biện giải cho động tác của nam nhân.

"Ta biết." Thiên Nguyệt Thần trầm trầm cười nói, thoir thở thành thực nam tính bay vào chóp mũi Thiên Nguyệt Triệt, hít vào hơi thở lẫn nhau.

"Đã biết rồi còn đánh?" Thiên Nguyệt Triệt đảo cặp mắt trắng dã: "Không cho phép cãi lại." Hạ thân của hắn lại muốn có cảm giác .

Không, đã không còn kịp rồi, hắn đã có cảm giác, chết tiết.

"Ta không chế không được, hơn nữa ta xem Triệt nhi cũng rất hưởng thụ, người nhìn, Triệt nhi cũng ngẩng đầu, vừa mới phát tiết quá, nhanh như vậy lại ngẩng đầu , Triệt nhi so với ta còn nóng lòng hơn nha." Dùng phân thân của mình ma sát phân thân Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần cố ý nâng thân thể, hơn nữa đem Thiên Nguyệt Triệt ôm lấy: "Triệt nhi tự mình nhìn, có phải so với phụ hoàng còn nóng lòng hơn không?"

Cười xấu xa dụ dỗ nhân nhi đỏ bừng cả mặt, dục vọng trong mắt Thiên Nguyệt Thần càng ngày càng sâu.

Cứ việc không muốn xem, nhưng tầm mắt vẫn nhìn không được mà bị hấp dẫn, cố ý quay đầu sang chỗ khác, nhưng vẫn len lén liếc mắt vài lần.

Nuốt một ngụm nước bọt, khiến Thiên Nguyệt Triệt kinh ngạc không phải là dục vọng của mình, mà là phân thân to lớn đang đẩy lấy hắn.

Giả... Giả a, rất không có khả năng đi, không hề cam tâm nhìn mình một chút, nhất thời quên vốn đang tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp xuống.

Thu biểu tình của hắn vào đáy mắt, Thiên Nguyệt Thần mang theo sủng nịch cười cầm lấy tay Thiên Nguyệt Triệt, sau đó kéo tay hắn đưa về hạ thân mình: "Có thể không?"

Thiên Nguyệt Triệt vội vàng đem tay rút đi, lại bị Thiên Nguyệt Thần nắm thật chặt: "Nó muốn người."

Hừ, cao ngạo nâng đầu, hắn mới không tin: "Mấy ngày qua người không phải rất thích ý sao? Chả nhẽ Thư phi không thể thỏa mãn người? Hậu cung của phụ hoàng mỹ nhân ba nghìn, nếu như Thư phi không được, còn có Trữ quý phi, Hoàng quý phi, thất thất bát bát phi tần còn nhiều, rất nhiều, nói không chừng qua 9 tháng nữa đệ đệ muội muội cũng đã vượt qua ngón tay ngón chân của Triệt nhi.

Không đúng, nếu như làm không tốt, không cần đến chín tháng, hậu cung nha, sinh non cũng rất bình thường, Triệt nhi ở chỗ này chúc mừng phụ hoàng khai chi tán diệp (kiểu chúc còn đàn cháu đông).

"Ăn dặm, phải không?" Mạnh mẽ đè lại tiểu đông tây, răng cắn cắn bên tai Thiên Nguyệt Triệt, tiếng nói trầm thấp xuyên qua màng nhĩ thẳng tiến vào lòng Thiên Nguyệt Triệt.

"Bốn điện hạ cái gì cũng ăn, chính là không ăn giấm." Thiên Nguyệt Triệt dời đầu đi chỗ khác, không nhìn thẳng khuôn mặt đặc ý của nam nhân: "Người làm gì?"

Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên toàn thân cứng đờ, nam nhân chết tiệt này cư nhiên: "Không muốn... ."

"Phía dưới Triệt nhi tương đối thành thực." Thiên Nguyệt Thần khuấy động phân thân Thiên Nguyệt Triệt, một bên khuấy động nhũ tiêm Thiên

Nguyệt Triệt.

"Thành thực cái rắm, bốn điện hạ vẫn còn sinh khí, không cho phép người... Không cho phép người, ô ô... Thiên Nguyệt Thần, người vương bát, người con rùa đen vương bát, ta giết cả nhà người, ta... ." Chết tiệt, phía dưới bị nắm được , vương bát cư nhiên dám nắm hắn, nhưng là nắm thật thoải mái, không được, không thể đầu hàng.

"Ta nếu như là vương bát, Triệt nhi không phải là tiểu vương bát sao? Con rùa đen vừa xứng với vương bát đúng không? Triệt nhi không biết, bộ dáng Triệt nhi ăn dấm có bao nhiêu khả ái, người nhìn, cái miệng nhỏ nhắn quật cường, thân thể run rẩy đáng yêu, mà ngay cả nơi này... ." Thiên Nguyệt Thần nhẹ nhàng bắn một cái lên phân thân Thiên Nguyệt Triệt: "Mà ngay cả nơi này cũng khả ái hơn bình thường nha."

"Ô ô... Thiên Nguyệt Thần, bốn điện hạ... Bốn điện hạ nhất định chém người, không cho phép... Không cho phép... ." Cứ việc trong miệng nói không cho phép, nhưng thân thể tự động phối hợp, eo nhỏ không ngừng giãy dụa, chính là bán đứng tiếng lòng tiểu đông tây.

Bởi vì thật sự rất thoải mái, Thiên Nguyệt Triệt len lén nhỏ vài giọt nước mắt nam nhi.

Cho đến khi Thiên Nguyệt Triệt lại một lần nữa tiết ở trong tay Thiên Nguyệt Thần, toàn thân đã không còn khí lực.

Đau quá, vừa mới thoải mái Thiên Nguyệt Triệt lập tức đã khởi hoàn toàn tinh thần, cái mộng đau quá, ý thức được Thiên Nguyệt Thần đắc ý, Thiên Nguyệt Triệt nhanh chóng bắt cánh tay Thiên Nguyệt Thần: "Phụ hoàng, người đã đáp ứng ta, phải chờ ta đến mười lăm tuổi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn khóc lóc thảm thiết, ý đồ tranh thủ đồng tình của nam nhân.

"Ta nhịn không được." Hạ thân trưởng đau đã chống đỡ lối vào ở tiểu huyết, ngón tay mượn tinh dịch Thiên Nguyệt Triệt phát tiết, từ từ đưa vào, giúp dễ chịu hơn, sau một hồi quen thuộc, không thấy đau đớn như lần đầu tiên.

"Nhưng là ta sợ... ." Thiên Nguyệt Triệt ý đồ rơi lệ triệt để một chút: "Còn có, tại sao ta ở mặt dưới?"

Ta cũng là nam nhi bảy thước.

Xì... Thiên Nguyệt Thần rất không nể tình cười ra tiếng: "Triết lý của Triệt nhi tựa hồ còn chưa đủ cứng rắn, ta sợ vào một nửa liền mềm nhũn." Một tay không khách khí gáy phân thân còn nhỏ.

"Người... Người... ." Khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận lần nữa đỏ lên.

"Triệt nhi." Nam nhân đột nhiên ở bên tai của hắc trâm thấp gọi tên hắc, tình sâu như vậy, chuyên chú như vậy, phảng phất thiếu niên trong ngực là người trân quý nhất, mà sự thật chính là trân quý nhất.

"Phụ... Phụ hoàng... ." Chỉ gọi như vậy, khiến tâm Thiên Nguyệt Triệt không tự chủ mà say mê, hắc biết, hắc cái gì cũng biết, hắc biết nam nhân này sẽ không phản bội hắc, sẽ không phản bội tình cảm của bọn hắc, hắc biết Thư phi chỉ là trang sức.

Tám năm... Tám năm chờ đợi, nếu như tám năm đợi chỉ vì một lúc này mà phản bội, như vậy phụ hoàng không cần cùng hắc hao tổn tám năm.

Chẳng qua là, chẳng qua là khi hắc thật vui vẻ trở lại trong cung, vốn là muốn nhìn khuôn mặt mừng rỡ của nam nhân một chút, nhưng không ngờ đầu tiên nhìn thấy là tân phi tử của nam nhân.

Cổ khí này sao hắc có thể thả, một khắc đó hắc cơ hồ có vọng động phá nữ nhân kia.

"Cái gì cũng không quan trọng." Năm tay Thiên Nguyệt Triệt đặt lên ngực của mình: "Nơi này đều là Triệt nhi, vẫn luôn là Triệt nhi." Tiếp theo năm tay Thiên Nguyệt Triệt hướng về hạ khố của mình: "Nơi này chỉ nghĩ đến Triệt nhi, mỗi ngày liều mạng nghĩ, bóng dáng nho nhỏ này lúc nào sẽ lớn lên, nét mặt quyến rũ này đến lúc nào có thể để ta nhìn thấy, một mặt đỏ sẫm này chỉ là vì ta, ta muốn dung nhập Triệt nhi vào thân thể, cùng Triệt nhi hòa hợp chung một chỗ, ta muốn một luật động điên cuồng này."

Kéo tay Thiên Nguyệt Triệt ra, kiên quyết tiến quân thần tốc, không dừng lại cho dù là chốc lát.

Thiên Nguyệt Triệt đau đến lông mày thắt chung một chỗ, rốt cục nước mắt ủy khuất vừa rồi là vô ích, không cam lòng lại rơi nước mắt nhưng là nước mắt thỏa mãn, vào giờ khắc này toàn bộ chảy xuống.

"Triệt nhi, nhớ kỹ phần đau đớn này, nhớ kỹ ta là nam nhân đầu tiên của ngươi, mà ngươi..." Thiên Nguyệt Thần hôn lên giọt nước mắt trong suốt kia: "Triệt nhi cũng là nam nhân đầu tiên của ta, đầu tiên..."

Cũng là cuối cùng.

Cảm giác trình độ thua kém, thắt lưng mảnh khảnh mãnh liệt di chuyển, một lần lại một lần tiến vào nơi sâu nhất của Thiên Nguyệt Triệt, mỗi lần Thiên Nguyệt Triệt cảm giác sẽ chết trong dục vọng thật sâu, nam nhân lại một lần nữa kéo hắn lên thiên đường.

Bá đạo chiếm hữu, thương tiếc khê hôn, trêu chọc vuốt ve, nương theo vọng động.

Thoải mái, mà không chỉ là một loại thoải mái, Thiên Nguyệt Triệt không cách nào biểu đạt cảm giác của mình, hắn say mê dưới tình huống này, thân thể không tự động mà phối hợp.

Cổ họng khô ráo không phát ra nửa điểm thanh âm, hé miệng, Thiên Nguyệt Triệt hướng phía Thiên Nguyệt Thần mỉm cười: "Phụ hoàng... ."

Tiếng gọi run rẩy, càng đem dục vọng của nam nhân nâng cao một tầng.

Đau... Đau đớn thấu xương truyền vào đầu Thiên Nguyệt Thần, hai mắt huyết hồng chứa tiếu ý nhìn ái nhân xinh đẹp, mục mâu kim sắc kia dần dần biến thành thâm tử sắc.

"Phụ hoàng, ta cũng muốn người nhớ kỹ phần đau đớn này." Khóe miệng chảy ra máu tươi, răng cửa vẫn còn vấy máu, Thiên Nguyệt Triệt lại một lần nữa cắn bả vai Thiên Nguyệt Thần, vị máu kích thích thật sâu linh hồn không an phận.

Máu đỏ tươi vẫn còn không ngừng chảy, theo bả vai Thiên Nguyệt Thần trượt lên lồng ngực Thiên Nguyệt Triệt, nhũ tiêm phần hồng biến thành đỏ sậm, dục vọng càng thêm mãnh liệt, Thiên Nguyệt Thần chưa bao giờ biết chỉ là một giọt máu như vậy, có thể đem dục vọng của hắn đẩy lên một lần nữa.

Mà Thiên Nguyệt Triệt cũng chưa bao giờ biết, lúc ân ái đồng thời mút lấy máu trên người phụ hoàng, mùi vị kia, khiến cho một kẻ ghét mùi vị máu tươi như hắn lại cảm thấy đó là mỹ vị nhân gian.

Cho đến giờ phút này, hai linh hồn mới chính thức ràng buộc trọn đời trong luân hồi.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 31: Ôn Dịch

Đau, toàn thân đều đau.

Thiên Nguyệt Triệt mở mắt, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chính là gương mặt tuấn mỹ đang ngủ say của nam nhân, đau đớn do cử động, Thiên Nguyệt Triệt không tự chủ khẽ động khóe miệng.

Mẹ kiếp, sao toàn thân đau như vậy, rõ ràng ngày hôm qua còn thư thái, sao nữ nhân trong phim đều bảo đau rất ít a, đáng thương đời trước sống mười tám năm, thiếu niên ngay thơ chỉ từng xem qua a phiến trong lòng kêu khổ thấu trời.

Bởi vì khóe miệng khẽ động, một cỗ mùi nhất thời từ trong miệng của hắn lan tràn.

Mùi? Thiên Nguyệt Triệt liếm liếm, là mùi vị của máu.

Chuyện ngày hôm qua từng ly từng tý tràn vào trong đầu, là hắn vừa cảm nhận phụ hoàng đi vào, vừa ôm lấy bả vai phụ hoàng, khi đó mùi máu mê hoặc tâm trí hắn, hắn liều mạng hút lấy máu.

Lúc đó ngay cả hắn cũng không biết, tại sao máu của hắn lại sôi trào? Tại sao tim của hắn hưng phấn như thế.

Liên quan tới chủng tộc sao?

Nhớ kỹ truyền thông từng nói quỷ hút máu là chủng tộc thị huyết và có dục vọng rất mạnh, mình cũng là như thế sao?

Chỉ nghĩ như vậy, trong mắt Thiên Nguyệt Triệt lóe ra tia sáng, khóe miệng phát ra nụ cười tà ác, thân thể nhẹ nhàng rời khỏi lòng Thiên Nguyệt Thần.

Đợi Thiên Nguyệt Thần tỉnh lại, nhìn thấy tình huống của mình đầu tiên là sửng sốt, sau đó không thể tự kiềm chế ha ha phá lên cười.

Triệt nhi... Triệt nhi của hã thật đúng là bảo bối.

Thân thể trần truồng thập phần thon dài, lồng ngực rắn chắc lộ ra bên ngoài, dọc từ hông cho đến bắp đùi được đắp một chiếc chăn tơ tằm nhỏ, y bị trói thành hình chữ đại ở trên giường, tay chân bị chia ra trói chặt.

Chơi trò chơi sao?

Thiên Nguyệt Thần buồn cười nhìn thiếu niên đang ngồi ở trên giường, thiếu niên mặc nội y đơn bạc.

Nội y cũng không kín, loáng thoáng có thể thấy rõ hồng ngân trên xương quai xanh thiếu niên.

Nhu tình nhìn thiếu niên, trong mắt phượng mỹ lệ là tiểu ý thật sâu, cũng không cảm giác lúc này mình chật vật như thế nào.

"Cười cái rắm a." Thiên Nguyệt Triệt khó chịu mắng, thầm nghĩ 30 năm tu vi của mình, toàn bộ hủy ở trong tay nam nhân này.

"Triệt nhi, tích cực như vậy là chuẩn bị thượng ta sao?" Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, thần thái phi dương, có thể thấy được tâm tình của y vô cùng tốt.

"Hừ." Thiên Nguyệt Triệt không chịu lép vế, giờ giờ dao giải phẫu lên: "Bốn điện hạ phải xé người."

"Nga?" Thiên Nguyệt Thần không sợ chết, đổ thêm dầu vào lửa: "Triệt nhi không tiếc sao? Còn tưởng rằng Triệt nhi đối với thân thể của ta lưu luyến không dứt, thất sách, thất sách."

"Bồn điện hạ rất lưu luyến không dứt a, phi thường lưu luyến không dứt." Thiên Nguyệt Triệt nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Người là tên khốn kiếp, cư nhiên... Cư nhiên đem ta làm đau như vậy, người là một tên lừa gạt, tên lừa gạt không có kỹ thuật."

Thiên Nguyệt Triệt vừa nói vừa vươn tay hung hăng ngắt một cái lên ngực Thiên Nguyệt Thần: "Đau chết người."

Đúng là rất đau, nhưng không có kỹ thuật?

Thiên Nguyệt Thần có chút khó chịu kháng nghị: "Chẳng lẽ Triệt nhi không thoải mái?"

"Thoải mái cái đầu của người." Tay kia tò mò dọc theo thân thể Thiên Nguyệt Thần, học theo động tác tối hôm qua của Thiên Nguyệt Thần, dần dần đi tới giữa hai chân của y.

"Triệt nhi, ôn nhu một chút nga, trầm dầu gì cũng là lần đầu tiên." Thiên Nguyệt Thần làm bộ đáng thương nói, đùa với tiểu đông tây của y cũng khiến cho y hưng phấn như thế.

Tiểu đông tây của y chỉ chạm nhẹ như vậy, hạ thân của y vẫn thành thật đứng lên.

Nhìn y phản ứng, Thiên Nguyệt Triệt lập tức đỏ mặt: "Người nói nhảm, người tối hôm qua rõ ràng... Rõ ràng rất có kinh nghiệm."

Nguyên lai Triệt nhi để ý chính là cái này, không phải nói kỹ thuật của y rất kém cỏi sao? Mặc dù thượng qua rất nhiều nữ nhân, đương nhiên là trước lúc Triệt nhi 5 tuổi, tám năm nay y đều nhìn, nhưng y cũng không

phải người ngu, biết nữ nhân cùng nam nhân bất đồng, tất nhiên phải nghiên cứu một phen, miễn cho đến lúc đó thật sự bị nói không có kỹ thuật.

"Cho nên Triệt nhi ghen ghét?" Phải biết rằng tám năm nay y chỉ có thể ở trong mộng, ảo tưởng đem Triệt nhi làm n lần.

"Hừ." Cự tuyệt trả lời, tay thô lỗ gõ gõ phân thân đỏ sậm kia, phân thân run lên, tựa hồ lại to thêm vài phần, tò mò mở trừng hai mắt, trong mắt Thiên Nguyệt Triệt tràn đầy hứng thú.

"Không phải trẫm đã nói sao? Triệt nhi là nam nhân đầu tiên của trẫm a." Tuyệt không thẹn thùng vì tình huống của mình, ngược lại Thiên Nguyệt Thần còn an nhàn trêu chọc Thiên Nguyệt Triệt.

"Nói nhảm, bốn điện hạ còn chưa thương người mà? Hơn nữa... ." Hơn nữa phụ hoàng không phải nói, bây giờ bằng tiểu đông tây mềm nhũn của hắn, căn bản không thể nào thương y nha, đồng dạng là nam nhân, đây tuyệt đối là tổn thương lòng tự ái cao ngạo của hắn.

"Triệt nhi cũng không nên không chịu trách nhiệm, tối hôm qua, rõ ràng Triệt nhi ăn vô cùng no, hơn nữa Triệt nhi rất lợi hại, Triệt nhi vừa đụng nó thành thật đầu hàng như thế." Thanh âm khàn khàn cho thấy nam nhân đã động tình.

"Thiên Nguyệt Thần, người... ."

Thanh âm mẫn mẫn không tiếp tục, cửa vang lên tiếng gõ, Thiên Nguyệt Triệt thuận tay kéo chăn qua, thân thể phụ hoàng chỉ hắn có thể nhìn.

"Đi vào." Thanh âm trầm thấp có chút bị đè nén, Thiên Nguyệt Thần ai oán liếc Thiên Nguyệt Triệt một cái, ý bảo hắn giải quyết nhu cầu cho y, Thiên Nguyệt Triệt đỏ mặt trừng mắt liếc y một cái, dừng hòng.

Ảnh vệ đi vào, đứng ngoài bình phong báo cáo: "Bệ hạ, Phỉ Bì Na thành truyền đến cấp báo, bên trong thành ôn dịch tràn lan, đã chết rất nhiều người."

"Cái gì?" Thiên Nguyệt Triệt lớn tiếng kêu lên: "Phụ hoàng, Nặc Kiệt... Nặc Kiệt bị Triệt nhi nhét ở Phỉ Bì Na thành."

Hắn thật sự quên mất Nặc Kiệt, còn có Thủ Điện Đồng.

"Trẫm đã biết, đi xuống chuẩn bị lập tức lên đường." Thiên Nguyệt Thần trầm ổn mở miệng, vì sao lúc mới bắt đầu ôn dịch, Phỉ Bì Na thành không cấp báo?

Bất đắc dĩ cười trối cho Thiên Nguyệt Thần, song dây vừa cời hắn đã bị nam nhân lập tức đè lên.

"A... Định làm gì?" Thiên Nguyệt Triệt hai tay che ngực.

"Người nói thử xem? Triệt Nhi phải uy nó ăn no nha." Khiêu mi, cười tà nhìn hắn, bàn tay to đi tới giữa đùi Thiên Nguyệt Triệt, lơ đãng xẹt qua hạ thân Thiên Nguyệt Triệt: "Nguyên lai Triệt nhi đã chuẩn bị sẵn sàng a."

"Nói nhảm, ta mới không có." Đánh chết cũng không thừa nhận hắn có cảm giác với thân thể phụ hoàng.

Một giờ sau, Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt xuất hiện ở cửa, sắc mặt mặc dù hồng nhuận, nhưng thân thể thật sự đau nhức, Thiên Nguyệt Triệt chỉ có thể biết điều một chút tựa đầu lui vào trong ngực Thiên Nguyệt Thần.

Bởi vì hắn cảm giác mình không có mặt mũi gặp người.

Ba tuần mã kéo một mã xa trang nhã mà không kém phần hoa lệ đi trên đường, bên trong mã xa là Thiên Nguyệt Triệt ngủ say trong lòng Thiên

Nguyệt Thần.

Thương tiếc vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rục của Thiên Nguyệt Triệt, trong mắt Thiên Nguyệt Thần là nhu tình cùng ái ý nồng đậm.

Một hài tử như vậy, y thế nào cũng không buông ra được.

Thiên Nguyệt Triệt kháng nghị xoay người, tay kia vuốt ve trên mặt khiến hắn cảm thấy ngứa ngáy, hé miệng hung hăng cắn chặt ngón tay Thiên Nguyệt Thần.

"Không cho phép quấy rầy ta." Thanh âm tinh tế uy hiếp, nhưng mềm yếu không thấy nửa phần uy nghiêm.

Tùy ý Thiên Nguyệt Triệt cắn ngón tay của mình, tay kia của Thiên Nguyệt Thần ôm hắn càng chặt.

Hai ngày sau, bọn họ tới Phỉ Bĩ Na thành, cửa thành như cũ mở rộng, Thiên Nguyệt Triệt lộ ra đầu nhỏ từ trong mã xa, vẫn náo nhiệt như nửa tháng trước, tuyệt không giống bị ôn dịch.

Thiên Nguyệt Triệt có chút hoài nghi, chẳng lẽ bọn hắn bị lừa.

"Phụ hoàng, mỗi thành đều có ảnh vệ của người sao?" Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Thiên Nguyệt Triệt từ cửa sổ đưa đầu nhỏ vào, hỏi.

Đem Thiên Nguyệt Triệt ôm vào trong ngực: "Không sai."

Ảnh vệ ở mỗi thành sống như người bình thường, không có gì đặc biệt, nhưng trên thực tế là thám tử Thiên Nguyệt Thần bố trí.

"Bọn họ có thể gạt người hay không?" Hấp thụ nhiệt độ cơ thể của nam nhân, Thiên Nguyệt Triệt hỏi.

"Triệt nhi cảm thấy trăm dễ dàng bị lừa như vậy sao?" Thiên Nguyệt Thần thú vị nhìn Thiên Nguyệt Triệt: "Đương nhiên Triệt nhi là ngoại lệ."

Bởi vì chỉ cần là người nói, ta sẽ tin.

Sớm quen nam nhân này bất kỳ lúc nào cũng có thể lời ngon tiếng ngọt, nhưng nghe vào trong lòng, không biết tại sao vẫn rung động, khóe miệng mang theo mỉm cười ngọt ngào, thật lâu sau, Thiên Nguyệt Triệt buồn bực nói: "Phụ hoàng cũng là ngoại lệ."

Tình cảm chính là cùng nhau nỗ lực.

Đi tới một khách điểm vắng vẻ, nhìn người đi đường, hai mắt thị giả vui sướng như được nhận kim tệ, bởi vì nhóm người Thiên Nguyệt Thần chính là kim tệ trên đời.

"Phụ hoàng, Triệt nhi để Nặc Kiệt ở lại chỗ này." Thiên Nguyệt Triệt chỉ chỉ vào khách điểm, không biết Nặc Kiệt và nam tử kia thế nào.

Được thị giả dẫn đường, Thiên Nguyệt Thần nắm tay Thiên Nguyệt Triệt đi tới phòng Nặc Kiệt.

Gõ cửa là lễ nghi căn bản, cho dù là Thiên Nguyệt Thần cũng có lúc tôn trọng đối phương.

"Bệ... Chủ nhân... ." Lúc Nặc Kiệt mở cửa phòng, thấy Thiên Nguyệt Thần đứng trước cửa, kích động rơi nước mắt.

"Chào... ." Thiên Nguyệt Triệt tựa vào người Thiên Nguyệt Thần, nghịch ngợm chào hỏi, cho dù ai cũng không ngờ, hắn có một mặt ngây thơ như vậy.

Nặc Kiệt run lên, nước mắt không khống chế được nữa, không ngừng chảy xuống: "Tiểu thiếu gia, ngài rốt cuộc đã tới... Ô ô... Nô tài chờ ngài

mãi."

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 32: Nam Tử

Thiên Nguyệt Triệt cười cười, an ủi vỗ vỗ bả vai Nặc Kiệt.

"Đúng rồi, nam tử kia đâu?" Thiên Nguyệt Triệt nhớ tới nguyên nhân Nặc Kiệt ở lại chỗ này, vừa kéo cánh tay Thiên Nguyệt Thần, vừa nói.

"Tĩnh, nhưng là... ." Nặc Kiệt đỏ mặt.

Thật ra da Nặc Kiệt rất trắng, lại phì phì nộn nộn, nhìn qua cũng khả ái.

"Nam tử?" Thiên Nguyệt Thần nghe vậy, nghi hoặc nhìn cánh tay đang kéo cánh tay mình, mới hơn nửa tháng không thấy, tiểu đông tay lại kiểm ra nam tử.

"Hắc hắc." Thiên Nguyệt Triệt ý đồ lừa gạt qua cửa, nhưng nhìn đôi mắt hắc sắc của Thiên Nguyệt Thần dừng trên người hắn, biết nam nhân này sẽ không bỏ qua cho hắn như vậy, cho nên phải nói chuyện đã trải qua từ đầu tới đuôi cho y biết.

Bàn tay to nắm chặt tay hắn, thanh âm trầm thấp ẩn chứa tức giận nghiêm trọng: "Người cư nhiên dám đơn độc theo dõi người khác, Thiên Nguyệt Triệt, ai cho ngươi lá gan lớn vậy?"

"Ta... ." Biết nam nhân là lo lắng cho hắn, nhưng Thiên Nguyệt Triệt cảm giác mình không còn mặt mũi, xoay người nhìn ra phía sau, Đàn và Đàn Thành diện vô biểu tình.

Mà Liệt La Đặc bởi vì thân thể còn yếu nên ở lại hoàng cung tĩnh dưỡng.

Sau đó lại nhìn nam nhân đang tràn đầy tức giận, Thiên Nguyệt Triệt lấy lòng ôm thắt lưng nam nhân: "Phụ hoàng... ."

Nếu như không an ủi nam nhân tốt, sau này đừng nghĩ lại được ra ngoài một mình, mặc dù Thiên Nguyệt Triệt cũng không định ra ngoài một mình.

Hừ... Thiên Nguyệt Thần mặt lạnh đi vào trong phòng, song tình huống bên trong lại khiến y nhú mày: "Đây lại là chuyện gì?"

Chỉ thấy người ở bên trong giống như xác ướp bị trói ở trên giường, mà cái đầu lâu kia đang dương dương đắc ý ngồi ở trên thân nam tử.

Nghe thấy thanh âm của y, quay đầu nhìn thấy Thiên Nguyệt Triệt, Thủ Điện Đồng mừng rỡ từ trên giường chạy vội xuống: "Tiểu đệ đệ... ."

Mặc giá y hồng sắc trên người, Thủ Điện Đồng hướng phía Thiên Nguyệt Triệt nhào tới.

Thân thể Thiên Nguyệt Triệt chợt lóe, trốn ra sau lưng nam nhân, lúc này nếu để cho Thủ Điện Đồng tới gần, Thiên Nguyệt Triệt biết nam nhân này sẽ còn tức giận lớn hơn nữa.

"Buông ta ra... ."Trên giường truyền đến thanh âm kháng nghị suy yếu của nam tử kia.

"Nặc Kiệt, bốn điện hạ nói người chiếu cố hẳn thật tốt mà?"Chẳng lẽ chiếu cố lên trên giường sao? Không thể nào, Nặc Kiệt là thái giám a, chẳng lẽ là giả? Đầu óc Thiên Nguyệt Triệt có chút loạn cả lên.

Nhìn ánh mắt không ổn định của Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần bắt lấy cảm hân: "Người đang nghĩ loạn thất bát tao cái gì?"

Xoay người ngồi xuống ghế, cũng không đi để ý người trên giường, trực tiếp đem Thiên Nguyệt Triệt ôm vào trong ngực: "Nặc Kiệt, người tới nói."

Nặc Kiệt sợ hãi nhìn Thiên Nguyệt Triệt một cái, sau đó hướng về phía Thiên Nguyệt Thần cung kính: "Vâng, ngày đó điện hạ đem nam tử này giao cho nô tài, nô tài vẫn ở chỗ này, ước chừng qua mười ngày sau, hắc bắt đầu tỉnh, sau đó tỉnh lại thì công kích nô tài cùng Thủ Điện Đồng, nô tài cùng Thủ Điện Đồng mất rất nhiều công sức mới trói được hắc lại."

Không có biện pháp, nam tử này quá mạnh, nô tài sợ to chuyện, bỏ nhuễn cân tán cho nam tử này ăn một chút, như vậy sẽ không sợ nam tử này gây chuyện nữa, nô tài hỏi hắc rất nhiều, hắc cũng không mở miệng, cho nên nô tài vẫn chờ tiểu điện hạ, nhưng nô tài liên tục đợi không được, nô tài còn định, nếu như tiểu điện hạ không tới, nô tài liền mang theo hắc hồi cung."

"Nga? Cởi trói cho hắc." Thiên Nguyệt Thần hạ lệnh: "Các người không phát hiện nam tử này có chuyện muốn nói sao?"

Không phát hiện.

Nặc Kiệt cùng Thủ Điện Đồng nhất trí gật đầu.

Được tự do, nam tử tức giận trợn mắt nhìn bọn họ, sau đó lập tức rời đi, nhưng hân thể nam tử thật sự quá yếu, mới đi vài bước thì toàn thân vô lực.

Đàn Thành thấy thế, tiến lên đỡ lấy nam tử.

Nam tử ngẩn người, mới vừa rồi không có chú ý tới hắc, lúc này mới đánh giá mấy người trước mắt một lần nữa, nguyên lai là mấy người ở khách điểm kia, nhưng là...

Nam tử nhìn Thiên Nguyệt Thần một chút, người này rất xa lạ, mặc dù như thế, nhưng có cảm giác nói không ra lời, người này khiến hắc cảm thấy sợ hãi.

"Uy, là bốn điện hạ cứu người." Thiên Nguyệt Triệt mở miệng, hắn không thích ánh mắt nam nhân kia nhìn phụ hoàng, phụ hoàng là của hắn, không ai có thể nghĩ, dù nhìn cũng không được.

Ánh mắt của nam tử rời khỏi người Thiên Nguyệt Thần, có chút không dám tin, là hài tử này cứu hắn, hắn biết, từ lúc tỉnh lại, là hắn biết có người cứu hắn, nếu không với tình hình đêm đó, hắn nhất định sẽ chết.

Vừa nghĩ tới đêm đó, nam tử ngay lập tức khẩn trương, đêm đó mình không ngăn cản được hành động của người nọ, như vậy khẳng định người nọ đã thành công, không tốt, qua nhiều ngày như vậy, sợ là không cách nào xử lý.

Đang nhớ lại những thứ này, nam tử lại nghĩ tới thân thể, bất đắc dĩ thân thể thật sự không có khí lực.

Thiên Nguyệt Triệt càng thêm khó chịu, cái người này, rõ ràng là mình cứu hắn, nhưng một chút phản ứng cũng không có, thật muốn một chưởng đánh chết hắn.

"Tạ... Đa tạ công tử đã cứu ta." Lúc Thiên Nguyệt Triệt cho là nam tử sẽ không để ý đến hắn, nam tử yếu ớt mở miệng.

Di?

Thiên Nguyệt Triệt mặt không đổi sắc: "Biết là bốn điện hạ cứu người, vậy thì người nói cho bốn điện biết đó là chuyện gì?"

"Xin lỗi." Nam tử không chút do dự cự tuyệt: "Chuyện này cùng công tử không quan hệ, công tử nhanh rời khỏi đây, nếu người không đi, chỉ sợ không được mấy ngày nơi này sẽ bị ôn dịch lây bệnh, hủy diệt toàn bộ thành."

Cái gì?

Thiên Nguyệt Triệt cùng Thiên Nguyệt Thần hai mặt nhìn nhau, bọn họ vì ôn dịch mà đến, không ngờ người này cư nhiên biết chuyện ôn dịch.

"Người là ai?" Mở miệng chính là Thiên Nguyệt Thần, không giống với Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Triệt làm cho người ta có cảm giác phong độ nhanh nhẹn, quý công tử tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, còn Thiên Nguyệt Thần trừ vẻ ngoài vô cùng tuấn mỹ, thì mang đến cho người ta cảm giác áp bách thật sâu.

Nam nhân này này là ai?

Tại sao khiến người ta bị đè nén như vậy.

Hai người lại một lần nữa yên lặng suy đoán thân phận của đối phương.

Lại nhìn nhau, Thiên Nguyệt Triệt rất không thoải mái hướng phía bấp đui Thiên Nguyệt Thần hung hăng sờ: "Người là ai?"

Hai mắt hung hăng trợn mắt nhìn nam tử một cái, nam tử còn chưa hiểu rõ chuyện gì thì nghe Thiên Nguyệt Thần nói tiếp: "Ôn dịch đã truyền ra."

Cái gì?

Nam tử càng thêm ngạc nhiên: "Không được, phải nhanh ngăn cản, nếu không người nơi này sẽ chết, liên lụy tới bách tính."

Thiên Nguyệt Triệt vừa chuẩn bị mở miệng, Thiên Nguyệt Thần lấy tay che miệng hắt lại: "Có thể có biện pháp?"

Mà Thiên Nguyệt Triệt hạ thủ ở một phương diện khác.

"Ách?" Không ngờ Thiên Nguyệt Thần sẽ hỏi hắt như thế, nam tử suy tư nên mở miệng thế nào, vốn chuyện này không liên quan đến loài người, nếu như không phải chuyện Phỉ Bĩ Na trước kia, cũng không có kết quả bây giờ.

Mặc dù là tội lỗi của loài người, nhưng phía trên phân phó, không nên để cho hậu nhân gánh chịu.

"Như vậy đi, Nặc Kiệt, Đàn, các người ở lại chỗ này chiếu cố hẩn trước." Thiên Nguyệt Thần từ trên ghế đứng lên, đồng thời hạ lệnh.

"Vâng." Nặc Kiệt cùng Đàn gật đầu.

Ngoài khách điểm

"Phụ hoàng, chúng ta đi tới nơi truyền ra ôn dịch sao?" Thiên Nguyệt Triệt nháy mắt hỏi.

Thiên Nguyệt Thần vuốt mái tóc mềm mại của hẩn: "Ta còn giận ngươi."

Cho tới bây giờ cũng không biết nam nhân này hẹp hòi như vậy, Thiên Nguyệt Triệt bĩu môi, không thú vị nhìn y: "Vậy thì không nên tức giận quá."

Đâu phải chuyện gì quá đáng, chỉ là ban đêm theo dõi một chút thôi mà.

"Triệt nhi, ngươi biết mình sai ở đâu sao?" Nhìn tiểu đồng tây nghiêm nhiên không có thái độ ăn năn, còn chỉ trích hẩn hẹp hòi, Thiên Nguyệt Thần không biết nên cười hay là nên khóc.

"Không biết." Nói thật, Thiên Nguyệt Triệt thật sự không cảm giác mình sai ở đâu, có lẽ là chưa từng từng có chuyện như vậy, cho nên cũng chưa từng có thói quen ngẫm nghĩ: "Phụ hoàng, ta biết ngươi sẽ lo lắng cho ta, nhưng ta biết mình đang làm cái gì. Ta sẽ không để mình gặp nguy hiểm, bởi vì ta còn muốn sống thật tốt, dù cho chỉ là vì ngươi."

Thiên Nguyệt Triệt ôm thắt lưng nam nhân, làm nũng, nhưng thật ra hẩn còn có một việc không nói, đó chính là chuyện gặp bạch y nam tử trong rừng, cùng với chuyện mình bị thương nặng.

"Phụ hoàng... ."Đột nhiên tựa hồ nghĩ tới điều gì, Thiên Nguyệt Triệt nói.

"Cái gì?"Biết mình không có cách giận dữ với tiểu đông tây này, Thiên Nguyệt Thần ngẫm nghĩ, ít nhất sau này tuyệt đối sẽ không để cho hắn đi ra ngoài một mình.

"Trên thế giới này chỉ có một Tinh Linh hoàng sao?"Mái tóc màu đen giống nhau, hỏa diễm thấu minh giống nhau, cho nên tuyệt đối không phải là trùng hợp.

Thiên Nguyệt Thần không có trực tiếp trả lời vấn đề này, dường như biết được suy nghĩ của hắn, Thiên Nguyệt Thần nhìn Thiên Nguyệt Triệt, y biết Triệt nhi tuyệt đối sẽ không hỏi vấn đề râu ria.

Cho nên Triệt nhi phát hiện cái gì sao?

"Ta không phải là người của Tinh Linh tộc, chỉ nghe nói Tinh Linh hoàng có ấn ký hỏa diễm thấu minh, cụ thể chỉ có một Tinh Linh hoàng hay không, chẳng bao giờ có người hỏi."

Có lẽ ngay cả Quang Tinh Linh cùng Âm Tinh Linh vương tộc cũng không biết chuyện này.

Không tiếp tục đề tài này, nhưng trong lòng phụ tử hai người đều có đáp án, căn cứ ám vệ cung cấp, ôn dịch phát sinh ở Hồng Diệp thôn, mà người trong Phi Bì Na thành còn chưa biết có ôn dịch tập kích.

Có lẽ trong thành đã có người nhiễm, chẳng qua là chưa xuất hiện tử vong.

Hỏi dọc theo đường đi, Hồng Diệp thôn cách thành chính khá xa, trước khi trời tối bọn họ đặt chân tới một thôn khác gần Hồng Diệp thôn – Quất Tử thôn.

Trong một gian phòng tối, nam nhân đứng chắp tay: "Người nói cái gì? Có người hỏi thăm vị trí Hồng Diệp thôn?" Thanh âm trầm thấp có chút kinh ngạc, hai mắt nhìn hắc y nhân đột nhiên xuất hiện trong phòng.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 33: Dã Ngoại

"Phụ hoàng, không phải ảnh vệ nói ôn dịch phát sinh ở Hồng Diệp thôn sao? Trực tiếp để ảnh vệ dẫn đường, phụ hoàng vừa đi vừa hỏi như vậy là muốn đối phương chú ý sao?" Thiên Nguyệt Triệt ngồi trong lòng Thiên Nguyệt Thần, đầu tựa lên vai y, mở to mắt hỏi.

"Nếu như là Triệt nhi thì nhất định sẽ chạy thẳng tới Hồng Diệp thôn, khiến đối phương ứng phó không kịp, đúng không?" Thiên Nguyệt Thần xoa đầu của hắn, ôn hòa nói.

"Ân." Không thể phủ nhận, hắn thích dùng cách đấu trực tiếp, đối với chuyện lãng phí thời gian, từ trước đến giờ hắn lười làm, nhưng nếu có nam nhân này theo bên người thì lại khác.

"Triệt nhi thích rõ ràng, nhưng có một số việc mờ ám mới thú vị." Tóc tựa hồ dài thêm rất nhiều, Thiên Nguyệt Thần lấy ra ngân ti cột tóc cho Thiên Nguyệt Triệt, tránh cho tóc vương trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Tay vuốt ve khóe mắt của hắn, đôi mắt này luôn thần thái phi dương, mà chỉ khi nhìn y mới thể hiện tiểu ý nồng đậm.

Triệt nhi, tình của ngươi, lòng của ngươi, ta vẫn không hiểu hết?

Ngay cả như vậy vẫn không thể nhận tâm tổn thương ngươi.

"Phụ hoàng, rất dương. " Bắt lấy đỉnh đầu nam nhân đang hôn lên mặt hắn, Thiên Nguyệt Triệt khẽ cười nói.

Thiên Nguyệt Thần không có tiếp tục, nắm lấy bàn tay nhỏ bé: "Lạnh không?" Cảm giác được tay nhỏ bé có một tia lạnh lẽo, Thiên Nguyệt Thần ôn hòa hỏi.

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu, nhìn ánh mắt nhu tình như nước của nam nhân, tâm cũng nóng lên: "Không lạnh." Chỉ cần có người sẽ không lạnh.

Dưới ánh trăng, hai người nhìn nhau thật lâu, mái tóc quấn quanh nhau, Thiên Nguyệt Triệt tinh nghịch nâng tóc Thiên Nguyệt Thần lên, sau đó dùng ngón tay của mình cột tóc hai người vào nhau.

"Phụ hoàng, đây là kết tóc." Ý tứ không cần nói cũng biết.

Ánh mắt chờ đợi có chút thản nhiên, cũng có chút kiêu ngạo.

Thiên Nguyệt Thần biết hài tử trong ngực cao ngạo, nhưng cao ngạo đồng thời cũng có yếu đuối, có tính trẻ con.

Cầm lấy mái tóc hai người kết chung, Thiên Nguyệt Thần hứa hẹn: "Uh, kết tóc."

Kết tóc là vĩnh viễn, cho nên Triệt nhi, người đời đời kiếp kiếp là thê của ta.

Nghe được Thiên Nguyệt Thần đồng ý, mặt Thiên Nguyệt Triệt nhất thời hớn hở lên, còn bất chợt thưởng thức mái tóc của hai người, nhìn kiệt tác của mình, thật là hài lòng.

"Phụ hoàng." Giống như nghĩ tới điều gì, Thiên Nguyệt Triệt bỗng nhiên kêu lên.

"Ân?" Thiên Nguyệt Thần khiêu mi nhìn hắn, mặt Thiên Nguyệt Triệt chợt hiện lên tức giận.

"Thư phi nói sau này phụ hoàng sẽ còn có hài tử, cho nên ta không phải là cuối cùng." Xem ra khuôn mặt nhỏ nhắn chắc chắn là tức giận, đặc biệt là lúc nhắc tới hài tử.

"Triệt nhi là hài tử của phụ hoàng, hài tử duy nhất." Hài tử xâm nhập cốt nhục.

"Vạn nhất sau này phụ hoàng thật sự có lão bát thì làm sao?" Chỉ hứa hẹn không có nghĩa gì, nhưng hãn tin tưởng y, cho nên mới bốc đồng.

"Không có ngày đó, bởi vì nó chỉ có cảm giác với Triệt nhi." Đem Thiên Nguyệt Triệt ôm vào trong ngực, cố ý cọ xát: "Tin tưởng đi."

Tin tưởng cái rắm, Thiên Nguyệt Triệt đỏ mặt cúi đầu, nghĩ thầm, nam nhân này lúc nào cũng động dục.

"Phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt lại ngẩng đầu lên, giống như đã quyết định.

"Ân?" Cảm giác hôm nay tiểu đông tây đặc biệt không ổn định, Thiên Nguyệt Thần biết tiểu đông tây có điều suy nghĩ.

"Nếu như, nếu như phụ hoàng có hài tử khác, Triệt nhi sẽ giết hãn, thật sự." Cho dù người hận ta.

Thiên Nguyệt Thần nhú mày, Thiên Nguyệt Triệt cong khóe miệng nhìn y.

Đột nhiên, Thiên Nguyệt Thần ôn nhu nở nụ cười: "Không có nếu như."

Cúi đầu hôn lên môi Thiên Nguyệt Triệt, nếu như để hãn nói tiếp, Thiên Nguyệt Thần không cách nào khẳng định mình sẽ nghe được cái gì? Triệt nhi, cho ta thêm một ít thời gian, đến lúc đó ta sẽ cho người tất cả những gì người muốn.

Bờ môi mềm mại đầy mùi vị ngọt ngào, Thiên Nguyệt Thần nhẹ nhàng mút lấy, tinh tế đảo qua mỗi một chỗ, đầu lưỡi khuấy động khoang miệng Thiên Nguyệt Triệt, trêu đùa đầu lưỡi của hắn, cùng hắn dây dưa.

Ngọn lửa quen thuộc cấp tốc lan tràn, dục vọng dưới hạ thân đã cứng rắn, nhưng Thiên Nguyệt Thần chỉ ôn nhu hôn hắn, cũng không tiến thêm một bước.

"Phụ hoàng?" Thiên Nguyệt Triệt rên rỉ lên tiếng, ánh mắt ngập nước nghi hoặc nhìn nam nhân đang ôm hắn trong ngực.

"Như vậy là tốt rồi." Thiên Nguyệt Thần cũng không để ý.

Thiên Nguyệt Triệt sửng sốt, sau đó xấu xa cười nhẹ: "Có phải phụ hoàng cảm thấy không có giường lớn hoa lệ, lại đang ở tiểu viện nông gia, sẽ xấu hổ, hiếm khi phụ hoàng cũng thẹn thùng nha?"

Nhìn tiểu đồng tây không biết sống chết khiêu khích, Thiên Nguyệt Thần thật sự rất muốn đặt hắn ở phía dưới, hung hăng tiến vào thân thể của hắn, mới cho hắn nghỉ ngơi hai ngày đã trở nên vô pháp vô thiên.

Nhưng lý trí ngăn trở y muốn vụng động.

"Triệt nhi muốn?" Thiên Nguyệt Thần tà mị cười, tay vươn vào trong y phục Thiên Nguyệt Triệt, xẹt qua hai điểm phẫn nộ, mềm nhẹ vuốt ve.

"Hô ... Nói nhảm." Hắn chẳng qua là, chẳng qua là ... Chỉ là muốn ... Muốn cái gì?

Tự mình cũng không biết, chẳng qua là quan tâm người nam nhân này mà thôi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng đỏ ửng, càng dán sát lấy ngực nam nhân, y phục tản ra cũng không quan trọng, chỉ chú ý cảm thụ cảm giác của

thân thể.

Ánh trăng chiếu rọi trên da thịt trắng nõn, tản mát ra quang mang nhu hòa, Thiên Nguyệt Triệt nhắm mắt lại, hai tay ôm lấy cổ Thiên Nguyệt Thần, tùy ý để bàn tay to ấm áp kia khuấy động lồng ngực hẳn.

Bởi vì loại cảm giác này thật sự rất tốt.

Chết tiệt, Thiên Nguyệt Thần nói nhỏ, nét mặt tiểu đông tây chẳng những động lòng người, hơn nữa càng thêm yêu diễm, gợi cảm cực điểm.

Ôm lấy tiểu đông tây, hai bóng dáng nhất thời biến mất ở trong tiểu viện.

"Trong phạm vi trăm mét, nếu có người cố ý đến gần, giết." Thanh âm trầm thấp lộ ra vô tình, khiến người ta cảm giác được lãnh lẽo thật sâu.

"Vâng."

Trong bóng tối truyền đến mấy đạo thanh âm vô tình tương tự.

Cánh rừng được bốn bề núi vây quanh, đồng thời còn truyền đến tiếng nước chảy róc rách, tuy là đêm tối, nhưng thỉnh thoảng cảm giác được tiếng chim và hương hoa.

Bên dòng suối nhỏ là cỏ non xanh nhạt, bình thường những người trong thôn tới nơi này giặt y phục hoặc tắm rửa.

"Thật sự không lạnh?" Rất sợ bảo bối trong ngực không thoải mái, Thiên Nguyệt Thần xác nhận lần nữa.

"Ân." Thiên Nguyệt Triệt nhìn đôi mắt hắc sắc của Thiên Nguyệt Thần, gật đầu.

Thiên Nguyệt Thần nở nụ cười, gương mặt tuần mỹ vô song, dưới đêm trăng càng tuyệt đại tao nhã.

Cởi trường sam trái trên nền cỏ xanh, sau đó đem nhân nhi nhẹ nhàng đặt ở trên y phục, động tác đầy sùng nịnh.

Con non xanh mượt cũng không đậm người, song có chút khác lạ, khiến Thiên Nguyệt Triệt càng thêm vội vã.

"Phụ hoàng." Ánh mắt mê muội biểu hiện trạng thái chân thực, càng tăng thêm vẻ liêu nhân.

Thiên Nguyệt Thần tinh tế giải khai y phục trên người Thiên Nguyệt Triệt, mỗi một cử động cũng đặc biệt ưu nhã, ngón tay xẹt qua mỗi một nơi, phảng phất có ngọn lửa tán loạn, mà cổ tán loạn này khiến Thiên Nguyệt Triệt không yên, nghĩ muốn, rồi lại nói không nên lời.

Vóc dáng hoàn mỹ của nam nhân lộ ra trước mắt, lồng ngực rắn chắc luôn khiến hắc cảm thấy ấm áp cùng an toàn.

Vươn tay đặt lên lồng ngực Thiên Nguyệt Thần, không mềm mại như mình, mà rắn chắc có thể tin cậy, ngay cả màu sắc nhũ tiêm cũng khác nhau rất lớn.

Nhẹ nhàng vừa đụng, khiến tim Thiên Nguyệt Thần đập rộn lên, tiểu đồng tây này thật biết hành hạ người.

Mục mâu thâm thúy bắt đầu phát ra quang mang quỷ dị, khóe miệng còn tạo thành độ cong tự tiểu phi tiểu, tay Thiên Nguyệt Triệt vuốt ve lồng ngực Thiên Nguyệt Thần, vô ý thức lè lưỡi liếm liếm đôi môi khô khan.

Vào giờ khắc này toàn bộ lý trí bay hết, đôi môi mỏng ngăn chặn đôi môi nhỏ nhắn hồng nhuận, đầu lưỡi ướt át mút lấy bờ môi hắc, sau đó bá đạo đưa vào khoang miệng, mãnh liệt đảo qua mỗi một chỗ.

Hơi thở nam tính cuồng liệt khiến Thiên Nguyệt Triệt ngẩn ngơ, tay nắm thật chặt cánh tay Thiên Nguyệt Thần, đầu lưỡi cũng không tự giác vươn

tối, giao triền, dịch thủy trong suốt từ khoe môi hai người chảy ra.

Chỉ bạc phá vỡ đêm tối yên tĩnh.

Môi xẹt qua tai Thiên Nguyệt Triệt, dừng lại trên cổ trắng nõn, hôn qua cổ đi tới lồng ngực mềm mại mê người, hé miệng ngậm lấy điểm phấn hồng.

Mút lấy, khuấy động, giống như là nhấm nháp mỹ vị trên đời, nhũ tiêm vốn mềm mại dần dần cương lên, tựa hồ đang chờ đợi nam nhân thương yêu.

Bộ ngực truyền đến đau đớn bén nhọn, khiến Thiên Nguyệt Triệt không khỏi hoàn hồn: "Phụ hoàng Đau"

Mà nam nhân không để ý tới Thiên Nguyệt Triệt kháng nghị, chỉ là dùng sức giữ chặt thắt lưng giầy dựa của hắn, dần dần, cảm xúc hỗn loạn bị khoái cảm thay thế, nhũ tiêm bị cắn vương bọt nước, trong suốt không giống phạm vật, giống như đang khóc, càng khiến người thương tiếc.

Linh hồn đã không còn là của mình nữa, Thiên Nguyệt Triệt toàn thân vô lực tê liệt nằm trên cỏ, da thịt trắng nõn đỏ ửng, thần bí mà gợi cảm khiến người ta không thể khắc chế được ham muốn vọng động.

Dục vọng dưới hạ thân Thiên Nguyệt Thần cơ hồ muốn đốt cháy y, lớn không giống bình thường.

Môi rời khỏi lồng ngực Thiên Nguyệt Triệt, một đường hôn xuống bụng, nhẹ tay tách hai chân Thiên Nguyệt Triệt, phân thân phấn nộn đứng thẳng lộ ra chất lỏng trắng đục.

Tiếng cười mỉa hoặc lòng người của Thiên Nguyệt Thần truyền ra: "Chỉ như vậy đã lên cao trào sao?"

Mở hai chân Thiên Nguyệt Triệt rộng thêm, huyết khẩu phần hồng lộ dưới ánh trăng, cũng may là đầy tháng, mới có thể nhìn thấy cảnh sắc mỹ lệ này.

Dưới ánh trăng, hoa huyết co lại, một tia tinh dịch trong suốt rơi xuống, chảy vào trong hoa huyết, khiến hoa huyết đột nhiên khẽ mở ra.

Tinh hương trong suốt của thiếu niên lộ ra mùi vị, tản bốn phía.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 34: Kích Thích

Cúi đầu, đem phân thân run rẩy ngậm trong miệng.

Ân ... Từng tiếng rên rỉ từ trong miệng Thiên Nguyệt Triệt tràn ra, cũng không chế không được nữa, cảm giác quá tốt, thắt lưng không tự chủ được cong lên, ý đồ càng thêm xâm nhập.

Đầu lưỡi từ dưới mà lên vây bắt phân thân trong miệng, liếm láp, đồng thời vươn một ngón tay dính ái dịch chảy ra từ khóe miệng đi vào khe hẹp.

Dị vật tiến vào khiến hậu huyết hẫc co rút, nội bích mềm mại nhanh chóng vây ngón tay thật chặt, muốn bài xích nó ra ngoài, nhưng ngược lại đem ngón tay của y càng hút càng sâu.

Rõ ràng là mang theo đau đớn, rồi lại say mê.

"Triệt nhi, buông lỏng chút." Thanh âm trầm thấp mang theo khí tức bất ổn, hậu huyết chặt đến mức ngay cả một ngón tay của y cũng khó vào, như vậy sao dung hạ được phân thân to lớn của y.

Phía trước quá mức thoải mái, thanh âm nam nhân khiến hẫc cảm thấy rất an toàn, hậu huyết vốn co rút từ từ buông lỏng, để ngón tay của y thuận lợi đi vào, xúc cảm mềm mại chặt chẽ khiến chỗ thâm kín của Thiên Nguyệt muốn nổ tung ra.

Ngón tay của y phảng phất mang theo dòng điện, xoay tròn ở trong hậu huyết khô ráo, trong huyết đạo tựa hồ cũng có thể tiết ra chất lỏng ướt át.

Mỗi một lần xoay tròn khiến hần run rẩy, hậu huyết điên cuồng co rút lại, một loại khát vọng được cự vật tiến vào xâm nhập tâm của hần.

Mà lối vào được ngón tay Thiên Nguyệt Thần khuấy động, càng lúc càng nhanh.

Thật thoải mái, nhưng không đủ, vẫn chưa đủ.

Nội tâm reo hò, hần muốn càng nhiều, càng nhiều.

Ngón tay chen vào hậu huyết từ một biến thành hai, chuẩn xác tìm được điểm mẫn cảm trong cơ thể hần, ngón tay tà nịnh nhấn một cái.

Thiên Nguyệt Triệt không chịu nổi khóc ồ lên, thân thể theo trước sau mà đóng đưa, khoái cảm tê tê đại đại không ngừng ngừng tụ tại phân thân của hần, cho đến khi toàn thân rùng động một trận, tinh dịch của Thiên Nguyệt Triệt trực tiếp bắn vào trong miệng Thiên Nguyệt Thần.

Toàn thân bởi vì phát tiết mà thanh tĩnh lại, khoái cảm còn quẩn quanh, nhưng cũng không hoàn toàn buông lỏng, hậu huyết khó chịu, ngón tay không thể thỏa mãn khát vọng của hần, đêm đó, tình cảnh đêm đó đột nhiên xuất hiện ở trong đầu.

Hần muốn chính là

Nghĩ tới đây, Thiên Nguyệt Triệt nhất thời xấu hổ muốn tìm cái hố chui xuống, hần cư nhiên, lại muốn muốn phụ hoàng cái kia cái.

"Triệt nhi, phía dưới có phải rất khó chịu hay không, nghĩ muốn phụ hoàng sao?" Bốn ngón tay rút khỏi hậu huyết, khiến Thiên Nguyệt Triệt bất mãn.

Thiên Nguyệt Thần nhanh chóng đứng dậy, trên môi mỏng vẫn còn dịch thể trong suốt từ dục vọng của Thiên Nguyệt Triệt.

Nghiêng đầu, nhìn nam nhân tự mình cỡi xuống ti khố, phân thân to lớn bên trong bởi vì mình mà động tình nhất thời hiện ra, thân thể Thiên Nguyệt Triệt giống như bị hỏa thiêu, hậu huyết vô thức co rút, mà phân thân buông lỏng của hắn lại có dấu hiệu ngẩng đầu.

Thiên Nguyệt Triệt xấu hổ nhìn phân thân của mình, sau đó ngẩng đầu nhìn Thiên Nguyệt Thần, dưới ánh trăng, thân thể nam nhân hoàn mỹ như thế, tinh tráng hữu lực.

Chẳng qua là lực chú ý dù thế nào vẫn dừng lại ở hạ thân nam nhân, Thiên Nguyệt Triệt khó khăn nuốt nước miếng, cái kia so với người bình thường còn to hơn, thật sự có thể tiến vào phía sau của mình sao?

Lần trước, hắn thật sự không thể tin được, lần trước dự vọng lớn như vậy, thật sự tiến vào trong cơ thể của mình.

Trong đầu không khỏi ảo tưởng cảm giác bị tiến vào, thân thể lại rung động, nguyên lai phân thân đã ngẩng đầu, đầu nhúc cũng lớn lên.

"Triệt nhi có muốn không?" Hải lòng nhìn nét mặt của nhân nhi lúc này, Thiên Nguyệt Thần khinh thân đề lên, tách hai chân Thiên Nguyệt Triệt, phân thân to lớn ma sát ở cửa ra vào hậu huyết.

Liều mạng căn môi của mình, không để cho thanh âm chảy ra nửa phần, liều mạng nghĩ muốn, nhưng là

"Có muốn không?" Thanh âm trầm thấp mê người vài phần, lực ma sát cũng đồng thời mạnh lên, nhưng không tiến vào.

Khó chịu muốn chết, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, tất cả đều là dấu hiệu động tình, mái tóc dài thủy phần xoa tung bốn phía, nước mắt chảy ra từng giọt, rốt cục gật đầu.

"Muốn." Không thể ủy khuất chính mình, Thiên Nguyệt Triệt quyết định sau này tính sổ với nam nhân.

"Thật ngoan." Thiên Nguyệt Thần khen ngợi, thắt lưng rắn chắc dùng sức, phân thân to lớn cứng rắn hung hăng tiến vào cửa huyết non nốt.

Ân

Thiên Nguyệt Triệt bị nam nhân hung hăng bá đạo tiến vào, đau đến khóc ồ lên.

"Phụ hoàng Đau quá" Tại sao, tại sao lần trước không có đau như vậy.

"Triệt nhi, hôm nay là trăng tròn." Trăng tròn, dự vọng của quỷ hút máu so với bình thường càng mạnh hơn, đồng thời phía dưới cũng trở nên to lớn, cho nên lúc này y không định muốn hãm.

Biết thân thể của hãm rất khó thích ứng, nhưng tiểu đồng tây quá không ngoan, hết lần này tới lần khác trêu chọc y.

Trăng tròn? Ô ô ô Trăng tròn chết tiệt, Thiên Nguyệt Triệt hiểu rõ, cho nên hôm nay hãm mới có thể phóng dăng như vậy.

"Triệt nhi, nhẫn một chút, ta còn chưa vào toàn bộ."

Biết nhân nhi khó chịu nhưng không thể dừng lại, Thiên Nguyệt Thần thương tiếc hôn lên nước mắt trên khóe mắt hãm, nội bích chặt chẽ vây lấy y, loại cảm giác được ghênh đón này, khiến cho một nửa phân thân đang ở bên ngoài lại lớn lên mấy phần, phân thân cực nóng chỉ muốn trực đảo hoàng long.

"Nhưng là, rất đau." Thiên Nguyệt Triệt do dự, hãm sợ nhất là đau đớn.

Nét mặt diễm đạm đáng yêu khiến tâm nam nhân nhộn nhạo, tiểu đông tây, lúc này còn muốn quyến rũ mình sao?

"Triệt nhi." Thiên Nguyệt Thần thâm tình gọi, khẽ sử dụng lực cánh tay, đem người vốn nằm trên đất ôm lên.

Ba

Mất đi trọng tâm, thân thể Thiên Nguyệt Triệt trầm xuống, cửa huyết phía dưới hé mở, trong nháy mắt kia dục vọng hung hãn đi vào toàn bộ.

A

Ân

Hai thanh âm bất đồng cùng vang lên, một thanh âm là đau đớn bị xé rách, một thanh âm là khoái cảm.

Toàn bộ đi vào, Thiên Nguyệt Thần đẩy đến chỗ sâu nhất trong cơ thể Thiên Nguyệt Triệt, phân thân cứng rắn xẹt qua một điểm, nóng bỏng nằm trong cơ thể hãn, khiến Thiên Nguyệt Triệt run rẩy không dứt.

Một trận run rẩy này cũng làm Thiên Nguyệt Thần đè nén không được nữa, hai tay ôm thật chặt thắt lưng Thiên Nguyệt Triệt, thứ thẳng tắp đứng thẳng cứ như vậy trực tiếp hướng phía cửa huyết Thiên Nguyệt Triệt ra vào.

Bởi vì cơ thể ở tư thế ngồi, mỗi lần Thiên Nguyệt Thần động đậy, cũng tới chỗ sâu nhất trong cơ thể Thiên Nguyệt Triệt, động đậy hung mãnh khiến thắt lưng Thiên Nguyệt Triệt rất vật vờ, rất sợ mình rơi xuống, hai chân chủ động ôm thắt lưng nam nhân.

Thiên Nguyệt Thần ra vào càng lúc càng nhanh, thanh âm thân thể va chạm "Ba ba" không ngừng vang lên trong rừng yên tĩnh.

Mỗi lần Thiên Nguyệt Thần đi vào, dục vọng của Thiên Nguyệt Triệt cũng không dừng ma sát bụng của y.

Thật sự thật thoải mái, Thiên Nguyệt Triệt đắm chìm trong dục vọng này.

"Phụ hoàng." Hai tay ôm chặt cổ nam nhân, Thiên Nguyệt trầm mê theo dục vọng.

Thiên Nguyệt Thần mê luyện nhìn hắn: "Triệt nhi, ta muốn nghe thanh âm của Triệt nhi, gọi ra ..." Vừa nói, bên hông vẫn tiếp tục luật động, xoay tròn ở trong cơ thể hắn.

"Phụ hoàng ... Không ..." Thanh âm mềm yếu như làm nũng đánh sâu vào lý trí Thiên Nguyệt Thần, hoa huyết mở rộng như cái miệng nhỏ nhắn nuốt thứ cứng rắn, chỗ giao tiếp của hai người hiển hiện dưới ánh trăng.

Thiên Nguyệt Thần rút nhẹ rồi lại vào sâu hơn, một chút lại một chút, lúc Thiên Nguyệt Triệt chưa kịp cảm thụ cao trào, thì một cao trào khác lại đánh tới.

Điên cuồng ra vào, khiến toàn thân Thiên Nguyệt Triệt không ngừng run rẩy: "Ân"

Phân thân đẩy lấy bụng Thiên Nguyệt Thần run lên, mùi hương trong suốt như hương hoa xuất ra, rơi xuống, một giọt lại một giọt rơi trên phân thân Thiên Nguyệt Thần.

Khiến phân thân càng nóng rực vô cùng.

Nhìn thần sắc mê ly, quyến rũ của Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần gầm một tiếng, đem tinh dịch của mình bắn vào nơi sâu nhất trong thân thể Thiên Nguyệt Triệt.

Phác thông Phác thông

Chảy đến trên mặt đất.

Thiên Nguyệt Thần rút đục vọng ra, tiểu huyết hé miệng, nhất thời tinh dịch Thiên Nguyệt Thần bắn vào chảy xuống.

Hình ảnh dâm mỹ như thế khiến phân thân lại lần nữa sôi sục lên, cảm nhận được cái kia lại to lớn, Thiên Nguyệt Triệt cúi đầu thở dốc: "Phụ hoàng Ta Ta không được"

"Nói nhảm, bảo bối của ta rất lợi hại, người nhìn, nơi này vẫn vây lấy ta rất chặt." Cố ý dùng phân thân cứng rắn đi vào một chút, quả nhiên hậu huyết vậy chặt lại.

Thiên Nguyệt Thần lập tức chạy nước rút vọng động, ôm Thiên Nguyệt Triệt ngồi trên cỏ, để hân tựa trên người của mình, phân thân to lớn trượt lên xuống, khoái cảm lan tràn cơ thể, rung động lại được nâng lên.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 35: Ngăn Trở

Thiên Nguyệt Triệt dùng tia lý trí cuối cùng: "Không được, phụ hoàng... Ta... Ta không được."

Nếu như lại tiếp tục, ngày mai không thể xuống giường là chuyện nhỏ, phía sau đau nhức mới là đại sự.

"VẬY... ĐƯỢC RỒI." Thiên Nguyệt Thần cố giả bộ bối rối, ngón tay cái xẹt qua môi Thiên Nguyệt Triệt: "Triệt nhi đã chuẩn bị dùng tới cái miệng nhỏ nhắn này sao? Xác định sao?"

Thiên Nguyệt Triệt run rẩy một trận, phía trên? Nhưng hắn năm mơ cũng không nghĩ tới, đầu lập tức lắc lắc như trống bỏi: "Nhất định phải sao?"

"Nhất định." Hai mắt Thiên Nguyệt Thần đều là dục vọng thiêu đốt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp, gật đầu, chỉ có một ngày, phụ hoàng, ta sẽ lấy lại gấp bội.

Nhìn trong mắt tiểu đông tây hiện lên tính toán, tiểu ý trong mắt Thiên Nguyệt Thần càng thêm sáng tỏ, bảo bối, người không có ngày đó.

Thiên Nguyệt Thần cúi đầu, lại một lần nữa hôn lên môi nhỏ, mút lấy dịch thủy trong miệng hắn, thỉnh thoảng đùa với đầu lưỡi của hắn.

Một bên ôn nhu kéo hai đùi trắng nõn ra, dục hỏa đã sớm bành trướng, trực đảo hoàng long, dễ dàng ra vào hậu huyệt đã được tinh dịch của y làm ướt.

Ân...

Thiên Nguyệt Triệt kìm lòng không đậu rên rỉ, bị phân thân to lớn nóng rực như lửa tiến vào hậu huyết, trong cơ thể ngứa ngáy không gì sánh được, cho tới bây giờ mới biết nam nhân cũng có thể nhạy cảm như vậy.

Như vậy...

Hai mắt mê ly đột nhiên sáng ngời, trong cơ thể phụ hoàng có như vậy hay không, nếu như mình cũng có thể giữ lấy phụ hoàng ... , nghĩ đến đó, bụng của hắn lại nóng lên, ngọn lửa cấp tốc ngưng tụ xuống hạ thân, phân thân phần hồng lại càng đứng thẳng.

"Triệt nhi háo sắc." Tiếng cười tà mị của nam nhân vang lên: "Triệt nhi đang nghĩ cái gì?"

"Không... Không có... ." Có cũng tuyệt đối không thừa nhận.

"Đó là ta làm không tốt? Cho nên mới để cho Triệt nhi ảo tưởng, đúng không?" Thiên Nguyệt Thần phát ra kháng nghị bất mãn.

Ngay lập tức cường hãn đi vào.

Không...

Bởi vì cảm giác nơi hậu huyết mà toàn thân tê dại, tiếng rên rỉ không dứt từ miệng phát ra, thất lực lại càng lắc lư.

Trong rừng u tĩnh không ngừng truyền ra hơi thở mê mị, thân thể hồng nhuận của thiếu niên và thân thể rắn chắc của nam nhân quấn lấy nhau, dịch thể trong suốt mà trắng đục không ngừng chảy xuống từ chỗ hai người giao tiếp.

Phong cảnh dâm loạn như thế, ngay cả trăng sáng cũng phải ngượng ngùng che mặt.

"Chủ nhân." Ảnh vệ không tiếng động đưa lưng về phía nam nhân.

Rút phân thân không biết bắn bao nhiêu lần ra khỏi cơ thể thiếu niên, Thiên Nguyệt Thần dùng trường sam phía dưới lau sạch sẽ cho hai người.

"Chuyện gì?" Thanh âm sau hoan ái có chút khàn khàn.

"Trong vòng trăm dặm đang có người chạy tới." Ảnh vệ mang theo mặt nạ nên nhìn không rõ đáy mắt, nhưng từ thanh âm bình thản của hắn có thể cảm giác hắn không hề có chút dao động.

"Uh, giải quyết tốt hậu quả." Thiên Nguyệt Thần than nhẹ, đồng thời ôm Thiên Nguyệt Triệt biến mất ở trong rừng.

Một khắc đồng hồ sau.

Thân ảnh ngoài trăm dặm đến nơi này.

"Sao vậy?" Đầu tiên là thanh âm của nam nhân, thanh âm rất nhẹ, có chút thở hổn hển, bởi vậy có thể thấy được nếu như không phải nam nhân chạy nhanh mất sức, thì đó chính là thân thể hư nhược.

"Mùi vị dâm loạn." Thị vệ bên cạnh mở miệng.

Cho dù mùi vị đã tán, nhưng ban đêm không dễ mất đi, cho nên còn lưu lại một ít.

"Nga?" Thanh âm của nam nhân cũ, hiển nhiên mang theo chút hứng thú, núi rừng hoang dã lại có người nhã hứng như vậy: "Xem ra chúng ta quấy rầy người ta."

Nam nhân phán đoán.

"Đúng vậy." Thị vệ đồng ý: "Nhưng, cũng có thể thấy được võ công người kia cực cao."

Tựa như phán đoán lại như khẳng định.

"Lại là đối thủ sao?" Nam nhân thường thức tiếng vang, giống như hỏi thăm ý kiến người khác.

"Không rõ." Thị vệ thành thực trả lời.

Hôm sau

Thiên Nguyệt Triệt tỉnh lại trong lòng Thiên Nguyệt Thần, sau khi tỉnh lại người đã ở trên xe ngựa, xe ngựa ở trầm ổn di động, nhưng thỉnh thoảng xẹt qua qua cục đá sinh ra lay động, đánh thức Thiên Nguyệt Triệt.

"Tỉnh." Vừa mở mắt, truyền vào trong tai chính là thanh âm sủng nịnh của nam nhân.

Mơ hồ có chút không biết làm sao, Thiên Nguyệt Triệt xoay xoay đầu, chuyện tối hôm qua từng ly từng tý tràn về, nhất thời đỏ bừng cả khuôn mặt.

Tay lén lút vươn ra khỏi chăn, ý đồ lôi lên, che kín khuôn mặt thẹn thùng của mình, nhưng không ngờ tay bị bàn tay ấm áp của nam nhân cầm lấy: "Đã ngủ một ngày một đêm, tối ăn một chút."

Hai mắt từ dưới chăn chui ra, lẳng lẳng nhìn trứ nam nhân đang ôm hân, thật lâu gật đầu một cái: "Ân."

Cháo đã được mang lên từ trước, cho nên chờ lúc Thiên Nguyệt Triệt tỉnh thì đã sớm lạnh, Thiên Nguyệt Thần tay trái ôm Thiên Nguyệt Triệt, tay phải cầm lấy chén.

Chỉ chốc lát sau cháo vốn đã nguội bốc hơi nóng hổi, nguyên lai là Thiên Nguyệt Thần dùng nội lực đem nó làm nóng lên.

Sau đó tay trái cầm lấy chén, tay phải uy từng thìa cho Thiên Nguyệt Triệt.

Thỏa mãn hưởng thụ nam nhân hầu hạ, Thiên Nguyệt Triệt ăn xong vẫn không quên ngáp một cái.

Tay trong chăn sờ sờ bụng đã tròn vo, Thiên Nguyệt Triệt suy tư trong chốc lát, nói: "Bây giờ là lúc nào ?"

"Sáng hôm qua rời khỏi Quất Tử thôn, bây giờ là buổi trưa ngày thứ hai, đang đến Hồng Diệp thôn." Thiên Nguyệt Thần cầm lấy khăn ướt một bên tỉ mỉ lau miệng cho nhân nhi, sau đó cầm lấy y phục giúp hắn mặc vào từng cái.

"Di?" Thiên Nguyệt Triệt hơi tò mò cùng bối rối: "Sao không thấy đau." Khẩu khí còn có chút không tin, Thiên Nguyệt Triệt ngồi ở trong lòng Thiên Nguyệt Thần thử giật giật thân thể.

"Sát được." Biết tiểu đồng tây đang nói cái gì, Thiên Nguyệt Thần hảo tâm giải thích, nhưng không ngờ khiến cho nhân nhi mang thù: "Vậy sao lần đầu tiên người không sát được cho ta?"

Nhớ kỹ ngày đó tỉnh lại nhưng đau muốn chết, Thiên Nguyệt Triệt nắm lấy tóc Thiên Nguyệt Thần, rất có khí thế chỉ trích.

"Ta muốn để Triệt nhi nhớ kỹ phần đau này." Thiên Nguyệt Thần đáp đương nhiên, nét mặt tà mị của nam nhân lộ ra sự thoải mái trắng trợn.

Tay nâng cầm Thiên Nguyệt Triệt, mục mâu thâm thúy mang theo tình ý dạt dào, nhìn hẳn: "Triệt nhi, nhớ kỹ sao?"

Tâm không ngừng bị hãm sâu, hai mắt lại càng không nỡ dời tầm nhìn: "Nhớ kỹ." Vĩnh viễn nhớ kỹ, đột nhiên nhớ lại khi đó đã căn nam nhân, vọng động, Thiên Nguyệt Triệt đã vén áo nam nhân lên.

"Triệt nhi..." Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, cũng mang theo kinh ngạc: "Khó có được bây giờ Triệt nhi cũng muốn cho ta nhớ kỹ loại đau này?"

Cười xấu xa nhìn Thiên Nguyệt Triệt, bộ dáng tựa hồ còn mang theo mong đợi.

"Đau cái rắm a." Thiên Nguyệt Triệt không khách khí vỗ lên đầu Thiên Nguyệt Thần một cái, quì gối trên đùi Thiên Nguyệt Thần, tay thô lỗ hất ống tay áo Thiên Nguyệt Thần xuống.

Hai hàng dấu răng trên vai ánh vào trong mắt của hắn, còn có hai cái lỗ nhỏ thật sâu.

"Sao vậy?" Thiên Nguyệt Thần đưa tay đặt ở bên hông Thiên Nguyệt Triệt, khẽ dùng lực, ôm chặt lấy hắn: "Đau lòng?"

Cười khê trêu chọc.

Thiên Nguyệt Triệt không nói gì, ngón tay một lần lại một lần vuốt ve vết thương bị răng cửa cắn qua, vết thương do quỷ hút máu cắn, bằng công lực của phụ hoàng có thể hoàn toàn xóa đi, nhưng vì sao?

"Không thừa nhận cũng không sao, nhưng là..." Thiên Nguyệt Thần đem lỗ tai của mình tựa vào ngực Thiên Nguyệt Triệt: "Lòng Triệt nhi đang nói cho ta biết, nó đau."

Thanh âm nam tính thành thực luôn là khiến tim hắn đập nhanh như vậy, cho dù là một cái động tác đơn giản cũng khiến hắn đưa mắt nhìn thật lâu.

"Phụ hoàng..." Thanh âm mềm mại có chút buồn bực.

"Hài tử ngốc." Ôm hắn vào trong ngực, thuận tiện chỉnh y phục của mình: "Không phải đã nói muốn Triệt nhi nhớ kỹ đau đớn lần đó sao? Ta

hiển nhiên cũng muốn nhớ kỹ, mỗi lần soi vào gương nhìn thấy vết thương này, sẽ nhớ tới Triệt nhi lúc cao trào động lòng người như thế nào."

"Phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt tăng thêm thanh âm, nam nhân đáng ghét này không thể đứng đắn một chút sao?

Mặc dù như thế, khóe miệng Thiên Nguyệt Triệt không tự chủ mà giơ lên, hẳn biết phụ hoàng đang dùng phương thức của y nói với hắn, y yêu hắn.

Mã xa dừng lại trước cửa Hồng Diệp thôn cửa.

Phía trước Hồng Diệp thôn có một tấm bia đá, nhìn thấy bọn họ đến, có người đi ra cản đường đi của bọn họ.

"Các người là ai?" Mở miệng là người dẫn đầu nhóm người, nhóm người này mặc quân trang, vừa nhìn cũng biết là thành vệ binh trong thành.

Hóa ra thành quân trong thành đã biết nơi này ôn dịch lan tràn, cho nên mới phái nhân thủ bí mật đóng quân.

"Bọn ta thăm người thân." Thanh âm trầm ổn của Thiên Nguyệt Thần từ bên trong mã xa truyền ra.

Thăm người thân?

Mấy thành vệ binh nhìn nhau, đánh giá những người ngoài mã xa một phen, những người này đều là minh vệ trong cung mặc thường phục.

Ảnh vệ chia làm: ám vệ và minh vệ, ám vệ là ảnh vệ ngầm, mà minh vệ là cung nữ, thái giám hoặc thị vệ, với thân phận ảnh vệ, chỉ có lúc khẩn cấp bọn họ mới có thể biểu hiện thân phận của mình, cho nên nếu có người muốn mua cung nữ, thái giám hoặc là thị vệ, vận khí không tốt sẽ đụng phải minh vệ.

Người dẫn đầu nhóm thành vệ binh hảo tâm nhắc nhở: " Hồng Diệp thôn xảy ra một ít chuyện, cho nên lối đi bị cấm, không muốn liên lụy đến các vị, cho nên các vị trở về đi."

Thiên Nguyệt Thần nhíu mày, từ trong miệng thành vệ binh có thể hiểu ra đối phương không muốn cho người bên ngoài biết Hồng Diệp thôn bị ôn dịch, hoặc là mấy thành vệ binh cũng không biết chuyện?

"Bọn ta không sợ phiền toái." Thanh âm nhẹ nhàng của Thiên Nguyệt Triệt còn mang theo mấy phần ngây thơ của thiếu niên.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 36: Trong Thôn

Rèm mả xa kéo ra, bóng dáng mảnh khảnh của thiếu niên xuất hiện trước mặt thành vệ binh, mái tóc dài thủy phần được cột lại bằng ngân ti, trường sam bạch sắc vây lấy thân thể gầy gò.

Thiếu niên rất xinh đẹp, ít nhất người ở chỗ này nghĩ như vậy.

"Triệt nhi." Sau thiếu niên, nam nhân vận huyền y xuất hiện, không giống với thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần, nam nhân có hơi thở thành thực, khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị hoặc nhân, khí chất tà mị, tôn quý mà cao ngạo.

Cùng thiếu niên nghịch ngợm là hai loại khác nhau, nhưng lại vô cùng hòa hợp.

Cánh tay rắn chắc ôm lấy thắt lưng thiếu niên, Thiên Nguyệt Thần bắt mắt với ánh mắt của những người đó nhìn Triệt nhi, dù là kinh diễm cũng không được, lại không biết rằng bản thân y cũng là vật tỏa sáng.

Đối với tham muốn độc chiếm của nam nhân, Thiên Nguyệt Triệt rất hài lòng, hẳn không sợ hưởng toàn bộ người trong thiên hạ tuyên bố quan hệ của bọn họ, cũng ước gì toàn bộ người trong thiên hạ biết, người nam nhân này thuộc về hắn.

Ánh mắt thanh nhã nhìn hướng nam nhân, trong mắt là tiểu ý và kiêu ngạo.

Cúi đầu nhìn Thiên Nguyệt Triệt, vừa xem liền hiểu ngay, cánh tay Thiên Nguyệt Thần ôm lấy eo hắn càng chặt hơn, ánh mắt thẳng thắn của thiếu niên, tình ý dạt dào, nói lên tâm ý của hắn đối với y.

"Phụ hoàng..." Thế giới của hai người, ánh mắt quẩn quýt lấy nhau, không ai có thể xen vào, cũng không để bất kì ai xen vào.

Thiên Nguyệt Thần vươn tay kia ra, đem thiếu niên kéo vào trong ngực của mình, cúi đầu, đến gần đôi môi đỏ mọng của Thiên Nguyệt Triệt, cách gần một cm thì dừng lại.

Tiếng cười trầm thấp vang lên bên tai thiếu niên: "Triệt nhi như vậy, sẽ khiến ta không kìm lòng nổi."

Thanh âm rất nhẹ, nhưng cũng đủ để tim Thiên Nguyệt Triệt đập loạn nhịp.

Thiên Nguyệt Triệt đỏ mặt, có chút ngượng ngùng nhìn y, thật lâu.

Những người bên cạnh tựa hồ thành phong cảnh, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn bầu không khí đầy dứa của bọn họ.

"Phụ hoàng như vậy cũng khiến Triệt nhi khó kìm lòng nổi." Thiên Nguyệt Triệt cười cười, cố ý trêu chọc.

Không muốn để bộ dáng thiếu niên rơi vào trong mắt người khác, mắt phượng của Thiên Nguyệt Thần nhíu lại: "Tu."

"Vâng." Tu là thủ lĩnh minh vệ, một cái vẫy tay đơn giản, thành vệ binh đã mất đi tri giác.

Một trận gió mát thổi qua, cái gì cũng không để lại, duy nhất khiến người ta cảm giác được chính là mặt đất nổi lên một chút tro bụi.

"Chủ?" Tu hỏi.

"Phụ hoàng?" Thiên Nguyệt Triệt cũng đồng ý, trong gió mát không chỉ là tro bụi, mà còn có mang theo mùi vị nhàn nhạt: "Phụ hoàng, mùi vị này ta quen thuộc."

"Nga?" Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, "Tu, đuổi theo."

Đơn giản một câu nói, không cần hỏi lại, Tu mang theo hai gã mình vệ biến mất ở trước mắt.

"Cách nhìn của Triệt nhi?" Thiên Nguyệt Thần nắm tay Thiên Nguyệt Triệt đi vào Hồng Diệp thôn.

Đội thành vệ binh khôi phục tri giác, đã không thấy bóng dáng mọi người.

"Phụ hoàng còn nhớ rõ chuyện ta cứu nam tử kia ở đập chứa nước ngày đó chứ?" Thiên Nguyệt Triệt để bàn tay to lớn của nam nhân nắm lấy bàn tay nhỏ bé của hắn, tán gẫu.

"Ý của Triệt nhi là, mới vừa rồi nhanh hơn chúng ta một bước là người mà nam tử kia đuổi theo, cũng là người đã đả thương nam tử kia ở đập chứa nước." Thiên Nguyệt Thần hỏi, hiển nhiên rõ ràng ý của Thiên Nguyệt Triệt.

"Uh, Triệt nhi cho rằng trên thế giới không có nhiều trùng hợp như vậy, lam y nam tử trong khách điểm, người thần bí ở đập chứa nước, người đả thương nam tử kia, cùng với người vừa mới lướt qua đều là cùng một người, hơn nữa..." Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu: "Hơn nữa chắc chắn người này có liên quan gì đó tới Phỉ Bì Na thành."

"Phỉ Bì Na thành." Thiên Nguyệt Thần nghe lời cuối của Thiên Nguyệt Triệt, có chút suy nghĩ: "Thành này rất cổ xưa, chuyện về nơi này, trong lịch sử Mạn La đế quốc ghi lại rất ít."

Mạn La đế quốc cổ sử, mặc dù Thiên Nguyệt Thần không biết gốc biết rễ, nhưng cũng có biết một hai.

"Bị người khác cố ý thay đổi sao?" Thiên Nguyệt Triệt trầm tư nói.

"Niên đại quá lâu, không cách nào tra rõ." Thiên Nguyệt Thần hơi tiếc nuối, nhưng chuyện càng không có nền tảng, càng có hứng thú khám phá.

Vào Hồng Diệp thôn, đầu tiên đập vào mắt chính là ruộng lúa cùng trang gia, Thiên Nguyệt Triệt nghĩ thầm, hóa ra cái gọi là nông thôn cũng tương tự sân đánh Golf.

Vào thôn, thôn dân tò mò nhìn những người xa lạ, mọi người bàn luận xôn xao.

"Ngài khỏe chứ, xin hỏi nơi này có nhà nào họ La không?" Một mình về phía sau Thiên Nguyệt Thần tiến lên lễ phép hỏi.

Nhà họ La là bọn hăn tùy tiện lấy cớ, chỉ vì không muốn những thôn dân này phản cảm.

Nguyên lai là tới hỏi thăm tin tức.

Mấy thôn dân vốn lo lắng, tò mò, nhất thời buông lỏng, nhưng sau lại tỏ vẻ không hiểu nhìn bọn họ.

"Trong thôn này, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua nhà nào họ La, mấy vị là... ?" Trung niên nam tử có lá gan hơi lớn, dẫn đầu hỏi.

Minh vệ nghe xong khẽ nói cảm ơn, đứng ở một bên, Thiên Nguyệt Thần tiến lên: "Vị đại ca này, người chần chừ chừ? Thật kỳ quái, rõ ràng La huynh nói hăn ở tại Hồng Diệp thôn, chẳng lẽ ta lầm?"

Thiên Nguyệt Thần lập tức tỏ vẻ không rõ, giống như đang cần thận tự hỏi.

Phụ hoàng thật biết giả vờ giả vịt, Thiên Nguyệt Triệt len lén lắc đầu, nhưng mà chuyện diễn trò, hẳn chưa từng thua người khác.

Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên ho khan, âm thầm dùng nội tức, khuôn mặt hồng nhuận liền tái nhợt không ít.

"Triệt nhi..." Thiên Nguyệt Thần căng thẳng, vội vàng ôm lấy hắn, bộ mặt lo lắng.

"Tiểu công tử là..." Phụ nhân bên cạnh vừa nhìn là biết người thật nhà, thấy sắc mặt vẫn còn non nớt của Thiên Nguyệt Triệt tái nhợt, lập tức nhớ tới con của mình, liền lộ vẻ quan tâm.

"Công tử nhà ta từ nhỏ thân thể yếu, là từ ấu sắc thuốc lớn lên, nếu không phải chủ tử nhà ta y thuật cao minh, sao tiểu công tử có thể lớn được như vậy, lần này đến đây tìm bằng hữu, ngày đêm chạy không ít lộ trình, thân thể tiểu công tử đã đến cực hạn, không cách nào tiếp tục lên đường." Minh vệ cũng rất biết diễn trò, thấy tình huống như vậy lập tức phối hợp: "Không biết thôn này có nơi nào cho chúng ta nghỉ ngơi một đêm, tiền không là vấn đề."

Đối với người trong thôn mà nói, nếu như đối phương không phải là nhân vật nguy hiểm, thì không thể nghi ngờ tiền tài là hấp dẫn nhất.

Mà bên này, minh vệ nho nhã lễ độ, Thiên Nguyệt Triệt xinh đẹp tuyệt trần yếu ớt, Thiên Nguyệt Thần lại càng tuấn mỹ vô song, thấy thế nào cũng không phải là người xấu, huống chi bọn họ một thân y phục thượng đẳng, lại có mã xa, bộ dáng quả thật giống như đến đây tìm người.

"Phụ thân, Triệt nhi đói bụng." Bên này Thiên Nguyệt Triệt tái nhợt hết sức, vẫn không quên phát ra thanh âm yếu ớt làm nũng.

Nghe thanh âm mềm mại lại có chút suy yếu của hài tử, hài tử đáng yêu như thế càng thêm tác động lòng người, phụ nhân lập tức phát huy tình

thương vĩ đại của mẹ.

"Nếu như mấy vị không ngại, có thể..."

"A Kiều tâu." Nghe lời nói của phụ nhân, trung niên nam tử vẫn tương đối có chút lý trí, "Nếu thôn trưởng biết..."

Nhìn trung niên nam tử lộ vẻ khó xử, phụ nhân được gọi là A Kiều tâu mới nhớ đến tình trạng gần đây của thôn, cũng lập tức khó xử.

"Thôn trưởng?" Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, đem nghi vấn biểu hiện ở trên mặt: "Ý của vị đại ca này là?"

Biết trung niên nam tử tương đối lý trí, Thiên Nguyệt Thần đưa mắt nhìn sang hắn, nếu như hướng phía phụ nhân hỏi thì dễ dàng khiến hắn hiểu lầm.

Mà một tiếng đại ca này cũng làm cho trung niên nam tử cảm thấy mình tương đối được tôn trọng.

"Mấy vị không biết, " Trung niên nam tử nói tới đây cũng nhịn không được nữa, bắt đầu than thở: "Các người là người bên ngoài hiển nhiên không biết tình huống trong thôn, chúng ta cũng không thể nói rõ, không bằng ta dẫn mấy vị đến chỗ thôn trưởng, mọi việc để thôn trưởng định đoạt."

Hồng Diệp thôn không nhỏ, trung niên nam tử dẫn Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt cùng với hai minh vệ đi vòng vòng không ít đường, trước mắt một toà nhà nhìn có vẻ rộng lớn và giàu có hơn, chính là nhà thôn trưởng.

Trung niên nam tử gõ cửa nói rõ, người hầu liền dẫn bọn họ vào.

Mấy người chờ ở đại sảnh, ước chừng qua một khắc đồng hồ, thôn trưởng đi ra.

Thôn trưởng trẻ hơn trong tưởng tượng của mọi người, nhìn qua bộ dáng trung niên, vẻ mặt hiền lành, hẳn là người dễ nói chuyện, nhưng từ ánh mắt khôn khéo của hắn cũng nhìn ra được hắn không phải là một người đơn giản.

"Tình cảnh của mấy vị, tại hạ đã hiểu rõ phần nào, chỉ là có chút chuyện tại hạ không rõ." Thôn trưởng ngồi lên chủ vị, bảo hạ nhân dâng trà, vừa mở miệng liền đi thẳng vào vấn đề.

"Thôn trưởng, thỉnh nói rõ." Thiên Nguyệt Thần lễ phép.

Thiên Nguyệt Triệt trầm nghĩ, cả đời này của phụ hoàng, chắc hẳn hôm nay là ngày duy nhất y lễ phép.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 37: Từ Đường

"Nếu như tại hạ đoán không lầm, thành quân đại nhân đã phái vệ binh bảo vệ cửa ra vào thôn này, không biết mấy vị vào như thế nào?" Lời nói của thôn trưởng sắc bén, khiến trung niên nam tử một bên cũng cảnh giác với bọn họ.

Tựa hồ cảm giác mình bị lừa gạt.

Thiên Nguyệt Triệt nhẹ nhàng oa trong lòng Thiên Nguyệt Thần, con người linh động nhìn bốn phía, nếu như sắc mặt không tái nhợt, thì ai cũng không cảm thấy hắn là bệnh nhân yếu ớt.

"Nga? Có thành vệ binh trông chừng cửa ra vào thôn sao?" Thiên Nguyệt Thần rất kinh ngạc, sau đó đưa mắt nhìn sang hai mình vệ phía sau, hai người cũng đều tỏ vẻ nghi hoặc.

Thấy nét mặt kinh ngạc của bọn họ không giống đang giả vờ, thôn trưởng cảm giác có chút kỳ quái: "Thế nào? Các vị không thấy sao?" Mặc dù thôn trưởng hỏi như thế, nhưng ánh mắt nghi ngờ chuyển hướng trung niên nam tử một bên: "Thành quân đại nhân bảo người rút lui? Cái này không thể nào a."

Nửa câu sau giống như lẩm bẩm.

"Chưa từng thấy." Thiên Nguyệt Thần khẳng định: "Có thể là đã rút lui, nhưng không biết nơi này xảy ra vấn đề gì? Nếu cần giúp đỡ, cứ mở miệng, mặc dù tại hạ không phải là người không gì không làm được, nhưng cũng không phải là người vô dụng."

Cái gì mà không phải là người không gì không làm được?

Như bình thường, phụ hoàng chắc chắn sẽ nói: trong thiên hạ có chuyện gì trăm không thể làm? Thiên Nguyệt Triệt ở trong lòng cười nhạo nam nhân đang giả bộ một phen.

Nhưng lại không ngừng nghĩ đến nét mặt của nam nhân khi nói những lời này.

Mặt ửng đỏ, chỉ là tưởng tượng, phụ hoàng cũng khiến tim hấn đập không ngừng.

Mặc dù Thiên Nguyệt Thần không nhìn thấy nét mặt lúc này của Thiên Nguyệt Triệt, nhưng từ tiếng tim đập mãnh liệt trên người của hấn truyền đến, cũng cảm giác được tiểu đông tây có chút rối loạn.

Trong lòng cười thầm, Triệt nhi lại suy nghĩ cái gì.

"Cái này... ."Nghe lời nói của Thiên Nguyệt Thần, thôn trưởng có chút bối rối, chuyện này là bí mật của người trong thôn, cân nhắc một chút, thôn trưởng vẫn cự tuyệt: "Nếu các vị là khách từ xa tới, vậy thì tạm thời đến từ đường qua đêm, nhưng trong thôn có quy củ, đặc biệt là ban đêm không thể một mình đi lại trong thôn, dù sao mấy vị cũng là người lạ, vì tránh những hiểu lầm không đáng có, đành phải ủy khuất mấy vị ."

Lời nói của thôn trưởng quả thật có mấy phần đạo lý, Thiên Nguyệt Thần cũng đồng ý.

"Vậy thì phiền toái thôn trưởng ."Thiên Nguyệt Thần vừa nói vừa dùng tay ra hiệu, một mình vệ dăng lên trăm kim tệ: "Đây là chút lòng thành, mong người trong thôn chiếu cố."

Vốn cho rằng thôn trưởng sẽ nhận lấy, nhưng Thiên Nguyệt Thần hơi bất ngờ, thôn trưởng cự nhiên cự tuyệt.

Ra khỏi nhà thôn trưởng, Thiên Nguyệt Thần vẫn không nghĩ ra thôn trưởng này là người như thế nào, thật sự không đơn giản.

"Trên người thôn trưởng có nhiễm mùi vị kỳ lạ đó." Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên mở miệng.

Cái gì?

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi nhìn hắn, nhỏ giọng hỏi: "Dựa theo ý của Triệt nhi, lúc này thôn trưởng để chúng ta chờ là vì hắn đang gặp người đến Hồng Diệp thôn trước chúng ta?"

Thiên Nguyệt Triệt cười không nói, phụ hoàng, điều Triệt nhi nghĩ không phải là điều phụ hoàng nghĩ sao?

Nhìn tiểu đông tây khiêu mi mỉm cười, Thiên Nguyệt Thần lắc đầu, tự nhiên nắm chặt tay của hắn. Đều nói, người không nên quá mức thông minh mới tốt, nhưng tại sao gặp một tiểu đông tây thông minh như thế, tim của y lại càng chờ đợi nhiều hơn?

Cũng là tiểu đông tây thông minh như vậy khiến cuộc sống của y thêm phong phú.

Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu nhìn gương mặt cương nghị của Thiên Nguyệt Thần, nắng chiều vương trên khuôn mặt y, là chói mắt như vậy.

Thiên Nguyệt Thần nhận thấy được tầm mắt của hắn, quay đầu lại: "Triệt nhi, đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn ta."

Ánh mắt đó khiến y khó mà khắc chế được vọng động.

"Ân?" Thiên Nguyệt Triệt không hiểu rõ, tại sao không thể?

Nhìn tiểu đông tây thỉnh thoảng đơn thuần, Thiên Nguyệt Thần lập tức dùng hành động cho biết, tay phải vươn ra, kéo Thiên Nguyệt Triệt vào

trong lòng của y, lửa nóng dưới hạ thân truyền đến khiến gương mặt Thiên Nguyệt Triệt nóng lên.

"Thiên Nguyệt Thần, người khốn kiếp."Vội vàng đẩy nam nhân đang động dục ra, Thiên Nguyệt Triệt cuống quýt tăng nhanh bước tiến, Thiên Nguyệt Thần cười đi theo.

Lần nữa nắm tay của hắn.

"Đó là bởi vì lúc này ta nắm tay Triệt nhi, một nam nhân bình thường ôm ái nhân của mình trong lòng tất nhiên sẽ có cảm giác ."Thiên Nguyệt Thần không cảm thấy xấu hổ, nam nhân có phản ứng sinh lý là chuyện quá bình thường.

Thiên Nguyệt Triệt dựa vào y, không nói gì, có thể bình thản an tĩnh bên cạnh nam nhân như vậy đủ để hắn cảm thấy an tâm.

Rất nhanh, trung niên nam tử dẫn bọn họ tới từ đường, đi theo còn có quản gia của thôn trưởng.

Từ đường vượt xa tưởng tượng của bọn họ, còn lớn hơn nhà thôn trưởng.

"Không tệ lắm."Thiên Nguyệt Triệt nhỏ giọng nói với Thiên Nguyệt Thần.

Thiên Nguyệt Thần cũng đồng ý gật đầu.

Quản gia dẫn bọn họ tới một gian phòng ở đình viện phía Tây, thuận tiện phái hai hạ nhân chiếu cố bọn họ, từ đường không nhiễm một hạt bụi, có thể thấy được mỗi ngày đều có người tới quét dọn.

Nói là phái người chiếu cố, nhưng thật ra chính là giám thị, đạo lý này mọi người ngầm hiểu.

Bất quá trung niên nam tử thập phần nhiệt tình sắp xếp chỗ ở cho bọn hắn. Quản gia phân phó hạ nhân một số việc, cũng không ở lâu.

Thấy trung niên nam tử sắp rời đi, một mình vệ được Thiên Nguyệt Thần ra hiệu liền tiến lên: "Đại ca, người xem, bọn ta cũng đã tới nơi này, không biết đại ca có thể bớt chút thời gian dẫn chủ tử của bọn ta đi xem phong cảnh nông thôn được không? Tiểu chủ nhân nhà ta thân thể không tốt lắm, đại phu nói không khí ở nông thôn rất tốt cho thân thể của hắn."

Một bên tức thời dứt một số kim tệ cho hắn.

Trung niên nam tử cả đời chưa từng ra khỏi thôn, chưa từng thấy nhiều kim tệ như vậy. Hiển nhiên là động tâm, nhưng vẫn còn chút lý trí, nhìn kim tệ không biết nên nhận hay không nên nhận.

Thiên Nguyệt Thần xem thời cơ tiến lên một bước: "Vị đại ca này, chúng ta chạy mấy ngày đường. Ăn cũng không được thoải mái, không bằng đại ca giúp đỡ, để chúng ta đến chỗ đại ca ăn một bữa được không? Những thứ này là tiền làm cơm."

Thiên Nguyệt Thần nói thành khẩn hợp tình hợp lý, trung niên nam tử nghe cũng cảm thấy quả thật như thế, đáp ứng.

Ra khỏi từ đường, Thiên Nguyệt Triệt hiện ra nét mặt khả ái, nói: "Đại bá, tòa nhà này thật đẹp, ở đô thành của bọn ta, những tòa nhà đẹp như vậy cũng rất ít."

Hài tử vốn dễ dàng khiến người ta lơ lửng phòng bị, chưa kể đến Thiên Nguyệt Triệt là hài tử rất xinh đẹp.

"Nơi này là từ đường của thôn chúng ta, hiển nhiên là một tòa nhà đẹp, bởi vì..." Nói đến lý do, trung niên nam tử dừng lại một chút, có chút bất tiện nói rõ: "Bởi vì nơi này là từ đường bá tử tổ tông a."

Trung niên nam tử nói tiếp.

"Như vậy sao, nhà của chúng ta cũng có từ đường bái tế tổ tông." Thiên Nguyệt Triệt ngây thơ nói: "Thân thể Triệt nhi không tốt, thường xuyên đi bái tế tổ tông, phụ thân nói tổ tông có linh sẽ phù hộ Triệt nhi , đại bá, phụ thân nói có đúng hay không?"

Thanh âm hài tử mềm mại mang theo sự hồn nhiên, đôi mắt trong veo lộ vẻ khó hiểu nhìn trung niên nam tử.

Thật khả ái a...

Trong lòng trung niên nam tử khen ngợi, hài tử nhà ai mới có thể xinh đẹp đáng yêu như vậy?

"Uh, phụ thân người nói rất đúng." Đồng thời hai mắt tò mò nhìn Thiên Nguyệt Thần, chỉ có nam nhân tuấn mỹ như vậy mới có thể sinh ra một hài tử xinh đẹp như vậy a.

Trung niên nam tử nghĩ thầm.

"Vậy sao ..." Thiên Nguyệt Triệt kéo dài thanh âm, sau đó nở nụ cười thanh thúy: "Vậy Triệt nhi cũng đến từ đường bái tế tổ tông, Triệt nhi ở nơi này quấy rầy bọn họ, nên nói một tiếng xin lỗi."

Thanh âm trầm ấm giống như đang đọc thoại, trung niên nam tử nghe vậy mà lòng lâng lâng, liên tục thầm nghĩ hài tử này thật hiểu chuyện, nhưng hẳn không hiểu rõ rốt cuộc Thiên Nguyệt Triệt nói cái gì.

Đi vào đường nhỏ trong rừng, thân thể liền cảm thấy thoải mái hơn, nhà trệt phía trước chính là nhà của trung niên nam tử, thấy trung niên nam tử mang theo mấy cái người xa lạ mà vô cùng cao quý đến, hàng xóm bên cạnh cũng tò mò nhìn.

Người sinh sống ở chỗ này chưa từng thấy nhân vật khí vũ bất phàm như thế, mỗi người đều mở to hai mắt nhìn, chăm chú.

Trong đó còn có một số thôn dân nhiệt tình hỏi trung niên nam tử.

"A Bưu thúc, đây là khách nhân nhà thúc sao?"

Nhìn biểu hiện của các thôn dân khác, trung niên nam tử cũng cảm thấy có chút hãnh diện, hướng về phía người bên ngoài nhiệt tình giới thiệu: "Uh, đây là khách nhân nhà ta."

Đi vào nhà trung niên nam tử, trung niên nam tử nói với phụ nhân vài câu, đồng thời đem sổ kim tệ mà Thiên Nguyệt Thần mới đưa hắc giao cho phụ nhân. Phụ nhân kia, cũng chính là phụ thân của thê tử nam tử, vui vẻ cầm kim tệ rời đi.

"Mấy vị ngồi đợi một chút, tiện nội đi mua một ít thức ăn, hắc hắc..." Trung niên nam tử cười, có chút khó xử mang theo nét xấu hổ đặc biệt của nông dân. (Tiện nội: là cách gọi vợ của mình)

Thiên Nguyệt Thần gật đầu biểu thị mình không ngại.[/size]

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 38: Hồng Diệp

Ăn xong cơm trưa, Thiên Nguyệt Triệt dùng lý do ham chơi muốn trung niên nam tử dẫn hẳn đi xem chung quanh.

Phong cảnh ở nông thôn quả thật rất tuyệt, dù ở hiện đại đã đi du lịch khắp nơi trên thế giới, nhưng thiên nhiên và không khí nơi này vẫn đẹp và trong lành đến mức khiến Thiên Nguyệt Triệt có chút say mê.

Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt, hai minh vệ và trung niên nam tử, một nhóm năm người xuyên qua ruộng lúa, rừng hoa quế đi tới rừng phong diệp.

Nói là rừng phong diệp, nhưng những cây kia không phải là cây phong, mà là những cây có lá màu đỏ, màu đỏ rất đẹp.

"Tên của thôn chúng ta bắt nguồn từ đây." Hướng về phía rừng hồng diệp, trung niên nam tử kiêu ngạo giới thiệu.

"Hồng Diệp này có gì đặc biệt?" Thiên Nguyệt Triệt vuốt ve lá Hồng Diệp, chẳng qua là không giống với lá cây phong mà thôi, không thấy có gì đặc biệt.

Nhưng cảm giác như vậy cũng chỉ một lát, theo thời gian tiếp xúc, lá Hồng Diệp dần dần truyền đến một cảm giác rất kỳ quái, giống như là bên trong có cái gì lưu động, cảm giác như dòng nước suối chảy qua.

Đây là?

"Đương nhiên là đặc biệt." Trung niên nam tử nói đến cái này, âm lượng đặc biệt lớn, đó là kiêu ngạo phát ra từ nội tâm: "Từ lá cây này chảy ra nhựa màu đỏ, có thể dùng điều chế hồng tửu, mà thôn chúng ta dựa vào việc điều chế hồng tửu để duy trì cuộc sống."

Nga? Ly kỳ như vậy?

Thiên Nguyệt Triệt thuận tay hái một lá cây xuống, có lẽ do lúc trước bọn họ xuất thủ hào phóng, có lẽ không thấy bọn họ có ác ý, cho nên trung niên nam tử cũng không ngăn cản.

Hái lá cây xuống, Thiên Nguyệt Triệt đặt ở trong lòng bàn tay, cẩn thận xé mở theo từng đường gân, chất nhựa đỏ tươi từ trong lá cây tràn ra, còn tản mát mùi thơm nồng đậm, mùi thơm này chính là mùi thơm của rượu.

"Tại sao bên trong lại có mùi thơm của rượu?" Tò mò, Thiên Nguyệt Triệt đưa lên mũi ngửi ngửi, sau đó đưa cho Thiên Nguyệt Thần, để y cũng cảm nhận.

"Đó cũng là một việc phải học." Trung niên nam tử đáp: "Lúc cây còn non, hàng năm bọn ta đều dùng một lượng rượu lớn để tưới, những rượu này cũng không cần phải là rượu đắt tiền mua bên ngoài, mà là rượu trong thôn ta tự chế, không đáng giá tiền, lâu ngày trong lá cây hồng diệp có mùi vị của rượu, hơn nữa đợi mùa thu hoạch, chỗ lá cây bị hái sẽ mọc ra lần nữa, không giống những lá cây khác, đến mùa thu thì héo rũ."

Cho nên mới đáng giá như vậy.

Nhưng là...

"Cái này có từ khi nào? Triệt nhi chưa từng nghe lão sư nói đến cái này, cái này thật thú vị, chắc hẳn Triệt nhi còn biết về nó nhiều hơn lão sư." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Nguyệt Triệt hiện lên sự kiêu ngạo, thật là khả ái.

Mà trung niên nam tử hiển nhiên đặc biệt yêu mến những hài tử khả ái: "Cái này cũng không rõ, nhưng theo tổ tông bọn ta ghi lại, từ khi thôn xuất hiện thì nó đã có, cụ thể lúc nào thì không rõ ràng lắm."

"Nhưng tại sao nó có nhựa màu đỏ?" Thiên Nguyệt Triệt còn vuốt vuốt lá cây, không chịu buông tay.

"Đó là bởi vì truyền thuyết kia." Trung niên nam tử nhắc tới truyền thuyết, cũng không có gì miễn cưỡng.

"Truyền thuyết? Bá bá, Triệt nhi thích nghe chuyện xưa nhất." Đôi mắt to sáng ngời nháy a nháy, khiến trung niên nam tử đỏ mặt.

Tay Thiên Nguyệt Thần đang ôm lấy thắt lưng Thiên Nguyệt âm thầm dùng sức, tiểu đồng tây này dám quyến rũ người khác trước mặt y.

Cũng may đối phương là người thôn quê, nếu là ở đô thành, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Thiên Nguyệt Triệt nhắc chân hung hăng đạp lên chân Thiên Nguyệt Thần một cái, nam nhân chết tiết cư nhiên dám niết thắt lưng của hắn, chắc chắn đã bị thâm.

Thiên Nguyệt Triệt nguyện ý nghe, trung niên nam tử cũng nguyện ý nói: "Nghe nói thật lâu trước kia, thôn này vẫn chỉ là một mảnh đất hoang phế, sau đó trong thôn có hai người tới, một nữ nhân và một nam nhân, nghe nói nữ nhân này rất đẹp, hai người vì trốn người nhà truy đuổi mà đến nơi đây.

Lâu sau nơi này có nhiều người đến ở, sau đó người nhà nữ nhân tìm đến nơi này, giết nam nhân kia, nữ nhân rơi huyết lệ, đi theo nam nhân.

Bởi vậy lá cây ở nơi này đều có màu đỏ, sau đó tổ tiên phát hiện trong những lá cây này có rất nhiều nhựa, sau nữa là dùng nhựa đó ủ rượu."

Nam nhân? Nữ nhân? Bỏ trốn?

Trong đầu Thiên Nguyệt Triệt nổ vang, hình như lúc trước cũng từng nghe qua truyền thuyết này ở đâu đó, ở đâu?

Phụ tử hai mặt nhìn nhau, đồng thời nhớ tới một chỗ, Phỉ Bì Na thành.

Truyền thuyết về Phỉ Bì Na thành, Thiên Nguyệt Triệt nghe Nặc Kiệt nói, mà Thiên Nguyệt Thần thân là quốc quân của Mạn La đế quốc, đối với tên đô thành thành hiển nhiên cũng hiểu rõ mấy phần.

Lướt qua rừng Hồng Diệp, lại đi quanh quần du ngoạn, một nhóm năm người đi tới ngã ba đường.

Lộ khẩu chia làm hai con đường.

"Chúng ta đi bên trái hay là đi bên phải?" Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu lên hỏi.

"Bên trái là thông đến thôn khác, bên phải là đến nơi cung cấp nước cho toàn bộ Phỉ Bì Na thành, nơi đó có đập chứa nước cao hơn mười trượng, hơn nữa nước ở đó trong suốt thấy đáy." Trung niên nam tử chậm rãi nói.

Cái gì?

Tâm Thiên Nguyệt Triệt chấn động mạnh một cái, nói như vậy, đây chẳng phải là... Chẳng phải là...

Ngày đó mặc dù sắc trời âm u, mùi máu tanh tản mát khắp rừng, nhưng Thiên Nguyệt Triệt rất rõ ràng trước mắt mình là cái gì, đó là đập chứa nước, một đập chứa nước phi thường khổng lồ, nói cách khác...

Trong đầu đột nhiên nhớ tới, buổi tối đó không nhìn thấy bóng dáng mấy hắc y nhân kia, khi đó hẳn hoài nghi có phải còn đường khác hay không, xem ra suy đoán không tệ, đúng là còn đường khác.

Chuyện đêm đó Thiên Nguyệt Triệt cũng đã nói cho Thiên Nguyệt Thần, mà giờ khắc này trong lòng Thiên Nguyệt Triệt suy nghĩ cái gì Thiên Nguyệt Thần cũng đoán được .

Ngẫm hiểu lẫn nhau, Thiên Nguyệt Triệt dùng thanh âm mềm mại xen lẫn hứng thú nói: "Bá bá, có thể mang bọn ta đi qua nhìn hay không, ta từ nhỏ lớn lên ở đô thành, chỉ thấy quá hồ nhỏ, tiểu kiều, cho nên luôn hướng tới biển rộng mênh mông, mặc dù hôm nay không thấy được biển rộng, nhưng có thể nhìn thấy đập chứa nước hùng vĩ như thế, cũng khiến Triệt nhi vô cùng kích động."

Kích động là thật, nhưng lý do là giả.

"Đương nhiên có thể a, nhưng là..." Trung niên nam tử nhìn bọn họ, có chút khó xử: "Chúng ta chỉ có thể đứng ở dưới vách đứng, đập chứa nước ở bên trong vách đứng, muốn đi lên thì phải dùng xa (ròng rọc), nơi đó có thành vệ binh trấn giữ không cho bọn ta đi tới, dù sao đó cũng là nơi quan trọng."

Sau đó năm người dọc theo đường kia đi đến đập chứa nước, nói thật, đến đó cũng không gần, nếu như không phải mấy người có công lực thâm hậu, sợ rằng hai chân đã sớm nhũn ra, mà trung niên nam tử thì đã thành thói quen, lộ trình này chẳng đáng gì.

Đi một nửa lộ trình, Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên dừng bước.

"Sao vậy?" Thiên Nguyệt Thần không giải thích được, lo lắng hỏi.

Thiên Nguyệt Triệt cười một tiếng, ghé vào tai Thiên Nguyệt Thần, "Phụ hoàng, chúng ta tạo hồi ức a."

Thanh âm cười đùa vang lên, tâm Thiên Nguyệt Thần khê động, loan hạ thất lựng, "Như vậy, từ nay về sau bắt đầu." Hai minh vệ phía sau Thiên

Nguyệt Thần sững sốt, dù thế nào họ cũng không ngờ chủ tử luôn luôn cao ngạo có thể làm chuyện hạ thấp thân phận mình như vậy.

Nhưng ngay cả động tác này, nam nhân vẫn làm thập phần ưu nhã.

Bất quá cũng chỉ là một lát, bọn họ rất nhanh hoàn hồn, bởi vì đối phương là tiểu điện hạ của bọn họ, cho dù chuyện lớn hơn nữa cũng có thể xảy ra, tình yêu chủ tử dành cho tiểu điện hạ là thiên địa chứng giám.

Thiên Nguyệt Triệt vui vẻ cong khóe miệng, trèo lên lưng nam nhân, tựa đầu trên vai Thiên Nguyệt Thần, hơi thở phả ra quanh quần bên tai y.

Tim đập rất nhanh, cảm giác như vậy gọi là hạnh phúc.

Ai nói chỉ có nam nhân và nữ nhân mới có thể chung một chỗ, ai nói phụ hoàng nhất định phải có rất nhiều hài tử, Thiên Nguyệt Triệt xấu xa nghĩ, hẳn tuyệt đối sẽ không để phụ hoàng có thêm hài tử nào.

"Hài lòng?" Thiên Nguyệt Thần vừa hỏi tiểu đông tây sau lưng, vừa quay đầu lại, môi hai người xẹt qua trong phút chốc, cả hai đều sững sốt.

"Hài lòng." Khóe mắt đã loan thành hình bán nguyệt, có thể không vui sao?

Thiên Nguyệt Thần cười ôn nhu: "Chỉ cần Triệt nhi vui vẻ là tốt rồi."

Sủng nịch không chỉ là một ngày hai ngày, mà là cả đời.

Đi tới dưới chân đập chứa nước, phía trên là vạn trượng cao chót vót, quả nhiên rất cao, công lực bình thường thì không thể nào lên đến.

Ban ngày và ban đêm khác biệt nhau rất lớn, ban ngày thấy được thì càng thêm xác định cái đập này rất to, khiến Thiên Nguyệt Triệt không khỏi nhớ lại đập nước ở hiện đại.

"Đi qua bên kia có xa (ròng ròng), thành vệ binh canh giữ nơi đó, bọn ta chỉ có thể đứng bên này nhìn." Trung niên nam tử có chút tiếc nuối, nhìn bộ dáng của hắn cũng muốn đi lên xem.

Thiên Nguyệt Thần hướng phía hai mình vệ ra hiệu, mình vệ vội vàng lôi kéo trung niên nam tử đi thăm thú nơi khác.

"Có muốn lên xem một chút không?" Thiên Nguyệt Thần một tay ôm eo Thiên Nguyệt Triệt, khiêu mi hỏi.

"Phụ hoàng đuổi nam tử kia đi, không phải là ý này sao?" Thiên Nguyệt Triệt tức giận phản bác.

Mạnh miệng a, bất quá y thích.

Thiên Nguyệt Thần cười đến tà ác, Thiên Nguyệt Triệt vừa nhìn cũng biết nam nhân này lại muốn gì đó.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 39: Hạ Độc

Đôi mắt kim sắc đột nhiên mở to, nhìn mắt đất rời xa tầm mắt của mình, cho đến khi chân lại tiếp xúc với mặt đất một lần nữa, Thiên Nguyệt Triệt vẫn chưa tin được mình những gì mình mới trải qua.

"Triệt nhi." Niết niết khuôn mặt càng ngày càng xanh mét của Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần nở nụ cười.

Thiên Nguyệt Triệt bắt lấy cánh tay Thiên Nguyệt Thần đang niết mặt mình, hung hăng nhìn chăm chăm nam nhân trước mắt, sau đó, hé miệng dùng sức cắn cánh tay Thiên Nguyệt Thần.

Đau, Thiên Nguyệt Thần đau đến nhú chặt chân mày, nhưng không kêu một tiếng, oán khí của tiểu đông tây đang rất nặng.

"Phụ hoàng." Đại khái là cắn mãi khiến răng mệt mỏi, Thiên Nguyệt Triệt đành buông ra, cánh tay bị cắn để lại dấu răng thật sâu.

"Ân?" Yên lặng thu tay lại, không hề để ý tới vết cắn kia.

Cong khóe miệng, vẻ mặt của Thiên Nguyệt Triệt lúc này có thể nói là bất mãn trước nay chưa từng có, rõ ràng trong lòng có hỏa khí, nhưng không biết phát tác như thế nào, cuối cùng chỉ có thể trừng mắt nhìn nam nhân đáng ghét trước mặt.

"Giận cái gì?" Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, "Ân?" Hơi thở nóng rực đánh tới, làn da vốn trắng nõn liền đỏ ửng.

Thiên Nguyệt Triệt có chút xấu hổ tới gần lồng ngực của y: "Tới bây giờ ta mới biết phụ hoàng mạnh như vậy." Thì thầm, cho thấy lòng tự ái cao ngạo của tiểu nhân nhi đã bị thương tổn cực độ.

Hắn biết phụ hoàng rất mạnh, tám năm trước ở Anh Túc quốc cùng tình nhân của nhị ca đối chiến, phụ hoàng có thể điều khiển linh tử chỉ trong chớp mắt, hắn đã biết phụ hoàng rất mạnh, nhưng, nhưng không ngờ đến phụ hoàng lại mạnh đến trình độ này.

Vách đá cao như vậy, chỉ trong một hơi thở, phụ hoàng đã lên tới, mà cái phụ hoàng vận dụng chỉ là ma pháp hệ mộc.

Tại sao?

Thiên Nguyệt Triệt nắm chặt tay, bất mãn, phát tiết bằng cánh đâm sau lưng Thiên Nguyệt Thần.

"Hài tử ngốc." Thiên Nguyệt Thần vượt vượt lưng của hắn, ôm hắn vào trong lòng: "Bởi vì ngươi là Triệt nhi."

Cho nên chỉ có ở trước mặt người ta mới thể hiện bản lĩnh của mình chân thật nhất.

Ủy khuất đẩy nam nhân ra, Thiên Nguyệt Triệt nhìn đập chứa nước trước mắt.

Lớn, thật sự rất lớn, nước xanh lam phản chiếu sắc trời, không khí ở nơi cao như đặc biệt trong lành, Thiên Nguyệt Triệt vươn ra tay, hưởng thụ cảm giác này.

Thật thoải mái.

Tâm chưa bao giờ thoải mái như thế, cố gắng hút lấy không khí, ngay cả không khí cũng là mùi vị ngọt ngào.

Thiên Nguyệt Thần từ phía sau ôm lấy hắn, "Triệt nhi thích như thế, bọn ta có thể ở chỗ này tạo một nhà gỗ, hàng năm đến đây nghỉ ngơi."

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu: "Chỉ cần cùng phụ hoàng một chỗ, ở nơi đâu cũng giống nhau, huống chi ta quen ở Kim Long điện."

Bởi vì đó là nơi hắn lớn lên từ nhỏ, hắn gặp mặt nam nhân này lần đầu tiên ở nơi đó, ở nơi đó là lần đầu tiên hắn cảm thụ mình được sủng nịnh.

Thiên Nguyệt Triệt quay đầu nhìn Thiên Nguyệt Thần, ở trên mặt của y hôn nhẹ một cái, sau đó bị Thiên Nguyệt Thần hôn trả lại, hết sức đẩy Thiên Nguyệt Thần ra, thân thể nhẹ nhàng phiêu xuống đập chứa nước.

Triệt nhi, Thiên Nguyệt Thần căng thẳng, sau đó liền buông lỏng, tiểu đồng tây này, muốn hù chết y.

Chỉ thấy thân thể Thiên Nguyệt Triệt như muốn rơi xuống, thì hai chân liền đứng vững trên mặt nước, rồi lại một lần nữa bay lên, như như hồ điệp nhanh nhẹn nhảy múa, từng làn sóng xanh lay động.

Thiên Nguyệt Thần đuổi theo, tiểu đồng tây đột nhiên xoay người, vô số đạo băng tiễn bắn vào Thiên Nguyệt Thần.

Tiểu hài tử bất hảo.

Thiên Nguyệt Thần thầm nghĩ, vung tay lên, thủy linh tử chuyển thành lá chắn cản trở băng tiễn tập kích, thân thể đồng thời nhảy lên cách mặt nước vài thước.

Đợi Thiên Nguyệt Triệt hoàn hồn, Thiên Nguyệt Thần đã sớm ở bờ đối diện chờ hắn.

"Không tệ lắm." Thiên Nguyệt Triệt nhảy lên mặt nước, giọng điệu hơi chua.

"LàTriệt nhi hạ thủ lưu tình." Lúc này, thể diện không quan trọng, duy trì tôn nghiêm của tiểu đông tây mới là tốt nhất.

"Hừ." Thiên Nguyệt Triệt hừ lạnh, dẫn Thiên Nguyệt Thần đi tới một nơi, "Ngày đó ta cứu nam tử kia tại nơi này, lúc đầu ta còn cảm thấy kỳ quái, vì sao không chạm mặt người kia quay lại, thật không ngờ tới hửn theo đường Hồng Diệp thôn chạy mất."

"Người luôn cho ta bất ngờ như thế." Thiên Nguyệt Thần bất đắc dĩ nói.

"Không tốt sao?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi ngược lại, hai hàng lông mày dương lên, không che dấu được kiêu ngạo.

"Tốt, tim của ta vì thế mà nhảy lên, ta nghĩ nó nhảy lên nhiều gấp mấy lần năm trước." Thiên Nguyệt Thần vuốt tóc của hửn, ôn nhu cười nói.

Cũng là bởi vì như vậy, cho nên càng cảm nhận được mình đang sống .

"Hoa ngôn xảo ngữ." Thiên Nguyệt Triệt trở mình xem thường, nhưng từ khóe miệng hơi cong lên của hửn có thể thấy được hửn đang cao hứng, cao hứng nghe mỗi một câu nói ngọt ngào của Thiên Nguyệt Thần.

Lời ngon tiếng ngọt của ái nhân luôn luôn dễ nghe.

Hai người nhìn chung quanh trong chốc lát, Thiên Nguyệt Triệt dẫn Thiên Nguyệt Thần đi tới bên kia vách đứng.

"Ngày đó ta đi theo hắc y nhân từ nơi này." Nghĩ tới đây lại nhớ tới công lực mới vừa rồi của Thiên Nguyệt Thần, so sánh liền giận điên người, rõ ràng mình trẻ hơn y, tại sao không bằng y.

Chẳng lẽ phải chờ nam nhân này đi không được nữa, mình mới có thể vượt qua y sao?

Cảm giác được ánh mắt quái dị của Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần vô thức rụt cổ lại, chắc chắn tiểu đông tây đang nghĩ đến chuyện gì đó bất lợi đối với y.

Tầm mắt nhìn xuống dưới thạch bích, "Phi Bỉ Na thành, tòa miếu trong hội chùa, bây giờ là Hồng Diệp thôn, thôn trưởng, Triệt nhi nói nam tử có mùi vị của dược, cùng với nam tử Triệt nhi cứu, bọn họ có liên quan đến nhau, nhưng người kia không muốn nói."

"Ân." Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, đột nhiên nhướng mày.

"Sao vậy?" Thần tình rất nhỏ cũng khiến Thiên Nguyệt Thần quan tâm.

"Phụ hoàng, tay của ta khó chịu." Thiên Nguyệt Triệt đáng thương vươn tay phải ra, lòng bàn tay phải đã là hồng hồng, sưng phồng lên, giống như là bánh bao, "Xấu quá."

Thiên Nguyệt Triệt nói thầm.

"Ta xem." Thiên Nguyệt Thần kéo tay Thiên Nguyệt Triệt qua, mục mâu hắc sắc liền hiện lên quang mang nguy hiểm, lưu loát điểm mấy huyết vị trên cánh tay Thiên Nguyệt Triệt.

"Sao vậy, phụ hoàng?" Cảm nhận được trên thân nam nhân truyền ra lạnh lẽo, Thiên Nguyệt Triệt mơ hồ hỏi.

Thiên Nguyệt Thần nhíu mày, cẩn cẩn dực dực nhìn bàn tay Thiên Nguyệt Triệt, tay phải vuốt ve cánh tay Thiên Nguyệt Triệt, chậm rãi xuống phía dưới, những nơi được vuốt ve liền có một cỗ nội lực mát mẻ lưu động.

Cho đến khi bàn tay khôi phục như lúc ban đầu, màu đỏ kia tập trung ở ngón tay út của Thiên Nguyệt Triệt.

"Triệt nhi trúng cổ." Thiên Nguyệt Thần cau mày, y không thể tin được cũng không cách nào tiếp thu, Triệt nhi ở bên cạnh y lại bị hạ cổ, là ai có thể không một tiếng động tới gần Triệt nhi, mà không bị bọn họ phát hiện.

Người như vậy, thiên hạ tuyệt vô cận hữu (có một không hai).

"Cổ, là vu thuật sao?" Thiên Nguyệt Triệt đối với cái này không hiểu rõ lắm, căn cứ vào quan điểm hiện đại mà nói, hẳn là như vậy.

"Không khác lắm, nhưng cũng có khác." Thiên Nguyệt Thần tỉ mỉ giải thích: "Cổ là trùng tử, dùng trùng tử chưa thành hình hạ vào thân thể người, sau đó dùng trùng tử điều khiển người nọ, tựa như khi Triệt nhi còn bé bị băng tằm chiếm."

Nhắc tới băng tằm, liền nhớ tới nỗi thống khổ mà tiêu đông tây phải chịu đựng ngày đó, sát ý trong mắt càng ngày càng mạnh.

"Phụ hoàng." Tay trái Thiên Nguyệt Triệt xoa bàn tay Thiên Nguyệt Thần: "Phụ hoàng cho rằng có người có thể thần không biết quỷ không hay tới gần chúng ta, mà không bị phát hiện sao?"

Thiệt là, sát ý mãnh liệt như vậy ngay cả mình cũng cảm giác được lãnh ý.

"Triệt nhi?" Kinh ngạc nhìn hẳn, có một câu nói là “quan kỹ tắc loạn”, mặc dù Thiên Nguyệt Thần có tự tin, nhưng y không muốn liều lĩnh với loại chuyện tuyệt đối nguy hiểm như vậy.

"Phụ hoàng, ta tin tưởng người." Hai mắt trong suốt của Thiên Nguyệt Triệt là tuyệt đối tín nhiệm, hẳn tin nam nhân này có thể bảo vệ hẳn, một đời một thế.

"Cho nên?" Tín nhiệm thật sâu trong mắt thiếu niên khiến nam nhân khuất phục.

"Chắc chắn là Triệt nhi không cần thận đặng thứ gì đó?" Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nghĩ một thứ, nhìn Thiên Nguyệt Thần: "Phụ hoàng, người nói..."

"Ân." Thiên Nguyệt Thần tĩnh tâm ngẫm nghĩ, đồng ý với suy nghĩ của Thiên Nguyệt Triệt: "Cũng may Triệt nhi mới bắt đầu, trước tiên ta giải khai cổ cho người."

Thiên Nguyệt Thần lấy ra khăn lụa trong ngực đặt ở trên mặt đất, dùng khí cắt một đường nhỏ trên ngón tay út của Thiên Nguyệt Triệt, sau đó dùng nội lực đem màu đỏ trên ngón tay của hắn bức đưa.

Máu màu đỏ từng giọt rơi xuống khăn lụa, nhìn không thấy gì đặc biệt, chỉ có vẻ đỏ hơn máu bình thường một chút.

"Đau không?" Thương yêu nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

Lắc đầu, nhặt khăn lụa trên mặt đất lên: "Muốn mang cái này về phân tích không?"

Đưa tay nhéo chóp mũi của hắn: "Người không phải đã biết rồi sao?"

Thanh âm mặc dù ôn nhu như trước, nhưng giọng điệu lại cường ngạnh hơn rất nhiều, trong lòng Thiên Nguyệt Triệt ấm áp, cảm giác được che chở, thật sự rất ngọt.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 40: Tu

Trở lại trong thôn, rất tự nhiên ở nhà trung niên nam tử ăn tối, thức ăn của nhà nông, mặc dù Thiên Nguyệt Thần ăn không quen, nhưng Thiên Nguyệt Triệt ăn rất ngon miệng.

Ăn xong bữa tối liền trở về từ đường của Hồng Diệp thôn, có thể là do sắc trời có chút tối, cũng có thể là từ đường mang theo sự tôn nghiêm, nên cảm giác hơi u ám.

Nhưng người trong cuộc lại rất thích.

"Chủ nhân." Đi vào gian phòng, Tu và Đàn Thành đồng thời xuất hiện.

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi nhìn bọn họ, chờ bọn họ nói tiếp.

Đàn Thành lui về phía sau một bước, canh giữ bên người Thiên Nguyệt Triệt, Tu tiến lên đem chuyện nói một lần: "Sau khi tách ra khỏi chủ nhân, thuộc hạ đi theo người nọ tới nhà thôn trưởng, nhưng chỉ canh giữ ở phía ngoài không lại gần, lúc thuộc hạ chuẩn bị rời đi, phát hiện chủ nhân cũng vào bên trong, một lát sau chủ nhân đi ra, nghĩ thầm lúc này gặp chủ nhân không thích hợp, cho nên muốn đợi lúc không có người, kết quả phát hiện sau khi chủ nhân đi ra thì bị người theo dõi, cho nên..."

Lời nói kế tiếp của Tu, không có nói rõ, nhưng tất cả mọi người đều hiểu được, đoạn đường này liên tục bị người giám thị, Thiên Nguyệt Thần hiển nhiên cũng biết, trò chơi đã sẵn sàng.

Lấy ra khăn lụa lúc trước giao cho Đàn Thành: "Đem cái này đưa cho Lôi Á Thư Đặc (chính là trị liệu sư lấy băng tằm ra khỏi người Thiên Nguyệt Triệt), trăm phải biết kết quả."

"Vâng." Đàn Thành tiếp lấy khăn lụa, bóng dáng biến mất dưới đêm trăng.

Thiên Nguyệt Triệt đưa tay ra gõ gõ lưng, nằm ở trong lòng Thiên Nguyệt Thần, đầu dạo đông dạo tây, vẻ mặt nhàm chán.

"Ngủ không được?" Tay ôm thắt lưng khẽ dùng lực, đem thân thể tiểu đông tây xoay lại.

"Ân." Tay đáp lên bản vai Thiên Nguyệt Thần, cọ cọ đầu, thật sự ngủ không yên: "Phụ hoàng, chúng ta đi dò xét đi."

Ban đêm Hồng Diệp thôn nhất định rất thú vị.

"Không được." Thiên Nguyệt Thần quyết đoán cự tuyệt: "Thân thể của người cần nghỉ ngơi, nếu như Triệt nhi thật sự nhàm chán, bọn ta có thể làm chút chuyện giết thời gian."

Đương nhiên biết nam nhân đang nói cái gì, Thiên Nguyệt Triệt lập tức nhắm mắt lại: "Triệt nhi mệt mỏi, buồn ngủ." Vẫn không quên căn nam nhân một cái.

Đôi mắt sâu thẳm hiện lên tiểu ý, Triệt nhi ngây thơ như vậy thật tốt.

Đêm an tĩnh luôn trôi qua đặc biệt mau, ánh bình minh đến cũng là điều mỗi người mong đợi.

Lúc Thiên Nguyệt Triệt mở mắt, liền nhìn thấy nam nhân mỉm cười ôn hòa: "Phụ hoàng." Vươn tay, hoàn ở bả vai nam nhân, hôn lên khuôn mặt y.

Thiên Nguyệt Thần ôm lấy hân, hôn trả lại trên môi của hân, hồi lâu mới chịu buông ra: "Tốt lắm, rời giường đi."

Tựa vào trên ngực nam nhân, có loại cảm giác nói không nên lời, tùy ý để nam nhân mặc y phục cho hân, loại mùi vị này khiến Thiên Nguyệt Triệt vô cùng hoài niệm.

Ra khỏi phòng, trung niên nam tử đã chờ ở đại sảnh, có lẽ là do tác dụng của kim tệ.

Thấy trung niên nam tử, ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt sáng lên, lập tức mừng rỡ đi tới: "Bá bá, Triệt nhi vừa rời giường, muốn đi bái tế tổ tông nơi này, bá bá có thể dẫn đường cho Triệt nhi không, hôm qua bá bá đã đáp ứng Triệt nhi."

Thanh âm mềm mại mang theo trách móc, ánh mắt thủy linh cũng mơ hồ lộ ra quang mang hồng hồng, đây là báo trước sắp khóc.

Này...

Trung niên nam tử bối rối, mới nhớ tới ngày hôm qua đúng là có một màn kia, nhưng là...

"Triệt nhi, không được tùy hứng như vậy." Nam nhân mở miệng, cho dù chỉ là một câu nói bình thản, nhưng vẫn có lực ảnh hưởng, khiến người ta không dám cãi lời của y.

Khuôn mặt tuần mỹ thành thực, ánh mắt mang theo ý xin lỗi hướng về phía trung niên nam tử: "Triệt nhi bị ta làm hư."

Đâu chỉ làm hư, quả thực là vô pháp vô thiên, mình vệ đi theo phía sau nghĩ thầm, chỉ không dám mở miệng.

Kỳ quái?

Trong lòng Thiên Nguyệt Triệt nói thầm, rõ ràng là từ đường, nhưng không thấy bài vị tổ tông, Thiên Nguyệt Triệt ngoắc ngoắc ngón tay với một minh vệ, minh vệ tiến lên, cúi người xuống.

Thiên Nguyệt Triệt hỏi nhỏ bên tai hắc: "Ngày hôm qua có phát hiện tòa nhà này có gì kỳ lạ không?"

Minh vệ sửng sốt, sau đó nhìn Thiên Nguyệt Triệt một cái, giống như là do dự, cuối cùng vẫn nói nhỏ bên tai Thiên Nguyệt Triệt: "Tối hôm qua dò xét tòa nhà này một lần, có một nơi rất kỳ quái."

Minh vệ đang nói, nhưng trên mặt có chút mất tự nhiên, tầm mắt không biết nên dừng lại ở nơi đâu, là bên tai, hay là trên cổ trắng nõn?

Tai Thiên Nguyệt Triệt rất đẹp, nho nhỏ, trắng trắng, giống như là tai hài tử, cái cổ kia lại càng không cần phải nói, mười ba tuổi, hiển nhiên là đẹp mắt.

Đặc biệt là trên cổ trắng nõn có dấu hôn nhàn nhạt, lộ ra chút dâm mỹ, nhưng rất gợi cảm.

"Nga? Kỳ quái thế nào?"

Trung niên nam tử đã rời từ đường, Thiên Nguyệt Triệt bảo hôm nay bọn hắc đi dạo một chút, tối nay sẽ lên đường rời đi.

"Nói nghe một chút." Thanh âm trầm ổn nhả ra, Thiên Nguyệt Triệt nhanh chóng đem Thiên Nguyệt Triệt kéo đến bên mình.

"Thuộc hạ ở trên mái nhà, dựa theo kết cấu của phòng này cùng với thứ tự âm dương ngũ hành, hắc là tứ phương vị thành, nói cách khác là có mười sáu gian, nhưng thuộc hạ điều tra cẩn thận, nơi này chỉ có mười lăm gian phòng." Minh vệ không phải là ai cũng có thể làm, bởi vì so với ám vệ, có

đôi khi mình vệ còn nguy hiểm hơn, cho nên bản thân bọn họ đều không thua kém người khác.

"Nói cách khác còn có một gian bởi vì nguyên nhân nào đó mà bị dấu đi?" Như vậy còn có chút thú vị, Thiên Nguyệt Triệt hứng thú toan tính.

"Sợ rằng không chỉ là như thế." Tu đi đến, hướng phía Thiên Nguyệt Thần cùng với Thiên Nguyệt Triệt hành lễ, thấy hắn một thân chật vật, bốn người ở đây đều sửng sốt.

"Lão đại, người?" Minh vệ kia mở miệng.

Tu nhìn toàn thân nhếch nhác của mình: "Ta bị nhốt ở gian phòng thứ mười sáu, cố gắng một đêm, nếu như không phải là do trời sáng, ta sợ không thể nào thoát ra."

Trên tay, trên đùi, toàn thân đều là vết thương, còn lưu vết máu, mặc dù máu đã đọng lại, mặc dù Thiên Nguyệt Triệt không nhận ra Tu, hoặc là tất cả minh vệ hắn cũng không nhận ra, vốn, hắn chưa bao giờ hỏi phụ hoàng chuyện về ám vệ cùng minh vệ, cũng chưa từng hỏi Đàn Thành vốn là ám vệ chuyện này.

Nhưng ngay cả như vậy, hắn cũng biết Tu là thủ lĩnh minh vệ, võ công của Tu chắc chắn cao hơn một ám vệ như Đàn Thành, cho nên người có thể đả thương hắn thành như vậy, tuyệt đối không phải tầm thường.

"Một căn phòng không quan trọng mà cũng chạm đến được kiêu ngạo của người, Tu, người nên trở về nơi đó tu luyện." Thiên Nguyệt Thần bình thản mở miệng, nhìn không ra cảm xúc trong đáy mắt y, nhưng Tu biết chủ nhân bắt đầu bất mãn với năng lực của hắn.

Bất kể là nguyên nhân gì, ít nhất hắn cũng tự bất mãn với năng lực của chính mình: "Sau khi trở về nhất định sẽ khiến chủ nhân hài lòng."

Về phần chỗ kia trong lòng mọi người biết rõ, nhưng trong lòng mọi người biết rõ cũng không đại biểu tất cả mọi người đều biết, ít nhất nơi này còn có một tiểu đông tây không biết.

"Phụ hoàng, đó là nơi nào, Triệt nhi có thể đến được không?" Thiên Nguyệt Triệt nở nụ cười chân thành, nhưng ai nấy đều thấy được trong mắt hắn là uy hiếp.

Nam nhân chết tiệt, cư nhiên dám giấu hắn, Thiên Nguyệt Triệt nghiêng răng nghiêng lợi mỉm cười.

"Đương nhiên có thể." Y dám nói không được sao?

Cũng bởi vì bây giờ y hứa hẹn thế nên sau này chỗ kia trở thành trụ sở kinh khủng, ít nhất mỗi người ở đó nhắc tới tiểu điện hạ thì đều biến sắc.

Thành thực như vậy sao?

Mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng lòng tự ái của Thiên Nguyệt Triệt cực kỳ thỏa mãn, như vậy bây giờ chỉ còn tò mò với chỗ có thể vây khốn Tu.

Nhìn mắt hắn đảo qua đảo lại, Thiên Nguyệt Thần biết hắn lại bắt đầu nghĩ loạn, tiến lên ôm lấy bả vai Thiên Nguyệt Triệt: "Buổi tối rồi hãy nói."

Tiểu đông tây, chẳng lẽ không biết bọn họ đang bị giám thị sao? Còn dám quang minh chính đại muốn chơi đùa.

Ra khỏi từ đường, chỉ có Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt cùng hai minh vệ, về phần khác thì có một minh vệ ở lại từ đường chăm sóc Tu đang bị thương.

Trong thôn vẫn như cũ, Thiên Nguyệt Triệt nắm tay Thiên Nguyệt Thần, ánh mắt đảo khắp nơi.

Rõ ràng là rất an tĩnh a, ở đâu nói nơi này có ôn dịch, Thiên Nguyệt Triệt nghĩ mãi mà không rõ.

Bên kia, không ít người vây trước một cửa tiệm, trong thôn không có trị liệu sư, đại phu cũng ít, mà trước cửa có một thiếu niên xấp xỉ tuổi với Thiên Nguyệt Triệt đang quỳ gối cầu khẩn.

Quỳ gối trước tiệm thuốc hiển nhiên là xin thuốc, hẳn là người nhà thiếu niên ngã bệnh? Hay là?

Nhưng tại sao đại phu không chịu đi xem bệnh, nhìn mặt thiếu niên tái nhợt, nhưng đôi mắt không hề tức giận, Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu thở dài, chuẩn bị hướng thôn dân bên cạnh đặt câu hỏi, thì vừa lúc thấy trung niên nam tử cũng chen chúc trong đám người xem náo nhiệt.

Giúp mình giảm không ít phiền toái, Thiên Nguyệt Triệt nghĩ thầm. Cho nên lôi kéo Thiên Nguyệt Thần đi tới bên cạnh trung niên nam tử.

"Bá bá, vị tiểu ca ca này làm sao vậy?"

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 41: Nhạc Gia

Thanh âm tinh tế mềm mại mang theo mùi vị ngọt ngào, khiến rất nhiều người tò mò chuyển tầm mắt hướng Thiên Nguyệt Triệt, nhưng tiểu đông tây kiều ngạo chưa từng để ý.

Trung niên nam tử vừa nhìn thấy nhóm người Thiên Nguyệt Thần cũng vui vẻ giải thích: "Đây là Tiểu Nhạc trong thôn chúng ta, cũng không biết xảy ra chuyện gì, gần đây nhà bọn họ liên tiếp xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đã chết rất nhiều người..."

Nhạc gia ở Hồng Diệp thôn vốn cũng có tiếng tăm, mấy đời ở cùng một nhà, điều kiện tốt, tài sản tích lũy không ít, nhưng mười ngày trước Nhạc gia có rất nhiều người bị bệnh, đại phu trong thôn xem không hết, bọn họ phải đến thành trấn của Phỉ Bỉ Na thỉnh, nhưng kết quả giống vậy, tiền trong nhà tiền cũng tiêu hết, nhưng bệnh vẫn không khỏi, vì thế trong nhà đã chết rất nhiều người.

Sau khi nhạc gia gặp chuyện không may, những người khác trong thôn cũng bắt đầu từng người từng người xảy ra chuyện, bệnh tình giống với người Nhạc gia, vì thế người trong thôn đều nói Nhạc gia hại người.

"Cho nên lúc các người vào thôn, thôn trưởng hỏi các người có bị thành vệ binh ngăn cản hay không, bởi vì tất cả mọi người nói trong thôn nhiễm ôn dịch, cho nên mọi người mới lần lượt tử vong." Trung niên nam tử nhỏ giọng nói.

"Lần lượt tử vong? Đã chết rất nhiều?" Lên tiếng chính là Thiên Nguyệt Thần, giọng nói trầm ấm khiến người ta cảm thấy rất an tâm.

"Nhiều, sao có thể không nhiều, đã hơn 10 người, bây giờ mọi người không dám ăn bậy." Trung niên nam tử nhìn xem có người nghe được hay không: "Cho nên không có đại phu dám đến nhà Tiểu Nhạc, sợ bị ôn dịch lây, theo ta thấy giống như ác quỷ quấy thân, các người là khách nhân, thân thể tiểu công tử không tốt lắm, cũng nhanh rời đi thôi, để xảy ra chuyện sẽ trễ."

"Không báo lên sao?" Một thôn đột nhiên chết mười người, chuyện này không phải là chuyện nhỏ, thôn trưởng báo thành quản, thành quản báo lên cho thành chủ, thành chủ sẽ báo lên cho y, nếu như không phải là ám vệ báo lại, sợ là đến nay y cũng không biết.

Thành chủ Phỉ Bĩ Na thành thật to gan.

Ánh mắt Thiên Nguyệt Thần sắc bén, quanh thân thỉnh thoảng truyền ra lạnh lẽo, khiến thôn dân một bên có chút run rẩy.

Thiên Nguyệt Triệt đá Thiên Nguyệt Thần một cước, ý bảo nam nhân này thu liễm chút, nơi này không phải hoàng cung, không ai chịu nổi tính tình của y.

"Sao có thể không báo lên?" Một thôn dân quanh đó gia nhập tán gẫu: "Cái này, thành quản đại nhân chỉ phái người tới bảo vệ cửa thôn, không để bọn ta ra vào, đây rõ ràng là muốn chúng ta chết ở chỗ này."

Thành quản? Lại là thành quản kia?

Thiên Nguyệt Triệt nhớ đến lúc ấy hắn bị bắt vào phòng giam, cũng là thành quản đại nhân có việc, không thể thẩm tra xử lý, tựa hồ cái này cũng liên quan tới thành quản đại nhân.

Thành quan này cũng có thể là một nhân vật quan trọng.

"Nói lung tung, ác quỷ quẩn thân ta mới không sợ." Thanh âm của Thiên Nguyệt Triệt mang theo sự thanh thúy của thiếu niên, những lời này từ trong miệng hắn nói ra, cũng chỉ là một câu nói vui đùa, nhưng liếc thấy động tác của hắn, tất cả mọi người không dám nhận đó chỉ là vui đùa.

Bất kể là ôn dịch hại người, hay là ác quỷ hại người, tóm lại không ai dám đến gần người Nhạc gia, cho nên hạ nhân của tiệm thuốc đứng trước cửa cầm lấy mộc côn không cho Tiểu Nhạc đến gần, đơn giản là sợ hại chính mình.

Nếu là đại phu của thành trấn cũng xem không hết bệnh, đại phu của tiểu thôn này sao dám kể công, cự tuyệt còn không còn kịp nữa là.

"Đứng lên." Thiên Nguyệt Triệt xuyên qua đám người đi tới trước mặt Tiểu Nhạc, không thấy động tác của hắn, mọi người vẫn còn buồn bực hắn đi qua từ lúc nào.

Ách?

Tiểu Nhạc thăm dò, trong mắt không hề tức giận nhưng có một tia nghi ngờ, thiếu niên y phục hoa lệ này là ai?

"Ta cũng là đại phu, ta sẽ xem bệnh." Thiên Nguyệt Triệt cao ngạo nói.

Tiểu Nhạc do dự nhìn Thiên Nguyệt Triệt một lúc lâu, vẫn lựa chọn không tin, bởi vì oa oa (búp bê) tinh xảo này đột nhiên vọt tới trước mặt hắn nói một câu như vậy, người bình thường chắc chắn sẽ không tin tưởng.

Hôm nay bệnh của mẹ hắn càng trở nặng, thôn lại ra không được, cho nên hắn chỉ có thể thỉnh đại phu trong thôn, nhưng đại phu không cho hắn vào.

Thiên Nguyệt Triệt trợn tròn mắt, cái gì? Điều nhân này cứ nhiên không tin hăn.

Ai... Tiếng thở dài nhẹ nhàng xuất từ trong miệng Thiên Nguyệt Thần, nam nhân hoa lệ tôn quý tiến lên, ôm lấy tiểu đông tây lúc này cực kỳ giống tiểu lão hồ, Triệt nhi, người quả thật càng ngày càng đáng yêu.

"Nếu như người còn muốn cứu người nhà của mình, vậy thì mang bọn ta tới nhà của người." Thiên Nguyệt Thần đường đường là vua của một nước, một nam nhân kiêu ngạo như vậy dùng giọng điệu này nói chuyện với một thôn dân, quả thật có chút làm khó y.

Nhưng kể từ khi biết tiểu đông tây này, mỗi một việc hăn làm, không phải làm khó y sao? Chẳng qua là y cam tâm tình nguyện.

Tiểu Nhạc ngẩng đầu lần nữa, nhìn nét mặt tuần lẫm trước mắt, nam nhân khí chất trác nhã, không có chút nghi ngờ nào liên tin, vì thế tiểu điện hạ của chúng ta lại càng một bụng ủy khuất.

Mặc dù Nhạc gia không còn tiền, nhưng phòng ốc vẫn còn, thật to, nhìn qua không tệ, nhưng trong viện lá cây phủ đầy đất, hăn đã lâu không có ai quét dọn.

"A Nương đang ở bên trong." Tiểu Nhạc vừa đón bọn họ vào cửa, vừa có chút ử rữ mở miệng, người trong nhà đã chết sạch, chỉ còn hăn và A Nương, trong bụng A Nương lại có đệ đệ muội muội, việc trong nhà rơi vào trên người hăn.

Hăn là ca ca cho nên phải chiều cố A Nương.

Rảo bước tiến lên cánh cửa, Thiên Nguyệt Thần đem tiểu đông tây tò mò ôm vào trong ngực.

Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, nhìn đôi mắt lãnh tĩnh của nam nhân, phát hiện một tia lo lắng rất nhỏ, phụ hoàng, là lo lắng cho hân sao?

Trong phòng truyền đến tiếng rên của nữ nhân, hơn nữa hơi thở rất yếu.

Đi tới bên giường, nữ nhân trên giường đang mang thai, cái thai nhìn qua đã được 6 tháng, đánh giá nữ nhân một phen, Thiên Nguyệt Triệt vươn tay bắt mạch.

Lúc đầu Tiểu Nhạc không tin Thiên Nguyệt Triệt là đại phu, nhưng thấy bộ dáng kia của hân thật đúng là có chút giống.

"Có giấy bút không?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi.

"Có, ta đi lấy."

Sau khi Tiểu Nhạc mang tới, Thiên Nguyệt Triệt viết mấy chữ, rồi giao cho mình vệ: "Người đến tiệm bốc thuốc."

"Bệnh của A Nương ta không có chuyện gì chứ?" Có lẽ do tuổi còn nhỏ, nên đôi mắt người xa lạ vẫn còn chút khó xử.

Thiên Nguyệt Triệt không trực tiếp trả lời Tiểu Nhạc, nói thật hân không nhìn ra nữ nhân bệnh ở đâu, chỉ là cảm thấy thân thể nữ nhân rất trống rỗng, hơn nữa hân cảm giác được thai nhi trong bụng nữ nhân rất yếu, có lẽ đã chết từ trong trứng nước.

Nơi này so với hiện đại thiếu thốn quá nhiều, hân gọi mình vệ đi bốc thuốc cũng là những phương thuốc bình thường có thể tăng cường sức chống cự, đồng thời có tác dụng thanh dạ dày.

"Người còn nhớ rõ tình trạng của A Nương trước khi ngã bệnh, hoặc là của người nhà người trước khi ngã bệnh không, nói nghe một chút." Thiên

Nguyệt Triệt kéo cái ghế một bên qua, để Thiên Nguyệt Thần ngồi xuống, sau đó chính mình ngồi lên chân nam nhân, bởi vì cái ghế quá cứng.

"Nhớ kỹ, đương nhiên nhớ kỹ." Tiểu Nhạc nói đến cái này không khỏi kích động: "Nhà ta, cha, a gia, a nãi không phải là yêu nghiệt, không phải là người xấu, ô ô..." Khóc sụt sịt khi nói sự tình trong nhà cũng là bình thường, một hài tử mười mấy tuổi làm sao chịu đựng được loại áp lực này.

"Sở dĩ thôn này gọi là Hồng Diệp thôn là bởi vì có liên quan tới rừng Hồng Diệp, cây Hồng Diệp có thể chế hồng tửu cho hương vị ngọt ngào, nhưng những cây này phải dùng rượu tưới.

Tất cả mọi người nói nhà của chúng ta ủ rượu đặc biệt tốt, giá tiền lại hợp lý, nhưng thật ra a gia nói, phương pháp của mỗi nhà cũng không khác nhau lắm, nhà của chúng ta ủ rượu tốt là bởi vì có liên quan đến giếng nước, nước trong giếng nhà chúng ta có hương vị ngọt ngào đặc biệt.

Ước chừng mười ngày trước lại phải tưới cây hồng diệp, cho nên A Điền bá bá mang theo a gia cùng cha, chở những thứ rượu vừa ủ xong tới rừng hồng diệp.

Sau khi trở về ăn xong cơm tối, cha nói ngứa tay, bảo ta đi tới tiệm thuốc mua chút dược phấn, kết quả ta vừa trở về, a gia lại nói tay ngứa..."

"Đợi một chút." Thiên Nguyệt Triệt cắt đứt lời Tiểu Nhạc: "A Điền bá bá là ai?"

"A Điền bá bá là quản gia của trưởng làng, trong thôn này, tiền bán rượu ủ từ cây hồng diệp được chia đều cho mỗi gia đình trong thôn, nhưng nhà của chúng ta cung cấp rượu dùng tưới cây, cho nên tiền được chia nhiều hơn, cha nói nó gọi là phí tổn, chờ nhựa hồng diệp tạo thành rượu bán được, thôn trưởng sẽ đem phí tổn này giao cho chúng ta."

Nguyên lai là chế độ chia đều, Thiên Nguyệt Triệt hiểu rõ, cái thôn này cũng rất công bằng, trưởng thôn không tồi, ít nhất không tham ô số tiền này.

Nhưng là...

Thiên Nguyệt Triệt cùng Thiên Nguyệt Thần liếc mắt nhìn nhau, Thiên Nguyệt Triệt hỏi: "Người nói tay của cha người, a gia người cũng ngứa? Có phải hay còn hồng hồng không?"

Hôm qua hẳn cũng gặp tình cảnh tương tự.

Tiểu Nhạc không ngờ Thiên Nguyệt Triệt lợi hại như vậy, vừa đoán liền trúng, nghĩ thầm quả nhiên là đại phu, liền tâm phục khẩu phục Thiên Nguyệt Triệt vài phần: "Đúng vậy, nhưng đến tiệm mua được phấn về cũng vô ích, trước kia cha lên núi đốn củi hay là lúc thu hoạch lương thực, trên người đỏ lên, bôi một chút là tốt rồi, nhưng lần này vô dụng."

Đó là bởi vì trước kia da dị ứng, lần này không phải.

Thiên Nguyệt Triệt âm thầm trả lời trong lòng.

"Sau đó thế nào?" Thiên Nguyệt Triệt tiếp tục hỏi.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 42: Huyết Nga

"Sau lại đi mời trị liệu sư trong thành, nhưng vẫn trị không hết, cha, a gia bệnh càng ngày càng nặng, cuối cùng đã chết, sau khi cha và a gia chết, toàn thân phát ra thối mùi rất lạ, bọn họ chết chưa kịp hạ táng, những a thúc a thảm khác trong thôn cũng liên tiếp chết, bệnh trạng giống cha và a gia, cho nên mọi người trong thôn đều cho rằng là cha và a gia làm hại, muốn đem thi thể của hai người hỏa thiêu... ." Nói tới đây Tiểu Nhạc lại thương tâm khóc ò lên: "Sau đó may mà thôn trưởng đứng ra nói giúp cho cha và a gia."

Tiểu Nhạc không ngừng khóc, khiến người ta nhìn có chút chua xót, nhưng trong cuộc sống có rất nhiều chuyện không công bằng như vậy, Thiên Nguyệt Triệt chưa bao giờ trách vận mệnh, khi hãn còn sống ở thế giới kia hãn đã biết.

Vận mệnh là do mình nắm giữ.

Mà sống ở thế giới này, hãn không cần lo lắng bất cứ chuyện gì, chỉ làm Thiên Nguyệt Triệt là tốt rồi, bởi vì nam nhân đang ôm hãn trong lòng sẽ cho hãn hết thấy.

"Khóc không phải là phương pháp giải quyết mọi chuyện, người còn có a nương cần chăm sóc." Thiên Nguyệt Triệt an ủi không dễ nghe, nhưng rất thật lòng, hãn chưa bao giờ an ủi người khác, hài tử này gợi lên cho hãn lòng thương cảm hiếm có.

"Ân." Tiểu Nhạc gật đầu: "Sau đó thi thể của cha và a gia được chôn ở nghĩa trang, nghĩa trang đã được pháp sư làm phép, những người trong thôn chết giống như cha, a gia cũng được mọi người chôn ở đó, cha, a gia đã chết, thân thể a nãi không tốt cũng qua đời, vốn cho là còn có a nương và Tiểu Nhạc sống với nhau, không ngờ a nương... ."

Thiên Nguyệt Thần không lộ vẻ gì, nếu như không phải là chuyện liên quan tới nhi tử bảo bối của y, y không bao giờ lộ biểu tình.

Thiên Nguyệt Triệt suy tư: "Vậy thi thể của a nãi người cũng chôn ở nghĩa trang sao?"

Nếu như cha và a gia của nó đều vì nguyên nhân không rõ mà chết, a nãi của nó cũng lây nhiễm, như vậy sao a nãi của nó có thể chôn cất bên ngoài?

"Không có, lúc a nãi chết rất bình thường, ta đào một mộ phần cho a nãi tại hậu sơn."

Thiên Nguyệt Triệt nắm chắc nên làm như thế nào, lúc này mình về mua dược liệu đã trở về, Tiểu Nhạc an tâm đi sắc dược, có thể là nhóm người Thiên Nguyệt Triệt khiến nó cảm thấy có một chỗ để dựa vào.

"Phụ hoàng thấy thế nào?" Đợi Tiểu Nhạc ra ngoài, Thiên Nguyệt Triệt quay đầu hỏi nam nhân liên tục trầm mặc.

Chỉ thấy mục mâu thâm thúy của Thiên Nguyệt Thần chăm chú nhìn hắn: "Phụ hoàng?" Thiên Nguyệt Triệt lần nữa kêu, nhưng nam nhân vẫn rất chăm chú nhìn hắn.

"Triệt nhi, nhớ cho kỹ, nếu người xảy ra điều gì ngoài ý muốn, trẫm sẽ bắt thiên hạ chôn cùng." Thiên Nguyệt Thần đột nhiên nói ra một câu như vậy, thanh âm thâm trầm có chút đáng sợ, khiến Thiên Nguyệt Triệt không khỏi sửng sốt.

"Phụ hoàng?"

"Triệt nhi chỉ cần nhớ kỹ, nếu như Triệt nhi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nơi này của trẫm sẽ rất đau." Thiên Nguyệt Thần nắm tay của hắc đặt lên trái tim mình, theo y phục truyền đến là tiếng tim đập mãnh liệt của y: "Trẫm đau đốn, người trong thiên hạ nào có thể cười, cho nên Triệt nhi vĩnh viễn nhớ kỹ câu nói vừa rồi của trẫm."

Thiên Nguyệt Triệt nhìn Thiên Nguyệt Thần một lúc lâu, cười yếu ớt nói: "Phụ hoàng, Triệt nhi không quan tâm sinh tử của người trong thiên hạ, Triệt nhi sống tốt, là bởi vì không muốn thấy phụ hoàng đau."

Người trong thiên hạ cùng hắc có quan hệ gì đâu: "Bất quá, Triệt nhi nhận thức lời của phụ hoàng, đồng dạng, nếu như tâm Triệt nhi đau đốn, người trong thiên hạ nào có thể cười, cho nên phụ hoàng cũng kỹ lời Triệt nói, nếu như phụ hoàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Triệt nhi sẽ dùng máu nhuộm thiên hạ."

Hai người lẳng lặng nhìn nhau, sau đó cười một tiếng.

"Trẫm sẽ nhớ kỹ."

"Triệt nhi sẽ nhớ kỹ."

Nắm tay nhau đi ra bên ngoài, không khí vẫn trong lành như vậy, cũng là sự yên tĩnh trước cơn bão tố: "Phụ hoàng, chúng ta thật sự đã thảo kinh xà, không biết bước tiếp theo của đối phương như thế nào?"

Cầm mái tóc của hắc lên, nhẹ nhàng ngửi: "Nếu không biết hành động của đối phương, sẽ không chờ bước tiếp theo của đối phương, dựa theo bước tiến của mình, bắt đối phương đi theo."

Cho tới bây giờ y không hề thích bị động.

"Uh, có phải buổi tối sẽ đến nghĩa trang xem xét không, hay là đi xem phần mộ của a nãi Tiểu Nhạc, còn có gian phòng thứ mười sáu trong từ đường, oa, khuya hôm nay có rất nhiều việc cần phải làm, chỉ mới nghĩ tới, thật hưng phấn không chịu được."

"Người a... ." Thiên Nguyệt Thần gõ gõ đầu của hân.

"Rất đau ." Thiên Nguyệt Triệt vuốt đầu kháng nghị: "Sau này chỉ cho phép nhẹ nhàng xoa."

Thiên Nguyệt Thần không nói gì lắc đầu: "Tại sao phải đợi buổi tối, nếu buổi tối nhiều việc, vậy thì ban ngày đi, chúng ta sẽ đi xem phần mộ của a nãi Tiểu Nhạc ngay bây giờ."

"Như vậy là quấy rầy người chết, không tốt lắm?" Dù Thiên Nguyệt Triệt nói như vậy, lại không hề cảm thấy một điểm bất hảo.

"Triệt nhi sợ?" Thiên Nguyệt Thần khiêu mi.

"Lão tử thích nhất là giao thiệp với người chết." Thiên Nguyệt Triệt vỗ vỗ lồng ngực, vẻ mặt đắc ý.

"Không cho phép nói thô tục."

Cốc một tiếng, đầu lại bị gõ.

Đợi Tiểu Nhạc cho a nương uống được xong, nghe yêu cầu của nhóm người Thiên Nguyệt Triệt, Tiểu Nhạc cũng đồng ý đi xem phần mộ của a nãi, Thiên Nguyệt Thần lưu lại một mình vệ trông chừng, mang theo một người khác đi trước.

Bốn người đi không ít lộ mới tới phía sau núi.

"Nơi này chính là phần mộ của a nãi." Cái gọi là phần mộ cũng chính là một vũng bùn.

Thiên Nguyệt Thần ý bảo bọn họ lui về phía sau, tay phải phát chưởng, bùn đất trên phần mộ bắt đầu tự giác di động lên, thấy vậy Tiểu Nhạc trợn to hai mắt, một màn này nó chưa từng thấy qua, sau này chắc chắn cũng không có cơ hội thấy.

Thổ linh tử di động rất nhanh, đây chính là cao thủ, tự ái của Thiên Nguyệt Triệt lại một lần bị đả kích .

Sau khi thổ linh tử rời đi, xuất hiện ở trước mắt mọi người chính là một cái cái hố, bên trong có một cái chiếu, ngay cả quan tài gỗ cũng không có, vì chôn ở trong đất bùn, cho nên trong đất bùn truyền đến từng đợt mùi chua thối, khiến Thiên Nguyệt Triệt nôn khan.

Buồn nôn hơn chính là dưới chiếu còn có cái gì đó hoạt động.

Thiên Nguyệt Triệt tiến lên một bước, muốn mở chiếu, lại bị Thiên Nguyệt Thần nhanh tay lẹ mắt lôi ra, ngay sau đó bên tai tựa hồ có đồ vật gì đó bay qua, Thiên Nguyệt Thần trở bàn tay phát chưởng phong.

Thiên Nguyệt Triệt quay đầu lại, chỉ thấy thi thể trên mặt đất bị chia ra làm hai.

Vật trắng trắng kia vô cùng nhỏ, như tròng mắt của người, còn có cánh, cũng chính là con bướm nhỏ, được gọi là sâu bướm.

Nó sinh sản rất nhanh, nhưng tính mạng cũng rất yếu ớt, vài ngày sẽ tử vong, mà lúc này nó bị nhốt ở trong đất bùn vẫn chưa chết, là bởi vì đất bùn ẩm ướt khiến sự sinh sôi nảy nở của nó chậm lại .

"Phụ hoàng, người nói, cha, a gia của Tiểu Nhạc có phải cũng bởi vì vật này mà chết hay không." Bởi vì bị người hạ độc vào cơ thể, các bộ phận trong thân thể bị ăn dần, cho nên mới chết.

"Cũng chắc chắn tám phần." Thiên Nguyệt Thần đồng ý, cẩn thận nhìn chăm chăm mặt đất, những con sâu bướm trắng đã hóa thành một bãi nước mù biển mất.

Cho tới bây giờ chưa từng thấy thứ buồn nôn như vậy, thì thể lại có thể hóa thành nước mù, cho nên dù bọn họ chết, cũng không ai biết chết bởi nguyên nhân gì.

Mà thứ buồn nôn này mới vừa rồi thiếu chút nữa tập kích hẳn, nghĩ tới đây Thiên Nguyệt Triệt sờn gai ốc.

"Sợ?" Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, nhìn kỹ tiểu đông tây.

"Mới không phải?" Thiên Nguyệt Triệt mạnh miệng, thật ra cũng không phải là sợ, chẳng qua là cảm thấy buồn nôn mà thôi.

"Mạnh miệng." Thiên Nguyệt Thần câu khởi khóe miệng, cười nói.

"Phụ hoàng?" Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nhớ lại một chuyện rất nghiêm trọng: "Người nói có bao nhiêu người trong thôn không bị thứ này lây nhiễm?"

"Sợ rằng không nhiều lắm." Thiên Nguyệt Thần trầm tư nói: "Có lẽ rất nhiều người chưa phát hiện." Nụ cười tà ác từ từ lan tràn bên môi Thiên Nguyệt Thần, độ cung dần dần mở rộng.

"Phụ hoàng có biện pháp?" Hai mắt Thiên Nguyệt Triệt lóe sáng nhìn y.

Thiên Nguyệt Thần cười không nói, dắt tay Thiên Nguyệt Triệt rời đi, vung một tay lên, phần mộ trở lại như trước.

Thật là khủng khiếp, Tiểu Nhạc nhìn hai người bọn họ, đột nhiên có loại cảm giác này, nhưng vẫn lập tức đuổi theo.

Trở lại trong thôn, mới phát hiện nhà Tiểu Nhạc bị vây, mình vệ mặt lạnh canh giữ ở cửa, thôn dân tức giận nói cái gì đó.

Đây là tình huống gì?

Sau lưng có người, Thiên Nguyệt Thần híp mắt, thân thể cũng đồng thời di động, không khí chung quanh phát sinh biến hóa.

"Chủ nhân." Tu kịp thời mở miệng, nếu không chết thế nào cũng không biết.

Trong phút chốc không khí khôi phục bình thường.

"Chuyện gì xảy ra?" Thiên Nguyệt Thần lạnh giọng hỏi, Tu xuất hiện ở nơi này, chứng minh hẳn đã biết chuyện Tiểu Nhạc từ những thôn dân kia: "Vào phòng trước."

Nếu đại môn không thể đi vào, vậy thì leo tường, dù sao đối với bọn họ mà nói đó là chuyện dễ dàng.

"Chủ nhân, trong từ đường xảy ra chuyện." Vừa vào nhà, Tu lập tức hồi báo: "Cho nên những thôn dân kia hướng về phía chủ nhân."

Thiên Nguyệt Thần không giận, ngược lại cười: "Nga?" Lông mày nhếch cao biểu hiện tâm tình của y không tệ, biết ý nghĩ của y, khóe miệng Thiên Nguyệt Triệt cũng dương khởi độ cung: "Phụ hoàng, đối phương tựa hồ rất nóng lòng a."

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 43: Xuất Động

"Uh, nóng lòng." Thiên Nguyệt Thần nhu hòa nhìn Thiên Nguyệt Triệt, tiểu ý trong mắt càng ngày càng sâu.

Thiên Nguyệt Triệt rúc vào trong lòng Thiên Nguyệt Thần, cũng cười đặc biệt rục rờ, thấy nụ cười của chủ nhân cùng tiểu điện hạ đầy tà ác, Tu và những minh vệ khác có chút sợ hãi.

"Cho nên, phụ hoàng thân ái, chúng ta đi ra ngoài đi, đừng để người ta sốt ruột chờ." Thiên Nguyệt Triệt cầm tóc Thiên Nguyệt Thần lên người, tâm tình đặc biệt tốt.

"Vậy thì đi ra ngoài, nhi tử thân ái." Phối hợp với tiểu bảo bối diễn trò, Thiên Nguyệt Thần đứng dậy.

"Các người... ?" Mặc dù Tiểu Nhạc không biết chuyện gì xảy ra, nhưng vừa rồi thấy bên ngoài có nhiều người như vậy, cũng hơi sợ, lúc này nó không chỉ lo lắng cho mình, còn lo lắng cho cả nhóm người Thiên Nguyệt Triệt.

Dù sao bọn họ vừa mới giúp a nương của nó xem bệnh.

"Không sao." Thiên Nguyệt Triệt mỉm cười với nó, đồng thời mở chiếc nhẫn Tạp Cơ Tư của mình, thả Tiểu Bạch và Thủ Điện Đồng ra.

"Tiểu đệ đệ... ." Bộ xương khô màu đỏ mãnh mẽ hướng tới Thiên Nguyệt Triệt, nhưng nhìn thấy mắt kiếm của Thiên Nguyệt Thần đành phải dừng lại.

Tiểu Nhạc nhìn những thứ này đột nhiên xuất hiện, toàn thân tê dại, thật... Đáng sợ.

"Không phải sợ." Thiên Nguyệt Triệt đi tới trước mặt của nó: "Những thứ này đều là sủng vật của ta, bọn họ sẽ bảo vệ các người, bọn ta phải rời khỏi đây mấy ngày." Sau đó Thiên Nguyệt Triệt lại chuyển hướng Tiểu Bạch: "Không được đi ra dọa người, không được để người khác phát hiện các người, ở lại đây mấy ngày trông chừng nơi này thật tốt."

Tiếp theo lại tiến tới bên tai Thủ Điện Đồng lặng lẽ nói vài câu, Tiểu Bạch thấy thế liền chen chúc giữa bọn họ nghe lén.

Mở đại môn ra, bóng dáng cao ngất của Thiên Nguyệt Thần xuất hiện trước mắt mọi người, bên cạnh là Thiên Nguyệt Triệt nở nụ cười khả cú, hai minh vệ lúc đầu đứng bên cạnh hắn, Tu và một minh vệ khác không xuất hiện.

Thấy bóng dáng của bọn họ, thanh âm ồn ào liền yên tĩnh lại.

Thôn trưởng khó xử đi tới trước mặt bọn họ: "Sợ rằng không thể để khách nhân tiếp tục ở từ đường." Thôn trưởng nói thẳng vào vấn đề: "Sáng hôm nay, hạ nhân thu thập từ đường phát hiện, cổ thụ trong từ đường biến thành cây khô, dựa theo ý của thôn dân là mấy vị đến khiến tổ tiên không vui, cho nên hy vọng... "

Thôn trưởng không tiếp tục chủ đề, Thiên Nguyệt Thần liền hiểu, nói: "Hôm qua cảm tạ thôn trưởng chiếu cố, bọn ta đã định hôm nay rời đi, nga, đúng rồi... "

Thiên Nguyệt Thần đột nhiên nhớ ra cái gì đó, hướng về phía thôn trưởng cùng mọi người nói: "Sau khi bọn ta rời đi, nếu như trong thôn phát hiện có đồ vật gì đó thiếu có thể tới Phỉ Bì Na thành tìm chúng ta, chúng ta ở tại phủ thành chủ."

Nói xong ôm lấy thắt lưng Thiên Nguyệt Triệt, bay vọt lên mã xa, này...

Không nhìn sắc mặt của thôn trưởng, bốn người thúc mã rời đi.

"Người nói cái gì?" Trong phòng tối, nam tử trầm mặt nhìn thôn trưởng:
"Hắn nói hắn ở tại phủ thành chủ?"

"Vâng." Thôn trưởng thành thật đáp.

Nam tử nhíu mày, rốt cuộc mấy người kia là ai? Đặc biệt là nam nhân và thiếu niên kia, có thể cảm giác được lực lượng trên người bọn họ rất mạnh.

"Đẩy nhanh kế hoạch." Nam tử hạ lệnh, bây giờ không phải là lúc sinh thêm sự cố: "Đã khống chế người trong thôn rồi chứ?"

"Trên căn bản, hồng tửu của bọn ta đã chuyển ra, tin rằng một nửa người ở Phi Bỉ Na thành đã uống qua, nếu như không có bất ngờ xảy ra, những người đó...."

Nam tử quơ tay: "Đã biết, người xuống đi."

Trong rừng hoang vắng vọng tiếng lộc cộc của mã xa: "Phụ hoàng, người nói đối phương sẽ chặn đường bọn ta chứ?" Giọng nói của Thiên Nguyệt Triệt có chút mong đợi.

Nhưng có người vô tình cắt đứt hy vọng của hắn: "Sẽ không." Thiên Nguyệt Thần lý trí mở miệng, nếu như đối phương muốn đối phó bọn họ thì đã động thủ từ đầu, chắc chắn sợ đưa tới phiền toái, cho nên mới chịu đựng như vậy.

Lên đường, không lè mề như lần trước, mà nhanh hơn, không lâu bằng lúc từ thành trấn của Phi Bỉ Na thành đến Hồng Diệp thôn.

Khi bọn hắn tới thành trấn của Phi Bỉ Na thành, sắc trời đã tối.

Đi tới khách điểm lúc trước Nặc Kiệt ở, Đàn và Nặc Kiệt thấy bọn họ kích động đến mức thiếu chút nữa rơi lệ.

"Chủ tử, các người trở về." Đàn lập tức bưng trà, Nặc Kiệt vội vàng phân phó thị giả chuẩn bị thức ăn.

Thân thể nam tử cũng khôi phục rất nhanh, nhìn thấy nhóm người Thiên Nguyệt Triệt, hiển nhiên có chút kích động, nhưng Thiên Nguyệt Triệt tựa hồ muốn nam tử kích động thêm nên cố ý mở miệng: "Bọn ta tìm được thôn truyền ra ôn dịch, đã chết chừng ba mươi người, rất nhiều, đại khái mấy ngày nữa người chết sẽ càng nhiều."

"Cái gì?" Nam tử đang uống được, phịch một tiếng rớt xuống đất: "Không được, ta phải lập tức đi cứu người."

Nam tử từ trên giường giấy dựa đứng lên, mặc dù tứ chi có chút lực đạo, nhưng vẫn không đủ.

"Người được không?" Thiên Nguyệt Triệt khinh thường cười nhạo: "Nếu như người làm được, sẽ không cần bốn điện hạ cứu người về, lúc này người mà ra chỉ sợ bị chém không chỉ một mà là hai cánh tay."

Nam tử nghe Thiên Nguyệt Triệt nói cũng không sợ, nâng thẳng lồng ngực: "Đây là trách nhiệm của ta, cũng là nghĩa vụ của ta, tử tôn của Lợi Tư gia tộc không có hạng người tham sống sợ chết."

Lợi Tư gia tộc? Thiên Nguyệt Triệt có lẽ không biết gia tộc này, nhưng Thiên Nguyệt Thần biết.

"Con dân của Thần tộc, Lợi Tư gia tộc?" Thanh âm trầm thấp của Thiên Nguyệt Thần mang theo suy đoán cùng nghi ngờ.

Nam tử sửng sốt, không ngờ một người không quan trọng cư nhiên biết Lợi Tư gia tộc, hô hấp có chút khẩn trương, nam nhân này rốt cuộc là ai?

Cùng lúc đó Thiên Nguyệt Triệt cũng căng thẳng, phụ hoàng biết Lợi Tư gia tộc, đây cũng không phải là lần đầu tiên, tựa như lần trước hẳn nói ra họ mẫu thân, phụ hoàng cũng biết đó là họ Thần tộc.

Phụ hoàng, rốt cuộc người còn có chuyện gì gạt ta?

Nhận thấy được Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên bất an, Thiên Nguyệt Thần nắm chặt tay của hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: "Sau này ta sẽ nói cho người biết, được không?"

Thiên Nguyệt Triệt do dự một chút, gật đầu.

"Bây giờ đổi lại người nói cho ta biết, tại sao Thần tộc bước lên lãnh địa của loài người?" Thiên Nguyệt Thần đem tầm mắt chuyển hướng nam tử, nét mặt lạnh lùng cho thấy thân phận đế vương cao cao tại thượng của y, nghiêm nhiên không quan tâm nam tử trước mắt căn bản không phải loài người, cũng không phải là con dân của Mạn La đế quốc.

Nam tử đầu tiên là sửng sốt, sau đó nói có lẽ: "Căn cứ vào pháp luật của đại lục, loài người không có tư cách thẩm vấn Thần tộc."

"Nga?" Thiên Nguyệt Thần tà tà cười nói: "Đã như vậy thì người hãy trở về Quang Minh thần giới, lãnh địa loài người mặc dù có thể tùy ý Thần tộc đi vào, nhưng không cho phép Thần tộc gây tội ác, Quang Minh thần tử của các người không dạy các người sao?"

"Lớn mật, không cho phép người vũ nhục thần tử bệ hạ." Nam tử tức giận hướng nam đầm về phía nam nhân, Thiên Nguyệt Thần vung tay lên, nam tử như hồng mao té trên mặt đất.

"Lớn mật?" Thiên Nguyệt Thần cười lạnh: "Không có người dám nói chuyện như vậy với trẫm, cho dù là Quang Minh thần tử của các người, trẫm cũng không để vào mắt, huống chi là người Lợi Tư gia tộc, nga, Lợi

Tư gia tộc là quan chấp pháp của Quang Minh thần giới, từ trước đến giờ chỉ thi hành lời nói của Quang Minh thần tử, trẫm cũng quên mất."

Nghe thanh âm khinh thường cùng cao ngạo của Thiên Nguyệt Thần, nam tử kinh ngạc: "Người là đế vương của Mạn La đế quốc?"

Khí chất quân lâm thiên hạ này, thái độ không ai sánh nổi này, đúng là không phải người bình thường, nhưng cho dù là đế vương nhân gian, cũng không có lá gan cuồng ngạo như thế.

Hơn nữa cho dù bây giờ công lực của hắn rất yếu, nhưng cũng cảm giác được nam nhân này rất mạnh, mạnh đến mức khiến lòng người kinh hãi.

"Trẫm cho là trẫm nói vô cùng rõ ràng." Thiên Nguyệt Thần đem cằm tựa trên vai Thiên Nguyệt Triệt, hai mắt sắc bén nhìn chăm chăm nam tử giống như nhìn một con kiến: "Lợi Tư gia tộc thân là quan chấp pháp của Thần tộc, nhưng đi tới lãnh địa của loại người, chứng minh có người Thần tộc đến nơi này gây tội ác."

Nói chuyện giống như đang đùa cợt, tựa hồ sinh tử của con dân đối với y mà nói cũng không quan trọng như vậy.

Nam nhân này tâm tư sâu không lường được, nam tử trầm tư hồi lâu, mới nói: "Người là đế vương của Mạn La đế quốc, như vậy chuyện này nói cho người biết cũng không sao, dù sao chuyện này quan hệ đến tính mạng của con dân Mạn La đế quốc."

"Nặc Kiệt đỡ hắn đứng lên, sau đó đi ra ngoài trông chừng." Thiên Nguyệt Thần hạ lệnh.

Trong phòng nhất thời chỉ còn lại Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt cùng nam tử.

"Ta là Lôi, đứng đầu quan chấp pháp của Lợi Tư gia tộc, trực tiếp dưới tay thần tử bộ hạ." Lôi tự giới thiệu: "Ta tới lãnh địa loài người là bởi vì chuyện xảy ra một ngàn năm trước, về sự kiện Phỉ Bì Na."

"Chính là Phỉ Bì Na ở Phỉ Bì Na thành?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi, nói như vậy truyền thuyết Nặc Kiệt kể là sự thật?

"Đúng." Lôi gật đầu: "Chính là Phỉ Bì Na, nhưng chuyện không giống như truyền thuyết của loài người các người."

Nói tới đây, Lôi cũng vì chuyện năm đó mà canh cánh trong lòng.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 44: Nghĩa Trang

" Không giống như truyền thuyết của loài người? Như vậy còn có chút thú vị." Tính tò mò của Thiên Nguyệt Triệt bị dẫn ra.

Lôi nhìn Thiên Nguyệt Triệt một cái, bắt đầu nói về chuyện năm đó: "Phỉ Bì Na là tiểu thư quý tộc của Thần tộc, Thần tộc có thể lấy người ngoại tộc, thần tử bệ hạ cho con dân Thần tộc tự do yêu thương, nhưng Phỉ Bì Na gia tộc không cho phép Phỉ Bì Na cùng với nam tử nhân loại, đây là chuyện trong nhà, thần tử bệ hạ không tham gia vào.

Tuổi thọ của loài người và Thần tộc cách nhau quá nhiều, nam tử chết sớm hơn Phỉ Bì Na cũng không phải chuyện gì đáng trách, nhưng Phỉ Bì Na không muốn nam tử chết sớm, lên vào lãnh địa Ma giới trộm Huyền Minh Ma châu, hiển nhiên là thất bại, Ma châu là bảo vật vô giá, Ma vương sẽ không để người khác trộm được.

Sau khi thất bại, vì tính mạng nam tử, nàng lần nữa xâm nhập Âm Dạ chi tộc, trộm lấy Nguyệt châu, Nguyệt châu hút lấy linh khí của thiên địa, nguyệt chi tinh hoa, kết quả nàng thất bại, bị thương mà quay về, cũng vì vậy khiến Âm Dạ chi tộc, Ma tộc tranh chấp với Thần tộc."

Cho nên thần ma đại chiến? Chẳng lẽ Thần tộc không có bảo vật kéo dài tính mạng sao?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi.

"Cũng không có thần ma đại chiến, thần tử bệ hạ bảo Phỉ Bì Na gia tộc giao Phỉ Bì Na ra, Thần tộc đương nhiên là có bảo vật này, thần tử bệ hạ là thần thánh trong lòng con dân Thần tộc, Phỉ Bì Na hiển nhiên cũng không

ngoại lệ, hơn nữa nàng là con dân Thần tộc, sẽ không phản bội tộc của mình.

Thần tử bộ hạ ra lệnh, Phỉ Bỉ Na gia tộc cảm giác không còn thể diện, vô cùng phẫn nộ, khi đó rất nhiều người vây Phỉ Bỉ Na thành, nhưng không tìm được triền thân chính xác của Phỉ Bỉ Na.

Thật ra khi đó nàng giấu mình ở Hồng Diệp thôn, bởi vì Hồng Diệp thôn có vị trí đặc biệt, cho nên Thần tộc rất mơ hồ.

Thế nhưng gió lọt qua vách tường, Phỉ Bỉ Na và nam tử vẫn bị tìm được, Phỉ Bỉ Na cùng người nhà tranh cãi, nam tử vô tình thành vật hy sinh, nam tử chết, Phỉ Bỉ Na bị thống vạn phần, cuối cùng thiêu đốt linh hồn của mình, đồng dạng chết ở Hồng Diệp thôn.

Sau khi Phỉ Bỉ Na chết năm thứ nhất, Hồng Diệp thôn xảy ra một đợt ôn dịch khổng lồ, mà nguồn gốc của ôn dịch chính là Huyết Nga, không ai biết Huyết Nga sinh ra như thế nào, nhưng hãn cứ như vậy mà xuất hiện.

Vì chuyện này, thần tử bộ hạ giận dữ, Huyết Nga tổn thương quá nhiều con dân Phỉ Bỉ Na thành, không phải năng lực của loài người có thể giải quyết, khi đó vong hồn chết oan cũng rất nhiều.

Sau đó thần tử bộ hạ dùng sức mạnh quang minh thánh quang cứu vãn toàn bộ Phỉ Bỉ Na thành, nhưng không biết tại sao thần tử bộ hạ lại bảo thần tử nói cho loài người, nói Phỉ Bỉ Na vì cứu loài người mà hy sinh thân mình, hơn nữa để thành dân điêu khắc tượng Phỉ Bỉ Na cung phụng."

"Bởi vì hãn suy đoán Phỉ Bỉ Na có thể hóa thành lệ quý, cho nên muốn hương khói hóa đi lệ khí của nàng." Thiên Nguyệt Triệt cười, thuận miệng nói.

Hai ánh mắt đồng thời nhìn hãn chăm chú.

"Sao... Sao vậy?" Thiên Nguyệt Triệt không giải thích được.

"Lúc ấy không có ai đoán được ý nghĩ của thần tử bệ hạ, cho đến khi Phỉ Bĩ Na gia tộc bị diệt, mà thủ phạm giết toàn bộ Phỉ Bĩ Na gia tộc chính là Huyết Nga, nhưng không ai biết là ai làm.

Ta đuổi theo đầu mối tới đây, mới phát hiện có người tính toán đại khai sát giới với con dân của Phỉ Bĩ Na thành, đêm đó ta đuổi theo người nọ đến đập chứa nước, nhưng phát hiện mình không tự lượng sức... ."

"Là lam y nam tử kia? Hẳn là ai vậy?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi tiếp.

"Về phần thân phận của hắc, ta không tra được, chỉ biết hắc là dưỡng tử (con nuôi) của ca ca Phỉ Bĩ Na, lúc toàn bộ Phỉ Bĩ Na gia tộc bị giết, thi thể người này vẫn còn, nhưng đuổi theo đầu mối, ta lại phát hiện hắc ở nhân loại.

Ta nghĩ đây có lẽ đây là trùng hợp, cho nên tới nhìn xem, nhưng không ngờ bị hắc gây thương tích."

"Tại sao hắc phải giết sạch người Phỉ Bĩ Na gia tộc? Có cừ oán? Còn nữa, tại sao hắc phải đối phó với người Hồng Diệp thôn?" Thiên Nguyệt Triệt liên tiếp hỏi, sợ rằng ngay cả Lôi cũng không biết.

"Bây giờ cách giải quyết là tìm được người kia, ngăn cản hắc tiếp tục gây chuyện, nếu không toàn bộ Phỉ Bĩ Na sẽ xảy ra chuyện." Chuyện này không phải chuyện đùa.

"Vậy thỉnh thần tử các người cứu một lần nữa không được sao?" Thiên Nguyệt Triệt mỉm cười.

"Gần đây thân thể thần tử bệ hạ không tốt, đang bế quan, chuyện bên ngoài ngài ấy không biết." Lôi có lỗi nói.

"Như vậy a... Phụ hoàng, chúng ta làm gì tiếp theo?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi đến tận đây mới hỏi nam nhân.

"Lập tức tới Hồng Diệp thôn." Thiên Nguyệt Thần đứng dậy, không chút dao động nói: "Hắn khiến thôn dân đuổi chúng ta rời đi, chỉ là muốn tranh thủ thời gian, hắn có kế hoạch lớn hơn nữa."

Thiên Nguyệt Thần nhận xét, chỉ cảm thấy mọi chuyện từ trước đến nay là thứ phiền toái, nhưng lần này trực giác nói cho Thiên Nguyệt Thần biết, ôn dịch Huyết Nga này không đơn giản.

Hồng Diệp thôn.

Đêm khuya yên tĩnh, trong thôn đặc biệt yên tĩnh, mấy bóng dáng lén lút di chuyển.

"Phía trước chính là nghĩa trang ." Tiểu Nhạc chỉ vào bãi đất trống u ám mở miệng, thanh âm có chút run run, nếu như không phải là Tu ôm nó, chỉ sợ hai chân đã sớm nhũn ra.

"Hừ." Tu đột nhiên nói: "Có người tới."

Cũng may Tu nhạy cảm hơn Thủ Điện Đồng và Tiểu Bạch, mấy người lập tức ẩn nấp, qua một lúc thì thấy bốn người mang một thi thể đi đến.

"Đây không phải là thôn dân mới chết lúc xế chiều sao?" Minh vệ bên cạnh Tu nghi ngờ nói, vừa mới chết đã đưa đến nghĩa trang, chuẩn bị làm cái gì.

"Kỳ quái." Thủ Điện Đồng phát ra thanh âm khanh khách, càng nghĩ càng thấy kỳ quái.

"Nơi nào kỳ quái?" Tu nhẹ giọng hỏi.

"Người bình thường chết, hồn phách của hắn sẽ quanh quẩn bên cạnh mấy ngày, nhưng người này rõ ràng chết lúc xế chiều, hồn phách của hắn đã bị người khác lấy đi, đây không phải là thật kỳ quái sao? Ta đã chết mấy trăm năm nhưng hồn phách cũng còn mà." Thủ Điện Đồng giải thích, nếu như không có cái câu phía sau, sẽ hoàn hảo, có câu kia, cảm giác lại thay đổi, Thủ Điện Đồng nói gì cũng không quên khoe khoang chính mình.

"Người... Người... ." Tiểu Nhạc nhả từng chữ từ cổ họng, nàng... Nàng cư nhiên đã chết mấy trăm năm , đây không phải là... Đây không phải là thành quỷ.

Tu che miệng của nó, ngăn cản nó tiếp tục nói.

"Tiểu Bạch." Tu đặt Tiểu Nhạc xuống, giao cho Tiểu Bạch, sau lưng Tiểu Bạch là một tay nải, bên trong đều là trái cây, mà giờ khắc này nó vừa ăn trái cây, vừa khó hiểu nhìn Tu.

Cái trán Tu đầy hắc tuyến: "Tiểu Bạch, ta đem Tiểu Nhạc giao cho người, người đưa hắn về nhà trước, bọn ta đến chỗ kia xem, được không?"

Lần đầu tiên trong đời Tu nói chuyện với sủng vật, cũng không biết sủng vật của tiểu điện hạ nghe hiểu được hay không.

"Được." Tiểu Bạch nhẹ giọng mở miệng, như cũ ăn chuối tiêu nhưng vẫn rất có lương tâm nhìn Tiểu Nhạc một cái, sau đó do dự một chút, từ trong tay nải lấy ra một trái chuối tiêu cho Tiểu Nhạc.

Kỳ thực chuyện gì Tiểu Bạch cũng không cự tuyệt.

Tu có chút bất an: "Thật sự không có chuyện gì chứ?" Có thể giao cho Thủ Điện Đồng thì tương đối an toàn a, nhưng nhìn Tiểu Bạch cũng có thể tin, hơn nữa bọn hắn còn cần Thủ Điện Đồng.

"Không có... Chuyện." Một chữ nói lưu loát, hai chữ Tiểu Bạch nói rất chậm, dù sao vừa mới học nói chuyện, vì chứng minh mình hữu dụng, Tiểu Bạch kéo tay Tiểu Nhạc rời đi.

Tiểu Nhạc sớm bị một trái chuối ngon miệng mua chuộc, lúc này phát hiện Tiểu Bạch còn có thể nói chuyện, lại càng thêm tò mò, ngây ngốc đi theo Tiểu Bạch.

"Thủ Điện Đồng, chúng ta vào bên trong dò đường, nhìn xem thế nào." Tu nói tiếp.

Theo sau Tu, mình vệ, Thủ Điện Đồng, ba người biến mất tại chỗ.

"Tiểu... Tiểu Bạch?" Tiểu Nhạc ăn từng miếng từng miếng chuối, đi theo Tiểu Bạch, nhưng nó phát hiện một vấn đề rất quan trọng: "Tiểu Bạch, đây là đâu?"

Đây không phải là đường về nhà a, sắc trời lại tối như vậy, Tiểu Nhạc bắt đầu lo lắng, để cho Tiểu Bạch dẫn đường, đúng là không phải biện pháp tốt, bởi vì Tiểu Bạch trời sinh mù đường, trong hoàng cung mà mỗi ngày vẫn lạc đường.

Nhưng tính cách mạo hiểm của Tiểu Bạch học được từ Thiên Nguyệt Triệt.

"Không... Sợ." Tiểu Bạch an ủi vỗ vỗ tay của nó: "Cho... Ăn."

Tiểu Bạch phát hiện Tiểu Nhạc ăn sạch chuối tiêu, lại cho nó một trái táo, tay nải của Tiểu Bạch chính là túi Bách Bảo, bên trong có thể đựng rất nhiều đồ, mà phía ngoài lại không nhìn thấy, đó cũng là Thiên Nguyệt Triệt bỏ rất nhiều kim tệ mua về.

Tiểu Nhạc chưa từng ăn trái cây ngon như vậy, hài tử trong thôn tương đối đơn thuần, tâm lại bị mua chuộc, ngơ ngác đi theo Tiểu Bạch.

Ánh trăng chiếu trên thân hai người, có chút tức cười, Tiểu Bạch vẫn đánh bạo đi tới, không phải là Tiểu Bạch không sợ, mà nó không có học qua sợ là gì, hơn nữa nó còn có một chủ tử không biết sợ điều gì.

Đi một nửa đường, hai người đi tới một nơi kỳ quái, nghe thấy có tiếng người nói chuyện, Tiểu Bạch lôi kéo Tiểu Nhạc núp vào, hơn nữa học bộ dáng của Tu: "Hử."

"Những thứ này đủ chưa?" Mở miệng chính là thanh âm của một nam nhân.

"Nhiều hơn chút nữa, lo trước khỏi hoạ." Thanh âm nam nhân nói tiếp.

Tiểu Bạch có chút nghi ngờ, lặng lẽ vươn đầu, nhìn chỗ kia. Thấy một nam nhân trong tay giữ một con heo, heo giãy dụa không ngừng, phía dưới cổ có một thùng nước, chỉ nghe tiếng tích tích.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 45: Mật Đạo

Tiểu Nhạc thấy Tiểu Bạch nhìn chăm chú như vậy, cho là có vật gì cũng vờn đầu ra xem.

A...

Tiếng thét chói tai cắt trời đêm, chỉ vì chỗ cổ heo đang không ngừng chảy máu, từ màu máu còn có thể thấy được, đây là máu tươi.

"Người nào?" Địch nhân theo nơi thanh âm phát ra lập tức chạy tới.

Tiểu Bạch kéo tay Tiểu Nhạc vội vàng chạy về, lại bị một nam tử khác cản đường.

Hai nam tử đầu tiên là sừng sốt, không ngờ có thứ kỳ quái như vậy, Tiểu Bạch đem Tiểu Nhạc che ở phía sau, mấy năm nay ăn nhiều, nó sắp mập bằng Nặc Kiệt.

"Làm sao bây giờ?" Một nam tử hỏi nam tử kia.

"Bắt bọn nó để chủ nhân định đoạt." Dù sao thứ trắng trắng phì phì kia có chút kỳ quái.

Tiểu Nhạc sợ trốn sau lưng Tiểu Bạch, nhưng Tiểu Bạch không biết trời cao đất rộng hiển nhiên không đem hai người kia đặt vào mắt, ngay sau đó hai người xông tới.

Tiểu Bạch kéo Tiểu Nhạc trốn qua một bên, không còn cách nào vì nó thiếu hụt kinh nghiệm tác chiến, trong miệng nhả ra mưa đá lạnh như băng,

mưa đá từng lớp từng lớp cuộn cuộn không dứt, hai nam tử vội vàng né tránh, Tiểu Bạch mượn cơ hội lôi kéo Tiểu Nhạc chạy trốn.

"Đuổi theo." Xem ra vật này không đơn giản, như vậy càng không thể để cho nó chạy, khi bọn hắn đuổi theo Tiểu Bạch và Tiểu Nhạc đi tới một hậu viện thì dừng lại.

"Làm sao bây giờ?" Một nam tử hỏi, hóa ra Tiểu Bạch và Tiểu Nhạc chạy đến cửa sau của tử đường.

"Đi báo cho chủ tử, ta ở chỗ này coi chừng." Nam tử kia tỉnh táo nói.

Nghĩa trang

Tu, minh vệ, Thủ Điện Đồng len lén đi theo nhóm người, nghĩa trang là một tòa nhà hoang phế rất nhỏ, đi vào bên trong mới phát hiện đều là người chết, theo lời giải thích của Tiểu Nhạc, nơi này đều là người chết từ lúc trước, nhưng thật kỳ quái, tại sao những thi thể người chết kia đều khô quắt.

Thật sự không tầm thường, giống như bị thứ gì đó hút cạn máu.

Đi theo nhóm người kia vào phòng, phòng ở đây giống như những gian phòng bình thường, kỳ quái chính là đi vào lại không thấy bóng dáng người nào.

Tu cùng minh vệ dò xét chung quanh một phen, lại bị một động tác lơ đãng của Thủ Điện Đồng tìm được cơ quan.

Thủ Điện Đồng thích đồ đẹp, thấy bên này treo y phục tơ lụa mềm mại, hiển nhiên cầm lên xem xét.

Phanh... Một cửa ngăm cứ như vậy xuất hiện trước mắt bọn hắn.

"Đi xem một chút." Tu tỉnh táo nói, dẫn đầu đi vào mật đạo, mình vệ cùng Thủ Điện Đồng đuổi theo phía sau, mật đạo không nhỏ, rất rộng rãi, ít nhất ba người có thể sóng vai mà đi.

Mật đạo cũng không tối, dọc đường đều có ánh nến, chắc là vì vừa rồi được những người kia thắp lên, dọc theo mật đạo xuất hiện phân nhánh, có chút khó khăn .

"Đi đường này." Thủ Điện Đồng chỉ vào con đường bên trái.

Tu không giải thích được hỏi nàng: "Sao lại xác định như thế?"

Thủ Điện Đồng khinh thường nhìn hắn, mặc dù bộ xương khô không có con người, nhưng lại làm cho người ta cảm giác như thế: "Ta dù gì cũng là quý 300 tuổi, nơi này vừa mới có hơi thở người chết thời qua, chẳng lẽ quý cấp cao như ta không nhận thấy được sao?"

Giọng nói kiêu ngạo, rõ ràng rất giống giọng Thiên Nguyệt Triệt, Tu chỉ có thể nghe theo, ai kêu người ta là quý cấp cao?

Dựa theo Thủ Điện Đồng nói, đi dọc theo đường bên trái, đi thật lâu, đột nhiên vách tường bắt đầu biến hóa, con đường vốn rộng rãi đột nhiên chật hẹp, vách tường hai bên không ngừng dịch lại giữa.

Nguy rồi, không biết đã chạm vào chốt mở nào, Tu thầm nghĩ, đồng thời dưới chân tăng nhanh bước tiến, ba người liều mạng chạy, vách tường phía sau cũng không ngừng áp sát vào.

Phía trước lại xuất hiện phân nhánh.

Có chuyện gì chứ?

Thấy vách tường sắp áp sát bọn họ, đường phía trước lại không biết lựa chọn thế nào, dưới tình thế cấp bách, đại não người luôn chậm hơn phản

ứng thân thể.

Thân thể tự nhiên hướng phía bên phải đường chạy đi.

Phanh...

Thanh âm vang dội truyền ra, ba người bị giam vào một gian nhà đá, bốn phía mờ mờ.

"Ta nói quý cấp cao, cái này gọi là hơi thở người chết sao?" Thân thiện hữu hảo cười nhìn Thủ Điện Đồng.

"Hừ." Thủ Điện Đồng hừ lạnh, không nhìn về mặt đầy tiểu ý của Tu, trên thực tế là Thủ Điện Đồng then thùng, tay xương khô gõ gõ thạch bích, ý đồ tìm cách rời đi.

Mọi nơi đóng chặt, không có dấu vết mật thất, căn bản không có lối ra, Tu thở dài, có thể phải chết ở chỗ này.

Chẳng qua là... Đụng đụng...

Bọn họ nghe được thanh âm, ba người lắc đầu, không phải là bọn họ truyền ra, như vậy?

Mắt Tu nhất thời sáng lên, dựa theo nơi thanh âm mới truyền đến, gõ mấy tiếng, một lát sau, bên kia lại truyền đến tiếng gõ thạch bích.

Nói cách khác hai bên do thạch bích ngăn cách, cách vách có người?

"Tránh ra." Tu ý bảo mình vệ cùng Thủ Điện Đồng tránh ra một chút, tự mình phát động nội lực đánh về phía thạch bích, nhưng tiếng va chạm chỉ càng thêm mãnh liệt, thạch bích không chút động đậy.

"Đầu lĩnh, ta tới giúp người." Minh vệ hợp lực, đem nội lực truyền vào người Tu.

Tu gật đầu, tiếp tục phát động, nhưng vẫn thất bại, Tu không tiếp tục lần ba.

"Thạch bích này cứng như sắt, không thể dùng nội lực để phá huỷ." Tu lắc đầu, ngăn cản mình vệ tiếp tục.

Song bọn họ mới vừa vận dừng lại, đã nghe "Lạc" một tiếng, nguyên lai là thạch bích di động .

Tiếp theo hai bên nhận diện nhau, đều có chút sửng sốt, thế nào cũng không ngờ sẽ gặp nhau.

"Tiểu Bạch?" Đầu tiên lên tiếng chính là Thủ Điện Đồng, kích động tiến lên ôm lấy nó: "Sao ngươi lại ở chỗ này." Ô ô ô... Thủ Điện Đồng vô cùng cảm động nhìn Tiểu Bạch, là Tiểu Bạch cứu nàng một mạng.

Tiểu Bạch xấu hổ cười cười: "Tiểu... Nhạc... Nói." Bởi vì câu nói quá dài, nó giải thích được phải cố hết sức, cho nên để Tiểu Nhạc mở miệng.

Tiểu Nhạc vẫn còn bội phục bản lĩnh của Tiểu Bạch, lúc này thấy Tu mới hoàn hồn, nói tiếp: "Sau khi ta và Tiểu Bạch rời khỏi, trên đường về nhà lạc đường, kết quả đụng phải hai nam tử, bọn họ đang giết heo... Ách... Lấy máu heo, bọn ta bị bọn họ phát hiện, sau đó Tiểu Bạch mang theo ta chạy trốn, bọn ta chạy vào từ đường, không biết thế nào xông vào một gian phòng, sau đó đến nơi này, tiếp theo Tiểu Bạch gõ đông gõ tây, gõ gõ thì nghe thanh âm của các người."

Cái gì?

Nhưng bây giờ không phải là lúc buồn bực: "Bọn ta nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này đã."

Phỉ Bĩ Na thành

"Bệ hạ." Thành chủ Phi Bì Na thành là một trung niên nam tử vóc người mập mạp, vẻ mặt hòa khí nhìn Thiên Nguyệt Thần.

"Trong vòng nửa tháng lập danh sách những người mua hồng tửu của Hồng Diệp thôn, đồng thời cách ly bọn họ, phong tỏa cửa thành, không có lệnh của trẫm, nghiêm cấm người xuất nhập." Thiên Nguyệt Thần vừa vào đại sảnh phủ thành chủ, trực tiếp mở miệng, thanh âm lạnh lùng mang theo uy nghiêm trời sinh.

"Vâng." Thành chủ lập tức đi thi hành mệnh lệnh.

Rời đi phủ thành chủ, Thiên Nguyệt Triệt còn có chút nghi ngờ.

"Đang nghĩ gì?" Nhìn tiểu đông tây yên lặng ngồi trong lòng, Thiên Nguyệt Thần ôn nhu hỏi.

"Người này cảm giác thật giống như... Thật giống như... ." Không, không thể nào, Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu, có thể là mình nghĩ nhiều.

"Giống như ảnh vệ báo cáo chuyện ôn dịch?" Thiên Nguyệt Thần cúi đầu nhìn hắn.

Ách? Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, khó có thể chấp nhận? Nhưng bộ dáng của bọn họ, còn thêm thanh âm, lại khác biệt nhiều như vậy a.

"Mỗi một mình vệ đều có chỗ lợi hại khác nhau, Tu hiểu rõ ngũ hành phong thủy, mà hắn gọi là Vô, có thể tự do thay đổi thân hình." Thiên Nguyệt Thần giải thích.

"Nói cách khác hắn có thể cải biến thành phụ hoàng, hoặc là bộ dáng của ta?" Nghĩ đến người này biến thành bộ dáng của phụ hoàng, Thiên Nguyệt Triệt run run, không thể nào? Hắn không muốn.

"Uh, có thể." Thiên Nguyệt Thần xoa đầu của hắc: "Nhưng hắc sẽ không."

Đây là sự tín nhiệm của Thiên Nguyệt Thần đối với thuộc hạ.

Mấy người giục ngựa dựa theo hành trình Thiên Nguyệt Triệt theo dõi hắc y nhân đi tới vách đứng dưới đập chứa nước.

Vách đứng vạn trượng ngay trước mắt, chuyến này chỉ có bốn người tới, có Lôi Lợi Tư chưa khôi phục công lực, Nặc Kiệt, Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt.

Với công lực của Thiên Nguyệt Thần, muốn dẫn bốn người đi lên vách đứng cũng không khó, nhưng sắc mặt Lôi Lợi Tư rất khó coi, đương nhiên chuyện này đối với người thân là quan chấp pháp của Thần tộc mà nói, là chuyện thật mất mặt.

Lên vách đứng, mấy người đi thẳng tới đường nhỏ thông đến Hồng Diệp thôn.

"Bốn điện hạ không rõ, ban đầu người có thể một mình dễ dàng lên vách đứng, thế mà còn bị người nam nhân kia chém đứt cánh tay." Thiên Nguyệt Triệt trêu chọc nói.

Lôi Lợi Tư sắc mặt lúc trắng lúc xanh: "Tiểu điện hạ thấy tự nhiên sẽ biết."

Làm quan chấp pháp của Thần tộc, niềm kiêu ngạo của hắc tuyệt đối sẽ không thừa nhận tài nghệ của mình không bằng người. Mà trước mắt hắc chỉ là hài tử mới mười ba tuổi, hắc cũng không hiểu, tại sao cảm giác thiếu niên này có tư cách kiêu ngạo? Hơn nữa, sâu trong linh hồn thiếu niên có một cỗ lực lượng khiến hắc rất quen thuộc.

Chẳng lẽ là vì thiếu niên này từng cứu hắc sao?

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 46: Ảo Cảnh

Xuống đập chứa nước, mấy người đột nhiên bị một nhóm người vây quanh.

"Phụ hoàng, là thôn dân." Thiên Nguyệt Triệt nhắc nhở.

"Những người đó bị khống chế tâm thần." Lôi Lợi Tư xoay người tránh thoát cái cuộc của thôn dân, những thôn dân bị khống chế tâm thần này vẫn là người sống, thật có chút phiền phức, đánh không được giết cũng không xong.

"Hừ." Thiên Nguyệt Triệt khinh thường hừ lạnh, trong khoảng thời gian này Âm Dương kiếm nghỉ ngơi nhằm chán, nên để nó đi ra vui đùa một chút, hắc bạch quang mang thoáng hiện, Âm Dương kiếm dài đến 70 cm xuất hiện ở trước mặt Thiên Nguyệt Triệt.

"Âm Dương mở đường."

Nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, Âm Dương hưng phấn liền xông ra ngoài.

Phanh...

Lôi Lợi Tư tiến lên chặn sự công kích của Âm Dương kiếm: "Bọn họ vẫn là người sống... Không được làm tổn thương người vô tội... A..."

Không để ý lại bị thôn dân phía sau đánh một gậy vào người.

Mà đường nhỏ phía trước chen chúc rất nhiều thôn dân.

" Hồng Diệp thôn này sao lại có nhiều người như vậy?" Thiên Nguyệt Triệt kháng nghị, lúc trước tới đây đâu thấy nhiều như vậy a.

"Thôn dân phụ cận cũng tập trung ở nơi này." Thiên Nguyệt Thần gõ đầu của hắn, đưa tay cầm lấy một cây, trở tay gõ lên đầu thôn dân.

Thôn dân nhao lên, sau đó ngã xuống đất ngất đi.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn, thiếu chút nữa ngất ngốc: "Như vậy cũng được sao?" Trực tiếp đem thôn dân đánh ngất xỉu, chủ ý không tệ.

"Vô dụng." Thiên Nguyệt Thần nhún vai, thôn dân té xỉu kia lại bò lên.

Mà Âm Dương vẫn tiếp tục tiến, nhưng thôn dân không có ý thức căn bản không sợ sinh tử.

"Phụ hoàng, đánh gãy chân của bọn họ, có vẻ tốt hơn." Rõ ràng là cái miệng nhỏ nhắn khả ái như vậy, nhưng lời nói xuất ra lại lãnh huyết vô tình.

"Vô dụng ." Lôi Lợi Tư không đồng ý: "Bọn họ không cảm giác được đau đớn." Thoạt nhìn nam tử giống như sát thủ vô tình, nhưng lại hữu tình.

"Thật phiền phức, phụ hoàng, ta không muốn lãng phí thời gian." Mặc kệ có phải là biện pháp hay không.

"Tâm thần bị khống chế lâu, ý thức của bọn họ dần dần chết đi." Lôi Lợi Tư cau mày, nơi này tối thiểu có mấy trăm thôn dân, đối phương dùng nhiếp tâm thuật nhất định mất không ít công lực.

"Vậy có biện pháp gì?" Thiên Nguyệt Triệt hung hăng nhìn chằm chằm nam tử phiền toái này, giết không được, cứu cũng không có cách, dù sao kết quả của bọn họ vẫn là chết, không bằng giết dứt khoát.

"Dùng thánh quang của thần tử có thể cứu bọn họ, hoặc là đối phương giải khai chú ngữ nhiếp tâm thuật." Đây là biện pháp duy nhất, nói đến thần tử bệ hạ, Lôi Lợi Tư lại toát ra kiêu ngạo.

"Người đang nói nhảm sao, dứt khoát đi thỉnh thần tử bệ hạ của các người a." Hóa ra nam tử này rất ngu xuẩn, Thiên Nguyệt Triệt cho ra kết luận.

Lôi Lợi Tư trầm mặc không nói.

"Uy, cái gì là thánh quang? Là quang hệ ma pháp sao?" Thiên Nguyệt Triệt dừng lại trong chốc lát, hỏi.

"Này... Ta cũng không biết." Lôi Lợi Tư có chút khó xử: "Thuộc tính là quang hệ ma pháp, nhưng bản chất có chút khác nhau, ta cũng chỉ suy đoán, chưa từng nhìn thấy qua."

"Tránh ra." Thiên Nguyệt Triệt thô lỗ đi tới trước mặt thôn dân, một cơn của thôn dân sắp đánh lên thân thể của hắn, Nặc Kiệt vọng động muốn tiến lên, lại bị Thiên Nguyệt Thần ngăn cản.

"Bệ hạ?" Nặc Kiệt mở to mắt, có chút không dám tin.

"Hắn làm được." Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, mục mâu hàm chứa tiểu ý nhìn chăm chú vào thiếu niên trước mắt, Triệt nhi, cho mọi người xem ánh sáng của người đi đi.

Một cơn không đập vào người Thiên Nguyệt Triệt, bởi vì bốn phía Thiên Nguyệt Triệt tạo thành một lá chắn, cản trở một cơn, không khí tựa hồ dày đặc, tốc độ thủy phần chậm rãi biến ảo.

"Bệ... Bệ hạ..." Thanh âm Nặc Kiệt run rẩy.

Thiên Nguyệt Thần không mở miệng, nhưng ánh mắt càng ngày càng sâu.

Lôi Lợi Tư tựa hồ cũng quên phản ứng, chỉ lẳng lẳng nhìn Thiên Nguyệt Triệt, mái tóc đen dài đến gót chân, quang mang thánh khiết kim sắc chiếu rọi trên người Thiên Nguyệt Triệt, mục mâu sâu thẳm lóe ra ngũ thải quang mang.

[Ánh sáng thần thánh, nhẹ nhàng tấu lên khúc nhạc an giấc, giải phóng nhiếp tâm linh, đi vào giấc ngủ thâm trầm —— trầm thụ thuật.]

Thanh âm nhẹ nhàng từ trong miệng Thiên Nguyệt Triệt truyền ra, thôn dân vốn âm ỉ ngưng động tác trên tay, mộc côn, cuốc rơi xuống đất, ánh mắt bắt đầu mơ hồ, thân thể cũng trở nên lung lay.

Sau đó mọi người ngã trên mặt đất.

"Triệt nhi." Thân ảnh Thiên Nguyệt Thần nhảy lên, tiếp được nhân nhi giữa không trung, mục mâu hắc sắc tràn đầy lo lắng.

"Phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt cười đến ngây thơ: "Phụ hoàng, đừng hỏi ta tại sao, có đôi khi ngay cả ta cũng không giải thích được." Mới vừa rồi phảng phất có một cỗ sức mạnh chi phối hắc, chú ngữ xa lạ, cử chỉ xa lạ, tuy nhiên nó lại quen thuộc như vậy, nhớ kỹ mọi việc vừa mới phát sinh, nhưng lại cảm thấy nó như một vở kịch.

"Đã bao lâu?" Thiên Nguyệt Thần nhíu mày, ôm chặt Thiên Nguyệt Triệt.

"Ân?" Thiên Nguyệt Triệt suy tư một chút: "Đại khái là từ tám năm trước." Hỏa diễm thấu mình giữa trán còn phát ra quang mang sáng ngời, Thiên Nguyệt Thần vuốt ve, nhớ lại câu nói năm đó của Thiên Nguyệt Triệt: ta thấy người có dấu hiệu hỏa diễm thấu mình.

Nguyên lai khi đó Triệt nhi nói chính bản thân hần.

Triệt nhi, người là Tinh Linh hoàng chuyển thế sao?

"Người... Người..." Người kích động chính là Lôi Lợi Tư, hai mắt không che dấu được kích động, hần không biết mình muốn nói gì, chẳng qua là kích động, tim đập thật là nhanh, quang mang kim sắc vừa rồi, không... Sẽ không .

Nhưng... Nhưng trong thiên hạ, trừ thần tử bộ hạ, ai có thể gọi được thánh khiết chi quang.

Nhưng dấu hiệu trên trán thiếu niên rõ ràng là dấu hiệu Tinh Linh hoàng của Tinh Linh tộc a.

Tinh Linh hoàng biến mất 300 năm trước, chẳng lẽ thiếu niên này là Tinh Linh hoàng chuyển thế, nhưng ngay cả như vậy, cho dù hần là Tinh Linh hoàng chuyển thế, cũng không thể khiến Quang nguyên tố nghe theo lệnh của hần.

Nghi ngờ từng đợt từng đợt hiện lên trong lòng Lôi Lợi Tư.

"Đi thôi." Thiên Nguyệt Thần ôm lấy Thiên Nguyệt Triệt, hai người còn lại liền đuổi theo.

"Phụ hoàng?" Thiên Nguyệt Triệt nhìn nam nhân tuấn mỹ trước mắt, mở miệng.

"Ân?" Thiên Nguyệt Thần cúi đầu, thâm tình nhìn hần.

"Ta cũng rất lợi hại phải không? Ta không chỉ cần phụ hoàng bảo vệ, ta cũng có thể bảo vệ phụ hoàng, có phải không?" Trong đôi mắt hồn nhiên là sự chờ mong, hần chỉ muốn nói, khoảng cách giữa hần và phụ hoàng không xa lắm, hần không phải là bình hoa trong tủ kính.

"Đó là hiển nhiên, Triệt nhi của ta đương nhiên lợi hại, lợi hại đến mức khiến tầm mắt của ta vĩnh viễn không cách nào dời đi." Thanh âm nhẹ nhàng liên tục quanh quẩn bên tai Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt nghe hơi thở của nam nhân, cười ngọt ngào.

Mấy người đi tới nhà Tiểu Nhạc, nhưng trong nhà không có một bóng người.

"Đi thôi, Tu đã đi ra ngoài." Thiên Nguyệt Thần nhìn bốn phía, mở miệng, minh vệ hành động luôn luôn độc lai độc vãng, nhưng cũng sẽ lưu lại dấu hiệu, để ngừa bản thân rơi vào bất trắc.

"Bệ hạ, nơi này có dấu hiệu." Nặc Kiệt tìm được dấu hiệu không dễ phát hiện ở đại môn.

"Theo sau."

Bên kia

Tu, minh vệ, Tiểu Bạch, Thủ Điện Đồng, Tiểu Nhạc vẫn còn tìm tòi.

"Đầu lĩnh, có vẻ chúng ta vẫn vòng vo một chỗ." Minh vệ mở miệng.

"Không sai, nơi này giống như mê cung, đi tới đi lui đều tới một nơi, giống như là sơn động, vòng tới vòng lui đều dậm chân tại chỗ."

"Không... Đúng." Tiểu Bạch mở miệng thật chậm: "Vỏ chuối... Không có... Có..." Tiểu Bạch vẫn ăn chuối tiêu như cũ, đồng thời chỉ chỉ trên mặt đất.

Ý Tiểu Bạch là nói, trên mặt đất không có vỏ chuối lúc trước nó ném xuống, nói cách khác nơi này căn bản không phải tại chỗ.

"Bọn ta tiến vào ảo cảnh." Tu nghĩ một lát, kiên định nói: "Từ lúc chúng ta tiến vào mật đạo là đã bắt đầu hãy tiến vào ảo cảnh."

"Nhưng chúng ta đi theo đối phương tiến vào mà? Hơn nữa Thủ Điện Đồng ngữ được hơi thở người chết a." Minh vệ không giải thích được, hỏi.

"Không sai, chúng ta đi theo đường của đối phương, nếu như suy đoán của ta không lầm, vấn đề chính là khói nển bị chúng ta hút vào trong thân thể, cho nên trong óc tự động sinh ra ảo tưởng, ảo tưởng vốn là thứ không tồn tại." Tu vừa nói vừa quan sát bốn phía, mới vừa rồi hắc thể nào cũng không nghĩ tới.

"Cho nên dấu hiệu chúng ta khắc trên vách tường không tồn tại, thật ra là vách tường này không tồn tại." Minh vệ hiểu.

"Đúng, mà vỏ chuối Tiểu Bạch ném là thứ chính xác nhất, nhưng nơi này lại không có vỏ chuối, cho nên chúng ta đã ở nơi khác... Không tốt... Nhanh chóng rời đi thôi, dựa theo đường cũ trở về."

"Nhưng đường cũ ở nơi đâu?" Minh vệ hỏi.

"Đơn giản, tìm vỏ chuối là được rồi." Tu nói ra phương pháp xử lí.

Mấy người lão đảo đi lại trong chốc lát, đột nhiên đi vào một gian phòng kỳ quái.

"Nơi này là?" Minh vệ nhìn chung quanh gian phòng: "Là từ đường, bọn ta lại tiến vào từ đường?"

Tu suy tư trong chốc lát, vươn ngón tay chạm vào vách tường, quả nhiên nửa ngón tay không thấy: "Vấn đề ở chỗ này, gian phòng này nối liền, giống như là mật đạo đặc biệt, chúng ta đi thôi."

Đẩy cửa phòng, tính toán đi ra ngoài, lại phát hiện bọn họ tiến vào một gian phòng khác.

Gian phòng này là?

Tu cả kinh, là gian phòng thứ mười sáu.

"Cẩn thận một chút, nơi này đều là ảo thuật, thứ gì cũng không được đụng vào." Tu vừa mới nói xong, Thủ Điện Đồng hiệu động đã ngồi ở trên ghế.

Gian phòng nhất thời lay động, không chỉ gia cụ đều hướng về phía bọn họ, mà ngay cả mặt đất cũng bắt đầu phẫn nộ, đồng thời còn xuất hiện một khe hẹp dài, giống như là muốn nứt ra.

"Lão thực nhân (người thành thật), sao ngươi không nói sớm một chút a." Thủ Điện Đồng dùng tay xương khô bắt lấy xà nhà, oán giận nói.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 47: Huyết Trì

Tu liếc Thủ Điện Đồng một cái: "Động tác của người nhanh tới mức ta kịp nói sao?"

Phanh...

Xà ngang rớt xuống, Thủ Điện Đồng nhanh chóng nhảy sang bên kia, kỳ quái là xà ngang rớt xuống nhưng không thấy trên mặt đất, phảng phất phía dưới giống như động không đáy, bất kể là ly trà, ghế ngồi, rớt xuống đất cũng không thấy, nhưng nếu đâm vào thân người, lại có thể cảm giác được đau đớn.

Mà thông dong nhất đương nhiên là Tiểu Bạch, tạo một phòng băng nho nhỏ, tự mình trốn ở bên trong, mặc cho những thứ kia bay đến, dù sao cũng có khối băng chống đỡ.

"Đầu lĩnh, làm sao bây giờ a?" Phòng ốc liên tục lay động, cái khe trên mặt đất càng lúc càng lớn, gian phòng bị chia làm hai khối.

A...

Minh vệ duy trì không được, tiến vào khe hẹp, đột nhiên có bàn tay kéo hẳn lại, minh vệ ngẩng đầu: "Chủ... Chủ nhân?" Thiên Nguyệt Thần dùng tay kéo minh vệ đang rơi xuống lên, trầm giọng nói: "Nặc Kiệt, kết giới."

Nặc Kiệt học Thuỷ hệ ma pháp, mặc dù kết giới không phải quá mạnh, nhưng chống đỡ một chốc thì không là vấn đề.

Nặc Kiệt mở kết giới, mấy người lập tức trốn vào, Tiểu Bạch chậm rãi di động phòng bằng hướng phía kết giới.

"Chủ nhân, sao ngài tìm được nơi này?" Tu hỏi, cũng may chủ nhân tới kịp, nếu không không biết còn phải chống đỡ bao lâu.

"Bọn ta dựa theo dấu hiệu người để lại tìm được nghĩa trang, sau đó lại phát hiện vỏ chuối của Tiểu Bạch, kết quả theo vỏ chuối tìm được từ đường, sau đó tìm được gian phòng thứ mười sáu." Thiên Nguyệt Thần giải thích.

Ai... Tu than thở, nếu như không phải là có vỏ chuối của Tiểu Bạch, nói không chừng bọn họ thật sự sẽ bị hành hạ đến tróc da, lúc này mới phát hiện chuối tiêu thật sự cũng có chỗ tốt.

"Chủ nhân vừa nói, lúc này thuộc hạ mới nhớ tới, kết giới của từ đường này thập phần tài tình, là dựa theo hình dáng Thiên Hạc (con bò cạp) kiến tạo, nói cách khác, toàn bộ từ đường là hình Thiên Hạc, sau đó dựa vào thân thể Thiên Hạc tạo 16 gian phòng, gian phòng thứ 16 là phòng chính giữa, giống như không gian dị hình." Tu nói ra nghi hoặc sau khi bị nhốt một đêm.

"Thiên Hạc? Ý gì?" Thiên Nguyệt Thần không giải thích được.

"Thiên Hạc?" Lôi Lợi Tư hô to: "Không tốt."

"Thiên Hạc thuần âm, tụ tập âm khí, sợ rằng tòa nhà này âm khí quá nặng." Tu chỉ có thể giải thích những thứ này, cụ thể bọn họ dùng làm gì hẳn cũng không biết.

Lạc...

Kết giới của Nặc Kiệt chỉ sợ không kiên trì được bao lâu.

"Phụ hoàng, chúng ta ra khỏi nơi này rồi hãy nói." Thiên Nguyệt Triệt tùy ý Tiểu Bạch kéo y phục của mình.

"Ân." Thiên Nguyệt Thần đồng ý, đi trước một bước, ra ngoài kết giới, hai tay nắm chặt, khí thể tử hắc quấn quanh thân của y, mái tóc dài hắc sắc tung bay, thân thể giữa không trung từng bước từng bước đi về phía trước, môi mỏng nở nụ cười vô tình, hai mắt híp lại.

Phanh...

Vách tường phía trước Thiên Nguyệt Thần bị phá vỡ, nhất thời hết thấy đều sáng rõ.

"Phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt đi tới bên cạnh Thiên Nguyệt Thần, "Phụ hoàng, có thể nhẹ nhàng một chút hay không." Thiệt là, tàn phá mạnh như vậy rất không đạo đức.

"Triệt nhi giận phụ hoàng, không để Triệt nhi có cơ hội biểu hiện sao?" Thiên Nguyệt Thần mỉm cười, mục mâu hắc sắc hiện lên tiểu ý tà ác.

Đỏ mặt lên, mặc dù Thiên Nguyệt Triệt thừa nhận hẳn có ý nghĩ hủy diệt, nhưng bị nam nhân này nhìn thấu, hẳn tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

"Nói nhảm, ta là người nho nhã." Thiên Nguyệt Triệt cường điệu.

"Chủ tử." Tu đồng thời tiến lên, "Cứ như vậy phá?" Sớm biết như thế bọn họ cũng trực tiếp phá vách tường, nhưng, bọn họ lại không nghĩ ra ý này.

Không phải nên hay không nên phá, mà có lẽ chính là vấn đề tự tin.

Bọn họ nghĩ nếu phá sẽ quấy nhiễu đến đối phương, lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn thì làm sao? Nhưng chủ tử không để ý vấn đề này, hủy diệt là phương pháp nhanh nhất, không sợ chạm trán đối phương.

Bởi vì Thiên Nguyệt Thần đủ tự tin.

"Phụ hoàng, mùi máu bên trong quá nồng." Thiên Nguyệt Triệt nhíu mày, có chút không thoải mái, lúc này Tiểu Bạch lấy nho khô từ trong tay nải ra cho hắn: "Ăn... Trái nho."

Thiên Nguyệt Triệt hé miệng, đem nho khô chưa ngậm vào.

"Tiểu điện hạ ghét mùi máu tươi sao?" Lôi Lợi Tư trầm tư hỏi.

Thiên Nguyệt Triệt nghi ngờ nhìn hắn một cái, vẫn gật đầu.

Cổ tay Thiên Nguyệt Thần vừa chuyển, toàn bộ tường ngã xuống, thứ xuất hiện trước mắt làm mọi người kinh sợ, đó là huyết trì, tản ra mùi máu tươi nồng đậm.

Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy toàn thân rét lạnh, mùi máu tươi chết tiệt, hắn khắc chế không được, cái trán toát ra mồ hôi, dạ dày sôi trào.

"Triệt nhi." Thiên Nguyệt Thần kéo Thiên Nguyệt Triệt, một tay nắm ôm eo hắn, trước mặt mọi người mặt hôn lên môi Thiên Nguyệt Triệt.

Ngạc nhiên, nghi hoặc, khó hiểu, rất nhiều nét mặt nhanh chóng xẹt qua mắt Thiên Nguyệt Triệt, mùi vị gì cũng không cảm giác được, trong mắt, chỉ là gương mặt tuấn mỹ của nam nhân, trong lòng, chỉ nghĩ tại sao nam nhân phải làm như vậy.

Đầu lưỡi ướt át nhu tình xẹt qua môi hắn: "Còn khó chịu sao?" Thanh âm trầm thấp ôn nhu chỉ dành cho mỗi Thiên Nguyệt Triệt.

"Không... Không khó chịu." Tim đập rộn lên, bang bang, Thiên Nguyệt Triệt chỉ có thể cảm giác được tiếng tim đập của mình.

Thiên Nguyệt Thần cười, cúi đầu, ngậm vành tai Thiên Nguyệt Triệt: "Mùi vị của Triệt nhi thật thơm."

Tiểu Nhạc vẫn còn nhỏ nên không hiểu ý nghĩa của câu nói kia, còn những người khác hiểu cũng không hoảng sợ, duy nhất chỉ có Lôi Lợi Tư là kinh sợ, e là còn kinh sợ hơn lúc thấy huyết trì trước mắt.

Dọc theo huyết trì đi vào bên trong, liền có mấy hắc y nhân ngăn cản đường đi của bọn hắn.

"Giết." Hắc y nhân tiến lên đánh nhau với bọn hắn, nhìn bầu không khí này, đầu tiên cao hứng trở lại chính là Thủ Điện Đồng.

"Tu, nơi này giao cho ngươi." Thiên Nguyệt Thần vừa ra lệnh, vừa ôm Thiên Nguyệt Triệt biến mất tại chỗ.

Dọc theo hướng huyết trì chảy, nhóm người Thiên Nguyệt Thần tiếp tục đi tới, càng đến gần không khí càng bị đè nén, không chỉ là không khí, tựa hồ ngay cả trái tim cũng cảm giác được một cỗ áp lực trầm trọng.

"Thật là khách quý a." Nam tử một thân lam y cười đùa nhìn Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt và Lôi Lợi Tư, tuy là cười đùa, nhưng vẫn mang theo sắc bén cùng lạnh lẽo.

"Bỉ Tiết, ngươi phạm vào thần pháp, bốn tọa bắt ngươi hồi Thần tộc." Lôi Lợi Tư tiến lên, rút kiếm trong tay, kiếm đầu chỉ hướng lam y nam tử Bỉ Tiết.

"Ha ha, thần pháp?" Bỉ Tiết khinh thường: "Không ngờ ngươi là kẻ đứng đầu quan chấp pháp của Thần tộc, tư vị cụt tay thật là tốt a? Ngươi cho là tìm được hai trợ thủ, ta sẽ sợ ngươi?"

Khinh thường nhìn Lôi Lợi Tư mặt lúc đỏ lúc đen.

Mặc dù Thiên Nguyệt Triệt không hứng thú tranh chấp với người khác, nhưng hắn thích nhất là nhìn người ta người gây sự, khóe miệng vừa động,

thanh âm mềm nhũn giống như đang làm nũng: "Phụ thân, miệng lưỡi tên kia thật đáng ghét."

Một bên thân mật ôm bả vai Thiên Nguyệt Thần: "Phụ thân, hẳn lại còn nói hai người chúng ta vô dụng."

Thiên Nguyệt Thần an ủi vuốt ve tóc Thiên Nguyệt Triệt, phối hợp nói: "Triệt nhi nghĩ làm sao đây?"

Đối với biểu hiện của Thiên Nguyệt Thần coi như tương đối hài lòng, Thiên Nguyệt Triệt chỉ chỉ sau lưng Bì Tiết: "Phụ thân, người đoán trong huyết trì kia có thứ gì?" Ánh mắt sáng ngời lờ lờ, như tiểu nhi ngây thơ nhìn thấy thứ đồ thú vị: "Phụ thân, chúng ta đi nơi đó nhìn a." Thiên Nguyệt Triệt cười một tiếng, không đợi Bì Tiết kịp phản ứng, lôi kéo Thiên Nguyệt Thần đến bên cạnh huyết trì.

A...

Đừng hoài nghi, tiếng hét kinh tâm động phách như vậy tuyệt đối là xuất từ miệng người luôn luôn kiêu ngạo – Thiên Nguyệt Triệt: "Thật buồn nôn."

"Tiểu điện hạ, nô tài tới cứu giá." Nặc Kiệt nghe tiếng hét của Thiên Nguyệt Triệt, cho là Thiên Nguyệt Triệt xảy ra điều gì ngoài ý muốn, như gió vọt vào.

Kết quả không cần thận đụng phải Lôi Lợi Tư trước mặt.

Bì Tiết cả kinh, hai người kia cư nhiên thần không biết quỷ không đi chuyển ra phía sau của hắn, động tác thực nhanh, nhưng là...

Bì Tiết bay lên trời hướng phía Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt phát chương, Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt đồng thời lui

về phía sau, băng tiến từ chướng phong của Thiên Nguyệt Triệt hướng phía Bỉ Tiết.

Bỉ Tiết không còn dám xem thường bọn họ.

Huyết trì yên tĩnh đột nhiên lay động, từ trong huyết trì lần lượt xuất hiện huyết nhân.

Bỉ Tiết nhìn huyết trì, trong mắt hiện lên tiêu ý, một lát, chỉ cần kiên trì một lát là được.

Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt nhìn nhau, hình như đối phương đang đợi cái gì đó? Hai người đồng thời xẹt qua một loại ý nghĩ.

"Phụ hoàng, những huyết nhân này giao cho người, ta đi vào phía trong huyết trì nhìn." Thiên Nguyệt Triệt mới không lãng phí thời gian với những huyết nhân bẩn thỉu này.

Sau đó lấy ra Âm Dương kiếm, thân thủ cực nhanh, không phải người bình thường có thể làm: "Bốn điện hạ cũng muốn nhìn một chút, trong huyết trì này là quái vật gì." Vung lên Âm Dương kiếm, Âm Dương kiếm vốn dài 70cm, nhất thời biến dài chừng ba thước, Thiên Nguyệt Triệt vọt tới giữa không trung, dùng Âm Dương kiếm đâm tới huyết trì.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 48: Sống Lại

Bỉ Tiết tâm vừa nhảy, nhanh chóng lao đến, lực đạo huy kiếm lại càng cường đại.

Bình thường Thiên Nguyệt Triệt không thích sử dụng kiếm, bởi vì hắn cảm thấy phiền toái, cũng may bản thân Âm Dương kiếm có ý thức, gặp địch nhân lao đến, tự động đối chiến.

"Hừ, hai con quỷ tầm thường, có thể làm gì ta?" Bỉ Tiết khinh thường nói, trong miệng khởi động một chuỗi chú ngữ, sợi tơ kim sắc xuất hiện trước mắt, quấn quanh Âm Dương kiếm.

Không ổn, trực giác nói cho Thiên Nguyệt Triệt biết vật kia sẽ vây khốn Âm Dương kiếm, lập tức hô: "Âm Dương trở lại." Đồng thời trong lòng cũng buồn bực, người này cư nhiên không đơn giản, hơn nữa biết Âm Dương là quỷ kiếm.

Thu hồi Âm Dương kiếm, Thiên Nguyệt Triệt dùng thủy linh tử chuyển hóa thành mũi tên, phóng về phía nam tử, hắn không thể coi thường bản lĩnh của nam tử này, lúc trước ở vách đứng, nam tử này dùng quang hệ ma pháp, Thiên Nguyệt Triệt rõ ràng sự lợi hại của hắn.

Lấy kiếm làm lá chắn, lại đồng thời dùng mấy lần băng tiễn đánh tới, nam tử cũng bắt đầu chăm chú đối chiến, cái hắn muốn là trì hoãn thời gian, cho nên không thể nóng lòng.

Hừ, Thiên Nguyệt Triệt hiển nhiên biết ý nghĩ của hắn, theo ta trì hoãn thời gian sao? Thiên Nguyệt Triệt cho rằng đây là đang vũ nhục trí tuệ của

mình.

Gọi ra Hỏa Linh Châu trong cơ thể, Thiên Nguyệt Triệt chuẩn bị trực tiếp dùng địa ngục yêu hỏa công kích, tay bị lòng bàn tay ấm áp bao trùm, bên tai truyền đến tiếng cười của Thiên Nguyệt Thần: "Triệt nhi chuẩn bị phá nơi này sao?" Tiểu đông tây hành động cũng không nghĩ đến hậu quả, bọn họ đều ở dưới nền đất, cư nhiên tàn nhẫn dùng yêu hỏa.

"Ách?" Thiên Nguyệt Triệt có chút áy náy khẽ động khóe miệng, hẳn chẳng qua là hưng phấn vì gặp được đối thủ mạnh như vậy, không suy nghĩ qua những vấn đề này: "Phụ hoàng, huyết nhân..." Thiên Nguyệt Triệt quay đầu lại, khóe miệng mở rộng ra, chỉ kém không chảy nước miếng: "Người gạt người." Nhất thời lửa giận ngút trời.

Lại còn nói không thể dùng Hỏa, y cũng dùng Hỏa còn gì.

"Kia bất đồng, những thứ này là huyết nhân, máu thuộc thủy, chém không được, chỉ có thể dùng Hỏa bốc hơi." Thiên Nguyệt Thần giải thích, nhưng thật ra là tìm lý do cho bản thân, y cũng rất muốn phá tan nơi quái quỷ này, muốn tự mình tạo kết giới rất mạnh.

Trong cơ thể luôn có vọng động thị huyết.

"Hừ, ta mới không tin người, người tránh ra, hôm nay ta phải phá chỗ này, người không được phá." Chỉ cho tự mình phóng hỏa, không cho người khác đốt đèn, là bản tính của nam nhân này.

Thiên Nguyệt Triệt đẩy nam nhân ra, Hỏa Linh Châu trong tay lần nữa thiêu đốt, hỏa tiễn đỏ sậm bắn ra bốn phía nhằm hướng nam tử, Hỏa luôn khá phiền toái, nam tử triển khai quang hệ kết giới, trực tiếp đem hỏa tiễn ngăn trở ở ngoài.

Thiên Nguyệt Triệt cười to, thất bại là nguyên tố quang hệ ma pháp của người.

"Thủ Điện Đồng." Lớn tiếng hô, bộ xương khô triển khai cánh bay tới trước mặt hắn.

Thiên Nguyệt Triệt đồng dạng phát ra Quang hệ ma pháp đốt sáng Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch trên trán của Thủ Điện Đồng, "Thủ Điện Đồng, cái trán của ngươi gần đây tồn trữ năng lực không đủ, đem hắn hút tới đây."

Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch có tồn trữ nguyên tố quang hệ ma pháp, có tác dụng hấp thu những thứ gần kề.

"Tiểu Bạch, băng tiễn." Thiên Nguyệt Triệt lần nữa hô lên, Tiểu Bạch trong miệng nhả ra vô số băng tiễn.

Thiên Nguyệt Triệt cuồn cuộn nổi lên ống tay áo.

"Ngươi làm gì?" Thiên Nguyệt Thần đưa tay đem tiểu đồng tây kích động trở lại.

"Ta muốn phá kết giới của hắn." Thiên Nguyệt Triệt nói xong, đương nhiên, thậm chí có chút ảo não giống như con cừu nhỏ nhìn Thiên Nguyệt Thần.

"Cần gì phải lao lực như vậy." Thiên Nguyệt Thần điểm điểm đầu hắn, "Nhìn xem."

Ngưng tụ tử hắc khí thể trong bàn tay hướng phía huyết trì phát chưởng, nhìn động tác của Thiên Nguyệt Thần, thân thể Bỉ Tiết đã chạy ra khỏi kết giới tự mình bố trí, bay tới huyết trì trước mắt.

Chưởng phong của Thiên Nguyệt Thần không mềm dẻo như Thiên Nguyệt Triệt, thân thể Bỉ Tiết bị đánh ngã trên mặt đất.

Phốc xuy... Máu đỏ tươi từ khóe miệng hắn chảy ra.

Khóe miệng Thiên Nguyệt Triệt co quắp một chút, không nói một câu.

"Triệt nhi muốn nghe lời thật?" Khiêu mi nhìn tiểu đông tây mặt tràn đầy lửa giận, vóc dáng nho nhỏ, lúc sinh khí đặc biệt phần chấn.

"Nói nhảm." Chắc chắn từ miệng nam nhân này sẽ không nghe được lời tốt đẹp gì.

"Đoán chừng, thời gian hai ly trà." Thiên Nguyệt Thần giễu giễu nói.

"Tại sao là thời gian hai ly trà?" Bình thường không phải nói một ly trà là đủ rồi sao?

"Bởi vì một ngum trà nhuận nhuận hầu a, một ngum trà khác bằng một chiêu." Thiên Nguyệt Thần vô tội trả lời, đồng thời còn không quên ôm chặt Thiên Nguyệt Triệt, thân thể mềm nhũn, ôm thật thoải mái.

"Khốn kiếp." Thiên Nguyệt Triệt rốt cục rõ ràng từ lúc bắt đầu tới cuối cùng nam nhân này đều đùa hăn, bao gồm cả chuyện tới nơi này, ôn dịch cái gì chứ, y chẳng thêm quan tâm sinh tử của những thôn dân kia.

"Bị người biết." Thiên Nguyệt Thần cười nhìn hăn, "Phần đặc sắc nhất tới nha." Thiên Nguyệt Thần xoay chuyển cái đầu nhỏ của hăn, để hăn cùng y nhìn huyết trì.

Cái này tuyệt đối không phải là buồn nôn đơn giản như vậy.

Máu đỏ tươi từ trong huyết trì sôi sục lên, dịch thể nồng đậm còn mang theo hơi nóng, Thiên Nguyệt Triệt có chút nhăn nhin không được, tới gần lồng ngực Thiên Nguyệt Thần, không muốn nhìn thứ buồn nôn kia.

Huyết trì còn toát ra thanh âm huyết thủy dao động, tiếp theo là hai vật thể toàn thân huyết hồng đi ra.

Thiên Nguyệt Triệt nhin không được tò mò len lén quay đầu nhìn, đó là?

"Phụ hoàng?" Thiên Nguyệt Triệt kêu lên, đây không phải là... Không phải là Huyết Nga sao?

"Là Huyết Nga." Thiên Nguyệt Thần nhú mày, thật không ngờ sẽ nhìn thấy thứ buồn nôn như vậy, trong mắt Thiên Nguyệt Thần luôn luôn chỉ tiếp thu những thứ tốt, thứ này thật bôi nhọ mắt của y.

Bàn tay đã bắt đầu ngưng tụ nội lực, đang muốn trực tiếp giết thứ buồn nôn kia, nhưng không ngờ nghe được thanh âm ngoài ý muốn: "Nhi tử, khổ cực."

Cái gì...

Mọi người trợn to hai mắt, thứ buồn nôn đó lại có thanh âm ôn nhu như vậy, thanh âm rất êm tai, rất ấm áp, đó là... Cảm giác của mù mù.

"Mẫu thân... Mẫu thân..." Bỉ Tiết vui mừng mở to hai mắt, nam tử mới vừa rồi còn lãnh khốc vô tình, lúc này giống như hài tử khóc náo loạn lên.

Hai Huyết Nga chậm rãi biến thành hình người, một nam một nữ, nam tử Thiên Nguyệt Triệt không biết, nhưng nữ tử này Thiên Nguyệt Triệt vạn phần quen thuộc, là Phỉ Bỉ Na.

Tượng Phỉ Bỉ Na ở hội chùa ngày ấy giống hệt bộ dáng nữ tử này.

"Phỉ Bỉ Na." Kêu ra tiếng chính là Lôi Lợi Tư, Phỉ Bỉ Na, cư nhiên là Phỉ Bỉ Na, đây là chuyện gì?

Theo thanh âm, Phỉ Bỉ Na quay đầu lại, nàng không biết Lôi Lợi Tư, nhưng quen thuộc khí tức trên thân hắn, "Người là người Thần tộc?" Mắt hạnh nhảy lên, nét mặt bình thản nhìn hắn.

Màn hí kịch này ngoài dự liệu của mọi người.

"Không sai, không phải người đã chết rồi sao?" Những lời này là nói lên nghi ngờ trong lòng mọi người.

"Thiên Hạc tụ tập Nhật Nguyệt tinh hoa, hút lấy âm khí ban đêm, cho nên bọn hắc khởi tử hồi sinh." Thanh âm trầm ổn từ trong miệng Thiên Nguyệt Thần truyền ra.

"Không sai." Trong mắt Phỉ Bĩ Na hiện lên tán thưởng, "Ta chết ở rừng Hồng Diệp, không ngờ có thể hóa thành Huyết Nga, mẫu tử liên tâm, rất nhanh con ta liền biết ta sống lại, nhưng chỉ chút máu của loài người kia không đủ để ta sống, cho nên ta nghĩ đến Thần tộc, thế nào cũng không ngờ, con ta được cha ta thu dưỡng, đây là nhất cử lưỡng tiện, từ trên người của ta phân tán ra một loại máu xâm nhập thân thể người khác, như vậy Huyết Nga hút lấy năng lượng trên thân người khác cho ta sử dụng.

Sau khi gia tộc của ta diệt vong, ta để nhi tử trở lại, nhưng kỳ quái chính là, ta không tìm được chân thân của ta, sau đó mới biết được thần tử bệ hạ cho người tạo tượng của ta vây khốn ta.

Như vậy cũng tốt, hút lấy hương khói có thể nâng lực lượng của ta lên một tầng, nhi tử tìm được chân thân của ta liền đem nó tiêu hủy." Ánh mắt huyết hồng mang theo ma tính.

"Người đã nhập ma." Lôi Lợi Tư nhíu mày nói.

Phỉ Bĩ Na không rảnh mà để ý, một tay đỡ Bĩ Tiết dậy, một tay kéo nam tử cũng có ánh mắt huyết hồng, "Thân ái, một nhà chúng ta đã có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ."

"Nhi tử của người – Bĩ Tiết, giết người gia tộc người, thần tử bệ hạ muốn bắt hắc hồi thần tộc xử trí." Phỉ Bĩ Na sống lại là chuyện ai cũng không tưởng tượng được, nhưng lúc này nàng nhập ma, sẽ càng thương tổn nhiều người.

"Hừ, tính mạng của những người kia nằm trong tay ta, trên người bọn họ còn chảy máu của ta." Huyết Nga nhất định phải uống máu mỗi ngày nuôi thân.

Trong hồng tửu được xuất ra khỏi thôn đều có chứa Huyết Nga do nàng phát ra.

"Yêu nghiệt." Lôi Lợi Tư tức giận hô to, linh lực trên người phát huy đến tầng cao nhất, thanh kiếm vốn bình thường nhất thời phát ra quang mang kỳ quái.

Phỉ Bĩ Na đẩy Bĩ Tiết đang bị thương ra, thoải mái ngăn cản Lôi Lợi Tư tấn công.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 49: Kết Thúc

Lôi Lợi Tư hiển nhiên không phải là đối thủ của Phỉ Bì Na, huống chi lúc trước đã bị trọng thương, không được mấy chiêu liền rơi vào thế hạ phong.

Những ngón tay vốn ngọc ngà, đột nhiên biến thành móng vuốt buồn nôn, sắp chạm tới lồng ngực Lôi Lợi Tư thì bị hỏa tiễn đẩy ra, thủy linh tử trong suốt nhanh chóng quán lên thân thể Lôi Lợi Tư, đời qua một bên.

Theo phương hướng hỏa tiễn, hai mắt Phỉ Bì Na mang theo tiểu ý nhìn về phía Thiên Nguyệt Triệt, nhưng ẩn trong đó là sự lãnh lẽo càng ngày càng rõ ràng, "Tiểu oa nhi, máu của người so với bất luận kẻ nào đều ngon miệng hơn." Phỉ Bì Na hé miệng liếm liếm móng vuốt của mình, giống như đang thưởng thức mỹ vị.

"Lão yêu bà, máu của người cũng so với bất luận kẻ nào đều buồn nôn hơn." Thiên Nguyệt Triệt nhăn mũi mắng: "Bộ dáng xấu như vậy, lại còn đi ra dọa người, coi chừng nam nhân của người không muốn người."

Trong mắt Phỉ Bì Na khê hiện lên sát khí, vô số Huyết Nga hướng phía Thiên Nguyệt Triệt, nam tử là tử điểm của Phỉ Bì Na, nàng không cho bất kỳ một người nào vũ nhục nam nhân của nàng.

Hừ, Thiên Nguyệt Triệt hừ lạnh một tiếng, hỏa diễm khổng lồ bện thành bao bố, đem những Huyết Nga kia bao vào trong túi, thiêu đốt.

Phỉ Bì Na sừng sốt, không ngờ bản lĩnh của tên tiểu tử này cao như thế, không để ý tới, khát vọng đối với máu càng thêm mãnh liệt.

Miệng mở lớn, đầu lưỡi huyết hồng như cánh cây nhỏ hướng phía Thiên Nguyệt Triệt bay tới.

[Cực địa chi băng xuyên, hóa vi băng tiễn, xạ]

Băng tiễn sắc bén dọc theo lưỡi máu, xông thẳng, Phỉ Bì Na hoàn hồn đã không còn kịp, băng tiễn bắn vào miệng của nàng, xuyên qua đầu.

A...

Một tiếng thét chói tai đau đớn, lúc Thiên Nguyệt Triệt đang đặc ý, Phỉ Bì Na lại lần nữa hướng lưỡi máu phía hăn.

Thiên Nguyệt Triệt quên mất nàng là Huyết Nga, máu ngừng tụ thành chất lỏng, những thứ này căn bản là vô dụng.

Trực giác dùng băng khí chặt đứt lưỡi máu buồn nôn kia, song cho dù chặt đứt thì đầu lưỡi vẫn có thể lập tức phục hồi, tốc độ kia vượt qua động tác của Thiên Nguyệt Triệt.

Ai...

Tiếng than thở quen thuộc vang lên bên tai, cánh tay rắn chắc mà có lực ôm lấy thắt lưng Thiên Nguyệt Triệt, băng xuyên biến thành trường kiếm bổ thân thể Phỉ Bì Na ra.

Ôm lấy Thiên Nguyệt Triệt lui về phía sau mấy bước.

Thân thể Phỉ Bì Na bị chia ra làm hai, biến thành hai Phỉ Bì Na, kết quả này vượt ra khỏi dự liệu của Thiên Nguyệt Thần, nhưng khoe miệng y giương lên, tựa hồ sinh ra hứng thú.

"Mẫu thân..." Bì Tiết tiến lên lại bị Nặc Kiệt, Tu ngăn cản.

A...

Tiếng kêu cuồng nộ lần nữa truyền ra, chỉ thấy nam tử vốn nguyên hình người điên cuồng đứng lên, thân thể từ từ biến hóa, bóng người bắt đầu biến mất, khôi phục bản thể Huyết Nga.

"Triệt nhi có muốn tỷ thí một chút hay không?" Ý Thiên Nguyệt Thần là mỗi người đối phó một cái, xem ai nhanh hơn.

Thiên Nguyệt Triệt nhún vai, hiển nhiên rất thích, "Ta muốn đối phó nam tử kia."

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, không sao cả, nhưng lời nói kế tiếp của Thiên Nguyệt Triệt, khiến khóe miệng y không khỏi có chút co quắp.

"Bởi vì ta là nam nhân." Tiểu đông tây cao ngạo đi tới trước mặt nam tử biến thành Huyết Nga.

Chẳng lẽ ta là nữ nhân? Những lời này Thiên Nguyệt Thần đương nhiên không hỏi ra, chỉ nhìn sự đùa cợt hiện lên trong mắt Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt tiến công, lúc nam tử dùng móng vuốt đánh về phía hắn, thủy linh tử hóa thành vô số chủ thủ đã đem những móng vuốt kia bẻ gãy.

Tiểu Bạch thấy Thiên Nguyệt Triệt đối phó nam Huyết Nga, vội vàng đem chuỗi tiêu nhét vào trong miệng, xông tới hỗ trợ.

"Lui ra." Thiên Nguyệt Triệt thấp giọng thét, vạn nhất để máu dính vào trên người, rất nhanh sẽ dung nhập vào trong thân thể, đến lúc đó sẽ bị điều khiển, một phần máu cũng sẽ bị hút cạn.

Tiểu Bạch mặc dù mạnh, nhưng không thể đối phó công phu tà môn, bằng cái đầu đơn thuần của nó chắc chắn bị bấm thành tấm thịt.

Lúc móng vuốt bị chặt gãy trở lại trên thân nam tử, Thiên Nguyệt Triệt tà tà cười một tiếng, tùy ý ra dấu tay, nhất thời những móng vuốt kia bị vây trong khối băng.

Nếu như chém không đứt thì đem thân thể phân chia từng khối, Thiên Nguyệt Triệt cũng không tin ma quỷ.

Nam tử thấy máu kia không thể trở về, móng vuốt mới trên người lại dài ra.

Phỉ Bì Na cảm giác máu trên thân nam tử càng ngày càng ít, đang đánh nhau với Thiên Nguyệt Thần liền phân tâm: "Đừng..."

Đã không kịp rồi, thân thể bị kết giới tử hắc sắc vây ở bên trong, dù nàng làm thế nào cũng không thể phá.

"Mẫu thân..." Bì Tiết kích động một trận, miệng phun máu tươi, đem sức mạnh toàn thân ký thác vào thân kiếm, kiếm phát ra kim quang chói mắt, ý đồ phá kết giới của Thiên Nguyệt Thần.

Chẳng qua là...

Kiếm khí nhắm phía kết giới, sau đó bắn ngược, thân thể vọt tới vách tường, kiếm rơi trên mặt đất, máu tươi không ngừng chảy ra từ khóe miệng của hắn.

"Tiểu Kiệt..." Phỉ Bì Na hô to, dùng hết sức mạnh toàn thân cũng không cách nào thoát khỏi kết giới.

"Vô dụng ." Thanh âm lãnh khốc vô tình từ môi mỏng truyền ra, bóng dáng quý mị mê hoặc ánh mắt mọi người, Thiên Nguyệt Thần như vậy cũng là lần đầu tiên Thiên Nguyệt Triệt nhìn thấy.

"Phụ hoàng?" Thiên Nguyệt Triệt có chút lo lắng, tiến đến bên cạnh Thiên Nguyệt Thần.

Thiên Nguyệt Thần xoay người ôm hân vào lòng, động tác vẫn ôn nhu như vậy, "Không sao."

"Nhưng là..." Thiên Nguyệt Triệt vẫn có chút không yên lòng, sát khí mãnh liệt này hân đã từng cảm nhận được lúc ở Anh Túc đế quốc, khi đó phụ hoàng giao chiến với nam nhân kia.

Chỉ vì?

Hai mắt sáng ngời, chỉ vì khi đó phụ hoàng biết người hạ băng tắm trên thân thể hân là nam nhân kia, cho nên...

Như vậy?

"Phụ hoàng, ta không sao." Thiên Nguyệt Triệt kéo cánh tay Thiên Nguyệt Thần.

"Ta biết, nhưng ta sẽ không bỏ qua cho những kẻ có ý đồ thương tổn người." Thứ đáng chết kia lại muốn hút máu Triệt nhi, đó là thuộc về một mình hân, lại có người muốn cướp.

"A..." Phỉ Bĩ Na kêu gào trong kết giới, nhưng vô ích.

Nam tử đã bị Thiên Nguyệt Triệt đóng băng, nhi tử lại bị trọng thương, rốt cục Phỉ Bĩ Na ngừng giãy dụa, "Tại sao... Tại sao..."

Tại sao... Trong miệng không ngừng lẩm bẩm.

"Phụ hoàng, nếu như giết nàng, những người trúng Huyết Nga phải làm sao?" Thiên Nguyệt Triệt nắm tay Thiên Nguyệt Thần, cũng không phải là thương tiếc những người đó, chẳng qua là... Là cái gì, ngay cả chính hân cũng không biết.

"Sống chết có số." Thiên Nguyệt Thần nhả ra bốn chữ, cho dù con dân của y, vậy thì thế nào, người sống không nên phụ thuộc vào người khác.

"Nhưng là... Nhưng là..."

"Triệt nhi đau lòng?" Mục mâu hắc sắc híp lại, tay nắm ở bên hông càng chặt, tiểu đông tây của y lại đau lòng vì người khác.

"Đương nhiên không phải." Trên thế giới này, trừ nam nhân ở trước mắt, không có ai có thể dao động tim của hắn, "Người biết rõ không thế nào." Có chút bất mãn nhìn Thiên Nguyệt Thần.

"Nhưng ta muốn nghe chính miệng người nói." Khuôn mặt lãnh tuấn khôi phục như ban đầu, trong nháy mắt, nam nhân lại trêu đùa.

Thiên Nguyệt Triệt đỏ mặt lên, có chút xấu hổ dời đầu đi chỗ khác, nhưng không ngờ bị nam nhân giữ lại, "Nói a, ta muốn nghe."

Ngữ khí bá đạo nhả ra, không phải là thanh âm êm tai luôn quấn quýt lấy Thiên Nguyệt Triệt.

Cảm giác tầm mắt bên cạnh cũng tập trung ở trên người của mình, Thiên Nguyệt Triệt ảo não, đầu chậm rãi chuyển đến bên tai Thiên Nguyệt Thần, "Ta... Ta chỉ đau lòng người."

Mặt đã trở nên đỏ bừng, Thiên Nguyệt Triệt thẹn đến mức muốn chui xuống đất, lời buồn nôn này, lần sau có đánh chết hắn cũng không nói.

Nói rất nhỏ, nhưng Thiên Nguyệt Thần phi thường hài lòng, "Nhớ kỹ nha." Trong khoảng thời gian đến đây, tiểu đông tây đem quá nhiều ánh mắt dừng trên thân người khác khiến y bất mãn, bây giờ còn có chút hài lòng.

Ánh mắt lợi hại quét qua Phi Bì Na, nhân quả tuần hoàn vốn nên như thế, hết thầy chẳng thể trách y tàn nhẫn.

Hai tay nắm chặt, kết giới vỡ nát, vài giọt máu rơi rụng trên mặt đất, trước mắt không còn bóng dáng Phỉ Bỉ Na.

Phanh...

Rất nhiều khối băng vây lấy nam tử cũng vỡ nát trên không trung.

Phụ thân... Mẫu thân...

Tiếng kêu gào khàn cả giọng của Bỉ Tiết quanh quẩn dưới nền đất.

Lôi Lợi Tư tiến lên điểm huyết đạo của Bỉ Tiết, sau đó dùng dây thừng trói chặt.

Mấy người ra khỏi lòng đất, huyết trì buồn nôn này không nên giữ lại, ngay sau đó mặt đất bắt đầu nứt ra, tất cả vết tích đều vùi vào khe hở.

Từ đường cũng sụp đổ.

Hôm sau

Thành vệ binh của Phỉ Bỉ Na thành chạy tới Hồng Diệp thôn, đem rừng hồng diệp hủy diệt toàn bộ, đồng thời giải quyết vấn đề của thôn dân Hồng Diệp thôn, Thiên Nguyệt Thần hạ chỉ năm thứ nhất do quốc khổ chi trả.

Thiên Nguyệt Triệt lười biếng tựa vào người Thiên Nguyệt Thần, mấy ngày qua tính tình phụ hoàng càng ngày càng quái, nhớ tới lúc ấy ở huyết trì, rốt cuộc Thiên Nguyệt Triệt hiểu rõ, hóa ra phụ hoàng liên tục đè nén khát vọng của chính mình.

"Bệ hạ, Lôi Á Thư Đặc đến." Thân ảnh của Tu đột nhiên xuất hiện trong đình viện.

"Uh, vấn đề còn sót lại của Huyết Nga giao cho hần đi xử lý." Thiên Nguyệt Thần ôm lấy Thiên Nguyệt Triệt lướt qua nóc nhà phủ thành chủ,

hai bóng dáng đồng thời biến mất.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 50: Sự Nhân

Lướt qua rừng cây, hai bóng dáng dừng lại bên bờ suối, sau lưng là tiếng nước chảy róc rách, thanh âm thật êm tai.

"Phụ hoàng?" Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, mục mâu hắc sắc của nam nhân đã phát ra hồng quang.

Roạt một tiếng, y phục tơ thượng đẳng bị xé rách, bả vai trắng nõn lộ dưới ánh mặt trời, "Triệt nhi, nhịn một chút." Chỉ một câu như vậy, Thiên Nguyệt Thần đã hướng bả vai Thiên Nguyệt Triệt cắn xuống.

Răng cửa sắc bén xâm nhập huyết nhục.

Đau... Rõ ràng là đau đớn như vậy, nhưng trong lòng đầy thỏa mãn, vươn hai tay ôm lấy thắt lưng nam nhân, "Phụ hoàng, không đau."

Giọng nói nhẹ nhàng mang theo ngọt ngào, thật sự không đau, hơn nữa tựa hồ rất thích, đầu tựa vào vai Thiên Nguyệt Thần, nghe hương vị trên thân nam nhân khiến hân mê mẫn, nhắm mắt lại cũng cảm giác được.

Thiên Nguyệt Thần đồng dạng thỏa mãn ôm chặt người trong lòng, hương vị nhàn nhạt nhập khẩu, chỉ là dùng sức mút lấy, không đủ, tựa hồ luôn cảm giác không đủ.

Triệt nhi, dùng sức ôm chặt nhân nhi trong ngực, nếu như có thể thật muốn hãm nhập tận xương tủy.

Mùi máu tươi nhàn nhạt dần dần trở nên nồng đậm, khát vọng đối với máu trong cơ thể Thiên Nguyệt Triệt cũng chậm chậm bị dẫn phát ra.

Lè lưỡi liếm liếm bờ môi, sau đó dùng đầu lưỡi vẽ một vòng qua y phục nơi bả vai Thiên Nguyệt Thần.

Miệng hé ra, răng nanh khả ái lộ liễu, dùng đầu lưỡi mài mài răng cửa, một tia ngọt ngào mang theo mẫn mẫn lan tràn trong miệng.

Không ngờ chỉ cảm thụ một chút, nhưng hần càng ưa thích cùng phụ hoàng hòa hợp nhất thể, hé miệng, cắn bả vai Thiên Nguyệt Thần, động tác mềm nhẹ cực kỳ.

Thiên Nguyệt Thần đang hưởng thụ mùi vị của Thiên Nguyệt Triệt liền chấn động, tiểu đông tây tập kích mình sao?

Tiểu ý trong mắt càng sâu, bỏ qua hương vị máu ngọt ngào, Thiên Nguyệt Thần ghé vào khuôn mặt Thiên Nguyệt Triệt đang cắn trên bả vai y, lấp kín bờ môi hần.

Răng cửa sắc bén trong nháy mắt biến mất, còn dư lại chỉ là nụ hôn triền miên.

Dịch thủy ngân bạch từ khước môi hai người lộ ra, tình ý quấn lấy nhau, đầu lưỡi dính máu, xẹt qua môi đỏ mọng đi tới cổ tuyết trắng, cảm giác ướt át chạm đến toàn thân, tiếng rên rỉ tràn ra.

Phanh...

Sát khí xẹt qua mắt Thiên Nguyệt Thần, một tay ôm lấy Thiên Nguyệt Triệt trầm mê trong dục vọng, Kim Mang trường kiếm trong tay nhanh chóng hiện ra, đặt trên cổ người tới.

Người tới hai chân run rẩy, trên lưng còn mang một bó củi.

Thiên Nguyệt Thần thấy người tới chỉ là thôn dân bình thường, ý muốn giết người thu liễm, cho dù lúc này y rất muốn chấm dứt mạng sống của thôn dân dám nhìn biểu hiện phong tình vạn chủng của tiểu đông tây.

Nhẹ nhàng lướt qua ngọn cây, một chân điểm trên nước, nhảy lên thạch bích.

Vách đá cao như vậy sẽ không bị người quấy rầy, Thiên Nguyệt Thần hài lòng nghĩ, tay xé rách y phục cũng nhanh hơn rất nhiều.

Cho đến khi đêm đen, mới ôm tiểu đông tây mỗi một trở lại phủ thành chủ.

Đem Thiên Nguyệt Triệt đã mê man nhẹ nhàng đặt trên giường, sau đó đắp chăn bông lên.

"Phụ hoàng?" Mơ hồ mở mắt, thanh âm khàn khàn còn mang theo tình dục.

"Ngoan, người an tâm ngủ, phụ hoàng ở ngoài đại sảnh." Đưa tay vỗ vỗ tay Thiên Nguyệt Triệt, ý bảo hăn an tâm.

Ngoài đại sảnh, thành chủ, Lô Á Thư Đặc đã đợi rất lâu.

"Tham kiến bệ hạ." Thấy Thiên Nguyệt Thần đi ra, hai người đồng thời hành lễ.

"Xuất môn, hết thầy lễ nghi đều miễn." Thanh âm trầm thấp khàn khàn, cảm y hắc sắc rực rỡ hăn lên, toàn thân Thiên Nguyệt Thần còn kèm theo mùi vị dâm mỹ.

"Vâng." Hai người đồng thời đứng dậy, được Thiên Nguyệt Thần ý bảo, ngồi xuống ghế.

"Chuyện Hồng Diệp thôn thế nào?" Mắt Thiên Nguyệt Thần nhìn thành chủ, mục mâu sâu như bích đàm khiến thành chủ không dám nhìn thẳng, nhưng buộc phải lấy hết dũng khí nhìn thẳng, là mình vệ bộ hạ an bài ở dân gian, hẳn lại càng hiểu rõ tính cách bộ hạ.

"Bẩm chủ nhân, tổn thất của Hồng Diệp thôn đã xử lý, vấn đề thôn dân đã giải quyết, số lượng hồng tửu bọn họ bán ra đã xác thực, thông tin bọn họ cung cấp, cùng thông tin chúng ta điều tra được khớp nhau."

"Không tệ." Thiên Nguyệt Thần hài lòng gật đầu, sau đó chuyển hướng Lôi Á Thư Đặc, "Về chuyện Huyết Nga, cùng với thôn dân chưa phát tác, hoặc là chưa tử vong, có biện pháp giải quyết chứ?"

Mặc dù Mạn La đế quốc chết thêm mấy người y cũng không để ý, nhưng nếu như có thể tránh được, vậy thì tận lực tránh, quốc gia này... là quốc gia của Thiên Nguyệt tộc, y luôn luôn tự tin.

"Bộ hạ yên tâm, lúc thần biết Huyết Nga tồn tại cũng đã nghiên cứu qua cái này, ban ngày đi thử nghiệm máu mấy người, chẳng qua là..." Lôi Á Thư Đặc dừng lại trong chốc lát, "Có mấy lời vi thần không biết nên nói hay không nên nói."

"Cứ nói đừng ngại."

"Vi thần không biết khăn lụa bộ hạ bảo Đàn Thành đưa tới là nhiễm máu của ai, Đàn Thành đưa đến thì vết máu đã khô, ngay cả như thế, vi thần phát hiện, máu trên khăn lụa kia không tầm thường." Mà cái không tầm thường này khiến một trị liệu đạo sư như hắn cũng phải chấn động một thời gian dài.

"Nói." Thiên Nguyệt Thần nhả ra một chữ độc nhất.

"Máu kia tựa hồ có được hiệu thần kỳ, không giống máu người bình thường..."

"Nói bậy." Thiên Nguyệt Thần lạnh giọng ngăn cản: "Đây chẳng qua là máu rất bình thường, hiểu chứ?" Thiên Nguyệt Thần nheo hai mắt lại, trong mắt hiện ra lạnh lẽo khiến Lôi Á Thư Đặc đổ mồ hôi lạnh.

Cách nói về loại máu này hẳn đã hiểu, "Vi thần hiểu."

"Đã như vậy người lui ra trước." Thiên Nguyệt Thần đương nhiên biết máu Thiên Nguyệt Triệt không bình thường, máu Âm Dạ chi tử không giống với máu loài người, y cứ nhiên quên mất điểm này.

"Bệ hạ còn có gì phân phó?" Thành chủ nói.

"Về thành quản của người, người thấy thế nào?" Ánh mắt Thiên Nguyệt Thần lãnh lẽo, trong mắt thành chủ đột nhiên hiện lên sự hoang mang khiến y hiểu rõ được cái gì đó?

"Bệ hạ yên tâm, hẳn... Hẳn..." Một từ hẳn quanh quẩn trong miệng, không biết nên nói thế nào.

Bang bang...

"Bệ hạ, thành quản Phỉ Bỉ Na thành cầu kiến." Cửa truyền đến thanh âm của Tu.

Thành chủ nghe được thành quản cầu kiến, thở dài một hơi.

Cửa phòng được đẩy ra, nam tử thân hình cao lớn đi đến, trở tay đóng cửa lại, nam tử hướng phía Thiên Nguyệt Thần hành lễ, "Tham kiến bệ hạ."

Mắt kiếm của Thiên Nguyệt Thần nhìn thẳng nam tử, không mở miệng, thành quản ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn hướng Thiên Nguyệt Thần, không có nửa phần sợ hãi.

"Ngồi." Nam tử này không tặc, Thiên Nguyệt Thần có chút tán thưởng.

"Tạ bệ hạ." Thành quản cung kính không bằng tuân mệnh.

"Nói cho trăm mọi việc." Thành quản xuất hiện ở nơi này, Thiên Nguyệt Thần biết rõ không phải là tới bái kiến đơn giản như vậy, nam tử này nhất định biết cái gì đó mới đến.

"Vâng." Thành quản là người thông minh, hiển nhiên không dám nhô lông trên đầu lão hổ, "Chuyện này bắt đầu từ lúc tiểu điện hạ bước vào Phi Bì Na thành. Nửa tháng trước, vi thần nhận được tin tức nói tiểu điện hạ sẽ đến Phi Bì Na thành, muốn vi thần hợp tác."

Thiên Nguyệt Thần không hỏi, lẳng lặng nghe thành quản nói tiếp.

"Vi thần có chút nghi ngờ, nhưng vẫn hợp tác với người nọ, người nọ chỉ nói là khiến tiểu điện hạ ở lại Phi Bì Na thành thêm mấy ngày, song lúc theo dõi tiểu điện hạ, vi thần lại phát hiện nhân vật khả nghi (chính là Bì Tiết cùng Lôi Lợi Tư), cho nên ngày ấy vi thần tạm ở lại khách điểm, ban đêm vi thần thấy tiểu điện hạ đi theo nhân vật khả nghi ra khỏi khách điểm, vi thần lặng lẽ theo sau.

Nhưng trước vách đứng vạn trượng, với năng lực của vi thần hiển nhiên không thể đi lên, nhưng vi thần biết trên vách đứng là đập chứa nước của Phi Bì Na thành, cho nên vi thần đi suốt đêm tới Hồng Diệp thôn, lúc vi thần tới Hồng Diệp thôn, trời đã sáng, nhưng vi thần phát hiện trên đường đi thông từ Hồng Diệp thôn tới đập chứa nước có vết máu, cho nên vi thần ngồi xa (ròng rọc) trực tiếp lên đập chứa nước, ở đập chứa nước vi thần tìm được một số vết máu, những vết máu kia lại không giống với vết máu trên đường, hơn nữa từ lượng máu để lại, chắc chắn có người bị thương rất nặng.

Lòng đầy nghi hoặc, vi thần lập tức trở về Phi Bì Na thành, lại nghe nói tiểu điện hạ từng có tranh chấp với tiểu thủ bị giết, mà ý người nọ ý là khiến tiểu điện hạ bởi vì chuyện này mà ở lại trong thành thêm mấy ngày,

khi đó lo lắng chuyện ở đập chứa nước, cho nên trước tiên vi thần đem chuyện tiểu điện hạ dời sang một bên.

Nhưng không ngờ tiểu điện hạ vượt ngục, vi thần bỏ qua chuyện vượt ngục, dù sao chuyện trong thành quan trọng hơn, cho nên vi thần lại vội vàng điều tra số lượng thương vong trong thành, phát hiện Nặc tổng quản tạm ở lại một khách điểm chăm sóc người bị thương, mà người bị thương kia chính là nam tử khả nghi vi thần gặp ở khách điểm lúc theo dõi tiểu điện hạ.

Sau đó chuyện này chưa tìm ra đầu mối, thì thám tử ở Hồng Diệp thôn báo có người chết, tiếp đó thôn trưởng cũng tới báo cáo, vi thần chưa kịp báo lên cho thành chủ đại nhân, bệ hạ đã đích thân tới Phỉ Bì Na thành." Thành quản đem sự tình giải thích một lần từ đầu tới cuối, "Chuyện ôn dịch là do vi thần xử trí không kịp, thỉnh bệ hạ xử phạt."

Thiên Nguyệt Thần không phải là người chẳng phân biệt thị phi, nghiêm khắc mà nói thành quản xử lý việc này cũng không có chỗ sai, hãn cũng có suy tính của hãn, nếu như vội vàng đến bẩm báo, y sẽ trách tội năng lực của hãn không tốt.

Thị thị phi phi dù sao rất khó phân rõ, "Người nọ là ai?" Khiến y để ý chính là thân phận của người âm thầm báo thành quản làm Triệt nhi ở Phỉ Bì Na thành thêm mấy ngày.

"Người nọ tự xưng là quản gia của Hồi Giác gia ở Lạc thành."

"Một quản gia của Hồi Giác gia không quan trọng mà người cũng nghe theo?" Thiên Nguyệt Thần tất nhiên sẽ không tin nam tử đầy ngạo khí này đơn giản nghe lệnh của một quản gia.

"Nếu như là quản gia của Hồi Giác gia, vi thần hiển nhiên không nghe, nhưng là... Nhưng là..." Thành quản bắt đầu lộ vẻ do dự.

"Nói." Thiên Nguyệt Thần không có kiên nhẫn cùng hần dong dài, chuyện quan hệ đến nhi tử bảo bối của y, luôn làm y không chế không được.

"Vâng." Thành quản nói tiếp: "Có người đi theo bên cạnh người nọ, người này giữ tín vật của hoàng cung."

"Tín vật của ai?" Thiên Nguyệt Thần đứng lên khỏi ghế, thanh âm mang theo tức giận, nhất thời khiến thành chủ và thành quản cảm thấy áp lực, "Luật pháp Mạn La đế quốc nghiêm minh, trừ phi là tín vật của trẫm, nếu không nghiêm cấm thủ phủ hành động."

"Vi thần nhớ kỹ luật pháp, người này cầm trong tay tín vật của Hoàng quý phi nương nương." Hoàng quý phi là người Tả Lạp gia tộc, hiển nhiên không giống bình thường.

Hoàng quý phi? Tức giận trong mắt Thiên Nguyệt Thần biến mất, đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười kia khiến người ta phát rét từ trong đáy lòng, có loại cảm giác đào sâu ba thước.

"Các người ra ngoài đi, chuyện của hai người các người trẫm không quản, còn việc lần này không có lần sau." Thành chủ ấp a ấp úng, thỉnh thoảng lại hiện ra lo lắng, sao có thể lừa gạt ánh mắt Thiên Nguyệt Thần. (hai anh này là một đôi, chắc chắn)

Hai người chấn động, lĩnh mệnh rời đi.

Ngày thứ hai, Thiên Nguyệt Thần mang theo Thiên Nguyệt Triệt hồi cung, mà hoàng cung yên tĩnh mấy ngày lại bắt đầu nổi phong ba.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 51: Bên Ngoài...

"Thật thoải mái." Thiên Nguyệt Triệt vừa cong hai chân lên, vừa ăn trái cây, hưởng thụ lấy kỹ thuật đấm bóp của Tiểu Bạch.

Trong ôn thất ở Mạn La hoàng cung có một dục tràng độc lập, bốn phía đều là hồng bảo thạch hệ hỏa, có thể điều khiển nhiệt độ.

Bên ngoài, sắc trời chậm rãi tối dần, Thiên Nguyệt Triệt ngáp một cái, đưa tay ra đấm đấm lưng.

"Phụ hoàng đâu?" Thanh âm thanh nhã từ trong miệng truyền ra.

"Không tốt... Không tốt..." Thanh âm Thủ Điện Đồng từ cửa truyền đến, "Không tốt... Không tốt..."

Mới chỉ trong chốc lát, Thủ Điện Đồng đã xông ào vào ôn thất, "Đã xảy ra chuyện lớn."

Hai cái tay xương khô múa máy, nhìn có chút tức cười.

Thiên Nguyệt Triệt nhàn nhạt liếc nàng một cái, bình thường từ trong miệng Thủ Điện Đồng nói ra đại sự, đều là chuyện nhỏ nhặt, xem thường, đứng dậy từ dục trì, Đan Thành thấy thế liền lấy huyền y mặc vào cho Thiên Nguyệt Triệt.

Trên da thịt tuyết trắng tràn đầy bọt nước, còn lưu hôn ngân nhàn nhạt, trong mắt Đan Thành vẫn bình thản như nước, không thấy bất kỳ gợn sóng

nào, mặc xong lý y cho Thiên Nguyệt Triệt, rồi mặc ngoại y vàng nhạt bên ngoài.

Lực đạo như lúc ban đầu, từ đầu tới cuối không chút lay động.

Thủ Điện Đồng có chút bất mãn vì Thiên Nguyệt Triệt coi thường mình, đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Triệt cường điệu: "Thật sự xảy ra chuyện lớn." Trong tay còn cầm túi thơm.

Hương thơm nồng phát ra, Thiên Nguyệt Triệt xa lạ.

"Cái này ở đâu ra?" Túi thơm hương hoa hồng hãn là sở thích của nữ nhân hậu cung, hãn luôn luôn thích đàn hương hoặc hương bạc hà nhàn nhạt, cho nên vật này không phải là của Mạn La các hoặc Kim Long điện .

"Người đến hậu cung?" Thủ Điện Đồng này không yên tĩnh được một ngày.

"Ân." Thủ Điện Đồng gật đầu, "Ta nghe nói đại hoàng tử từ Sắc Vi đế quốc trở về, mang về rất nhiều tinh dầu, người ta cũng là nữ hài tử nha, hiển nhiên thích làm đẹp."

Đầu lâu trắng trắng nhiễm chút hồng phấn nhàn nhạt.

Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy kì quái, bộ xương khô này chẳng lẽ cũng có thể thành tinh?

"Tại sao Thiên Nguyệt Thiên Kỳ trở về ? Không phải ở Sắc Vi đế quốc cùng Cách Lực Tân quần một chỗ sao?" Tầm mắt nghi ngờ của Thiên Nguyệt Triệt chuyển hướng Đàn Thành.

"Thuộc hạ không biết, nhưng chủ tử... Bệ hạ nghiêm cấm chủ tử nói thô tục, chữ quần, đã ở trong phạm vi thô tục." Đàn Thành nghiêm túc chỉ rõ.

Trán Thiên Nguyệt Triệt nhảy lên gân xanh, "Bốn điện hạ không biết, hóa ra người cũng có tính hài hước."

Hừ, kéo y phục trong tay Đàn Thành, tự mình buộc dây lưng, đi chân trần ra khỏi ôn thất, cũng may dọc đường trải chăn lông, nếu không có thể bị cảm lạnh.

Thấy Thiên Nguyệt Triệt đi ra, cung nữ lập tức đưa lên dép lông mềm mại.

Ra khỏi ôn thất là đình viện Mạn La các, hoa anh đào tháng tư, hương hoa xông vào mũi, khiến người ta cảm thấy tâm tình sáng khoái, bỗng nhiên Tiểu Bạch lôi kéo y phục của hân.

"Thế nào, người cũng cảm thấy bốn điện hạ nói thô tục?" Thanh âm lạnh lùng hỏi ngược lại, chẳng qua là quá mức quen thuộc, mọi người cũng biết không phải Thiên Nguyệt Triệt tức giận.

Đàn Thành đứng ở chỗ tối, khóe miệng có chút tiểu ý, chủ tử càng lúc càng giống hài tử, nhớ lúc mới gặp cả người lạnh như băng, là một tiểu đại nhân.

Mà bây giờ đã có nhiều nét mặt, là công của bộ hạ, vì bộ hạ nên chủ tử mới vui vẻ, cảm giác mình nghĩ quá nhiều, Đàn Thành thu hồi tâm.

"Không... phải, là Thủ... Điện Đồng... Có... Có bí mật... Muốn nói." Tiểu Bạch nói từng chữ từng chữ thật chậm.

"Bí mật?" Thiên Nguyệt Triệt xoay người, nhìn chăm chăm Thủ Điện Đồng, "Có bí mật không tự mình nói sao?" Cả đám đều làm phản.

"Thật sự muốn nghe?" Thủ Điện Đồng ba phải.

"Nói." Thiên Nguyệt Triệt xác định, nếu như không để bọn họ nói, sợ là hắn sẽ bị theo đuôi liên tục.

"Tốt." Thủ Điện Đồng hít một hơi, đánh bạo nói: "Ta vừa nói đại hoàng tử trở về, sau đó ta đến chỗ Hoàng quý phi trộm tinh dầu, phát hiện một chuyện không tốt."

"Chuyện gì không tốt?"

"Bệ hạ..." Thủ Điện Đồng nhìn chung quanh, đi tới bên tai Thiên Nguyệt Triệt lén lút nói: "Bệ hạ bên ở... ."

"Thủ Điện Đồng." Thiên Nguyệt Triệt đề cao âm lượng, thanh âm nhất thời trở nên lạnh, chỉ kém không có đem đại não Thủ Điện Đồng đông lạnh.

"Thật... Thật sự, ta trộm tinh dầu, thấy bệ hạ ở chỗ Hoàng quý phi." Thủ Điện Đồng có chút ủy khuất nghiêng răng.

Cái gì?

Phụ hoàng ở chỗ Hoàng quý phi?

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ lại hồi để đô vào lúc này, không phải chỉ là trùng hợp.

Phụ hoàng rõ ràng đã đáp ứng hắn không đến hậu cung, hai ngày trước mới hồi cung, hôm nay cư nhiên đến giao thiệp với hậu cung, chết tiết, tức chết hắn.

Một trận kim quang hiện ra, Thiên Nguyệt Triệt dùng Kim Mang trường kiếm vũ động dưới cây hoa anh đào.

Thân ảnh mãnh mãnh nhưng không hề nhu nhược, thân thể thiếu niên thập phần thon dài, đặc biệt là hai chân phi thường thẳng, mỗi một lực đạo

múa kiếm đều dùng nhu chế cương.

Dưới ánh trăng, dạ minh châu trong đình viện Mạn La các phát ra quang mang sáng ngời, hoa anh đào nhẹ nhàng bay xuống, thỉnh thoảng vương trên y phục Thiên Nguyệt Triệt, mái tóc dài đến eo bay giữa không trung.

Cùng cảnh sắc hòa hợp nhất thể, phảng phất như tinh linh.

Lực múa kiếm càng ngày càng nặng, thân thủ cũng càng lúc càng nhanh.

Ba ... Kiếm cắm thẳng vào đất, khí tức trên người Thiên Nguyệt Triệt vẫn còn bất ổn, xoay người bước ra Mạn La các đi tới Kim Long điện.

Đi vào cửa Kim Long điện, đầu tiên Thiên Nguyệt Triệt sửng sốt, sau đó khóe miệng mỉm cười, đưa thay sờ sờ ngọc sư tử đã được sửa chữa tốt, không tệ lắm, còn có thể nguyên vẹn như ban đầu.

Vỗ vỗ đầu ngọc sư tử, lúc Thiên Nguyệt Triệt chuẩn bị cho một chương, thì tiếng kêu thê thảm truyền đến.

"Tiểu điện hạ lưu tình với sư tử." Nặc Kiệt bang bang chạy tới, "Tiểu điện hạ, nô tài thật không dễ dàng sửa chữa nó, sư tử này không chịu được tiểu điện hạ lăn qua lăn lại."

Nặc Kiệt dừng cảm ôm lấy ngọc sư tử, xem nó như là máu của mình, ngọc sư tử là dùng rất nhiều kim tệ mua về a.

Khiêu mi nhìn Nặc Kiệt bộ dáng cùng hăn liều mạng, nhìn nhìn lại những người bên cạnh có chút kinh sợ.

Trong lòng bất mãn, thì thôi, không cùng những người này so đo.

Ngọc Phương Cung

Thiên Nguyệt Thần ngồi ở chủ vị, khiêu mi nhìn Hoàng quý phi cùng Thiên Nguyệt Thiên Kỳ, khóe mắt hiện lên tiểu ý không rõ.

"Trở về lúc nào?" Tay trái bưng chén lên, tay phải mở nắp chén.

"Ba ngày trước trở về, mang theo các loại tinh dầu cho mẫu phi xem." Thiên Nguyệt Thiên Kỳ cung kính trả lời, nét mặt phi thường vẫn nhã, không ngạo khí như trước kia.

"Cách Lực Tân không cùng người về?" Chuyện Thiên Nguyệt Thiên Kỳ và Cách Lực Tân từng đẩy lên phong ba vào tám năm trước, ai cũng không ngờ đường đường là thái tử Sắc Vi quốc, lại muốn thú một nam tử.

Mà lúc này đã là tám năm sau.

"Không có, nhi thần chỉ về thăm nhà, với thân phận của hần có chút không thích hợp, hơn nữa Sắc Vi đế quốc còn có nhiều việc bận rộn." Đối với Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ vĩnh viễn đều cung kính.

Thiên Nguyệt Thần gật đầu, cũng không hỏi nhiều, "Trẫm và mẫu phi người còn có chuyện muốn hàn huyên, người xuống trước đi." Tay vung lên, đối với nhi tử của y, y cũng không để ý.

"Vâng, nhi thần cáo lui." Mặc dù Thiên Nguyệt Thiên Kỳ có chút do dự, nhưng hần biết mình không có lập trường để xen vào.

Đợi Thiên Nguyệt Thiên Kỳ rời khỏi, trong đại sảnh trở nên yên tĩnh, Thiên Nguyệt Thần không mở miệng, Hoàng quý phi càng không dám mở miệng.

Thời gian từ từ trôi qua, mồ hôi thấm ướt y phục Hoàng quý phi, nàng biết, nàng biết sự kiện kia bị nam nhân ở trước mắt biết được, từ lúc Thiên Nguyệt Triệt đến Lạc thành, hoặc là nói từ lúc Liệt La Đặc xuất hiện ở

hoàng cung, nàng bắt đầu lo lắng, bí mật 24 năm trước đến tột cùng có thể che dấu bao lâu.

Hài tử kia, hài tử kia không phải đã chết sao, tại sao? Tại sao còn có thể xuất hiện trước mặt của y?

Cho đến khi ly trà thấy đáy, Thiên Nguyệt Thần mới đưa tầm mắt dời về phía Hoàng quý phi, "Biết tại sao nhiều năm như vậy trăm không bước vào tẩm cung của người, cũng không lên giường với người không?"

Ách...

Tâm Hoàng quý phi vừa nhảy, không rõ câu nói đầu tiên của hoàng đế có ý gì, nhưng cảm thấy lòng bàn chân rét run, giống như là bước vào hầm băng, hơn nữa lạnh lẽo không ngừng lan toàn thân.

Thiên Nguyệt Thần tựa người ra phía sau, biếng nhác nhìn sắc mặt không ngừng trở nên trắng của Hoàng quý phi, "Bởi vì người ô uế." Một câu nói nhàn nhạt, thậm chí không hề có giọng điệu, nhưng đem Hoàng quý phi đánh vào vực sâu vạn trượng.

Không có sánh với sự vô tình này của hoàng đế, cũng không có sánh với những lời đâm vào tim người khác của hoàng đế.

Phanh...

Hai chân run rẩy quỳ trên mặt đất, nước mắt đã ngập mi, "Thỉnh bệ hạ ban nô tì tử tội." Cho dù có lấy lý do gì cũng uống công, biết rõ không thể gạt được nam nhân này.

Một lần tự cho là thông minh, cho là sẽ không bị phát hiện, lại không biết nam nhân trước mắt là vua của một nước a.

"Hừ." Thiên Nguyệt Thần đem ngón tay phải lên khóe miệng, "Người không muốn chết, không phải sao?"

Mục mâu như hắc diện thạch lóe ra quang mang quỷ dị, Thiên Nguyệt Thần vẫn ngồi ở trên ghế như cũ, thưởng thức nữ nhân trước mắt không ngừng biến sắc, độ cong bên môi có chút thị huyết.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 52: Lời Hứa

Người không muốn chết, không phải sao?

Thanh âm trầm thấp của nam nhân liên tục quanh quẩn bên tai, nàng muốn mở miệng, nhưng phảng phất có thứ gì đó chặn ngang cổ họng.

Thiên Nguyệt Thần đứng lên, từng bước từng bước đi tới trước mặt Hoàng quý phi, mỗi một bước của y đều ưu nhã như vậy, nam nhân này trời sinh cao quý cùng tà mị.

Ngồi xổm người xuống, tay phải nâng cằm Hoàng quý phi, trong mắt là nồng đậm cười nhạt, "Nếu như người muốn chết, sẽ không bảo nhi tử của người trở về Mạn La, người muốn kéo hẳn xuống nước cùng người sao?"

Hoàng quý phi thở hỗn hển, toàn thân như đóng băng, thanh âm lại càng run rẩy, "Bệ hạ, Kỳ nhi không biết chuyện, Kỳ nhi vô tội, hẳn là thân sinh nhi tử (con trai ruột) của ngài."

Ha ha...

Buông tay nâng cằm Hoàng quý phi ra, rút khăn lụa xoa xoa tay, khăn lụa bay xuống phủ lên tay Hoàng quý phi, Thiên Nguyệt Thần lại ngồi trên ghế, hai chân thon dài bắt chéo, một tay chống cằm, "Người cho là trẫm sẽ quan tâm hẳn có phải nhi tử của trẫm hay không sao?"

Nhi tử, nếu như y muốn còn sợ không có sao?

Huống chi y đã có nhi tử bảo bối, những nhi tử khác đối với y mà nói, đều là thùng rỗng kêu to, "Nếu như năm đó tam hoàng tử không chết yếu, có lẽ trăm sẽ không hoài nghi người, nhưng ái phi a, hoàng tử chết yếu là đại sự, người cho là hậu cung này do người làm chủ sao?"

"Bệ hạ..." Hoàng quý phi chỉ có thể khóc, trừ khóc nàng chỉ có thể khóc.

"Lúc trăm xét xử màn hí khúc này, trăm cũng yên lặng, chết yếu thì chết yếu, nếu như tám năm trước hân không xuất hiện trước mặt Triệt nhi, trăm cũng không quan tâm, chẳng qua là hết lần này tới lần khác xuất hiện, ái phi a, trăm nên trách số mệnh người không tốt, hay nên trách hài tử kia mệnh quá lớn." Mặc dù Liệt La Đặc xuất hiện không phải là cố ý, nhưng Thiên Nguyệt Thần sẽ không để một người có thân phận không rõ ở lại bên người Thiên Nguyệt Triệt.

Lúc Liệt La Đặc nói ra thân phận của mình, y liền cho người điều tra chuyện Hồi Giác gia, buồn cười chính là ám vệ báo lại, Liệt La Đặc là hài tử Hồi Giác lão gia tử nhật được.

Hơn nữa hân còn là hài tử do nữ nhân trước mặt này sinh ra.

Nghĩ đến hảo hí (vở kịch hay), Thiên Nguyệt Thần liền để Liệt La Đặc ở lại bên người bảo bối của y, dù sao trù nghệ của hân đúng là thượng vị.

Nhìn nữ nhân trước mắt khóc hoa lê dầm mưa, trong mắt Thiên Nguyệt Thần chỉ là chán ghét, y không thích nước mắt của nữ nhân, hoặc là nói nước mắt của ai cũng không có được tâm y.

"Thôi, trăm cũng không làm lớn chuyện, nói ra trăm cũng không vẻ vang gì, nhưng hậu cung không có chỗ cho người dung thân, người nên giác ngộ, từ lúc người bước lên giường nam nhân kia liền nên giác ngộ."

"Bệ hạ... Bệ hạ không giết nô tì?" Hoàng quý phi không tin, nàng biết đế vương lãnh khốc vô tình, nhưng không ngờ đế vương cư nhiên bỏ qua cho

nàng.

"Người nên cảm ơn hài tử bị người vứt bỏ a." Thiên Nguyệt Thần mỉm cười, đi ra đại sảnh.

"Là bởi vì hấn sao? Phía sau truyền đến nghi vấn của nữ nhân.

Cước bộ dừng lại, trở tay "Ba " một tiếng, trên gương mặt nữ nhân có năm dấu tay thật sâu, khóe miệng không ngừng chảy máu tươi, bóng dáng ở cửa di động trong phút chốc.

Giẫm lên ngực nữ nhân, "Có lẽ trăm nên giết người."

Mục mâu hài hước đã tràn ngập sát khí, lúc này Thiên Nguyệt Thần như ma quỷ âm hàn, khiến Hoàng quý phi hồi hận đã nói một câu nói kia, nhưng lời đã nói ra thì không thể thu hồi.

Nam nhân này... Thật sự... Thật sự...

"Nhớ kỹ, nếu trăm muốn giết người, chân trời góc biển, ai cũng không lưu được người." Thu hồi chân, bóng dáng biến mất ở đại sảnh.

Hoàng quý phi toàn thân tê liệt ngã trên mặt đất, cảm giác gì cũng không có.

"Ta thế nào cũng không ngờ thân sinh mẫu thân của ta có thân phận cao quý như vậy." Thanh âm nam tử bình thản trần thuật sự thật, nhưng người khác nghe vào lại có cảm giác hấn đang cười nhạo.

Liệt La Đặc đi tới trước mặt Hoàng quý phi, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chú nữ nhân đã không còn vẻ đoan trang và ung dung trước mắt, "Càng không ngờ người cư nhiên có tâm địa rắn rết, rốt cuộc là mệnh ta chưa đến tuyệt lộ, hay mệnh người có kiếp số?"

Không mang theo bất kỳ nhu tình nào đỡ nữ nhân trên mặt đất dậy, vì nàng rót một ly trà nóng, tùy ý ngồi ở một bên.

Nữ nhân tiếp lấy trà từ tay Liệt La Đặc, từng miếng từng miếng uống xuống, ánh mắt chậm rãi phiêu hương phương xa, "Lần đầu tiên nhìn thấy hắc, ta còn là tiểu thư Tả Lạp gia tộc, hắc là lão bản tiệm trà. Hắc phong độ nhanh nhẹn, tao nhã hữu lễ, ta thật sự rất thích hắc, hắc nói ta như ngân nhĩ, trong sáng, từ đó về sau ta thích trà ngân nhĩ.

Có lẽ rất nhiều chuyện u tối là do số kiếp, thân phận của ta khiến ta không thể tự do lựa chọn vị hôn phu, mà thân phận của hắc lại càng không thể làm rể nhà ta.

Nhưng loại lén lén lút lút này như mê dược khiến ta không cách nào tự kiểm chế, cho đến khi gặp bộ hạ.

Y đem đến cho ta rung động vượt xa nam tử trong veo như trà kia."

Liệt La Đặc nghe, không mở miệng, bởi vì hắc biết nữ nhân đang nói chuyện xưa của nàng, Thiên Nguyệt Thần, hắc đương nhiên biết sức quyến rũ của Thiên Nguyệt Thần, ngoại trừ thân phận đế vương, bản thân y cũng có một loại khí chất khiến người khác trầm mê.

"Ta bắt đầu như si như mê vì bộ hạ, cảm giác điên cuồng cơ hồ khiến ta quên hắc, người có lẽ không hiểu, bộ hạ có loại năng lực như vậy, có thể khiến mọi nữ nhân cam nguyện thần phục y, so với hắc, ta càng thêm thích bộ hạ, muốn nắm lấy bộ hạ.

Cho nên ta gả cho bộ hạ, giống như rất nhiều nữ nhân khác, ta đi vào tòa thành đẹp đẽ nhất, nhưng công chúa cùng vương tử không nhất định sẽ sống hạnh phúc, đặc biệt vương tử kia còn là đế vương của một nước.

Năm ấy ta hồi gia thăm người thân, lần nữa gặp hắc, khi đó ta mới hiểu, hóa ra hắc một mực chờ ta, một người là nam nhân người không cách nào

nắm trong tay, một người là nam nhân đối với người tình hữu độc chung (tình yêu duy nhất), khi đó ta mới hiểu được, ta có bao nhiêu sai lầm.

Nam nhân và nữ nhân chính là như vậy, lúc động tình, có một số việc thường không cách nào điều khiển, việc nên phát sinh cứ như vậy xảy ra. Hồi cung, có người cũng là ngoài dự liệu của ta, song ta không cách nào xác định người là nhi tử của bộ hạ, hay là của hãn?

Cho đến khi sinh người, ta nhìn thấy trên ngực trái của người có ấn ký hồng sắc, ta luống cuống, bởi vì ngày đó ta cũng thấy ấn ký này trên ngực trái của hãn.

Sinh tử của người đã không phải do ta quyết định, nếu để bộ hạ biết thân thế của người, đến lúc đó Tả Lạp gia tộc tội ngập đầu, không chỉ là ta và Kỳ nhi, tất cả mọi người sẽ chết, ta hiểu rất rõ tính cách của bộ hạ, y sẽ không bởi vì ta sinh Kỳ nhi mà nương tay.

Nhi tử trong mắt y thật ra không là cái gì, miễn là không chạm đến hoàng quyền của y... Không... Có lẽ có một ngoại lệ, người đó là ngoại lệ duy nhất, là ngoại lệ duy nhất của bộ hạ."

"Đủ rồi, người nghỉ ngơi đi." Liệt La Đặc không muốn tiếp tục nghe, đủ rồi, ít nhất biết thân thế của mình, vậy thì đủ rồi.

"Không, không đủ, chẳng lẽ người không muốn biết tại sao lúc đầu ta nhẫn tâm giết người sao?" Lời nói của Hoàng quý phi thành công làm Liệt La Đặc dừng cước bộ.

Không thềm để ý, rõ ràng tự nói với mình không thềm để ý, nhưng ... Vẫn xoay người .

Hoàng quý phi thấy Liệt La Đặc xoay người, lão đảo từ trên ghế đứng lên, cước bộ không yên đi tới trước mặt Liệt La Đặc, run rẩy vươn tay chạm vào mặt Liệt La Đặc, "Cũng đã lớn như vậy, lớn như vậy , ha hã...

Khuôn mặt này... Khuôn mặt này thật giống hăn, tại sao người phải trở lại... Nếu còn sống tại sao phải trở lại..."

Liệt La Đặc không chút thay đổi nhìn Hoàng quý phi, tùy ý để tay nàng vuốt ve trên mặt mình.

"Ta lúc ấy thật sự bảo người ta giết người, vì giữ mình, vì giữ Tả Lạp gia tộc, ta tận mắt nhìn người đoạn khí trước mặt ta."

Thân thể run lên, Liệt La Đặc nắm chặt hai tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay nhưng không cảm giác được đau đớn, đây là loại cảm giác gì, là băng hàn thấu xương sao?

"Nhưng người vẫn trở về... Vẫn trở về..."

"Người biết tại sao ta không chết chứ?" Liệt La Đặc lạnh lùng nhìn nữ nhân trước mắt, mở bàn tay trái ra, một hạt châu thanh lục sắc xuất hiện trước mắt hăn.

Hạt châu thanh lục sắc phát ra năng lượng, hạt châu này, là người của Tả Lạp gia tộc hiển nhiên sẽ hiểu, là một linh châu, chỉ có người thừa kế Tả Lạp gia tộc mới có thể nắm trong tay một linh châu.

"Người... Người..." Thân thể lần nữa tê liệt ngã xuống mặt đất, hóa ra, hết thấy đều là vận mệnh.

Kim Long điện

Thiên Nguyệt Thần trở lại điện, bên trong có cảm giác nguy hiểm dày đặc, đi tới vị trí thuộc về y, mắt phượng nhảy lên, nhưng không thấy tung tích cái ghế.

Tiểu đông tây sinh khí?

"Triệt nhi." Đợi Nặc Kiệt đưa cái ghế đến, Thiên Nguyệt Thần khoát tay bảo bọn họ lui ra.

Thiên Nguyệt Triệt để đĩa xuống, kéo tay bị nam nhân nắm lấy về, "Ta có bệnh khiết phích." Chưa từng nhìn nam nhân một cái, sau đó lại tiếp tục dùng thiện.

Thiên Nguyệt Thần sửng sốt, sau đó cũng cầm lấy chiếc đĩa dùng thiện, nhưng có người dường như không biết lúc này cầm lấy chiếc đĩa, lại phát hiện chiếc đĩa gãy, chiếc đĩa chặt đứt coi như xong, đành sai người đổi lại một đôi.

Ba ...

Thiên Nguyệt Triệt để đĩa xuống bàn, "Ta ăn no." Hừ lạnh, vừa nghe cũng biết là hài tử đang nháo với gia trưởng.

Duỗi tay ra đem tiểu đồng tây kéo trở về, Thiên Nguyệt Thần biết, nếu như y không kiên nhẫn giải thích, thì chính y sẽ chịu thiệt thòi, "Ăn dấm ?"

Thiên Nguyệt Triệt xoay người, hai tay ôm ngực, đem Thiên Nguyệt Thần từ đầu tới đuôi đánh giá một phen, sau đó dùng ngón tay chọc chọc lồng ngực của y, "Bốn điện hạ nói lại lần nữa xem, ta ghét nhất ăn dấm."

Phì...

Tiếng cười trầm thấp của nam nhân rất không nề tình mà nhả ra, kéo tay Thiên Nguyệt Triệt, sau đó nhéo khuôn mặt của hắn, "Trong mắt của ta, cả khuôn mặt ngươi đều viết, ta ăn dấm."

"Hừ." Dùng lỗ mũi hừ lạnh, xấu hổ quay đầu.

"Chẳng qua là đi xử lý chuyện Liệt La Đặc, vị chua đã truyền khắp Kim Long điện ." Ôm lấy hắn, để hắn ngồi trên đùi của mình, Thiên Nguyệt

Thần vừa dùng bữa vừa giải thích.

"Hừ, còn chưa truyền toàn bộ hoàng cung đâu." Thiên Nguyệt Triệt xem thường.

Thiên Nguyệt Thần kẹp lên một món ăn uy Thiên Nguyệt Triệt, "Ta bảo nàng rời khỏi hoàng cung?"

"Cái gì?" Miệng phối hợp mở ra, món ăn vào miệng, Thiên Nguyệt Triệt khó hiểu nhìn hướng Thiên Nguyệt Thần, về chuyện này hẳn không biết rõ.

"Chuyện là như vậy ..." Giải thích mặc dù phiền toái, nhưng không giải thích càng thêm phiền toái, Thiên Nguyệt Thần đem sự tình nói một lần từ đầu tới cuối.

"Cho nên nữ nhân kia hợp tác với Hồi Giác Khinh Liệt, bảo Hồi Giác Khinh Liệt động thủ giết Liệt La Đặc, mà bên này thì bảo thành quân Phi Bì Na thành kéo dài thời gian của ta?" Thật độc ác a, là thân sinh nhi tử của mình, nhưng vẫn hạ thủ tàn nhẫn như vậy, "Nếu như không phải Hồi Giác Khinh Liệt muốn có bí quyết thực thần từ Liệt La Đặc, nên không hạ độc thủ, nếu không phải là ta vượt ngục đi suốt đêm đến đó, không phải Liệt La Đặc đã chết sao?"

"Có lẽ đúng, có lẽ không đúng." Thiên Nguyệt Thần trả lời nước đôi.

"Uh, có lẽ đúng, có lẽ không đúng." Thiên Nguyệt Triệt nghĩ chuyện một linh châu, phụ họa: "Vậy tại sao người không giết nàng, nàng cảm sùng người." Thiên Nguyệt Triệt vươn tay sờ sờ đầu Thiên Nguyệt Thần, sau đó cười ha ha: "Ta cũng thấy được, đỉnh đầu lớn như vậy."

Thiên Nguyệt Thần để đưa xuống, hai tay vòng quanh eo Thiên Nguyệt Triệt, mục mâu thâm thúy nghiêm túc nhìn hẳn.

Thiên Nguyệt Triệt thu liễm nụ cười, giật mình, "Bởi vì ta?"

Thiên Nguyệt Thần không nói gì, chỉ ôm chặt lấy hắn, "Ủy khuất người." Hai chữ ủy khuất nói xong, Thiên Nguyệt Thần cảm thấy không thôi.

Ách? Thiên Nguyệt Triệt không giải thích được, nhưng mắt tựa hồ có chút toan sắp.

"Triệt nhi, nếu người muốn, trăm sẽ cho người hết thấy, duy chỉ có hậu cung, trăm cần thời gian." Thiên Nguyệt Thần ghé vào bên tai Thiên Nguyệt Triệt, trầm giọng nói.

Nước mắt chảy xuống, Thiên Nguyệt Triệt đưa tay ôm lấy bả vai nam nhân, "Phụ hoàng, Triệt nhi có người, kiếp này cũng đủ."

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1: Biến Phát

Mặc dù ở Mạn La đế quốc, bốn mùa như mùa xuân, nhưng đến tháng sáu thì khí trời vẫn nóng lên rất nhiều.

Trong Mạn La các, cây anh đào đã đến thời kỳ hưng thịnh, từng đợt mùi thơm ngát xông vào mũi, so với ngày xưa càng nồng đậm hơn, giúp tâm tình buồn bực mấy ngày qua của Thiên Nguyệt Triệt phá lệ mà vui vẻ.

Buồn bực là bởi vì đến mùa mưa đông, tháng sáu là tháng có mưa đông nhiều nhất ở Mạn La đế quốc, đối với người chú trọng mọi thứ hoàn mỹ như Thiên Nguyệt Triệt mà nói, thật sự chán ghét.

Không phải sao?

Mới ra ngoài vài bước, giày dưới chân đã dính đầy bùn, y phục trên người ươn ướt một chút, không phải trước ngực thì sau lưng, luôn luôn ẩm ướt.

Cho nên Thiên Nguyệt Triệt liên tục buồn bực, về điểm này Thiên Nguyệt Thần cũng không có cách nào.

Mà hôm nay bất đồng, mưa mấy ngày qua rốt cuộc đã ngừng, bởi vậy Thiên Nguyệt Triệt mới có thể mở cửa sổ, hít thở không khí mới.

Cảm giác thật là thoải mái.

Tiểu Bạch nhìn Thiên Nguyệt Triệt đuổi người, cho là rất thoải mái, nên cũng học theo, kết quả rất nghiêm trọng, thân thể của nó quá mập mạp nên

không thể co dân, ngay cả đuổi người cũng không được.

Vấn đề lớn.

Thương tâm, Tiểu Bạch âm thầm quyết định ăn kiêng.

Chìm đắm trong suy nghĩ của mình, Thiên Nguyệt Triệt hiển nhiên sẽ không biết ý nghĩ của Tiểu Bạch, bởi vì hiếm khi khí trời tốt, cho nên Thiên Nguyệt Triệt mang dép đi ra khỏi Mạn La các.

Trong hoàng cung, từ khi Hoàng quý phi nhiễm ôn dịch qua đời, toàn bộ hậu cung cũng an tĩnh rất nhiều, cái gọi là nhiễm ôn dịch qua đời hiển nhiên chỉ là cái cố, trên thực tế Thiên Nguyệt Thần đế nàng rời đi.

Hừ, chỉ là một vở kịch, Thiên Nguyệt Triệt tâm tình rất tốt đi tản bộ ở Ngự hoa viên.

Di?

Đi vài bước, Thiên Nguyệt Triệt lui trở lại, dừng bên cạnh hồ, nâng cằm lên suy nghĩ, cuối cùng mắt hạnh híp lại, nở nụ cười ngây cô.

Không vì cái gì khác, chỉ vì lúc trước Thiên Nguyệt Thần đế Trữ quý phi vào trong hồ, cho nên tâm tình Thiên Nguyệt Triệt lại tốt hơn một chút, dù thế nào cũng phải cho cái hồ này thêm một công trạng.

Cho nên Thiên Nguyệt Triệt nhìn chăm chú một lúc lâu, nhưng vấn đề lại tới nữa, mọi người thấy Thiên Nguyệt Triệt đứng nhìn chăm chăm hồ nước cười khúc khích, còn tưởng rằng này hồ có cái gì thú vị, tất cả mọi người đều đi tới, học Thiên Nguyệt Triệt nhìn chăm chăm cái hồ, nhưng nhìn hồi lâu, bọn họ cũng không nhìn ra cái gì.

Kết quả là, nghĩ thầm, có thể tu vi không cao bằng tiểu điện hạ.

Chờ Thiên Nguyệt Triệt hoàn hồn thì mới phát hiện bên cạnh đã vây quanh nhiều người như vậy.

Sau đó, Thiên Nguyệt Triệt tiếp tục đi dạo Ngự hoa viên, một mùi thơm thoảng qua, Thiên Nguyệt Triệt khịt khịt mũi, cảm giác có chút thèm ăn, liền ngăn cản hai cung nữ, "Đây là cái gì?"

Cung nữ vừa nhìn thấy Thiên Nguyệt Triệt, vội vàng hành lễ: "Tham kiến tiểu điện hạ."

Chuyện xưng hô với tiểu điện hạ là điều cấm kỵ trong cung, ai cũng không được phép gọi Thiên Nguyệt Triệt là lục điện hạ, nguyên nhân rất đơn giản, có sáu thì có bảy, tám, khiến Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy Thiên Nguyệt Thần sẽ còn có rất nhiều rất nhiều hài tử.

Cho nên hẳn chỉ cho phép người khác gọi mình là tiểu điện hạ, về việc dưới hân còn có một muội muội, Thiên Nguyệt Triệt không quan tâm, bởi vì muội muội này là mèo bệnh, có gặp thì người ta cũng gọi là thất công chúa.

"Đứng lên đi." Thiên Nguyệt Triệt thập phần rộng lượng nói, nếu như bình thường, ánh mắt quét qua, hiển nhiên là cao ngạo mà đi, nhưng hôm nay bất đồng, tâm tình của tiểu điện hạ rất tốt.

"Tạ ơn tiểu điện hạ." Hai cung nữ có chút thụ sủng nhược kinh, ánh mắt không khỏi nhìn Thiên Nguyệt Triệt thêm vài lần.

Nghĩ thầm, tiểu điện hạ không đáng sợ như lời đồn đại bên ngoài, mặc dù vóc dáng có chút nhỏ, nhưng rất xinh đẹp, đặc biệt là mục mâu kim sắc kia, thập phần sáng ngời, có thể nói là hoặc nhân.

Hơn nữa khuôn mặt phấn nộn đẹp đẽ, nào có tùy hứng, ương ngạnh.

"Các người đang bưng cái gì, thơm quá." Thiên Nguyệt Triệt ngửi ngửi hương thơm phức bay ra, động tác này trong mắt cung nữ tất nhiên càng thêm khả ái.

"Bẩm tiểu điện hạ, đây là Thư phi nướng nướng sai người chuẩn bị được thang, mấy ngày liên tiếp khí trời không tốt, nướng nướng có chút khó thích ứng với khí hậu của bốn quốc, khẩu vị không ngon, nên đặc mệnh bảo được thiện phòng dựa vào được phổ, chưng được thang này." Cung nữ cung kính trả lời.

Dược thang a, Thư phi kia không thú vị, vẫn là Trữ quý phi kia thú vị hơn nhiều, bất quá ngày thường hẳn ít ra ngoài, thì coi là ra cửa cũng là từ Mạn La các đến Kim Long điện, cho nên hai tháng nay, chưa từng thấy qua nữ nhân này.

Ấn tượng lưu lại chỉ từ lần đầu nhìn thấy.

"Dược thang này là đặc biệt cho nữ nhân uống?" Tính toán trong lòng, Thiên Nguyệt Triệt tò mò hỏi.

"Cái này... Nô tỳ chưa từng nghe qua." Cung nữ không rõ trả lời.

Như vậy a... Thiên Nguyệt Triệt hài lòng gật gật đầu: "Mấy ngày nay phụ hoàng cũng ăn không ngon, dược thang này bốn điện hạ muốn mang đến cho phụ hoàng, nếu như Thư phi hỏi, các người biết nói thế nào chứ?"

"Này... ?" Cung nữ lúng túng.

Thiên Nguyệt Triệt nhận lấy chén dược trong tay cung nữ, có chút nặng: "Nói đúng sự thực." Thiên Nguyệt Triệt hai tay bưng chén dược đi xa, trong lòng nói thầm, mẹ kiếp, thật nặng.

Bưng chén dược đi tới một chỗ trong đình viện, Thiên Nguyệt Triệt mở nắp, oa, dược hương, có chút thêm ăn cầm lấy thìa uống một ngụm.

"Hóa ra chủ tử cũng tham ăn như vậy, để thuộc hạ nhìn đã mắt." Thanh âm trêu chọc của Liệt La Đặc truyền đến.

"Di?" Thiên Nguyệt Triệt ngậm thìa quay đầu lại: "Không phải người đi mua thêm dụng cụ sao, trở lại nhanh như vậy?" Nghe nói trong "Hắc điểm" kia có nhiều thứ đồ rất tốt, toàn bộ đều là đồ dành cho việc nấu ăn, nên Liệt La Đặc liền đi ra ngoài, lúc này mới đến mười giờ, sao trở về nhanh như vậy?

"Có tiền dễ làm việc, thuộc hạ thanh toán tiền, đồ tự nhiên sẽ tới tay, mới trở về lại thấy chủ tử lén lén lút lút đi đến bên này, tò mò nhìn xem, thấy được một màn thú vị như vậy." Liệt La Đặc đi tới bên người Thiên Nguyệt Triệt.

"Người tới xem, hương vị rất thơm." Thiên Nguyệt Triệt đem chén được đến trước mặt Liệt La Đặc, ý bảo hân ngồi xuống một bên.

Hướng phía nhiệt khí, Liệt La Đặc ngửi ngửi: "Đều là chút được thanh nhiệt, các loại tuyết liên, chủ tử đổi khẩu vị?" Không có gì dị trạng mới đưa chén được đẩy tới trước mặt Thiên Nguyệt Triệt.

"Chủ tử nhà người, mỗi ngày được người nuôi quá tốt, tiếp tục như vậy sẽ mập ra." Thiên Nguyệt Triệt mỉm cười, bắt đầu ăn từng miếng từng miếng.

"Mập ra? Có ý gì?" Cùng Thiên Nguyệt Triệt sống chung đã lâu, Liệt La Đặc phát hiện từ ngữ của hân đặc biệt phong phú, nhưng cũng đặc biệt quái dị.

"Chính là ăn quá tốt, trôi qua quá hạnh phúc." Thiên Nguyệt Triệt hiếm khi thiện ý giải thích.

Liệt La Đặc như có chút suy nghĩ gật gật đầu: "Chủ tử, hôm nay thuộc hạ hồi cung, nghe nói khu phố ở phía đông đế đô sắp uất hân lên, tên là hắc

nhai, nghe nói rất thú vị, không biết chủ tử có hứng thú đi xem một chút hay không?"

"Hắc nhai? Nghe nói? Người đi quá hắc điểm, hắc điểm không ở hắc nhai cũng có chút kỳ quái?" Thiên Nguyệt Triệt ăn vài thìa thì để xuống, mắt hạnh híp lại, tự tiểu phi tiểu nhìn hắc.

"Chủ tử mình giám, thuộc hạ cầm đồ vội vàng trở lại, cho nên..." Liệt La Đặc hắc hắc cười mấy tiếng, thiệt là, chủ tử không thể giả vờ ngu ngốc một chút sao? Đầu óc xoay chuyển quá nhanh.

Thiên Nguyệt Triệt đứng dậy: "Người nhìn bộ dáng của bốn điện hạ thích hợp sao?"

"Chủ tử, thuộc hạ còn nghe nói gần đây Nặc tổng quản đặt hàng một số tinh dầu hà thủ ô, dường như hiệu quả không tệ." Liệt La Đặc có chút xấu xa nói.

"Nga? Như thế nào là không tệ?" Mấy ngày nay mưa, tâm tình của hắc đang buồn bực, cũng không chú ý Nặc Kiệt, bất quá bây giờ nghĩ đến, gần đây Nặc Kiệt cũng là thường xuyên cố ý xuất hiện trước mặt hắc, có thể là muốn hấp dẫn hắc?

"Nghe nói dùng tinh dầu hà thủ ô bôi trên tóc, qua một thời gian ngăn rửa sạch, tóc sẽ biến thành đen, có thể duy trì nửa tháng."

"Thật sao? Đi." Hiệu quả giống như thuốc nhuộm của hiện đại, với mái tóc thủy phần này, Thiên Nguyệt Triệt thấy cũng không có gì, nhưng ra khỏi hoàng cung lại khiến nhiều người chú ý.

"Chính là cái này?" Thiên Nguyệt Triệt ngồi trong Mạn La các, cầm hộp đựng tinh dầu hà thủ ô, mở nắp, ngửi ngửi, nhưng không ngửi ra mùi vị gì.

"Thôi, thử một chút xem." Thiên Nguyệt Triệt đem tinh dầu hà thủ ô giao cho Liệt La Đặc.

Liệt La Đặc tiếp lấy tinh dầu hà thủ ô, cầm lược lên, vẽ loạn trên tóc Thiên Nguyệt Triệt, một giờ sau, mái tóc vốn thủy phần sắc đã không còn, các sợi tóc đều nhiễm tinh dầu đen sáng bóng, cung nữ bưng nước ấm tới gội sạch.

Sau đó lại xoa thêm tinh dầu dưỡng tóc.

Hài lòng nhìn mình trong gương một lúc, Thiên Nguyệt Triệt có cảm giác trở lại thời hiện đại.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 2: Mã Nảo

Hài lòng gật gật đầu, Thiên Nguyệt Triệt mặc ngoại y màu bạc, kết hợp với đai lưng, ủng ngắn màu đen, nhưng ánh mắt thì không có cách nào biến thành màu đen, cũng không phải không có cách, chẳng qua là dùng sức mạnh của thánh linh châu thì quá trêu chọc pháp sư có tu vi ma pháp cao.

Cho nên dùng kính đen, với con mắt thâm mỹ của Thiên Nguyệt Triệt mà nói, rất hoàn mỹ.

Kết quả là, tâm tình rất tốt nên dẫn theo Liệt La Đặc, Đàn Thành xuất cung.

Phía sau, có một ánh mắt sạch sẽ thẳng tắp nhìn theo bóng lưng Thiên Nguyệt Triệt, hoặc là nói, dừng lại ở trên mái tóc đen của Thiên Nguyệt Triệt, giống như đang nhìn động vật hiếm có.

Ánh mắt sạch sẽ như vậy đương nhiên là của Tiểu Bạch, kết quả, Tiểu Bạch đơn thuần cầm lấy tinh dầu hà thủ ô đặt trên bàn, bắt đầu tìm tòi.

Ngoài cung

Thiên Nguyệt Triệt rất ít khi xuất cung, trước lúc năm tuổi chẳng bao giờ xuất cung, trong tám năm qua, Thiên Nguyệt Thần mang theo hắc đi chơi rất nhiều nơi, nhưng đế đô, là hoàng tử của Mạn La đế quốc, lại chưa bao giờ dạo chơi đô thành của mình.

Lúc này mới ra hoàng cung, ánh mắt tò mò của Thiên Nguyệt Triệt càng không ngừng lưu chuyển chung quanh, phụ hoàng, nhìn sự phồn hoa của đế

đô, ta tựa hồ càng hiểu rõ người thêm một chút.

Mạn La đế quốc phân chia phương hướng, lấy hoàng cung làm trung tâm, mà Liệt La Đặc nói, trước kia hắc nhai là nơi nghèo nhất đế đô.

Đương nhiên Mạn La đế quốc giàu có, nhưng quốc gia giàu có thêm nữa cũng không thể không có ăn mày, mà một quốc gia tuyệt đối không thể phát triển toàn diện, người giàu cần người nghèo làm công, mà người nghèo cần người giàu để mưu sinh.

Nghe nói có một thương nhân mới tới đế đô, mua hết các cửa hàng nghèo khó trên khu phố phía đông này, sau đó thay đổi toàn bộ, bây giờ danh tiếng đã vượt qua những khu phố khác.

Cái gì gọi là hắc nhai, nói đúng hơn là khu phố này như một chợ tự do, mà hắc nhai, lúc mới bắt đầu đều tập trung người nghèo trong thiên hạ, là nơi người nghèo làm ăn, bởi vì người nghèo ít tiền, cho nên đều mua đồ dùng bình thường, mặc dù bình thường nhưng chất lượng cũng khá bảo đảm.

Tỷ như khăn lụa, có lẽ chất liệu không bằng khăn lụa của quan lại quý tộc, nhưng nó có kiểu dáng đa dạng.

Buôn bán dựa vào quan niệm ít lãi tiêu thụ mạnh, cũng bởi vì thế mà trong nửa năm ngắn ngủi, hắc nhai đã nổi danh.

Đi vào hắc nhai, đập vào mắt đầu tiên là hắc điểm, mặt tiền của hắc điểm rất lớn, trên dưới có hai tầng lầu, đồ của lầu một đã hiếm thấy, mà lầu hai lại càng hiếm thấy.

"Đây là hắc điểm người nói đến?" Thiên Nguyệt Triệt thiêu mi, ngay cả bảng hiệu cũng lười xem, liền bước vào, Liệt La Đặc và Đàn Thành đồng thời theo sau.

Trong hắc điểm có vô số khách nhân, nữ nhân, nam nhân đều có, Thiên Nguyệt Triệt đi vào bên trong nhìn chung quanh một vòng, nhìn mọi người chọn tới chọn lui đồ dùng.

Có trâm gài tóc, có tinh thạch tinh xảo đặc sắc... , những đồ này hiển nhiên không lọt vào mắt Thiên Nguyệt Triệt.

"Chủ tử lên lầu hai nhìn." Liệt La Đặc nhắc nhở.

Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, liền đi tới, bố cục lầu hai không giống lầu một, toàn bộ lầu hai được ngăn cách thành từng gian phòng trang nhã, bên trong mỗi phòng hiển nhiên trưng bày đồ đủ kiểu dáng màu sắc.

Thiên Nguyệt Triệt chọn một gian phòng tương đối vắng vẻ đi vào, trước cửa mỗi phòng đều có thị giả đứng trông, lễ nghi của bọn họ vô cùng tốt.

Bên trong gian phòng có một nam tử vận y phục gọn gàng đang ngồi, nam tử thấy bọn họ đi vào liền hướng phía bọn họ cười một tiếng, coi như là chào hỏi, Thiên Nguyệt Triệt đáp lễ, nhìn theo ánh mắt nam tử, Thiên Nguyệt Triệt thấy một chuỗi hạt châu hoa lệ nhưng cũng đơn giản.

Tò mò đi tới, trên chuỗi hạt là từng viên mã não thật nhỏ, chín chín tám mươi một viên, mã não đỏ sậm long lanh, có cảm giác cao quý, nhưng Thiên Nguyệt Triệt không hiểu, chuỗi hạt này không thấy điểm nào hiếm lạ.

Thị giả thấy ánh mắt của Thiên Nguyệt Triệt không rõ, đi tới bên cạnh Thiên Nguyệt Triệt, nhiệt tình giải thích: "Chín chín tám mươi một viên mã não quả thật rất đẹp, mặc dù mã não được thiên nhiên tạo thành, nhưng đó cũng không phải là nguyên nhân nó sang quý, so với tinh thạch, giá tiền của mã não thua kém rất nhiều.

Cho nên giá tiền của xuyên mã não này cao không phải vì chất liệu của nó, mà bởi vì bên trong nó."

"Bên trong?" Thiên Nguyệt Triệt chuyển hướng thị giả, rửa tai lắng nghe.

Thị giả cẩn cẩn dục dục gỡ viên mã não xuống: "Công tử hướng về phía ánh sáng, thỉnh nhìn kỹ."

Thiên Nguyệt Triệt tiếp lấy mã não, đi tới nơi ánh sáng chiếu vào gian phòng, cẩn thận nhìn lại, tâm chấn động mạnh một cái, đây quả thực, quả thực vô cùng tinh xảo.

Song càng khiến Thiên Nguyệt Triệt rung động không phải là độ tinh xảo, mà là hoa văn trong đó.

"Vật này có được từ đâu?" Tâm Thiên Nguyệt Triệt bắt đầu nhảy nháy, quá ngạc nhiên cùng không thể tưởng tượng nổi, bên trong mã não cứ nhiên là hình tượng La Hán.

Chín chín tám mươi một vị La Hán khác nhau.

Đây tuyệt đối không phải là thành tựu thời đại này có thể chế tạo nên, nếu như không phải, xuyên mã não La Hán này từ đâu mà đến .

Thiên Nguyệt Triệt rất rõ ràng, đại lục này hầu hết là ma pháp, cho dù có đạo pháp cực quang chi điện của Thụy Miện, cũng là số lượng ít có.

Nhưng La Hán, La Hán là phật hiệu phía Đông, nơi này? Quá kỳ diệu.

"Chuỗi hạt này tới từ một quốc gia thần kì, nghe nói quốc gia kia gọi là Trung Quốc..." Thị giả vừa nói được một nửa, bị Thiên Nguyệt Triệt kích động nắm lấy tay.

"Người nói cái gì, Trung Quốc?" Lực đạo hai tay cơ hồ muốn bóp nát cổ tay thị giả, khẩn trương tới mức Liệt La Đặc cùng Đàn kinh sợ, Thiên

Nguyệt Triệt như vậy, bọn họ chưa từng thấy qua.

"Chủ tử, mau buông tay, người sẽ bóp nát xương hân." Liệt La Đặc nhanh chóng nói.

Thanh âm của Liệt La Đặc kéo lý trí Thiên Nguyệt Triệt trở về, đột nhiên buông tay ra, nhìn sắc mặt tái nhợt của thị giả, Thiên Nguyệt Triệt ần ần huyết thái dương nói: "Xin lỗi."

Mới vừa rồi hân có chuyện gì chứ?

Thị giả vuốt vuốt cổ tay, nhìn ra đối phương vô tình đã thương người, mặc dù cổ tay rất đau nhưng không đáng ngại, cũng khách khí đáp: "Công tử khách khí."

"Ta muốn chuỗi hạt châu này, nhưng nói cho ta biết lai lịch của nó."

Thị giả cả kinh, không ngờ Thiên Nguyệt Triệt hào phóng như vậy, lập tức mỉm cười nói: "Đương nhiên có thể, thỉnh công tử ngồi xuống, đợi tiểu nhân chậm rãi nói."

Nam tử thấy mã não bị Thiên Nguyệt Triệt mua, có chút tiếc nuối nhìn mấy lần, đành rời đi.

Thiên Nguyệt Triệt ngồi xuống ghế nam tử vừa ngồi.

"Chuỗi hạt châu là do khất nhi (đứa trẻ ăn xin) cầm cố ở chỗ này, ban đầu điểm trường cũng sợ là vật không may nên không nhận, nhưng hình trong hạt châu thật sự ly kỳ, hơn nữa nghe khất nhi bảo đảm vật này tuyệt đối sạch sẽ, cho nên bọn ta mới thu, khất nhi nói hạt châu này là một người bạn đưa cho hân, theo hân nói, bằng hữu của hân tới từ một quốc gia thần bí, gọi là Trung Quốc.

Vừa nghe cái tên này, bọn ta còn cảm thấy kỳ quái, toàn bộ đại lục, trừ tam đại đế quốc, mặc dù có nhiều quốc gia nhỏ, nhưng cái tên Trung Quốc thật là quái dị.

Nhìn nét mặt thề thốt của khất nhi không giống giả vờ, cho nên điểm trưởng chấp nhận cầm đồ, nhưng đã năm năm, vẫn không thấy khất nhi tới chuộc, cho nên điểm trưởng bán ra."

"Nói láo." Hai mắt Thiên Nguyệt Triệt nhìn thị giả, "Theo ta được biết hắc điểm này mới có danh tiếng cách đây mấy tháng, người nói đã năm năm khất nhi không tới chuộc đồ, nói láo cũng quá trớn."

"Chủ tử, hắc điểm này trước đây là hiệu cầm đồ Nam Nhai nổi danh, nghe nói là tổ truyền, sau đó hắc nhai nổi lên, nên dời đến đây." Liệt La Đặc cúi đầu nói nhỏ bên tai Thiên Nguyệt Triệt.

"Công tử yên tâm, tiểu nhân không có nói sai, người trong đế đô đều biết, hắc điểm của chúng ta là hiệu cầm đồ Nam Nhai nổi danh trước kia, điểm trưởng cảm thấy ở hắc nhai dễ làm ăn hơn, cho nên dời tới đây." Thị giả tăng thêm thanh âm, còn kém chưa chỉ lên trời thề.

"Người còn nhớ rõ khất nhi kia không?" Tựa hồ trong sâu thẳm có gì đó thôi thúc khiến hắn muốn tìm ra người bán mã nào này.

"Cũng đã năm năm, tiểu nhân không nhớ rõ ai là ai, nhưng công tử yên tâm, chỉ cần là đồ cầm cố, điểm trưởng đều lưu lại tên họ, nơi ở, dấu tay." Thị giả ở đây cũng đã làm thời gian dài, nếu không cũng không biết được chuyện khất nhi năm năm trước.

"Nga?" Lòng mày nhú chặt của Thiên Nguyệt Triệt giãn ra: "Vậy gọi điểm trưởng của các người tới đây gặp ta."

Khôi phục bộ dáng như lúc ban đầu, trên trán toát ra quý khí, thị giả mới phát hiện thiếu niên này tôn quý bất phàm.

Mà lúc này, đương nhiên câu nói của Thiên Nguyệt Triệt càng cho thấy thân phận của hắn không bình thường.

"Này... Sợ là có chút khó khăn, tháng trước điểm trường vừa mới thú thê, mang theo phu nhân đi du ngoạn." Thị giả lộ vẻ khó xử, rất sợ Thiên Nguyệt Triệt chỉ trích.

Như vậy a...

Thiên Nguyệt Triệt suy tư trong chốc lát, cũng không tiếp tục hỏi, bảo Liệt La Đặc cho thị giả tiền trà nước rồi rời hắc điểm.

Cầm mã não mới mua được trong tay, thu hoạch tựa hồ không nhỏ, thu hoạch không nhỏ thì tâm tình không tồi, khóe miệng dần dần hiện lên nụ cười, thiếu niên La Hán này là ai?

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 3: Lôi Đài

Ra khỏi hắc điểm, lại đi đến một điểm vô cùng huyền ảo, hóa ra điểm này tổ chức võ đài, song song hạ tiền đánh cược.

Bởi vì đại lục này phổ biến là ma pháp, cho nên trên võ đài liền có quy định, không được sử dụng ma pháp, nếu không, với trình độ ma pháp của hai người, nhìn một cái có thể phân được thắng bại, hơn nữa lực sát thương của ma pháp cũng quá lớn.

Võ đài dùng để luận võ, là dành cho những người biết võ thuật, Thiên Nguyệt Triệt biết võ công của Đàn Thành rất lợi hại, đồng thời, ám vệ và minh vệ bên cạnh phụ hoàng cũng rất mạnh.

Phía trước người đông đúc, nửa bước cũng khó đi.

"Chủ tử, chúng ta đến một phòng trên lầu hai đi." Liệt La Đặc đề nghị, tuy giá tiền cao một chút, nhưng đối với người có được toàn bộ quốc khố như chủ tử mà nói, không đáng gì.

Thiên Nguyệt Triệt biết Liệt La Đặc có mưu ma chước quỷ, khiêu mi giễu giễu: "Tiền công mỗi tháng của ngự trù rất cao sao? Sao bây giờ hào phóng mời chúng ta như vậy?"

Quả nhiên Thiên Nguyệt Triệt vừa nói ra, mặt Liệt La Đặc lập tức đen hơn phân nửa, "Chủ tử, tiền công mỗi tháng còn kém hơn một bộ y phục, một vật phẩm trang sức của chủ tử."

Thiên Nguyệt Triệt nghe Liệt La Đặc oán giận, tâm tình rất tốt, "Trở về bảo tài vụ trả thêm cho người." Sau đó đi lên lầu hai.

Liệt La Đặc nghe vậy, vui vẻ, mặc dù tiền lương mỗi tháng của hắn đã rất nhiều, nhưng nhiều hơn càng tốt, hắn còn dành để dưỡng lão.

Phòng trên lầu hai tuy rộng, nhưng mỗi bàn đều ngồi đầy người, nhìn khắp bốn phía, chỉ có một cái bàn trống, cho nên, đương nhiên Thiên Nguyệt Triệt hướng đến đó.

"Xin lỗi, vị trí này đã có người đặt rồi." Thị giả hướng phía Thiên Nguyệt Triệt, lễ phép nói.

Ngay từ lúc vào Thiên Nguyệt Triệt đã lấy mắt kiếng xuống, bởi vì ánh sáng nơi này hơi tối, mang theo mắt kiếng thấy không rõ lắm.

"Nếu đối phương chưa tới, phạm là người tới trước sẽ được, để cho chúng ta đi." Liệt La Đặc cợt nhả.

Nhưng thị giả vẫn cười híp mắt, "Xin lỗi, nơi này của chúng ta chú trọng chữ tín, thật sự không còn cách nào."

"Linh động a, có hiểu linh động hay không?" Liệt La Đặc lườm một cái xem thường.

"Không sao, ta không ngại để mấy vị này ngồi chung." Thanh âm trầm thấp từ một bên truyền đến.

Thị giả nghe nói, vội vàng tiến lên, "Địch Trạch công tử, ngài đã tới?"

Nam tử được gọi là Địch Trạch gật đầu, sau đó đi đến bên cạnh Thiên Nguyệt Triệt, làm động tác 'mời', Thiên Nguyệt Triệt cười nhạt: "Đa tạ." Sau đó cũng không câu nệ, ngồi xuống.

Thị giả dâng trà và điểm tâm.

Tầm mắt của Thiên Nguyệt Triệt liên tục nhìn lơ lửng, mà khóe môi luôn hiện lên nụ cười.

"Cố gắng lên a, thượng a, thượng a..." Cũng là Liệt La Đặc kích động, chỉ kém không xông lên mà thôi, "Thao, như vậy cũng được."

Hóa ra trên lơ lửng có một tuyến thủ bị đánh ngã, một tuyến thủ khác đi qua, kết quả không cẩn thận, chân vướng một chút, ngã xuống lơ lửng.

"Đây là hiển nhiên." Thiên Nguyệt Triệt cắt đứt tiếng rít gào của Liệt La Đặc, "Có cần phải kích động như thế không?"

"Chủ tử, không hưng phấn sao?" Liệt La Đặc thu hồi tầm mắt, hỏi ngược lại, "Nhưng cũng đúng." Đại khái là ngoại trừ nam nhân kia, hiếm có chuyện nào khiến chủ tử hưng phấn.

"Bởi vì ta đã xem cái hay hơn lơ lửng." Thiên Nguyệt Triệt giải thích, quyền anh hiện đại mới thật sự kích động lòng người.

"Đi?" Liệt La Đặc không hiểu, chủ tử đi xem sau lưng bọn họ khi nào, hay lúc chủ tử chưa đầy 5 tuổi, ngắm lại cũng có thể, khi đó chủ tử đã giống tiểu đại nhân.

"Không biết công tử nói cái gì hay hơn cách đánh lơ lửng?" Nam tử bên cạnh đáp lời, thật ra hẳn chú ý Thiên Nguyệt Triệt từ đầu, hẳn chưa từng nhìn thấy người như vậy.

Lãnh đạm mà lý trí, đối với chuyện chỉ ôm ba phần hứng thú, bảy phần tùy ý, hơn nữa có lẽ thiếu niên này ít ra ngoài, nếu không với dung mạo này, sợ là không được biết cũng khó.

Thiên Nguyệt Triệt có chút bất ngờ vì nam tử đáp lời, nhưng hẳn không phải là người kiêu ngạo tự mãn, "Đại hội ma vũ so với đánh lơ lửng hiển nhiên kích thích hơn nhiều." Thiên Nguyệt Triệt tùy ý nói một cái.

Đúng là, nếu nói ra quyền anh ở thế giới này thì có chút quái dị.

Nam tử cười cười, cũng không nhiều lời, cầm lấy hai cái chén, rót cho Thiên Nguyệt Triệt một ly trà, "Trà ở đây không tệ, nếu như công tử không chê."

Thiên Nguyệt Triệt cầm lấy ly trà, nâng tay kính nam tử.

Cuối cùng cuộc thi trên lôi đài tiếp tục.

"Là hãn." Liệt La Đặc thốt ra, người này là người Thiên Nguyệt Triệt gặp lúc mua mã nã La Hán, nam tử nhã nhặn ở khách điểm: "Không thể nào, bộ dáng yếu ớt như vậy cũng muốn đánh lôi đài, kiểu như Đàn Thành mới đúng."

"Người không thể xem bề ngoài, nước biển không thể đo bằng đấu, hãn thượng lôi đài hiển nhiên có nguyên do, chẳng ai không công đi chịu chết." Thiên Nguyệt Triệt lên tiếng.

"Các người biết hãn?" Nam tử có chút ngạc nhiên.

Liệt La Đặc liếc hãn một cái, "Không phải chuyện của người." Bởi vì chuyện cái bàn, ấn tượng của Liệt La Đặc với nam tử này vô cùng không tốt.

Địch Trạch nghe cũng không giận, vẫn mỉm cười ôn hòa như cũ.

"Liệt La Đặc, nói xin lỗi." Người ta rộng lượng, ngược lại sẽ thể hiện mình hẹp hòi, Thiên Nguyệt Triệt trầm giọng nói.

"Chủ tử!" Nói xin lỗi, với hãn? Dù sao Liệt La Đặc vẫn cảm thấy chán ghét.

"Không sao, công tử này nói không sai, chuyện không liên quan đến ta, ta xen vào chuyện của người khác, là ta xin lỗi mới đúng." Nam tử đúng lúc

đờ cho Liệt La Đặc, ánh mắt dừng lại trên người Liệt La Đặc thật lâu.

Nụ cười nơi khóe miệng dần dần rõ ràng, thấy vậy, Liệt La Đặc sờn gai ốc, nam tử này là người nham hiểm, tốt nhất ít đắc tội thì tốt hơn, mặc dù khắp Mạn La đế quốc chưa từng có người dám hại người của chủ tử, nhưng sáng không đến, trong tối khó nói.

Liệt La Đặc dựng tóc gáy, hướng về phía Địch Trạch nói: "Mới vừa rồi là tại hạ lỗ mãng, thỉnh đại nhân ngài không so đo với tiểu nhân."

Nói ra những lời này, ngay cả Liệt La Đặc cũng không thể tin được thành ý của mình, nhưng có nói vẫn tốt hơn.

Địch Trạch cười lắc đầu.

Chuyện ngoài dự đoán của Thiên Nguyệt Triệt, nam tử trên lôi đài có vẻ không muốn sống, giống như là đưa chính mình vào chỗ chết.

"Nam tử kia là Tệ Cự, là chú kiểm sư." Địch Trạch giải thích.

"Chú kiểm sư?" Ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt chuyển hướng Địch Trạch, trong mắt có chút không giải thích được.

"Uh, là chú kiểm sư của gia tộc Nhĩ Đặc Lăng, hẳn có một đệ đệ vô cùng xinh đẹp, người mà Nhĩ Đặc Lăng Mộc Thực muốn đã lâu. Nguyên nhân xảy ra chuyện hình như là một tháng trước, có một kiểm sĩ đặt kiếm ở chú kiểm quán của gia tộc Nhĩ Đặc Lăng, nhưng sau đó thanh kiếm có vấn đề, vì vậy chú kiểm quán bồi thường rất nhiều kim tệ, mà thanh kiếm này do Tệ Cự chịu trách nhiệm. Nhĩ Đặc Lăng Mộc Thực bắt đền hẳn, mặc dù thu nhập của chú kiểm sư không tệ, nhưng kiếm của kiểm sĩ vô cùng trân quý, Tệ Cự lấy đâu ra nhiều kim tệ như vậy, cho nên Nhĩ Đặc Lăng Mộc Thực cho hẳn khoảng thời gian một tháng, mà một tháng sau chính là hôm nay, nếu Tệ Cự không có kim tệ, Nhĩ Đặc Lăng sẽ bắt đệ đệ của hẳn gán nợ.

Dục Hương lâu là kỹ viện có tiếng nơi này, nếu hôm nay Tệ Cự không giao kim tệ, đệ đệ của hần sẽ ở đó đấu giá, một tháng này, Tệ Cự cũng làm ăn không được, lấy tiền ở đâu ra." Địch Trạch giải thích chuyện không liên quan đến mình, trong mắt không có bất kỳ cảm xúc gì, đối với hần mà nói, đó chỉ là hí kịch thú vị.

"Hần có thể đến chú kiểm quán khác." Thiên Nguyệt Triệt đưa ra ý kiến.

Quả nhiên, Thiên Nguyệt Triệt vừa nói ra, Địch Trạch nhìn Thiên Nguyệt Triệt giống như động vật quý hiếm, sau đó phá lên cười ha ha phá, thanh âm Địch Trạch âm trầm, cũng không có ý gì khác, "Công tử chưa quen thuộc luật pháp nước ta, nếu như chú kiểm sư cùng chú kiểm quán gia hạn khế ước, liền ngang hàng với nô bộc, nếu như hần đi chú kiểm quán khác, kim tệ bồi thường khế ước càng nhiều, bồi thường kiểm hần cũng không trả nổi, huống chi là bồi thường khế ước."

Thiên Nguyệt Triệt có chút lúng túng.

"Trận lôi đài này là vì chuyện liên quan tới gia tộc Nhĩ Đặc Lăng, tiền đánh cược tương đối cao, nếu công tử có hứng thú có thể đánh cược, coi như nhìn một tuồng kịch, mặc dù kết cục lôi đài đã định rồi." Địch Trạch vô cùng tàn nhẫn nói.

"Thật sao?" Thiên Nguyệt Triệt xem thường, "Có một số việc không tới cuối cùng không biết kết cục, theo ý công tử, trận lôi đài này Tệ Cự nhất định thua? Cho nên công tử đánh cược cho người khác?"

"Người khác là ma pháp sư Nhĩ Đặc Lăng gia tộc bỏ tiền mời tới, nhưng công tử nói sai rồi, mặc dù ta đã biết kết cục, nhưng con người của ta hết lần này tới lần khác chống đối vận mệnh, cho nên ta giống như công tử, đánh cược Tệ Cự thắng, mất một số tiền nhỏ nhất không ảnh hưởng gì." Cầm lấy hoa quế cao bỏ vào trong miệng, hương vị ngọt ngào cũng không tệ.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 4: Đấu Giá

"Đều nói lời đồn luôn có ba phần suy đoán, người biết rất nhiều." Ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt mang theo toan tính, trêu ghẹo nhìn Địch Trạch.

"Ha ha..." Địch Trạch cười lớn, "Bởi vì tại hạ cũng họ Nhĩ Đặc Lãng."

Nếu như không tự chủ mạnh, Thiên Nguyệt Triệt tin rằng trà hãn vừa uống vào nhất định sẽ phun ra, nam tử này thật sự thú vị.

"Người đang làm phản sao?" Thiên Nguyệt Triệt vừa nhìn lơ đãng, vừa tán gẫu với Địch Trạch, mà tình huống trên lơ đãng ngoài dự đoán của mọi người.

Ma pháp sư quen dùng ma pháp, đột nhiên bị cấm ma pháp, nên không chiếm bao nhiêu ưu thế, mà Tệ Cự thân là chú kiểm sư dựa vào bản thân kiểm cơm, đừng thấy hãn bộ dáng nho nhã, kỳ thật khí lực rất lớn.

"Làm phản? Lời này của công tử sai mười phần, Nhĩ Đặc Lãng Mộc Thực không thừa nhận ta và hãn cùng một tổ, mặc dù chúng ta cùng một tổ, hơn nữa ..." Ánh mắt Địch Trạch ngưng tụ, "Mộc Thực sẽ không đánh nếu không nắm chắc trận chiến, nhưng..." Địch Trạch cười hì hì, "Tệ Cự chịu đánh cũng là ngoài suy đoán của ta, không tệ... Không tệ..., Đấu pháp không muốn sống cũng là một cách hay."

Đúng là một người mâu thuẫn, Thiên Nguyệt Triệt nghĩ thầm.

Đột nhiên một đạo quang chiếu tới, mắt trái của Thiên Nguyệt Triệt nhú lại, tay trái nhanh chóng lấy chiếc đĩa trong ống trúc, bắn ra.

Tất cả mọi người say mê trong cao trào nên không chú ý, ngân châm cắm vào chiếc đũa, chiếc đũa cắm vào cọc gỗ bên trái Thiên Nguyệt Triệt.

Thủ pháp nhanh đến mức chỉ có cao thủ mới thấy được.

Tầm mắt sắc bén nhìn về phía bàn Thiên Nguyệt Triệt, nhưng không dừng lại trên người Thiên Nguyệt Triệt, mà dừng lại trên người Địch Trạch.

Địch Trạch thở dài, ủ rũ tiếp nhận ánh mắt căm thù của đối phương, bất đắc dĩ mở miệng với Thiên Nguyệt Triệt: "Công tử đang giúp người hoàn thành tâm nguyện sao?"

Nghe khẩu khí của hắn có chút buồn cười, Thiên Nguyệt Triệt thú vị nói: "Đúng vậy."

Rầm rầm rầm... Tiếng dày dầm lên nền nhà vang dội, nam nhân vóc người thập phần cao lớn, một thân quân trang càng khiến hắn nổi bật bất phàm, nói thật, bộ dáng của nam nhân phi thường vừa mắt, không phải gầy yếu, mà khôi ngô vô cùng.

Về điểm này rất giống Địch Trạch, hai người, dù là thân hình hay tướng mạo đều có bảy phần giống nhau.

"Huynh đệ của người?" Thiên Nguyệt Triệt mở miệng.

"Đại ca." Địch Trạch mở miệng, người tới không phải ai khác, chính là đại ca của Địch Trạch – Nhĩ Đặc Lăng Mộc Thực.

Sắc mặt vốn xanh đen của Nhĩ Đặc Lăng Mộc Thực lúc nhìn đến Thiên Nguyệt Triệt thì tươi tỉnh, đối với tiếng gọi của Địch Trạch căn bản là mắt diếc tai ngơ, đôi mắt mang theo dự vọng nhìn Thiên Nguyệt Triệt, "Bằng hữu của người?"

Mặc dù hỏi Địch Trạch, nhưng ánh mắt chưa từng rời Thiên Nguyệt Triệt.

"Không phải." Địch Trạch trả lời không chút do dự, "Vừa rồi tiểu đệ thấy hắc không có chỗ ngồi, liền mời tới đây, lúc này vừa mới biết."

Thái độ của Địch Trạch đối với Mộc Thực, cùng thái độ lúc này giống như hai người khác nhau, hình tượng lúc này mười phần là đệ đệ ngoan ngoãn, thấy vậy Liệt La Đặc trợn mắt hốc mồm, mặc dù như thế, vẻ thèm muốn của Mộc Thực đối với Thiên Nguyệt Triệt, hắc cũng không sơ sẩy, nam tử này...

"Hóa ra là vậy, cũng coi như quen biết, nhị đệ dùng những thứ này chiêu đãi bằng hữu sao." Mộc Thực gọi thị giả đưa lên chút rượu và thức ăn, cùng Thiên Nguyệt Triệt nhiệt tình hàn huyên, "Không biết công tử xưng hô thế nào?"

Thiên Nguyệt Triệt cũng ôn văn nhã nhĩ nói: "Họ Xa, tên Nguyệt Thiên." Thanh âm của Thiên Nguyệt Triệt rất nhẹ nhàng, có cảm giác say lòng người, thấy vậy, Địch Trạch có chút sửng sốt.

Nghĩ thầm, thiếu niên này không đơn giản, vừa rồi còn có bộ dáng hồ ly, lúc này biến thành tiểu bạch thỏ, cái này không biết ai thành con ba ba trong hũ của ai.

Thiên Nguyệt Triệt hoàn lễ, Mộc Thực lại cảm thấy phong tình vạn chủng.

Thiếu niên này không chỉ có dáng vẻ tuyệt thế, mà ngay cả thanh âm cũng động lòng như vậy, chỉ nghĩ tới Mộc Thực đã kiềm nén không được vội vàng.

"Xa Nguyệt Thiên." Mộc Thực suy nghĩ cái tên này: "Hình như đế đô không có người họ Xa, công tử là người bên ngoài tới?" Tuyệt thế mỹ nhân

như vậy chưa từng thấy ở đế đô, cái này Mộc Thực càng thêm xác định Thiên Nguyệt Triệt là du khách ngoại lai, nhìn Thiên Nguyệt Triệt một thân y phục đẹp đẽ quý giá, hẳn cũng là quý tộc.

Địch Trạch chăm chú ăn, nhìn tuồng vui, Đàn Thành diện vô biểu tình đứng ở chỗ tối, tâm vô tạp niệm tùy cơ mà động, Liệt La Đặc thỉnh thoảng lại nghĩ, nam tử này cách cái chết không xa.

Đồ thuộc về nam nhân kia mà cũng dám tư tưởng, mặc dù chủ tử nhà hắn không phải đồ vật, nhưng trong mắt nam nhân kia, chủ tử chính là vật sở hữu của y.

Ai...

Đầu năm nay, người không biết tự lượng sức mình quá nhiều.

Mà trên lôi đài, Tệ Cự dùng hết toàn lực, vẫn bị đánh xuống, Mộc Thực ngồi ở đây, Thiên Nguyệt Triệt càng không thể nhúng tay, cho dù biết ma pháp sư kia âm thầm dùng ma pháp, nhưng trò chơi vốn có chủ thì cũng có khách chơi cho hết thời gian.

Dù biết ma pháp sư dùng ma pháp, e rằng không có người dám nói.

Tiếng vỗ tay như sấm vang bên tai, mọi người đang ngồi đều đứng lên, Thiên Nguyệt Triệt cũng cảm thấy có chút thú vị.

Tệ Cự bị đánh đến nỗi cả người là máu, lão đảo đứng lên, run rẩy đi lên lầu hai, đám người tự động nhường một con đường, phạm là nơi hắn đi qua đều lưu lại vết máu.

Hắn lết từng bước từng bước đất, sau đó dừng lại trước bàn Thiên Nguyệt Triệt, thở dốc quỳ trên mặt đất, "Tử tước đại nhân, van cầu ngài, tha cho đệ đệ của ta, bao nhiêu tiền ta làm trâu làm ngựa cũng trả lại cho ngài, van cầu ngài."

Tay đầy máu kéo ống quần Mộc Thực, bị Mộc Thực một cước đá văng ra, lực đạo kia nói có bao nhiêu nặng thì có bấy nhiêu, thân thể cao lớn đột nhiên đứng lên, "Rác rưởi, cút ngay, làm trâu làm ngựa? Trong phủ bản tước thiếu trâu ngựa sao?"

Tệ Cự bị đá té trên mặt đất, nhưng vẫn khấn cầu nam tử năm giữ số phận hần.

Một màn này khiến ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt tối sầm lại, bao nhiêu năm trước cũng có một người như vậy, đau khổ khấn cầu cô nhi viện không mang mình đi.

Hần nói đệ đệ của ta không phải cô nhi, nó còn có ta, còn có ta chăm sóc.

Ngay sau đó hô hấp có chút dồn dập.

"Chủ tử." Liệt La Đặc quan sát Thiên Nguyệt Triệt thay đổi hơi thở, lo lắng gọi.

Thiên Nguyệt Triệt đưa tay ngăn trở Liệt La Đặc, "Không sao." Sau đó đứng lên, ánh mắt lãnh ngạo nhìn xuống nam tử quỳ lạy trên mặt đất, ở nơi đó, ca ca cũng từng dùng nét mặt như vậy khấn cầu người khác.

Khi đó hần liền thề, có một ngày hần bắt tất cả những người từng khi dễ bọn hần quỳ lạy trước mặt hần, cho nên được lão đầu tử mang đi, lúc trở lại bốn gia kia, hần trả thù tất cả bọn họ.

Một người cũng không bỏ qua, bao gồm cả nam tử sinh ra hần.

"Bần muốn chết." Một câu lạnh nhạt mà vô tình, cắt đứt lời cầu xin của nam tử.

Nam tử ngẩng đầu, sững sờ, hần biết thiếu niên này, chính là thiếu niên lúc trước mua đi mã não La Hán.

"Xin lỗi, khiến Xa công tử mất nhã hứng." Mộc Thực mang theo vẻ mặt lo lắng nhìn Tệ Cự, sau đó nét mặt ôn nhu chuyển hướng Thiên Nguyệt Triệt: "Công tử mới tới nơi này, nhất định có nhiều nơi chưa đến, nếu như không chê, bốn tước dẫn đường cho công tử, được không?"

Mặt hạnh của Thiên Nguyệt Triệt nháy lên, "Không sao, bốn công tử muốn đi Dục Hương lâu, nghe nói hôm nay Dục Hương lâu đấu giá, món hàng dường như không tệ."

"Này..." Mộc Thực hơi nhú mày, ánh mắt đánh giá Thiên Nguyệt Triệt một lần nữa, tựa hồ đang tự hỏi hai chuyện này có liên quan đến nhau?

Thiên Nguyệt Triệt ngênh hướng ánh mắt của hắn, "Chuyện này bên ngoài xôn xao, công tử không biết cũng khó? Như vậy cũng tốt, nam nhân luôn có hứng thú, chúng ta cùng nhau đến xem?"

Nếu như không phải khuôn mặt Thiên Nguyệt Triệt quá xa lạ, chắc chắn Mộc Thực sẽ cho rằng hắn có dụng ý khác, mà nhìn nét mặt Thiên Nguyệt Triệt, Mộc Thực nghĩ thầm người này có biết thân phận của mình hay không, nếu biết, hắn không nói thẳng chuyện này trước mặt mình.

Cân nhắc, Mộc Thực đáp ứng, cho nên đoàn người hướng tới Dục Hương lâu, mà Tệ Cự bị đánh trọng thương chỉ có thể lê bước đuổi theo.

Dục Hương lâu

Những người biết chuyện này đã ngồi bên trong chờ buổi đấu giá, đệ đệ của Tệ Cự thật sự xinh đẹp, nếu không e sợ luật pháp, hẳn là sớm có người tới cướp.

Hơn nữa đệ đệ của hắn cũng thông minh, nếu không phải vì chuyện kiếm sĩ, sẽ không rơi vào bước đường này.

Thiếu niên một thân y phục như ẩn như hiện, người định lực kém nhìn thấy, chắc chắn máu mũi chảy ròng.

Cũng không thể trách người ta định lực kém, thật sự là ăn mặc quá hở hang, cơ hồ là trong suốt, hai điểm hồng anh trước ngực, chỗ thần bí dưới hạ thân cũng lộ ra.

"Thật là một hài tử xinh đẹp." Thiên Nguyệt Triệt tán dương.

"So với phong hoa nguyệt mạo của công tử, không đáng được nhắc tới." Mộc Thực lập tức phụ họa, "Nếu như công tử thích, bốn tước tặng tiểu tử kia cho công tử, được không?"

"Tặng?" Thiên Nguyệt Triệt nghi hoặc nói, "Không phải đấu giá sao? Chẳng lẽ để công tử hao tài vì ta?"

"Ha ha... Đương nhiên không phải, ca ca của tiểu tử này thiếu nợ bốn tước, dùng đệ đệ gán nợ, một tháng hạn định, hôm này là kỳ hạn một tháng, bây giờ tiểu tử này đã là của bốn tước." Nếu như không phải bây giờ có mục tiêu tốt hơn, Mộc Thực cũng không bỏ qua tiểu tử xinh đẹp kia.

"Hài tử xinh đẹp như vậy, công tử không thích?" Thiên Nguyệt Triệt trêu đùa.

"Hàng hóa chỉ là hàng hóa." Thanh âm của Mộc Thực đầy khinh thường, hắn coi trọng tiểu tử kia, nhưng tiểu tử kia rất hoang dã, cho nên hắn muốn giày vò.

Đang tán gẫu, cuộc đấu giá đã bắt đầu, hóa ra từ tám năm trước Thiên Nguyệt Thiên Kỳ đến Sắc Vi đế quốc, chuyện long dương giữa nam nhân với nam nhân bắt đầu lưu hành.

Đặc biệt trong giới quý tộc, chuyện chơi nam sủng càng là chuyện thường xảy ra.

"SHIT, các người xem lão tử là hàng hóa sao?" Thiếu niên bị trói tay chân chửi ầm lên.

Nhưng thanh âm của hắn bị tiếng ồn ào lấn át.

Thiên Nguyệt Triệt nhíu mày, nếu như vừa rồi hắn không nghe lầm, đó là từ SHIT, đây là câu nói trên địa cầu, tại sao thiếu niên này?

"Các người, bọn khốn kiếp kia, các người bức người quá đáng, các người không chết tử tế được."

"Rác rưởi, đầu heo, mau cởi trói cho tiểu gia, lũ quý tộc bại hoại, ta chửi con mẹ nó cả nhà các người."

Bất kể thiếu niên nhục mạ thế nào, giá tiền khởi điểm là 200 kim tệ, cái giá chưa bao giờ có của nam sủng, nhưng đế đô Mạn La giàu có vượt qua sự tưởng tượng của người thường, 200 kim tệ là cái gì.

Thiên Nguyệt Triệt giơ tấm bảng lên, hiện trường lập tức yên tĩnh trở lại, an tĩnh không phải vì tấm bảng của Thiên Nguyệt Triệt, mà là mọi người phát hiện nơi này còn có một thiếu niên xinh đẹp xuất trần.

"500 kim tệ." Thiên Nguyệt Triệt cười, không để ý tới ánh mắt của mọi người, mở miệng nói.

500 kim tệ? Thật đúng là vung tiền, vì một thiếu niên như vậy, Dịch Trạch lắc đầu, không đáng.

Hai lúa, nhìn nét mặt Dịch Trạch, Liệt La Đặc cười nhạo, 500 kim tệ là cái gì, ban đầu chủ tử nói ngọc sư tử không tệ, nam nhân kia bỏ hơn trăm vạn kim tệ mua về, nó bằng ngân khố một năm của một nước nhỏ a.

Biết Liệt La Đặc cười nhạo mình, Dịch Trạch cũng không để ý, nhưng hắn khẳng định một việc, người tên Xa Nguyệt Thiên này không đơn giản.

"600 kim tệ."

...

"1000 kim tệ." Mộc Thực ra giá.

Thiên Nguyệt Triệt sửng sốt, sao hẳn ra giá, là định tặng mình hay cố ý ra giá?

"1500 kim tệ." Một thanh âm trầm thấp mang theo không vui vang lên, thanh âm này? Thiên Nguyệt Triệt giật nảy một cái, thanh âm này hàng ngày nghe, hàng đêm nghe, chẳng lẽ nghe không ra.

Nhưng sao y lại tới?

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 5: Ghen Tức

Người tới Thiên Nguyệt Triệt không xa lạ gì, thậm chí là quá quen thuộc, nhưng Nhĩ Đặc Lăng Mộc Thực cũng quen thuộc vô cùng.

Một thân hắc y, không cao lớn giống Nhĩ Đặc Lăng Mộc Thực, nhưng đồng dạng thon dài, mắt phượng mỹ lệ liếc về phía Thiên Nguyệt Triệt, dừng lại một chút, sau đó ưu nhã bước vào.

Bởi vì sự xuất hiện của Thiên Nguyệt Thần mà nơi này yên tĩnh trở lại, rất nhiều người đều suy đoán nam nhân tuần mỹ mà cao quý này là ai?

Mồ hôi lạnh một giọt, hai giọt len lén rơi xuống, Thiên Nguyệt Triệt không ngờ nam nhân này sẽ tới đây, lúc này y phải ở ngự thư phòng mới đúng chứ?

Thiên Nguyệt Thần dừng trước bàn Thiên Nguyệt Triệt, Nhĩ Đặc Lăng Mộc Thực định khom lưng hành lễ, bị Thiên Nguyệt Thần vung tay ngăn cản, "Miễn." Đơn giản một chữ cho thấy tính cách của Thiên Nguyệt Thần.

Bởi vì động tác của Nhĩ Đặc Lăng Mộc Thực không rõ, cho nên rất ít người nhìn thấy, nhưng Dịch Trạch ở bàn bên cạnh thấy được, có thể khiến đại ca tôn kính như vậy, thân phận của nam nhân này thật khiến người ta tò mò.

Hơn nữa không biết có phải hắc đa nghi hay không, từ lúc Xa công tử nhìn thấy nam nhân này, động tác có vẻ rất cứng nhắc.

Thiên Nguyệt Triệt hai mắt nháy a nháy nhìn Thiên Nguyệt Thần, dường như đang nói sao người tới nơi này? Nhưng khiến hấn tức giận chính là tầm mắt của nam nhân này không nhìn hấn.

Đôi mắt ôn nhu mà sâu thẳm luôn nhìn hấn, lúc này đang hài hước nhìn thiếu niên trên võ đài.

Tâm vừa nhảy, phụ hoàng có ý gì, ăn vụng?

Dường như tiểu điện hạ Thiên Nguyệt Triệt có chút hiểu lầm, trừ hấn ra, Thiên Nguyệt chưa bao giờ dùng ánh mắt ôn nhu nhìn người khác, mà giờ khắc này người ăn vụng cũng không phải y.

Phải nói là, dường như người nào đó ăn vụng bị bắt gặp.

Nhưng tiểu đông tây toàn thân ghen tuông không nghĩ như vậy, mặc dù ánh mắt Thiên Nguyệt Thần có vẻ nhìn chăm chăm thiếu niên gần như trần truồng trên vũ đài, nhưng dư quang thì hài hước liếc nhìn bảo bối đang hờn dỗi.

Đấu giá, y còn dám đấu giá, Thiên Nguyệt Triệt nắm y phục, dùng sức kéo, lại dùng lực kéo, nhưng không biết có phải lão Thiên đối nghịch với hấn hay không, chất liệu y phục quá tốt, xé không được.

"2000 kim tệ." Đấu giá, để xem, Thiên Nguyệt Triệt không đau không ngứa, dù sao tiền không phải của hấn.

Ánh mắt Thiên Nguyệt Thần lảng lảng, tiểu đông tây còn muốn đấu giá: "2500 kim tệ."

"3500 kim tệ." Tức chết hấn, phụ hoàng cứ nhiên cũng theo ra giá, Thiên Nguyệt Triệt cảm giác máu nóng dâng lên, tựa hồ muốn phun ra.

"4500 kim tệ."

Phụ tử thi nhau đấu giá, người bên ngoài khó hiểu nhìn bọn họ, mà khiến Nhĩ Đặc Lăng Mộc Thực buồn bực chính là, một người là thiếu niên hãn muốn, một người là đế vương hãn không thể đắc tội, hai người này có chuyện gì chứ?

Vì một tiện dân bình thường mà đấu như vậy, cho nên hãn hảo tâm len lén lôi y phục Thiên Nguyệt Triệt, ý bảo đừng đấu nữa, ở Mạn La đế quốc, Thiên Nguyệt Thần là chúa tể, nếu đắc tội với y, người thiệt luôn là Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt đang nổi nóng, làm sao chú ý hành động mờ ám của Nhĩ Đặc Lăng Mộc Thực, vung tay lên rút y phục của mình ra, lần nữa hung hăng nhìn chăm chăm Thiên Nguyệt Thần.

Mặc dù hãn không chú ý tới, nhưng Thiên Nguyệt Thần chú ý tới, mục mâu hài hước nhất thời rét lạnh mấy phần, chỉ muốn lấy bả đao chặt cái tay trước mắt này, bảo bối của y mà cũng dám chạm.

Thiên Nguyệt Triệt cảm nhận rõ ràng Thiên Nguyệt Thần tức giận, nhưng hãn cho là Thiên Nguyệt Thần tức giận vì hãn, vì hãn tranh giành thiếu niên với y, nghĩ tới đây hai mắt ủy khuất không ít.

Nam nhân quả nhiên háo sắc.

Hừ, người muốn ta sẽ không cho người.

Cho nên phụ tử lại bắt đầu đấu giá, người lý trí nhất ở đây hiển nhiên là Nặc Kiệt đi theo Thiên Nguyệt Thần tới, vừa nhàn nhã ăn, vừa nhìn phụ tử tranh đấu.

Hai người này ghen không ai thua ai, về điểm này hãn hiểu rõ nhất, bất quá...

Tầm mắt Nặc Kiệt đột nhiên dừng trên người Thiên Nguyệt Triệt, xác thực mà nói là bị một nơi trên người Thiên Nguyệt Triệt hấp dẫn, kỳ quái, thật là kỳ quái, Nặc Kiệt lẩm bẩm tự nói.

"Kỳ quái cái gì?" Liệt La Đặc không còn lo lắng, có nam nhân này ở đây, chủ tử sẽ không làm chuyện kinh thiên động địa, cho nên hẳn gia nhập hàng ngũ tán gẫu.

Nặc Kiệt như lưu manh nhìn Liệt La Đặc một cái, sờ sờ tóc của mình: "Này, sao tóc chủ tử lại có màu đen giống ta?" Tiểu điện hạ lúc nào cũng chú trọng bảo dưỡng mỹ dung?

Phải học hỏi một chút, Nặc Kiệt nghĩ thầm.

"Có cái gì kỳ quái, tinh dầu hà thủ ô của người hiệu quả không tệ." Liệt La Đặc hảo tâm nhắc nhở.

Phanh... Tay Nặc Kiệt rơi xuống đất, trong đầu vang lên ba chữ, hà thủ ô... Hà thủ ô... Hà thủ ô của hắn bị trộm?

"Các người biết nhau?" Nhìn hai người bọn họ dường như rất quen thuộc, Địch Trạch hứng thú hỏi, nào có chủ nhân đấu nhau, người hầu còn bình thản như vậy, cho nên hẳn xác định bọn họ biết nhau, nói cách khác hai người đang đấu với nhau trước mắt biết nhau, nói như vậy, mắt Địch Trạch sáng lên, tựa hồ hiểu rõ.

"Người quản cái rằm." Liệt La Đặc không khách khí trả lời, sau đó hướng Nặc Kiệt hảo tâm nhắc nhở, "Ta nói tài chính đại thần, dường như hai người phía trước ra giá bao nhiêu, cũng xuất từ một túi tiền a."

Di? Nặc Kiệt đột nhiên nhớ tới quan hệ này, tay gõ lên bàn, ba một tiếng, cái bàn chia năm xẻ bảy.

Ánh mắt của mọi người dời sang người của hắn, bao gồm cả Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt.

Nặc Kiệt rút cổ lại, xong, cái bàn này nát, lại phải bồi thường tiền?

(Nặc Kiệt nắm giữ trong tay tài chính của Mạn La đế quốc, tài chính là chuyện quan trọng, Thiên Nguyệt Thần giao cho người hắn tín nhiệm nhất quản lý.)

Song cũng chỉ một lát, Thiên Nguyệt Triệt hoàn hồn, cảm tức nhìn Thiên Nguyệt Thần, một tay nắm cổ áo Nhĩ Đặc Lăng Mộc Thực: "Người nợ là của người, người nói người bán cho ai?"

Này... Nhĩ Đặc Lăng Mộc Thực còn chưa nói, Thiên Nguyệt Thần nhìn động tác của Thiên Nguyệt Triệt, mục mâu sắc bén lại lạnh đi mấy phần, hai mắt đầy hàn khí nhìn về phía Nhĩ Đặc Lăng Mộc Thực.

Bị hai người giáp công, hắn không biết lựa chọn thế nào, nhưng không biết vì sao, hắn cảm giác ánh mắt bệ hạ nhìn hắn giống như muốn giết hắn.

Đó là tự nhiên, ai bảo thiếu niên là hắn mang tới, hơn nữa, lúc này nhi tử bảo bối của y lại nắm cổ áo hắn.

Thật lâu Thiên Nguyệt Thần mới nhả ra hai chữ, "Buông tay."

Buông tay? Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, "Không được, người buông tay trước." Thiên Nguyệt Triệt cho là Thiên Nguyệt Thần nói hắn buông tha thiếu niên kia.

Thiên Nguyệt Thần nghi hoặc nhìn hắn, bảo y buông tay trước? Có ý gì, hai tay y đâu nắm vật gì, Nhĩ Đặc Lăng Mộc Thực nhìn hai người, nhắc nhở Thiên Nguyệt Triệt, "Công tử, vị này... Công tử, ý vị này là bảo người buông tay đang nắm y phục của ta ra."

Lời chưa dứt, Thiên Nguyệt Triệt càng nổi giận, chẳng lẽ hãn nam y phục của người khác cũng không được? "Ta không buông."

Vừa nói xong, nam nhân không kiên nhẫn bắt lấy tay Thiên Nguyệt Triệt, "Ta – không – cho – ngươi – nắm – y – phục – của – bất – kỳ – nam – nhân – nào – khác."

Thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng phi thường rõ ràng.

Ách? Thiên Nguyệt Triệt chưa kịp phản ứng, nhưng từ ánh mắt muốn phóng hỏa của nam nhân, tay nắm lấy cổ áo Nhĩ Đặc Lăng Mộc Thực đột nhiên thả, mục mâu tức giận, nghi ngờ đột nhiên sáng lên, hai tay ôm lấy cổ nam nhân, hai mắt mang theo hài hước, "Thân ái, có phải ngươi hiểu lầm cái gì hay không?"

Kịch vui này vượt ngoài dự liệu của mọi người, vốn còn tưởng rằng có một trận đánh nhau oanh oanh liệt liệt, nhưng không ngờ... Mà kích động lớn nhất đương nhiên là chuyện hai người ôm ấp.

Thiên Nguyệt Thần hiển nhiên tiếp thu ôm ấp yêu thương của người nào đó: "Cho nên ta chờ ngươi giải thích." Không phủ nhận cũng không thừa nhận, tham muốn độc chiếm người này đã đến điên cuồng, dùng lý trí không cách nào điều khiển cảm xúc, cho nên y thích.

"Cái này..." Hết lần này tới lần khác có người lên tiếng quấy rầy phụ tử tán tỉnh, Nhĩ Đặc Lăng Mộc Thực nhìn hai người, rốt cục lấy lại thanh âm mất đi, "Hai vị biết nhau?"

Thiên Nguyệt Thần liếc hãn, đối với người y không quan tâm y sẽ không giải thích, nhưng lại có người hảo tâm: "Chủ nhân, tiểu chủ nhân ra giá, thành giao hay không thành giao?" Người này hiển nhiên là Nặc Kiệt.

"Thành giao." Không đợi Thiên Nguyệt Thần mở miệng, Thiên Nguyệt Triệt nói, "Như vậy, lão bản hiển nhiên không thể lấy cớ cự tuyệt, phải

không?"

Ánh mắt hài hước nhìn Nhĩ Đặc Lăng Mộc Thực.

Mồ hôi lạnh nhỏ giọt, hắn có thể nói không sao: "Vâng, chỉ cần ngài cao hứng." Lời của Nặc Kiệt nhắc nhở hắn, tiểu chủ nhân, chắc chắn là tiểu điện hạ trong lời đồn, bệ hạ đối yêu thương tiểu điện hạ đến độ tiểu điện hạ muốn làm gì thì làm, xem ra không giả.

Cũng may hắn chưa động thủ, Nhĩ Đặc Lăng Mộc Thực thở dài nhẹ nhõm, một lần thuận nước giong thuyền.

Thiên Nguyệt Triệt thu hồi tầm mắt, "Chuẩn bị phòng, ta có chuyện muốn hỏi hắn."

Chuẩn bị xong phòng sạch sẽ, hảo hạng, Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần ngồi ở bên trong, nhóm người Nặc Kiệt, Liệt La Đặc, Dịch Trạch, Nhĩ Đặc Lăng Mộc Thực bị chặn ở phía ngoài.

Đẩy cửa phòng ra, thiếu niên ngạo khí mười phần đi vào, nhìn hai người trong phòng, một người thành thực tuần mỹ, một người như hài tử, nhìn qua so với mình còn nhỏ hơn mấy tuổi, nhưng phá lệ xinh đẹp, xinh đẹp như Tinh Linh xuất trần.

"Các người mua tiểu gia ta?" Thiếu niên mở miệng nói lời thô tục, tùy tiện đi vào.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 6: Giật Mình

Đối với việc thiếu niên nói lời thô tục, Thiên Nguyệt Thần chỉ nhú mày, không mở miệng, nhưng trên trán biểu hiện sự chán ghét tương đối rõ ràng, Thiên Nguyệt Triệt dùng chân đá đá y, ý bảo y thu liễm một chút.

Nhận được nhắc nhở của Thiên Nguyệt Triệt, dù Thiên Nguyệt Thần có chút thu liễm, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn nhi tử bảo bối của mình.

Thiếu niên không để ý Thiên Nguyệt Thần chán ghét hẳn, mà còn khá hài lòng.

"Người là người thông minh..." Thiên Nguyệt Triệt mở miệng, "Nhưng, người nghĩ sai rồi, người mua người là ta, cho nên, dù y chán ghét người cũng vô ích."

Từng chữ từng câu của Thiên Nguyệt Triệt khiến thiếu niên sửng sốt, thế nào cũng không ngờ, người mua hẳn cư là thiếu niên còn nhỏ tuổi hơn hẳn.

Hắn vốn cho rằng nam nhân thành thực trước mắt mua hẳn, nên chỉ cần nam nhân này chán ghét hẳn sẽ không đụng hẳn, nhưng lúc này lại đổi thành thiếu niên trước mắt, trong khoảng thời gian ngắn, thật không dám tin.

Cửa lại mở một lần nữa, người tiến vào là Tệ Cự, cả người bị đánh đầy máu, thiếu niên cả kinh, vội vàng đỡ lấy, "Ca, sao ngươi... Ca..." Thiếu niên ôm lấy Tệ Cự, ánh mắt phần nộ nhìn Thiên Nguyệt Triệt, "Các ngươi muốn ta, cứ việc thương, sao lại khi dễ ca ca của ta, còn đánh hẳn như vậy?"

Đối với sự chỉ trích của thiếu niên, Thiên Nguyệt Triệt cười nhạt, "Người cho rằng ta có hứng thú với người?"

"Đệ, không liên quan đến bọn họ." Thanh âm của Tệ Cự có chút suy yếu, "Là ca ca vô dụng, không thể cứu người, còn hại người."

"Ca, người đang nói linh tinh gì vậy, huynh đệ không nên so đo, huống chi ca ca luôn chăm sóc ta, từ nhỏ đến lớn luôn tốt với ta, ca ca, không trách người, thật sự không trách người." Thiếu niên rơi nước mắt, ôm lấy ca ca, tay chân có chút luống cuống.

"Hắn vì người mà đến võ đài kiếm tiền, kết quả thua." Thiên Nguyệt Triệt không phải người hảo tâm, liền đổ thêm dầu vào lửa.

"Cái gì? Ca..."

"Là ta vô dụng, làm hỏng kiếm, mới làm hại người..."

"Ca, ta nói, chuyện này không liên quan tới người."

"Triệt nhi, trọng điểm." Thiên Nguyệt Thần lạnh lùng nhắc nhở, y không có hứng thú với tiết mục thân tình.

Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, "Bây giờ ta mua người, ca ca người bị thương cần tiền xem bệnh, người chỉ cần trả lời ta vài vấn đề, ta chẳng những có thể cho người tiền, còn thả người tự do, muốn giao dịch hay không?"

Nào có chuyện tốt như vậy, thiếu niên không tin, nhưng hắn không còn con đường khác, "Cái gì... Giao dịch gì?"

Thiên Nguyệt Triệt ưu nhã cười một tiếng, "SHIT, là từ ta vừa nghe người mắng, nói cho ta biết, người học được từ đâu, đây là vấn đề thứ nhất."

Nghe từng chữ Thiên Nguyệt Triệt thốt ra, thiếu niên sửng sốt, nhất thời cảnh giác, "Người... Người muốn làm gì?"

Nhận thấy thiếu niên cảnh giác, Thiên Nguyệt Triệt ôn hòa cười nói, "SHIT, là ngôn ngữ của nước ta, hắc là bạn kết giao của người nói với người, ta và bằng hữu tấu tán, ta đang tìm hắc."

Này... Thiếu niên lộ vẻ do dự, hắc không biết SHIT là ngôn ngữ của nước nào, nhưng hắc nghe hiểu được, phát âm của Thiên Nguyệt Triệt rất giống người kia, hắc từng cười hỏi người kia, sao lại có ngôn ngữ kì quái như thế, người kia nói từ này dùng để mắng chửi, không ai hiểu được, hơn nữa đó là ngôn ngữ đặc biệt của nước khác.

"Ta... Ta không biết đây là ngôn ngữ của nước nào..." Mặc dù thiếu niên còn phòng bị, nhưng cũng thành thật nói, "Nhưng hắc nói, hắc tới từ một quốc gia thần bí, tên quốc gia kia là Trung Quốc."

Phanh...

Thiên Nguyệt Triệt đang ngồi trên ghế, đột nhiên đứng thẳng lên, tâm tình có chút kích động, khiến thiếu niên sợ hãi ngừng lại.

"Triệt nhi." Thiên Nguyệt Thần kéo Thiên Nguyệt Triệt vào trong lòng, "Triệt nhi, người quá kích động."

Thiên Nguyệt Triệt biết mình kích động, nhưng hắc hưng phấn, thật sự có người từ Trung Quốc tới, ngoài hắc và ca ca, còn có người Trung quốc tới đây, nếu nói cho ca ca biết, nhất định ca ca cũng có hứng thú.

"Không sao, người tiếp tục, ta nghe được tin tức của bằng hữu, có chút hưng phấn." Thiên Nguyệt Triệt hướng về phía thiếu niên, giải thích, giải thích vốn không cần thiết, hắc cũng chưa từng giải thích với người nào, đương nhiên trừ Thiên Nguyệt Thần, nhưng lúc này hắc muốn nghe thêm tin tức từ miệng thiếu niên.

Thiếu niên cẩn thận nhìn nét mặt Thiên Nguyệt Triệt, đúng như Thiên Nguyệt Triệt nói, vẻ mặt thật là hưng phấn, có lẽ là vui sướng khi nghe tin tức của bằng hữu, thiếu niên nghĩ thầm, cảnh giác cũng mất đi, "Nhưng ta và hắc không quá quen thuộc, lúc ta mới quen hắc, bọn ta đều là hài tử lưu lạc..." Nói tới đây, trong mắt thiếu niên có chút khó xử, "Là khát nhi, bọn ta không có nhà, nhưng ta biết hắc không giống người khác."

Khát nhi? Thiên Nguyệt Triệt nhớ ra cái gì đó, không mở miệng, tiếp tục nghe thiếu niên nói, "Hắc lợi hại hơn chúng ta, trước kia ta và ca ca bị những khát nhi khác trong thành khi dễ, hắc luôn trợ giúp bọn ta, hắc rất lợi hại, đánh nhau hơn hắc bọn họ, có một ngày hắc nói với chúng ta, hắc phải rời khỏi chúng ta, hắc nói, trên người hắc có sứ mạng rất lớn, hắc muốn hoàn thành sứ mạng của hắc."

Ta đã từng hỏi hắc, là sứ mạng gì, ta có thể giúp, hắc nói không giúp được, khi đó ta rất tức giận, ta nói, người chưa nói sao biết ta không giúp được gì, chẳng lẽ ta vô dụng thế sao? Mặc dù ta biết, hắc không có ý này.

Sau đó hắc nói cho ta biết, hắc có bốn bằng hữu thất lạc, hắc muốn tìm bằng hữu của hắc, nhưng biến người mệnh mông, hắc nói hắc không biết làm thế nào để tìm.

Có một buổi tối, bọn ta đang ngủ, trên người của hắc phát ra một loại ánh sáng mãnh liệt, bạch sắc quang mang chiếu rọi toàn thân của hắc, phi thường xinh đẹp, mê hoặc ánh mắt mọi người, thấy tia sáng này, hắc hưng phấn chạy ra ngoài, sau đó bọn ta cũng theo ra.

Kết quả, bọn ta thấy bốn loại quang mang trên không trung, hắc, hồng, thanh, hoàng, lại thêm bạch sắc của hắc, là năm loại màu sắc.

Hắc chỉ vào bầu trời, nói, đó là bằng hữu hắc muốn tìm, ta chưa từng thấy hắc hưng phấn như thế, hắc nói, hắc có thể xác định bằng hữu của hắc cũng ở đây, cho nên hắc phải đi tìm bằng hữu của hắc.

Nhưng đại lục lớn như vậy, không biết đi đâu tìm, sau đó bọn ta có nghe nói, hiệp hội ma pháp có một cái gương thần bí, nó có thể thấy bất kỳ người nào mình muốn gặp.

Cho nên hẳn đến hiệp hội ma pháp tìm gương."

Nghe lời thiếu niên, không chỉ Thiên Nguyệt Triệt kinh ngạc, ngay cả Thiên Nguyệt Thần cũng rung động, bạch sắc quang mang, tất cả mọi người đều biết, nó đại biểu cho cái gì.

"Phụ hoàng?" Thiên Nguyệt Triệt nắm chặt tay Thiên Nguyệt Thần, tim đập thật nhanh, mà nguyên nhân trong đó ngay cả Thiên Nguyệt Triệt cũng cảm thấy kỳ quái, hẳn chưa từng có khát vọng muốn tìm hiểu mãnh liệt như vậy.

Người kia... Người kia...

Cảm giác bàn tay truyền đến nhiệt độ, Thiên Nguyệt Triệt bình tĩnh lại, hỏi tiếp, "Đó là lúc nào?"

"Tám năm trước, khi đó bọn ta mười tuổi."

Tám năm trước, mười tuổi, nói cách khác, bây giờ hẳn 18 tuổi, Thiên Nguyệt Triệt nghĩ tới điều gì đó, lấy từ trong lòng ngực ra một chuỗi mã não La Hán, "Vật này, người có biết?"

Nhìn mã não trong tay Thiên Nguyệt Triệt, đôi mắt của thiếu niên sáng ngời, "Di, sao nó ở chỗ người, ban đầu ta thật sự không có tiền, đem cái này bán đi, đây là hẳn cho ta, hẳn nói có thể đổi rất nhiều tiền, ần, đại khái là năm năm trước."

Ra khỏi Dục Hương lâu, trở lại hoàng cung, dọc theo đường đi, Thiên Nguyệt Triệt lẳng lặng tựa vào ngực Thiên Nguyệt Thần, không nói gì.

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Năm tay của hắn, Thiên Nguyệt Thần hỏi.

Thiên Nguyệt Thần ngẩng đầu, nghiêm túc nói: "Đang suy nghĩ, phụ hoàng chưa nói cho ta rất nhiều việc."

Thiên Nguyệt Thần sững sốt, sau đó nhớ ra, "Người không hỏi, ta cũng không để ý, hôm nay người nhắc nhở, ta cũng nghĩ đến, Triệt nhi muốn biết chuyện của Thần tộc?"

Hai người đi tới Kim Long điện, vào bên trong, ngồi trên trường tháp, cung nữ lập tức dâng trà và điểm tâm, sau đó Thiên Nguyệt Thần bảo các nàng lui ra.

"Triệt nhi còn nhớ, ta từng nói, ta là Âm Dạ chi chủ?" Thiên Nguyệt Thần rót trà cho hai người.

"Nhớ kỹ, ta biết người là Âm Dạ chi chủ, hơn nữa Nặc Kiệt cũng biết thân phận của người, đúng không?" Thiên Nguyệt Triệt tiếp lấy ly trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

"Đúng, Nặc Kiệt biết, Triệt nhi nhớ kỹ lời phụ hoàng, năm tám tuổi đi săn dã thú, kích thích nguyên tố hắc ám trong cơ thể ta, cũng là lúc ma pháp bạo loạn, đồng thời cũng giúp Âm Dạ chi tử tìm được Âm Dạ chi chủ, mang ta và Nặc Kiệt về Âm Dạ chi tộc, khi đó, ta mới biết chuyện giữa Âm Dạ chi tộc, Tinh Linh tộc, Thần tộc và Ma tộc." Thiên Nguyệt Thần bắt đầu nói về chuyện cũ.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 7: Nói Ra

Nghe nói, 300 năm trước, Âm Dạ chi chủ và Tinh Linh hoàng quyết đấu sinh tử trên đỉnh Linh Sơn, quyết đấu 3 ngày 3 đêm, nếu linh lực không gây ra chấn động mãnh liệt, e là không ai phát hiện bọn họ.

Nghe nói, ngày thứ ba, lúc trưởng lão của Âm Dạ chi tộc chạy tới đỉnh Linh Sơn, thì nơi đó đã thành một mảnh hoang tàn, thứ duy nhất có thể thấy là dấu vết đánh nhau cường liệt.

Sau đó, bọn họ thông qua Hắc ám chi châu cảm ứng được Âm Dạ chi chủ chưa chết, cho nên bọn họ mang theo Hắc ám chi châu đi tìm Âm Dạ chi chủ, không ngờ tìm được Âm Dạ chi chủ sống lại là ta.

Triệt nhi nói đến tên mẫu thân ở kiếp trước, còn có Lợi Tư gia tộc, ta đều biết, bởi vì ta từng nhìn thấy danh sách Thần Tộc ghi lại trong ám nguyệt chi tộc."

Nghe Thiên Nguyệt Thần phân tích, Thiên Nguyệt Triệt có chút suy nghĩ, chuyện Âm Dạ chi chủ và Tinh Linh hoàng quyết đấu ở đỉnh Linh Sơn, Thánh Anh cũng đã nói với hắn.

Nhưng lúc này hắn bắt đầu hoài nghi, không hoài nghi Thánh Anh, mà hoài nghi chuyện phía sau.

"Triệt nhi, chuyện Hồng Diệp nói cho ta biết, người có thể là Tinh Linh hoàng chuyển thế, bởi vì Âm Dạ chi tộc nói cho ta biết, lúc Âm Dạ chi chủ biến mất, Tinh Linh hoàng cũng biến mất.

Nhưng Triệt nhi, dù kiếp trước chúng ta đối đầu thế nào cũng không ảnh hưởng tới kiếp này, Triệt nhi là của một mình ta, duy nhất, Triệt nhi cũng nghĩ vậy, đúng không?" Thiên Nguyệt Thần đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Triệt, hai tay nâng cằm Thiên Nguyệt Triệt, mục mâu sâu thẳm chăm chú nhìn hài tử trước mắt.

Thiên Nguyệt Triệt đứng lên. Dù trong mục mâu kim sắc có chút nghi ngờ, nhưng ánh mắt nhìn Thiên Nguyệt Thần cũng kiên định như vậy, "Phụ hoàng, Tinh Linh hoàng là Tinh Linh hoàng, Âm Dạ chi chủ là Âm Dạ chi chủ, bọn họ khác Thiên Nguyệt Triệt và Thiên Nguyệt Thần, Triệt nhi và phụ hoàng sẽ không vì Âm Dạ chi chủ và Tinh Linh hoàng mà thay đổi. Cho nên, phụ hoàng cũng là của một mình Triệt nhi." Hai tay ôm lấy thắt lưng Thiên Nguyệt Thần, kiễng chân hôn lên môi nam nhân.

Đầu lưỡi đưa vào cảm thụ đầu lưỡi của nam nhân.

Toàn thân Thiên Nguyệt Thần bị dòng nước xiết bao phủ, đây là lần đầu tiên Triệt nhi kích động như thế, cũng là lần đầu tiên Triệt nhi chủ động như thế, vươn tay ôm lấy thắt lưng Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần chuyển sang làm chủ.

Nụ hôn vừa hôn kết thúc, khóe môi hai người lưu lại chỉ bạc, vẽ nên một đạo dâm mỹ, Thiên Nguyệt Thần vung tay, cửa tấm cung nhanh chóng khép lại.

Bên trong gian phòng nổi lên một cỗ kích tình.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, hai người xích lõa nằm trên giường ôm nhau, Thiên Nguyệt Triệt an tâm nằm trong lòng nam nhân, "Phụ hoàng, còn nhớ rõ ta từng hỏi người, trong thiên hạ này không chỉ có một Tinh Linh hoàng phải không?"

"Ý của Triệt nhi là Triệt nhi gặp được... ?" Thiên Nguyệt Thần đùa giỡn mái tóc của Thiên Nguyệt Triệt.

"Ta và hắc đã giao thủ." Lời Thiên Nguyệt Triệt vừa nói, thiếu chút nữa hù dọa nam nhân.

"Người nói cái gì?" Thiên Nguyệt Thần dừng tay lại, giọng nói vô thức hiện lên lo lắng.

"Phụ hoàng nghe vô cùng rõ ràng, ta từng gặp một nam tử ở Phỉ Bì Na thành lúc ra khỏi nhà lao, nam tử kia... Vô cùng... Phụ hoàng, ta tìm không được từ để hình dung nam tử này, thật sự rất khó tin, hắc giống như kiệt tác hoàn mỹ nhất của thượng đế, không có bất kỳ tỳ vết nào.

Hắc có một mái tóc dài đen nhánh, hắc có một đôi mắt hắc sắc, khó tin hơn nữa, lúc hắc vận dụng linh lực, trong mắt của hắc cũng hiện lên ngũ thải quang mang giống ta, trán của hắc cũng có dấu hiệu hỏa diễm thấu minh.

Hắc còn nói cái gì mà ngũ thần tướng kim mộc thủy hỏa thổ, ta không giải thích được, phụ hoàng, hắc rất mạnh." Thiên Nguyệt Triệt không nói hết, hắc không nói cho Thiên Nguyệt Thần biết, khi đó trong đầu của hắc xuất hiện bóng người mơ mơ hồ hồ kia, bóng người có một đầu bạch phát.

Hắc cũng không nói cho Thiên Nguyệt Thần, nam tử kia nói, hắc không tiếc hủy diệt nguyên thần của mình để bảo vệ người kia.

"Cho nên người thua." Nét mặt Thiên Nguyệt Thần đầy lo lắng, chuyện quan trọng như thế mà bảo bối không nói cho hắc biết, vạn nhất bị thương thì sao?

"Uh, rất thảm." Thiên Nguyệt Triệt thành thật gật đầu, đồng thời rúc vào lòng nam nhân, biểu hiện đáng thương.

"Hắc đã thương người?" Thanh âm Thiên Nguyệt Thần trầm xuống, sát khí này Thiên Nguyệt Triệt rất quen thuộc, bảo bối lại bị người khác đã

thương dưới sự bảo vệ của y. Không thể tha thứ kẻ kia, cũng không thể tha thứ chính mình.

"Uh, hình như bị thương, nhìn ánh mắt của hần, tựa hồ muốn giết ta, nhưng ta cũng cảm thấy kì lạ, vì sao hần không giết ta."

"Triệt nhi, không được nói nhảm." Thanh âm Thiên Nguyệt Thần đột nhiên cao lên, giống như muốn phá màng nhĩ của Thiên Nguyệt Triệt, "Không được, ta không cho người nói lời như thế."

Chết tiệt, đột nhiên phát hiện thân thể của mình run rẩy, hài tử này muốn hành hạ y.

Cảm giác được thân thể nam nhân lạnh như băng trong nháy mắt, Thiên Nguyệt Triệt mới ý thức được mình nói hơi quá, nhanh chóng ôm lấy nam nhân, "Phụ hoàng, ta không sao, không có chuyện gì, phụ hoàng, ta bảo đảm, sẽ không xảy ra chuyện này nữa."

Lời bảo đảm của Thiên Nguyệt Triệt sớm không đáng tin, Thiên Nguyệt Thần chỉ liếc mắt nhìn hần.

"Phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt có chút lảng, nhưng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể cùng Thiên Nguyệt Thần mắt to trừng mắt nhỏ.

"Triệt nhi, từ nay về sau, người không được rời ta nửa bước." Hung hăng thậm chí là nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thiên Nguyệt Triệt hiển nhiên biết điều mà đáp ứng, nếu lúc này phản kháng nam nhân, trừ phi hần chán sống, thật ra hần muốn nói, hần định đến hiệp hội ma pháp tìm thiếu niên La Hán kia.

"Sau đó?" Thiên Nguyệt Thần bình tĩnh hỏi tiếp.

"Sau đó, ta cũng không biết, Đàn Thành và Đàn tìm được ta lúc ta đã hôn mê không... Không không... Bọn họ tìm được ta, ta chỉ bị đả thương, nhưng thương thế rất kỳ quái, tự động liền tốt, hơn nữa người xem." Thiên Nguyệt Triệt hạ chân xuống mấy phần: "Người nhìn, toàn thân không có vết thương, hắc hắc... ."

"Thiên Nguyệt Triệt, người ngu ngốc." Rốt cục nhìn không được, nam nhân nổi giận, "Trên người của người chảy huyết mạch của ta, hiểu không? Là huyết mạch của ta, người cho rằng kế thừa huyết mạch Âm Dạ chi chủ là nói giỡn sao? Người cho rằng lúc đầu trăm cho người máu là đùa giỡn sao?"

Rống xong, Thiên Nguyệt Thần chưa từng sinh khí như lúc này, hận không thể bóp chết hài tử trước mắt.

Thiên Nguyệt Triệt bĩu môi, có chút ủy khuất, "Nhưng người đâu nói cho ta biết, thì làm sao ta biết được."

"Thiên Nguyệt Triệt." Thiên Nguyệt Thần lại rống một lần nữa.

"Tốt nha, ta thật sự không biết máu của quý hút máu sẽ giúp vết thương chóng lành như vậy."

"Người... Nói thật, sau đó thế nào?" Quyết định không tiếp tục vấn đề này, nếu không Thiên Nguyệt Thần hoài nghi, mình thật sự sẽ lỡ tay bóp chết hẳn.

"Sau đó hôn mê, ta rất mơ hồ, nhưng hình như ngũ hành thú đã cứu ta, ta cũng vậy không rõ, nam tử kia rời đi." Ngũ hành thú, hẳn có nghiên cứu quá, nhưng không tìm thấy điều gì lạ.

Ngũ hành thú?

Thiên Nguyệt Thần buồn bực, là thứ đồ khiến y có cảm giác vô cùng quen thuộc?

"Phụ hoàng, người nói xem, nam tử kia có phải là Tinh Linh hoàng hay không, nếu hẳn là Tinh Linh hoàng, vậy ta là ai?" Lòng hiếu kỳ của Thiên Nguyệt Triệt lại lan tràn, tiểu đông tây đã quên nam tử kia là cấm kỵ của Thiên Nguyệt Thần, mà lúc này, ba chữ Tinh Linh hoàng càng trở thành cấm kỵ của y.

Cảm giác sắc mặt nam nhân càng ngày càng đen, Thiên Nguyệt Triệt biết điều chui vào trong chăn, lôi chăn lên đỉnh đầu giả vờ ngủ, thậm chí không dám phát ra tiếng hô hấp.

Ai.

Thiên Nguyệt Thần bất đắc dĩ than thở, vươn tay kéo chăn trên đỉnh đầu Thiên Nguyệt Triệt xuống, "Khó chịu như vậy, khiến thân thể không tốt thì sao?"

Tâm, vẫn nghiêng về phía tiểu đông tây trước mắt hơn chính chủ nhân của nó.

Thiên Nguyệt Triệt đau xót kêu, "Phụ hoàng." Cọ cọ Thiên Nguyệt Thần, sau đó nhắm mắt an tâm ngủ, khóe môi khẽ nở nụ cười ngọt ngào hạnh phúc.

Nhìn Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần lại than thở một lần nữa, sau đó ôm chặt tiểu đông tây, hai phụ tử cùng nhau đi vào giấc ngủ.

Đến khi hai người thật sự đói bụng, mới chậm rì rì rời giường.

Trong đại sảnh đã bày món ăn, Thiên Nguyệt Triệt chậm rãi đi đến chỗ ngồi, nhìn cái này không đói bụng, nhìn cái kia cũng không đói bụng, có lẽ ngày hôm đó thật sự rất thư thái.

"Phụ hoàng, uy ta đi." Tiểu tổ tông lên tiếng, sao có thể không theo, vì thế Nặc Kiệt đứng một bên, cảm thấy ủy khuất thay Thiên Nguyệt Thần, tiểu điện hạ càng ngày càng quá mức, lúc nhỏ để bệ hạ uy còn chưa tính, trưởng thành vẫn lười biếng như vậy.

Quá đáng hơn là tiểu điện hạ học người ta làm tiểu thủ, bóc lột hà thủ ô hãn sai người mang về từ Sắc Vi đế quốc, hãn phải bỏ ra nhân lực, vật lực, sau đó... Hắc hắc... Khẩu trừ trong quốc khố.

Đương nhiên chỉ là suy nghĩ, người thành thật như hãn hiển nhiên không dám động vào quốc khố, vì thế trong lòng Nặc Kiệt tự khinh bỉ chính mình.

Thiên Nguyệt Triệt liếc thấy khuôn mặt ủy khuất của Nặc Kiệt, âm thầm cười.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộng Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 8: Ti Chế Phòng

Ân...

Một tiếng rên rỉ nhẹ nhàng từ long sàng hoa lệ truyền ra, sau đó là cái chân dài trắng nõn từ trong chăn duỗi ra, tiếp theo ra một cánh tay trắng nõn, cuối cùng là cái đầu thủy phần vươn ra.

Thiên Nguyệt Triệt đưa tay duỗi lưng, mỗi ngày ngủ thẳng đến lúc muốn tỉnh thật là thoải mái, toàn thân vận vẹo, mặc dù xương sống thắt lưng có chút mỏi, cũng may phụ hoàng cũng tương đối khắc chế, lại bồi dưỡng, hơn nữa phụ hoàng âm thầm dụng công lực giúp hãn hoạt động gân cốt, cho nên cũng không đau.

Cuối cùng là mở mắt, sau đó Thiên Nguyệt Triệt ngậy ngốc.

A...

Tiếng thét chói tai chắc chắn không phong độ chút nào, những chú chim đậu trên cổ thụ ở Kim Long điện đều nhanh chóng mở cánh chạy trốn.

Cung nữ, thị vệ ở Kim Long điện nghe thấy tiếng thét, đều dừng công việc trong tay, rồi rút chuẩn bị binh khí, chạy ào vào nội thất.

Mà trong đó nhất nhanh chân nhất là Đàn Thành và Đàn, đi tới nửa đường thì nghe Thiên Nguyệt Triệt hô to ‘Nặc Kiệt’, tâm vừa nhảy, "Tiểu điện hạ, nô tài tới cứu giá."

Từng tảng bụi mù bay lên, ở chỗ kia không còn bóng dáng Nặc Kiệt.

Ngự thư phòng, Thiên Nguyệt Thần đang cùng đại thần thương lượng vấn đề kiểm duyệt quân đội, đột nhiên nghe thấy tiếng chim chóc ríu rít bay qua nóc Ngự thư phòng, thoáng chốc suy đoán, chẳng lẽ chim chóc bắt đầu bay về phương bắc?

Phanh...

Nặc Kịch rút trường kiếm xông vào nội thất.

Phanh...

Thị vệ rút ra bội kiếm đá văng cửa nội thất.

Rầm rầm rầm...

Bụi đất thổi qua tầm mắt của người, Nặc Kịch cả người mồ hôi, triển khai tư thế chiến đấu, đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Triệt.

Kết quả, trên đầu mọi người một trận quạ đen bay qua.

Chỉ thấy tiểu điện hạ luôn luôn kiêu ngạo lắc lắc chân bông, chân đứng trên giường, hai mắt ngập nước nhìn bọn họ, ngón tay chỉ hướng khác "Nó... Nó là vật gì?"

Thanh âm run rẩy kia tuyệt đối không phải giả.

"Tiểu điện hạ, lúc này ngài vừa rời giường nên mơ hồ, nó là Tiểu Bạch a." Nặc Kịch lấy khăn lụa từ trong lòng ngực ra, vừa lau trứ mồ hôi vừa nói, tiểu điện hạ chưa trưởng thành đã mắc chứng bệnh mất trí của người già, thật đáng thương.

"Câm miệng." Thiên Nguyệt Triệt lập tức lại đổi thành nét mặt hung dữ, nhưng khóe mắt lướt qua Tiểu Bạch vẫn còn run rẩy, "Nó... Nó thật là Tiểu Bạch?"

Chớ trách Thiên Nguyệt Triệt hoài nghi, thật ra lúc này Tiểu Bạch không phải là Tiểu Bạch toàn thân trắng trắng trắng mập mập ngày thường, mà toàn thân đen sì, nếu hai con mắt không dao động, không ai biết đó là người hay quỷ?

"Hắc hắc." Tiểu Bạch nhếch môi, tạo một độ cong nho nhỏ, "Nhìn... Đẹp... Chứ?" Ở trong mắt Tiểu Bạch, màu đen là phi thường xinh đẹp, nguyên nhân rất đơn giản, nhận lấy ảnh hưởng của Thiên Nguyệt Thần, bởi vì Thiên Nguyệt Thần luôn dùng y phục hắc sắc, mà Thiên Nguyệt Triệt lại thích Thiên Nguyệt Thần như vậy, cho nên Tiểu Bạch đơn thuần cho rằng màu đen là đẹp nhất.

"Đẹp mắt?" Thiên Nguyệt Triệt chỉ kém không thét chói tai, cái này mà đẹp mắt, hắc ghét nhất ghét nhất màu đen, không, phải nói hắc ghét nhất động vật màu đen, về phần lý do, lòng tự ái quá cao nên không thể nói ra.

Nhưng cũng không phải chuyện gì lớn, chẳng qua là kiếp trước Thiên Nguyệt Triệt bị lão gia tử bắt lên đảo đơn độc huấn luyện, đã từng một mình khiêu chiến hai con gấu đen, cái cảm giác sống lại từ vực thẳm còn khắc sâu, cho nên khi Tiểu Bạch toàn thân đen thui xuất hiện trước mặt hắc, hắc vô thức cho rằng mình trở lại nơi đó.

Tiểu Bạch đơn thuần nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của Thiên Nguyệt Triệt, cho nên khi Thiên Nguyệt Triệt không để ý, Tiểu Bạch cho rằng hắc khen ngợi nó. Nụ cười trên khuôn mặt tối như mực càng thêm rực rỡ, Thiên Nguyệt Triệt rùng mình.

"Đi ra ngoài, các người đi ra ngoài trước." Đuổi những người đang xem cuộc vui ra ngoài, trong lòng hung hãn mắng Tiểu Bạch một trận, hình tượng của hắc, quang huy, lãnh tuấn đều mất hết.

Tiểu Bạch nhìn mọi người rời đi, nghĩ rằng Thiên Nguyệt Triệt rất hài lòng với nó, bởi vậy cầm lấy y phục của Thiên Nguyệt Triệt, định nhảy lên

giường mặc vào cho hần, kết quả...

"Đừng tới đây." Vươn một tay giữ khoảng cách với Tiểu Bạch, "Sao người biến thành như vậy, ai làm cho người?" Vốn là trắng trắng khả ái cỡ nào, bây giờ, mười phần biến thành tiểu hắc hùng.

Di? Tiểu Bạch mở tay nải, vươn vào bên trong tìm tòi, sau đó lấy ra một lọ đồ, mà thứ đồ này Thiên Nguyệt Triệt rất quen thuộc, chính là tinh dầu hà thủ ô hần nhuộm tóc lúc trước.

Trán nổi gân xanh, đúng là tiểu bạch si, "Ném y phục tới đây, người đứng yên, đừng nhúc nhích."

Tiểu Bạch không hiểu giật giật đầu, sau đó vẫn biết điều một chút ném y phục cho Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Triệt nhận lấy y phục mặc trên người, không kịp cột chặt dây lưng, lộ rõ vùng ngực còn tràn đầy hồng ngân, đi nhanh ra bên ngoài.

"Tới đây." Đi tới ôn thất, Tiểu Bạch lập tức đuổi theo. "Nhảy xuống." Chỉ chỉ dục trì, nói với phía Tiểu Bạch, "Đem mình tẩy sạch sẽ."

Tiểu Bạch cho là Thiên Nguyệt Triệt ghét bỏ nó không chịu tắm, thật ra mỗi ngày nó đều tắm sạch sẽ mà, nhưng nhìn bộ dáng hết sức căng thẳng của Thiên Nguyệt Triệt, Tiểu Bạch rụt cổ, theo ý của hần thì tốt hơn.

Đợi Thiên Nguyệt Triệt ra ngoài lấy trường bào bạch sắc mặc vào rồi trở lại ôn thất, phát hiện Tiểu Bạch đã ngồi ở trên chần lông, nhưng toàn thân của nó vẫn tối như mực.

Nghĩ tới mái tóc của mình, Thiên Nguyệt Triệt mới biết, hà thủ ô chẳng những có chức năng làm đen tóc mà còn làm đen da.

"Thôi, đi theo ta." Tuyệt đối không muốn nó đi theo hần, Thiên Nguyệt Triệt nghiêm mặt ra khỏi Kim Long điện.

"Chủ tử." Đàn vừa bừng điểm tâm vào, nhìn thấy Thiên Nguyệt Triệt nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, vội vàng đuổi theo, ít nhất lúc người khác bị chủ tử khi dễ, nàng có trò vui để xem.

Ti chế phòng

Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên Thiên Nguyệt Triệt tới ti chế phòng, người chưa bước vào đại môn, liền nghe thanh âm cung kính bên trong, "Cung nghênh tiểu điện hạ quang lâm ti chế phòng."

Ở trong hoàng cung, ai cũng biết, bắt được tâm của tiểu điện hạ tâm còn quan trọng hơn bắt được tâm bệ hạ, hàng năm, cống phẩm ti chế phòng thu về đều đưa đến Kim Long điện đầu tiên để bệ hạ chọn lựa, mà bệ hạ luôn để tiểu điện hạ chọn, những thứ tiểu điện hạ không muốn mới đưa tới các cung, các điện cho tần phi.

Mà nay năm, những cống phẩm tơ tằm thu được, chưa báo lại bệ hạ, tiểu điện hạ đã quang lâm, đối với ti chế phòng mà nói, là vinh hạnh lớn lao.

Thợ thủ công của ti chế phòng là một nam tử phi thường xuất sắc, họ Phỉ, mọi người gọi hắn là Phỉ ti chế.

"Tham kiến tiểu điện hạ." Mặc dù Phỉ ti chế có chút nghi hoặc chuyện tiểu điện hạ đến, nhưng lễ nghi ắt không thể thiếu, mà Thiên Nguyệt Triệt cũng biết Phỉ ti chế, bởi vì mỗi lần đưa vải vóc đến Kim Long điện giúp Thiên Nguyệt Triệt may y phục đều là Phỉ ti chế, "Tiểu điện hạ có gì phân phó chỉ cần sai người đến truyền lời là đủ, đâu phiền tiểu điện hạ tự mình quang lâm."

"Miễn." Thiên Nguyệt Triệt bước lên cách mọi người một khoảng, "Bốn điện muốn làm vài món xiêm y, nơi này có vải vóc gì nhìn thuận mắt."

Nhìn thuận mắt?

Mọi người không rõ, rốt cuộc loại vải vóc nào mới thuận mắt tiểu điện hạ.

Phỉ ty chế khiêm tốn hữu lễ nói, "Ti chế phòng mới thu nhận vải vóc tối hôm qua, hôm nay vẫn chưa sắp xếp tốt, nếu tiểu điện hạ thích, có thể lấy trước, sau đó vi thần sẽ ghi chép lại."

Thiên Nguyệt Triệt thấy lời này nghe lọt tai, chăm chú nhìn Phỉ ti chế một lúc, sau đó kiêu ngạo nói, "Phỉ ti chế là một người thông minh."

Đối với lời khen ngợi của Thiên Nguyệt Triệt, Phỉ ti chế chỉ mỉm cười, liền dẫn Thiên Nguyệt Triệt vào gian phòng chứa vải vóc để lựa chọn.

Ngày thường Thiên Nguyệt Triệt tự mặc y phục đã là quá tốt, hơn nữa đều phụ hoàng trực tiếp giúp hẩn chọn lựa, cho nên Thiên Nguyệt Triệt mới nhìn một cái đã cảm thấy hoa mắt.

Mục mâu tùy ý đảo quanh, tận lực xem vải vóc nào có màu sắc sạch sẽ, đột nhiên một cây vải đập vào mắt của hẩn.

Thiên Nguyệt Triệt chỉ vào cây vải kia, "Cái này đi." Vải màu trắng sữa, hoa văn giống nhau, nếu người mặc thì diễm đạm đáng yêu ý nhị, nhưng tiểu bạch si kia mặc thì thêm nét hồn nhiên.

"Cái này... ?" Phỉ ti chế lộ vẻ khó xử, "Tiểu điện hạ, loại này chỉ còn một cây, hơn nữa đã được nương nương chọn, gần đây thân thể của vị nương nương kia không thoải mái, cho nên liên tục đặt trước."

"Nương nương? Vị nương nương nào?"

"Bẩm tiểu điện hạ, là Thư phi nương nương." Phỉ ti chế thành thực nói.

Thư phi? Trong mắt Thiên Nguyệt Triệt hiện lên sóng ngầm: "Phỉ ti chế, vừa rồi bốn điện mới khen người thông minh, lúc này người lại hồ đồ."

"Thỉnh tiểu điện hạ bớt giận." Phi ti chế nhanh chóng khom lưng.

"Bớt giận?" Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nở nụ cười, "Phi ti chế là người hiểu chuyện, trong cung, bốn điện nói một không hai, cây vải này, bốn điện muốn, nếu người không thể ăn nói với Thư phi, bảo nàng bản đến nói với bốn điện, hay là Phi ti chế cảm thấy bốn điện phải thỉnh phụ hoàng tới lấy cây vải này mới được?"

"Không không không... Nếu tiểu điện hạ muốn, vì thần phỏng đoán Thư phi nương nương cũng nguyện ý bỏ những thứ yêu thích." Hải tử này... Phi ti chế không ngừng thở gấp, đều nói hải tử để vương gia sớm thành thực, nhưng hãn thấy, hải tử này không thành thực đơn giản.

Xem ra, chờ hải tử này thỏa mãn sẽ nhanh chóng rời đi, ở trong cung nhiều năm, lần đầu tiên hãn thấy một hoàng tử như vậy, mà hoàng tử này lại được để vương cực kỳ sủng ái.

Phần sủng ái kia, chỉ sợ là ngay cả ba nghìn mỹ nữ chung một chỗ, cũng không cách nào bằng.

Thiên Nguyệt Triệt không quan tâm Phi ti chế đang nghĩ gì, theo hãn thấy, Thư phi kia muốn may y phục đi quyến rũ phụ hoàng, hừ, đừng nói bốn điện nhằm vào người, thật sự là người quá chướng mắt.

Nếu giống như mẫu thân của Thiên Nguyệt Thiên Hâm – Trữ quý phi, mặc dù thích tranh giành, nhưng không có đầu óc, thì hãn cũng không thêm làm khó nàng.

Tìm được vải, Phi ti chế hỏi, "Tiểu điện hạ vẫn muốn như trước kia, cùng một màu sắc may hai bộ sao?"

Y phục của nam nhân đơn giản hơn nữ nhân, thân thể Thiên Nguyệt lại mảnh khảnh, cho nên một cây vải có thể làm được hai bộ.

"Không, bốn điện không may cho mình." Thiên Nguyệt Triệt nói, sau đó hướng phía đại môn, trầm giọng hô to, "Còn không đi vào cho ta."

Tiếp theo, trước mắt bao người, Tiểu Bạch từ từ then thùng đi đến, từ từ là vì cảm thấy có lỗi khi để Thiên Nguyệt Triệt may y phục cho nó, còn then thùng là vì bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy.

Đây là vật gì?

Mấy thị nữ tựa vào nhau, tò mò nhìn vật toàn thân đen sì trước mắt, bọn họ chỉ nghe nói, tiểu điện hạ có hai sủng vật, một là Tiểu Bạch trắng trắng mập mập phi thường khả ái, hai là Thủ Điện Đồng tùy hứng, thích đẹp lại hay làm xằng làm bậy.

Nhưng, cái này là...

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9: Tim Đập Nhanh

Toàn thân đen sì, giống như than, đây chẳng lẽ là sủng vật tiểu điện hạ mới thu?

Có kẻ can đảm mở to mắt nhìn, muốn nhìn xem nó kỳ quái ở chỗ nào, có kẻ nhát gan cúi đầu, nhưng không che dấu được lòng hiếu kỳ.

Tiểu Bạch ngoài thẹn thùng còn vô cùng kiêu ngạo, rốt cuộc cũng là gia hỏa có lòng tự ái, được nhiều người nhìn chăm chú như vậy, rất thỏa mãn.

Chuyển cước bộ đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Triệt, mở to hai mắt sáng ngời nhìn hẩn.

Thiên Nguyệt Triệt hướng Phi ti chế mở miệng, "Tới, lượng lượng hình dáng của nó, làm cho nó mấy bộ, bốn điện không muốn nhìn toàn thân đen thui của nó."

"Vâng, vi thần rõ ràng." Thật ra hẩn cảm thấy vật đen sì này khả ái, đương nhiên lời này không dám nói trước mặt Thiên Nguyệt Triệt.

Nhìn nét mặt Thiên Nguyệt Triệt, mặc dù giọng nói có chút cứng nhắc, nhưng trong đó vẫn không che dấu được yêu thích với gia hỏa đen thui kia, nếu để Thư phi biết được, cây vải nàng thích bị sủng vật của tiểu điện hạ cướp đi, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Hậu cung quả nhiên an tĩnh quá lâu rồi.

Rời khỏi Ti chế phòng, Thiên Nguyệt Triệt cũng không để ý Tiểu Bạch theo sau hẳn, một mình một người tản bộ.

Ngự thư phòng

Sau khi cùng quân chính đại thần thương lượng tốt chuyện kiểm duyệt quân đội, Thiên Nguyệt Thần liền gọi ám Tinh Linh Ám Diễm ra, y phục Ám Diễm lộn xộn, trước ngực lưu lại hồng ngân, nét mặt dâm mỹ còn mang chút mùi vị hoan ái.

"Lúc này người nên ôm bảo bối của người mới phải? Gọi ta tới làm gì?" Thiệt là, cũng không nhìn hoàn cảnh, đem hứng thú thật vất vả mới đến được một nửa của hắn cắt đứt.

Thiên Nguyệt Thần đẩy ý cười đánh giá toàn thân cao thấp Ám Diễm một lần, dù mặc y phục, nhưng vẫn có thể thấy rõ là vội vội vàng vàng mặc lên.

"Y phục của người mặc ngược." Thiên Nguyệt Thần nhắc nhở.

Ám Diễm vừa nhìn, quả nhiên.

Tiện tay cởi y phục, thân thể xích lõa hiện hiển, đúng như Thiên Nguyệt Thần đoán, vóc người không tệ, nam nhân tà ác hảo tâm đánh giá, nhưng là... Ánh mắt liếc về hạ khố Ám Diễm, tựa hồ vật kia còn cong lên.

Thiên Nguyệt Thần phá lên cười.

"Hâm mộ cũng không dùng nét mặt như người." Ám Diễm tuyệt không cảm thấy thẹn thùng, tùy ý ngồi xuống ghế,

"Không làm xong, chưa kịp đi vào, đã bị người tìm tới, trong khoảng thời gian ngắn không thể xuống."

Rõ ràng là lời hạ lưu cực kỳ, thốt ra từ miệng nam tử này, còn mang theo một tia quyền rũ.

"Ta còn nghĩ người bị người đi vào kia." Ý cười trong mắt Thiên Nguyệt Thần càng đậm.

"Chó má, ta đường đường ám Tinh Linh tam hoàng tử, ai có lá gan này, người cho rằng ta là bảo bối nhà người." Thanh âm Ám Diễm vừa dứt, một tia sát khí xẹt qua mặt hắn, Ám Diễm vươn tay sờ, trên mặt chảy máu, mẹ kiếp, tốc độ của nam nhân này càng lúc càng nhanh.

"Lần sau nhất định vẽ hoa lên cổ người." Thiên Nguyệt Thần nheo mắt, uy hiếp, "Người nên may mắn lời này là nói trước mặt ta, nếu như là bảo bối của ta, nhất định róc da, rút gân người, hẳn rất có hứng thú mở bụng Tinh Linh, nghiên cứu một chút."

Mặc dù ánh mắt Thiên Nguyệt Thần mang theo ý cười như cũ, nhưng Ám Diễm nhìn ra sự chăm chú trong mắt y, nam nhân này đã thật sự sa vào, tình cảm nồng đậm như vậy, là dành cho hài tử kia?

Nghĩ đến nam nhân này cũng có một ngày như vậy, tâm tình của Ám Diễm theo đó mà tốt lên, "Nói đi, gọi ta ra, có chuyện gì?"

Thiên Nguyệt Thần liền nghiêm túc, "Người biết bao nhiêu về thần tướng và Tinh Linh tộc?"

Ám Diễm chân thành nói, "Nếu như người hỏi ta chuyện Ám Tinh Linh, ta đương nhiên biết rõ ràng, nếu là chuyện Quang Tinh Linh, hiển nhiên không nhiều lắm, tựa như loài người các người có lãnh địa có quốc gia khác nhau, Ám Tinh Linh và Quang Tinh Linh cũng độc lập."

"Được rồi, là ta không nói rõ ràng." Thiên Nguyệt Thần buông tay ra, "Đối với Tinh Linh hoàng và... Ngũ thần tướng, kim mộc thủy hỏa thổ, người biết bao nhiêu?"

Trong Tinh Linh tộc, thật ra địa vị của Quang Tinh Linh cao hơn Âm Tinh Linh, bởi vì Quang Tinh Linh là quang hệ ma pháp, bọn họ càng dễ tiếp cận với Tinh Linh hoàng.

"Tinh Linh hoàng ở Tinh Linh điện tại thiên hà, nơi đó không phải người bình thường muốn vào là vào, tất cả mọi người đều nói 300 năm trước Tinh Linh hoàng mất tích, nhưng không đúng, Tinh Linh hoàng chỉ bế quan."

"Nói cách khác Tinh Linh hoàng không mất tích?" Nếu như Tinh Linh hoàng không mất tích, ấn kí của Triệt nhi là gì?

"Không sai, bởi vì 200 năm trước, Tinh Linh hoàng triệu Quang Tinh Linh Vương và phụ vương ta vào điện, nói là hắc muốn bế quan. Chuyện Tinh Linh giới giao cho hai người bọn họ quản, chuyện này phụ vương ta có nhắc tới." Âm Diễm cũng khẳng định phụ vương sẽ không lừa gạt bọn họ.

"Vậy ngũ thần tướng đâu?" Đây là một chuyện khiến Thiên Nguyệt Thần hoang mang, thậm chí là vô cùng lo lắng, theo lời Âm Diễm giải thích, Tinh Linh hoàng không chuyển thế, vậy trên đỉnh Linh Sơn năm đó, Tinh Linh hoàng và Âm Dạ chi chủ luận võ, chả lẽ Tinh Linh hoàng thắng?

"Thần tộc là chủng tộc thần bí nhất trong tứ đại thần tộc, Tinh Linh tộc, Ma tộc, Âm Dạ chi tộc, Thần tộc, đồng thời Thần tộc cũng là sự tồn tại nghiêm mật nhất, hơn nữa chỉ có tướng lĩnh của Thần tộc mới đủ tư cách xưng là thần tướng, ngũ thần tướng kim mộc thủy hỏa thổ ngũ, nếu ta nhớ không nhầm, là năm nam tử kia." Âm Diễm đang nhớ lại năm người đó.

"Năm người?" Thiên Nguyệt Thần căng thẳng, chân mày vô thức nhíu lại.

"Bên cạnh Quang Minh thần tử là ngũ thần tướng, lúc ta còn nhỏ đã được tham gia yến hội cử hành ở Tinh Linh điện, đã từng may mắn thấy Quang Minh thần tử đến, mà bên cạnh hắc có năm nam tử theo cùng, cơ hồ

là như hình với bóng, phụ vương ta nói với ta, đó chính là ngũ thần tướng, nhưng đã lâu, ta nhớ không rõ lắm. Mà Quang Minh thần tử... ." Âm Diễm nhớ đến nam tử kia, trong mắt không khỏi hiện lên mê hoặc, "Ta chưa gặp qua người như vậy, cao cao tại thượng, rõ ràng là ôn hòa, giống như ánh mặt trời chói mắt, nhưng lại xa tận chân trời, khiến người ta chỉ có thể đứng xa hướng tới, kính ngưỡng, hơn nữa... Hắc mang diện cụ màu bạc mặt, nghe nói dù ở Quang Minh thần giới hắc cũng như thế, người biết chân diện mục của hắc, sợ rằng chỉ có ngũ thần tướng."

"Hắc... Hắc... ." Chết tiệt, chữ hắc phảng phất ghen trong cổ họng, thế nào cũng nói không nên lời, tâm, vì sao lại đau như vậy, giống như bị lợi khí (vật sắc bén) xẹt qua, nhưng không tìm được vết thương, hắc... Âm Diễm nói đến nam tử kia, tại sao khiến y cảm giác quen thuộc, tựa như nam tử đó đã từng đứng trước mặt y.

Nếu nói kiếp trước y là Âm Dạ chi chủ đã thấy nam tử kia, mà bóng dáng của nam tử kia tồn tại trong ký ức ở kiếp sau, có lẽ không kỳ lạ, nhưng kỳ lạ chính là, loại đau lòng này không giống bình thường, đau thậm chí cả hô hấp cũng khó khăn, xảy ra chuyện gì?

Loại đau này Thiên Nguyệt Thần hiểu rõ, khi y nhìn thấy Triệt nhi năm tuổi, sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, khi y cời y phục Triệt nhi, thấy vết máu thật sâu sau lưng, y hiểu được loại đau này.

Là yêu, chỉ có yêu đến sâu đậm, mới đau như thế.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ y yêu Quang Minh thần tử, không không không... Thiên Nguyệt Thần đột nhiên kinh hoàng, thân thể cũng phát run, cái này không thể nào.

"Uy, ngươi không sao chứ?" Âm Diễm tiến lên, lo lắng nói.

Tiếng gọi của Âm Diễm kéo lý trí Thiên Nguyệt Thần trở về, đưa tay bóp trán của mình, đều là mơ hồ, "Không sao, về Tinh Linh hoàng và

Quang Minh thần tử. Người có ấn tượng với bề ngoài của bọn hắc không?"

Thanh âm bất đồng vừa rồi, đột nhiên bị đè nén rất nhiều, cảm giác tim đập nhanh còn quanh quẩn trong lồng ngực.

"Ân." Âm Diễm gật đầu.

Một canh giờ sau, Âm Diễm đem hai tờ giấy mở ra, đặt ở trước mặt Thiên Nguyệt Thần.

Lấy hai tờ giấy, mực mâu của y co rút lại, cảm giác lòng đau như dao cắt lại tới, hơn nữa sâu như vậy, dày như vậy, nhưng là,...

"Âm Diễm, không phải ta chê cười ngươi, bỏ mặt nạ ra, hai người kia giống nhau như đúc."

Di?

Âm Diễm tiến lên cẩn thận nhìn một chút, cả kinh, "Lúc ấy ta nhớ bề ngoài của Tinh Linh hoàng và Quang Minh thần tử mà hóa, không ngờ... ." Âm Diễm cũng có chút không tin, thật là giống nhau, nếu như không có mặt nạ, sợ rằng...

"Vẫn còn có chút bất đồng, mặc dù bóng dáng tương tự, nhưng khí chất bất đồng, tượng trưng cho hai người, Tinh Linh hoàng ôn hòa mang theo khiêm tốn, nhưng Quang Minh thần tử thì khác, đó là ôn nhu tận sâu linh hồn, người nhìn ánh mắt của hắc... ." Thiên Nguyệt Thần lại sửng sốt, ánh mắt của hắc sao có thể ôn nhu như vậy, là ai khiến ánh mắt của hắc trở nên ôn nhu đến thế, mà ánh mắt này y rất quen thuộc, Triệt nhi, là lúc Triệt nhi nhìn y.

Cho nên... Thiên Nguyệt Thần nắm chặt hai tay, tựa hồ đáp án sắp được công bố.

"Ám Diễm, lúc yến hội, người còn nhớ rõ? Ngồi đối diện với Quang Minh thần tử, là ai?" Ám Diễm đứng xem, hẳn có thể khắc họa ánh mắt chính diện của Quang Minh thần tử, nói như vậy, người được Quang Minh thần tử nhìn chăm chú, phải ngay đối diện Quang Minh thần tử, ở vị trí ánh mắt của hắn nhìn đến.

"Ân... ." Ám Diễm hoàn hồn một chút, "Nga, là Ám Dạ chi chủ, là một nam nhân phi thường xuất sắc."

Bang bang... Tim đập không giống bình thường, "Nam nhân thế nào?" Hiển nhiên y biết kiếp trước mình trông như thế nào, nhưng vì xác định trí nhớ của Ám Diễm, nên y mới hỏi.

"Người nọ có một đầu bạch phát, rất cao ngạo, nhưng rất cường đại, một thân hắc y, hẳn đặc biệt thích dùng y phục hắc sắc, phụ vương ta nói, trừ người này, thiên hạ không người nào có thể mặc y phục hắc sắc gọi cảm như vậy." Ám Diễm vừa nói vừa thở dài, Ám Tinh Linh cũng thuộc về bóng tối, sao phụ vương có thể khen ngợi một người, tự diệt uy phong của mình.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10: Đã Định Trước

Qua chừng hai giờ, người nào đó nhàm chán cực độ, chân đổi tới đổi lui, cuối cùng vẫn đi đến Ngự thư phòng.

Thị vệ ở ngự thư phòng hiển nhiên không cảm hân.

Phanh...

Ở trong mắt Thiên Nguyệt Triệt, dùng chân đá cửa tương đối dễ dàng, cho nên hân liền làm.

Không cần phải nghĩ, phương thức thô lỗ như vậy nhất định là nhi tử bảo bối của y, hơn nữa tiếng thị vệ phía ngoài hành lễ cũng truyền vào tai y.

Viết xong chữ cuối cùng, Thiên Nguyệt Thần để bút xuống, ngẩng đầu nhìn Thiên Nguyệt Triệt đang ngồi im trên ghế, "Tới đây." Hướng phía Thiên Nguyệt Triệt phất phất tay, Thiên Nguyệt Triệt đi tới, ngồi vào lòng Thiên Nguyệt Thần.

"Sao vậy, nhàm chán?" Khuôn mặt nhỏ nhắn luôn luôn hứng khởi giờ lại trầm xuống, khiến Thiên Nguyệt Thần không quen, tay ôn nhu xoa đi dấu vết lưu lại lúc ăn điểm tâm của Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt dựa sát vào lòng Thiên Nguyệt Thần, lắc đầu, ánh mắt đổi tới đổi lui, sau đó thấy được thứ đồ xa lạ.

"Đây là cái gì?" Ngón tay chỉ vào cuộn giấy trong họa khung (giò để trang), trước kia họa khung này chỉ là vật trang trí, Thiên Nguyệt Thần

không có hứng thú vẽ tranh, hôm nay có một bức họa.

"Đây là... ." Thiên Nguyệt Thần chưa kịp nói Thiên Nguyệt Triệt đã cầm lấy bức họa, họa mở ra, người bên trong xuất hiện trước mắt.

Thiên Nguyệt Triệt sửng sốt, bị người hoàn mỹ này hấp dẫn tầm mắt, nhưng, vì sao hẳn cảm thấy có chút quen thuộc.

"Phụ hoàng, bức họa này từ đâu tới?" Thiên Nguyệt Triệt mở to mắt hỏi, đồng thời lại không khỏi tò mò nhìn thêm, nam tử không mang mặt nạ thật sự rất quen thuộc.

Thiên Nguyệt Thần không trực tiếp trả lời, chỉ ôm Thiên Nguyệt Triệt chặt hơn, tựa cằm lên vai Thiên Nguyệt Triệt, "Có ấn tượng sao, nam tử này?"

Ân?

Thiên Nguyệt Thần hỏi như vậy chứng tỏ Thiên Nguyệt Triệt đã gặp qua, nhưng nhắm mắt trái, nhìn chăm chăm, sau đó nhắm lại mắt phải, lại nhìn chăm chăm, kết quả, không có ấn tượng.

Thật sao? Thiên Nguyệt Thần cầm lấy bút một bên, ở trên trán nam tử họa đồ hình, "Bây giờ thì sao?"

"Oa." Thiên Nguyệt Triệt thất sắc kêu lên, "Phụ hoàng, hẳn... Hẳn... Là hẳn." Lúc này Thiên Nguyệt Triệt mới nhớ tới, nam tử này là nam tử đánh nhau với hẳn ngày đó, "Phụ hoàng, chính là hẳn."

Thiên Nguyệt Triệt còn dùng lực ngón tay chà xát khuôn mặt nam tử trên bức họa, sau đó nghi hoặc nhìn Thiên Nguyệt Thần, "Phụ hoàng, tại sao có bức họa về hẳn?"

"Hắn là phụ hoàng bảo Âm Diễm họa." Thiên Nguyệt Thần phân tích, "Phụ hoàng không bảo Âm Diễm họa hắn. Mà họa Tinh Linh hoàng, nhưng lại họa ra nam tử này."

"Ý của phụ hoàng là, ngày đó Triệt nhi giao thủ với Tinh Linh hoàng?" Dù Thiên Nguyệt Triệt hỏi, nhưng giọng điệu lộ ra một tia khẳng định.

"Tám chín phần." Thiên Nguyệt Thần nói.

"Vậy Tinh Linh hoàng không chết, dấu hiệu Tinh Linh hoàng trên trán Triệt nhi đại biểu cho cái gì?" Thiên Nguyệt Triệt mơ hồ.

"Không có nghĩa gì, Triệt nhi chỉ là Triệt nhi của phụ hoàng." Thiên Nguyệt Thần muốn hài tử trong lòng vĩnh viễn vô ưu vô lự (không buồn không lo).

"Vậy hắn? Là ai?" Thiên Nguyệt Triệt chỉ tay vào nam tử mang diện cụ, tâm đột nhiên 'thịch' một cái, nam tử này... Nam tử này có loại quái dị nói không ra lời, hơn nữa, "Phụ hoàng, nếu như ta nói vừa nhìn thấy khiến ta có cảm giác quen thuộc không phải là Tinh Linh hoàng, mà là nam tử mang diện cụ này, phụ hoàng có tin hay không? Phụ hoàng sẽ nghĩ thế nào?"

Không sai, trong nháy mắt nhìn thấy bức họa, hắn có cảm giác rất quen thuộc, là vì nam tử mang diện cụ này, nhưng cảm giác đó dời sang nam tử không mang diện cụ.

Mà khi phụ hoàng họa ấn kí hỏa diễm lên trán nam tử không mang diện cụ, đích thật là người hắn quen, cho nên thị giác bị mơ hồ, cho đến khi hắn nhìn lại nam tử mang diện cụ.

"Tin." Thiên Nguyệt Thần chỉ nói một chữ đơn giản, tầm mắt dừng lại trên mặt nam tử mang diện cụ, giống như y rất quen thuộc nam tử này.

Cho nên y tin cảm giác của Triệt nhi.

"Nhưng phụ hoàng, rõ ràng ta chưa từng nhìn thấy hắc, tại sao... Tại sao... ?" Loại quen thuộc vượt quá tưởng tượng của hắc, không chỉ cảm thấy quen thuộc, phảng phất rất hiểu rõ nam tử này, cẩn thận nói đến thì cái gì cũng không hiểu.

"Đi, theo ta tới một nơi." Thiên Nguyệt Thần nắm tay Thiên Nguyệt Triệt ra khỏi Ngự thư phòng.

"Tới nơi nào?" Thiên Nguyệt Triệt tùy ý Thiên Nguyệt Thần nắm.

"Một nơi, có liên quan tới lúc Triệt nhi mới ra đời, cũng là lúc Triệt nhi ra đời, nơi đó bị phụ hoàng cấm." Thiên Nguyệt Thần giải thích.

Bắt đầu từ hôm nay Mạn La đế quốc không cần tế ti.

Câu nói kia y nói cách đây mười ba năm lúc Triệt nhi mới ra đời, lời tiên đoán? Y chưa bao giờ tin tưởng, nhưng nó đã trở thành sự thật.

Nơi này vẫn an tĩnh như lúc đầu, mỗi lần đi vào, tâm trạng buồn bực cũng yên ổn lại.

"Phụ hoàng, đây là đâu?" Tò mò nhìn bốn phía, Thiên Nguyệt Triệt chưa bao giờ biết hoàng cung còn có viện tử này, sao hắc không phát hiện.

"Nơi này căn cứ theo âm dương ngũ hành mà kiến tạo, Triệt nhi không hiểu kỳ môn chi thuật, không thấy nơi này là đúng, hơn nữa từ lúc Triệt nhi mới ra đời, nơi này đã bị liên phong ." Mà y cũng không ngờ có một ngày sẽ lại bước chân vào đây.

"Tại sao?" Thiên Nguyệt Triệt phát hiện, mấy ngày ở hoàng cung quá nhàm chán, hắc càng hồ đồ.

"Bởi vì... ." Thiên Nguyệt Thần nhìn về phía Thiên Nguyệt Triệt, ánh mắt thâm thúy, "Nơi này có một bí mật, về người và ta."

"Bí mật của phụ hoàng và của ta?"

"Uh, bí mật của Triệt nhi ngay từ đầu đã định trước, nhưng ta cam tâm tình nguyện trầm mê." Thiên Nguyệt Thần nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của hân.

"Bây giờ nghĩ lại, từ lúc phát hiện ánh mắt người chuyên chú nhìn ta, rồi phát hiện tình cảm của ta đối với người khác thường, lại cam nguyện tiếp thu, có thể là vì ngay từ đầu, ta đã chuẩn bị tâm lý."

"Lời phụ hoàng, Triệt nhi một chữ cũng không hiểu, chẳng lẽ phụ hoàng từ đầu đã biết... Đã biết... ." Thiên Nguyệt Triệt nhàn tình nhất mị, nói ra thật sự có chút then thùng, "Đã biết ta sẽ yêu người sao?"

Bởi vì câu ‘ta sẽ yêu người’, mặt Thiên Nguyệt Triệt đỏ lên, mặc dù tình cảm đã xác thực, mặc dù quan hệ của bọn họ đã vượt qua ba chữ ‘ta yêu người’.

Nhưng, tâm luôn vì những lời này mà nhảy lên, có lẽ với tình nhân, thân mật, ấm áp hơn nữa, cũng kém những lời này.

Mặt Thiên Nguyệt Triệt nhàn nhạt đỏ ửng, luôn khiến Thiên Nguyệt Thần mê luyến, vẻ này mang theo dụ dỗ hồn nhiên đều làm Thiên Nguyệt Thần khó kìm lòng nổi.

"Uh, biết, đã biết."

"Vậy phụ hoàng cũng biết mình sẽ yêu ta sao?" Hỏi ra những lời này, không cần nghĩ, mặt nhất định đỏ rực, như anh đào chín khiến người ta kìm lòng không đậu căn lên một cái.

Mà Thiên Nguyệt Thần cũng làm như vậy, "Ta thích dùng hành động cho biết." Nói xong, Thiên Nguyệt Thần trực tiếp chặn lên môi Thiên Nguyệt

Triệt, nhi tử bảo bối của y vĩnh viễn không biết, khi hấn dùng nét mặt ngây ngốc hỏi y, đối với y mà nói là dụ dỗ và thử thách đến thế nào.

Hai người yêu nhau khi hôn môi phải nhắm mắt lại, nhưng Thiên Nguyệt Triệt cứ sững sờ trợn tròn mắt tùy ý đối phương hôn như vậy, cho đến khi cảm giác hô hấp của mình có chút khó khăn, mới bừng tỉnh.

"Ngô ngô... Ngô ngô... ." Đẩy lồng ngực Thiên Nguyệt Thần, vẫn chưa trả lời vấn đề của hấn, dùng dụng phương thức này để trốn tránh, Thiên Nguyệt Triệt phi thường lý trí nghĩ.

Hôn xong, Thiên Nguyệt Thần tiếc nuối rời đi đôi môi, thật ra y còn muốn tiếp tục bước tiếp theo.

"Mau trả lời a." Song, người nào đó chẳng hiểu tình thú, vẫn cố gắng hỏi.

"Chẳng lẽ ta biểu hiện chưa đủ rõ ràng?" Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, mỉm cười hỏi.

"Không đủ." Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu, "Ta muốn nghe phụ hoàng chính miệng nói cho ta biết." Người nào đó phi thường kiên trì, vấn đề này đương nhiên phải dùng miệng trả lời, sao có thể dùng miệng làm.

Cho nên bây giờ, Thiên Nguyệt Triệt mở to mắt nhìn chăm chăm miệng Thiên Nguyệt Thần, trong lòng đang nói ‘Trả lời nhanh lên một chút’.

Bị động tác của tiểu đông tây chọc cười, Thiên Nguyệt Thần bất đắc dĩ ôm vai hấn, "Nghe kỹ, chỉ nói một lần."

"Uh, ta dừng thẳng tai nghe." Hấn đương nhiên sẽ nghe thật kỹ, tỏ tình a, đây là phụ hoàng tỏ tình, nghe bao nhiêu lần cũng không chán.

"Ta không quan tâm lời tiên tri thế nào, hiện tại, tương lai, ta cũng sẽ yêu người." Nếu như đời này không đủ, đời đời kiếp kiếp ta cũng tìm được

người.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 11: Lời Tiên Đoán

Vào tế ti tháp, Thiên Nguyệt Triệt vẫn còn đỏ bừng mặt. "Bối Đức Nhĩ tham kiến bệ hạ, tham kiến tiểu điện hạ." Nam tử khom lưng, thanh âm hòa nhã.

Thiên Nguyệt Thần đi tới chủ vị tại trường tháp, ngồi xuống, Thiên Nguyệt Triệt ngồi trong lòng y: "Đây là Đại tế ti Bối Đức Nhĩ, hẳn là ai, tế ti biết rõ."

"Vi thần biết rõ." Kích động nhiều năm trước vẫn rõ ràng như mới xảy ra hôm qua, lời tiên đoán rốt cuộc trở thành sự thật, nghĩ tới đây Bối Đức Nhĩ không nén được mà nhìn Thiên Nguyệt Triệt vài lần. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, nhưng không mang vẻ mỹ quan, mục mâu kim sắc sạch sẽ, trí tuệ, đợi đã... Kim sắc? Kim sắc? Ánh mắt của lục hoàng tử cư nhiên là kim sắc, lúc lục hoàng tử ra đời thì song sắc Mạn Đà La nở rộ, Bối Đức Nhĩ từng sốt, không ngờ, Mạn Đà La kim sắc còn bao hàm ý nghĩa này?

"Đại tế ti?" Thiên Nguyệt Triệt không rõ: "Tế ti là làm gì? Là pháp sư phụ trách việc cúng bái sao?" Thuận tiện cầu phúc, Thiên Nguyệt Triệt chỉ nghĩ đến chuyện này.

"Tế ti ở đây tương đương với tiên tri, bọn họ học ma pháp tiên đoán." Thiên Nguyệt Thần nói.

"Tiên tri? Có thể biết trước tương lai sao?" Nếu có thể, vậy... Thiên Nguyệt Triệt nhìn Thiên Nguyệt Thần, từ đầu phụ hoàng biết hẳn sẽ yêu y, cũng không cảm thấy kỳ quái, là vì lời tiên đoán sao?

"Đúng." Thiên Nguyệt Thần nhìn hần, xác định, thứ nhất, là bởi vì tiên tri có thể tiên đoán tương lai, thứ hai, là bởi vì tiên tri nói rằng bọn họ yêu nhau.

"Phụ hoàng, ta khá tò mò về lời tiên đoán ban đầu." Thiên Nguyệt Triệt chuyển hướng tế ti, cũng hướng về phía Thiên Nguyệt Thần nói chuyện.

"Phụ tử cấm kỵ, vi phạm lễ thường." Thiên Nguyệt Thần không chút do dự nói ra lời tiên đoán ngày đó, cũng vì những lời này, khiến tế ti lo lắng mười ba năm, sợ hoàng đế sẽ giết hần diệt khẩu. Hần nhớ rõ, năm đó bộ hạ đã nói, giết một người rất đơn giản đúng không?

"Phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt thu hồi tầm mắt: "Sao phụ hoàng xác định người kia là ta?"

Thiên Nguyệt Thần lắc đầu buồn cười: "Triệt nhi, nếu như cảm giác có thể dùng lời nói xác định, thì tâm đã dễ dàng bị chính mình đã khống chế." Là trong sâu thẳm, biết người kia là người. Nên mới nguyện ý trầm luân.

"Phụ hoàng, nếu như... ?"

"Nếu như bị người trong thiên hạ biết được, vậy thì sao? Lễ thường, đạo đức là người định? Nơi này là Mạn La đế quốc, trẫm nói có thể thì có thể, thiên hạ của trẫm, trẫm làm chủ." Nếu lễ thường không ủng hộ, y liền phá hủy lễ thường, nghịch chuyển luân lý, nhìn xem còn luân lý nào tới ngăn cản.

"Uh, thế giới của ta có ta làm chủ." Thiên hạ này, từ trước đến giờ chỉ nhận cường giả.

Bối Đức Nhĩ không biết làm sao, thậm chí hoài nghi mục đích bộ hạ tới đây, lúc này, phụ tử hai người tình ý liên tục, chẳng cảm thấy sự hiện hữu của hần."Bộ hạ." Lắc đầu, không phải mình cố ý quấy rầy, nhưng nếu tiếp tục như vậy, sợ rằng tình hình sẽ càng khó điều khiển.

"Chuyện gì?" Quay đầu, nhìn chăm chăm Bối Đức Nhĩ.

"Bệ hạ, thỉnh nhìn." Bối Đức Nhĩ đem thánh hoa của Mạn La quốc – kim sắc Mạn Đà La nhiều năm trước ra, Mạn Đà La hoa lại nở rộ lần nữa, nhưng, lần này là ngũ sắc, bạch, hồng, hắc, hoàng, thanh.

"Thật kỳ quái?" Thiên Nguyệt Triệt tiến lên, mở miệng trước: "Cánh hoa ngũ sắc vậy lấy nhụy hoa kim sắc, ta thấy qua vô số Mạn Đà La, nhưng chưa từng thấy qua màu sắc này." Thiên Nguyệt Triệt ngạc nhiên sờ sờ, cẩn cẩn dục dục che chở như bảo bối. Thiên Nguyệt Thần không mở miệng, ánh mắt khó hiểu nhìn Bối Đức Nhĩ.

Bối Đức Nhĩ nhìn bọn họ một chút: "Hắc y tức tương lĩnh hạt thiên hạ, chân tính thần tử nhập thích nhân gian, niết bàn trọng sinh hồi quy thần tộc, duy hữu ngũ thần phương tâm thử nhân, nhật nguyệt nhất tâm kiên khôn tình lãng."

"Người nói như vậy, ta nghe không hiểu, dài dòng làm gì, thẳng thắn một chút." Thiên Nguyệt Triệt liếc mắt, kiếp trước hẳn không giỏi ngữ văn, không phải bài thơ nào cũng hiểu được, cổ nhân đặc biệt lợi hại, nhưng nơi này cũng không tính là cổ đại a, nên bọn họ không phải cổ nhân. Sau đó Thiên Nguyệt Triệt nhìn người vô cùng thông minh kia, chính là phụ hoàng của hắn, Thiên Nguyệt Triệt hài lòng, không phải hắn biến đần, mà ngay cả phụ hoàng cũng hiện lên nét mặt nghi ngờ.

Trùng mắt nhìn tiểu đông tây một cái: "Người rất hài lòng?" Thanh âm trầm thấp mang theo cảnh cáo, Thiên Nguyệt Triệt lè lưỡi làm mặt quỷ, hài lòng, đó là hiển nhiên.

"Điều này vi thần cũng không hiểu được." Bối Đức Nhĩ thành thật thừa nhận: "Nhưng nó liên quan đến chuyện Thần tộc, hơn nữa cánh hoa ngũ sắc của Mạn Đà La, có liên quan tới ngũ sắc ma pháp."

Thiên Nguyệt Thần đồng ý quan điểm của Bối Đức Nhĩ: "Chép lại bài thơ đó." Mới niệm quá một lần ai nhớ kỹ.

"Vâng." Bối Đức Nhĩ cung kính lấy giấy bút viết ra, sau đó giao cho Thiên Nguyệt Thần. Tiếp lấy trang giấy, Thiên Nguyệt Thần nhìn sắc mặt do dự của hắn: "Còn có việc?"

"Này... ." Bối Đức Nhĩ suy tư một chút, cuối cùng hạ quyết tâm: "Bệ hạ, Mạn La đế quốc đã không cần tế ti, vì thần muốn rời khỏi tế ti tháp, nhìn thế giới bên ngoài, ma pháp tiên đoán tuyệt vời, nhưng ma pháp trong thiên hạ bao la."

Thiên Nguyệt Thần nhíu mày, giống như đang suy tư, trong đầu y nghĩ tới hàng ngàn vấn đề, quan hệ giữa y và Triệt nhi không sợ người trong thiên hạ biết, nhưng y muốn một cuộc sống nhàn nhã, mang theo Triệt nhi du ngoạn thiên hạ.

"Phụ hoàng, để hắn đi, hắn là tế ti, hắn hiểu rõ cuộc đời mình hơn bất kỳ ai, không muốn nuôi tiếc, phụ hoàng, ta tin tưởng hắn." Lời nói của Thiên Nguyệt Triệt khiến Bối Đức Nhĩ đầy xúc động, mấy chữ ngăn ngụt nói ra khốn cảnh của hắn, đúng vậy, người sống ai không sợ chết, nhưng ai có thể thoát, mà hài tử trước mắt này lại nhìn thấu.

Dù Thiên Nguyệt Thần còn băn khoăn, nhưng y chưa bao giờ nói một chữ 'không' với Thiên Nguyệt Triệt. Ra khỏi tế ti tháp đã là buổi tối, hai người nằm tay tản bộ dưới ánh trăng.

"Phụ hoàng đang suy nghĩ, tại sao ta giúp hắn?" Thiên Nguyệt Triệt ôm cánh tay y, như gấu Koala dán trên người y, có một người để dựa vào thật tốt, khó trách tình nhân thích tản bộ, "Phụ hoàng, hôm nay chúng ta đang hẹn hò nha."

"Ta tin tưởng lý do của ngươi." Thiên Nguyệt Thần không trả lời trực tiếp, có những lúc không cần hỏi, mà lý do của Thiên Nguyệt Triệt, Thiên

Nguyệt Thần hiểu, lúc này, y chỉ muốn nắm tay hắn, tiếp tục đi, đến vĩnh viễn.

Hôm sau, lúc bình minh chiếu rọi khắp nơi, Thiên Nguyệt Triệt mơ mơ màng màng tỉnh, có chút ngây ngốc nhìn bốn phía, là tẩm cung quen thuộc, an tâm nhắm mắt, sau đó lại nhảy dựng lên. Rửa mặt một chút, mặc ngoại sam bạch sắc, hiển nhiên là tìm phụ hoàng, lý do rất đơn giản, lời tiên đoán hôm qua chưa có đáp án?

Song, còn chưa đến Ngự thư phòng đã nhìn thấy một đồng người.

"Thư phi nương nương." Thị vệ cung kính hướng Thư phi hành lễ.

"Lúc này bệ hạ đang bận sao? Bồn cung nấu một chút thang thanh nhiệt, muốn đưa vào cho bệ hạ." Mặc dù Thư phi rất lễ nghi, nhưng giọng điệu phi thường mãnh liệt, từ lúc Hoàng quý phi "Chết", toàn bộ hoàng cung hiển nhiên là nàng và Trữ quý phi đương quyền, mà Trữ quý phi sao sánh được thủ đoạn của nàng.

"Này... ." Thị vệ vừa định trả lời, bị một thanh âm nhẹ nhàng ngăn cản. "Phụ hoàng bề bộn nhiều việc." Thiên Nguyệt Triệt tiến lên, nữ nhân này càng xem càng chán ghét, nên Thiên Nguyệt Triệt sẽ không khách khí: "Tiểu Bạch, tới đây." Hướng phía Tiểu Bạch vẫy vẫy tay, Thiên Nguyệt Triệt cực kỳ đặc ý. Khuôn mặt đen sẫm của Tiểu Bạch nhìn không ra đo ảng, từng bước từng bước đi đến bên cạnh Thiên Nguyệt Triệt, có chút xấu hổ đứng phía sau hắn, dù sao Tiểu Bạch cũng là ma thú, tuy biến đổi nhiều lần, đôi lúc thông minh, nhưng trí lực vẫn có hạn.

Lúc Thư phi thấy y phục trên người Tiểu Bạch, khuôn mặt trang điểm kỹ càng xanh mét hơn nửa, bộ y phục này chính là cây vải nàng thích bị Thiên Nguyệt Triệt lấy đi. Y phục của Tiểu Bạch giống áo choàng của ma pháp sư, có mũ đội trên đầu, cho nên trừ mặt Tiểu Bạch, toàn bộ bị che hết, thật ra Thiên Nguyệt Triệt còn cho Tiểu Bạch mang mặt nạ, nhưng hôm nay

không kịp chuẩn bị, đành miễn cưỡng một chút. Nhưng thấy sắc mặt Thư phi, phần miễn cưỡng cũng trở thành không miễn cưỡng.

"Hóa ra là tiểu điện hạ." Thư phi cười chào hỏi, sắc mặt biến đổi cực nhanh, Thiên Nguyệt Triệt thầm nghĩ, có thể so với tắc kè.

"Di? Bốn điện tới lâu như vậy, Thư phi mới nhìn thấy bốn điện a, khó trách, vừa rồi Thư phi nhìn chăm chăm bốn điện, bốn điện khó hiểu, hóa ra..." Thiên Nguyệt Triệt thương cảm lắc đầu: "Nguyên lai là Thư phi già rồi, nhãn lực không tốt."

"Người... ." Sắc mặt Thư phi xanh mét lần nữa: "Lễ nghi của tiểu điện hạ khiến người ta phải học tập."

"Đâu có đâu có, phụ hoàng cảm thấy lễ nghi của bốn điện rất OK a." Thiên Nguyệt Triệt nói như lưu manh, nét mặt giống hệt tiểu hài tử.

"OK?" Thư phi không hiểu lời của Thiên Nguyệt Triệt.

"Di?" Thiên Nguyệt Triệt hiện lên nét mặt nghi ngờ: "Thư phi không rõ OK là gì sao?"

Rõ hay không rõ? Nhất thời Thư phi khó có thể trả lời, hài tử này không chỉ tùy hứng, mà hiện nay, hẳn còn là hài tử hoàng đế thương yêu nhất.

"Bốn cung đương nhiên hiểu." Dù không rõ, nhưng nghe lời nói của Thiên Nguyệt Triệt, cũng có thể lý giải mấy phần.

"Bốn điện cũng nghĩ Thư phi hiểu rõ, nếu Thư phi là liên hôn, vậy chắc chắn Thư phi có tìm hiểu phong tục của nước ta, OK là tục ngữ." Thiên Nguyệt Triệt còn rất kiên nhẫn giải thích. Sau đó đặc ý giương lông mày, hướng cửa Ngự thư phòng.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 12: Giải Thơ

Nhìn bóng lưng Thiên Nguyệt Triệt, nét mặt Thư phi dần dần hiện lên lo lắng, nhưng chỉ một lát, nàng lại lễ nghi hướng phía thị vệ: "Xin phiền thông báo bệ hạ, nói bốn cung cầu kiến."

"Thư phi nương nương khách khí..."

"Phụ hoàng bề bộn nhiều việc, không gặp." Thiên Nguyệt Triệt dừng bước, quay lại, đi tới trước mặt Thư phi: "Nếu Thư phi có chuyện, có thể nói cho bốn điện, bốn điện sẽ nhắn nhủ." Có quý mới nhắn nhủ, Thiên Nguyệt Triệt lạnh lùng nghĩ, đương nhiên Thư phi cũng biết ý nghĩ của hắn, cho nên, có quý mới tin.

"Lòng tốt của tiểu điện hạ bốn cung xin nhận, nhưng chuyện giữa đại nhân (người lớn) với nhau, tiểu điện hạ không tiện nhắn nhủ." Thư phi cố ý nói mập mờ, nàng thấy Thiên Nguyệt Triệt là hài tử bị chiều hư, ôm phụ hoàng làm nũng. Dù sao Thiên Nguyệt Triệt mới mười ba tuổi.

"Chuyện đại nhân sao?" Thiên Nguyệt Triệt mỉm cười suy nghĩ: "Thư phi có thể chỉ điểm bốn điện một chút, lúc năm tuổi bốn điện nhìn thấy phụ hoàng cùng phi tần khác lên giường, ai, khi đó bốn điện tuổi nhỏ, không hiểu biết phương diện này, về sau phụ hoàng sợ việc đó ảnh hưởng tới tâm hồn trong sáng của bốn điện, cho nên cấm việc đó xuất hiện trước mặt bốn điện, nếu như Thư phi nguyện ý chỉ giáo, bốn điện rất vui." Nghe Thiên Nguyệt Triệt nói rõ, sắc mặt Thư phi xanh mét, loại chuyện này sao có thể tùy tiện nói.

"Nếu bệ hạ có chuyện quan trọng, ngày khác bốn cung đến." Thư phi tránh việc mình thất thủ mà giết hài tử này, thừa dịp bây giờ còn lý trí, nên rời đi trước.

"Chậm đã." Thiên Nguyệt Triệt lại lên tiếng: "Thang của Thư phi bưng tới cho phụ hoàng mà? Nếu muốn đưa, bốn điện cố giúp người đưa vào."

Cố giúp? Mặt Thư phi nhăn nhó: "Vậy làm phiền tiểu điện hạ."

Nhìn nữ nhân nộ khí đằng đằng rời đi, Thiên Nguyệt Triệt thầm nghĩ, thật thoải mái a. Cửa ngự thư phòng mở ra, nam nhân khoanh tay trước ngực, toan tính nhìn hăn: "Chơi vui chứ?"

"Chơi?" Thiên Nguyệt Triệt hừ lạnh: "Bốn điện đang thu thập tàn cuộc cho người." Thiên Nguyệt Triệt kháng nghị, dường như hăn ham chơi, nhưng hăn rất tài giỏi a.

"Đúng, thu thập tàn cuộc, Thư phi trở về sẽ bị tức chết." Thiên Nguyệt Thần nghe rõ ràng lời của nhi tử bảo bối, bị nói chưa tính, còn bị cướp, không thể đắc tội tiểu đông tây này, nếu không có một ngày người xui xẻo là mình.

"Phụ hoàng, tam cung lục viện nhiều như vậy, từng người từng người rời đi, người đau lòng." Thiên Nguyệt Triệt tức giận nghĩ, sớm muộn gì cũng thu thập hết.

"Đâu có, chuyện ta đau lòng là, Triệt nhi nói lâu như vậy, miệng sẽ chua." Thiên Nguyệt Thần trợn mắt nói mạnh miệng, nhưng thừa nhận mình đang nghe hí, trăm triệu lần không thể.

"Hừ, đừng cho là ta không biết ý nghĩ trong lòng người." Thiên Nguyệt Triệt hung hăng đặt thang trên bàn, thậm chí còn làm bắn ra vài giọt.

"Triệt nhi thật hiểu ta." Vươn tay kéo tiểu đông tây đang hờn giận, ôm vào trong ngực, thân thể mềm mại rất thoải mái: "Sao sớm như vậy đã rời giường, hôm qua đi dạo rất mệt mà? Hôm nay không ngủ nhiều ư? "

"Ngủ đủ." Thiên Nguyệt Triệt hướng phía Thiên Nguyệt Thần, ngả tay: "Lấy ra."

"Cái gì?" Thiên Nguyệt Thần biết rõ còn cố hỏi.

"Đừng giả vờ, lấy ra nhanh lên, bài thơ tể ti viết." Thiên Nguyệt Triệt không cho y giả bộ ngớ ngẩn để lừa gạt. Ai... Thiên Nguyệt Thần than thở, lấy tờ giấy trong ngực ra, Thiên Nguyệt Triệt tiếp nhận, đặt trên bàn, vẫn không quên hỏi Thiên Nguyệt Thần: "Phụ hoàng có đáp án chứ?"

Hắc y tức tương lĩnh hạt thiên hạ, chân tính thần tử nhập thích nhân gian, niết bàn trọng sinh hồi quy thần tộc, duy hữu ngũ thần phương tầm thử nhân, nhật nguyệt nhất tâm kiên khôn tình lãng.

Đây là kết quả tể ti dựa vào ngũ sắc Mạn Đà La tiên đoán.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn chăm chăm trang giấy, bắt đầu hồi hận, tại sao kiếp trước chẳng thèm ngó tới ngũ văn.

"Triệt nhi muốn nghe lời thật, hay giả?" Hai cái đầu cũng chung một chỗ, mặt to cọ xát mặt nhỏ, khiến Thiên Nguyệt Triệt có chút nhột.

"Hiển nhiên là thật." Thiên Nguyệt Triệt không chút do dự, "Nói thật cho ta biết nó có ý gì."

Thiên Nguyệt Thần thành thật trả lời: "Nhưng ta không muốn nói cho người biết."

"Vì sao?" Nào có người như vậy, đã biết còn không muốn nói.

"Sợ Triệt nhi bận tâm." Đáp án dĩ nhiên là như vậy, bởi vì quá mức hiểu rõ hài tử trong lòng, nên, nếu biết đáp án, hài tử này sẽ không thể thờ ơ.

"Phụ hoàng biết, ta sẽ nghĩ ra, chỉ là vấn đề thời gian." Thiên Nguyệt Triệt quay đầu nhìn nam nhân đang ôm mình, miễn cưỡng liếc mắt một cái. Hai đôi môi gần như sát nhau, cảm nhận hơi thở của đối phương.

Đột nhiên, ánh mắt Thiên Nguyệt Thần trở nên thâm thúy: "Triệt nhi, ta muốn làm." Thiên Nguyệt Triệt đỏ mặt, nam nhân này không biết, không phải lúc nói chuyện như vậy sao? Huống chi đây là Ngự thư phòng.

"Triệt nhi... ." Thanh âm nam nhân nhu tình như nước, gọi hài tử trong lòng: "Triệt nhi, làm đi." Mặc dù nói thế, tay nam nhân đã sớm tìm tòi thân thể thiếu niên, môi mỏng lấp kín đôi môi hồng nhuận, đầu lưỡi đi vào, cuồng đã quần quýt, tình cảm ân ái mãnh liệt.

Y phục thiếu niên bán khai, rơi xuống bên hông, quần kéo tới đầu gối, nam nhân ôm thiếu niên, đối mặt nhau. Thứ cứng rắn ma sát, thăm dò. Thiên Nguyệt Triệt luôn thuận theo cảm giác, tay vốn khoác lên bả vai nam nhân cũng bắt đầu di động, đi đến nhũ tiêm của nam nhân, nghe được nam nhân nhẹ nhàng hấp khí, thật là hài lòng. Tay dừng lại trước ngực trong chốc lát, sau đó lướt qua bụng, đi tới dục vọng, cầm lấy, lúc lên lúc xuống, hữu khí vô lực, kì thực lực đạo vừa đủ khuấy động.

"Cư nhiên học được cái này." Thanh âm nam nhân trầm thấp mà khàn khàn, hưởng thụ khoái cảm. Ngón tay thon dài xẹt qua đùi thiếu niên, đi tới cửa huyết, một ngón tay đi vào, thiếu niên thân thể chấn động, có chút đau, vô thức chạm nhẹ đỉnh. Khoái cảm lại đánh tới, chỉ vì động tác không tự chủ vừa rồi của thiếu niên, khiến nam nhân khó kiềm chế.

"Triệt nhi, rất không ngoan." Đáy mắt hiện sóng, a... Thiếu niên ôm lấy cổ nam nhân, nửa người trên ngửa ra sau, nam nhân đi vào khiến đầu óc

thiếu niên nhất thời trống rỗng, thân thể theo khoái cảm mà vũ động. Tiếng thở dốc, một tiếng áp đảo một tiếng...

Sau giờ ngộ, thị vệ Kim Long điện thấy tiểu điện hạ lúc đi vào thì vui vẻ, lúc đi ra thì mê man trong lòng bệ hạ. Thân thể thỉnh thoảng bay ra mùi vị đậm mỹ, áo phía ngoài là áo choàng của bệ hạ, người mắt sắc liền thấy hồng ngân trên cổ trắng nõn. Tâm chấn động, giả vờ không nhìn thấy gì.

Ôn thất ấm áp, lại thêm tác dụng của thạch anh, Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy toàn thân buông lỏng, mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm. "Phụ hoàng." Nam nhân ôm hân, hai người ngâm mình trong nước ấm.

"Tĩnh, xin lỗi, ta làm quá mức." Thời điểm đối mặt với hân, y khó có thể điều khiển, dù biết rất rõ hân chỉ là hài tử mười ba tuổi.

"Không." Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu, vuốt ve khuôn mặt tuần mỹ: "Phụ hoàng, nhẫn vô cùng khổ cực."

Thiên Nguyệt Thần bắt lấy tay hân, nói nhỏ: "Hắc y tức tương dẫn hạt thiên hạ: nói cách khác thiên hạ này sắp bị bóng tối bao phủ. Chân tính thần tử nhập thích nhân gian: Triệt nhi nên biết, thế giới này có Tinh Linh tộc, Thần tộc, Ma tộc, Ám Dạ chi tộc, nhưng chân chính dẫn dắt loài người là Thần tộc, mà Thần tộc chi hoàng được gọi là Quang Minh thần tử, cho nên những lời này nói rằng Quang Minh thần tử chuyển thế ở nhân gian."

"Di? Lôi Lợi Tư nói Quang Minh thần tử ở Quang Minh thần giới mà? Chẳng lẽ... ." Thiên Nguyệt Triệt mở to mắt: "Phụ hoàng nói Triệt nhi không phải là Tinh Linh hoàng chuyển thế, mà là Quang Minh thần tử chuyển thế." Thiên Nguyệt Triệt cũng là người thông minh, liên tưởng đến tình huống lúc trước, hiển nhiên đoán được những thứ này.

"Ta cũng nghĩ thế." Thiên Nguyệt Thần không phủ nhận: "Niết bàn trọng sinh hồi quy Thần tộc: sống lại sẽ trở về Thần tộc. Duy hữu ngũ thần phương tầm thử nhân: ngũ thần là chỉ ngũ thần tướng, ta nghe Ám Diễm

nói, bên cạnh Quang Minh thần tử có ngũ thần tướng, mà lúc trước nam tử tấn công Triệt nhi cũng đề cập tới, ngũ thần tướng không tiếc hết thủy bảo vệ Triệt nhi, cho nên ta nghĩ, ý của những lời này là, nếu như Triệt nhi muốn khôi phục lực lượng, hoặc trí nhớ lúc trước, phải tìm được năm người kia. Nhật nguyệt nhất tâm kiên khôn tình lãng: những lời này có chút khó hiểu, nhưng ý cũng rất đơn giản, ta đã từng nghĩ tới Nhật vi quang, Nguyệt vi dạ, hợp lại chính là nhật nguyệt, có lẽ... "

"Có lẽ là nói, Quang là Quang Minh thần tử, Nguyệt là Âm Dạ chi tộc, chính là hai người hoặc hai tộc hợp lực phải không?" Thiên Nguyệt Triệt dựa vào lồng ngực Thiên Nguyệt Thần, nối tiếp lời nam nhân.

"Ta thích Triệt nhi thông minh." Thiên Nguyệt Thần hôn lên mặt hắc.

"Nếu như ta ngốc, phụ hoàng không thích ta phải không." Thiên Nguyệt Triệt đẩy đầu y ra, tránh nam nhân lại tâm huyết dâng trào lần nữa.

"Không. Đã sáp nhập linh hồn." Thiên Nguyệt Thần theo lực đạo của hắc ngẩng đầu.

"Phụ hoàng, ngũ thần tướng là kim mộc thủy hỏa thổ, người nói... Cùng ngũ hành linh châu có quan hệ gì?" Vấn đề này Thiên Nguyệt Triệt đã sớm muốn hỏi, về chuyện Tinh Linh hoàng, Thiên Nguyệt Triệt cũng liên tục nghi ngờ, nên để Thánh Anh tìm hiểu Quang Tinh Linh tộc, Thánh Anh là người thông minh, hắc rất yên tâm về Thánh Anh, hy vọng lúc trở lại Thánh Anh sẽ có thu hoạch. Nhưng, nếu hắc không phải là Tinh Linh hoàng, vậy vì sao Thánh Anh phải nói hắc là Tinh Linh hoàng chứ? Hắc biết Thánh Anh sẽ không gạt người, cho nên trong đó hắc là có nguyên nhân Thánh Anh không biết, còn Thần tộc, nếu như mình là thần tử, vậy người ở Thần tộc lúc này là ai? Dám chắc, không phải ai cũng có thể bắt chước thần tử, trừ phi...

"Dù đúng hay không đúng, nhìn rồi hẵng nói tiếp, lúc này Triệt nhi có mấy viên linh châu?"

"Trên người ca ca có Hỏa Linh châu của Kỳ Lạp Mạnh gia tộc, Liệt La Đặc có mộc linh châu, tình nhân của nhị ca có Thủy Linh Ngọc, chỉ còn Kim Linh châu và Thổ Linh Châu." Thiên Nguyệt Triệt ngẫm nghĩ, mà Kim Linh châu, nếu như nhất định không nhớ sai, hẳn là thuộc về thiếu niên La Hán. Thiên Nguyệt Triệt lại nghĩ tới một việc, thiếu niên La Hán muốn tìm kiếm bốn bằng hữu của mình, hơn nữa nhìn thấy ngũ sắc nguyên tố còn kích động như vậy, cho nên bốn bằng hữu của hắn nắm giữ bốn linh châu còn lại. Có lẽ... Thiếu niên La Hán biết cái gì đó.

"Muốn tìm Kim Linh châu phải đến hiệp hội ma pháp, vậy chúng ta dựa theo lộ tuyến này, Thổ Linh châu ở Sắc Vi đế quốc, không vội."

"Ân." Thiên Nguyệt Triệt giật giật thân thể, tìm một vị trí thoải mái trong lòng Thiên Nguyệt Thần, bắt đầu nghỉ ngơi.

Thiên Nguyệt Thần ôm lấy Thiên Nguyệt Triệt đi lên, ngâm trong nước lâu không tốt, sau đó cầm khăn lông, lau khô bọt nước trên người hắn: "Triệt nhi nghỉ ngơi một lát, ta phân phó Nặc Kiệt chuẩn bị thức ăn."

"Ân."

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 13: Thiên Tai

Lời tiên đoán của tế ti được giải đáp, còn lại cũng là chuẩn bị hành lý, sắp xếp hành trình đến hiệp hội ma pháp, đương nhiên không cần Thiên Nguyệt Triệt lo lắng, đã có Thiên Nguyệt Thần một tay an bài.

Lúc này mặt trời đã lên cao, Thiên Nguyệt Triệt còn nằm trên giường, nhưng nằm trên giường hiển nhiên không phải là ngủ, mà vươn ra ngón chân tuyết trắng, "Phụ hoàng, nhanh lên một chút." Thiên Nguyệt Triệt vừa ăn nho, vừa thúc giục.

Thiên Nguyệt Thần đang cầm kéo tỉ mỉ cắt móng chân cho Thiên Nguyệt Triệt, nói thật, móng chân của Thiên Nguyệt Triệt cũng không quá dài, nhưng tối hôm qua, lúc ngủ, chân gác lên người nam nhân, kết quả ngón chân vẽ hoa lên thân y, cho nên chuyện đầu tiên nam nhân làm lúc hạ triều là cắt bỏ móng chân cho Thiên Nguyệt Triệt. Để kéo xuống, lại dùng tinh dầu bôi lên ngón chân hắc, nhìn bàn chân hoàn mỹ không tì vết, Thiên Nguyệt Thần thật hài lòng, thân thể hoàn mỹ này thuộc về y.

"Được rồi." Lấy tất đi vào cho hắc, rồi mang giày, ôm tiểu đông tây xuống giường.

"Phụ hoàng, người không vội sao?" Thiên Nguyệt Triệt ngồi trước gương, để Thiên Nguyệt Thần buộc tóc cho hắc, mái tóc dài được nâng lên, dùng tơ mỏng hoàng sắc cột phía sau.

"Chuyện này có gấp cũng không được, không phải một ngày hai ngày có thể chuẩn bị tốt ." Thiên Nguyệt Thần nói: "Được rồi, người tự ngoạn, trầm

có việc."

Ngoạn? Hoàng cung này, có nơi nào hắc chưa từng tới a, Thiên Nguyệt Triệt không có việc gì liền tới thiện phòng: "Liệt La Đặc đâu?" Nhìn chung quanh, không thấy bóng dáng Liệt La Đặc, Thiên Nguyệt Triệt hỏi ngự trù bên cạnh.

"Hồi tiểu điện hạ, hôm nay chưởng trù chưa tới thiện phòng."

"Nga? Hắc bạn cái gì?" Bữa sáng cũng quên làm, Thiên Nguyệt Triệt xoa bụng đói: "Các người làm điểm tâm Giang Tây, bốn điện đói bụng rồi."

"Vâng."

Sau khi lấp đầy bụng, Thiên Nguyệt Triệt dạo đông dạo tây, đi tới một chỗ hẻo lánh sau sơn giả, bị chuyện trước mắt khơi dậy hứng thú. Chỉ thấy Liệt La Đặc và Địch Trạch đang lôi kéo, y phục có chút xốc xếch.

"Tiếp tục đi." Thanh âm thiếu niên vang lên, hai người lập tức hoàn hồn.

"Chủ tử." Liệt La Đặc dùng sức kéo y phục, vẻ mặt xấu hổ.

"Di, từ lúc nào các người trở nên tốt như vậy, nếu bốn điện nhớ không lầm, hai người các người mới biết nhau mấy ngày trước a." Thiên Nguyệt Triệt nâng cằm, vẻ mặt xem kịch vui.

"Chủ tử không biết, cái này người hạ lưu vô sỉ." Liệt La Đặc đi tới bên cạnh Thiên Nguyệt Triệt, ánh mắt còn cần cần dục dục phòng bị Địch Trạch.

"Nga? Hắc hạ lưu vô sỉ với người thế nào?" Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, hai tay ôm ngực, buồn cười nhìn hắc.

"Chủ tử." Liệt La Đặc nghe ra ý trêu chọc trong lời nói của Thiên Nguyệt Triệt ý, nhưng: "Người này trà trộn vào hoàng cung, đùa giỡn thuộc hạ."

"Trà trộn vào hoàng cung, lời này không đúng, dù ta không có quan chức nhưng cũng là nhị thiếu gia của Nhĩ Đặc Lăng gia tộc, hay Hồi Giác thiếu gia cảm thấy ta thứ xuất, không xứng tiến vào đại viện hoàng cung." Địch Trạch cười trả lời, bóng dáng cao lớn có vài tia phong lưu ý nhị. Nam tử này quả nhiên không đơn giản, Thiên Nguyệt Triệt đã gặp qua Nhĩ Đặc Lăng Mộc Thực, dù nam tử kia lợi hại, nhưng không phải đối thủ của nam tử trước mắt này, nếu nam tử này có lòng ham tước vị, Nhĩ Đặc Lăng gia tộc sẽ rơi vào tay hắn.

"Hừ." Liệt La Đặc hừ lạnh: "Chủ tử vừa rời giường, hẳn đói bụng, thủ hạ đến thiện phòng."

"Không cần, bốn điện đã ăn rồi , Địch Trạch là khách nhân, nếu tới hoàng cung, hiển nhiên bốn điện phải tiếp đãi, nếu Liệt La Đặc có chuyện thì đi trước." Thiên Nguyệt Triệt phát phát tay, cho biết không để ý.

Liệt La Đặc thật sự không muốn ở cùng nam nhân nham hiểm này, chưa kể chủ tử là hạng người gì, hai lão hồ đưng chung một chỗ sao có thể nói chuyện tốt, cho nên hắn phải đề phòng, đi theo thì tốt hơn.

"Nếu chủ tử đã dùng bữa sáng, thuộc hạ không có chuyện gì, hiển nhiên là làm tùy tùng của chủ tử." Liệt Địch Trạch một cái, đi theo Thiên Nguyệt Triệt. Thiên Nguyệt Triệt hướng phía Địch Trạch chớp chớp mắt, hai người ngầm hiểu.

Liệt La Đặc buồn bực nhìn hai người kia, một bình trà có gì dễ uống, hai người còn uống say sưa.

"Người thờ dài cái gì? Hay cũng khát? Ngồi xuống uống uống, sao nét mặt căng thẳng như vậy?" Thiên Nguyệt Triệt nói.

"Đúng vậy a, Hồi Giác công tử là trù tử nổi danh, nếu có may mắn được ăn, chắc chắn nhớ mãi dư vị." Địch Trạch nhìn Liệt La Đặc, giống như mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng hài lòng.

"Năm mơ, đời này người đừng nghĩ." Liệt La Đặc ngồi giữa hai người, tránh cho chủ tử bị người này lây nhiễm.

"Có đôi khi năm mơ cũng tốt, không biết tiểu điện hạ có đồng ý lời của ta." Địch Trạch dịch sang phía Liệt La Đặc, khiến Liệt La Đặc bất mãn.

"Không tệ, mộng rất đẹp, người nên mộng." Thiên Nguyệt Triệt cười: "Quan hệ của nhị thiếu gia và Liệt La Đặc vượt quá dự liệu của bốn điện."

"Từ ngày đó, ta đối với Hồi Giác công tử trong lòng nhớ thương, cho nên không mời mà tới, mong tiểu điện hạ lượng thứ." Địch Trạch nói mục đích đến.

"Sau này coi đây như nhà mình, cứ đến, muốn ở đây cũng không sao, trong Mạn La các của bốn điện còn nhiều phòng." Thật ra Thiên Nguyệt Triệt đang nghĩ, nếu hai người kia có thể phát sinh chuyện gì đó thì càng tốt, chỉ cần cho hắn đi xem.

"Chủ tử, thuộc hạ không muốn thấy bản mặt kia."

"Tiểu điện hạ... Tiểu điện hạ... ." Thanh âm của Nặc Kiệt từ xa truyền tới: "Tiểu điện hạ, bộ hạ đang tìm ngài."

"Tìm ta, phụ hoàng tìm ta có chuyện gì?" Mới rời đi không bao lâu mà? Chẳng lẽ phụ hoàng nhớ hắn? Không thể nào, vậy là có chuyện.

"Tiểu điện hạ đi thì biết, bộ hạ đang chờ." Nặc Kiệt vừa lau mồ hôi vừa rót cho mình một ly trà, hắn sắp chết khát.

Như vậy a... Thiên Nguyệt Triệt suy nghĩ một chút, sau đó cáo từ Địch Trạch, hướng Ngự thư phòng, tốc độ cực nhanh khiến Địch Trạch phải kinh ngạc.

"Uy, chủ tử đã đi xa, ánh mắt của người nên thu hồi." Liệt La Đặc xanh mặt nói, nhìn xem, hắn nhìn chủ tử bằng ánh mắt gì, có thể nhìn chủ tử như vậy sao? Để bệ hạ thấy được, coi chừng đào mắt của người.

Địch Trạch thu hồi tầm mắt, tới gần hắn ngửi ngửi, bị Liệt La Đặc đẩy ra: "Người làm gì?"

"Quá chua, hôm nay người ăn ô mai?" Địch Trạch trêu đùa.

"Người bệnh thần kinh." Liệt La Đặc đứng dậy, vội vàng rời đi.

"Uy, đừng đi a." Địch Trạch đuổi theo.

"Phụ hoàng... ." Cửa phòng bị đá mở, Thiên Nguyệt Triệt chạy vào: "Phụ hoàng, người tìm ta?"

Thiên Nguyệt Thần ngẩng đầu từ đồng tấu chương: "Tại sao mỗi lần đi vào đều thô lỗ như vậy?" Nhìn cửa bị hất đá lỏng, Thiên Nguyệt Thần lắc đầu thở dài.

"Phụ hoàng, đó không gọi là thô lỗ." Thiên Nguyệt Triệt đi tới thư trác, nằm bẹp bên bàn, ngẩng đầu nhìn Thiên Nguyệt Thần.

"Được gọi là gì?" Nhìn tiểu đồng tây cương từ đoạt lý, Thiên Nguyệt Thần hỏi.

"Cá tính, được gọi là cá tính." Thiên Nguyệt Triệt tỏ rõ quan điểm.

Lúc này tiếng gõ cửa truyền đến. "Đi vào." Thiên Nguyệt Thần trầm giọng nói: "Chuyện gì?" Thấy thị vệ đi vào, Thiên Nguyệt Thần hỏi.

"Bệ hạ, dân chính đại thần có việc cầu kiến."

"Vi thần tham kiến bệ hạ." Dân chính đại thần nhìn Thiên Nguyệt Triệt ngồi bên cạnh Thiên Nguyệt Thần một cái: "Vi thần tham kiến tiểu điện

hạ."

"Miễn, chuyện gì?" Thiên Nguyệt Thần nói.

"Hồi bộ hạ, Nam Giang thành phát sinh thiên tai, thành chủ Nam Giang thành có tấu chương gửi lên." Dân chính đại thần đem tấu chương dâng lên.

"Thiên tai?" Thiên Nguyệt Thần mở tấu chương, chân mày nhíu chặt: "Chuyện này đã thăm dò?"

"Hồi bộ hạ, nhận được tấu chương vì thần liên phái người đi thăm dò, thiên tai rất nghiêm trọng, cuộc sống của thành dân phi thường khó khăn."

Thiên Nguyệt Thần hiểu rõ: "Đã như vậy, chuyện này cấp bách, trầm lập tức hạ chỉ giúp nạn thiên tai, 1000 bao gạo cùng 500 vạn kim tệ, lập tức mang đến, gạo và kim tệ đưa tận tay nạn dân, dọc đường có Tu chịu trách nhiệm áp tải." Tay di động, chữ rồng bay phượng múa rơi xuống, thánh chỉ đã viết xong.

"Vâng, vì thần thay thế thành dân của Nam Giang thành tạ ân điển của bộ hạ."

Chờ dân chính đại thần lui ra, Thiên Nguyệt Triệt mới lên tiếng: "Lần này thiên tai rất nghiêm trọng sao?" Nhìn nét mặt Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt biết chuyện không đơn giản.

"Ân." Thiên Nguyệt Thần gật đầu: "Nước ta đất đai phì nhiêu nguồn nước dồi dào, cây nông nghiệp phong phú, Nam Giang thành lại có thể gặp hạn hán, có chút kỳ quái."

"Ý phụ hoàng là chuyện này đáng ngờ?" Thiên Nguyệt Triệt chưa bao giờ hỏi chuyện quốc gia, cũng chưa từng thấy Thiên Nguyệt Thần vì chuyện quốc gia mà phiền nhiễu, bây giờ, phải dùng một mặt khác để nhìn nam nhân này. Phụ hoàng, rốt cuộc là vua của một nước.

"Lần này chúng ta tới hiệp hội ma pháp cũng đi qua Nam Giang thành, thuận tiện thăm dò, đoạn đường này Triệt nhi sẽ không cảm thấy nhàm chán." Về mặt nghi hoặc của Thiên Nguyệt Thần biến mất, thay vào đó là nồng đậm sùng nịnh đối với Thiên Nguyệt Triệt.

"Phụ hoàng xem ta là người ham hưởng lạc sao, ta là người sống nội tâm." Thiên Nguyệt Triệt bất mãn kháng nghị, sau đó ngồi lên chân nam nhân: "Phụ hoàng, vừa rồi bảo Nặc Kiệt gọi ta đến, có chuyện gì?"

"Bị dân chính đại thần quấy nhiễu, phụ hoàng quên mất, thật ra cũng không có gì, chỉ muốn gọi Triệt nhi cùng ăn cơm." Nào có đại sự gì, sợ tiểu đông tây nhàm chán, lại đi hậu cung gây phiền toái, cho nên mới bảo Nặc Kiệt đi gọi hắn, thuận tiện nhìn hắn.

[/size]

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 14: Tức Giận

Một tháng sau, Thiên Nguyệt Thần sắp xếp tốt chuyện triều đình, liền dẫn Thiên Nguyệt Triệt xuất cung. Năm tuần mã kéo xe ngựa đơn giản mà sang quý, người trước người sau không nhiều lắm, chỉ có mười mấy người. Nặc Kiệt cưỡi ngựa đi trước dẫn đường, so với bình thường càng tăng thêm một phần uy phong lắm lắm, đi cùng là Liệt La Đặc, Đàn Thành và sáu minh vệ.

Nhưng từ lúc ra cung, sắc mặt Liệt La Đặc chưa từng tốt, bởi vì, hắn không ngờ tên khốn khiếp Địch Trạch hiển nhiên dám theo, theo còn chưa tính, lại còn dùng ánh mắt buồn nôn nhìn hắn.

"Phụ hoàng, tại sao cho phép Địch Trạch theo?" Thiên Nguyệt Triệt nằm trong lòng Thiên Nguyệt Thần, hai tay chơi đùa tóc của y, miệng nhỏ động động.

Thiên Nguyệt Thần bóc một múi quýt, bỏ vào miệng Thiên Nguyệt Triệt: "Triệt nhi không thấy đoạn đường này rất nhàm chán sao? Có người đi theo sẽ vui hơn, mà tuổi Liệt La Đặc không còn nhỏ."

Thiên Nguyệt Triệt ăn quýt, nghĩ thầm, đâu chỉ không còn nhỏ, rõ ràng là rất lớn, "Phụ hoàng sợ Liệt La Đặc liên tục đi theo khiến ta để ý sao? Ngay cả như vậy, cần gì phải giao hắn cho Địch Trạch?" Thiên Nguyệt Triệt không phải đứa ngốc, tâm tư của Thiên Nguyệt Thần, hắn rất hiểu.

"Nếu Triệt nhi biết cần gì phải hỏi phụ hoàng, ta thấy bọn họ rất xứng đôi." Đồng thời cho mình một múi quýt, Thiên Nguyệt Thần nói.

Đối với việc Liệt La Đặc và Địch Trạch xứng đôi, Thiên Nguyệt Triệt không có ý kiến gì, tính cách Liệt La Đặc, hần hiển nhiên hiểu rõ, mà hần cũng không chú ý quá nhiều đến Địch Trạch. Nếu như chán ghét một người, chỉ cần né tránh là được, không cần thiết tầm mắt đuổi theo nhất cử nhất động của người nọ, cho nên, Liệt La Đặc không hề vô tâm với Địch Trạch. Ai... Thiên Nguyệt Triệt thở dài, một người tốt lại gia nhập hàng ngũ đồng tính luyện ái.

"Phụ hoàng thật có bản lĩnh tác hợp duyên ương." Thiên Nguyệt Triệt rời khỏi lòng Thiên Nguyệt Thần, phía ngoài là một rừng cây, phong cảnh rất đẹp: "Phụ hoàng, ta muốn cưỡi ngựa?"

"Cưỡi ngựa không sợ mệt sao?" Thiên Nguyệt Thần hướng ngoài cửa sổ, ra hiệu, mã xa ngừng lại.

"Nhưng ngồi bên trong cũng rất nhàn chán." Thiên Nguyệt Triệt bay vọt ra, ngồi lên bạch mã.

"Triệt nhi." Ngay sau đó Thiên Nguyệt Thần cũng bay vọt ra, ngồi lên hắc mã của mình, nhất bạch nhất hắc, một trước một sau, hai con ngựa chạy đi.

Đường rừng rất rộng, giục ngựa chạy là một việc vô cùng thích ý, Liệt La Đặc và Địch Trạch đồng thời giục ngựa đi theo, nhưng mục thì bất đồng, "Uy, người theo sau làm gì?" Địch Trạch nhanh một bước ngăn cản ngựa của Liệt La Đặc.

"Hiển nhiên là bảo vệ chủ tử, tránh ra." Tên nham hiểm này, dám chặn đường của hần, muốn chết.

"Bảo vệ, chủ tử nhà người cần người bảo vệ sao? Đừng cản trở là tốt rồi, huống chi có gia ở đây, còn cần người." Địch Trạch cười ha ha, cười Liệt La Đặc không biết tự lượng sức mình.

Liệt La Đặc tay phải kéo cương ngựa, tay trái nắm chặt, quang mang hỏa thạch xanh biếc phát ra, chỉ thấy đại thụ sau lưng Địch Trạch xẻ thành hai nửa. Địch Trạch sững sờ, có chút không dám tin.

"Đừng chọc ta." Liệt La Đặc hung hăng cảnh cáo, cưỡi ngựa lướt qua Địch Trạch, nhưng không đuổi theo Thiên Nguyệt Triệt, cũng không phát hiện nụ cười của Địch Trạch càng ngày càng sâu.

"Phụ hoàng, lần này trở về, chúng ta đi săn, ta rất muốn biết." Thiên Nguyệt Triệt hô lớn.

"Được." Thiên Nguyệt Thần nhận lời.

Này... Hai người lại bắt đầu người chạy ta đuổi, nhưng... Đột nhiên nửa đường có một người lăn từ trên núi xuống, ngựa của Thiên Nguyệt Triệt quá nhanh, hừ... Mọi người lo lắng, bạch mã lướt qua chướng ngại vật. Thiên Nguyệt Triệt ổn định ngựa đang chấn kinh: "Phụ hoàng, sao người này lăn từ trên sơn đạo xuống?" Thiên Nguyệt Thần tới bên cạnh hân, nhìn người nằm trên mặt đất còn hô hấp, y phục lộn thối, tóc tai bù xù, giày đã bị hỏng.

"Bệ hạ... Tiểu điện hạ... ." Chú ý động tĩnh phía trước, tiếng kêu kinh thiên của Nặc Kiệt vang lên, chạy tới: "Bệ hạ... Tiểu điện hạ... Các người không sao chứ? "

"Tới đúng lúc, mau nhìn xem người này bị gì?" Thiên Nguyệt Triệt kéo Nặc Kiệt qua.

Nhìn? Nặc Kiệt nhìn người nằm trên mặt đất, thật bẩn, Nặc Kiệt do dự vươn tay, nhưng... Trên thân người kia có mùi vị khác thường, giống như đã thật lâu không tắm rửa. Cuối cùng, Nặc Kiệt đành vươn tay lật lại người nằm trên đất, dù sắc mặt người nọ khô vàng, nhưng loáng thoáng có thể thấy được là một nam tử chừng ba mươi tuổi, nhưng núi hoang rừng hoang, nam tử này ở đây làm gì.

"Nước... nước... ." Thanh âm mơ mơ hồ hồ từ miệng nam tử truyền ra, hơi thở phi thường suy yếu.

Nặc Kiệt cúi bọc nước mang bên hông, cho nam tử một miếng, lúc này truyền đến tiếng nữ nhân và hài tử kêu gọi. "Phụ thân... ." "Tướng công... ." Sau đó một nữ nhân ăn mặc đơn giản có chút lười nhăm tay một hài tử chạy tới, thấy nam tử nằm trên mặt đất, có chút kích động.

"Không sao, chẳng qua hãn quá lâu không uống nước." Môi nam tử đã khô khốc, môi hài tử cũng vậy.

Hài tử nhìn Thiên Nguyệt Triệt, thấy Thiên Nguyệt Triệt vận y phục hoa lệ, nhìn nhìn y phục xốc xếch của mình, trong lòng ủy khuất.

"Sao các người lại chật vật như vậy, gặp cường đạo hay bị gì?" Nghĩ có cường đạo xuất nhập, Thiên Nguyệt Triệt hưng phấn, đánh cường đạo có thể giết thời gian.

"Ân nhân." Nam tử tỉnh lại, thấy Thiên Nguyệt Triệt hỏi bọn hãn, liền thành thật nói ra: "Bọn ta không có... ." Mới nói đến một nửa, bụng mấy người phát ra tiếng "Cô lô". Khuôn mặt vô cùng bẩn nhất thời khó xử.

"Nặc Kiệt, chuẩn bị thức ăn cho bọn họ, phân phó mọi người nghỉ ngơi ở đây." Thiên Nguyệt Thần ra lệnh.

"Vâng." Nặc Kiệt vội vàng trở về phân phó, đội ngũ không quá nhỏ liền dừng lại. Một nhà ba người giống lang hổ giải quyết thức ăn Nặc Kiệt lấy ra, ăn xong còn liếm liếm ngón tay, như chưa từng ăn đồ mỹ vị đến thế. Mà Thiên Nguyệt Triệt thấy tiểu hài tử nhìn chăm chăm vào hãn, xác thực là nhìn y phục trên người hãn, tựa hồ hiểu rõ, hãn nhìn y phục rách rưới bẩn thỉu trên người hài tử, lắc đầu.

"Hãn mấy tuổi ?" Nhỏ gầy, tay khẳng khích, trên mặt không chút ánh sáng, dù là Thiên Nguyệt Triệt cũng khó tránh khỏi thương cảm.

"Mười lăm." Nữ nhân thành thật trả lời.

"Mười lăm?" Thiên Nguyệt Triệt không tin, hài tử này nhìn qua còn nhỏ hơn hẳn, đã mười lăm? Nặc Kiệt được Thiên Nguyệt Triệt phân phó, lấy ra hài bộ y phục mới: "Nè, cho người." Mặc cái kia thật đơn bạc.

"Nếu không phải gặp cường đạo, sao lại chật vật như vậy?" Thiên Nguyệt Thần nhìn bọn hắn, nheo mắt hỏi.

"Ân công, bọn ta... Là thành dân của Nam Giang thành, gần một năm thiên tai liên tục, không có thu hoạch, lương thực năm ngoái và năm trước tồn lại đã ăn hết, cuộc sống của thành dân rất cực khổ."

"Hoang đường, tháng trước triều đình đã cung cấp tiền và lương thực cho nạn dân? Từ đế đô đến Nam Giang thành, ngày đêm lên đường, 15 ngày có thể tới nơi." Thiên Nguyệt Thần tin tưởng năng lực của Tu, lúc này trợ cấp thiên tai hẳn đã đến Nam Giang thành nửa tháng trước, dù không nửa tháng cũng đã 10 ngày.

"Giúp thiên tai?" Nam tử nghe thế phá lên cười: "Bệ hạ phát lương thực và bạc giúp nạn dân, nhưng nó không đến tay dân thường chúng ta."

"Nói tiếp." Thanh âm đột nhiên trở nên lạnh, hàn khí hiện lên trong mắt Thiên Nguyệt Thần, mà một nhà ba người thật thà không chú ý tới mình đang nói chuyện này với ai.

"Nghe nói Long quân đế đô mang bạc và lương thực tới nửa tháng trước giao cho thành chủ, ngày thứ hai thành chủ bắt đầu trợ giúp thiên tai, nhưng mới được hai ngày, tới ngày thứ ba bọn ta đến lấy lương thực, lại bị báo rằng những lương thực này phải dùng tiền mua, hơn nữa giá tiền cao hơn bình thường rất nhiều, bất đắc dĩ, bọn ta chỉ có thể lấy tiền ra, nhưng đáng giận là trong gạo còn có cát, ta dùng vài thùng nước đều không thể rửa sạch. Sau đó ở Nam Giang thành thật sự không qua được, một nhà ba người chúng ta ăn xin mà sống ra khỏi Nam Giang thành."

"Lớn mật." Thiên Nguyệt Thần nghe nam tử kể lại, sắc mặt khó coi cực điểm, tiếng rống giận khiến một nhà ba người run rẩy. Thiên Nguyệt Triệt kéo áo Thiên Nguyệt Thần: "Phụ thân, bớt giận." Thiên Nguyệt Thần tức giận không phải một chốc có thể hạ xuống. Thiên Nguyệt Triệt bất đắc dĩ, bảo Nặc Kiệt cho gia đình kia một số tiền, cũng thay quan viên của Nam Giang thành mà ai điếu, những ngày an nhàn của các người sắp hết.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 15: Nhàn Sự

Sau khi nghe gia đình kia kể chuyện, ngày thứ hai nhóm người Thiên Nguyệt Thần tới Kiền Đức thành, Kiền Đức thành cách Nam Giang thành hai ngày đường, mà chuyến này nhóm người Thiên Nguyệt Thần lại bí mật xuất cung, cho nên không quan viên nào trong thành biết được. Mặc dù Kiền Đức thành gần Nam Giang thành, nhưng thiên tai ở Nam Giang thành không ảnh hưởng đến nơi này, thành dân ở đây an cư lạc nghiệp. Chẳng qua là...

Bọn họ vừa đi vào, phát hiện trong thành có rất nhiều khát cái.

"Van cầu ngài, van cầu ngài, cho ta xin một chút." Một hài tử khoảng bảy tuổi và một hài tử năm tuổi, đi dọc theo sạp xin ăn. Người mùi bánh bao thơm ngào ngạt, tiểu hài tử đã chảy nước miếng.

"Bọn ăn mày, cút ngay." Lão bản lớn tiếng ồn ào.

"Lão bản, van cầu ngài, đã hai ngày bọn ta không ăn gì, nếu tiếp tục nhịn đói, đệ đệ của ta sẽ chết, van cầu ngài..." Hài tử lớn tuổi hơn đau khổ cầu khẩn.

"Ca ca, bụng ta rất đói..." Một bên còn truyền đến tiếng khóc của đệ đệ.

"Cút ngay, đừng quấy rầy việc buôn bán của ta, nếu tên ăn mày nào cũng tới khóc lóc kể lể, ta có thể buôn bán sao." Lão bản đẩy hai huynh đệ. Bởi vì còn nhỏ, hai hài tử không cẩn thận ngã nhào trên đất, kết quả, khiến con ngựa vừa chạy đến kinh sợ, cầm y công tử trên ngựa ngã nhào xuống đất.

"Công tử..." Người hầu thấy thế nhanh chóng đỡ cấm y thiếu niên dậy.

"Cút ngay." Cấm y thiếu niên vung tay lên, đẩy người hầu, lấy trường tiên (roi dài) trên ngựa hướng hai hài tử mà quật.

Đàn Thành chạy như bay qua, kéo trường tiên của cấm y thiếu niên, sau đó dùng lực, cấm y thiếu niên bị vứt sang một bên.

"Tiểu đệ đệ, không sao chứ?" Đàn Thành đỡ hai hài tử dậy, cấm y thiếu niên vừa kịp phản ứng, mạnh mẽ cho Đàn Thành một roi sau lưng, Đàn Thành đang ôm hài tử, không tránh kịp. Tê... Y phục bị phá, ngay cả da thịt cũng lộ ra.

"Tiểu tử, người thật to gan, ngay cả chuyện của bốn thiếu gia cũng dám quản, toàn bộ Kiền Đức thành ai dám quản chuyện của bốn thiếu gia, người ăn gan trời sao?" Cấm y thiếu niên trừng mắt giận dữ: "Người tới, đánh cho bốn thiếu gia." Cấm y thiếu niên ra lệnh một tiếng, người hầu đồng loạt xông lên.

"Đánh." Thiên Nguyệt Thần nhả ra một chữ, sáu minh vệ xuất thủ, những người hầu kia sao có thể là đối thủ của minh vệ, mới một hai cái đã bị đánh bay.

"Các người... Các người chờ cho bốn thiếu gia." Cấm y thiếu niên kéo y phục chạy trốn.

"Tiểu đệ đệ, các người không sao chứ, đi thôi." Đàn Thành để hai hài tử xuống, song hài tử ôm chặt hăn không muốn rời đi. Đây... Đàn Thành không biết làm thế nào mới tốt, xuất thủ là đã hết lòng giúp đỡ, đối với tiểu hài tử, hăn không có kinh nghiệm ứng phó.

"Đàn Thành, theo bốn điện thấy, người hãy thu hai người bọn họ, ngày sau dưỡng lão." Thiên Nguyệt Triệt cười, tiến lên, mua mấy cái bánh bao,

sau đó trở về cho hai hài tử trước mặt. Ánh mắt tiểu hài tử sáng lên, nhanh chóng tiếp lấy căn từng miếng.

"Chủ tử, chớ có nói đùa." Đàn Thành luôn luôn không lộ biểu cảm, lúc này mặt mày co quắp, dường lão? Thiếu chủ cũng nghĩ ra được, hẳn chưa tới ba mươi, dường lão là quá nhanh.

"Ha ha..." Thiên Nguyệt Triệt sáng lẫm cười to: "Phụ hoàng, hôm nay chúng ta ở đây qua đêm sao?"

"Ân." Thiên Nguyệt Thần gật đầu, sau đó nhìn hai hài tử kia một cái, chân mày cau lại: "Đi thôi." Đàn Thành lấy ra một ít tiền giao cho hai hài tử, sau đó đuổi theo.

Tụ Đức Hiền An Sạn là tửu lâu tốt nhất Kiền Đức thành, với tính cách của Thiên Nguyệt Thần, hiển nhiên là chọn nơi này, nhưng bọn họ mới ngồi xuống, liền có rất nhiều khất cái đi vào, bất đắc dĩ khách điểm phải dùng vũ lực đối phó bọn họ.

"Chậm đã." Nặc Kiệt theo ý của Thiên Nguyệt Thần đi tới quầy: "Có chuyện xảy ra sao, bách tính của Mạn La đế quốc dù không phú giáp một phương, nhưng sao Kiền Đức thành lại có nhiều khất cái như vậy?"

"Khách nhân không phải thành dân ở đây, hiển nhiên không biết, Nam Giang thành gần Kiền Đức thành xảy ra thiên tai, khất cái ở đây hầu hết là thành dân Nam Giang thành chạy nạn." Chưởng quỹ thấy khách nhân hỏi thăm, cũng nói thực. Nặc Kiệt nghe nguyên do, đi tới nhẹ giọng nói cho Thiên Nguyệt Thần, nghe xong Thiên Nguyệt Thần phân phó lại tới quầy: "Chủ tử nhà ta phân phó, nấu nhiều cháo một chút, sau đó tìm chỗ trống phát cháo miễn phí, đây là tiền." Nặc Kiệt đem một túi ngân tệ đặt trên quầy.

Chưởng quỹ nhìn ngân tệ, tầm mắt chuyển hướng Thiên Nguyệt Thần. Nam nhân một thân cẩm y hắc sắc, diện mạo bất phàm, người bên cạnh đều

dáng vẻ đường đường, hơn nữa xuất thủ hào phóng, lại càng cảm thấy kỳ lạ, dù người có tiền cũng không cho khất cái, mà nhóm người kia..."Khách nhân yên tâm, tại hạ sẽ làm tốt." Nặc Kiệt trở lại vị trí, mấy bàn xung quanh nghe được lời Nặc Kiệt, tất cả đều tò mò nhìn hướng bên này, trong một góc khách điếm vang lên thanh âm gảy đàn tỳ bà của nữ nhân.

Song mới hát được một nửa, một nhóm người tiến vào. Dẫn đầu là lam y nam tử, nam tử đi tới trước mặt nữ nhân gảy đàn tỳ bà."Kỳ hạn ba ngày đã đến, nếu không giao tiền, biết điều một chút theo ta trở về. "

"Không... Ta không về... Ta chết cũng không theo người về..." Nữ nhân từ chối.

"Không biết tốt xấu, người tới, mang đi cho ta." Lam y nam tử hiển nhiên không kiên nhẫn: "Làm nữ nhân của ta thì không được xuất đầu lộ diện." Nam tử nói xong, hạ nhân lập tức đi qua trói nữ nhân lại.

"Các người muốn làm gì, mau buông nữ nhi của ta ra." Trung niên nam tử sờ sờ gáy, là người mù, khó trách lúc kéo nhị hồ thì hai mắt vô thần.

"Lão già này, cắt ngay." Một hạ nhân đá văng trung niên nam tử.

Trung niên nam tử ngã xuống đất, tay bắt được một cái ghế, cầm lấy đánh loạn xạ.

"Đại thúc, có chuyện gì vậy?" Mấy ngày qua Thiên Nguyệt Triệt nhàm chán cực độ, thật vất vả mới phát sinh chuyện hứng thú, liền đi đến tham gia náo nhiệt. Đại thúc nghe câu hỏi của thiếu niên, bắt đầu kể lể. Hóa ra nữ tử mại xướng (hát rong) bị lam y nam tử coi trọng, nhưng nữ tử không muốn, trung niên nam tử chính là phụ thân của nữ tử, vì hai mắt mù, đi lại khó khăn, nên không cần thận dụng ngã. Nữ tử mời đại phu xem bệnh, chỉ đảm thương gân cốt, ăn chút dược sẽ tốt, nhưng ở Kiên Đức thành không ai dám bán dược cho nữ tử, nữ tử bất đắc dĩ chỉ có thể hướng lam y nam tử

mua, lam y nam tử đề cao giá tiền, 100 ngân tệ, quy định ba ngày phải trả. Cho nên hôm nay mới xảy ra chuyện này.

Thiên Nguyệt Triệt cẩn thận quan sát nữ tử, đúng là xinh đẹp, nhưng, "Chẳng lẽ trong mắt nam tử kia không có luật pháp, được điểm ở Kiền Đức thành do hãn điều khiển sao? Cường đoạt dân nữ là chuyện phạm pháp từ lúc khai quốc tới nay." Thiên Nguyệt Thần đã bất mãn vì tình hình thiên tai, hôm nay Mạn La đế quốc thái bình thịnh thế, đại khái là chuyện quốc gia rất an nhàn, giờ lại chuyện này nối tiếp chuyện kia.

Thanh âm lạnh lùng của Thiên Nguyệt Thần khiến nam tử ngồi bên cạnh bất mãn: "Trời cao hoàng đế xa, Kiền Đức thành quá xa đế đô, cho nên đất này hiển nhiên là cường hào ác bá làm chủ, chưa kể Phù Nhĩ Đặc gia tộc quyền cao chức trọng, Phù Nhĩ Đặc đại nhân lại là nam tước, cho nên nơi này hiển nhiên là thiên hạ của bọn họ."

"Một nam tước nhỏ nhỏ nông cuồng như thế, ta muốn nhìn xem, hãn có khả năng gì." Ánh mắt Thiên Nguyệt Thần sắc bén: "Minh Nhị, cứu bọn họ." Minh Nhị là một trong sáu minh vệ.

"Vâng." Minh Nhị vừa dứt lời, bóng dáng đã đến nơi đó, một tay đỡ nam tử bị mù, một quyền đánh nam tử kia bay ra ngoài, nếu chủ tử mở miệng, đánh chết cũng không cần chịu trách nhiệm, Minh Nhị cười lạnh. Trong nháy mắt hạ nhân bị đánh ngã toàn bộ.

"Người là ai? Dám ở Kiền Đức thành giường oai." Phù Nhĩ Đặc nhị công tử dò xét Minh Nhị.

"Gặp chuyện bất bình giúp đỡ." Minh Nhị đỡ nam tử trung niên đứng vững, sau đó đi đến bên cạnh Thiên Nguyệt Thần, theo động tác của hãn, tầm mắt của Phù Nhĩ Đặc nhị công tử cũng dời về phía bàn Thiên Nguyệt Thần. Đặc biệt là nam nhân vận cẩm y hắc sắc kia, khí chất hơn người, cảm giác áp bách mãnh liệt, toàn bộ Kiền Đức thành, sợ rằng không tìm ra

người thứ hai. Mà bên cạnh nam nhân là tuyệt sắc thiếu niên, thiếu niên mỉm cười, nhưng trong mắt không hề có ý cười, thiếu niên phong hoa nguyệt mạo như thế, cũng chưa từng thấy qua. Nghĩ tới đây, Phù Nhĩ Đặc nhị công tử bắt đầu cảnh giác: "Nếu các hạ không quen biết với ta, việc nhàn sự cũng quá rộng?"

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 16: Nháo Sự

Thiên Nguyệt Thần không mở miệng, Minh Nhị nói: "Người trong thiên hạ quản chuyện thiên hạ." Nói cách khác, hôm nay, chuyện này, chủ tử nhà hẳn chắc chắn quản.

Phù Nhĩ Đặc nhị công tử rất bất mãn với lời của Minh Nhị: "Đây là chuyện của Phù Nhĩ Đặc gia, người quản chuyện khác ta không xen vào, nhưng chuyện nhà ta thì thiên hoàng lão tử cũng không quản được, người nhớ kỹ cho ta, người tới, mang nàng đi." Hạ nhân lại tiến lên, lúc này cầm y thiếu niên cưỡi ngựa trên đường lớn dẫn một nhóm người xông vào.

"Tam đệ."

"Nhị ca." Cầm y thiếu niên chính là Phù Nhĩ Đặc tam công tử, thấy nhị ca nhà mình ở đây, có chút kinh ngạc: "Nhị ca, sao lại ở đây?"

"Hừ." Phù Nhĩ Đặc nhị công tử hừ lạnh: "Bọn này không biết trời cao đất rộng, dám quản chuyện của ta." Ngón tay chỉ vào Thiên Nguyệt Thần.

Theo tầm mắt nhìn lại, Phù Nhĩ Đặc tam công tử cũng sững sờ, sau đó âm hiểm cười nói: "Thiên đường có lối các ngươi không đi, địa ngục không cửa các ngươi lại muốn vào, nhị ca, đám người kia cũng quản chuyện của ta, vừa lúc, bọn ta cùng đánh."

"Được." Phù Nhĩ Đặc nhị công tử thừa dịp nhiều người, trong lòng đắc ý. Hạ nhân nghe lệnh lập tức vây quanh nhóm người Thiên Nguyệt Thần.

Lạc...

Một thanh âm vang lên, chỉ thấy ly trà trong tay Thiên Nguyệt Thần phút chốc biến thành phấn vụn: "Địa ngục không cửa, ta vẫn xông vào." Mực mâu thâm thúy hàm chứa tiểu ý, nhưng nụ cười kia rét lạnh.

"Hừ, bây giờ sẽ đưa người đi." Thoáng chốc toàn bộ khách điểm nhốn nháo, mười mấy hạ nhân đồng loạt mà lên, nhưng Thiên Nguyệt Thần vẫn nhàn nhã uống trà.

"Phụ thân, mất bao lâu?" Thiên Nguyệt Triệt có chút ngửa tay, lại bị Thiên Nguyệt Thần ôm lấy.

"Nửa ly trà." Để tiểu đông tây động thủ, không chết cũng tàn phế, Thiên Nguyệt Thần nghĩ thầm, huống chi y muốn ôm hân, thấy những người đó nhìn chăm chăm hân, cho dù chỉ hiếu kỳ, cũng khiến y khó chịu.

"Phụ thân, Triệt nhi không nhỏ nữa, đã mười ba tuổi, ôm như vậy sẽ khiến người ta cho rằng Triệt nhi vẫn còn con nít." Thanh âm mềm mại vang bên tai Thiên Nguyệt Thần.

"Đừng đùa với lửa." Thiên Nguyệt Thần thấp giọng cảnh cáo, tiểu đông tây sợ thiên hạ chưa đủ loạn sao.

"Hừ." Thiên Nguyệt Triệt dứt khoát mở hai chân, mặt đối mặt, ngồi trên đùi Thiên Nguyệt Thần, hai tay ôm cổ y, hướng đám người đánh nhau hô to 'cố gắng lên'. Thịnh thoảng kích động còn giật giật thân thể. Tiểu tử chết tiệt, hô hấp của Thiên Nguyệt Thần bắt đầu dồn dập, tay ôm Thiên Nguyệt Triệt siết chặt: "Triệt nhi." Thanh âm khàn khàn đè nén nhả ra.

"Hì hì... ." Thiên Nguyệt Triệt mở to mắt nhìn Thiên Nguyệt Thần, môi tiến tới tai y: "Phụ hoàng, có phải người rất hưng phấn."

"Thiên —— Nguyệt —— Triệt." Nghiến răng nghiến lợi: "Người đang đùa với lửa."

"Hừ, như vậy thì sao, phụ hoàng rất thành thật nha." Hai người nhẹ giọng nói, không ai nghe thấy, tất cả đều tập trung vào đám người đang đánh nhau.

Ánh mắt Thiên Nguyệt Thần trầm xuống: "Triệt nhi a... ." Khẽ thở dài, tay ôm thắt lưng Thiên Nguyệt Triệt đã bắt đầu hướng xuống hạ thân của hắn.

"Người dám." Thiên Nguyệt Triệt hít một hơi, nam nhân này sẽ không?

"Triệt nhi, người biết, dám." Tay xoa giữa đùi, cũng may có khăn trải bàn che đi. Nhưng... Không được, Thiên Nguyệt Triệt nhanh chóng lắc đầu, sau đó là tiếng kêu kinh thiên động địa. A...

Đám người đánh nhau dừng lại, đồng loạt nhìn bọn hắn, Thiên Nguyệt Triệt đỏ mặt rời khỏi lòng Thiên Nguyệt Thần: "Nhìn cái gì, các người không đánh tiếp sao?" Ngón tay dùng sức nhéo xuống bắp đùi Thiên Nguyệt Thần.

Nghe hắn hét to, dù mọi người cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn tiếp tục đánh.

"Chủ nhân, đã giải quyết toàn bộ." Hai bả đao gác trên cổ Phù Nhĩ Đặc nhị công tử và tam công tử. Thiên Nguyệt Thần đứng dậy, nhìn hai người kia, sau đó cười tà: "Đưa đến công đường phủ thành quân, Minh Nhất, người đi."

"Vâng." Minh Nhất lĩnh mệnh.

"Người dám, đưa đến phủ thành quân, ha ha ha... Một thành quân nhỏ bé có thể làm gì? Tiểu tử, người đừng quá can rỡ, ở Kiền Đức thành, không ai dám vô lễ với chúng ta, người, chết tiệt... ." Tam công tử kích động mở miệng mắng to.

Ba ... Một cái tát của Minh Nhất in lên má trái tam công tử: "Dám vô lễ với chủ tử nhà ta, người muốn chết, Minh Nhị, Minh Tam, giữ bọn họ, giải đi." Hạ nhân nhìn công tử nhà mình bị khống chế, chịu đựng đau đớn, bỏ chạy.

"Phụ hoàng, thiên tai vô cùng cấp bách, theo cá tính của phụ hoàng, không thể nào dừng tại Kiền Đức thành, có phải ngay từ đầu, phụ hoàng đã có ý định này?" Thiên Nguyệt Triệt ngẫm nghĩ, cảm thấy có chút kỳ quái, Thiên Nguyệt Thần không phải loại người thích xen vào chuyện của người khác, nếu không, đã sớm đi suốt đêm đến Nam Giang thành.

"Triệt nhi chính là Triệt nhi." Đợi thị giả đưa món ăn lên, Thiên Nguyệt Thần gấp thức ăn bỏ vào chén của hắn: "Tu áp tải bạc và lương thực giúp thiên tai, có đi ngang qua Kiền Đức thành, dùng bồ câu đưa tin, nói người của Phù Nhĩ Đặc gia tộc làm xằng làm bậy, xưng là Địa hạ long, nên ta quyết định dừng ở đây, chưa kịp động thủ, phiền toái đã tới."

"Vậy Tu đâu, lương thực trợ giúp thiên tai ở Nam Giang thành chưa đến tay nạn dân, là chuyện gì xảy ra?" Thiên Nguyệt Triệt vẫn còn chút nghi ngờ.

"Ngày đầu giúp nạn dân do Tu giám sát, sau đó hắn nhận được mật chỉ, bí mật điều tra dân tình nên rời khỏi Nam Giang thành, không ngờ thành chủ Nam Giang to gan lớn mật như thế." Nên cẩn thận.

"Vậy vì sao phụ hoàng lại dẫn hai người kia đến chỗ thành quan?" Thiên Nguyệt Triệt thương thức mỹ vị, đồng thời hỏi ra nghi vấn trong lòng mọi người.

"Bảo bối, chuyện ngày không đủ để định tội bọn họ, tuồng chưa đủ, hiển nhiên phải chờ, tối nay còn có hí, gấp không được." Cả bàn, chỉ có Dịch Trạch vẫn ăn thực say sưa.

"Ăn nữa đi, no chết người." Liệt La Đặc xấu xa nguyên rủa.

Địch Trạch cũng không sinh khí: "Người làm đại sự khác nhau, bệ hạ nhắc tay liền nghĩ ra cách, chúng ta không thể sánh bằng." Người chia ra thông minh và ngu ngốc, nhưng mà chênh lệch thực quá nhiều.

"Vô nghĩa, đương nhiên người không sánh được." Kẹp chặt chiếc đũa, nhanh tay lẹ mắt cướp đi duẩn phiến (lát măng), không cho người ăn, Liệt La Đặc gấp bỏ vào miệng. Địch Trạch lắc đầu, tính tình người này thật trẻ con.

"Người lắc đầu, có ý gì?" Liệt La Đặc nghĩ thầm, nam nhân bụng dạ hẹp hòi, tám phần là thầm nói xấu hắn.

"Hồi Giác công tử không nghe rõ lời ta sao, ta nói [Chúng ta không thể sánh bằng], có ta hiển nhiên cũng có người."

"Người... ." Thấy Liệt La Đặc sững sờ, Địch Trạch phi thường hài lòng.

"Phụ hoàng, tối nay ở lại đây sao?" Ăn xong, Thiên Nguyệt Triệt chỉ muốn tắm rửa, chạy mấy ngày đường, ngâm người trong nước ấm là chuyện thích thú nhất.

"Đương nhiên." Để đũa xuống Thiên Nguyệt Thần phụ họa, lúc này Minh Nhất vừa trở lại.

"Chủ tử, đã đưa đến chỗ thành quán." Minh Nhất bẩm báo, Thiên Nguyệt Thần gật đầu: "Có nói rõ thân phận?"

"Không được chủ tử đồng ý, thuộc hạ không nói rõ thân phận." Thiên Nguyệt Thần gật đầu, ý bảo bọn họ ngồi xuống, tự mình mang theo Thiên Nguyệt Triệt lên lầu, Nặc Kiệt đi theo hầu hạ.

"Bệ hạ, nước đã đủ ấm."

"Uh, người trông chừng." Nước ấm bốc hơi, giúp người đi đường mấy ngày liên tiếp buông lỏng thân thể: "Mặc dù không thư thích như trong cung, nhưng dục dưng nho nhỏ cũng khá thoải mái." Thiên Nguyệt Triệt ngồi trong lòng Thiên Nguyệt Thần, cảm thán.

"Sau này, chúng ta ngao du, Triệt nhi muốn đi đâu, liền đi nơi đó." Thiên Nguyệt Thần tựa vào dục dưng, làm hoàng đế không tệ, nhưng ôm bảo bối trong lòng, càng thỏa mãn hơn.

"Ân." Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, thế giới này không có nhiều thứ để giết thời gian như ở hiện đại, mà hoàng cung khiến hãn mất tự do: "Phụ hoàng, như vậy thật tốt." Tay đập đập trong nước: "Phụ hoàng, đang đợi người sao?"

"Cái gì cũng không gạt được người." Thiên Nguyệt Thần nhéo mũi hãn: "Phù Nhĩ Đặc gia chủ là nam tước, tước vị được thừa kế, mà nam tước này có bốn nhi tử, hôm nay chúng ta bắt được hai, còn hai, nếu đoán không sai, tối nay, hai người còn lại sẽ tới đây." Tối đến, quả nhiên như Thiên Nguyệt Thần đoán, lão đại và lão tứ mang người tới ám toán.

"Các người... Các người... ." Lão đại giờ mới hiểu, họ trúng kế.

"Chủ tử, đưa tới chỗ thành quán chú?" Nặc Kiệt nghĩ thầm, nếu như đưa tới, vậy để hãn đi, cho hãn uy phong một chút.

Thiên Nguyệt Thần lắc đầu: "Để Minh Nhất làm." Thấy Minh Nhất dẫn người rời đi, Nặc Kiệt ủ rũ.

"Người tức giận cái gì, phụ hoàng sợ hình tượng của người quá rõ ràng." Thiên Nguyệt Triệt ngồi đầu giường, vận nội y bạch sắc, hảo tâm an ủi.

"Ý của tiểu điện hạ, nô tài không rõ." Nặc Kiệt còn chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 17: Bẫy Rập

Thiên Nguyệt Triệt bật cười, đùa giỡn Nặc Kiệt thực thú vị: "Nặc Kiệt, người là đại hồng nhân bên cạnh phụ hoàng, phụ hoàng sợ người đến đó bị người ta nhận ra thân phận, hí sẽ không còn thú vị, cho nên phụ hoàng mới để Minh Nhất đi lần nữa."

Thì ra là vậy, Nặc Kiệt đã hiểu rõ, danh tiếng của hắn quá lớn, ngấm lại, phi thường uy phong. Đôi khi Nặc Kiệt quá đơn thuần, Thiên Nguyệt Triệt và Thiên Nguyệt Thần chỉ cười cho qua.

Hôm sau

Thiên Nguyệt Triệt chưa tỉnh lại liền nghe tiếng gõ cửa. "Phụ hoàng..." Nhẹ nhàng gọi, ý bảo nam nhân bên cạnh đi ra mở cửa.

"Đừng để ý." Ôm chặt eo Thiên Nguyệt Triệt, sáng sớm bị người nhiều mộng, Thiên Nguyệt Thần không vui, nhưng người gõ cửa quá kiên nhẫn, không thấy ai ra mở, vẫn tiếp tục gõ.

"Phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt bất mãn cong môi.

Ai... Thiên Nguyệt Thần bất đắc dĩ, đây là mệnh, vén chăn lên, choàng ngoại sam rồi đi tới cửa: "Nặc Kiệt, người làm cái gì vậy? Sáng sớm gõ không ngừng, đã quên quy củ ngày thường sao?"

"Chủ tử, nô tài không dám quên, nô tài biết tiểu chủ nhân tham ngủ." Nặc Kiệt ủy khuất, lại không biết lời này khiến Thiên Nguyệt Triệt nghe được mà nổi trận lôi đình, hoàn toàn thanh tỉnh: "Nhưng thành quả phải

người đến, nói là, định thẩm tra những người hôm qua chủ nhân dẫn tới, muốn chủ nhân ra mặt, thành vệ binh vẫn còn chờ phía dưới."

Nga? Nhanh như vậy?

"Đã biết, người xuống trước, ta sẽ tới sau." Thiên Nguyệt Thần đi vào, thấy Thiên Nguyệt Triệt đã mặc y phục xong.

"Đi chứ?" Trong thanh âm đầy hưng phấn. "Hừ, bị Nặc Kiệt nói tham ngủ, ta cũng phải có ý tứ một chút." Thiên Nguyệt Triệt kháng nghị.

"Ha ha... Triệt nhi tham ngủ, toàn bộ hoàng cung đều biết, Nặc Kiệt không có ý giấu cột Triệt nhi." Thiên Nguyệt Thần mặc y phục của mình, rửa mặt xong, cùng Thiên Nguyệt Triệt đi xuống.

"Đương nhiên ta hiểu, nếu hăn dám giấu cột, ta xé nhỏ hăn." Thiên Nguyệt Triệt làm động tác cắt cổ, chọc Thiên Nguyệt Thần cười to.

"Vị này là chủ nhân nhà ta." Minh Nhất mở miệng, những minh vệ còn lại đã ở bên cạnh, còn có Nặc Kiệt nhưng không thấy bóng dáng Liệt La Đặc và Địch Trạch.

Thành vệ trưởng khách khí nói: "Thành quản đại nhân đang chờ người để thẩm tra án, nếu không có chuyện gì, người theo ta tới công đường." Thành vệ trưởng giải quyết công sự.

"Người dùng giọng điệu gì đó?" Người đầu tiên bất mãn hiển nhiên là vì hộ chủ mà nóng lòng – Nặc Kiệt.

"Lui ra." Thiên Nguyệt Thần trầm giọng, sau đó hướng phía thành vệ trưởng gật đầu: "Đi thôi." Nói xong, Thiên Nguyệt Thần ra khỏi khán điểm trước tiên.

Công đường thành quản

Nhóm người Thiên Nguyệt Thần mới tới cửa, mình vệ liên bị chặn ở ngoài, chỉ cho phép Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt đi vào, mà Nặc Kiệt, đối phương thấy hắc không có bản lĩnh gì, cũng cho hắc tiến. Nhưng thật ra, hắc rất béo, người bình thường không ngăn được hắc.

Vào công đường thành quán, hết thấy như Thiên Nguyệt Thần dự liệu, bốn người vốn là tội phạm ngồi trên ghế uống trà, Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt, Nặc Kiệt vừa tiến đại sảnh, cửa sau lưng bị khóa chặt từ bên ngoài, đồng thời có rất nhiều người cầm đao ở hai bên lao ra.

"Tiểu tử, ngươi quá đặc ý, giờ thua trong tay lão tử." Phù Nhĩ Đặc tam công tử chê cười nhìn y: "Vẫn là tứ đệ nghĩ ra cách hay."

Đối với sự cười nhạo của bọn hắc, Thiên Nguyệt Thần chỉ khiêu mi, sau đó tầm mắt dừng trên người nam tử vận quan phục thành quán: "Đây là cách người cai quản Kiên Đức thành?" Thanh âm giống người bình thường hỏi han, nhưng khiến thành quán khá sợ hãi.

"Bản thành cai quản thế nào không liên quan tới ngươi." Thành quán ngẩng đầu thét to: "Một kẻ nhỏ nhỏ cũng dám can rở, cản trở bốn vị công tử, mắt ngươi đặt trên đầu sao?"

"Làm can." Nặc Kiệt tức đến lỗ mũi bốc khói: "Ngươi, tên chết tiệt, cấu quan đáng chém ngàn đao, dám nói chuyện như vậy với chủ tử nhà ta, ngươi muốn mất đầu." Thanh âm của Nặc Kiệt bình thường trung tính, nhưng khi chỉ trích lại có chút chói tai, khiến tất cả ánh mắt đều tập trung trên người hắc. Phù Nhĩ Đặc tứ công tử khẽ nhíu mày, nhìn thẳng Nặc Kiệt, như đang suy đoán gì đó?

"Sao vậy, tứ đệ?" Phù Nhĩ Đặc đại công tử cũng quan sát cẩn thận, nhìn sắc mặt đệ đệ khẽ biến, quan tâm hỏi. Lắc đầu, trong lúc nhất thời, tứ công tử không nghĩ được.

"Yêu, người có thanh âm bất nam bất nữ, chuyện của Kiền Đức thành không tới lượt người quản." Thành quản cười nhạo.

"Ở trên địa bàn của chúng ta có ai dám kiêu ngạo như vậy, hạ nhân của các người không ở đây, xem ai cứu các người, nhị ca, tức giận hôm qua phải trả lại gấp bội." Tam công tử ra hiệu, người cầm đao đồng loạt hướng phía Thiên Nguyệt Thần.

"Chủ tử, nô tài tới hộ giá." Nặc Kiệt xông tới.

Nô tài? Hộ giá? Bất nam bất nữ? Những từ ngữ này hiện lên trong đầu tứ công tử, không tốt, người nọ là thái giám, vậy nam nhân trước mắt là? Không không không không, phủ nhận ý nghĩ trong đầu, không thể nào là người cao cao tại thượng kia?

Phanh... Cửa khóa trái bị mình vệ đá văng, đồng thời vọt vào.

"Bắt sống." Thiên Nguyệt Thần lên tiếng, cũng chưa xuất thủ.

Thành quản thấy người của đối phương võ công cao cường, lập tức hô to: "Cung tiễn chuẩn bị." Trong phút chốc, cung tiễn thủ vây quanh cửa, nhắm ngay nhóm người Thiên Nguyệt Thần.

"Hừ, sớm biết các người khó đối phó, bọn ta đã chuẩn bị đường lui." Tam công tử đắc ý nói.

"Từ trước đến giờ chỉ thấy kẻ không muốn chết, nhưng hôm nay lại thấy kẻ muốn chết như vậy, lần đầu tiên trong đời có người dám lấy cung tiễn chỉ vào ta." Thiên Nguyệt Thần lạnh lùng cười.

"Chết đến nơi còn cuồng vọng, xem người đắc ý tới khi nào, chuẩn bị bắn tên." Nhị công tử hạ lệnh, bỗng nhiên những người bắn tên đều ngã gục.

"Chủ tử." Đoàn Thành xuất hiện ở cửa, còn có Liệt La Đặc, và Dịch Trạch.

"Chủ tử, nơi này đã được Long quân bao vây." Hóa ra lúc trước nhóm Liệt La Đặc không xuất hiện là vì bận đi điều động Long quân vẫn âm thầm theo sát bọn họ, Long quân trú đóng ngoài thành, giữ khoảng cách với Thiên Nguyệt Thần.

"Các người... Các người muốn phản , muốn tạo phản?" Thành quân hoảng sợ trốn sau lưng tứ công tử. Sự do dự của Tứ công tử khi nghe đến Long quân liền biến thành khẳng định, người này... Người này quả nhiên là người cao cao tại thượng kia, thân thể co quắp, nhưng hối hận đã không còn kịp.

"Bắt toàn bộ." Thiên Nguyệt Thần ra lệnh, sáu minh vệ và Đoàn Thành tiến lên bắt người, nhưng không ngờ đại công tử và tứ công tử hoàn toàn khác tối hôm qua, võ công hai người cao cường. Hóa ra tối hôm qua chỉ là bầy rập, nhưng không biết ai là cá, cũng không biết ai tát lưới.

"Đại ca." Tứ công tử liếc mắt, đại công tử liền hiểu rõ, hai người liên thủ đánh tới Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Thần nghiêng người, nhưng không ngờ mục đích của đối phương không phải là y, mà là Thiên Nguyệt Triệt bên cạnh y. Mũi đao chọt lóe, thanh đao sắc bén kề cổ Thiên Nguyệt Triệt.

"Tiểu điện hạ... ." Nặc Kiệt nóng lòng hô lên: "Nô tài tới cứu giá." Sau đó thân thể mập mạp xông tới, nhưng bị đối phương nhẹ nhàng tránh thoát. Có phải do mặt đất quá trơn, Nặc Kiệt không cẩn thận té ngã, khiến Thiên Nguyệt Thần thiếu chút nữa cười to, nhưng ngại nhi tử bảo bối bị người uy hiếp, đành nén cười.

"Các người... Các người nhanh cứu tiểu... Tiểu chủ tử a." Nặc Kiệt bò dậy, nóng lòng hướng nhóm người thờ ơ, lũ người không có lương tâm,

thấy tiểu điện hạ bị uy hiếp mà có thể thản nhiên.

Mặt Liệt La Đặc rút gân, nghĩ thầm, Nặc Kiệt không phải đàn bình thường, nếu chủ tử không muốn bị bắt, ở đây, trừ nam nhân kia, ai có thể bắt được hắn, là do chủ tử ham chơi, muốn nam nhân kia bồi hắn chơi đùa. Ủy khuất dùm Nặc Kiệt, thật đáng thương.

"Các người dừng tay, nếu không ta giết hắn." Đại công tử hung ác mở miệng.

Thiên Nguyệt Thần đưa tay muốn ngăn cản động tác của mình vệ, lại nghe thấy Thiên Nguyệt Triệt nói: "Phụ thân, không cần lo cho ta, giết những người đó, Triệt nhi chết không đáng tiếc, mau giết những người đó, trừ hại cho bách tính Kiền Đức thành." Hắn nói cỡ nào vĩ đại a, ánh mắt lại lóe ra quang mang hưng phấn, Thiên Nguyệt Thần đau đầu, chả lẽ y phải giả vờ bối rối?

"Câm miệng." Phù Nhĩ Đặc đại công tử giận dữ, dùng tay kia hướng vào mặt Thiên Nguyệt Triệt.

"Dừng tay." Thanh âm Thiên Nguyệt Thần đầy lạnh lẽo, hai tay nắm chặt, nếu không phải vì Thiên Nguyệt Triệt liều mạng nháy mắt, y đã sớm đánh một chưởng.

Tay đại công tử cũng vì lời vừa rồi của Thiên Nguyệt Thần mà bắt đầu run rẩy, ánh mắt lạnh lùng đầy sát ý khiến cả người đại công tử sợ hãi.

"Ca, do dự cái gì, chạy mau." Tứ công tử hô to, gọi tỉnh đại ca.

"Lão tứ, bối rối làm gì, sợ cái gì, nơi này là Kiền Đức thành của chúng ta." Nhị công tử và tam công tử khó hiểu, sao tứ đệ luôn luôn khôn khéo lại nóng lòng như vậy.

"Nhị ca, tam ca, các người không hiểu." Tứ công tử không dám nói ra suy đoán, nếu nói ra mình biết thân phận của nam nhân này, tội càng gia tăng.

Mà sự xuất hiện của Long quân đã sớm dọa ngất thành quân.

"Làm cái gì thế?" Thanh âm lão luyện vang lên: "Nơi này sao... Sao... Loạn...?" Chữ 'Loạn' chưa nói xong, hai chân run rẩy ngã quỵ xuống đất: "Bệ... Bệ hạ..."

"Hừ." Thiên Nguyệt Thần hừ lạnh, sau đó hướng Thiên Nguyệt Triệt mở miệng: "Trò chơi chấm dứt, còn không qua đây."

Thiên Nguyệt Triệt bữu môi, không thấy động tác của hắn, thân chợt lóe đã tới bên người Thiên Nguyệt Thần, động tác cực nhanh, khiến người xa lạ sợ hãi.

"Người... Người... ." Bị đả kích nhất là đại công tử, giờ mới biết mình bị đùa bỡn.

"Phù Nhĩ Đặc, người dạy nhi tử thật tốt." Ôm chặt Thiên Nguyệt Triệt hiểu động, dùng ánh mắt sắc bén nhìn người quỳ trên mặt đất: "Ngay cả ta cũng dám ám sát, bản lĩnh thật lớn a."

Bệ hạ? Xui xẻo nhất là thành quân vừa tỉnh, chỉ vì nghe được hai chữ 'bệ hạ' mà rơi vào hôn mê lần nữa.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 18: Cướp Bóc

Hôm sau

Trên đường rời khỏi Kiền Đức thành tới Nam Giang thành, "Phụ hoàng, người để Dịch Trạch trấn giữ Kiền Đức thành, sao còn bảo Liệt La Đặc ở lại với hãn?" Thiên Nguyệt Triệt không vừa lòng, Liệt La Đặc là vấn đề dân sinh của hãn a.

"Hãn làm được." Thiên Nguyệt Thần nói tiếp: "Cũng là người, may mà một cái tát kia không giáng xuống, nếu không ta phế tay của tên đó."

"Hừ, phụ hoàng quá coi thường ta, chờ đến Nam Giang thành, xem ta phát huy thế nào." Thiên Nguyệt Triệt mất hứng vì bị Thiên Nguyệt Thần xem thường.

"Tiểu điện hạ, người nên chú ý một chút, ngày hôm qua nô tài bị dọa gần chết, thật sự cho rằng tiểu điện hạ bị tên khốn Giang Tây bắt giữ." Nặc Kiệt ở ngoài xe ngựa, không hài lòng lắm bẩm: "Tiểu điện hạ, tuy nô tài có lá gan lớn, nhưng nô tài thực sợ hãi."

Gan lớn? Hãn? Nghe lời Nặc Kiệt, mình vệ ngồi trên ngựa thiếu chút nữa té xuống, gan lớn? Nếu như Nặc tổng quản có lá gan lớn, con kiến có thể khiêu chiến con voi.

"Bốn điện biết Nặc Kiệt quan tâm bốn điện, tới, thưởng cho người." Thanh âm hàm chứa tiếu ý của Thiên Nguyệt Triệt từ trong mã xa truyền ra, một trái chuối tiêu vươn qua màn xe, Nặc Kiệt cẩn cẩn dục dục tiếp nhận, tuy chỉ là một trái chuối tiêu, nhưng do tiểu điện hạ ban thưởng. Nặc

Kiệt thập phần quý trọng bỏ vào trong ngực, chuối tiêu trĩu nặng, có cảm giác ngứa ngáy.

Chạy nửa đường, ước chừng một canh giờ là đến Nam Giang thành, đột nhiên xông ra mấy cường đạo, ngăn cản mã xa của Thiên Nguyệt Thần.

"Phụ hoàng, lúc này phiền toái thật nhiều." Thiên Nguyệt Triệt cười trêu chọc, tay nhấc màn xe, tò mò nhìn ra ngoài.

"Cướp đây, để thứ đáng giá lại." Cường đạo không mặc trang phục cường đạo, mà mặc trang phục thôn dân, hoặc, bọn họ chính là thôn dân, y phục rách rưới, mười mấy người cầm cuốc, dù dao có sắc cũng là dao thái thức ăn, thậm chí có mấy người đang run rẩy. Cường đạo như vậy, là lần đầu nhìn thấy.

"Phụ hoàng, nước ở đây có vẻ rất sâu." Thiên Nguyệt Triệt thở dài, những người này vừa nhìn liền biết là nạn dân, ngay cả nạn dân cũng đi làm cường đạo, đã chật vật đến không thể chịu đựng được.

"Dưới ban ngày ban mặt, lần đầu gặp cách cướp bóc như vậy." Nặc Kiệt lắc đầu, người như hãn số mệnh không tốt, đi vài bước gặp phải cường đạo.

"Mọi người cùng nhau tiến lên." Một thôn dân tay cầm dao mở miệng đầu tiên, sau đó mọi người cùng nhau xông lên, nhưng chỉ chớp mắt, tất cả đều bị bắt lại. Bỗng nhiên, một thôn dân miệng sùi bọt mép té xỉu trên đất.

"Phụ thân... Phụ thân..." Hán tử ba mươi tuổi hô to. Thiên Nguyệt Triệt thật sự nhìn không được, phi thân mà đến, tới bên cạnh lão nhân miệng sùi bọt mép.

"Người làm gì, đừng có giết cha ta." Hán tử muốn tiến lên trước, lại bị minh vệ ngăn cản.

Thiên Nguyệt Triệt lấy một bao nhỏ bằng da từ chiếc nhẫn Tạp Cơ Tư, mở ra, bên trong là một loạt ngân châm, tiểu đao, nhìn thấy tình hình này, hán tử càng thêm lo lắng.

"Câm miệng." Thiên Nguyệt Triệt lạnh lùng khê hừ, đã, châm xuống huyết vị trên đầu lão hán, lão hán vốn không chút huyết sắc như người chết, bắt đầu có hô hấp.

"Phụ thân... ." Hán tử tâm hỉ, lập tức hướng Thiên Nguyệt Thần quỳ xuống: "Đa tạ công tử, đa tạ ân cứu mạng của công tử, đa tạ công tử." Hán tử không ngừng dập đầu.

"Đừng dập đầu nữa." Thiên Nguyệt Triệt lên tiếng ngăn cản, nếu để người này tiếp tục dập đầu, sợ là vừa cứu sống một người, người kia dập đầu mà chết: "Đàn Thành, giấy viết."

"Vâng." Đàn Thành mang tới giấy tới, sau đó khom lưng làm bàn, Thiên Nguyệt Triệt nhanh chóng viết xuống mấy chữ, giao cho hán tử.

"Đây là?" Hán tử cầm lấy tờ giấy, nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

"Đây là đơn dược cho phụ thân của người, dựa theo nó bốc thuốc, qua bảy ngày phụ thân người sẽ tốt lên, vừa rồi cơ hàn quá độ, thân thể lại suy yếu, nên mới té xỉu." Nhìn nhóm thôn dân, là người thì sẽ thương cảm.

"Này... Này... ." Hán tử kích động không thôi, nước mắt rơi xuống: "Cám ơn ân nhân... Cám ơn ân nhân... ." Nói xong lại định quỳ xuống lần nữa.

"Đừng quỳ, người quỳ, chút công đức ta hiếm khi tích góp cũng bị người lấy đi." Sau đó Thiên Nguyệt Triệt thấy hán tử lộ vẻ mặt khó xử, nhìn đơn dược mà trong mắt đầy vô lực và thương cảm, Thiên Nguyệt Triệt nhất thời hiểu rõ, cho dù có đơn dược, những người này cũng không có tiền bốc dược, thôi, đã giúp thì giúp cho trót.

"Nặc Kiệt." Lúc này Thiên Nguyệt Thần đi tới, không thể không nói Nặc Kiệt và Thiên Nguyệt Thần đúng là tâm linh tương thông, Thiên Nguyệt Thần gọi một cái, Nặc Kiệt liền biết ý nghĩ của y.

"Vâng." Nặc Kiệt lấy ra một túi tiền đồng chia cho thôn dân cướp bóc, sau đó kéo một số lão thôn dân sang bên cạnh, mình vệ đã sớm nhóm lửa, lấy gạo, nấu cháo cho họ.

"Thiên tai ở Nam Giang thành đã đến tình trạng này sao?" Thiên Nguyệt Thần nhíu mày hỏi. Từ lúc Thiên Nguyệt Thần xuất hiện, tầm mắt của mọi người hướng vào y, dáng vẻ không giận mà uy, người thường không thể sánh được, huống chi khí chất tôn quý của Thiên Nguyệt Thần là bẩm sinh.

"Nếu mọi người không liên tiếp chịu đói, ai nguyện ý làm cường đạo, làm chuyện thương thiên hại lý, trong hồ, ngay cả con cá to bằng ngón tay cũng không thấy." Một hán tử khóc ồ lên.

"Cho nên đường tới đây có vô số hố, là vì đào rễ cây sao?" Đáy mắt Thiên Nguyệt Thần thâm trầm, dù là Thiên Nguyệt Triệt cũng bị vẻ lãnh tĩnh lúc này của y làm khó hiểu. Dựa theo tính cách của phụ hoàng, phải nên giận dữ mới đúng? Nhưng ngược lại, quan sát mọi việc khách quan như vậy, phụ hoàng, người rốt cuộc là vua của một nước a. Lời của Thiên Nguyệt Thần khiến bầu không khí trở nên yên lặng, không ai dám lên tiếng, cho đến khi nước cơm thơm ngào ngạt truyền vào mũi mọi người.

"Minh Ngũ, Minh Lục."

"Có thuộc hạ." Minh Ngũ, Minh Lục cùng lên tiếng.

Nhìn nạn dân ăn như lang thôn hổ yết, đáy mắt Thiên Nguyệt Thần không hiện lên nửa điểm cảm xúc: "Các người lưu lại chiếu cố những nạn dân này, chờ bọn họ ăn xong, đi theo bọn họ chiếu cố những nạn dân khác, có thể giải quyết một chút."

"Vâng, thuộc hạ đã rõ."

"Minh Nhất, Nặc Kiệt."

"Minh Tam, Minh Tứ."

"Có thuộc hạ."

"Cầm thủ lệnh của ta, các người thúc ngựa chạy tới Nam Giang xem xét tình hình trước."

"Vâng, thuộc hạ lĩnh mệnh."

Nam Giang thành

Nam Giang thành nằm ở phía nam Mạn La đế quốc, bởi có sông Nam Giang nổi tiếng, nên thành cổ này lấy tên là Nam Giang thành, từ lúc Mạn La đế quốc tồn tại tới nay, nước sông Nam Giang trong suốt thấy đáy, có thể sánh với Trường Giang và Hoàng Hà. Nam Giang thành vốn địa linh nhân kiệt, phong cảnh tươi đẹp, mà lúc này...

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 19: Pháp Trường

Minh Tam Minh Tứ nhìn nhau, ngã tư đường không một bóng người, gió lạnh thỉnh thoảng thổi qua, cuốn theo tro bụi trên mặt đất, có vẻ tiêu điều.

"Minh Tam, bên kia có một lão nhân gia, đi xem một chút." Minh Tứ phát hiện mái đầu bạc trắng của một lão thái bà ở trong góc.

"Ân." Minh Tam gật đầu, hai người chạy tới đó.

"Đại nương... Đại nương..." Minh Tứ gọi, lão thái bà tóc trắng ngẩng đầu, nhưng hai mắt đã mù, con người trở nên trắng dã.

"A... Các người đang gọi ta?" Hóa ra lão thái bà là khất cái, cho nên ngồi ở góc tường ăn xin, nhưng thiên tai, lương dân cũng không có dư dả mà bố thí, bởi vậy những ngày qua chén của lão thái bà đều rỗng tuếch.

"Đúng vậy a, đại nương, sao từ lúc chúng ta đi vào, không thấy bất kì thành dân nào của Nam Giang thành?" Nam Giang thành lớn như thế, lại không có đến một người, có chút kỳ quái, dù thiên tai cũng có nạn dân a, Minh Tứ khó hiểu, hỏi.

"Ai... Đó là vì bọn họ tới pháp trường." Lão thái bà thở dài nói.

"Pháp trường?" Minh Tam khó hiểu hỏi.

"Đúng vậy, đến pháp trường, giờ ngộ thành quản đại nhân của chúng ta sẽ bị chém, oan nghiệt a... Đầu năm nay quan tốt phải chết sớm." Lão thái bà tức giận bất bình.

"Tại sao chém?" Muốn chém thành quân phải xin thánh chỉ của bộ hạ, bọn họ và bộ hạ đi cùng nhau, sao không biết chuyện này.

"Ai... ." Nói đến đây lão thái bà lại thở dài: "Bởi vì thiên tai khiến chúng ta không có cơm ăn, trợ giúp thiên tai lại chậm chạp không chịu phát, mắt thấy nạn dân sắp chết đói, thành quân đại nhân không thể làm gì hơn, quyết định mở kho lương quốc gia, nhưng thành chủ đại nhân nói đây là phạm pháp, nên chém thành quân đại nhân."

"Nga? Có chuyện này?" Minh Tam hỏi Minh Tứ, Minh Tứ lắc đầu, hẳn cũng không biết.

"Nhân phẩm của thành chủ đại nhân thế nào?" Minh Tam hỏi tiếp.

"Hừ." Lão thái bà khinh thường nói: "Người làm quan không vì dân suy nghĩ."

Minh Tam Minh Tứ đứng dậy, hai người hiểu rõ, hỏi lão thái bà đại điểm pháp trường, lập tức thúc ngựa chạy tới.

Trên pháp trường, thành quân đại nhân bị trói ở hình đài, thành dân đứng xung quanh, cùng hô lên oan uổng, thành vệ binh rút đao chỉ vào thành dân, để ngừa bọn họ phản loạn.

"Đại nhân, oan uổng a... Oan uổng... ." Tiếng kêu oan thê lương.

"Giờ ngộ đã đến, chém." Thành chủ vô tình nói. Mắt thấy đao sắp chặt xuống cổ thành quân, một cục đá thật nhỏ đánh tới cổ tay đao phủ, đao "Phanh" một tiếng rơi xuống đất, trong đám người có hai bóng dáng xông lên hình đài, đó chính là Minh Tam và Minh Tứ.

Đây là...? Thành dân bị chuyện ly kỳ trước mắt làm kinh ngạc đến ngây người.

"Các người là ai?" Thành chủ nheo mắt nhìn hai người.

"Người không cần biết bọn ta là ai." Minh Tứ nói.

"Lớn mật, các người cũng biết cướp pháp trường là tội mất đầu." Thành chủ tức giận.

"Thành chủ đại nhân, ngài không thấy nhiều thành dân kêu oan cho thành quản đại nhân sao?" Minh Tứ cầm kiếm, chỉ vào thành chủ.

"Hừ, một đám điêu dân biết cái gì, các người mau tránh ra, bốn thành chủ có thể khoan dung, không so đo với các người, nếu không, đừng trách bốn thành chủ vô tình." Thành chủ ngẩng đầu nhìn trời.

"Thành dân biến thành điêu dân, cũng do thành chủ đại nhân ngài trị quản vô phương." Minh Tam nhìn Minh Tứ, lúc này hắn mới phát hiện miệng Minh Tứ cũng thật độc.

"Người tới, cung tiễn thủ chuẩn bị, bốn thành chủ không có thời gian dài dòng với các người." Thành chủ lạnh lùng nói, không đáng cãi cộ.

"Hai vị đi đi, đao kiếm không có mắt, chớ vì ta bồi mạng." Thành quản chân thành nói, hai người kia không quen biết với hắn, cũng không giống người Nam Giang thành.

"Thành quản yên tâm, chuyện hôm nay, chúng ta chắc chắn can thiệp." Minh Tam an ủi thành quản, không cần lo lắng.

"Thành chủ đại nhân, ngài có thể thử một chút, cung tên không có mắt, kiếm trong tay ta cũng không có mắt, không biết cung tiễn thủ của ngài nhanh hay kiếm của ta nhanh." Minh Tứ cười đùa.

"Hừ, điêu dân, các người dám phản kháng." Thành chủ có chút để ý lời của Minh Tứ, không dám lập tức hành động.

"Ta có chuyện khó hiểu muốn thỉnh giáo thành chủ đại nhân." Trong mắt Minh Tứ lóe lên quang mang.

"Bốn thành chủ chẳng đáng trả lời người." Hai người kia là ai? Thành chủ nghi ngờ, nếu Nam Giang thành có người như vậy, không thể nào không nhận ra.

"Thành chủ không trả lời cũng không sao, ta chỉ tò mò thôi." Minh Tứ không để ý, nói: "Nghe nói thành quân đại nhân mở kho lương quốc gia là chuyện ngày hôm qua, đến hôm nay mới qua một ngày, thành chủ đại nhân đã nhanh chóng trăm, căn cứ luật pháp nước ta, thành quân hoặc thành chủ phạm tội phải trình vụ án lên hình bộ, sau đó mới hạ lệnh, từ Nam Giang thành đến đế đô cũng mất cả tháng, cho nên ta có lý do nghi ngờ thành chủ đại nhân..."

"Kẻ vô tri cũng dám nói luật pháp, bốn thành chủ là thành chủ của Nam Giang, làm việc không cần thông báo với người, người tới, chuẩn bị bắn tên, kẻ nào ngăn cản, giết không tha." Thành chủ ra lệnh một tiếng, toàn bộ tiền thủ bắn ra, cung tên như lông vũ bay tới. Minh Tam và Minh Tứ vừa che chở thành quân, vừa huy kiếm chống đỡ. Sau đám người lại có hai bóng dáng bay vọt lên hình đài, thay Minh Tam Minh Tứ cản trở không ít mũi tên.

"Minh Nhất, Minh Nhị." Minh Tam, Minh Tứ cùng kêu lên.

"Các người thật chặt vật." Minh Nhất cười nói.

"Đừng đùa, nếu như chúng ta không kịp tới, lúc này các người bị vạn tiễn xuyên tâm." Minh Nhị ngắt lời. Đám người dần dần tách ra, tạo một con đường.

"Dừng tay." Thanh âm trầm thấp, không nặng nhưng cảm giác hữu lực, khiến người ta không tự chủ thần phục. Mọi ánh mắt đều tập trung trên

người hắc y nam nhân, dung nhan tuấn mỹ quý khí, bên cạnh nam nhân là một thiếu niên tinh xảo, thiếu niên khoảng hơn mười tuổi, còn rất trẻ con.

Minh Nhất, Minh Nhị, Minh Tam, Minh Tứ nghe được tiếng Thiên Nguyệt Thần, đồng thời dừng tay.

"Chủ tử." Bốn người cùng hô lên.

Thành chủ cuống quýt tới trước mặt Thiên Nguyệt Thần: "Vi thần tham kiến bệ hạ."

Bệ hạ? Thành quản vừa nghe, hai mắt hiện lên hy vọng: "Phạm thần tham kiến bệ hạ."

Bệ hạ? Dân chúng vừa nghe hoảng đế đích thân tới, nhất thời khóc lóc khẩn cầu: "Cầu bệ hạ thả thành quản đại nhân, ngài là quan tốt, cầu bệ hạ cứu Nam Giang thành."

Thành chủ công đường

Thiên Nguyệt Thần ngồi ở chủ thượng, Thiên Nguyệt Triệt hiển nhiên an phận ngồi bên cạnh y, điều này khiến thành chủ tò mò nhìn hẩn nhiều lần, nghĩ thầm, thiếu niên này là ai? Là hoàng tử? Không đúng? Bệ hạ không có hoàng tử nhỏ như vậy, dù là tiểu điện hạ tính cách trương dương (nói toạc móng heo) kia, sinh thần năm đó của bệ hạ, hẳn từng thấy một màn, đã qua tám năm hẳn không còn nhớ rõ, nhưng mái tóc thủy phần không lẫn vào đâu được. Huống chi trong ấn tượng, tiểu điện hạ phi thường cuồng ngạo, nào ngoan ngoãn như thiếu niên trước mắt. Bệ hạ cải trang vi hành mang theo thiếu niên này, lại vô cùng sủng ái, nói như vậy, thiếu niên này là? Thành chủ linh quang chợt lóe, thiếu niên này là nam sủng của bệ hạ?

"Thành chủ Phúc Nhĩ An, người nói xem, đây là chuyện gì?" Thanh âm lạnh nhạt không nghe ra tâm tình, nhưng người hiểu rõ Thiên Nguyệt Thần

liền biết, nhìn thấy toàn bộ thành dân than khóc, nam nhân này đang kiềm chế tức giận.

"Hồi bộ hạ, thành chủ cao ngạo, tự mình mở kho lương, lương thực trong đó đều dùng phòng ngừa Tây Man quốc đánh bất ngờ, từ khi Mạn La khai quốc tới nay, Tây Man quốc bạo ngược vô lý, liền quấy rầy biên cảnh nước ta, khi đó tướng sĩ không có lương thực, ăn không đủ no mà tử thương vô số, từ đó về sau thái tổ hoàng đế định ra quy củ, kho lương của Nam Giang thành chỉ có lúc đối mặt với Tây Man quốc mới có thể mở, người vi phạm liền xử tử, ở phủ thành chủ còn thánh chỉ lúc đó của thái tổ, nên vì thần mới hạ lệnh xử tử thành quân." Thành chủ giải thích, nhưng hắn cũng nói đúng sự thật.

"Thành quân, cho người cơ hội giải thích, thành chủ nói thật hay giả?" Thiên Nguyệt Thần kéo cái tay đang nghịch ngợm dưới bàn, âm thầm cảnh cáo Thiên Nguyệt Triệt. Thiên Nguyệt Triệt bất mãn nhếch môi, hắn không muốn ngồi yên a.

"Hồi bộ hạ, thành chủ đại nhân nói không giả." Thành quân cúi đầu thừa nhận, cũng như thừa nhận tội của mình, khiến thành chủ nhin không được bữu môi châm chọc.

"Đã như vậy, hạ lệnh đem người xử tử cũng không vấn đề gì?" Thiên Nguyệt Thần hỏi tiếp. Thiên Nguyệt Triệt càng bất mãn với nam nhân, cố ra vẻ, rõ ràng trong lòng đã có quyết định, còn xem kịch, đáng giận hơn chính là bắt hắn giả vờ ngoan ngoãn. Nói như thế nào thì linh hồn hắn cũng đã 31 tuổi.

"Vâng, phạm thần biết mình tội không thể xá, nhưng... Thỉnh bộ hạ làm chủ, phạm thần làm vậy là có nguyên nhân."

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 20: Định Tội

"Nga? Nói nghe một chút?"

"Bệ hạ, dù là nguyên nhân nào, thành quản tự ý mở kho lương đã phạm vào ý chỉ của tổ tiên, luật pháp nghiêm minh, thành quản đáng chết." Thành chủ nói, nhìn hăn liền biết, hôm nay hăn muốn trị thành quản.

"Thế nào? Thành chủ gấp gáp như vậy, cho người ta một cơ hội giải thích cũng không được?" Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, giọng điệu như cũ, chẳng qua có chút không vui, thành chủ hiển nhiên cũng nhìn ra.

"Vi thần không dám." Thành chủ khom lưng nói.

"Vậy thì lui ra, thành quản, người nói." Thiên Nguyệt Thần liếc thành chủ một cái, tầm mắt dời về phía thành quản.

"Vâng, bệ hạ." Thành quản quỳ trên mặt đất nói tiếp: "Chỉ vì thành dân Nam Giang thành chưa có gạo một tháng qua, giá gạo cao hơn các thành khác nhiều lần, thành dân không thể mua nổi, cho nên vi thần không thể làm gì khác, đành phải mở kho lương giúp thiên tai."

"Cần rõ." Thành quản vừa nói xong, Thiên Nguyệt Thần vỗ án: "Nô Nhĩ Cáp (tên thành quản), người thật to gan."

"Bệ hạ bớt giận, phạm thần không dám."

"Không dám?" Thiên Nguyệt Thần ngồi xuống: "Xem ra, lá gan của người rất lớn a, hơn một tháng trước ta cho Long quân thủ lĩnh đưa bạc và

lương thực tới trợ giúp thiên tai, người dám nói nạn dân chưa có gạo hơn một tháng, không phải lừa gạt thì là cái gì? Chẳng lẽ bạc và lương thực đưa tới là giả, hay nửa đường bị Long quân nuốt riêng?"

"Thỉnh bộ hạ minh xét, bạc và lương thực trợ giúp thiên tai bộ hạ đưa tới không giả, nhưng nạn dân chưa có gạo một tháng qua."

"Nga? Có chuyện này?" Thiên Nguyệt Thần giả vờ nghi ngờ: "Sao lại như vậy, ta bị làm cho hồ đồ."

"Cái này phải hỏi thành chủ đại nhân." Ánh mắt thành quản chuyển hướng thành chủ, lời nói có chút tức giận và khinh thường. Thiên Nguyệt Thần nhìn về phía thành chủ, chờ hãn giải thích.

"Bộ hạ." Thành chủ đứng lên: "Bạc và lương thực còn được giữ trong kho lương phòng ngừa thiên tai, Tu tướng quân đưa đến, vì thần liền phát cho nạn dân hai ngày cũng tạm hòa hoãn, nhưng nạn dân xảo quyệt, thậm chí có những người một ngày tới lấy năm sáu lần, vì thần thấy, tiếp tục như vậy không phải là cách, bởi vậy đợi mỗi gia đình thống kê nhân số, theo đầu người tới phát, nhưng điều dân lại nói dối nhân số, do đó thời gian bị trì hoãn."

"Có chuyện này?" Thiên Nguyệt Thần nghi ngờ.

"Bộ hạ." Thành quản đột nhiên nâng cao thanh âm: "Bộ hạ, dù như vậy, cũng do nạn dân rơi vào tình thế bất đắc dĩ, thỉnh bộ hạ minh giám, thành chủ đại nhân kéo dài hơn nửa tháng, thật sự không thể kéo dài nữa."

"Chuyện này ta tự có chủ trương, về chuyện người nói, giá gạo cao hơn các thành khác, lại là chuyện gì? Chẳng lẽ các người không quản sao?"

"Bộ hạ, chuyện này phạm thần muốn quản, nhưng bất lực a." Thành quản ủ rũ, có lòng nhưng không đủ lực.

"Hoang đường." Thiên Nguyệt Thần tức giận lần nữa: "Người đường đường là một thành quân, lại còn dám nói bất lực, lưu người có tác dụng gì, người tới, kéo ra ngoài chém."

"Vâng." Một đám thị vệ đi vào, kéo thành quân.

"Chậm đã." Thanh âm nhẹ nhàng từ bên cạnh Thiên Nguyệt Thần vang lên, thị vệ dừng lại, tầm mắt của mọi người đều chuyển dời đến người nói, tò mò muốn biết người kia thế nào mà dám ngăn cản hoàng đế. Thành quân và thành chủ cũng kinh ngạc nhìn hắn, bọn họ muốn biết hài tử này có năng lực gì, lại dám lên tiếng lúc hoàng đế tức giận.

"Nếu thành quân nói tình thế bất đắc dĩ, nhất định có lý do, sao không nghe nghe lý do của hắn." Thiên Nguyệt Triệt lấy dao giải phẫu xát xát móng tay, mọi người sửng sốt.

Ánh mắt Thiên Nguyệt Thần liếc sang Thiên Nguyệt Triệt, giống như đang nói, người hài lòng.

"Đã như vậy, niệm tình Triệt nhi vì người cầu tình, ta nghe người một lần, nói đi."

"Tạ bệ hạ khai ân, tạ... Tạ... ." Thành quân nuốt những chữ còn lại trong cổ họng, không biết nên xưng hô với Thiên Nguyệt Triệt thế nào, dù sao, ngồi bên cạnh hoàng đế chắc chắn không phải người thường, hơn nữa hài tử này hoa dung nguyệt mạo, vô cùng tinh xảo.

"Được được được, đừng tạ ơn bốn điện, phụ hoàng đang chờ người giải thích, bỏ lỡ cơ hội, bốn điện cũng không cứu được người." Thiên Nguyệt Triệt đùa giỡn dao giải phẫu, nhìn người khác không tự chủ toát ra mồ hôi lạnh, tiểu đao này, sao có thể tùy tiện đùa. Nhưng, bốn điện, phụ hoàng? Hắn cũng là hoàng tử, tuổi của hắn?

"Phạm thần tạ ơn điện hạ." Thành quản lập tức hiểu rõ thân phận Thiên Nguyệt Triệt, dù không biết hoàng tử này là ai, nhưng xưng hô điện hạ không bao giờ sai. "Phạm thần không thể làm gì, bởi vì lương thưởng lớn nhất thành... Là muội tể (em rể) của thành chủ đại nhân."

Cái gì? Hai mắt Thiên Nguyệt Thần lóe lên kinh ngạc, lập tức sáng tỏ: "Người có gì để nói?" Quay đầu nhìn về phía thành chủ, trán thành chủ toát mồ hôi lạnh, hoàng đế này khác với tưởng tượng, nghe nói hoàng đế là người ngả ngớn, vì sao lúc này, ánh mắt của y sắc như kiếm, nói năng cẩn thận, không phải người đơn giản.

"Hồi bệ hạ, thành quản nói không sai, hần là muội tể của vi thần." Dựng thân khom lưng, cung kính trả lời.

"Nói như vậy, người bao che hần?" Thiên Nguyệt Thần lười biếng hỏi: "Tội bao che không lớn như tội tự ý mở kho lương, nhưng người tri pháp phạm pháp (hiểu luật mà cố phạm luật), tội càng gia tăng."

"Bệ hạ, bệ hạ bớt giận, vi thần không biết muội tể lớn mật như thế, chuyện này vi thần không biết, thỉnh bệ hạ minh xét." Hai chân quỳ xuống đất, sao không nghe nói hoàng đế cải trang vi hành, cũng không ngờ hoàng đế sẽ đến đây, bây giờ mọi đường sống bị mất, nghĩ tới đây thành chủ hoảng sợ, chỉ dùng kế này mới giữ được đầu mình.

"Nga? Nói như vậy, chuyện muội tể của người nâng giá gạo, người hoàn toàn không biết?" Thiên Nguyệt Thần cười nhạt, đáy mắt đầy tính toán.

"Vâng, vi thần không biết chuyện, thỉnh bệ hạ minh xét." Thành chủ đẩy chuyện đi không còn một mảnh.

"Ai... ." Thiên Nguyệt Triệt thở dài: "Nếu thành chủ đại nhân không biết chuyện, phụ hoàng, ta thấy... ." Thanh âm kéo dài cố ý hấp dẫn người khác.

"Triệt nhi có ý kiến gì không?" Theo ý tiểu đông tây, Thiên Nguyệt Thần hỏi.

"Phụ hoàng, Nam Giang thành xảy ra chuyện lớn như vậy, từ thành quản, nga không không không, từ phụ hoàng cho tới nạn dân đều biết giá gạo bị nâng lên, mà thành chủ đại nhân không biết chuyện này, có vẻ, thành chủ làm việc rất tệ a." Thiên Nguyệt Triệt cười châm chọc, nét mặt ngây thơ mang theo hồn nhiên, nhưng khiến người khác lạnh lẽo. Thành chủ run run, miệng hài tử này thật độc.

"Phụ hoàng, nhi thần nghĩ... ."

"Nghĩ cái gì?" Một câu không dứt khoát nói xong sao? Thiên Nguyệt Thần liếc Thiên Nguyệt Triệt một cái. Không, Thiên Nguyệt Triệt dùng ánh mắt trả lời.

"Sợ là, ngay cả gạo nạn dân mua bị trộn cát đá, thành chủ cũng không biết a?" Thiên Nguyệt Triệt cười hỏi. Đây... Thành chủ không biết trả lời thế nào, nếu như nói biết, nhưng không ngăn cản, tội lớn, nếu nói không biết, chuyện ngay cả hoàng đế đều biết, hắn sẽ rơi vào tội 'không biết dân tình'. Thành chủ tê liệt ngã xuống đất, cúi đầu không nói gì.

"Kéo thành chủ xuống đại lao." Thiên Nguyệt Thần đã suy tính, đến hiệp hội ma pháp, dọc đường tìm hiểu tình hình dân chúng, nếu không cơ nghiệp của Mạn La đế quốc sẽ bị những người này hủy hoại trong chốc lát: "Thành quản nghe lệnh."

"Có phạm thần." Thành quản đáp.

"Khôi phục chức quan, tạm thay vị trí thành chủ Nam Giang thành, mở kho lương phòng thiên tai cứu tế dân, đồng thời nấu cháo nhanh chóng đưa cho lão nhân, mở được quản, bốc được cho nạn dân ngã bệnh, mọi tổn thất do quốc khố chi trả." Thanh âm trầm thấp vang lên, thành quản rơi nước mắt, nạn dân được cứu rồi.

"Vi thần lĩnh chỉ, thay thế thành dân Nam Giang thành khẩu tạ ân đức bệ hạ." Thành quản lui ra, hoả tốc đi giúp thiên tai. Khi thông báo trợ giúp thiên tai phát ra, một số nạn dân còn không thể tin được, cho đến khi thành quản tự mình giám sát, những nạn dân kia mới tin tưởng, ông trời có mắt.

Ba ngày sau, bạc lương thực đã phát tới mỗi hộ thành dân, được cũng phát cho lão nhân và người bệnh.

"Có việc?" Thiên Nguyệt Thần nhìn nét mặt muốn nói lại thôi của thành quản, mở miệng hỏi.

"Bệ hạ, vi thần... Vi thần cả gan." Thành quản quỳ xuống.

"Đứng lên mà nói." Thiên Nguyệt Thần giơ tay lên, ý bảo thành quản ngồi xuống.

"Tạ bệ hạ." Thành quản tuân lệnh ngồi ở một bên: "Bệ hạ, gần đây tình hình thiên tai ở Nam Giang thành thập phần nghiêm trọng, hiện tại lương thực và ngân tệ cũng không thể giúp đỡ bao lâu, vi thần... Vi thần có một ý kiến, không biết có nên nói."

"Đã đến nước này, nếu người không muốn nói, chắc chắn hôm nay cũng không tìm đến, nói đi." Mặc dù Thiên Nguyệt Thần bá đạo, độc tài, nhưng không phải hôn quân.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 21: Nam Giang

"Tạ bệ hạ, vi thần nghĩ, mở kho lương quốc gia trợ giúp thiên tai." Thành quản nói tới đây, cẩn cẩn dục dục nhìn Thiên Nguyệt Thần, thấy y không tức giận, tiếp tục nói: "Sau đó chờ sang năm thu hoạch tốt, thu thuế gạo gấp đôi, bù đắp lương thực, như vậy, thứ nhất, có thể khiến nạn dân tích cực, thứ hai, giúp bọn họ yên tâm."

Nghe thành quản nói, Thiên Nguyệt Thần gật đầu: "Chủ ý này không tệ, người đi ban bố, sau đó dẫn ta đến xem sông Nam Giang."

"Vâng." Thành quản mừng rỡ lui xuống, cứ như vậy, cuộc sống của nạn dân không thành vấn đề.

"Người này là quan tốt hiếm có." Thiên Nguyệt Triệt thở dài, quan tốt, nhưng chức vị không đủ cao.

"Triệt nhi đang cảm thán?" Thiên Nguyệt Thần khiêu mi hỏi.

"Phụ hoàng cảm thấy ta sẽ quan tâm cái này?" Thiên Nguyệt Triệt cũng khiêu mi, tỏ vẻ 'việc không liên quan đến mình', nhưng Thiên Nguyệt Thần quá mức hiểu hẩn.

"Triệt nhi mềm lòng hơn tưởng tượng của ta, Triệt nhi thay đổi rất nhiều, đã có tình cảm." Thiên Nguyệt Thần ôm lấy hẩn, Thiên Nguyệt Triệt có hỉ nộ ái ố càng khiến người ta vui vẻ.

"Phụ hoàng biết, ta khinh thường làm người tốt." Thiên Nguyệt Triệt dựa toàn thân vào Thiên Nguyệt Thần, mềm lòng? Đây không phải là thứ hẩn

muốn. Nhưng đúng như phụ hoàng nói, khi hắn thấy tình hình thiên tai của Nam Giang thành, hắn có chút xúc động.

Cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa truyền đến.

"Đi vào." Tư thế ôm Thiên Nguyệt Triệt như cũ, Thiên Nguyệt Thần không vì người khác mà kiêng kỵ cái gì, y muốn nói cho mọi người biết, hài tử này là của y.

"Bệ hạ, chuyện đã chuẩn bị tốt, bệ hạ có thể đi xem xét Nam Giang?" Thành quân cung kính đứng ở cửa, hình ảnh Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt ôm nhau rơi vào mắt hắn, cái gì đó chợt lóe lên trong đầu, nhanh tới mức không kịp suy nghĩ. Phụ tử hai người ôm nhau, cũng không sao.

"Ân." Thiên Nguyệt Thần gật đầu, nắm tay Thiên Nguyệt Triệt đi ra, thành quân theo phía sau. Trên bờ sông Nam Giang, Thiên Nguyệt Thần không dám tin vào mắt của mình.

"Oa... ." Nặc Kiệt lớn tiếng hô lên: "Sao lại như vậy? Toàn bộ sông Nam Giang khô cạn?" Tất cả mọi người cảm thấy không thể tin, sông Nam Giang cạn nước, dòng sông sâu mười thước đã thấy rõ bùn đất. Không thể trong vòng một năm hai năm mà như vậy, xảy ra chuyện gì?

"Nam Giang bắt đầu cạn nước từ lúc nào, tại sao không báo lên?" Thiên Nguyệt Thần rảo bước tiến vào lòng sông, bùn đất đã sớm cứng lại, người dẫm lên như đi trên đường lớn. Có chút bùn đất bởi vì khô hạn mà nứt nẻ, khí hậu Mạn La luôn luôn ôn hòa, sông suối nhỏ cũng không thể biến thành như vậy, huống chi sông Nam Giang.

"Lúc bắt đầu không phát hiện, tới lúc phát hiện thì biến thành như vậy, chỉ trong chớp mắt." Thành quân thành thật trả lời, nguyên nhân hắn cũng

không rõ.

Nga? Kỳ lạ như vậy? Thiên Nguyệt Thần khó hiểu. Thiên Nguyệt Triệt chạy chạy trên bùn đất.

"Triệt nhi, làm gì?" Thiên Nguyệt Thần đuổi tới: "Sao vậy?" Nhìn thấy thần sắc Thiên Nguyệt Triệt khác thường, khó hiểu hỏi.

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu: "Ta cũng không biết, nhưng có cảm giác, hình như đồ vật gì đó dẫn dắt ta, khiến ta chạy về phía trước." Mặc dù như thế, Thiên Nguyệt Triệt vẫn đi theo cảm giác của mình.

"Không sao chứ?" Thiên Nguyệt Thần có chút lo lắng, tay nắm thật chặt tay Thiên Nguyệt Triệt, bóng dáng cao lớn đứng ở bên cạnh, khiến người ta thực an tâm.

Thiên Nguyệt Triệt ý bảo Thiên Nguyệt Thần đừng lo lắng: "Không có chuyện gì, phụ hoàng, ta chỉ cảm giác nghe được một thanh âm, thanh âm nhẹ nhàng reo hò." Cước bộ dừng lại trên sông: "Ở đây." Thiên Nguyệt Triệt chỉ chỉ lòng bàn chân.

"Nơi này sao?" Thiên Nguyệt Thần không thấy gì kì quái.

"Phụ hoàng có cảm giác gì không?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi, chẳng lẽ chỉ có một mình hắn? Với tu vi của phụ hoàng, nếu như mình có cảm giác, chắc hẳn y cũng thế a.

Thiên Nguyệt Thần lắc đầu.

"Điện hạ, nơi này có vấn đề sao?" Thành quân khó hiểu hỏi. Vấn đề? Không thể nói.

"Thành quân đại nhân, người phái người đào chỗ này, bốn điện muốn nhìn một chút, dù đào ba thước đất cũng phải thấy được đồ." Dưới này chắc

chấn chôn thứ gì đó, thậm chí Thiên Nguyệt Triệt phỏng đoán đồ bị chôn có liên quan đến khô hạn ở Nam Giang?

"Vâng, vi thần đi làm." Thành quản lập tức cáo lui.

Đợi thành quản rời khỏi, Thiên Nguyệt Thần nhú mày nhìn hắc: "Dưới này có vấn đề?"

Thiên Nguyệt Triệt vẫn lắc đầu: "Trực giác, trực giác có đôi khi rất kỳ quái." Sau đó tầm mắt nhìn về phương xa: "Phụ hoàng, sông lớn như vậy, mất bao nhiêu năm mới có thể đầy nước lần nữa." Sông này không chỉ khiến Thiên Nguyệt Triệt nhớ tới Trường giang, nhớ hiện đại, kể từ khi hắc buông tất cả xuống, hắc đi qua rất nhiều nơi, hắc thích đến rừng rậm nguyên thủy, thích đến nơi ít dân, bởi vì nơi đó có nhiều bí mật, có thể khiến tâm trạng hưng phấn.

"Để người đào đất thực phiền toái?" Trực tiếp động thủ là được rồi.

"Không muốn, lười động." Thiên Nguyệt Triệt miễn cưỡng mở miệng, sau đó cầm tay Thiên Nguyệt Thần: "Phụ hoàng, chúng ta vội vàng nhiều ngày như vậy, giờ tản bộ a."

Tản bộ?

Thiên Nguyệt Thần cười nhẹ, để hắc tùy ý lôi kéo cánh tay của mình, mặt trời bắt đầu lặn đằng tây, bóng dáng hai người đổ lên đáy sông, càng kéo càng dài. Sắc trời dần dần xám xịt, không biết hai người đã đi bao lâu, nhưng bốn phía vẫn trống trải, thỉnh thoảng gió nhẹ thổi qua, phiêu động mái tóc.

Thiên Nguyệt Thần tiến lên một bước, cúi người xuống: "Lên đây đi." Mỉm cười thập phần ôn nhu, dù đêm tối, Thiên Nguyệt Triệt có thể nhận thấy nam nhân độc hữu ôn tình.

"Ta rất nặng nha." Thiên Nguyệt Triệt cười nói, nhưng động tác không dừng lại, tung người nhảy lên lưng nam nhân.

"Nặng hơn nữa ta cũng công." Hai tay đưa về phía sau, giữ chặt chân Thiên Nguyệt Triệt, tấm lưng dán vào ngực, đặc biệt ấm áp, mà cổ ấm áp này, truyền chậm chậm toàn thân. Gió tựa hồ cũng ca hát, ủng hộ tình cảm của hai người, lúc bọn hắn trở lại, toàn bộ thành an tĩnh vô cùng.

Hôm sau

Thiên Nguyệt Triệt rời giường thật sớm.

"Sao sớm như vậy? Muốn đến Nam Giang?" Thiên Nguyệt Thần ngồi bên giường, nhìn Thiên Nguyệt Triệt đã thức giấc: "Ngủ nhiều một chút, sắc mặt rất kém, ta bảo trù tử chứng cho người chén thang."

"Ngủ không được." Thiên Nguyệt Triệt điều chỉnh tư thế, để đầu mình gối lên chân Thiên Nguyệt Thần.

"Không được, phải ngủ, thừa dịp ta còn chưa cưỡng chế ngươi." Bàn tay to sờ trán Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần nghĩ thầm, có phải tối hôm qua đi dạo nên nhiễm phong hàn, trán có chút nóng: "Người nhiễm phong hàn."

"Ân? Khó trách đầu hơi đau." Thiên Nguyệt Triệt mơ hồ nói: "Nhưng ta... "

"Không được." Biết tâm tư của hắn, Thiên Nguyệt Thần kiên quyết nói.

"Phụ hoàng... ." Thiên Nguyệt Triệt hạ thấp thanh âm: "Ta thật sự muốn đi xem."

"Không được, Nặc Kiệt." Thiên Nguyệt Thần hô, Nặc Kiệt nhanh chóng chạy vào phòng: "Bệ hạ."

"Triệt nhi nhiệm phong hàn, bảo người chưng chút thang thanh nhiệt nhuận hầu." Thiên Nguyệt Thần vừa phân phó, vừa kéo chăn đắp cho hẳn: "Như vậy đi, uống được tốt, nếu ta thấy người hạ sốt, dù chỉ một chút, ta liền cho người ra ngoài, được không? Trong khoảng thời gian này để mình vệ chú ý, nếu như Nam Giang có phát hiện gì, bọn họ sẽ trở về bẩm báo."

"Ân... ." Thiên Nguyệt Triệt biết không thể thương lượng, gật đầu: "Phụ hoàng nhất định phải đánh thức ta nha." Thanh âm mềm nhũn dần dần tiêu thất, mệt mỏi tập kích Thiên Nguyệt Triệt.

"Thật là một hài tử quật cường, ngã bệnh còn cố tỉnh." Thiên Nguyệt Thần ngồi yên bên giường, nhu nhu đầu Thiên Nguyệt Triệt, ấn vào huyệt đạo, nội tức trong thân thể lưu động khiến hẳn thoải mái hơn.

Ước chừng qua một canh giờ, Nặc Kiệt rón rén đi đến: "Bệ hạ, thang chưng đã xong, có cần hay không?"

Thiên Nguyệt Thần phát phát tay: "Giữ nóng, Triệt nhi tỉnh lại thì uống, Nam Giang có tin tức gì không?"

"Vẫn chưa, Minh Tam trở lại báo cáo, vì đất quá cứng, đào có chút khó khăn, đã đào hai canh giờ nhưng chưa thấy gì." Nặc Kiệt nói.

"Uh, tiếp tục đào, đào đến khi Triệt nhi tỉnh." Nghe Thiên Nguyệt Thần nói, Nặc Kiệt lắc đầu thở dài, trong lòng nghĩ, vạn nhất tiểu điện hạ ngủ thảnh đến buổi tối, chẳng lẽ những người đó phải đào cả buổi tối sao?

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 22: Thi Thế

Giật giật thân thể, phát hiện bị người ôm thật chặt, mở mắt xoay người nhìn nam nhân đang ôm mình, hắn rất ít khi được thấy phụ hoàng ngủ say.

Mỗi lần ở chung, luôn là hắn ngủ trước, lúc mở mắt, phụ hoàng đã sớm rời giường, an tĩnh giống như bây giờ, rất ít.

Thiên Nguyệt Triệt vươn tay vuốt ve mày kiếm anh tuấn của nam nhân, cái mũi cao thẳng, khuôn mặt tuấn mỹ, cuối cùng dừng lại ở đôi môi mỏng, cảm giác hôn lên môi mình, hồi tưởng lại vẫn khiến người ta chờ đợi như vậy, tâm tựa hồ cũng theo đó mà nhảy lên.

Mắt xéch đang nhắm chặt đột nhiên mở ra, dừng lại trên mặt Thiên Nguyệt Triệt, ánh mắt hai người chạm nhau.

"Tỉnh?" Thiên Nguyệt Thần mỉm cười mở miệng, đồng thời vươn tay sờ lên trán Thiên Nguyệt Triệt: "Đã bớt nóng, uống chút được."

"Ân." Thiên Nguyệt Triệt nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cọ cọ lồng ngực Thiên Nguyệt Thần: "Thật thoải mái."

"Tiểu sỏ qua, ngủ lâu hiển nhiên thoải mái, tới, rời giường thôi, ngủ quá nhiều cũng không nên." Ôm Thiên Nguyệt Triệt rời giường, mặc y phục cho hắn, Thiên Nguyệt Thần trêu đùa: "Nếu Triệt nhi vĩnh viễn nhỏ như vậy, thật tốt biết bao."

Một cánh tay có thể ôm trọn, như oa oa khiến người thích thú, còn nhớ năm Thiên Nguyệt Triệt vẫn là hài tử ba bốn tuổi, khi đó, giống hệt ôm tiểu

lang.

"Không muốn." Thiên Nguyệt Triệt phản đối cách nói của Thiên Nguyệt Thần: "Ta cũng hy vọng có thể ôm phụ hoàng như vậy." Nói xong dùng hai tay ôm chặt eo Thiên Nguyệt Thần, hắn ngóng trông, một ngày nào đó có thể ôm nam nhân này vào lòng, mà không phải bị y ôm, mặc dù mục tiêu có chút xa, dù sao, chiều cao không phải một ngày hai ngày mà như ý.

Nhưng hắn nghĩ, gien của Quang Minh thần tử hắn không kém.

"Bệ hạ, tiểu điện hạ, dược và thang đã tới ." Nặc Kiệt bưng khay đi đến.

Thiên Nguyệt Thần cầm chén dược lên: "Trước tiên uống dược, sau đó dùng thang."

Nhìn dược, Thiên Nguyệt Triệt có chút chán nản, nơi này không có thuốc tây như hiện đại, dược thực rất đẳng.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, Thiên Nguyệt Thần hiểu ra, nhi tử bảo bối của y không phải cái gì cũng không sợ, ít nhất, chén dược trước mắt đã dọa được hắn.

Cảm giác tiểu ý trong mắt Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, hắn sẽ không cho phụ hoàng trêu chọc, đưa tay tiếp lấy chén dược trong tay y, một hơi uống xong, sau đó lấy ô mai trong chiếc nhân Tạp Cơ Tư nhét vào miệng, vị chua lấn áp vị đắng, nhưng ô mai quá chua, đến mức nước mắt cũng chảy ra.

"Người a... ." Thiên Nguyệt Thần điểm đầu hắn, cầm lấy khăn lụa Nặc Kiệt đưa tới: "Nhổ ra đi."

Hai mắt hồng hồng, thực khả ái.

Lắc đầu, nhổ ra sẽ bị người trêu đùa? Hắn không cần.

Thiên Nguyệt Thần cũng không miễn cưỡng hẳn, nhìn tiểu đông tây ăn từng viên ô mai trong miệng, nét mặt ủy khuất nhưng quật cường khiến Thiên Nguyệt Thần vui vẻ.

"Cười chết người." Thiên Nguyệt Triệt hung hăng trợn mắt nhìn y một cái, xuống giường đi ủng, rửa mặt xong mới dùng thang Nặc Kiệt bưng tới.

"Sinh khí?" Thiên Nguyệt Thần đến bên cạnh hẳn, ngồi xuống.

"Ta là người độ lượng, không dễ giận như vậy." Hiển nhiên tức giận, lời thừa, nhưng hẳn tuyệt đối không thừa nhận.

"Bộ đáng Triệt nhi sinh khí khiến ta nghĩ tới một vật." Thiên Nguyệt Thần lẩm bẩm.

Thứ gì? Hai mắt tò mò, nhưng: "Không muốn biết." Thiên Nguyệt Triệt nhả ra những lời trái tâm ý, bởi vì hẳn đoán chắc, không phải thứ gì tốt.

"Thật sự không muốn?" Thiên Nguyệt Thần cố ý nói, tựa hồ muốn thu hút sự quan tâm của tiểu đông tây.

"Không muốn." Thiên Nguyệt Triệt kiên quyết, nhưng trong lòng oán giận, hẳn không muốn chẳng lẽ phụ hoàng không thể chủ động nói sao?

"Như vậy a... Đáng tiếc... Ta vốn muốn nói... Vậy thôi, không nói cũng được." Thiên Nguyệt Thần thở dài, dư quang thỉnh thoảng liếc về phía Thiên Nguyệt Triệt, khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ đấu tranh, tiểu ý trong lòng càng sâu.

"Hừ, không nói thì thôi." Thiên Nguyệt Triệt uống xong thang, đứng dậy bước tới cửa, Thiên Nguyệt Thần đuổi theo, nhưng không ngờ Thiên Nguyệt Triệt phi thân đi.

Thật là một hài tử bướng bỉnh, Thiên Nguyệt Thần đẩy nhanh tốc độ, hai bóng dáng một trước một sau đi tới sông Nam Giang, thấy thành vệ binh vẫn còn đào.

"Bệ hạ, tiểu điện hạ." Minh vệ nhìn thấy bọn họ, khom người hành lễ, thành vệ binh thấy thế cũng định hành lễ, lại bị Thiên Nguyệt Triệt ngăn cản: "Không cần, thế nào, đào được chưa?"

"Hồi tiểu điện hạ, đất này có chút kỳ quái, đào thế nào cũng không được." Minh Nhất nói: "Theo lý, đào sâu như vậy không thể nào không có đồ."

Nga? Thiên Nguyệt Triệt nhíu mày: "Tiếp tục." Hắn cảm giác, dưới này có đồ vật gì đó.

Chẳng qua, đến lúc mặt trời lặn, thành vệ binh vẫn chưa đào được đồ: "Kỳ quái, thật là kỳ quái." Một thành vệ binh khó hiểu lẩm bẩm.

"Nơi nào kỳ quái?" Thành vệ binh khác hỏi.

"Ta cũng không nói lên được, nhưng các người không phát hiện sao? Chúng ta đào lâu như vậy, mặc dù đào rất nhiều bùn đất, nhưng vẫn là độ sâu này, tựa hồ không sâu được nữa."

"Di? Sao ta không phát hiện?"

"Đúng vậy a, bọn ta cũng không phát hiện." Những thành vệ binh khác nói tiếp.

"Các người nhìn dây thừng này, ta nhớ sau giờ Ngọ bắt đầu đào từ đây, nhưng bây giờ vẫn ở đây, chả nhẽ không kỳ quái sao?" Thành vệ binh kia nói tiếp.

"Nghe người nói, quả thật như vậy, ta nhớ tảng đá này, lúc trước ta cũng đào ở đây."

"Đúng vậy đúng vậy a, hình như ta cũng đào một chỗ."

Thành vệ binh nghị luận xôn xao.

"Chuyện gì xảy ra?" Thiên Nguyệt Triệt nghe tiếng bọn họ nghị luận, đi đến.

"Hồi tiểu điện hạ... ." Thành vệ binh nói nghi hoặc của bọn hắn một lần.

Cái này... Thiên Nguyệt Triệt nâng cằm lên, có chút không tin, nào có chuyện ly kỳ như vậy, thực không bình thường.

"Đã thế, thử một chút sẽ biết." Thiên Nguyệt Thần cầm lấy xẻng, dùng nội lực đào, nhưng... Quả như thành vệ binh nói, bùn đất khơi ra, hố vẫn không có biến hóa.

Thiên Nguyệt Thần không tin, thử một lần nữa, kết quả vẫn thế.

"Phụ hoàng, ta thử một chút." Có chút thấp thỏm, Thiên Nguyệt Triệt tiếp lấy cái xẻng trong tay Thiên Nguyệt Thần, kết quả...

Mọi người không dám tin mở to hai mắt, đơn giản là Thiên Nguyệt Triệt đào thì hố bắt đầu biến hóa: "Phụ hoàng, đây là... ?" Tại sao những người khác đều không được, nhưng hắn có thể?

Điểm này Thiên Nguyệt Thần cũng không hiểu: "Triệt nhi tiếp tục xem." Chẳng lẽ có bí mật gì?

Đào vài lần, Thiên Nguyệt Triệt san được không ít: "Các người thử lại lần nữa." Tay Thiên Nguyệt Triệt đã đỏ ửng, Thiên Nguyệt Thần thấy mà đau lòng.

"Không có chuyện gì." Thiên Nguyệt Triệt vuốt vuốt lòng bàn tay.

Sau khi Thiên Nguyệt Triệt đào, thành vệ binh thử lại lần nữa, lại được.

"Đây là chướng khí." Thiên Nguyệt Thần suy đoán.

"Chướng khí? Có ý gì?" Thiên Nguyệt Triệt khó hiểu hỏi.

"Chướng khí dùng để phong tỏa vị trí, sinh thần bất tự hoặc một thứ gì đó tạo thành lá chắn, nhưng vạn vật đều tương sinh tương khắc, Triệt nhi có thể mở ra chướng khí, cho nên Triệt nhi đào được." Thiên Nguyệt Thần cũng không xác định rõ, nhưng đoán chừng là vậy.

"Có gì đó, điện hạ, dưới này có gì đó." Thành vệ binh kêu lên.

"Các người cẩn thận một chút, đừng làm hỏng." Thiên Nguyệt Triệt vội vàng lên tiếng, một vật thể bạch sắc đã lộ ra, giống xương người.

Dần dần hiển hiện, lúc mọi người đào hết, nhìn không được mà đổ mồ hôi lạnh, bởi vì đây là thi thể người chết.

"Phụ hoàng... ." Thiên Nguyệt Triệt cũng sửng sò, chẳng lẽ sông Nam Giang khô cạn có liên quan tới thi thể này?

Thiên Nguyệt Thần nhìn bộ xương, lại nhìn Thiên Nguyệt Triệt, tựa hồ đã hiểu rõ, người chết thuần âm, Triệt nhi là Quang Minh thần tử chuyển thế. Là thuần dương, Âm Dương tương khắc, Triệt nhi mới có thể phá chướng khí thi thể phát ra.

Nhưng? Thi thể kiểu gì lại phát ra chướng khí nặng nề như thế?

"Người đi tìm ngỗ tác." Thiên Nguyệt Thần phân phó thành quân, cỗ thi thể này không đơn giản.

"Vâng." Thành quân lập tức cho người đi tìm.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 23: Khôi Phục Như Cũ

"Các người cẩn thận một chút, đem bạch cốt lên." Thiên Nguyệt Triệt vừa phân phó, vừa nói: "Minh Nhất, Minh Nhị, các người đi xuống hố xem, còn phát hiện gì khác hay không?"

"Vâng."

Lúc bọn hắn đem bạch cốt lên, Thiên Nguyệt Triệt cẩn thận nghiên cứu.

"Bạch cốt này đã hơn tám năm, nhưng bị ngâm lâu trong nước, không thể xác định đúng tuổi, hơn nữa bùn cát dưới sông bốc lên trường kì, bạch cốt mới bị chôn sâu như vậy." Thiên Nguyệt Triệt sơ lược.

"Tiểu điện hạ, nơi này có chút vải rách." Minh Nhất ném đồ từ hố lên.

"Tiểu điện hạ, nơi này có tiền đồng." Minh Nhị phi thân khỏi hố, đem cho Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt cầm lấy tiền đồng, nhìn vải rách Minh Nhất ném lên, trong lòng tựa hồ có đáp án.

"Là mưu sát." Thiên Nguyệt Thần nhìn Thiên Nguyệt Triệt, mở miệng: "Giết người nhét thi thể vào bao bố, sau đó vứt xuống sông, nhưng tiền đồng này?"

"Tiền đồng là vật dùng trấn hồn." Thành quản tiếp lời: "Ở dân gian có truyền thuyết, đặt tiền đồng trong miệng người chết, có thể ngăn cản người chết luân hồi, lại trấn áp quỷ hồn của người chết."

"Không sai." Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, ở hiện đại cũng có truyền thuyết này, nhưng, cừu hận đến mức nào khiến người ta làm ra hành vi độc ác như thế.

"Bệ hạ, ngỗ tác đã tới."

Ngỗ tác kiểm tra thi thể xong, Thiên Nguyệt Triệt hỏi: "Thế nào?" Không phải trình độ của hãn kém, nhưng hiện đại dựa vào khoa học kỹ thuật, còn nơi này dựa vào học thức. Về kinh nghiệm, Thiên Nguyệt Triệt biết mình kém hơn ngỗ tác.

"Người này đã chết tối thiểu 7 năm, nhưng không vượt qua 9 năm, khung xương hoàn hảo vô khuyết, có thể thấy được, trước khi chết không bị lợi khí tổn thương, nhưng xương cổ hơi thâm màu, không giống bộ phận khác, chắc chắn trúng độc mà chết. Độc được vào yết hầu, cho nên phần cổ chứa độc tố nặng nhất, xâm nhập cốt tủy."

"Phụ hoàng, người này chết oan." Vì oan quá lớn, nên nước sông khô cạn, mới dẫn hãn tới đây.

"Hãn như thế." Thiên Nguyệt Thần xoay người nhìn thành quản: "Điều tra án mất tích của Nam Giang thành từ 6 năm tới 10 năm trước."

"Vâng."

"Bệ hạ, người này đã thành xương, còn có thể tìm được sao." Nặc Kiệt nói thầm.

"Không thành vấn đề." Thiên Nguyệt Triệt cắt ngang lời Nặc Kiệt: "Ta có cách, dù không nắm chắc mười phần, cũng bảy phần."

Cho nên đoàn người trở lại phủ thành quản, thành vệ binh mang bạch cốt tới thi phòng.

"Thành quản đại nhân, người chuẩn bị một gian phòng trống, mang thi thể tới đó, rồi chuẩn bị một số bùn đất mịn và nhựa cao su, để trong phòng, bốn điện muốn dùng."

"Vâng." Thành quản lập tức đi xuống chuẩn bị.

"Triệt nhi gọi cái đó là nghiên cứu?" Thiên Nguyệt Thần có chút ngạc nhiên.

"Nói cho người biết cũng được." Thiên Nguyệt Triệt kiêu ngạo nhìn Thiên Nguyệt Thần: "Người trao đổi điều kiện với ta a."

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, hóa ra tiểu đông tây còn nhớ chuyện lúc trước: "Vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta, được rồi, ta cảm thấy khi đó Triệt nhi đặc biệt giống như..."

Thiên Nguyệt Thần cố ý dừng lại một chút, nhìn tiểu đông tây kéo dài lỗ tai lắng nghe, cảm thấy hết sức buồn cười.

Cảm giác Thiên Nguyệt Thần có ác ý, Thiên Nguyệt Triệt dứt khoát xoay người rời phòng, tay phải bị kéo, Thiên Nguyệt Thần tiến lên: "Không muốn nghe sao?"

"Ta sợ nghe, tối sẽ gặp ác mộng a." Thiên Nguyệt Triệt không vui nhìn chăm chăm y, rõ ràng nam nhân này cố ý trêu chọc hấn.

"Không sợ, gặp ác mộng thì có ta." Thiên Nguyệt Triệt gạt tay Thiên Nguyệt Thần.

"Quả thật? Triệt nhi không nên ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại nghĩ khác nha." Liên tục trêu đùa tiểu đông tây là một việc rất thú vị, mà tiểu đông tây quả nhiên không khiến y thất vọng.

"Tuyệt đối không, phụ hoàng cứ yên tâm." Thiên Nguyệt Triệt đi một nửa, xoay người: "Còn nữa, buổi tối ta muốn ngủ một mình, người đừng vào phòng của ta, nếu không, ta sẽ gặp ác mộng, hừ."

Nói xong tiểu đông tây rời đi, bước chân rất nặng, tựa hồ mặt đất có cừu oán với hắn, nếu Thiên Nguyệt Thần nghe lời hắn nói thì không phải là Thiên Nguyệt Thần, đuổi theo Thiên Nguyệt Triệt, từ phía sau ôm lấy hắn: "Lúc Triệt nhi sinh khí rất giống con thỏ nhỏ, khả ái cực kỳ."

"Nói nhảm." Đỏ mặt lên, uy phong đã xuống thấp.

Không không không không, hắn đang nghĩ gì chứ, hắn là người, chủng tộc bậc cao nhất, những động vật kia đâu thể so với hắn.

Thiên Nguyệt Thần cười, mục mâu thâm thúy hiện lên ôn nhu và hứng thú.

Đi tới phòng trống thành quân chuẩn bị, thành vệ binh đã đặt bạch cốt lên tấm ván gỗ, thành vệ binh giữ cửa nhìn thấy Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt, vội vàng hành lễ.

"Đi xuống." Thiên Nguyệt Thần phất tay, sau đó bước vào phòng: "Triệt nhi định làm gì?" Có chút ngạc nhiên, có chút mong đợi.

"Khôi phục như cũ." Thiên Nguyệt Triệt rất có thâm ý nói.

"Khôi phục như cũ? Là thế nào?" Thiên Nguyệt Triệt khó hiểu, Triệt nhi có rất nhiều ý nghĩ siêu việt mà y không thể tưởng tượng, làm ra những đồ vật thế giới này không có.

"Khôi phục diện mạo như cũ." Thiên Nguyệt Triệt nói: "Đó là kiến thức ta học được từ thế giới ban đầu, nhưng chỉ học qua, chưa bao giờ thử, bởi vì không cần dùng đến."

Không cần dùng đến, đó là đương nhiên, ai sẽ tìm một bộ xương người tới dùng a.

"Kiến thức rất sâu." Mắt Thiên Nguyệt Thần thoáng hiện hứng thú.

"Đó là đương nhiên." Thiên Nguyệt Triệt kiêu ngạo nói, sau đó giật đầu bạch cốt xuống, cái này mà để Thủ Điện Đồng thấy được, không bị hù chết mới là lạ.

Tiếp theo, dùng bạch cốt trù đầu, đặt ổn định trên bàn, rồi dùng bùn đất trộn lẫn nhựa cao su, nhựa cao su có thể dính một số đồ vật.

Chờ bùn đất và nhựa cao su trộn đều, Thiên Nguyệt Triệt trét lên đầu bạch cốt.

Chỉ thấy hắn đem bùn đất lẫn nhựa cao su, dính từng chút một trên đỉnh đầu bạch cốt, mỗi một lần đều đặc biệt cẩn thận, dính lại dính, tóc trên trán rơi xuống, tay dính bùn đất không thể động, một bàn tay to vén tóc hộ hắn.

"Cám ơn." Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, có chút sừng sốt, sau đó hai chữ cám ơn không tự chủ mà nhả ra.

Thiên Nguyệt Thần cười ôn hòa: "Không cần khách khí."

Không gian giữa hai phụ tử hai lại trở nên yên tĩnh, Thiên Nguyệt Thần ngồi bên bàn lặng lẽ nhìn Thiên Nguyệt Triệt, đều nói lúc người nghiêm túc làm việc là đẹp nhất. Chỉ như vậy, Thiên Nguyệt Thần không thể dời tầm mắt.

Triệt nhi của y, hài tử kiêu ngạo khả ái thuộc về y, mỗi lần nghĩ tới điều này, trong lòng là thỏa mãn chưa bao giờ có.

Nụ cười vương nơi khóe miệng, ánh mắt đầy ôn nhu.

"Phụ hoàng cười cái gì?" Không biết khi nào, tầm mắt Thiên Nguyệt Triệt đã rời khỏi bạch cốt, mục mâu trong vắt nhìn nam nhân bên cạnh.

"Ta đang cười, Triệt nhi luôn làm ta vui vẻ, thế giới trước kia của Triệt nhi khiến người khó hiểu." Thiên Nguyệt Thần nói.

"Uh, đó là một thế giới hoàn toàn khác nơi này." Thiên Nguyệt Triệt vừa làm việc, vừa giải thích.

"Khác như thế nào?" Thiên Nguyệt Thần tán gẫu.

"Thế giới của ta là một thế giới người với người bình đẳng, không có hoàng đế, không có thái giám, không có quan lại, chiến tranh không cần binh khí, nói đơn giản đó là một thế giới hòa bình." Mặc dù từng bị thương tổn, nhưng nói đến nó, Thiên Nguyệt Triệt cũng có mấy phần hoài niệm.

"Chiến tranh không cần binh khí thì dùng cái gì?"

"Dùng đạn, là một loại bom, hay một loại thuốc nổ, nhưng không giống thuốc nổ, chỉ cần đem đạn bỏ vào một vật là có thể bắn, nơi đó có phi cơ, phi cơ như chim bay trên trời, nhưng khác biệt, người có thể ngồi trong, mà thuốc nổ có thể ném xuống từ phi cơ." Đặc biệt, ngồi trên phi cơ nhìn được nhiều tầng mây, Thiên Nguyệt Triệt nhớ kỹ cảm giác khi đó, mọi sầu não đều ném sau đầu.

"Nga? Thực muốn nhìn một chút." Thiên Nguyệt Thần bắt đầu tưởng tượng hình dáng phi cơ bay lượn trên không trung.

"Ta có thể vẽ cho phụ hoàng xem, nhưng nếu muốn làm thì không có khả năng, bởi vì kỹ thuật và vật liệu ở nơi này có hạn, phụ hoàng nhìn, diện mạo khôi phục như cũ." Thiên Nguyệt Triệt hoàn thành công đoạn cuối cùng, sau đó rửa sạch tay: "Thế nào?"

"Mặc dù không thể xác định có giống người thực hay không, nhưng ít nhất có thể thử một chút, dù bảy phần cũng đủ rồi, nếu là thân nhân, chắc chắn nhận ra người này." Thiên Nguyệt Thần nói: "Người tới."

"Bệ hạ." Thành vệ binh đi vào.

"Tìm họa sư trong thành đến. Dựa theo đầu người này vẽ mấy trăm bản."

"Vâng."

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 24: Tranh Tài

"Bệ hạ, họa sư đã vẽ hai trăm bản, kế tiếp phải làm gì?" Thành quân khom lưng hỏi.

"Mỗi thành vệ binh mang một bức họa, đưa đến các gia đình trong thành, xem có ai nhận ra người trong bức họa hay không." Bây giờ chỉ có thể xới đất mà tìm, bọn họ sẽ ở đây tối đa năm ngày, trong năm ngày không có tin tức lời, liền lên đường.

Ai...

Nặc Kiệt vô lực lắc đầu, nhất định không có hi vọng, hắn không cố tình nguyên rửa, dù tiểu điện hạ khôi phục dung mạo người nọ, nhưng thời gian đã trôi qua quá lâu.

Hơn nữa, người chết ở Nam Giang chưa chắc là người trong thành, cũng chưa hẵn là người Mạn La đế quốc, cũng có thể là người quốc gia khác tới du ngoạn.

Ai...

Nặc Kiệt than thở lần nữa.

"Người thờ dài cái gì?" Mắt hạnh của Thiên Nguyệt Triệt nhảy lên, khó hiểu nhìn hắn, đúng là người quái dị.

"Tiểu điện hạ, nô tài thay ngài bất bình thôi." Nặc Kiệt lẩm bẩm.

"Vậy sao? Là chuyện gì khiến người cảm thấy ta chịu oan ức?" Thiên Nguyệt Triệt không khỏi tò mò, Nặc Kiệt luôn có những ý nghĩ kì lạ, khiến mọi người buồn cười, đến tuổi này còn hồn nhiên ngây thơ như vậy, thực khác người.

"Nghĩ mà xem, tiểu điện hạ là người anh minh, tân tân khổ khổ khôi phục tướng mạo người chết, nếu thất bại trong gang tấc, không phải lãng phí thời gian của ngài sao?" Nặc Kiệt nói đúng sự thật, nhưng thực ra hẳn muốn nói, chủ yếu là lãng phí thời gian du ngoạn của bọn họ, đã ở đây năm ngày, mà nơi này mới vượt qua thiên tai, đâu có chỗ để du ngoạn.

"Sẽ không." Thiên Nguyệt Triệt cười nhạt: "Nặc Kiệt? Thi thể là thứ đáng được tôn kính, bởi vì nó là căn cứ duy nhất chứng tỏ một người từng sống trên thế giới này, cho nên, nó rất đáng giá."

Di?

Nặc Kiệt bắt đầu suy tư, mặc dù lời của tiểu điện hạ thường thường rất khó hiểu, nhưng lần này hẳn có chút hiểu rõ, thi thể là căn cứ duy nhất chứng tỏ một người từng sống trên thế giới này sao?

Lúc tìm kiếm người trong bức họa, Thiên Nguyệt Thần sử dụng năm ngày ở Nam Giang tổ chức cho thành dân đào giếng, đưa nước vào, dù sao nước là nguồn gốc của sinh mệnh, sau đó trồng lương thực.

Vì y tự mình ra đồng, nên thành dân có động lực đặc biệt.

"Nặc Kiệt, đem mầm rau xanh tới đây." Tính cực nhất là Thiên Nguyệt Triệt, hẳn đã đến tuổi này, cũng chưa từng thử qua, đương nhiên việc trồng trọt dễ dàng hấp dẫn hẳn.

Hiện tại, hẳn xắn ống quần, vén tay áo, đi chân trần trong bùn đất.

"Tiểu điện hạ, mầm rau đây." Nặc Kiệt chạy qua chạy lại giữa Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt, mặt chết hắc: "Tiểu điện hạ, hố đất của ngài không thể trồng." Nặc Kiệt nói.

"Tại sao?" Hố đã đào tốt, sao không thể trồng, Thiên Nguyệt Triệt khó hiểu.

"Tiểu điện hạ, hố đất ngài đào quá khô, mầm gieo xuống không thể đâm chồi, đầu tiên phải chọn đất màu mỡ, cho nó đầy đủ nước." Nặc Kiệt nói đạo lý.

"Nhìn không ra người còn có đầu óc." Thiên Nguyệt Triệt nhìn Nặc Kiệt với cặp mắt khác xưa.

"Tiểu điện hạ, trong ngự hoa viên trồng nhiều hoa như vậy, tục ngữ nói, chưa thấy móng heo cũng từng ăn thịt heo mà." Nặc Kiệt đắc ý.

Nói gì chứ? Thiên Nguyệt Triệt thấy Nặc Kiệt đang đắc ý, không muốn làm hắc mặt mất hứng: "Muốn nước rất đơn giản?" Thiên Nguyệt Triệt thả Tiểu Bạch từ chiếc nhẫn Tạp Cơ Tư.

Tiểu Bạch toàn thân màu đen, mặc thêm một ngoại bào vàng nhạt.

"Tiểu Bạch, phun nước." Thiên Nguyệt Triệt ra lệnh một tiếng, Tiểu Bạch há miệng phun nước ra, một màn này khiến thành dân bên cạnh trợn mắt há mồm.

Hâm mộ chưa, Thiên Nguyệt Triệt dương dương tự đắc.

"Triệt nhi." Thiên Nguyệt Thần đi chân trần tới: "Nếu Tiểu Bạch sẵn dùng, vậy để nó tưới nước cho những thành dân khác. Nhân lực ít, đi xa lấy nước cũng rất bất tiện."

Thiên Nguyệt Triệt thấy ánh mắt chờ đợi của các thành dân, không nhẫn tâm cự tuyệt: "Phụ hoàng, người chơi xấu ta, nước của Tiểu Bạch có hạn, ruộng đồng lớn như vậy, không đủ dùng."

"Không sao, ít nhất có thể giúp thành dân giảm bớt gánh nặng." Thiên Nguyệt Thần vừa nói vừa lấy mầm rau trong tay Nặc Kiệt, cúi người bỏ vào hố: "Thỉnh thoảng sống cuộc sống ở nông thôn cũng không tệ."

"Vậy khi chúng ta trở về, tạo một mảnh ruộng ở Mạn La các cũng được." Thiên Nguyệt Triệt phụ họa.

Hai người cùng trồng tiếp, không nói thêm gì nữa, hình ảnh này, ngay cả Nặc Kiệt cũng cảm thấy ấm áp.

Năm ngày sau, không có một chút tin tức về những bức họa đã phát ra, lộ trình tới hiệp hội ma pháp không thể trì hoãn được nữa, Thiên Nguyệt Thần quyết định lên đường.

Rời khỏi Nam Giang thành gần nửa tháng, bọn họ đến Hán Lệ thành, Hán Lệ thành là thành trấn cuối cùng trên đường tới hiệp hội ma pháp, nói cách khác, qua Hán Lệ thành sẽ bước chân vào lãnh địa của hiệp hội ma pháp, mảnh đất kia không thuộc về bất kì quốc gia nào, hiển nhiên cũng không thuộc về Mạn La đế quốc.

Ánh mặt trời rực rỡ, mã xa chạy giữa núi rừng, bởi vì khí trời rất tốt, Thiên Nguyệt Triệt đề nghị nghỉ ngơi trên đường.

"Phụ hoàng, chúng ta đi săn thú, để Nặc Kiệt và mình vệ nhóm lựa, xem ai săn được nhiều thú hơn." Thiên Nguyệt Triệt đề nghị, khí trời như vậy, săn thú là trò tiêu khiển tốt nhất, hưởng chi từ khi ra khỏi hoàng cung tới nay, chưa từng thoải mái chơi đùa một lần.

"Triệt nhi đang hạ chiến thư với ta" Thiên Nguyệt Thần buồn cười nhìn hân.

"Vậy phụ hoàng có dám nhận chiến thư không?" Thiên Nguyệt Triệt không phủ nhận: "Phụ hoàng cứ tùy ý chọn một người, ta và Đàn Thành là được."

Thiên Nguyệt Thần nhún vai: "Tiếp nhận, ta và Minh Nhất, nhường người một khắc, thế nào?"

"Phụ hoàng, người nói khoác mà không biết ngượng, bốn điện cần gì người phải nhường." Thiên Nguyệt Triệt xoay người tới cạnh ngựa: "Đàn Thành, chúng ta đi."

"Vâng." Đàn Thành nhảy lên, hai người giục ngựa đi.

"Tự tin như vậy?" Thiên Nguyệt Thần cũng không khách khí, lên ngựa theo sát, Minh Nhất hiển nhiên đi theo Thiên Nguyệt Thần.

Nặc Kiệt dẫn ba mình vệ khác nhóm lửa nấu nước.

"Chủ tử biết săn thú sao?" Đàn Thành khó hiểu hỏi, hẳn chưa từng thấy chủ tử săn thú.

"Không biết, nhưng chỉ cần đem cung tên cắm vào thân động vật là được mà?" Thiên Nguyệt Triệt nói, chuyện đơn giản như vậy đâu cần học.

Nghe lời Thiên Nguyệt Triệt, suýt nữa Đàn Thành ngã ngựa: "Chủ tử, cái này không giống, động vật di chuyển, đâu chờ ngài tới bắn."

"Vậy sao?" Thiên Nguyệt Triệt không tiếp tục trả lời, đột nhiên, trong bụi cỏ truyền đến thanh âm nho nhỏ, Thiên Nguyệt Triệt cầm cung tên nhắm ngay mục tiêu, cho đến khi vật trốn trong bụi cỏ từ từ lộ ra: "Đây là động vật gì?"

Được rồi, Thiên Nguyệt Triệt thừa nhận trừ lão hổ, lang, hồ ly, báo, những động vật tương đối nổi danh, thì có một số động vật hẳn thật sự

không nhận ra, tỷ như vật trước mắt.

"Gà núi." Đàn Thành đáp.

Hữu...

Đàn Thành vừa dứt lời, mũi tên trong tay Thiên Nguyệt Triệt đã bắn ra, mặc dù nhanh, nhưng không bằng tốc độ của gà núi, gà núi sống tại đây, hiển nhiên đã quen thợ săn, mà Thiên Nguyệt Triệt là lần đầu tiên săn thú, dù nhắm ngay mục tiêu cũng khó mà thành công.

"Ngay cả gà núi cũng láo xược như vậy." Thiên Nguyệt Triệt không tin, gà núi cũng dám khi dễ hẳn.

"Chủ tử... ." Đàn Thành vừa định mở miệng, liền bị Thiên Nguyệt Triệt ngăn cản: "Đứng nhìn, ta không tin chỉ một con gà núi nho nhỏ, ta cũng không đối phó được, này...."

Thiên Nguyệt Triệt cười ngựa đuổi theo.

"Chủ tử." Đàn Thành vội vàng giục ngựa, thấy Thiên Nguyệt Triệt dừng lại trước một gian nhà cỏ: "Chủ tử, sao vậy?"

Thiên Nguyệt Triệt không quay đầu lại: "Ta thấy gà núi trốn vào nhà cỏ, người nói, có phải gà ở núi này được người nuôi hay không?" Thiên Nguyệt Triệt nghi ngờ.

Nếu bây giờ trời rất nóng, Đàn Thành sẽ tin rằng mình đổ mồ hôi vì thời tiết, từ lúc nào chủ tử trở nên hài hước như vậy?

"Đi, vào xem." Săn thú thật tiêu hao thể lực, mới một lát, Thiên Nguyệt Triệt đã khát nước.

Hai người một trước một sau đi vào, bên ngoài nhà cỏ là hàng rào bằng nhánh cây, bên trong có một vườn rau, hai người tới cửa, "Cốc cốc" gõ mấy

tiếng, không thấy ai ra mở.

"Chủ tử, hình như không có người." Đàn Thành mở miệng.

Thiên Nguyệt Triệt gật đầu: "Nếu không người, chúng ta đi thôi." Song, vừa xoay người thì nghe "Lạc" một tiếng, nhà cỏ không khóa cửa, gõ mấy cái liền mở ra.

"Vào xem." Thiên Nguyệt Triệt bước vào trước tiên.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 25: Đầu Mối

Gia cụ trong nhà cỏ vô cùng đơn giản và mộc mạc, nhưng không nhiễm một hạt bụi, có vẻ chủ nhân là người yêu sạch sẽ.

"Chủ tử, ngài mau nhìn." Đàn Thành kêu lên, thanh âm có chút vội vàng.

"Sao vậy?" Thiên Nguyệt Triệt đi vào phòng ngủ, đây là..., giống như Đàn Thành, Thiên Nguyệt Triệt cũng sửng sốt, chỉ vì trên tường phòng ngủ treo một bức họa, là một nam tử còn trẻ, nhìn khuôn mặt, tương đối ôn hòa.

"Chủ tử, người nhìn, giống... Giống nhau không... ?" Đàn Thành có chút kích động, nhưng không trách được hẳn, ngay cả Thiên Nguyệt Triệt cũng sửng sờ.

"Giống, cực kỳ giống." Thiên Nguyệt Triệt bình tĩnh mở miệng, nam tử không phải ai khác, mà là người họa sư đã vẽ lúc Thiên Nguyệt Triệt ở Nam Giang thành.

"Đàn Thành, còn nhớ lời ta chứ? Trên thế giới này không có nhiều chuyện trùng hợp như vậy, nếu nhiều trùng hợp cùng tới, vậy đó không còn là trùng hợp đơn giản." Thiên Nguyệt Triệt thản nhiên mở miệng.

"Thuộc hạ nhớ kỹ." Không chỉ một câu này, chỉ cần là lời Thiên Nguyệt Triệt, hẳn đều nhớ kỹ.

"Có người tới, chúng ta ra ngoài."

Vào nhà cũng là nam tử, nhưng tướng mạo có chút thô kệch, nam tử đỡ một lão thôn phụ, nhìn cửa nhà mình mở ra, sau đó thấy Thiên Nguyệt Triệt ngồi trên ghế, liền hoảng hốt.

"Các người... Các người là ai?" Vùng này không có đạo phi, cuộc sống vô cùng an bình, bởi vậy lúc thấy Thiên Nguyệt Triệt, nam tử và lão thôn phụ có chút kích động, nhưng Thiên Nguyệt Triệt mặc y phục thượng đẳng, lại không giống ác đồ, nên mới cẩn thận hỏi.

Thiên Nguyệt Triệt hướng phía bọn họ gật đầu: "Đại thúc chớ sợ, chúng ta săn bắn gần đây, có chút khát, nên đi vào xin một chén nước uống, nhưng bên trong không có người, chúng ta đẩy thì cửa mở ra, ta mới vào nhà, chờ các người trở lại."

"Mụ mụ, con đã nói rất nhiều lần, đi ra ngoài phải đóng cửa, sao lần nào ngài cũng không nhớ kỹ." Nam tử thấy Thiên Nguyệt Triệt không có ác ý, liền hướng phía lão thôn phụ lẩm bẩm, hóa ra lão thôn phụ là mẫu thân của nam tử, tuy giọng nói của nam tử có chút trách cứ nhưng động tác đỡ lão thôn phụ vẫn vô cùng nhẹ nhàng.

"Ta... Ta sợ ca ca người đột nhiên trở lại." Lão thôn phụ chống gậy, nhưng thân thể vô cùng khỏe mạnh, khi nói chuyện cũng trung khí mười phần.

"Mụ mụ, ca ca đã rời đi tám năm, nếu muốn trở về, đã sớm trở về." Nam tử xem thường, có vẻ không thích người gọi là ca ca kia.

"Nói vậy, nó vẫn thường xuyên đưa bạc tới đây mà." Lão thôn phụ hiển nhiên không cho phép hần nói xấu nhi tử khác của mình.

"Hừ, người kia ghét bỏ chúng ta, sợ chúng ta làm bề mặt hần." Nam tử tức giận, tâm tình đang tốt liền biến mất.

"Người, tiểu tử thôi này, người muốn ta tức giận phải không, ta tạo nghiệt gì chứ." Lão thôn phụ giờ gậy muốn đánh nam tử, nam tử cũng đứng yên để bà đánh, không chống đỡ, sợ mẫu thân bị thương.

"Lão nhân gia, chi bằng nói ra để ta phân xử cho các người." Lời Thiên Nguyệt Triệt khiến lão thôn phụ tạm dừng động tác, đưa mắt nhìn hẳn.

"Đây là... ?" Trong mắt hai người đều nghi ngờ, nhưng nam tử có chút hào sảng: "Mẫu thân, ta thật sự chịu đủ rồi, hôm nay hiếm khi có khách lạ, vậy để người ta phân xử giúp."

"Này... ." Lão phụ nhân e ngại.

"Tiểu huynh đệ, người nghe ta nói... ." Nam tử khẳng khẳng làm theo ý mình: "Phụ thân chết sớm, chỉ còn ba người, ta, mẫu thân và ca ca, ta từ nhỏ không thích đọc sách, mà ca ca lại rất xuất sắc, cho nên ta và mẫu thân ngâm đặng nuốt cay kiếm tiền vì ca ca, tám năm trước quốc gia tổ chức khảo thí, ca ca trở thành đệ nhất văn khoa, bộ hạ giao Hán Lệ thành cho ca ca quản lý, nhưng ca ca làm thành chủ liên vong ân phụ nghĩa, để ta và mẫu thân ở đây, tự mình hưởng thụ."

"Nói vậy, đó là Ưng A Áo biết ta không quen cuộc sống trong thành, lại sợ ta một thân một mình nên để người ở đây hiếu cổ lão thái bà này, A Áo cũng nói, nếu người không muốn, nó có thể bảo người khác tới chăm sóc ta." Lão thôn phụ giải thích cho nhi tử của mình.

"Hừ, nói thì có lý lắm, sao con có thể yên tâm để người khác chăm sóc ngài." Nam tử rất hiếu thuận với mẫu thân.

"Hai vị, nếu trường công tử làm thành chủ, sao không đưa các người vào thành, nếu sợ các người không quen cuộc sống trong thành, cũng có thể sắp xếp một trang viên nhỏ, để hai vị thích ứng." Về điểm này Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy khó hiểu.

"Ca ca nói cuộc sống trong thành phức tạp, chúng ta thích ứng không được, nhưng thật ra hẳn ghét bỏ chúng ta không biết chữ, mà dù hẳn mời ta vào thành, ta cũng không đi, ta thích cuộc sống ở đây, nhưng hẳn sắp xếp như thế là không đúng." Nam tử chỉ muốn bất bình thay mẫu thân của mình.

"Đúng rồi, người trong bức họa?" Thiên Nguyệt Triệt chỉ chỉ gian phòng: "Tự ý đi vào, lượng thứ."

"Đó là ca ca của ta, ca ca tham dự cuộc thi năm ấy, sợ mẫu thân lo lắng, nên nhờ người họa, treo trong phòng, mỗi ngày mẫu thân đều nhìn, nói không nhớ ca ca, gặt người, ta biết mẫu thân rất muốn ở cùng ca ca." Nam tử nói thẳng.

Nghe nam tử nói, lão thôn phụ trầm mặc, nào có mẫu thân không thích ở cùng nhi tử, nhưng trưởng tử không đồng ý, một lão thái bà thì có cách gì chứ?

Hàng ngàn ý nghĩ hiện lên trong đầu Thiên Nguyệt Triệt, theo cách bọn họ nói, trưởng công tử kia là người rất hiếu thuận, vì sao làm thành chủ lại thay đổi?

Tám năm trước, lại là tám năm trước, càng kỳ quái, người này giống hết thi thể dưới sông Nam Giang.

"Nói như vậy, ca ca người có nỗi khổ riêng, nhưng thay đổi thật sự rất nhiều." Thiên Nguyệt Triệt vô thức nói.

"A? Các người nói vậy cũng không giả, sau cuộc thi trở về, ca ca thay đổi, ca ca trước kia thích ăn hành, sau khi trở về liền không thích, không chỉ như thế, mọi sinh hoạt cũng thay đổi như một người hoàn toàn khác... ." Nam tử nói tỉ mỉ.

Thiên Nguyệt Triệt thấy không còn sớm, liền cáo từ, nhưng lúc đi tới cửa, từ trên người rơi xuống một vật, vật kia chính là ngọc bội tìm được trong hố vùi thi thể ở sông Nam Giang.

Thấy ngọc bội này, nam tử tiến lên: "Công tử, đây là... Sao ngọc bội này lại ở trong tay ngài?"

"Có cái gì không đúng sao?" Thiên Nguyệt Triệt mỉm cười hỏi: "Ngọc bội này ta thấy lúc đi qua Nam Giang thành, màu sắc không tệ liền mua."

"Không không không... , có thể là ta nhận nhầm , nhưng...." Nam tử muốn nói lại thôi.

"Đại thúc đã mời ta uống trà, có gì cứ mở miệng." Thiên Nguyệt Triệt rộng lượng nói.

"Xin chờ một chút." Nam tử cầm lấy ngọc bội vào phòng, là vì lão thôn phụ đã nghỉ ngơi trước, ước chừng một lát, trong phòng truyền ra tiếng nói nhỏ, sau đó nam tử đi ra.

Đông... Một tiếng, nam tử quỳ xuống trước mặt Thiên Nguyệt Triệt.

"Đại thúc, người làm gì vậy? Mau đứng lên." Thiên Nguyệt Triệt ý bảo Đàn Thành đỡ hẳn dậy: "Đại thúc, có gì cứ nói thẳng."

"Này..., không phải ta thấy ngọc bội mà muốn chiếm cho mình, nhưng vừa thương lượng cùng mẫu thân, ngọc bội này là gia truyền, à, cũng không phải gia truyền, là phụ thân từng làm ăn, lúc còn sống vẫn mang theo nó, trước kia ca ca mang bên mình lên để đô dự thi, sau đó không thấy ca ca mang nữa, ca ca nói đã cất đi, giờ mới biết ca ca gạt chúng ta, hóa ra ca ca vứt bỏ. Cho nên, ý mẫu thân, nó là di vật của phụ thân, hỏi ngài muốn bao nhiêu tiền mới đồng ý bán cho chúng ta, chúng ta có tiền...."

"Nếu là đồ trong nhà đại thúc, hiển nhiên trả lại, cái này không đáng bao nhiêu, coi như làm quen, ta cáo từ."

"Cái này... Tiểu huynh đệ... Tiểu huynh đệ... ."

Sau khi rời khỏi nhà cỏ, Thiên Nguyệt Triệt liền nói với Đàn Thành: "Để ý nơi này, nếu thấy người ly khai liền theo dõi." Đồng thời thả Thủ Điện Đồng ra, để hai người có bạn.

Mặc dù Thủ Điện Đồng có chút lỗ mãng, nhưng cũng khá thông minh.

Sau đó Thiên Nguyệt Triệt trở về chỗ cũ, thức ăn đã sớm chuẩn bị xong, thấy hai tay Thiên Nguyệt Triệt trống trơn, Thiên Nguyệt Thần giấu cợt: "Triệt nhi sẽ không đem con mồi bỏ vào nhả Tạp Cơ Tư chứ?"

Thiên Nguyệt Triệt chẳng thèm quan tâm, phải biết rằng hãn tì được con mồi thú vị hơn: "Phụ hoàng đừng cười nhạo ta, ta tìm được thứ tốt hơn."

"Nga? Thứ gì?" Thiên Nguyệt Thần và những người khác đều tò mò.

"Tiểu điện hạ, nếu ngài thua thì nhận đi, chúng ta sẽ không cười ngài." Nặc Kiệt an ủi.

"Nặc Kiệt." Thiên Nguyệt Triệt trừng mắt, ngay cả Nặc Kiệt cũng xem thường hãn, thói đời càng ngày càng kỳ cục: "Ta sẽ khiến các người tâm phục khẩu phục."

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 26: Thắng Thua

Nhìn Thiên Nguyệt Triệt thập phần đặc ý, Nặc Kiệt không tin đi tới bên ngựa của Thiên Nguyệt Triệt, kiểm tra từ trên xuống dưới một lần, xác định không có cái gọi là con mồi mới đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Triệt, đánh giá hẳn.

Sau đó nghĩ thầm, chẳng lẽ tiểu điện hạ muốn thắng tới mức phát bệnh.

Nhìn ánh mắt Nặc Kiệt, Thiên Nguyệt Triệt liền biết hẳn nghĩ linh tinh, đối với người này Thiên Nguyệt Triệt có chút bất đắc dĩ: "Người nghĩ cái gì? Bốn điện vô cùng bình thường." Thiên Nguyệt Triệt đẩy Nặc Kiệt ra, đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Thần: "Phụ hoàng, người nghe rõ ràng."

"Ta rửa tai lắng nghe." Thanh âm trầm thấp hàm chứa tiểu ý, đang muốn xem tiểu đông tây định làm gì.

"Phụ hoàng còn nhớ rõ chuyện ở Nam Giang thành chứ?" Thiên Nguyệt Triệt cười hỏi.

"Hiển nhiên, Triệt nhi định nói cho ta biết, Triệt nhi tìm được người trong bức họa sao?" Thiên Nguyệt Thần có chút không dám tin, nào trùng hợp như vậy.

"Không sai, bốn điện tìm được rồi, cho nên, phụ hoàng, ta thắng người nha." Tiểu nhân đặc chí chính là bộ dáng lúc này của Thiên Nguyệt Triệt.

"Thật sao?" Hết lần này tới lần khác nam nhân xấu xa phá hỏng tâm nguyện của hắn: "Chẳng lẽ trí nhớ của Triệt nhi kém đi?" Thiên Nguyệt

Thần thương hại nhìn tiểu đông tây, trong mắt là không đành lòng.

"Người có ý gì?" Thiên Nguyệt Triệt khó hiểu hỏi, lại còn nói trí nhớ của hần kém đi, nam nhân này có chủ tâm đối nghịch với hần, không để hần thắng.

"Triệt nhi nên nhớ kỹ, chúng ta đánh cuộc ai săn được nhiều thú hơn, đúng không?" Thiên Nguyệt Thần ôn hòa hỏi.

"Nói nhảm, trí nhớ của bốn điện rất tốt." Thiên Nguyệt Triệt cao ngạo ngẩng đầu.

"Như vậy, người Triệt nhi tìm được không phải là thú."

"Người... ." Hừ, không muốn thừa nhận thua dưới tay ta, phụ hoàng thật hẹp hòi, nhân gia vận khí tốt hơn y là sai sao? Bất mãn trợn mắt nhìn y: "Ai nói người không phải là thú, bốn điện nói được là được."

Hai mắt trừng to, giống như chỉ cần Thiên Nguyệt Thần nói một chữ không, hần sẽ liều mạng với y.

"Triệt nhi, đây là xảo trá?" Thiên Nguyệt Thần cùng chơi với hần.

"Hừ, lời nói của bốn điện đáng giá ngàn vàng, phụ hoàng là vua của một nước, nên dừng cảm nhận thua."

"Được rồi, nếu Triệt nhi nói như vậy, trăm cổ mà thừa nhận người cũng là thú, nhưng trăm vẫn thắng, Triệt nhi có biết tại sao?" Đôi mắt sâu thẳm của Thiên Nguyệt Thần nhìn thẳng vào Thiên Nguyệt Triệt, thanh âm đầy lôi cuốn.

"Tại sao?" Thiên Nguyệt Triệt rất muốn nghe y định nói gì, còn cổ mà thừa nhận, thật tức chết hần.

"Bởi vì... ." Thiên Nguyệt Thần đến gần hẳn, hai tay ôm lấy bờ vai hẳn: "Bởi vì con mồi của ta là Triệt nhi a, ta thắng."

Kia... Nào có như vậy, Thiên Nguyệt Triệt đỏ mặt, tức giận biến mất, ngậm miệng không biết nên nói gì, cúi đầu, xấu hổ nhìn nét mặt ôn nhu của nam nhân.

"Triệt nhi không đồng ý?" Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, tầm mắt nóng rực theo dõi nhất cử nhất động của Thiên Nguyệt Triệt.

"Vậy... Vậy Triệt nhi cũng thắng." Thiên Nguyệt Triệt vẫn không phải là người phóng khoáng: "Triệt nhi cũng có được phụ hoàng."

Tình cảm là có được lẫn nhau, giữa chúng ta vĩnh viễn không có thắng thua.

"Tiểu đông tây, đầu óc quá lanh lợi." Thiên Nguyệt Thần gõ gõ đầu Thiên Nguyệt Triệt.

"Rất đau." Thiên Nguyệt Triệt bất mãn đẩy tay của y ra: "Còn có, không cho người gõ đầu ta, ta đường đường là hoàng tử điện hạ, làm trò trước mặt người khác, chẳng phải là mất mặt."

Thiên Nguyệt Triệt bất mãn kháng nghị, Nặc Kiệt hiểu được, dí dỏm nói: "Tiểu điện hạ yên tâm, nô tài là người thông minh, sẽ làm như không nhìn thấy, không khiến tiểu điện hạ mất mặt."

"Người... Người thông minh cái rắm." Thiên Nguyệt Triệt đảo cặp mắt trắng dã.

Những minh vệ khác cười to.

Ngồi xuống bên đồng lửa, thú nướng thơm ngào ngạt: "Thơm quá a." Hóa ra thú chưa qua chế biến mới là mỹ vị nhân gian.

"Muốn ăn không?" Dù Thiên Nguyệt Thần hỏi thế, nhưng tay đã cầm lấy tiểu đao, cắt một miếng thịt lớn: "Nếm thử."

Dù biết Thiên Nguyệt Triệt không thích ăn mặn, nhưng mấy năm qua được Liệt La Đặc dưỡng rất tốt.

Thiên Nguyệt Triệt hé miệng, cẩn thận nhấm nháp: "A, ngon." Nhịn không được ca ngợi: "Hôm nào trở về, chúng ta cũng nướng thú trong cung."

Thiên Nguyệt Triệt vừa ăn vừa nghĩ kế hoạch tiếp theo.

"Người thích là tốt rồi." Thiên Nguyệt Thần dùng khăn lụa lau đi dầu mỡ chảy ra nơi khóe miệng hẳn: "Người gặp được người biết nam tử trên bức họa ở Nam Giang thành sao?" Thiên Nguyệt Thần hỏi.

"Kỳ thực không rõ." Thiên Nguyệt Triệt nghiền ngẫm.

"Nghĩa là?" Thiên Nguyệt Thần chờ đợi, bởi vì y biết tiểu đông tây sẽ không giấu diếm.

"Tách khỏi phụ hoàng, ta và Đàn Thành đuổi theo gà núi... Sau đó vào nhà một thôn dân." Nói đến gà núi, Thiên Nguyệt Triệt có chút khó xử, hẳn đường đường là tiểu điện hạ của Mạn La đế quốc lại đuổi theo một con gà núi, thật mất thể diện: "Trong nhà đó có một lão phụ nhân và một đại thúc, trưởng tử của lão phụ nhân là thành chủ của Hán Lệ thành, ta muốn nói về thành chủ này. Thành chủ này có bảy phần giống người trên bức họa, tham gia khảo thí tám năm trước dành đệ nhất danh, được cử tới Hán Lệ thành, nhưng sau khi hẳn làm thành chủ, lại không đón mẫu thân về ở, hơn nữa tính cách khác trước rất nhiều. Mà quan trọng là, mảnh ngọc bội chúng ta tìm được ở Nam Giang, lại là ngọc bội gia truyền của nhà thôn dân kia, kỳ quái hơn nữa, ngọc bội người nọ mang theo tám năm trước lên đường khảo thí, trở lại thì không thấy."

"Oa... Ý tiểu điện hạ là người nọ có liên quan tới thi thể ở Nam Giang?" Giết người, hơn nữa giết người kinh khủng như vậy, Nặc Kiệt có cảm giác sợ hãi.

"Ừm, rất đáng sợ." Thiên Nguyệt Triệt thấy vẻ mặt Nặc Kiệt, nhin không được dọa hấn.

"Tiểu... Tiểu điện hạ... Ngài thực quá đáng." Nặc Kiệt nhích tới gần Minh Nhất, hai tay lạng lẽ nắm tay Minh Nhất, nơi này núi hoang rừng hoang, hấn thật sự sợ hãi.

Thiên Nguyệt Thần nghe Thiên Nguyệt Triệt nói, ngẫm nghĩ, chuyện này không đơn giản như vậy, một người chết giống một người sống, ngọc bội gia truyền của người sống lại ở trên thân người chết, hai người chắc chắn có liên quan.

"Phụ hoàng... Phụ hoàng... ." Thiên Nguyệt Triệt kéo tay y: "Phụ hoàng, người đang nghĩ gì?"

"Hử? Không có." Thiên Nguyệt Thần lắc đầu: "Đàn Thành đang theo dõi nơi đó?" Thiên Nguyệt Thần hỏi.

"Ừm, để Đàn Thành chú ý nhất cử nhất động, Thủ Điện Đồng cũng ở đó." Thiên Nguyệt Triệt vừa dứt lời, Thủ Điện Đồng liền xuất hiện trước mắt mọi người: "Thủ Điện Đồng, sao người tới đây? Bảo người canh giữ nơi đó cơ mà?"

"Tiểu Triệt, Đàn Thành bảo ta về, sau khi người rời đi, nam tử kia cũng rời khỏi nhà cỏ, chúng ta thấy hấn hướng tới cửa thành, nhưng bộ dáng của ta không tiện đi vào, nên Đàn Thành bảo ta trở lại." Thủ Điện Đồng đứng phía sau Thiên Nguyệt Triệt, giá y màu đỏ tùy ý tung bay, một bộ xương khô mặc giá y màu đỏ, tuy nhìn nhiều năm, Nặc Kiệt vẫn run rẩy, dù sao vừa rồi mới nói đến người chết.

"Phụ hoàng, nói như vậy... ." Thiên Nguyệt Triệt nhìn về phía Thiên Nguyệt Thần.

"Không sai, hẳn là nam tử kia vào thành." Thiên Nguyệt Thần phụ họa: "Đi, chúng ta tới xem cuộc vui." Ôm eo Thiên Nguyệt Triệt, hai người phi thân lên ngựa.

Này...

"Bệ hạ... Tiểu điện hạ... Đợi nô tài" Nặc Kiệt nhanh chóng chạy tới ngựa, đáng thương thân thể Nặc Kiệt mập mạp, không leo lên ngựa được, cuối cùng Nặc Kiệt đành vội vàng tới mã xa.

"Tiểu Triệt, chờ ta một chút." Thủ Điện Đồng mở cánh xương khô, nhanh chóng đuổi theo Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt, bay phía trên bọn họ.

Này...

Minh vệ hiển nhiên theo sát, cho nên đáng thương vẫn là Nặc Kiệt, mặc dù kéo mã xa là tuần mã, nhưng đường chật hẹp, không thể nhanh như cưỡi ngựa.

Dọc theo đường đi vang lên tiếng gào đau khổ của Nặc Kiệt.

Sau một canh giờ, cửa Hán Lệ thành hiện ra trước mắt, Thiên Nguyệt Triệt thu Thủ Điện Đồng vào nhẫn Tụ Cơ Tư, Thiên Nguyệt Thần vừa mới dừng lại, phía sau là một trận tro bụi đầy trời.

"Đuổi theo... Đuổi theo ." Nặc Kiệt thở hổn hển ngồi trên mã xa.

"Phụ hoàng, giờ làm gì?" Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu hỏi nam nhân ngồi sau lưng hẳn.

"Tối nay Triệt nhi muốn làm tiểu thâu không?" Thiên Nguyệt Thần trêu chọc.

Tiểu thâu? Thiên Nguyệt Triệt hé miệng: "Cầu còn không được."

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 27: Vào Thành

"Phụ hoàng, Hán Lệ thành rất giàu có." Thiên Nguyệt Triệt kéo Thiên Nguyệt Thần đi trên đường, nhìn y phục của những người lui qua lại, dù không phải cái nào cũng là tơ lụa thượng đẳng, nhưng đều mới, hơn nữa phong cách ở đây khác với những thành trấn kia.

"Bởi vì nơi này gần hiệp hội ma pháp, hiệp hội ma pháp nằm giữa Mạn La đế quốc và Sắc Vi đế quốc, mà nhìn khắp Mạn La đế quốc, Hán Lệ thành có nhiều ma pháp sư nhất, thành dân bình thường đi bên cạnh Triệt nhi cũng có thể là ma pháp sư cao cấp." Thiên Nguyệt Thần giải thích.

"Thật sao?" Mắt Thiên Nguyệt Triệt lóe sáng, có chút phấn khích.

"Đừng gây chuyện thị phi." Nhìn bộ dáng của hắn, Thiên Nguyệt Thần cũng biết hắn đang nghĩ gì, kéo tai hắn thấp giọng cảnh cáo.

"Ta không gây chuyện thị phi, chỉ muốn luận bàn một chút." Thiên Nguyệt Triệt "Hừ" một tiếng, tránh khỏi tay Thiên Nguyệt Thần, sải bước về phía trước.

"Các người tìm khách điểm, Minh Nhất, người truyền tin đến đế đô cho Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai, bảo hắn điều tra về thân phận người đứng đầu kháo thí tám năm trước, và mọi thứ có liên quan."

"Vâng, thuộc hạ đã rõ." Minh Nhất gật đầu, chuyện càng ngày càng hảo ngoạn.

Thiên Nguyệt Triệt tới một tiểu sạp, tò mò cầm mặt nạ, đùa giỡn một chút, sau đó để xuống, rồi đi tới một hàng mua mút quả, cầm lấy một chuỗi, há mồm cắn.

Rất ngọt, nhưng hăng thích, Nặc Kiệt ở phía sau vội vàng trả tiền, đột nhiên, có hai người đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Triệt, đánh giá Thiên Nguyệt Triệt từ trên xuống dưới một lần.

"Giản, hẳn không phải người chúng ta muốn tìm, đi thôi." Một nam tử kéo nam tử kia, nói.

"Nhưng vừa rồi... ." Nam tử được gọi là Giản có chút nghi ngờ: "Ta quả thật cảm thấy trên thân người này một cỗ ma pháp cường đại lưu động."

"Tiểu thiếu gia, đồ quá ngọt, không tốt cho răng." Nặc Kiệt theo bên cạnh Thiên Nguyệt Triệt, mở miệng, bởi vì Nặc Kiệt lên tiếng, tầm mắt hai nam tử tập trung trên người Nặc Kiệt.

"Giản, là hẳn." Nam tử chỉ vào Nặc Kiệt nói, hóa ra ma pháp vừa lưu động là do Nặc Kiệt đuổi theo mà hơi thở không yên.

"Nhưng không giống." Giản mở miệng: "Người béo đô đô, thấy thế nào cũng không giống."

Béo đô đô? Phạm vào cấm kỵ của Nặc Kiệt một cách nghiêm trọng, Nặc Kiệt vén tay áo, nắm chặt quả đấm: "Các người nói cái gì đó? Ta là khỏe mạnh, khỏe mạnh có hiểu không."

Dám nói hẳn béo đô đô, Nặc Kiệt cảm thấy vô cùng ủy khuất, vạn nhất bộ hạ cũng ngại hẳn béo đô đô không muốn hẳn hầu hạ thì sao?

"Nói người thì thế nào?" Giản nhìn người đang kích động, thấy Nặc Kiệt vươn quả đấm như muốn đánh nhau, nhất thời hung ác.

"Người... Người... ." Nặc Kiệt không phải người biết cãi nhau, trong hoàng cung có ai dám nói như vậy với Nặc đại tổng quản: "Người thật quá đáng, tiểu thiếu gia, ngài làm chủ cho nô tài a, ngài phải chủ trì công đạo cho nô tài."

Dù Nặc Kiệt đơn thuần nhưng lại là người lý trí, không có Thiên Nguyệt Thần hay Thiên Nguyệt Triệt phân phó, hẳn sẽ không tự ý động thủ.

"Nga? Vậy người nghĩ nên làm gì bây giờ?" Thiên Nguyệt Triệt trêu chọc nhìn Nặc Kiệt: "Đem hẳn nấu, kho, hay là chưng thang?"

"Cái này... Cái này có quá tàn nhẫn không?" Nặc Kiệt sợ hãi hỏi.

"Này, tiểu tử, chỉ bằng người?" Giản khinh thường nói: "Chỉ là một oa nhi mà dám nói chuyện như vậy với ta, không nghĩ đây là đâu, bọn ta là người của hiệp hội ma pháp, người cũng dám chọc."

Cư nhiên bị một cái tiểu hài tử xem thường.

"Chỉ bằng tiểu thiếu gia nhà ta." Nặc Kiệt chống eo, có Thiên Nguyệt Triệt hậu thuẫn, nói chuyện thêm can đảm.

"Chuyện gì?" Thiên Nguyệt Thần phân phó mình vệ xong, đi tới, thấy Nặc Kiệt như vậy, thiếu chút nữa cười to.

"Phụ thân, Nặc Kiệt cãi nhau với người nọ." Thiên Nguyệt Triệt như bảo bảo đáng yêu, kéo tay Thiên Nguyệt Thần.

"Bệ... Chủ tử, là bọn hắn ức hiếp ta." Nặc Kiệt khóc lóc kể lể, tại sao kẻ bị ức hiếp luôn là hắn.

"Vậy sao? Ức hiếp người thế nào?" Thiên Nguyệt Thần trêu ghẹo.

"Bọn họ nói ta mập mạp, ức hiếp ta, còn... Ức hiếp tiểu thiếu gia." Lúc này Nặc Kiệt thực thông minh, hẳn biết Thiên Nguyệt Triệt mới là người

Thiên Nguyệt Thần để ý, cho nên đánh vào điểm trọng yếu.

Quả nhiên Nặc Kiệt vừa nói xong, ánh mắt Thiên Nguyệt Thần chợt lóe, nhưng chỉ trong chớp mắt, nhanh tới mức người khác nhìn không ra, Triệt nhi của y mà cũng có người dám ức hiếp?

"Bọn họ ức hiếp Triệt nhi thế nào?" Thiên Nguyệt Thần hỏi.

"Bọn họ mắng tiểu thiếu gia là tiểu tử, mắng tiểu thiếu gia là oa nhi." Nặc Kiệt nói mấy chữ này đặc biệt nhấn mạnh, chứng minh độ tin cậy.

"Mập mập... Người... ." Giản muốn mở miệng lần nữa, bị nam tử bên cạnh kéo.

"Xin lỗi, tính cách sư đệ của ta dễ kích động." Nam tử kia hữu lễ: "Cũng không cố ý mạo phạm hai vị, xin tha thứ."

"Sư huynh." Giản còn muốn mở miệng, bị nam tử kéo ra.

"Hừ, đừng để ta gặp lại các người, nếu không ta đánh cho các người hoa rơi nước chảy." Nặc Kiệt thổ bĩ phun nước bọt.

Thiên Nguyệt Triệt và Thiên Nguyệt Thần nhìn nhau cười, "Phụ hoàng, đó gọi là cáo mượn oai hùm."

"Ý của Triệt nhi là người và ta đều thành lão hổ?" Thiên Nguyệt Thần kéo hẳn đi về phía trước, như dạo phố bình thường, số lần hai người đi dạo phố thực sự rất ít.

"Miễn cưỡng là như vậy." Thiên Nguyệt Triệt không để ý: "Nhưng hai người kia không đơn giản."

"Triệt nhi cũng cảm thấy?" Thiên Nguyệt Thần hiển nhiên đồng ý với quan điểm của hẳn: "Dù bọn họ mặc như thành dân bình thường, nhưng hơi

thở lưu động bị đè nén, bọn họ quên thu liễm bản năng, song hơi thở có thể khống chế dễ dàng, chứng tỏ cấp bậc của bọn họ rất cao."

"Ma pháp sư cấp cao?" Thiên Nguyệt Triệt vẫn không hiểu nhiều về ma pháp.

"Không, hẳn là ở giữa ma pháp sư cấp cao và đại ma pháp sư." Có thể rõ ràng nhận thấy một người là ma pháp sư cấp cao tu vi chưa hoàn thiện, một người đã tới điểm giới hạn.

"Bọn họ rất lợi hại?" Thiên Nguyệt Triệt có chút ngửa tay, muốn lãnh giáo một phen.

"Không lợi hại bằng Triệt nhi." Thiên Nguyệt Thần nói thật, không phải nịnh Thiên Nguyệt Triệt.

"Phụ hoàng nói ngọt với ta sao?" Thiên Nguyệt Triệt hoài nghi, dù hẳn tin tưởng năng lực của mình, nhưng hẳn cũng tin nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

"Triệt nhi của ta là giỏi nhất." Nửa thật nửa giả nói, "Kỳ thật ma pháp sư giống như đại ma đạo sư, rất khó lên cao, đến điểm giới hạn thì dừng, chỉ có ba loại người mới có thể tiếp tục, một là thiên tài, trời sinh thích hợp tu luyện ma pháp, một là người điên, quá chấp niệm với ma pháp, còn một loại là vận khí tốt, nhặt được bảo vật.

Ngoại trừ những ma pháp sư này, còn có ma pháp sư triệu hồi, có lẽ tu vi ma pháp của bọn họ không cao, nhưng bọn họ cũng có thể triệu hồi một số ma thú, còn phần lớn rất khó trèo cao."

"Ví như con cóc?" Thiên Nguyệt Triệt cười nói, nhớ lúc nhỏ, lúc ấy hẳn thích xem phim hoạt hình, đối với chuyện hoàng tử cóc còn nhớ một chút.

"Con cóc?" Thiên Nguyệt Thần không nghĩ ra đây là dạng ma thú gì? Hình như nơi này đâu có ma thú tên là con cóc.

"Ồ? Phụ hoàng không biết?" Thực kỳ lạ, lại có thứ phụ hoàng không biết, hẳn luôn cho rằng không gì có thể làm khó nam nhân này.

Hóa ra...

Nghĩ đến đây, Thiên Nguyệt Triệt đặc ý.

"Người lại nghĩ loạn thất bát tao gì?" Thiên Nguyệt Thần gõ đầu Nguyệt Triệt: "Đi thôi, đi xung quanh thăm thú."

"Xung quanh có gì đẹp mắt?" Thiên Nguyệt Triệt xoa xoa đầu bị gõ đau.

"Lúc trước ở trong mã xa, người ngại nhàm chán cơ mà? Mới vào một lát, Triệt nhi không phát hiện thành dân đều chạy tới nơi nào đó sao?" Thiên Nguyệt Thần hảo tâm nhắc nhở, đồng thời ý bảo tiểu đông tây có thể đi xem náo nhiệt.

"Đi? Đúng thật? Xảy ra chuyện gì?"

"Tiểu thiếu gia, nghe nói thủ phủ nơi này ném tú cầu chọn rể." Nặc Kiệt không hổ là bát quái chi vương, nhanh như vậy đã biết nguyên do.

"Ném tú cầu chọn rể có vẻ rất vui." Thiên Nguyệt Triệt nói nhỏ, kéo Thiên Nguyệt Thần chạy vào đám người.

Oa oa...

"Người thật nhiều." Nặc Kiệt thất thanh hô to: "Tiểu thiếu gia, ngài nên chú ý, không cẩn thận bị người dẫm lên."

"Yên tâm, thiếu gia ta có núi dựa, người coi chừng bị giẫm thành bánh thịt." Thiên Nguyệt Triệt mới không sợ, hẳn chỉ cần đứng bên cạnh xem là

được rồi. "Nhưng đúng là náo nhiệt."

"Phải xem là nhà ai ném tú cầu chứ, Bỉ gia giống như hoàng đế ngằm ở chỗ chúng ta." Đại nương bên cạnh nói.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 28: Khoe Mẽ

"Hoàng đế ngầm? Bọn họ rất lợi hại?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi, hoàng đế thật vẫn còn đứng đây, đúng là đả kích phụ hoàng, nam nhân bên cạnh miễn cưỡng cũng có thể nói là minh quân, lời đại thẩm này thực không ổn.

"Cư nhiên xưng hoàng đế, bọn họ thật to gan, không muốn sống nữa." Hiên nhiên có người không nghĩ như Thiên Nguyệt Triệt, đứng mũi chịu sào là Nặc Kiệt, ở trong lòng hắc, không cho phép người khác hạ thấp chủ tử của mình.

"Ai... Vị béo đại ca này nói gì đó, hoàng đế ngầm cũng không phải thật sự xưng hoàng đế, chúng ta chỉ so sánh mà thôi, không phải do Bì gia lợi hại, không vì Bì gia là thủ phủ, mà bọn họ hay bố thí cho người khác, quyên rất nhiều tiền cho người nghèo, a, đúng rồi, hoàng đế bệ hạ của chúng ta còn đề biển công đức cho bọn họ." Đại nương có chút kiêu ngạo, dù sao cùng một thành, thơm lây không ít.

"Nhân đức chi gia." Bốn chữ thốt ra từ miệng Thiên Nguyệt Thần, khiến Thiên Nguyệt Triệt dời tầm mắt về phía y.

"Phụ thân có ấn tượng?" Thiên Nguyệt Triệt hiếu kỳ nói.

"Đúng đúng đúng, chính là nhân đức chi gia, không ngờ vị công tử này cũng nghe qua, khi đó oanh động, phải biết rằng hoàng đế của chúng ta cực kỳ tôn quý, lại tự tay viết bốn chữ này, ta nghe người ta nói, nó còn đáng giá hơn thánh chỉ." Hai mắt đại nương hiện lên kim tệ, đại nương đọc sách

không nhiều, không biết hình dung thế nào, ở trong mắt bọn họ kim tệ là tốt nhất, cho nên dùng tiền so sánh thực không sai.

"Nga, hóa ra là nhân đức chi gia." Nói như vậy Nặc Kiệt cũng ấn tượng, nhưng sự thật cũng chỉ có hắc và Thiên Nguyệt Thần biết, năm đó bệ hạ mới mười tuổi, mưa đặc biệt nhiều, rất nhiều nơi lũ lụt, cho nên hắc và bệ hạ cùng nghĩ cách, không cần tốn nhiều sức mà giải quyết tình cảnh cho người nghèo khó, có thể giữ vững quốc khố.

Dù sao với thế nhân chữ của bệ hạ là ngàn vàng khó mua, còn đối với bệ hạ mà nói chẳng có gì tổn thất.

Cho nên năm kia có một chiếu thư.

Nội dung chiếu thư là cả nước quyên tiền, sau đó chọn lựa nhân đức chi gia, hoàng đế ngự bút tứ phong, khen ngợi trước mọi người.

"Vậy tại sao bọn họ ném tú cầu chọn rể, chẳng lẽ tiểu thư Bỉ gia không ai thèm lấy?" Nếu người như thế, số người tới cửa cầu hôn nhân nên rất nhiều mới đúng, trong đó không thiếu người cao quý.

"Tiểu huynh đệ, người còn nhỏ, dĩ nhiên không hiểu, nghe nói nếu tiểu thư Bỉ gia đồng ý, ngay cả nương nương trong hoàng cung cũng có thể làm, nhưng tiểu thư nhà có tiền, thích làm theo ý mình." Đại nương luôn miệng nói, không biết lời này phạm vào điều tối kỵ của Thiên Nguyệt Triệt.

Mà người khốn đốn dĩ nhiên là Thiên Nguyệt Thần: "Đúng vậy, làm nương nương nhiễm bệnh giang mai, HIV sướng chết nàng, còn muốn làm nương nương." Nắm chặt tay Thiên Nguyệt Thần, lực đạo không nhỏ.

"Triệt nhi, này chuyện không liên quan tới ta." Thiên Nguyệt Thần chỉ có thể tự mình ủy khuất.

"Hừ, quản chuyện của người." Ai bảo y là hoàng đế, chắc chắc là chuyện của y.

"Không sai, nói cũng kỳ quái." Đại nương nói đến nghiệm.

"Kỳ quái cái gì?" Nặc Kiệt cực thích tám chuyện.

"Thấy thế nào thì Bỉ gia cũng không nên chọn rể lúc này."

"Tại sao không, chờ thêm vài năm nữa, tiểu thư nhà họ sẽ ế." Thiên Nguyệt Triệt hung hăng nguyên rửa.

"Các người không biết, trong thành có vẻ thái bình, nhưng thật ra rất không thái bình." Đại nương len lén nhìn bốn phía, "Nhìn bộ dáng của các người là người ngoài tới nên không biết, ở đây đã có rất nhiều tân nương tử mất tích, cho nên tiểu thư trong thành không dám kết hôn, mà Bỉ gia lại kén rể lúc này, cho nên thật kỳ quái đúng không?"

"Nhưng thật ra bọn họ có nguyên nhân." Một phụ nhân bên cạnh chen vào, tò mò nhìn Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt, "Đó là vì bát tự của Bỉ tiểu thư quá vững, mắt lại cao, nghe nói, tìm thầy tướng số, nếu như không gả Bỉ tiểu thư đi, sau này không ai thèm lấy, cho nên Bỉ gia mới vội vã ném tú cầu chọn rể, ta còn nghe nói, tiểu thư đã sớm có ý trung nhân, nhưng Bỉ gia không thích, cho nên không muốn gả."

"Mau nhìn, tiểu thư Bỉ gia đi ra..." Người xem náo nhiệt hô lên.

"Bỉ tiểu thư nơi này..."

"Bỉ tiểu thư, ta ở chỗ này..."

"Bỉ tiểu thư, nơi này, nơi này..."

Nam nhân chuẩn bị đoạt tú cầu sôi trào, tiểu thư Bỉ gia cũng không che mặt như các tiểu thư khác, mà trực tiếp đối diện.

Điện mạo tiểu thư thanh tú, còn có mấy phần anh khí.

"Hậu cung thiếu hụt loại hình nương nương như thế." Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nói một câu.

Thiên Nguyệt Thần thầm nghĩ không tốt, tiểu đông tây còn nhớ kỹ chuyện này, Thiên Nguyệt Thần cười lấy lòng: "Hậu cung chỉ cần có Triệt nhi là tốt rồi."

"Hừ, đừng nói ngọt, bốn điện không đánh đồng với bọn họ." Thiên Nguyệt Triệt phi thường cao ngạo.

"Ta chỉ luận sự." Thiên Nguyệt Thần tròn mắt nói dối.

Điều kiện tham gia đoạt tú cầu thật ra rất đơn giản, chỉ cần đủ tuổi, trong nhà không có thê tử, không có hôn ước, không có lão mẫu, lão phụ bệnh nặng, thân thể khỏe mạnh là được.

Từ điểm này có thể thấy, điều kiện này không hà khắc, nghĩ cho lợi ích hai bên.

Tú cầu rơi xuống, mọi người rối rít tranh đoạt.

"Thiếu gia... Tiểu thiếu gia..." Nặc Kiệt lôi kéo y phục Thiên Nguyệt Triệt, "Người nhìn, là hai nam tử kia." Nặc Kiệt nói hai nam tử chạm trán lúc trước.

Mà hai người kia cũng nhìn thấy Nặc Kiệt, nhưng không kích động như Nặc Kiệt, chỉ liếc hẩn một cái.

"Sao bọn họ cũng tới nơi này?" Chẳng lẽ tới tham gia náo nhiệt, bọn họ cách tú cầu rất xa, hơn nữa đứng trong góc nhỏ, hẳn không phải tới tham gia náo nhiệt.

Liên tưởng đến tình hình vừa rồi, Thiên Nguyệt Triệt biết tại sao.

"Bọn họ đang tìm người, hoặc là theo dõi người nào đó?" Thiên Nguyệt Thần đáp lời.

"Không cần người giải thích, bốn điện biết." Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, nhưng không để ý Thiên Nguyệt Thần, "Còn nữa, bốn điện không cho người mở miệng, người không được mở miệng, Nặc Kiệt tới đây."

Thiên Nguyệt Triệt vẫy vẫy tay với Nặc Kiệt, Nặc Kiệt có chút thụ sủng nhược kinh, ngay cả như vậy Nặc Kiệt cũng không dám quên mất tính cách của Thiên Nguyệt Triệt, yếu ớt lui về phía sau mấy bước, hắn không dám chen giữa bệ hạ và tiểu điện hạ đầu, người bị hại chắc chắn là hắn, hắn là người thông minh.

Nặc Kiệt thập phần đặc ý nghĩ.

"Nặc Kiệt..." Thiên Nguyệt Triệt nâng cao âm lượng, Nặc Kiệt ngốc nghếch cũng biết nhìn sắc mặt người khác, Thiên Nguyệt Triệt vô cùng bất mãn.

Mắt phượng của Thiên Nguyệt Thần chỉ thoáng đảo, hiện lên ánh sáng lạnh, Nặc Kiệt không tự chủ lui về phía sau mấy bước.

Xem đi, chuyện tốt tuyệt đối không tới phiên hắn, đây chính là kinh nghiệm nhiều năm qua.

Mà bên kia đoạt tú cầu càng ngày càng kịch liệt, tú cầu nhảy đông nhảy tây, Thiên Nguyệt Triệt còn giận dữ vì Nặc Kiệt, lúc này muốn chơi đùa một phen, thân thể mảnh khảnh chen vào đám người, sau đó nhảy dựng lên đẩy tú cầu tới chỗ Thiên Nguyệt Thần.

Thiên Nguyệt Thần nào dám đón, vội vàng đẩy tú cầu ra, một lát Thiên Nguyệt Triệt lại ném cho y, Thiên Nguyệt Thần lại đẩy ra lần nữa, tú cầu trở thành đồ chơi cho bọn họ.

Tiểu thư trên đài khăn trương năm y phục, bị hành động của Thiên Nguyệt Triệt và Thiên Nguyệt Thần dọa sợ gần chết, đúng là bị hù dọa, nếu có người chú ý tới nàng, sẽ phát hiện nàng sợ hãi.

"Đủ rồi." Thiên Nguyệt Thần ném tú cầu lần nữa, đồng thời tiến lên xách tiểu đông tây nghịch ngợm ra, không sai, là xách ra, dựa vào ưu thế chiều cao.

"A..." Thiên Nguyệt Triệt quát to lên, "Đại nhân khi dễ tiểu hài tử, đại nhân khi dễ tiểu hài tử ..." Vừa nói Thiên Nguyệt Triệt vừa giãy dụa.

"Triệt nhi." Thiên Nguyệt Thần ôm chặt hắn, bên cạnh có rất nhiều ánh mắt nhìn sang, dựa theo tính cách Thiên Nguyệt Thần hiển nhiên sẽ không giải thích, cũng không cần thiết giải thích, y chưa bao giờ để ý cách nhìn của người khác.

"Hừ, đây chỉ là bài học nho nhỏ, phụ hoàng thú Thư phi ta còn chưa tính đâu, hôm nay nhớ cho kỹ." Thiên Nguyệt Triệt sờ sờ tóc.

"Rồi rồi..." Lúc này y có thể nói gì, chuyện Thư phi hắn không truy cứu, sao chuyện hôm nay lại đổ lên đầu y?

"Phụ hoàng thấy đó, bốn điện là người tốt." Thiên Nguyệt Triệt tuyệt đối là hạng người chiếm tiện nghi còn khoe mẽ.

Không có Thiên Nguyệt Triệt và Thiên Nguyệt Thần ngăn cản, người đoạt tú cầu lại bắt đầu sôi nổi, lúc này một bóng dáng bạch sắc vọt tới, tốc độ rất nhanh, một lát liền chen vào đám người.

Sau đó cùng mọi người đoạt tú cầu.

"Không có gì hay." Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu, nam tử kia không thể cướp được tú cầu, nhìn thân thủ của hắn là biết.

"Chưa chắc." Thiên Nguyệt Thần vỗ vỗ bả vai Thiên Nguyệt Triệt, ý bảo hẩn kiên nhẫn chờ.

"Là sao?" Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi hỏi.

"Triệt nhi không phát hiện? Vừa rồi tiểu thư Bỉ gia lo lắng nhìn một bên, chính là con đường kia." Thiên Nguyệt Thần chỉ vào lộ khẩu, tiếp tục nói, "Hình như đang chờ người nọ đến, mà người nọ vừa xuất hiện, tiểu thư Bỉ gia liền buông lỏng."

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 29: Người Quen Cũ

"Thiên Nguyệt..."

"Suyt." Thiên Nguyệt Thần vươn tay phải che miệng Thiên Nguyệt Triệt, "Triệt nhi hỏi ta."

Thiên Nguyệt Triệt hất tay Thiên Nguyệt Thần: "Hừ, người vô cùng chú ý tiểu thư Bỉ gia, chẳng lẽ phụ hoàng thấy nữ nhân hậu cung còn chưa đủ nhiều?"

Nam nhân chết tiết, cư nhiên chú ý chi tiết nhỏ như vậy, có ý tứ với người ta chứ gì.

"Nhiều lắm, nhưng đang chậm rãi dọn dẹp mà?" Thiên Nguyệt Thần kêu oan, "Huống chi ta không chú ý nàg, phải biết rằng nữ nhân tăng lên, cũng không bằng một sợi tóc của Triệt nhi, ta chỉ khó hiểu, nếu trong thành có nhiều tân nương mất tích như vậy, vì sao tiểu thư Bỉ gia còn muốn ném tú cầu chọn rể?"

"Hừ." Đáp lại Thiên Nguyệt Thần là tiếng hừ lạnh của tiểu đông tây.

Mà sự thật cũng như Thiên Nguyệt Thần nói, ánh mắt của tiểu thư Bỉ gia đều tập trung trên người bạch y nam tử, tú cầu cũng nhanh chóng bị bạch y nam tử cướp được.

"Tránh ra... Tránh ra..." Quân gia dẹp đường, gia đình đứng hai bên, đi cuối cùng là Bỉ lão gia và Bỉ tiểu thư.

Bạch y nam tử cầm tú cầu tiến lên, ánh mắt chăm chú nhìn Bỉ tiểu thư, Bỉ tiểu thư có chút thẹn thùng cúi đầu.

"Hừ, các người không cần liếc mắt đưa tình, hôn sự này ta không đồng ý." Bỉ lão gia luôn luôn hiền hòa lại phản đối kịch liệt hôn sự.

"Phụ thân nói không giữ lời, rõ ràng đáp ứng nữ nhi, ai đón được tú cầu, hôn sự của nữ nhi sẽ định, phụ thân muốn đổi ý?" Bỉ tiểu thư còn thẹn thùng nhất thời tái mặt, thanh âm run rẩy có mấy phần cường ngạnh.

"Đổi ý thì sao, ta nói rồi, ta không đồng ý gả người cho tiểu tử này, tiểu tử này chỉ là hạ nhân quý phủ, các người không xứng, còn người nữa..." Bỉ lão gia nói với bạch y nam tử, "Ta bảo người ra ngoài thành, sao người trở lại? Hai người các người thông đồng đối phó ta?"

"Phụ thân, vì hắn là hạ nhân, người mới không đồng ý hôn sự này sao? Phụ thân có thể quyền tiền hành thiện, tại sao không thể chấp nhận hắn." Bỉ tiểu thư tiến lên kéo tay bạch y nam tử, thái độ kiên quyết.

"Cần rõ, ta hành thiện vì cống hiến cho quốc gia, hắn là thứ gì?" Bỉ lão gia không phải người hà khắc, nhưng thái độ với bạch y nam tử rất tệ.

"Ném tú cầu chọn rể là tuyên bố trước toàn thành dân, phụ thân muốn làm người nói không giữ lời sao? Phụ thân chớ quên, nếu hôn sự của nữ nhi không thành, cả đời này không thể tái giá?" Bỉ tiểu thư nóng nảy, trong lời nói có chút uy hiếp.

"Ta nuôi dưỡng người cả đời, tóm lại, tiểu tử này ta không đồng ý." Bỉ lão gia cũng kiên quyết.

"Thật là kỳ quái." Thiên Nguyệt Triệt nói thầm, thanh âm nói nặng không nặng, nói nhẹ không nhẹ, nhưng có thể truyền vào tai mỗi người.

"Tiểu thiếu gia, kỳ quái thế nào, rất rõ ràng cơ mà? Lão đầu này ghét bỏ người ta xuất thân không tốt." Có đôi khi Thiên Nguyệt Triệt phải thừa nhận, Nặc Kiệt là một kẻ dở hơi.

Đại khái, nếu không có Nặc Kiệt tiếp lời, kịch sẽ không thú vị.

"Nói lung tung, hắn có thể bỏ thí nhiều tiền như vậy, sao lại ghét bỏ xuất thân của người ta, hơn nữa ném tú cầu chọn rể, điều kiện của người đoạt tú cầu không cao, nếu như hắn ghét bỏ xuất thân của người ta, sẽ không tổ chức, nhất định có lý do khác." Thiên Nguyệt Triệt cẩn thận nói, giống như nói cho người có tâm nghe.

Người nghe gật gù.

Bỉ lão gia nheo mắt đánh giá Thiên Nguyệt Triệt, chỉ là một thiếu niên quá mức xinh đẹp, nhưng...

Chú ý tới Thiên Nguyệt Triệt, chắc chắn sẽ chú ý Thiên Nguyệt Thần bên cạnh hắn, nam nhân này ngoài vẻ cao quý như thiếu niên trước mắt, còn có thêm khí chất duy ngã độc tôn.

Khí chất như vậy, không phải người nào cũng có được, chắc chắn nam nhân này là người có quyền vị cực cao.

"Phụ thân, ngài có lý do gì không thể nói cho ta biết, như tiểu đệ đệ kia nói, nếu phụ thân không quan tâm thân phận của hắn, vì sao không ủng hộ nữ nhi và hắn bên nhau? Phụ thân, chẳng lẽ ngài không nhìn ra sao? Nữ nhi thương hắn." Bỉ tiểu thư nói, hai mắt lúng tròng.

"Lão gia, ta cũng yêu tiểu thư, cầu ngài thành toàn." Bạch y nam tử một thân tố y quỳ xuống.

"Phụ thân, cầu người." Bỉ tiểu thư cũng quỳ xuống.

Bỉ lão gia dời tầm mắt, dứt khoát không nhìn bọn họ.

"Nhân đức, lấy nhân ái và đạo đức đặt lên đầu." Thiên Nguyệt Thần trầm ổn nói, "Nếu tiểu thư là người có tình, sao người lại không thành toàn cho họ?"

Bỉ lão gia chấn động, người này là... Người này là...

Phác thông...

Hai chân quỳ xuống đất, ánh mắt kích động: "Ngài... Ngài là..."

Thiên Nguyệt Thần tiến lên ngăn cản Bỉ lão gia.

Bỉ lão gia nhìn bốn phía, nhất thời hiểu được, nhanh chóng nhường đường để Thiên Nguyệt Thần vào phủ, khiến Thiên Nguyệt Triệt và mọi người khó hiểu, chỉ Nặc Kiệt là ngoại lệ.

Hắn tất nhiên nghênh ngang đi vào.

Trong phủ Bỉ gia

"Tham kiến bệ hạ." Bỉ lão gia quỳ trên mặt đất hành lễ.

Bệ hạ? Trong đại sảnh, Bỉ tiểu thư và bạch y nam tử bất ngờ, nhưng lập tức theo Bỉ lão gia quỳ xuống, đầu cúi thấp, không dám ngẩng lên.

"Bình thân, Bỉ lão gia còn nhớ, cũng gần hai mươi năm, vẫn nhận ra trẫm." Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt, thanh nhã nói.

Thanh âm lãnh ngạo không cố ý xa cách, nhưng khí chất cao cao tại thượng của hoàng đế tự nhiên tạo thành khoảng cách.

"Không không, là bệ hạ nâng đỡ, tiểu dân không nhận ra bệ hạ, nhưng câu nói của bệ hạ tiểu dân vẫn nhớ, lúc bệ hạ ban nhân đức chi gia cho tiểu

dân, đã nói những lời này." Chỉ một câu mà Bỉ lão gia khẳng định thân phận của Thiên Nguyệt Thần, người có thể nhớ rõ câu nói năm đó đúng là hiếm thấy.

Là nhờ khí chất của Thiên Nguyệt Thần.

"Bỉ lão gia không cần hạ thấp mình, trăm hiếm khi đi qua nơi này, cũng may mắn nhìn thấy việc vui của Bỉ tiểu thư, rượu mừng này Bỉ lão gia có thể nể mặt không, mời trăm uống một chén." Dù Thiên Nguyệt Thần nói khách khí, nhưng trên thực tế lời y nói ra, có ai dám cự tuyệt.

Đây giống như hoàng đế tứ hôn.

Ai...

Bỉ lão gia nặng nề thở dài: "Cũng được, hôm nay bệ hạ mở miệng cũng coi như cho tiểu tử này mặt mũi, chuyện ngày xưa để nó qua đi."

Hóa ra năm đó Bỉ lão gia và phụ thân của nam tử là huynh đệ rất tốt, phụ thân nam tử là quân sự của Bỉ gia, tuy hai người là chủ tớ nhưng xem nhau như huynh đệ.

Năm đó Bỉ lão gia nhìn trúng một cô nương, ngưỡng ngừng không dám mở miệng, liền nhờ phụ thân nam tử bắc cầu, nhưng gặp nhau nhiều, cô nương kia và phụ thân của nam tử vừa mắt nhau, hai người cư nhiên tốt đẹp.

Thật ra Bỉ lão gia không phải quá thích cô nương kia, nhưng cảm thấy bị bằng hữu phản bội, cho nên nhớ kỹ cừu hận, nghiêm khắc mà nói cũng không phải cừu hận.

Ngày hôm nay có những lời của Thiên Nguyệt Thần, đối với Bỉ lão gia mà nói cũng là hãnh diện lớn, nhưng với Thiên Nguyệt Thần mà nói cũng chỉ tiện tay mà thôi. Lại có thể khiến tiểu đông tây của y bớt giận.

Tránh tiểu đông tây thật sự mang thù với y, không tốt.

"Đúng rồi, Bỉ lão gia có biết thành chủ của Hán Lệ thành, nhân phẩm thế nào?" Thiên Nguyệt Thần hỏi.

"À..." Bỉ lão gia suy tư một chút, có chút khó xử, Bỉ lão gia là người làm làm ăn, việc buôn bán của hắn lớn như thế, hiển nhiên hắn không phải người đơn giản.

Hôm nay Thiên Nguyệt Thần hỏi những lời này, không thể nào là tán gẫu, cho nên hắn có chút khó xử.

"Cứ nói đừng ngại." Thiên Nguyệt Thần hiểu suy nghĩ trong lòng Bỉ lão gia.

"Thành chủ là người thế nào, tiểu dân rất khó nói, nhưng Hán Lệ thành được thành chủ quản lý, quả thật phát triển không ngừng, điểm này thành dân có thể làm chứng." Bỉ lão gia khéo léo trả lời.

Thật ra phẩm chất của thành chủ có thể dựa vào điểm này bình phán, thành dân nhận xét.

Có vẻ, hắn rất được lòng người.

"Được rồi, nghe nói nơi này có tân nương mất tích là sao?" Thanh âm trong trẻo của Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên vang lên.

Lúc trước mọi người rất tò mò về hắn, hài tử được hoàng đế cẩn cẩn dực dực ôm ấp như vậy có thân phận gì, giờ thấy hắn chủ động mở miệng, lại càng kinh ngạc.

Dù sao ngắt lời hoàng đế, không mấy người có lá gan này.

"Vị này là... ?" Bỉ lão gia nghi hoặc.

"Tiểu nhi." Thiên Nguyệt Thần giới thiệu.

"Hóa ra là tiểu điện hạ, vừa rồi không biết thân phận tiểu điện hạ, thỉnh tiểu điện hạ thứ tội."

"Thỉnh tiểu điện hạ thứ tội." Thấy Bĩ lão gia quỳ xuống, Bĩ tiểu thư và nam tử cũng quỳ xuống.

"Miễn, miễn, trả lời vấn đề của bốn điện trước." Thiên Nguyệt Triệt không phải người chú trọng lễ tiết, với hăn mà nói, vấn đề hăn hỏi còn quan trọng hơn lễ tiết nhiều.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 30: Dấm Chua

Ai...

Bỉ lão gia lại nặng nề than thở: "Nói đến chuyện tân nương tử mất tích, một lời khó nói hết." Giọng nói tựa hồ có chút bất đắc dĩ.

"Không sao, bốn điện thích chuyện một lời khó nói hết, càng khó càng tốt." Thiên Nguyệt Triệt nghe đến một lời khó nói hết thời, ánh mắt lập lòe sáng, đầy hứng thú.

Chủ yếu là ở Kiền Đức thành, Thiên Nguyệt Triệt bị uy hiếp, rồi Long quân đột nhiên xuất hiện, không có cơ hội phát huy bản lĩnh của hã, có chút tiếc nuối.

Vốn mong đợi có chuyện vui trên đường đi, nhưng chuyện mới bắt đầu đã không vui, hiển nhiên nhàm chán.

Cho nên lần này gặp được chuyện có chút khó khăn, dĩ nhiên là hưng phấn.

Tiểu điện hạ thật kỳ quái, người bình thường gặp chuyện này sao có thể cao hứng như vậy? Nhưng mình không có nhìn lầm, tiểu điện hạ vô cùng hưng phấn.

Vì xác định mình không nhìn lầm, Bỉ lão gia nhìn nữ nhi và tiểu tử, thấy trong mắt hai người đều là nghi hoặc.

Tạm thời không nghĩ, nếu tiểu điện hạ hỏi, hã nên cung kính trả lời.

"Chuyện này đã xảy ra ở Hán Lệ thành hơn nửa năm, lúc mới bắt đầu mọi người chỉ cho là trùng hợp, không chú ý nhiều, nhưng từng tân nương mất tích mới cần thận suy xét." Bì lão gia nói.

"Từng người? Mất tích rất nhiều?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi.

"Không không, thật ra không quá nhiều, mỗi lần có hi sử, tân nương tử đều bị cướp đi, xảy ra nhiều lần, về sau mọi người không dám tổ chức hi sử."

"Vậy tại sao Bì tiểu thư ném tú cầu chọn rể, chọn rể sẽ phải tổ chức hi sử mà?" Thiên Nguyệt Triệt nghi hoặc.

"Ai..." Bì lão gia lại than thở, "Bởi vì mọi người không dám tổ chức hi sử, cho nên các cô nương đều trì hoãn, tiểu nữ cũng giống vậy, rất nhiều người sợ nữ nhi không thể xuất giá."

Trước đó tiểu nữ gặp thầy tướng, nói nếu như tháng này tiểu nữ không gả, sau này không thể xuất giá, dù tiểu dân lo lắng tân nương tử bị cướp đi, nhưng cũng lo lắng tiểu nữ không ai thêm lấy, hơn nữa chuyện tiểu nữ và tiểu tể, tiểu dân liên tục canh cánh trong lòng, cho nên muốn mạo hiểm tổ chức hôn sự này."

"Phụ thân..." Bì lão gia nói tới đây, Bì tiểu thư đột nhiên quỳ xuống, "Phụ thân, là nữ nhi không tốt, là nữ nhi không tốt, là nữ nhi khiến phụ thân lo lắng, nhưng thật ra... Nhưng thật ra thầy tướng là nữ nhi nhờ người giả trang."

"Cái gì?" Bì lão gia trăm triệu không ngờ, cư nhiên bị nữ nhi của mình lừa, "Này... Đây là chuyện gì? Người nói rõ ràng cho lão phu."

"Phụ thân đừng giận." Bì tiểu thư đứng lên, "Nữ nhi thỉnh ngài tha thứ, vì phụ thân không chịu đáp ứng nữ nhi và tướng công bên nhau, hơn nữa vì chuyện tân nương tử bị cướp, nữ nhi biết phụ thân bắt đầu lo lắng hôn sự

sau này của nữ nhi, cho nên nữ nhi cố ý mời thầy tướng, để thầy tướng lừa gạt phụ thân, nói nếu như trong tháng này nữ nhi không gả, cả đời không thể xuất giá, nữ nhi biết phụ thân sẽ không nói giỡn với hạnh phúc của nữ nhi, dù gặp nguy hiểm, phụ thân cũng gả nữ nhi.

Nữ nhi sợ chuyện tân nương tử bị cướp qua đi, sẽ không còn cơ hội, nên thừa lúc sắt còn nóng đưa ra chuyện ném tú cầu chọn rể, mà nữ nhi biết phụ thân không thích tướng công, cho nên cùng tướng công diễn kịch, để tướng công cố ý rời đi rồi trở về, đến lúc đó với khả năng của tướng công, cướp được tú cầu không phải việc khó. Nhưng không ngờ..." Nói tới đây Bì tiểu thư quỳ xuống, "Tiểu nữ tạ bệ hạ thành toàn, cảm ơn phụ thân thương yêu."

"Thôi thôi." Bì lão gia đỡ Bì tiểu thư dậy, "Cái gì cũng không quan trọng, chỉ cần người có thể hạnh phúc là tốt rồi, ta đến tuổi này, nhưng chấp nhất ân oán, là ta hồ đồ, nhìn không rõ tâm ý của người, Cự Nhi (nam tử danh tự), người trở về thỉnh phụ mẫu người đến cửa cầu hôn đi, lão phu và phụ mẫu người đã hơn hai mươi năm không gặp, kể từ khi lão phu tức giận đuổi phụ thân người ra khỏi Hán Lệ thành, hai huynh đệ chúng ta chưa gặp nhau.

Chuyện cũ như mây khói, chỉ chớp mắt đã qua 20 năm, không biết phụ mẫu người có để ý hành vi năm đó của lão phu không, ai..."

"Nhạc phụ đại nhân yên tâm, phụ thân vẫn muốn nhắc tới ngài, tiểu tể trở về thỉnh phụ thân, mẫu thân tới cầu hôn." Nói xong, nam tử hướng phía Thiên Nguyệt Thần hành lễ, rồi khỏi đại sảnh.

"Nói tiếp, là ai cướp tân nương tử?" Đây mới là điều Thiên Nguyệt Triệt hứng thú.

"Đúng là kì lạ, mọi người đều nói Âm Quỷ tác quái, bởi vì đội ngũ rước dâu có nhiều người như vậy nhưng không ai nhìn thấy người cướp tân nương tử, nghe mọi người nói, chỉ cảm thấy một luồng gió thổi, sau đó

không thấy tân nương tử đâu nữa, chuyện này khiến thành dân bàng hoàng, nhưng chỉ cướp tân nương tử, không quấy rối thành dân, không thành thân sẽ không có việc gì." Ý của Bỉ lão gia, hôn sự của Bỉ tiểu thư cứ định trước, về phần hôn lễ...

"Thành thân, đương nhiên phải thành thân." Thiên Nguyệt Triệt không muốn náo nhiệt biến mất, "Cũng không thể tránh yêu quái kia cả đời, chả nhẽ để Bỉ tiểu thư bảy tám mươi tuổi mới thành thân?"

Nữ nhân thành thân sớm mới xinh đẹp, hơn nữa đó sẽ là kỷ niệm đẹp nhất.

"Thành... Thành thân. Tiểu điện hạ nói thế không sai, nhưng tiểu nữ... Tiểu nữ..." Bỉ lão gia khó xử, hẳn chỉ có một nữ nhi, vạn nhất xảy ra chuyện không may thì sao.

"Người không tin năng lực của bốn điện sao?" Thiên Nguyệt Triệt thay đổi sắc mặt trong nháy mắt, khuôn mặt tươi cười biến thành lạnh lùng, nhìn mà thấy lạnh cả người.

Hài tử hoàng gia nào có ai bình thường, mà nói không bình thường, tiểu điện hạ trước mắt hiển nhiên đứng đầu.

Bách tính Mạn La đế quốc có đồn đãi về tiểu điện hạ, đều nói tiểu điện hạ tính cách quái dị, tò mò cái gì sẽ lấy ra nghiên cứu, lúc tùy hứng cũng không nể mặt bộ hạ.

Mà bộ hạ cứng chiều đã đến vô pháp vô thiên, vừa rồi Bỉ lão gia còn cảm thấy tiểu điện hạ rất hòa khí, lúc này thực muốn vả miệng mình.

Đây là kiểu người biết nguy trang.

"Nếu người không tin năng lực của bốn điện, chẳng lẽ ngay cả năng lực phụ người cũng không tin sao?" Thiên Nguyệt Triệt không phải người tốt,

làm người xấu hiển nhiên rất thành công, "Nặc Kiệt, bốn điện nóng quá, bốn điện muốn băng."

Chén trà trong tay không di động, nhưng tay cầm chén âm thầm dùng sức, nhất thời nước như lụa mỏng bay ra khỏi chén Thiên Nguyệt Triệt, rơi vào chén trên bàn bên cạnh Nặc Kiệt.

"Tiểu điện hạ, chờ một chút." Giờ khắc này Nặc Kiệt đã chờ lâu rồi, cầm lấy ly trà, dùng sức, không khí có chút lạnh lẽo, nước trong ly trà trên tay Nặc bay về phía Thiên Nguyệt Triệt, là chất lỏng trong suốt.

Nhưng lúc này, chất lỏng vừa vào chén Thiên Nguyệt Triệt, lại trở thành băng.

Đây là...

Bỉ lão gia và Bỉ tiểu thư hoa cả mắt.

"Không được uống trà lạnh như vậy." Thiên Nguyệt Thần lấy ly trà trong tay Thiên Nguyệt Triệt, thanh âm trầm thấp bá đạo, mà lúc ly trà rơi vào tay Thiên Nguyệt Thần, miệng chén bốc hơi nóng hổi, chỉ trong chớp mắt.

Thiên Nguyệt Triệt cong khóe môi, có chút bất mãn nhận ly trà, chậm rãi uống.

Vừa xem hiểu ngay, Bỉ lão gia và Bỉ tiểu thư đều thông suốt, Bỉ lão gia phục hồi tinh thần: "Vậy hôn lễ dựa vào tiểu điện hạ rồi."

Màn diễn này, rõ ràng có thể thấy được, tiểu điện hạ mới là người đi cờ, cho nên Bỉ lão gia hợp ý, không hổ là thương nhân khôn khéo, nhìn chuyện quả nhiên thấu đáo.

Chuyện định ra, Bỉ lão gia muốn giữ Thiên Nguyệt Thần ở lại trong phủ, lại bị Thiên Nguyệt Thần cự tuyệt, thứ nhất không muốn người chú ý, thứ

hai chuyện thành chủ còn cần điều tra.

"Phụ hoàng thật thủ đoạn." Sau khi đi ra, Thiên Nguyệt Triệt nói nhỏ.

Thiên Nguyệt Thần nhẹ nhàng cười, ngửi tới ngửi lui trên người Thiên Nguyệt Triệt.

"Người làm gì đó? Đang trên đường." Thiên Nguyệt Triệt đẩy nam nhân dán sát vào mình.

"Sao ta ngửi được vị chua, lại càng ngày càng đậm, hình như hôm nay Triệt nhi không ăn thức ăn có vị chua mà." Thiên Nguyệt Thần trêu chọc.

"Tiểu điện hạ không ăn thức ăn có vị chua, nhưng tiểu điện hạ ăn dấm." Nặc Kiệt chen vào một câu, Thiên Nguyệt Triệt thiếu chút nữa té xỉu tại chỗ.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 31: Phiên Nảo

"Phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt mệt mỏi, thành thật dựa vào Thiên Nguyệt Thần, thỉnh thoảng cọ cọ cánh tay của y, "Hình như chúng ta bị người theo dõi."

Ngữ khí thản nhiên mang theo hứng thú.

"Tiểu điện hạ, cẩn thận vui mừng sinh bi." Nặc Kiệt đi theo phía sau, đột nhiên chen vào một câu.

Thiên Nguyệt Triệt dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn cau có, "Nặc Kiệt, người có chủ tâm đối nghịch với ta phải không?" Tên mập mập chết bầm này, hôm nay uống lộn thuốc, mình nói một câu, hắn chĩnh một câu, tình cảm quy củ ngày thường đều là giả.

Thật ra Nặc Kiệt không có ý gì, chỉ là, vừa có cơ hội trở tài cùng Thiên Nguyệt Triệt, kết quả bị Thiên Nguyệt Thần phá hỏng.

Trong lòng hăn đau khổ, hăn phát hiện mình vô dụng. Kể từ cuộc săn thú cùng Thiên Nguyệt Thần lúc nhỏ, hăn luôn cảm thấy mình hữu dụng, cho nên mấy chuyện gần đây khiến hăn chịu đả kích lớn vô cùng.

"Tiểu thiếu gia, vừa rồi nô tài có nói gì ư?" Nặc Kiệt ngẩng đầu, không rõ tại sao sắc mặt Thiên Nguyệt Triệt kém như vậy, mà chính hăn cũng hoàn toàn không biết, mình vừa đem suy nghĩ trong lòng nói ra.

"Người..." Thiên Nguyệt Triệt phát hiện, mình không bị bệnh hành hạ chết, không bị địch nhân đánh chết, cũng sẽ bị Nặc Kiệt làm tức chết, người

này không phải đơn thuần, mà là ngu xuẩn, không hiểu sao ngày thường rất khôn khéo, ít nhất chuyện trong hoàng cung cũng xử lý dễ dàng.

Nhìn Thiên Nguyệt Triệt trừng mắt dựng thẳng lỗ mũi, Nặc Kiệt lại cảm thấy ủy khuất cho chính mình.

"Được rồi, Nặc Kiệt biết rõ thói quen sinh hoạt của Triệt nhi hơn bất kì ai, trong cung có món ngon, chuyện vui, hẳn đều nghĩ tới người đầu tiên, mà không phải ta." Thiên Nguyệt Thần giảng hòa, thủ đoạn của Nặc Kiệt y biết rất rõ, không phải đối thủ của tiểu đông tây.

"Ừm." Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, ngẫm lại cũng đúng, ngày thường nếu hẳn bị thương một chút, cũng khiến Nặc Kiệt lo lắng muốn chết.

Lúc nhỏ thân thể hẳn không tốt, ngoài phụ hoàng, những chuyện khác đều do Nặc Kiệt tự mình chuẩn bị, ấn tượng sâu nhất là Nặc Kiệt vắt sữa bò cho hẳn uống, thiếu chút nữa bị đá gãy xương sống.

Bây giờ nghĩ lại vẫn rất cảm động, Nặc Kiệt ngu ngốc, làm chuyện gì cũng không nghĩ cho bản thân, chỉ cố gắng hết sức, không biết mọi người đều vì hẳn mà lo lắng.

Nhìn hai mắt Thiên Nguyệt Triệt đỏ lên, Thiên Nguyệt Thần nhẹ nhàng cười một tiếng, ôm hẳn vào trong ngực, y biết tiểu đông tây thường tùy hứng, thích sinh sự những chuyện không đâu, nhưng kỳ thật tiểu đông tây rất nhạy cảm, ai đối tốt với hẳn, hẳn đều nhớ kỹ, đương nhiên người không tốt với hẳn, hẳn trả lại gấp bội.

"Phụ hoàng, theo dõi chúng ta có hai nhóm, bắt đầu từ lúc chúng ta rời khỏi Bỉ gia." Thiên Nguyệt Triệt cảm giác được hai cỗ lực lượng khác nhau.

"Ừm, nếu ta đoán không lầm, một nhóm là Bỉ lão gia phái tới, âm thầm bảo vệ chúng ta, Bỉ lão gia dùng hết tâm tư a, còn một nhóm không rõ."

Thiên Nguyệt Thần thay Thiên Nguyệt Triệt giải thích.

"Uh, dùng hết tâm tư, biết rõ đám người kia dám ra tay sẽ bị chúng ta dọn dẹp, nhưng vẫn phải người bảo vệ, cũng coi như có lòng, chẳng những có lợi cho chính hắn, còn có lợi cho chúng ta, vẹn toàn đôi bên." Thiên Nguyệt Triệt lạnh lạnh nói.

"Chủ nhân, tiểu thiếu gia." Nặc Kiệt rầu rĩ không vui.

"Sao vậy?" Thiên Nguyệt Thần hỏi, tám phần người này lại muốn hỏi vấn đề kỳ quái.

"Nếu lần này cần động thủ, nhất định phải giao cho nô tài." Nếu không, hắn thật sự cảm thấy mình vô dụng.

Ha ha...

Lời của Nặc Kiệt khiến Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt cười to.

"Được, giao cho người." Thiên Nguyệt Thần hứa hẹn.

"Ừm." Nhận được lời hứa của Thiên Nguyệt Thần, Nặc Kiệt đứng thẳng lưng, vì quá béo, thẳng với không thẳng cũng chẳng khác nhau bao nhiêu, nhưng ít nhất có thể tăng thêm khí thế.

Nặc Kiệt sửa sang y phục, làm cho mình có vẻ anh hùng một chút, sau đó chỉnh tóc giả, khiến nó càng thêm ổn định.

Thật ra Nặc Kiệt cũng có tóc, nhưng chỉ có mấy cây, cho nên Nặc Kiệt rất quý.

Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt liếc nhau, vì hai nhóm người theo dõi ở khá xa, mà hai bên là phủ viện, tường cao chừng ba mét, khoảng cách giữa hai phủ viện rộng tầm hai thước, nên rất khó nhìn thấy.

Ba người liền ấn vào chỗ rẽ.

Bởi vậy, lúc hai nhóm người theo dõi đi tới đây, nghiêm nhiên không phát hiện ba người.

Nhóm do Bỉ lão gia phái tới không quá kích động, do trước đó Bỉ lão gia có dặn dò, nhưng nhóm kia rất nôn nóng, không thấy người, liền chuẩn bị tìm kiếm.

Đang vòng vo, phát hiện Nặc Kiệt đứng sau lưng.

Mấy người nhìn nhau, có chút kinh hãi, người này đến khi nào, bọn họ không hề biết.

"Hừ." Nặc Kiệt dùng lỗ mũi hừ lạnh, học Thiên Nguyệt Triệt, "Ngay cả lão tử cũng dám theo dõi." Nặc Kiệt xắn ống tay áo, hẳn luôn muốn làm vậy một lần, đáng tiếc không có cơ hội.

Đầu lĩnh của đám người mở miệng: "Đừng hiểu lầm, chúng ta..."

"Hiểu lầm?" Nặc Kiệt lạnh lùng ngắt lời, chiêu này cũng học từ Thiên Nguyệt Triệt, vì hẳn cảm thấy tiểu điện hạ rất uy phong. Tuy nét mặt của Nặc Kiệt lạnh lùng, nhưng thịt trên mặt động, rất giống người đang cười, không có cái khí thế kia, "Các người theo dõi lão tử lâu như vậy, cũng gọi là hiểu lầm, lão hồ không phát uy, người cho ta là mèo bệnh sao."

Nặc Kiệt tức giận rống lên.

Thật ra những người đó rất muốn nói, thân thể của người thấy thế nào cũng không giống mèo, mà giống heo, nhưng bọn họ không dám, vì vẻ mặt của Nặc Kiệt là muốn tìm người đánh nhau.

"Hiểu lầm, thật là hiểu lầm, đại nhân nhà ta phân phó chúng ta tìm mấy vị." Người dẫn đầu cường điệu.

"Đại nhân, đại nhân nhà người là lông gà hay vỏ tỏi?" Nói tục thật sự sảng khoái, khó trách tiểu điện hạ thích nói như vậy, sau này phải học tiểu điện hạ nhiều hơn, Nặc Kiệt nghĩ thầm, nhưng quên mất Thiên Nguyệt Thần đã sớm đã cấm Thiên Nguyệt Triệt nói tục.

Đầu lĩnh co rút khóe miệng, hắn cảm thấy người béo đô đô trước mắt đang diễn trò, nhưng vẫn mỉm cười mở miệng: "Đại nhân nhà ta không phải lông gà cũng không phải vỏ tỏi, là thành chủ đại nhân."

"Này... Này... Này..." Nặc Kiệt nói ba chữ 'Này' liên tiếp, tiếng sau lớn hơn tiếng trước, rất ngạc nhiên.

Chuyện gì thế?

Không giống đạo tặc trong tưởng tượng?

Thành chủ? Thiên Nguyệt Triệt mấp máy môi hỏi Thiên Nguyệt Thần, sao thành chủ tới tìm bọn hắn?

Thiên Nguyệt Thần lắc đầu, y cũng không biết, ý bảo Thiên Nguyệt Triệt chờ chút, để Nặc Kiệt uy phong một lát.

"Thúi lắm, người nói thành chủ, lão tử mới không tin, thành chủ thì sao, lão tử cũng không sợ." Nặc Kiệt hai tay chống eo, ưỡn ngực, nhưng lời hắn nói là thật.

Nặc Kiệt theo Thiên Nguyệt Thần từ nhỏ tới lớn, quan to lộc hậu khắp Mạn La đế quốc cũng phải nể hắn ba phần.

Người này?

Mấy người nhìn nhau, một người trong đó thực sự bốc hỏa, định lao ra tính toán, cũng may được đồng bạn kéo lại.

"Đừng hiểu lầm, thành chủ đại nhân không có ý gì khác, chẳng qua vị tiểu thiếu gia bên cạnh ngài cùng ân nhân trong tranh có tám phần giống nhau, cho nên mới đi theo các ngài, có nhiều mạo phạm, thỉnh thông cảm."

Không ai phát hiện Nặc Kiệt di chuyển thế nào, chỉ thấy bức họa đã nằm trong tay Nặc Kiệt, mà Nặc Kiệt thì lui vào một góc.

Cầm lấy bức họa xem xét cẩn thận, đúng là tương tự tiểu điện hạ.

"Chủ nhân... Tiểu thiếu gia..." Nặc Kiệt suy sụp, bởi vì hắn không biết nên làm gì.

Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt từ trong góc đi ra, cầm lấy bức họa trong tay Nặc Kiệt, hai người nhìn nhau, đã có đáp án.

Dù sao cũng phải đến phủ thành chủ, người ta chủ động lộ diện cũng là chuyện tốt, ít nhất có thể thấy được đối phương nóng vội.

Hơn nữa lúc này, hắn là tâm loạn như ma.

Thú vị, hai người kéo khéo miệng, tràn đầy hứng thú, Nặc Kiệt rung mình một cái, thành chủ kia sẽ trở thành món đồ chơi.

Bỉ phủ

"Người nói khách quý được mời vào phủ thành chủ?" Bỉ lão gia hỏi mấy người theo dõi Thiên Nguyệt Thần.

"Vâng, đã để lại người trông chừng nơi đó."

Bỉ lão gia suy tư một chút, "Tiếp tục theo dõi, nếu khách quý có chuyện gì lập tức hồi báo."

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 32: Rơi Vào

Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt, Nặc Kiệt được mời đến phủ thành chủ, vừa bước vào cửa, Thiên Nguyệt Triệt sững sốt, nhưng ngay lập tức giả vờ như chuyện gì cũng không có.

"Thành chủ đại nhân thỉnh mấy vị di giá thiên sảnh, ngài ấy sẽ đến sau." Người dẫn đầu lui xuống, thị nữ lập tức bưng trà vào.

"Cái giá thật lớn, mời chúng ta còn bắt chúng ta đợi." Thiên Nguyệt Triệt bất mãn kháng nghị.

"Uh, người này thật quá đáng." Nặc Kiệt đồng ý, chỉ vì kế hoạch lúc trước của hắn bị thành chủ phá hỏng hết, nên mới khó chịu như vậy.

Thiên Nguyệt Thần không có ý kiến gì, mục mâu hắc sắc có chút huyền hồng đảo chung quanh, chỉ là một thiên sảnh, trang trí hết sức đơn giản, từ cửa phủ tiến vào, cũng không thấy bất kỳ thứ gì xa hoa.

Chứng tỏ thành chủ này không giống người tham lam.

Lúc trước Bì lão gia đã nói, thành chủ giúp Hán Lệ thành càng ngày càng giàu có, cuộc sống của thành dân an bình.

Cho nên không thấy nhân phẩm của hắn có vấn đề.

Nhưng hành vi của hắn có chút thú vị.

Đợi một lúc, thành chủ mới khoan thai đến, Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt không đứng lên nghênh đón, chỉ tùy ý ngồi trên ghế uống trà.

Thành chủ sững sốt, không ngờ lại là một thiếu niên như vậy, vừa rồi đầu lĩnh bấm báo với hần, nam nhân thần bí và tôn quý là phụ thân của thiếu niên, người mập mập là quản gia.

Đem chuyện nhóm người Thiên Nguyệt Triệt không lễ phép để ở trong lòng, thành chủ tiến lên, mỉm cười nói: "Tiểu công tử hần là vị công tử xá đệ nhắc tới?"

Từ điểm này, Thiên Nguyệt Triệt biết, nam tử trước mắt tự chủ cực kỳ cao, người bình thường chỉ cần thấy khách nhân không lễ phép, sắc mặt sẽ không vui. Mà hần có thể giả vờ như chuyện gì cũng không có, quả thực, nam tử này rất định lực.

"Xá đệ? Không rõ người đang nói cái gì, nghe cái người vô dụng kia nói là người phái người theo dõi bốn thiếu gia, nói bốn thiếu gia là ân nhân của người, bốn thiếu gia thấy thực hồ đồ, là ân nhân còn chưa kịp, bắt bốn thiếu gia ngồi đợi nửa canh giờ, bốn thiếu gia không phải là kẻ ăn no rồi việc, tới xem thiên sảnh của người." Thiên Nguyệt Triệt nổi nóng. Đương nhiên bình thường Thiên Nguyệt Triệt không hành động như thế, nhưng hôm nay hần muốn nhìn chân diện mục của thành chủ này một chút.

"Vâng vâng vâng, để ân nhân đợi là lỗi của ta, chỉ là gần đây trong thành không yên ổn, nên làm mất thời gian của ân nhân." Thành chủ vội vàng giải thích, giọng nói khiêm tốn không thấy nửa phần hèn mọn.

Người làm đại sự, Thiên Nguyệt Triệt thầm nghĩ.

"Đừng gọi ân nhân, bốn thiếu gia khó chịu, bốn thiếu gia đã làm chuyện gì, lại khiến thành chủ đại nhân hạ mình như thế." Thiên Nguyệt Triệt cố ý tỏ ra khó hiểu.

"Cái này?" Thành chủ kinh ngạc nói: "Lúc hạ nhân tìm công tử, không nói rõ nguyên nhân sao?"

"Nói gì mà bốn thiếu gia tìm ngọc bội tổ truyền của nhà ngươi về, bốn thiếu gia chỉ thấy lập lờ nước đôi." Thiên Nguyệt Triệt liếc vài lần, "Không có chuyện gì, bốn thiếu gia cáo từ." Thiên Nguyệt Triệt đứng lên, kéo tay Thiên Nguyệt Thần, chuẩn bị rời đi, lại bị thị vệ ở cửa ngăn cản.

"Thành chủ làm gì vậy, lấy lớn hiếp nhỏ?" Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi.

"Không, ân nhân hiểu lầm." Thành chủ khoát tay để thị vệ lui ra.

"Vậy hãy nói rõ." Thiên Nguyệt Thần mở miệng, khiến mọi người cảm thấy bị đè nén, không dám lên tiếng.

Tầm mắt thành chủ dời về phía Thiên Nguyệt Thần, "Vị này là?" Mặc dù thị vệ hồi báo, nhưng để phòng ngừa, hỏi rõ là tốt nhất.

"Hình như không phải chuyện của ngươi." Thiên Nguyệt Triệt cười tà mị.

Ừc?

Thành chủ phát hiện mình có chút quá phận, nhanh chóng cười nói: "Xin lỗi, là ta nói nhiều, không biết ân nhân có rảnh rồi không, nghe ta cẩn thận nói lý do."

"Như vậy a..." Thiên Nguyệt Triệt khó xử nhìn Thiên Nguyệt Thần, "Phụ thân, chúng ta có vội không?"

"Không vội, chẳng lẽ bảo bối đã quên, chúng ta còn muốn uống rượu mừng của Bỉ tiểu thư, phụ thân đã hứa với Bỉ lão gia, đồng ý lưu lại, hiển nhiên tuân thủ hứa hẹn." Yêu thương vuốt tóc Thiên Nguyệt Triệt, lúc này Thiên Nguyệt Thần thực ra đáng phụ thân tốt.

"Ừm." Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, dù không trực tiếp nói thân phận của Thiên Nguyệt Thần cho thành chủ, nhưng cố ý gọi Thiên Nguyệt Thần là

phụ thân, có dụng ý.

"Chúng ta có thời gian, người từ từ nói." Thiên Nguyệt Triệt không còn ường ngạnh, mà lại là một thiếu niên khả ái biết điều. Biến hóa cực nhanh, như Nặc Kiệt so sánh, tắc kè cũng theo không kịp.

"Mời ngồi, ba vị mời ngồi." Thành chủ lập tức nói, sau đó gọi hạ nhân dâng điểm tâm, "Tiểu công tử còn nhớ nhà cỏ trong rừng không?"

"Nhớ kỹ, nha..." Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên mở to hai mắt, nét mặt thì ra là vậy, "Đại thúc nói, đại ca nhà hắc ném ngọc bội gia truyền, mà ta mua được ngọc bội kia, bởi vậy, ta liền đưa cho hắc, không trùng hợp như vậy chứ, chẳng lẽ ngọc bội kia cũng là của người?"

"Đúng vậy." Thành chủ cẩn thận nói: "Ta là trưởng tử của nhà đó."

"Không thể nào." Nghe thành chủ nói, Thiên Nguyệt Triệt bắt đầu khinh thường, "Nhà kia là thành dân bình thường, ở trong rừng, nhìn qua cũng biết không có tiền, còn người là thành chủ của Hán Lệ thành, sao có thể là người một nhà, nếu là người một nhà, người làm gì mà không đưa bọn họ đến ở chung?"

"Bảo bối." Thiên Nguyệt Thần lên tiếng, "Bảo bối, phụ thân đã nói với người rất nhiều lần rồi, mỗi nhà đều có hoàn cảnh riêng, người nói như vậy, khiến thành chủ khó xử."

"Nhưng ta nói nói thật mà, núi rừng nhiều nguy hiểm, lão nãi nãi kia đã lớn tuổi, phủ đệ này nhiều phòng ốc, nếu là người một nhà, sao không ở cùng nhau?" Thiên Nguyệt Triệt bĩu môi: "Chờ khi tử có tiền, nhất định đón phụ thân cùng ở."

Thiên Nguyệt Triệt vỗ vỗ lồng ngực bảo đảm, đem sự hồn nhiên của thiếu niên diễn vô cùng nhuần nhuyễn.

"Bảo bối..." Mặc dù Thiên Nguyệt Thần đang ngăn cản Thiên Nguyệt Triệt, nhưng trong mắt đầy tiểu ý, tiểu đông tây, nụ cười bên môi như có như không.

"Không sao." Sắc mặt thành chủ cứng ngắc trong chốc lát, "Tiểu công tử nói không sai, ta vốn định đón mẫu thân của ta tới đây, nhưng mẫu thân không quen với cuộc sống nơi này, trước sau có người hầu hạ, mẫu thân cảm thấy đi tới đâu cũng bị người theo dõi. Mẫu thân quen cuộc sống tự tại, hơn nữa không khí trong thành không tốt, bất lợi với thân thể của lão nhân gia, cho nên... Đúng rồi, về ngọc bội, thật sự cảm ơn tiểu công tử." Thành chủ nhanh chóng đổi đề tài, "Nghe xá đệ nói ngọc bội này tiểu công tử mua được, không biết là mua ở tiệm nhà ai?"

Nóng lòng như vậy?

Thiên Nguyệt Triệt cười thầm, "Thật ra không mua ở tiệm nào, ta gạt đệ đệ người." Thiên Nguyệt Triệt nói: "Ngọc bội kia, ta có được từ một nông phu, nông phu lên núi bị rắn độc cắn, ta cứu hãn một mạng, hãn đem ngọc bội kia cho ta để tạ lễ, nhưng thật ra..." Thiên Nguyệt Triệt nói tới đây, dừng lại một chút, "Nông phu nói ngọc bội kia rất tà môn, cho nên ta mới lừa gạt đệ đệ của người."

"Tà môn, ý của tiểu công tử là?" Quả nhiên vẻ mặt thành chủ trở nên nghiêm túc.

"Nông phu nói, nửa đêm ngọc bội kia sẽ phát ra âm thanh, ai... Ta mới không tin, cái này, ta chưa từng nghe qua, còn tưởng rằng nó là bảo bối chứ." Thiên Nguyệt Triệt thất vọng lắc đầu.

"Nga? Thanh âm gì?" Thành chủ có chút khẩn trương.

"Không biết, ta chưa từng nghe, nếu là đồ của người, nửa đêm người có thể nghe thử, nhưng, nghe nông phu nói, hình như là, van cầu người, cứu

mạng, gì gì đó... Tám phần là nông phu nghe quá nhiều chuyện quý quái, mà cũng không trách lão nông phu được."

Thiên Nguyệt Triệt nói đến đoạn trước, mặt thành chủ bắt đầu tái nhợt, mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống cũng không biết.

"Tiểu công tử nói thế là ý gì?" Thành chủ vội vàng hỏi, không hề biết mình đang rơi vào bẫy rập của người khác.

"Bởi vì ngọc bội kia là lão nông phu mua được từ người bán cá, còn vì sao người bán cá có, theo nông phu nói, lúc đánh cá ở sông Nam Giang vớt được."

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 33: Chờ Chực

Cái gì?

Sắc mặt thành chủ dần dần chuyển xanh, ngọc bội kia vớt được từ sông Nam Giang, như vậy?

Thành chủ chau mày, nghi ngờ nhìn Thiên Nguyệt Triệt, như đang ngẫm nghĩ tính chân thật trong lời nói của hắn, nhưng đôi mắt to sáng ngời của Thiên Nguyệt Triệt hiện ra ánh sáng thuần khiết, hài tử ngây thơ, căn bản không thấy nửa điểm giả dối.

Chẳng lẽ vớt được từ sông Nam Giang, nếu như vậy, như vậy?

Sẽ không ... Sẽ không, thành chủ lắc đầu, chuyện này không thể nào xảy ra.

"Này... Này..." Thiên Nguyệt Triệt kêu vài tiếng cũng không thấy thành chủ đáp lại, liền rời khỏi chân Thiên Nguyệt Thần, đi tới trước mặt thành chủ, phất phất tay.

Vậy mà động tác đơn giản như thế lại khiến thành chủ đột nhiên đứng bật dậy, đẩy Thiên Nguyệt Triệt ra, Thiên Nguyệt Triệt mất thăng bằng lui về phía sau mấy bước, lọt vào lồng ngực ấm áp.

Sát khí lan tràn, lạnh lẽo kích thích thần trí thành chủ, lúc này mới rõ hành động của mình.

Thiên Nguyệt Triệt len lén kéo tay Thiên Nguyệt Thần, ý bảo y đừng dọa người như vậy, làm hoàng đế, phụ hoàng học được nhiều nhất chính là dọa người.

Thiên Nguyệt Thần liếc thành chủ một cái, ngồi xuống ghế, trong đầu hiện lên vô số ý nghĩ. Từng cái đem thành chủ thiên đao vạn quả, ngay cả như vậy, Thiên Nguyệt Thần cũng là một quân chủ anh minh, hiển nhiên không vì lý do này mà trừng phạt người vô tội.

Chẳng qua, đó là với người vô tội, nếu không phải sẽ trừng phạt gấp bội.

"Tiểu công tử không sao chứ? Xin lỗi, bị lời của tiểu công tử hù dọa, hành động vô thức thỉnh tiểu công tử thứ lỗi, nông phu kia có nói gì khác không?" Thành chủ mơ hồ, lập tức che dấu thần sắc, hỏi tiếp.

"Ừm... Hình như không, đều là bình thủy tương phù, nông phu kia nói nhiều lời râu ria như vậy, nếu thành chủ đại nhân không còn chuyện gì, bốn thiếu gia và phụ thân muốn cáo từ, Bỉ lão gia vẫn chờ chúng ta dùng bữa tối." Thiên Nguyệt Triệt cố ý xoa bụng nói.

"À... Nếu tiểu công tử không chê, chi bằng ở quý phủ dùng bữa tối, để ta cảm tạ tiểu công tử." Thành chủ chân thành nói.

Như vậy... Thiên Nguyệt Triệt khó xử, nhìn Thiên Nguyệt Thần, "Ý của phụ thân thế nào?"

Thiên Nguyệt Thần ôn hòa cười một tiếng, "Phụ thân đã nói với bảo bối, việc buôn bán cần tuân thủ hứa hẹn, phụ thân là người làm ăn, nếu đã đáp ứng Bỉ lão gia, hiển nhiên không thể lỡ hẹn, bảo bối do dự như vậy, sau này phụ thân nào yên tâm đem sản nghiệp giao cho ngươi." Thiên Nguyệt Thần nói đạo lý rõ ràng, vài ba câu nói rõ thân phận và lập trường của mình, vừa quét sạch sự đề phòng của thành chủ, cũng không khiến hắn hoài nghi.

"Phụ thân..." Thiên Nguyệt Triệt tràn đầy ủy khuất, "Hài nhi biết chuyện có trước sau, nhưng người ta là thành chủ đại nhân, không phải phụ thân đã dạy hài nhi, người có nặng nhẹ sao? Thành chủ đại nhân lớn hơn mà."

"Cường từ đoạt lý." Thiên Nguyệt Thần sùng nịch nhéo lỗ mũi Thiên Nguyệt Triệt, "Người có nặng nhẹ, cũng phải nhìn hoàn cảnh, hôm nay cùng bàn chuyện buôn bán với chúng ta là Bì lão gia."

"Nhưng thành chủ đại nhân không rõ, vạn nhất hăn thấy chúng ta cự tuyệt khiến hăn không có mặt mũi, giận chó đánh mèo, vậy làm thế nào?" Ngắc đầu nhỏ, hỏi Thiên Nguyệt Thần, chỉ có hai phụ tử thấy rõ vẻ mặt của nhau.

Nam nhân ôn nhu như nước, rồi lại kiệt ngao bất tuần, tự tiểu phi tiểu nhìn thiếu niên.

Thiếu niên hồn nhiên như nước, rồi lại xuất trần ngạo nghễ, thông minh sắc xảo nhìn nam nhân.

Mà người bị lừa gạt nằm ngoài tầm mắt của bọn họ, thành chủ nghe hai người nói chuyện với nhau, cũng hiểu sơ sơ, lập tức khẳng khái nói: "Nếu tiểu công tử có chuyện, ta không miễn cưỡng, nếu tiểu công tử không chê, có thể ở Hán Lệ thành chơi thêm mấy ngày, ngày khác ta thỉnh tiểu công tử thưởng yến, được không?"

"Hiển nhiên là được, phụ thân, đúng không?" Thiên Nguyệt Triệt quay đầu nhìn thành chủ. Nụ cười lóa mắt, ngay cả thành chủ cũng có chút choáng váng.

"Ừm." Nam nhân không vui, hừ lạnh, tay ôm eo thiếu niên không tự chủ mà tăng thêm lực đạo.

Ra khỏi phủ thành chủ, Đàn Thành hiện thân, "Chủ tử."

Hóa ra Đàn Thành đi theo nam tử ở nhà cỏ tới cửa sau, vẫn chưa rời đi, mà lúc Thiên Nguyệt Triệt vào cửa cũng cảm giác được sự hiện hữu của hắn.

Thân là ám vệ, phải tiềm phục bên cạnh địch nhân mà không để người biết được.

"Thế nào?" Thiên Nguyệt Triệt vừa ra cửa liền khôi phục nét mặt vốn cỏ, màn diễn ngây thơ khiến cả người hắn không được tự nhiên.

"Bẩm chủ tử, sau khi nam tử kia vào vẫn chưa đi ra, có hai nhóm người rời khỏi phủ đệ, một nhóm trở lại cùng chủ tử, một nhóm khác chưa trở lại." Đàn Thành nói chi tiết.

"Vậy sao?" Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, "Phụ hoàng... Người nói..."

"Có lẽ nhóm kia đến Nam Giang phủ điều tra, nếu biết chúng ta đi qua Nam Giang thành, hiển nhiên nơi đó sẽ có dấu vết, hắn đang suy đoán thân phận của chúng ta, người cẩn thận như thế, nếu làm việc cho quốc gia, chắc chắn có lợi không nhỏ." Thiên Nguyệt Thần nói ra suy nghĩ của mình.

"Phụ thân bắt đầu thưởng thức nhân tài?" Thiên Nguyệt Triệt thờ ơ nói: "Nhưng luật pháp như sơn."

"Không, Triệt nhi sai rồi." Thiên Nguyệt Thần cải chính: "Luật pháp không dung nhân tình, còn có một câu là người cũng đã chết."

"Nhưng người nọ chết oan?" Thiên Nguyệt Triệt bất mãn nói: "Phụ thân thiên vị, vô cùng nghiêm trọng."

Thiên Nguyệt Thần cũng không tranh chấp, "Triệt nhi còn nhỏ, không hiểu, thế giới này còn có rất nhiều chuyện luật pháp không giải quyết được, hơn nữa sự thực chỉ có người trong cuộc mới biết, suy đoán cuối cùng không phải là sự thật, Triệt nhi cảm thấy thế nào?"

Giữa người đã hóa thành bạch cốt và thành chủ xảy ra chuyện gì, bọn họ chỉ có thể tưởng tượng, trong tưởng tượng khó tránh quan sát chủ quan.

"Phụ hoàng luôn luôn có đạo lý của mình, Triệt nhi không nói được phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt không tranh luận nữa, "Đàn Thành, người tiếp tục theo dõi nơi này, sau đó bảo Minh Nhất tới đây thay người, tạm thời khổ cực người."

"Thuộc hạ không khổ cực." Đàn Thành diện vô biểu tình nói, nhưng nhìn kỹ có thể thấy được cổ hơi ửng đỏ.

Trở lại khách điểm đã là xế chiều.

Dùng qua bữa tối, phụ tử hai người đi dạo chợ đêm.

Hán Lệ thành giàu có, phong cảnh ban đêm cũng rất đẹp, lúc này trăng mới lên, các nhà đã treo đèn lồng, điểm nến.

"Phụ hoàng, cảnh đêm ở Hán Lệ thành thật sự không tệ." Thiên Nguyệt Triệt nhìn sạp này sạp khác, đi ngang qua một sạp bán vật phẩm trang sức thì ngừng lại.

"Hán Lệ thành bốn bề núi vây, có chút giống đế đô, đế đô phồn vinh, nhưng dân phong không xinh đẹp như nơi này." Thiên Nguyệt Thần nói.

"Cũng đúng, đế đô là để người ta nhìn, biên thành là để người ta du ngoạn. Phụ hoàng, cái này thế nào?" Thiên Nguyệt Triệt giơ giơ cái chuông trong tay, đó là một chuỗi chuông màu vàng, nút thắt màu đỏ, nhẹ nhàng lay động sẽ phát ra tiếng vang thanh thúy.

"Triệt nhi thích đồ vật này?" Trong cung muốn bao nhiêu bảo bối mà không có, Triệt nhi của y không phải người thích những thứ thế này.

"Không phải, cho Tiểu Bạch đeo, rất hay." Thiên Nguyệt Triệt giải thích, đồng thời còn cầm lấy một vòng vỏ sò, "Cái này cho Thủ Điện Đồng mang."

Thiên Nguyệt Thần sững sờ, tiến lên ôm eo Thiên Nguyệt Triệt, cũng không sợ người khác chỉ trỏ, "Triệt nhi, đến khi nào mới quan tâm ta như vậy?"

Thiên Nguyệt Triệt dùng mặt cọ cọ lồng ngực Thiên Nguyệt Thần, "Đồ của phụ hoàng chưa đủ nhiều sao?"

"Nhưng ta muốn Triệt nhi tặng." Thiên Nguyệt Thần bất mãn, ngay cả hai tiểu động vật y cũng không bằng, trong đó có một bộ xương khô không tính là động vật.

Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu nhìn Thiên Nguyệt Thần, "Đồ ta đưa cho phụ hoàng còn chưa đủ trân quý sao?"

"Trân quý, đủ trân quý, so sánh với tính mạng của ta còn trân quý hơn." Thiên Nguyệt Thần ước gì đưa hắc nhập vào xương tủy, chỉ có được lẫn nhau không cách nào khiến y thỏa mãn.

"Cho nên phụ hoàng phải cảm ơn." Thiên Nguyệt Triệt được voi đòi tiên, để Nặc Kiệt thanh toán tiền, đem chuông và vỏ sò cất vào nhẫn Tạp Cơ Tư, "Phụ hoàng, những người đó sẽ theo chúng ta bao lâu?"

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 34

"Cho đến khi thành chủ mời chúng ta vào phủ lần nữa, đoán chừng là ba ngày sau." Thiên Nguyệt Thần nói.

"Ừm, từ Nam Giang thành đến Hán Lệ thành rồi quay về cũng mất ba ngày, mà trong lúc đó chúng ta có thể an nhàn." Thiên Nguyệt Triệt hiểu ý của Thiên Nguyệt Thần.

"Tiểu đông tây, không phải người còn muốn thấy tân nương tử bị cướp sao? Thời gian này đủ để người đùa, nhưng không được quá mức, thu thập tàn cuộc khá phiền toái." Thiên Nguyệt Thần nhắc nhở.

"Phụ hoàng cứ yên tâm, trong mắt phụ hoàng, tàn cuộc phiền toái hơn nữa cũng không coi là tàn cuộc, phụ hoàng nên cảm tạ ta, cho phụ hoàng cơ hội ngàn năm có một." Dù ngoài miệng Thiên Nguyệt Triệt nói n vậy, nhưng trong lòng hắn cũng có phân tặc, đây là thời gian riêng tư của hắn và phụ hoàng, hắn không muốn tiêu phí làm chuyện thiên hạ.

"Cái này... ." Thiên Nguyệt Triệt ngừng lại trước sạp, vuốt vuốt bảo thạch tử sắc, bảo thạch này cũng có thể xem là đẹp, nhưng chất lượng không phải thượng đẳng, chẳng qua là....

"Dùng làm gì?" Thiên Nguyệt Thần cầm lấy bảo thạch trong tay Thiên Nguyệt Triệt.

"Phụ hoàng cảm thấy đủ nặng không?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi, "Nếu như dùng cho Âm Dương kiếm thì thế nào, lần trước đấu với nam tử kia, Âm Dương bị xích hỏa hao tổn nguyên thần, đến bây giờ vẫn chưa phục

hồi như cũ. Mặc dù ở Hồng Diệp thôn, ta để Âm Dương mở đường, nhưng ta cảm giác lực lượng của nó rất ít."

"Tiểu thiếu gia, bảo thạch xấu lại kém như vậy, ngài muốn dùng sao? Cung... Trong nhà có đủ loại bảo thạch, cái này rất lãng phí tiền." Đầu Nặc Kiệt chui ra từ khe hở, nhìn lại nhìn, "Hơn nữa, bảo thạch này quá nặng, lại có âm khí, là đào từ mộ lên, rất xui."

"Này... Các người không muốn mua, đừng nhiều việc buôn bán của ta, đây là đồ sạch sẽ." Lão bản không vui, hơn nữa thanh âm của Nặc Kiệt rất lớn, ai cũng không thích đồ trên sạp của mình bị người nói như vậy, mà vật này bị nói, khách nhân phía sau không dám xem.

"Người hung dữ cái gì." Nặc Kiệt đem toàn bộ thân thể chui ra, "Cái này rõ ràng đào từ mộ lên, người sợ người khác biết sao, phần mộ khá ướt, đồ ở bên trong sẽ hơi tối, không sáng như cái khác. Lão tử ta xem nhiều, sờ nhiều, chơi nhiều bảo thạch như vậy, chẳng lẽ không có kinh nghiệm?" Nặc Kiệt rất hiểu biết về bảo thạch, bảo thạch từ các nơi tiến cống không có cái nào không qua tay hắn, thậm chí có thể nói, Thiên Nguyệt Thần động vào cũng không nhiều như hắn. Thiên Nguyệt Thần lười nhìn, nên việc tiến cống đều giao cho Nặc Kiệt xử lý.

"Người nói nhảm, cái tên mập mạp này dám ăn nói lung tung, ta phải xé nát miệng của người." Lão bản thấy khách rời đi, tức giận bước ra, giờ quả đấm muốn cùng Nặc Kiệt liều mạng.

"Nói người hai câu liền trở mặt, người dám động thủ? Ta vươn một chân có thể đè chết người, hơn nữa vật này rõ ràng đào từ mộ lên." Nặc Kiệt vươn một chân ra.

"Ta phi, tên mập mạp chết bầm, mọi người tới giúp, hôm nay ta phải xé nát miệng tên mập mạp này." Lão bản hét to, người bán hàng hai bên đều

đến, thấy một người bị gây khó dễ, hiển nhiên cùng nhau đối phó ngoại nhân.

"Phụ hoàng, cuộc chiến này không nhỏ." Dù không bằng người dân Hồng Diệp thôn, nhưng cũng khá nhiều, có hơn mười người, Thiên Nguyệt Triệt nhỏ giọng nói.

"Cho nên... ." Thiên Nguyệt Thần hướng phía Thiên Nguyệt Triệt chớp mắt, phụ tử hai người đếm một hai ba, nắm tay nhau chạy trốn, để Nặc Kiệt bị mấy người vây quanh .

Nặc Kiệt đơn thuần nhưng cũng là người có chừng mực, đối diện với mấy người bán hàng hiển nhiên không sử dụng ma pháp, mà không dùng ma pháp, lại thêm thân thể mập mạp, di động càng bất tiện.

Kết quả, lúc Nặc Kiệt trốn ra thì rất thê thảm.

"Phụ hoàng, chúng ta có quá đáng không?" Thiên Nguyệt Triệt cười ha ha hỏi, trên mặt không thấy nửa phần có lỗi, mà còn đắc ý.

"Triệt nhi cảm thấy thế nào?" Thiên Nguyệt Thần cười nói, chỉ không khoa trương như Thiên Nguyệt Triệt.

"Ừm... ." Thiên Nguyệt Triệt giả bộ suy tư, "Ta cảm thấy... Ta cảm thấy Nặc Kiệt đi theo thực sự khiến người khác chú ý, cho nên... Hắc hắc...." Thiên Nguyệt Triệt ác độc nói.

"Người a..., vậy muốn làm gì bây giờ?"

Nếu không có Nặc Kiệt quấy rầy, hẳn tìm chút chuyện để làm, tiểu đông tây trước mắt không phải người an phận, chỉ là, Thiên Nguyệt Thần vẫn hy vọng hẳn nghỉ ngơi một chút.

"Phụ hoàng biết rõ còn cố hỏi sao? Hiển nhiên đi làm tiểu thủ, lúc trước phụ hoàng có nói." Thiên Nguyệt Triệt nhắc nhở nam nhân.

"Như vậy... ." Hai người liếc nhau, cùng cho một ánh mắt, "Gặp ở cửa phủ thành chủ." Thiên Nguyệt Thần mở miệng.

"Được, xem ai nhanh hơn." Thiên Nguyệt Triệt rất tự tin nói.

"Một lời đã định."

Hai người vỗ tay, sau đó đồng thời động thân, nhóm người theo dõi bị động tác của bọn họ làm khó hiểu, nhưng chưa kịp nghĩ, đã phát hiện hai người rời đi theo hai hướng khác nhau.

"Tách ra hành động." Đầu lĩnh mở miệng, nhóm người theo dõi chia làm hai đội.

Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt tách ra, cũng không lập tức hướng đến mục đích, mà dẫn dụ nhóm người theo dõi dạo một vòng.

Thật ra, bằng tu vi của hai người, muốn rời đi mà không để ai phát hiện rất dễ dàng, nhưng như thế không thú vị, đả thảo đương nhiên kinh xà. Nếu không khiến xà khẩn trương, vậy thì uống phí tâm tư.

Ước chừng qua một khắc, hai người đều tới, có lẽ đã tính toán thời gian, cho nên cố ý đợi đối phương đến. Bởi vì trong lòng ai cũng không muốn thấy đối phương bại dưới tay mình, cho nên tới cùng lúc.

Hai tầm mắt giao nhau, sau đó thân mật cười: "Lúc này, thành chủ hẳn là nôn nóng?"

Thiên Nguyệt Triệt thực muốn nhìn sắc mặt của vị thành chủ kia.

"Đoán chừng không nhanh như vậy, những người đó vẫn chưa tìm được chúng ta." Thiên Nguyệt Thần nói.

"Chủ tử."

"Chủ tử." Hai nhân ảnh phía sau đồng thời hiện thân, là Đàn Thành và Minh Nhất liên tục giám thị nơi này.

"Thế nào?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi.

"Không có động tĩnh, trừ người theo dõi chủ tử, đến nay không ai đi ra, người gặp trong nhà cỏ, có lẽ dữ nhiều lành ít." Đàn Thành nói.

Vậy sao?

Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi nhìn Đàn Thành, nếu là trước kia, Đàn Thành sẽ không nói bốn chữ dữ nhiều lành ít, hẳn sẽ không quản người ta sống chết, nhưng hôm nay Đàn Thành có chút ngoại lệ.

Đại khái là bị Thiên Nguyệt Triệt nhìn, có chút xấu hổ, Đàn Thành dời tầm mắt, một lát sau lại cảm thấy không ổn, cho nên giải thích: "Lão phụ nhân vẫn còn ở nhà cỏ chờ hẳn trở về, bên người lão phụ nhân không có thị nữ chiều cổ."

"Nguy rồi." Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên bừng tỉnh, "Phụ hoàng, người nói nhóm người thành chủ phái ra chưa trở về, có thể đi tìm lão phụ nhân kia không?"

Thiên Nguyệt Thần sững sờ, đã quên mất khả năng này.

"Đàn Thành, lập tức đi đến đó, Minh Nhất ở lại." Thiên Nguyệt liền nói.

"Vâng." Đàn Thành đáp, động thân.

Minh Nhất canh giữ ở cửa, Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt vào bên trong tìm hiểu.

Lúc này mới khoảng chín giờ, vì Hán Lệ thành bốn phía là núi, nên sắc trời đặc biệt đen, tuy đèn trong phủ sáng sủa, nhưng vẫn mang hơi thở tối tăm.

"Phụ hoàng, nhìn, bên kia hẳn là đình viện của thành chủ." Thiên Nguyệt Triệt chỉ vào nơi ngọn đèn sáng nhất, đây là khuyết điểm của nhà giàu, tiểu tặc sẽ để ý nơi sáng nhất để trộm. Bởi vì độ sáng của đèn tượng trưng cho địa vị của người trong phủ, mà nơi này không phải hoàng cung, tuy nói viện tử không nhỏ, nhưng vừa thấy liền hiểu ngay, còn hoàng cung có tam cung lục viện, sợ là đi mấy ngày mấy đêm cũng không phân biệt được.

"Ừm, đi qua xem." Hai người đang bí mật trốn sau gốc cây, một trước một sau bay lên nóc nhà.

Thiên Nguyệt Triệt chưa bao giờ đứng trên nóc nhà, suýt nữa đứng không vững: "Rêu xanh trên nóc nhà thật dày." Thiên Nguyệt Triệt đỏ mặt trách cứ. Tay kia nắm chặt y phục Thiên Nguyệt Thần.

Thiên Nguyệt Thần mười phần toan tính nhìn hẳn: "Đúng, dù sao nóc nhà giống nhà chúng ta không nhiều lắm, cho nên mới để rêu xanh kết dày."

Thiên Nguyệt Thần trêu chọc, y vừa nói xong, mặt Thiên Nguyệt Triệt càng thêm đỏ: "Bổn... Cũng có thể."

"Đúng vậy, nên ta mới đồng ý lời của Triệt nhi, nhưng, nhà chúng ta phòng ốc quá nhiều, sau khi trở về bảo Nặc Kiệt dẫn người, tẩy sạch toàn bộ nóc nhà một lần, được không? Tránh khi Triệt nhi muốn ngấm trắng, bị rêu xanh phá hỏng tâm trạng." Thiên Nguyệt Thần hợp tình hợp lý nói, hình tượng phụ thân hoàn hảo.

"Ừc?" Mặt Thiên Nguyệt Triệt rút gân, chỉ có thể miễn cưỡng trả lời, "Được... Được... Chẳng qua là, Nặc Kiệt không sợ phiền toái là tốt rồi."

"Nhưng... ." Thiên Nguyệt Thần ngồi xồm xuống.

"Nhưng cái gì?" Thiên Nguyệt Triệt căn cứ dục dục ngồi xồm xuống.

"Đế Nặc Kiệt quét dọn rêu xanh trên nóc nhà, đắp một cái đình, ngăm trắng ngăm cảnh, còn có thể uống rượu, Triệt nhi thấy thế nào?" Cực kỳ lãng mạn a.

Lúc này Thiên Nguyệt Thần không còn trêu cợt, mà là ôn nhu.

Thiên Nguyệt Triệt nghĩ đến cảnh tượng kia, thật sự rất đẹp, uống rượu làm thơ...

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 35

"Phụ hoàng, đèn sáng thế mà không có ai?" Thiên Nguyệt Thần nhắc một mảnh ngói, Thiên Nguyệt Triệt cúi đầu nhìn bên trong.

Bài trí trong phòng cũng vô cùng đơn giản, không giống phòng thành chủ.

"Ta thấy... Quả thật không có ai." Nến sáng như vậy, thị vệ giữ cửa nghiêm ngặt, bên trong không thể nào không có người.

"Phụ hoàng, tình huống này còn có một cách giải thích, chính là bên trong có bí mật gì đó." Thiên Nguyệt Triệt nói tiếp, đương nhiên cũng chỉ là suy đoán.

Hoặc là bên trong có nhiều người cũng không chừng.

"Xuống dưới nhìn." Thiên Nguyệt Thần nói, khí thể sắc bén trong tay đánh úp về phía hai thị vệ giữ cửa, một lát, bọn họ vẫn duy trì tư thế đứng, nhưng đã mất đi ý thức.

Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt vào phòng, bài trí đơn giản, có thể xem trong mắt, không phát hiện nơi nào kỳ quái.

Hai người ở trong phòng quan sát.

Lúc này truyền đến tiếng gõ cửa, nếu bên trong không có ai, không thể nào có người tới gõ cửa, cho nên... , phụ tử hai người nhìn nhau, nhất thời rõ ràng, chắc chắn thành chủ ở bên trong, có mặt đạo.

Hai người nhảy lên xà nhà, sau một lúc lâu, tiếng động vang lên, ngay sau đó giá sách bắt đầu di động, bóng dáng thành chủ xuất hiện ở lối vào.

"Chuyện gì?" Thành chủ mở cửa phòng.

"Đại nhân, thuộc hạ có chuyện bẩm báo." Người đáp lời Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt đều biết, là người từng theo dõi bọn hắn.

"Vậy sao?" Thành chủ hiển nhiên nghĩ đến chuyện hắn muốn bẩm báo, "Đến thư phòng."

Sau đó cửa "Phanh" đóng lại.

Hai người nhảy xuống, đi tới trước mật đạo, cùng giật mình, cửa ngầm mở ra, hai người đi vào, bên trong là một gian phòng nhỏ vô cùng khác biệt, không dùng để ở, mà là...

Linh đường, thực sự là linh đường, trên bài vị có viết Mông Thắc chi vị.

Mông Thắc là ai? Thiên Nguyệt Triệt và Thiên Nguyệt Thần đều không biết, chỉ là bên cạnh linh vị có đặt ngọc bội mà Thiên Nguyệt Triệt đưa cho nam tử trong nhà cỏ.

Trước đó Đàn Thành nói, nam tử kia đi vào nhưng chưa đi ra.

"Phụ hoàng, có phải Mông Thắc là người đã chết kia hay không." Thiên Nguyệt suy nghĩ.

"Cái tên này hình như từng nghe được ở đâu đó." Thiên Nguyệt Thần lẩm bẩm tự nói, "Triệt nhi, chúng ta rời khỏi đây trước, có gì ra bên ngoài rồi hãy nói."

Hai người rời đi, thành chủ vẫn chưa về, sau đó hai người quan sát viện tử một lần.

"Phụ hoàng, là hần." Thiên Nguyệt Triệt chỉ vào một nam tử đang quanh quẩn trong phòng gần đó, "Là nam tử lúc trước ta giao ngọc bội, người xem, lão phụ nhân bên cạnh nam tử chính là mẫu thân của hần, nói như vậy lão phụ nhân đã được đưa đến, Đàn Thành uống công một chuyến."

"Sợ là bị giam lỏng, nhưng tạm thời án binh bất động, để Minh Nhất âm thầm bảo vệ bọn họ, những thứ khác chờ đối phương hành động rồi hãy nói." Huống chi tin tức từ đế đô chưa tới, lúc này chỉ có thể chờ.

"Ừm."

Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, hai người rời khỏi phủ thành chủ.

Ngày thứ hai, mặt trời vừa mọc, Nặc Kiệt đã chờ trước phòng, thấy bọn họ mở cửa, Nặc Kiệt kích động kêu lên, chuyện tối hôm qua có vẻ đã kích hần rất lớn.

"Chủ nhân... Tiểu thiếu gia... ." Nặc Kiệt dùng khăn che mặt, ủy khuất nhìn hai người.

Mở cửa là Thiên Nguyệt Thần, thấy hần như vậy chỉ kém không té xỉu tại chỗ: "Người có chuyện gì?"

Nghe Thiên Nguyệt Thần hỏi, Nặc Kiệt càng gia khuất, hai mắt ngập nước: "Tối hôm qua tách khỏi chủ nhân, nô tài vất vả mới trốn được đám thành dân kia, kết quả vẫn bị bọn họ đá thương." Đám người kia căn bản là bạo dân, ô ô ô... Nặc Kiệt cảm thấy mình thật đáng thương, mặt của hần vốn bóng loáng, da được bảo dưỡng thật tốt, bây giờ, từng vết xanh tím.

Thiên Nguyệt Triệt nhanh tay lật mắt vén khăn của Nặc Kiệt, sau đó xem thường: "Trên mặt vẽ hoa một chút cũng ngạc nhiên như vậy?"

"Tiểu thiếu gia, cái này rất nghiêm trọng, nô tài chưa bao giờ chịu đá thương nặng như thế." Nặc Kiệt giải thích, trong hoàng cung ai dám khai

đao trên mặt hấn chú, nếu như động thủ, bằng tu vi của Nặc Kiệt, khả năng bị thương cũng rất nhỏ .

"Đúng, người đáng thương." Thiên Nguyệt Triệt vỗ vai hấn an ủi, "Sau khi hồi cung bảo Liệt La Đặc nấu cho người chút thức ăn dinh dưỡng, bồi bổ thật tốt."

Bồi bổ nữa, đoán chừng chạy cũng không được, Thiên Nguyệt Triệt nghĩ thầm.

"Thật sao? Cám ơn tiểu thiếu gia." Nặc Kiệt cảm động tới mức rơi nước mắt.

"Chủ tử." Minh Ngũ, Minh Lục từ hành lang đối diện đi tới, "Tham kiến chủ tử." Hai người đồng thời hành lễ.

"Miễn, các người ở Nam Giang thành trợ giúp nạn dân cơ mà? Tại sao trở về?" Thiên Nguyệt Thần xoay người vào phòng, Minh Ngũ, Minh Lục trở lại, chần chẫn có chuyện xảy ra.

"Bẩm chủ tử, thành quản đại nhân bảo chúng thuộc hạ đưa tin tức cho chủ tử, hơn nữa thiên tai đã ổn định, cho nên vội vã đem những tư liệu này cho chủ tử xem qua." Minh Ngũ nói, đồng thời lấy ống trúc ra.

"Đây là tư liệu gì?" Thiên Nguyệt Triệt hiếu kỳ nói.

Thiên Nguyệt Thần tiếp lấy ống trúc, lấy mật thư bên trong ra, sắc mặt biến hóa, sau đó đưa cho Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Triệt cẩn thận nhìn: "Cái gì, lại có chuyện này?"

Nhưng thật ra cũng không phải chuyện gì quan trọng, chỉ là sau khi Thiên Nguyệt Thần rời khỏi thì có một lão nhân đến phủ thành quản nói là tám năm trước nhìn thấy người trong bức họa. Hỏi tiếp mới biết được, lúc ấy người trong bức họa có hai người, bọn họ giống nhau như đúc, là huynh

đệ sinh đôi, nghe nói hai người đều đến để khảo thí. Sau cuộc thi, cách ngày yết bảng một tháng, hai huynh đệ trở lại Nam Giang thành, ở khách điểm của lão nhân, rồi không biết có chuyện gì, người ca ca vội vội vàng vàng chạy về, nói là để đô đã yết bảng, liền rời đi. Lão nhân còn hỏi ca ca, hai huynh đệ đều được hạng tốt ư? Ca ca nói đệ đệ không có, đã về nhà trước.

"Trẫm nghĩ." Thiên Nguyệt Thần đột nhiên nói, tại sao luôn cảm thấy tên trên linh vị trong mật đạo của phòng thành chủ lại có chút quen thuộc, "Nếu như trẫm nhớ không nhầm, thành chủ Hán Thành là Mông Thắc." Hẳn không sai.

"Phụ hoàng... ." Thiên Nguyệt Triệt kêu lên, "Nếu tên thành chủ là Mông Thắc, linh đường kia là ý gì, chẳng lẽ...?"

"Không sai." Thiên Nguyệt Thần đứng lên, "Thành chủ hôm nay là giả Mông Thắc, thi thể ở Nam Giang thành ngày đó là Mông Thắc thực sự, bởi vì rất giống nhau, cho nên Mông Thắc thật bị giết, dùng tên hắc làm thành chủ, rồi dùng thân phận của hắc sinh sống."

"Phụ hoàng, vậy..."

"Vậy người hắc phái đến Nam Giang thành điều tra sẽ nhanh chóng biết thân phận của chúng ta, cứ chờ hành động của hắc." Thiên Nguyệt Thần cười nhạt.

"Phụ hoàng đã tính toán?" Thiên Nguyệt Triệt không muốn đoán suy nghĩ của Thiên Nguyệt Thần, "Xử phạt hắc, phụ hoàng có chủ ý rồi?"

"Triệt nhi đã biết, không phải sao?" Thiên Nguyệt Thần khiêu mi hỏi ngược lại.

"Phụ hoàng, đây là thiên vị." Thiên Nguyệt Triệt nói nhỏ.

"Triệt nhị, người phải hiếu, quốc lấy dân vi bản, nếu chỉ chết một hai người, có thể bảo vệ toàn bộ thành dân an bình, sao có thể nói người nọ là chết oan, đó là chết có ý nghĩa." Trị quốc, đều xuất phát từ lợi ích.

Cốc cốc...

Tiếng gõ cửa truyền đến, Nặc Kiệt ra mở cửa: "Chủ nhân, Bì lão gia phái người tới, nói ngày hôm qua đã thương lượng tốt, hôm nay sẽ xem xét đường đón tân nương, thỉnh chủ nhân chuẩn bị tốt để xuất phát?"

Nặc Kiệt đi vào truyền lời.

"Ừm, đi thôi."

Nhóm người Thiên Nguyệt Thần rời khỏi phòng, người Bì lão gia phái tới đang cung kính chờ trước cửa, hạ nhân dẫn Thiên Nguyệt Thần ra ngoài thành, ngoài thành là một đường núi, nhưng đường rất rộng, đừng nói chỉ một đội ngũ rước dâu, ngay cả hai đội đi song song cũng không vấn đề gì.

Đường bên trái là ruộng lúa rộng mênh mông, đường bên phải là núi.

Thiên Nguyệt Triệt khó hiểu: "Chỉ rước dâu thôi mà? Sao phải đi đường núi, chẳng lẽ nữ tử ở đây đều ngoài thành hoặc ở nông thôn?"

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 36

"Tiểu công tử không biết, đây là quy củ của Hán Lệ thành, nữ tử xuất giá phải đi quanh núi một vòng, đã là truyền thống trăm ngàn năm qua." Hạ nhân giải thích.

Nhiều chỗ có phong tục phiền toái, Thiên Nguyệt Triệt biết phong tục là một loại tín ngưỡng, nếu gặng bắt bọn họ đổi, chi bằng theo bọn họ. "Tìm khắp nơi xem có dấu vết gì không?" Thiên Nguyệt Triệt quan sát bốn phía, phân phó, "Cẩn thận vẫn hơn."

"Vâng." Minh vệ lập tức phân tán, nhưng lần này Nặc Kiệt luôn luôn chăm chỉ lại chậm rì rì, bởi vì, hấn sợ quý, nhìn núi, rồi nghĩ tới tân nương quý, Thủ Điện Đồng một thân giá y, cả người hấn lạnh lẽo. Từ từ theo sau Thiên Nguyệt Triệt, hấn cảm thấy Thiên Nguyệt Triệt đáng tin, mặt khác, trong đoàn người chỉ có Thiên Nguyệt Triệt là hài tử, cần bảo vệ.

"Người theo ta làm gì?" Thiên Nguyệt Triệt đi một lúc, cảm giác có điều không đúng, hấn đi tới đâu thì người mập mạp này theo tới đó.

"Đương nhiên là bảo vệ tiểu điện hạ." Nặc Kiệt thản nhiên nói, còn rất hùng hồn.

Phì... Thiên Nguyệt Triệt không phát ra tiếng cười đã là nể mặt Nặc Kiệt: "Coi chừng nga, trong núi có rắn độc, mộ hoang rất nhiều, thậm chí đã sụp, không khéo đập trúng mộ." Thiên Nguyệt Triệt uy hiếp, quả nhiên, Nặc Kiệt nghe xong liền lạnh run, rụt đầu, như rùa đen, cẩn cẩn dực dực nhìn bốn phía, đồng thời vô thức nhích lại gần Thiên Nguyệt Triệt. Một lát sau,

Thiên Nguyệt Triệt tới bên cạnh Thiên Nguyệt Thần: "Phụ hoàng có phát hiện gì không?"

Thiên Nguyệt Thần lắc đầu: "Đường như không có dấu vết gì." Có lẽ thời gian quá lâu, nhưng bất kì đâu, đã đi qua hẳn để lại dấu vết.

"Mấy người các người chú ý những lộ khẩu có thể chạy trốn, đến lúc Bì tiểu thư xuất giá, canh giữ những lộ khẩu đó." Thiên Nguyệt Thần nói với mình vệ, võ công của mình vệ không kém, để bọn họ trông chừng lộ khẩu, khá yên tâm.

Hai ngày sau, hôn lễ của Bì tiểu thư cử hành long trọng, Thiên Nguyệt Thần được Bì lão gia mời làm chủ hôn, nên ngồi ở chủ vị, Bì lão gia là thủ phủ nơi này, nữ nhi xuất giá, hiển nhiên khách nhân không ít. Thành chủ cũng không ngoại lệ, mà khi thành chủ thấy chủ hôn là Thiên Nguyệt Thần, rất bất ngờ.

Mấy ngày qua hẳn phái người theo dõi Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt, ngoài đêm hôm đó mất dấu, thì không còn chuyện gì xảy ra, mà người hẳn phái tới Nam Giang thành vẫn chưa về, nên lúc này, hẳn chỉ có thể suy đoán thân phận của nhóm Thiên Nguyệt Triệt. Hôn lễ cử hành vô cùng thành công, đây là đương nhiên, với địa vị của Bì lão gia ở Hán Lệ thành, ai không nể mặt, huống chi có Thiên Nguyệt Thần trấn giữ, càng khiến Bì lão gia hãnh diện. Tân nương lên kiệu hoa, Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt vẫn chưa đi cùng, dọc đường để mình vệ hộ tống. Đến lộ khẩu từng kiểm tra trước đó...

Lúc Thiên Nguyệt Thần chạy tới, đội ngũ rước dâu như cũ, nhưng trong kiệu hoa đã không còn bóng dáng tân nương tử. Chuyện gì xảy ra?

"Chủ tử." Minh vệ từ Minh Nhị đến Minh Ngũ đều cúi đầu, "Thỉnh chủ tử trách tội, thuộc hạ hành sự bất lực." Thiên Nguyệt Thần hiểu rõ. Sở dĩ y cách rất xa là sợ đối phương chú ý, nhưng chỉ trong nháy mắt, liền không

thấy bóng dáng tân nương tử. Tốc độ này, Thiên Nguyệt Thần tự nhận chính mình cũng không nhanh như vậy, "Có gì khác thường?" Không trách tội bọn họ.

"Lúc ấy bốn bề tỏa sương khói, khiến mọi người nhắm mắt lại, không nhìn thấy gì, lúc mở mắt thì Bỉ tiểu thư đã biến mất, nhưng tìm kiếm dọc đường, không có ai khác rời đi." Hơn nữa, đối phương muốn bắt một người, tốc độ không thể nhanh như vậy.

"Vậy sao? Tìm chung quanh xem có dấu vết lưu lại không, đội ngũ rước dâu tiếp tục." Thiên Nguyệt Thần hạ lệnh.

Tiếp tục? Nhất thời đội ngũ rước dâu không rõ ý của Thiên Nguyệt Thần, tân nương tử không còn, tiếp tục cái gì?

"Chủ nhân, Bỉ tiểu thư đã bị cướp đi." Nặc Kiệt nhắc nhở. Nghĩ thầm, chẳng lẽ bộ hạ choáng đầu? Không có tân nương tử, làm sao ăn nói với Bỉ lão gia, còn tiếp tục cái gì a? Lúc này trong kiệu hoa truyền đến thanh âm, mọi người sửng sốt, cho là vật gì đó, tiếp theo hai mắt trừng lớn, Bỉ tiểu thư vén kiệu hoa lên. Đây là?

Mọi người đầy nghi ngờ, không phải tân nương tử bị cướp ư? Sao còn ở đây? Bà mỗi lần lợi hơn, nếu tân nương tử không có chuyện, đương nhiên tiếp tục, một lát sau kèn trống vang lên, đội ngũ rước dâu vô cùng náo nhiệt trở về.

"Bộ hạ, xảy ra chuyện gì? Nếu Bỉ tiểu thư còn, vậy người bị cướp đi là ai?" Nặc Kiệt kéo dài lỗ tai.

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi: "Người đoán xem." Đoán? Nặc Kiệt chán nản, chuyện gì bộ hạ cũng giống tiểu điện hạ, thích bắt người khác suy đoán? Ai không biết Nặc Kiệt hãn kém khoản này, hãn đâu phải tiểu tử Liệt La Đặc, thích đánh đố. Ai...

Nặc Kiệt thở dài, lại khi dễ người thành thật như hân, bệ hạ không chịu nói, hân hỏi tiểu điện hạ vậy, nhưng... Ánh mắt đảo chung quanh, tiểu... Tiểu điện hạ, người đâu?

"Không tốt... Bệ hạ, không tốt, tiểu điện hạ không thấy... A... ." Nặc Kiệt đột nhiên hô to, "Bệ hạ, người bị cướp đi không phải là... Không phải là tiểu điện hạ chứ?"

Ánh mắt Thiên Nguyệt Thần hiện lên tán thưởng: "Người cũng có lúc thông minh." Không đơn giản a, không có người nhắc nhở mà hân cũng đoán đúng, dù ngoài ý muốn, nhưng đáng khen ngợi. Nhưng lúc này Nặc Kiệt không vui vẻ vì được Thiên Nguyệt Thần khen ngợi, mà trở nên nghiêm túc, còn có chút bi thương. Bi thương? Thiên Nguyệt Thần khó hiểu.

"Tiểu điện hạ... Tiểu điện hạ trở thành tân nương của người khác, ô ô ô... Tiểu điện hạ của ta lại trở thành tân nương tử của người khác, hơn nữa còn bị ép buộc làm tân nương tử." Nặc Kiệt đỏ mắt, không ngờ bệ hạ để tiểu điện hạ thành tân nương tử của người khác. Nặc Kiệt luôn luôn nghe lời Thiên Nguyệt Thần răm rắp, lần đầu tiên hướng Thiên Nguyệt Thần phát ra ai oán, hơn nữa còn nhìn chăm chăm Thiên Nguyệt Thần.

"Chủ tử, bên này có đầu mối." Minh Nhị đứng bên cạnh gốc cây hô. Thiên Nguyệt Thần, và những minh vệ khác nhanh chóng đi qua, Nặc Kiệt càng thêm tích cực: "Nơi nào... Nơi nào..." Đưa tay đẩy minh vệ, phi thường gấp gáp, tiểu điện hạ vẫn chờ hân đến cứu. Nghĩ tới đây lại ai oán nhìn Thiên Nguyệt Thần một cái, động tác này khiến minh vệ sồn gai ốc, giống như Thiên Nguyệt Thần bội tình bạc nghĩa với hân.

"Chủ tử, nhìn xem." Minh vệ thối lui, đứng sang một bên để Thiên Nguyệt Thần nhìn rõ, "Những dấu vết này lúc đi chưa có, giống như bị lợi khí xẹt qua." Thiên Nguyệt Thần tiến lên, dấu vết trên cây, đích thật là dấu

vết mới, còn có mùi nhựa cây, hình bán nguyệt, tựa hồ bị người dùng đồ gì đó rất mảnh xẹt qua.

"Các người tìm chung quanh, còn có dấu vết như vậy không." Thiên Nguyệt Thần xem xét dấu vết mới, sau đó quan sát mấy cây bên cạnh, gần như đều cùng hình dáng, bất quá các dấu vết khác đã phai nhạt, có một số hơi cao. Hẳn là dấu vết lúc trước, bởi vì cây cao lên, cho nên dấu vết cũ hơi nhích cao so với dấu vết mới.

"Chủ tử, ở đây." Minh vệ hô lên. Nhìn những dấu vết này, Thiên Nguyệt Thần hiểu rõ: "Thảo nào tốc độ của đối phương có thể nhanh như vậy, mà trên mặt đất không có dấu chân của hắn, thật ra đối phương chỉ vừa rời khỏi nơi này, lúc đối phương tạo sương khói, đoạt đi tân nương tử, hắn vẫn ở trong phạm vi tìm kiếm, chẳng qua, hắn ở trên cao."

"Chủ tử, nghĩa là thế nào?" Minh Nhị khó hiểu.

"Đạo lý rất đơn giản, mượn lực sử lực." Thiên Nguyệt Thần giải thích.

"Ta hiểu, ý của chủ tử là đối phương dùng lực của những cái cây này, bởi vì một khi dùng nội tức để bay, chắc chắn chúng ta sẽ cảm giác được hắn đến gần, dễ dàng lộ hành tung, dùng cây, chỉ cần ổn định nội tức, trong một chốc, chúng ta không nhận thấy." Minh Ngũ nói.

"Đúng." Đối phương thực cao minh, tu vi của mình vệ không cảm giác được, nhưng với tu vi của Triệt nhi, dù lúc đầu không cảm giác được, thì một khi đối phương đến gần, nhất định cảm giác được. Nếu Triệt nhi có phòng bị, chắc chắn không ai có thể dễ dàng bắt đi, Thiên Nguyệt Thần tự nhận mình cũng làm không được. Triệt nhi để đối phương bắt, chỉ có hai lý do, một là Triệt nhi cố ý đi cùng đối phương, hai là Triệt nhi mất ý thức."Tìm kiếm khắp nơi, phát hiện cái gì, lập tức báo lại."

"Vâng."

Mà bên kia, Thiên Nguyệt Triệt mở mắt thì phát hiện mình ở trong mật thất, mật thất không có cửa sổ.

Trong mật thất không chỉ một mình hắn, Thiên Nguyệt Triệt cảm giác có hơi thở tồn tại, nhìn khắp bốn phía, Thiên Nguyệt Triệt phát hiện những người khác cũng tò mò nhìn hắn. Càng khiến hắn kinh ngạc chính là, các nàng mặc giá y giống mình, chẳng lẽ các nàng đều là tân nương tử mất tích? Người gì kỳ quái, đem tân nương tử tới rồi nhốt lại, có ý gì?

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 37

Đầu có chút mờ mịt, ngẫm lại mình bị bắt tới như thế nào, Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên bừng tỉnh, hăn nhớ lúc hăn cảm giác có người bên cạnh, đã không còn kịp rồi.

Đối phương dùng mê dược, thật là buồn cười, Thiên Nguyệt Triệt hăn cũng có ngày bị hạ mê dược, nhưng có thể khẳng định, thân thủ của đối phương không thấp.

Thiên Nguyệt Triệt thử giật giật thân thể, phát hiện tay mình bị trói.

Nở nụ cười khinh thường, dùng nhánh cây cũng muốn trói chặt hăn, vọng tưởng, tay bắt đầu vùng vẫy, nhưng, đau đớn từ cổ tay truyền đến.

Chết tiệt, tại sao hăn càng giãy dụa, cổ tay càng buộc chặt.

"Cô nương, vô dụng, sợi dây này rất có linh tính, người càng giãy dụa nó càng buộc chặt, người thấy chúng ta đều như vậy, người bình tĩnh lại đi." Một nữ tử vận giá y mở miệng.

"Các người đều là tân nương tử?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi, "Các người đã gặp người bắt cóc kia chưa?" Bởi vì hăn vẫn còn là hài tử, lại mặc giá y, mọi người đều nghĩ hăn là cô nương.

"Đã gặp." Nghe câu hỏi của hăn, tất cả tân nương tử đều đồng thanh trả lời, có thiếu nữ còn ngượng ngùng, đây là? Thiên Nguyệt Triệt không cách nào kịp phản ứng.

"Nga? Hẳn bắt các người, lại nhốt các người ở đây, là đạo lý gì?"

"Cô nương, người không biết, nếu người thấy hẳn, chỉ sợ cũng cam tâm tình nguyện bị giam ở chỗ này."

"Đúng vậy, ta chưa từng thấy nam nhân tuấn dật như thế."

Thấy những tân nương kia còn có biểu tình si mê, Thiên Nguyệt Triệt vô cùng bất ngờ, hình như các nàng rất vui vẻ khi bị bắt cóc.

Tay không thể động, để địch nhân tiến vào, thiệt thòi là mình, Thiên Nguyệt Triệt suy tư một chút, quyết định cho Thủ Điện Đồng ra.

Một trận quang mang lóa mắt, bộ xương khô vận giá ý xuất hiện trước mắt mọi người.

"Tiểu đệ đệ." Thủ Điện Đồng vừa xuất hiện, lập tức hưng phấn hô, những tân nương chưa kịp phát ra tiếng hét chói tai, cũng đã sợ té xỉu.

"Người tới nhìn dây cột trên tay ta, sợi dây này có chút kỳ quái, tay ta cử động nó sẽ chặt lại." Nghe Thiên Nguyệt Triệt nói, Thủ Điện Đồng vòng ra phía sau hẳn: "Di?" Thủ Điện Đồng thất kinh, "Đây là đẳng linh."

Đẳng linh? Thiên Nguyệt Triệt không rõ: "Người biết?" Không thể nào, hẳn không biết, Thủ Điện Đồng lại biết, nét mặt Thiên Nguyệt Triệt giống như Nặc Kiệt trước kia, biến thành tro tàn.

"Biết, trong ấn tượng của ta, lúc trên Tù đảo, đẳng linh là nhánh cây, nhưng nó có linh tính, vì xung quanh đảo đều là núi rừng, đảo dân cũng biết, dùng đẳng linh trói đồ có sinh mạng là tốt nhất." Thủ Điện Đồng giải thích.

"Có ý gì?" Thiên Nguyệt Triệt không hiểu.

"Chính là... Nói ví dụ, tay của Tiểu Triệt là sống, cho nên người động nó cũng sẽ động, nhưng bộ xương của ta là chết, cột trên người của ta đăng linh sẽ giống nhánh cây bình thường." Thủ Điện Đồng không biết giải thích thế nào, dù sao chính là ý kia, nhưng Thiên Nguyệt Triệt nghe rõ.

"Như vậy người giúp ta cởi." Thiên Nguyệt Triệt nói.

"Cởi?" Thủ Điện Đồng khó xử, "Đăng linh này không có tử kết, người khác trói người, nếu hai đầu đăng linh hợp vào nhau, sẽ tự động khép lại, tựa như một vòng tròn, tìm không được kết, bởi vì nó không có kết."

"Vậy sao?" Thiên Nguyệt Triệt có chút hứng thú, "Người vừa nói nó không có tác dụng với người, đúng không?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi.

"Đúng vậy." Thủ Điện Đồng gật đầu, không hiểu ý Thiên Nguyệt Triệt.

"Đem tay người vào, kéo giãn, tạo khe hở, như vậy tay của ta có thể thoát ra, vì nó không có tác dụng với tay người, lúc người kéo giãn, tốc độ phải nhanh, chỉ trong chớp mắt." Bất kì vật gì cũng không thể nhanh như nhau, luôn chia ra chủ yếu và thứ yếu.

"Được." Thanh âm của Thủ Điện Đồng đặc biệt êm tai, có vẻ, đối với trò chơi mới, nàng rất thích thú.

Lúc Thiên Nguyệt dùng sức kéo đăng linh ra hai bên, tay Thủ Điện Đồng lập tức đưa vào thay thế hãn, mà hãn cũng chỉ trong nháy mắt, lợi dụng Thủ Điện Đồng kéo giãn, thoát khỏi đăng linh.

Tay được tự do, năm ngón tay Thiên Nguyệt Triệt thượng lập tức phát ra hỏa diễm. Ngọn lửa tập kích đăng linh, ta không tin không đốt trụi người.

Thiên Nguyệt Triệt ác độc nghĩ.

"Tiểu Triệt, người quá đáng, vạn nhất đốt tay của ta thành tro thì sao?" Thủ Điện Đồng oán giận nói.

"Sẽ không, xương của người đã hoá thạch, lửa thế này không đốt được người." Thiên Nguyệt Triệt giải thích.

"Hoá thạch? Đó là vật gì, hóa ra xương của ta tốt như vậy." Thủ Điện Đồng đắc ý, còn vô cùng hài lòng sờ soạng thân mình một lần.

"Nói người cũng không biết." Thiên Nguyệt Triệt nghe từ cửa truyền đến thanh âm rất nhỏ, vội vàng thu Thủ Điện Đồng đang dương dương tự đắc vào nhẵn Tạp Cơ Tư.

Cửa phòng mở ra, nam tử tiến vào khiến Thiên Nguyệt Triệt cực kỳ bất ngờ.

Là hắc, cư nhiên là hắc.

Không ngờ người cướp tân nương lại là nam tử này. Nhưng hắc cướp tân nương làm gì?

"Người đã tỉnh?" Thấy hắc, người tới có chút hưng phấn, trong mắt hiện lên mấy phần ngây thơ.

Người tới không phải ai khác, chính là người hồng phát hồng nhãn, hắc khí ban đầu chiếm cứ thân thể Hồi Giác Khinh Liệt.

Nhưng Thiên Nguyệt không nhận ra bản thể hắc khí, nhưng hồng phát, hồng nhãn khiến hắc vô cùng quen thuộc, mà trong ấn tượng chỉ có Hồi Giác Khinh Liệt từng xuất hiện với bộ dáng này.

Căn cứ Hồi Giác Khinh Liệt miêu tả, Thiên Nguyệt Triệt mới khẳng định người này chính là hắc khí, nhưng không ngờ hắc khí tu thành hình người nhanh như vậy.

Nhưng trên người hắn có hơi thở yêu ma.

Người này là ai?

Thụy Miện từng nói hắc khí trốn ra từ Cực Quang chi điện mang theo đồng nhân, cho nên bọn họ mới tìm tới Hồi Giác Khinh Liệt, là trốn ra từ Tỏa Yêu tháp.

Hắc khí trước mắt đã tu thành hình người, nên nói thế nào đây?

"Là người bắt bọn họ?" Thiên Nguyệt Triệt đứng lên, đề phòng nhìn hắn, nhưng thấy được sự ngây thơ trong mắt hắn, nhất thời Thiên Nguyệt Triệt không biết nên làm thế nào.

Bởi vì sự ngây thơ kia không hề dối trá, người này giống như oa nhi mới sinh.

"Có người, ta liền không muốn các nàng." Thanh âm trầm thấp của nam tử phát ra, mang theo tiếng cười như hài tử.

"Người biết ta?" Thiên Nguyệt Triệt chột hiệu, không thể nào, nam tử này bắt bọn họ chẳng lẽ là vì tìm hắn? Như vậy, hắn tự mình đưa tới cửa?

"Ta đã thấy người." Nam tử nói rất chân thành, cũng rất khẳng định.

"Gặp qua, tại giếng cạn, có đúng không?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi, bọn họ chỉ gặp nhau khi đó.

"Không đúng." Nam tử lắc đầu, "Thật lâu trước đây, ta đã thấy người, nhưng là...." Nam tử nâng cằm lên, hướng phía Thiên Nguyệt Triệt đảo một vòng.

"Có vấn đề gì?" Thiên Nguyệt Triệt bị hắn nhìn, có chút rùng mình.

"Khi đó người không thể này, khi đó người tóc đen, mắt đen, a... Ta nghĩ không ra, nhưng ta nhớ được khi đó người vận hồng y, không đúng, ta không biết..., tóc đen, mắt đen... Hồng y... Tóc đen... Mắt đen... Hồng y..."

Nam tử ôm đầu thì thào.

Thiên Nguyệt Triệt hiểu rõ ý của hắn, hắn gặp người tóc đen, mắt đen, vận hồng y, cho nên hắn xem tân nương tử mặc giá y là người hắn quen biết.

Đột nhiên, nam tử ngẩng đầu lên, "Nhưng ta đã gặp người ở giếng cạn, người cũng gặp ta, vậy người biết ta là ai không?"

Di?

Kịch vừa chuyển, nhất thời đại não Thiên Nguyệt Triệt không nghĩ được.

"Người xem." Nam tử chỉ vào những tân nương tử hôn mê, "Các nàng vận hồng y, người trong ấn tượng của ta cũng vận hồng y, nhưng ta hỏi các nàng ta là ai, các nàng đều nói không biết."

Sau đó nam tử nhìn Thiên Nguyệt Triệt với ánh mắt hy vọng: "Vậy còn người, chúng ta biết nhau, cho nên người nhất định biết ta là ai, đúng không?"

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 38: A Nô

Như vậy ...

Thiên Nguyệt Triệt đảo mắt vài vòng, đánh giá nam tử từ đầu tới đuôi, tuy nói ánh mắt là cửa sổ tâm linh, nhưng vì xác định nam tử này thật không biết hay giả vờ, Thiên Nguyệt Triệt cho rằng cẩn thận vẫn hơn.

Thấy nam tử khó hiểu, lằng lằng đứng yên không nhúc nhích.

Ân, Thiên Nguyệt Triệt hài lòng gật đầu, người này là kẻ ngốc.

"Ta đương nhiên biết người." Thiên Nguyệt Triệt đứng chấp tay, hai mắt linh động tràn đầy tính toán.

"Thật sao." Nam tử vừa nghe, nhất thời mặt mày hớn hở, "Vậy người mau nói cho ta biết, ta là ai?"

"Cái này..." Thiên Nguyệt Triệt cố ý tỏ vẻ khó xử, nam tử vô cùng nóng lòng, chính là biểu hiện như vậy, Thiên Nguyệt Triệt cười thầm, "Người thả các nàng, chúng ta ra ngoài, ta nói cho người biết, người là ai?"

"Thật sao." Nam tử đơn thuần, nhưng không vô tri.

"Ta nấu." Thiên Nguyệt Triệt đảo cặp mắt trắng dã, "Người muốn nghe ta nói hay không, vậy ta đi, không nói cho người." Thiên Nguyệt Triệt ghét nhất người hoài nghi hân.

Nam tử thấy Thiên Nguyệt Triệt nổi giận, vội vàng đáp ứng: "Ta tin tưởng người, ta tin tưởng người, nhưng... ." Nam tử muốn nói lại thôi, sợ

Thiên Nguyệt Triệt sinh khí.

"Cái gì là nấu?" Nam tử còn thực nghiêm túc hỏi ra vấn đề này, khiến Thiên Nguyệt thiếu chút nữa sặc nước miếng của chính mình.

Bây giờ Thiên Nguyệt Triệt thay đổi cách nhìn, cái này không phải ngu, mà hẳn không phải là người.

"Nấu là người phải nghe lời ta, hiểu không?" Thiên Nguyệt Triệt rất kiên nhẫn nói, hẳn đã có tính toán, người này bản lĩnh rất cao, đầu óc rất dần, thuần phục hẳn thành nô bộc.

Nhưng thật ra không phải thuần phục, mà là lừa gạt, Thiên Nguyệt Triệt thầm vui sướng.

"Ta hiểu." Nam tử gật đầu, thấy hẳn vui mừng.

"Uh, rất thông minh." Thiên Nguyệt Triệt giả vờ khen ngợi, "Ta là chủ nhân của người, người gọi A Nô, là nô bộc của ta, biết không?"

"Đã biết rồi." A Nô ứng thanh phi thường vang dội, hẳn rốt cuộc biết mình là ai, trên khuôn mặt tuấn đạt là nụ cười rạng rỡ, rất đẹp, khó trách những tân nương kia động tâm.

Thiên Nguyệt Triệt nghĩ, nhưng sau đó mở miệng: "Nô bộc chính là, chủ nhân nói, người phải nghe, chủ nhân bảo người làm gì, người phải làm như thế, không thể làm trái ý chủ nhân, đối với quy định của chủ nhân, mỗi một câu, người phải tuân thủ, bình thường phải cung kính gọi ta là chủ nhân, chủ nhân gặp nguy hiểm, người phải che chắn trước người, chủ nhân có chuyện, người phải chạy tới cứu, biết chưa? Nếu không, chủ nhân sẽ bỏ rơi người."

"Đã biết, ta sẽ nghe lời chủ nhân." A Nô vừa gật đầu, vừa nói, nhưng thật ra hẳn cũng sợ bị Thiên Nguyệt Triệt vứt bỏ, dù sao hẳn cô độc, hơn nữa

hắn không biết mình là ai. Thật vất vả mới biết, hiển nhiên không muốn từ bỏ, một mình, khó tránh khỏi tịch mịch, hắn bị giam trong tháp, nơi đó có rất nhiều yêu ma, vô cùng náo nhiệt, nhưng hắn không cam lòng bị giam ở nơi đó, nên hắn chạy trốn.

"Ân..., nói rất hay, bây giờ chủ nhân bảo người làm chuyện thứ nhất, cởi dây trên người những nữ nhân này, chúng ta đi thôi." Thừa dịp những nữ nhân này chưa tỉnh, tránh cho các nàng lại si mê.

"Vâng, chủ nhân." A Nô học tập rất nhanh, lập tức cởi dây trói cho nữ nhân, kỳ quái chính là A Nô cởi rất nhanh, không như Thủ Điện Đồng nói.

"Di, tại sao người cởi bỏ dễ dàng như vậy?" Chẳng lẽ lực lượng của mình thấp hơn hắn, không thể nào.

"Vật này có yêu tính, nó rất nghe lời ta." A Nô cũng không hiểu tại sao, đại khái không biết mình là yêu.

Thì ra là vậy, vì bọn họ là người một nhà, Thiên Nguyệt Triệt bình tĩnh lại.

"Đúng rồi." A Nô đột nhiên kêu lên, "Chủ nhân, ta còn chưa cởi trói cho người." A Nô nhớ ra, khiến chân Thiên Nguyệt Triệt vừa bước lên bậc thang, dừng lại giữa không trung.

"Chủ nhân ta đã sớm cởi, thứ này có thể trói ta sao, nhớ kỹ, ta rất lợi hại." Thiên Nguyệt Triệt cường điệu, xui xẻo mới để kẻ ngu này giúp hắn giải.

"Vâng, chủ nhân rất lợi hại." Thanh âm A Nô mang theo tiếng cười trầm ổn, lại có cảm giác sùng nịnh, khiến Thiên Nguyệt Triệt sửng sốt.

Tầm mắt thăm dò đánh giá A Nô một phen, không có vấn đề gì, chẳng lẽ mình đa tâm?

"Đi thôi." Thiên Nguyệt Triệt đi ra, nhin không được đá cửa một cái, hăn phát hiện hăn rất có duyên với phòng giam.

A Nô đi trước dẫn đường, hóa ra bọn họ ở một nơi vô cùng hẻo lánh.

"Sao ngươi lại ở đây?" Thiên Nguyệt Triệt hiếu kỳ nói.

"Ta cũng không biết, ban đầu rời khỏi chỗ kia, phiêu a phiêu, phiêu a phiêu, liền phiêu tới nơi này, thấy nơi này không có ai, ta liền ở lại, chủ nhân, ngươi có đói bụng không, cho ngươi." A Nô lấy ra hai trái cây trong ngực, trái cây hình thù kỳ quái, Thiên Nguyệt Triệt hiếu kỳ.

"Cái này có thể ăn?" Không thể nào, vạn nhất trúng độc sẽ chết yếu.

"Có thể, kể từ khi tới đây ta đều ăn cái này, ăn đến hình thành thân thể." A Nô cắn một miếng, "Ăn thật ngon."

"Ngươi liên tục ăn cái này, chưa ăn những cái khác?" Không thể nào, ăn cái này có thể lớn như vậy, hăn phải nghiên cứu một phen.

Thiên Nguyệt Triệt vươn tay, chuẩn bị cắn, một bóng dáng bằng tốc độ cực nhanh bay tới, đây là hương vị của phụ hoàng, còn chưa kịp hoàn hồn, thân thể đã rơi vào ôm ấp của nam nhân.

"Phụ hoàng, ngươi tới chậm." Thiên Nguyệt Triệt hài lòng, nhưng ngoài miệng kháng nghị.

"Còn không phải ngươi tác quái." Với tính cách của Thiên Nguyệt Thần chắc chắn không để hăn giả làm tân nương, nhưng tiểu đông tây cứ xưng phong nhận việc.

Thiên Nguyệt Thần vừa dừng lại, còn chưa kịp thở, một bóng dáng hồng sắc lướt tới, tấn công Thiên Nguyệt Thần.

Thiên Nguyệt Thần sửng sốt, ôm thắt lưng Thiên Nguyệt Triệt, điểm chân, bay lên trời, ngay sau đó A Nô cũng bay lên, lại bị Thiên Nguyệt Triệt hét lên ngăn cản: "A Nô dừng tay."

Nghe Thiên Nguyệt Triệt nói, A Nô giống như hài tử bất mãn nhìn Thiên Nguyệt Triệt, sau đó dừng lại.

Thiên Nguyệt Thần ôm lấy Thiên Nguyệt Triệt, hạ xuống đất, nhìn A Nô, trong mắt hiện lên quang mang kỳ dị: "Triệt nhi, đây là chuyện gì?"

Nam tử này... Sao lại là nam tử này?

Không phải hắc mất tích rồi ư? Sao lại ở đây, hơn nữa Triệt nhi có vẻ quen thuộc với hắc.

"Phụ hoàng, là như vậy...." Thiên Nguyệt Triệt ghé vào tai Thiên Nguyệt Thần, kể hết mọi chuyện một lần.

"Cái gì, người bắt cóc tân nương là hắc?" Thiên Nguyệt Thần bất khả tư nghị, hơn nữa người này lại ngây ngốc? Đến giờ, Thiên Nguyệt Thần thật muốn cười to.

"Uh, hắc là nô bộc của ta." Thiên Nguyệt Triệt lập tức tuyên thệ quyền sở hữu.

"Triệt nhi, có biết hắc là ai không?" Thiên Nguyệt Thần kéo nhi tử bảo bối tình nghịch lại.

"Chính là nô bộc của ta." Thiên Nguyệt Triệt cường điệu, phân chia tài sản tư nhân rất rõ ràng.

"Hắc là Ma giới chí tôn —— Ma vương, đây là nguyên nhân đằng linh nghe lời hắc, vạn vật yêu ma đều nghe hắc chỉ huy." Thiên Nguyệt Thần

nói ra thân phận thật của A Nô, khiến Thiên Nguyệt Triệt sửng sốt, sau đó không phản ứng, tựa hồ đáp án này đang quanh quẩn trong đầu hắn.

"Không phải rất tốt sao? Cứ như vậy mọi yêu ma cũng phải nghe lời ta." Có cảm giác thành tựu, Thiên Nguyệt Triệt phi thường hài lòng.

"Nhưng vấn đề, hắn là Ma vương, Ma vương là người kiêu ngạo, vạn nhất hắn khôi phục ý thức...."

"Không để hắn khôi phục, gọi trị liệu sư nghiên cứu được mất trí nhớ là được." Thiên Nguyệt Triệt không thêm quan tâm.

"Thôi, người thích thế nào thì thế đó." Thiên Nguyệt Thần thở dài, "Đem người cao ngạo như thế dẫm dưới lòng bàn chân, khiến Triệt nhi cảm thấy thành công, phải không?"

Tâm tư của tiểu đông tây, y hiểu quá rõ.

"Đó là đương nhiên." Thiên Nguyệt Triệt cao ngạo hất cằm, "Nhưng, phụ hoàng, sao người biết thân phận của A Nô?"

"Triệt nhi, chờ chuyện lần này chấm dứt, phụ hoàng dẫn người tới Âm Dạ chi tộc, để người hiểu rõ chuyện của bốn tộc một chút, hồng phát, hồng mâu là tượng trưng cho Ma vương, chẳng qua Ma vương đã biến mất từ ngàn năm trước, không ngờ lại xuất hiện ở đây." Thiên Nguyệt Thần có một kế hoạch, nhất định phải dạy dỗ nhi tử bảo bối của y, tránh việc ai hắn cũng thu thành nô bộc.

"Uh, theo Thụy Miện giải thích, hắn bị Quang Minh thần tử nhốt tại Tỏa Yêu tháp trong Cực Quang chi điện, Cực Quang chi điện là điện của Quang Minh thần tử, nếu ta thật là thần tử, vậy hắn từng bị ta giam lại sao? Vậy ta và hắn là cừu nhân, có cừu nhân cường đại, mặc dù cuộc sống tăng thêm không ít vui thú, nhưng thời gian du ngoạn sẽ giảm rất nhiều, ta nên thu phục hắn thì tốt hơn." Thiên Nguyệt Triệt nói: "Tại sao kiếp trước ta phải

giam hẩn lại, nếu vậy, hẩn liên tục tìm người tóc đen, mắt đen, hồng y, chẳng lẽ là ta sao? Hay là tên giả mạo thần tử?"

Thiên Nguyệt Thần xoa đầu của hẩn, "Nhiều cái không rõ, gộp chung một chỗ, không dễ dàng trả lời, từ khi nào Triệt nhi nóng lòng như vậy, mọi chuyện phải từng bước từng bước, mà bây giờ không phải lúc lo lắng cái này, mục đích của chúng ta là hiệp hội ma pháp, hiểu chưa?" Không ngờ nhi tử bảo bối của mình để tâm vào chuyện vụn vặt, Thiên Nguyệt Thần ôn hòa nói. Đầu tiểu đông tây nhỏ xíu, lại luôn nghĩ thứ loạn thất bát tao, Thiên Nguyệt Thần thực bất đắc dĩ.

"Ân." Thiên Nguyệt Triệt hiểu rõ ý tứ trong đó, "Phụ hoàng, người nói, muốn dẫn Triệt nhi tới Âm Dạ chi tộc, là thật hay giả? Âm Dạ chi tộc là nơi thế nào, đều là quỷ hút máu sao?"

Thiên Nguyệt Triệt như hài tử ham chơi, kéo tay Thiên Nguyệt Thần hỏi không ngừng, A Nô ngoan ngoãn theo sau hẩn, minh vệ và Nặc Kiệt cũng theo sau, duy trì khoảng cách nhất định với hai người.

Ít nhất hai người nói chuyện với nhau, bọn họ không nghe được.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 39: Nhân Tình

"Ám Dạ chi tộc, Tinh Linh tộc, Thần tộc, Ma tộc, dù sinh sống trên một thế giới nhưng khu vực lại khác nhau, mỗi khu vực đều có vòng phòng hộ riêng, trừ phi xé mở kết giới, nếu không, những chủng tộc khác không thể bước vào. Trong Ám Dạ chi tộc là Ám Dạ chi tử, chính là quỷ hút máu mà Triệt nhi nói, cuộc sống của bọn họ không giống loài người, cũng bất đồng chủng tộc khác. Ám Dạ chi tộc cấp cao, dù không hút máu cũng có thể qua ngày, nhưng Ám Dạ chi tử cấp thấp lại khác, bọn họ phải hút máu mới có thể duy trì tính mạng. Đương nhiên Ám Dạ chi tử có thể hút máu lẫn nhau, trong loài người cũng có Ám Dạ chi tử tồn tại nhưng không bị phát hiện mà thôi, bởi vậy, không phải toàn bộ Ám Dạ chi tử đều sống tại khu vực của Ám Dạ chi tộc. Có những kẻ sống ở nhân loại, bọn họ đã rời khỏi Ám Dạ chi tộc rất lâu, cho nên nếu lợi ích của bọn họ bị ảnh hưởng, cũng không được Ám Dạ chi tộc bảo vệ." Thanh âm nhẹ nhàng của Thiên Nguyệt Thần liên tục vang lên, Thiên Nguyệt Triệt nghe vô cùng chăm chú.

"Đó gọi là lưu vong sao?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi.

"Không, không giống với lưu vong." Thiên Nguyệt Thần tiếp tục giải thích, "Lưu vong là phạm sai lầm mà bị đuổi ra Ám Dạ chi tộc, gạch tên trên gia phả Ám Dạ chi tử, nhưng bọn họ thì khác, bọn họ không phạm bất kỳ sai lầm nào, mà cam tâm tình nguyện rời đi. Bởi vì không thích cuộc sống trong khu vực của Ám Dạ chi tộc, bởi vì không chịu được pháp chế của Ám Dạ, không chịu được sự ràng buộc, cho nên muốn rời đi."

Nghe lời kể của Thiên Nguyệt Thần, mắt Thiên Nguyệt Triệt lóe ra quang mang động lòng người, Ám Dạ chi tộc a, bên trong đều là quỷ hút

máu, rất nhanh, hắn sẽ gặp mặt bọn họ.

Đó là một nơi thế nào nhỉ?

Tâm Thiên Nguyệt Triệt tràn đầy hiếu kỳ.

Trở lại khách điểm, dọc theo đường đi A Nô cũng vô cùng ngoan ngoãn theo sát, chẳng qua ánh mắt tò mò nhìn bốn phía, bởi vì trong thành phi thường náo nhiệt, trước kia hắn ở trên người Hồi Giác Khinh Liệt, chỉ có thể xuyên qua ánh mắt của Hồi Giác Khinh Liệt nhìn đô thành náo nhiệt đám, khi đó ý thức vô cùng yếu.

Bây giờ bất đồng, có thể tự mình nhìn thấy, hắn có chút sung sướng, có chút hưng phấn.

Khách điểm, khách nhân tới như dự liệu.

Thiên Nguyệt Thần mới bước vào cửa, thành chủ vốn có chút vội vàng nhất thời kích động lên.

Từ ánh mắt của hắn, Thiên Nguyệt Thần hiểu người này đã biết thân phận của bọn họ, ánh mắt liếc qua hắn, ý chỉ, nếu đã biết thì không cần ngại trang.

Đến phòng của Thiên Nguyệt Thần, minh vệ canh giữ cửa, thành chủ theo Thiên Nguyệt Thần vào trong.

"Vi thần tham kiến bệ hạ." Thanh âm của thành chủ run rẩy, thế nào cũng không ngờ Thiên Nguyệt Thần lại là đương kim bệ hạ, người cầm bức họa của Thiên Nguyệt Triệt đến Nam Giang điều tra hồi báo, hai người này, một người là đương kim hoàng thượng, một người là tiểu điện hạ.

Bởi vì ngày đó hai người này cùng thành dân làm ruộng, phát lương thực, cho nên ấn tượng rất sâu, còn thêm chuyện đào ra tử thi từ đáy sông

Nam Giang.

Hóa ra, mọi việc đều trong dự liệu của bọn họ, thành chủ biết mình đã tự tiến vào bẫy.

Hắn nghĩ tới vô số phương pháp xử lí, nhưng không có một cái nào hữu dụng, bởi vì người hắn giết mới là thành chủ chân chính của Hán Lệ thành.

Đây là thiên đại tử tội a.

Thiên Nguyệt Thần nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của thành chủ, lạnh nhạt nói: "Đứng lên đi, nếu làm, ngay từ đầu người đã chuẩn bị tâm lý."

"Phạm dân không dám." Nếu hắn không phải Mông Thắc chân chính, vậy hào quang thuộc về Mông Thắc cũng không thuộc về hắn nữa, hắn chỉ là một thành dân bình thường, không, chỉ là một tội phạm giết người.

"Các người quả thật giống nhau?" Thiên Nguyệt Thần cũng không cưỡng cầu, nếu người này thích quỳ, liền để hắn quỳ.

"Nếu không tận mắt nhìn thấy, nếu không tự mình trải qua, phạm dân cũng tuyệt đối không tin, trên thế giới này lại có hai người giống nhau như đúc, hơn nữa không phải là sinh đôi." Thành chủ thành thật trả lời, "Điều này cũng coi là vận mệnh, từ ngày chúng ta gặp nhau, hết thảy đã thành số mệnh."

"Hối hận sao?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi, dù người này là sát nhân, nhưng như phụ hoàng nói, đối với người này, vẫn không thể nào sinh ra chán ghét được.

Từ mật thất trong phòng của hắn, từ chân mày liên tục nhíu chặt của hắn, có thể thấy được, người này chưa bao giờ buông lỏng mình, dù sao hắn không phải là đại ác nhân, làm loại chuyện này chắc chắn trong lòng ray rứt.

Sở dĩ hần không ở cùng lão phụ nhân và đệ đệ kia, là sợ thấy cảnh thương tâm.

"Bẩm tiểu diện hạ, nói không hối hận là không đúng, nhưng dù hối hận, nếu thời gian quay lại, phạm dân vẫn làm như vậy." Thành chủ thẳng thắn, ánh mắt bình tĩnh nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

"Làm càn." Thiên Nguyệt Thần giận dữ, dám ngoan cố.

"Bệ hạ bớt giận." Thành chủ dập đầu, "Có lẽ tất cả mọi người sẽ nói phạm dân là súc sinh, chuyện xảy ra rành rành còn có thể mặt dày mà nói thế, nhưng dù quay lại một lần, phạm dân cũng không hối hận... Từ nhỏ phạm dân đã có một nguyện vọng, phạm dân ở một nông thôn rất hẻo lánh, cuộc sống nơi đó rất nghèo, dù bệ hạ anh minh nhưng không thể nào cai quản hết tất cả. Cho nên, tới nay phạm dân vẫn nghĩ, nếu có một ngày phạm dân làm quan, nhất định sẽ không để cho nơi phạm dân quản hạt xuất hiện thôn dân chết rét, chết đói.

Tám năm trước, đế đô tổ chức khảo thí, cho phạm dân một cơ hội, lúc biết Mông Thắc, phạm dân và hần nói chuyện rất vui vẻ, nhưng dần dần phạm dân phát hiện, mặc dù hần bác học đa tài, nhưng lại không rõ cuộc sống khó khăn của thành dân.

Hần giống như công tử được chiều chuộng từ nhỏ, không biết cái gì ngoài đọc sách, nhưng nếu là bằng hữu, những thứ này cũng không sao cả.

Cho đến khi cuộc thi yết bảng, phạm dân không có tên trên bảng, nản lòng thoái chí, Mông Thắc được đệ nhất bảng, nhưng hần lại nói, tâm hần không ở con đường làm quan, cuộc sống nhàn vân đã hạc mới là điều hần hướng tới.

Một vị quan mà tâm không đặt trên dân, thì không thể suy nghĩ cho dân, một khắc kia, phạm dân đột nhiên có ý nghĩ, nếu hần không muốn làm quan, vậy đem đệ nhất bảng kia tặng cho phạm dân đi.

Cũng vì một chút tạp niệm, khiến phạm dân phạm tội tày trời."

Người chết đã chết, sám hối dư thừa cũng không làm nên chuyện gì.

"Cho nên người không thể đem mẫu thân và đệ đệ của Mông Thắc đến ở cùng, vì sợ khó đối mặt bọn họ?" Thiên Nguyệt Thần giận dữ hỏi, giờ khắc này, ai cũng không đoán ra tâm tư của y.

"Đây là nguyên nhân thứ nhất, thứ hai, phạm dân sợ sống chung với bọn họ lâu, bị bọn họ phát hiện phạm dân không phải là Mông Thắc, cũng sợ chuyện âm ỉ." Thành chủ cúi thấp đầu, tâm bệnh hành hạ tám năm đã đủ rồi, đến một ngày tất cả cũng kết thúc, hắn không cần day dứt nữa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả Thiên Nguyệt Triệt cũng biết điều ngồi yên không nói gì, tay nắm thật chặt tay Thiên Nguyệt Thần.

Thiên Nguyệt Thần đứng lên, "Bỉ lão gia nói người là một thanh chủ vô cùng xuất sắc, quản Hán Lệ thành rất khá." Thiên Nguyệt Thần nói một câu mơ hồ: "Nhưng người không phải một nhi tử hiếu thuận."

"Bệ hạ?"

"Phụ hoàng?"

Thiên Nguyệt Thần nhìn thành chủ, "Từ nay về sau, đem mẫu thân và đệ đệ vào phủ thành chủ, cùng nhau qua ngày, nhớ kỹ thành chủ Hán Lệ thành là Mông Thắc, mà Mông Thắc chính là người, tử thi ở Nam Giang là người vô danh."

"Bệ hạ..." Thành chủ kích động nói không ra lời, ý của bệ hạ là... Nước mắt đột nhiên chảy xuống, bệ hạ... Bệ hạ...

Thiên Nguyệt Triệt lẳng lẳng nhìn Thiên Nguyệt Thần, giữa tình người và quốc pháp, phụ hoàng, người có từng do dự.

Phụ hoàng...

"Trở về đi, trẫm không muốn một lão phụ thân thương tâm." Thiên Nguyệt Thần khoát tay, để thành chủ cáo lui.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 40: Đào Mộ Phần

Theo Thiên Nguyệt Thần, chuyện ở Hán Lệ thành, luật pháp không hơn tình người, mà lúc này Liệt La Đặc gửi thư tới, nói là bọn họ đang trên đường đến.

Cho nên Thiên Nguyệt Thần ở Hán Lệ thành thêm hai ngày.

Hai ngày qua không có chuyện gì làm, Thiên Nguyệt Triệt dẫn A Nô leo núi, mỗi ngày đùa đến tận hết cả người, hơn nữa là sáng sớm ra ngoài, không đến mặt trời xuống núi thì không trở về, còn loay hoay bắt diệt nhạc hồ.

Mặt trời vừa lặn xuống phía Tây, Thiên Nguyệt Triệt đúng lúc xông ào vào phủ thành chủ, bởi vì ở thêm mấy ngày, cho nên Thiên Nguyệt Thần liền ngụ trong phủ thành chủ.

Đồng thời Thiên Nguyệt Thần và thành chủ thương lượng một việc.

"Lại bản thể này, người đang làm cái gì?" Độn thổ cũng không thể bản như vậy, Thiên Nguyệt Thần nghĩ thầm.

Vươn tay lấy là cây trên người hắn, sau đó tay vuốt ve khuôn mặt Thiên Nguyệt Triệt, hai mắt híp lại, "Bên tai của ngươi có chuyện gì?"

Đây là dấu vết bị thứ gì đó cắt qua, còn để lại vết máu rất nhỏ, mặc dù chỉ rách da, nhưng đủ để Thiên Nguyệt Thần không vui.

Phải biết rằng nhi tử bảo bối của y, toàn thân cao thấp không có một dấu vết.

"Bị nhánh cây cắt." Thiên Nguyệt Triệt xem thường, hắn là nam nhân, những vết thương này có gì đáng để ý, "Phụ hoàng, Hán Lệ thành không tệ, bốn phía đều là núi, nhưng..."

Đối với một điểm, Thiên Nguyệt Triệt có chút bất mãn.

"Nhưng?" Thiên Nguyệt Thần tăng thêm mấy phần âm điệu, đáng tiếc người nào đó không phát hiện tâm tình y đang buồn bực.

"Nhưng người chết quá ít." Thiên Nguyệt Triệt thập phần đáng tiếc nói.

"Thiên Nguyệt Triệt?" Thiên Nguyệt Thần chau mày, hắn có ý gì? Ngại người ta chết không đủ, hắn tưởng là mua thức ăn sao? Còn có thể ghét bỏ món ăn không đủ mới mẻ.

"Vốn vậy mà." Thiên Nguyệt Triệt đáp đương nhiên, "người chết ít thì trên núi ít một phần, mộ phần ít, ta tìm không được, ta lên núi công toi sao?"

"Thiên — Nguyệt — Triệt —" Lần này Thiên Nguyệt Thần nghiêng rằng nghiêng lợi, "Người tìm mộ phần làm gì?" Thiên Nguyệt Thần không còn phong độ và khí thế ngày xưa, sắc mặt đã xanh mét.

"Đào... Đào mộ phần." Thiên Nguyệt Triệt yếu ớt trả lời.

"Đào —— mộ phần." Lỗ tai nhỏ bị bàn tay to nắm được, tiểu tử định chạy trốn phải dừng bước, lỗ tai bị nắm được hiển nhiên là đau, phụ hoàng thật ác độc, cư nhiên nắm lỗ tai hắn.

"Người đào mộ phần làm gì?" Thật vất vả khiến mình bình tĩnh lại, y sắp bị tên tiểu tử này tức chết.

"Đau, phụ hoàng, lỗi tai của ta rất yếu ớt, người hạ thủ lưu tình." Thiên Nguyệt Triệt khóc lóc cầu khẩn, lỗi tai vốn yếu ớt, lại thêm Thiên Nguyệt Triệt dùng lực không nhỏ, hiển nhiên là đau chết hẳn.

Thiên Nguyệt Thần nghe được thanh âm có chút ghen ngào của hắn, lập tức buông tay, quả nhiên lỗi tai trắng nõn đỏ ửng, nhất thời trong lòng đau giống như kim đâm, nhanh chóng vượt vượt.

"Còn đau không?" Giọng nói ôn nhu nào nghiêm nghị như vừa rồi.

"Đau, đau quá." Thiên Nguyệt Triệt tràn đầy ủy khuất, chỉ kém không rơi nước mắt, "Nhè nhẹ, phụ hoàng, lực đạo của người phải nhẹ."

Còn chỉ trích Thiên Nguyệt Thần, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào lồng ngực Thiên Nguyệt Thần tràn đầy đặc ý.

Đau một chút cũng đáng.

"Triệt nhi vẫn chưa nói cho phụ hoàng, đào phần mộ làm gì? Không phải Triệt nhi nói thì thế là đồ đáng giá tôn trọng nhất thế gian sao?" Tiểu tử đừng tưởng rằng làm vậy có thể lừa dối y, hắn còn rất non.

"Phụ hoàng, lỗi tai người ta còn đau rất, rất đau, phải tìm y liệu sư nhìn, a... Tai ta đau, ngay cả đầu cũng đau, ta muốn ngủ."

Thiên Nguyệt Triệt bịt lấy lỗi tai, chuẩn bị rời đi, nhưng...

Đi một bước, đi không được, đi hai bước, vẫn giống nhau, bởi vì tay nắm eo hắn không buông ra.

"Phụ hoàng?" Thiên Nguyệt Triệt cố gắng nhỏ vài giọt nước mắt, nhưng mãi không ra.

"Thế nào? Triệt nhi đau tai, đau đầu, lúc này ánh mắt cũng đau?" Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, giễu giễu nói, mưu ma chước quỷ của tiểu tử sao y

nhìn không thấu, "Phụ hoàng thấy thương tích của Triệt nhi cũng thật nghiêm trọng, nên nằm trên giường nằm chừng mười ngày, thế nào? Triệt nhi chớ quá cảm động, đây là một mảnh tâm ý của phụ hoàng."

Mặt Thiên Nguyệt Triệt không ngừng rút gân, nằm chừng mười ngày? Xương cốt của hãn không tan mới lạ. Cảm động? Cảm động cái khi, nam nhân này cố ý uy hiếp hãn.

"Không không không, tâm ý của phụ hoàng, nhi thần xin lĩnh, có phụ hoàng quan tâm, đau đớn của nhi thần liền hết ngay." Thiên Nguyệt Triệt nhanh chóng dùng tươi cười hoàn mỹ nhìn y.

"Quả thật không có chuyện gì?" Thiên Nguyệt Thần giả vờ lo lắng.

"Không có chuyện gì... Không có chuyện gì... Phụ hoàng nhìn xem, nhi thần rất tốt mà?" Thiên Nguyệt Triệt xoay một vòng, chứng minh thân thể của mình thật sự không sao.

"Thế là tốt, phụ hoàng cũng an tâm. Chẳng qua là..." Thiên Nguyệt Thần vừa nói vừa nhích tới gần Thiên Nguyệt Triệt mấy phần.

Thiên Nguyệt Triệt lui về phía sau, lúc này nam nhân có chút đáng sợ, chẳng lẽ mình nhạy cảm?

"Chẳng qua cái gì?" Dù như thế, vẫn không tự chủ mà hỏi.

"Chẳng qua là Triệt nhi vẫn chưa nói cho phụ hoàng, tại sao đi đào phần mộ của người ta, hay là Triệt nhi cũng đi trộm thi th ?" Mới nghĩ đến khả năng này, Thiên Nguyệt Thần có chút xấu hổ, không được, chắc chắn y phải rửa tiểu tử này từ đầu tới chân một lần.

"Phụ hoàng, sao ta làm chuyện thất đức như vậy, huống chi ta trộm thi thể làm gì?" Thiên Nguyệt Triệt liếc nam nhân một cái, thiệt là, hãn chưa thất đức tới mức đó mà.

Trộm thi thể? Chỉ nam nhân này mới nghĩ ra.

"Vậy Triệt nhi đào phần mộ làm gì?" Nhìn bộ dáng, hôm nay Thiên Nguyệt Thần không hỏi ra đáp án thì không tha.

"Cái kia... Chính là cái kia a..." Thiên Nguyệt Triệt đỏ mặt, nhưng thật ra chuyện hắn muốn làm thất đức không khác trộm thi thể, nói không chừng càng thêm thất đức.

"Cái kia?" Thiên Nguyệt Thần nhẫn nại chờ, nhìn vẻ mặt ấp úng của Thiên Nguyệt Triệt cũng biết không có chuyện tốt.

"Chính là cái kia." Thiên Nguyệt Triệt cười xấu hổ, không biết nói thế nào.

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi.

"Ta đào phần mộ không phải vì trộm thi thể, mà là vì trộm cái khác." Thiên Nguyệt Triệt nhắm mắt lại trả lời, dù sao đều là trộm, nói ra thật có lỗi.

"Trộm cái khác?" Thiên Nguyệt Thần bắt đầu nghĩ, trong phần mộ trừ thi thể, còn có cái gì đáng trộm? Đợi đã...

"Triệt nhi, ngươi sẽ không...?" Trời ạ, đầu Thiên Nguyệt Thần muốn nổ tung, tiểu tử dám đào mộ phần trộm bảo bối.

"Hừ, Âm Dương kiếm cần thạch âm khí nặng, không còn cách, ta chỉ có thể trộm mộ, ngọc thạch, tinh thạch, bảo thạch trong mộ phần." Thiên Nguyệt Triệt mở hai tay, nhún vai, "Nếu phụ hoàng đã biết rồi, ngày mai theo ta cùng đi trộm mộ a, có phụ hoàng chắc chắn dễ tìm hơn A Nô."

"Thiên — Nguyệt — Triệt —" Sắc mặt Thiên Nguyệt Thần lại xanh mét, nghe tiểu tử đang nói cái gì, cư nhiên bảo y cùng hắn đi trộm mộ, tiểu tử

này ăn gan trời sao?

"Phụ hoàng, lỗi tai của ta không có điếc, người đã lớn tiếng gọi ta hai lần." Thiên Nguyệt Triệt ngoáy ngoáy lỗ tai, nghĩ thầm: sức thừa nhận của nam nhân này quá thấp, chuyện nhỏ như thế cũng ngạc nhiên.

Trong lòng mới nghĩ một nửa, thân thể bay lên trời, chỉ thấy Thiên Nguyệt Thần khiêng Thiên Nguyệt Triệt đang lải nhải lên bả vai.

"Phụ hoàng, người đằm gì đó, buông ta ra, mau buông..." Khua tay múa chân cũng vô dụng, khí lực của nam nhân lớn hơn hẳn rất nhiều.

"Người an phận chút." Hai tay Thiên Nguyệt Thần khóa chặt chân Thiên Nguyệt Triệt, hướng về phòng.

"Không muốn, có ai không, đại nhân khi dễ tiểu hài tử ... Đại nhân khi dễ tiểu hài tử ... Người tới a..." Thiên Nguyệt Triệt lớn giọng hét.

Mọi người nghe tiếng mà đến, nhìn thấy đại nhân khi dễ tiểu hài tử trước mắt, tất cả đều phi thường ăn ý làm như không thấy, chớ nói chi là sắc mặt đại nhân kia đã biến đen.

Trừ phi không muốn sống nữa, nếu không, ai cũng không dám can, huống chi gần đây Thiên Nguyệt Triệt hỏi phần mộ khắp nơi, khiến người trong phủ thành chủ cảm thấy quý dị tới cực điểm.

"Các người xuống đi." Đợi hạ nhân đổ nước ấm đầy dục dũng, Thiên Nguyệt Thần lạnh lùng nói.

"Vâng." Khom lưng hướng Thiên Nguyệt Thần cáo lui.

Thiên Nguyệt Thần thả Thiên Nguyệt Triệt xuống đất, Thiên Nguyệt Triệt vừa được tự do, nhanh chóng chạy ra cửa, song người còn chưa tới cửa, liền nghe "Roẹt" một tiếng.

Nhất thời y phục của Thiên Nguyệt Triệt chia năm xẻ bảy, trần trụi đứng ở cửa, "Phụ hoàng, người cư nhiên đùa bỡn ta." Thiên Nguyệt Triệt lớn tiếng chỉ trích.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 41: Trừng Phạt

Đùa bỡn?

Thiên Nguyệt Thần lạnh lùng cười một tiếng, từng bước tới gần Thiên Nguyệt Triệt, mỗi một bước đều khiến Thiên Nguyệt khẩn trương vạn phần, phụ hoàng muốn xử lý hắn thế nào chứ?

Hắn chỉ trộm mộ mà thôi, đâu có phạm pháp, phụ hoàng nói luật pháp không hơn nhân tình mà?

Thân thể Thiên Nguyệt Triệt trần trụi nên lui không được mà tiến cũng không xong, chỉ có thể cầu xin, "Phụ hoàng, có chuyện gì thì thương lượng, ngàn vạn đừng ra tay a."

Nhớ có một lần phụ hoàng cấm hắn nói tục, kết quả hắn không nghe, bị đánh tiểu PP, khi đó tuổi nhỏ nên không cảm thấy gì, nhưng bây giờ thì khác.

"Phụ hoàng, bình... Bình tĩnh một chút." Hai tay nhanh chóng ôm lấy tiểu PP phía sau, nhưng động tác này càng thêm phong tình.

Ánh mắt Thiên Nguyệt Thần trầm xuống, vươn tay kéo Thiên Nguyệt Triệt tới, sau đó ném hắn vào dục dũng, khóa chặt giữa hai tay mình.

"Triệt nhi và hồng mao kia đùa rất vui vẻ phải không? Hả?" Hơi thở nóng rực mang theo nguy hiểm, phả mạnh vào gáy Thiên Nguyệt Triệt.

Đùa?

"Phụ hoàng, ta không chơi đùa." Thiên Nguyệt Triệt cường điệu, hóa ra nam nhân này ăn dấm, khó trách, Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên tươi cười, "Phụ hoàng, quá chua, ta còn ngửi thấy."

Nói xong tóa nước vào Thiên Nguyệt Thần.

Khẽ nhú mày, tiểu tử cũng học bộ dáng này?

"Đúng, rất chua." Thiên Nguyệt Thần dứt khoát thừa nhận, "Nhưng đừng tưởng như vậy ta sẽ bỏ qua cho ngươi, xoay người."

Xoay người? Làm gì? Thiên Nguyệt Triệt không giải thích được, đầu phụ hoàng bị hỏng ư? Nhưng, nhìn phụ hoàng ánh mắt tựa hồ có cảm giác muốn trả thù, chẳng lẽ...

"Không muốn." Thiên Nguyệt Triệt kiên quyết, đùa gì chứ, hắn không muốn đã lớn như vậy còn bị đánh tiểu PP, quá mất mặt, "Phụ hoàng, ta đã là người lớn."

"Người lớn?" Thiên Nguyệt Thần chê cười: "Triệt nhi chớ quên Triệt nhi mới mười ba tuổi, vì được phụ hoàng sủng nên Triệt nhi quên mất số tuổi sao?" Cứ cho là đã lớn đi, khéo mắt Thiên Nguyệt Thần liếc nhìn thứ phần phẩn kia, thật đáng yêu.

Cả người Thiên Nguyệt Triệt run lên, nhanh chóng lấy tay che đi, "Phụ hoàng, phi lễ chớ nhìn, người nhìn nơi nào chứ?" Nhìn còn chưa tính, lại dùng ánh mắt khinh thường, cái này càng khiến Thiên Nguyệt Triệt chịu đả kích.

Thiên Nguyệt Triệt xoay người, tức giận đưa lưng về phía Thiên Nguyệt Thần, "Phụ hoàng, người đánh đi." Nhếch tiểu PP lên, đánh đi đánh đi, tốt nhất đánh cho ta đau chết, khiến người đau lòng chết.

Nhìn hành động đáng yêu như thế của tiểu đông tây, dù Thiên Nguyệt Thần có tức giận hơn nữa cũng hết giận, huống chi y vốn không tức giận, chẳng qua mục mâu hắc sắc chợt lóe quang mang hồng sắc.

Bàn tay ấm áp mà rộng rãi dần dần mất đi không chế, vô cùng hiểu rõ những nơi mẫn cảm trên thân thể Thiên Nguyệt Triệt, tự nhiên hưởng thụ, "Triệt nhi, để cho phụ hoàng kiểm tra, Triệt nhi có bị thương ở đâu không?"

Thanh âm trầm thấp đã trở nên khàn khàn, nghe được khiến tâm Thiên Nguyệt Triệt cũng sôi trào, phía sau lại càng không tự chủ mà co rút lại.

Chết tiệt, tiểu tử vô thức dụ hoặc y.

Trút bỏ y phục trên người, đợi Thiên Nguyệt Triệt hồi thần thì sau lưng đã bị người nhẹ nhàng ôm lấy, nước ấm nhanh chóng làm tăng nhiệt độ thân thể hai người.

Đã lâu chưa làm, lần này càng thêm khát vọng lẫn nhau.

Tiếng rên rỉ nhỏ trong phòng truyền ra, minh vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh đã sớm rời xa mấy chục thước, canh giữ nơi này.

Trên giường lớn, hai thân thể trần truồng ôm nhau, tóc đen quăn quít, trong phòng tràn ngập hơi thở hạnh phúc.

Thiên Nguyệt Triệt dùng chân đá đá nam nhân bên cạnh, "Phụ hoàng, ta đói bụng, mau rời giường." Nam nhân này vừa ăn hẵn sạch sẽ, bây giờ đừng nói xương sống thắt lưng đau không dứt, ngay cả động một cái cũng có cảm giác chất lỏng phía sau chảy ra.

"Vừa rồi chưa uy Triệt nhi ăn no sao? Ta sờ sờ xem cái miệng nhỏ nhắn đã ăn no hay chưa." Vừa nói, tay Thiên Nguyệt Thần đang đặt bên hông Thiên Nguyệt Triệt vừa hướng xuống phía dưới.

"Không muốn." Thiên Nguyệt Triệt nhanh chóng bắt lấy tay Thiên Nguyệt Thần, "Không phải miệng phía dưới, thị miệng phía trên, ta đói bụng rồi."

Lộ ra nét mặt ủy khuất đáng thương, ý đồ khiến nam nhân đồng tình, lại không biết nét mặt như thế trong mắt nam nhân càng thêm động lòng người.

Nhưng... Nhìn dấu hôn khắp người tiểu đông tây, Thiên Nguyệt Thần luôn yêu thương nhi tử bảo bối, hiển nhiên không muốn làm hấn mặt nữa, "Ngoan ngoan nằm yên, ta phân phó người chuẩn bị."

Vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn có chút thịt của tiểu đông tây, Thiên Nguyệt Thần vén chăn bông lên, phủ thêm ngoại y, đẩy cửa phòng bước ra, "Đàn Thành, lấy một ít thức ăn vào."

Không cần nghĩ cũng biết người nọ ở bên ngoài, người nọ là cái bóng của Triệt nhi, đương nhiên y rõ ràng.

"Vâng." Thanh âm đáp lại từ cách đó không xa.

Thiên Nguyệt Thần bước vào phòng lần nữa, phát hiện tiểu tử đã nhắm mắt ngủ, chạy trên núi một ngày, vừa rồi còn bị y lôi kéo, cơm lại chưa ăn, quả thật rất mệt mỏi.

Thiên Nguyệt Thần ngồi trên giường, thương tiếc vỗ về khuôn mặt Thiên Nguyệt Triệt.

Tay xẹt qua trán hấn, lông mày, lỗ mũi, cái miệng nhỏ nhắn, mỗi một chỗ đều khiến y nhớ nhung không dứt, có những lúc thành thực làm đau lòng người, có lúc đáng yêu khiến người yêu mến, lại tùy ý không biết chừng mực khiến y vui vẻ.

Triệt nhi...

Có người, mới khiến ta lưu luyến hồng trần, người biết không?

Mắt vốn nhắm chặt của Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên mở ra, ánh vào mắt hắn là đôi mắt thâm tình của Thiên Nguyệt Thần, những lúc thế này, Thiên Nguyệt Triệt luôn không tự chủ mà đỏ mặt.

Lúc trước hắn chưa từng nghĩ tới, hắn lại ở bên cạnh một nam nhân, mà nam nhân này là phụ thân của hắn.

Cho dù quan niệm ở hiện đại rất thông thoáng, nhưng hắn không hề nghĩ đến, mới đầu trong lòng rất phức tạp, lo lắng, sợ hãi, nét mặt lạnh lùng chỉ là mặt nạ.

Nhưng nam nhân trước mắt dùng lồng ngực ấm áp rộng lớn của y nói cho hắn biết, hắn có y, hắn hạnh phúc.

"Phụ hoàng..." Cầm bàn tay to lớn của Thiên Nguyệt Thần, ánh mắt trong suốt nhìn sâu vào mắt nam nhân, nơi đó cũng là nhớ nhung và yêu thương.

"Mệt muốn chết rồi sao?" Thiên Nguyệt Thần trở tay bao trùm bàn tay nhỏ bé của hắn.

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu, nằm trong lòng nam nhân, ngửi hương vị trên tóc Thiên Nguyệt Thần, "Chỉ cần phụ hoàng cảm thấy vui vẻ là được." Thanh âm của Thiên Nguyệt Triệt có chút khàn khàn.

Đó là thanh âm sau hoan ái, nhưng vô cùng dễ nghe.

"Không, không riêng gì phụ hoàng cảm thấy vui vẻ là được, nếu Triệt nhi cảm thấy không vui, phụ hoàng cũng sẽ không vui vẻ, biết không?" Thanh âm mập mờ nửa thật nửa giả nói, "Vừa rồi Triệt nhi vui vẻ không?"

Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đỏ: "Vui... Vui vẻ..." Lời như thể hẫng khó mà nói ra miệng, nhưng cảm giác được người dịu dàng che chở rất tốt.

Không khí bình yên giữa hai phụ tử làm người ta hâm mộ, lúc này cửa truyền đến thanh âm của Đàn Thành, "Bệ hạ, chủ tử, đồ ăn đã được, có mang vào hay không?"

"Đi vào." Thiên Nguyệt Thần mở miệng, đồng thời kéo chăn tơ lên bả vai Thiên Nguyệt Triệt.

Đàn Thành bưng đồ ăn vào, Thiên Nguyệt Triệt ngoan ngoãn nằm trong lòng Thiên Nguyệt Thần, chỉ lộ hai con mắt đáng thương nhìn Đàn Thành.

Đàn Thành là loại người dù bão táp xảy ra cũng bất động, đặt đồ ăn trong tay lên bàn, sau đó hành lễ cáo lui.

Thấy Đàn Thành rời đi, Thiên Nguyệt Triệt mới vươn một cánh tay ra, "Người này thật vô vị, chút biểu cảm cũng không có." Tay gãi gãi khuôn mặt, cảm giác trên mặt có chút ngứa.

"Sao vậy?" Thiên Nguyệt Thần bắt lấy tay Thiên Nguyệt Triệt, "Mặt bị gãi đến đỏ lên." Cau mày, thối thối chỗ mà bị đỏ của Thiên Nguyệt Triệt.

"Không biết, rất ngứa, vừa rồi đâu có." Thiên Nguyệt Triệt cọ cọ trong lòng Thiên Nguyệt Thần, "Phụ hoàng, rất ngứa... Rất ngứa... Ta rất ngứa, người mau giúp ta gãi."

Thanh âm mềm nhũn mang theo tiếng nước nở, tay bị Thiên Nguyệt Thần giữ nên không thể động, nhưng thân thể liễu mạng giãy dụa.

"Không sao, không sao, mặt chỉ đỏ lên một chút, để ta gọi y liệu sư đến xem, không được gãi, nếu rách da thì sao?" Thiên Nguyệt Thần an ủi Thiên Nguyệt Triệt.

"Nhưng rất ngứa, khó chịu." Tay không thể gãi, Thiên Nguyệt Triệt dứt khoát dùng mặt cọ cọ lồng ngực Thiên Nguyệt Thần, "Phụ hoàng, thật sự rất ngứa, ngứa chết ..." Thiên Nguyệt Triệt sắp khóc tới nơi, khó trách người ta nói hành hạ thân thể có thể bức tử một người rắn rỏi.

"Rồi rồi, Triệt nhi đừng vội, ta gãi." Thiên Nguyệt Thần không nỡ để Thiên Nguyệt Triệt tự mình làm, đành nhẹ nhàng xoa chỗ đỏ lên trên mặt hắn.

Ngón tay mang theo thủy linh tử, cảm giác lành lạnh khiến mặt Thiên Nguyệt Triệt tốt hơn chút, thân thể cũng không gãy dựa.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 42: Dị Ứng

Màn đêm buông xuống, khoảng chín giờ, y liệu sư đã tới phủ thành chủ, mặc dù y liệu sư không giỏi như ở đế đô, nhưng ít nhất có thể xem vết thương cho Thiên Nguyệt Triệt.

"Phụ hoàng, ta không gặp, tuyệt đối không gặp, ta bị dị ứng, dị ứng da." Vừa mới soi gương, Thiên Nguyệt Triệt quả thực không thể tin được, hẳn lại bị dị ứng.

"Không được, người đã nói cách chữa bệnh ở thời đại kia khác nơi này mà? Triệt nhi, không phải phụ hoàng không tin người, nhưng phụ hoàng không muốn người xảy ra chút vấn đề nào, người hiểu chưa?" Thiên Nguyệt Thần mở cửa, để y liệu sư vào phòng.

Theo sau là thành chủ và đám người Nặc Kiệt.

"Không hiểu, ta không muốn gặp, không muốn... Không muốn..." Thiên Nguyệt Triệt chui vào chăn, không muốn lộ đầu ra.

"Các người lui xuống trước, y liệu sư và Nặc Kiệt ở lại." Thiên Nguyệt Thần biết đây là vấn đề thể diện của nhi tử bảo bối, hẳn cảm thấy da dị ứng sẽ mất mặt.

"Vâng." Chờ những người khác lui ra, Thiên Nguyệt Thần đi tới bên giường, nhẹ tay kéo chăn, "Được rồi, bây giờ không có người ngoài, mau dậy đi, để y liệu sư xem một chút, uống dược sẽ hết bệnh nhanh hơn, Triệt nhi khôn muốn mặt mình đỏ rực lại lớn như bánh mì chứ? Mặc dù phụ hoàng cũng không để ý."

Đỏ rực? Bánh mì? Thiên Nguyệt Triệt nghe được, trong lòng ảo não.

"Phụ hoàng để ý, nếu không sao lại nói ra? Bánh mì không dễ ăn sao? Ta thích ăn." Dùng sức kéo chần lại, không xem là không xem, hăn rất cố chấp.

"Ăn ngon, mặt Triệt nhi lớn như bánh mì là ngon nhất." Tay vươn vào chần, kéo đầu nhỏ ra, tránh mặt tiểu tử còn chưa khỏi lại sinh bệnh vì buồn bực.

"Nói nhảm, mặt của ta mới không phải bánh mì." Thiên Nguyệt Triệt lộ mặt ra sau đó bất mãn nhìn chăm chăm Thiên Nguyệt Thần, "Xem đi... Xem đi..."

Muốn cười thì cười, bĩu môi, sau đó lạnh lùng nhìn y liệu sư, phảng phất đang nói khóa chặt miệng người lại.

Trán y liệu sư toát mồ hôi lạnh, mới vừa rồi thành chủ phái người tìm hăn đã nói là chữa bệnh cho khách quý, giờ nghe được hai người nói chuyện với nhau, mới sáng tỏ, cái gọi là khách quý cư nhiên là đương kim hoàng đế.

Có ít người cả đời muốn vào cửa hoàng cung cũng không được, huống chi là nhìn thấy hoàng đế bệ hạ, mà hôm nay hăn được thấy.

"Tiểu dân... Tiểu dân... Tiểu dân tham kiến bệ hạ." Không chỉ khẩn trương mà còn kích động.

"Miễn, mau tới xem bệnh cho tiểu điện hạ, có vấn đề gì?" Thiên Nguyệt Thần khôi phục uy nghiêm của hoàng đế, nét mặt cao ngạo.

"Vâng." Y liệu sư tới gần giường, nhưng nhìn tới ánh mắt cảnh cáo của Thiên Nguyệt Triệt, có chút sợ, không dám tiến lên.

"Triệt nhi, người không muốn phụ hoàng tiếp tục lo lắng, phải không?" Thiên Nguyệt Thần ôm đầu Thiên Nguyệt Triệt, nhìn thẳng vào mắt hắc, chân thành nói.

Thiên Nguyệt Triệt dần dần cúi đầu, thật lâu phát ra giọng mũi, "Ân."

Nghe được Thiên Nguyệt Triệt hứa hẹn, Thiên Nguyệt Thần nói với y liệu sư, "Còn không tiến lên."

"Vâng." Y liệu sư nhanh chóng tiến lên, cẩn thận kiểm tra mặt Thiên Nguyệt Triệt.

"Mặt Triệt nhi, thế nào?"

"Bấm bệ hạ, điện hạ không hợp thổ địa mà nhiễm hàn khí, dẫn đến da dị ứng, tiểu dân hoài nghi có phải điện hạ đi qua nơi âm u lại ẩm ướt hay không? Không khí nơi đó khá độc, nên mặt điện hạ mới như vậy, tiểu dân nghĩ..." Y liệu sư dừng lại một chút, vẻ mặt do dự.

"Có lời gì, nói thẳng đi." Thiên Nguyệt Thần nói, dù sao việc nhi tử bảo bối khỏe mạnh quan trọng hơn.

"Tiểu dân muốn điện hạ ngâm dược, đẩy hàn khí xâm lấn trong thân thể ra, để ngừa những bộ phận khác trên thân thể cũng xảy ra tình huống như thế." Y liệu sư thành thực nói.

"Người là tên lang băm, người nói cái gì đó, thân thể bốn điện rất tốt, chỉ mặt dị ứng mà thôi, cái gì mà hàn khí xâm nhập cơ thể, nói nữa, xem bốn điện phế người thế nào." Dùng được tắm, hắc mới không cần, mất hết thể diện.

"Người đi chuẩn bị, " Thiên Nguyệt Thần chế trụ Thiên Nguyệt Triệt đang khoa tay múa chân, "Nặc Kiệt, người theo y liệu sư đi chuẩn bị, lập tức."

"Vâng."

Đợi hai người lui xuống, Thiên Nguyệt Triệt tái nhợt nhìn Thiên Nguyệt Thần, nét mặt có chút ngơ ngác, còn chưa kịp phản ứng lời trị liệu sư.

"Không sao, chỉ tắm được thôi mà." Thiên Nguyệt Thần xoa bờ vai hắn, ý bảo hắn đừng để ý.

Song Thiên Nguyệt Triệt chỉ dùng ánh mắt ngây ngốc nhìn y.

"Nghe lời y liệu sư, nếu không chờ toàn thân biến đỏ ửng thì càng tệ, Triệt nhi, sau này không thể tùy tiện đi vào phần mộ, biết chưa? Hàn khí đều từ phần mộ, người chết âm khí quá nặng, rất độc, người không chuẩn bị gì đã xông vào nên dễ bị thương, không sao, quá hai ngày là tốt." Hải tử ngốc, bị kích động đến thế kia, có lẽ chưa từng nghĩ hắn đường đường là tiểu điện hạ của Mạn La đế quốc, đi trộm mộ không được gì còn dính một thân bệnh.

"Hừ." Thiên Nguyệt Triệt lấy lại tinh thần, "Phụ hoàng, ta không thua những người chết trong phần mộ kia đâu, ta có thể tiếp tục, ta sẽ trộm hết toàn bộ mộ trong thiên hạ, hừ."

Ách...

Thiên Nguyệt Thần nhìn Thiên Nguyệt Triệt, thiếu chút nữa té xỉu, đây là gì chứ, đáng lẽ tiểu tử phải từ bỏ việc trộm mộ chứ? Sao còn hăng hái cao như vậy?

"Ta là chủ nhân rất tốt, vì Âm Dương kiếm, ta quyết định sau này vẫn tiếp tục trộm mộ, ta có kế hoạch thế này, phụ hoàng bảo ám vệ điều tra xem ngôi mộ nào có lịch sử lâu đời nhất thiên hạ, ta liền tới trộm, ừm, cứ như vậy đi." Thiên Nguyệt Triệt vén chăn lên, rời khỏi giường.

Thiên Nguyệt Thần lập tức khoác thêm áo cho hần, đồng thời tay sờ trán Thiên Nguyệt Triệt, ngẫm nghĩ xem có phải tiểu tử bị kích động quá độ không, khiến đầu óc bất thường.

"Phụ hoàng, ta rất bình thường." Thiên Nguyệt Triệt gạt tay Thiên Nguyệt Thần, hần đầu có yếu ớt như vậy, người như hần dù ngã cũng tự đứng dậy.

"Rồi rồi rồi, người rất lợi hại, tinh thần của người đáng khen." Thiên Nguyệt Thần bất đắc dĩ lắc đầu, suy nghĩ của tiểu tử không thể dùng đầu óc người thường để đoán, có phải người ở thế giới kia đều như vậy không?

"Vậy cũng không." Thiên Nguyệt Triệt kiêu ngạo ngẩng đầu.

Hạ nhân đổ nước nóng vào đục dững, sau đó đem dược liệu y sư kê đơn đổ vào, để dược ngâm trong một thời gian, cho đến khi nước nóng biến thành nước ấm, Thiên Nguyệt Triệt mới nhảy vào đục dững.

Sau đó Thiên Nguyệt Thần dùng nắp đậy lại, chỉ chờ đầu Thiên Nguyệt Triệt bên ngoài.

"Phụ hoàng, nước này chưa đủ nóng, hơn nữa ngâm lâu sẽ lạnh." Thiên Nguyệt Triệt nói, ý tứ rất rõ ràng, người bảo người đun nước nóng đi.

Thiên Nguyệt Thần vốn cũng nghĩ vậy, y không muốn nhi tử bảo bối vì nước lạnh mà nhiễm phong hàn.

Cho nên y dùng bảo thạch hồng sắc đặt bên cạnh đục dững, sau đó dùng ma pháp hệ hỏa khởi động, tạo thành vòng ma pháp, vừa có thể giữ nước ấm, cũng có thể giúp Thiên Nguyệt Triệt tu luyện ma pháp hệ hỏa.

"A... Thật là thoải mái." Thiên Nguyệt Triệt nhắm mắt lại, đầu tựa vào nắp đục dững, "Phụ hoàng, người có muốn thử chút không?" Khóe môi khẽ nhếch lên, đương nhiên Thiên Nguyệt Thần tuyệt đối không cho rằng đây là

biểu hiện hiếu thuận của nhi tử, cũng không cho rằng đây là biểu hiện quan tâm người thương.

Tiểu tử cảm thấy chỉ một người ngâm không thoải mái, cho nên mới hỏi y.

"Không cần, phụ hoàng chuẩn bị mọi thứ khi Triệt nhi cần đến." Thiên Nguyệt Thần quyết đoán cự tuyệt, độc được ôn nhu rất đáng sợ, y sẽ không bị trúng kế.

"Phụ hoàng a..." Thiên Nguyệt Triệt mở mắt, tiểu ý tràn ngập ánh mắt, "Bây giờ phụ hoàng có thể trấn an Triệt nhi không."

Mắt chớp chớp, giống như mời gọi, "Triệt nhi chưa ăn tối nữa, đói bụng lắm."

Mới vừa rồi quan tâm tiểu tử bị dị ứng, quên mất tiểu tử vẫn chưa ăn cơm.

Thức ăn Đàn Thành mang vào còn đặt trên bàn, nhưng lúc này đã lạnh, Thiên Nguyệt Thần bưng khay lên, dùng nội lực làm nóng đồ ăn, cho đến khi từng đợt nhiệt khí bay ra.

"Tối, hé miệng." Uy từng thìa cho Thiên Nguyệt Triệt, cực kỳ giống lúc tiểu tử còn bé.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 43: Ma Vụ

Ngày thứ hai, Thiên Nguyệt Triệt rạng rỡ bước ra khỏi phòng, mặt trời đã treo cao, Thiên Nguyệt Triệt đưa tay đuổi mỗi, đột nhiên đang nhớ lại rất lâu chưa tập thể dục, tâm huyết dâng trào, liền ra sức vận động.

"Nghe nói chủ tử bị bệnh cơ mà? Ta thấy tinh thần chủ tử tốt vô cùng." Thanh âm Liệt La Đặc truyền tới, tiếp đó bóng dáng của hắc lập tức xuất hiện trước cửa.

Nghe được thanh âm này, Thiên Nguyệt Triệt dừng lại, thấy Liệt La Đặc, hắc có chút vui vẻ, ít nhất mọi người đã đến đủ, bọn hắc có thể lên đường tới hiệp hội ma pháp.

Ở một phương diện khác, đó là dạ dày hắc lại được ăn ngon.

"Di, sao chỉ có một mình ngươi, Dịch Trạch đâu? Nghe nói gần đây các ngươi rất bận rộn?" Thiên Nguyệt Triệt tò mò hỏi, kì thực cũng thừa biết, Liệt La Đặc không phải loại người dễ dàng cho người khác chiếm tiện nghi.

Nghe chủ tử nói đến Dịch Trạch, sắc mặt Liệt La Đặc trầm xuống, tên hỗn trướng, lúc ở Kiền Đức thành dám vô pháp vô thiên mà trêu chọc hắc.

"Đa tạ tiểu diện hạ quan tâm, tại hạ không được tốt." Thanh âm suy yếu từ một bên truyền đến, chỉ thấy Dịch Trạch sắc mặt tái nhợt xuất hiện, đi cùng còn có Thiên Nguyệt Thần.

Đến nơi, hiển nhiên Dịch Trạch báo cáo một số chuyện ở Kiền Đức thành cho Thiên Nguyệt Thần nghe.

"Di?" Thiên Nguyệt Triệt nghi ngờ, "Người sao vậy, sắc mặt kém như thế, vận động quá độ hả?" Trực tiếp hỏi khiến hai người trong cuộc ngượng ngùng không dứt.

"Tiểu điện hạ, mệnh tại hạ không tốt như vậy."

"Chủ tử, hần dám."

Hai người trăm miệng một lời nói, sau đó trừng mắt nhìn nhau, rồi nhanh chóng dời tầm mắt.

"Ân..." Thiên Nguyệt Triệt nâng cằm lên, quan sát Dịch Trạch từ trên xuống dưới một lần, "Khí sắc tái nhợt... Người bị chinh." Thiên Nguyệt Triệt có chút khẳng định, "Hồ ly như người cũng bị chinh thành vậy, người nọ thật bản lãnh a."

Thiên Nguyệt Triệt nói đầy ám chỉ, sau đó thân mật ôm cánh tay Thiên Nguyệt Thần.

Liệt La Đặc có chút khó xử, mặt đỏ ửng, mắt nhìn Dịch Trạch không ngừng lóe ra quang mang.

"Người a, thật nghịch ngợm." Nhéo mũi nhỏ của hần, tay xẹt qua vùng mặt dị ứng, "Thế nào? Còn ngứa không?"

Mặc dù thoa được, nhưng vết đỏ trên mặt không biến mất nhanh đến vậy, so với tối hôm qua có đỡ hơn.

"Hơi ngứa, nhưng có thể chịu được." Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, "Không thoải mái, sẽ nói cho phụ hoàng." Hưởng thụ ân nhu duy nhất của nam nhân là một chuyện rất hạnh phúc.

Hạnh phúc —— bất kì ai đều không thể cự tuyệt, hần cũng thế.

Thiên Nguyệt Thần ôn nhu cười, nắm tay Thiên Nguyệt Triệt: "Đi thôi, ăn sớm một chút, Liệt La Đặc đã làm canh người thích nhất, sau khi ăn xong, chúng ta liền lên đường tới hiệp hội ma pháp, người cũng đã nóng lòng."

"Ừm." Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, sau đó phát hiện một việc, "A Nô đâu?" Hồng mao kia liên tục theo hắn mà? Sao lâu rồi không thấy?

"Đi theo Nặc Kiệt tốt hơn." Thiên Nguyệt Thần giải thích, kì thực y không thích hồng mao kia quá thân thiết với nhi tử bảo bối của y, nên để Nặc Kiệt chiều cổ hắn.

--- -----

Nhóm người bắt đầu lên đường, ngoài cửa thành, thành chủ, Bì lão gia tới đưa tiễn, thậm chí cả những tân nương tử từng bị hồng mao bắt đi cũng đến.

Hồng mao ngồi trên lưng ngựa, cảm giác rất uy phong .

Bụi bay đầy trời chứng kiến bóng lưng dần rời xa, mặt trời treo cao, khí trời lúc này chính là thời gian lên đường tốt nhất.

Rời khỏi Hán Lệ thành chính là hiệp hội ma pháp không thuộc phạm vi quản lý của bất kì quốc gia nào, không biết có phải do tâm tình vui vẻ, Thiên Nguyệt Triệt cảm giác cây cối ở nơi này tươi tốt hơn rất nhiều.

"Phụ hoàng, người đã từng đến hiệp hội ma pháp chưa?" Thiên Nguyệt Triệt nằm trong lòng nam nhân, bên cạnh là Tiểu Bạch đeo chuông đồng hắc mua, uy từng trái nho cho hắn, vỏ nho Tiểu Bạch lột hiển nhiên bị ném ra ngoài cửa sổ.

Mà Thủ Điện Đồng đeo vòng vỏ sò đang ngồi đấm bóp cho Thiên Nguyệt Triệt.

"Phụ hoàng giống loại người rảnh rỗi không có việc gì nên đến hiệp hội ma pháp chơi sao?" Thiên Nguyệt Thần tựa vào án, một tay cầm sách, một tay vuốt ve tóc Thiên Nguyệt Triệt.

Nếu không vì tiểu đông tây này, cả đời này y cũng không đến hiệp hội ma pháp, trèo non lội suối thức sự quá bất tiện.

"Ân..." Thiên Nguyệt Triệt nghiêm túc suy tư, "Ta còn cảm thấy phụ hoàng rất giống kiểu người không có lợi thì không làm." Thiên Nguyệt Triệt không khách khí trả lời.

Tay cầm sách của Thiên Nguyệt Thần bất động, sau đó tầm mắt rời khỏi cuốn sách, di chuyển tới mặt nhi tử bảo bối, dừng lại một chút, nét mặt có chút cứng ngắc.

Đặt sách xuống một bên: "Nói đi, bây giờ Triệt nhi lại muốn làm gì?"

Khuôn mặt vốn xinh đẹp, lúc này một bên lớn một bên nhỏ, một bên xinh đẹp mê người, một bên sưng đỏ nhưng đáng yêu, cực kỳ giống cây cải củ, trong mắt Thiên Nguyệt Thần hiện lên ý cười.

"Phụ hoàng đang chê cười ta." Thiên Nguyệt Triệt lấy tay che má phải, hai mắt tràn đầy ủy khuất.

Thiên Nguyệt Thần vươn tay kéo tay Thiên Nguyệt Triệt xuống: "Từng nét của Triệt nhi, ta đều thích." Cơ hội có thể nhìn Triệt nhi như vậy không nhiều lắm, sao Thiên Nguyệt Thần có thể bỏ qua.

Thiên Nguyệt Triệt nghi hoặc nhìn Thiên Nguyệt Thần, mắt mở thật to: "Nhưng sao phụ hoàng lại cười, rất buồn nôn đó."

Rõ ràng là cười nhạo hắc, hắc thấy rõ mà.

"Người vui vẻ thì cười, chẳng lẽ Triệt nhi không?" Thiên Nguyệt Thần buồn cười nhìn nhi tử bảo bối hay để tâm chuyện vụn vặt, có vẻ dị ứng da khiến hắc chiêu đã kích quá lớn.

"Hừ, bộ dáng kia của phụ hoàng căn bản không phải là cười vì vui vẻ."

Mã xa đột nhiên ngừng lại, Thiên Nguyệt Triệt bước ra, thấy mọi người bất động, có chút nghi ngờ.

Thiên Nguyệt Thần đi tới bên cạnh hắc: "Sao vậy?" Ngẩng đầu hỏi Nặc Kiệt, chỉ thấy có nhiều người ngồi phía trước mã xa, hơn nữa trang phục của bọn họ hình như không phải người cùng giai cấp.

"Có chuyện gì?"

"Nô tài không biết, có vẻ tất cả đều tới hiệp hội ma pháp." Nặc Kiệt nhẹ giọng trả lời, vì đây là đường thông tới hiệp hội ma pháp.

Mã xa hoa lệ dừng lại, nhóm người ngồi bên đường đưa mắt nhìn sang đoàn người Thiên Nguyệt Triệt, ánh mắt mang theo thăm dò, tò mò... Hòa với rất nhiều cảm xúc.

"Vậy nơi này là cửa vào Ma Vụ Sâm Lâm." Thiên Nguyệt Thần vừa nói vừa bước xuống mã xa.

"Ma Vụ Sâm Lâm là nơi nào?" Thiên Nguyệt Triệt là người hiện đại, hiển nhiên không biết nhiều về thế giới này.

Thiên Nguyệt Thần vươn tay ôm Thiên Nguyệt Triệt xuống mã xa, nhóm người minh vệ, Đàn Thành, Liệt La Đặc, Địch Trạch cũng xuống ngựa, theo cạnh bọn hắc.

"Ma Vụ Sâm Lâm là cửa vào hiệp hội ma pháp, sở dĩ gọi Ma Vụ Sâm Lâm là vì nơi này có liên quan tới sương mù và ma lực, người đi vào bên

trong sẽ bị lạc phương hướng.

Cũng có lúc không xuất hiện sương mù, cách một canh giờ tới một lần, nói cách khác, chắc chắn mọi người phải ngừng lại để đợi, nhưng Ma Vụ Sâm Lâm rất lớn, dù không có sương mù người cũng rất dễ bị lạc phương hướng, cho nên nơi này rất nguy hiểm ." Thiên Nguyệt Thần giải thích, đây là lý do có nhiều người ngồi ở lối vào như vậy, bởi vì mọi người chờ đi cùng nhau, có bạn lòng sẽ yên tâm hơn.

"Thì ra là vậy." Thiên Nguyệt Triệt đã hiểu, "Phụ hoàng, chúng ta cũng chờ cùng bọn họ sao, không thể mang mã xa và ngựa vào ư." Trời ạ, rừng cây lớn thế, hai chân mới chết?

"Ừm." Thiên Nguyệt Thần gật đầu, "Minh vệ đợi ở đây, ta và Triệt nhi đi vào, những người khác tự lựa chọn."

Kết quả sau khi thương lượng, Đàn Thành, Minh Nhất, Nặc Kiệt, A Nô (hồng mao), Liệt La Đặc, Địch Trạch theo vào.

Liệt La Đặc là Thiên Nguyệt Triệt muốn dẫn theo, dù vào rừng rậm cũng không thể thẹn với dạ dày mình, đây là suy nghĩ của Thiên Nguyệt Triệt, hiển nhiên Địch Trạch theo Liệt La Đặc vào.

Nặc Kiệt, Đàn Thành, Minh Nhất thì không cần phải nói, bởi vậy đội ngũ đi vào khá lớn.

Trong đám người chờ trước cửa Ma Vụ Sâm Lâm có hai người nhóm Thiên Nguyệt Triệt quen thuộc, đó chính là Giản và một nam tử mà họ gặp ở ngã tư đường Hán Lệ thành.

Ở đây, trừ nhóm người Thiên Nguyệt Triệt, còn có chừng hai mươi nam nhân, trong đó không ít thiếu niên đệ tử.

"Phụ hoàng, bọn họ tới hiệp hội ma pháp làm gì?" Chẳng lẽ lại là một đám ăn no không có chuyện gì làm.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 44: Nhập Cảnh

"Triệt nhi không biết sao? Rất nhiều quý tộc thích đến hiệp hội ma pháp học tập, nhờ học phí thu hàng năm lớn nên của cải của hiệp hội ma pháp rất dồi dào. Đương nhiên không phải tất cả đệ tử đều là con cháu quý tộc, còn có một số tư chất tốt... ." Thiên Nguyệt Thần ngồi xuống bãi cỏ với nhi tử bảo bối của mình.

Trên bãi cỏ là chồn lông Nặc Kiệt đã trái.

"Vậy bọn họ phải qua Ma Vụ Sâm Lâm ư, hẳn không phải, vì nếu bọn họ có năng lực xông qua đó thì cần gì phải ngàn dặm xa xôi đến hiệp hội ma pháp học tập?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi vấn đề trọng điểm.

Thiên Nguyệt Thần gật đầu: "Triệt nhi thật thông minh, vì ba năm mới thu đệ tử một lần nên thường thường hiệp hội ma pháp sẽ tự tới đô thành tuyển, rất dễ dàng."

Giống hệt cách thu học viên tại các học viện ở hiện đại? Thiên Nguyệt Triệt buồn bực.

"Nhưng không phải ai cũng có thể đi, còn phải thông qua kiểm tra, mà những người ở trước mắt hẳn là bỏ lỡ kì chiêu sinh nên đành tự mình đi, hoặc tới khiêu chiến với hiệp hội ma pháp hay cầu y." Thiên Nguyệt Thần khái quát đơn giản.

"Cầu y?" Cái này khiến Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy thú vị.

"Ừ, cầu y." Thiên Nguyệt Thần gật đầu, "Người bình thường ngã bệnh chỉ có thể tìm trị liệu sư, nhưng có một số bệnh trị liệu sư bình thường xem không được, trên thế giới này có hai nơi mà trị liệu sư đẳng cấp cao nhất, một là hoàng cung, một là hiệp hội ma pháp, trong mắt bọn họ hai nơi đều đáng sợ, người ở quan trường có lẽ sẽ tìm trị liệu sư của hoàng cung, nhưng người trong võ lâm lại chỉ có thể tìm hiệp hội ma pháp, Triệt nhi không ngại thì nhìn kỹ một chút... ." Thiên Nguyệt Thần liếc mấy người bên kia, "Người sắc mặt tái nhợt hẳn là tới cầu y."

Thiên Nguyệt Triệt theo ánh mắt của Thiên Nguyệt Thần nhìn qua, quả thật có mấy nam nhân đang chăm sóc một thiếu niên thanh tú, thiếu niên kia hẳn hơn hẳn mấy tuổi.

Nhưng?

Ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt hiện lên tò mò, ba nam nhân kia hình như có ý với thiếu niên, nếu nói chỉ là chiếu cố bệnh nhân hay quan tâm bằng hữu, lại cảm thấy không đúng.

Chẳng lẽ hẳn thấy được NP?

"Triệt nhi." Thiên Nguyệt Thần xoay đầu của hắn, "Nét mặt Triệt nhi viết hai chữ hứng thú, tò mò chuyện nhà người ta là không tốt."

Không sai, ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt bắn thẳng tắp, hiển nhiên khiến những người đó chú ý, huống chi bản thân hắn vốn dễ bị người chú ý.

Thiếu niên bị Thiên Nguyệt Triệt chú ý thoáng đỏ mặt lui vào trong lòng một nam nhân, hai nam nhân kia, một người xoa tay cho hắn, một người vuốt ve sợi tóc của hắn.

Thật là NP, Thiên Nguyệt Triệt kéo ống tay áo Thiên Nguyệt Thần, thì thầm mấy câu vào tai Thiên Nguyệt Thần.

Mặt Thiên Nguyệt Thần cứng ngắt, từ xanh mét biến thành đen, tay dùng một chút lực đạo, kéo mạnh Thiên Nguyệt Triệt vào lòng mình: "Không cho phép người nghĩ nữa, mau vứt bỏ ý nghĩ xấu xa đó đi, Thiên Nguyệt Triệt, rõ chưa?"

Tiểu tử to gan lớn mật dám nói với y, hẳn muốn xem bốn người họ hoan ái thế nào.

Tiểu tử, thật là vô pháp vô thiên, lại dám nói với y như vậy.

Thấy hành động bá đạo của Thiên Nguyệt Thần, mấy người bị Thiên Nguyệt Triệt nhìn cũng thoáng hiểu vấn đề, ánh mắt đề phòng trở nên buông lỏng rất nhiều.

Trên phương diện tình cảm, mỗi người đều nhạy cảm, đặc biệt là tình cảm giữa nam nhân và nam nhân, cho nên lúc này Thiên Nguyệt Triệt nhìn chằm chằm như vậy, hiển nhiên khiến đối phương không thích.

Mà hành động kia của Thiên Nguyệt Thần nói cho đối phương biết bọn họ không có ác ý.

"Phụ hoàng, người làm gì vậy?" Thiên Nguyệt Triệt bất mãn liếc y một cái, cứ như thế thì người khác đều biết quan hệ của bọn hắn, y sợ toàn bộ người trong thiên hạ không biết sao.

Nhưng hắn không phải cố ý.

"Tiểu tử, người nhìn người khác như vậy sẽ khiến ta ghen tỵ ." Thiên Nguyệt Thần cố ý nói giọng ghen tuông.

Di?

Thiên Nguyệt Triệt đánh giá Thiên Nguyệt Thần từ trên xuống dưới, hắn không có cảm giác phụ hoàng ăn dấm a, nhưng trong lòng vẫn vui vẻ, phụ

hoàng ghen tuông chứng tỏ phụ hoàng quan tâm hẳn, đúng không?

Khoảng bốn giờ chiều sương mù ở Ma Vụ Sâm Lâm bắt đầu tản ra, tiến vào đầu tiên là nam nhân ôm kiếm trước ngực, một thân trang phục kiếm sĩ, tựa hồ rất lợi hại .

Tiếp theo là hai nam nhân mà nhóm người Thiên Nguyệt Triệt gặp ở ngã tư đường Hán Lệ thành, rồi đến hai người mặc áo choàng ma pháp sư, vì áo choàng che phủ kín đáo nên không thể phân biệt họ là nam nhân hay nữ nhân.

Sau đó là người vận trang phục nông phu, lưng mang nón, kế đến là nhóm Ải nhân, Thiên Nguyệt Triệt khó hiểu, sao Ải nhân cũng tới?

Nhóm ả nhân không nhiều, chỉ có ba người, kể từ khi nhìn thấy ả nhân ở đại hội ma pháp lần trước, Thiên Nguyệt Triệt không còn tò mò, chẳng qua chỉ không hiểu vì sao Ải nhân tới nơi này?

Tiếp nữa là bốn nam tử khiêng kiệu, bên trong kiệu hiển nhiên là thiếu niên khí sắc rất yếu, ba nam nhân kia đi hai bên.

Sau đó là ba công tử y phục bất phàm, tổng cộng khoảng 20 người.

Cuối cùng chính là Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần, Nặc Kiệt, A Nô, Đoàn Thành, Minh Nhất, Liệt La Đặc, Dịch Trạch.

Tiến vào Ma Vụ Sâm Lâm không tới một khắc, sau lưng đã là sương mù, căn bản không phân rõ phương hướng?

Khó trách hiệp hội ma pháp đứng vững không ngã, riêng cánh rừng, không phải ai cũng có thể xông qua.

"Chúng ta cứ đi như vậy, lỡ lạc đường thì sao?" Thiên Nguyệt Triệt kéo y phục Thiên Nguyệt Thần, hỏi.

"Cái này đơn giản." Thiên Nguyệt Thần phất phất tay, Nặc Kiệt lấy một vật rất nhỏ ra, "Triệt nhi nhìn."

Vật gì tốt?

Thiên Nguyệt Triệt tiếp lấy, đây là? Thiên Nguyệt Triệt giật mình, đây không phải la bàn ở hiện đại sao? Hóa ra thế giới này cũng có, thật ly kì.

"Phụ hoàng... ." Vui vẻ và bất ngờ hiện lên trong mắt Thiên Nguyệt Triệt.

Từ ánh mắt của Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần biết nhi tử bảo bối của y đã biết cách dùng vật này.

Thiên Nguyệt Triệt trả lại la bàn cho Thiên Nguyệt Thần, trong mắt tràn đầy ý cười, nhìn kỹ còn có ngọt ngào hạnh phúc: "Khó trách trong tay bọn họ cũng cầm vật này, mới đầu ta còn tưởng là cái gì."

Thiên Nguyệt Triệt bừng tỉnh đại ngộ, ước chừng đã đi một canh giờ, sương mù sắp tới, những người khác đều ngừng lại.

Nhóm người Thiên Nguyệt Thần vốn không vội vã, hiển nhiên dừng lại cùng bọn họ.

Bây giờ là năm giờ chiều, ở ngoài thì đã bắt đầu dùng bữa tối, theo lý mà nói năm giờ trời vẫn sáng, nhưng ở Ma Vụ Sâm Lâm thì tối sầm, nhìn không thấy mặt trời, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn trăng sáng.

Lúc mọi người dừng lại nghỉ ngơi, nhóm người khiêng kiệu không có ý định dừng lại, cũng không định đi tiếp, hình như ba nam nhân kia bất đồng ý kiến.

Với công lực của Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt, hiển nhiên nghe rõ ràng.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, một ý kiến là thiếu niên bệnh rất nặng, không thể lãng phí thời gian, một ý kiến là thân thể thiếu niên suy yếu, nhất định phải nghỉ ngơi.

Đang lúc ý kiến không thể thống nhất, tiếng ho khan của thiếu niên từ trong kiệu truyền ra.

Bởi vậy bọn họ phải dừng lại.

Ái nhân bên cạnh thoáng chê cười, đại khái là vì ba nam nhân kia quá bảo vệ thiếu niên.

Ái nhân không giống với người thường, tính độc lập của bọn họ phi thường mạnh, cũng không thích được chiều chuộng, nên mới có thái độ khinh thường.

Ngoài khinh thường còn tăng thêm ghen tỵ.

Một nam nhân trong đó khẽ híp mắt lại, sát ý xẹt qua mắt, nhưng Ái nhân cũng không sợ.

Một lúc sau hai nam nhân ôm thiếu niên trong kiệu ra nghỉ ngơi, vì thiếu niên, sát ý mãnh liệt trong mắt nam nhân nhất thời biến mất.

"Có khỏe không?" Thanh âm ôn nhu so với lúc nãy, tưởng như hai người.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 45: Cứu Trị

Thiếu niên lắc đầu, khẽ cười, ý bảo không có chuyện gì, mặc dù như thế, chân mày nhíu chặt của nam nhân vẫn cho thấy hăn lo lắng.

Đột nhiên trận trận mùi thơm tản trong rừng rậm, mọi người dời tầm mắt về phía mùi hương phát ra, chỉ thấy Liệt La Đặc múc một chén thang nóng hổi từ nồi, đưa cho Thiên Nguyệt Triệt: "Chủ tử, ban đêm trong rừng hàn khí, thang làm ấm."

Tiếp lấy thang là Thiên Nguyệt Thần, thang vừa nấu xong rất nóng, Thiên Nguyệt Thần sợ tay nhí tử bảo bối bị bỏng, nên cẩn thận uy từng thìa.

Những người khác ngửi được mỹ vị ngọt ngào như thế, miệng có chút thèm, đành lấy lương khô ra ăn, nhưng ánh mắt vẫn hướng về phía nhóm người Thiên Nguyệt Triệt.

Không biết những người này lấy nồi và bát đĩa ở đâu ra.

Thảm sạch sẽ trải trên mặt đất, Liệt La Đặc múc cho Thiên Nguyệt Thần, Đàn Thành, Minh Nhất, Nặc Kiệt, A Nô mỗi người một chén, duy chỉ không có Địch Trạch, vì thế Địch Trạch có chút khó xử cùng buồn bực, nhưng chỉ một lát, Liệt La Đặc cũng múc thêm một chén, còn bỏ thêm một số thứ rồi đưa cho Địch Trạch.

"Người không khỏe, phải bồi bổ."

Mắt Địch Trạch sáng ngời, chỉ kém không ôm lấy Liệt La Đặc mà hôn: "Thân ái, thật cảm ơn người."

Mặt Liệt La Đặc đen lại: "Ta sợ người không đi nổi, làm trễ nải hành trình của chủ tử." Dù thật sự quan tâm nam nhân có sắc mặt tái nhợt này, nhưng Liệt La Đặc tuyệt đối không nói cho y biết.

Ngay cả thế, ánh mắt Địch Trạch vẫn đầy ý cười, Thiên Nguyệt Triệt thấy vậy lại bắt đầu nghĩ ra nhiều ý tưởng xấu xa.

"Đừng nghĩ." Uy Thiên Nguyệt Triệt từng miếng, mục mâu hắc sắc của Thiên Nguyệt Thần nồng đậm tiểu ý và nhu tình.

Không khí ấm áp khiến những người bên cạnh hâm mộ, đặc biệt là trận trận hương thơm truyền đến.

Thiếu niên sắc mặt tái nhợt kéo tay một nam nhân, sắc mặt nam nhân trở nên khó xử, tầm mắt hướng phía nhóm người Thiên Nguyệt Triệt, có chút thật xin lỗi, sau đó nói với hai nam nhân kia mấy câu, hai nam nhân lập tức lắc đầu.

"Phụ hoàng đoán xem, bọn họ muốn làm gì?" Thiên Nguyệt Triệt tựa đầu vào vai Thiên Nguyệt Thần, hai tay ôm thắt lưng y, hứng thú hỏi.

"Hài tử bướng bỉnh, biết rõ còn cố hỏi sao?" Thiên Nguyệt Thần uống hết thang Thiên Nguyệt Triệt ăn còn dư, để chén xuống, "Triệt nhi lại muốn đùa gì?" Nhìn ánh mắt không ngừng phát sáng của hắn, Thiên Nguyệt Thần biết nhi tử bảo bối của y lại bắt đầu có ý tưởng hành hạ người khác.

"Nào có, ta chỉ cảm thấy họ đáng thương." Thiên Nguyệt Triệt vẫy vẫy tay, gọi Liệt La Đặc, nói nhỏ vài câu.

Liệt La Đặc ngẫm hiểu, múc một chén thang bưng tới trước mặt nhóm người kia.

"Đây là... ?" Nam nhân diện mạo cương nghị lên tiếng trước tiên, vẻ mặt chính khí.

Liệt La Đặc cười cười: "Từ nhỏ thân thể chủ tử nhà ta khá yếu nên hay ăn đồ nhẹ, giờ lại nấu nhiều, sắc mặt vị công tử này tựa hồ không tốt lắm, ăn chút đồ nóng giúp thân thể ấm áp."

Theo lời Liệt La Đặc, nam nhân chuyển tầm mắt lên Thiên Nguyệt Triệt, vừa rồi Liệt La Đặc đưa canh cho Thiên Nguyệt Triệt đầu tiên, cho nên người thông minh liền biết chủ tử trong miệng Liệt La Đặc chính là thiếu niên tuổi nhỏ vóc dáng mảnh khảnh kia.

Nam nhân tiếp lấy chén trong tay Liệt La Đặc, hướng phía Thiên Nguyệt Triệt gật đầu: "Mộc Ôn Tình tạ ơn công tử."

Mộc Ôn Tình? Liệt La Đặc sững sờ, sau đó sáng lẫm nói: "Thiếu chủ Mộc gia trang khách khí." Dứt lời, Liệt La Đặc xoay người rời đi.

Nói đến Mộc gia trang, là danh môn vọng tộc ở Mạn La đế quốc.

Có người sẽ có võ lâm, có võ lâm sẽ có giang hồ, hiệp hội ma pháp vừa chính vừa tà, nằm giữa giữa giang hồ và hoàng gia.

Mà giang hồ nổi danh nhất Mạn La đế quốc là hệ ma pháp phòng ngự Mộc gia trang, quang hệ ma pháp Lăng Tiêu lâu, ám hệ ma pháp Bách Thủy giáo cùng với một số môn phái khác.

Từ lúc Liệt La Đặc đi theo Thiên Nguyệt Triệt, cũng tìm hiểu rất nhiều thông tin, đương nhiên là vì chủ tử nhà hắn quá tò mò, nên hắn mới biết đến cái tên Mộc Ôn Tình, nhưng cũng chỉ biết tên mà thôi.

Mộc Ôn Tình đem thang tới trước mặt thiếu niên sắc mặt tái nhợt, lại bị một nam nhân khác ngăn cản, nam tử dùng ánh mắt hỏi thăm Mộc Ôn Tình.

Mộc Ôn Tình nói: "Không sao, ta tin bọn họ."

Chưa nói đến hai bên không quen biết lẫn nhau, dù biết cũng không nhất thiết xông vào Ma Vụ Sâm Lâm đầy rẫy nguy hiểm để ám sát bọn họ.

"Nhưng gần đây võ lâm không yên bình, người cũng biết... ." Nam nhân kia đề phòng cũng là điều dễ hiểu, dù sao lúc này thân thể thiếu niên suy yếu, hơn nữa đó là người quan trọng hơn tính mạng, không thể mạo hiểm được.

"Thuỷ, không sao, ta tin lời Tình, người lo lắng ta có thể hiểu, nhưng Tình đâu muốn hại ta, đúng không?"

Thiếu niên sắc mặt tái nhợt mở miệng, hẳn thật sự muốn uống thang thơm phức này.

Nam nhân tên Thuỷ chính là giáo chủ Bách Thủy giáo – Bách Thủy Ngọc Nhân.

"Không sao." Nam nhân kia vỗ vỗ vai Bách Thủy Ngọc Nhân, diện mạo nam tử thập phần ôn hòa, khiêm tốn, khiến người ta vừa nhìn sẽ lưu lại ấn tượng khắc sâu.

Bách Thủy Ngọc Nhân chỉ nhướn mày, không mở miệng, Mộc Ôn Tình cầm lấy thìa uy cho thiếu niên sắc mặt tái nhợt.

Cũng không phải trân bảo hiếm có, nhưng không thể phủ nhận, thiếu niên uống thang thì sắc mặt hồng nhuận không ít.

Nhưng mới một lát sau lại hộc máu tươi, khiến ba nam nhân hoảng sợ.

Hai người lập tức đỡ lấy hắn, Bách Thủy Ngọc Nhân rút trường kiếm bên hông đâm hướng Thiên Nguyệt Triệt, Đàn Thành đứng bên cạnh Thiên Nguyệt Triệt liền vọt lên.

Minh Nhất thấy thế, cũng tiến lên.

Từ đầu tới cuối Thiên Nguyệt Triệt đều nằm trong lòng Thiên Nguyệt Thần, động cũng không thêm động, bàng quan nhìn cuộc vui.

Nam nhân ôn hòa thấy thế tiến lên ngăn cản Bách Thủy Ngọc Nhân: "Ngọc Nhân, không nên vọng động."

Bách Thủy Ngọc Nhân đẩy nam nhân ra, lại một lần nữa nghênh tiếp Đàn Thành và Minh Nhất.

Thiên Nguyệt Triệt lười biếng ngồi dậy, tóc dài khẽ lay động theo gió, vốn luôn nằm trong lòng Thiên Nguyệt Thần, hơn nữa tóc dài che phủ nên mọi người chưa thấy rõ diện mạo của hắn, mà lúc này, khi hắn lộ cả khuôn mặt bên ngoài, mọi người nhìn không được hít sâu một hơi.

Phong hoa nguyệt mạo không đủ để hình dung diện mạo của Thiên Nguyệt Triệt, ngay cả Mộc Ôn Tình đang chiếu cố thiếu niên sắc mặt tái nhợt cũng sửng sốt, thiếu niên kia đẹp đến mức khiến người không dám sinh ra chút tư tưởng nào, khuôn mặt tuyệt mỹ thánh khiết, cao ngạo như tuyết liên, ma mị như Anh Túc, cũng rực rỡ như Sắc Vi.

Thiên Nguyệt Triệt khẽ cong môi cười, hài lòng với náo loạn mình gây ra, công phu của Đàn Thành và Minh Nhất rất cao, nhưng hai người liên thủ đối phó Bách Thủy Ngọc Nhân cũng phải gắng gượng, huống chi lúc này có thêm nam nhân ôn hòa gia nhập.

Thiên Nguyệt Triệt đứng lên, hoặc là nói tất cả mọi người đều đứng lên.

Thiên Nguyệt Triệt tựa vào người Thiên Nguyệt Thần như cũ, ngửi mùi hương trên tóc Thiên Nguyệt Thần, ngoắc ngón tay: "A Nô."

A Nô vừa nghe chủ nhân gọi, lập tức cao hứng: "Chủ nhân." Màu tóc đỏ khác thường, mục mâu hồng sắc đầy vui sướng. Kể từ khi Thiên Nguyệt

Thần xuất hiện, Thiên Nguyệt Triệt hoàn toàn quên hẳn, vì thế A Nô rất buồn bực, bây giờ chủ nhân gọi hẳn, hiển nhiên hẳn vui vẻ.

"Theo Đàn Thành, Minh Nhất chơi đùa." Thiên Nguyệt Triệt nói chữ chơi đùa, trong mắt hiện lên lãnh ý, người dám rút kiếm hướng hẳn, hẳn không bỏ qua dễ dàng.

"Vâng, chủ nhân." A Nô không có khái niệm về chữ chơi, nhưng hẳn phi thường hiểu thẳng, cho nên...

Tiểu ý trong mắt Thiên Nguyệt Triệt càng thêm dày đặc, cước bộ hướng tới thiếu niên, Thiên Nguyệt Thần đi bên cạnh hẳn.

"Người làm gì?" Bách Thủy Ngọc Nhân và nam nhân ôn hòa cho rằng Thiên Nguyệt Triệt muốn động thủ với thiếu niên, hai người đồng thời hướng phía Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Thần vung một tay lên, hai người đột nhiên lui về phía sau mấy bước, đồng thời A Nô quẩn lên, hai người cả kinh, nam nhân này thật lợi hại, một tay một chiêu đã đánh bay bọn họ mấy thước.

Thiên Nguyệt Triệt ngồi xổm trước mặt thiếu niên, Mộc Ôn Tình vừa định động thủ, Thiên Nguyệt Triệt nhưng lạnh lùng liếc hẳn: "Không muốn hẳn chết, cứ việc động thủ."

Động tác trong tay dừng lại: "Người có thể cứu hẳn?" Mộc Ôn Tình hỏi có chút đường đột.

"Các người cho rằng thang của ta hại hẳn mà?" Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, đột nhiên cười tà khí, lấy bao ngân chân trong nhẫn Táp Cơ Tư ra.

Nụ cười của Thiên Nguyệt Triệt mang theo dụ dỗ, khiến tầm mắt của mọi người không cách nào rời đi, nhưng nam nhân bên cạnh hẳn luôn tản ra khí thế, khiến người ta không dám tới gần.

Mộc Ôn Tình cũng là người khí thế, nhưng sự lãnh ngạo của Thiên Nguyệt Thần phát ra từ tận xương tủy luôn khiến người ta sợ hãi.

"Xin lỗi, bằng hữu của ta vọng động, nhưng... ." Lời có ý trách cứ.

Thiên Nguyệt Triệt không để ý tới Mộc Ôn Tình, tiếp lấy thiếu niên trong lòng hắn, kỳ quái chính là dù thiếu niên phun ra máu, sắc mặt cũng không tái nhợt: "Phụ thân... ."

Thiên Nguyệt Triệt vừa mở miệng, liền bị Thiên Nguyệt Thần cự tuyệt: "Không thể nào."

Sở dĩ Thiên Nguyệt Thần kiên quyết như vậy là vì ý tứ của Thiên Nguyệt Triệt ý, Thiên Nguyệt Triệt cũng không giận, ngược lại cười thanh nhã, sau đó nói với Mộc Ôn Tình: "Giữ đầu hắn, đừng để hắn động."

Thật ra vừa rồi Thiên Nguyệt Triệt muốn Thiên Nguyệt Thần làm việc này, nhưng từ trước tới giờ nam nhân chỉ ôm nhi tử bảo bối của mình, ngay cả chạm người khác cũng không muốn.

Dù Mộc Ôn Tình có chút nghi ngờ, nhưng hắn cảm thấy người trước mắt không có ác ý, hơn nữa, nếu có ác ý, bằng thân thủ của bọn hắn, cần gì phải phiền toái như vậy.

Mộc Ôn Tình ôm lấy đầu thiếu niên đầu, con người hơi co lại, g thật ra hắn đang khẩn trương, tuy cảm thấy Thiên Nguyệt Triệt không ác ý, hắn cũng không dám lấy mạng người ra đùa, nhưng...

Không biết là từ đâu, thiếu niên ở trước mắt luôn cho người ta cảm giác tin tưởng.

Khi ngón châm trong tay Thiên Nguyệt Triệt đâm vào huyệt vị trên đỉnh đầu thiếu niên, thiếu niên vì bị đau mà giãy dụa.

"Giữ chặt hẩn." Thiên Nguyệt Triệt lạnh lùng nói, lúc này dù Thiên Nguyệt Triệt không mở miệng, Mộc Ôn Tình cũng biết mình nên làm gì, nhưng thiếu niên giãy dụa quá mạnh, lo lắng trong mắt Mộc Ôn Tình càng sâu: "Hẩn... ."

Ọc...

Mộc Ôn Tình chưa nói xong, thiếu niên sắc mặt tái nhợt đã phun máu tươi, Mộc Ôn Tình kinh hãi, động tác theo thói quen vung chưởng hướng vào Thiên Nguyệt Triệt, mắt Thiên Nguyệt Thần híp lại, tay trái đỡ chưởng của Mộc Ôn Tình, đánh bay hẩn xa mấy mét.

Thiên Nguyệt Triệt yên tâm hạ châm, có phụ hoàng, hẩn không cần lo lắng gì.

Mộc Ôn Tình xông qua lần nữa, nhưng vừa bước đến, thân thể lại văng ra, Mộc Ôn Tình sửng sốt, đây là kết giới?

Mà kết giới mạnh tới mức hẩn không thể phá vỡ, bên kia, Bách Thủy Ngọc Nhân bị A Nô ngồi trên người, nam tử khác cũng bị Đàn Thành và Minh Nhất chế phục, mà Liệt La Đặc luôn ngồi nghỉ ngơi chỗ cũ, chẳng hứng thú gì với động tĩnh bên này.

Trình độ của đám người này quá cao, bọn họ là ai?

Chỉ hơn hai phút, Thiên Nguyệt Triệt rút ngân châm ra, thiếu niên hộc máu cũng thanh tỉnh lại, Thiên Nguyệt Thần thấy thế liền ôm lấy nhi tử bảo bối của mình, trở lại chỗ cũ, đồng thời thấp giọng cảnh cáo: "Sau này không được xen vào việc của người khác, người khác sống hay chết có liên quan gì tới người."

Thiên Nguyệt Triệt nghe vậy, hai mắt sáng ngời, cười nhạt một tiếng: "Nhưng đó là cách giết thời gian a, hơn nữa nếu người kia chết, người đi chung đường sẽ thiếu? Ta còn muốn tới hiệp hội ma pháp xem cuộc vui."

Nghe lý do của hắn, Thiên Nguyệt Thần thở dài: "Người a... ."

"Chủ tử, đùa vui chứ." Liệt La Đặc mức thang mới cho Thiên Nguyệt Thần, bởi vì đồ ăn của Thiên Nguyệt Triệt đều do Thiên Nguyệt Thần chịu trách nhiệm.

"Người đưa qua cho người kia một chén." Thiên Nguyệt Triệt vui vẻ nói.

"Vâng." Liệt La Đặc mỉm cười, tuyệt không để ý vừa rồi đám người kia vô lễ với chủ tử của mình, trên thực tế, hắn còn hy vọng đám người kia công lực cao chút, đánh nhau như vậy mới hay.

Trải qua một màn vừa rồi, Mộc Ôn Tình hiểu rõ, những người này không có ác ý với họ, cảm kích vô cùng, nhưng người ta lại không lĩnh tình.

Đàn Thành và Minh Nhất vây khốn bạch y nam tử, thấy chủ nhân không có ý làm khó dễ liền thả người, đáng tiếc, với thương thế của người nọ, tối thiểu mất 5 tầng công lực. Nhưng A Nô lại tính trẻ con, nếu để hắn đánh thật, đừng nói một Bách Thủy Ngọc Nhân, dù mười hay một trăm cũng không đủ, người sao có thể đánh cùng ma.

"Chủ nhân, hắn quá dễ thái, đúng là cái thìa." A Nô dẫm lên vai Bách Thủy Ngọc Nhân một cái, đoán chừng bả vai bị gãy ba đoạn.

Sắc mặt Bách Thủy Ngọc Nhân tái nhợt mà không kêu lên một tiếng, vẫn là một hán tử, nhưng lời của A Nô quá đả kích, khiến mặt Bách Thủy Ngọc Nhân càng khó coi.

"Thả hắn, mau tới đây." Thiên Nguyệt Triệt thanh nhã lên tiếng, trong thanh âm mang theo ý cười, vô cùng hài lòng với hành động của A Nô, sai lầm lớn nhất của Bách Thủy Ngọc Nhân là dám động thủ với hắn, nếu không phải A Nô ra tay, chắc chắn nam nhân bên cạnh hắn đã sớm xuất thủ.

Thiên Nguyệt Triệt hiểu rất rõ Thiên Nguyệt Thần.

"Chủ nhân." A Nô như con chó nhỏ phe phẩy đuôi đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Triệt, ngoan ngoãn ngồi xổm xuống, rõ ràng vóc dáng cao lớn, làm động tác như vậy lại đáng yêu vô cùng.

"Ai dạy người từ cải thìa?" Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi.

Lúc này bóng dáng khổng lồ nào đó đang cố gắng thu mình lại, nhưng vẫn không nhanh bằng lan hoa chỉ của người kia.

"Là hửn." A Nô chỉ vào Nặc Kiệt đang giấu mình đi, "Hửn liên tục mắng A Nô là cải thìa, A Nô biết đó là ý rất đần, nhưng A Nô không biết làm gì." A Nô thành thực nói, "Nhưng người kia đánh không lại A Nô, cho nên hửn cũng là cải thìa, chính là cải thìa."

A Nô đặc ý nói, Bách Thủy Ngọc Nhân nghe được rõ ràng, trời ạ, để hửn bất tỉnh đi, nam nhân cao lớn đánh bại hửn là kẻ ngu, bị một kẻ ngu nói là cải thìa, đúng là khóc không ra nước mắt.

Thiếu niên tái nhợt đã tỉnh lại, Mộc Ôn Tình nói gì đó bên tai hửn, thiếu niên theo tầm mắt nhìn Bách Thủy Ngọc Nhân, hiện lên đau lòng, được Mộc Ôn Tình và bạch y nam tử nâng, thiếu niên đi tới bên người Bách Thủy Ngọc Nhân: "Thủy, người bị thương?"

"Không sao." Trong nháy mắt, sự tức giận của nam nhân biến mất, hướng về phía thiếu niên tràn đầy ôn nhu.

"Thủy, đáp ứng ta, sau này đừng xúc động như vậy." Thiếu niên kiên trì, hửn biết nam nhân không phải người dễ kích động, chỉ có chuyện liên quan tới hửn mới vậy.

"Yên tâm, ta không sao." Bách Thủy Ngọc Nhân an ủi.

"Phụ thân, ta cũng dễ kích động vậy sao?" Thiên Nguyệt Triệt ngồi trong lòng Thiên Nguyệt Thần, trêu đùa, tay vuốt vuốt tóc dài của Thiên Nguyệt

Thần.

"Triệt nhi biết suy xét." Không trực tiếp trả lời, nhưng cũng như trả lời.

"Cho nên, phụ thân, dù ta làm chuyện gì cũng được, phải không?"

Bách Thủy Ngọc Nhân biết, lời này là nói cho hắn nghe, thiếu niên đang châm chọc hắn không có năng lực: "Người... ." Bách Thủy Ngọc Nhân vừa nhả ra một chữ, chỉ cảm thấy ngực khó chịu, giống như bị cái gì đó ngăn chặn.

Quang mang màu bạc lướt qua, nhanh tới mức khiến người ta không kịp né tránh.

Ọc... Bách Thủy Ngọc Nhân hộc máu, sau đó mọi người phát hiện ngân châm cắm trên ngực hắn, đó là?

Lúc này Thiên Nguyệt Triệt thi châm cứu thiếu niên sắc mặt tái nhợt, vậy có ý gì?

Dù không nguyện ý, nhưng Bách Thủy Ngọc Nhân biết, thiếu niên này vừa cứu mình, ngực của mình bị máu động, nếu không thuận sẽ chết, y thuật của thiếu niên thật cao minh, không chỉ thế, sợ là võ công của hắn lại càng xuất thần nhập hóa, hắn bất quá cũng chỉ 15 tuổi, công lực đã sâu đến cảnh giới này, như vậy...

Tầm mắt Bách Thủy Ngọc Nhân chuyển hướng Thiên Nguyệt Thần, e rằng nam nhân này càng cao.

Bạch y nam tử, Mộc Ôn Tình, Bách Thủy Ngọc Nhân, ba người nhìn nhau, người lợi hại như vậy, chưa từng nghe tới trong chốn võ lâm, mục đích bọn họ đến hiệp hội ma pháp là gì?

Nếu đi cùng bọn họ, hẳn sẽ có lợi, suy nghĩ này đồng thời hiện lên trong đầu ba người.

Hạ nhân đỡ Bách Thủy Ngọc Nhân, thiếu niên để Mộc Ôn Tình và bạch y nam tử đỡ, bọn họ đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Triệt.

"Lần nữa tạ ơn công tử." Mộc Ôn Tình đại diện nói.

"Hừ." Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, "Bốn thiếu gia rảnh rồi mà thôi." Chẳng qua là giết thời gian, cũng không cố ý làm tốt chuyện, nếu quả thật muốn làm chuyện tốt, hẳn sẽ thu hồi báo, tựa như năm đó nhận Sắc Vi lệnh để giúp Cách Lực Học.

"Ngay cả như vậy, vẫn cảm tạ." Mộc Ôn Tình cũng không náo, mỉm cười như cũ, theo hắn thấy, Thiên Nguyệt Triệt là hài tử được nuông chiều, nhưng nam nhân bên cạnh kia không thể là người thường.

Nam nhân khí chất trầm ổn lại đầy cao quý, mắt phượng hoặc nhân không giận mà uy, người như thế sao mình chưa nghe tới?

"Uy." Thiên Nguyệt Triệt mở miệng nói, "Các người tới hiệp hội ma pháp làm gì?"

Không chỉ Nặc Kiệt mới bát quái, dù đã xác định bọn họ đi cầu y, nhưng Thiên Nguyệt Triệt vẫn hỏi.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 46: Lang Nhân

Nghỉ ngơi chốc lát, nhóm người lại bắt đầu lên đường, mà đám người kia đúng là tới cầu y như Thiên Nguyệt Thần suy đoán.

Rốt cục ma vụ đã tản ra, nhưng...

"Triệt nhi." Kéo tay Thiên Nguyệt Triệt, thấy tiểu đông tay vẫn không nhúc nhích, Thiên Nguyệt Thần ôm hân vào lòng, "Sao vậy, vừa rồi còn rất hào hứng mà? Giờ lại ỉu xìu như thế?" Thân mật vuốt ve khuôn mặt non nớt, Thiên Nguyệt Thần ôn nhu nói.

Thiên Nguyệt Triệt nhăn mặt, hai mắt thập phần ủy khuất nhìn Thiên Nguyệt Thần: "Ta không muốn đi?" Đây là lần đi bộ nhiều nhất trong đời hân.

"Mệt lắm à?" Hiểu rõ suy nghĩ trong lòng tiểu đông tây, Thiên Nguyệt Thần đưa lưng về phía hân, ngồi xổm người xuống.

Đi? Mắt Thiên Nguyệt Triệt sáng ngời: "Phụ thân muốn công ta?"

Hai mắt lờ lờ tỏa sáng tràn ngập phấn chấn và hứng thú.

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi: "Triệt nhi không muốn?" Không đợi Thiên Nguyệt Thần nói xong, Thiên Nguyệt Triệt tung người nhảy lên lưng y.

"Tiểu thiếu gia, ngài cẩn thận một chút." Nhìn Nặc Kiệt kinh hãi đảm chiến.

Đám người Đàn Thành đã luyện được cảnh giới ‘ra vẻ không thấy’, nhưng nhóm người Mộc Ôn Tình khá kinh ngạc, nam nhân cao cao tại thượng kia khom lưng công tiểu thiếu niên, nghe thiếu niên gọi phụ thân, thật sự khó tin nam nhân còn trẻ lại có nhi tử lớn như vậy.

Nhưng...

Đây là ma pháp, bọn họ hiểu.

Sự ung dung của nam nhân chưa từng thay đổi, dù lưng công tiểu thiếu niên, khí chất trời sinh vẫn không thể bàn cãi.

"Phụ thân mệt, có thể nói cho Triệt nhi." Thiên Nguyệt Triệt vỗ vỗ bả vai Thiên Nguyệt Thần, vô cùng thương hương tiếc ngọc nói.

Thiên Nguyệt Thần quay đầu, môi hai người xẹt qua nhau, Thiên Nguyệt Triệt sửng sốt, tai đỏ ửng: "Người cố ý."

"Đúng." Thiên Nguyệt Thần sáng khoái thừa nhận.

Đầu Thiên Nguyệt Triệt khẽ dờn cổ nam nhân, tầm mắt nhìn rừng cây xa xa, sau đó quay trở lại, cười nói bên tai Thiên Nguyệt Thần: "Nếu quả thật mệt mỏi thì nói cho ta biết." Khẽ cắn môi, thanh âm mang theo hơi thở say lòng người, khiến Thiên Nguyệt Thần thiếu chút nữa không thể đè nén.

"Đau lòng?" Thanh âm trầm thấp đầy ý cười.

"Uh, đau lòng." Đau lòng là hiển nhiên, Thiên Nguyệt Triệt cũng sáng khoái thừa nhận.

Đi thêm một đoạn đường, ma vụ lại tới, nhưng lúc này trong ma vụ có hơi thở của sinh vật.

"Phụ hoàng?" Khi Thiên Nguyệt Triệt căng thẳng đều gọi Thiên Nguyệt Thần là phụ hoàng.

"Ân." Thiên Nguyệt Thần gật đầu, để hần xuống, "Nghe thanh âm, là một đám, hơn nửa tốc độ rất nhanh, tiếng bước chân quá nặng, có thể thấy được vóc dáng khổng lồ."

"Người à?" Mục mâu kim sắc của Thiên Nguyệt Triệt hiện lên quang mang thị huyết, máu trong cơ thể bắt đầu sôi trào, đáng tiếc là Âm Dương kiếm chưa thể sử dụng, tay phải vuốt ve chiếc nhẫn Tạp Cơ Tư trên tay trái.

"Không xác định." Thiên Nguyệt Thần lắc đầu, dù sao khái nghiệm người quá rộng, trên đại lục này, người có đôi khi cũng không thuần túy là loài người.

Ở đây trừ Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt cảm giác được có khách tới thăm, còn có A Nô, A Nô là ma, sự khát máu trong cơ thể hần không thua gì Âm Dạ chi tử, từ quang mang thị huyết trong mắt hần, Thiên Nguyệt Triệt biết hần muốn vọng động, âm thầm cảnh cáo: "Không được phép hành động thiếu suy nghĩ."

Cũng không vì sợ A Nô mở sát giới, mà sợ hần phá hứng thú của mình.

Hai mắt tràn ngập hưng phấn lập tức biến mất, làm nũng mang theo ủy khuất nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt dời tầm mắt, bởi vì hần cảm thấy một nam nhân lớn như vậy hướng hần làm nũng thật sự rất khó coi, đương nhiên nếu là nam nhân của hần thì khác.

Dù mọi người chưa nhận ra, nhưng Đàn Thành, Liệt La Đặc và Minh Nhất đã sớm quen thuộc nhất cử nhất động của chủ nhân, hơi thở của hai người biến động trong chớp mắt, hiển nhiên bọn họ đều cảm thụ được.

Liệt La Đặc lắc lắc chân, mấy năm nay không thể bộc lộ năng lực của Mộc linh châu trên người khiến hần nhần vô cùng khổ cực, nhưng giờ chủ tử đã biết thân phận của hần, hần không cần nhịn nữa. Thấy nét mặt hưng

phần của hắn, đột nhiên Dịch Trạch hắt xì một cái, ái nhân của mình, hình như cũng không phải người đơn giản.

Ái ý trong mắt càng thêm sâu, theo tầm mắt của y, Liệt La Đặc nhìn lại, rùng mình: "Không được nhìn ta như vậy." Chết tiệt, dám dùng nét mặt điều hâu bắt gà con.

Ước chừng qua thời gian một ly trà, những người khác cũng cảm giác được địch nhân tới gần, vội đề phòng.

Song, khiến bọn họ cảnh giác không chỉ là địch nhân sắp đến mà còn có Thiên Nguyệt Triệt, bởi vì, họ thấy một bộ xương khô mặc giá y từ chiếc nhẫn của Thiên Nguyệt Triệt đi ra, bộ xương khô giơ giơ cánh, phi thường uy phong nhìn mọi người, sau đó lao tới Thiên Nguyệt Triệt: "Tiểu đệ đệ."

Còn chưa nào tới, bộ xương khô nào đó tự giác thu hồi tay, bởi vì nàng nhìn thấy nam nhân bên cạnh Thiên Nguyệt Triệt.

Ngay sau đó là tầm bảo bảo đáng yêu chui ra, tầm bảo bảo xấu hổ đi tới bên người Thiên Nguyệt Triệt, kéo y phục hắn, then thùng nói: "Tiểu Triệt, ta ... Ta nhớ người."

Đây quả thực so với biểu lộ ta thích người còn gây đả kích hơn, Dịch Trạch chưa từng thấy Thủ Điện Đồng và tầm bảo bảo nên nhìn tới ngây người.

Thiên Nguyệt Triệt xoa đầu Tiểu Bạch: "Hôm nay cho các người tự do phát huy."

Đêm khuya, dù ở Ma Vụ Sâm Lâm có đốt đuốc, nhưng vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó, Thiên Nguyệt Triệt vung tay phải lên, quang minh nguyên tố cường đại lưu động trên đầu ngón tay của hắn, không lâu sau, Kiệt Tắc Nhĩ chỉ thạch trên trán Thủ Điện Đồng phát ra quang hệ ma pháp.

Bốn phía sáng ngời, không kém gì mặt trời ban ngày.

Thiên Nguyệt Triệt cũng có chút kinh ngạc, hình như quang hệ ma pháp trong Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch đã nhiều thêm.

"Đó là công lao ta thường phơi nắng." Thủ Điện Đồng lập tức kể công, đầu vừa động, có chút dọa người.

"Ân ... Ân" Tầm bảo bảo phụ họa.

A ...

Đột nhiên có người hô lên, hóa ra địch nhân đã vây bốn phía, ánh mắt đỏ rực phát sáng, hung ác nhìn đoàn người.

"Đây là..." Kẻ địch là bán nhân, Thiên Nguyệt Triệt kích động bắt lấy ống tay áo Thiên Nguyệt Thần, "Phụ hoàng, phụ hoàng... Đây là..."

"Ừm, lang nhân." Thiên Nguyệt Thần gật đầu, không ngờ Ma Vụ Sâm Lâm lại có lang nhân trong truyền thuyết, lang nhân không giống người cũng không giống lang, đầu bọn họ như người, có thể đứng lên, nhưng bọn họ mang móng vuốt như lang.

Lông của đám lang nhân màu trắng, nhìn qua cũng giống sinh vật quý hiếm.

"Phụ hoàng, ta muốn nuôi một con." Thiên Nguyệt Triệt phát biểu ý kiến của mình.

"Lang nhân là động vật rất đoàn kết, trừ phi nhận được sự đồng ý của nó, nếu không nó sẽ không dễ dàng rời đàn." Thiên Nguyệt Thần giải thích.

"Nói cách khác, không thể giết." Thiên Nguyệt Triệt thoáng dăm chiêu, sau đó ra hiệu, A Nô, Thủ Điện Đồng, Tiểu Bạch lập tức đợi lệnh, đương

nhien, trong lòng Thiên Nguyệt Triệt, bọn họ và lang nhân cùng một cấp bậc .

"Theo chúng vui đùa một chút, nhưng không được giết." Thiên Nguyệt Triệt hạ lệnh.

Gurrrrr...

Không đợi sủng vật của Thiên Nguyệt Triệt đáp lại, những lang nhân kia đã vọt lên trước tiên.

Dù lang nhân cũng là động vật, nhưng bọn họ có trí tuệ của con người, cho nên lúc tấn công địch nhân, bọn họ sẽ hướng phía yếu hơn.

Mà trong những người này, trừ nhóm người Thiên Nguyệt Triệt, những nhóm khác đều yếu, đương nhiên đây là cách nhìn của Thiên Nguyệt Triệt.

Kiểm sĩ phi thường cao ngạo, bọn họ sẽ không dễ dàng sử dụng kiếm, bởi vì bọn họ cảm thấy những lang nhân kia không xứng.

Nông phu không phải đối thủ của lang nhân, ngược lại phải cần người khác bảo vệ, Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu, bằng cái dao chặt trong tay sao có thể tổn thương lang nhân: "Phụ hoàng, có cứu nông phu không? "

Thiên Nguyệt Triệt thờ ơ hỏi.

"Ý của Triệt nhi là gì?" Từ khi nào nhi tử bảo bối của y bắt đầu thương người như vậy.

"Ai" Thiên Nguyệt Triệt thở dài, "Là con dân của phụ hoàng, hơn nữa bảo vệ kẻ yếu mới thể hiện được sự cường đại của ta."

"Oh." Thiên Nguyệt Thần cười ý vị thâm thường, "Minh Nhất."

"Vâng." Thật ra Minh Nhất đã sớm ngửa tay, chỉ đợi Thiên Nguyệt Thần phân phó.

...

So với nông phu, Ải nhân lại khác, bọn họ có vũ khí sắc bén, lại độc ác hơn con người rất nhiều, mỗi nhát chém đều muốn lấy mạng lang nhân, hơn nữa thân thể thấp bé nên chiếm được lợi thế.

Lang nhân quá cao lớn, không linh hoạt như Ải nhân.

Mắt thấy đao của Ải nhân sắp chém vào lang nhân, Thiên Nguyệt Triệt vùng tay lên, quang mang hắc sắc đánh Ải nhân ra xa, nhưng cũng không thương tổn Ải nhân, vì đêm tối nên không ai nhận thấy Thiên Nguyệt Triệt động tay.

Nhưng Thiên Nguyệt Triệt hiểu, lang nhân đã biết, bọn họ có trực giác của lang, ngay lúc Thiên Nguyệt Triệt xuất thủ, một lang nhân quay đầu nhìn hắn, ánh mắt kia là bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi).

"Đàn Thành, Thủ Điện Đồng, vây Ải nhân."

"Vâng." Thủ Điện Đồng nhanh chóng mở cánh, một tay cầm cổ Ải nhân, Ải nhân thấp bé tung bay trên không, Thiên Nguyệt Triệt cười ha ha.

Mà ánh mắt của mọi người đi theo quang mang Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch, toàn bộ tập trung trên người Thủ Điện Đồng, mọi người biết Thủ Điện Đồng là sủng vật của Thiên Nguyệt Triệt, nhưng tại sao Thiên Nguyệt Triệt trợ giúp lang nhân đối phó Ải nhân?

Mấy đạo ánh mắt nhìn hướng Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt nhún vai, hắn không thèm giải thích, nhẫn nhịn không được là ba nam tử vận y phục xa hoa, Thiên Nguyệt Triệt biết, ba

người này nhìn hắn không vừa mắt.

"Uy, tiểu tử, bây giờ chúng ta đang đứng cùng một trận chiến, ngươi vây Ải nhân là có ý gì?" Trong ba người có một người vọt tới trước mặt Thiên Nguyệt Triệt, định đưa tay kéo cổ áo hắn.

Song tay còn chưa chạm vào cổ áo Thiên Nguyệt Triệt, liền bị tường băng vô hình ngăn cản, tường băng kia hiển nhiên là kiệt tác của Tiểu Bạch.

Thiên Nguyệt Triệt cười khúc khích, khen ngợi xoa đầu Tiểu Bạch: "Làm tốt." Nếu không có tường băng của Tiểu Bạch, lúc này tay của người kia đã sớm rời khỏi thân thể, vì Thiên Nguyệt Triệt biết nam nhân bên cạnh hắn vừa phát ra sát khí trong chớp mắt.

Tiếp đó "Lạc" một tiếng, tường băng vỡ, không phải do Tiểu Bạch thu hồi, mà là lực lượng Thiên Nguyệt Thần mới phát ra đánh vào tường băng của Tiểu Bạch, có thể thấy được vừa rồi Thiên Nguyệt Thần dùng lực không nhỏ.

Nam tử ngã xuống đất, sững sốt, hiển nhiên không ngờ, trong lòng sinh ra sợ hãi, cũng may hai nam tử đi cùng hắn không ngốc, vội vàng kéo hắn ra.

Hai ma pháp sư không thèm để ý dù phát hiện Thiên Nguyệt Triệt không muốn thương tổn lang nhân, mà hai nam tử từng gặp ở Hán Lệ thành cũng không tấn công, dựa theo tình huống trước mắt, xem ra bọn họ không phải người hiếu sát, tựa hồ có nguyên nhân khác.

Còn lại cũng chỉ là nhóm người của thiếu niên bị bệnh kia, nói thật, bọn họ có chút thảm, bởi vì lang nhân cảm nhận được hơi thở suy yếu của thiếu niên, hơn nữa bọn họ nhiều người nhất, nên lang nhân tập trung công kích bọn họ, suy nghĩ của người trong giang hồ rất phức tạp, lúc này, lang nhân là địch nhân của bọn họ, bọn họ sẽ không lưu tình.

Nhưng rất nhanh thắng bại liền phân, kiếm sĩ, ma pháp sư và hai nam tử gặp ở Hán Lệ thành nhàn nhã nghỉ ngơi.

Mà Ải nhân và nông dân thành đồ chơi của Thủ Điện Đồng, không biết bị nó ném tới đâu.

Về phần ba nam tử vận y phục xa hoa kia, họ đã lén rời đi nhưng hẫng lạc vào ma vụ, duy nhất còn có lá gan lưu lại là mấy người chiếm ưu thế hơn lang nhân và đám võ lâm muốn đi cũng không được.

"Thế nào, nhàm chán ?" Thiên Nguyệt Thần nhìn nhi tử bảo bối đang ngây ngốc.

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu: "Phụ hoàng, ta cảm giác được sức mạnh của ngũ hành thú." Thiên Nguyệt Triệt kiễng chân ghé vào tai nam nhân, nói nhỏ.

"Cái gì?" Thiên Nguyệt Thần khiêu mi.

"Uh, phụ hoàng, người sờ sờ." Thiên Nguyệt Triệt kéo tay Thiên Nguyệt Thần về túi thơm bên hông mình.

Thiên Nguyệt Thần tiếp xúc đến túi thơm đựng ngũ hành thú, quả nhiên cảm thấy một trận ấm áp, giống như trái tim đang nhảy nhót, mà cổ cảm giác này, Thiên Nguyệt Thần nhú chặt mày, vô cùng quen thuộc.

Tựa như y đã từng chạm vào nó vô số lần.

"Rất quen thuộc." Thiên Nguyệt Thần thì thầm.

"Cái gì?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi.

"Không biết, cảm giác rất quen thuộc, tựa như có người đã từng cho ta cảm giác như vậy, tận sâu trong linh hồn." Thiên Nguyệt Thần lẩm bẩm, nhưng không nhớ nổi người kia là ai.

A...

Tiếng thét chói tai vang lên, chỉ thấy một trong bốn nam tử khiêng kiệu bị lang nhân cản nát, mà mấy người kia thì hấp hối.

Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt tạm thời gác lại chuyện ngũ hành thú, hai người liếc nhau một cái.

"A Nô, Liệt La Đặc, đi cứu bọn họ." Thiên Nguyệt Triệt trầm giọng nói.

Dù người không liên quan nhưng cũng là người Mạn La đế quốc, không thể thấy chết mà không cứu.

Hai người nhận lệnh, lập tức động thủ.

Lang nhân có chút cố kỵ với nhóm người Thiên Nguyệt Triệt, hơn nữa bọn chúng phi thường nhạy cảm, dựa vào hơi thở cũng biết đối phương mạnh yếu, cho nên lúc A Nô và Liệt La Đặc xông lên thì bọn chúng liền lui về sau mấy bước, tụ tập một chỗ.

Rống ...

Ngửa mặt lên, tiếng tru của lang vừa hung mãnh lại khiến người ta sợ hãi.

Mục mâu hồng sắc của A Nô lóe lên quang mang thị huyết, hồng phát tung bay dưới ánh sáng Kiệt Tắc Nhĩ chi thạch, vô cùng mỹ lệ.

Liệt La Đặc đi qua đỡ nhóm người Mộc Ôn Tình dậy: "Không sao chứ."

Mấy người lắc đầu, nhưng bọn họ không có khí lực để nói chuyện, đặc biệt là thiếu niên ốm yếu, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Lang tính kích thích ma tính của A Nô, lá cây trong rừng bắt đầu bay loạn, dâng lên như cuồng phong, ma pháp sư và kiếm sĩ vốn ôm tâm tình

xem cuộc vui cũng trở nên nghiêm túc.

Hơi thở ma tính càng mạnh hơn trong bóng tối, hơn nữa lúc trước A Nô bị giam tại Tòa Yêu tháp của cực quang chi điện, cùng yêu ở chung lâu, nên có thêm yêu tính.

Dù lang nhân cường hãn, nhưng chúng sợ yêu và ma nhất, vì bọn chúng cũng là động vật.

Tà ác không ngừng xâm phạm tâm trí, ánh mắt huyết hồng bắt đầu mất đi tiêu điểm, trước mắt chỉ có lang nhân.

Không tốt, Thiên Nguyệt Triệt lẩm bẩm, mắt A Nô không phải không có tiêu điểm, mà chỉ khóa tại vết máu trên người lang, máu kích thích hãn.

A Nô lè lưỡi liếm môi, nét mặt vô cùng hấp dẫn người, nhưng lúc này không ai có tâm trạng ngắm nhìn.

Kiểm sĩ nắm chặt chuôi kiếm, ma pháp sư nhìn chăm chăm A Nô, quan sát động tác của hãn, mà hai nam tử gặp ở Hán Lệ thành lại càng căng thẳng.

Lang nhân sợ hãi nhưng bọn chúng đông đúc, hơn nữa bản tính của chúng chưa bao giờ khuất phục.

Ma pháp xoay chuyển, mắt không thể phân rõ lang và người, chỉ thấy trước mắt có vật gì đó đang nhảy nhót.

Nếu không ngăn cản A Nô, những lang nhân này sẽ bị giết sạch .

Thân ảnh Thiên Nguyệt Triệt chợt lóe, tiến vào vòng chiến, A Nô và lang nhân đã mất đi thường tính, bây giờ bọn họ đánh nhau đều thể hiện bản tính chân thật.

Lúc Thiên Nguyệt Triệt động thân, Thiên Nguyệt Thần cũng đồng thời gia nhập.

Đàn Thành và Minh Nhất muốn đi, nhưng với thân thủ của bọn hắn thì không thể tiến vào, tiếp đến, Nặc Kiệt cùng Liệt La Đặc cũng gia nhập cuộc chiến.

Thiên Nguyệt Thần tách rời ra A Nô và lang nhân, A Nô tức giận công kích Thiên Nguyệt Thần, hai người đánh nhau ngang sức ngang tài.

Thiên Nguyệt Triệt, Liệt La Đặc và Nặc Kiệt tách lang nhân ra.

Mặc dù Liệt La Đặc điều khiển mộc linh châu chưa hoàn toàn tới cảnh giới tự nhiên, nhưng nếu dùng một số năng lực như điều khiển cây cối thì không thành vấn đề. Chỉ thấy cành cây dần dần dài ra, vô cùng mềm mại, sau đó cuộn chặt lấy lang nhân.

Nhưng tình huống không lạc quan như hắn tưởng tượng, lang nhân bị trói chặt bắt đầu nổi điên, bọn họ không ngừng giãy dụa.

Chỉ nghe thấy tê một tiếng, cành cây bị bứt đứt.

Nặc Kiệt là ma pháp hệ thủy, hắn dùng mưa đá, lúc trước Thiên Nguyệt Triệt đã nói không được phép sát hại lang nhân, nên hắn chỉ có thể dùng cách đóng băng chúng.

Nặc Kiệt điều khiển ma pháp thuần thục hơn Liệt La Đặc, nên lang nhân nhanh chóng bị phong băng, nhưng khi hắn đóng băng lang nhân thứ hai, thì lang nhân thứ nhất làm băng vỡ, sau đó tấn công hắn.

Tiếp tục như vậy, chắc chắn không ổn.

Khiến người bất ngờ là hai nam tử đứng độ với Nặc Kiệt ở Hán Lệ thành chạy tới hỗ trợ.

Người ngồi xem cuộc vui trừ nhóm người trong võ lâm thì còn hai ma pháp sư và kiếm sĩ.

Nhưng lang nhân giống như gián đánh không chết, trở nên đáng sợ.

Thiên Nguyệt Triệt tĩnh tâm, vừa rồi hẳn cảm thấy kỳ quái, bây giờ ngẫm lại, là thanh âm, thanh âm rất kỳ quái, thanh âm kia khổng chế lang nhân ư?

Có người không muốn bọn hắn tiến vào Ma Vụ Sâm Lâm sao? Hay có người không muốn bọn hắn tới hiệp hội ma pháp?

Lực lượng thần bí mà ảm áp bên hông càng lúc càng lớn, ngũ hành thú bay ra từ túi thơm, là một nhân sâm cánh trong suốt.

Cánh trong suốt phe phẩy, âm thanh vui vẻ từ nhân sâm phát ra, khiến Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Là tiếng tiêu, có người từng thổi cho hắn nghe ư?

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 47: Tương Ngộ

Tiếng tiêu rất nhẹ, khiến động tác của lang nhân ngưng lại, nhưng chỉ một lát, tựa hồ thanh âm của đối phương tăng lên, lang nhân bắt đầu công kích lần nữa.

Tay Thiên Nguyệt Triệt thuần thực làm ra động tác, ngay cả chính hắn cũng không biết tại sao.

Hai tay tạo kết giới quen thuộc, tóc dài hắc sắc như cũ, nhưng mục mâu hiện ra ngũ thải quang mang, đó là ngũ hành nguyên tố chân thật nhất, thuần khiết nhất.

(vì tóc của hắn nhuộm đen, mà khi dùng ngũ linh châu thì tóc biến đen, nên mọi người không biết)

Hơi thở ấm áp từ trên người Thiên Nguyệt Triệt phát ra, quang mang kim sắc từ từ bao phủ bóng tối, khiến mọi người ngây ngốc, chói mắt, thanh âm vui vẻ tăng thêm một tầng lực lượng, lang nhân bắt đầu yên tĩnh lại.

Mà bên kia, Kim Mang trường kiếm trong cơ thể Thiên Nguyệt Thần như kim xà quấn lấy A Nô, hai tay bị cột chặt, dù A Nô giãy dụa thế nào cũng thể thoát, đây là hiển nhiên.

Quang mang kim sắc càng ngày càng sáng, rừng cây giống như tiến vào một thế giới khác, mặt đất phản chiếu ảnh ngược, ngũ sắc quang mang, bạch, thanh, hắc, xích, hoàng, bay thẳng đến chân trời.

Nếu mọi người có thể phản ứng, bọn họ nhất định không tin tưởng.

...

Song, khi nhóm người Thiên Nguyệt Thần hồi phục lại tinh thần.

"Phụ hoàng, đây là đâu?" Không phải là rừng cây, không có lang nhân, chỉ có kiến trúc thanh nhã.

Thiên Nguyệt Thần nhíu mày, nhìn bốn phía, nhìn người của mình, không thiếu ai, nhưng những người gặp trong rừng cây đã biến mất.

"Nơi này là hiệp hội ma pháp." Thiên Nguyệt Thần trầm giọng nói.

Ba ba ba...

Tiếng vỗ tay vang lên khắp hành lang, một nam tử cao lớn vận áo choàng đen bước đến: "Không hổ là hoàng đế của Mạn La đế quốc."

Giọng ồm ồm, ngũ quan cương nghị, khôi ngô.

Bên cạnh nam tử là một thiếu niên, ngũ quan vô cùng nhu hoàn, bất đồng là ánh mắt thành thạo vượt qua tuổi.

"Hội trưởng hiệp hội ma pháp — Mạc Tà." Thiên Nguyệt Thần khẳng định, đồng thời dò xét cẩn thận nam tử thiên tài của thế giới ma pháp này.

Nghe nói ma pháp của hắc sâu không lường được, Thiên Nguyệt Thần đột nhiên có một loại xúc động, rất muốn đấu với nam tử này, muốn xem nam tử được xưng là thiên tài giỏi đến cỡ nào.

Trong mắt Mạc Tà cũng hiện lên kích động, đây là tôn trọng đối phương.

"Ta vẫn cho rằng hiệp hội ma pháp là nơi rất khó lường, cho rằng hội trưởng là người hắc ám, không ngờ lại sáng lãng như vậy." Thanh âm non nớt đầy tính trẻ con.

Ánh mắt Mạc Tà chuyển hướng Thiên Nguyệt Triệt, mang theo tò mò và thăm dò, sau đó cười nói: "Nếu không lưu truyền thế, hiệp hội ma pháp đã sớm bị người đập bằng, nhưng... ." Ánh mắt hài hước lại đánh giá Thiên Nguyệt Triệt một lần nữa, "Lực lượng của Quang Minh thần tử, không ngờ lúc ta sống còn có thể nhìn thấy."

Thiên Nguyệt Triệt và Thiên Nguyệt Thần chấn động, không ngờ Mạc Tà biết thân phận của Thiên Nguyệt Triệt, vậy hẳn cũng biết mục đích họ tới đây.

"Hai vị không cần cảnh giác, ta nhìn ma cầu mới biết được ." Mạc Tà giải thích.

Lúc này thiếu niên bên cạnh hẳn đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Triệt, đột nhiên quỳ một chân xuống: "Ngũ thần tướng Kim, ra mắt Thần Chủ."

Thời gian như đọng lại, chung quanh an tĩnh. Thiên Nguyệt Triệt không mở miệng, chỉ chăm chú nhìn thiếu niên trước mắt, tuổi lớn hơn mình rất nhiều, hai mắt bình tĩnh có chút kích động, rồi lại cố đè nén.

Kim.

Thiên Nguyệt Triệt nghe hẳn tự xưng như vậy, Thiên Nguyệt Triệt biết, thiếu niên trước mắt là người bọn họ cần tìm.

Vươn tay đỡ thiếu niên dậy, tuy xa lạ lại quen thuộc khắc sâu tận linh hồn, dù hẳn không tin vận mệnh, nhưng không thể không thừa nhận, tất cả đều là vận mệnh.

"Người là chủ nhân của Kim linh châu?" Thiên Nguyệt Triệt đỡ hẳn dậy, thanh âm trong vắt khiến thiếu niên có chút xa lạ, chủ nhân cao nhất trong lòng không còn giống trước đây, luôn ôn hòa nhưng khiến người không dám đến gần, mà giờ khắc này mang theo ngậy thơ của hài tử rồi lại không mất đi cao ngạo.

"Vâng." Kim đứng thẳng tắp trước mặt Thiên Nguyệt Triệt, nhưng đầu cúi thấp, không dám nhìn thẳng, ngoài nam nhân kia, Ngũ thần tướng là người duy nhất được phép tới gần Quang Minh thần tử, trong lòng bọn họ chỉ có một chủ nhân, bọn họ tồn tại vì ngài.

Nhưng bọn họ hiểu rõ, Thần Chủ không để ý bất kì ai trừ nam nhân kia.

Yến hội bốn tộc tụ họp, Thần Chủ đột nhiên hứng thú tham dự, một khắc đó quyết định duyên phận hai người.

"Xin lỗi, bây giờ trong trí nhớ của ta không có người." Thiên Nguyệt Triệt thành thực nói, "Nếu người nguyện ý, có thể nói những chuyện trước đây cho ta biết, ta không sống trong hồi ức, nhưng ta sẽ không trốn tránh kiếp trước thuộc về ta."

.....

Mấy người đi tới thư phòng của Mạc Tà, thư phòng đặt một thủy tinh cầu, thủy tinh cầu chính là ma cầu trong truyền thuyết.

"Các người thông qua vật này thấy bọn ta ?" Thiên Nguyệt Triệt đến gần ma cầu, có chút ngạc nhiên: "Đám người đồng hành với chúng ta, hai nam tử gặp ở Hán Lệ thành, chính là người của hiệp hội ma pháp các người phải không?"

"Thần tử quả nhiên thông minh, ta đoán các người vào Hán Lệ thành, không bao lâu nữa sẽ tới hiệp hội ma pháp, nên... ."

"Nên phái hai người tới xem xét bọn ta?" Thiên Nguyệt Thần ngồi trên ghế, khiêu mi cười nhạt.

"Xin lỗi, xin lỗi." Mạc Tà sai người dâng trà, sau đó khoát tay bảo họ lui ra, "Kim nhi nói mọi chuyện cho ta biết, về Tinh Linh tộc, Ma tộc, Âm Dạ chi tộc và Thần tộc, việc này không phải chuyện con người có thể can

thiệt, nhưng ta biết, làm thần tướng bên cạnh Thần tử, hắn không thể chạy trốn trách nhiệm, nên ta muốn biết Thần tử tôn quý chuyển thể thành người thế nào, nhưng..."

Mạc Tà vung tay lên, khung cảnh nhóm người Thiên Nguyệt Triệt tiến vào Ma Vụ Sâm Lâm xuất hiện trong ma cầu.

"Đúng rồi... ." Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nhớ ra cái gì đó, "Thanh âm khổng chế lang nhân là gì?"

Thiên Nguyệt Triệt ngồi trên đùi Thiên Nguyệt Thần, hưởng thụ ấm áp từ y.

"Đó là chuyện đã lâu." Mạc Tà nói, "Nghe nói hội trưởng trước đây của hiệp hội ma pháp yêu nam tử bên ngoài, tình rất sâu, sau mới biết được nam tử kia đến gần hắn là có dụng ý khác, y quen thuộc hoàn cảnh nơi này liền mang theo rất nhiều hắc ma pháp sư vào tàn sát, kết quả đệ tử của hiệp hội ma pháp tử thương vô số, dù thắng nhưng hội trưởng kia trở nên điên dại vì dẫn vật, cuối cùng rời khỏi hiệp hội ma pháp, đã từng có người thấy hắn làm bạn với lang nhân, chuyện về sau chỉ là truyền thuyết, nhưng những lang nhân này liên tục bảo vệ Ma Vụ Sâm Lâm, ngăn cản ngoại nhân xâm lấn."

"Không gian ma pháp của Mạc hội trưởng quả nhiên danh bất hư truyền." Thiên Nguyệt Thần chuyển vấn đề.

"Ha ha... Quá khen quá khen."

Bọn họ đột nhiên xuất hiện ở đây là nhờ không gian ma pháp của Mạc Tà.

"Mấy người kia đâu?" Thiên Nguyệt Triệt muốn hỏi thiếu niên bệnh tật và ba nam tử trong võ lâm kia.

"Tối từ đâu thì trở về đó." Mạc Tà lạnh lùng nói, bọn họ không có năng lực xông qua Ma Vụ Sâm Lâm, không lấy tính mạng họ đã là ân điển.

Thiên Nguyệt Triệt cũng không nói gì, hắn vốn không quan tâm tính mệnh người khác, dù thiếu niên kia bệnh tật cũng không đến nỗi mất mạng.

Đưa mắt nhìn sang Kim đang nóng lòng, mấy lần thấy hắn muốn mở miệng, nhưng chậm chạp không nói.

Kim ngẩng đầu, nhìn thẳng Thiên Nguyệt Triệt, dù người nọ là thần tử chuyển thế, nhưng vẫn rất lạ.

"Ta đến từ Trung Quốc." Thiên Nguyệt Triệt mỉm cười giới thiệu.

Kim sửng sốt, Trung Quốc?

"Ngài? Ngài cũng là... ?"

"Uh, Thánh Anh nói cho ta biết, năm đó linh hồn của ta tới địa cầu." Thiên Nguyệt Triệt giải thích.

"Thánh Anh? Tiểu cô nương bên cạnh ngài? Không ngờ nàng trung thành với ngài như vậy, Thần Chủ, mặt tướng... ." Kim vừa nói vừa chuẩn bị quỳ xuống.

"Đừng, ta nghe nàng nói, năm người các người hy sinh bản thân mình, dùng nguyên linh của mình bảo vệ linh hồn ta nên ta mới có thể sống lại, phần nhân tình này ta nhận, trọn đời khó báo." Thử hỏi thiên địa, có mấy ai vì người cùng sinh cùng tử.

Thiên Nguyệt Triệt tự biết mình không có phần câu chấp cùng can đảm này, trừ phụ hoàng, hắn không muốn hy sinh mình vì bất kì ai.

"Thần Chủ chớ để trong lòng, năm người mặt tướng cam tâm tình nguyện." Vạn năm theo bên cạnh nam nhân này, trong mắt của bọn hắn trừ

năm người cũng chỉ có nam nhân này, hẳn là thế giới của bọn họ, lúc nam nhân này mỉm cười, nét mặt tường hòa mà yên lặng, tính nam nhân này rất trẻ con, nhưng...

"Đem mọi chuyện nói cho ta biết." Thiên Nguyệt Triệt muốn biết, điều khiến hẳn phải lo lắng là gì?

Rõ ràng đã nói, từ nay về sau hẳn làm Thiên Nguyệt Triệt mà sống, nhưng khi hẳn biết có năm người hi sinh hết thầy để giữ lại linh hồn hẳn, phần không câu chấp đã sớm biến mất.

Huống chi còn có một địch nhân không lường được, bạch y nam tử kia.

"Kim, năm đó bốn điện là Quang Minh thần tử, có người giống bốn điện như đúc phải không?" Trong căn phòng an tĩnh, Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nhả ra một câu, cánh tay Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt buộc chặt, bởi vì y cảm thấy Triệt nhi khẩn trương.

Đây là tình cảm vô thức, Triệt nhi, người đang lo lắng sao?

Kim có chút do dự, bởi vì đó là điều bí mật trong thiên địa, trừ người trong cuộc, chỉ có Vô Thần Tướng bọn họ và nam nhân kia biết bí mật.

Ánh mắt Kim đảo qua đảo lại, chuyện này Mạc Tà cũng không biết, Kim chưa từng nói với hẳn, Kim giao thiệp với loài người chỉ vì tìm kiếm Quang Minh thần tử, bởi vì lúc ấy hẳn muốn tìm ma cầu nên không còn cách nào.

Thiên Nguyệt Triệt biết hẳn lo lắng nên bảo mọi người lui đi, trong phòng chỉ còn Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt, Mạc Tà, Kim và Liệt La Đặc.

Ánh mắt Kim đảo qua Thiên Nguyệt Thần, Mạc Tà và Liệt La Đặc, sau đó hỏi thăm Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt cười nhạt: "Bốn điện tin tưởng Mạc hội trưởng, người cũng tín nhiệm hần, không phải sao?"

Mập mờ giữa hai người bọn họ, sao Thiên Nguyệt Triệt không cảm giác được, cho dù Kim cố gắng che dấu.

"Ta... ." Kim nói ra một chữ độc nhất, gương mặt ửng đỏ, bởi vì hần là chưa từng có nghĩ sẽ công khai quan hệ với nam nhân này.

"Bảo bối, ta đã nói, thần tử của các người thông tình đạt lý, người thấy mà." Mạc Tà hướng phía Thiên Nguyệt Triệt, sáng lãng cười, sau đó đi qua, ôm thiếu niên đang xấu hổ vào lòng, kể từ khi Kim biết Thần Chủ chuyển thể muốn tới hiệp hội ma pháp, không lúc nào yên lòng.

Lúc này, nhận được Thiên Nguyệt Triệt, Mạc Tà biết điều này cần rõ ràng.

"Về phần phụ hoàng, hần là người thương của ta, đời đời kiếp kiếp." Thiên Nguyệt Triệt quay đầu lại, thâm tình nhìn Thiên Nguyệt Thần, ánh mắt kiên định.

Tâm Thiên Nguyệt Thần vừa động, ánh mắt nhìn Thiên Nguyệt Triệt cũng vạn phần nhu tình: "Uh, đời đời kiếp kiếp." Thanh âm trầm thấp đầy kiên định.

"Hần... ." Thiên Nguyệt Thần chỉ vào Liệt La Đặc: "Chủ nhân của Mộc linh châu."

Kim đột nhiên nhìn chăm chăm Liệt La Đặc: "Hần là Mộc?" Thanh âm kích động, không thua gì lúc thấy Thiên Nguyệt Triệt, vội vàng đi tới trước mặt Liệt La Đặc: "Ngũ hành linh châu, chỉ có chúng ta mới nắm trong tay, nên người nhất định là Mộc chuyển thể."

Thanh âm có chút khàn khàn, khóe mắt Kim chảy xuống hai hàng nước mắt, trong tất cả mọi người thì hẳn khổ nhất, bởi vì hẳn mang theo trí nhớ thần tướng, nên không ngừng tìm kiếm bọn họ.

Dù là Thiên Nguyệt Triệt hay Liệt La Đặc, bọn họ không có kị ỨC, nên bọn họ không đau buồn vì những chuyện đã xảy ra.

"Uy, người... ." Liệt La Đặc không cách nào nói rõ cảm giác của mình, đối mặt với người xa lạ và những chuyện hẳn không hiểu, Quang Minh thần tử, Vô Thần tướng, thậm chí Mộc linh châu, một loạt chuyện cần có người nói cho hẳn biết.

Kim hướng hẳn gật đầu xin lỗi, trở lại vị trí của mình: "Ngoài con người, còn ở bốn chủng tộc, bọn họ xuất hiện từ lúc thiên địa chi sơ, theo thứ tự là Tinh Linh tộc, Thần tộc, Âm Dạ chi tộc và Ma tộc. Mà trong bốn chủng tộc, Tinh Linh tộc và Thần tộc là ánh sáng, không có gì khác nhau, chỉ chủng tộc bất đồng mà thôi.

Những người khác không biết, thật ra Tinh Linh hoàng của Tinh Linh tộc và Thần tử của Thần tộc là một đôi song sinh, bọn họ có mái tóc hắc sắc, mục mâu hắc sắc, cùng nắm giữ ngũ hành nguyên tố.

Mà Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ là Vô Thần tướng bên cạnh Quang Minh thần tử, từ lúc ngài mới ra đời, bọn ta liền theo cạnh, nguyên thần của chúng ta là ngũ hành châu, một nửa linh lực của ngũ hành ngưng tụ trong linh châu."

Kim bắt đầu nói về quá khứ.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 48: Sơ Kiến

Thiên địa chi sơ, một mảnh hỗn độn, trải qua mấy ngàn, mấy vạn năm, chủng tộc dần dần ra đời, trong đó Thần tộc, Tinh Linh tộc, Âm Dạ chi tộc, Ma tộc đứng đầu.

Bọn họ là chủng tộc mạnh nhất trong tất cả chủng tộc.

Tinh Linh tộc là sinh vật rất đặc biệt, chỗ đặc biệt nhất chính là lỗ tai nhọn, vô cùng khả ái, đứng đầu là Tinh Linh hoàng, nghe nói đó là nam tử xinh đẹp nhất thiên địa, một đầu hắc phát, màu sắc tinh khiết nhất, hãn có một đôi mắt hắc sắc, linh động lại khiêm tốn.

Âm Dạ chi tộc là sinh vật hút máu để sống, chỗ đặc biệt nhất của họ là răng nanh, nghe nói răng nanh của Âm Dạ chi tộc cứng nhất thế gian, đứng đầu là Nguyệt chủ, một đầu bạch phát, tuấn mỹ mà cao ngạo, cặp mắt kia vô cùng lạnh lùng, không có chút nhiệt độ.

Ma tộc, nếu nói là đặc biệt, Ma tộc là chủng tộc đặc biệt nhất, Ma tộc do rất nhiều sinh vật kì lạ hợp lại mà thành, vương của bọn họ được gọi là Ma vương, một đầu hồng phát, một đôi mắt huyết hồng, vô cùng cường đại.

Thần tộc là chủng tộc thần bí nhất, bọn họ ít giao thiệp với tam tộc, cũng ít giao thiệp với loài người, nhưng không thể nghi ngờ, bọn họ luôn khiến mọi người ngưỡng mộ. Vương của bọn họ là Thần tử, giống Tinh Linh hoàng, hãn cũng có một đầu hắc phát, một đôi mắt hắc sắc, nhưng không khiếm tốn như Tinh Linh hoàng, thần tử cho người ta cảm giác hãn chính là Thần.

Nhưng con dân bốn tộc cũng biết, Thần tử luôn mang mặt nạ bạc, theo cạnh là năm nam tử cao lớn.

...

Yến hội trong bốn tộc không ít, đặc biệt là yến hội của quý tộc, vì đây là một phương thức giao thiệp.

Cung điện của Tinh Linh hoàng không chỉ là nơi đẹp nhất Tinh Linh giới mà còn là nơi đẹp nhất thiên địa, bách hoa tỏa hương, nước chảy róc rách.

Nên mỗi lần Tinh Linh hoàng mở yến hội, số người tụ tập cũng rất nhiều.

Tất cả mọi người không rõ vì sao một người khiêm tốn như Tinh Linh hoàng lại thích tổ chức yến hội như vậy.

Thần giới

Nơi này là một tiểu viện tử vô cùng yên tĩnh, đơn giản, ngoài hai đại thụ chọc trời thì không có gì đặc biệt, nhưng Thần tử thích.

Dây thừng cột vào hai thân cây, trên dây thừng là bạch y nam tử đang nhắm mắt say ngủ, hắc phát khẽ lay động trong gió, tạo thành độ cong mỹ lệ.

Nam tử đeo mặt nạ màu bạc, khiến người không thể thấy rõ dung nhan say ngủ.

Cách nam tử mấy thước, năm nam tử vóc người cao lớn đứng vững vàng, diện vô biểu tình, nhìn không lạnh lùng nhưng xa cách, không nóng như nước sôi cũng không lạnh như nước mùa đông.

Giống như thiên nhiên, người cảm thấy hắc ở đây, hắc ngay trước mắt, người cảm thấy hắc không ở đây, hắc sẽ không tồn tại.

Đột nhiên, một vệ binh Thần tộc chạy vào, vì mặc quân trang nên cước bộ không nhẹ, nhưng chẳng đánh thức nam tử đang say ngủ.

"Chuyện gì?" Ngũ thần tướng — Thủy ngăn cản thị vệ, thanh âm cố ý nhẹ đi.

"Thủy tướng quân, Tinh Linh giới gửi thiệp mời cho Thần tử." Thị vệ cung kính dâng lên thiệp mời, sau đó rời đi.

Đối với chuyện thiệp mời, ngũ thần tướng đã không còn để ý, cũng không phải không tôn trọng người gửi thiệp, mà hàng năm giống nhau, nên bọn họ đã quen.

Đột nhiên một trận gió thổi qua, thiệp mời trong tay Thủy đã nằm trong tay bạch y nam tử.

Đôi mắt dưới mặt nạ đột nhiên mở ra, nhìn chăm chăm thiệp mời thuần bạch, "Đi chuẩn bị một chút, làm khó hãn hàng năm đều đưa thiệp mời tới."

Hãn, là chỉ Tinh Linh hoàng.

"Thần Chủ?" Hỏa có chút kinh ngạc, Thần Chủ luôn không thích tham gia yến hội mà?

"Từ chối nhiều năm như vậy, các người thấy hãn có từ bỏ không, ca ca của ta thật là,..." Thần tử không có tiếp tục, nhưng môi mỏng dưới mặt nạ khẽ cười.

Yến hội

Ánh sao tối nay cực kỳ mỹ lệ, cung điện Tinh Linh hoàng ngày thường luôn trang nghiêm giờ trở nên náo nhiệt.

Quý tộc của các tộc đều tìm chỗ cho riêng mình.

Hai nam nhân hắc y bạch phát và hồng y hồng phát đồng thời xuất hiện, Nguyệt chủ lãnh ngạo, Ma vương sôi nổi, một như băng thanh, một như hỏa diễm.

Trong mắt hai người đều là khinh thường lẫn nhau.

Yến hội cao trào nhất là lúc nam tử mang mặt nạ bạc xuất hiện, mọi tầm mắt đều tập trung trên người hắn.

Rõ ràng mang mặt nạ khiến người không thấy rõ diện mạo thật, nhưng hẳn chính là Quang, tỏa sáng khiến người ta không thể rời tầm mắt.

"Người đã đến rồi, ta tưởng..." Càng khiến người kinh ngạc là Tinh Linh hoàng luôn phong khinh vẫn đậm lại kích động biểu đạt tình cảm của mình như thế, vui sướng, thỏa mãn.

Nam tử hắc phát mỉm cười, nhẹ nhàng ôm Tinh Linh hoàng, "Nếu không tới, ta sợ người sẽ làm yến hội lớn hơn." Thanh âm nhu hòa vang lên bên tai Tinh Linh hoàng.

"Ta chỉ là... Chỉ là nhớ người." Mặt Tinh Linh hoàng thoáng ửng đỏ.

Giờ khắc này, không ai phủ nhận, Tinh Linh hoàng xinh đẹp tới mức không ngôn ngữ nào có thể tả.

Tinh Linh hoàng kéo nam tử lên phía trước: "Đây là Thần tử, khách quý của ta."

Cảm giác có ánh mắt lạnh lùng lướt qua, nam tử quay đầu, hai tầm mắt chạm nhau, nam nhân với đôi mắt phượng phong tình vạn chủng và nét mặt tự tiếu phi tiếu đang nhìn hắn.

Đây là lần đầu tiên Thần tử và Nguyệt chủ gặp mặt.

Hậu hoa viên

Tiếng khóc thút thít không ngừng.

"Sao vậy?" Thanh âm ôn nhu từ đỉnh đầu truyền ra, Thánh Anh nho nhỏ ngẩng đầu, đôi mắt như anh đào say lòng người, ngây ngốc nhìn chăm chăm nam tử.

"Đừng khóc?" Nam tử vươn tay xoa đầu Thánh Anh.

Thánh Anh lắc đầu: "Ngài là Tinh Linh hoàng ư?"

Nam tử sửng sốt, lòng có chút kinh ngạc, hài tử này?

"Vì sao hỏi như thế?"

"Ha hã, dù ngài mang mặt nạ, nhưng ta nhận ra người, lúc phụ vương ta tới tham gia yến hội, ta có nhìn thấy ngài." Thánh Anh nho nhỏ kiêu ngạo nói, "Ta thích ngài nha."

Thánh Anh lại bồi thêm một câu.

Cho đến khi yến hội kết thúc, Thánh Anh để nam tử mang về Thần tộc, mà nàng vẫn không biết nam tử trước mặt mình không phải Tinh Linh hoàng.

Mã xa đi nửa đường thì dừng lại, Thần tử đang nhắm mắt dưỡng thần trong xe liền hỏi: "Chuyện gì?"

"Thần Chủ, là vương của Âm Dạ chi tộc." Ngũ thần tướng — Kim trả lời.

Đôi mắt lạnh nhạt hiện lên kinh ngạc, nụ cười nơi khóe môi từ từ khuếch tán, bóng dáng thon dài bước ra ngoài mã xa, khiêu mi nhìn hắc y nam nhân, mày kiếm khê nhếch, một hắc một bạch hiển nhiên bất đồng, nhưng hắc bạch lại là hai màu sắc tinh khiết nhất, đẹp nhất thiên địa.

"Ta muốn ngươi." Nhìn chăm chú vào nam tử, Nguyệt chủ mở miệng.

Ý cười nhạo thoáng hiện trong mắt Thần tử, muốn? Có tư cách? Ý sao?

"Cũng được." Thần tử mở miệng, vẻ mặt Nguyệt chủ thoáng động không dễ dàng phát giác, tựa hồ mang theo bất ngờ, cũng mang theo vui sướng, mục mâu lạnh lùng hiện sắc thái.

"Nhưng..." Thần tử mở bàn tay trắng nõn, trong lòng bàn tay có một hạt mầm, "Nếu nó có thể kết quả."

Nguyệt chủ nhìn hạt mầm trong tay Thần tử, vung tay lên, hạt mầm liền bay vào trong tay y: "Chờ ta." Thân ảnh hắc sắc biến mất trong tầm mắt mọi người.

Trăm năm, lúc Nguyệt chủ dốc lòng nuôi dưỡng hạt mầm, thần tử cười nhìn nhân sinh, tiêu dao tự tại.

Cho đến một ngày...

Nhân sâm cánh trong suốt bay vào thần điện của Thần tộc, thần điện thuộc về Thần tử, kết giới cường đại không ai có thể đột phá, ngay cả ngũ thần tướng cũng bị cản phía ngoài.

Mà trăm năm qua, Thánh Anh đã trưởng thành, vì Thánh Anh tận mắt thấy dung nhan của thần tử nên nàng vẫn cho rằng Thần tử là Tinh Linh hoàng nàng thấy khi còn bé, dù sao đó là hai khuôn mặt giống nhau như tạc.

Thanh âm đầy vui mừng vô cùng dễ nghe, do nhân sâm huy cánh mà phát ra.

Thần tử đang dốc lòng tu luyện ở thần điện đột nhiên mở mắt, bóng dáng hắc sắc rơi tầm mắt hắc.

Một màn trăm năm trước hắn đã sớm quên đi, nhưng khi gặp lại nam nhân này hắn mới phát hiện, nam nhân này chưa từng biến mất trong trí nhớ của hắn, gặp lại liền biết y là ai.

"Ta tới đón người." Nguyệt chủ nghiêm túc nhìn Thần tử.

Thần tử sững sốt, một màn trước kia bỗng chốc tràn về.

"Ta muốn người." Lúc ấy, nam nhân này đã nói với hắn như thế.

Thần tử vươn tay: "Vật ta muốn đâu?"

Nguyệt chủ chỉ chỉ nhân sâm, nhân sâm bay vào tay Thần tử, Thần tử chấn động, đúng là ngũ hành ma pháp cường đại.

Vật này là hạt mầm mình tự tiện đưa năm đó sao? Nam nhân này thực sự dùng trăm năm dưỡng nó?

Đột nhiên nhớ lại một số lời đồn, nói là Nguyệt chủ của Âm Dạ chi tộc mẫn vật thành si, chẳng lẽ?

Nhìn ánh mắt chân thật của Nguyệt chủ, Thần tử không biết trong lòng có cảm giác gì, bình thần lại rung động, nam nhân này xuất hiện trong cuộc đời hắn, bình thường mà lại bất thường.

Hướng phía Nguyệt ngoắc ngón tay, thần tử cười nói: "Tới đây."

Nguyệt tới gần, bóng dáng thon dài ngạo nghễ đứng trước mặt Thần tử, Thần tử tiến lên một bước, cảm thụ hơi thở của Nguyệt, kéo tay y đặt lên mặt nạ bạc của mình: "Lấy xuống được không?"

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 49: Quyển 4-Chương 49

Năm ngón tay thon dài trắng nõn, ngũ quan tuần mỹ lộ ra chăm chú, ánh mắt vô cùng trong suốt.

Thần tử có chút hoa mắt, ánh mắt đẹp như vậy, sạch sẽ như vậy, sao luôn dùng sự lạnh lùng che đậy.

Ngón tay xẹt qua mu bàn tay Nguyệt, đặt lên mặt nạ của mình, mang theo tay y nhẹ nhàng gỡ mặt nạ mỏng, mặc dù mỏng, nhưng không người nào có thể gỡ xuống, chỉ có y, cho nên y là đặc biệt.

Dù là đệ đệ song sinh của Tinh Linh hoàng, Thần tử vẫn đối với Tinh Linh hoàng như gần như xa, nhưng nam nhân này thì khác, ngay cả hắn cũng không hiểu vì sao lại khác?

Là do ánh mắt nóng rực của y trên yển hội sao? Hay vì tâm tư đơn thuần của nam nhân này.

Ta muốn người, lời như thế, không ai nói với hắn, tất cả đều cảm thấy hắn làm được hết thảy là chuyện đương nhiên, nhưng không ai biết, hắn cũng tịch mịch, vì tịch mịch mới mang tiểu cô nương kia tới thần điện, không đeo mặt nạ trước mặt tiểu cô nương kia, để tiểu cô nương kia biết mình và Tinh Linh hoàng giống nhau.

Hết thảy là muốn đùa vui với nàng, nhưng nam nhân này thì khác, không chỉ là đùa, có lẽ nguyên nhân chính hắn cũng chưa rõ.

Mặt nạ bạc rơi xuống, chạm vào đất phát ra tiếng vang thanh thúy.

Mặt đất phản chiếu bóng dáng hai người, là một hắc một bạch, lại như dung nạp tất cả màu sắc trong thiên địa.

Khuôn mặt quen thuộc không khiến Nguyệt rung động, đáy mắt chỉ hiện lên kinh ngạc.

Thần tử có chút nghi ngờ, y? Không nói gì sao?

"Ta thích ánh mắt của ngươi, độc nhất vô nhị." Nguyệt như hiểu rõ lo lắng của hắn, nhẹ nhàng nói ra cảm giác trong đáy lòng.

Đột nhiên, Thần tử cười, vì ánh mắt khác nhau nên dù nhìn hai người giống nhau như đúc, y cũng nhận ra mình không phải Tinh Linh hoàng?

Thần điện là nơi hai người thường gặp nhau, bởi vì nơi này yên tĩnh và hài hòa.

Trên giường, hai nam nhân tựa vào nhau, mái tóc đen của Thần tử tán loạn trên lồng ngực mạch máu, tay trắng nõn đùa giỡn tóc Nguyệt, đôi mắt khóa chặt dung nhan của nam nhân đang say ngủ.

Lúc nam nhân này ngủ thật giống hài tử.

"Chủ, Tinh Linh hoàng tới." Thanh âm của Vô Thần tướng — Mộc vang lên giữa không trung.

Chân mày cau lại, Thần tử bước xuống giường, kéo chăn lông che trên người Nguyệt, thấy nam nhân nhíu chặt chân mày, thần tử cúi đầu, hôn lên mặt y: "Ta trở lại ngay."

Hoa viên Thần tộc

Tinh Linh hoàng mỹ lệ đứng trong bách hoa, hoàn mỹ không chút tì vết, quay đầu thấy nam tử đeo mặt nạ bạc vừa xuất hiện, mục mâu bình thản hiện lên vui sướng, tiến lên, dựa vào ngực nam tử.

"Ca ca." Thần tử lui về phía sau một bước, giữ khoảng cách với Tinh Linh hoàng.

Tinh Linh hoàng chấn động: "Quang, người... Trước kia người không như vậy." Thanh âm mềm mại mang theo tổn thương, vui sướng đã tắt đi trong mắt Tinh Linh hoàng.

"Ca ca." Thần tử lẳng lặng nhìn hăn.

"Quang, Kim Mang trường kiếm của người vẫn còn chứ? Song sinh kiếm, ta muốn có nó, lúc nhỏ, người nói ta quá nhỏ, không thích hợp luyện kiếm, khi đó ta nghe lời người, nhưng quên, hóa ra ta và người cùng tuổi, nếu ta không thích hợp luyện kiếm, sao người lại thích hợp. Bây giờ, Quang, ta trưởng thành, có thể cho ta một thanh Kim Mang trường kiếm không?" Tinh Linh hoàng nhớ lại hồi ức, khi đó Thần tử luôn che chở mình, vui vẻ lại hiện lên trong mắt.

"Ca ca." Thần tử tiến lên, cầm tay Tinh Linh hoàng, "Không phải đã nói rồi sao? Tay ca ca không thích hợp luyện kiếm."

Ba ...

Tinh Linh hoàng gạt tay Thần tử: "Người tặng một thanh Kim Mang trường kiếm cho y, phải không?" Nét mặt nghiêm túc chưa bao giờ có, thoáng cái trở nên lạnh lùng.

Thần tử trầm mặc nửa ngày: "Đúng."

"Tại sao? Trước kia người không muốn cho ta Kim Mang trường kiếm, hăn là người không nỡ bỏ nó nên người luôn tìm lý do nói dối ta, nhưng y thì sao? Y là cái gì, chúng ta là song sinh, trên thế giới này ai có tư cách dùng Kim Mang trường kiếm cùng người hơn ta, Quang, người nói cho ta biết, còn có ai?" Nét mặt Tinh Linh hoàng khá kích động, ánh mắt nhìn Thần tử đầy nóng lòng.

"Ca ca, không phải ai cũng có thể sử dụng Kim Mang trường kiếm, ca ca quá dễ kích động, Kim Mang trường kiếm cần chủ nhân luôn giữ được bình tĩnh mới phát huy hết khả năng của nó, hơn nữa, Kim Mang trường kiếm là song sinh kiếm, không phải song sinh như ta và ca ca, nó song sinh, là chỉ hai người tâm ý tương thông." Thần tử tỉnh táo giải thích.

"Tâm ý tương thông? Chẳng lẽ ta với người còn chưa đủ sao? Y, y và người tâm ý tương thông? Y là Âm Dạ chi chủ, người là Quang Minh thần tử, Nhật và Nguyệt không thể cùng lúc xuất hiện dưới một bầu trời, nên y không thể ở cùng người, ta và người thuộc về ánh sáng, y thuộc về bóng tối, con dân của Âm Dạ chi tộc chỉ sinh sống ở nơi âm u." Tinh Linh hoàng thốt ra lời khinh thường.

"Ca ca, y xứng dùng Kim Mang trường kiếm, hơn nữa..." Thần tử nhìn Tinh Linh hoàng, cũng nghiêm túc chưa từng có, "Nếu ngày không thể nào hiểu đêm, như vậy, ta liền khiến nhật nguyệt điên đảo, ca ca, khung cảnh kia hẳn là đẹp hơn, nếu bóng tối không thể sinh tồn dưới ánh sáng, như vậy, ta khiến thế giới không còn ban ngày, ca ca, người hiểu không? Ca ca là ca ca, y là y, các người là hai người hoàn toàn khác nhau."

"Không hiểu không hiểu không hiểu... Ta không hiểu, ta chỉ biết, chúng ta thuộc về nhau, nghe được lời đồn, ta không tin, ta luôn không tin, sao người có thể cùng y bên nhau, làm sao có thể, nhưng,... Nhưng bây giờ ta tin, Quang, nếu y có thể, tại sao ta không thể, giữa chúng ta thân thiết hơn, chúng ta là hai người mạnh nhất, chúng ta thích hợp với nhau nhất mà?"

Thần tử nhìn Tinh Linh hoàng, không mở miệng.

"Quang, người cũng biết, ta thích người, luôn luôn rất thích người." Thanh âm của Tinh Linh hoàng có chút ghen ngào.

"Không, người thích chính mình, vì khuôn mặt giống người như tạc này, ca ca, người không hiểu sao? Người nhìn ta, chẳng qua là đang nhìn một

người giống mình." Thích, trước khi gặp nam nhân kia hẳn không hiểu, nhưng hiện giờ hẳn đã hiểu, khi người nhìn mỗi động tác của y người đều cảm thấy rất thú vị, đó chính là thích.

Lúc chuyện vui của Quang Minh thần tử và Âm Dạ chi chủ truyền khắp bốn tộc, tất cả mọi người khiếp sợ, không thể nào tin nổi.

"Đây không phải là thật, người nói cho ta biết, đây không phải là thật." Tinh Linh hoàng nhìn nam tử vận hỉ phục trước mắt, cảm giác tim mình bị cắt từng lát, đây không phải là thật, tuyệt đối không phải thật.

"Ca ca, người cũng biết, ta chưa bao giờ nói giỡn."

"Cho nên, người xác định muốn y, mà không muốn ta? Dù mất đi ta, người cũng không có cảm giác, người không đau buồn, phải không?" Đối mặt với Thần tử trầm mặc, Tinh Linh hoàng cũng trầm mặc.

...

Rời khỏi thần điện, ánh mắt Thần tử lạnh đi rất nhiều, dung nhan dưới mặt nạ không ai nhìn rõ.

"Thần Chủ?" Vô Thần tướng tiến lên, Thần tử phất phất tay, "Ta muốn đi một mình."

Đi ngang qua bách hoa viên, lúc này hẳn chỉ muốn thấy nam nhân kia, càng nhanh càng tốt.

"Uy, người... ?" Ma vương được Thần tử mời đến tham gia hôn lễ này.

Thần tử liếc Ma vương, không để ý, hướng tới gian phòng của Nguyệt.

"Uy... ." Ma vương định tiến lên kéo tay Thần tử, nhưng...

Cốc cốc...

"Không phải người gặp Tinh Linh hoàng sao, nhanh như vậy?" Nguyệt mở cửa, cũng là hỉ phục, khiến y càng thêm bất phàm, dung nhan tuấn mỹ hoặc nhân.

Thần tử không nói gì, chỉ xông lên trước ôm lấy Nguyệt: "Cho ta dựa vào một chút, dựa vào một chút là tốt rồi." Thanh âm yếu ớt khiến Nguyệt đau lòng, Thần tử như vậy y chưa từng thấy qua.

Nhưng chỉ trong chốc lát, y liền mất đi ý thức, khi y tỉnh lại, phát hiện mình ở đỉnh Linh Sơn.

"Người không phải là hắc." Nét mặt ôn nhu đã biến mất, thay vào đó là lạnh lùng cùng cực, nhưng Nguyệt liền cảm giác thân thể đau đớn, linh lực, y không cảm giác được linh lực của mình, thân thể giống như bị xé bỏ, hồn phách của y đang từ từ tán đi.

"Ha ha, quá muộn." Mặt nạ bạc bị gỡ bỏ, dưới mặt nạ là dung nhan giống Thần tử, nhưng Nguyệt biết, nam tử này là Tinh Linh hoàng, ánh mắt khác biệt, hiển nhiên y sẽ không nhận lầm, nếu vừa rồi không bị màu hỉ phục che mắt, y sẽ không phạm sai lầm như vậy.

"Hắc đâu? Người làm gì hắc?" Nghĩ tới đây, Nguyệt có chút lo lắng.

"Hắc? Người sắp hồn phi phách tán, còn hỏi hắc làm gì? Không có người, hắc sẽ càng sống tốt, hắc vẫn là Thần tử cao cao tại thượng, vẫn là Thần tử không bị thất tình lục dục quấy nhiễu, vẫn là... Thần của ta." Nói lời cuối cùng, Tinh Linh hoàng như phát điên.

Lúc Thần tử đuổi tới đỉnh Linh Sơn, sắc mặt Nguyệt đã tái nhợt, sát ý xẹt qua mắt hắc, ánh mắt luôn luôn ôn hòa giờ trở nên sắc bén.

"Hắc biến mất, mọi thứ sẽ trở lại ban đầu, đúng không?" Tinh Linh hoàng cười vui vẻ như tiểu hài tử.

Thần tử không để ý hấn, liền đi tới bên người Nguyệt, giờ cứu Nguyệt vẫn còn kịp, song vừa muốn xuất thủ, Tinh Linh hoàng lại ngăn trở: "Ta không để người cứu y."

Hai người đánh nhau, Thần tử biết, muốn cứu Nguyệt phải đánh bại Tinh Linh hoàng trước, mà Tinh Linh hoàng cũng biết, muốn Nguyệt biến mất, chỉ cần trì hoãn thời gian, bởi vì hấn biết rõ, dù Nguyệt chết, Thần tử cũng không giết hấn.

Không chiếm được, hấn thà rằng để Thần tử vĩnh viễn cô đơn.

Ba ngày ba đêm

Đánh nhau trên đỉnh Linh Sơn, tròn qua ba ngày ba đêm.

Máu đỏ tươi từ khóe miệng Tinh Linh hoàng chảy ra: "Y đã biến mất, nên ta không hối hận." Tinh Linh hoàng nhìn Thần tử, nhìn Kim Mang trường kiếm trong tay hấn, "Người giết ta đi, nếu hận ta."

Thần tử thu hồi Kim Mang trường kiếm, ngay cả một cái liếc mắt cũng không.

Đi tới bên người Nguyệt, nhìn thân thể dần dần trong suốt của y, đau lòng không cách nào thở nổi: "Chờ ta một chút."

Thánh linh châu thoát khỏi thân thể Thần tử, ngũ sắc quang mang tạo thành bình phong, bảo tồn hồn phách còn sót lại của Nguyệt.

Biết mục đích của hấn, máu tươi lại tiếp tục tràn khỏi miệng Tinh Linh hoàng: "Người điên rồi, người dừng tay, Quang, người dừng tay." Lớn tiếng khóc lóc, đã không thể gọi lý trí của nam tử về, "Quang, người sẽ chết, linh hồn của người sẽ biến mất, ta không cho phép, không cho phép người làm vậy, Quang, người dừng tay, người có nghe không."

Thần tử không quay đầu lại, tiếp tục động tác của mình, nhẹ nhàng nói ra: "Bởi vì y đáng giá."

Lúc ngũ thần tướng chạy tới đỉnh Linh Sơn, Tinh Linh hoàng đã biến mất, Âm Dạ chi chủ cũng đã biến mất, trong không khí chỉ còn chút hồn phách cuối cùng, năm người hoảng sợ.

Chỉ cần linh hồn Thần tử còn chút hơi thở, thánh linh châu vẫn ở trên người hắn, năm người Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ bọn họ còn có thể điều khiển ngũ linh châu.

Khi vùng đất khôi phục yên tĩnh, năm nam tử trung thành dùng tính mạng của bọn họ bảo vệ linh hồn Thần tử, ngũ viên linh châu biến mất.

Thánh Anh tới đỉnh Linh Sơn, nơi đó chỉ còn lại bạch quang xoay xung quanh thánh linh châu, Thánh Anh biết đó là linh hồn chủ tử, bạch quang xông vào thánh linh châu, bay tới trước mặt Thánh Anh.

Chuyện kể tiếp, như Thánh Anh từng kể, bọn họ tới Địa cầu, thế giới thuần khiết mà hòa bình.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 50: Động Thân

"Ta nhớ lúc Thần Chủ lao ra Thần điện, bọn ta giật nảy mình, nam tử một thân bạch y không mang mặt nạ mới là Thần Chủ chân chính, một khắc kia bọn ta hiểu rõ, người mang mặt nạ lúc trước không phải Thần Chủ, mà là Tinh Linh hoàng, nên bọn ta đuổi theo Thần Chủ.

Bọn ta chạy tới chân núi Linh Sơn, trên đỉnh núi đã đánh nhau khốc liệt, kết giới khiến chúng ta không thể tới gần.

Trận này ba ngày ba đêm, lúc đó bọn ta không thể làm rõ Thần Chủ đang đánh nhau với ai? Nhưng chúng ta theo sau Thần Chủ, nghe thủ vệ nói Thần tử giả mặc hỉ phục mang Nguyệt chủ rời đi, mà người mặc hỉ phục là Tinh Linh hoàng, nên Thần tử đuổi theo hơi thở của Tinh Linh hoàng tới đỉnh Linh Sơn.

Trừ Thần tử, chỉ có Nguyệt chủ và Tinh Linh hoàng ở trên đó, bọn ta không thể kết luận tình huống, ba ngày ba đêm sau, bọn ta lên Linh Sơn, chỉ thấy thánh linh châu chờ đợi tia linh hồn cuối cùng của Thần Chủ, h bọn ta dùng nguyên linh châu phong bế nguyên linh và lực lượng của Thần Chủ bên trong thánh linh châu." Kim kể lại.

"Sau đó Thánh Anh xuất hiện, mang thánh linh châu đi, tìm Thánh nữ Thần tộc chính là mẫu thân kiếp trước của ta, tới địa cầu thế kỷ 21, mẫu thân gặp phụ thân, nhờ linh hồn lưu lại của ta, mới có ta." Thiên Nguyệt Triệt nói.

"Thánh Anh xuất hiện là hoàn toàn bất ngờ, không biết tại sao Thánh Anh lại xuất hiện?" Kim nghi ngờ hỏi.

"Theo nàng kể, kiếp trước ta nói với nàng ba ngày sau tới đình Linh Sơn mang nguyên linh của ta đi, sau đó đưa tới địa cầu thế kỉ 21, với lực lượng của Thánh Anh không thể nào xé mở thời không, bởi vậy ta kết luận, nếu lúc đó không có năm người các người trợ giúp, linh hồn còn sót lại trong thánh linh châu của ta cũng không biến mất, khi đó ta đã sớm chuẩn bị kiếp nạn này nên mới đấu với Tinh Linh hoàng, định chuyển thế rồi đi tìm Nguyệt, nhưng không ngờ các người vì an toàn của ta mà phong bế sức mạnh, không có sức mạnh, dù chuyển kiếp ta cũng không còn trí nhớ, Quang Minh thần tử rất thông minh, hẳn chuẩn bị hết thủy, nhưng không ngờ đến lòng trung thành của các người." Thiên Nguyệt Triệt cười lạnh, kiếp trước, đoán được mọi việc nhưng không đoán được lòng người.

Rốt cuộc người là người thế nào, cao thâm khiến ta sợ, rồi lại khiến ta phải tò mò về người. (người là ý chỉ Thiên Nguyệt Triệt khi còn là Thần tử, ẻm sợ chính ẻm lúc trước.)

"Không, Thần Chủ không phải là... ." Kim muốn phản bác.

"Không phải là cái gì, không phải như ta nói ư, người đừng hiểu lầm, ta không vũ nhục Thần Chủ kiếp trước của người, dù sao bây giờ ta không phải là hắn, cũng không thích nghe ai nói xấu hắn." Đây chính là thường tính, dù không muốn thừa nhận, kiếp trước vẫn chính là hắn, "Ta chỉ tò mò, nếu hắn có thể đoán trước sẽ đánh nhau ba ngày ba đêm, bảo Thánh Anh đến mang nguyên linh đi, vậy hắn cũng có thể dự liệu được chuyện của các người, nếu đã đoán trước được, tại sao hắn không ngăn cản, lúc ấy có lý do gì khiến hắn không thể ngăn cản?"

"Cái này... ?" Mọi người nhìn nhau.

"Ta nhớ, bạch y nam tử kia là người ta gặp lúc trước, người nọ muốn giết ta, nếu không đoán nhầm, hẳn chính là Tinh Linh hoàng, hẳn nói, lúc ấy vì bảo vệ Nguyệt, ta mới tự phá nguyên linh của mình, nên lúc đó người gặp nguy hiểm là Âm Dạ chi chủ, căn cứ vào lời người giải thích, Tinh Linh hoàng giả mạo thần tử mang Nguyệt đi, Thần tử đuổi tới Linh Sơn, ta to gan suy đoán, lúc ấy Nguyệt gặp nguy hiểm, mà người đánh nhau ba ngày ba đêm với Thần tử là Tinh Linh hoàng, sở dĩ Thần tử bảo Thánh Anh mang linh hồn của hắn đi, là vì hắn hiểu rất rõ tính cách và năng lực của Tinh Linh hoàng, hẳn dự liệu kết cục, nếu là ta, gặp phải hoàn cảnh này, phụ hoàng có nguy hiểm, các người biết ta sẽ làm thế nào không?"

Thiên Nguyệt Triệt rời khỏi lòng Thiên Nguyệt Thần, ngạo nghễ đứng trước mặt mọi người, nụ cười tự tin mà vô tình.

"Phụ hoàng... ." Thiên Nguyệt Triệt nhìn thẳng Thiên Nguyệt Thần, "Ta sẽ không hy sinh nguyên linh của mình cứu người."

Cái gì?

Lời Thiên Nguyệt Triệt nói ra khiến mọi người bất ngờ, nếu yêu sâu đậm, sao có thể lạnh lùng như thế.

"Ta cũng vậy." Thiên Nguyệt Thần đứng lên, cũng kiên định nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

"Bởi vì chúng ta đều không muốn đối phương cô độc trên đời."

Hai người nhìn nhau cười.

"Ta hiểu." Mạc Tà mở miệng, "Bởi vì Thần tử cứu được Nguyệt chủ, nên mới lưu lại linh hồn cuối cùng của mình chờ Thánh Anh mang đi, bởi vì hắn biết sau khi hắn sống lại, Nguyệt chủ sẽ ở nơi nào đó chờ hắn, hắn nhất định phải sống, nhất định phải giữ lại trí nhớ của mình."

"Ân." Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, "Nếu ta thật là hần, vậy ý nghĩ lúc này của ta chính là ý nghĩ của hần lúc đó, bởi vì chúng ta đánh cuộc, nhân sinh chính là một canh bạc, trùng hợp chúng ta thắng." Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, nhìn phía ma cầu, phảng phất từ ma cầu có thể nhìn thấy Thần tử phong đạm vân khinh.

Sau đó Thiên Nguyệt Triệt cười, kiếp trước của ta là như vậy ư, ba ngày, người biết lực lượng của Tinh Linh hoàng chỉ có thể đối kháng với người ba ngày, nhưng người không ngờ ngũ thần tướng sẽ xuất hiện.

Bọn họ đóng băng trí nhớ của người, trở thành ta bây giờ, Nguyệt chủ chuyển thể thành phụ hoàng, tại sao cũng không có trí nhớ kiếp trước?

Bọn họ đóng băng lực lượng của người là vì an toàn của người, vậy phụ hoàng, phụ hoàng bị đoạt đi trí nhớ là vì cái gì?

...

Kim Linh châu rất đẹp.

Thiên Nguyệt Triệt và Liệt La Đặc chạm đầu vào nhau, nhìn Kim Linh châu trong tay.

Liệt La Đặc lấy Mộc linh châu của mình ra: "Nhìn thế nào ta cũng thấy linh châu của người là bảo bối, linh châu của ta thì giống tảng đá."

Lúc đầu Kim không quá quen vì tính cách của bọn họ thay đổi, nhưng mấy ngày sống chúng cũng dần thích ứng, đi theo Liệt La Đặc, Kim bắt đầu gọi Thiên Nguyệt Triệt là chủ nhân, lần này Mạc Tà có chút dị nghị, bởi vì hần cảm giác mình bị quăng sang một bên.

Mạc Tà khá khách khí với Thiên Nguyệt Triệt, đương nhiên ý tứ của Mạc Tà rất rõ ràng, sau này Thiên Nguyệt Triệt trở thành Thần tử, hần còn cần Thiên Nguyệt Triệt trợ giúp.

"Ta thật không ngờ, lục hoàng tử của Mạn La đế quốc lại là Quang Minh thần tử chuyển thế, càng không ngờ đệ hạ lại là Âm Dạ chi chủ chuyển thế." Mạc Tà tựa cột gỗ, nói với Thiên Nguyệt Thần đứng bên cạnh, ánh mắt lại tập trung vào Kim trong phòng.

Thiên Nguyệt Thần cười nhạt: "Ta biết mình là Âm Dạ chi chủ lúc chưa đủ mười tuổi, không có cảm giác gì nhiều, khi đó máu Âm Dạ trên người bắt đầu cản trở, lực lượng thuộc về kiếp trước bắt đầu khôi phục, sinh trong đế vương gia, càng mạnh càng tốt.

Cũng là Triệt nhi, khổ cho hần, hần và Kim giống nhau, linh hồn tới Địa cầu, Triệt nhi nói thời đại kia không có ma pháp, mỗi người đều bình thường, cho nên hần đặc biệt... "

Thiên Nguyệt Thần trầm mặc không nói tiếp.

"Ừm, bị xem là khác loại không dễ chịu đâu." Mạc Tà cảm thán, mà sự ràng buộc giữa Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt càng khiến hần cảm động.

Phụ tử vượt qua huyết thống, ràng buộc linh hồn, phần nhân tình này, phần yêu này, trong thiên địa mấy ai có được.

Cảm giác ánh mắt Thiên Nguyệt Thần mang theo thăm dò, Mạc Tà lắc đầu: "Mỗi người khi còn sống không tránh khỏi có bí mật, kể cả hoàng đế đệ hạ cũng có tư ẩn."

Nghe được lời của Mạc Tà, Thiên Nguyệt Thần mỉm cười: "Ta nghe kể quá nhiều chuyện cũ, nên sớm không có hứng thú."

Hội trưởng hiệp hội ma pháp — Mạc Tà, Thiên Nguyệt Thần nghe mọi người nói lòng dạ hần độc ác, nhưng không ngờ khi gặp mặt lại cho Thiên Nguyệt Thần cảm giác bất ngờ.

Lời đồn chỉ là lời đồn, Thiên Nguyệt Thần biết nam tử này rất thâm sâu.

Thiên Nguyệt Triệt muốn khôi phục trí nhớ về Quang Minh thần tử, hoặc là nói muốn khôi phục lực lượng của Quang Minh thần tử, nhất định phải tập hợp đủ ngũ linh châu, hôm nay Kim giữ kim linh châu, Liệt La Đặc giữ mộc linh châu, gia tộc Kỳ Lạp Mạnh của Anh Túc đế quốc giữ Hỏa Linh Châu, Liệt Hi Tư Đồn Phát Lai giữ Thủy linh châu, chỉ cần tới Sắc Vi đế quốc nhận Thổ linh Châu là được...

Bọn họ liền định ra hành trình, đi tới Sắc Vi đế quốc.

Hành trình lần này tăng thêm hai người, Mạc Tà và Kim.

Vì hiệp hội ma pháp nằm giữa Mạn La đế quốc và Sắc Vi đế quốc, nên qua ngọn núi ngăn cách là tới biên giới Sắc Vi đế quốc.

Nhưng vượt qua núi đầu đón gió, lúc này Mạc Tà phát huy tác dụng.

"Không gian ma pháp của ta có nhược điểm, chính là... ." Mạc Tà hiếm khi khó xử.

"Cái gì?" Thiên Nguyệt Triệt nhẫn không được hỏi.

"Ta chỉ có thể đem người chuyển tới chỗ ta, đương nhiên trong khoảng cách nhất định, nhưng nếu ta chuyển chúng ta tới nơi khác, ta điều khiển vị trí không tốt." Gương mặt tuần tú đỏ hơn phân nửa, Thiên Nguyệt Triệt không khách khí cười nhạo.

"Hóa ra chỉ đồn đãi, lúc trước phụ hoàng nói không gian ma pháp của người danh bất hư truyền đâu, kỳ thật cũng không hơn gì."

"Đúng là không hơn gì." Mạc Tà dứt khoát thừa nhận, "Nhưng tiểu diện hạ không biết, toàn bộ đại lục, không người nào luyện thành không gian ma pháp." Thanh âm bình thản không che dấu kiêu ngạo.

"Di?" Thiên Nguyệt Triệt ngây ngốc chớp mắt hai cái, nói như vậy, mình cũng không thể luyện được không gian ma pháp, Thiên Nguyệt Triệt đành ngoan ngoãn dừng trêu chọc, "Trừ cái đó ra, không gian ma pháp của người còn khuyết điểm nào không?"

"Có." Mạc Tà lại dứt khoát thừa nhận.

"Còn có?" Thiên Nguyệt Triệt nhứt chí.

"Chính là số lượng, một lần ta không thể chuyển nhiều người."

"Lúc trước người chuyển toàn bộ chúng ta tới mà?" Gạt người a.

"Đó là vì bên cạnh ta có ma cầu, có thể mượn lực lượng của ma cầu, dùng không gian ma pháp như kết giới, tự dùng ma pháp tốn rất nhiều sức lực."

"Cho nên?" Thiên Nguyệt Triệt chờ Mạc Tà nói tiếp, sao nam tử này không nói luôn cách giải quyết, "Người muốn bốn điện ra tay sao?"

Khuyết điểm này của không gian ma pháp, chỉ có thể dùng chiếc nhẫn Tạp Cơ Tư trong tay hắn.

"Tiểu điện hạ quả nhiên thông minh." Mạc Tà giơ ngón tay cái lên.

"Người quá khen." Dù Thiên Nguyệt Triệt thích nghe tán dương, nhưng hắn không cho rằng được Mạc Tà khích lệ là tốt.

"Ha ha, hạ điện hạ thật biết điều, vậy phiền toái tiểu điện hạ rồi."

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 51: Quang Điện

Trong hành trình, đa số nhân mã vẫn giữ nguyên vị trí, đương nhiên Thiên Nguyệt Thần đế Minh Nhất đi trước báo lại cho mình vệ chờ ở lối vào Ma vụ sâm lâm, đồng thời để hãn chỉ huy Long quân ở đế đô, bảo họ âm thầm tới biên giới Sắc Vi đế quốc, chuẩn bị khi cần đến.

Về phần Nặc Kiệt, Đàn Thành, Liệt La Đặc, Địch Trạch, A Nô thì bị thu vào nhẫn Tạp Cơ Tư, tạm thời quên nét mặt kinh ngạc của Kim khi nhìn thấy A Nô.

Cho nên hiện tại chỉ còn Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt, Mạc Tà và Kim.

"Người có làm được không? Nếu đem bốn điện đến nơi chim không đẻ trứng, trở về bốn điện sẽ chặt người thành tám phần." Thiên Nguyệt Triệt làm động tác cắt cổ, hung hăng mở miệng.

Thiên Nguyệt Thần vươn tay kéo tiểu tử đang náo loạn đến bên cạnh mình, nhìn thiếu niên làm động tác tức cười khiến Thiên Nguyệt Thần thấy thật mất thể diện, đúng là tiểu tử càng sống càng nhỏ.

Thiên Nguyệt Thần hoài nghi chính sách giáo dục nhi tử của mình đã thất bại ư?

"Nhưng thật ra, đem bọn ta đến nơi chim không đẻ trứng cũng không phải không tốt." Thiên Nguyệt Triệt vịn vẹo bên người Thiên Nguyệt Thần, ngẩng đầu nhìn y đầy thâm tình, "Phụ hoàng, chỉ cần chúng ta không xa rời

nhau là được rồi, nếu tách ra, Triệt nhi sẽ nhớ người, vô cùng vô cùng nhớ người."

"Thật sao?" Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, nhìn ánh mắt lập lòe sáng của tiểu tử, Thiên Nguyệt Thần nghĩ thầm, chắc chắn lúc này tiểu tử không hy vọng ở cùng mình cỡ nào, như vậy sẽ không ai quản giáo hẳn.

"Phụ hoàng, người lại hoài nghi ta." Thiên Nguyệt Triệt ủy khuất, đôi mắt trong suốt ướt át, ý đồ khiến nam nhân hối hận, nhưng nam nhân đã lường trước, néo lỗ tai của hắn.

"Đau quá." Thiên Nguyệt Triệt kêu to, bắt lấy tay Thiên Nguyệt Thần, há miệng cắn xuống.

Khóe miệng Thiên Nguyệt Thần khẽ động, nhưng không phát ra tiếng.

Kim lặng lặng nhìn Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt, mấy ngày qua ở cùng nhau hắn cũng biết đại khái về Thiên Nguyệt Triệt, hắn biết Thần Chủ chỉ biểu hiện tính tình trẻ con xứng với độ tuổi 13 trước mặt nam nhân này.

Nhưng lúc ở chung với người khác, hắn vẫn là chủ tử cao cao tại thượng, chê cười thế nhân ngu xuẩn.

Nam nhân này, thật sự không đơn giản.

Đời trước, Thần Chủ vì y không tiếc hủy diệt linh hồn của mình. Đời này, sợ là cũng như thế.

"Tình cảm cùng giao ra, cũng cùng có được." Mạc Tà ôm eo Kim, thì thầm bên tai hắn, "Bây giờ chủ tử nhà người rất hạnh phúc, người thấy trong mắt hắn đều là ý cười, đây chính là hạnh phúc."

"Hạnh phúc?" Kim nhìn Mạc Tà, "Ta cũng hạnh phúc."

Ừc?

Mạc Tà kinh ngạc, rất khó tin rằng Kim luôn lạnh như băng sẽ nói ra lời như thế, Kim có chút đỏ mặt: "Liệt La Đặc và Thần Chủ nói, nếu có cảm giác với một người sẽ muốn người kia, ta không hiểu lắm, nhưng ta biết, ở cùng người, trái tim của ta sẽ động, cảm giác này khiến ta cảm thấy rất an tâm."

Mạc Tà vui vẻ, trên mặt tràn đầy sung sướng: "Thật sao? Người không sợ ta nữa, sợ ta đã từng đối với người như vậy?"

Kim lắc đầu: "Cũng đã qua, người đã dùng hành động của mình nói cho ta biết mà? Ta biết, với tính cách của người sẽ không bao giờ nhúng ta vào chuyện người khác, nhưng lần này vì ta... Khởi động ma thủy tinh phải dùng rất nhiều sức mạnh, ta cũng biết, chẳng qua là, không ai dạy ta biểu đạt tâm tư của mình thế nào, trước kia chức trách của Vô Thần Tướng chỉ có bảo vệ Thần Chủ, cho nên ta chưa bao giờ hiểu, nhưng giờ ta đã hiểu."

Mạc Tà kích động ôm Kim vào lòng, tay chạm lên ngực hân: "Cũng may trái tim này còn đập." Y đã từng đem thanh kiếm kia đâm xuyên ngực thiếu niên, thiếu chút nữa ngay cả trái tim của y cũng ngừng đập.

Cũng may, kiếm không đâm qua tim, cũng may...

Ma pháp trận của Mạc Tà bắt đầu khởi động, cảnh vật xung trở nên mơ hồ, đợi lúc bọn hắn mở mắt lần nữa, đã sớm cảnh còn người mất.

"Phụ hoàng, đây là đâu?" Thiên Nguyệt Triệt nhìn cảnh vật xa lạ, bốn phía đều là núi, cây cối rậm rạp, nhìn rêu xanh trên đất có thể xác định nơi này ít người qua lại.

Thiên Nguyệt Thần nhíu mày, lắc đầu: "Ta cũng không rõ, chúng ta đi xem xung quanh một chút." Bàn tay to nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Thiên Nguyệt Triệt, động tác vô cùng tự nhiên.

"Phụ hoàng, sớm biết thế này, không nên tin tưởng lời của tên kia." Thiên Nguyệt Triệt ồn ào, đưa tay muốn chuyển đám người trong nhẵn Tạp Cơ Tư ra, lại bị Thiên Nguyệt Thần ngăn cản.

"Phụ hoàng?" Thiên Nguyệt Triệt mở to mắt, ngẩng đầu.

Thiên Nguyệt Thần cười ôn nhu, hai tay ôm eo Thiên Nguyệt Triệt, để hẳn đối diện với mình: "Ta không muốn nhìn thấy những thứ chướng mắt."

Mấy ngày qua, mặc dù Thiên Nguyệt Thần không nói rõ nhưng trong lòng luôn để ý, đặc biệt là Triệt nhi sợ buồn chán luôn theo theo chân bọn họ chơi đùa, phụ tử hai người không có chút thời gian.

"Phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt thấp giọng lẩm bẩm, liếc y một cái.

"Hử?" Ánh mắt Thiên Nguyệt Thần tràn ngập lửa nóng, Thiên Nguyệt Triệt có thể cảm nhận được hơi thở y lướt qua mặt mình, khẽ ngẩng đầu lên, khuôn mặt trắng nõn đã trở nên đỏ bừng, khiến Thiên Nguyệt Thần tâm động.

Cúi đầu, hướng gương mặt đỏ như trái táo cắn một cái, tuy là cắn nhưng thật ra cũng chỉ nhẹ nhàng mút lấy.

"Phụ hoàng." Tiểu tử không vui, kiễng mũi chân, hai tay ôm cổ Thiên Nguyệt Thần, hé miệng cắn mũi y, cho đến khi trên đó lưu lại dấu răng nhàn nhạt mới chịu bỏ qua.

"Người a." Thiên Nguyệt Thần nhéo mũi hẳn, "Tinh nghịch."

"Cái gì chứ, phụ hoàng không biết, đó là tư tưởng." Thiên Nguyệt Triệt dương dương đắc ý, kéo Thiên Nguyệt Thần chạy vào rừng cây.

Cây xanh gió mát, đặc biệt thích thú.

"Phụ hoàng, người nhìn, là thác nước." Thiên Nguyệt Triệt chỉ phía bên kia vách núi, kinh ngạc kêu lên, không ngờ ở đây cũng có thác nước, đẹp quá.

Tay nhỏ bé lập tức chuyển động, y phục trên người nhanh chóng bị cởi hết.

"Triệt nhi." Thiên Nguyệt Thần muốn ngăn cản nhưng tiểu tử đã nhảy xuống thác nước.

Đúng là hài tử hiếu động, Thiên Nguyệt Thần cười khẽ.

Từ đỉnh thác nước xuống hồ, tối thiểu phải cao 10 thước, tiểu tử ý mình có ma pháp, càng ngày càng làm càn.

Thiên Nguyệt Thần lắc đầu, nhưng cũng phụng bồi tiểu tử chơi đùa, bóng dáng thon dài đứng trên đỉnh thác, ánh sáng rực rỡ bao phủ càng khiến y đặc biệt cao quý, Thiên Nguyệt Triệt từ trong hồ vọt đầu ra, nhìn nam nhân, hai mắt híp lại.

Ánh mắt thâm tình, đáy lòng là thật sâu yêu thương.

"Phụ hoàng, ta thích người." Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên hô to, "Thiên Nguyệt Thần, ta thích người, rất thích rất thích người."

Nụ cười sáng lạn tràn trên mặt Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần nhìn xuống hài tử ham chơi, khóe môi cũng dần dần hiện lên tiểu ý: Triệt nhi, so với người, tình của ta càng sâu.

Phanh...

Hồ tóa lên bọt nước, Thiên Nguyệt Thần nhảy xuống.

Hai người trần truồng trong nước lẳng lặng nhìn nhau, không biết là ai bắt đầu trước, tiếng cười hạnh phúc vang vọng khắp rừng cây.

"Phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt tới gần Thiên Nguyệt Thần, tay ôm vai y, "Giờ khắc này thật tốt."

"Uh, thật tốt." Vòng quanh thắt lưng mảnh khảnh của hắn, Thiên Nguyệt Thần cảm thán.

"Phụ hoàng, sau này, mỗi năm chúng ta đều là ngoài du ngoạn, để toàn bộ thiên hạ lưu lại dấu ấn của chúng ta."

"Được."

"Phụ hoàng, ta phát hiện, ta đột nhiên trở nên tham lam."

"Hửm?"

"Ta muốn cùng phụ hoàng vĩnh viễn bên nhau, không chỉ cả đời này, là vĩnh viễn."

"Vậy thì vĩnh viễn."

Hai đôi môi nhẹ nhàng chạm, mút lấy hơi thở thuộc về nhau, tay trên người điểm lên vô số lửa nóng, bóng đổ dài trên mặt hồ trong suốt, mặt trời xấu hổ nhìn hai người.

...

Kim mơ mơ màng màng mở mắt, gian phòng xa lạ khiến người ta có chút bận tâm, xa lạ?

Mơ hồ biến mất trong tích tắc, Kim nhồm người dậy, chỉ thấy gian phòng vô cùng sạch sẽ, Mạc Tà đang nằm bên cạnh mình, hắn vội vàng lay tỉnh y.

"Sao vậy?" Mạc Tà còn có chút mông lung.

"Đây là đâu?" Kim cau mày, đồng thời bước xuống giường.

Mạc Tà rút cuộc là Mạc Tà, rất nhanh tỉnh táo lại: "Không giống nơi của ác nhân." Mạc Tà kết luận, bởi vì bốn phía phảng phất hòa khí, nhưng tựa hồ lại có yêu khí, kim quang yêu khí cách nơi này khá xa, nhưng với tu vi của Mạc Tà vẫn có thể cảm ứng được.

Phanh...

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, bước vào là một đạo sĩ vô cùng trẻ tuổi.

Đạo sĩ?

Kim và Mạc Tà nhìn nhau, Kim có lẽ không hiểu, nhưng Mạc Tà biết, chỉ Sắc Vi đế quốc mới có đạo sĩ, hơn nữa...

"Các người đã tỉnh, các người trúng mê hồn thảo, nghỉ ngơi một chút sẽ không sao." Tiểu đạo sĩ bưng một số nhẹ thức ăn tới, cảm giác được nghi ngờ của bọn hắn, thân thiết nói, "Nơi này là Cực quang chi điện, các người không cần lo lắng."

Cực quang chi điện? Quả nhiên, Mạc Tà biết nghi ngờ của mình không sai.

Đợi tiểu đạo sĩ rời đi, Kim liền kéo ống tay áo Mạc Tà: "Cực quang chi điện, đây không phải là đàn tràng của Thần Chủ ở nhân tộc sao?"

"Ta cũng không rõ lắm, nhưng có đồn đãi, Cực quang chi điện thờ phụng Quang Minh thần tử, mà ở đó giam giữ rất nhiều yêu vật đã từng làm hại con người, khó trách lúc trước ta cảm nhận được hơi thở của yêu ma, nếu là cực quang chi điện, có thể giải thích được."

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 52: Ngoài Ý Muốn

Ăn vài miếng cháo, Mạc Tà và Kim ra khỏi phòng, tiểu đạo sĩ bên ngoài nhìn bọn họ cười nói: "Hai vị còn chuyện gì không? Sư phụ phân phó, nếu không còn chuyện gì, bần đạo đưa hai vị xuống núi."

Mạc Tà hướng tiểu đạo sĩ biểu đạt cảm tạ: "Lúc đạo trưởng thấy chúng tôi, có thấy bằng hữu của chúng tôi không?"

Nếu đưa hai vị tổ tông đến đâu đó, đúng là chuyện lớn.

Tiểu đạo sĩ sửng sốt một chút, sau đó nói: "Xin lỗi, tiểu đạo do sư phụ phân phó tới chăm sóc hai vị, về phần bằng hữu của hai vị, tiểu đạo cũng không rõ, nhưng có lẽ không thấy, nếu thấy thì đã ở cùng hai vị, tiểu đạo không nghe tin tức gì."

"Như vậy..." Mạc Tà và Kim nhìn nhau, hai người biết, là không gian của Mạc Tà có lỗi.

Hai người đang chuẩn bị hỏi thêm thì đột nhiên nghe được tiếng chuông vang dội, sắc mặt tiểu đạo sĩ cũng khẩn trương lên.

"Sao vậy?" Mạc Tà cảm thấy khác thường liền hỏi.

"Có người xông vào Cực quang chi điện, thỉnh hai vị ở đây chờ chốc lát, tiểu đạo đi trước."

"Đạo trưởng, thỉnh." Mạc Tà sáng khoái nói, đợi tiểu đạo sĩ rời khỏi, hai người lập tức đuổi theo, bởi vì bọn họ có dự cảm xấu.

Mà bên này, Thiên Nguyệt Triệt và Thiên Nguyệt Thần đi tới rừng trúc, kết quả, sau khi đi vào mới phát hiện rừng trúc tự hoạt động.

"Phụ hoàng, đây là ngũ hành bát quái trận trong lời đồn phải không?" Thiên Nguyệt Triệt hái một lá trúc, ngậm vào miệng, bộ dáng có chút ngả ngớn.

"Triệt nhi nói phải, đó chính phải." Thiên Nguyệt Thần nói không ý nghĩa.

"Phụ hoàng, con người có suy nghĩ, có ý kiến riêng của mình." Thiên Nguyệt Triệt bất mãn lẩm bẩm, "Phụ hoàng phải nói, đúng, đây là ngũ hành trận trong lời đồn, như vậy lúc Triệt nhi phá trận mới có cảm giác thành tựu."

Miệng nhỏ nói không ngừng, nhưng không thấy lá trúc rơi xuống.

"Đúng, Triệt nhi nói rất đúng, tiếp theo phải nhờ cậy Triệt nhi." Về mặt Thiên Nguyệt Thần đầy sủng nịch.

Vậy cũng như không, Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu lên, thả toàn bộ người trong nháy mắt ra.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn thả ra quá nhiều, mấy người chồng chéo lên nhau, lần này Tiểu Bạch thông minh, ngồi ở trên cùng.

Phanh...

Liệt La Đặc một cước đá văng Dịch Trạch đang nằm trên người hắn, sắc mặt xanh mét giận giữ.

Dịch Trạch lưu luyến sờ soạng thêm vài cái, đầu hủ này không ăn mới đại.

"Chủ tử, đây là đâu?" Đàn Thành tỉnh táo nhất, cũng không phải do hấn hoàn toàn tỉnh táo, mà là vì không ai phiền hấn.

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu: "Lão thất phu Mạc Tà đem bốn điện tới, bốn điện thấy ở đây cũng tốt, kêu mọi người ra cùng tụ tập, lúc này bụng đã đói, trong rừng nhiều trúc như vậy, chi bằng, chúng ta liên hoan đi."

Lời nói bình thường của Thiên Nguyệt Triệt chính là lệnh, nhìn trúc đung đưa chung quanh mình, mọi người đều có chút khó chịu.

Thủ Điện Đồng đuổi cánh tay xương khô sắc bén, cây trúc liền ngã.

Đầu ngón tay Thiên Nguyệt Triệt điểm lên ngọn lửa xanh biếc, trúc bén lửa, tản ra khói.

Tay Tiểu Bạch bộc phát thủy linh tử, thủy linh tử bay vọt tạo thành đường cong tuyệt đẹp, rơi vào nồi, Liệt La Đặc đã sớm chuẩn bị xong gia vị, Địch Trạch ngồi bên cạnh nhìn bóng dáng bận rộn của hấn, trong mắt dần dần hiện nhu tình.

Mùi thơm từ rừng trúc truyền ra, người chờ đợi bên ngoài liên tục không thấy động tĩnh của người bên trong, cho đến lúc này mới cảm thấy khả nghi.

"Đại sư huynh, đây là?" Đạo sĩ nào đó nhìn nét mặt nghiêm túc của Thụy Miện, hỏi.

Thụy Miện lắc đầu, tình huống như thế hấn cũng không rõ, nhưng xem ra, hình như người ở bên trong đang nấu ăn.

"Miện Nhi, xảy ra chuyện gì?" Điện trưởng của Cực quang chi điện nhìn nét mặt buồn cười của chúng đạo sĩ, hướng phía Thụy Miện hỏi.

"Sư phụ."

"Điện trưởng."

Mọi người hành lễ.

"Sư phụ, thỉnh sư phụ người xem, có thể người được hương vị gì đó?" Thụy Miện cẩn thận chứng thực.

"Hồ nháo." Điện trưởng lớn tiếng quát, ngày thường đại đồ đệ luôn hiểu quy củ, hôm nay xảy ra chuyện gì chứ, sao cũng hồ nháo theo, "Trận pháp trong rừng trúc đột nhiên khởi động, chuyện lớn như vậy còn không đi điều tra, bọn người ở đây người cái gì?"

Nói tới đây, điện trưởng liền người thấy một cỗ hương vị rất nồng: "Đây là... Đây là..."

Lão đạo sĩ đỏ mặt, không biết mở miệng thế nào.

Thụy Miện không muốn điện trưởng khó xử, tiếp lời: "Sư phụ, đó là hương vị từ trong rừng trúc truyền tới, đồ nhi cảm thấy người bên trong đang... Đốt... Đốt đồ." Nhưng thật ra hắn muốn nói, người bên trong đang nấu ăn, bất đắc dĩ hai chữ này vẫn không thể ra khỏi miệng.

Mùi thơm bên trong tiếp tục truyền ra, người bên ngoài không dám hành động.

Mạc Tà và Kim núp trong bóng tối, len lén nhìn tình hình bên này.

"Có phải Thần chủ không?" Kim nhú mày hỏi, căn cứ mấy ngày sống chung, hắn cảm thấy loại chuyện này có thể do tiểu tổ tông kia bày ra.

Mạc Tà gật đầu: "Nhất định là tiểu tổ tông kia." Thiên Nguyệt Triệt có Thiên Nguyệt Thần hậu thuận, chuyện gì cũng làm được, Mạc Tà dám cam đoan, đợi lát nữa không chừng họ sẽ hỏa thiêu rừng trúc.

"Chúng ta..." Kim tiến lên, không ngờ bị Mạc Tà kéo lại, "Người làm gì?" Kim quay đầu nhìn, khó hiểu hỏi.

"Là ta hỏi người định làm gì mới đúng?" Mạc Tà khẽ cười, "Đi cứu Thần chủ của người sao?" Mạc Tà khiêu mi, khẩu khí hơi xem thường.

Kim gật đầu, đột nhiên hiểu ý tứ của Mạc Tà, rõ ràng mình đã quá lo lắng: "Ta chỉ có chút bất an." Lần đầu tiên đụng phải chuyện này, lo lắng là khó tránh khỏi, chưa kể mình vất vả lắm mới tìm được Thần chủ.

Nếu Thần Chủ vẫn là Thần Chủ trước kia, Kim vẫn là ngũ thần tướng không có tình cảm, như vậy những lo lắng này không cần thiết. Nhưng hiện tại hẳn không phải, Thần Chủ bây giờ cũng chỉ là thiếu niên mười ba tuổi, dù hẳn có ma pháp, nhưng căn bản không thể bằng Thần Chủ trước kia, mà mình, sống tại nhân tộc, tình cảm cũng phong phú thêm rất nhiều.

Cho nên phản ứng như vậy cũng là hợp tình lý.

"Kim nhi, người quên sao, người bây giờ chỉ là thiếu niên mười tám tuổi, so với tiểu điện hạ bậc đồng đó, người không lớn hơn bao nhiêu, nhớ kỹ, hiện tại hẳn là trách nhiệm của hoàng đế kia, bọn họ cam tâm tình nguyện trở thành trách nhiệm của nhau, cho nên, gánh nặng của người có thể tháo xuống rồi, đừng khiến mình sống mệt mỏi như vậy nữa.

Mà tiểu điện hạ mười ba tuổi đó, đừng nói so với thiếu niên cùng lứa tuổi, dù so với nam tử trưởng thành, tâm tư và sự sáng suốt của hẳn cũng không hề thua kém, Kim nhi không được chứng kiến ma pháp của hẳn, chẳng lẽ Kim nhi không tin cảm giác của ta sao? Dù hẳn không khôi phục sức mạnh của thần tử, với công lực của hẳn bây giờ cũng rất mạnh, đôi mắt thiên hạ rất khó tìm ra đối thủ." Mạc Tà tỉ mỉ giải thích, vuốt lên nếp nhăn nơi áo.

Kim quay đầu nhìn Mạc Tà, ánh mắt sạch sẽ không chút nào tạp chất, giống như do dự thật lâu, sau đó nhẹ nhàng gật đầu: "Trước khi Thần Chủ

khôi phục trí nhớ và sức mạnh, ta tạm thời rất khó buông xuống, sau khi mọi việc chấm dứt, ta sẽ cho mình thời gian làm rõ quan hệ của chúng ta, được không? Người... Người có thể chờ ta không?"

Kim nhìn Mạc Tà, nét mặt có chút lo lắng.

Mạc Tà khẽ cười: "Quả nhiên ta vẫn quản người quá chặt, ừm, ta chờ người, nên đừng lo lắng."

"Cháy... Cháy..."

Rất nhiều đạo sĩ đột nhiên quát tháo, long trời lở đất.

Mạc Tà và Kim sửng sốt, quả nhiên cháy.

"Dập tắt lửa, nhanh dập tắt lửa." Thụy Miện ở bên ngoài chỉ huy, gần đây hai mí mắt của hắn liên tục nhảy, rốt cuộc là bận rộn hay là điềm xấu? Nhưng chuyện tốt chưa thấy, chuyện xấu đã tới.

Rốt cuộc là ai dám hỏa thiêu trận pháp, nhưng không thể không thừa nhận đây thật là phương pháp nhanh nhất, trúc bị đốt rụi, còn trận pháp gì nữa.

Thụy Miện có chút ai oán nghĩ, những người trước kia xông tới, có ai nghĩ tới việc đốt trận pháp đâu?

Toàn bộ cực quang chi điện bắt đầu sôi trào, xối nước xối nước, chỉ huy chỉ huy, đặc biệt là lão đạo sĩ trừng mắt nhìn lên hỏa diễm, cũng may rừng trúc cách chính điện khá xa, nếu không, đốt tới chính điện thì hỏng.

"Sư phụ, tiếp tục như vậy không phải là cách, trận pháp đã khởi động, muốn dập tắt lửa có chút khó khăn, hay là đóng trận pháp?" Thụy Miện đề nghị.

"Đại sư huynh nói có lý, nhưng đóng trận pháp, tặc nhân bên trong sẽ xông tới?" Một đạo sĩ nói.

"Nếu trận pháp không đóng, lửa khó có thể dập tắt, hơn nữa, người bên trong sống hay chết không rõ, vạn nhất là người vô tội..." Thụy Miện có chút cố kỵ, "Huống chi chúng ta đường đường là cực quang chi điện, còn sợ tặc nhân ư?"

"Ta không có ý này." Đạo sĩ giải thích.

"Tốt lắm." Lão đạo sĩ suy tư chốc lát, "Dựa theo ý Miện Nhi, đóng trận." Lão đạo sĩ hiển nhiên trung khí mười phần, nhưng vừa nhìn liền biết đang giận dữ, nếu trận bị đốt rụi, tâm huyết của tiền nhân sẽ uổng phí.

...

"Phụ hoàng, trận ngừng." Thiên Nguyệt Triệt cắn hạt dưa, đầu gối trên đùi Thiên Nguyệt Thần, chân gác trên bụng Tiểu Bạch, mềm nhũn thật là thoải mái, "Không biết bên ngoài là nơi nào?"

Đôi mắt lập lòe sáng, còn tưởng rằng phải ở đây thật lâu, không ngờ kiên nhẫn của đối phương cũng chỉ đến thế.

"Đi thôi, đừng khiến người ta sốt ruột chờ, đi xem một chút." Thiên Nguyệt Thần đỡ Thiên Nguyệt Triệt dậy, thủy linh tử nhanh chóng ngừng tụ trên tay trái, nhắm phía rừng trúc cháy rực, thủy linh tử tách ngọn lửa ra, dọn một con đường.

Thụy Miện ngây người, lần nữa hoài nghi có phải mình nhìn nhầm hay không, nếu không, sao thiếu niên xinh đẹp này lại xuất hiện trước mắt mình.

Nhưng giờ phút này, hãn tình nguyện là mình nhìn nhầm.

Thiên Nguyệt Triệt cũng sững sờ, đạo sĩ đứng trước mặt lại là người quen, hơn nữa nhìn những đạo sĩ khác bên cạnh, nói vậy, nơi này chính là đạo quan.

"Quen biết sao?" Nhìn nét mặt Thụy Miện, Thiên Nguyệt Thần hỏi.

"Uh, lúc trước có nhắc với phụ hoàng, Thụy Miện, đạo sĩ Cực quang chi điện."

Chờ toàn bộ nhóm người Thiên Nguyệt Triệt đi ra, tất cả đạo sĩ đồng loạt xông lên, vây quanh bọn họ. Thiên Nguyệt Thần cười nhạt, vung tay, lửa sau lưng nhanh chóng dập tắt, thấy một màn như vậy, tất cả đạo sĩ không khỏi kinh hoảng, lập tức rõ ràng đối phương ră lợi hại.

"Dừng tay, tất cả đều lui ra." Thụy Miện chạy tới, hướng phía Thiên Nguyệt Triệt, chấp tay, "Mới gần gần mấy tháng không gặp, Thiên Nguyệt công tử lại làm tại hạ vô cùng bất ngờ, tựa hồ mỗi lần công tử xuất hiện đều khiến người ta khắc sâu ấn tượng."

"Ha ha, nói hay, bốn điện và người cùng đạo này thật có duyên, nếu ngày nào đó bốn điện muốn xuất gia, đạo này cũng là chỗ tốt." Thiên Nguyệt Triệt cười khúc khích.

"Đó là công tử chỉ mới thấy nơi này, miếu nhỏ dung không được đại phật." Thụy Miện vừa cười nói vừa đưa mắt nhìn Thiên Nguyệt Thần, nam nhân này chỉ nhìn một lần liền không thể bỏ qua, cũng không cách nào quên được.

"Phụ hoàng ta." Thiên Nguyệt Triệt chú ý đến ánh mắt của hắn, giới thiệu.

"Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hạnh ngộ." Thụy Miện lễ phép nói, nghe tên hoàng đế Mạn La đế quốc Thiên Nguyệt Thần đích thật như sấm bên tai.

"Triệt nhi nhiều lần phiền hà đạo trưởng." Thiên Nguyệt Thần cũng chấp tay hoàn lễ.

Đột nhiên tiếng đánh nhau vang lên, chỉ thấy mấy đạo sĩ thâm niên đang vây bắt A Nô.

"Dừng tay, các người làm gì?" Thụy Miện hô to.

"Đại sư huynh, người này có yêu khí, ta trông coi Tỏa Yêu tháp, thấy quần ma trong Tỏa Yêu tháp bạo động, theo yêu khí chạy tới đây, mới phát hiện người này." Một đệ tử vội vàng giải thích.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 53: Ba Đấu

Này...

Thụy Miện chuyển tầm mắt hướng Thiên Nguyệt Triệt, dù sao cũng là người Thiên Nguyệt Triệt mang đến, Thụy Miện biết Thiên Nguyệt Triệt muốn làm quen yêu ma cũng là chuyện có thể.

Thiên Nguyệt Triệt nhún vai: "Hắn không phải yêu." Bốn chữ có lực.

Thụy Miện hơi nghi ngờ, muốn mở miệng lại thấy Thiên Nguyệt Triệt nói tiếp: "Hắn là ma."

Thụy Miện thoáng cứng đờ, nhìn Thiên Nguyệt Triệt mới tỏ vẻ nghiêm túc, lúc này lại trở nên đùa cợt, ma so với yêu, cái nào lợi hại hơn, mọi người có thể nghĩ.

Mà Thiên Nguyệt Triệt hiển nhiên cảm giác lời nói vừa rồi còn chưa đủ uy nghiêm, liền bồi thêm một câu đầy lực sát thương: "Hắn là Vạn Ma Chi Vương, chính là hắc vụ chạy khỏi Tòa Yêu tháp."

"Cái gì..." Thụy Miện kinh ngạc kêu to.

"Yên tâm, giờ hắn là người hầu của bốn điện." Thiên Nguyệt Triệt cười đắc ý, thấy đạo sĩ xông lên đều bị A Nô đánh tan tác, đúng là A Nô cho mình không ít hãnh diện.

Thụy Miện biết chuyện không nhỏ, hơn nữa Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên xuất hiện cũng là vấn đề, liền bảo đạo sĩ lui ra, nếu Thiên Nguyệt

Triệt đã nói thế, vậy có hẳn ở, mình cũng không sợ Ma vương kia gây chuyện.

"Thiên Nguyệt công tử, bên trong, mời." Thụy Miện làm tư thế thỉnh, sau đó bảo hạ nhân đi mời lão đạo trưởng, cũng chính là điện trưởng.

Thiên Nguyệt Triệt tiến lên, đi vài bước đột nhiên dừng lại, ánh mắt lướt qua chúng đạo sĩ, dừng lại ở một ngọn cây, sau đó bên kia ngọn cây truyền đến động tĩnh, tiếp theo Mạc Tà và Kim đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Triệt.

"Thần Chủ." Kim luôn luôn coi trọng lễ nghi Thần tộc.

Mạc Tà tươi cười hướng phía Thiên Nguyệt Triệt phất phất tay, Thiên Nguyệt Triệt liếc hẳn, khinh thường cười, sau đó lắc đầu thở dài, Mạc Tà biết, mình bị tiểu tử tong này xem thường.

Cực quang chi điện lấy trung tâm là chính điện, nên dù đi tới đâu cũng phải qua chính điện, rào bước tiến về cánh cửa, Thiên Nguyệt Triệt dừng lại, tầm mắt chăm chú nhìn vào bức tượng được cung phụng.

Mọi người cũng đồng thời dừng bước, theo ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt nhìn qua, tượng đồng trên chính điện cao khoảng 185cm, một thân bạch y phiêu nhiên, tóc dài đen tung bay, mang theo mặt nạ bạc.

Nam nhân này dù chỉ là tượng đồng, cũng khiến người cảm thấy thần thánh không thể xâm phạm.

"Đây là Quang Minh thần tử." Thụy Miện đi tới bên người Thiên Nguyệt Triệt, tầm mắt khóa trên mặt nghiêng của hẳn, khuôn mặt nhu hòa khiến Thụy Miện lóa mắt, năm đó trên đảo, nhìn bóng dáng hẳn dần dần biến mất trước mắt, một chốc kia, y muốn vươn tay, nhưng y biết, y bắt không được.

Mà hôm nay, y càng thêm xác định, thiếu niên này là nhân thượng chi nhân.

Đột nhiên, trong đầu Thụy Miện hiện lên hình ảnh kì dị, không biết sao, thiếu niên trước mắt hợp nhất với Quang Minh thần tử, chỉ thiếu mặt nạ bạc.

Thiên Nguyệt Triệt quay đầu lại, nhìn Thụy Miện: "Sao vậy?"

"Thật giống, các người thật giống nhau." Thụy Miện cũng không biết lời mình nói ra đại biểu cho cái gì. Đã từng thấy Thiên Nguyệt Triệt tóc dài, mắt đen, ngũ thải linh quang, y cho là Tinh Linh hoàng, nhưng quên mất thần tử cũng có tóc dài mắt đen.

Nếu không phải hiện giờ Thiên Nguyệt Triệt xuất hiện ở đây, có lẽ y vĩnh viễn không nghĩ tới điểm này, nhưng...

Mục mâu Thiên Nguyệt Triệt co rút, tự tiểu phi tiểu nhìn Thụy Miện: "Giống nhau sao? Có lẽ." Tay không tự chủ nắm chặt nam nhân bên cạnh, tầm mắt chuyển hướng Thiên Nguyệt Thần, trong mắt hiện lên tình ý sâu đậm.

Phác thông...

Đang lúc này, đột nhiên có người hướng tượng đồng quỳ xuống, tầm mắt mọi người liền chuyển qua, chỉ thấy Kim hàm chứa nước mắt, nét mặt kích động nhìn tượng đồng, nếu không phải nhóm Thiên Nguyệt Triệt biết rõ chân tướng, sợ rằng còn bị động tác của Kim hù dọa.

Mạc Tà nhìn thoáng qua Thiên Nguyệt Triệt, sau đó nhìn lại Kim, Thiên Nguyệt Triệt tự nhiên lĩnh hội ý của y, tiến lên mấy bước, kéo Kim đứng lên: "Có lẽ hẳn không trở về, nhưng hẳn cũng không biến mất, đúng không?"

Đúng, hắn không biến mất, bởi vì hắn đang sống rất hạnh phúc.

Kim gật đầu.

Lúc này cửa truyền đến tiếng khóc, mọi người lại chuyển tầm mắt, chỉ thấy lão đạo trưởng đứng tại cửa.

"Sư phụ." Thụy Miện biết sư phụ hắn tái phát bệnh cũ.

"Miện Nhi, vì sư rất cảm động, vì sư quá cảm động." Lão đạo trưởng lướt qua Thụy Miện đi tới trước mặt Kim, sau đó không để ý ánh mắt mọi người, ôm lấy Kim, "Thiếu niên a, người thật là một người tốt, ô ô ô... Người xuất gia đi, người cùng thần tử hữu duyên, cùng đạo này hữu duyên..."

Kim muốn liều mạng giãy dụa, nhưng nhìn lão giả tóc trắng xóa, lại không nỡ dùng lực quá lớn.

Mạc Tà nhìn đỏ mắt, vươn tay kéo đạo trưởng tóc trắng, dùng sức kéo, kết quả, mọi người choáng váng, không chỉ kéo được đạo trưởng, mà còn thấy được bí mật dưới mái tóc trắng của hắn.

Hóa ra là cái đầu trụi lủi.

"Nga, người giả đạo sĩ, người là hòa thượng." Thiên Nguyệt Triệt lớn tiếng kêu.

Lão đạo trưởng thấy tóc giả bị Mạc Tà kéo đi, tức giận toàn thân phát run, lại nghe được lời Thiên Nguyệt Triệt, bức bối đến đỏ mắt: "Đứa nhỏ này không được nói nhảm, bản đạo là đạo sĩ, không phải hòa thượng không có tóc."

Hóa ra trong lòng lão đạo sĩ, đạo sĩ hơn hòa thượng chính là có tóc.

"Rõ ràng là hòa thượng, là hòa thượng... Là hòa thượng..." Hiển nhiên Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy đùa với lão đạo sĩ vô cùng thú vị.

Lão đạo sĩ cực kỳ tức giận, không kịp giật tóc trắng vẫn còn trong tay Mạc Tà, thân thể mập mạp nhanh chóng đánh tới Thiên Nguyệt Triệt, mặc dù Thiên Nguyệt Thần đứng ở bên cạnh, nhưng cũng không hỗ trợ, thức thời thôi lui sang một bên.

Thiên Nguyệt Triệt biết, chiêu thức của lão đạo sĩ không có ý tổn thương người khác, bởi vậy liền cùng hăn chơi, bóng dáng mảnh khảnh lui về phía sau mấy bước, từ đất bằng phẳng nhảy lên, mượn sức cây cột, bay ra cửa.

Mắt lão đạo sĩ lóe sáng: "Hài tử, không được chạy."

Nhất thời liền xông ra ngoài ngăn cản Thiên Nguyệt Triệt: "Hài tử, công lực của ngươi không tệ, hôm nay lão không làm khó dễ ngươi, làm đồ đệ của lão đi?"

"Không muốn." Thiên Nguyệt Triệt nhếch miệng, cự tuyệt không chút do dự.

"Tại sao không muốn?" Lão đạo sĩ ủy khuất, làm đồ đệ của hăn là chuyện uy phong cỡ nào chứ, tiểu tử này lại không cho hăn chút mặt mũi, thật là không ngoan, so với Thụy Miện lúc trước còn khó tính hơn.

Nhớ ngày đó hăn bắt Thụy Miện tới, khi ấy Thụy Miện chỉ hơn 3 tuổi lớn, tròn tròn mắt ngây ngốc nhìn hăn, khóc cũng không khóc, nhìn đến mức hăn tức điên người.

Đều là hài tử không dễ bảo.

Lão đạo sĩ ai oán nghĩ.

"Tại sao phải?" Thiên Nguyệt Triệt cười đùa hỏi ngược lại, ánh mắt trời chiếu trên người hắt, đặt biệt rực rỡ, khí chất lạnh nhạt dung hợp thiên địa.

Lão đạo sĩ cảm giác tâm mình bình tĩnh lại, ánh mắt sắc bén nhìn Thiên Nguyệt Triệt: "Tiểu nhi, tiếp chiêu."

Lão đạo sĩ cũng không đùa nữa, động tác nhanh tới mức không để Thiên Nguyệt Triệt có một chút do dự, không giống với động tác người thường, nội lực của lão đạo sĩ hùng hậu, đây là kết quả nhiều năm tu hành, hơn nữa chiêu thức của lão đạo sĩ là tự nghĩ ra, trong cương có nhu, tạm thời khiến Thiên Nguyệt Triệt không thể phán đoán.

Một lát, đã qua trăm chiêu, mỗi một chiêu Thiên Nguyệt Triệt đều bị động.

"Cứ theo đà này, chủ tử không ổn." Liệt La Đặc lo lắng nói.

Đàn Thành im lặng, nhưng ánh mắt chăm chú nhìn hai người đánh nhau, để ý bên dưới còn có thể phát hiện tay cầm kiếm của hắc đặc biệt dùng sức, đây không phải lo lắng, mà là hưng phấn, hưng phấn đối với cao thủ.

Thụy Miện khóa chặt chân mày, y đã từng chứng kiến lực lượng của Thiên Nguyệt Triệt, tám năm trước không nói, chỉ mấy tháng trước, tình cảnh hắc và bốn tòa tượng đồng đánh nhau còn rõ mồn một trước mắt, nhưng công lực của sư phụ, y cũng hiểu rõ, trong khoảng thời gian ngắn y không thể nào kết luận.

Trong đó thoải mái nhất là A Nô, không phải hắc không lo lắng, mà bởi vì hắc đã tựa vào cửa ngủ thiếp đi.

Còn Nặc Kiệt, có lẽ là đơn thuần tín nhiệm Thiên Nguyệt Triệt, có lẽ là thiếu cái đầu, biết tình huống bên này không nguy hiểm, cho nên ngồi gặm hạt dưa.

Mà Thiên Nguyệt Thần, từ đầu tới cuối đều khẽ cười nhìn bóng dáng duy nhất lưu trong mắt y.

Mạc Tà nắm thật chặt tay Kim, ý bảo hẩn đừng lo lắng: "Kim nhi, hảo hảo mà nhìn Thần Chủ của ngươi, hảo hảo mà nhìn trận đánh này, công lực của bọn hẩn còn chưa phát huy đến tầng cao nhất, có lẽ trận đánh này sẽ được nhớ cả đời."

Điện trường Cực quang chi điện, có thể nói là chúa tể ma pháp giới ở nhân tộc, mà Quang Minh thần tử chuyển thế, là người ai có thể so sánh, cho nên trận chiến giữa bọn họ, sẽ trở thành lịch sử.

Bạch quang và kim quang đồng thời tản ra trên thân hai người, bóng dáng chuyển đổi vị trí.

"Tiểu nhi, lão thích sử dụng kiếm, tiểu nhi cũng lấy ra vũ khí để lão khai mở nhãn giới." Trong cả đời chẳng bao giờ gặp phải đối thủ như thế, giờ khắc này, trong lòng lão đạo sĩ đối với Thiên Nguyệt Triệt là tôn kính.

Không vì hẩn là hài tử mà xem nhẹ.

"Lão đạo sĩ không cần khách khí, bốn điện cũng thích sử dụng kiếm." Thiên Nguyệt Triệt lạnh nhạt như cũ, nhưng đôi mắt bình tĩnh đã gọn sáng.

"Nga?" Lão đạo sĩ khiêu mi, có chút ngoài ý muốn, không ngờ hài tử còn trẻ như vậy lại sử dụng kiếm, tay phải lão đạo sĩ mở ra, một thanh kiếm hắc sắc xuất hiện trên tay hẩn, kiếm có linh khí tự hòa hợp với thân thể.

Kiếm của lão đạo sĩ làm bằng huyền thiết, độ cứng rắn không cần bàn, nhưng thân kiếm rất mỏng, cũng đầy mềm mại.

"Kiếm của tiểu nhi đâu, có thể để lão khai mở nhãn giới." Lão đạo sĩ cầm bảo kiếm của mình, có chút đặc ý.

"Chỉ sợ khiến lão đạo sĩ mất mặt mũi." Thiên Nguyệt Triệt nói, quang mang màu vàng ngưng tụ trong tay hắc tụ, đợi quang mang biến thành thực thể, tầm mắt mọi người không cách nào dời đi.

Kiểm hoa mỹ giống như ánh mặt trời, toàn thân vàng ròng, hơi thở tường hòa không ngừng phát ra từ thân kiếm, mà đạo sĩ canh trước cửa Tỏa Yêu tháp từ phía xa cũng đầy kinh ngạc, vốn yêu vật bạo động đột nhiên yên tĩnh trở lại, tựa hồ cảm ứng được đồ vật khiến bọn chúng sợ hãi, một lát sau, thủ vệ đạo sĩ cũng cảm ứng được một cỗ lực lượng thần thánh lướt qua.

Thanh kiếm này Thụy Miện biết, là lúc gặp nhau trên đảo, thanh kiếm này Kim cũng biết, bởi vì kiếp trước hắn được thấy.

Lão đạo sĩ nheo mắt, mọi người nheo mắt, đây là...

Kim Mang trường kiếm —— Thần kiếm của thần tử trong truyền thuyết.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 54: Thắng Bại

"Người đây là... Đây là...?" Trong mắt lão đạo sĩ tràn đầy kích động, ấp a ấp úng nói được một nửa, nhưng thế nào cũng không thể mở miệng, Kim Mang trường kiếm, hắn chưa từng thấy qua, nhưng lần đầu tiên thấy, hắn liền biết trong tay hài tử này là Kim Mang trường kiếm.

Bộ kiếm của Quang Minh thần tử.

"Lão đạo sĩ, cần phải cẩn thận." Ánh mắt Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên trở nên sắc bén, không còn đùa cợt như lúc nãy, loại khí thế này chỉ cường giả chân chính mới có.

"Lão lĩnh giáo cao chiêu." Lão đạo trưởng tĩnh tâm, đối mặt cường địch trước mắt, nghi ngờ tạm thời để xuống.

Hai người bắt đầu đánh từ giữa trưa tới lúc mặt trời xuống núi, quần áo ướt đầm mồ hôi, đỉnh đầu trụi lủi của lão đạo trưởng không nhìn ra cái gì, tóc đen của Thiên Nguyệt Triệt càng rối loạn.

Tiếng thở của lão đạo sư tương đối vội vàng, sắc mặt Thiên Nguyệt Triệt thì hồng nhuận, biểu thị thể lực dần tiêu tẩn, cả hai người cũng cực độ mệt mỏi, đều dựa vào ý chí mà chiến đấu với nhau.

Vỏ hạt dưa Nặc Kiệt gặm rơi đầy đất, động tác gặm hạt dưa kế tiếp càng lúc càng nhanh, nhưng không phải hăn buông lỏng, mà là hăn bắt đầu lo lắng.

A Nô vẫn ngủ chảy nước miếng, nhưng nhìn kỹ dưới còn có thể phát hiện, khoe mắt hăn khẽ híp lại.

Liệt La Đặc và Kim nắm chặt tay của mình, Đàn Thành đã chuẩn bị trợ giúp Thiên Nguyệt Triệt bất kì lúc nào, Thụy Miện nhìn sư phụ, rất sợ lão nhân gia đột nhiên phát bệnh, dù hăn biết thân thể sư phụ rất khỏe mạnh.

Những đạo sĩ khác của Cực quang chi điện đều lo lắng cho điện trưởng của mình.

Địch Trạch vẫn giữ nét mặt việc không liên quan đến mình, nhưng từ ánh mắt của y có thể nhận thấy được, trận này đánh nhau y quan sát vô cùng cẩn thận.

Tay Mạc Tà có chút ngứa ngáy, nhìn trận đánh này, mình cũng kích động, Thiên Nguyệt Triệt... Mạc Tà thầm hô tên Thiên Nguyệt Triệt, hôm nào nhất định phải đấu với hăn.

Duy nhất yên tâm vẫn là Thiên Nguyệt Thần, từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên nét mặt, nếu phải nói chính xác, thì là ánh mắt y càng ngày càng nóng bỏng.

Triệt nhi, cho bọn họ biết, người không phải búp bê được phụ hoàng bảo vệ, người là hoàng tử của phụ hoàng, nói cho mọi người, người không cần được phụ hoàng hậu thuẫn, bởi vì người đủ để phá vỡ thiên hạ.

"Người rất tin tưởng hăn." Mạc Tà đi tới bên người Thiên Nguyệt Thần, nhìn nam nhân tràn đầy tự tin.

"Người cảm thấy Triệt nhi sẽ thua ư?" Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, mặt nghiêng nhìn qua lại càng tuần mỹ vạn phần, hướng chi trong mắt còn tản ra nhu tình.

Mạc Tà không đáp lời, thực tế, trận đánh này, hai người không ai bại.

"Triệt nhi sẽ thắng." Thiên Nguyệt Thần tin chắc.

Phảng phất vì chứng thực lời của y, trên người lão đạo sĩ phát ra quang mang thanh thiện.

"Là nguyên thần." Thụy Miện sợ hãi kêu.

"Có ý gì?" Thiên Nguyệt Thần quay đầu lại hỏi.

"Là bốn mạng nguyên thần, người học đạo có hai mạng, một là bốn mạng, chính là chỗ phó thân thể mệnh, một là bạch liên kết tinh sau khi tu đạo, các người nhìn, linh lực trên người sư phụ tạo thành hình hoa sen, nói cách khác, hắc đem hai linh lực ngưng tụ một chỗ, lực lượng của hắc đã tăng gấp đôi." Nhưng như vậy, sư phụ, tính mạng của người cũng chỉ có một, cả đời sư phụ đều tìm kiếm đối thủ cường đại, Thiên Nguyệt công tử xuất hiện hoàn thành tâm nguyện của người sao?

Bạch liên nguyên thần, Thiên Nguyệt Triệt biết, lúc trước ở đảo, Thụy Miện đã dùng nó hạ kết giới, Thiên Nguyệt Triệt biết sự lợi hại của nó, tự nhiên sẽ không khinh thường, nếu không tốc chiến tốc thắng, thân thể của hắc sẽ không chịu nổi, rốt cuộc mới mười ba tuổi, nội lực không kinh người như lão đạo sĩ, nếu không phải trong tay có Kim Mang trường kiếm tràn đầy linh lực, thua trận này có lẽ là hắc.

"Lão đạo sĩ, đặc tội." Trận chiến này hắc nhất định phải thắng, không phải vì người khác, mà vì sự tin tưởng nam nhân dành cho hắc, hắc muốn mọi người biết, người xứng đáng đứng bên Thiên Nguyệt Thần, cũng chỉ có hắc.

Mũi Kim Mang trường kiếm chạm đất, quang mang màu vàng xoay tròn, một vòng lại một vòng, phi thường mỹ lệ.

Thân thể Thiên Nguyệt Triệt bắt đầu bay lên trời, tóc đen dài ra tới gót chân, vẫn là màu đen như trước nhưng càng thêm xinh đẹp, phát ra quang

mang rực rỡ.

Đối mắt kim sắc bắt đầu biến đổi, Bạch (Kim), Thanh (Mộc), Hắc (Thủy), Xích (Hỏa), Hoàng (Thổ), tượng trưng cho ngũ hành từ đáy mắt Thiên Nguyệt Triệt toả sáng. Ngón tay thon dài trắng nõn không tỳ vết, Hỏa Linh Châu từ trong tay Thiên Nguyệt Triệt vọt lên bầu trời, Kim Mang trường kiếm bay lên, linh lực Hỏa Linh Châu sáp nhập vào Kim Mang trường kiếm, nhất thời thân kiếm màu vàng liền biến thành màu đỏ.

Như là lửa.

Kiểm hai người từ đỉnh đầu bay lên, giao chiến với nhau.

Thiên Nguyệt Triệt cùng lão đạo trưởng đứng vững vàng giữa không trung.

"Bọn họ... Bọn họ sao vậy?" Đạo sĩ trẻ tuổi khó hiểu hỏi.

"Linh lực của bọn hắn đã phát huy đến tầng cao nhất, linh hồn của sư phụ và Thiên Nguyệt công tử đã thoát khỏi thân thể mà đánh nhau." Không có thân thể hạn chế, bọn họ đánh nhau càng thêm vô câu vô thúc.

Phanh...

Đó là thanh âm hai loại lực lượng va chạm, thân thể hai người bị bắn ra.

Phanh...

Thụy Miện tiến lên tiếp được thân thể lão đạo trưởng: "Sư phụ, ngài không sao chứ?" Thụy Miện lo lắng nói.

Lão đạo sĩ lắc đầu.

Ọc...

Máu tươi từ trong miệng tràn ra, hơi thở của lão đạo sĩ vô cùng yếu: "Không sao, không sao, ta đánh một trận vô cùng thống khoái, cả đời này ta không tiếc nuôi." Nói xong, lão đạo trưởng nhắm hai mắt lại.

"Sư phụ..." Thụy Miện đau đớn kêu to.

Một bóng dáng khô ngô chợt lóe, Mạc Tà cầm tay lão đạo trưởng, vòng phòng hộ lập tức triển khai, ma pháp chữa trị cấp sáu bao trùm, đi vào thân thể lão đạo trưởng.

"Sao vậy?" Thấy Mạc Tà thu tay, Thụy Miện hỏi.

Mạc Tà lắc đầu: "Sư phụ của người chỉ ngất đi."

Thụy Miện thoáng cái tê liệt, mới vừa rồi thấy Mạc Tà lắc đầu còn tưởng sư phụ có chuyện: "Thiệt là, đã lớn tuổi như vậy, còn luồn khiến người ta lo lắng." Thụy Miện gọi sư đệ, để bọn họ mang lão đạo trưởng vào phòng.

"Mệt mỏi?" Thiên Nguyệt Thần dùng khăn lụa tỉ mỉ lau đi mồ hôi trên trán Thiên Nguyệt Triệt, sắc mặt hồng nhuận khiến Thiên Nguyệt Triệt càng thêm mê người, chẳng qua thân thể suy yếu tựa vào lòng Thiên Nguyệt Thần.

"Hoàn hảo, chỉ dùng lực lượng Hỏa Linh Châu mà thôi, lực lượng thánh linh châu vẫn chưa dùng." Không dùng thánh linh châu là không tôn trọng lão đạo trưởng, nhưng một khi khởi động lực lượng thánh linh châu, Mộc linh châu trên người Liệt La Đặc, Kim linh châu trên người Kim sẽ tập trung sức mạnh trên thánh linh châu, như vậy lão đạo trưởng sẽ càng thua nhanh hơn.

"Triệt nhi thích lão đạo sĩ kia?" Thiên Nguyệt Thần ôm lấy hãn, Thụy Miện để người dẫn bọn hãn về phòng nghỉ ngơi trước, sau đó cùng nhau dùng bữa tối.

"Uh, lão đạo sĩ kia thật đáng yêu." Thiên Nguyệt Triệt lười nhiều lời, dứt khoát nhắm mắt ngủ trong lòng Thiên Nguyệt Thần.

Tiểu đạo sĩ đã chuẩn bị nước ấm, Thiên Nguyệt Thần cời y phục cho Thiên Nguyệt Triệt, da thịt trắng nõn bóng loáng, dù người đầy mồ hôi, nhưng vô cùng dễ ngủ.

Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt vào dực dưng, giúp thân thể hãn buông lỏng, sau đó ngồi bên cạnh, thay Thiên Nguyệt Triệt xoa bóp.

"Phụ hoàng, cảm ơn người." Thanh âm khàn khàn phi thường mỗi một, Thiên Nguyệt Triệt nhắm mắt nói nhỏ.

"Ta và người cần gì nói cảm ơn." Mơn trớn sợi tóc hãn, Thiên Nguyệt Thần ôm lấy thân thể đã lau khô của Thiên Nguyệt Triệt, để hãn nằm trên giường, dùng nội lực hong khô mái tóc dài của hãn, vốn nhuộm đen, nhưng đổ mồ hôi và tắm rửa nên trở về thủy phần sắc, nổi bật lên khuôn mặt nhỏ bé phi thường khả ái.

"Nhưng ta muốn nói, ta vẫn muốn nói, cảm ơn phụ hoàng, luôn muốn nói, cảm ơn phụ hoàng bao dung sự bướng bỉnh của ta, để ta tùy hứng." Thiên Nguyệt Triệt lật người nửa híp mắt, lười biếng nhìn nam nhân ngồi bên cạnh.

Mục mâu hắc sắc của Thiên Nguyệt Thần dần dần hiện lên quang mang băng lam, còn bất chợt hiện sắc đỏ, trong mắt đều là hình ảnh Thiên Nguyệt Triệt.

Cổ họng hơi khô, hô hấp của Thiên Nguyệt Thần cũng trở nên dồn dập.

"Phụ hoàng khát?" Thiên Nguyệt Triệt ngồi dậy, dán lên lồng ngực nam nhân, hai tay xẹt qua cổ Thiên Nguyệt Thần, cổ nhỏ trắng nõn đung đưa trước mắt y.

"Triệt nhi."

Đau đớn bén nhọn qua đi, Thiên Nguyệt Triệt cảm giác máu toàn thân không ngừng đi phiên động, mùi máu tươi nhàn nhạt lan tràn trong phòng.

Mùi máu tươi?

Đạo sĩ phía ngoài vội vàng theo mùi vị đi tới.

Đàn Thành và Nặc Kiệt canh giữ trước cửa chặn đường bọn họ.

"Thật xin lỗi khách quý, huynh đệ chúng ta có trách nhiệm, đại sư huynh bảo chúng ta tới chiếu cố, chúng ta ngửi được mùi máu tươi nồng đậm, không biết..." Ánh mắt liếc về gian phòng của Thiên Nguyệt Triệt.

"Chủ tử và thiếu gia đang ở trong tắm rửa, tình hình vừa rồi các người cũng biết, bằng võ công của thiếu gia ta, ai có thể đả thương hẳn?" Đàn Thành không chút biểu cảm nói.

Này...

Đạo sĩ ngẫm nghĩ, cảm thấy cũng đúng, nhưng mùi máu tươi là chuyện thực, nhưng nếu người ta nói không sao, vậy bọn họ cứ xem như không có chuyện gì, dù sao bọn họ canh giữ phía ngoài, có chuyện xảy ra thì xông vào.

Máu dọc theo cổ Thiên Nguyệt Triệt chảy xuống, trên thân thể trắng nõn của hắn tạo thành hoa văn mỹ lệ, cho đến khi Thiên Nguyệt Thần thỏa mãn nhắm mắt lại.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 55: Trăng Tròn

Tối nay cực quang chi điện đặt biệt náo nhiệt, chưa bao giờ có khách tới đây, nói chính xác hơn, không phải không có, mà là căn bản không lên nổi, cực quang chi điện là tiên cảnh chốn nhân gian, lão đạo trưởng vẫn còn hôn mê, cho nên nơi này tùy Thụy Miện tiếp đón.

Tối nay khách nhân tôn quý, không vì thân phận của Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt, mà vì Thiên Nguyệt Triệt thăng lão đạo trưởng, bởi vậy khiến mọi người ở đây tôn kính.

Thức ăn ở Cực quang chi điện đều là thức ăn chay, Thụy Miện cảm thấy có chút áy náy, cũng là Thiên Nguyệt Thần không câu chấp nhiều, nói rằng không để ý, dù thức ăn chay, chỉ cần Liệt La Đặc ở, không lo không ngon, cho nên tối nay bữa tối tùy Liệt La Đặc trổ tài, đầu bếp của Cực quang chi điện vốn ôm suy nghĩ để hảnh thử sức một chút, nhưng khi biết hảnh chính là thực thần thiếu niên nổi tiếng cả nước, quang mang trong mắt biến thành ngưỡng mộ.

Vì thế Liệt La Đặc cười đến đau bụng.

Địch Trạch mệnh khổ, từ đầu tới cuối đều theo sát Liệt La Đặc, một tắc cũng không rời.

Thiên Nguyệt TriệtTriệt được sắp xếp dùng cơm ở sương phòng tiếp đón khách quý, Thụy Miện lên tiếng hỏi trước: "Thiên Nguyệt công tử tới Cực quang chi điện, hẳn không phải tình cờ."

Nụ cười và thanh âm nhu hòa khiến người nghe vô cùng thoải mái, Thiên Nguyệt Triệt cười tươi: "Người thật hiểu ta, đều do ma pháp nửa vời của Mạc Tà, bọn ta muốn đến hoàng cung Sắc Vi đế quốc tìm Cách Lực Tân, nhưng ai biết lại tới nơi này."

Cách Lực Tân – thái tử điện hạ của Sắc Vi đế quốc, đại ca của Thiên Nguyệt Triệt – Thiên Nguyệt Thiên Kỳ đã gả cho nam nhân này.

"Tìm thái tử điện hạ?" Thụy Miện kinh ngạc, Thiên Nguyệt Triệt tìm thái tử điện hạ là vì đại hoàng tử của Mạn La đế quốc, hay là vì...?

"Ân." Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, "Thật ra tìm người cũng thế, Thụy Miện cũng biết một trong ngũ hành linh châu – Thổ Linh Châu nằm ở Sắc Vi đế quốc chứ?"

Thụy Miện cả kinh, ánh mắt nhìn Thiên Nguyệt Triệt mang theo thăm dò, nói hay không nói, dù trong lòng y có chút ngưỡng mộ Thiên Nguyệt Triệt, nhưng y là hoàng tộc của Sắc Vi đế quốc, cho nên có chút khó xử.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn ra y do dự, cũng không nhiều lời, lấy ra Sắc Vi lệnh năm đó Cách Lực Học cho hắn: "Thụy Miện còn nhớ được, ngày đó Cách Lực Học đem Sắc Vi lệnh giao cho ta đã từng hứa hẹn ta ba điều, chỉ cần không trái lương tâm, hắn đời núi lấp biển cũng không từ."

"Thụy Miện đương nhiên nhớ kỹ, công tử cứu đệ đệ một mạng, Thụy Miện khắc trong tâm khảm, ân tình này Thụy Miện sẵn sàng đổi cả tính mạng." Hai chữ ân tình không phải là điều kiện có thể trao đổi, trong lòng Thụy Miện, Sắc Vi lệnh là một chuyện, Thiên Nguyệt Triệt cứu Thụy Phi là một chuyện khác.

"Cho nên chuyện này, nếu ta đi hỏi Cách Lực Học, cũng không làm trái lương tâm?" Thiên Nguyệt Triệt mở to hai mắt, có chút nghịch ngợm.

Thụy Miện trầm mặc, đúng là không làm trái, nhưng là...: "Công tử có thể nói cho Thụy Miện được không, vì sao đột nhiên tìm Thổ Linh Châu?" Giờ khắc này, Thụy Miện lại nghĩ tới chuyện ở trên đảo, lúc đó Thiên Nguyệt Triệt...

Thiên Nguyệt Triệt nhìn Thiên Nguyệt Thần cùng mọi người một cái, rồi lạnh nhạt nói: "Ngũ hành linh châu Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ vốn là thần vật." Thiên Nguyệt Triệt mở bàn tay, một hạt châu trong suốt phát ra ngũ quang mang xuất hiện trước mặt mọi người, "Thụy Miện cũng biết, đây là cái gì?"

"Thánh... Thánh linh châu?" Thụy Miện nghe qua truyền thuyết về thánh linh châu, mặc dù y không học ma pháp, nhưng đối với bảo vật, có chút nghiên cứu.

"Vậy Thụy Miện cũng biết chủ nhân của thánh linh châu là ai chứ?"

Này... , Thụy Miện khó xử, thánh linh châu cũng chỉ là truyền thuyết, rốt cuộc là ai, thật sự y không biết.

"Là cực quang chi điện, người được cung phụng trên thánh điện." Thiên Nguyệt Triệt nhìn chăm chăm Thụy Miện, nói từng chữ.

"Vật của Quang Minh thần tử, vậy vì sao...?" Lời kế tiếp, Thụy Miện không hỏi, y cảm thấy mình đã biết được đáp án, nhưng đáp án này quá mức khiếp sợ, khiến y không dám mở miệng hỏi.

"Vì sao a? Bởi vì người nọ là kiếp trước của bốn điện." Thiên Nguyệt Triệt thản nhiên nói, khí chất tự tin thuộc về Quang Minh thần tử vô thức tản ra.

Trên người hắn, quang mang chói mắt mọi người, Quang Minh thần tử, vị thần chân chính, hoàn mỹ vô khuyết mà bao quát hết thảy.

Thụy Miện có chút sững sờ, chỉ lẳng lẳng nhìn Thiên Nguyệt Triệt, y không biết mình nên nói cái gì, Quang Minh thần tử, bốn chữ quanh quẩn trong đầu y, đã sớm biết thiếu niên này là nhân thượng chi nhân, nhưng không ngờ rất cao... Rất cao.

"Thiên Nguyệt công tử..." Thụy Miện có chút mê mang, không biết nên nói gì, áp lực trong lòng càng lớn khi biết Thiên Nguyệt Triệt là Quang Minh thần tử chuyển thế, có chút thở không nổi, bằng hữu, bọn họ làm bằng hữu, tựa hồ là mình với cao.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn vẻ mặt buồn rầu của Thụy Miện, tiếp tục nói: "Chúng ta đã từng cùng sinh cùng tử a." Giọng điệu thản nhiên, đúng là Thiên Nguyệt Triệt mà Thụy Miện quen thuộc, mặc dù không đến khoa trương đến mức cùng sinh cùng tử, nhưng lúc trên đảo, đã cùng vượt qua nhiều khó khăn.

Nhìn lại nụ cười và ánh mắt không đổi của Thiên Nguyệt Triệt, lòng có chút khó xử, là tự mình nghĩ nhiều lắm.

"Cho nên Thiên Nguyệt công tử tìm Thổ Linh Châu?" Thụy Miện khó hiểu hỏi.

"Ta không có ký ức về thần tử, nếu muốn khôi phục, chỉ có tề tập hợp ngũ hành linh châu, hôm nay trong tay của ta có bốn viên, còn thiếu Thổ Linh Châu, thần giới gặp nạn, ta phải trở về." Thiên Nguyệt Triệt nói không rõ ràng, nhưng Thụy Miện nghe hiểu.

"Chuyện này, sợ rằng có chút khó khăn." Thụy Miện áy náy nói.

Một câu, khiến tâm mọi người treo lên.

"Có ý gì?" Thiên Nguyệt Thần hoàn hồn hỏi.

"Thổ Linh Châu vốn cung phụng ở thánh miếu của Sắc Vi đế quốc, trong miệng thổ long, nhưng tại đời hoàng đế trước, Thổ Linh Châu đã thần bí biến mất, tình huống cụ thể sợ rằng chỉ có lật xem sử sách hoàng gia của Sắc Vi đế quốc mới rõ ràng."

Hy vọng thoáng cái bị dập tắt, Thổ Linh Châu cư nhiên mất tích, trong lúc này, tức giận nhất là Kim.

Thiên Nguyệt Triệt nói không ra cảm giác trong lòng, nói là thất vọng, nói là lo lắng, nhưng thật ra cũng không phải, có lẽ đối với hãn mà nói, ký ức của Quang Minh thần tử và lực lượng không khôi phục cũng không quan trọng, quan trọng là ... Hãn và nam nhân này bên nhau.

Bầu trời đêm ở Cực quang chi điện vô cùng xinh đẹp, Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt ngồi trên nóc nhà.

"Phụ hoàng, ta chưa bao giờ thấy trăng tròn như vậy." Thiên Nguyệt Triệt tựa vào lòng Thiên Nguyệt Thần, trong tay vuốt vuốt góc áo y.

"Triệt nhi. nếu như thích, chúng ta có thể xem mỗi ngày." Thiên Nguyệt Thần vuốt ve tóc hãn, sủng nịnh nói.

"Phụ hoàng không nên hứa với ta điều không tưởng như vậy." Thiên Nguyệt Triệt trở mình, tìm vị trí thoải mái tiếp tục ngắm trăng, "Nếu trời mưa, không có trăng tròn, còn xem thế nào?"

Thiên Nguyệt Triệt bĩu môi, hãn ghét nhất hứa hẹn dễ dàng.

"Ai bảo không tưởng?" Thiên Nguyệt Thần tự tin nói, "Triệt nhi cũng biết, trên thế giới có một chỗ, đó là nơi trăng tròn luôn luôn đẹp nhất, dù mặt trời chói mắt cũng không bị được ánh sáng của nó."

Mắt Thiên Nguyệt Triệt sáng lên: "Phụ hoàng nói đến lãnh địa của Âm Dạ chi tộc?" Là nơi tất cả quý huyết sinh tồn?

"Nhìn Triệt nhi vui mừng chưa kìa." Thiên Nguyệt Thần cúi đầu hôn lên mắt Thiên Nguyệt Triệt, "Triệt nhi phải nhớ kỹ, phụ hoàng hứa hẹn với Triệt nhi không chỉ là hai chữ hứa hẹn, phụ hoàng sẽ biến từng cái thành sự thật, bởi vì đó là điều Triệt nhi của ta mong ước."

Thanh âm trầm thấp nồng đậm thâm tình, tình này xâm nhập linh hồn, sáp nhập vào máu.

Thiên Nguyệt Triệt vươn hai tay ôm cổ Thiên Nguyệt Thần, đôi môi phấn hồng áp lên đôi môi mỏng của nam nhân, đầu lưỡi ướm át nhẹ nhàng xẹt qua mỗi một chỗ trong miệng y.

Tay Thiên Nguyệt Thần luôn qua tóc Thiên Nguyệt Triệt, đôi môi ngậm lấy đầu lưỡi nghịch ngợm của hắn, một tay giải khai vạt áo hắn, luồn vào y phục, vuốt ve hai điểm phấn hồng trên khuôn ngực trắng nõn.

Toàn thân Thiên Nguyệt Triệt run rẩy, tay ôm nam nhân càng thêm dùng sức, móng tay đâm vào cổ nam nhân, để lại vết thương rõ ràng, vết thương ngọt ngào.

"Phụ hoàng... Nhẹ... Điềm nhẹ..." Tiếng rên rỉ mềm mại càng khiến Thiên Nguyệt Thần khó kiềm chế dục vọng.

Lửa nóng từ hạ thân lan tràn, khát vọng giữa hai chân sưng đến lợi hại, ngón tay xẹt qua bụng Thiên Nguyệt Triệt, đưa vào trong quần lót.

"Phụ hoàng..." Bị ẩm áp và thoải mái bao vây làm Thiên Nguyệt Triệt kìm lòng không được mà than nhẹ.

Thiên Nguyệt Thần ôn nhu hôn lên nước mắt bên khóe mi Thiên Nguyệt Triệt, một ngón... Hai ngón... Ba ngón... Bốn ngón... Cho đến khi Thiên Nguyệt Triệt thích ứng sự hiện hữu của mình, mới giải khai quần, để vật cứng rắn thay thế ngón tay.

Triền miên sâu sắc, lời lẽ nỉ non, đưa cả hai người vào cảnh giới thần tiên.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 56: Gặp Nhau

Lưu lại vài ngày ở Cực Quang chi điện, nhóm người Thiên Nguyệt Triệt quyết định xuống núi, đến hoàng cung Sắc Vi đế quốc tìm Cách Lực Tân.

Về chuyện của Thiên Nguyệt Triệt, Thụy Miện không nói với lão đạo trưởng, lão đạo trưởng cũng không hỏi nhiều, liền để Thụy Miện đồng hành, nhưng lần này Thiên Nguyệt Triệt kiên quyết phản đối ma pháp nửa vời của Mạc Tà.

Dọc đường từ Cực Quang chi điện đến hoàng cung Sắc Vi đế quốc, phong cảnh vô cùng hấp dẫn, phụ cận lại càng thái bình.

Sở dĩ Sắc Vi đế quốc có cái tên này là vì khắp nơi tràn ngập sắc vi hoa, Sắc Vi hoa lại có nhiều tác dụng phi thường, đặc biệt đối với những tiểu thư mà nói, nó vô cùng hấp dẫn.

Sắc Vi đế quốc chế tạo rất nhiều tinh dầu sắc vi và phấn hoa sắc vi, nó vô cùng quý báu, cho nên đa số thương gia của Sắc Vi đế quốc buôn bán vật phẩm này.

Khí hậu bốn mùa ở Sắc Vi đế quốc thật bình thường, không giống Mạn La đế quốc bốn mùa ôn hòa, cũng không giống Anh Túc đế quốc bốn mùa nóng cháy, ở đây có thể nhìn thấy mùa xuân dạt dào sinh cơ, cũng có thể nhìn thấy mùa hè đỏ rực, còn có mùa thu vàng óng ánh, mùa đông tuyết trắng bao phủ.

"Phụ hoàng, mùa đông năm nay chúng ta tới đây trụ đi." Khắp núi đồi đều là tuyết trắng bao phủ, phong cảnh rất đẹp.

"Không được." Thiên Nguyệt Thần quả quyết cự tuyệt, "Triệt nhi quên, thân thể của người không thể nhiễm phong hàn, thật vất vả mới dưỡng tốt, không được khinh thường." Thiên Nguyệt Thần xoa đầu hắn.

"Nhưng ta muốn nhìn." Thiên Nguyệt Triệt cọ cọ lồng ngực y, vẻ mặt ủy khuất.

Thiên Nguyệt Thần cười khê: "Không thể nhìn tuyết trắng, vậy xem trời đầy hoa anh đào cũng đẹp mà? Nếu như Triệt nhi thật muốn nhìn, phụ hoàng cũng có một cách."

"Nga? Thật sao?" Thiên Nguyệt Triệt hy vọng được cùng tình nhân trải qua chuyện lãng mạn, dù Thiên Nguyệt Triệt sống ở thời đại này đã lâu, linh hồn của hắn trên địa cầu vẫn còn là một thiếu niên mười tám tuổi.

"Thật." Nhéo mũi nhi tử, Thiên Nguyệt Thần hứa hẹn.

Năm ngày sau.

Bọn họ đã đến hoàng thành Sắc Vi đế quốc, mặc dù nó cũng phồn hoa như đế đô của Mạn La, nhưng quốc gia khác biệt, dân phong, tập tục hiển nhiên cũng khác biệt, cho nên phong vị của Sắc Vi đế quốc và Mạn La đế quốc hoàn toàn bất đồng.

Thụy Miện hướng phía Thiên Nguyệt Thần gật đầu: "Không bằng đến nhà ta nghỉ ngơi một đêm trước, chờ mai lại tới thái tử điện, ngài cảm thấy thế nào?"

Ở Sắc Vi đế quốc, thái tử điện nằm độc lập, không ở trong hoàng cung.

"Cũng được." Chạy năm ngày đường, dù không quá mệt mỏi, nhưng cũng cần nghỉ ngơi một chút, lúc trước ở bên ngoài luôn có chút bất tiện, "Vậy thì quấy rầy."

Ở khách điểm cũng chỉ vạ bất đắc dĩ.

Nhà của Thụy Miện là Chiến vương phủ, Chiến vương là phong hào do quốc quân Sắc Vi ban cho tổ tiên nhà hãn, đủ để nhìn ra nhà hãn ở Sắc Vi đế quốc rất có danh vọng, bất quá, nếu không thì sao Thụy Phi có thể cùng hoàng tử Cách Lực Học bên nhau.

Điều này, thứ nhất là mượn hơi tản ra hoàng quyền, thứ hai củng cố thực lực Cách Lực gia, dù sao Cách Lực Học cũng là một hoàng tử có tư chất không tồi.

"Ngài là khách quý, đây là vinh hạnh của vương phủ." Thụy Miện khiêm tốn nói.

Xe ngựa dừng lại trước cửa Chiến vương phủ, thị vệ nhìn thấy Thụy Miện, có chút bất ngờ, không phải đại thiếu gia đang ở Cực Quang chi điện sao?

"Thông tri xuống, quét dọn toàn bộ Tây sương tiếp đón khách quý." Thụy Miện dẫn mọi người vào phủ, tiếp tục nói với quản gia, "Đi thái tử điện, nói có thân nhân đến bái phỏng Thiên Nguyệt công tử, thỉnh Thiên Nguyệt công tử tới Chiến vương phủ."

Quản gia của vương phủ là nhân vật nào, Thụy Miện nói như thế, hãn lập tức rõ ràng, thái tử điện – Thiên Nguyệt công tử chính là đại hoàng tử Mạn La đế quốc, đây là chuyện toàn bộ kinh thành quý tộc đều biết.

Như vậy khách nhân trước mắt...

Quản gia không dám qua loa, lập tức tới thái tử điện.

Một bạch y nam tử ngồi sưởi nắng trên tháp, người bên cạnh có vẻ mặt ôn hòa là Cách Lực Tân.

"Người họa xong chưa?" Dù tính cách Thiên Nguyệt Thiên Kỳ tốt hơn nữa, cũng bị nam nhân trước mắt mài hết.

"Sắp." Gần đây Cách Lực Tân thích vẽ tranh, đặc biệt thích vẽ Thiên Nguyệt Thiên Kỳ, cái này gọi là Ô Quy xem vương bát, càng xem càng thuận mắt.

"Một canh giờ trước, người cũng nói với bốn vương sắp xong." Thiên Nguyệt Thiên Kỳ ngồi dậy, kiên nhẫn hoàn toàn không còn, đúng lúc này quản gia thái tử điện tiến lên, "Điện hạ, công tử, quản gia của Chiến vương phủ cầu kiến công tử."

Chiến vương phủ?

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ và Cách Lực Tân nhìn nhau: "Quản gia của Chiến vương phủ nên đến vương phủ của Học đệ chứ, sao lại tới thái tử điện của ta, cho dù tới, người nên tìm cũng không thể là người." Cách Lực Tân thần nhiên nói, "Cho mời."

Vậy, có lẽ không phải là chuyện nhỏ.

"Bái kiến thái tử điện hạ, công tử."

"Bình thân." Cách Lực Tân nói, "Người tới tìm Thiên Kỳ có chuyện gì?"

"Hồi thái tử điện hạ, đại thiếu gia nhà ta dẫn theo khách quý về vương phủ, đại thiếu gia bảo tiểu nhân truyền lời, nói là thân nhân công tử tới thỉnh công tử đến phủ một chuyến."

"Cái gì?" Thiên Nguyệt Thiên Kỳ kinh ngạc, thân nhân? Hẳn có thân nhân đến Sắc Vi, sao có thể?

Cảm giác sự nghi ngờ của hắn, quản gia nói: "Nô tài cũng không nhận ra thân nhân công tử, bất quá có một thiếu niên khoảng mười ba mười bốn,

hắn có mái tóc dài thủy phần sắc, bên cạnh hắn có một nam nhân phi thường tôn quý."

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ và Cách Lực Tân lần nữa nhìn nhau, bọn họ biết hai người trong miệng quân gia là ai.

Trong thiên hạ, trừ Thiên Nguyệt Triệt không ai có mái tóc dài màu thủy phần, mà trong thiên hạ, trừ Thiên Nguyệt Thần, không ai có thể khiến Thiên Nguyệt Triệt để vào trong mắt.

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ có chút kích động, chưa từng nghĩ bọn họ sẽ đến Sắc Vi đế quốc, kể từ sau khi mẫu phi xảy ra chuyện kia, hắn nghĩ Thiên Nguyệt Thần chán ghét hắn, bởi vì mẫu phi hắn phản bội phụ hoàng.

Chẳng qua là...

"Tân, người nói..."

Cách Lực Tân ôm lấy nam nhân đang kích động không thôi: "Thiên Kỳ, người tỉnh táo một chút, nếu tới, phải đối mặt, tới, ngẩng lại trước kia, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ ta quen đầy kiêu ngạo, tùy hứng nhưng phi thường tự tin."

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ hít một hơi thật sâu: "Là ta đa tâm, xin lỗi, lại để người nhìn đến một mặt nan kham của ta."

"Đứa ngốc, ta và người lúc này, cần gì phải quan tâm hết thảy." Cách Lực Tân buồn cười, nam nhân này luôn kiêu ngạo như vậy, hắn vốn cho là tiểu điện hạ Thiên Nguyệt Triệt của Mạn La đế quốc kiêu ngạo nhất, hiện tại hắn sai lầm rồi, không phải Thiên Nguyệt Triệt kiêu ngạo, mà là người Thiên Nguyệt gia đều kiêu ngạo.

Chiến vương phủ.

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ và Cách Lực Tân đi vào hoa viên liền nhìn thấy Liệt La Đặc cùng Địch Trạch đang mắt to trừng mắt nhỏ, nguyên nhân đơn giản là vấn đề sắp xếp phòng.

"Ta nói , ta muốn mỗi người một gian." Liệt La Đặc hoài nghi, trên thế giới này còn có người da mặt dày hơn hăn.

"Chúng ta là khách nhân, khách liền theo chủ, nơi này không có sương phòng dư thừa." Bộ dáng Địch Trạch đầy vô lại.

"Người..." Liệt La Đặc vung nắm đấm, muốn đánh người chướng mắt, nhưng trùng hợp thấy được Thiên Nguyệt Thiên Kỳ và Cách Lực Tân.

Chuyện mẫu phi Thiên Nguyệt Thiên Kỳ, Cách Lực Tân có biết đến, lúc này hướng phía Địch Trạch gật đầu: "Có hứng thú đi cùng một chút không."

Địch Trạch cũng là người sáng khoái, dù không biết tình huống, nhưng rõ ràng Cách Lực Tân cố ý kéo hăn đi.

Trong hoa viên, chỉ còn lại có Thiên Nguyệt Thiên Kỳ cùng Liệt La Đặc, hai người nhìn nhau, ai cũng không mở miệng, Liệt La Đặc luôn luôn lười biếng, cũng là Thiên Nguyệt Thiên Kỳ khó xử lên tiếng.

"Lần trước hồi Mạn La, vốn muốn cùng người hàn huyên một chút, nhưng chuyện mẫu phi khiến chúng ta bỏ lỡ." Luôn luôn tự cho là tài ăn nói không tệ nhưng Thiên Nguyệt Thiên Kỳ có chút lúng túng, đối với đệ đệ cùng mẹ khác cha này, thân phận vô cùng khó xử .

"Ta chưa phát giác ra giữa chúng ta có cái gì tốt để nói chuyện, nếu bỏ lỡ, vậy liền bỏ qua đi, người là hoàng tử Mạn La đế quốc, mà ta, là tùy tùng của chủ tử." Liệt La Đặc xem thường, hăn là đã chùng do Hoàng quý phi cao cao tại thượng sinh, nghĩ đến thân phận của mình cũng cảm thấy buồn cười.

Mà ý nghĩ của Thiên Nguyệt Thiên Kỳ càng khiến hần cảm thấy buồn cười hơn, bọn họ là hai người không liên quan.

"Không, người là đệ đệ ta, ta... Ta rất vui khi có một đệ đệ." Bọn họ là huynh đệ huyết nhục tương liên, ít nhất điều này không thay đổi.

"Ha ha, đại điện hạ thật thú vị, đại điện hạ có rất nhiều đệ đệ, nếu ta không nhớ lầm, ngày đó đại điện hạ cũng rất cao hứng có một đệ đệ như hủ tử." Lời Liệt La Đặc có chút dữ dội, huynh đệ? Loại tình nghĩa này hần không cần, huống chi bây giờ hần sống rất tốt, cũng không cảm thấy muốn có huynh đệ.

"Người..." Thiên Nguyệt Thiên Kỳ nhú mày, "Người không thể bình tĩnh nói chuyện với ta sao?" Thanh âm vẫn mềm nhẹ như cũ, có thể thấy được hần tu dưỡng vô cùng tốt, đó cũng là từ nhỏ lấy để vương làm mục tiêu phấn đấu, nhất định phải có dung nhân chi lượng.

Hần là người thông minh, tựa như Thiên Nguyệt Triệt nói, dù bề ngoài Thiên Nguyệt Thiên Hâm giống Thiên Nguyệt Thần nhất, nhưng tâm cơ thì Thiên Nguyệt Thiên Kỳ mới giống với y nhất, đương nhiên trong mắt Thiên Nguyệt Thần, giỏi như mình hiển nhiên là con trai bảo bối của y.

"Vậy điện hạ cảm thấy ta nên đối đãi với ngài thế nào, đã chủng của mẫu thân ngài? Hay chứng minh bệ hạ mang nón xanh?" Liệt La Đặc cười lạnh, hần thật sự không rõ mục đích của Thiên Nguyệt Thiên Kỳ.

Nhưng thật ra đối với Thiên Nguyệt Thiên Kỳ mà nói, hần chỉ muốn quan tâm đệ đệ này, ở trong lòng của hần, đệ đệ chân chính.

"Người có thể xem mình là người thừa kế của Tả Lạp gia." Thiên Nguyệt Thiên Kỳ thốt ra.

"Ha ha... Là vì mộ linh châu của Tả Lạp gia ở trên người ta sao? Thật buồn cười."

"Ta không có ý này, ta chỉ là... Chỉ là muốn cảm ơn người, cảm ơn người cứu mẫu phi một mạng." Mặc dù mẫu phi xuống tóc làm ni cô, nhưng, đó là điều tốt nhất.

"Người không cần cảm ơn ta, từ đầu tới cuối, ta đều khinh thường nhận thức nàng."

"Nhưng đích thật vì người, phụ hoàng mới tha nàng một mạng."

"Người quá để mắt ta, người người nên cảm ơn chính là chủ tử."

"Ta biết, người là người của lục đệ nên phụ hoàng không nỡ để lục đệ vì chuyện của người mà hao tổn tinh thần, mới tha mẫu phi một mạng."

"Người lầm rồi."

Thanh âm thanh thúy đột nhiên vang lên, Thiên Nguyệt Triệt một thân hắc sắc xuất hiện ở hành lang bên kia, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ đột nhiên quay đầu, hài tử này đã không còn là tiểu oa nhi năm đó trong ấn tượng của mình.

Thân thể non nớt đã trưởng thành, mục mâu thủy linh sáng rọi, dáng người mảnh khảnh như cũ, vẫn là tác phẩm nghệ thuật xinh đẹp nhất, nhưng hần cũng rõ ràng ý của mẫu phi năm đó, tác phẩm nghệ thuật mặc dù hoàn mỹ, nhưng không phải tất cả mọi người đều xứng có được.

Đã từng có tâm tư khác, trong lòng lưu giữ một phần tình cảm huyết thống kì diệu kia.

"Lục đệ."

"Chủ tử."

Liệt La Đặc muốn cáo lui, lại bị Thiên Nguyệt Triệt ngăn cản, Thiên Nguyệt Triệt hướng phía Thiên Nguyệt Thiên Kỳ gật đầu: "Đại ca cũng

càng ngày càng hấp dẫn, Cách Lực Tân chiêu cố người không tệ."

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ mỉm cười: "Lục đệ đang trêu chọc vi huynh sao?" Cùng hài tử này nói chuyện, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ cảm thấy rất thú vị.

Hai người chấp tay, đứng bên cạnh hồ, bóng dáng lạnh nhạt, nếu nhìn kỹ, còn có thể nhìn ra vẻ tương tự, rốt cuộc là huynh đệ.

"Đại ca đang trách phụ hoàng đi?" Thiên Nguyệt Triệt ngồi xuống ghế đá, tay vươn vào trong hồ, lay động bọt nước, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ cũng ngồi xuống, không mở miệng, chỉ lẳng lặng nhìn Thiên Nguyệt Triệt, không rõ ý tứ của hắn.

"Ta đoán, đại ca đang trách, tám năm trước khi người từ Sắc Vi trở lại Mạn La đế quốc, người đưa ra ý muốn cùng Cách Lực Tân bên nhau, phụ hoàng không giữ người lại, vì vậy, tám năm qua, trong lòng người luôn có một cái gá, người cảm thấy phụ hoàng vứt bỏ người, rồi sau đó người biết được mẫu phi người cùng nam nhân khác có Liệt La Đặc, người liền cảm thấy phụ hoàng không hề quan tâm người là vì từ đầu y đã biết chuyện mẫu phi người, phải không?" Thiên Nguyệt Triệt nói rất trực tiếp, nhưng là sự thật, động đến tâm khảm Thiên Nguyệt Thiên Kỳ.

Hắn là hoàng tử Mạn La đế quốc, nhưng lại ở trong điện thái tử Sắc Vi đế quốc, ý đồ rất rõ ràng, nhưng năm đó Thiên Nguyệt Thần cũng không phản đối, chẳng lẽ những thứ này không đủ để chứng minh hắn chẳng là gì trong lòng Thiên Nguyệt Thần?

"Lục đệ nói hộ phụ hoàng sao?"

"Ha ha..." Thiên Nguyệt Triệt nở nụ cười, giọng nói có chút khinh thường, "Đại ca, thông minh như người, người cảm thấy phụ hoàng muốn ta nói hộ sao? Hắn sẽ quan tâm ư?"

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ cũng cảm giác lời nói vừa rồi của mình hết sức buồn cười: "Đúng, từ trước tới nay y đều là người vô tình, không, y hữu tình, đối với người hữu tình."

Thiên Nguyệt Triệt than thở, không phủ nhận: "Đại ca, mấy năm này người ở đây sống thế nào? Có chịu ủy khuất không?"

"Ta cho là lục đệ biết nhất thanh nhị sở."

"Đại ca nghĩ phụ hoàng muốn mượn hơi Sắc Vi đế quốc mới đồng ý đàm hởi của đại ca và Cách Lực Tân sao?"

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ khiêu mi: "Chẳng lẽ không đúng?"

"Ha ha... Ta đã từng cho rằng đại ca giống phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt đứng lên, "Đại ca, nếu người không lấy thân phận nhi tử của Thiên Nguyệt Thần, người cho rằng người có thể sống tốt như vậy ở đây ư, từ trước tới nay hài tử Thiên Nguyệt gia đều rất rõ ràng mình cần gì. Nhị ca rất rõ ràng, cho nên hãn không quan tâm ánh mắt thế nhân, cùng ngoại công của mình bên nhau; ngũ ca Thiên Nguyệt Thiên Ngọc yếu nhất trong chúng ta, mẫu phi hãn đã chết, đại ca biết tại sao mẫu phi hãn chết mà, bởi vì mẫu phi người vì củng cố đế vị của người, mà dùng rắn cắn đã chết nàng, con độc xà kia vốn nên cắn ngũ ca, chính hãn cũng rõ ràng tại sao mẫu phi hãn chết, nhưng hãn không lấy ơn báo oán, bởi vì hãn hiểu năng lực của mình, hoặc là nói hãn hiểu phụ hoàng."

Đại ca, người không hiểu người, nhưng phụ hoàng hiểu rõ người, bởi vì phụ hoàng biết người muốn cái gì, năm đó, nếu phụ hoàng ngăn cản người cùng Cách Lực Tân, đại ca nhất định sẽ cảm thấy phụ hoàng ngang ngược, bá đạo, người có rất nhiều lý do hận phụ hoàng, nhưng phụ hoàng không ngăn cản, cho nên bất mãn này biến thành một loại khác.

Nhưng đại ca, người không được quên, thân phận người ở đây cũng không phải là người hôn ước của Cách Lực Tân, mà là thân phận đại hoàng

tử Mạn La đế quốc, sau lưng người, người cho người hết thấy vinh dự chính là phụ hoàng – Thiên Nguyệt Thần.

Chắc chắn đại ca đang nghĩ, năm đó người tới Sắc Vi đế quốc không có nửa hòm hậu lễ, nhưng đại ca có biết tại sao người không có nửa hòm hậu lễ nhưng vẫn nhận được sự coi trọng Sắc Vi đế quốc? Không phải vì người là người hôn ước của thái tử Cách Lực Tân, mà vì người là nhi tử của Thiên Nguyệt Thần.

Năm đó hậu lễ của đại ca, chỉ có một phong thư của phụ hoàng, đại ca đã từng hỏi Cách Lực Tân, phụ hoàng viết gì trong thư chưa? Đại ca không dám hỏi, sợ mình bị phụ hoàng cho là điều kiện, cho là lễ vật.

Đại ca không hỏi, Cách Lực Tân tự nhiên cũng không nói, nhưng không khéo, ngày đó thay phụ hoàng mài mực là ta, trong thư của phụ hoàng chỉ có bảy chữ, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ —— Thiên Nguyệt Thần.

Đại ca biết, bảy chữ này đại biểu cho cái gì không?"

Thiên Nguyệt Triệt nói xong, xoay người rời đi, Liệt La Đặc đuổi theo, chỉ lưu lại Thiên Nguyệt Thiên Kỳ ngậy ngốc nhìn bóng lưng của hắn.

Bảy chữ này đại biểu cho vô thượng vinh dự, thừa nhận nhi tử.

Lúc Cách Lực Tân đi ra, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ còn ngậy ngốc đứng: "Người đã biết?"

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ nhìn hắn, ánh mắt có một tia lạnh băng: "Tại sao gạt ta, xem ta ngày từng ngày lừa mình dối người, có phải người cảm thấy buồn cười lắm không?"

"Không." Cách Lực Tân tiến lên ôm lấy hắn, "Ta cảm thấy sợ, sợ người sẽ trở về Mạn La, người cũng biết, Mạn La đế quốc là quốc gia Sắc Vi đế quốc không thể chạm vào, thời điểm Thiên Nguyệt Thần giao cho ta phong

thư, ta liền biết, nếu người trở về Mạn La, trừ phi người nguyện ý, nếu không, ta không thể ép người, ta và người chỉ mới bắt đầu, lại là ta ép người trước, ta muốn trở thành duy nhất của người, tâm hồn duy nhất, cho nên ta hy vọng người dứt bỏ nhớ nhung với Mạn La để quốc.

Vì thế, ta thương tổn người, thật xin lỗi."

Nam nhân, dù kiêu ngạo tới đâu, ở trước mặt người mình yêu, cũng chỉ là một người bình thường.

Nhìn nét mặt nghiêm túc của hắn, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ đột nhiên cười: "Hiện tại ta rất vui vẻ." Thanh âm có chút khàn khàn, ngay cả mắt cũng đỏ, "Ta nghĩ, so với việc sớm biết được tin tức kia, ta càng thích vui vẻ."

Một chỗ khác trên hành lang, Thiên Nguyệt Thần lười nhác tựa vào cột, nhìn bảo bối của mình từng bước từng bước đi tới: "Đúng là một hài tử nghịch ngợm."

Thanh âm ôn nhu tràn ngập sùng nịch.

Thiên Nguyệt Triệt cười đắc ý: "Phụ hoàng, dù sự thật vẫn là sự thật, nhưng có đôi khi nên lợi dụng."

"Người a." Thiên Nguyệt Thần xoa đầu hắn, có chút bất đắc dĩ.

"Không phải sao? Cứ như vậy, đại ca liền đứng ở bên chúng ta, đến lúc đó Cách Lực Tân không đem chuyện hoàng tộc nói cho chúng ta biết cũng khó." Cho nên, tiểu tử đắc ý cười ha ha.

Liệt La Đặc xấu hổ, quả nhiên, chủ tử nhà mình có tính toán, lúc trước hắn còn nghi ngờ, sao chủ tử mất thời gian giải thích mấy chuyện lật vật này, hóa ra là chiến thuật tiên lễ hậu binh.

Nghĩ như vậy, Liệt La Đặc lui về phía sau, nghĩ thầm: mình vẫn nên cẩn thận chút, đừng để bị chủ tử tính toán.

Nhưng từ phía sau, Thụy Phi vừa đi tới.

A, kết quả có thể nghĩ, hai người đụng vào nhau, té ngã.

"Thiên Nguyệt công tử." Thụy Phi vừa đứng lên vừa vẫy tay hướng Thiên Nguyệt Triệt chào hỏi.

Thiên Nguyệt Triệt buồn cười nhìn hắn, tám năm không gặp, người này vẫn vậy: "Chào."

Thụy Phi là người rất sôi nổi, sau khi biết mình được Thiên Nguyệt Triệt cứu, vẫn muốn tìm một cơ hội cảm ơn hắn, nhưng bất đắc dĩ Cách Lực Học không đề cập tới chuyện này, trong lòng Cách Lực Học, Thụy Phi quá mức đơn thuần, mà Thiên Nguyệt Triệt tuyệt đối không phải là người đơn thuần.

Hắn không muốn Thụy Phi biết mình dùng Sắc Vi lệnh trao đổi điều kiện với Thiên Nguyệt Triệt, bởi vì không cần thiết.

Cho nên khi Thụy Phi đưa ra đề nghị đến Mạn La đế quốc gặp Thiên Nguyệt Triệt, hắn liền dùng mọi lý do từ chối, nhưng không ngờ, hôm nay Thiên Nguyệt Triệt cư nhiên đến Chiến vương phủ.

Phía bên kia, Cách Lực Học dùng toàn bộ tinh thần để phòng nhìn Thiên Nguyệt Triệt, hài tử đẹp đẽ này đã trưởng thành, so với năm đó càng thêm chói mắt, đồng thời cũng càng phức tạp.

Cách Lực Học nghĩ thầm.

"Cái kia... Ta có chút không nhận ra người." Thụy Phi thật có lỗi cười cười, "Ca ca nói người tới nhà ta, ta khẩn cấp chạy đến đây, cảm ơn người đã từng cứu ta."

"Chuyện nhỏ mà thôi, cũng là người, nghe Thụy Miện nói các người kết hôn, từ phu gia đến nương gia coi như dễ dàng a?"

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 57: Hạ Lạc

Mặt Thụy Phi ửng đỏ, có chút ngượng ngùng nhìn Thiên Nguyệt Triệt: "Dễ dàng, coi như dễ dàng."

Cách Lực Học đen mặt đi tới, tiếp tục như vậy nữa, có thể Thụy Phi có sẽ bị con hồ ly Thiên Nguyệt Triệt này lột sống: "Thiên Nguyệt công tử, hạnh ngộ." Chắp tay nói, tuy giọng điệu không phải rất tốt, nhưng tối thiểu hẳn còn nhớ rõ lễ nghi.

Cách Lực Học vừa nói, ánh mắt vừa chuyển hướng nam nhân bên cạnh Thiên Nguyệt Triệt, vóc người cao lớn được trời ưu đãi, huyền y thâm kim long, đai lưng bên hông màu vàng, giày da đen, chưa từng ai mặc màu đen lại đầy hấp dẫn như vậy.

Cách Lực Học không thể không thừa nhận, trên người nam nhân này có một loại khí chất thần bí mà cao quý, khiến ánh mắt người ta không cách nào dời đi.

Thiên Nguyệt Triệt cười khanh khách: "Phụ hoàng của ta, Thiên Nguyệt Thần, vị này là Cách Lực Học."

Cái gì? Cách Lực Học chấn động, nam nhân này là hoàng đế Mạn La quốc?

Hắn là đúng, vậy mới có thể lý giải hơi thở cường đại trên thân người này: "Cách Lực Học bá kiến quốc chủ."

"Hữu lễ." Thiên Nguyệt Thần gật đầu.

"Đãi ngộ khác biệt, thật bất công." Thiên Nguyệt Triệt tựa vào lòng Thiên Nguyệt Thần, lẩm bẩm, thanh âm không nhẹ không nặng lại có thể khiến mọi người nghe thấy, Cách Lực Học chấn động đỏ mặt, biết được thân phận Thiên Nguyệt Thần, đối với Thiên Nguyệt Triệt, nói chuyện không thể quá mức tùy ý, lúc này nói cũng không được, không nói cũng không được.

Cũng là Thiên Nguyệt Thần biết tính cách con trai bảo bối: "Hắn bướng bỉnh." Không có dư thừa giải thích, cá tính như vậy, lại làm y rất thích thú.

"Đúng rồi..." Thiên Nguyệt Triệt lười nhác vẫy vẫy Thụy Phi, hai mắt Thụy Phi lóe sáng, bước tới gần, Thiên Nguyệt Triệt cười ôn hòa, "Các người kết hôn, dù gì cũng là đại sự, lúc này tâm tình của bốn điện tốt, tặng người một lễ vật."

Lễ vật?

Mắt Thụy Phi càng sáng lên, giống với Thiên Nguyệt Triệt, hắn cũng rất thích thu lễ vật, trong lòng thực tò mò, Thiên Nguyệt Triệt sẽ tặng lễ vật gì.

Một khối kim bài khắc Sắc Vi hoa đặt vào trong tay hắn, đây là?

"Sắc Vi hoa thật đẹp." Thụy Phi vui mừng nhìn Sắc Vi hoa điêu khắc như thật, Thụy Phi không biết giá trị của Sắc Vi lệnh, hoặc là nói hắn căn bản không nhận ra Sắc Vi lệnh, chỉ đơn thuần cảm thấy đẹp mắt, nhưng Cách Lực Học biết.

"Người..." Kinh ngạc nhìn Thiên Nguyệt Triệt, Cách Lực Học có chút không dám tin, hắn tin tưởng Thiên Nguyệt Triệt biết giá trị của Sắc Vi lệnh, đã như vậy, sao có thể dễ dàng trả lại Sắc Vi lệnh cho mình?

Thiên Nguyệt Triệt không để ý Cách Lực Học, cọ cọ lồng ngực Thiên Nguyệt Thần, hấp thu âm áp từ y.

Vốn tính toán để nhóm người Thiên Nguyệt Thần nghỉ ngơi một đêm, nhưng Cách Lực Tân muốn tiếp đãi bọn họ nên tổ chức yến hội, nói yến hội cũng quá khoa trương, chẳng qua là bữa tiệc thêm vài người mà thôi.

Đều là một đám người ngày thường tùy hứng, kiêu ngạo, lúc này ngồi cùng nhau có chút không tự nhiên.

Mới bắt đầu, trong thính đường vô cùng an tĩnh, chỉ nghe thanh âm gấp thức ăn, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ thỉnh thoảng quan sát Thiên Nguyệt Thần, bởi vì hắn không biết mở miệng thế nào, trừ một tiếng phụ hoàng lúc nãy, một câu cũng chưa nói.

"Phụ hoàng, ta muốn ăn cá." Tiểu tử tông tùy hứng chưa từng nhìn hoàn cảnh, Thiên Nguyệt Thần phóng túng cũng chưa bao giờ để ý, kẹp lên lát cá trắng noãn, tỉ mỉ rút xương đi, dù một mảnh nhỏ cũng rất sợ con trai bảo bối của y bị hóc.

Lát cá tươi mới bỏ vào trong miệng Thiên Nguyệt Triệt, hương vị lan tràn, tiểu tử ăn vô cùng hưởng thụ: "Ăn ngon, các người đừng khách khí."

Hoàn toàn cho rằng đây là nhà mình.

Một bàn chỉ có Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt, Thụy Miện, Thụy Phi, Cách Lực Hộc, Cách Lực Tân, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ, những người khác an bài ở bàn khác. Mọi người thấy hắn ăn say sưa, cũng có chút thèm thuồng.

"Món ăn nổi danh nhất ở đây là hạt dẻ rang Sắc Vi, mang theo mùi hương của hoa Sắc Vi, ngọt ngào lại nhàn nhạt mặn, lực đệ có thể nếm thử." Thiên Nguyệt Thiên Kỳ suy tư chốc lát rồi mở miệng, ánh mắt nhìn Thiên Nguyệt Triệt có chút chờ đợi.

Thiên Nguyệt Triệt cười nhạt, kẹp lên hạt dẻ: "Phụ hoàng, nếm thử." Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, nhưng cũng phối hợp, thấy Thiên Nguyệt

Thần ngoan ngoãn ăn, nụ cười của Thiên Nguyệt Triệt càng thêm rực rỡ, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ cũng hơi chút yên tâm.

Cách Lực Tân bất mãn, từ khi Thiên Nguyệt Thần xuất hiện, tầm mắt Thiên Nguyệt Thiên Kỳ luôn quay chung quanh nam nhân này, được rồi, y thừa nhận người ta là phụ thân của Thiên Kỳ, nhưng có cần thiết như vậy không.

Trong bụng bốc dấm chua, Cách Lực Tân cũng kẹp lên một lát cá, gỡ xương, đưa đến bên miệng Thiên Nguyệt Thiên Kỳ: "Ta nhớ người cũng thích ăn cá, về điểm này, các người mới giống huynh đệ."

"Người chỉ biết nói xạo, thích ăn cá mới giống huynh đệ, phụ hoàng ta không thích ăn cá, chả lẽ bọn ta không phải ruột thịt?" Thiên Nguyệt Triệt bĩu môi, tức giận kháng nghị.

Tay cầm đĩa của Cách Lực Tân run lên, lát cá thiếu chút nữa rơi xuống, khóe miệng co quắp, hài tử này nói chuyện luôn luôn không khách khí, năm đó ở Anh Túc đế quốc cũng như vậy, mỗi lần đều tự tiểu phi tiểu nhìn y, làm hại y thiếu chút bốc hỏa.

Lúc này cũng không cho y mặt mũi, may mà Thiên Nguyệt Thiên Kỳ mỉm cười gắp miếng cá trên đĩa của Cách Lực Tân: "Lời của lục đệ luôn luôn sinh động thú vị."

Cách Lực Tân nhất thời cảm kích vạn phần nhìn người thương.

"Nhưng mỗi ngày ta đều nói như vậy cũng không thấy phụ hoàng hé miệng cười một cái, có thể thấy được, ta không có tế bào thú vị." Thiên Nguyệt Triệt tự cho là đáng thương, than thở.

"Tế bào?" Cách Lực Tân cau mày, đây là thứ gì.

"Người không biết?" Thiên Nguyệt Triệt hô to như phát hiện tân đại lục, Cách Lực Tân hiểu rõ, hôm nay mình biến thành món ăn khai vị của tiểu tử này, câu nào của hắn cũng đều hướng vào mình, mình lại không thể quá mức nghiêm khắc với hắn, tránh bị nói là đại nhân khi dễ hài tử, dù sao hắn mới mười ba tuổi.

Nhưng lời hắn đi, lại cảm thấy không lẽ phép.

"Thỉnh lục điện hạ chỉ giáo." Cho nên chỉ có thể da mặt dày thỉnh giáo, cũng may da mặt Cách Lực Tân luôn đủ dày.

"Ân..." Thiên Nguyệt Triệt kéo cằm suy tư một chút.

"Lục điện hạ, nếu như cảm thấy khó khăn, vậy cũng không quan trọng." Cách Lực Tân nhanh chóng đề nghị, đừng nói thật tốt, tránh chuyện lại phát sinh vấn đề khác.

"Không sao, không sao." Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu, "Dù gì chúng ta cũng là người một nhà, mà người nhà Thiên Nguyệt trọng tình cảm, ta chỉ đang suy nghĩ làm thế nào để giải thích ngắn gọn, sáng tỏ."

"Vậy thì phiền toái lục điện hạ." Trong lòng nghĩ tuyệt đối không giống như ngoài miệng.

"Uh, tế bào thật ra chính là thịt trên thân người."

"Thịt?" Mọi người lắng nghe, đây là giải thích gì chứ?

"Đúng vậy a, trên thân người nhiều thịt như vậy, nhưng thật ra do vô số tế bào tạo thành a, vô số, hiểu không?" Vô vô bụng nhỏ, Thiên Nguyệt Triệt cảm giác mình ăn no, cho nên ngồi trên đùi Thiên Nguyệt, đùa đến vui vẻ.

Hiểu cái gì, chẳng qua mọi người không thể nói.

"Thiên Nguyệt công tử, người hiểu thật là nhiều." Thụy Phi bội phục nhìn Thiên Nguyệt Triệt, nghĩ thầm, nếu có cơ hội phải cùng Thiên Nguyệt Triệt học một ít.

"Đúng vậy." Thiên Nguyệt Triệt chưa bao giờ cự tuyệt người khác khen ngợi.

...

Sau bữa tối, điểm tâm lên, mọi người ngồi quanh bàn, lại thêm Mạc Tà, nhóm người Liệt La Đặc, náo nhiệt hơn rất nhiều.

"Lần này phụ hoàng và lục đệ tới Sắc Vi, không biết vì chuyện gì?" Sau khi bình tĩnh lại, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ vẫn là công tử văn nhã, đầu óc tỉnh táo, dựa theo tính cách của Thiên Nguyệt Thần cùng Thiên Nguyệt Triệt, nếu chỉ là du ngoạn, tuyệt đối sẽ đến quốc gia hẻo lánh, huống chi Thụy Miện cũng tới đây.

Điều đó nói rõ lúc trước bọn họ đã đi qua Cực quang chi điện, trên thế giới này không có nhiều chuyện trùng hợp như vậy, cho nên Thiên Nguyệt Thiên Kỳ chắc chắn rằng, Thụy Miện và nhóm Thiên Nguyệt Thần không phải tương ngộ trên đường.

Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt nhìn nhau, tiểu tử lựa chọn im lặng, cọ cọ ngực Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Thần gật đầu: "Lần này là vì Thổ Linh châu của Sắc Vi đế quốc."

Cái gì?

Tay cầm ly trà của Cách Lực Tân vừa dùng lực, ly trà liền vỡ, không khí thoáng cái khản trương lên.

"Bốn điện vốn cho rằng bệ hạ thờ ơ với thiên hạ, không ngờ vẫn muốn Thổ Linh Châu của hoàng tộc ta." Thanh âm cứng nhắc, có thể thấy được

Cách Lực Tân phi thường không vui, nhưng điều này cũng không trách được hẳn.

Hiện tại, ngoài Thủy Linh Ngọc cùng Mộc Linh châu của Mạn La đế quốc, Thiên Nguyệt Thần còn có được Hỏa Linh châu của Anh Túc đế quốc, cho nên Cách Lực Tân liên liên tưởng đến chuyện này.

Thiên Nguyệt Triệt không vui: "Nếu phụ hoàng muốn lãnh thổ của Sắc Vi đế quốc thì khi người gửi thư cho phụ hoàng đưa ra việc đàm hỏi, phụ hoàng đã mở miệng muốn lãnh thổ Sắc Vi đế quốc để bắt người tỏ thành ý."

Thanh âm Thiên Nguyệt Triệt lạnh lùng, mang theo cao ngạo, bất quá không thể phủ nhận, hẳn nói đúng sự thật.

"Đại ca, nghe ý kiến của bộ hạ đã." Cách Lực Học giảng hòa, vì Thiên Nguyệt Triệt trả lại Sắc Vi lệnh cho mình nên y có thể xác định, ý đồ của Thiên Nguyệt Thần không ở Sắc Vi đế quốc, nếu không Sắc Vi lệnh có thể hiệu lệnh tam quân, Thiên Nguyệt Triệt không có lý do gì trả lại.

Mặc dù sắc mặt Cách Lực Tân không xanh mét như trước, nhưng cũng không thật tốt, điều này khiến Thiên Nguyệt Thiên Kỳ khó xử.

Dù hẳn cùng Cách Lực Tân đàm hỏi, nhưng hẳn là người Mạn La đế quốc.

"Thật là thiếu kiên nhẫn." Thiên Nguyệt Thần cười lạnh: "Cách Lực Tân, làm người thừa kế, người nên học tập Thiên Kỳ nhiều, trầm nhớ năm ấy ở Anh Túc đế quốc, người còn là một thiếu niên vô cùng trầm ổn, thế nào, hôm nay ăn nhiều cơm, đem tính cách cũng ăn quá no."

Phì...

Thiên Nguyệt Triệt không khách khí cười to: "Phụ hoàng, người nói chuyện thật hài hước."

Chẳng qua, ở đây không ai dám cười, đặc biệt là vẫn còn ở trên lãnh thổ của người khác.

"Triệt nhi." Thiên Nguyệt Thần trầm giọng: "Đừng nháo." Nét mặt uy nghiêm cùng khí độ của vua một nước, dù Cách Lực Tân không nguyện ý thừa nhận, nhưng nam nhân này đúng là dung nhân chi lượng, đối phương vừa nhắc tới Thổ Linh Châu liền khiến y thất thần.

"Là bốn điện hẹp hòi, nhưng Thổ Linh Châu có ý nghĩa không nhỏ với hoàng tộc của ta, chớ trách bốn điện sẽ thất kinh." Cách Lực Tân điều chỉnh tâm tình, ôn hòa nói.

Trong mắt Thiên Nguyệt Thần hiện lên thương thức, thanh niên này, nếu qua vài năm nữa, Sắc Vi đế quốc trong tay hẳn chắc chắn sẽ mạnh thêm một bậc.

"Thật lâu trước đây, Thổ Linh Châu là vật của Thần tộc, là nguyên thần của một trong ngũ thần tướng." Thiên Nguyệt Thần giải thích đơn giản.

"Ta không hiểu được ý của người." Cách Lực Tân nhú mày, Thần tộc, chủng tộc trong truyền thuyết, dù biết nó thật sự tồn tại, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, Cách Lực Tân vẫn muốn chứng cứ xác thực.

"Không phải nhân tộc vừa bắt đầu đã có được ngũ hành linh châu, bởi vì Thần tộc xảy ra phản bội, ngũ thần tướng bảo vệ Quang Minh thần tử, hồi sinh ở nhân tộc."

"Cho nên?" Cách Lực Tân biết lời kế tiếp mới là trọng điểm.

"Ta muốn ngũ hành linh châu để khôi phục ký ức và lực lượng thuộc về Quang Minh thần tử." Thiên Nguyệt Triệt nói.

Cách Lực Tân cả kinh, dù trong lòng sớm nghĩ tới vô số đáp án, nhưng không nghĩ qua Thiên Nguyệt Triệt lại là Quang Minh thần tử chuyển thế.

"Xin lỗi, cái này, ta không giúp được các người." Cách Lực Tân quả quyết cự tuyệt.

"Tại sao?" Nói chuyện là Thiên Nguyệt Thiên Kỳ, "Chẳng lẽ người cho rằng lực đệ gạt người?"

"Không." Dù Cách Lực Tân nhanh chóng cự tuyệt, nhưng y cũng không phải người hồ đồ, loại chuyện này chả có gì để đùa, hơn nữa Thiên Nguyệt Thần không phải người hay nói giỡn, tám năm trước, trên lôi đài ở Anh Túc đế quốc, y còn nhớ rõ, ma pháp của Thiên Nguyệt Triệt không phải người bình thường có thể so sánh, "Không phải ta không muốn giao ra Thổ Linh Châu, mà trên thực tế, ta cũng chưa từng thấy qua Thổ Linh Châu."

Lời Cách Lực Tân nằm trong dự liệu của Thiên Nguyệt Thần, lúc trước Thụy Miện đã nói chuyện Thổ Linh Châu bị trộm.

"Người là thái tử tương lai, sao có thể chưa từng thấy qua Thổ Linh Châu?" Thiên Nguyệt Triệt khó hiểu hỏi.

Cách Lực Tân cười yếu ớt: "Thiên Nguyệt công tử cũng cố ý ép ta, nếu công tử là thần tử chuyển thế, vậy Thụy Miện sẽ đem chuyện Thổ Linh Châu nói cho công tử mới đúng, chuyện ở Sắc Vi đế quốc không phải là bí mật với Cực quang chi điện."

"Ha ha..." Thiên Nguyệt Triệt có chút đỏ mặt cười nói.

Cách Lực Tân cũng không để ý: "Nhưng thật ra Thổ Linh Châu bị trộm là hoàng gia cố ý truyền đi, vì trấn an lòng người, trên thực tế Thổ Linh Châu đã biến mất."

Cái gì?

Mọi người cả kinh, bị hù dọa không nhỏ.

"Nói thế nào?" Thiên Nguyệt Thần hoàn hồn, nếu Thổ Linh Châu biến mất, như vậy...

"Không thể nào, Thổ Linh Châu sẽ không biến mất." Kim đứng lên, thanh âm nâng cao: "Nếu Thổ Linh Châu biến mất, thánh linh châu của Thần Chủ sẽ thiếu một tia sáng, hơn nữa, linh hồn của năm người chúng ta sẽ bị hút vào thiên địa ngũ hành, không thể nào... Không thể nào..."

Vì xác minh lời Kim, Thiên Nguyệt Triệt ở trước mắt bao người lấy ra thánh linh châu, quả nhiên thánh linh châu tản ra ngũ thải quang mang, mỗi một đạo tia sáng phi thường mỹ lệ, thu hồi thánh linh châu, mọi người nghi hoặc nhìn về phía Cách Lực Tân.

Cách Lực Tân lắc đầu: "Ta không biết ý nghĩa của Thổ Linh Châu, nước ta cũng không có gia tộc biết sử dụng Thổ Linh Châu, lịch sử hoàng tộc ghi lại, Thổ Linh Châu là Thổ nông, liên tục được cung phụng ở thánh miếu, cho đến đời hoàng gia gia."

Cách Lực Tân nhìn mọi người, do dự có nên mở miệng hay không.

Thụy Miện bảo Thụy Phi rời đi, Cách Lực Học cũng cảm thấy chuyện này không liên quan tới mình, cho nên cùng Thụy Phi lui xuống.

Nặc Kiệt kéo A Nô ra ngoài, Đàn Thành, Địch Trạch cũng lần lượt ly khai, Mạc Tà đang do dự, Kim kiên định nắm tay y. Cách Lực Tân biết thân phận Mạc Tà, lúc trước nghe bọn hắn giới thiệu qua, cho nên cũng không miễn cưỡng.

Kể từ khi Liệt La Đặc biết thân phận đặc biệt của mình, phàm là chuyện liên quan tới thánh miếu đều ở lại nghe.

"Chuyện này liên quan đến danh dự của hoàng gia gia, cho nên thỉnh các vị giữ bí mật." Cách Lực Tân dặn dò.

Mọi người gật đầu, cũng không hứng thú bàn luận về tư ẩn của người khác.

"Năm đó hoàng gia gia kế vị, hoàng thái gia gia chỉ có một nhi tử là hoàng gia gia, nhưng hoàng gia gia lại yêu nam nhân, nếu người bình thường yêu nam nhân thì không sao, dù quý tộc cũng được, nhưng lúc này long dương không thịnh hành.

Huống chi hoàng gia gia là hoàng đế, huyết mạch duy nhất của hoàng tộc, nếu hoàng gia gia cùng nam nhân, Cách Lực gia từ đó chặt đứt, mà hoàng gia gia đối với nam nhân kia tình thâm ý trọng, tất nhiên không muốn phản bội hãn, không muốn cùng nữ nhân khác hoan hảo, dù là vì lưu lại con nối dòng, hãn cũng không nguyện ý.

Sau đó, một khách nhân thần bí tới hoàng cung, người nọ nói hãn có cách giúp nam nhân mang thai sinh con, nhưng đổi lại là Thổ Linh Châu, hoàng gia gia biết, nếu Thổ Linh Châu rơi vào tay người tà ác sẽ mang tới hậu họa không nhỏ, cho nên không đồng ý.

Người nọ nói, vợ hãn bị bệnh, chỉ dùng Thổ Linh Châu mài thành bột phấn làm thuốc dẫn mới có thể trị liệu, cho nên thỉnh hoàng gia gia yên tâm.

Là người, ai không có tư tâm, hoàng gia gia muốn cùng hoàng nữ nữ tư thủ, cho nên giao Thổ Linh Châu cho người nọ, hoàng gia gia tận mắt nhìn người nọ đem Thổ Linh Châu mài thành phấn vụn, chuyện này chỉ có lịch đại hoàng đế mới biết.

Về mặt khác, vì bảo toàn chuyện hoàng nữ nữ là nam tử, cho nên truyền ra ngoài là Thổ Linh Châu bị trộm."

Cách Lực Tân nói xong, mọi người lâm vào trong trầm tư, Thổ Linh Châu bị mài thành phấn vụn, mà thánh linh châu còn có thể cảm ứng được Thổ Linh Châu tồn tại, điều đó nói rõ Thổ Linh Châu vẫn còn.

"Nguyên linh của ngũ hành linh châu không vỡ, nếu quả thật có người ăn Thổ Linh Châu, vậy Thổ Linh Châu sẽ kết hợp với người nọ." Kim nói.

"Cho nên chúng ta phải biết, người năm đó ăn Thổ Linh Châu là ai?" Liệt La Đặc cảm thấy có chút nhức đầu, qua trăm năm, làm sao có thể tìm được người năm đó, huống chi bọn họ không biết tướng mạo người nọ.

"Cũng không phải không thể." Thiên Nguyệt Thần suy tư trong chốc lát, nói.

"Đúng." Kim phụ họa, hai người nhìn thoáng qua.

"Phụ hoàng, ý của ngươi là?" Thiên Nguyệt Triệt không giải thích được, nhưng nhìn bộ dáng phụ hoàng và Kim, hẳn là nghĩ ra.

Thiên Nguyệt Thần ra hiệu im lặng, để Kim mở miệng, Kim gật đầu: "Trong thế giới, có một chỗ, có một loại trái cây, nam nhân ăn cũng có thể mang thai."

"Nga?" Mắt Thiên Nguyệt Triệt sáng lên, "Nơi nào? Trái cây gì?"

"Ma giới, ma quả."

Cái gì? Mọi người khó hiểu dời tầm mắt về phía Thiên Nguyệt Thần, muốn nghe suy nghĩ của y, Thiên Nguyệt Thần gật đầu, vuốt ve tóc Thiên Nguyệt Triệt: "Triệt nhi đã hỏi phụ hoàng, tại sao vừa bắt đầu liền biết A Nô là Ma vương, nhớ chứ?"

"Nhớ, phụ hoàng nói Âm Dạ chi tộc ghi lại." Thiên Nguyệt Triệt thành thật mở miệng.

"Uh, Âm Dạ chi tộc ghi lại, chuyện này là thật, ta cũng biết."

"Nhưng, dù như vậy, cũng không thể chứng minh người giúp hoàng nữ nãi mang thai là người Ma giới, cũng không có thể chứng minh hoàng nữ nãi ăn ma quả, thiên hạ to lớn vô kỳ bất hữu (không thiếu cái lạ), không phải sao?" Thiên Nguyệt Thiên Kỳ nói.

Thế giới vạn vật bao hàm toàn diện, rất nhiều chuyện bọn hắn không thể tưởng tượng đến.

"Có cách chứng minh."

"Có cách."

Cách Lực Tân và Kim trăm miệng một lời, hai người nhìn nhau, có chút kinh ngạc, mọi người cũng nhìn bọn họ, có chút kinh ngạc.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 58: Hoàng Lăng

Nơi này là?

Trước mắt mọi người là hoàng lăng của Sắc Vi đế quốc.

Đêm khuya, những người này còn cảm thấy khá thú vị.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, người nhát gan liền ngay cả đầu cũng không dám vươn ra, cũng may mấy người ở đây đều có lá gan lớn.

"Nơi này là phần mộ của hoàng gia gia cùng hoàng nữ nữ, khi hoàng nữ nữ còn sống có thói quen ghi chép mọi thứ, sau khi hãn chết, hoàng gia gia đem đồ đạc của hãn vào hoàng lăng, bọn ta có thể đến xem, bản chép tay của hoàng nữ nữ có ghi chép những chuyện kia hay không." Cách Lực Tân giải thích đơn giản, đây là biện pháp lúc trước hãn nói.

Hạ đoạn thạch trước hoàng lăng xuống, cửa dễ dàng liền mở ra, mọi người nhẹ nhàng tiến vào.

"Đây là bệnh chung hoàng lăng, lưu bảo vật chờ bọn trộm mộ đến." Nhìn lộ khẩu, Thiên Nguyệt Triệt thầm nghĩ, khắp lộ khẩu trồng đủ loại hoa Sắc Vi, hoa nở tươi tốt, nếu không phải người quen, căn bản không biết nơi này là cửa vào hoàng lăng.

"Tiểu điện hạ nói quá đơn giản." Cách Lực Tân không đồng tình, "Nếu bảo vật dễ bị trộm như thế, vậy thì không xứng được gọi là hoàng lăng, cửa ngầm Sắc Vi hoa mở ra, bên trong có chướng khí, dù không lấy mạng

người, nhưng tuyệt đối có thể khiến người ta hôn mê mấy ngày, mà trong mấy ngày này, đủ để bọn chuột nhắt đem người dọn đi rồi."

Cách Lực Tân mở cửa ngầm thứ nhất, dẫn đầu đi vào, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ theo sát, kế tiếp là Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần, Liệt La Đặc, phía sau là Kim cùng Mạc Tà, những người khác ở lại Chiến vương phủ.

"Ta vẫn cảm thấy nên mang A Nô theo." Thiên Nguyệt Triệt rầu rĩ nói, "A Nô là Ma vương, nếu nơi này xuất hiện yêu tinh, bọn ta chỉ cần A Nô ra tay là được."

Thiên Nguyệt Thần gõ đầu Thiên Nguyệt Triệt: "Suy nghĩ vẩn vơ."

Thiên Nguyệt Triệt lè lưỡi làm mặt quỷ, bước nhanh hơn.

Ước chừng đi khoảng cách trăm mét, bên trong bắt đầu phát ra mùi nồng đậm: "Mọi người chú ý." Cách Lực Tân nhắc nhở.

Chướng khí không dùng được độc, bởi vì độc phát tác cần phải thời gian, trong lúc đó cũng đủ điều tiết nội tức, thậm chí cao thủ đến gần có thể phát hiện độc.

Mê được lại khác, nó khiến người ta sinh cảnh giác nhưng không mãnh liệt như độc được.

Ngưng thở, bước thẳng vào chướng khí, đi hồi lâu cũng không thấy tới cuối, sắc mặt mọi người dần dần đỏ lên, hiển nhiên là bị ghen.

"Còn phải đi bao lâu a?" Thiên Nguyệt Triệt dùng phúc âm hỏi Cách Lực Tân.

Cách Lực Tân lắc đầu: "Trên thực tế, là lần đầu tiên ta đến đây."

"Cái gì?" Mọi người suýt nữa té xỉu.

"Thật ra lúc trước ta cũng có ý đến xem, nhưng lại lo sợ, giờ có các người đi chung, dù té xỉu cũng coi như an toàn a." Cách Lực Tân bất tri bất giác khôi phục bản tính.

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ không nghe được lời của bọn họ, trong đám người, ma pháp của hắn kém cỏi nhất, thậm chí chỉ biết cơ bản, những người khác đều coi là cao thủ, ma pháp Liệt La Đặc cũng chỉ là da lông, nhưng vì có một linh châu, cho nên chướng khí không dễ dàng tập kích hắn, Kim, Mạc Tà lại càng không cần phải nói.

Bất quá khiến bọn hắn tò mò là Cách Lực Tân, hình như ma pháp của hắn cũng rất cao, sao lúc trước không hề phát hiện.

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ có chút hỗn loạn, chướng khí phía trước còn dày hơn, mà lúc này ai cũng không thể phân tâm đi chiếu cố những người bên cạnh, sẽ làm chướng khí thừa dịp xâm nhập, vừa rồi tiến vào mọi người đều có chút sơ suất, không suy nghĩ nhiều như vậy.

Thiên Nguyệt Triệt xoa chiếc nhẫn Tạp Cơ bên tay trái, Thủ Điện Đồng xuất hiện, hai cánh tay xương trắng kéo Thiên Nguyệt Thiên Kỳ đang hôn mê, bay về phía trước.

Những người còn lại đột nhiên tâm ý liên thông nhìn nhau một cái, cảm thấy tiếp tục như vậy cũng không phải cách, nhưng ngay sau đó mỗi người bắt đầu phát lực, tự mình triển khai tầng phòng hộ bốn phía, lực lượng dung hợp chung một chỗ, tầng phòng hộ càng thêm chắc chắn, rốt cục mọi người có thể hô hấp.

Qua khỏi khu vực chướng khí, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ còn chưa tỉnh, cũng là Thủ Điện Đồng vui vẻ nhất, bình thường chỉ được phép ở trong nhẫn Tạp Cơ vô cùng buồn bực.

Trước mắt phải đi qua một cái đầm nước trong, nhưng bọn họ biết nước trong chẳng qua là bẫy.

"Người chỉ cần dính vào một chút liền hóa thành huyết thủy." Cách Lực Tân nói, bất quá, muốn qua hồ nước này đối với bọn họ mà nói, là chuyện dễ dàng.

Qua độc thủy đầm, trước mắt là một cửa đá, Thiên Nguyệt Triệt vươn tay gõ mấy cái: "Không phải tảng đá bình thường."

"Nói nhảm." Cách Lực Tân liếc hắt một cái, "Trong hoàng lăng, bất kỳ một tảng đá nào cũng không phải bình thường, đặc biệt là cửa đá, bằng sự quan tâm của hoàng gia gia với hoàng nữ, độ cứng của tảng đá kia có thể là thiên hạ đệ nhất đệ nhị."

"Hừ, cứng hơn nữa, ta cũng đánh vỡ." Thiên Nguyệt Triệt khinh thường, bây giờ Âm Dương kiếm chưa hồi phục, còn có Kim Mang trường kiếm, hắt hiện tại ưa thích Âm Dương kiếm, còn cảm thấy Kim Mang trường kiếm quá mức chính khí, không thích hợp hắt.

Cách Lực Tân đổ mồ hôi lạnh, ý của Thiên Nguyệt Triệt là bỏ nó ra? Nếu thực sự bỏ nó ra, hắt sẽ thành tội nhân của gia tộc Cách Lực.

"Mọi người cùng tìm xung quanh, hắt có lưu lại chốt mở gì đó." Cách Lực Tân nói, mọi người hướng về phía thạch bích nghiên cứu.

Thiên Nguyệt Triệt chỉ ngây ngốc đứng.

"Làm sao vậy?" Thiên Nguyệt Thần giúp hắt lau mấy giọt mồ hôi trên trán, trong hoàng lăng có chút nóng bức, mà thân thể Thiên Nguyệt Triệt dị thường nhạy cảm với ngũ hành.

"Thường thường, ta mà tìm đồ đều không thể tìm được." Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu lên. đậm chân nói, "Phụ hoàng, không cảm thấy ta không có khiếu tìm đồ sao?"

Thiên Nguyệt Thần cười yếu ớt: "Triệt nhi nói xem."

Tảng đá nhẵn nhụi, dù bọn họ có gõ thế nào cũng không tìm được cái gì, cho nên Thiên Nguyệt Triệt miễn cưỡng cho ra kết luận: "Ta đoán, nơi này không có cơ quan."

"Vậy là không vào được ?" Liệt La Đặc hỏi.

"Cũng không phải." Mắt Thiên Nguyệt Triệt lóe sang, đảo mấy vòng, thần bí hề hề nói.

"Biện pháp gì?" Mọi người trăm miệng một lời.

"Cũng đừng phá nơi này." Cách Lực Tân cẩn cẩn dực dực nhắc nhở.

"Hừ, ta không có phẩm cách vậy sao?" Thiên Nguyệt Triệt hoạt động mấy cái xương sườn, Cách Lực Tân thật đúng là muốn nói: "Người chính là như vậy, không có phẩm cách."

"Mọi người đã quên, chúng ta có một cái ma pháp sư nửa vờ dịch chuyển không gian ư." Thiên Nguyệt Triệt vô cùng tà ác chỉ vào Mạc Tà.

Một đám quạ đen bay đỉnh đầu Mạc Tà, nếu không có hai chữ nửa vờ, hẳn đương nhiên tiếp thu cái tên gọi ma pháp sư dịch chuyển không gian, nhưng... Nếu không có mấy chữ dư thừa kia thì không phải là cách nói chuyện của Thiên Nguyệt Triệt.

Vừa rồi vờ vàng, không có thời gian suy nghĩ nhiều lắm, hiện tại Thiên Nguyệt Triệt nhắc nhở, mọi người mới nhớ tới, nơi này đúng là có một ma pháp sư dịch chuyển không gian.

"Chỉ là khoảng cách một cửa đá, người hẳn làm được đi." Thiên Nguyệt Triệt nâng cằm lên, cười gian tà.

"Khoảng cách di chuyển không gian ma pháp là một nhân tố, nhưng vật trở ngại cũng là một nhân tố." Mạc Tà chân thành nói, quyết định đại nhân

không so đo với tiểu hài tử.

"Nói như vậy là sao?" Liệt La Đặc khó hiểu.

"Ví dụ như, làm vật thể chuyển đến nơi nào đó mà đụng phải kết giới, không gian ma pháp sẽ bị quấy nhiễu, dù chỉ là khoảng cách vài mét cũng không di chuyển được."

"Nói cách khác mặc dù cửa đá không phải kết giới, nhưng cũng cản trở, ảnh hưởng hiệu lực của không gian ma pháp." Thiên Nguyệt Thần tổng kết.

"Không sai, vì vậy..." Mạc Tà nhìn chăm chăm Thiên Nguyệt Triệt, "Ta muốn mượn ngoại lực, nếu không, sẽ không thể chuyển mọi người qua phía bên kia tảng đá."

"Cái người gọi là ngoại lực, không phải là bốn điện hạ ta chứ?" Thiên Nguyệt Triệt chỉ vào chính mình, "Bốn điện hạ chưa bao giờ giúp người không công, muốn bốn điện hạ hỗ trợ phải là bình đẳng trao đổi."

Lúc này Mạc Tà chỉ kém không có lấy khúc gỗ trực tiếp đánh Thiên Nguyệt Triệt ngất xỉu, tiểu tổ tông đã quên, lúc này bọn họ tụ tập ở đây là vì phải giúp tiểu tổ tông tìm Thổ Linh Châu.

Mạc Tà bắt đầu bội phục định lực của Thiên Nguyệt Thần, không phải thường nhân có thể làm được.

"Triệt nhi, chớ hồ nháo, mọi người vẫn chờ về ngủ." Kéo Thiên Nguyệt Triệt đùa giỡn đến quên trời quên đất trở lại, trên dung nhan anh tuấn của Thiên Nguyệt Thần không thấy nửa phần khó chịu. Từ một phương diện khác mà nói, đích thật Thiên Nguyệt Triệt là tiểu bảo bảo nghe lời, ít nhất hẳn luôn cho Thiên Nguyệt Thần mặt mũi.

Bởi vì lực lượng của Thiên Nguyệt Triệt thuộc về trung tính, còn không gian ma pháp không thuộc về ma pháp bng tối cũng không thuộc về ma

pháp ánh sáng, giống như trị liệu ma pháp, cùng là trung tính, cho nên Mạc Tà mới có thể yêu cầu Thiên Nguyệt Triệt hỗ trợ.

Mấy người tập trung một chỗ, hai tay Thiên Nguyệt Triệt đặt trên vai Mạc Tà, thả lỏng thân thể, linh lực toàn thân lưu động, sau đó từ từ truyền cho Mạc Tà.

Căn nguyên lực lượng trên người Thiên Nguyệt Triệt là thánh linh châu, thánh linh châu chỉ nhận định Thiên Nguyệt Triệt điều khiển, nếu Thiên Nguyệt Triệt không tự nguyện, không ai có thể đoạt được sức mạnh này.

Không khí chung quanh bắt đầu lưu động, tạo thành một vòng ma pháp cường đại, bốn phía lâm vào hắc ám.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 59: Căn Nguyên

Nơi này?

Thời điểm mọi người mở mắt, phát hiện đây là một toà cung điện phi thường hùng vĩ, giữa điện đặt một bộ quan tài bằng thủy tinh.

Là chính điện hoàng lăng, mấy người đồng loạt đi lên, trong quan tài thủy tinh có hai nam nhân, nói đúng hơn là hai lão nhân, sắc mặt vô cùng hồng nhuận, tay của họ đan vào nhau, nắm lấy nhau thật chặt.

Đại biểu cho đời đời kiếp kiếp không buông nhau ra.

"Là hoàng gia gia và hoàng nữ nữ." Cách Lực Tân mở miệng, đi tới trước quan tài thủy tinh, hướng phía hai người quỳ xuống, dập đầu, mọi người lui về phía sau mấy bước, nhắm mắt, khép lại hai tay.

Người chết đáng tôn kính, huống chi bọn họ đang quấy rầy hai lão nhân an giấc.

"Thiên Kỳ, ngươi cũng tới đây." Cách Lực Tân thâm tình nhìn Thiên Nguyệt Thiên Kỳ, trong phút chốc mọi người đột nhiên có cảm giác kỳ dị, phảng phất hai vị trong quan tài thâm tình đưa mắt nhìn nhau.

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ lĩnh ngộ, theo Cách Lực Tân quỳ xuống, bọn hãn sinh vào thời đại này, dù cùng là nam cũng được phép bên nhau, mà trăm năm trước, hai vị lão nhân yêu nhau phải trải qua rất nhiều đau khổ.

Giờ khắc này, đối với tình yêu của bọn họ, mọi người đều cảm động, dù không rõ ràng lắm, nhưng ít nhiều vẫn bị tác động.

Lạy tế chủ nhân hoàng lăng, Cách Lực Tân cẩn cẩn dực dực đến chỗ cái rương, bên ngoài rương đầy tro bụi, nhưng bên trong lại hoàn hảo vô khuyết.

"Những thứ này đều là di vật của hoàng nãi nãi." Cách Lực Tân cẩn thận tìm tòi, "Tìm được rồi, chính là nó." Cách Lực Tân lấy một quyển sách đã có chút ố vàng từ bên trong ra.

Nhưng vừa mở mấy trang đầu tiên, Cách Lực Tân tròn tròn mắt, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ ở bên cạnh, đầu tiên tiếp lấy, sau đó cũng há hốc mồm, tiếp theo Mạc Tà, Kim, Liệt La Đặc, Thiên Nguyệt Thần, cuối cùng mới đến tay Thiên Nguyệt Triệt.

Lòng tràn đầy kinh ngạc, tầm mắt Thiên Nguyệt Triệt không rời khỏi sách.

Bởi vì tờ thứ nhất của bản chép tay viết ngôn ngữ Thiên Nguyệt Triệt không thể quen thuộc hơn, chính là Anh ngữ.

Tối nay là đêm đầu tiên của ta ở đế quốc thần bí này, tựa bên cửa sổ, ta cảm thấy ánh trăng so với Địa cầu càng thêm xinh đẹp...

Hôm nay ta nhận thức y, y là một nam nhân cao ngạo, lạnh lùng, nhưng ngoài ý muốn ta lại thấy được nhu tình trong mắt y, thấy được chân ý trong lòng y...

Đồng tính ở địa cầu không phải chuyện xấu, nhưng ở đây bị cấm, bọn ta yêu nhau nên dù là nghiêm lệnh cũng không cách nào ngăn cản hai ta...

Thiên Nguyệt Triệt xem liên tiếp một tờ lại một tờ, trong lòng có cỗ ấm áp lưu động, mắt hơi ướt át, phảng phất có vật gì đó muốn chảy ra, nhưng

lại bị ngăn cản.

"Triệt nhi." Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt vào trong lòng.

"Phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt nhẹ nhàng kêu một tiếng, đưa tay khếp bút ký, "Phụ hoàng, ta chưa bao giờ nghĩ tình cảm có thể khiến người ta kinh ngạc, nhưng trong quyển sách này ghi lại một câu chuyện động lòng người, phụ hoàng, bọn họ đáng được tôn kính."

Thanh âm Thiên Nguyệt Triệt rất nhẹ, nhưng mọi người đều nghe không sót từng câu từng chữ.

"Tiểu điện hạ hiểu được?" Cách Lực Tân kinh ngạc, kí hiệu trong sách, bọn họ đều không hiểu.

"Ân." Thiên Nguyệt Triệt hiếm khi chân thành gật đầu, "Đây là một loại tự thể, ta đã từng học qua, cho nên xem hiểu, nó gọi là tiếng Anh, quyển sách này ghi lại cả đời của một nam tử vĩ đại, nam nhân này cũng là hoàng nãi nãi của người, giang sơn Sắc Vi đế quốc, giang sơn Cách Lực gia, có một nửa thuộc về hắn."

Một nam tử bất phàm cả đời đạt được tình yêu đến chết cũng không đổi của một nam nhân khác.

Tâm ý trong đó bọn họ sẽ không hiểu, nhưng Thiên Nguyệt Triệt hiểu, bởi vì bọn họ đều đến từ một nơi.

"Trong này có ghi chép về ma quả không?" Kim do dự hỏi.

Thiên Nguyệt Triệt gật đầu: "Nơi này viết vô cùng rõ ràng, hắn ăn một loại trái cây, bề ngoài trông giống quả táo, nhưng không có mùi vị, loại này trái cây sấp sấp, màu đỏ sậm."

"Vậy xem ra chính là ma quả." Kim kết luận.

"Trước đó người nói có biện pháp chứng thực mà?" Mạc Tà hướng về phía Kim hỏi.

Kim nhìn Cách Lực Tân một chút: "Biện pháp này đơn giản, thời điểm người ở trong chướng khí triển khai vòng phòng hộ, ta đã cảm giác được."

Nga?

Mọi người khiêu mi, kinh ngạc nhìn hăn.

"Có ý gì?" Cách Lực Tân cảm thấy lời nói của Kim có chút ý tứ.

"Tu vi ma pháp của người rất cao." Kim khẳng định, Cách Lực Tân chờ lời nói kế tiếp của hăn, "Có lẽ tự thân người cũng không phát giác, bởi vì hoàng nãi nãi của người dùng ma quả Ma giới dựng dựng sinh hạ phụ thân người, dù phụ thân người cùng nữ tử nhân tộc kết hôn, nhưng trong máu vẫn có thành phần ma quả, đương nhiên người cũng giống vậy."

"Ý của người là, trên người Cách Lực Tân có máu của Ma tộc, đây cũng là nguyên nhân khiến ma pháp của hăn không giống người thường?" Thiên Nguyệt Triệt nhíu mày nói.

"Uh, ý của thuộc hạ là vậy."

"Bởi thế, Cách Lực Tân là thần tử của A Nô." Thiên Nguyệt Triệt gian trá nở nụ cười, "Đều là người hầu của ta?"

Mọi người xấu hổ.

"Triệt nhi." Thiên Nguyệt Thần bất đắc dĩ.

"Không phải sao? Ta đâu nói sai." Thiên Nguyệt Triệt dán lên người Thiên Nguyệt Thần, đưa tay ôm thắt lưng y.

"Kể từ đó, Thổ linh châu cũng biến mất." Liệt La Đặc nói.

"Phức tạp hơn nữa là chúng ta lại không thể xác định Thổ linh châu có bị người Ma tộc ăn hay không, nam nhân kia có ma quả, cũng không đại biểu hẳn là người Ma tộc, dù hẳn là người Ma tộc, cũng không chứng tỏ đối phương mang Thổ Linh châu cho người Ma tộc ăn, tựa như Kim và Liệt La Đặc, ái nhân của các người đều là con người." Thiên Nguyệt Triệt không cố ý đả kích người ta, mà là nói sự thực.

"Vậy làm sao bây giờ?" Liệt La Đặc mở miệng hỏi.

"Đơn giản a." Thiên Nguyệt Triệt liếc hẳn một cái, "Chúng ta đến Ma tộc trước, nếu Thổ Linh Châu thật sự ở Ma tộc, đương nhiên thánh linh châu cảm ứng được."

"Thần Chủ nói có lý." Kim đồng tình, mặc dù thánh linh châu có thể cảm ứng được Thổ Linh Châu tồn tại, nhưng lại không thể xác định vị trí Thổ Linh Châu, nếu quả thật ở Ma tộc, vậy đến lúc đó phạm vi thu nhỏ lại, khởi động thánh linh châu liền có thể xác định được.

...

Ra khỏi trong hoàng lăng, mọi người trực tiếp hồi phủ, mặc dù hoàng lăng là phần mộ của hoàng đế, nhưng rốt cuộc cũng là phần mộ, bên trong âm khí quá nặng.

"Tắm rửa một chút, tối nay người mệt mỏi rồi." Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt vào dục dũng.

"Không có chuyện gì, hao tổn một chút linh lực thôi mà." Thiên Nguyệt Triệt cọ cọ lồng ngực Thiên Nguyệt Thần, không chịu rời đi, "Phụ hoàng..." Miệng mềm nhẹ gọi y.

Bên môi Thiên Nguyệt Thần hiện ra nụ cười như có như không, ôm Thiên Nguyệt Triệt vào lòng: "Sao vậy?" Ôn nhu hỏi.

"Phụ hoàng..." Thiên Nguyệt Triệt cọ cọ đầu nhỏ, làm nũng, "Phụ hoàng, vừa rồi ở trong hoàng lăng quên một chuyện rất trọng yếu."

Tay ôm Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên siết chặt, cảm giác xấu dâng lên trong lòng Thiên Nguyệt Thần: "Nếu Triệt nhi quên, vậy không nhớ cũng được, bận rộn một ngày, tắm rửa nghỉ ngơi trước."

"Không muốn." Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, vô tội nhìn Thiên Nguyệt Thần, "Phụ hoàng, ít nhất phải quan tâm, hỏi một câu ta quên chuyện gì chứ?"

Tính cách của bảo bối, sao Thiên Nguyệt Thần không biết, tóm lại không phải là chuyện tốt, thở dài, có chút bất đắc dĩ nói: "Như vậy, Triệt nhi quên chuyện gì?"

"Phụ hoàng nên biết, nơi vừa rồi chúng ta đến là hoàng lăng?" Thiên Nguyệt Triệt chứng thực, nghịch ngợm nháy mắt, Thiên Nguyệt Thần nhức đầu, y biết ý tứ của tiểu tử này.

"Phải." Thiên Nguyệt Thần kiên trì trả lời.

"Hơn nữa là hoàng lăng có lịch sử hơn trăm năm?"

"Phải."

"Phụ hoàng..." Thiên Nguyệt Triệt sợ hãi kêu lên, "Phụ hoàng, người cũng không nhắc nhở ta, trong hoàng lăng còn nhiều bảo bối, hơn nữa hoàng lăng có niên đại lâu như vậy, rất hiếm có, không phải Âm Dương kiếm đang cần bảo thạch sao? Lúc trước ở Hán Lệ thành, ta tìm nhiều phần mộ cũng không tìm được một khối bảo thạch như ý, hiện tại có cơ hội trước mắt, sao ta lại quên chứ."

"Thiên —— Nguyệt —— Triệt." Thiên Nguyệt Thần nghiêng răng nghiêng lợi, đã sớm biết tiểu tử nghĩ tới chuyện này, "Đừng nghĩ vẩn vơ."

"Hừ, phụ hoàng yên tâm, ở chỗ này, ta mới không hành động khinh xuất đầu." Thiên Nguyệt Triệt xoay người, miễn cưỡng ngồi vào đục dừng, Thiên Nguyệt Thần kinh ngạc, từ lúc nào tiểu tử nhà y đột nhiên đổi tính?

"Phụ hoàng..." Quả nhiên thanh âm mềm nhũn lại truyền ra.

"Ân?"

"Phụ hoàng, hoàng lăng Thiên Nguyệt chúng ta, cũng có lịch sử lâu đời phải không?" Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, cười hì hì nói.

Sắc mặt nam nhân xanh mét, khuôn mặt tuần mỹ có vài phần vặn vẹo: "Ta khuyên ngươi đừng nghĩ." Tiểu tử dám đánh chủ ý lên tổ tông nhà mình.

"Phụ hoàng, ngươi hung dữ như vậy làm gì? Ta sẽ không bất hiếu như Cách Lực Tân, động đến mộ phần hoàng gia gia nhà mình, ta muốn động nhất định cũng không phải hiện tại liền động a, bởi vậy còn chưa đủ lâu đâu."

"Thiên —— Nguyệt —— Triệt." Gõ một cái lên đỉnh đầu tiểu nhi tử, tu dưỡng tốt đẹp của nam nhân rốt cục cũng chính thức bị hủy mất.

"Phụ hoàng, ngươi làm gì? Rất đau." Thiên Nguyệt Triệt ôm đầu, miệng nhỏ còn chưa muốn buông tha, "Hóa ra định lực của phụ hoàng cũng chỉ nhỏ như vậy, ta còn tưởng phụ hoàng lớn hơn Cách Lực Tân nhiều."

Kiều ngạo ngẩng đầu nhỏ, Thiên Nguyệt Triệt đặc ý tắm rửa, lại không biết nam nhân bên cạnh đã bắt đầu phát điên.

Thiên Nguyệt Thần ôm lấy Thiên Nguyệt Triệt, mặc cho thân thể đối phương ướt nhẹp, bàn tay to lớn đánh lên cái mông nhỏ trắng nõn.

A ...

Tiếng kêu kinh thiên động địa từ trong phòng truyền ra, kế tiếp là tiếng chửi bậy liên tiếp của Thiên Nguyệt Triệt.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 60: Sa Mạc

Hôm sau, mặt trời lên cao, con heo lười nhỏ vẫn không chịu rời giường, theo thói quen ngủ nướng bất kể là ở đâu.

"Triệt nhi, dậy thôi." Thiên Nguyệt Thần ngồi bên giường, vừa kéo chăn vừa nói.

Thiên Nguyệt Triệt xoay người đưa lưng về phía y, kéo chăn qua đỉnh đầu, tiếp tục ngủ.

"Triệt nhi, lần đầu tiên tới Sắc Vi đế quốc, không muốn đi dạo một chút ư?" Thiên Nguyệt Thần dụ dỗ.

"Hừ." Dùng lỗ mũi hừ lạnh, Thiên Nguyệt Triệt hung hăng kéo chăn qua.

Thiên Nguyệt Thần cúi người, kéo mền tở ra, ôm lấy tiểu tử: "Hờn dỗi đã một buổi tối, tiếp tục nằm đều có thể ấp nở trứng."

"Hừ." Thiên Nguyệt Triệt dùng sức kéo, liều mạng kéo, nhưng khí lực nhỏ hơn người ta, cho nên không có biện pháp.

Thiên Nguyệt Thần nhìn tiểu tử ghen hồng mặt, cúi đầu khẽ liếm: "Còn đau sao?"

"Đau." Lớn tiếng kêu lên, chứng minh mình thật sự rất đau.

"Còn đau a, ta xoa bóp." Tay vươn vào trong chăn, đưa tay vào trong quần, ôn nhu vỗ về cái mông nhỏ phi thường khả ái, cảm giác vô cùng gợi cảm.

"Không được ăn đậu hủ." Thiên Nguyệt Triệt dời cái mâm nhỏ đi, ủy khuất tối hôm qua hẳn còn chưa quên, phụ hoàng cứ nhiên dùng sức đánh hẳn như vậy, khi đó hẳn thật sự muốn khóc.

"Cũng không phải là chưa ăn quá." Thiên Nguyệt Thần vươn tay, Thiên Nguyệt Triệt, "Tức giận, không tốt?"

"Không tốt, mặt mũi người ta cũng mất hết." Thiên Nguyệt Triệt cúi đầu, cố gắng giấu gương mặt vào trong chăn, nhưng có người nhanh hơn hẳn một bước đem đầu hẳn giữ lại, "Xấu hổ cái gì? Ai dám giấu cợt Triệt nhi, phụ hoàng báo thù cho người."

"Không cần, gần đây phụ hoàng luôn nói không giữ lời." Thiên Nguyệt Triệt buông tha giấy dựa, tựa vào trong ngực Thiên Nguyệt Thần, ngón tay đùa bỡn y phục của mình.

"Lúc nào phụ hoàng khiến Triệt nhi cảm thấy mình nói không giữ lời?" Tiểu tử bắt đầu cố tình gây sự.

"Ngày hôm qua ta chỉ nghĩ đào mộ phần mà thôi, rõ ràng phụ hoàng nói sẽ theo ta đời đời kiếp kiếp nhưng nhẫn tâm đánh ta như vậy." Hóa ra tiểu tử thị thấy tôn nghiêm của mình bị giẫm đạp.

"Ai bảo người muốn đào chính mộ phần tổ tông." Thiên Nguyệt Thần cảm giác nhức đầu tối hôm qua lại xuất hiện.

"Chỉ mới nghĩ, còn chưa thực sự làm mà." Phải biết rằng ý nghĩ trong lòng và thực tế hành động không giống nhau nha.

"Ý của Triệt nhi là, trong lòng nghĩ và thực tế muốn làm là hai chuyện khác nhau?" Thiên Nguyệt Thần khiêu mi.

"Đương nhiên không phải, ý của ta là bây giờ ta chỉ nghĩ, người vẫn không thể đánh ta, nếu quả thật muốn đánh, vậy cũng phải chờ ta làm xong,

nhưng người đánh ta trước, ta mà không làm thì thua thiệt chính là ta, cho nên ta cần phải làm chút gì đó?"

"Cường từ đoạt lý." Thiên Nguyệt Thần ôm lấy đầu Thiên Nguyệt Triệt, "Chờ Triệt nhi làm, ta muốn ngăn cản còn kịp sao? Được rồi, ta nhượng người một lần, nếu Triệt nhi thật sự đi đào mộ, cũng không phải là không thể."

"Thật sự?" Hai mắt Thiên Nguyệt Triệt sáng ngời.

"Nhưng, không thể đào mộ phần tổ tông." Mặc dù Thiên Nguyệt Thần không phải hiếu tử, nhưng cũng không làm chuyện đào phần mộ tổ tông nhà mình, nó liên quan đến mặt mũi hoàng đế Mạn La quốc.

"Sớm nói, ta cũng không cần đào phần mộ tổ tông nhà mình." Thiên Nguyệt Triệt cười tủm tỉm, thân thể lưu loát nhảy ra khỏi lòng Thiên Nguyệt Thần, cầm y phục để sẵn một bên, tốc độ cực nhanh mặc lên người, khiến Thiên Nguyệt Thần theo cũng không kịp.

"Phụ hoàng, đi dạo phố thôi." Rửa mặt chải đầu tốt, Thiên Nguyệt Triệt lập tức kéo Thiên Nguyệt Thần đi.

Thiên Nguyệt Thần lại bất đắc dĩ lắc đầu lần nữa, y thề, nếu có thể, y tuyệt đối sẽ không dạy nhi tử thành như vậy.

Đế đô của Sắc Vi đế quốc luôn phảng phất một mùi thơm nhàn nhạt, không rõ có phải ảo giác hay không, nhưng không sao, dù gì nơi này cũng được ví như biển tình dầu.

"Ta nghĩ, tình dầu của Sắc Vi đế quốc, là do người nọ mang đến." Thiên Nguyệt Triệt suy tư chốc lát rồi nói, chính là vị lão giả nằm trong hoàng lăng.

Đối với người kia, Thiên Nguyệt Triệt thường thức, tò mò rất cuộc là người thế nào, lại tạo nên một đời truyền kỳ như vậy.

"Ý Triệt nhi là?" Thiên Nguyệt Thần hỏi.

"Ở thời đại của ta, có một quốc gia sản xuất tinh dầu có giá trị rất cao, lại nghe nói Sắc Vi đế quốc cũng có tinh dầu, ta liền cảm thấy nghi ngờ, vật trên địa cầu mới có, sao lại xuất hiện ở nơi này, hiện tại đã hiểu, hóa ra cách điều chế là do người nọ mang đến." Cho nên Sắc Vi đế quốc mới trở thành một trong ba đại cường quốc.

Trên đường không có nhiều tiểu sạp, hầu hết thương gia đều có cửa hàng của riêng mình.

"Ở Sắc Vi đế quốc, trừ một vài cửa hàng tư nhân, căn bản đều là cửa hàng thuộc về quốc gia, nghe nói quy định này là từ thiên tuế đế (hoàng gia của Cách Lực Tân) bắt đầu định ra." Thiên Nguyệt Thiên Kỳ ở một bên đáp lời.

"Ta hiểu được, quốc gia đem cửa hàng cho người dân thuê, từ đó thu tiền thuê, cho nên quốc khố của Sắc Vi đế quốc mới giàu có đến vậy." Đây là kinh tế theo kiểu hiện đại, Thiên Nguyệt Triệt thầm nghĩ.

Ở Sắc Vi đế quốc mấy ngày, sau đó bọn họ tới Ma giới.

Từ Sắc Vi đế quốc đến Ma giới cũng xem như gần, vốn dĩ Cách Lực Tân cũng chuẩn bị đi cùng, nhưng như vậy Thiên Nguyệt Thiên Kỳ cũng sẽ đi, Thiên Nguyệt Thần cảm thấy Thiên Nguyệt Thiên Kỳ không có năng lực tự bảo vệ nên ngăn cản.

Bởi vậy Cách Lực Tân không đi.

Nói những lời này, Dịch Trạch có chút xấu hổ, bởi vì so với Thiên Nguyệt Thiên Kỳ, tựa hồ y cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

"Phía trước là sa mạc, qua sa mạc này là lối vào Ma giới, ta tiến đến đây." Cách Lực Tân đem lạc đà đến, sau đó còn chuẩn bị tốt thức ăn cho bọn họ.

"Làm phiền." Mạc Tà chấp tay cảm tạ.

Cách Lực Tân gật đầu: "Ngày khác sẽ đến hiệp hội ma pháp, khi đó còn chờ Mạc hội trường tiếp đãi."

"Nhất định nhất định." Mạc Tà cũng là người sáng khoái.

Bởi vì người hoàng thất mua, cho nên lạc đà đều là giống tốt nhất.

Bảo cát trong sa mạc vô cùng lớn, mọi người đều ngồi trong xe, chất liệu xe ngựa cũng là Cách Lực Tân đặc biệt cho người làm, phi thường vững chắc và kiên cố.

Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt một chiếc, Liệt La Đặc, Dịch Trạch một chiếc, Mạc Tà, Kim một chiếc, Nặc Kiệt, A Nô, Đàn Thành, Thụy Miện một chiếc, trong sa mạc, lạc đà là động vật có linh tính, không cần người sai sử, nó cũng tự biết đường.

Nhìn bốn cỗ xe lạc đà dần biến mất trước mắt, Cách Lực Tân vỗ vai Thiên Nguyệt Thiên Kỳ nói: "Không cần lo lắng, thân thủ của mấy người bọn họ thử hỏi trong thiên hạ ai có thể địch."

"Người cũng biết, ta sợ chính là Thần tộc, lúc trước Thần tộc đã xảy ra chuyện, lục đệ có thể bị nguy hiểm không?" Thiên Nguyệt Thiên Kỳ nhíu mày.

"Cùng lắm thì lại đầu thai chuyển kiếp lần nữa." Cách Lực Tân trêu ghẹo, "Nếu là Thiên Nguyệt Triệt, hẳn sẽ không gặp chuyện xấu, Thiên Kỳ, bọn họ rất mạnh, so với tưởng tượng của chúng ta còn mạnh hơn nhiều, hai người kia đều mạnh đến đáng sợ, chưa kể đến A Nô là Ma vương, Mạc Tà

cũng tính là cao thủ ma pháp, đi thôi, lo lắng còn không bằng tin tưởng bọn họ."

Lạc đà đi ước chừng một canh giờ trong sa mạc, xe cũng bắt đầu lay động.

"Phụ hoàng, bão cát càng lúc càng lớn ." Thiên Nguyệt Triệt nằm trong ngực Thiên Nguyệt Thần nói.

"Uh, không biết xe này có thể kiên trì bao lâu." Thiên Nguyệt Thần lấy ra một bình nước, "Sa mạc quá mức khô ráo, Triệt nhi uống nhiều nước một chút, người nhìn, môi cũng khô thế này." Mới một canh giờ, đôi môi vốn đỏ mọng hồng nhuận, đã khô trắng.

Thiên Nguyệt Thần vô cùng thương tiếc.

"Không sao, phụ hoàng, ta là nam nhân." Loại chuyện nhỏ nhặt này, ai quan tâm.

"Không được, Triệt nhi là của ta, mỗi một chỗ trên người đều thuộc về ta, cho nên ta tuyệt đối không cho phép hãn không hoàn mỹ trước mặt ta." Uy Thiên Nguyệt Triệt uống mấy ngụm nước, Thiên Nguyệt Thần một lọ tinh dầu vị trà từ trong túi ra.

"Đó là cái gì?" Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu.

"Đây là lúc trước chuẩn bị, có thể giữ nước trong thời gian nhất định, đến, phụ hoàng thoa giúp Triệt nhi." Thiên Nguyệt Thần xoa vài giọt trên mặt Thiên Nguyệt Triệt, quả nhiên, da mặt non mềm trở lại.

"Thực ẻo lả." Thiên Nguyệt Triệt rầu rĩ nói, "Đó là cho nữ nhân dùng."

"Ta biết, ta xác định Triệt nhi là nam nhân." Thiên Nguyệt Thần vừa nói vừa giải khai dây lưng y phục Thiên Nguyệt Triệt, bắt đầu bôi được dọc

theo xương quai xanh.

"Sao không làm trước khi tiến vào sa mạc, đợi đến bây giờ mới thoa." Thiên Nguyệt Triệt lật người.

"Không phải đã nói rồi sao? Thời gian hạn chế." Thiên Nguyệt Thần giải thích, hương trà nhàn nhạt vô cùng thoải mái, làm cho thần kinh cũng thư giãn rất nhiều.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 61: Hổ Cát

Lạc đà lại tiếp tục đi về phía trước một canh giờ, lay động càng ngày càng lớn, mọi người trực tiếp ăn uống ở trong xe, bắt đầu đề cao cảnh giác, bởi vì bất cứ lúc nào xe đều có thể lật, rất nguy hiểm.

"Phụ hoàng, bão cát thật mạnh." Thiên Nguyệt Triệt cảm thán, nếu lúc này có không gian ma pháp, căn bản sẽ không phiền toái như vậy.

Mạc Tà ngu ngốc, Thiên Nguyệt Triệt thầm mắng.

Hắt xì...

Mạc Tà đánh một cái hắt xì, thân thể hắt cường trắng, cảm mạo cũng chưa bao giờ có, lúc này cư nhiên hắt xì.

"Người bị cảm?" Kim nhú mày nhìn Mạc Tà, không trách, khí trời ở Sắc Vi đế quốc dễ chịu hơn sa mạc, nơi này bão cát lớn, khí hậu thiên lãnh.

Mạc Tà lắc đầu, vừa muốn mở miệng, lại đánh một cái hắt xì: "Ta nghĩ có người đang mắng ta." Chờ hắt xì xong, Mạc Tà phản hận nói, trong lòng đem những người khả nghi nhất nhất tra một lượt, phàm là địch nhân đều đã hóa thành tro, chả lẽ dùng hồn mắng hắt?

Vậy bây giờ, người khả nghi nhất chính là...

Mạc Tà than thở, nhất định là Thiên Nguyệt Triệt tùy hứng làm vậy, kiêu ngạo tự phụ.

Kim nghi hoặc nhìn hắt: "Người mắc chứng vọng tưởng phải không."

"Kim nhi không tin?" Mạc Tà khiêu mi, "Tám chín phần là Thần Chủ của người mạng ma pháp không gian của ta vô dụng."

Mà bên này, Thiên Nguyệt Triệt đem Mạc Tà mạng qua một lượt, rốt cục thư thái rất nhiều.

Lạc đà đang đi đột ngột dừng lại, mọi người vốn cho rằng lạc đà muốn nghỉ ngơi một lát, nhưng đợi mãi cũng không thấy lạc đà tiếp tục, có chút nghi ngờ liền vươn người ra ngoài cửa sổ, đầu vừa mới vươn ra lại lập tức rụt trở về, bão cát lạnh thấu xương phi thường hung mãnh.

"Không sao chứ?" Liệt La Đặc phát hiện trên mặt Dịch Trạch có mấy tơ máu, đây là dấu vết bị bão cát xẹt qua.

Dịch Trạch lắc đầu, lúc này không nên kích động, nét mặt vô cùng nghiêm túc: "Sợ là bị vây ở đây."

Bên này trong một chiếc xe khác, Kim cau mày: "Sao lạc đà bất động?" Mạc Tà cũng là nét mặt nghiêm túc, cách không xa có cái gì đó đang di động.

Không giống với mấy người phía trước khẩn trương, A Nô trực tiếp nhảy xuống xe, lúc này dung nhan anh tuấn phi thường cương nghị, bóng dáng thon dài phá lệ cao ngất, một người khác cũng đang dị thường hưng phấn chính là Thiên Nguyệt Triệt.

"Phụ hoàng, có gì đó tiếp cận, hơn nữa còn rất lớn." Hai mắt Thiên Nguyệt Triệt lóe sáng.

"Uh, xem ra là thứ lạc đà cực kỳ sợ." Thiên Nguyệt Thần nói xong, phát hiện lạc đà lại đứng lên, nhưng không phải đi tới mà là lui về phía sau.

Thiên Nguyệt Thần nhanh tay kéo thắt lưng Thiên Nguyệt Triệt bay ra, đồng thời rơi xuống đất còn có Mạc Tà và Kim, Liệt La Đặc và Dịch Trạch,

chẳng qua tư thế có chút khó coi, ba người Đàn Thành, Nặc Kiệt, Thụy Miện bởi vì A Nô tác động, đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

"Trời ạ, là chuyện gì xảy ra, lạc đà cư nhiên quăng chúng ta ở đây?" Nặc Kiệt lớn giọng kêu, đi tới bên cạnh Thiên Nguyệt Triệt, nhưng thật ra hắn còn rất may mắn, bởi vì thần thể mập mạp, cho nên bão cát lớn cũng không thổi bay được hắn, xiêm áo chỉ có chút tán loạn.

"Mọi người chú ý, có cái gì đó đang đến gần chúng ta." Thiên Nguyệt Thần trầm giọng nói, hơn nữa còn dùng nội lực, từng chữ rõ ràng truyền vào tai mỗi người.

Liệt La Đặc và Địch Trạch phản ứng nhanh nhất, lập tức đến bên người Thiên Nguyệt Thần cùng Thiên Nguyệt Triệt, Mạc Tà và Kim không chút sợ hãi, Đàn Thành mặt lạnh như cũ, chỉ là vẻ căng thẳng cho thấy được hắn đang trong trạng thái phòng bị.

Thụy Miện nhắc lên tinh thần: "Có thể gây ra kinh động lớn như vậy chỉ có một thứ." Hắn là người Sắc Vi quốc, nên đối với tình huống hiện tại có chút hiểu biết hơn nhóm người Thiên Nguyệt Thần.

"Là Sa hùng." Thiên Nguyệt Thần nói, "Lúc trước Cách Lực Tân có nhắc qua, người phụ cận có nói, giữa tháng, sa mạc sẽ xuất hiện Sa hùng, hôm nay vừa lúc mười lăm."

"Cái gì? Chúng ta thật xui xẻo, sớm biết thế này chờ qua mười lăm hẵng đi." Nặc Kiệt nói thầm.

Thiên Nguyệt Thần liếc Nặc Kiệt một cái, Nặc Kiệt lập tức câm miệng.

"Không ổn." Nhìn Thiên Nguyệt Triệt nghiêm mặt, Thiên Nguyệt Thần theo ánh mắt hắn nhìn lại, Triệt nhi cũng cảm giác được không đúng sao?

"Phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, thấy được ý nghĩ giống nhau trong mắt Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, "Sau khi từ cực quang chi điện trở về, A Nô an tĩnh rất nhiều, không còn là tiểu hài tử thích chơi đùa lúc trước, hơn nữa thường xuyên làm ra vẻ mặt khiến người ta nhìn không thấu."

Mắt Thiên Nguyệt Thần chợt lóe, có lẽ đã trở lại là Ma vương.

Bão cát cuộn cuộn nổi lên càng lúc càng lớn, Sa hùng khổng lồ xuất hiện, không sai, là sa hùng, hơn nữa là loại sinh sống trong sa mạc, cao chừng mười thước.

"Thiên a, nó thật to." Liệt La Đặc sợ hãi kêu lên tiếng, "Sợ là chúng ta nhiều người như vậy cũng không đủ cho nó no bụng."

"Nói nhảm, thật không có tiền đồ." Thiên Nguyệt Triệt liếc Liệt La Đặc một cái, "Còn chưa chiến đâu đã khuất phục."

Nhưng thật ra mọi người không biết, mặc dù Thiên Nguyệt Triệt có tâm đồng tình cực ít, nhưng hẳn có đam mê, chính là đặc biệt yêu thích động vật, tỷ như lang nhân lần trước, mà lần này sa hùng, đều tự nhiên thành vật đáng yêu trong lòng Thiên Nguyệt Triệt.

Sa hùng nhìn bọn họ một cái, nói thật, vật này quá lớn, bọn họ nhìn không thấy nét mặt sa hùng. Theo sau sa hùng là bão cát cuộn cuộn.

Mọi người vội vàng nhắm mắt lại, Thiên Nguyệt Thần triển khai kết giới, đợi mọi người mở mắt, bên ngoài đã là một mảnh cát bụi, căn bản không thấy gì.

"A Nô đâu?" Thiên Nguyệt Triệt rất lưu tâm hành động của A Nô, ở trong kết giới cũng không thấy bóng dáng A Nô, đem hành động của hắn tái diễn một lượt, đáy mắt xuất hiện quang mang.

Kết giới cũng không duy trì được bao lâu, cũng không phải kết giới bị phá, mà là thân thể của bọn họ trầm xuống, sau đó tất cả đều rơi xuống, tiếp theo là một mảnh xám xịt, ai cũng nhìn không rõ ai.

Bóng tối bao phủ trong chốc lát, bốn phía lại lập tức sáng lên.

Hóa ra Thiên Nguyệt Triệt thả Thủ Điện Đồng, Kiệt Tắc Nhĩ thạch trên trán Thủ Điện Đồng phát ra quang ma pháp cường đại, chiếu sáng bốn phía.

"Là hố cát, chúng ta rơi vào hố cát." Thụy Miện nói, "Vừa rồi sa hùنگ đang đào hố."

Cũng may làm theo tiềm thức triển khai kết giới, lực lượng của y đủ mạnh, nếu là người bình thường, sợ là kết giới này đã sớm bị bão cát đè ép dữ dội, mà người tự nhiên cũng vùi vào cát.

"Làm sao bây giờ?" Mạc Tà nhìn Thiên Nguyệt Thần.

Thiên Nguyệt Thần nhìn Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Triệt do dự trong chốc lát, hẳn biết ý của Thiên Nguyệt Thần, là hỏi hẳn A Nô thì sao, dù gì A Nô là người của hắn.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn mọi người một chút, nghĩ đến tình hình bây giờ, suy tư trong chốc lát nói: "Bằng lực lượng A Nô thì không có việc gì, hướng chỉ qua nơi này là cửa vào Ma giới, coi như hắn vào Ma giới, với thân phận của hắn, cũng không ai dám làm gì hắn, cho nên chúng ta ra khỏi nơi này rồi hãy nói."

Ân.

Mọi người gật đầu.

"Vấn đề là, chúng ta không biết sa mạc dài ngắn thế nào, nhớ kỹ lúc trước nông thương đã nói, nếu dựa theo lộ trình của lạc đà, phải đi ba ngày,

đương nhiên lạc đà tốc độ rất chậm, cho nên bọn ta không thể dựa theo lộ trình của lạc đà mà so sánh, mấy người chúng ta thay phiên thả thông cát bụi, đi một đường thẳng, kết giới có ta duy trì, ra khỏi nơi này tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng... ." Thiên Nguyệt Thần dừng lại một chút.

"Chuyện nhỏ." Mạc Tà rõ ràng ý tứ của hắn, "Kế tiếp việc thả thông cát bụi giao cho chúng ta, mặc dù nơi này cát bụi dày, nhưng dựa vào công lực của chúng ta tuyệt đối dễ dàng."

Bởi vì không thể nhìn rõ, bọn họ không biết sa hùng có còn chờ họ ở phía trên không. Hai chữ tuyệt đối có lẽ quá nhiều tự tin, nhưng cái cần lúc này chính là tự tin.

Trong tình huống không có ánh mặt trời, Thủ Điện Đồng lại thật lâu không ra ngoài, cho nên Kiệt Tắc Nhĩ thạch chỉ có thể duy trì một lát, ai cũng không lường trước được, lúc này phải tìm được cách gì đó.

Nếu không, bọn họ không bị bão cát đè chết, cũng sẽ đói chết.

Nói đến đói chết, Thiên Nguyệt Triệt ha ha cười, ngay lúc mọi người cho rằng hắn nhất thời phát điên, hắn liền lấy ra rất nhiều chuối tiêu.

"Cái này có thể ăn, ha ha ha..." Vốn lúc trước Thiên Nguyệt Triệt chuẩn bị chuối tiêu cho Tiểu Bạch, để trong nhẫn Tạp Cơ Tư.

Chuối tiêu bị lấy ra, Tiểu Bạch cũng liền theo ra, có Tiểu Bạch cũng thêm một phần lực lượng.

Trong mắt Thiên Nguyệt Triệt, tình cảnh hiện tại đã trở thành thảm hiểm.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 62: Phá Hố

Nhìn hài tử ngồi ăn chuối tiêu trước mặt, trán Mạc Tà đều nổi gân xanh, Thiên Nguyệt Triệt thật đúng quở quải... lại không thể phản đối.

"Ăn đi, không nên khách khí." Thiên Nguyệt Triệt gọi mọi người, bởi vì chuối tiêu thật sự rất nhiều, Tiểu Bạch nghe Thiên Nguyệt Triệt nói, cũng thành thật ngồi xuống bên cạnh bắt đầu ăn, thật ra Thủ Điện Đồng cũng muốn ăn, nhưng nàng không thể tiêu hóa được mấy thứ này.

Nhìn một người một ma thú ăn say sưa, mọi người có chút đói bụng.

Thiên Nguyệt Triệt thật biết điều đem trái chuối tiêu ngon nhất cho Thiên Nguyệt Thần: "Phụ hoàng, bổ sung năng lượng."

Thiên Nguyệt Thần tiếp lấy.

Mọi người thấy Thiên Nguyệt Thần cũng ăn, rốt cục nhìn không được, Thiên Nguyệt Triệt nói rất đúng, trước hết bổ sung năng lượng tương đối trọng yếu, đồng thời còn có thể quan sát tình hình, dù sao đã nói kết giới của Thiên Nguyệt Thần có thể bảo hộ bọn họ đến khi ra khỏi nơi này.

Lời của y mọi người chưa bao giờ hoài nghi.

"Ăn ăn hết mình, nhưng khi ra ngoài phải nhớ, mọi người thiếu ta một thiên đại ân tình." Thiên Nguyệt Triệt cố ý tăng thêm hai chữ thiên đại, muốn người khác nhớ kỹ vừa thiếu hẳn ân tình, vạn nhất sau này cần, cũng có thể lợi dụng.

Nghe hắn nói, mọi người đang ăn chuối tiêu thoáng ngừng một chút, sau cũng không có bao nhiêu phản ứng, bởi vì với chuyện Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên "Tính toán chi li", bọn họ cũng đã quen.

Mọi người không nhớ rõ mình ăn bao nhiêu, chẳng qua cảm thấy bất khả tư nghị về không gian chứa chuối tiêu trong chiếc nhẫn của Thiên Nguyệt Triệt.

Hơn nữa dưới tình huống như vậy ăn chuối tiêu cũng đặc biệt tốt, nhưng ngọt ngào luôn ngăn ngủi, mọi người lại phải quay về chính sự.

Suy nghĩ khắp các phương diện, ra trận đầu tiên là Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch nở nụ cười xấu hổ, cũng không biết Thiên Nguyệt Triệt làm thế nào dưỡng ma thú, chẳng qua mọi người có ấn tượng về Tiểu Bạch rất tốt, chỉ là cảm thán Thiên Nguyệt Triệt gian trá, lại có thể cho ra một ma thú như vậy.

Tiểu Bạch vươn hai tay, một cỗ khí mát mẻ từ bốn phía xuất hiện, dưới chân truyền đến lạnh lẽo, mọi người bắt đầu hối hận, chẳng lẽ bằng tầm muốn đông chết bọn họ sao?

Cố nhiên, sở dĩ Tiểu Bạch đơn thuần như vậy, nguyên lai là thông minh của hắn đều đã bị Thiên Nguyệt Triệt hấp thu.

Ít nhất nhóm người Mạc Tà nghĩ thế.

Tê...

Một thanh âm thanh thúy truyền ra, cũng có chút dễ nghe, bất quá bọn họ cảm giác càng ngày càng lạnh, Thiên Nguyệt Triệt chui vào trong ngực Thiên Nguyệt Thần, nghi ngờ hỏi: "Phụ hoàng, Tiểu Bạch đang làm gì vậy?"

Thiên Nguyệt Thần đảo cặp mắt trắng dã: "Triệt nhi đừng quên, đây là ma thú của người."

Nghi ngờ ngăn ngủi, lập tức bọn họ hiểu dụng ý Tiểu Bạch, hóa ra Tiểu Bạch dùng băng tạo thành con đường, bốn phía cũng bị đóng băng, băng rắn chắc, như vậy cát bụi không đè xuống được, cho nên kết giới của Thiên Nguyệt Thần tạm thời có thể thu hồi.

"Thì ra đây là cảm giác ở trong hầm băng." Thiên Nguyệt Triệt chết rét, đích thật là ở trong hầm băng, Thiên Nguyệt Triệt vội vàng thu Tiểu Bạch sắc mặt có chút tái nhợt vào trong nhẫn Tạp Cơ.

Mọi người dọc theo đường băng đi tới, bất quá đều dựa vào nhau, bởi vì thật sự quá lạnh.

"Rốt cục hầm băng này dài bao nhiêu?" Liệt La Đặc rất muốn cởi giày, bởi vì hắn đi giày vải bình thường, hắn cảm giác đáy giày đã ướt rồi, nhưng vẫn chưa đi đến cuối.

"Đoán chừng rất dài." Mạc Tà nói, mặc dù không đành lòng đánh vỡ hy vọng, "Người không phát hiện băng tằm đã mệt té xỉu sao? Cho nên ta đoán chừng nó đem tất cả công lực tạo thành đường băng."

"Đừng dọa ta." Liệt La Đặc cũng có ý định té xỉu, "Chủ tử, người cũng thu ta vào trong nhẫn Tạp Cơ đi, tiếp tục như vậy nữa, ta tuyệt đối sẽ bị đóng băng." Tiểu Bạch a Tiểu Bạch, tại sao người phải dùng hết sức như vậy a.

"Không muốn." Thiên Nguyệt Triệt quyết đoán cự tuyệt, "Ai cũng không thể bỏ qua tâm ý của Tiểu Bạch." Hắn là chủ nhân tốt, tuyệt đối không cho phép ai phá hỏng công lao của Tiểu Bạch.

Hắt xì...

Rốt cục hội trưởng vĩ đại của hiệp hội ma pháp cũng phải ngheh đón lần đầu tiên cảm mạo trong đời, Thiên Nguyệt Triệt đặc ý nhếch đuôi hồ ly, hẳn muốn đông lạnh cũng không được, bởi vì đã có Thiên Nguyệt Thần che chở hẳn.

"Đủ rồi, không được lấy thân thể đùa giỡn nữa, phải biết rằng trong tất cả mọi người ở đây, thân thể của người kém nhất." Mắt thấy thân thể Thiên Nguyệt Triệt lạnh đi không ít, Thiên Nguyệt Thần quyết định không để tiểu tử tiếp tục chơi đùa.

"Ân." Thiên Nguyệt Triệt gạt đầu, hẳn thật ra cũng rất lạnh.

Ngọn lửa đỏ rực xuất hiện trên tay Thiên Nguyệt Triệt: "Thử xem một chương này không biết có đủ lực hay không." Thiên Nguyệt Triệt run rẩy nói, vươn ra năm ngón tay, ngọn lửa nhanh chóng bay đi, đường băng bắt đầu tan.

"Đợi một chút... ." Thiên Nguyệt Thần hô to, đã không kịp, băng tan, cát bụi phía trên lại một lần nữa dội xuống, cát bụi lẫn nước, càng thêm khó xử lý.

Cũng may ngọn lửa của Thiên Nguyệt Triệt chưa hoàn toàn phát huy, chỉ mới hòa tan một phần băng.

"Liệt La Đặc, người tách những thứ này ra." Thiên Nguyệt Thần nói.

"Ta?" Liệt La Đặc chỉ chỉ mình, nói đùa sao, hẳn nào có năng lực lớn như vậy, bất quá dưới ánh mắt chăm chú của Thiên Nguyệt Thần, Liệt La Đặc nhận mệnh.

"Bắt chước cách của Tiểu Bạch, tạo một đường hầm băng cây." Thiên Nguyệt Triệt bồi thêm một câu.

Đường hầm bằng cây, với công lực của hắn, đoán chừng không tới mười thước, Liệt La Đặc xám xịt nghĩ.

Công lực của Liệt La Đặc không thâm hậu, cũng may một linh châu nhận thức được chủ nhân, nguyện ý phối hợp, nhưng dù một linh châu phối hợp thế nào đi nữa, với tu vi Liệt La Đặc vẫn kém một mảng lớn, phía trước xuất hiện một cây leo xanh rì, không ngừng trưởng thành, tạo thành một hầm ngầm thẳng tắp.

Rốt cục lực cạn, Liệt La Đặc toàn thân vô lực tựa vào Dịch Trạch.

"Phi phi, đây không phải là địa đạo sâm lâm sao? Thật lãng mạn a." Thiên Nguyệt Triệt trêu ghẹo, "Bất quá băng bên dưới còn chưa tan hết."

Lúc này Liệt La Đặc đã không còn khí lực cãi lại, mềm nhũn nhìn Thiên Nguyệt Triệt, nét mặt vô cùng ai oán.

Ai...

Thiên Nguyệt Thần than thở, lòng bàn tay hướng xuống, nhất thời băng và bùn cát phía dưới biến hóa nghiêng trời lệch đất, chỉ trong chớp mắt, phần công lực này lại làm Mạc Tà bị thuyết phục.

Các người đều là cao thủ, tại sao lại bắt ta động thủ? Liệt La Đặc cực kỳ ủy khuất.

Thiên Nguyệt Triệt lắc lắc đuôi hồ ly, chạy ra ngoài, đại khái là muốn chơi đùa.

Đi hết cái gọi là địa đạo sâm lâm, phía trước lại bế tắc, bởi vì bị Tiểu Bạch đóng băng lúc trước, cho nên cát bụi không thể bay vào.

Nếu lúc này làm tan băng, cát bụi lại dội xuống.

Thiên Nguyệt Thần còn chưa kịp triển khai kết giới, lại nghe Nặc Kiệt hô to: "Phía sau thật giống như có thanh âm gì truyền đến, tựa hồ là vật nặng rơi xuống."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, mắt bị lóa.

"Là sa hùng đuổi tới." Thụy Miện hô to.

Một lát sau, quả thật sa hùng đuổi đến.

"Mau." Thiên Nguyệt Thần nhanh chóng triển khai kết giới, Thụy Miện cản phía sau, chém dây leo xuống, toàn bộ cát bụi ngăn sa hùng.

Kim và Mạc Tà đồng thời mở đường, bất quá không còn là hướng về phía trước mà hướng về phía trên, so với phía trước không biết khoảng cách, phía trên tương đối nhanh.

Nhưng muốn khai thông phía trên vẫn có chút khó khăn, dù sao bão cát đang không ngừng di chuyển cuồn cuộn.

"Nặc Kiệt, người tới ổn định kết giới." Thiên Nguyệt Thần nói, sa hùng đang cố mở đường đi nhanh về phía trước, ở ngoài kết giới nhìn vào bọn họ, dù không thể đánh vỡ kết giới của Thiên Nguyệt Thần, nhưng bị nhốt trong lòng đất cũng không phải chuyện tốt .

"Vâng." Nặc Kiệt triển khai kết giới mới bên trong kết giới của Thiên Nguyệt Thần, vây quanh mọi người.

"Triệt nhi, muốn thử một chút không?" Thiên Nguyệt Thần mỉm cười nhìn Thiên Nguyệt Triệt, thần thái trên mặt càng trở nên tuấn mỹ.

"Ân." Thiên Nguyệt Triệt gật đầu.

Kim Mang trường kiếm mang theo quang mang màu vàng từ trong tay hai người xuất hiện.

Kim và Mạc Tà giao toàn bộ vị trí toàn bộ cho bọn họ, hai người chia ra đứng ở hai bên, đem lực lượng tập trung lên người Nặc Kiệt, như thế này lao ra sẽ phát sinh va chạm rất lớn với bão cát.

"Phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt kêu, hai bóng dáng đồng thời nhảy lên, hai mũi kiếm chạm vào nhau, phá vỡ kết giới bên ngoài, bão cát bị phân tán ở hai bên.

Tạo thành mưa cát mỹ lệ, giống như lưu tinh.

Theo tốc độ tăng lên càng lúc càng nhanh, lực cản bão cát cũng càng lúc càng lớn, Kim và Mạc Tà thêm dụng lực.

Phanh...

Cát bụi bay đầy trời, không biết qua bao lâu, mọi người vừa hoàn hồn thì phía trước đã là lối vào rừng rậm xanh biếc, tâm chưa buông xuống, phía sau lại là cát bụi mù mịt.

Sau đó, sa hùng xuất hiện trước mặt bọn họ.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 63: Khách Điểm

"Nga, nó chưa từ bỏ ý định, cứ nhiên đuổi theo chúng ta." Nặc Kiệt len lén chuyển qua vị trí an toàn, sau đó dùng ánh mắt thập phần "Sắc bén và hung mãnh" nhìn chăm chăm sa hùng.

"Ta thấy nó không đơn thuần đuổi theo chúng ta?" Thiên Nguyệt Triệt nhìn chăm chăm sa hùng thật lâu, sau đó nói.

"Uh, tựa hồ có lí do gì đó." Mạc Tà cũng gật đầu, hiển nhiên hiểu được ý của Thiên Nguyệt Triệt, "Chẳng lẽ nó muốn đuổi theo chúng ta chơi đùa."

"Uh, nó ở một mình trên sa mạc quá tịch mịch, cho nên..." Thiên Nguyệt Triệt cười như tên trộm.

"Cho nên...?" Thiên Nguyệt Thần đem ánh mắt đặt trên khuôn mặt đặc ý của Thiên Nguyệt Triệt, một loại dự cảm xấu tự nhiên xuất hiện, mỗi lần Thiên Nguyệt Triệt có nét mặt này, y biết có chuyện sắp xảy ra, quả nhiên. Thiên Nguyệt Triệt bước ra một bước, lại một bước, sau đó tiêu sái đến trước mặt sa hùng.

Mà ngoài ý muốn, sa hùng cũng không công kích Thiên Nguyệt Triệt. Thiên Nguyệt Triệt vươn tay sờ sờ chân sa hùng, không có biện pháp, không phải Thiên Nguyệt Triệt quá thấp, mà là sa hùng quá cao. Đột nhiên, sa hùng đưa tay ra, mọi người đều cả kinh, lại không biết sa hùng xách Thiên Nguyệt Triệt lên, sau đó thả trên vai của mình. Thật đáng yêu... Mắt Thiên Nguyệt Triệt thoáng hiện tinh quang, đem môi tiến tới bên tai sa

hùng: "Người nguyện ý theo ta cùng trở về sao?" Sa hùng hiển nhiên nghe không hiểu tiếng người, chớp mắt nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt hắc hắc cười to: "Người không nói, ta liền cho là người đáp ứng." Võ vồ đầu sa hùng, thân thủ nhảy lên không, một trận quang minh, chiếc nhẫn Tạp Cơ được mở ra, sa hùng cao gần mười thước bị thu vào trong nhẫn, bóng dáng mảnh khảnh nhẹ rơi xuống đất, mọi người phát hiện, đuôi hồ ly phía sau Thiên Nguyệt Triệt lại ngoe ngoắt.

"Người chuẩn bị đem nó làm gì?" Thiên Nguyệt Thần vuốt vuốt huyết thái dương phát đau, y có thể nghĩ tới tương lai cỡ nào đen tối.

"Phụ hoàng..." Thiên Nguyệt Triệt cười sáng lạng vô cùng, "Phụ hoàng hồi cung, chắc chắn có rất nhiều chuyện phải xử lý, ta đây, cũng sẽ cảm thấy nhàm chán, hắc hắc..."

"Đừng gây tai nạn chết người." Thiên Nguyệt Thần bắt đầu thay những người trong cung lo lắng, ngàn vạn đừng để tiểu tử bắt được, nếu không chuẩn bị gặp xui xẻo.

Lục lâm trước mắt, chính là cửa vào Ma giới trong truyền thuyết, bởi vì Thần tộc, Tinh linh tộc, Âm nguyệt chi tộc, Ma tộc và Nhân tộc không ở cùng một khu vực, mỗi nơi thường có nhiều không gian vây quanh.

"Khu rừng rậm này là không gian hư không, một khi đi vào chẳng khác nào vào Ma giới, tốt nhất mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng?" Thiên Nguyệt Thần không thể khẳng định đoạn đường an toàn thế nào, bởi vậy giao cho mọi người tự mình lựa chọn. Bất quá đó cũng là khách khí, mọi người đến nơi này, nói trở về là tuyệt đối không thể. Tất cả hít sâu một hơi, sau đó rảo bước tiến vào rừng rậm. Một cái chớp mắt, rừng rậm biến mất, mọi người đều cảm giác mình rơi xuống vực sâu không thấy đáy.

Không biết qua bao lâu, thời điểm mở mắt ra, cảm giác thân thể từ giữa không trung rơi xuống, rơi trên cỏ, nhìn bốn phía, hoa cỏ đều héo rũ, giống

như không có sinh khí.

"Đây chính là Ma giới?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi, nhưng thanh âm khẳng định, "Giống như địa phủ." Ma giới là nơi hỗn loạn nhất, bởi vì chủng loại nhiều, đồng thời cũng là nơi tự do nhất.

"Người biết cái gì?" Thiên Nguyệt Thần kéo tiểu tử qua, ngăn hẳn mở miệng, càng nói càng loạn.

"Đúng mà, bốn phía không sinh khí, nhìn càng khiến người ta cảm thấy buồn bực." Thiên Nguyệt Triệt thả Thủ Điện Đồng, gia tăng một chút không khí.

"Nơi này là giao giữa Ma tộc và Nhân tộc, bình thường đều không có người. Trung tâm Ma tộc – Ma cung rất náo nhiệt, đặc biệt là nơi ở của quý tộc, thật ra sinh hoạt ở Ma tộc và nhân tộc không có gì khác nhau. Nhưng, Ma tộc phức tạp nhất, bọn họ sống từ lâu nhất, hơn nữa họ cũng xinh đẹp nhất, cho nên đẹp xấu tương phản rất lớn, không giống Thần tộc, thật ra Thần tộc và Nhân tộc giống nhau." Kim dựa vào trí nhớ thật lâu trước đây giới thiệu.

"Người đã từng đã tới?" Mạc Tà hỏi.

Kim gật đầu: "Trước kia theo Thần Chủ đến, Thần Chủ không thích tụ hội, bởi vì quá mức phiền toái, nhưng Thần Chủ thích chơi, chỉ cần nơi hân chưa từng đến, hứng thú liền có thể đi xem một chút, bất quá Thần tộc chưa bao giờ tới Âm Dạ chi tộc, cho nên lần đó Tinh Linh hoàng tụ hội, chính là lần đầu tiên Thần Chủ và Nguyệt chủ gặp mặt." Chỉ không nghĩ, là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng đem đến duyên phận hai người. Quang Minh thần tử, kiếp trước của ta, Thiên Nguyệt Triệt yên lặng nhớ tới người này, thông minh như người, sao có thể để mình lâm vào tình trạng như thế?

"Bây giờ việc chúng ta cần làm là xác định vị trí Thổ Linh Châu." Thiên Nguyệt Thần nói, kéo suy nghĩ của mọi người trở lại. "Uh, bất quá, phụ

hoàng, ta cảm thấy, trước tiên chúng ta nên tìm một chỗ nghỉ ngơi."

"Nghỉ ngơi." Thiên Nguyệt Thần miễn cưỡng gật đầu, y hiểu rõ bảo bối của mình, nghỉ ngơi là giả, ở Ma tộc du ngoạn một phen mới là thật.

Thật ra không chỉ Thiên Nguyệt Triệt, nhóm người Mạc Tà cũng tồn tại suy nghĩ này, dù sao khó có dịp, cơ hội không nên bỏ qua. "Chúng ta đến thành trấn phụ cận trước."

... ..

Bọn họ đến được thành trấn đã là buổi tối, dọc theo đường đi, đối với mấy người đích thật là một loại trải nghiệm, thành trấn tựa hồ đặc biệt náo nhiệt, nơi nơi rực rỡ.

"Rốt cuộc cũng được nghỉ ngơi." Thiên Nguyệt Triệt nằm úp sấp trong lòng Thiên Nguyệt Thần, "Lại đi tiếp, ta sẽ mệt chết."

"Triệt nhi, đoạn đường này chỉ sợ đi chưa được bao nhiêu, ba phần tư lộ trình đều là phụ hoàng cõng Triệt nhi trên lưng." Thiên Nguyệt Thần vạch trần, y cõng hằn đi lâu như vậy cũng không than mệt, tiểu tử này còn ai oán.

"Hừ, một ngày nằm trên lưng phụ hoàng, ta cũng mệt chết đi." Thiên Nguyệt Triệt nói, tò mò nhìn bốn phía, "Phụ hoàng, khách điểm này tựa hồ tốt nhất, chúng ta vào trong đi." Mấy người vừa đi vừa lựa chọn một khách điểm tốt nhất. Bọn họ mới vào cửa, liền cảm giác được toàn bộ tầm mắt tập trung lại, nhìn bọn họ tựa như động vật quý hiếm.

Nữ nhân vận trang phục xinh đẹp đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức tiến lên chào đón: "Mấy vị khách quý, thỉnh." Xà yêu, nữ nhân rất có phong vị, nửa ngực lộ ra bên ngoài, trên người chỉ mặc một cái cái yếm màu đỏ, hạ thân là váy.

"Ồ, chương quỹ, lão bà nhà người lại phong tao." Nam nhân nào đó hét to một tiếng, đồng thời nhân lúc nữ nhân đi qua liền sờ soạng hông nàng. Chương quỹ là một nam tử trung niên, nhìn qua vô cùng thành thật, cười ôn hòa: "Không có chuyện gì... Không có chuyện gì, thực ra nên quần cái tay của người mới tốt." Hóa ra thành thật chỉ là bề ngoài, chương quỹ vô cùng cùng gian xảo. Nhóm người Thiên Nguyệt Triệt nhú mày, rất không thích nơi này.

Nữ nhân chính là lão bản nương, là một người thông minh: "Tiểu công tử không quen đi xa, nơi này của bọn ta, khách điểm cũng có mấy nhà, bất quá chỗ ta an toàn nhất cũng náo nhiệt nhất, tiểu công tử có thể đi hỏi thăm một chút." Lão bản nương nhìn ra Thiên Nguyệt Triệt mệt mỏi, quả nhiên là nữ nhân chu đáo. Nhóm người Thiên Nguyệt Triệt cũng sáng khoái nói: "Vậy thì phiền toái lão bản nương, cho chúng ta nằm phòng hảo hạng."

"Phòng thì có, bất quá phòng ở đây đều giống nhau, không có phòng hảo hạng, ai cũng giống ai." Lão bản nương vừa giải thích vừa bảo tiểu nhị đi chuẩn bị khách phòng, nàng đoán chắc nhóm người Thiên Nguyệt Thần sẽ ở lại, "Lão bản nương thật là người sáng khoái, nhân tiện giúp chúng ta chuẩn bị chút nước ấm." Thiên Nguyệt Thần dịch sang bên cạnh một bước, không dấu vết tránh thân thể lão bản nương dựa vào. "Muốn yêu cầu dịch vụ đặc biệt sao?" Lão bản nương cố ý né sát Thiên Nguyệt Thần vài phần. Phanh...

Thiên Nguyệt Triệt xoá sạch ý định chạm vào tay Thiên Nguyệt Thần của lão bản nương: "Tiểu gia ta muốn dịch vụ đặc biệt." Dịch người ngồi giữa Thiên Nguyệt Thần và lão bản nương, thanh âm cũng trở nên không tốt. Ách? Lão bản nương sửng sốt, sau đó cười nói: "Hóa ra tiểu công tử đã trưởng thành, hôm nay lão nương ta tới hầu hạ người."

"Không muốn." Đôi mắt đẹp của Thiên Nguyệt Triệt vừa chuyển, "Tiểu gia ta thích chơi, để nam nhân của người hầu hạ ta."

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 64: Hán Tử

Phanh...

Vỗ mạnh xuống bàn, sắc mặt Thiên Nguyệt Thần biến đen, tiểu tử nói chuyện càng ngày càng không có phân tặc.

"Rất đau." Thiên Nguyệt Triệt xoa đầu, tức giận nhìn chăm chăm Thiên Nguyệt Thần.

Thiên Nguyệt Thần nhú mày, nhìn lại Thiên Nguyệt Triệt một lúc lâu, sau đó hướng về phía lão bản nướng, phong tình vạn chủng nói: "Sở thích của phụ tử chúng ta giống nhau, nếu lão bản nướng muốn hầu hạ tiểu tử tông, nhớ kỹ ngay cả lão tử tông cũng phải hầu hạ."

Khóe miệng lão bản nướng co rút: "Đừng, ta chỉ đùa giỡn thôi? Tiểu nhi a, mau mang thức ăn cho khách quý..." Lão bản nướng vội vàng lắc mông rời đi, đồng thời lưu lại một giọt mồ hôi lạnh. Thật là nam nhân khủng khiếp, rõ ràng vừa cười vừa nói, nhưng ánh mắt kia...

"Phụ hoàng, từ lúc nào có ham mê này, có phải nữ nhân ở hậu cung của phụ hoàng, hầu hạ lớn, cũng phải hầu hạ nhỏ?" Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, giọng nói có chút châm chọc.

"Triệt nhi nói rất đúng, đây là gia tăng tình thú cho Triệt nhi mà?" Thiên Nguyệt Thần miễn cưỡng liếc Thiên Nguyệt Triệt một cái, nên giáo huấn tiểu tử một chút.

"Uh, tình thú thật là tốt, ta nhớ được, năm ấy, ta năm tuổi, Mạn La các xuân phong dào dạt, nữ nhân kia, vóc người không tệ, nhớ lại, mỗi đêm phụ hoàng lật bài tử, sợ là Triệt nhi lại thêm đệ đệ hoặc muội muội." Thiên Nguyệt Triệt dịch thân, cùng nam nhân giữ vững khoảng cách nhất định, chiếc đũa dùng sức gõ chén. Đây là điềm báo nổi điên, những người khác vô cùng thức thời, dồn lại cùng nhau chuẩn bị đổi vị trí.

"Ngồi xuống." Ba một tiếng, chiếc đũa dán lên bàn, "Thêm một bàn thêm phiên toái, tay lão bản nương xinh đẹp như vậy, lau nhiều một cái bàn chẳng phải là đáng tiếc." Mông mọi người mới rời ghế, lại lập tức ngồi xuống.

Thiên Nguyệt Thần phối hợp nói: "Triệt nhi muốn đệ đệ muội muội?"

Chiếc đũa bị gãy thành hai: "Không muốn, bất quá, nếu có? "

"Như thế nào?" Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, thu lại nụ cười yêu mị.

"Phụ hoàng biết, đam mê của ta luôn luôn rất nhiều." Thiên Nguyệt Triệt chậm rãi nói, "Nếu quả thật có, phụ hoàng cần phải bảo vệ tốt, không cần thận, có chuyện cũng đừng đẩy trách nhiệm lên người ta."

"Ha ha..." Thiên Nguyệt Thần cười to, kéo Thiên Nguyệt Triệt vài lòng, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Thiên Nguyệt Triệt, bàn tay vuốt ve bụng bằng phẳng, "Ta sờ một chút xem có hay không?"

Thân thể cứng đờ, mặt Thiên Nguyệt Triệt co quắp , nam nhân này không hiểu ư? Bây giờ bọn họ đang cãi nhau, cãi nhau chính là cãi nhau. Hất tay Thiên Nguyệt Thần ra, lúc này đổi lại sắc mặt Thiên Nguyệt Triệt xanh mét, bởi vì theo lời nói động tác của Thiên Nguyệt Thần, nhóm người Mạc Tà vô cùng phối hợp dời tầm mắt về phía bụng hắn, như thế hắn thật sự có.

"Nhìn gì mà nhìn, bốn điện là nam nhân, nam nhân hàng thật giá thật." Thiên Nguyệt Triệt quơ móng vuốt.

"Tức giận cái gì? Không phải rất muốn có sao? Không bằng chúng ta..." Thiên Nguyệt Thần hé môi, thối nhiệt khí lên cổ Thiên Nguyệt Triệt, "Thử xem một chút?" Đôi mắt đẹp của Thiên Nguyệt Triệt vừa chuyển, tay đặt lên cổ Thiên Nguyệt Thần, xẹt qua lồng ngực của y, đi tới bụng bằng phẳng: "Ta thậm chí có chút mong đợi đâu, phụ thân, nếu nơi này người mang thai hài tử của ta..." Chỉ là nghĩ như vậy, Thiên Nguyệt Triệt nhin không được bật cười hắc hắc.

"Uy Triệt nhi, nơi này của người thích hợp hơn." Thiên Nguyệt Thần bắt tay nhỏ bé, xoa bụng của Thiên Nguyệt Triệt, "Triệt nhi ngẫm lại có đúng không?" Cúi đầu, ở bên tai Thiên Nguyệt Triệt nói nhỏ, "Nếu không cắm vào thân thể Triệt nhi là ai?" Trầm thấp tiếng nói mang theo ác ý, Thiên Nguyệt Triệt đỏ mặt lên: "Người chờ, chờ đó cho ta." Sắc mặt tiểu tử biến hồng.

"Chờ, bao lâu cũng chờ." Thiên Nguyệt Thần đột nhiên tâm tình thật tốt, chẳng qua là... Chân mày cau lại, hai mắt liếc khách qua đường nhìn chăm chăm bọn họ.

"Tựa hồ từ sau khi vào cửa, bọn họ vẫn nhìn như vậy." Mạc Tà nói. Nếu lén lén lút lút nhìn, còn có thể chấp nhận, nhưng những người này là quang minh chính đại nhìn.

"Mấy vị khách quý, thức ăn đã mang lên." Lão bản nướng đang cầm món ăn đi ra, liếc thấy ánh mắt nhóm người Thiên Nguyệt Thần nhìn về phía những khách nhân khác, cười đùa nói, "Các vị gia đình để ý, mọi người chỉ cảm thấy tò mò, đa phần chỉ có người Ma tộc đến Nhân tộc, không ngờ Nhân tộc cũng tới nơi này, ta ở đây mở khách điểm đã lâu, chưa bao giờ gặp Nhân tộc."

Mấy người nhìn nhau, dựa vào bề ngoài mà nói, Nhân tộc và Ma tộc căn bản không khác nhau, nữ nhân này có thể biết bọn họ là Nhân tộc, rất giỏi. "Ánh mắt lão bản nương rất tốt." Mạc Tà hướng nàng giơ ngón tay cái.

"Có gì đâu, người cùng động vật giống nhau, hiển nhiên nhận được hơi thở đồng loại, tựa như xà sẽ không nhận thức trâu ngựa làm một nhà, hơi thở Ma tộc chúng ta với Nhân tộc bất đồng, nói đến lợi hại, cũng là các người, sa mạc lớn như vậy cũng không làm khó được các người, không ít người chết trong sa mạc rồi đó." Trước kia Nhân tộc cũng muốn đến Ma giới, nhưng qua không được sa mạc, nguyên nhân tự nhiên là sa hùng, cho nên khi đám người Thiên Nguyệt Thần xuất hiện ở đây, bọn họ liền hiểu được, mấy người đều phi phàm.

Thiên Nguyệt Thần cùng Thiên Nguyệt Triệt lĩnh ngộ, lão bản nương này không biết hai người bọn họ là Âm Dạ chi tử, chỉ nghĩ họ là Nhân tộc.

"Nhân tộc tới Ma tộc làm gì?" Thiên Nguyệt Triệt ngồi vào vị trí của mình, vừa ăn vừa nói.

Nét mặt lão bản nương nhất thời trở nên khinh thường: "Tham lam." Nhưng sau đó ý thức được bọn họ cũng là Nhân tộc, lập tức cười làm lành, "Ta nói chuyện thẳng thắn, mấy vị chớ để ý."

"Không sao." Thiên Nguyệt Triệt thay mặt mấy người nói, "Ma tộc ảm đạm, không có đồ vật gì đáng giá, nhưng lão bản nương nói rất đúng, loài người rất tham lam."

"Ha ha, lời này của tiểu gia, ta thích." Lão bản nương ngồi xuống ghế trống bên cạnh bọn họ, "Bảo bối ở Ma giới không coi là bảo bối, nhưng Nhân tộc lại coi là bảo bối, vàng, bạc gì đó, chúng ta không cần, nhưng nhân tộc tham a..." Lão bản nương nói đến một nửa, cửa truyền đến thanh âm đông đông đông, là thanh âm giày đi trên mặt đất.

"Thật ồn ào." Thiên Nguyệt Triệt nói thầm, lão bản nương ra dấu bảo, "Tiểu công tử chú ý, cũng đừng lộ ra." Về mặt lão bản nương trở nên nghiêm túc, tựa như vui đùa vừa rồi không tồn tại, còn nói nhỏ, hôm nay là vận rủi. Nhưng khi xoay người, lão bản nương lại nở nụ cười.

"Uy, đại gia, cơn gió nào đem ngài tới đây." Lão bản nương phong tình vạn chủng nhào vào lòng hán tử, hán tử chính là địa long nơi này, nghiêm khắc mà nói nơi này không tính là một thành trấn, lại hỗn tạp, cho nên rất loạn, hán tử năng lực cao, tự xưng là vương, cửa hàng muốn kinh doanh, phải giao tiền bảo kê. Thật ra Ma tộc có rất nhiều cường đạo, bọn họ là những kẻ trước kia không phục tùng Ma vương, từ khi Ma vương biến mất liền tạo phản, tóm lại rất phức tạp. Trấn này cũng là mục tiêu của bọn họ, bởi vì ở đây không có quý tộc, quý tộc lại là đại biểu cho sức mạnh và quyền lực của Ma tộc, đồng thời là lực lượng thân cận với Ma vương, nay không có những người đó, cho nên những kẻ kia mới càn rỡ như thế. Nơi này đều do địa long lãnh đạo mọi người chống xâm lược, cho nên dần dần hán tử thành vương. Hán tử thuận tay ôm lấy thân thể lão bản nương, nói thật, nữ nhân Ma giới rất nhiều, nhưng loại địa phương hẻo lánh nữ nhân sẽ không nhiều, trong số ít nữ nhân, lão bản nương tự coi là thượng đẳng, cho nên hán tử phi thường tham muốn thân thể nàng.

Ở Ma giới, nữ nhân không có cái gọi là tam tông tứ đức hay trinh tiết, địa vị của nữ nhân vô cùng thấp. Hán tử làm trò trước mặt mọi người, đưa tay vào yếm lão bản nương, bàn tay to vây lấy bộ ngực đầy đặn của nàng, xoa nắn, miệng nói ra mấy lời hạ lưu: "Mới mấy ngày không gặp, người càng nhiệt tình, ta thấy phía dưới đều nhanh ngạnh." Hán tử kéo váy, đôi chân tuyết trắng xuất hiện trước mặt mọi người, nhìn những Ma tộc khác trong khách điểm đỏ mắt, hán tử có chút đắc ý, tay thô ráp tiến vào khe hông: "Sao lại chặt như vậy, là không ai đi vào nhỉ?"

"Không có không có... Đặc biệt vì ngài giữ lại." Lão bản nương lộ ra thần sắc mê muội. Không phải là hán tử tốt, mà là có một lần hán tử uống

rượu say, phía dưới trướng lợi hại, tìm không được cửa vào, vọng động cầm vào phía sau, nữ nhân phía dưới làm nhiều, sẽ có thư giãn, mà phía sau lão bản nương là lần đầu tiên, cho nên cảm giác bị ôm chặt, kích thích hán tử, đêm hôm đó hán tử càng điên cuồng, mà lão bản nương cơ hồ hấp hối. Từ sau đó mỗi lần hán tử tìm đến lão bản nương, cũng đều tiến vào từ phía sau.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 65: Vọng Động

Thiên Nguyệt Triệt nhìn hành động của lão bản nương và hán tử, quay đầu lại nhìn chưởng quỹ, chưởng quỹ vẫn cầm bàn tính như cũ, chút ý tứ ngăn cản cũng không, Thiên Nguyệt Triệt vô cùng nghi ngờ, lúc trước nam nhân khác sờ soạng mộng lão bản nương, chưởng quỹ còn nói ngăn cản, nhưng sao giờ không phản ứng?

Khó hiểu nâng mắt, nhìn Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, nhẹ nói: "Xem cuộc vui."

Thật lâu không xem kịch, mà tuồng vui này đúng là đẹp mắt.

Hán tử vươn một ngón tay cắm vào miệng lão bản nương, lão bản nương phối hợp há mồm ra, đầu lưỡi ướt át liếm láp ngón tay thô ráp của hán tử, dịch trong suốt lưu lại ở khóe miệng, hạ thân hán tử cứng ngắt, vội vàng rút tay, đưa vào khe mộng lão bản nương.

Lão bản nương chau mày, bị mãnh liệt xâm nhập, đau đớn xẹt qua toàn thân nàng, nhưng còn phải buộc bản thân miễn cưỡng cười vui.

Mọi người trong khách điểm gào lên, váy bị kéo xuống, ngón tay luồn vào quần trong động đậy phía sau, tựa hồ trong mắt mọi người có cái gì nhảy lên.

Lão bản nương vô lực tựa vào trong ngực hán tử, hán tử cảm giác được phía dưới của mình sắp nổ tung, một tay xé nát cái yếm trên ngực lão bản nương, ngực tuyết trắng lộ ra, hán tử hé miệng ngậm nụ hoa, sai bước hướng về khách phòng trên lầu.

Nhìn hán tử từng bước từng bước lên lầu, nhìn lão bản nương trần truồng nửa người trên trước mặt mọi người, chương quỹ vẫn duy trì bộ dáng lúc trước.

Thiên Nguyệt Triệt hoàn toàn tức giận, lại bị Thiên Nguyệt Thần đè lại.

Chẳng qua là...

Cuối cùng lý trí hồng mất, ánh mắt lão bản nương bất lực, Thiên Nguyệt Triệt thấy được, ánh mắt nàng dừng ở trượng phu của mình, nhìn nam nhân thờ ơ kia.

Nước mắt chảy xuống... Chính thất vọng... Cũng là bất đắc dĩ...

"Nước mắt của nữ nhân sao mà trân quý." Thanh âm thanh thúy phát ra từ thiếu niên.

"Triệt nhi." Thiên Nguyệt Thần còn không kịp mở miệng, bóng dáng mảnh khảnh đã đi tới trước mặt hán tử.

Mái tóc dài thủy phần theo bóng dáng của hán vũ động, mâu quang kim sắc như thanh đầm thu hút ánh mắt mọi người, thiếu niên xinh đẹp không quang tâm đến ngoại cảnh.

Hán tử nghe được thanh âm, đáy lòng nhảy loạn, phía dưới vốn cứng rắn càng thêm đau đớn, dục vọng trong mắt cũng càng thêm rõ ràng.

Mắt Thiên Nguyệt Triệt hiện sát ý, ai cũng không thể tỏ ra thêm muốn hán, ngoại trừ nam nhân kia.

Không ai nhìn thấy hán hành động như thế nào, lúc mọi người người hoàn hồn, hán tử đã ngã từ trên lầu xuống, lão bản nương đứng ở cửa, Thiên Nguyệt Triệt cười huyền y trên người khoát lên vai nàng, thân thể

mảnh khảnh chỉ mặc trung y trắng, nhưng giờ khắc này, trong mắt nàng hài tử cũng thật cao lớn.

Hán tử rơi xuống, lật người trên không, an toàn chấm đất.

Những Ma tộc khác trong khách điểm đã sớm tản ra, trốn ở một góc, ánh mắt của bọn họ đều ẩn chứa hoảng sợ, không phải sợ thiếu niên, mà sợ hán tử.

Thiên Nguyệt Triệt ngồi xổm, tay trắng nõn chạm đến hốc mắt lão bản nương, nhẹ nhàng lau đi nước mắt: "Nam nhân so với nữ nhân cũng không cao thượng bao nhiêu, ở thế giới của ta, nam nữ ngang hàng, cho nên người không cần thiết vì nam nhân hèn nhát này hy sinh bản thân, người nói Nhân tộc thực tham lam, ta không phủ nhận, nhưng so với lòng tham, hèn yếu thật đáng buồn hơn, ta nghĩ Ma tộc chỉ là sinh vật yếu ớt."

Thiên Nguyệt Triệt nói từng chữ rõ ràng, lão bản nương ngẩng đầu, son phấn sớm bị lem luốt, sắc mặt có chút kinh khủng, nhưng nhìn kỹ còn có thể phát hiện, ngũ quan bên dưới, đúng là rất đẹp.

Đột nhiên, lão bản nương nhào vào ngực Thiên Nguyệt Triệt, son phấn trên mặt lấm bấn áo trắng của Thiên Nguyệt Triệt, tiếng khóc vang vọng.

Thiên Nguyệt Triệt nhẹ nhàng vỗ lưng lão bản nương.

Hán tử tức giận tung chưởng đánh nát cái bàn bên cạnh, một quyền hướng về Thiên Nguyệt Triệt, nhưng Thiên Nguyệt Triệt cũng không lo lắng hán tử sẽ đánh trúng mình.

Đàn Thành và Kim đồng thời xuất thủ, trong lòng bọn họ tính mạng Thiên Nguyệt Triệt là quan trọng nhất, cũng không phải Liệt La Đặc không muốn ra tay, chẳng qua hắn thông minh lựa chọn bàng quan, bởi vì hán tử cao những hai mét, đánh gã không được còn tự tổn hại mình.

Mạc Tà hiển nhiên không xảy ra tay, bởi vì không cần thiết, Nặc Kiệt thì sớm chạy đi, không phải là trốn, mà là tìm tiểu nhị chuẩn bị nước ấm.

Nhưng Đàn Thành và Kim nhanh nữa cũng không bằng Thiên Nguyệt Thần, đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy ngọn lửa màu đen trên tay y, bình thường chúng đều là màu đỏ.

Ma pháp ở Ma giới là chuyện rất thường tình, cho nên mọi người biết, nam nhân ở trước mắt, nam nhân phát ra ngọn lửa màu đen là người Âm Dạ chi tộc.

Bởi vì chỉ có Âm Dạ chi tộc mới phát ra ngũ hành nguyên tố hắc sắc.

Ngọn lửa như có linh tính quấn lấy hạ thân hán tử, mọi người đều nhìn thấy sắc mặt hán tử càng thêm tái nhợt, bộ vị bên dưới bị đốt trụi.

Mạc Tà có cảm giác toàn thân kết băng, bởi vì hắn biết trạng thái hán tử lúc này, là vì đối Thiên Nguyệt Triệt không an phận nên bộ vị bị thiêu nướng, nam nhân kia... Mạc Tà không dám nghĩ, quá kinh khủng, đồng thời kinh ngạc hơn, chính là linh lực của y rốt cuộc đã đạt đến trình độ đáng sợ thế nào.

Cát trong sa mạc chẳng qua là phụng bồi bảo bối của y chơi đùa, bằng không một sa hùng đâu thể lọt vào mắt y.

Một huyền y lớn choàng lên người Thiên Nguyệt Triệt, nguyên lai là Thiên Nguyệt Thần bỏ đi y phục của mình, áo trong cũng là tơ đen, nhưng không người nào dám dừng tầm mắt trên người nam nhân, hán tử ôm hạ thân phát đau la hét chốc lát, cuối cùng tấn tâm hung ác kéo rời phía dưới.

Ánh mắt ác độc nhìn Thiên Nguyệt Thần, đồng dạng là lạnh lùng sát ý.

"Chờ đó cho ta." Hán tử lưu lại một câu như vậy, sau đó chạy ra ngoài.

Kịch xong, người tản, khách điểm an tĩnh, mà ngoài khách điểm đều đen một mảnh.

"Xong." Chương quỹ tê liệt trên mặt đất, đối với Thiên Nguyệt Triệt, hắn không dám chỉ trích, bởi vì hắn sợ, đối với nữ nhân, hắn bị ai trừng mắt nhìn nàng, thời điểm hắn thấy lão bản nương bị lãng nhục, không thể không cảm giác, chẳng qua đụng phải mấy lần đều đã chết lặng, dù sao nơi này cần hán tử làm chỗ dựa.

Trong khách phòng, Thiên Nguyệt Triệt và Thiên Nguyệt Thần đang tắm rửa, Thiên Nguyệt Thần không nói gì, mặt lạnh nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

"Phụ hoàng vẫn còn sinh khí?" Thiên Nguyệt Triệt lấy lòng chui vào trong lồng ngực nam nhân.

"Triệt nhi biết phụ hoàng đang giận cái gì sao?" Thiên Nguyệt Thần bắt tay nhỏ bé của Thiên Nguyệt Triệt, chân thành nói.

Thiên Nguyệt Triệt sửng sốt, thanh âm như vậy, là Thiên Nguyệt Triệt tự biết, làm Thiên Nguyệt Thần lo lắng, tâm đau xót: "Là ta quá mức vọng động."

"Không, từ trước tới nay Triệt nhi không phải là người vọng động." Thiên Nguyệt Thần ôm tiểu tử vào lòng, "Nếu Triệt nhi không vui, có thể nói cho ta biết, Triệt nhi phải biết rằng đây là ý nghĩa cho ta tồn tại, mới vừa rồi Triệt nhi nghĩ tới mẫu thân mình, mẫu thân Triệt nhi ở dị giới, đúng không?"

Thiên Nguyệt Thần ôn nhu hỏi, y nhớ Triệt nhi từng nói, mẫu thân của hắn bị rất nhiều nam nhân cưỡng gian.

Thiên Nguyệt Triệt không nói gì, kí ức khi đó hắn không cách nào xóa đi, bởi vì chính mình quá nhỏ, đả kích quá nhiều, nét mặt mẫu thân rơi lệ,

hắn cả đời cũng không quên được, mà vừa rồi hắn nhìn lão bản nương rơi lệ, một khắc kia bóng hình mẫu thân như hợp lại với nàng.

"Triệt nhi, vẫn còn cách khác mà, vừa rồi không phải là phụ hoàng không giúp lão bản nương, chẳng qua giúp đỡ có thật nhiều cách, mà cách của Triệt nhi không thể nghi ngờ là cách kém cỏi nhất." Thiên Nguyệt Thần xoa đầu nhỏ đang tựa vào trong ngực mình.

"Ân." Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, "Là Triệt nhi khiến chuyện thêm náo loạn." Sau khi tức giận qua đi, suy nghĩ cũng rõ ràng, "Nhưng vừa rồi, ta khắc chế không được." Ngẩng đầu, gương mặt thủy nộn có chút ủy khuất.

Thiên Nguyệt Thần nhẹ nhàng hôn khuôn mặt của hắn, mang theo thương tiếc cùng ái ý: "Vậy thì giải quyết hậu hoạn đi." Nếu không chờ bọn hắn đi, phiền toái chính là lão bản nương.

Nghe lời hắn, Thiên Nguyệt Triệt cười hì hì: "Phụ hoàng thật ác độc." Ngửi mùi vị nam nhân, hắn thập phần thỏa mãn.

"Triệt nhi biết, từ trước tới nay phụ hoàng không phải là người thiện lương." Y sở hữu nhu tình chỉ vì hài tử trong ngực này.

"Ta cũng không phải." Thiên Nguyệt Triệt nhẹ giọng nói.

Tắm rửa tốt, lau khô thân thể, thay quần áo mới, lão bản nương đã chờ trước cửa rất lâu.

"Có việc?" Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, nhìn lão bản nương, thần sắc ôn hòa trước sau như một, nhưng trên trán lạnh nhạt rất nhiều, đây mới thực sự là Thiên Nguyệt Triệt.

Lão bản nương phác thông một tiếng, quỳ trước mặt bọn họ: "Cám ơn các người đã cứu ta." Từ khi lão bản nương đi theo chương quỹ định cư ở đây, đã bị hán tử để ý, cho tới nay, vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi có người cứu

nàng, nhưng dù thế nào cũng không ngờ người cứu nàng là những người xa lạ này, đúng là bình thủy tương phù.

"Tiện tay mà thôi." Thiên Nguyệt Thần đạm thanh, ý bảo lão bản nương đứng lên, nhìn sắc mặt do dự của lão bản nương, Thiên Nguyệt Thần nói tiếp, "Còn có việc?"

Lão bản nương dẫn đo một chút: "Ta cùng đương gia quyết định đêm nay rời đi, đại gia sẽ không bỏ qua bọn ta, cũng sẽ không bỏ qua cho các người, thế nên..." Mới vừa rời chương quỹ cầu lão bản nương tha thứ hẳn, không phải hẳn không đau tiếc, cũng không phải không thèm để ý, chỉ là không có năng lực, mà hôm nay hẳn nói với lão bản nương, tiền của bọn họ cũng tồn đủ rồi, có thể rời đi, tìm một một chỗ yên tĩnh, hai người hảo hảo mà sống.

Lão bản nương nghe lại động tâm.

"Nhưng thật vất vả tìm được khách điểm? Hơn nữa những khách điểm khác chưa chắc sẽ thu lưu bọn ta." Thiên Nguyệt Triệt miễn cưỡng nói, "Không sao, các người đi đi, tối nay bọn ta lưu lại."

Bất kể lão bản nương khuyên thế nào, nhóm Thiên Nguyệt Triệt vẫn kiên định nghỉ ngơi ở đây tối nay, bất đắc dĩ, lão bản nương không thể làm gì khác hơn là từ bỏ.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 65: Vọng Động

Thiên Nguyệt Triệt nhìn hành động của lão bản nương và hán tử, quay đầu lại nhìn chưởng quỹ, chưởng quỹ vẫn cầm bàn tính như cũ, chút ý tứ ngăn cản cũng không, Thiên Nguyệt Triệt vô cùng nghi ngờ, lúc trước nam nhân khác sờ soạng mộng lão bản nương, chưởng quỹ còn nói ngăn cản, nhưng sao giờ không phản ứng?

Khó hiểu nâng mắt, nhìn Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, nhẹ nói: "Xem cuộc vui."

Thật lâu không xem kịch, mà tuồng vui này đúng là đẹp mắt.

Hán tử vươn một ngón tay cắm vào miệng lão bản nương, lão bản nương phối hợp há mồm ra, đầu lưỡi ướt át liếm láp ngón tay thô ráp của hán tử, dịch trong suốt lưu lại ở khóe miệng, hạ thân hán tử cứng ngắc, vội vàng rút tay, đưa vào khe mộng lão bản nương.

Lão bản nương chau mày, bị mãnh liệt xâm nhập, đau đớn xẹt qua toàn thân nàng, nhưng còn phải buộc bản thân miễn cưỡng cười vui.

Mọi người trong khách điểm gào lên, váy bị kéo xuống, ngón tay luồn vào quần trong động đậy phía sau, tựa hồ trong mắt mọi người có cái gì nhảy lên.

Lão bản nương vô lực tựa vào trong ngực hán tử, hán tử cảm giác được phía dưới của mình sắp nổ tung, một tay xé nát cái yếm trên ngực lão bản nương, ngực tuyết trắng lộ ra, hán tử hé miệng ngậm nụ hoa, sai bước hướng về khách phòng trên lầu.

Nhìn hán tử từng bước từng bước lên lầu, nhìn lão bản nương trần truồng nửa người trên trước mặt mọi người, chương quỹ vẫn duy trì bộ dáng lúc trước.

Thiên Nguyệt Triệt hoàn toàn tức giận, lại bị Thiên Nguyệt Thần đè lại.

Chẳng qua là...

Cuối cùng lý trí hồng mất, ánh mắt lão bản nương bất lực, Thiên Nguyệt Triệt thấy được, ánh mắt nàng dừng ở trượng phu của mình, nhìn nam nhân thờ ơ kia.

Nước mắt chảy xuống... Chính thất vọng... Cũng là bất đắc dĩ...

"Nước mắt của nữ nhân sao mà trân quý." Thanh âm thanh thúy phát ra từ thiếu niên.

"Triệt nhi." Thiên Nguyệt Thần còn không kịp mở miệng, bóng dáng mảnh khảnh đã đi tới trước mặt hán tử.

Mái tóc dài thủy phần theo bóng dáng của hán vũ động, mâu quang kim sắc như thanh đầm thu hút ánh mắt mọi người, thiếu niên xinh đẹp không quang tâm đến ngoại cảnh.

Hán tử nghe được thanh âm, đáy lòng nhảy loạn, phía dưới vốn cứng rắn càng thêm đau đớn, dục vọng trong mắt cũng càng thêm rõ ràng.

Mắt Thiên Nguyệt Triệt hiện sát ý, ai cũng không thể tỏ ra thèm muốn hán, ngoại trừ nam nhân kia.

Không ai nhìn thấy hán hành động như thế nào, lúc mọi người người hoàn hồn, hán tử đã ngã từ trên lầu xuống, lão bản nương đứng ở cửa, Thiên Nguyệt Triệt cười huyền y trên người khoát lên vai nàng, thân thể

mảnh khảnh chỉ mặc trung y trắng, nhưng giờ khắc này, trong mắt nàng hài tử cũng thật cao lớn.

Hán tử rơi xuống, lật người trên không, an toàn chấm đất.

Những Ma tộc khác trong khách điểm đã sớm tản ra, trốn ở một góc, ánh mắt của bọn họ đều ẩn chứa hoảng sợ, không phải sợ thiếu niên, mà sợ hán tử.

Thiên Nguyệt Triệt ngồi xổm, tay trắng nõn chạm đến hốc mắt lão bản nương, nhẹ nhàng lau đi nước mắt: "Nam nhân so với nữ nhân cũng không cao thượng bao nhiêu, ở thế giới của ta, nam nữ ngang hàng, cho nên người không cần thiết vì nam nhân hèn nhát này hy sinh bản thân, người nói Nhân tộc thực tham lam, ta không phủ nhận, nhưng so với lòng tham, hèn yếu thật đáng buồn hơn, ta nghĩ Ma tộc chỉ là sinh vật yếu ớt."

Thiên Nguyệt Triệt nói từng chữ rõ ràng, lão bản nương ngẩng đầu, son phấn sớm bị lem luốt, sắc mặt có chút kinh khủng, nhưng nhìn kỹ còn có thể phát hiện, ngũ quan bên dưới, đúng là rất đẹp.

Đột nhiên, lão bản nương nhào vào ngực Thiên Nguyệt Triệt, son phấn trên mặt lấm bấn áo trắng của Thiên Nguyệt Triệt, tiếng khóc vang vọng.

Thiên Nguyệt Triệt nhẹ nhàng vỗ lưng lão bản nương.

Hán tử tức giận tung chưởng đánh nát cái bàn bên cạnh, một quyền hướng về Thiên Nguyệt Triệt, nhưng Thiên Nguyệt Triệt cũng không lo lắng hán tử sẽ đánh trúng mình.

Đàn Thành và Kim đồng thời xuất thủ, trong lòng bọn họ tính mạng Thiên Nguyệt Triệt là quan trọng nhất, cũng không phải Liệt La Đặc không muốn ra tay, chẳng qua hắn thông minh lựa chọn bàng quan, bởi vì hán tử cao những hai mét, đánh gã không được còn tự tổn hại mình.

Mạc Tà hiển nhiên không xảy ra tay, bởi vì không cần thiết, Nặc Kiệt thì sớm chạy đi, không phải là trốn, mà là tìm tiểu nhị chuẩn bị nước ấm.

Nhưng Đàn Thành và Kim nhanh nữa cũng không bằng Thiên Nguyệt Thần, đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy ngọn lửa màu đen trên tay y, bình thường chúng đều là màu đỏ.

Ma pháp ở Ma giới là chuyện rất thường tình, cho nên mọi người biết, nam nhân ở trước mắt, nam nhân phát ra ngọn lửa màu đen là người Âm Dạ chi tộc.

Bởi vì chỉ có Âm Dạ chi tộc mới phát ra ngũ hành nguyên tố hắc sắc.

Ngọn lửa như có linh tính quấn lấy hạ thân hán tử, mọi người đều nhìn thấy sắc mặt hán tử càng thêm tái nhợt, bộ vị bên dưới bị đốt trụi.

Mạc Tà có cảm giác toàn thân kết băng, bởi vì hắn biết trạng thái hán tử lúc này, là vì đối Thiên Nguyệt Triệt không an phận nên bộ vị bị thiêu nướng, nam nhân kia... Mạc Tà không dám nghĩ, quá kinh khủng, đồng thời kinh ngạc hơn, chính là linh lực của y rốt cuộc đã đạt đến trình độ đáng sợ thế nào.

Cát trong sa mạc chẳng qua là phụng bồi bảo bối của y chơi đùa, bằng không một sa hùng đâu thể lọt vào mắt y.

Một huyền y lớn choàng lên người Thiên Nguyệt Triệt, nguyên lai là Thiên Nguyệt Thần bỏ đi y phục của mình, áo trong cũng là tơ đen, nhưng không người nào dám dừng tầm mắt trên người nam nhân, hán tử ôm hạ thân phát đau la hét chốc lát, cuối cùng tấn tâm hung ác kéo rời phía dưới.

Ánh mắt ác độc nhìn Thiên Nguyệt Thần, đồng dạng là lạnh lùng sát ý.

"Chờ đó cho ta." Hán tử lưu lại một câu như vậy, sau đó chạy ra ngoài.

Kịch xong, người tản, khách điểm an tĩnh, mà ngoài khách điểm đều đen một mảnh.

"Xong." Chương quỹ tê liệt trên mặt đất, đối với Thiên Nguyệt Triệt, hắn không dám chỉ trích, bởi vì hắn sợ, đối với nữ nhân, hắn bị ai trừng mắt nhìn nàng, thời điểm hắn thấy lão bản nương bị lãng nhục, không thể không cảm giác, chẳng qua đụng phải mấy lần đều đã chết lặng, dù sao nơi này cần hán tử làm chỗ dựa.

Trong khách phòng, Thiên Nguyệt Triệt và Thiên Nguyệt Thần đang tắm rửa, Thiên Nguyệt Thần không nói gì, mặt lạnh nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

"Phụ hoàng vẫn còn sinh khí?" Thiên Nguyệt Triệt lấy lòng chui vào trong lồng ngực nam nhân.

"Triệt nhi biết phụ hoàng đang giận cái gì sao?" Thiên Nguyệt Thần bắt tay nhỏ bé của Thiên Nguyệt Triệt, chân thành nói.

Thiên Nguyệt Triệt sửng sốt, thanh âm như vậy, là Thiên Nguyệt Triệt tự biết, làm Thiên Nguyệt Thần lo lắng, tâm đau xót: "Là ta quá mức vọng động."

"Không, từ trước tới nay Triệt nhi không phải là người vọng động." Thiên Nguyệt Thần ôm tiểu tử vào lòng, "Nếu Triệt nhi không vui, có thể nói cho ta biết, Triệt nhi phải biết rằng đây là ý nghĩa cho ta tồn tại, mới vừa rồi Triệt nhi nghĩ tới mẫu thân mình, mẫu thân Triệt nhi ở dị giới, đúng không?"

Thiên Nguyệt Thần ôn nhu hỏi, y nhớ Triệt nhi từng nói, mẫu thân của hắn bị rất nhiều nam nhân cưỡng gian.

Thiên Nguyệt Triệt không nói gì, kí ức khi đó hắn không cách nào xóa đi, bởi vì chính mình quá nhỏ, đả kích quá nhiều, nét mặt mẫu thân rơi lệ,

hắn cả đời cũng không quên được, mà vừa rồi hắn nhìn lão bản nương rơi lệ, một khắc kia bóng hình mẫu thân như hợp lại với nàng.

"Triệt nhi, vẫn còn cách khác mà, vừa rồi không phải là phụ hoàng không giúp lão bản nương, chẳng qua giúp đỡ có thật nhiều cách, mà cách của Triệt nhi không thể nghi ngờ là cách kém cỏi nhất." Thiên Nguyệt Thần xoa đầu nhỏ đang tựa vào trong ngực mình.

"Ân." Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, "Là Triệt nhi khiến chuyện thêm náo loạn." Sau khi tức giận qua đi, suy nghĩ cũng rõ ràng, "Nhưng vừa rồi, ta khắc chế không được." Ngẩng đầu, gương mặt thủy nộn có chút ủy khuất.

Thiên Nguyệt Thần nhẹ nhàng hôn khuôn mặt của hắn, mang theo thương tiếc cùng ái ý: "Vậy thì giải quyết hậu hoạn đi." Nếu không chờ bọn hắn đi, phiền toái chính là lão bản nương.

Nghe lời hắn, Thiên Nguyệt Triệt cười hì hì: "Phụ hoàng thật ác độc." Ngửi mùi vị nam nhân, hắn thập phần thỏa mãn.

"Triệt nhi biết, từ trước tới nay phụ hoàng không phải là người thiện lương." Y sở hữu nhu tình chỉ vì hài tử trong ngực này.

"Ta cũng không phải." Thiên Nguyệt Triệt nhẹ giọng nói.

Tắm rửa tốt, lau khô thân thể, thay quần áo mới, lão bản nương đã chờ trước cửa rất lâu.

"Có việc?" Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, nhìn lão bản nương, thần sắc ôn hòa trước sau như một, nhưng trên trán lạnh nhạt rất nhiều, đây mới thực sự là Thiên Nguyệt Triệt.

Lão bản nương phác thông một tiếng, quỳ trước mặt bọn họ: "Cám ơn các người đã cứu ta." Từ khi lão bản nương đi theo chương quỹ định cư ở đây, đã bị hán tử để ý, cho tới nay, vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi có người cứu

nàng, nhưng dù thế nào cũng không ngờ người cứu nàng là những người xa lạ này, đúng là bình thủy tương phù.

"Tiện tay mà thôi." Thiên Nguyệt Thần đạm thanh, ý bảo lão bản nương đứng lên, nhìn sắc mặt do dự của lão bản nương, Thiên Nguyệt Thần nói tiếp, "Còn có việc?"

Lão bản nương dẫn đo một chút: "Ta cùng đương gia quyết định đêm nay rời đi, đại gia sẽ không bỏ qua bọn ta, cũng sẽ không bỏ qua cho các người, thế nên..." Mới vừa rời chương quỹ cầu lão bản nương tha thứ hẳn, không phải hẳn không đau tiếc, cũng không phải không thèm để ý, chỉ là không có năng lực, mà hôm nay hẳn nói với lão bản nương, tiền của bọn họ cũng tồn đủ rồi, có thể rời đi, tìm một một chỗ yên tĩnh, hai người hảo hảo mà sống.

Lão bản nương nghe lại động tâm.

"Nhưng thật vất vả tìm được khách điểm? Hơn nữa những khách điểm khác chưa chắc sẽ thu lưu bọn ta." Thiên Nguyệt Triệt miễn cưỡng nói, "Không sao, các người đi đi, tối nay bọn ta lưu lại."

Bất kể lão bản nương khuyên thế nào, nhóm Thiên Nguyệt Triệt vẫn kiên định nghỉ ngơi ở đây tối nay, bất đắc dĩ, lão bản nương không thể làm gì khác hơn là từ bỏ.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 66: Đăng Hỏa

Đám người Thiên Nguyệt Triệt đang ngủ thì bỗng tỉnh, bên ngoài đại hỏa mãnh liệt, bên trong phòng nóng bỏng, cơ hồ đem mấy người xông chết. Bằng tu vi của nhóm Thiên Nguyệt Thần, sao lại không biết lúc nửa đêm có người phóng hỏa, cho nên trận hỏa hoạn này không làm gì được bọn hắn, cũng may khách điểm không có khách, vì lúc chiều đám người Thiên Nguyệt Triệt gây náo loạn, khách trọ đã sớm đào tẩu.

Thiên Nguyệt Triệt mộng lung cảm giác có người ôm lấy hắn, thay hắn mặc quần áo vào. "Phụ hoàng, ta không muốn rời giường." Thiên Nguyệt Triệt ôm cánh tay Thiên Nguyệt Thần, ngay cả động cũng cảm thấy mệt.

"Nếu không rời giường sẽ bị đốt chết." Thiên Nguyệt Thần vén chăn lên, vì bé mặc quần.

"Phụ hoàng, kết giới đi... Phụ hoàng... Kết giới đi, chúng ta tiếp tục ngủ." Thiên Nguyệt Triệt vịn vẹo thân thể, không muốn rời giường.

"Ngoan, để ngoan một lát." Tiểu tử đã đem kết giới trở thành phòng ốc.

Cong lên cái miệng nhỏ nhắn tùy ý Thiên Nguyệt Thần ôm, Thiên Nguyệt Triệt tìm vị trí thư thích trong lòng Thiên Nguyệt Thần tiếp tục ngủ, gương mặt cọ cọ lồng ngực Thiên Nguyệt Thần, hưởng thụ ấm áp, hạnh phúc cùng thỏa mãn. Thiên Nguyệt Thần mở cửa sổ, lửa mạnh mẽ tràn vào, Thiên Nguyệt Thần dời bước về phía sau, thân thể trở nên căng thẳng. Lúc này truyền đến tiếng gõ cửa, thanh âm phi thường vội vàng, đám người Đan Thành thấy hai người chưa đi ra, cho nên lo lắng.

Một cước đá vắng cửa, toàn bộ tụ tập ở chỗ này, mọi người thiếu chút nữa té xỉu, đại khái cũng chỉ có Thiên Nguyệt Triệt bốc đồng còn ngủ ngon, may mắn có Thiên Nguyệt Thần, nếu không, ai chịu được.

"Sao các người không đi ra ngoài?" Thiên Nguyệt Thần hỏi.

"Người cũng phát hiện sao?" Mạc Tà mở miệng đầu tiên, bước vào vừa nhìn, phát hiện cửa sổ bị mở, lửa đã vọt tới.

"Ừm, phát hiện." Thiên Nguyệt Thần gật đầu, ngọn lửa khác với bình thường.

"Vốn cảm thấy không sao cả nên ngủ thêm một lát, nhưng khi bọn ta thức dậy, phát hiện lửa này không tầm thường." Mạc Tà biết lửa này giống như có linh tính, có thể di động theo người.

"Ta từng nghe, Ma giới có một loại đẳng điều, có linh tính, sau khi đốt cháy đẳng điều, nó sinh ra ngọn lửa cũng có linh tính."

"Ta từng gặp qua đẳng điều." Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên mở miệng, hấp dẫn tầm mắt mọi người.

"Gặp lúc nào?" Thiên Nguyệt Thần cúi đầu, nếu Triệt nhi dụng phải, sao y lại không biết.

"Phụ hoàng đừng lo lắng." Thiên Nguyệt Triệt rời khỏi lòng Thiên Nguyệt Thần, "Ngày đó ở Hán Lệ thành, ta giả mạo tân nương bị A Nô bắt đi, khi đó A Nô dùng loại đẳng điều này trói tay ta, làm phiền Thủ Điện Đồng, nó nói đẳng điều này chỉ có tác dụng với vật sống, lúc ta bị trói bằng đẳng điều, dù giãy dụa thế nào, cũng mở không được, Thủ Điện Đồng thay ta mở, rất nhanh liền thoát."

"Thật ly kỳ." Mạc Tà kinh ngạc.

"Ừm." Thiên Nguyệt Triệt gật đầu. "A Nô nói cho ta biết, đằng điều nghe lời y."

"Nói cách khác, dù bây giờ đằng điều bị thiêu đốt, nhưng nó sẽ căn cứ hơi thở mà truy lùng chúng ta, chỉ cần chúng ta còn sống, mạch đập còn tồn tại, thì không cách nào thoát ư?" Mạc Tà phần hận nói, xem ra bọn họ quá sơ ý.

"Phải nói là, chỉ chúng ta ra không được, Thủ Điện Đồng ra đây." Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên xấu xa cười nói, khởi động nhãn Tạp Cơ Tư.

"Tiểu đệ đệ... ." Thủ Điện Đồng một thân giá y vọt ra, nhiệt tình ôm lấy Thiên Nguyệt Triệt, dù ai bị khô lâu ôm cũng sẽ không thoải mái, nhưng Thiên Nguyệt Triệt đã quen.

"Đừng quá dùng sức, sẽ vặn gãy cổ ta." Thiên Nguyệt Triệt ngóc đầu ra từ trong tay xương khô của Thủ Điện Đồng, chỉ vào ngọn lửa phía ngoài, "Người nhìn, những thứ này là do đằng điều người nói lần trước tạo ra." Thủ Điện Đồng mở to hai mắt, đương nhiên không có con người, chỉ có thể thấy hốc mắt trống rỗng phát ra thanh âm "tách tách".

"Tiểu đệ đệ muốn ta đi ra ngoài?" Thủ Điện Đồng giật giật xương ống chân, tựa hồ có chút đắc ý, mặc dù mọi người nhìn không thấy ánh mắt của nó, nhưng cũng biết, bọn họ bị bộ xương khô này xem thường.

"Ừm, người đi xem tình huống bên ngoài, bọn ta sẽ ra đó sau." Thiên Nguyệt Triệt vô cùng hài lòng với vẻ đắc ý của Thủ Điện Đồng, đương nhiên Thủ Điện Đồng là vật sở hữu của Thiên Nguyệt Triệt, nó kiêu ngạo chính là hẳn kiêu ngạo.

Thủ Điện Đồng bước vào phòng của Thiên Nguyệt Thần, dọc đường phát ra tiếng "Bang bang", sau đó đi đến cửa sổ rực lửa.

"Đợi một chút." Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên kêu lên. Thủ Điện Đồng mới đi vào hỏa diễm liền dừng lại, xoay người nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

"Giá y của người sẽ bị đốt..." Hiển nhiên lời của Thiên Nguyệt Triệt đã chậm, chỉ nghe thấy thanh âm "Tách tách", giá y đỏ thẫm trên người Thủ Điện Đồng đã bị đốt trụi, chỉ còn lại một bộ bạch cốt. Thủ Điện Đồng ngây dại, quên phản ứng, sững sờ đứng trong hỏa diễm, bất đắc dĩ nước mắt của nó, ai cũng nhìn không thấy.

"Không sao, sau này sẽ bảo ty chế phòng chuẩn bị thêm mấy bộ." Thiên Nguyệt Triệt bảo đảm, "Cũng là xinh đẹp nhất, so với tân nương còn xinh đẹp hơn."

"Thật ư?" Thanh âm ghen ngào tựa hồ đã tốt lên nhiều, nhưng vẫn còn tiếng nước nở.

"Thật." Thiên Nguyệt Triệt khẳng định. Thủ Điện Đồng nước nở mấy tiếng, không quay đầu lại liền nhảy ra cửa sổ.

"Đúng là một hảo hài tử." Nặc Kiệt gục trên vai Dịch Trạch, cảm động khóc, thật ra hân định cố ý trêu chọc làm bẩn áo của Đàn Thành, nhưng cả người Đàn Thành lạnh như băng, Nặc Kiệt vẫn còn có chút sợ, cho nên liền biến thành Dịch Trạch.

"Thế nào, Nặc Kiệt cũng muốn học một chút?" Mắt Thiên Nguyệt Triệt chớp động, người này đúng là thú vị.

"Đừng đừng đừng... Tiểu điện hạ, nô tài không có ý đó... Không có..." Lặng lẽ di động đến một góc Thiên Nguyệt Triệt nhìn không thấy, nhắm mắt làm ngơ. Một lát, lửa bùng cháy, cũng bắt đầu lan ra chung quanh, phía ngoài có chút ồn ào, nhưng nghe không rõ. Đoán chừng là Thủ Điện Đồng ở bên ngoài náo loạn, bị phát hiện, mọi người nghĩ thầm.

"Bây giờ đi ra ngoài thế nào?" Liệt La Đặc hỏi.

"Nếu có Thủy Linh châu ở đây thật tốt." Kim cảm thán.

Mọi người đưa mắt nhìn sang hắn. Kim dừng một chút: "Phàm là ngũ hành tương khắc, dù nói thế nào nó cũng là Hỏa, chắc chắn nước bên trong Thủy Linh châu có thể dập tắt."

"Cái này có gì khó khăn?" Thiên Nguyệt Triệt khinh thường, "Dùng thánh linh châu mượn lực Thủy Linh châu là được?"

"Không bằng thử một chút." Thiên Nguyệt Thần cũng đồng ý, "Ta dùng kiếm hủy đẳng điều, đợi có kẽ hở xuất hiện, Triệt nhi đi ra ngoài trước."

"Được." Mọi người đều nhất trí.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 67: Bộc Phát

Hiện tại thiện kiếm pháp, lại có bội kiếm thì chỉ có Thiên Nguyệt Thần, Mạc Tà và Thụy Miện, kiếm pháp của Thụy Miện xuất từ điện trường của cực quang chi điện điện, dù không so sánh được với cao thủ, nhưng cũng là một trong những đồ đệ khiến lão nhân gia kiêu ngạo.

Thật ra đối với Thiên Nguyệt Thần mà nói, y cực ít sử dụng kiếm, bởi vì không thích, mà Mạc Tà tự nhiên cũng không.

Mạc Tà nghi hoặc, sợ là tất cả mọi người ở đây hợp sức cũng không phải đối thủ của Thiên Nguyệt Thần, hã không tin Đăng Hòa sẽ làm khó được y, nhưng vì sao?

Cảm giác được Mạc Tà nghi ngờ, Thiên Nguyệt Thần cười vô tội, ánh mắt ôn hòa nhìn Thiên Nguyệt Triệt, đột nhiên, Mạc Tà hiểu được, bởi vì quá yêu, nên không muốn gây áp lực cho đối phương, ít nhất trước khi năng lực của Thiên Nguyệt Triệt thức tỉnh, Thiên Nguyệt Thần không muốn Thiên Nguyệt Triệt đuổi theo quá cực khổ.

Đây chính là yêu a, Thiên Nguyệt Thần đứng yên một chỗ, chờ hài tử y yêu không ngừng tiến bộ, chiếu theo lời y mà nói, từ trước tới nay bảo bối của y không phải bình hoa, đúng vậy, Thiên Nguyệt Triệt không phải bình hoa, bởi vì trên đời không có bình hoa cao quý như vậy.

Kim Mang trường kiếm xuất hiện trong tay y, một khắc kia, toàn thân nam nhân bị bóng tối bao phủ, cũng thật chói mắt, quang mang màu vàng chiếu trên huyền y, thần thánh mà không thể xâm phạm.

Cũng một khắc đó mọi người sinh ra ảo giác, Thiên Nguyệt Thần là Âm Dạ chi chủ chuyển thế, chỉ có người khuynh đảo như y mới là một đôi với Quang Minh thần tử, rõ ràng một Quang một Âm, nhưng lại hài hòa đến thế.

Mạc Tà rút bội kiếm bên hông, nhuyển kiếm màu bạc mềm dẻo vô cùng, phát ra ngân quang nhàn nhạt, Thụy Miện dùng Mộc kiếm theo nguyên tắc của cực quang chi điện, nhưng cho dù là Mộc kiếm, cũng không thua kém nửa phần.

Kiểm khí của ba người hợp nhất, có lẽ đăng hỏa cảm thấy đau đớn, không ngừng kêu gào, kiếm khí của Thiên Nguyệt Thần vốn đủ mạnh, bây giờ lại tăng thêm Mạc Tà và Thụy Miện, dần dần, xuất hiện một khe hẹp, không ngừng rung chuyển bên cạnh đăng hỏa.

"Triệt nhi, chuẩn bị." Thiên Nguyệt Thần nhắc nhở, một tay khác ngưng tụ thủy linh tử cường đại, vượt xa thủy linh tử trong sa mạc của Tiểu Bạch, hẳn do tính cách tương đối ôn thuận nên lực lượng của nó thiên về nhu tính.

Thiên Nguyệt Thần bất đồng, tính cách của y không nhu, mà là bá đạo, đây là khí chất đế vương, cho nên lực lượng của y cũng là độc bá.

Đăng Hỏa có thể xưng là lửa ma, ma vốn bắt nạt kẻ yếu, mà Thủy, chính là vũ khí tốt nhất để khắc chế hỏa, nên khi trong tay Thiên Nguyệt Thần ngưng tụ thủy linh tử, đăng hỏa có chút cố kỵ, chẳng qua, trong phòng thủy linh tử có hạn, mà bây giờ bốn phía đều là đăng hỏa thiêu đốt, thủy linh tử bắt đầu bị bốc hơi, hướng chi thủy linh tử phía ngoài căn bản không thể đi vào.

"Ta tới giúp người." Mạc Tà nói, đồng thời thu hồi kiếm, hai tay thủ thế trước ngực, tập trung thủy linh tử phối hợp với Thiên Nguyệt Thần hướng về lỗ hổng đăng hỏa bị kiếm khí đốt phá, dùng Thủy lực gia tăng độ lớn lỗ hổng.

"Còn có ta." Bản thân Nặc Kiệt cũng học thủy hệ ma pháp.

Ba người mang năng lực thủy hệ, giống như rồng nước ngủ say, tiến công từ phương hướng bất đồng.

"Triệt nhi." Thiên Nguyệt Thần hét lớn, Thiên Nguyệt Triệt đã chạy ra khỏi lỗ hổng kia, chẳng qua là...

Đăng Hỏa đột nhiên vòng lại, lửa giống như có linh tính, không còn đè ép vào giữa, mà đuổi theo Thiên Nguyệt Triệt.

Mắt thấy chân Thiên Nguyệt Triệt sắp bị đăng hỏa quấn lên, tóc dài thủy phần phiêu đảng giữa không trung liền biến thành màu đen, đôi mắt kim sắc nổi lên năm màu ngọc lưu ly, dung nhan tinh xảo như tinh linh, không còn thanh thuần, mang theo nụ cười mê hồn, môi cười đến vô tình.

Hỏa Linh châu trên tay hiện ra ngọn lửa màu đen.

"Triệt nhi... ." Thiên Nguyệt Thần cả kinh, đăng hỏa không khép lại, Thiên Nguyệt Thần đột nhiên phi thân xông ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Triệt nhi sử dụng năng lượng Âm Dạ chi tử, Hỏa Linh châu vốn là linh vật thần giới, sao có thể sử dụng lực lượng bóng tối, Triệt nhi, rốt cuộc người muốn làm gì.

"Phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt nhìn Thiên Nguyệt Thần, cười vô cùng điềm tĩnh, "Ta cũng muốn thử một chút, năng lực Âm Dạ chi tử có bao nhiêu cường đại, phụ hoàng nhìn xem, Hỏa Linh châu có hấp dẫn không."

"Hồ nháo." Thiên Nguyệt Thần tiến lên, bắt lấy tay Thiên Nguyệt Triệt, "Nghe đây, trên người của người có lực lượng của Quang Minh thần tử, quang minh ma pháp và bóng tối ma pháp không thể dung hợp trong cùng một cơ thể, ít nhất bây giờ là không thể, Triệt nhi, mau dừng tay."

Tiểu tử bị cái gì kích thích, dám hồ nháo như thế.

"Không muốn, phụ hoàng không tin ta." Thiên Nguyệt Triệt tùy hứng, Hỏa Linh châu trong tay hắn đã hoàn toàn biến đen, đôi mắt hiện năm màu ngọc lưu ly dần dần biến thành màu băng lam, lại từ màu băng lam biến thành xích sắc.

Hai mắt tràn đầy thị huyết.

Mà mọi người bị vây trong phòng cũng thật buồn bực, hai người bọn họ đang làm gì chứ, cứ tiếp tục như vậy bọn họ sẽ bị đốt chết .

"Triệt nhi, không được hồ nháo." Dùng sức ôm Thiên Nguyệt Triệt vào lòng, một tay vung lên mở lối đằng hỏa phía trước, chẳng qua đằng hỏa này giống như càng chơi càng hăng, không chịu lui bước.

Thiên Nguyệt Thần nhú mào, tiểu tử trong ngực giãy dụa không ngừng, Hỏa Linh châu càng ngày càng mờ, năng lượng đã ngưng tụ đến cảnh giới cao nhất, tiếp tục như vậy nữa, tiểu tử sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Bất kể mình sẽ tạo thành oanh động, Thiên Nguyệt Thần cúi đầu ngăn chặn môi tiểu tử, Thiên Nguyệt Triệt vốn đang giãy dụa liên sừng sốt, dục vọng thị huyết trên người không ngừng dâng lên phá vỡ lý trí, đầu lưỡi ôn nhuận mang theo cảm giác khinh linh, một tắc một tắc tiến vào trong lòng hắn.

Ở nơi Thiên Nguyệt Triệt nhìn không thấy, Âm Dạ chi châu hắc sắc trong tay Thiên Nguyệt Thần dần dần phát động năng lượng cường đại.

Cổ năng lượng này quấy nhiễu Thiên Nguyệt Triệt, thân thể bị giam cầm trong hôn mê của nam nhân bắt đầu giãy dụa.

Thiên Nguyệt Thần không để cho Thiên Nguyệt Triệt thoát, hôn càng thêm cuồng nhiệt, mọi người ngây ngốc nhìn một màn trước mắt, những

Ma tộc khác bị ngọn lửa hấp dẫn cũng rồi rít kêu gào.

Sau đó, trước mặt Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt bộc phát thủy linh tử hắc sắc, tách rời tầm mắt mọi người, thủy linh tử tạo thành một quả cầu, vây hai người Thiên Nguyệt Thần bên trong, nước không ngừng tràn ra từ thủy cầu, mỗi một giọt đều chảy vào đặng hỏa, thế nước ngày càng mãnh liệt.

Đặng hỏa sôi trào yếu dần, nhóm người Mạc Tà bị nhốt trong phòng đi ra, chỉ thấy được thủy cầu màu đen, không thấy bóng dáng hai người Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt, cho nên bọn họ tự nhiên hiểu được hai người kia ở trong thủy cầu.

"Đi bắt những người đó trước." Mạc Tà là lãnh đạo hiệp hội ma pháp, rất nhanh phân tích hoàn cảnh.

Mà hán tử vừa thấy tình hình không ổn đã sớm bỏ trốn mất dạng, Thủ Điện Đồng vốn đang cùng thủ hạ của hán tử chơi đùa, lập tức đuổi theo gã.

Bên trong thủy cầu.

Hỏa Linh châu đã khôi phục sắc đỏ trôi lơ lửng trên không trung, phát ra quang mang.

Đôi mắt đỏ thẫm của nhân nhi mảnh khảnh từ từ khôi phục sắc vàng, tóc dài hắc sắc cũng khôi phục thủy phần sắc, da thịt thủy nộn trần trụi, đầu tựa vào vai Thiên Nguyệt Thần, hai khóa răng nanh nhỏ nhỏ cắn Thiên Nguyệt Thần, chất lỏng màu đỏ không ngừng từ trên vai chảy ra.

Hai tay vòng quanh thắt lưng Thiên Nguyệt Thần: "Phụ hoàng." Ngẩng đầu, thần sắc có chút mê ly nhìn nam nhân ôm mình, khóe môi còn máu tươi.

Thiên Nguyệt Thần không nói gì, ôn nhu nhìn Thiên Nguyệt Triệt, từng chút từng chút liếm đi vết máu: "Không sao." Thanh âm trầm thấp thật là nhu tình.

"Phụ hoàng..." Thiên Nguyệt Triệt bừng tỉnh, tựa hồ mọi thứ đều tái hiện lại, "Phụ hoàng..." Ôm chặt lấy Thiên Nguyệt Thần, gần đây dòng máu Âm Dạ trong cơ thể đột phát khá cao, hẳn không cách nào điều khiển.

"Không sao." Thiên Nguyệt Thần vỗ về tóc hăn, "Triệt nhi chỉ cần khống chế tốt tâm trạng là được, hết thủy đã có ta." Dù sao Thiên Nguyệt Triệt còn quá nhỏ, hơn phân nửa trong cơ thể là năng lực Quang Minh thần tử bị phong ấn, cho nên đối kháng với năng lực Âm Dạ có chút khó khăn.

"Phụ hoàng..." Thiên Nguyệt Triệt động dung, một lần một lần gọi nam nhân, tầm mắt hai người đan xen, thật sâu không thể tự kèm chế.

Nụ hôn từ tai Thiên Nguyệt Triệt rơi xuống xương quai xanh, môi di chuyển trên lồng ngực trắng nõn, đến hai điểm phẫn hồng đặc biệt mê người, Thiên Nguyệt Thần nhắm mắt lại, không để một màn này rơi vào trong óc của mình, chẳng qua thân thể trong đầu không cách nào tản đi.

"Phụ hoàng..." Thanh âm mềm mại đập phá lý trí của y, quyến rũ đến nội tâm.

Chân tuyết trắng của Thiên Nguyệt Triệt cọ cọ giữa hai chân Thiên Nguyệt Thần, nhẹ nhàng đụng chạm. Hai tay vòng quanh cổ, vùi đầu vào lồng ngực y, vươn đầu lưỡi ướt át, cách một tầng y phục liếm láp hai điểm trước ngực từ từ biến ngạnh đỏ sậm.

"Triệt nhi..." Cảm nhận đầu lưỡi ẩm ướt cùng nhiệt độ ấm áp, đôi mắt sâu thẳm nhìn bảo bối trong lòng.

"Phụ hoàng, ta muốn, muốn phát điên." Tình yêu đều không có lý do, đặc biệt vừa rồi vị máu trong miệng còn kích thích Thiên Nguyệt Triệt, lúc

này hẳn thật khát vọng nam nhân trước mắt.

Huyền y từng cái từng cái mở ra, Thiên Nguyệt Triệt vượt ve Thiên Nguyệt Thần, bên trong thủy cầu, chỉ có quang mang hỏa linh châu chiếu đến thân thể hai người.

Hai cỗ thân thể trần trụi dầy dứa một chỗ, Thiên Nguyệt Triệt dựa lưng vào thành thủy cầu, rõ ràng là chất lỏng nhưng lúc này lại đầy cứng rắn, thứ giữa hai chân biến ngạnh: "Phụ hoàng..." Hô hấp cũng rối loạn.

"Triệt nhi, có thể không?" Ngón tay Thiên Nguyệt Thần vượt ve giữa đùi Thiên Nguyệt Triệt, cố nén một tia lý trí cuối cùng.

"Ân." Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, tay Thiên Nguyệt Thần liền tiến vào, "A..." Có chút đau, nhưng đau đớn rất nhỏ lại giống như thôi tình, "Phụ hoàng, ta muốn... Muốn người..." Nhắm mắt lại, để thân thể tự do hành động.

"Triệt nhi..." Khát vọng ồ ạt tiến đến, hết thảy lý trí đã bị tình dục thay thế.

Ngoài thủy cầu, mọi người lẳng lặng chờ đợi, thời gian nhanh chóng trôi qua, mọi người có chút nóng lòng, trong thủy cầu hai người xuân sắc vô biên.

"Bọn họ không sao chứ?" Rốt cục Liệt La Đặc bắt đầu bất an, dù sao cũng đã quá lâu.

Địch Trạch lắc đầu: "Ta nghĩ chắc chắn đang giải quyết chuyện không muốn ai biết ." Trán Liệt La Đặc nổi gân xanh, cơ hồ muốn ném Địch Trạch vào trong phòng đang cháy trước mắt, Địch Trạch cảm giác được ý tứ của hắn, nghiêm túc nói, "Ta chỉ nói thật, người dám khẳng định không phải."

"Hừ." Liệt La Đặc quyết định lờ cái người vô dụng này, đưa mắt nhìn sang Mạc Tà.

Dù Mạc Tà không biết Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt ra sao, nhưng vẫn dùng giọng điệu kiên định đáp: "Không có việc gì."

"Hình như Mạc hội trưởng rất tin tưởng bộ hạ và chủ nhân nhà ta." Liệt La Đặc khá bất ngờ, dù gì thời gian bọn họ ở chung không lâu, nhưng Mạc Tà tín nhiệm Thiên Nguyệt Thần có chút quá độ.

"Bởi vì y là Thiên Nguyệt Thần." Nếu là người nam nhân này, Mạc Tà tin tưởng không có việc gì, Mạc Tà thậm chí có chút hoài nghi, hoàn cảnh nào mới khiến nam nhân mất đi lý trí.

Hắn thật không biết thời điểm hiện tại, Thiên Nguyệt Thần đã không có thời gian để ý tới lý trí.

Không biết qua bao lâu, thủy cầu hắc sắc từ từ hé mở, bóng dáng thon dài của Thiên Nguyệt Thần xuất hiện trước mắt mọi người, ôm Thiên Nguyệt Triệt mê man trong ngực, lúc này Thiên Nguyệt Triệt giống như mèo nhỏ, ngoan ngoãn nằm trong lòng Thiên Nguyệt Thần, an tĩnh ngủ say.

"Thế nào?" Thiên Nguyệt Thần đi tới trước mặt bọn họ, ánh mắt liếc Ma tộc bị trói một bên, nhưng không phát hiện hán tử.

"Thủ Điện Đồng đi bắt, Nặc Kiệt và Đan Thành đuổi theo." Liệt La Đặc giải thích, ánh mắt nhìn không được liếc về phía Thiên Nguyệt Triệt, hương vị đậm mĩ như có như không nhàn nhạt tản ra.

"Ừm. " Thiên Nguyệt Thần gật đầu, "Tìm chỗ nghỉ ngơi trước."

"Sợ là náo loạn như vậy, không còn khách điểm nào dám chứa chấp chúng ta?" Mạc Tà giễu cợt.

"Vậy thì giết." Thiên Nguyệt Thần nói đơn giản.

"Sẽ dẫn đến tranh chấp, lúc đó sẽ phiền toái." Mạc Tà lý trí nói.

"Vốn đã phiền toái, cũng không sợ nhiều thêm một cái."

...

Tình huống giống như Mạc Tà nói, đúng là những khách điểm khác không dám chứa chấp bọn họ, chỉ sợ hán tử sẽ đến báo thù. Nhưng khi Thủ Điện Đồng bắt được hán tử trở về, người Ma giới nhìn Thủ Điện Đồng cũng không sợ hãi, thậm chí còn được xem là người đồng tộc, có chút khả ái, bình thường, tất cả mọi người đều bị hán tử quấy nhiễu, mắt thấy bọn họ bắt được gã, đều có chút hưng phấn.

Bất quá lại sợ hán tử sẽ lần nữa ức hiếp mình, cho nên đề nghị, giao hán tử cho người Ma giới xử lý.

Vốn Thiên Nguyệt Thần muốn từ từ hành hạ hán tử kia, nhưng liếc thấy bảo bối của mình thật sự mệt mỏi, liền đáp ứng.

Trong dục dũng, nước ấm vừa phải, Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt mê man bước vào, sau đó dùng vải bố sạch sẽ tỉ mỉ xoa thân thể hắn.

"Ân..." Đưa ngón tay vào bên trong thân thể Thiên Nguyệt Triệt, muốn đem chất lỏng bên trong tẩy rửa, vô ý chạm vào điểm nhạy cảm của hắn, Thiên Nguyệt Triệt tỉnh tởm rên rỉ, "Phụ hoàng..." Không tự chủ được hô lên.

Triệt nhi đặc biệt thích gọi y lúc cao trào, loại cảm giác được người dựa dẫm khiến Thiên Nguyệt Thần phi thường thỏa mãn.

Tay vô ý đụng chạm điểm kia, dục vọng mới giải phóng của Thiên Nguyệt Thần lại có dấu hiệu ngắc đầu, nhanh chóng thoát y phục, dù sao

cũng tẩy rửa cùng nhau.

"Phụ hoàng, đừng..." Cảm giác được ý đồ của Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt mềm nhũn nói, mặc dù mê man, nhưng cũng không phải ngủ say, Thiên Nguyệt Triệt vẫn còn chút ý thức.

"Triệt nhi, một lần, lại một lần nữa." Cẩn vành tai Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần ôm lấy hân từ phía sau, tay phủ trước ngực Thiên Nguyệt Triệt, từ từ di chuyển đến hông, khởi động địa phương đã được chuẩn bị kỹ càng, Thiên Nguyệt Thần chậm rãi tiến vào.

"Phụ hoàng..." Cảm giác tiến vào thư sướng, phía sau Thiên Nguyệt Triệt không tự chủ co rút lại.

Trong phòng lại là một mảnh xuân sắc.

Hôm sau.

Cũng may Ma giới còn có ngày đêm luân chuyển, Thiên Nguyệt Triệt lười biếng mở mắt, mặt trời đã treo giữa không trung, ánh sáng chiếu vào trong phòng, còn có hơi thở ấm áp lưu động.

Thiên Nguyệt Triệt giật giật thân thể, xương sống thắt lưng đều đau nhức lợi hại, đầu chuyển hướng một bên, phát hiện Thiên Nguyệt Thần đã sớm tỉnh lại, đang nhu tình như nước nhìn hân, mặt khẽ ửng đỏ, tình cảnh tối hôm qua khắc sâu không quên được.

"Sau này không cho phép đỏ mặt lúc rời giường." Thiên Nguyệt Thần kéo thân thể hân qua, bá đạo nói.

Thiên Nguyệt Triệt cười một tiếng: "Vâng." Hân biết nam nhân dễ vọng động lúc sáng sớm.

Nhìn mắt bảo bối tràn đầy tiểu ý, Thiên Nguyệt Thần cười khê: "Người a..." Luôn dễ dàng làm mình cười như vậy, tựa hồ tất cả cũng cam tâm tình nguyện dâng lên.

"Phụ hoàng, tối hôm qua khiến người lo lắng." Thiên Nguyệt Triệt cọ cọ ngực y, ngón tay đùa bỡn lọn tóc của Thiên Nguyệt Thần.

"Không, ta nên sớm nghĩ đến, Triệt nhi đang từ từ lớn lên, dòng máu Âm Dạ trong cơ thể cũng từ từ thức tỉnh, là ta sơ sót, chờ chuyện này xong, ta mang Triệt nhi đến Âm Dạ chi tộc." Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt rời giường, ngón tay vừa động, y phục một bên nhẹ nhàng bay đến.

"Uh, hạt châu tối hôm qua phụ hoàng sử dụng là gì?" Thiên Nguyệt Triệt không quên, cái đó, dù sao cũng là bảo bối.

"Âm Dạ chi châu, lúc trước đã nói với người rồi mà? Năm đó trường lão Âm Dạ chi tộc dựa vào Âm Dạ chi châu mới biết được Nguyệt chủ chưa chết, mà sống lại ở nhân tộc, chính là ta, cho nên mới tìm được ta, khi ấy vừa vận dòng máu Âm Dạ trong cơ thể ta thức tỉnh.

Triệt nhi không biết, máu trong cơ thể Âm Dạ chi tử chính là lực lượng, Triệt nhi hút vào quá nhiều máu của ta, cho nên lực lượng của người mới có thể cản trả năng lực Quang Minh thần tử, tạo nên xung đột. Âm Dạ chi tộc có thể lợi dụng máu của mình, vì mình sử dụng, điều khiển những ai mang dòng máu Âm Dạ, cho nên Triệt nhi phải chú ý." Thiên Nguyệt Thần từ từ giải thích.

Thiên Nguyệt Triệt giật giật miệng, có chút khổ sở: "Phụ hoàng, ta sẽ đuổi theo người."

Buồn bực thật lâu mới xuất ra một câu như vậy.

"Uh, ta đang chờ Triệt nhi." Từ một khác nhận định hài tử này, từ khi biết hài tử này kiêu ngạo như vậy, không phải mình liên tục đứng yên chờ

sao?

Mà phần đời chờ này dị thường ngọt, dù đánh mất tính mạng cũng không hề vô nghĩa, Triệt nhi, có lẽ người không biết, đời này của ta vì có người mới có ý nghĩa, mà tình của ta sâu đậm hơn tưởng tượng của người rất nhiều, bởi vì nó đã sáp nhập vào tính mạng của ta, sẽ cùng với ta đời đời kiếp kiếp.

Tâm ý của Thiên Nguyệt Thần, dù y chưa nói, Thiên Nguyệt Triệt cũng hiểu, bởi vì đồng dạng, tâm Thiên Nguyệt Triệt cũng như thế.

Hôm nay Liệt La Đặc dậy sớm, gần đây căn bản không có thời gian nấu nướng, mượn phòng bếp của khách điểm, Địch Trạch một bên phụ giúp, bất quá cũng cam tâm tình nguyện.

Thời điểm đám người Thiên Nguyệt Thần đi tới đại sảnh, Liệt La Đặc đang hét Địch Trạch mang thức ăn lên, món ăn thơm ngào ngạt kích thích ham muốn của mọi người, chẳng qua, Thiên Nguyệt Triệt có chút không tự nhiên để Thiên Nguyệt Thần ôm, cảm giác được ánh mắt mọi người đầy thâm ý, da mặt dù dày cũng khó tránh khỏi xấu hổ.

"Không cho phép nhìn, nhìn nữa ta liền thu phí." Đỏ mặt lên, tính tình kiêu ngạo lại tới.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 68: Ngũ Sắc

Mọi người cũng không định ở lâu, ăn xong liền tính toán rời đi, trước đó cũng tìm hiểu được một số chuyện, đây là nhờ Thiên Nguyệt Triệt lên để Thủ Điện Đồng hỏi thăm.

Ma tộc có chút bài xích nhân tộc, trải qua chuyện hôm qua, sự bài xích càng lớn, dễ hiểu ai cũng sợ hãi kẻ cường đại hơn mình.

Mà Thủ Điện Đồng, vốn được coi như ma vật, cho nên không bị bài xích.

Thủ Điện Đồng đến bên cạnh Thiên Nguyệt Triệt, tránh một góc thì thầm tin tức thu được.

Kế tiếp, đoàn người tiếp tục lên đường.

Đi đến cửa thành, Thiên Nguyệt Triệt lưu luyến nhìn lại một cái.

"Không nữa?" Thiên Nguyệt Thần vỗ vai Thiên Nguyệt Triệt hỏi.

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu: "Phụ hoàng, ta đột nhiên muốn hồi cung." Ở đây một đêm, càng tưởng niệm hoàng cung.

"Vậy thì trở về, Thổ Linh Châu cũng không tìm nữa." Thiên Nguyệt Thần sáng khoái nói, nhìn Thiên Nguyệt Triệt đang kéo y phục mình, "Thế nào?" Ôn nhu hỏi.

"Phụ hoàng nói đùa, đã đến nơi này, sao có thể không tìm." Chẳng qua có chút nhớ nhà. Nhà? Chẳng biết từ khi nào, hoàng cung đã thành nhà của

hắn, là bởi vì có nam nhân này sao?

Nhìn nam nhân trước mắt tuần mỹ cao ngất, Thiên Nguyệt Triệt hít một hơi thật sâu, bất kể thế nào, nam nhân này vĩnh viễn sủng nịnh hắn như vậy, Thiên Nguyệt Triệt rúc vào lòng Thiên Nguyệt Thần, ánh chiều tà tạo thành bóng thật dài phía sau hai người.

Rời trấn, bọn họ đến một chỗ phi thường hẻo lánh.

"Phụ hoàng, hiện tại ta khởi động thánh linh châu." Thiên Nguyệt Triệt nhìn qua một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Thiên Nguyệt Thần, vốn đã thành thói quen.

Thiên Nguyệt Thần gật đầu.

Thánh linh châu, lúc trước mọi người đã được chứng kiến, nhưng hiện tại mới được thấy hào quang chân chính của thánh linh châu.

Thánh linh châu chân chính không chỉ là bản thân thánh linh châu, trong đó còn dung hợp sức mạnh của Quang Minh thần tử, đây là sự dung hợp giữ linh hồn của Thiên Nguyệt Triệt cùng thánh linh châu.

Thực vật Ma tộc trên căn bản đều héo rũ, Thiên Nguyệt Triệt đi đến một nơi trống trải, hai tay vươn ra, thánh linh châu trong suốt tỏa ra hơi thở thuần khiết.

Mái tóc thủy phần dài đến eo biến đen nhánh, xinh đẹp, xoa dọc bên người, thẳng đến bên chân Thiên Nguyệt Triệt, bóng dáng từ mặt đất bay lên giữa không trung, hai mắt nhắm chặt chậm rãi mở ra, đôi mắt kim sắc đã bị ngũ sắc lưu ly nguyên tố thay thế.

Hắc, xích, bạch, thanh, hoàng, ngũ sắc giao hòa, giống như ngọc nghề hồng trong đêm.

Từ Thiên Nguyệt Triệt nổi lên một vòng lại một vòng quang mang màu vàng, tia sáng bay thẳng đến chân trời, vốn đang là ban ngày đột nhiên biến đêm, bóng tối bao phủ bầu trời Ma tộc, nhưng không ai chán ghét hay sợ hãi đêm tối mỹ lệ lẫn át ban ngày.

Con dân Ma tộc đều dừng bước, tò mò ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la đột nhiên biến sắc, đây là kỳ tích lớn nhất từ cổ chí kim.

Liệt La Đặc cảm giác ngực hiện ra một cỗ năng lượng thần bí, kỳ quái chính là loại lực lượng này hẳn lại vô cùng quen thuộc, thân thể không tự chủ đi tới phía dưới Thiên Nguyệt Triệt mà đứng, đồng dạng còn có Kim.

Hai người đều nhắm mắt lại, mọi người phát hiện, tóc của bọn hắn thậm chí đã biến sắc.

Nguyên thần của Liệt La Đặc là mộc linh châu, trong thiên nhiên Mộc chúc màu xanh, tóc Liệt La Đặc liền biến thành màu nguyên thủy.

Mà nguyên thần của Kim là Kim Linh châu, kim khí màu trắng, cho nên tóc Kim liền biến thành màu trắng mỹ lệ.

Trong hoàng cung Anh Túc đế quốc.

Khánh Trúc (ca ca trước kia xuyên qua của Triệt nhi) đang đánh đàn đột nhiên bất động, Da La Phất Lạp đang múa kiếm cũng đồng thời dừng lại, kiếm vừa thu, phi thân tới trước mặt Khánh Trúc: "Làm sao vậy?" Hai tay đỡ lấy thân thể Khánh Trúc.

"Không sao." Khánh Trúc lắc đầu, trong thân thể có một cỗ lực lượng lưu động, lực lượng hẳn biết, cũng rất rõ ràng, là lực lượng của Hỏa Linh Châu, rõ ràng Hỏa Linh Châu đã cho Tiểu Triệt, tại sao trên người của hắn còn cỗ lực lượng quen thuộc này lưu động?

Khánh Trúc đứng lên, thân thể hướng về một phía, màu tóc dần dần biến đỏ, đại biểu cho hỏa nguyên tố.

Mà ở Mạn La đế quốc đế đô, Liệt Hi . Tư Đốn Phất Lai đang thay thế Thiên Nguyệt Thần xử lý chính vụ, bận rộn không có thời gian, tức giận nhìn một đám đại thần ở trước mắt hăn, đang muốn nổi dóa, ngực đột ngột căng thẳng, chân mày cau lại, đối với nam nhân lạnh lùng này, chúng đại thần phi thường sợ hãi.

"Tan họp." Thanh âm lạnh lùng vang lên, Liệt Hi . Tư Đốn Phất Lai chạy như bay ra, đụng vào Thiên Nguyệt Thiên Hâm đang đi đến, không đợi Thiên Nguyệt Thiên Hâm mở miệng, Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai liền kéo Thiên Nguyệt Thiên Hâm nhanh chóng rời hoàng cung.

Ở một chỗ trong rừng, hai người liền dừng lại.

"Làm sao vậy?" Vốn hăn chuẩn bị tốt bản vẽ mới cho Hi nhìn, lục đệ trở về nhất định sẽ hài lòng.

"Không, là lục đệ người lại đang ngoạn gì đó." Thanh âm mới xuất, phát hiện tóc mình bắt đầu biến sắc, cũng không phải hoàn toàn biến đổi, tóc của hăn vốn là màu đen, chẳng qua có chút bất đồng, linh lực Thủy Linh châu không ngừng lưu chuyển trong thân thể hăn.

Thân thể không tự chủ hướng về một phía, chính là hành động vô thức.

"Hi." Thiên Nguyệt Thiên Hâm có chút lo lắng muốn đến gần.

"Đừng tới đây." Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai lớn tiếng nói.

Đột nhiên, Thủy Linh Ngọc phát ra ánh sáng mãnh liệt bay thẳng đến chân trời, Liệt Hi • Tư Đốn Phất Lai cùng Thiên Nguyệt Thiên Hâm đồng thời ngẩng đầu, nhìn theo hướng Thủy Linh Ngọc, trên bầu trời đồng dạng treo thanh, bạch, xích ba đạo tia sáng, giờ lại thêm hắc, chính là bốn đạo.

Anh Túc đế quốc.

Da La Phất Lạp cùng Khánh Trúc cũng đồng thời nhìn bầu trời, hai người đều bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc không thể mở miệng, bọn họ không kịp ra hoàng cung, mặc dù nơi này là tẩm cung của Da La Phất Lạp, nhưng hoàng cung là địa phương phức tạp nhiều người nhiều miệng, Da La Phất Lạp hoàn hồn, lập tức sai ám vệ canh giữ cửa vào.

Tại Ma tộc, mọi người hoàn toàn bị cảnh sắc trước mắt mê hoặc, toàn bộ bầu trời bao phủ bóng tối chỉ có bốn loại màu sắc giao hòa, cuối cùng một đạo ánh sáng đại biểu cho thổ nguyên tố hoàng sắc cũng chậm chậm xuất hiện, thánh linh châu trong tay Thiên Nguyệt Triệt phát ra kim quang chói mắt, đem ánh sáng từ ngũ nguyên tố hút vào bên trong, kim quang ngày càng sáng, tản ra vô số tia sáng chói mắt, theo hướng ngũ viên linh châu trở về.

Sau đó, Ma tộc từ từ trở lại thành ban ngày.

Thân ảnh Thiên Nguyệt Triệt phiêu dật giữa không trung hạ xuống.

Một ngày qua, tộc nhân Ma tộc đều nói, bọn họ thấy được phong cảnh hoa mỹ nhất, nó thẳng được cầu vòng sau cơn mưa, tựa Thiên hồ của Tinh Linh tộc, cũng có người nói họ được thấy người đẹp hơn cả mỹ nam tử đệ nhất Tinh Linh hoàng.

Ở nhân tộc, có người nói bọn họ thấy được thần, thần chân chân, nên ngày sau nhân tộc đều đến chỗ nhìn thấy tế bái, cầu nguyện.

"Triệt nhi." Hoàn hồn trước là Thiên Nguyệt Thần, trong mắt y tràn đầy kiêu ngạo, đây chính là Triệt nhi của y, chỉ cần có hắc, hết thảy đều là đồ trang sức, phong thái của hắc vô cùng hoàn mỹ.

Thiên Nguyệt Triệt mỉm cười nhìn Thiên Nguyệt Thần, tựa hồ ngượng ngùng, không biết làm sao, cuối cùng bất mãn nói thầm: "Còn ngây người

làm gì, nếu không nhanh chân, Thổ Linh Châu sẽ bị những người khác cướp đi, đến lúc đó thì phiền toái."

Thanh âm Thiên Nguyệt Triệt đem mấy người còn lơ ngơ kéo về, hắc nói không sai, quang mang Thổ Linh Châu vừa rồi, tộc nhân Ma tộc cũng thấy được, trong đó không thể nào không có người tham lam, nếu bọn họ nhanh, vậy kẻ đến cướp đoạt sẽ càng nhiều, lại phải động thủ lần nữa.

"Triệt nhi nói rất đúng, chúng ta nhanh đi, dựa theo phương vị mới vừa xác định, Thổ Linh Châu ở hướng tây bắc, chúng ta dọc theo hướng tây bắc tìm." Thiên Nguyệt Thần nói, cũng may mọi người không có hành lý, lúc trước rời khỏi thành trấn đã mua xe ngựa, mọi người nhảy lên xe, hướng phía hướng tây bắc.

Đồng thời, ở thần giới.

Mang theo mặt nạ, một thân trường bào tơ lụa bạch sắc, nam nhân nhìn ánh sáng vừa biến mất ở phía chân trời, thu hồi tầm mắt dừng trên người nam tử trước mắt, khẽ nở nụ cười.

Nam nhân cười phát ra thanh âm dễ nghe.

"Người không phải Thần tử điện hạ." Ở thời điểm đuổi theo tộc nhân, đụng phải Thiên Nguyệt Triệt, hắc đã bắt đầu hoài nghi, mặc dù hắc không có ấn tượng với thần tử, nhưng trên người Thiên Nguyệt Triệt có một loại ôn hòa khiến hắc cảm thấy vô cùng thân thuộc, trở lại Thiên giới, hắc bắt đầu len lén quan sát thần tử này.

Hiện tại lại thấy tình cảnh vừa rồi, hắc càng thêm khẳng định, người này không phải thần tử, nhưng nếu nam nhân này không phải thần tử, vậy hắc là ai?

"Lôi Lợi Tư, không hổ là người gia tộc chấp pháp thần quan." Mặt nạ màu bạc bị lấy xuống, đó là kẻ có dung nhan xinh đẹp nhất thiên hạ, Tinh

Linh hoàng mỉm cười nhìn nam tử trước mắt từ từ biến sắc.

【 Lôi Lợi Tư, lúc trước xuất hiện trong sự kiện Hồng Diệp thôn 】

"Tinh Linh hoàng." Lôi kinh ngạc nói, "Cư nhiên là người, thần tử điện hạ đâu?" Kiếm trong tay đã rút ra, kiếm của chấp pháp thần quan đại biểu cho pháp cùng chính nghĩa, nhưng Lôi Lợi Tư biết, giờ phút này, kiếm trong tay mình không thể trừng phạt nam nhân trước mắt.

"Người không phải đã biết sao?" Tinh Linh hoàng vẫn mang nét mặt khiêm tốn như cũ, Tinh Linh hoàng đẹp, không chỉ là bề ngoài, cười một tiếng, mỗi một động tác cũng xinh đẹp không nói nên lời.

"Hài tử kia, hài tử kia chính là thần tử chuyển thế?" Lôi có chút không dám tin, đây là chuyện gì, thần tử cư nhiên chuyển thế, mà toàn bộ Thần tộc không biết, khó trách lời đồn ở Tinh Linh giới rất nhiều, có người nói Tinh Linh hoàng mất tích, cũng có người nói Tinh Linh hoàng đang bế quan, hóa ra hẳn ở tại thần giới khổng chế Thần tộc.

Khó trách không nhìn thấy ngũ thần tướng bảo vệ bên cạnh thần tử, nguyên lai đều không phải thần tử, như vậy nhiều chuyện xảy ra liền có thể giải thích, chẳng qua lúc trước không ai nghĩ tới thần tử là giả, tự nhiên cũng không ai hoài nghi sự vắng mặt của ngũ thần tướng.

"Ta sẽ vạch trần người." Lôi phản nộ nói, không ngờ thần tử điện hạ bọn họ tôn kính lại ở nhân tộc, nghĩ thiếu niên kiêu ngạo kia, nội tâm Lôi vô cùng kích động.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 69: Vô Tình Gặp Gỡ

"Vạch trần ta?" Tinh Linh hoàng phát ra tiếng cười thanh thúy, nhẹ nhàng bước tới trước mặt Lôi, "Hài tử, người tựa hồ còn không rõ ràng tình huống." Giọng nói ôn hòa mang theo nhu ngữ.

"Hừ." Lôi hừ lạnh, rõ ràng làm chuyện ác độc như vậy, nhưng không hề khiến người ta hận hăn, rõ ràng là tà ác, tại sao khí chất của hăn vẫn nhu hòa.

"Hài tử, người nghĩ người có cơ hội này?" Tinh Linh hoàng cười khẽ lắc đầu, lòng bàn tay xuất hiện ngũ hành nguyên tố đồng dạng Quang Minh thần tử, bóng dáng thoáng cái bay đến trước mặt, nắm chặt bả vai Lôi.

Ọc...

Máu đỏ tươi từ miệng Lôi phun ra, chỉ thấy Tinh Linh hoàng một chưởng dán bụng, Lôi biết nội tạng đã lệch vị trí .

Phanh...

Cả người bay ra ngoài, đụng vào sơn giả.

Ngay sau đó Tinh Linh hoàng đuổi đến, người đâu? Nhìn khắp bốn phía chỉ có vết máu, nhưng không thấy bóng người, ngẩng đầu nhìn trước mắt, kiến trúc này, đây là? Đàn tràng của Quang Minh thần tử, nơi hăn tu luyện ngũ hành, khác với thần điện, xung quanh nơi này đều là hơi thở của hăn.

Lúc trước liên tục tìm kiếm nhưng không tìm được, không ngờ ở đây có cửa ngăm.

Chẳng qua là...

Đột ngột ngừng lại, Tinh Linh hoàng vươn tay chạm đến vật cản vô hình trước mắt, kết giới.

Đây là quang minh kết giới.

Khóe môi câu khởi nụ cười ôn hòa toan tính, Tinh Linh hoàng lại một lần nữa ngưng tụ ngũ hành linh lực, nhưng kết giới cũng không giải khai, Quang, thế giới của người, nơi thuộc về người, vĩnh viễn đều không thể để ta vào sao?

Nhìn vết máu trong kết giới, Tinh Linh hoàng cười, cười vô cùng tự giễu, một thần tộc bình thường cũng có thể tiến vào đàn tràng, vì sao chỉ mình ta lại không thể.

Thời điểm Lôi mở mắt một lần nữa, hắc mê man, mình đang ở một địa phương xa lạ, nơi này là đâu?

Trưởng bối, như vậy? Nhân giới? Ở tại thần giới không lưu hành loại này, vậy, đây là nhân giới, thật là nhân loại, thần tử? Có thể đi tìm thần tử, nói cho hắc biết tất cả mọi chuyện.

Song thân thể mới vừa động, ọc... Trong miệng máu tươi lại phun ra, Lôi vỗ vỗ lồng ngực, sợ là nội tạng đã bị chấn nát, Tinh Linh hoàng chỉ tùy ý phóng một chưởng, hắc thậm chí không hề có lực hoàn thủ, tự mình còn có thể sống bao lâu? Lôi đột nhiên cảm thấy buồn cười, hắc là quá kích động rồi.

Ngay cả mình có thể sống bao lâu cũng không biết, nhân giới lớn như vậy, làm thế nào tìm được thần tử? Hiện tại địa phương duy nhất hắc đi

được là đế đô Mạn La, hoàng cung là nhà của thần tử, nếu thần tử không ở, cũng chỉ có người thân của thần tử, nhưng những người đó có thể tin được không?

"Mỗi lần nhìn thấy người, luôn là chật vật như vậy." Thanh âm trêu chọc vô cùng quen tai, Lôi nhìn lại, nhất thời mắt sáng lên, bởi vì quá mức kích động, ngực đau nhói, lại một ngụm máu tươi phun ra.

"Đừng đừng đừng, thấy ta có cần thiết khiến người kích động đến phun ra máu thế không?" Tu vội vàng tiến lên đỡ lấy Lôi, đưa tay dùng nội lực ổn định tâm mạch của hắn, y phụng chỉ bệ hạ ngầm tra các thành trấn Mạn La đế quốc, không ngờ còn có thể nửa đường đụng người này, nhưng người này bị thương thật nghiêm trọng, mỗi một lần lại càng nghiêm trọng hơn, thật là một người khó hiểu.

Nói về Tu, lúc trước thành chủ Nam Giang nuốt riêng lương thực trợ giúp người gặp nạn do Long quân vận chuyển, sau đó Thiên Nguyệt Thần bảo Tu cải trang thăm dò】

"Là người, là người." Lôi vừa thở hổn hển vừa kích động nói.

"Là ta." Tu kéo chặn, thay Lôi đáp, "Người không phải là hồi thần tộc sao? Chấp pháp quan của thần tộc cũng bị thương ở nhân giới, lại để cho ta nhặt được, hai ta thật có duyên." Trước kia Tu làm việc hầu hết là cùng Đàn Thành, hai người hiếm khi nói chuyện, lúc này gặp Lôi, liền có được một bằng hữu.

Chẳng qua Tu vừa nói đến Thần tộc, Lôi lại khó tránh khỏi kích động: "Thần tử... Mang ta đi tìm thần tử..."

"Thần tử?" Tu khiêu mi, có chút khó hiểu, "Người tưởng ta biết vương của Thần tộc các người sao?" Thiệt là, Tu nghĩ thầm, người này tám phần hỏng đầu óc.

Không không không..., Lôi lắc đầu, nét mặt lần nữa kích động, bất quá rất nhanh lại bình ổn, hắn cố gắng thở sâu, ý đồ đem tâm tình của mình an tĩnh trở lại, hắn vốn là người lãnh cảm như Đàn Thành, nếu không phải vì chuyện này...

"Ta... ." Mới nhả ra một chữ, ngực lại bắt đầu sinh đau, "Ý của ta là nói tiểu công tử Thiên Nguyệt ở đâu? Ta... Ta có việc gấp tìm hắn."

Tu có chút ngoài ý muốn, hắn trầm tư, tầm mắt đặt trên người Lôi, đánh giá, tâm tình muốn trêu đùa đã hoàn toàn không còn, chuyên chú chưa từng có: "Ta nhớ được người mới vừa nói, muốn ta dẫn người đi tìm thần tử, nay lại nói muốn tìm tiểu điện hạ, xem người bị thương nặng như vậy, không phải cố ý gây chuyện phiền phức cho tiểu điện hạ chứ? Nếu như vậy, thật xin lỗi, làm thuộc hạ, ta có nghĩa vụ bảo vệ chủ nhân của ta rời xa nguy hiểm."

"Không, không phải... ." Lôi lại bắt đầu kích động .

Tu có chút không kiên nhẫn, cái người này sớm muộn sẽ hộc máu mà chết: "Người uống được trước, sau đó giải thích ngọn ngành cho ta."

Lôi vừa nghe, gật đầu, chén được lớn dùng một ngụm liền xong, thở không ra hơi, Tu không khỏi buồn bực, người này rốt cuộc có chuyện trọng yếu gì, nhưng rất nhanh Lôi giải khai nghi ngờ của hắn.

"Thần tử ở Thần tộc là giả, thần tử chuyển sinh ở nhân tộc, ta tới tìm thần tử về." Uống qua được, khí sắc tốt hơn nhiều, ít nhất lúc nói chuyện cũng không mệt mỏi như vậy.

Tu rung động, lời Lôi nói, y không thể không hiểu, từ thương thế của hắn cùng sự vội vã tìm tiểu điện hạ, xem ra, chẳng lẽ, chẳng lẽ...

"Bọn ta nhất định phải tìm được tiểu công tử, ta sợ phản đồ sẽ đến đả thương hắn." Lôi nói ra lo lắng của bản thân.

"Người biết cái này đùa không vui chút nào." Tu cố gắng khôi phục bình tĩnh, nhưng tim đập mãnh liệt khiến y làm thế nào cũng không bình tĩnh được.

"Của ta... Bộ dáng của ta giống như đang nói đùa sao?" Lôi hỏi ngược lại.

Tu cau mày, nhìn Lôi hồi lâu, y biết không thể không tin lời Lôi nói, nhưng tiểu điện hạ, bất kỳ một chuyện ngoài ý muốn nào cũng không thể xảy ra, trầm mặc thật lâu, Tu mở miệng: "Ta liên lạc Minh vệ, thương thế của người tạm thời không thể động, hết thấy chờ xác định vị trí của bộ hạ rồi hãy nói."

"Hành tung của bọn họ?"

"Người cảm thấy tiểu điện hạ là người an phận ở yên một chỗ sao?"

Ma giới.

Đám người Thiên Nguyệt Triệt ngồi trên xe ngựa, dọc đường bụi bay đầy trời.

"Dừng xe." Đàn Thành lên tiếng, cỡi ngựa đi tới xe của Thiên Nguyệt Thần, "Bộ hạ." Thời điểm Thiên Nguyệt Thần cùng Thiên Nguyệt Triệt ở chung một chỗ, chỉ thị đều là từ Thiên Nguyệt Thần.

"Chuyện gì?" Xe ngựa đột nhiên dừng lại, Thiên Nguyệt Thần nghi ngờ hỏi.

"Thỉnh bộ hạ xuống xe."

Thiên Nguyệt Thần ra khỏi xe ngựa, Thiên Nguyệt Triệt đi theo.

Đây là...

Trên đường có một loạt dấu vết vó ngựa, phía trước còn có rất nhiều tro bụi, này nói rõ : "Trước đó đã có rất nhiều người đi qua nơi này." Đám người Mạc Tà cũng theo xuống xe.

"Uh, hơn nữa số lượng rất nhiều." Thiên Nguyệt Thần suy tư trong chốc lát, "Dùng xe ngựa có lẽ hơi chậm, chúng ta nên chia nhau hành động."

"Ta cũng đang có ý đó." Mạc Tà nói như thế.

Kế tiếp chia làm hai nhóm nhân mã, Mạc Tà, Kim, Liệt La Đặc, Dịch Trạch, Thụy Miện một nhóm, Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt, Nặc Kiệt, Đàn Thành một nhóm.

Nhưng dựa theo ý của Thiên Nguyệt Triệt, tốt nhất tất cả mọi người đi theo Mạc Tà, vậy hãn và phụ hoàng có thể hưởng thụ thế giới hai người, có điều lại thiếu chân chạy.

Chia làm hai đường, quả nhiên lộ tuyến cũng mau hơn nhiều, không có tâm tư du ngoạn, đám người Mạc Tà trực tiếp cưỡi ngựa, cũng may mấy vị đều là cao thủ, tro bụi bay đầy trời, nhìn bóng lưng dần dần đi xa, Thiên Nguyệt Triệt cười càng đặc ý.

"Tiểu điện hạ, người cười thật là đáng sợ." Nặc Kiệt rụt cổ, loại cười âm trầm này đã lâu không thấy.

"Hừ." Thiên Nguyệt Triệt hướng phía Nặc Kiệt hừ lạnh một tiếng, chuyển hướng Thiên Nguyệt Thần, "Phụ hoàng, chúng ta đổi hướng đi."

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi: "Đi đâu?"

Thiên Nguyệt Triệt cười thần bí: "Tự nhiên là đi tìm ma quả." Sau đó hỏi Mạn La nghiên cứu nó, đừng hỏi thí nghiệm cái gì, tự nhiên là thí nghiệm nam nhân sinh con như thế nào, Thiên Nguyệt Triệt cảm giác được mình ngày càng trở thành một nhà khoa học vĩ đại.

Thiên Nguyệt Thần mỉm cười: "Thổ Linh Châu mặc kệ?" Tiểu tử tám phần sẽ chơi đùa.

"Không vấn đề gì, phụ hoàng không tin năng lực những người khác, cũng nên tin tưởng Mạc Tà, nam nhân này thật không đơn giản, hơn nữa Kim nóng lòng tìm cho bằng được Thổ Linh Châu, Mạc Tà sẽ không để hấn thất vọng, lại nói, cho dù bị người khác đoạt, thánh linh châu ở trên người Triệt nhi, tùy thời có thể dò tìm vị trí."

Trong đầu Thiên Nguyệt Triệt đã sớm có kế hoạch.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 70: Thiếu Niên

Ma quả sinh trưởng trên ma thụ, ở Ma giới, ma thụ là tất cả nguồn sống, tựa như thần mộc của thần giới và linh mộc của Tinh Linh giới, còn có máu của Âm Dạ chi tộc.

Mặc dù ma quả thông dụng, nhưng không phải tất cả mọi người đều có được, nghe nói ma thụ sinh trưởng ở chỗ nguy hiểm nhất của Ma tộc, nếu không, năm đó hoàng gia gia đã không phải vì hoàng nữ của Cách Lực Tân mà dùng thổ linh châu đổi lấy ma quả?

Cho nên người nọ không phải hạng người hời hợt.

"Phụ hoàng đi..." Thiên Nguyệt Triệt phi thân lên ngựa, hắc mã không phải tuyệt phẩm, nhưng trong tay Thiên Nguyệt Triệt lại phát huy được tốc độ tối đa.

Thiên Nguyệt Thần đuổi sát, Đàn Thành và Nặc Kiệt lần lượt theo sau.

"Triệt nhi..."

Nơi Ma thụ sinh trưởng được gọi là Ma Thú Lâm, ma thú ở đó đều không có lý trí, không chịu huấn luyện, công kích so với ma thú bình thường không chút kiêng kỵ, bởi vì bọn chúng không bị trói buộc bởi ước của chủ nhân.

Chạy hai ngày, cuối cùng bốn người tới Ma Thú Lâm trước khi mặt trời lặn, dưới chân núi Ma Thú Lâm có mấy thôn xóm, nhưng chỉ là thôn nhỏ, nhân khẩu vô cùng ít ỏi.

Bất quá không phải không có đình viện xinh đẹp, đoán chừng là do quý tộc kiến tạo.

"Phụ hoàng, thế nào?" Hỏi thăm người trên đường, qua cây cầu kia, tiếp tục cưỡi ngựa nửa canh giờ là đến Ma Thú Lâm, nhưng qua cầu gỗ thì không có thôn để ngủ lại.

"Bệ hạ, tiểu điện hạ, các người nhìn." Nặc Kiệt chỉ vào lầu các phi thường bí ẩn đối diện cầu gỗ.

Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt nhìn lại, nơi đó có ánh đèn, xem bộ dáng là có người, là ai lại xây lầu các tại nơi gần Ma Thú Lâm như vậy?

"Chúng ta đi xem." Thiên Nguyệt đề nghị.

Thiên Nguyệt Triệt đồng ý, nhưng ngay khi đám người chuẩn bị cưỡi ngựa qua cầu gỗ, sau lưng truyền đến rung động.

"Triệt nhi." Thiên Nguyệt Thần hô to.

Thiên Nguyệt Triệt bay lên, ngựa bị kinh sợ, hướng về cầu gỗ phóng đi, rơi xuống vách đá cao vạn trượng, ngay sau đó một con ngựa lao ra, bên trên là một thiếu niên.

"Công tử... Công tử..." Sau lưng thiếu niên có mấy tùy tùng hô to, hóa ra ngựa bị kinh sợ, không thể khống chế.

Mà ngựa Thiên Nguyệt Triệt, cũng bị ngựa của thiếu niên quấy nhiễu.

Ngựa của thiếu niên ngày càng lồng lộn, cầu gỗ chỉ có một thước, lưng la lung lay, vách núi bên dưới cao hơn trăm mét, tùy thời có thể đứt rời.

Nhưng là...

A...

Tiếng kêu sợ hãi truyền khắp núi rừng, bóng dáng Thiên Nguyệt từ trên vách núi nhảy xuống, cứu thiếu niên đang rơi.

Nước từ bàn tay Thiên Nguyệt Triệt phát ra hướng đối diện vách núi, mượn lực cản, nhảy lên vách núi đối diện.

Kinh ngạc đến ngây người, mặt trắng bệch, toàn thân thiếu niên đều phát run, không ngờ thoát được hiểm cảnh.

"Phụ thân..." Thiên Nguyệt Triệt vẫy vẫy tay, mặc dù nam nhân không thể nghe được thanh âm của hắn, nhưng với Thiên Nguyệt Thần lúc nào cũng chăm chú quan sát, liền hiểu ý tứ.

Thiên Nguyệt Thần một tay nắm áo Nặc Kiệt, một tay nắm Đàn Thành, nhún người phi thân tới.

Phanh...

Nặc Kiệt và Đàn Thành bị ném trên đất, mặt đầy bụi bặm.

"Phụ thân, tới đây." Thiên Nguyệt Triệt hướng phía Thiên Nguyệt Thần vẫy tay, "Phụ thân nhìn..."

Thiên Nguyệt Thần đi vào, nhìn nhìn cọc gỗ, mâu quang thâm thúy không chút biểu tình, tính mạng con người, y chưa bao giờ quan tâm.

Chẳng qua...

"Đây là có ý mưu sát." Thiên Nguyệt Thần thản nhiên nói, bởi vì trên cọc gỗ có dấu vết bị đao kiếm chém qua.

"Ân." Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, "Đối phương có vẻ hiểu rõ hắn, nếu không đoán chính xác, tùy thời sẽ phát sinh biến..., phụ hoàng..." Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

Mắt Thiên Nguyệt Thần hiện lên quang mang, hiểu rõ ý Thiên Nguyệt Triệt, tầm mắt dừng trên người thiếu niên bị hù dọa, đánh giá mấy cái: "Đúng là, các người cao bằng nhau, đáng người cũng tương tự."

"Cho nên, phụ hoàng, vừa rồi ngựa của ta chấn kinh không phải vì bị quấy nhiễu, mà có người cố ý tập kích ngựa của ta."

"Có thể, người nọ tưởng Triệt nhi là hãn."'

"Hãn thấy ta cùng phụ hoàng ở cạnh nhau, nhất định rất buồn bực." Thiên Nguyệt Triệt suy nghĩ.

Lúc này thiếu niên từ trong kinh hoảng đã thanh tỉnh lại, hãn đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Triệt: "Đa tạ thiếu niên anh hùng."

Thiếu niên ăn nói vô cùng nho nhã, nhưng là người của Ma giới rất khó nhìn ra tuổi thật từ bề ngoài.

Thiên Nguyệt Triệt phát phát tay không để ý: "Mạng người tốt, đừng lúc thiếu gia ta đột nhiên nảy sinh hảo ý." Thiên Nguyệt Triệt nói, không có ý vui đùa, từ trước tới nay Thiên Nguyệt Triệt không phải người nhiều chuyện.

Thiếu niên cười một tiếng, nhưng thoáng phát ra lệ khí cùng sát ý, dù rất nhanh, cũng bị Nguyệt triệt và Thiên Nguyệt Thần nhìn thấu.

"Hôm nay sắp vào đêm, không biết công tử tới phụ cận Ma Thú Lâm là...?"

"Bọn ta muốn đi Ma Thú Lâm hái ma quả, người cũng biết." Thiên Nguyệt Triệt mở to hai mắt, nam nhân cười khẽ, nhưng vừa mới xảy ra chuyện, nếu nam nhân thật sự có thể cười kia đúng là quái dị.

"Nếu như vậy, mấy vị không chê, đến chỗ ta ở một đêm, sắc trời đã tối, sợ là đường núi không nên đi." Thiếu niên khách khí nói, cũng rất thành tâm.

"Người nói chính là lâu các bên kia." Thiên Nguyệt Triệt chỉ vào phòng ốc đèn sáng rõ, nói.

"Đúng vậy." Thiếu niên thừa nhận.

Thiên Nguyệt Triệt lập tức đồng ý: "Vậy thì quấy rầy, vốn còn muốn đi phiền toái người ta, nếu là bằng hữu đã mời, vậy thì không cần khách khí."

Thân phận của đối phương lập tức thăng đến cấp bậc bằng hữu.

Bởi vì ngựa của Thiên Nguyệt Triệt và thiếu niên làm đứt cầu gỗ, nên từ vách núi đến lâu các bọn họ đều phải dùng đường núi để đi, bất quá cũng may thiếu niên đối với nơi này vô cùng quen thuộc.

"Nơi này tới gần Ma Thú Lâm, sao người kiến tạo lâu các ở chỗ nguy hiểm như vậy?" Thiên Nguyệt Triệt khó hiểu nói.

"Các người chỉ biết thứ nhất, không biết thứ hai." Thiếu niên bỏ đi bộ dáng kinh dị vừa rồi, lạnh lạnh giới thiệu, "Thật ra ma thú trong Ma Thú Lâm không khủng bố như mọi người tưởng tượng, chỉ khi bắt bọn nó, bọn nó mới chủ động công kích người, hơn nữa ma thú lợi hại nhất và kinh khủng nhất đều tập trung tại phía đông. Nhà ta kiến tạo ở đây, bởi vì không khí nơi này tương đối mới mẻ, cỏ hoa trong Ma giới đều héo rũ, nhưng ở đây bất đồng."

Đi một đoạn, rất nhanh, bọn họ đến được lâu các, bên trong như tòa thành, phi thường hùng vĩ, đại môn phía ngoài được làm bằng sắt.

Cửa có thị giả trông coi, vừa thấy thiếu niên, lập tức cung kính hành lễ: "Thiếu gia."

Thiếu niên gật đầu, thỉnh nhóm người Thiên Nguyệt Triệt vào cửa.

Đây đại môn ra, bên trong vô cùng náo nhiệt, tựa hồ đang cử hành yến hội, nhìn thấy thiếu niên đi vào, toàn bộ ngưng động tác trong tay, tầm mắt nhất trí nhìn thiếu niên.

Thiếu niên dẫn Thiên Nguyệt Triệt tiến vào, một nam tử bộ dáng quân gia tiến lên, "Thiếu gia."

Ba ...

Quản gia mới mở miệng kêu hai chữ thiếu gia, đã bị thiếu niên hung ác bồi một cái tát, khí lực lớn đến mức có thể thấy huyết tụ trên mặt.

Quản gia lập tức quỳ xuống, quý tộc đặc biệt coi trọng chủ nhân.

"Thiếu gia." Quản gia ngẩng đầu, không giải thích được ý thiếu niên, nhưng cũng không phản kháng.

Thiếu niên lại một cước đá lên ngực, bộ dáng ôn hòa mới vừa rồi hoàn toàn biến mất: "Phế vật, đã bảo người kiểm tra dọc đường, nếu không nhờ ân nhân, vừa rồi bốn thiếu gia đã bị người giết."

Thiếu niên bộc phát hoảng sợ cùng tức giận đè nén lúc này, thanh âm hoàn toàn không có tình cảm: "Các người náo cái gì, ầm ĩ cái gì, rõ ràng nơi này là nhà ta, bốn thiếu gia không đến, các người chơi cái rắm a."

Quản gia té trên mặt đất, trong miệng trào ra máu tươi.

Từ đầu Thiên Nguyệt Triệt đã buồn bực trong lòng, lại thấy tình cảnh của viên quản gia, Thiên Nguyệt Triệt càng thêm mất hứng.

Thiếu niên hiển nhiên còn chưa phát tiết hết, nhưng nghĩ tới đám người Thiên Nguyệt Triệt, cũng chừa mấy phần mặt mũi.

"Chậm trễ mấy vị, ta sẽ cho hạ nhân dẫn mấy vị xuống nghỉ ngơi, tối nay có lẽ khá ấm ỉ, hy vọng mấy vị không để ý." Thiếu niên lại khôi phục nét mặt ôn văn nho nhã.

"Sẽ không." Thiên Nguyệt Triệt gật đầu.

"Phế vật, vẫn chưa chịu dậy." Thiếu niên quay đầu hướng phía quán gia, lại thêm một cước.

Quán gia lập tức đứng lên, thoáng cái như không xảy ra chuyện gì, dẫn đám người Thiên Nguyệt Triệt đến khách phòng, lưu lại một đám người trong đại sảnh vẫn không rõ tình huống.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 71: Ân Mạng

Trong thành có nơi tắm chung cùng nơi tắm riêng, dù là loại dành cho cá nhân, cũng có thể chứa được bốn nam tử trưởng thành, huống chi là hai người Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt.

Không phải bọn họ nghi ngờ lòng tốt của người ta, chẳng qua ở nơi lạ lẫm có chút không yên lòng, cho nên thời điểm tắm rửa Thiên Nguyệt Thần triển khai kết giới.

Bất quá, nơi này tắm rửa thật sự rất thoải mái, lúc trước ở trấn nhỏ tắm rửa không tốt, sau đó chạy mấy ngày đường, trừ bỏ ở Sắc Vi đế quốc còn lại đều rất miễn cưỡng.

Lần này đã khiến Thiên Nguyệt Triệt hài lòng.

"Phụ hoàng." Nằm trong lòng Thiên Nguyệt Thần, đầu dụi dụi vào ngực y.

"Ân?" Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, đùa bỡn mái tóc của hắn, "Triệt nhi muốn nói cái gì?"

"Ừm... Có một vấn đề ta nghĩ mãi mà không rõ." Thiên Nguyệt Triệt nghĩ một lát, lại tiếp tục nói, "Nơi này là Ma giới, nếu ở nhân giới ta còn có thể hiểu một chút."

"Triệt nhi có ý gì?" Thiên Nguyệt Thần dừng lại động tác trong tay, đợi Thiên Nguyệt Triệt nói tiếp.

Thiên Nguyệt Triệt cười yếu ớt: "Phụ hoàng, người Ma giới không biết ma pháp, không phải rất kỳ quái sao? Thời điểm nhìn thấy thiếu niên kia, Triệt nhi không hiểu, hẳn là hoảng sợ quên phản ứng, hay thật sự không biết ma pháp? Vừa rồi nhìn thấy quản gia, Triệt nhi nghi ngờ càng sâu, thiếu niên đá một cái khiến quản gia chảy máu, phụ hoàng, ta tuyệt đối không tin, một nam nhân không có ma pháp có thể làm quản gia cho gia đình quý tộc."

Thiên Nguyệt Triệt lắc lắc đầu, biểu thị ý kiến.

"Người a, nghĩ quá nhiều, khó trách không lớn nổi." Thiên Nguyệt Thần buồn cười nhìn bảo bối nhi tử, lúc này hoàn toàn giống tiểu hồ ly, tràn đầy ý chí chiến đấu, khiến y muốn cười lại không dám cười.

Triệt nhi, sao người lại đáng yêu như vậy chứ?

Bàn tay to ôn nhu vỗ về thân thể Thiên Nguyệt Triệt, hưởng thụ cảm giác đụng chạm ấm áp.

"Phụ hoàng, ta mới mười ba tuổi, so với hài tử mười ba tuổi mà nói đã thực lớn, nếu quả thật chưa trưởng thành, đó cũng do người nuôi không tốt, hơn nữa đầu của ta lớn như vậy là vừa khéo, nếu lớn thêm chút nữa thì thành bệnh đao." Thiên Nguyệt Triệt tức giận nói, đồng thời còn vươn tay vuốt đầu của mình một lúc lâu, có lẽ đang nghĩ nếu đầu của mình trở nên to lớn sẽ là cái dạng gì.

"Bệnh đao?" Mặc Thiên Nguyệt Thần không hiểu từ này, nhưng lời Thiên Nguyệt Triệt cũng không khó lý giải, y cười nói, "Phụ hoàng chỉ sợ Triệt nhi dùng não quá độ, nhìn Thiên Kỳ, Thiên Hâm, và Thiên Ngọc xem, lúc nhỏ từng xấu như vậy, lớn lên lại hoàn toàn bất đồng."

Thiên Nguyệt Thiên Ngọc, khi đó thật sự giống hầu tử, mà bây giờ thân hình thon dài, không giống đã từng có sắc mặt màu vàng đất.

"Hừ, đó là nữ nhân của phụ hoàng tốt." Khẩu khí bắt đầu biến chua, tay vốn nhàm chán cũng tìm được mục tiêu, vuốt ve chân Thiên Nguyệt Thần, dùng sức nhéo.

Khóe môi khẽ nhúc nhích, Thiên Nguyệt Thần có chút cứng ngắc, nhưng không lên tiếng, nhịn xuống đau đớn, tiểu tử ra tay độc như vậy không phải là đùa giỡn .

Thấy Thiên Nguyệt Thần không lên tiếng, Thiên Nguyệt Triệt lại càng tức giận, lực đạo trong tay nặng vài phần: "Phụ hoàng, vẫn không đau?" Thiên Nguyệt Triệt gần mấy âm cuối hỏi.

"Nếu ta nói đau, chẳng phải sẽ khiến Triệt nhi thất vọng, chút đau như vậy không thấm vào đâu, tiếp tục đi." Hết lần này tới lần khác Thiên Nguyệt Thần không để Thiên Nguyệt Triệt đạt như nguyện.

"Hừ." Thiên Nguyệt Triệt buông tay, cảm thấy không có ý nghĩa.

Đông đông đông...

Tiếng gõ cửa truyền đến, phụ tử hai người nhìn nhau, thu hồi kết giới.

"Là ai?" Thiên Nguyệt Thần trầm giọng hỏi.

"Khách nhân, là ta." Thanh âm của quản gia vang lên, "Thiếu gia phân phó, thỉnh mấy vị xuống dùng cơm."

Theo quản gia xuống lầu, trong thính đường không còn ồn ào như trước, bàn ăn dài bày đầy các món hảo hạng, cũng có mấy người vào ngồi, là những người bọn họ gặp lúc vừa tới.

Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt ý bảo Nặc Kiệt cùng Đàn Thành cũng ngồi vào bàn.

"Nguyễn nói đúng, hài tử này rất xinh đẹp?" Lên tiếng là nam tử có chút ngả ngớn, ánh mắt không chút che giấu đánh giá Thiên Nguyệt Triệt, cảm thán khuôn mặt này quả thật vô cùng mỹ lệ.

"Không tệ." Nguyễn cũng chính là thiếu niên lúc trước Thiên Nguyệt Triệt cứu, gật đầu.

"Ta còn tưởng là cao thủ gì, hóa ra là con người." Lại là một thanh âm xa lạ, còn có chút quái dị, Ma tộc từ trước đến giờ luôn kỳ thị con người, tựa như con người trời sinh sợ Ma tộc.

"Lại là những người rất giỏi." Phát thanh âm tán thưởng là bạch y nam tử, diện mạo đoan chính, ánh mắt nhu hòa, khiến người ta sinh ra hảo cảm.

"Thế sao, cũng chỉ là một tiểu hài tử, hẳn có thể làm gì?" Lại là thanh âm quái dị kia, so với vừa rồi ngữ điệu càng thêm vài phần khinh thường.

Thiên Nguyệt Triệt không phải kẻ cam chịu cho người ta khinh thường, hắn cười lạnh: "Người muốn thử xem? Thử qua sẽ biết, bốn thiếu gia là được hay không được?" Thanh âm thanh thúy của tiểu hài tử, nhưng ngoài ý muốn, không ai xem đạo thanh âm dễ nghe như thanh âm hài tử, bởi vì thanh âm kia lộ ra tự tin cùng cao quý.

Là hoàn cảnh thế nào, mới dưỡng thành thanh âm như vậy.

"Hừ, người xứng? Nơi này không có cửa cho người chen vào." Không nghĩ Thiên Nguyệt Triệt sẽ phản bác mình, người nọ phi thường không vui, loài người ở lãnh địa Ma tộc còn dám ăm ỉ như thế, là không muốn sống.

"Ha ha..., người này thật buồn cười, ta vô cùng hoài nghi, người tai điếc hay mắt mù?" Thiên Nguyệt Triệt lại cười nói.

"Người..." Một tay người nọ đánh xuống bàn.

"Suyt..." Ngón trỏ tay phải của Thiên Nguyệt Triệt đặt trên môi, "Đau là tay của người nga, hơn nữa, ta với người chiếm vị trí như nhau, người nói nơi này lời của ta có phân lượng hay không, huống chi, không phải người cũng nghe rồi sao, ta đang nói chuyện? Hay, người cảm thấy chủ nhân tối nay mắt mù, mới thỉnh bốn thiếu gia tới ư?"

"Người... Muốn chết." Người nọ cầm lấy ly rượu trong tay, hướng phía Thiên Nguyệt Triệt đánh tới, tửu thủy biến thành ngọn lửa, hai mắt Thiên Nguyệt Triệt vẫn nhìn thẳng người nọ, như thể không có lửa kia bay đến trước mắt hắn.

Băng mâu ngày càng phát sáng, trong chớp mắt chuyển hóa thủy linh tử thành hỏa linh tử, nói rõ tu vi của hắn không tầm thường.

Thiên Nguyệt Triệt có chút hưng phấn, thị huyết trong cơ thể lại kêu gào, có một cỗ ham muốn xé nát con mồi.

Phanh...

Tay Nặc Kiệt vỗ lên bàn, rượu trong chén bắn lên, tạo thành cột nước mỹ lệ, cột nước nhắm phía hỏa trụ mà đến, nước lửa tương giao, không ai nhường ai.

Mọi người dừng tầm mắt trên cột nước lửa giao hòa, sau đó dời về phía Nặc Kiệt, ai cũng không ngờ, một người mập mạp đi đứng nặng nề, lại là cao thủ ma pháp.

Người nọ cũng giật mình, âm thầm tăng thêm lực đạo.

Thủy vốn nhu tính, tựa như tính cách Nặc Kiệt, thủy cũng thuần khiết, giống hệt tâm hắn, vô cùng trong sáng, thời điểm Nặc Kiệt bắt đầu học thủy hệ ma pháp, mấy lão đầu ở ma học viện cũng nghiên cứu một phen.

Thủy hệ ma pháp vốn là năng lượng tự thân sáng tạo.

Nặc Kiệt cũng tăng thêm mấy phần lực đạo, hỏa trụ cùng cột nước giao hòa, trán người nọ và Nặc Kiệt bắt đầu đổ mồ hôi.

"Đủ rồi." Thiếu niên rốt cục lên tiếng, không thấy hấn động, nhưng linh lực của người nọ và Nặc Kiệt đột nhiên bị tách ra, hai người đồng thời lui về phía sau mấy bước.

Trong mắt Thiên Nguyệt Triệt lóe tinh quang, đây là năng lực gì?

Ra là quân gia?

Linh lực của quân gia cư nhiên lợi hại như vậy, vừa rồi hấn cam tâm tình nguyện để cho thiếu niên đánh.

Mặc cho người đánh... Tâm tư Thiên Nguyệt Triệt có chút rối loạn, đột nhiên, bàn tay to ôn hòa bao lấy cánh tay nhỏ bé của hấn, quay đầu lại chính là nụ cười dịu dàng của Thiên Nguyệt Thần.

Phụ hoàng, có thể thật lâu ta mới thấu triệt giống như người.

"Người có ý gì? Động thủ với ân nhân của ta, là muốn khiêu khích ta sao?" Thiếu niên mở miệng, mắt nhìn người nọ, giọng nói bình thản lại khiến Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy thiếu niên trở nên dụ hoặc trong nháy mắt.

Người nọ nhướng mày, tầm mắt liếc qua người thiếu niên, dừng lại trên người quân gia, hiển nhiên hấn cũng biết người vừa rồi ngăn cản hấn là quân gia, nhưng chỉ một lát, người nọ thu hồi tầm mắt, trở lại trên người thiếu niên.

Ánh mắt chuyên chú: "Xin lỗi." Thật lâu người nọ mở miệng.

Thiên Nguyệt Triệt càng thêm kinh ngạc, từ hành động vừa rồi có thể thấy được, người nọ vô cùng kiêu ngạo, tự ái khá cao, cư nhiên cũng

nguyện ý nói xin lỗi, có thể thấy được...

Nở nụ cười, là như vậy đi, Thiên Nguyệt Triệt nghĩ thầm.

Nhìn thấy nét mặt Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần chỉ lắc đầu.

Qua một trận náo loạn, bầu không khí trở nên an tĩnh, tất cả mọi người bắt đầu dùng bữa, xong xuôi, ai nấy đều tự trở về phòng.

Ngồi ở trên giường, Thiên Nguyệt Triệt lại khó hiểu: "Phụ hoàng, bọn họ có nhiều người như vậy, tới loại địa phương hẻo lánh này không phải chỉ để ăn cơm chứ?" Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, thế nào cũng nghĩ không thông.

"Lại đang đoán mò cái gì?" Đưa tay cời y phục Thiên Nguyệt Triệt xuống, tiểu tử chưa từng nghe qua thuyết thư, trí tưởng tượng sao lại phóng phú vậy a.

"Không có gì." Thiên Nguyệt Triệt ngoan ngoãn để Thiên Nguyệt Thần giúp hắn cời quần áo, "Ta chỉ tò mò."

Cởi xong y phục, ôm Thiên Nguyệt Triệt vào trong ngực, chần ảm áp luôn đặc biệt khiến người ta thích, Thiên Nguyệt Triệt vốn không muốn ngủ, lúc này vào chần, lại bắt đầu buồn ngủ, rất nhanh ngủ thiếp đi.

Thiên Nguyệt Thần lắc đầu, chỉnh chần một chút, tay ôm Thiên Nguyệt Triệt, bắt đầu nhắm mắt ngủ say, ngày mai còn phải vào Ma Thú Lâm.

Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt bị tiếng cãi vả làm tỉnh, bất quá một lát, lại yên tĩnh trở lại, ngay sau đó vang lên tiếng kêu kinh tâm động phách.

A...

Chủ nhân tiếng kêu vô cùng thống khổ.

"Triệt nhi." Còn không đợi Thiên Nguyệt Thần mở miệng, Thiên Nguyệt Triệt vừa mặc trung y vừa chạy ra ngoài.

Hành lang an tĩnh, Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên quẹo sang nơi khác, sững sờ đứng yên.

"Triệt nhi." Thiên Nguyệt Thần đến bên người Thiên Nguyệt Triệt, chỉ nhìn thấy máu tươi bốn phía, chính giữa là nam nhân động thủ với Nặc Kiệt lúc trước.

"A Nặc..." Tới sau bọn họ là nam nhân ôn hòa, nhìn thấy người nằm trong vũng máu, lập tức vọt tới, "A Nặc..."

Vết máu nhuộm đỏ hắc y của hắn, nhưng mặc cho hắn gọi, nam nhân kia vẫn không tỉnh.

Một lát, toàn bộ phòng ốc nhiệt náo loạn lên, những người khác cũng lục đục chạy đến.

"Chuyện gì xảy ra?" Cuối cùng là thiếu niên kia, quản gia đi cùng, kì quái, Thiên Nguyệt Triệt nghi ngờ, lúc này quản gia không lao ra đầu tiên, mà lại đi cùng thiếu niên.

Hơn nữa?

Thiên Nguyệt Triệt có chút nghi ngờ, một màn tối qua, có thể thấy được tu vi người nọ rất cao, là ai có thể lấy tính mạng hắn trong thời gian ngắn như vậy.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn mình đi chân trần, lại nhìn vũng máu, thật sự có chút bất, hắn không thích mùi máu tươi, nhưng một màn này lại kích thích dòng máu ám dạ trong cơ thể, ngay lúc Thiên Nguyệt Triệt chuẩn bị đi vào kiểm tra, một cái tay kéo hắn lại.

Quay đầu, là Thiên Nguyệt Thần đang cầm giày của hắn.

"Phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt mở to mắt, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

Thiên Nguyệt Thần sủng nịch hướng hắn gật đầu, biết chuyện tiểu tử muốn làm, lại biết tiểu tử ghét máu.

Thiên Nguyệt Triệt lấy ra một mảnh ô mai, ngậm vào miệng, đi giày bước tới.

"Con người định làm gì?"

"Hắn sợ đến cháng váng?"

"Điên rồi đi?"

Một đám người vây xem ồn ào lên.

"Ân nhân, tiểu công tử đây là?" Thiếu niên đi tới bên cạnh Thiên Nguyệt Thần hỏi, đồng thời cau mày nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

"Triệt nhi thích thi thể, đừng phải thi thể, muốn nghiên cứu một phen." Thiên Nguyệt Thần nhàn nhạt giải thích, nhớ kỹ trước kia Thiên Nguyệt Triệt đã nói, đây là bệnh nghề nghiệp, tựa như khám nghiệm tử thi, thấy thi thể sẽ vô ý thức tới dò xét.

"Hoang đường." Thiếu niên thốt ra, "Tiểu công tử, người mau trở lại đi, này... ." Thiếu niên đột nhiên quay đầu, rốt cục nhìn không được nôn ra, nguyên lai thiếu niên dị ứng mùi máu tươi.

"Không sao." Thiên Nguyệt Thần cảm kích giải thích.

Thiếu niên nôn mửa vô cùng lợi hại, sắc mặt cũng tái nhợt rất nhiều.

"Thiếu gia, không bằng ngài đi nghỉ ngơi trước một chút." Quản gia vừa vỗ lưng thiếu niên, vừa nói.

"Phế vật." Thiếu niên hung hăng mắng quản gia một tiếng, "A Nặc chết ở đây, ta có thể ngủ an ổn sao?"

Thiếu niên hít một hơi thật sâu, hai mắt sắc bén nhìn khắp bốn phía: "A Nặc... ."

Nam tử ôn hòa cười bỏ áo đã nhuộm máu: "Ta đi rửa mặt trước."

Thiên Nguyệt Triệt nhíu mày, nhìn thi thể A Nặc, giải khai quần áo của hắn, tay sờ lồng ngực của hắn, quan sát qua thân thể, sau lưng không có vết thương, phía trước cũng không có, rốt cuộc người này bị thương ở đâu?

Mới vừa rồi bọn họ nghe được tiếng kêu, nếu không đoán sai, là từ nam nhân đã chết này, nhưng bọn họ chạy tới đây chỉ mất mấy giây, cho nên tiếng hét của nam nhân phát ra ngay lúc tử vong.

Thật là lợi hại.

Thiên Nguyệt Triệt kinh ngạc, rốt cuộc là người thế nào?

Thi thể người chết được mang về phòng ở ban đầu của hắn, trên hành lang cho người canh gác, trong đại sảnh, tất cả mọi người ngồi, không khí vô cùng ngưng trọng.

Bởi vì mỗi người ở đây đều có thể là hung thủ, đương nhiên hung thủ thật sự chỉ có hắn tự mình biết.

Nặc Kiệt cảm thấy bọn họ thật xui xẻo, hiếm khi cứu một người, dễ dàng ở nhờ một đêm, nhưng lại bị cuốn vào chuyện này.

Thiên Nguyệt Triệt trở lại tắm rửa sạch sẽ lần nữa, vừa cùng lúc với nam tử ôn hòa kia.

"Đại ca ca, nghe nói từ nơi này đi vào chính là Ma Thú Lâm, sao các người đến nơi hẻo lánh như vậy chơi?" Bề ngoài Thiên Nguyệt Triệt là tiểu hài tử, cũng dễ dàng khiến người ta buông lỏng cảnh giác.

Hơn nữa hắn có gương mặt vô cùng xinh đẹp, giống hệt búp bê.

"Không phải tiểu công tử cũng tới nơi này sao?" Không như Thiên Nguyệt Triệt tưởng tượng, nam tử không buông lỏng cảnh giác mà hỏi ngược lại.

"Cái này a... ." Thiên Nguyệt Triệt len lén đỏ bừng mặt, "Người ta muốn cùng phụ thân sinh bảo bảo, nghe nói ma quả có thể làm cho nam tử mang thai, cho nên Triệt nhi liền cầu phụ thân cùng đi."

Nét mặt ngượng ngùng mang theo hồn nhiên, lúc này Thiên Nguyệt Triệt hoàn toàn là thiếu nam đang yêu.

"Phụ thân?" Nam tử khiêu mi, khí thế mãnh liệt, nhìn qua phi thường tôn quý? Lời Thiên Nguyệt Triệt khiến nam tử bất ngờ, bọn họ là phụ tử, cho dù ở Ma giới, phụ tử phát sinh chuyện như vậy, cũng nên hết sức che giấu, mà hài tử này lại lớn mật công khai.

"Uh, Triệt nhi muốn cùng phụ thân vĩnh viễn bên nhau, không muốn tặng phụ thân cho nữ nhân khác, nhưng..." Thiên Nguyệt Triệt có chút điềm đạm đáng yêu nói, "Nhưng phụ thân chỉ có Triệt nhi là hài tử độc nhất, Triệt nhi không thể để phụ thân tuyệt hậu."

Lòng tràn đầy kinh ngạc, hài tử này, phân tình cảm này...

"Đại ca ca cũng cảm thấy không được sao? Nhưng Triệt nhi chỉ cần phụ thân nga, bởi vì phụ thân đã nói, chỉ cần có mình Triệt nhi, cho nên... Cho nên Triệt nhi nguyện ý vì phụ thân sinh con, chỉ có phụ thân, Triệt nhi cùng bảo bảo một nhà." Trên khuôn trắng nõn xuất hiện biểu cảm hạnh phúc cùng thỏa mãn.

Nam nhân dao động, chẳng bao lâu sau, người kia... Người kia...

"Đúng vậy a, chỉ có ba người một nhà, cỡ nào hạnh phúc." Nam tử nhu tình nhìn Thiên Nguyệt Triệt, rõ ràng hai người không giống nhau, nhưng trên khuôn mặt mỹ lệ đều là hạnh phúc.

"Ca ca, Triệt nhi đã đem chuyện của mình nói cho ca ca nga, ca ca mau nói cho Triệt nhi, ma thú ở đây rất lợi hại phải không, lợi hại hơn Triệt nhi phải không?" Thiên Nguyệt Triệt chủ động tiến lên kéo nam tử ôn hòa, cũng không tiếp tục hỏi vì sao bọn họ tới chỗ này.

"Tiểu công tử rất lợi hại?" Nam tử ôn hòa có chút không tin, đánh giá bóng dáng mảnh khảnh của Thiên Nguyệt Triệt một lượt.

"Uh, Triệt nhi rất lợi hại nha." Thiên Nguyệt Triệt kiêu ngạo nói, "Lúc trước ca ca kia rơi xuống cầu gỗ, cũng là Triệt nhi cứu nga, Triệt nhi từng tới hiệp hội ma pháp học tập mà."

Thiên Nguyệt Triệt tràn đầy tự tin nói.

Nam tử ôn hòa khẽ cười: "Ma thú nơi này cũng không mấy lợi hại, đều là đồn thổi, ma thú chân chính lợi hại tập trung ở phía đông."

"Di?" Thiên Nguyệt Triệt kinh ngạc nói, "Tại sao mọi người muốn bắt ma thú kia đi, ca ca, Triệt nhi thấy, ma thú là động vật rất khả ái mà? Triệt nhi còn muốn bắt mấy cái đem về nhà chơi?"

"Hừ." Nghe Thiên Nguyệt Triệt nói, nam tử không khỏi hừ lạnh, thanh âm rất nhẹ, nhưng Thiên Nguyệt Triệt đang âm thầm quan sát nam tử, nghe vô cùng cẩn thận, nam nhân này? Trong lòng Thiên Nguyệt Triệt lưu lại nghi vấn.

"Tiểu công tử, người còn muốn tắm, cũng đừng liên tục ngâm mình trong nước, tắm lâu sẽ nhiễm phong hàn." Nam tử đứng dậy, mặc y phục.

"Uh, ta cũng đã tắm xong." Thiên Nguyệt Triệt vội vàng đứng lên, cùng nam tử rời đi.

Queo sang, Thiên Nguyệt Triệt cùng nam tử tách ra, hướng gian phòng của mình.

Vốn mãi mê suy nghĩ, dưới chân dẫm lên cái gì đó, Thiên Nguyệt Triệt giơ chân lên, con người hơi co lại, là vết máu.

Ngẫm nghĩ tình cảnh vừa rồi, tại sao chỗ này có vết máu, hơn nữa dựa theo độ máu đọng lại, cũng là máu của người mới tử vong, hẳn không phải máu của người khác đi?

Nhưng máu người chết không thể nào văng đến tận đây, nói như vậy... Chính là hung thủ, hung thủ dính vào máu người chết, rốt cuộc là ai?

Vết máu ở đây, nói rõ hung thủ từ đây chạy đi. Nghe tiếng thét, mọi người đều nhanh chóng lao tới, chậm nhất là thiếu niên kia và quản gia, như vậy hung thủ sẽ đụng phải người chạy tới mới phải.

Người chết ra nhiều máu như vậy, hung thủ lại dính vào vết máu, nếu quả thật có người đụng vào, không thể nào không ngửi được mùi máu tươi trên người đối phương.

Ai... Thiên Nguyệt Triệt thở dài, trở về phòng của mình, trên đường ghé lại nơi phát sinh án mạng, chỉ có mấy cái thị vệ trông coi, nhìn thấy Thiên Nguyệt Triệt, biết hẳn là ân nhân của thiếu niên, cũng rất khách khí.

Lúc rời đi, Thiên Nguyệt Triệt dừng một chút, có chút kỳ quái nhìn vật đặt tại góc, chính là áo của nam tử ôn hòa kia mặc lúc hắn xông lại ôm lấy người chết, bởi vì dính máu, cho nên cởi ra, Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy có chỗ không thích hợp.

Trở lại đại sảnh, trừ Thiên Nguyệt Thần, Nặc Kiệt, Đàn Thành, sắc mặt những người vô cùng trầm trọng.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 72

Chương bị nhảy nguồn. Mời các bạn đọc chương kế tiếp nhé !

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 73: Trái Qua

Thiên Nguyệt Triệt vốn có buồn ngủ, nét mặt đám người kia lúc nhắc đến kẻ gọi Vũ Dạ, cho dù trở về phòng, lại rõ ràng lên, như thế nào cũng ngủ không được.

Nằm ở trên giường, xoay trái xoay phải, đột nhiên một bộ y phục khoác lên người.

"Phụ hoàng?" Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi.

"Người không phải muốn biết sao? Đi hỏi một chút." Thiên Nguyệt Thần biết nếu không để bảo bối nhi tử của y tra rõ ràng, nhất định sẽ ngủ không được, chịu liên lụy lại là y, sớm biết phiền toái như vậy, lúc đó không để Triệt nhi cứu thiếu niên kia.

"Phụ hoàng, cảm ơn người." Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nhào tới, hôn mấy cái trên mặt Thiên Nguyệt Thần, nhanh chóng mặc áo.

Bọn họ đi tới trước phòng nam tử gọi Ti kia, đang do dự có gõ cửa hay không, lại thấy có người từ phía sau đi tới, trong tay cầm một bầu rượu, người nọ chính là Ti.

Thấy bọn họ, hiển nhiên Ti cũng không cảm thấy bất ngờ, quơ quơ rượu trong tay, thỉnh bọn họ đi vào, sau khi vào Thiên Nguyệt Triệt mới phát hiện, khách phòng bố trí giống nhau.

Hai người cũng không khách khí, tự giác ngồi xuống.

"Trước khi Vũ Dạ chết, bọn ta đang uống loại rượu này." Ti cũng ngồi xuống, khinh thường bị nòng đậm ưu thương thay thế.

Thiên Nguyệt Triệt kinh ngạc, Thiên Nguyệt Thần cũng kinh ngạc, với người xa lạ, nam nhân này cư nhiên.

"Ha ha..." Đôi mắt nghi ngờ của bọn hắn, Ti nở nụ cười, "Trước khi tới nơi này, ta vừa lúc đi ngang qua trấn kia, nghe nói Âm Dạ chi tử cùng nhân loại đi vào Ma giới, tò mò liền hỏi thăm một chút, tối hôm qua gặp lại các người, lập tức nghĩ, những người đó hình dung Âm Dạ chi tử chính là đám người các người."

"Vậy vì sao người không vạch trần bọn ta?" Thiên Nguyệt Triệt nghi ngờ hỏi.

"Các người? Cùng ta có quan hệ gì đâu?" Ti nhún vai, "Ma giới cũng chẳng liên quan tới ta, các người muốn biết về Vũ Dạ a, đúng lúc ta cũng buồn bực, tất cả mọi người nói không biết là ai tổ chức hoạt động lần này, nhưng ta biết, là Vũ Dạ."

Cái gì?

Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt kinh ngạc.

"Trời mới biết." Ti miễn cưỡng tựa vào thành giường, có lẽ là do rượu, ánh mắt của hắn mê mang, "Năm ấy, đám người kia không muốn nhắc tới, nhưng lại không cách nào phủ nhận, Vũ Dạ đã từng bị bọn ta vứt bỏ là chuyện thực, nó quá mức bi thương."

Không ai phát hiện, khóe mắt Ti đã ướt, "Bọn ta từng là huynh đệ rất tốt, là huynh đệ từ nhỏ đến lớn, trong chúng ta, thân thể Nguyệt (thiếu niên kia) kém cỏi nhất, hắn đáng thương nhất, bởi vì trong gia tộc hắn nhỏ tuổi nhất, cũng không được sủng nhất, nhưng mọi người rất thích hắn, đúng vậy

a, các người đại khái không biết, Nguyên là hài tử nhỏ nhất của Ma vương, bất quá Ma vương biến mất đã lâu rồi."

Cái gì?

Hài tử của A Nô?

Lần này Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt thật sự khiếp sợ.

"Bất quá thời điểm Nguyên mới ra đời, Ma vương đã biến mất, cho nên tất cả mọi người nói Nguyên là dã chủng, cũng bởi vì hoàng gia không thừa nhận hãn là hoàng tử, cho nên hãn chỉ có hư danh hoàng tử, nhưng đã có đám người chúng ta sủng ái. Bọn ta? Bọn ta đều là quý tộc đời sau, có chúng ta ủng hộ, Nguyên đương nhiên có được hết thảy, nhưng thật ra tự chúng ta cũng không hiểu, Nguyên không phải xinh đẹp nhất, nhưng là, chính là... Ngay cả như vậy, vẫn muốn sủng ái hãn mà thôi." Ti nói đến chuyện trước kia, trong mắt giấu không được hạnh phúc.

Thiên Nguyệt Triệt biết, đám người bọn họ thích thiếu niên đó, có lẽ không phải là toàn bộ, nhưng ít nhất là nam nhân này, A Nặc đã chết cũng vậy.

"Bất quá trong mọi người, Nguyên thích Vũ Dạ nhất, mặc dù Nguyên không thừa nhận, nhưng bọn ta cũng nhìn ra được, tầm mắt của hãn luôn đuổi theo Vũ Dạ, Vũ Dạ, hãn là một người khiến ta khó nắm bắt, trong bọn ta, ma pháp của Vũ Dạ tốt nhất, đáng tiếc... Đáng tiếc hãn không phải là quý tộc, bọn ta từng nghĩ, nếu như Vũ Dạ cũng là quý tộc, như vậy Nguyên cùng Vũ Dạ sẽ kết hôn sinh con, nhưng không có “nếu như”, cho nên bọn ta may mắn, Nguyên là người thông minh, hãn sẽ không để chính mình lâm vào khốn cảnh, dù thích y thế nào đi nữa, hãn sẽ không lựa chọn Vũ Dạ.

Nhớ kỹ năm ấy, như thường lệ, đám người bọn ta tới nơi này tụ hội, cũng là đi săn thú."

"Săn thú? Nhưng ca ca kia nói, ma thú là động vật rất khả ái mà? Đã như vậy, hã làm sao có thể?" Thiên Nguyệt Triệt hồi tưởng tình cảnh ngay lúc đó, nét mặt thiếu niên kia không giống giả vờ.

"Ha hã..." Ti khê nở nụ cười, "Khả ái, cũng đúng, là một người bị kẻ khác nắm vận mệnh trong tay, đích thật là khả ái, Nguyên hãm mộ bọn chúng, bởi vì bọn chúng tự do, mà hã ngay từ đầu đã không có tự do, Ma vương mất tích, Ma tộc bắt đầu rối loạn, các hoàng tử bắt đầu tranh đoạt vương vị, ở trong mọi người, duy chỉ có Nguyên là không có địa vị.

Các người biết, ở Ma tộc, nữ nhân không có chỗ đứng, các nàng làm công cụ sinh con cho nam giới, nhưng Ma giới có ma quả, cứ như vậy, địa vị nữ nhân càng thêm yếu kém, mẫu thân Nguyên không có địa vị, mà hã hiển nhiên cũng không gì bảo hộ.

Hã thích ma thú, có lẽ là thật, cho nên vì lấy lòng hã, bọn ta thường xuyên tới nơi này săn thú, bắt một số ma thú khả ái, ý đồ được hã cảm kích.

Năm ấy, Nguyên nói cho chúng ta biết, ca ca của hã, vì vương vị Ma vương, muốn tặng hã cho quý tộc làm nam sủng.

Nghe lời này, bọn ta nổi giận, bằng thân phận của chúng ta, trong chúng ta ai cũng có thể lấy hã, cho nên mới ước định săn thú, ai đánh con mỗi nhiều nhất, liền lấy hã, đương nhiên phải loại Vũ Dạ, bởi vì hàng năm hã đều lợi hại nhất .

Vì bài trừ Vũ Dạ, kế hoạch của chúng ta cũng bắt đầu, cái kế hoạch này là Nguyên cam chịu, vận mệnh bắt đầu, đem Vũ Dạ đẩy vào đường chết.

Bọn ta cũng không muốn Vũ Dạ chết, nhưng... Nhưng..." Ti đè nén thanh âm.

Đêm hôm đó, bọn ta và Vũ Dạ cùng uống rượu, uống chính là loại rượu này, Vũ Dạ rất thông minh, bọn ta cũng không hiểu, rõ ràng một người thông minh như vậy, làm sao lại... Làm sao lại uống xong bầu rượu này, trong rượu cũng không có cái gì, cũng chỉ là một số dược vật bình thường, nhưng những dược vật này cùng huân hương trong phòng hắc dung hợp chung một chỗ có tác dụng thương tổn khiến người ta mất đi công lực trong thời gian ngắn.

Thời gian càng dài, mất đi công lực càng nhiều.

Vừa bắt đầu, Vũ Dạ cũng không phát giác.

Hôm sau, bọn ta vào Ma Thú Lâm, Ma Thú Lâm trong ma thú đều không được huấn luyện, vô cùng nguy hiểm, bọn chúng rất điên cuồng, bằng công lực của chúng ta, những thứ này ma thú không coi vào đâu, khi đó bọn ta nghĩ tới, cho dù Vũ Dạ mất đi một phần công lực, cũng sẽ không có gì nguy hiểm.

Nhưng bọn ta sai lầm, bọn ta quên trên người hắc vì dược tính mà sinh ra mùi thơm, khiến ma thú nhắm phía hắc, ma lực của ma thú bộc phát đến cực điểm, toàn bộ ma thú ở Ma Thú Lâm điên cuồng mà kêu gào, vọt ra.

Trong lúc nhất thời cũng mất đi lý tính, bọn ta định cứu Vũ Dạ, nhưng... Sau đó lại càng nhiều ma thú vọt ra, bọn ta khiếp đảm, mặc dù công lực của chúng ta không tầm thường, nhưng đối mặt toàn bộ ma thú, bọn ta phải vì tính mạng mình mà suy nghĩ.

Bọn ta trở mắt nhìn Vũ Dạ bị ma thú tấn công, giục ngựa trở ra.

Bọn ta rời nơi này, chuyện không còn ai nhắc tới.

Cho đến tháng trước bọn ta nhận được bức thư thần bí, mới tới nơi này, bởi vì theo chuyện kia đã qua vài thập niên, tất cả mọi người cũng muốn đi,

hoặc là trong lòng, có chút chờ đợi, nghĩ đến xem Vũ Dạ còn sống hay không, hoặc là... Tất cả mọi người đều mâu thuẫn, cho nên chúng ta đi .

Giờ nhìn lại, bọn ta mới phát hiện giấy viết thư không ghi tên, bởi vì đã từng tham gia tụ hội quá nhiều, cho nên bọn ta chưa từng nhận trả lời, hôm nay nghĩ đến... Không không không... Ta nghĩ nhất định là Vũ Dạ."

Ti chậm rãi bình tĩnh, cuối cùng ngủ thiếp đi? Thiên Nguyệt Triệt biết vừa rồi nam nhân này uống rất nhiều rượu, nhưng lý trí của hắn tỉnh táo hơn bất kì ai.

"Quản gia kia?" Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nhắc tới.

"Di? Hắn a, hắn là tình nhân của Nguyệt, ha ha, nhìn không ra, cuối cùng Nguyệt lựa chọn một nam nhân không có thân phận, có điều người nam nhân này rất lợi hại, mặc dù Nguyệt cố gắng che dấu quan hệ của bọn họ, nhưng mỗi lần gặp mặt, Nguyệt đều mang theo nam nhân này bên người, trên người cũng luôn có dấu hôn, là nam nhân kia lưu lại a.

Nghĩ mãi mà không rõ, Nguyệt luôn luôn sợ đau cơ nhiên sẽ khuất thân hầu hạ một quản gia, bất quá..." Ti dừng lại trong chốc lát, "Công lực của quản gia kia sợ là cao hơn mọi người, giống như năm đó..."

Ti ngừng lại, không tiếp tục, tiếp theo là tiếng lẩm bẩm đứt quãng.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 74: Đầu Mối

Trở lại phòng, Thiên Nguyệt Triệt còn đang suy nghĩ lời Ti đã nói, trong mắt lóe tinh quang, Thiên Nguyệt Thần nhìn lại là lắc đầu.

Hôm sau.

Thiên Nguyệt Triệt luôn luôn thích ngủ nướng lại dậy rất sớm, hiển nhiên là vì án mạng hôm qua, cho nên thời điểm rời giường, Thiên Nguyệt Triệt đặc biệt có tinh thần.

Rời giường, chuyện thứ nhất là ăn sáng, bởi vì bọn họ dậy quá sớm, những kẻ gọi là con cháu quý tộc vẫn chưa dậy, cho nên chưa chuẩn bị bữa ăn, Thiên Nguyệt Triệt kéo Thiên Nguyệt Thần vào bếp, bếp lớn thế, một đầu bếp cũng không còn, Thiên Nguyệt Thần hoàn toàn quần bách.

"Khách nhân, sao vậy?" Quản gia đi vào trong, nhìn thấy liền lên tiếng.

Tối vừa lúc, hai mắt Thiên Nguyệt Triệt tỏa sáng: "Bọn ta đói bụng, không thấy ai liền vào xem, lúc này đầu bếp vẫn chưa rời giường sao?"

Thiên Nguyệt Triệt rất buồn bực, trong cung, đầu bếp đều dậy rất sớm a.

"Không, nơi này không có đầu bếp." Quản gia khiêm tốn nói, người này nhìn qua không hề hèn mọn, dù lúc trước bị thiếu niên đánh, cũng khiến người ta không cảm giác được thấp kém.

"Không có đầu bếp, bữa tối hôm qua từ đâu tới?" Thiên Nguyệt Triệt kinh ngạc, khoa trương mở to mắt nghiên cứu, rất đáng yêu.

Quản gia cười nhạt: "Người không nhiều lắm, để đầu bếp tới quá mức phiền toái, cho nên ta tự mình làm, nếu tiểu công tử không chê, xin chờ một chút, ta lập tức chuẩn bị bữa sáng cho công tử."

Quản gia vừa nói vừa bắt đầu làm bữa sáng.

Thiên Nguyệt Triệt hiển nhiên không ghét bỏ, hai tay ôm ngực tựa vào cửa, Thiên Nguyệt Thần cũng phụng bồi hần.

Người này, thật sự không tệ, công lực cao, có thể xuống bếp, Thiên Nguyệt Triệt hài lòng gật đầu. Nghĩ tới thiếu niên, Thiên Nguyệt Triệt nhất thời cười đến càng thêm ý vị, thiếu niên hẳn không thể nào áp nam nhân này a.

Nhìn nét mặt phong phú của hần, Thiên Nguyệt Thần biết, nhi tử của y lại đang nghĩ loạn.

"Tại sao bỏ tôi đi?" Thiên Nguyệt Triệt nhìn động tác của quản gia, trong đầu nổi lên ý niệm, thoáng cái lại không giải thích được, là làm gì?

"Tôi có thể khử mùi, nhưng có một số người không thích ăn tôi, cho nên phải bỏ đi." Quản gia giải thích.

Mùi? Đúng rồi, Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên thông suốt, khi đó A Nặc cũng trong vũng máu, cơ hồ tất cả mọi người có chút... Chỉ có...

"Quản gia tiên sinh, có thể hỏi người vài vấn đề chứ?"

"Tiểu công tử xin nói." Động tác trong tay cũng không dừng lại.

"Quản gia tiên sinh không phản ứng với mùi vị sao?" Thiên Nguyệt Triệt nhìn quản gia.

Dừng động tác nêm gia vị trên tay, tầm mắt quản gia rốt cục dời về phía Thiên Nguyệt Triệt: "Ý tiểu công tử là?" Không hiểu hỏi.

"Ha hả..." Thiên Nguyệt Triệt cười thanh thúy, "Ta đang nghĩ khứu giác của quản gia tiên sinh nhất định có vấn đề." Thiên Nguyệt Triệt tiến lên, cầm lấy cái thìa trong tay quản gia, "Mùi thơm như vậy, ta cũng nhịn không được mà hít hà, quản gia tiên sinh đứng gần thế, một động tác cũng không có, bất kể là chủng tộc gì, nghe được mùi hương luôn động động lỗ mũi, nhưng quản gia tiên sinh lại lhasc."

Thiên Nguyệt Triệt cười càn rỡ, nhìn nét mặt quản gia thoáng hiện lo lắng sau đó nhanh chóng dấu đi: "Tiểu công tử nói rất đúng, khứu giác của ta khác với người thường, bởi vì từ nhỏ ngửi không được."

Nha... Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, không nói gì nữa.

Ra khỏi phòng bếp, Thiên Nguyệt Thần nhìn Thiên Nguyệt Triệt, sắc mặt có chút nghiêm túc: "Người kia có vấn đề gì sao?" Đối với án tử lần này, Thiên Nguyệt Thần cũng không nhúng tay, không có hứng thú, y lười quản.

"Phụ hoàng còn nhớ rõ phương hướng của những người chạy tới khi A Nặc kêu lớn chứ?"

Thiên Nguyệt Thần suy nghĩ một chút: "Nhớ kỹ, trong tất cả mọi người, chỉ có quản gia và người tên Nguyễn là ra cuối cùng, bọn họ tới từ một hướng với nam nhân ôn hòa kia."

"Phụ hoàng, chúng ta đi xem hiện trường, nhìn người chết." Thiên Nguyệt Triệt kéo tay Thiên Nguyệt Thần hướng phía hành lang.

Tái diễn tình huống trong đầu, y phục có vết máu vẫn còn đặt ở góc tường: "Phụ hoàng, người nhìn." Thiên Nguyệt Triệt dẫn Thiên Nguyệt Thần đi qua hiện trường, quẹo sang.

Thiên Nguyệt Thần ngồi xổm xuống, bởi vì quẹo sang nơi ánh sáng rất mờ nhạt, cho nên không ai phát hiện, nơi này cũng có một vết máu, hơn

nửa màu sắc sần gần màu máu.

"Nếu không phải tối hôm qua đâm lên, ta cũng không thể nào tin nổi."

"Đây là vết máu hung thủ, không, là vết máu dính vào người hung thủ lúc chạy trốn đến nơi này." Thiên Nguyệt Thần khẳng định.

"Uh, " Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, "Cho nên phụ hoàng, ta liên tục nghĩ mãi mà không rõ, nếu hung thủ đụng phải máu, ma pháp của người xung quanh mạnh như vậy, nếu hung thủ trốn tránh, nhất định sẽ bị người khác phát hiện mùi máu tươi trên người.

Nếu hung thủ thật sự từ hướng này trốn đi, vậy đối diện đi tới chính là thiếu niên và quản gia, khứu giác quản gia có vấn đề, hẳn không người thấy mùi, thông qua tối hôm qua, ta phát hiện thiếu niên dị ứng mùi máu tươi, hơn nữa đến trình độ vô cùng nghiêm trọng.

"Phụ hoàng, người nhìn lại bộ y phục này." Thiên Nguyệt Triệt chỉ chỉ y phục bị nam tử ôn hòa cởi xuống.

"Ta hiểu được."

"Ta cũng vậy, hiểu rõ." Thiên Nguyệt Triệt tiếp tục nói, phụ tử hai người nhìn nhau, sau đó cười nói: "Đi thôi, phụ hoàng, chúng ta đi nhìn người chết, Triệt nhi có không ít tò mò đâu, rốt cuộc là thủ đoạn lợi hại thế nào, có thể khiến nạn nhân không thể đánh trả."

Đi tới gian phòng đặt thi thể, thi thể vẫn duy trì bộ dạng trước khi chết, con người mở lớn, nói rõ trước khi chết nạn nhân kinh sợ tột cùng.

"Triệt nhi, người nhìn." Thiên Nguyệt Thần chỉ vào đầu người chết.

Thiên Nguyệt Triệt đi vào, quả nhiên, lúc trước không phát hiện, nhưng hiện tại bọn hắn thấy, chỗ mi tâm có vết máu tụ, nhiều hơn nơi khác, cái

này nói rõ...

Thiên Nguyệt Triệt vươn tay trái, lòng bàn tay phát ra một số thủy linh tử, thủy linh tử như có linh tính dờn vết máu đi, nhưng cũng không dễ phát hiện.

"Thật đúng là tà môn ."Thiên Nguyệt Triệt nói.

"Chỉ có hung thủ mới biết được, rốt cuộc nạn nhân chết như vậy ."Thiên Nguyệt Thần nhu bả vai Thiên Nguyệt Triệt: "Đi thôi, ăn sớm một chút, sau đó tới Ma thú sâm lâm hái ma quả, nhưng không được hái quá nhiều, cũng không cho hồi cung làm chuyện quá mức phiền phức."

Thiên Nguyệt Thần âm thầm cảnh cáo, bởi vì y dự liệu, sau khi hồi cung cuộc sống sẽ không bình yên.

"Phụ hoàng, người cũng quá coi thường ta, chuyện phiền phức quá mức ta khinh thường làm, ta muốn làm là chuyện kinh thiên động địa." Thiên Nguyệt Triệt vẫy vẫy đuôi hồ ly, kiêu ngạo nói.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 75: Đáp Án

Thiên Nguyệt Triệt cùng Thiên Nguyệt Thần trở lại đại sảnh, đám người Ma giới quý tộc cũng đã rời giường, tất cả đều ngồi bên bàn ăn, trải qua một buổi tối, sắc mặt của mọi người càng khó coi.

Ngày hôm qua hẳn là đều ngủ không tốt.

Đặc biệt là người thiếu niên kia, sắc mặt tái nhợt.

Quản gia sớm dọn món ăn lên, Thiên Nguyệt Triệt liền phát hiện ở Ma tộc, phương thức của bọn họ tương đối giống Châu Âu, từ kiến trúc thượng tần.

Ọc...

Thiếu niên quay đầu, nôn khan.

Phanh...

Một tay gạt cái mâm: "Người đây là ý gì, người biết rõ... Biết rõ ta chán ghét loại thức ăn nào."

"Chính là loại có mùi máu tanh." Quản gia nhặt cái mâm trên mặt đất, cái mâm làm từ sứ, mảnh vụn sắc bén, không cần thận cắt vào đầu ngón tay quản gia, máu đỏ tươi lập tức chảy ra.

Hơn nữa vô cùng chói mắt, mọi người bị một màn này cả kinh, nam nhân không còn bộ dạng khiêm tốn bình thường, có chút đẹp đẽ, như nhập ma, nhưng lại khiến người ta không thể dời tầm mắt.

Rõ ràng vẫn là khuôn mặt đó, mặc dù tuần tú, nhưng ở Ma giới mỹ nhân như vân, nam nhân tuần tú quá nhiều, nếu không đặc biệt chú ý, dễ dàng khiến người ta bỏ qua.

Bất quá, lúc này, khuôn mặt thoát nhìn bình thường, cư nhiên trở nên tuần tú, lại có chút chói mắt.

"Thiếu gia thân thể không tốt, nếu liên tục ăn chay, thân thể sẽ không khỏe, đến, ăn một chút đi." Quản gia rút khăn lụa lau đi vết máu trên ngón tay, lại mang thịt bò tới, còn dùng tiểu đao cắt nhỏ.

Tim thiếu niên đập nhanh, lại chợt phát hiện cảm giác bị cưỡng chế khinh khủng ép vào linh hồn, hẳn cũng không hiểu tại sao, tại sao rõ ràng không lâu trước, người này còn rất ôn nhu kia mà, nam nhân ôn nhu đã biến mất sao?

Miệng vô ý thức mở ra, tâm bối rối mà quên mùi máu tươi, từng miếng từng miếng ăn.

Trong lòng mấy người cũng không bình tĩnh, quản gia này, nam tử này.

Thiên Nguyệt Triệt thu hồi tầm mắt, thực hiện việc này cũng tốn không ít công sức, nhìn chung quanh, trong đám người chỉ có hắn bình thường nhất, tựa hồ hết thảy phản ứng của đám người là trong dự liệu của hắn.

Hành động lần này có thể dùng kinh tâm động phách để hình dung, ít nhất ngoài mấy người Thiên Nguyệt Triệt, tất cả mọi người trong phòng ăn đều bị hoảng sợ.

Ăn xong, đám người Thiên Nguyệt Triệt tính toán rời đi, thiếu niên cũng không có ý giữ người, cũng là nam tử ôn hòa mở miệng: "Hung thủ còn không tìm ra, thả bọn họ đi, thích hợp sao?"

Lời nói của nam tử ôn hòa, không thể nghi ngờ khiến mọi người nâng cao tinh thần lên.

Thần trí thiếu niên tựa hồ có chút tan rã, từ lúc ăn thịt bò đến nay còn trong trạng thái mê mang, cho đến khi nam tử ôn hòa nói, hoàn hồn mới biết được, mình cứ nhiên vừa ăn tảng thịt bò máu tanh.

Nghĩ tới đây, dạ dày bắt đầu sôi lên, nôn, thật muốn nôn, thiếu niên lập tức rời khỏi chỗ ngồi xông ra ngoài.

Ước chừng qua một nén nhang, thiếu niên sắc mặt tái nhợt trở về, ánh mắt mang theo sát khí, tức giận nhìn quản gia, quanh thân liên tục quần lãnh khí, mà tầng lãnh khí này, lại khiến người ta có cảm giác lạnh thấu xương.

Thiên Nguyệt Triệt nhất thời rõ ràng, công lực thiếu niên không tầm thường, như vậy sao lúc trước ở cầu gỗ lại không biểu lộ?

Thiếu niên vung tay phải, đại sảnh bắt đầu khô ráo, tầng tầng băng đánh hướng quản gia, tốc độ cực nhanh, tuyệt đối là cao thủ.

Quản gia ưu nhã cười, đi mấy bước, cầm lấy một cái mâm, sông băng phảng phất bị cái gì hấp dẫn, hướng phía cái mâm đánh tới, xuyên qua đáy mâm liền biến mất không thấy.

Mọi người ngây người, ngay từ một khắc thiếu niên sử dụng ma pháp đã ngây dại, bọn họ không ngờ thiếu niên biết ma pháp, hơn nữa còn lợi hại như thế, càng không nghĩ quản gia luôn luôn phục tùng lại ra tay chống đỡ.

"Không gian ma pháp rất tốt." Thiên Nguyệt Triệt vỗ tay khen ngợi, thanh âm của hắn gọi lý trí mọi người trở về.

Không tệ, quản gia kia là cao thủ không gian ma pháp.

"Người... Người... ." Thiếu niên nhìn quản gia, nhìn lại mình: "Người hạ được." Thiếu niên mở miệng, khiến mọi người lần nữa khiếp sợ, công lực của mình tuyệt đối không chỉ chừng này.

"Ha ha..." Quản gia cười thoải mái, từng bước từng bước hướng tới thiếu niên: "Nguyên, người bây giờ mới biết sao? Cũng đúng, bằng phân lượng này, người hiển nhiên không phát hiện."

Quản gia một tay đặt trước ngực, một tay sờ lên cằm, nét mặt tự tiểu phi tiểu khiến mọi người phi thường quen thuộc.

Dược, nói đến dược, mọi người kinh hoảng, bởi vì rất nhanh bọn họ phát hiện, ma pháp của mình tựa hồ cũng giảm bớt rất nhiều, đây là... Đây là có chuyện gì.

"Vũ Dạ, người là Vũ Dạ." Ti mở miệng, trong mắt là kinh hoảng cùng sợ hãi.

Vũ Dạ, cái tên này là cấm kỵ, cấm kỵ trong lòng mọi người, là bọn họ dùng loại dược này hãm hại Vũ Dạ, lại không nghĩ rằng... Không không không... Mọi người lắc đầu, quá mức sợ hãi.

Mọi người hướng phía cửa chạy đi, nhưng không chạy được mấy bước liền bị bạch y nam tử ngăn cản đường.

"Trò chơi còn chưa kết thúc đâu." Bạch y nam tử ôn hòa cười.

"Người... Người, đây là chuyện gì?" Mọi người biết, việc mình làm, người nam nhân này... Đột nhiên mọi người hiểu rõ vấn đề, trong bọn họ căn bản không ai biết, người nam nhân này là ai.

Chẳng qua trong lúc bọn họ lơ đãng, nam nhân này cũng đã trà trộn vào trong đám người bọn họ.

Vũ Dạ, kể từ khi cái tên này đã xuất hiện, thiếu niên quen phản ứng, ngây ngốc nhìn nam nhân cùng mình đồng sàn cộng chằm, Vũ Dạ, thật sự Vũ Dạ sao? Nội tâm xao động, vô pháp giữ được bình tĩnh, con người không ngừng co rút.

Vũ Dạ, là Vũ Dạ sao? Là Vũ Dạ ôn hòa kia sao?

"Ta là Vũ Nhật, ca ca Vũ Dạ." Nam tử ôn hòa lắc đầu, không tiếp tục ngụy trang: "Sống chung với đám người các người thật mệt." Ôn hòa chẳng qua là hình tượng bên ngoài, không muốn bị người chú ý, chỉ có người ôn hòa mới dễ dàng bị người bỏ qua nhất.

Ngay cả như vậy, Thiên Nguyệt Triệt thấy được, nam tử này ôn nhu từ tận đáy lòng, nam tử gọi là Vũ Nhật kia, rõ ràng trong mắt hắn, lúc ấy, ở nhà tắm, nét mặt nam nhân này là ôn hòa như vậy, đây tuyệt đối không phải gạt người .

"Vũ Nhật." Trong đó có người sợ hãi kêu: "Là Nhật quân."

Nhật quân? Mọi người đè nén không được run rẩy lên, nam tử này là Nhật quân? Nam nhân Ma giới lãnh khốc nhất vô tình, làm sao có thể là Nhật quân cao cao tại thượng?

Ở Ma giới, thống nhất Ma tộc là Ma vương, đã từng cùng Ma vương giành quyền lực còn có hai người, là Nhật quân và Nguyệt quân, ở Ma giới bọn họ là sự tồn tại tuyệt đối, so với quý tộc, càng thêm cao quý.

Nếu như người nọ là Nhật quân, như vậy Nguyệt quân... Mọi người đem tầm mắt chuyển dời đến trên người Vũ Dạ.

Trong giây lát, bọn họ hiểu rõ

Dạ Vi Nguyệt, chẳng lẽ người này, không không không... Vũ Dạ trong lòng bọn họ là hài tử bình thường, tuyệt đối không phải là Nguyệt quân.

"Phi phi phi, các người nghĩ chỗ nào chứ, nếu Dạ là Nguyệt quân, năm ấy, các người có thể đả thương hẳn?" Vũ Nhật vung tay lên, cửa đóng lại: "Kịch hay mới bắt đầu, đừng thối lui nhanh như vậy chứ, rất không thú vị."

Vũ Nhật đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Thần: " Ám Dạ chi chủ tôn quý, có thể vinh hạnh, thỉnh ngài cùng xem cuộc vui."

Cái gì? Thiên Nguyệt Triệt chấn động, nam tử này biết thân phận phụ hoàng, kia... Kia...

Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, mắt hoa đào câu nhân phong tình vạn chủng: "Ta thích xem một loại kịch khác." Hai tay kéo Thiên Nguyệt Triệt, ôm vào trong ngực.

Thiên Nguyệt Triệt ngây ngốc trong chốc lát, sau đó hần phát hiện, hần bị chơi xỏ: "Thiên Nguyệt Thần, người nói cho bốn điện, đây là có chuyện gì?" Thanh âm tức giận có thể tưởng tượng tiểu tử này khó chịu đến thế nào.

Thiên Nguyệt Thần là Ám Dạ chi chủ, đã đủ rung động, mà hài tử này cư nhiên hướng phía Ám Dạ chi chủ hô to, càng khiến người ta rung động.

"Triệt nhi." Đem tiểu tử tức giận ôm chặt: "Nghe phụ hoàng nói, phụ hoàng cũng chỉ suy đoán, ngoạn, trước xem tuồng vui này, Triệt nhi nên biết, phụ hoàng không có trí nhớ kiếp trước, sao biết được Nhật quân sẽ nhận ra phụ hoàng."

Thiên Nguyệt Thần ghé sát bên tai Thiên Nguyệt Triệt, môi khẽ mở, nhưng không phát ra âm thanh, đây là vô âm chi thuật, dù không âm, Thiên Nguyệt Triệt vẫn có thể nghe được.

Ngây ngốc ... Ngây ngốc ... Thiên Nguyệt Triệt biết hẳn thật sự u mê, vốn cho là hẳn đã hiểu rất nhiều, lại phát hiện, cái thế giới này hẳn hiểu được chỉ một phần rất nhỏ.

"Hóa ra là tiểu điện hạ của Nguyệt chủ, tiểu điện hạ quả thật khả ái." Nghĩ lúc trước Thiên Nguyệt Triệt cùng hắc nói, Vũ Nhật cười có chút ngượng ngùng.

Thiên Nguyệt Triệt đỏ mặt lên, chính mình bị nam nhân này đùa bỡn, từ lúc vừa mới bắt đầu hắc vẫn nhìn mình chằm chằm, hừ, chớ đắc ý quá sớm, bốn điện hạ nhất định sẽ đem hết thầy trả lại cho người.

...

"Người muốn làm gì?" Tỉnh táo lại, thiếu niên rất nhanh khôi phục lý trí lúc trước, chẳng qua ánh mắt thập phần tự giễu, Vũ Dạ, người tới tìm ta báo thù sao? Phải không?

"Chỉ là cho các người hiểu được đau đớn khi bị ma thú vây công, giống như cảm thụ của ta năm đó, nhất định sẽ càng thêm kích thích." Vũ Dạ nét mặt lạnh lùng, đôi mắt vô tình nhìn thiếu niên: "Ta cho là ta đối với người thật tốt, người sẽ hiểu được, tình của ta người sẽ nhận thức, ta cho là quyền lợi cùng địa vị không trọng yếu như vậy?"

Nhưng là ta sai rồi, nếu như vừa bắt đầu, ta cho người biết, ca ca của ta là Nhật quân, người có ngoan ngoãn mở hai chân mặc ta thượng không, Nguyệt, người sẽ sao?"

Thiếu niên nhìn Vũ Dạ, đột nhiên cười lạnh: "Sẽ, người cũng biết, không phải ư?"

Ba ...

Vũ Dạ hạ một cái tát xuống mặt thiếu niên, nhìn vết máu từ trong miệng thiếu niên chảy ra, nói: "Ta biết ma pháp của người rất mạnh, cho nên từng chút từng chút tản đi công lực của người, những năm này, người không biết, bọn họ cũng không biết, không biết ma pháp của người mạnh bao

nhieu. Mỗi người đều là quân cờ trong tay người, người có quyền đùa bỡn quân cờ, chơi thật khá."

Ngón tay nhéo ở cổ hăn, trong mắt Vũ Dạ là hận ý thật sâu, hận ý nuốt lấy lý trí của hăn.

"Chơi thật khá, không phải người đều biết." Cổ không bị chặn, hô hấp cũng vô cùng thuận lợi, thiếu niên xuất ra nụ cười.

Vũ Dạ tăng thêm một phần lực đạo: "Người đã không còn cơ hội đùa bỡn, ta sẽ khiến người sống không bằng chết."

Thân thể thiếu niên cứng đờ, đã sớm biết Vũ Dạ hận hăn, luôn luôn biết, nhưng biết thì biết, cảm nhận hận ý của đối phương rõ ràng như vậy, tâm vẫn rất đau.

Đau đi, nếu có thể hủy diệt lý trí của hăn, cũng không phải không tốt, hận, nếu như không khắc sâu trong linh hồn, như vậy hận lại có ý gì.

"Có thể nói cho ta biết, năm đó người làm sao thoát khỏi?" Thiếu niên bình tĩnh hỏi, phảng phất hết thảy không liên quan tới hăn.

Nhưng thời điểm thiếu niên hỏi ra những lời này, mọi người đều cứng ngắc, bởi vì bọn họ sợ, so với biết thân phận của đối phương lại càng thêm sợ.

Toàn thân Vũ Dạ lạnh như băng, thậm chí tay bắt đầu run rẩy.

"Người câm miệng." Vũ Nhật tiến lên, giật lấy tóc thiếu niên: "Dạ, hãy bớt sàm ngôn đi, người chờ đợi ngày này không phải rất nhiều năm sao? Ném toàn bộ những người này vào trong đám ma thú, khiến bọn họ từ từ thống khổ mà chết."

"Thế nào, người sợ? Sợ nói cho ta biết? Không phải người muốn ta sống không bằng chết sao? Không nói cho ta, làm thế nào trừng phạt ta?" Thiếu niên khiêu khích.

"Muốn chết." Vũ Nhật phát giác thân thể Vũ Dạ dần dần lạnh lẽo, biết đệ đệ vì thống khổ sâu trong trí nhớ mà kích động, phát chương tính toán đã thương thiếu niên, lại bị Vũ Dạ đột nhiên ngăn trở.

Mục mâu yêu mị nhìn thiếu niên, từng chữ từng câu lạnh lùng nói: "Những ma thú kia kéo từng khối từng khối thịt trên người ta xuống, máu trên người ta chảy hết, nhuộm đầm thân thể bọn chúng, nhưng ta còn chưa chết, ta nhìn bọn họ uống máu của ta, gặm xương cốt của ta..."

"Đủ rồi... ." Thiếu niên nhắm mắt lại.

"Không đủ, thế nào sẽ đủ, không phải người muốn nghe sao?"

"Cho nên khứu giác của người mới không người được bất kỳ mùi vị gì, là bởi vì người phải mùi máu tươi của mình lúc đó." Đầu Thiên Nguyệt Triệt từ trong ngực Thiên Nguyệt Thần đột nhiên chui ra, hỏi.

Thanh âm thanh thúy, khiến không khí khẩn trương thoáng cái thay đổi.

Vũ Dạ biến sắc, không ngờ hài tử này lại suy nghĩ nhạy bén như vậy, hẳn không phản bác, bởi vì lời Thiên Nguyệt Triệt nói là thật.

Thiên Nguyệt Triệt thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Vũ Nhật: "A Nặc kia là người giết." Thanh âm tràn đầy tự tin.

Cái gì? Mọi người trợn to hai mắt, suy đoán nhiều như vậy, nhưng thế nào cũng không nghĩ ra, vì sao Thiên Nguyệt Triệt dùng ngữ điệu kiên định đến thế.

"Tiểu công tử thật là lợi hại." Vũ Nhật kéo ghế ngồi xuống: "Sao tiểu công tử xác định được?"

"Hừ." Thiên Nguyệt Triệt lạnh lùng khê hừ, kiêu ngạo đáp: "Đơn giản." Nhưng thật ra vừa rồi hắn đã mất nhiều tế bào não mới nghĩ được chân tướng "Người đang giết A Nặc, vốn muốn rời đi, nhưng người trở lại gian phòng của mình, nhất định phải đi qua cửa phòng Nguyễn, Nguyễn vô cùng nhạy cảm với mùi máu, cơ hồ thành bệnh, vốn không phải cái gì to tát, chỉ là người đi được nửa đường, cảm giác được Nguyễn thức tỉnh. Cứ như vậy, nếu như đi qua, sẽ bị hắn phát hiện, cho nên người vòng trở lại, chỉ là người không ngờ tới bốn điện hạ sẽ xuất hiện nhanh như vậy, mặc dù người không xác định được năng lực bốn điện hạ, nhưng phía sau bốn điện hạ là phụ hoàng, đừng nói là người... Ma Vương cũng không thể ở trước mặt phụ hoàng che giấu dấu vết.

Hơn nữa, bởi vì trên người người dính máu, cho nên người không thể núp trong bóng tối, nếu không mùi máu tươi trên người người dễ dàng bị phát hiện, bất đắc dĩ người chỉ có thể xông lại, ôm lấy A Nặc, làm bộ xem xét thương thế của hắn.

Bốn điện đã cảm thấy rất kỳ quái, người là một kẻ tương đối khiết phích, lại có thể không để ý mùi máu tươi ôm lấy thi thể, nhưng vì che dấu vết máu trên người, liền có thể lý giải."

"Tiểu công tử quả nhiên tâm tư cẩn thận, nhưng những thứ này cũng có thể giải thích bằng cách khác, có lẽ ta thật sự lo lắng A Nặc, từ trong phòng chạy đến, về chuyện ta giết A Nặc, chẳng qua là tiểu công tử suy đoán, không phải sao?" Hiên nhiên Vũ Nhật vô cùng hứng thú với lý luận của Thiên Nguyệt Triệt.

"Không sai, nếu không có giọt máu kia, ta cũng vậy không dám khẳng định là người, nhưng ở nơi người đi qua, bốn điện hạ phát hiện một giọt

máu, bốn điện hạ nghĩ, là người thấy bốn điện nên vội vàng đi ra, sợ hờ không đáng có." Thiên Nguyệt Triệt tràn đầy tự tin nói.

"Ha ha ha... Tiểu công tử thật là khả ái, không tệ, đích thật là ta giết A Nặc, tiểu công tử thông minh như vậy, hẳn có thể đoán được lí do?" Vũ Nhật cười.

Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi: "Không phải các người dự định để cho mọi người cùng bị ma thú nuốt sống sao? Nếu muốn giải quyết hẳn nhanh như vậy, đơn giản là vì hẳn phát hiện bí mật của các người, quản gia là Vũ Dạ, mọi người không phát hiện, hẳn lại có thể, khả năng này mặc dù không bài trừ, nhưng lại rất thấp. Cho nên, ta đoán... ."

"Cho nên?"

"Lúc trước A Nặc và Nặc Kiệt động thủ, khi đó A Nặc cảm giác được công lực của mình có chút không đúng, bắt đầu hoài nghi." Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, đặc ý nói.

"Ha ha ha... Không tệ... Không tệ, tiểu công tử nói tuyệt không sai." Tâm tình Vũ Nhật thật tốt.

A Nặc đích thật là vì cái này mới sinh nghi, cho nên nửa đêm tìm đến quản gia, muốn hỏi rõ ràng chuyện gì xảy ra, cũng chính khi đó, quản gia nói cho A Nặc thân phận của mình, A Nặc mới hoảng sợ cực độ mở to mắt. Cũng là lúc này, Vũ Nhật giết hẳn.

Nhưng bọn họ không ngờ, quản gia mới trở về phòng, thiếu niên đã tỉnh, quản gia chỉ có thể làm ra bộ dáng như vừa đi tiểu về, mà Vũ Nhật bởi vì Vũ Dạ, cũng không kịp trở lại phòng nữa.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 76: Ma Vương

Ma lực trong cơ thể biến mất theo thời gian, sắc mặt mọi người đều tái nhợt, bắt đầu sợ hãi, không tự chủ được nhớ lại cảnh tượng ngày đó Vũ Dạ bị ma thú công kích.

Trong lòng thêm khiếp đảm, đây là bi ai của kẻ yếu, có lẽ bản thân bọn họ không phải kẻ yếu, nhưng trong chớp mắt từ cường giả biến thành kẻ yếu thật dễ dàng.

Thanh âm từ xa mà đến, mỗi người ở đây đều biết, là chấn động ma thú tạo thành.

Vũ Dạ và Vũ Nhật đã dùng mùi dước hấp dẫn ma thú.

Đột nhiên, Thiên Nguyệt Triệt nghĩ tới một vấn đề trí mạng: "Phụ hoàng, chúng ta có bị ma thú công kích không?" Từ tối hôm qua đến giờ, bọn họ ăn cái gì, mình cũng ăn cái đó, nếu bọn họ bị ma thú công kích, như vậy mình sẽ...

"Tiểu công tử yên tâm, từ trước tới nay Ma giới và Âm Dạ chi tộc đều sống hòa bình, huống chi nếu thật sự có gì đó, sao Nguyệt chủ lại không biết." Vũ Nhật cười nói, e rằng người nam nhân này, lúc giết người cũng cười ôn hòa như vậy.

Nhưng thật ra Thiên Nguyệt Triệt không biết, Âm Dạ chi châu và Thánh Linh châu, sẽ tự động thanh trừ độc tố, dù đối phương hạ độc cũng vô ích.

"Người nói rất đúng." Thiên Nguyệt Triệt hài lòng gật đầu.

Gào...

Là tiếng hô của ma thú, chúng đã tụ tập phía ngoài lầu các, nếu không phải ma thú sợ hãi bên trong có một số hơi thở cường thế, chỉ sợ đã sớm xông tới.

Những người khác bị hù dọa, đứng sát vào nhau, thiếu niên nhìn Vũ Dạ, mục mâu thâm thúy không thấy nửa phần cảm xúc: "Khi người theo ta cùng giường chung gối, khi người tiến vào thân thể của ta, có từng sinh ra một tia ái ý không, mấy năm này, người ở cạnh ta, có từng vui sướng qua?"

Vũ Dạ nhú mày, sau đó cười lạnh: "Có, ôm miễn phí thân thể đưa tới, hiển nhiên là vui sướng, tiến vào so với nữ nhân còn chặt hơn, hiển nhiên là yêu thích."

Nghe vậy, thiếu niên cười, không nhìn Vũ Dạ một cái, hướng về phía cửa, đi được một nửa, thiếu niên dừng lại: "Cầu gỗ cũng là người có ý định chém đứt sao?"

"Đúng."

"Người đã hạ quyết tâm, nếu định trừng phạt ta như vậy, cần gì phải chém đứt cầu gỗ, người muốn kiểm tra ma pháp của ta, hay người không đành lòng thấy ta có kết cục thâm thảm, Vũ Dạ, hỏi tâm của người đi, từ đầu tới cuối người cũng không biết mình muốn cái gì?" Thiếu niên nói xong, mở cửa, năm mươi mét phía trước, là hăng hà ma thú bị mùi được hấp dẫn mà chạy tới.

Thiếu niên nhìn ma thú trước mắt, khóe môi nở nụ cười tuyệt mỹ, từ từ bước tới, thiếu niên thoáng quay đầu, đôi mắt bình tĩnh ẩn ẩn hạnh phúc: "Nếu thời gian quay trở lại, ta cũng không hối hận, Vũ Dạ."

Không tiếng động, ta yêu người, ẩn dấu ở trong lòng, thiếu niên tiêu sái nhập vào đàn ma thú, bóng dáng nhanh chóng biến mất.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn cửa, không có tiếng kêu đau đớn kinh tâm động phách, thiếu niên không đau sao?

Thiên Nguyệt Triệt nhìn lại Vũ Dạ, đang nhần nại ư, tay nắm chặt đã nổi gân xanh, hai người yêu nhau có gì không thể giải thích chứ, ngu ngốc cũng biết Vũ Dạ còn yêu thiếu niên, mà thiếu niên cũng yêu Vũ Dạ.

Vì sao?

"Có lẽ, từ lúc mới bắt đầu hấn biết thân phận của người." Thiên Nguyệt Triệt thản nhiên nói, sau đó ôm lấy cổ Thiên Nguyệt Thần: "Nếu là ta, người yêu sâu đậm đứng trước mặt ta, sao có thể không nhận ra; nếu là ta, đối phương không phải là người ta yêu sâu đậm, sao có thể để y đến gần, ta nghĩ hấn cũng vậy, kiêu ngạo như hấn, một nam tử bình thường có thể lên giường của hấn ư?"

Thiên Nguyệt Triệt giải thích thay thiếu niên, là người đều có lòng trắc ẩn.

Vũ Dạ nắm tay, khóa chặt chân mày, tựa hồ đang đau khổ giãy dụa?

Vũ Nhật muốn mở miệng, nhưng cuối cùng im lặng, đột nhiên, ma thú tụ tập tản ra, hơn nữa tốc độ phi thường nhanh, quang mang hồng sắc chiếu rọi cả lầu.

Nam nhân dáng người thon dài từ giữa không trung hạ cánh, mái tóc đỏ chói bay múa.

Người này là... Ma vương, cũng là A Nô của Thiên Nguyệt Triệt.

Càng khiến người kinh ngạc là thiếu niên nằm trên mặt đất hoàn hảo vô khuyết, Ma vương Phí Nhĩ ôm lấy thiếu niên, đi vào.

"A Nô... ." Thiên Nguyệt Triệt phất phất tay.

Khóe môi Phí Nhĩ vừa động, không lên tiếng, tầm mắt quét qua mọi người, cuối cùng dừng trên người Vũ Nhật, tâm Vũ Nhật vừa nhảy, vô thức muốn chạy trốn, nhưng chưa chạy tới cửa, đã bị Phí Nhĩ ngăn lại.

"Ta cho là ta bị giam nhiều năm như vậy, ít nhất người cũng đến cứu ta, nhưng ngược lại, Nhật quân của ta, người chẳng những dung túng con dân Ma tộc phản loạn, thậm chí còn ở đây hồ nháo." Phí Nhĩ cản đường Vũ Nhật, mày kiếm dựng thẳng, bề ngoài cương nghị, khiến người ta không tự chủ thần phục dưới khí phách của nam nhân.

"Hừ, ta ước gì người vĩnh viễn không ra khỏi đó." Từ lúc Ma vương xuất hiện, Vũ Nhật tựa như hồ ly bị nắm đuôi.

Thiên Nguyệt Thần cảm thấy bộ dáng này của Vũ Nhật, có chút giống Thiên Nguyệt Triệt.

"Nhật quân của ta, nếu ta không ra, người sẽ phải thủ tiết, hay ta không ở mấy ngày, người liền có người khác?" Ánh mắt trở nên sắc bén.

"Người cứ nói xem?" Vũ Nhật khiêu khích nhìn Phí Nhĩ, hăn chán ghét nam nhân này, kể từ khi bị y áp, hăn liền ghét y, nói đúng hơn là cao ngạo tự ái không cho phép hăn khuất phục dưới thân nam nhân này.

Nhìn động tác khiêu khích của Vũ Nhật, Phí Nhĩ cười càn rỡ: "Người của ta, ta không nghĩ là có người dám chạm vào." Nói xong, liền nhanh chóng điểm mấy cái trên người Vũ Nhật, Vũ Nhật muốn thối lui, nhưng đã trễ, ma pháp của hăn phong ấn.

Nam nhân chết tiệt này.

Phí Nhĩ nhìn về phía Vũ Dạ: "Trên người nhi tử ta chảy dòng máu của ta, những ma thú kia sao dám càn rỡ." Cuối cùng tầm mắt cao ngạo dừng lại trên người Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt.

Phí Nhĩ ôm Vũ Nhật vào lòng, khoát tay bảo mọi người lui ra, Vũ Dạ ôm lấy thiếu niên, không để ý tới nét mặt cầu trợ của ca ca, rời đi.

Thật ra vừa rồi, nếu Ma vương không xuất hiện, hẳn cũng chuẩn bị tới cứu thiếu niên, tâm, cuối cùng vẫn mềm.

Thiên Nguyệt Triệt rụt cổ, ánh mắt A Nô nhìn hẳn, hận không thể lột da, thật... Thật kinh khủng, khó trách Vũ Nhật không tới cực quang chi điện cứu y, nhưng A Nô khôi phục trí nhớ, có nghĩa là... Chuyện năm đó có thể mở ra...

"Người khôi phục trí nhớ?" Thiên Nguyệt Triệt cẩn cẩn dục dục hỏi, nam nhân này không đùa vui như A Nô.

"Quang Minh thần tử thật to gan, dám gọi bốn vương là nô." Thanh âm ma vương trầm thấp, mặc dù nói thế, nhưng cũng không thấy hẳn thật sự tức giận.

"Quang Minh thần tử?" Vũ Nhật nghe xong, bất khả tư nghị nhìn Thiên Nguyệt Triệt: "Ta rõ ràng cảm ứng được hơi thở Ám Dạ chi tử trên người ngươi, sao ngươi lại là Quang Minh thần tử?"

Đó là nam nhân tôn quý nhất, cường đại nhất.

"Hắc hắc... ." Thiên Nguyệt Triệt cười có chút vô tội: "Vậy tại sao ngươi biết phụ hoàng là Nguyệt chủ?"

Vũ Nhật trầm tư một chút: "Ta không xác định, nhưng ta nhận được hơi thở của y, năm đó... Năm đó Nguyệt chủ vì muốn dưỡng hạt, lăn qua lăn lại bọn ta." Bọn ta hiển nhiên chỉ hẳn và Ma vương, nhờ đó, Ma vương và Nguyệt chủ thành bạn tốt.

Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt không nhớ có một đoạn ký ức như vậy, bởi vì Nguyệt chủ cảm thấy dưỡng hạt là thuộc về Ma tộc, nên tìm

đến Ma vương, khi đó, Ma vương đang ở cùng Vũ Nhật. . . . Bị quấy rầy quá nhiều lần.

"Vậy còn người, xảy ra chuyện gì?" Vũ Nhật rất xác định, trên người hài tử này có hơi thở Âm Dạ chi tử, nhưng là Quang Minh thần tử?

"Bởi vì Quang Minh thần tử sống lại, thành nhi tử của Nguyệt chủ." Ma vương đảo cặp mắt trắng dã, giải thích.

Đúng là trò đùa, hết lần này tới lần khác xui xẻo nhất là mình, đến tham gia hôn lễ, lại bị Tinh Linh hoàng lừa, cục tức này, Ma vương không nuốt nổi.

Lưu lạc đến nhân tộc, lại bị hài tử chết tiệt kia gạt, y đường đường là vương của Ma giới, cư nhiên bị lừa đi làm nô tài, thật là tức cười, hận không thể bẻ gãy cổ hắn.

"Vậy còn người? Lại là chuyện gì ? Không phải đi tham gia hôn lễ sao? Thế nào vô duyên vô cớ mất tích?" Vấn đề này Vũ Nhật rất quan tâm, thật ra lúc Ma vương bị nhốt tại cực quang chi điện, hắn cũng tới cứu, nhưng lén đi vào thì phát hiện linh hồn Ma vương không đầy đủ, Ma vương chân chính chưa thức tỉnh.

Hắn suy nghĩ một lúc, quyết định bàng quan dù sao, sớm muộn gì linh hồn nam nhân này sẽ thức tỉnh.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 77: Chơi Đùa

Vấn đề của Vũ Nhật đánh trúng chỗ đau của Ma vương cao ngạo tự ái, suy nghĩ trở lại năm ấy.

"Ngày đó, ta nhận được thiệp mừng của Quang Minh thần tử và Nguyệt, đi tham gia hôn lễ của bọn hắc... ." Ma vương dừng lại một chút, ánh mắt như có điều suy nghĩ nhìn Vũ Nhật.

"Người nhìn ta làm gì?" Vũ Nhật rụt cổ, nam nhân chết tiệt có thể không dùng ánh mắt buồn nôn như vậy nhìn hắc được không.

"Nếu người ngoan ngoãn, bốn vương sẽ phải tới thần giới ư? Sẽ bị Tinh Linh hoàng kia ám toán?" Hai mắt ma vương tràn đầy quỷ dị, Tinh Linh hoàng... Tay nắm chặt, nếu Tinh Linh hoàng ở đây, sợ rằng tránh không được một trận sống chết.

Thiên Nguyệt Triệt len lén tính toán, nếu bọn họ khai chiến với Tinh Linh hoàng, nhất định phải gọi Ma vương đến.

Ba ...

Tay to gõ xuống đầu Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Triệt vuốt vuốt đầu có chút đau, bất mãn nhìn chăm chăm Thiên Nguyệt Thần.

"Nghe." Biết tiểu tử thích ngán người, Thiên Nguyệt Thần nắm tay của hắc, nói nhỏ.

Ma vương nhìn chăm chăm, xem hai người tương thân tương ái cỡ nào, tại sao ái nhân của y không thể ngoan ngoãn một chút?

"Người đi tham gia hôn lễ của Quang Minh thần tử, liên quan gì đến ta?" Vũ Nhật bất mãn hỏi.

"Đương nhiên là liên quan." Ma vương đột nhiên cười tà, "Tất nhiên đi thỉnh giáo Nguyệt một chút, y chinh phục Quang Minh thần tử thế nào, trở lại, còn sợ không đối phó được người?"

Vũ Nhật cùng Thiên Nguyệt Triệt hoàn toàn hóa đá, Ma vương...

"Sau đó thế nào?" Thiên Nguyệt Thần hỏi tiếp, trong ba người, bây giờ y là người lý trí nhất.

Ma vương tiếp tục nói: "Lúc ta đến Thần tộc, đang muốn đi tìm Nguyệt, nhưng gặp Quang Minh thần tử vận hồng y cũng đi tìm Nguyệt, nên thuận đường cùng nhau, lại không ngờ, tên kia đột nhiên tập kích ta, khi đó ta mới biết được hắn là Tinh Linh hoàng, bất quá đã trễ, hắn phong ấn linh hồn của ta, đem ta khóa trong Tòa Yêu tháp của cực quang chi điện, đặt ta cùng yêu vật, tên kia... .

Nói đến đây, Ma vương lại bắt đầu tức giận, nhưng cũng không quên trở về chính đề: "Vậy còn các người, sao xuất hiện ở nhân giới, sao hai người các người cùng sống lại?"

Ma vương nghi ngờ, mình bị hãm hại, chẳng lẽ hai người kia cũng bị?

Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt nhìn nhau, tùy Thiên Nguyệt Triệt nói: "Bọn ta không có trí nhớ kiếp trước, không rõ ràng chuyện khi đó." Một câu, đem chuyện đẩy ra, "Bất quá..."

Thiên Nguyệt Triệt lưu lại đường sống: "Dựa theo ngũ thần tướng giải thích, ngày đó Tinh Linh hoàng giả mạo Quang Minh thần tử lừa Âm Dạ

chi chủ ra ngoài, Quang Minh thần tử lần nữa từ thần điện đi ra, bọn họ mới biết được người mặc hỷ bào không phải Quang Minh thần tử, cho nên bọn họ liền đuổi theo.

Chỉ là bọn hắc không nhanh bằng Quang Minh thần tử, chờ bọn hắc tới đỉnh Linh Sơn, Quang Minh thần tử đã động thủ, đánh liên tiếp ba ngày ba đêm, cho đến khi trận chiến chấm dứt, năm người lên Linh Sơn, chỉ còn thấy hồn phách của Quang Minh thần tử lưu lại, cho nên năm người hợp lực phong ấn lực lượng của Quang Minh thần tử, sợ một khi lực lượng còn tồn tại, sẽ bị địch nhân truy đuổi, ngũ thần tướng cũng vì vậy mà thương tổn nguyên thần.

Bây giờ, ta muốn khôi phục năng lực và ký ức của Quang Minh thần tử, nhất định phải tìm lại ngũ thần tướng, hiện chỉ còn Thổ Linh Châu ở Ma tộc."

Nghe Thiên Nguyệt Triệt nói, Ma vương cùng Vũ Nhật không biết nên phản ứng thế nào, cuối cùng vẫn là Ma vương mắng to: "Tinh Linh hoàng kia đang làm gì chứ? Cuộc sống an tĩnh thái bình không được sao, khi không lại làm thiên hạ đại loạn như vậy? Bất quá các người cũng thật là, sống lại liền sống, còn tìm Thổ Linh Châu, không có ký ức kiếp trước, đời này các người vẫn bên nhau, còn khôi phục trí nhớ làm gì?"

Chuyện phiền phức như vậy, sao phải để ý nó?

Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy Ma vương thật không có đầu óc, Thiên Nguyệt Triệt đảo cặp mắt trắng dã: "Người tưởng bọn ta ăn no không có chuyện gì làm ư, nếu bốn điện không đụng phải Tinh Linh hoàng, thiếu chút nữa bị hắc giết, mới không thèm để ý đến loại chuyện này đâu."

"Đó là người làm người quá thất bại." Ma vương không chút khách khí nói.

"Người nói cái gì?" Thiên Nguyệt Triệt lập tức phản nộ.

"Chẳng lẽ không đúng?" Ma vương khiêu mi, ta muốn nói liền nói, người có thể làm gì được ta?

"Hừ." Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nở nụ cười, "Chỉ thu người vì nô thôi mà, bất quá, thu Ma giới chỉ vương vì nô đích thật đáng giá, nếu con dân của người biết, hắc hắc..."

"Người dám?" Ma vương mạnh mẽ đứng lên, Vũ Nhật mất thăng bằng, té trên mặt đất, thật là bất hạnh cho môn nhỏ của hắn.

"Phí Nhĩ, người hồn trưởng." Vũ Nhật hô to, "Người hồn trưởng." Hắn đường đường Ma giới Nhật quân, sao lại ngã mất mặt như vậy.

"Ha ha ha... Hắn chính là hồn trưởng, mười phần hồn trưởng." Thiên Nguyệt Triệt nhìn có chút hả hê, đắc ý lắc lắc đuôi hồ ly.

Ma vương thật sự tức giận, bất chấp Vũ Nhật vẫn còn tức giận, cũng không cho Thiên Nguyệt Thần mặt mũi, đương nhiên cũng không quan tâm tử hài tử này có phải quang minh thần tử chuyển thế hay không, quyết định cần phải giáo huấn hắn.

Tay phải vung lên, Thiên Nguyệt Triệt và Thiên Nguyệt Thần bị tách ra, Thiên Nguyệt Thần tựa hồ cũng tính toán dạy dỗ nhi tử nhà mình, cho nên không nhúng tay.

"Hừ, chút tài mọn, cũng vọng tưởng động bốn điện, A Nô, người quên lời bốn điện nói với người ngày đó rồi sao, ha ha ha... Bốn điện đã nói mà? Đối với chủ nhân, tuyệt đối phục tùng."

Thiên Nguyệt Triệt càng nghĩ càng đắc ý, mà Đàn Thành và Nặc Kiệt len lén đổ mồ lạnh vì Thiên Nguyệt Triệt, đây chính là nhổ lông trên đầu lão hổ.

"Trà này mùi vị thật thơm." Thiên Nguyệt Thần tự tại uống trà, không keo kiệt khen ngợi.

"Nếu Nguyệt chủ thích, lúc về ta tặng một phần, bất quá..." Vũ Nhật cười tà, hai mặt nhìn nhau, lời hết thấy đều không nói ra.

Mà đổi lại bên kia, hai nam nhân không chịu lớn, đánh từ trong phòng tới ngoài phòng.

"Chớ đắc ý quá sớm, bốn vương chỉ mới hoạt động gân cốt, hôm nay không đánh được người, bốn vương liền trụng đầu vào nước sôi." Ma vương khinh thường nói, ma kiếm trong tay thoáng ẩn thoáng hiện.

"Ha ha..., Ma vương, bốn điện từ trước đến giờ không biết tốt xấu, hỏi người một câu, bốn điện kiếp trước, Quang Minh thần tử, người đánh thắng được sao?" Thiên Nguyệt Triệt trêu chọc, tóc đã biến dài, trong mắt hiện ra quang mang ngũ sắc, Kim Mang trường kiếm trong tay đồng thời phát ra ánh sáng chói mắt.

"Người..." Ma vương biết rõ hài tử này muốn chọc chết hẳn, nhưng lại không có biện pháp, Quang Minh thần tử, trong thiên địa, chỉ cần tồn tại ánh sáng, lực lượng của hắn không bao giờ biến mất, giống như Âm Dạ chi chủ, là sự tồn tại của bóng tối, không bao giờ tàn lụi.

Nhưng nếu Thiên Nguyệt Thần không khôi phục trí nhớ, năng lực của hắn cũng không hoàn toàn khôi phục, đồng dạng Thiên Nguyệt Triệt cũng không khôi phục năng lực Quang Minh thần tử.

"Bốn vương nhớ kỹ, trước kia người đã nói, ngũ hành linh châu chưa tìm được, năng lực của người cũng chưa thể khôi phục, hôm nay công lực của người vẫn chưa đạt tới ba thành, người cho là bốn vương sẽ sợ?" Ma vương lý trí nói, hôm nay y nhất định làm thịt hài tử chết tiệt này.

"Ha ha, cho dù bốn điện chỉ có ba tầng công lực, người cũng đừng quên, trên người bốn điện còn có lực lượng của Âm Dạ chi tử, lão bất tử người, chớ đắc ý quá sớm." A Nô chết tiệt, khi làm nô tài thật tốt, cỡ nào khả ái, hôm nay... Quá bừa bãi.

Người so với mình bừa bãi cuồng vọng hơn, Thiên Nguyệt Triệt chán ghét.

"Hài tử chết tiệt." Cư nhiên mắng y là lão bất tử, Ma vương mặt lộ gân xanh, bóng dáng hồng sắc nhanh chóng xông lên.

Thiên Nguyệt Triệt tránh qua, Kim Mang trường kiếm vung lên một đường mỹ lệ, có chút chói mắt, bị ma kiếm cản trở.

"Bốn điện hỏi người, người khôi phục trí nhớ lúc nào?" Thiên Nguyệt Triệt vừa thủ vừa nói.

"Thời điểm đi cực quang chi điện." Ma vương nói, từng bước ép sát, hơi thở ở cực quang chi điện quá mức quen thuộc, khiến y không thể quên được.

"Thời điểm ở sa mạc, người xảy ra chuyện gì?" Ở sa mạc, Thiên Nguyệt Triệt đã hoài nghi linh hồn Ma vương thức tỉnh, nếu là A Nô, thời điểm đối mặt sa hù, đã sớm hôn mê.

"Không gian ma pháp." Ma vương nói đơn giản, sau đó mặt đối mặt với Thiên Nguyệt Triệt thân, rồi đột nhiên biến mất.

Thiên Nguyệt Triệt thầm kêu không ổn, giữa quang hệ ma pháp và hắc ám ma pháp còn có ma pháp thứ ba tồn tại, mà Ma vương đã thức tỉnh, tự nhiên sẽ dùng được không gian ma pháp.

Đây không phải loại không gian ma pháp nửa vời nhà Mạc Tà, mà là không gian ma pháp chính hiệu, vô cùng thông thuộc.

Nhưng...

Bên trái, Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên cảm giác được bên trái lưu động, hành động vẫn chậm một bước, chưởng phong của Ma vương hướng phía hấn tập kích, một chưởng này là tránh không khỏi .

Nhưng ngay sau đó, Thiên Nguyệt Triệt cười, lúm đồng tiền minh diễm động lòng người.

Ma vương thâm kêu bị lừa, hài tử chết tiệt này cố ý.

"Cái này gọi là binh bất yếm trá." Thiên Nguyệt Triệt cười nói, đợi Ma vương hiện thân, lập tức triển khai quang hệ kết giới, "Ta nhớ được Mạc Tà đã nói, đối với không gian ma pháp, kết giới chính là ngăn trở phiền toái nhất."

"Người..." Tử hài tử một bụng chứa toàn quỷ kế, Ma vương trong lòng mắng trăm ngàn lần, "Như vậy thì sao, người triển khai quang hệ kết giới, đồng thời lực lượng tiêu hao so với ta nhanh gấp đôi, theo đó, ba tầng công lực cũng không còn."

"Ai nói ." Thiên Nguyệt Triệt cười ha ha, "Bốn điện còn chưa chơi đủ đâu, để cho bảo bối của bốn điện đến cùng người vui đùa một chút."

Khởi động chiếc nhẫn Tạp Cơ, sa hùng bị phóng ra.

Phanh... .

Sa hùng vừa chạm đất, vách núi phụ cận cũng rung động, tiếp theo là Thủ Điện Đồng, Thủ Điện Đồng vốn là quỷ, càng thêm không sợ chết.

"Thối hài tử..." Ma vương rống lên .

Ngay lúc gian phòng chấn động, Thiên Nguyệt Thần và Vũ Nhật đều chạy đến, lúc này, hai người đều ngây người, đây là đấu ma pháp hay luận

võ?

"Triệt nhi, đủ rồi." Thiên Nguyệt Thần lên tiếng, "Thời gian không còn nhiều, chúng ta nên lên đường."

Tiếp tục để hấn nháo, sợ rằng nơi này thật sự bị phá, bây giờ trọng yếu nhất là tìm Thổ Linh Châu.

Thiên Nguyệt Triệt có chút bất mãn, nhưng ngại Thiên Nguyệt Thần, không thể làm gì khác hơn là thu hồi kết giới, sau đó hướng phía Ma vương nhếch miệng, phe phẩy đuôi hồ ly rời đi.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 78: Lại Xuất Hiện

Có Ma vương và Vũ Nhật trợ giúp, bọn họ thuận lợi lấy được ma quả, chẳng qua sau khi có được ma quả, Thiên Nguyệt Triệt vẫn lăm bà lăm bầm.

"Người a, Ma vương đầu đầu thực với người, nếu không có sa hùng, sao người có thể là đối thủ của hắn." Xoa tóc Thiên Nguyệt Triệt, y biết, trò chơi bắt hung thủ lần này, tiểu tử đùa tận hứng.

Thiên Nguyệt Triệt chu môi, không mở miệng, đầu không ngừng cọ cọ trong ngực Thiên Nguyệt Thần, Nặc Kiệt vội vàng đánh xe, Đàn Thành cười ngựa, nhanh chóng hướng vị trí Thổ Linh Châu.

"Sao vậy? Mệt mỏi?" Hai tay ôm lấy Thiên Nguyệt Triệt, vì tốc độ đi đường rất nhanh, nên sợ Thiên Nguyệt Triệt nhiễm phong hàn.

Thiên Nguyệt Thần lắc đầu: "Phụ hoàng, ta chỉ là có chút nhớ nhà." Nhà không phải là thế kỷ 21 hiện đại, mà là hoàng cung, mọi người đều nói hoàng cung trầm muộn, nhưng với Thiên Nguyệt Triệt thì không phải thế.

Nơi đó là nơi hắn gặp Thiên Nguyệt Thần lần đầu, nơi đó có ấm áp khiến hắn không thể không mong nhớ.

Thiên Nguyệt Thần ôm lấy hắn: "Chúng ta đi nhanh, sớm trở về, được không?" Trở về cũng là bắt đầu một việc khác, chuyện của Tinh Linh hoàng còn chưa giải quyết, nhân hạ chỉ là ý nghĩa tạm thời.

"Uh, ta tưởng niệm ôn thất." Thiên Nguyệt Triệt có chút làm nũng, là phi thường phi thường tưởng niệm.

Nhóm người Thiên Nguyệt Triệt đi ba ngày ba đêm, cuối cùng cũng tới đích.

Là một thôn xóm, chẳng qua nó vô cùng lộn xộn, hơn mười người hỗn đánh.

Liệt La Đặc và Địch Trạch bị đánh bay, Thiên Nguyệt Triệt và Thiên Nguyệt Thần từ trong xe ngựa phi thân ra ngoài, chia nhau tiếp được bọn họ, mùi hương quen thuộc khiến Liệt La Đặc kích động.

"Chủ tử." Nghe được tiếng kêu của hắc, Mạc Tà, Kim cùng Thụy Miện tách khỏi đám người, mấy người kia cũng đồng dạng, tình huống phi thường xấu.

"Sao các người chậm như vậy, chậm thêm một chút, liền đến nhát xác chúng ta." Mạc Tà hừ hai tiếng, trong miệng nhả ra tụ huyết, sau lưng lại có người vọt lên, Nặc Kiệt và Đàn Thành chạy tới nghênh đón.

Rất nhanh, hai người nhập chiến, mấy chục người vây bắt hai người, đao kiếm không có mắt, chẳng qua đâm vào người Đàn Thành, cũng không tạo thành vết thương, bởi vì trên người hắc có lá chắn.

Tám năm trước, đây là lá chắn Thiên Nguyệt Triệt đưa cho Đàn Thành.

Bằng công lực của Thiên Nguyệt Triệt, nếu có người muốn lấy tính mạng của hắc, vậy mang lá chắn cũng không mấy an toàn, nhưng đối với Đàn Thành thì khác, y là người bình thường.

"Thật chặt vật ." Thiên Nguyệt Triệt tà ý nhìn Mạc Tà, thấy nam nhân kiêu ngạo trở nên chặt vật như vậy, Thiên Nguyệt Triệt có chút vui vẻ.

"Hừ, còn không phải vì Thổ Linh Châu của ngươi." Mạc Tà tức giận nói, "Bọn yêu nghiệt Ma tộc, cứ nhiên liên hợp lại đối kháng bọn ta." Thật ra lúc bắt đầu ưu thế nghiêng về bọn họ, nhưng đám Ma tộc này cũng có chút thông minh, trước cùng nhau kháng địch, sau đó lại cùng nhau thương lượng.

"Vậy giờ Thổ Linh Châu ở đâu?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi, cái này mới là trọng yếu nhất.

"Ở đây." Mạc Tà cảm thấy oan uổng, chính mình liều chết cướp được Thổ Linh Châu, tên tiểu tử này cứ nhiên không chút quan tâm.

Đột nhiên, một bóng dáng nhẹ nhàng xuất hiện cướp mất Thổ Linh Châu trong tay Mạc Tà.

Người nọ một thân ngân y, có chút thanh nhã.

Đùa bỡn hạt châu trong tay, ngân y nam tử nhìn không ra hạt châu có cái gì đặc biệt.

Ma tộc vốn cùng hai người Nặc Kiệt đánh nhau, phát hiện ngân y nam nhân, lập tức dừng lại, hành lễ: "Tham kiến Nguyệt quân."

Nguyệt quân?

Ở đây biết Nguyệt quân là người phương nào sợ rằng chỉ có bốn người Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt, Nặc Kiệt và Đan Thành.

Chẳng qua... Thiên Nguyệt Triệt và Thiên Nguyệt Thần đồng thời cau mày, người này bọn hắn chương mắt.

Phảng phất cảm giác được tầm mắt của bọn họ, Nguyệt quân nhìn lại, mang theo khiêu khích, Thiên Nguyệt Triệt tức giận, Thiên Nguyệt Thần

nhanh hơn hẳn một bước phi thân lên, Nguyệt quân cũng đồng thời tiến đến, từ trước tới giờ hắn luôn tự phụ, hiển nhiên sẽ không lùi bước.

Hai người ở giữa không trung giao thủ, Nguyệt quân kinh ngạc, thân thủ của nam nhân này thật tốt, trong Ma giới có thể đón được chiêu phong của hắn không có bao nhiêu người, huống chi còn đánh lâu như vậy, nam nhân này...

Thiên Nguyệt Thần mắt lạnh, bóng dáng cao ngạo.

"Giao Thổ Linh Châu." Vừa đánh ra một chiêu, vừa mở miệng nói.

"Ta luôn thích làm trái ý người khác, có bản lĩnh một mình người tới đoạt." Nguyệt quân đưa tay bắn ra, Thổ Linh Châu dọc theo bầu trời bay đi, Thiên Nguyệt Thần lần nữa phi thân, Nguyệt quân đồng thời nhảy lên.

Đợi hai người sắp sửa chạm đến Thổ Linh Châu, một bóng dáng màu trắng lướt qua hai người, nhanh nhẹn rời đi.

Người kia?

Thiên Nguyệt Triệt chấn động, vội vàng đuổi theo.

Thiên Nguyệt Thần nheo mắt, hướng Nguyệt quân lộ ra sát khí, người nọ là người của Ma vương, cho nên y mới không lấy mạng.

Ọc...

Máu tươi tràn ra từ miệng Nguyệt quân, Nguyệt quân trợn to hai mắt, có chút khó tin, không nghĩ tới công lực của y sâu đến không ngờ, đám người Ma tộc lập tức xông lên.

Thiên Nguyệt Thần lo lắng an nguy của Thiên Nguyệt Triệt, nổi lên sát khí, lực lượng hắc ám thị huyết cường đại tản ra, ma tộc ngăn trở y đều nát bấy, phạm là địa phương y đi qua, máu chảy thành sông.

"Triệt nhi..." Không có ai còn dám ngăn cản trước mặt y, Thiên Nguyệt Thần lập tức đuổi theo hướng Thiên Nguyệt Triệt biến mất.

Mà phía trước, Thiên Nguyệt Triệt đuổi theo bạch y nhân, đi tới núi đá yên tĩnh, phía trước không có đường, bạch y nhân mới dừng lại, quay đầu.

Dung nhan tuyệt sắc khuynh thành, là Tinh Linh hoàng mà Thiên Nguyệt Triệt vô cùng quen thuộc.

Tinh Linh hoàng đưa bờn Thổ Linh Châu trong tay, ý cười ôn hòa có chút yêu nghiệt: "Ta nên gọi ngươi là gì?" Thanh âm Tinh Linh hoàng càng thêm dễ nghe.

"Như bây giờ mà nói, ta không nhận ra ngươi." Thiên Nguyệt Triệt nói thật, nhìn mâu quang Tinh Linh hoàng, cố ý khiêu khích, "Hay là, ngươi hy vọng ta biết ngươi?"

Thanh âm lãnh ngạo không còn giống như lúc đùa giỡn cùng Thiên Nguyệt Thần.

Khí chất thanh sạch không lẫn tạp chất, dù khuôn mặt bất đồng, thân phận bất đồng, khí chất của thiếu niên vẫn giống hệt Quang Minh thần tử năm đó, đây là đương nhiên, bọn họ là cùng một linh hồn.

Ánh mắt này?

Thiên Nguyệt Triệt trong lòng kinh hoàng, sao ánh mắt Tinh Linh hoàng quen thuộc như vậy, khát vọng, tịch mịch, Thiên Nguyệt Triệt tự cho là trí nhớ hơn người, hiện giờ...

Đột nhiên... : "Là ngươi." Thiên Nguyệt Triệt khẳng định.

"Cái gì?" Tinh Linh hoàng thu hồi tâm tình, khiêu mi hỏi.

Thiên Nguyệt Triệt tiến lên một bước: "Năm đó ta mới năm tuổi, trong sinh thần của phụ hoàng, đã từng có một người cũng dùng ánh mắt giống như người nhìn ta, người kia là mẫu thân của thân thể này, ta đã từng xem ánh mắt của nữ nhân kia hiểu thành tình mẫu tử, có lẽ ta sai rồi."

Đúng vậy, thật ra mình sớm nên nghĩ đến, không có một người bình thường nào, từ sau khi nhi tử mới ra đời chẳng bao giờ tới gặp qua, huống chi là trong hoàng cung, mà mình là nhi tử phụ hoàng sủng ái nhất.

Cho dù mẫu phi không thích hẳn, chỉ cần phụ hoàng còn sủng ái hẳn, mẫu phi không có lý do gì không đến gặp hẳn, gia tộc của mẫu phi cũng không có lý do gì chẳng quan tâm hẳn.

Nhưng nếu mẫu phi không phải mẫu phi chân chính.

"Người đúng là hài tử thông minh." Tinh Linh hoàng nở nụ cười hoàn mỹ, "Nàng ta chỉ là một nữ nhân bị phụ hoàng người bức điên mà thôi."

Bởi vì năm đó mỗ bụng đem hài tử ra, nữ nhân kia đã bị hù dọa đến phát điên, sau đó thân thể lại bị linh hồn Tinh Linh hoàng xâm chiếm.

"Đàn Thành nói, năm đó xà tập kích Thiên Nguyệt Thiên Ngọc và xà cắn ta không phải một con, xà tập kích Thiên Nguyệt Thiên Ngọc là Hoàng quý phi động tay chân, mà xà cắn ta tới từ tẩm cung mẫu phi, hẳn là do người giở trò."

"Phải." Tinh Linh hoàng sáng khoái thừa nhận, quả nhiên là cùng linh hồn, bất kể kiếp trước hay kiếp này, cũng xinh đẹp khiến người ta không thể dời mắt.

"Năm đó, nếu người muốn giết ta, ta căn bản không có sức phản kháng, tại sao không động thủ?"

"Hài tử, người xem thường thánh linh châu, cho dù người chết hay sống, thánh linh châu vẫn không biến mất." Tinh Linh hoàng giải thích.

Thật sao? Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, hần biết đáp án không chỉ thế này.

"Nhưng tại sao, ta vẫn cảm thấy người không hy vọng ta chết." Thiên Nguyệt Triệt nói một câu, ý vị thâm trường.

Ánh mắt Tinh Linh hoàng đột nhiên trốn tránh cái gì đó, đùa bỡn Thổ Linh Châu, vươn tay ra núi đá: "Người nói, nếu ta ném hạt châu này xuống thì thế nào?"

"Sẽ không, bởi vì người sẽ không làm vậy." Thiên Nguyệt Triệt mở bàn tay, "Cho ta, hoặc là người bóp nát nó, bằng công lực của người, có thể phá nguyên thần của Thổ Linh Châu, hay, người hy vọng ta khôi phục trí nhớ sẽ tới tìm người tính sổ?"

Tinh Linh hoàng mỉm cười, không mở miệng.

"Nhưng ta vẫn muốn khôi phục." Thiên Nguyệt Triệt cười tà ác.

"Người nói, ta hủy hạt châu tốt, hay hủy Thiên Nguyệt Thần thì tốt? Đừng trả lời ta quá nhanh, người cũng biết, ta rất kiên nhẫn, mặc dù Thiên Nguyệt Thần là Ám Dạ chi chủ chuyển thế, nhưng công lực của y chưa đạt đến cấp bậc của Ám Dạ chi chủ năm xưa, tựa như người, vẫn chỉ là ba tầng công lực." Tinh Linh hoàng cười nói, hần tu dưỡng vô cùng tốt.

Lòng bàn tay chậm rãi nghiêng, Thổ Linh Châu trong tay hần rơi xuống.

"Người..." Thiên Nguyệt Triệt phi thân nhảy xuống, ngay sau đó một bóng dáng hắc sắc cũng nhảy theo hần, trên sơn nham, Tinh Linh hoàng từ từ nhắm mắt lại...

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 79: Thổ Linh Châu

Núi đá rất cao, tốc độ rơi xuống rất nhanh.

Dòng nước trong trẻo từ Thiên Nguyệt Triệt phát ra, tạo thành rồng nước, rồng nước nhanh chóng hạ xuống, đem Thổ Linh Châu ngậm vào trong miệng, cũng nhanh chóng trở lại bên người Thiên Nguyệt Triệt, ngay lúc Thiên Nguyệt Triệt đang tìm cách hạ xuống, một hơi thở ngập mùi máu cùng bóng tối truyền vào trong mũi, hoàn hồn, thân thể đã được người ôm lấy.

Trên sơn nham

Phụ tử hai mặt nhìn nhau, từ ánh mắt gần như vô tình của Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt biết, lần này nam nhân trước mắt thật sự tức giận.

"Phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt vươn tay muốn kéo Thiên Nguyệt Thần đi, lại bị Thiên Nguyệt Thần hất ra.

Mặt không chút thay đổi nhìn Thiên Nguyệt Triệt, nam nhân xoay người bỏ đi.

"Phụ hoàng" Thiên Nguyệt Triệt đuổi theo mấy bước, thấy Thiên Nguyệt Thần không có ý ngừng, lại bước nhanh hơn, từ phía sau ôm lấy Thiên Nguyệt Thần, "Phụ hoàng, ta tin tưởng bản thân."

"Tin tưởng?" Thiên Nguyệt Thần cười lạnh, xoay người nhìn Thiên Nguyệt Triệt, "Người biết dưới sơn nham vạn trượng là cái gì không?"

Người biết lúc người xuống đồng đó, nam nhân kia sẽ làm thế nào ư? Triệt nhi, nhân sinh, ai cũng không thể lường trước mọi việc."

"Phụ hoàng, ít nhất bây giờ Tinh Linh hoàng sẽ không để ta chết." Thiên Nguyệt Triệt giải thích.

"Câm miệng" Thiên Nguyệt Thần nắm chặt hai vai Thiên Nguyệt Triệt, dùng lực đạo cơ hồ đem Thiên Nguyệt Triệt bóp nát."Triệt nhi "

Nhìn Thiên Nguyệt Thần càng ngày càng tái xanh, Thiên Nguyệt Triệt biết điều ngậm miệng, nhưng vẫn không nhịn được nói một câu: "Phụ hoàng, hãn bắt người tới uy hiếp ta."

Giữa bọn họ không có bí mật.

Thiên Nguyệt Thần hít một hơi thật sâu: "Triệt nhi, người đã khiến ta có quá nhiều lần sau, người cho là, ta sẽ sợ hãn?"

"Không, ta biết phụ hoàng sẽ không sợ, nhưng ta có, đúng như hãn nói, công lực kiếp trước của chúng ta chưa khôi phục, phụ hoàng, ta không dám mạo hiểm, ta sợ mình sẽ mất người, nên ta mạo hiểm, dù có thể là bẫy, ta vẫn sẽ đi." Thiên Nguyệt Triệt gằn từng chữ, nét mặt nghiêm túc, gương mặt nhỏ nhắn nhăn lại.

Nét non nớt hợp với biểu tình này, thật sự có chút buồn cười, Thiên Nguyệt Thần muốn cười, nhưng hôm nay thật sự không thích hợp cười.

"Chủ tử..."

"Thần Chủ..."

Thanh âm từ sau lưng truyền đến, là đám người Nặc Kiệt, Đàn Thành, giải quyết đám Ma tộc xong, bọn họ liền theo khí tức tìm tới.

"Phụ hoàng..." Thiên Nguyệt Triệt nhìn Thiên Nguyệt Thần, bắt đầu ủy khuất.

Cuối cùng Thiên Nguyệt Thần yếu lòng, thả tay đang bóp chặt bả vai Thiên Nguyệt Triệt, ôm hân, thật không biết nên bắt hân làm cái gì bây giờ?

Đột nhiên...

Một tia quang mang kim sắc từ trên người Thiên Nguyệt Triệt phát ra, tia sáng chiếu rọi Thiên Nguyệt Triệt cùng Thiên Nguyệt Thần.

Thổ Linh Châu từ từ rời thân thể Thiên Nguyệt Triệt, ở giữa không trung dạo qua một vòng, Thổ Linh Châu dần dần biến trong suốt, cuối cùng, một nam nhân cao lớn mờ mờ ảo ảo xuất hiện trước mặt mọi người.

"Thỗ!" Kim kích động, tiến lên muốn ôm cố hữu, nhưng tay lại xuyên qua thân thể nam nhân.

Nam nhân quay đầu nhìn Kim, lúc sau sáng lẫm nói: "Kim, đã lâu không gặp."

"Ta thiếu chút nữa quên, ngươi là linh hồn, ta không thể chạm, sao ngươi lại thế này?" Kim đánh giá nam nhân một phen, chất vấn.

"Nói rất dài dòng." Nam nhân hướng Kim gật đầu, nhìn đến Thiên Nguyệt Triệt, dùng thân thể mờ ảo quỳ xuống đất, "Ngũ tướng --- Thỗ, ra mắt Thần Chủ."

Thiên Nguyệt Triệt nhàn nhạt gật đầu bảo: "Đứng lên, xin lỗi, lúc này ta không có trí nhớ của Quang Minh thần tử."

Nam nhân nói rõ ràng: "Thần Chủ yên tâm, đợi năm người chúng ta tập hợp nguyên linh, lực lượng cùng trí nhớ của Thần Chủ nhất định khôi phục,

lúc này, trong Thổ Linh Châu chỉ là ý thức, sợ rằng không thể giữ vững linh thể quá lâu, thân thể thật sự của thuộc hạ ở thánh miếu Sắc Vi đế quốc, phiên thần tử mang Thổ Linh Châu về Sắc Vi đế quốc, để thuộc hạ sống lại." Nói xong, thân thể mờ ảo từ từ biến mất.

Thổ Linh Châu kim sắc trở lại lơ lửng giữa không trung.

Lúc trước Cách Lực Tân đã nói, Thổ Linh Châu vốn thuộc về thổ long bên trong thánh miếu Sắc Vi đế quốc.

Đã có địa điểm cần đi, Thiên Nguyệt Triệt vốn định tới Ma cung của Ma vương một chuyến, nhưng nhớ tới tính cách nhỏ nhen của Ma vương, đành thôi.

Bảy ngày sau, mọi người ra khỏi Ma giới, lần này đi qua sa mạc không phiên toái như trước, Ma giới không có lạc đà, không thể làm gì khác hơn là dùng xe ngựa.

May mà, có sa hùng dẫn đường.

Thiên Nguyệt Triệt ngồi lưng sa hùng, Thủ Điện Đồng ở giữa không trung tung bay, hai cái cánh khô ôm Tiểu Bạch, cảnh tượng này, tuy là quý dị, nhưng ấm áp, hài hòa.

Mấy ngày sau qua sa mạc, đứng chờ bọn họ là Tu và Minh Nhất.

Tu vốn thay thế Thiên Nguyệt Thần cải trang vi hành, hôm nay đến đây chắc chắn là có chuyện quan trọng.

Thấy bọn họ xuất hiện, Tu và Minh Nhất tiến lên, chẳng qua lần này Tu tìm không phải Thiên Nguyệt Thần: "Bệ hạ, tiểu điện hạ." Hai người đồng thời hành lễ, sau đó Tu hướng phía Thiên Nguyệt Triệt nói: "Tiểu điện hạ còn nhớ Lôi Lợi Tử chứ, chúng ta gặp khi ở Hồng Diệp thôn?"

Thiên Nguyệt Triệt không rõ ý tứ của Tu: "Bốn điện nhớ kỹ, là chấp pháp phán quan của Thần tộc, hắc tới?"

Nếu Tu nhắc tới hắc, hắc là có chuyện liên quan, nên Thiên Nguyệt Triệt không khó đoán được lí do hắc đến nhân tộc.

"Trên đường vi hành, thuộc hạ cứu được hắc, hắc bị thương rất nặng, nội tạng cơ hồ bị phá nát, thuộc hạ liên lạc với Minh Nhất, trước bãi phóng đại hoàng tử, để Lôi Lợi Tư ở thái tử điện Sắc Vi để quốc dưỡng thương, người này một mực muốn tìm thần tử, hắc nói tiểu điện hạ là thần tử Thần tộc của bọn hắc."

Tu cẩn cẩn dực dực nói, nhìn thần sắc Thiên Nguyệt Triệt, phát hiện hắc phi thường bình tĩnh, mà những người khác khi nghe thấy lời của hắc cũng không phản ứng gì nhiều, nói như vậy, chuyện này tám chín phần là thực.

"Bốn điện hiểu, ta hồi Sắc Vi đế quốc." Vốn là vì Thổ Linh Châu, vừa lúc muốn đi, lúc này nhất cử lưỡng tiện.

"Âng."

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 80: Mong Đợi

Gần nửa đêm, đoàn người đến được thái tử điện của Cách Lực Tân, đoạn đường này cũng không khiến họ quá vất vả, Thụy Miện hướng phía mọi người cáo từ, trở về Chiến vương phủ.

"Phụ hoàng, lục đệ..." Thiên Nguyệt Thiên Kỳ chẳng kịp mặc lên ngoại bào, chỉ mặc trung y, đến lễ nghi căn bản cũng chẳng quan tâm, mấy ngày liên tục lo lắng đến an toàn của bọn họ, đem Cách Lực Tân lăn qua lăn lại chết.

"Đại ca" Thiên Nguyệt Triệt thu lại vài phần tùy hứng, bởi vì biết nam nhân này thật sự lo lắng cho hắn, thời điểm hắn vẫn còn ở Mạn La đế quốc, quan hệ giữa hai người không tệ.

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ khẩn trương: "Phụ hoàng." Hướng về nam nhân bên người Thiên Nguyệt Triệt gọi, dù sao trước mặt phụ hoàng, luôn luôn không tự nhiên, hắn không giống lục đệ tùy tính, đây đã là thói quen.

Hoàng thất xưa nay có quy củ, hoàng đế chính là hoàng đế, không thể giống phụ thân bình thường, lục đệ có lẽ là ngoại lệ, nhưng không có nghĩa người khác cũng như vậy.

"Mấy ngày qua làm khó người" Thiên Nguyệt Thần gật đầu, vẻ mặt như trước, nhưng có chút mệt mỏi, mấy ngày qua lên đường thật sự gấp gáp.

Cách Lực Tân theo sau Thiên Nguyệt Thiên Kỳ, động tác chậm chạp, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ ngủ không ngon mấy ngày, y hiển nhiên cũng ngủ

không ngon, lúc này đám người kia lại nửa đêm canh ba đến, khiến Cách Lực Tân tức chết.

"Bệ hạ thật biết chọn lúc." Thanh âm tức giận, nhưng không thật sự sinh khí.

Đi đường thực mệt mỏi, vốn nghĩ tối nay tới gặp Lôi Lợi Tư, biết được người nọ đã nghỉ ngơi, nên cũng thôi.

Thiên Nguyệt Thiên Kỳ sớm chuẩn bị xong khách phòng, dù mệt mỏi, Thiên Nguyệt Triệt vẫn không thích trên người có mùi khác thường mà ngủ, gọi hạ nhân mang nước ấm tắm rửa.

Vừa tắm rửa tốt lại thấy Thiên Nguyệt Thần đứng bên cửa sổ nhắm mắt, ánh trăng bao phủ lấy y, cả người an tĩnh.

Thiên Nguyệt Triệt tiến lên, nhìn nam nhân mệt mỏi, vươn tay, nhẹ vỗ về khuôn mặt Thiên Nguyệt Thần, phụ hoàng, rất sẽ giải quyết xong, khi đó chúng ta có thể đi đến chân trời góc biển.

Đột nhiên mực mâu thâm thúy như mực mở ra, ánh mắt hai người dây dưa, Thiên Nguyệt Thần vươn tay cầm lấy bàn tay đang vỗ về khuôn mặt mình: "Tắm rửa xong?" Thanh âm khàn khàn mang theo mệt mỏi.

"Uh, nước ấm cho phụ hoàng cũng chuẩn bị xong." Thiên Nguyệt Triệt thay y thoát áo, Thiên Nguyệt Thần cũng không động, tùy ý hắt, cởi xong quần áo, Thiên Nguyệt Thần đột nhiên đưa tay ôm Thiên Nguyệt Triệt vào trong ngực.

Ngửi hương thơm trên tóc hắt: "Thơm quá." Thanh âm như lưu thủy phả bên tai Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt quay đầu cũng ôm lấy y, trong phòng chỉ có tiếng tim đập theo quy luật.

...

Hôm sau

Mấy ngày bên ba thật sự quá mệt mỏi, lúc trước ở Ma giới lại đại náo một phen, cho nên Cách Lực Tân và Thiên Nguyệt Thiên Kỳ ở trong đại sảnh đợi bọn họ hơn một canh giờ cũng không thấy, gần tới giữa trưa, mới đành từ bỏ.

Có một số việc muốn gấp cũng không được, nếu đã sắp xếp tất cả, đám người Thiên Nguyệt Triệt không vội. Hiện tại tiểu hồ ly vô lương đang nằm trên người Thiên Nguyệt Thần, áo trong mở rộng, tướng ngủ hoàn toàn không đẹp.

Thiên Nguyệt Thần chơi đùa mấy sợi tóc của Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Triệt vẫn nhắm mắt ngủ say, tâm cũng không gấp, tùy ý lười biếng nằm một chỗ trong phòng.

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, bóng dáng Thiên Nguyệt Thần xuất hiện trước mắt, Tu kéo Lôi Lợi Tư đứng ở cửa: "Suyt." Thiên Nguyệt Thần ra hiệu, "Triệt nhi còn ngủ, nếu người có chuyện..."

Lời chưa xong, cửa lại lần nữa mở ra, không nhẹ nhàng như vừa rồi, mà phi thường dùng sức.

Thiên Nguyệt Triệt nét mặt tùy ý, hai mắt mông lung nhìn Lôi Lợi Tư, Lôi Lợi Tư một trận kích động, tiểu hài tử vẫn còn chưa tỉnh, thiếu niên này thật là thần tử chuyển thế sao?

Chính là hắc, huống chi lúc trước đã gặp ngũ thần tướng mà?

"Thần... Thần..." Một chữ thần nuốt ở cổ họng, lời tiếp theo không phát ra được.

"Được rồi, đợi một chút, có chuyện gì nói sau." Thiên Nguyệt Triệt trầm giọng nói, Thiên Nguyệt Triệt lúc nghiêm túc thật sự rất giống Thiên Nguyệt Thần.

Lãnh đạm mà xa cách.

Thời điểm Thiên Nguyệt Triệt xuất hiện lần nữa, mọi người đã tụ tập ở thư phòng Cách Lực Tân.

Không còn vẻ biếng nhác, dung nhan tinh xảo lộ ra ôn tình nhàn nhạt, mục mâu trong suốt không thấy đáy.

Hướng mọi người gật đầu, Thiên Nguyệt Triệt đi tới vị trí bên cạnh Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Thần biết trải qua chuyện Tinh Linh hoàng xuất hiện, con y trưởng thành, hoặc là hẳn vẫn luôn như vậy, nhưng bị ép trở nên thành thực.

Từ phương diện nào đó mà nói, ở đây không có người ngoài, cho nên Thiên Nguyệt Triệt không có ý giữ bí mật, tầm mắt cuối cùng dừng trên người Lôi Lợi Tư: "Tu bảo người nội thương vô cùng nghiêm trọng, ngồi xuống hãy nói."

Một câu bắt đầu, đem Lôi Lợi Tư đẩy kích động đè xuống, không gian an tĩnh, tạm lưu cho Lôi Lợi Tư.

"Người đã trở về Thần tộc mà, tại sao lại gặp được Tu?" Đầu tiên mở miệng hỏi là Thiên Nguyệt Triệt.

"Lúc trước thấy công tử, ta rất nghi hoặc về ma pháp trên người công tử." Công tử là chỉ Thiên Nguyệt Triệt, ít nhất vào thời khắc này, Lôi Lợi Tư cảm thấy gọi Thiên Nguyệt Triệt là công tử tương đối quen thuộc, "Sau đó trở về Thần tộc, ta âm thầm quan sát thần tử, bên cạnh thần tử không có ngũ thần tướng, đây là thứ nhất, thứ hai, trong lòng ta không yên, cảm thấy

có chỗ nào không ổn, ngày ấy, ta quyết định hỏi thần tử, tất nhiên thần tử không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận.

Đúng lúc này, lực lượng ngũ linh châu khởi động, thần tử mở mắt nà, đúng là Tinh Linh hoàng, ta tức giận muốn vạch trần hắn, liền bị hắn đả thương, trốn vào đàn tràng của thần tử."

Lôi Lợi Tư tiếp tục nói: "Kỳ quái chính là, hình như Tinh Linh hoàng không vào đó được, sau lại bị thương thật sự quá nặng, ta liền bất tỉnh, tỉnh lại liền gặp Tu."

"Thần chi lĩnh vực." Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên nhả ra bốn chữ.

"Cái gì?" Mọi người không giải thích được nhìn hắn.

Thiên Nguyệt Triệt liếc qua mọi người, nhìn Lôi Lợi Tư: "Nơi người trốn vào là thần chi lĩnh vực." Từng chữ rõ ràng, Thiên Nguyệt Triệt không rõ, nhưng loáng thoáng trong có người đang nói cho hắn biết, nơi đó gọi là thần chi lĩnh vực.

"Thần Chủ khôi phục trí nhớ ?" Kích động chính là Kim.

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu.

"Vậy tại sao Thần Chủ biết đó là thần chi lĩnh vực?" Kim không tin, giọng nói có chút quá khích.

"Trong ấn tượng, tựa hồ gọi như vậy." Từ lúc nào Thiên Nguyệt Triệt lại có ấn tượng.

"Đó đích thật là thần chi lĩnh vực, Thần Chủ đã nói với bọn ta, thần chi lĩnh vực là không gian ngài dùng linh lực bản thân tạo ra, chỉ cần linh lực đạt đến trình độ nhất định, ai cũng có thể tạo một không gian cho riêng mình, trong không gian đó, hết thảy đều không tồn tại, bởi vì là hư ảo, cho

nên chỉ chính mình mới không chế được, thần tử từng đùa giỡn nói, nếu có một ngày Thần tộc xảy ra tai nạn, con dân Thần tộc có thể vào thần chi lĩnh vực tị nạn." Hồi tưởng những lời ban đầu Thần Chủ nói, chẳng qua chỉ là lời nói đùa, lại không ngờ thật sự trở thành chỗ lánh nạn cho Lôi Lợi Tư.

"Tinh Linh hoàng?" Thiên Nguyệt Triệt suy nghĩ, sau đó nói với Lôi Lợi Tư, "Người tới muộn, lúc trước bốn điện đã cùng Tinh Linh hoàng giao thủ."

Cái gì?

Lời Thiên Nguyệt Triệt, lập tức khiến mọi người kinh ngạc, trừ Thiên Nguyệt Thần, nhóm Kim không biết người cướp đi Thổ Linh Châu là Tinh Linh hoàng.

Thiên Nguyệt Thần nhìn Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Triệt cũng nhìn Thiên Nguyệt Thần, phụ tử hai người không giải thích được, Tinh Linh hoàng, nếu hận thần tử, tại sao không giết Thiên Nguyệt Triệt, tại sao không hủy Thổ Linh Châu?

"Ta đột nhiên nghĩ đến Thánh Anh thật lâu chưa trở lại." Thiên Nguyệt Triệt đứng dậy, Tinh Linh hoàng trở lại Tinh Linh tộc, hãn Thánh Anh bị giam giữ, khế ước của hãn và Thánh Anh vẫn còn, cho nên hãn biết Thánh Anh không chết.

"Đúng rồi." Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên chuyển hướng Cách Lực Tân, "Bọn ta đã tìm Thổ Linh Châu về, ngũ thần tướng Thổ ở trong thánh miếu của quý quốc, còn phải tới thánh miếu một chuyến."

Sau đó đến Anh Túc đế quốc, giải khai phong ấn.

Quang Minh thần tử, kiếp trước của ta, không ngờ thời điểm ta và người gặp mặt lại đến nhanh như vậy.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 81: Hồi Cung

Thánh miếu là cấm địa ở Sắc Vi đế quốc, từ thời lập quốc, trừ hoàng đế và hoàng hậu Sắc Vi, ai cũng không được vào.

Cách Lực Tân cũng không ngoại lệ, dù y là thái tử, tiếp theo sẽ là hoàng đế, nhưng trước mắt mà nói, y vẫn chưa là hoàng đế, cho nên không thể quang minh chính đại tới, hiển nhiên là lén vào.

Bởi vậy chỉ có thể đợi đến đêm.

Bảo vệ thánh miếu vốn là cao thủ, nhưng quái dị ở chỗ lại không chạm mặt bất kì ai.

"Kỳ quái" tiến vào thánh miếu, Cách Lực Tân khó hiểu nói, nếu biết vào dễ dàng như vậy, y sớm đến xem rồi.

"Nơi này cũng không có bảo bối gì, hiển nhiên không muốn lãng phí nhân lực, năm đó thiên tuệ để dùng chiến thuật tâm lý, mà không phí người nào vẫn có thể lừa được một thời gian dài.

Tổ tiên trí tuệ vô tận, năm đó Sắc Vi đế quốc không cường đại như hiện tại, thiên hạ loạn lạc, bất kể là Mạn La đế quốc, Sắc Vi đế quốc, hay Anh Túc đế quốc, đều phải đề phòng.

Cũng may lúc ấy các quốc gia đều không thái bình, ngôi vị hoàng đế lại càng không vững, cho nên phòng ngoài không quá mức phiền hà, vì ai cũng không có tâm tư xâm chiếm quốc gia khác.

Nói đến Thiên Tuệ đế nhất thống Sắc Vi đế quốc, có công lao lớn nhất là Tiểu vương Vô Trần, cũng là nam hậu đầu tiên của Sắc Vi đế quốc, tồn tại từ trước đến nay.

Mọi người nhìn khắp bốn phía, trong thánh miếu chỉ có thổ long.

Thổ Linh Châu từ trong người Thiên Nguyệt Triệt bay ra lần nữa, kim sắc tỏa sáng, Thổ Linh Châu tiến vào miệng thổ long, thổ long từ bùn đất đúc thành, nhất thời trông rất sống động.

Phanh...

Đá vỡ vụn văng ra tứ phía, hoàng quang mãnh liệt bắn ra chung quanh.

Thổ bay vài vòng quanh thánh miếu, từ từ khôi phục hình người, cùng nam tử mờ ảo trong Ma giới giống nhau.

"Thần Chủ." Thổ quỳ xuống đất.

Thiên Nguyệt Triệt tiến lên một bước, đỡ hắt dậy, "Ủy khuất người." Trăm lời muốn nói, cuối cùng chỉ nhàn nhạt ba chữ, tấn tỏ tâm ý.

Mọi người rời khỏi thánh miếu, giống như lúc đến, vô thanh vô tức, mà thánh miếu cũng trở lại như ban đầu, bất đồng duy nhất chính là, thân thể thổ long đã không còn bên trong.

Bọn họ quay về thái tử điện của Cách Lực Tân.

Đối với thổ long, Cách Lực Tân tò mò hơn bất kì ai, dù sao cũng liên quan tới lịch sử quốc gia.

Mấy người tĩnh tâm ngồi xuống, đợi thổ long chậm rãi kể lại, "Sau chuyện xảy ra trên đỉnh Linh Sơn, Thổ Linh Châu mang theo linh hồn của ta đến Sắc Vi đế quốc, có lẽ là thiên ý, linh hồn của ta thức tỉnh, phát hiện thân thể đã ở trong tượng thổ long Sắc Vi đế quốc cung phụng.

Vì hương khói cường thịnh, linh hồn vốn không trọn vẹn dần dần có sinh khí, do đợi quá lâu, linh hồn và tượng thổ long hợp thành một thể, nhưng năm đó bị thương thật sự quá nặng, ta phải để linh hồn và thân thể hoàn toàn dung hợp nên mới tiến vào trạng thái ngủ say.

Không biết qua bao lâu, khi tỉnh lại, phát hiện mình ở trong cơ thể người kia, dùng thần thức, ta biết mình ở Ma giới, mà người kia là Ma tộc.

Cũng may người này không biết uy lực Thổ Linh Châu, ta đem Thổ Linh Châu bị nát bấy trong cơ thể người nọ dung hợp, vốn định rời đi, nhưng Ma giới quá lớn, ta không cách nào rời đi được, hơn nữa ta đã cùng tượng thổ long trong thánh miếu kết hợp, mạo muội rời khỏi Ma giới quá mức nguy hiểm.

Đáng mừng là, ký chủ Ma tộc của ta vô cùng thuần khiết, nhưng thân thể người nọ rất yếu, ta lợi dụng sự thuần khiết của hắc ngưng tụ lực lượng, đồng thời giúp thân thể hắc phục hồi, không biết qua bao nhiêu năm, ta lại lần nữa ngủ say .

Lần tiếp theo tỉnh lại, ta phát hiện mình ở trong tay những người bình thường, làm cầu cho tiểu hài tử Ma tộc chơi, mà gia đình này là những kẻ trộm mộ, chắc hẳn ký chủ lúc trước, bởi vì ta ngủ say rồi chết.

Quá nhiều chuyện, ta không nhớ rõ ràng, đang lúc ta phiêu dạt, ta phát hiện nguyên linh có cảm ứng, đó chính là tám năm trước (Đó là thời điểm Thiên Nguyệt Triệt bị xà công kích đả thương, thánh linh châu có phản ứng.)

"Tám năm trước, là lần đầu tiên bốn điện sử dụng thánh linh châu." Thiên Nguyệt Triệt nhớ lại năm đó, vốn cho rằng mẫu phi dùng xà, không ngờ là Tinh Linh hoàng, càng thêm không ngờ y chính là mẫu phi, nữ nhân kia ngay từ lúc sinh hạ hắc cũng đã điên rồi.

Khó trách gia tộc mẫu phi không hành động, bởi vì linh hồn Tinh Linh hoàng đã khống chế thân thể mẫu phi, mà gia tộc mẫu phi cũng bị Tinh Linh hoàng khống chế, nghĩ đến chính mình sống trong tầm mắt Tinh Linh hoàng, toàn thân Thiên Nguyệt Triệt không thoải mái.

Nam nhân kia, ở một nơi nào đó trong cung len lén quan sát hắn, muốn hại hắn, lại không để hắn chết, rốt cuộc là tại sao?

Chuyện Thổ nói, mọi người chỉ hiểu đại khái, chuyện đã qua quá nhiều năm, thật sự không thể nào rõ ràng, tỷ như năm đó, sao nam nhân Ma tộc kia biết được trong thánh miếu của Sắc Vi đế quốc có Thổ Linh Châu.

Bất quá, trên đời có điều bí mật, nên thế giới mới thú vị, không phải ư?

Ngũ thần tướng đã tìm đủ, kế tiếp là việc Thiên Nguyệt Triệt khôi phục trí nhớ và lực lượng, nghĩ tới đây, Thiên Nguyệt Triệt lại dị thường kích động.

Quang Minh thần tử, Quang Minh thần tử, thật sự muốn gặp mặt ...

Thời điểm rời Sắc Vi đế quốc, Thiên Nguyệt Triệt đưa thư cho ca ca Khánh Trúc đang ở Anh Túc đế quốc.

Nửa tháng sau.

Mạn La đế quốc. Hoàng cung.

Thiên Nguyệt Triệt trở lại Kim Long điện, chuyện đầu tiên là trực tiếp cởi y phục xuống, giang hai tay nhào vào ôn tuyền, hồng bảo thạch bên cạnh phát ra ánh sáng ấm áp, phi thường xinh đẹp.

"Chung quanh đều bị người làm ướt." Thiên Nguyệt Thần nói, đồng dạng tiến vào ôn tuyền, cảm giác thoải mái lan tỏa.

Ôn tuyền không lớn, nhưng cũng đủ để Thiên Nguyệt Triệt chơi đùa, nhớ lại lúc nhỏ, ở trên đồi Thiên Nguyệt Thần, sợ ngâm nước, hiện tại nước chỉ đến thắt lưng hần.

"Ta đang kích động, không giống người, một chút biến hóa cũng không." Tay chân giang ra, toàn thân đều thả lỏng trong nước.

"Đừng tắm lâu, sẽ nhiễm phong hàn" Thiên Nguyệt Thần chỉ ngâm một lát liền đứng dậy.

"Người đi làm gì?" Thiên Nguyệt Triệt nheo mắt lại, miễn cưỡng hỏi.

"Ra ngoài hơn hai tháng, chẳng lẽ Triệt nhi không biết, phụ hoàng có rất nhiều việc cần để ý." Thiên Nguyệt Thần mặc thường phục hoàng đế huyền y thêu kim long, "Một mối thì về giường ngủ, đừng ngủ ở đây."

"Biết biết, phụ hoàng vừa về tới hoàng cung liền trở nên dài dòng." Thiên Nguyệt Triệt dứt khoát nhắm mắt.

Lần này trở lại, mang đến không ít khách nhân, Nặc Kiệt định sắp xếp họ ở khách lâu, nhưng Thiên Nguyệt Triệt bảo hần sắp xếp ở Mạn La các, nhóm người Mạc Tà vừa vào Mạn La các liền bị rừng hoa anh đào bên trong hấp dẫn.

"Thật đẹp, đây là hoa gì, chưa từng thấy qua." Mạc Tà than thở.

"Đây là tiểu điện hạ cố ý chuẩn bị cho bệ hạ, nhớ năm đó, cũng không thiếu nô tài bị lăn qua lăn lại, các người cẩn thận một chút, nó là bảo bối của tiểu điện hạ, trong cung đã có nường nường vì ham thích, liền cho người hái mấy cành, thiếu chút nữa bị tiểu điện hạ biến thành phân bón, phải biết rằng khi đó tiểu điện hạ mới... Mới bảy tuổi." Cũng bởi vì chuyện này, thiên hạ bắt đầu đồn đãi, tiểu điện hạ Mạn La đế quốc tùy hứng, ương ngạnh.

"Đây là cây anh đào." Kim tiến lên tiếp được cánh hoa rơi xuống.

"Đúng rồi, chính là cây anh đào, Kim công tử cũng biết?" Mắt Nặc Kiệt tỏa sáng, rất có ý tứ học giỏi.

Kim gật đầu cười, hiển nhiên hiểu được, đây là hoa của thế giới kia.

Nặc Kiệt dẫn mọi người vào Mạn La các, kiến trúc mà Kim phi thường quen thuộc, đây là kiến trúc theo phong cách hiện đại, toàn bộ Mạn La các tạo thành hình tròn, tầng thứ nhất là đại sảnh, theo bậc thang xoắn đi lên, tầng thứ hai là khách phòng.

Từ bên ngoài nhìn vào, Mạn La các chỉ có hai tầng, nhưng thật ra là ba tầng.

"Phía dưới, tiểu điện hạ gọi là tầng hầm, tiểu điện hạ nói đó là chỗ làm việc của hã, các người có thể nhìn, nhưng đừng động tay, những thứ kia rất đáng giá." Nặc Kiệt thập phần kiêu ngạo nói.

Mới đến, muốn xem xét cũng không phải không có thời gian.

"Nặc tổng quản, chúng ta muốn tắm rửa trước, hay tổng quản cũng muốn tắm chung?" Mạc Tà khiêu mi, có chút mập mờ nói.

Phi phi phi... Nặc Kiệt thối lui mấy bước: "Bốn tổng quản còn không tận tình đến đó." Trở lại hoàng cung, mọi thứ hiển nhiên quen thuộc với Nặc Kiệt, "Người của Mạn La các, mọi người tùy ý sai khiến, cũng đừng khách khí."

Đợi Nặc Kiệt rời đi, Liệt La Đặc nhìn chăm chăm Dịch Trạch, "Sao ngươi không về?"

Dịch Trạch nhăn mặt: "Ta lo lắng cho ngươi mà? Tiểu điện hạ cũng nói, khách nhân trụ ở Mạn La các."

"Ta thế nào không nhớ, người là khách nhân ở đây?" Liệt La Đặc không để mình bị đẩy vòng vòng.

"Vậy coi như chủ nhân một nửa?" Địch Trạch khẩn cầu.

"Thế nào, người muốn cùng bệ hạ tranh?" Liệt La Đặc cố ý vắn vẹo ý tứ của y.

"Ta nào dám, ta đối với người là một lòng một dạ." Địch Trạch thề thốt, cùng Thiên Nguyệt Thần tranh, y không có nhiều đầu như vậy, huống chi Thiên Nguyệt Thần không phải chủ nhân một nửa, mà là chủ nhân toàn bộ.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 82: Tàn Phi

Đúng như là Thiên Nguyệt Thần nói, Thiên Nguyệt Triệt mệt mỏi liên ngủ, cũng không để ý là nơi nào, cũng may ôn tuyền luôn luôn ấm áp, nếu không Thiên Nguyệt Triệt nhất định có chết.

Thiên Nguyệt Triệt bị tiếng ồn ào đánh tỉnh, bên ngoài Kim Long điện quá âm ỉ, cau mày, đang ngủ bị quấy rầy thật sự không vui, liền đứng dậy rời khỏi ôn tuyền.

Bọt nước theo thân thể nhỏ giọt, cầm khăn lông lau hai cái, trên người còn mang theo ẩm ướt, khoác hắc y bên trong, dây lưng tùy ý buộc vô cùng lỏng lẻo, làn da trắng nõn nhất thời lộ ra ngoài.

Thiên Nguyệt Triệt đi tới cửa Kim Long điện, bên ngoài đều là đám người trong hậu cung, nhìn sắc trời, gần đến thời gian dùng bữa tối, những người này thật là rảnh rỗi.

"Ô, rốt cục tiểu điện hạ của chúng ta đã đi ra?" Thanh âm đầy yêu khí, xuất phát từ Trữ quý phi, là mẫu phi của Thiên Nguyệt Thiên Hâm, nữ nhân này luôn thích bắt nạt kẻ yếu, chẳng qua đều dựa vào thế lực phía sau chống lưng, toàn bộ hậu cung không ai dám chống đối.

Nếu không phải niệm tình nàng là mẫu phi Thiên Nguyệt Thiên Hâm, ngày đó Thiên Nguyệt Triệt không chỉ đốt mông nàng đơn giản như vậy.

Lạnh lùng liếc Trữ quý phi, phía sau còn có chiêu nghi, tài tử... , có thể thấy được hai tháng này hoàng đế không ở, các nàng rất đoàn kết, như thế không hề có chuyện tranh giành tình nhân.

Bất quá, lúc này, phụ hoàng trở lại liền hùng hực xông tới, cũng may thị vệ Kim Long điện đủ phân lượng, bất quá phân lượng kia là Thiên Nguyệt Triệt bồi dưỡng mới có, so với những tần phi này, bọn họ càng sợ Thiên Nguyệt Triệt hơn.

"Mới mấy ngày không thấy, thanh âm của người vẫn thật chói tai." Thiên Nguyệt Triệt lười nhác mở miệng, "Thế nào, phụ hoàng không ở, không nhân cơ hội bảo dưỡng?" Thiên Nguyệt Triệt liếc qua mọi người, lần nữa nhìn Trữ quý phi, "Xem những người này, đều trẻ đẹp hơn người, phụ hoàng... Phụ hoàng rốt cuộc là nam nhân mà, luôn là thích trẻ tuổi, xinh đẹp."

"Người, tiểu hồ ly, người đừng đắc ý quá sớm, bốn cung là thiên sinh lệ chất." Trữ quý phi đắc ý hất cằm lên, bất quá, dung nhan nàng đúng là trời sinh lệ nhạc, sinh trong nhà quyền quý, một phần khí chất được trời ưu đãi, không tần phi nào bắt chước được.

Đây là kiêu ngạo phát ra từ trong xương tủy.

"Hừ." Thiên Nguyệt Triệt đi vào một bước, vừa mới tắm rửa, thân thể còn tản ra mùi thơm nhàn nhạt, "Đừng nói bốn điện xem người già mà không kính, nhìn mặt của người, phấn thoa vài tầng, bên mắt, nếp nhăn cũng đã có, thân thể so với xưa cũng không bằng..."

Thiên Nguyệt Triệt đánh giá nàng một phen, sau đó đến trước mặt Thư phi: "Đây mới là nữ nhân nên có."

Muốn cùng hân nháo, không có cửa đâu, Thiên Nguyệt Triệt chán ghét nữ nhân nào đi chăng nữa, cũng không chán ghét ai bằng Thư phi.

"Người... Người..." Thiên Nguyệt Triệt nói, không thể nghi ngờ đã kích tự tin của Trữ quý phi, đặc biệt lại còn trước một phi tử trẻ tuổi xinh đẹp, nàng đã sinh hai hài tử, hiển nhiên không thể so sánh với họ.

Hơn nữa, Thư phi một đầu tóc dài cuộn sóng, thoát nhìn thật kiều my, mang theo thanh thuần, cái này cũng đã khiến Trữ quý phi ghen tỵ muốn chết, nhưng hôm nay...

Trữ quý phi sớm đã lĩnh giáo miệng mồm tiểu hồ ly, hẳn là muốn nói, chính mình so với bất kì ai đều trẻ trung hơn phải không?

Hừ, Trữ quý phi tức chỉ kém không học máu, tầm mắt chuyển tới trên người Thư phi, nữ nhân này là công chúa tiểu quốc, đâu phải tiểu quốc không có nam nhân, hết lần này tới lần khác đến đây cùng nàng đoạt trượng phu.

Hiện tại thiếu đi một Hoàng quý phi Tả Lạp, lại thêm một cái gai trong mắt.

"Thư phi muội muội cũng nhìn thấy, tiểu diện hạ của chúng ta đối với nữ nhân của bộ hạ kén chọn vô cùng, nhưng đối với Thư muội muội khen không dứt miệng, sau này tỷ tỷ cùng thư muội muội lãnh giáo một chút, Thư muội muội sẽ không cự tuyệt tỷ tỷ đi?" Quay đầu liền thay đổi thái độ, nữ nhân hậu cung thay đổi sắc mặt thật lợi hại.

Cho dù Thư phi không muốn, lại có thể nói không, hậu cung là nơi Trữ quý phi thao túng, dù nàng được gọi là Thư phi, cùng bộ hạ không cần lật bài, nhưng quyền lực của Trữ quý phi tại hậu cung tựa như Hoàng quý phi Tả Lạp ngày đó, hưởng chi nàng còn sinh một hoàng tử, một công chúa.

"Tỷ tỷ khách khí, đây là phúc phận của muội muội." Thư phi ôn nhu nói, trong lòng đem Thiên Nguyệt Triệt mắng ngàn vạn lần, quả nhiên là tiểu hồ ly, đừng tưởng rằng như vậy có thể độc chiếm bộ hạ.

Nhớ lại Thiên Nguyệt Thần tuần lã, mắt hoa đào cười câu hồn người, Thư phi âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải mang thai hài tử của y.

Tâm tư của nàng, sao Thiên Nguyệt Triệt không hiểu, trong lòng cười nhạo, nếu chộc giận bốn thiếu gia, cẩn thận ta chinh chết người.

"Như vậy, các người tới đây làm gì? Là muốn chờ phụ hoàng trở lại lật bài, hay lúc này muốn theo bốn điện?" Thiên Nguyệt Triệt chớp chớp mắt, đầy phong lưu, nếu không phải hắc còn quá trẻ, chắc chắn mê luyện không ít tần phi.

Mọi người đỏ mặt, đây chỉ là một oa nhi sao.

"Chuyển bữa tối tới Mạn La các, bốn điện thiết yến." Thiên Nguyệt Triệt hướng thị vệ bên cạnh nói.

"Dạ." Thị vệ lĩnh mệnh lập tức rời đi.

Thiên Nguyệt Triệt nếu tỉnh, cũng không có ý định ngủ lại, gọi cung nữ, đổi y phục.

Hắc không rõ tại sao mình thích màu trắng nhất, một thân bạch y vô cùng linh động, đai lưng hắc sắc bên hông dùng tơ vàng thêu long, ở hoàng cung, trừ hắc ra không ai dám dùng.

Dù sao đây là tượng trưng cho hoàng đế.

Ra khỏi Kim Long điện, theo sau là thị vệ và cung nữ, Thiên Nguyệt Triệt dạo quanh Ngự hoa viên một vòng, bước chân bất động, đây là... Thiên Nguyệt Triệt dừng một chút, nơi này là tẩm cung của nữ nhân kia.

Là tẩm cung của nữ nhân sinh ra hắc, nếu Tinh Linh hoàng rời đi, không phải lúc này nữ nhân kia là người điên sao?

Nếu như vậy...

Thiên Nguyệt Triệt hoang mang, đối với mẫu thân, hắc vẫn luôn để ý, có lẽ hắc để ý chính là mẫu thân kiếp trước, xưng hô đó, cho nên đối với mẫu

thân hiện giờ tồn tại chút tò mò.

Nếu găng phải giải thích, có lẽ là huyết thống.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộng Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 83: Cẩm Phi

Cung điện của Cẩm phi được xem là xa hoa, đài ngộ không thua kém Trữ quý phi, đương nhiên trước kia là Tinh Linh hoàng, nhưng bây giờ...

Thiên Nguyệt Triệt tò mò đi tới Cẩm Hoa cung, thủ vệ thấy Thiên Nguyệt Triệt, sửng sốt, thật lâu mới phản ứng, đây là... Đây là...

Vừa chuẩn bị hành lễ, Thiên Nguyệt Triệt khoát tay cự tuyệt.

"Tình hình bên trong thế nào?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi, vì hăn nghe được dị âm.

Bảo bảo ngoan, mẫu phi thương người...

Con bướm bay a... Bay a...

Thanh âm này, Thiên Nguyệt Triệt xa lạ, nhưng gần như vô thức, Thiên Nguyệt Triệt biết, đây là Cẩm phi thanh âm.

"Hồi tiểu điện hạ, Cẩm phi nương nương... Cẩm phi nương, nương năm trước, lúc tắm rửa, vô ý trượt chân, đầu bị chấn thương, tỉnh lại thì... Thì..." Thị vệ nhìn sắc mặt Thiên Nguyệt Triệt, không dám nói tiếp.

"Liên điên điên khùng khùng?" Thiên Nguyệt Triệt nhíu mày, chắc chắn nó là kiệt tác của Tinh Linh hoàng.

"Dạ... Dạ..." Thị vệ run rẩy, nào dám nói tiếp, dù Thiên Nguyệt Triệt không tức giận, nhưng thị vệ vẫn vô cùng sợ hãi, ngày thường tiểu điện hạ

tùy hứng là chuyện ai cũng biết, lúc này, e rằng không giống vẻ bình tĩnh bên ngoài.

"Chuyện này, có bao nhiêu người biết?" Chuyện xảy ra năm năm trước, vì sao không ai trong cung nhắc tới?

"Hồi tiểu điện hạ, báo lên cho bệ hạ, chuyện này do Nặc tổng quản xử lý." Nặc Kiệt cũng biết?

Nữ nhân hậu cung tranh quyền đoạt lợi, hẳn là nhi tử phụ hoàng sủng ái nhất, theo lý mà nói, mẫu phi lại an tĩnh kỳ lạ, Tĩnh Linh hoàng có năng lực kia, chẳng lẽ mẫu phi phát điên cũng có sao?

Hoặc là...

Thiên Nguyệt Triệt đi vào cung nội, một số cung nữ, thái giám đang quét dọn, nhìn thấy hẳn, giống hệt thị vệ, đầu tiên sững sốt, sau vội vàng hành lễ, Thiên Nguyệt Triệt lướt qua bọn họ, bước tới viện tử.

Nữ nhân một thân lam y đánh đu qua lại như thiếu nữ trong hoa viên, miệng khe khẽ hát, ngực ôm búp bê vải, Thiên Nguyệt Triệt không thể không nhận ra, búp bê vải chính là hẳn.

Tựa hồ bị xúc động, Thiên Nguyệt Triệt tiến lên mấy bước, nữ nhân sững sốt, không ngờ sẽ có người xa lạ xuất hiện ở đây, thân thể lão đảo rơi xuống.

Thiên Nguyệt Triệt vô thức chạy tới, tiếp được nữ nhân.

Phần rung động này ngay cả bản thân hẳn cũng không rõ ràng.

Nữ nhân tựa vào lòng Thiên Nguyệt Triệt, tay đặt trước ngực hẳn, ngừng đầu ngây ngốc nhìn.

Thiên Nguyệt Triệt biết, nàng không nhận ra mình, tựa hồ có chút mất mát, hần định mở miệng nói, nữ nhân đã lên tiếng trước.

"Triệt nhi." Thanh âm rất nhẹ, như mộng như ảo, "Là Triệt nhi sao?"

Thân thể Thiên Nguyệt Triệt có chút run rẩy, hần nghe được gì chứ, nữ nhân này gọi tên của hần, không giống phụ hoàng gọi hần Triệt nhi, lúc này, Thiên Nguyệt Triệt phảng phất thấy được mẫu thân kiếp trước, nữ nhân can trường kia.

Cầm phi bắt đầu rơi lệ, khóc trong lòng Thiên Nguyệt Triệt: "Triệt nhi... Ô ô ô... Triệt nhi..."

Ý thức rất mãnh liệt nói với Thiên Nguyệt Triệt, nàng không phải người điên, nữ nhân mệt mỏi, mới ngừng khóc.

"Người... Biết ta sao?" Thiên Nguyệt Triệt cẩn cẩn dục dục hỏi.

"Biết?" Cầm phi lắc đầu, vuốt khuôn mặt Thiên Nguyệt Triệt, "Là Triệt nhi, từng gặp, là Triệt nhi, hì hì, là Triệt nhi."

Từng gặp? Lúc nào?

"Ân..." Cầm phi nâng cằm lên suy tư, như biết rõ suy nghĩ trong lòng Thiên Nguyệt Triệt, ngồi xổm xuống, đặt búp bê vải trên mặt đất, điều khiển búp bê vải bước đi, "Nho nhỏ, Triệt nhi như vậy."

Cầm phi vừa làm động tác vừa nói: "Phụ hoàng, Triệt nhi có thể lấy phần lễ vật này chứ? Phụ hoàng, người vẫn chưa đáp ứng Triệt nhi, sẽ cho Triệt nhi đồ vật này? Từng gặp, Triệt nhi như vậy, Triệt nhi nho nhỏ... ."

Cầm phi học âm điệu Thiên Nguyệt Triệt khi còn bé, cười hồn nhiên.

Lòng tràn đầy rung động, Thiên Nguyệt Triệt nhớ kỹ, khi đó là sinh thân phụ hoàng, hần năm tuổi.

Nữ nhân này... Nữ nhân này...

Dựa theo ý Tinh Linh hoàng, khi đó thông qua ánh mắt nàng nhìn mình chính là Tinh Linh hoàng, nhưng nữ nhân này... Nữ nhân này còn có ý thức, có lẽ hẳn không khẳng định, năm đó dùng ánh mắt khát vọng nhìn hẳn, có phải chỉ là Tinh Linh hoàng.

Tinh Linh hoàng không hoàn toàn khống chế được thân thể nàng, nàng vẫn còn nhớ rõ một số chuyện.

"Tiểu Triệt nhi... Tiểu Triệt nhi... ." Cẩm phi vừa nói vừa ôm búp bê vải chạy, y phục phất phơ, một khắc kia, Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy nàng là nữ nhân xinh đẹp nhất thế gian này.

Ra khỏi Cẩm Hoa cung, Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên cảm thấy vô cùng thư sướng, cảm giác như ở trên thiên đàng, không thể nói rõ ràng.

"Tiểu điện hạ, ngài hù chết nô tài, ngự thiện phòng vừa báo lại, bữa tối đã chuẩn bị xong, hỏi tiểu điện hạ lúc nào mở thiện?" Nặc Kiệt thở hỗn hển chạy tới.

Thiên Nguyệt Triệt không cho người đi theo, ngự thiện phòng đến Kim Long điện tìm người không thấy, chuyện của Thiên Nguyệt Triệt lại không ai dám làm chủ, cho nên người trong Kim Long điện đi tìm Nặc Kiệt.

Thiên Nguyệt Triệt nhìn Nặc Kiệt, chuyển đề tài: "Nặc Kiệt, chuyện Cẩm phi nương nương phát điên, người xử lý thế nào?"

Nhàn nhạt một câu, bình thản không chút tình cảm, lại khiến Nặc Kiệt sợ hãi, Nặc Kiệt vội vàng quỳ xuống: "Tiểu điện hạ, nô tài... Nô tài...."

"Là ta muốn hẳn xử lý như vậy." Thanh âm trầm thấp của Thiên Nguyệt Thần vang lên, phất tay cho Nặc Kiệt lui ra, Thiên Nguyệt Thần tới bên

cạnh Thiên Nguyệt Triệt, hai người sóng vai đứng, đột nhiên khiến người ta cảm giác trong thiên địa chỉ còn đối phương.

"Người nhìn quá Cấm phi." Thiên Nguyệt Thần không cần hỏi cũng biết, "Nếu điên rồi, vậy để nàng điên đi, Triệt nhi, sẽ không ai quấy nhiễu ta và người."

Đối với Thiên Nguyệt Thần, Cấm phi chẳng qua chỉ có tác dụng sinh Thiên Nguyệt Triệt, nhưng với Thiên Nguyệt Triệt thì khác, Thiên Nguyệt Thần biết, trong lòng Thiên Nguyệt Triệt, hai chữ mẫu thân là sự tồn tại đặc biệt nhất, so với mình không hề thua kém.

"Phụ hoàng quá lo lắng, ta chỉ nhìn một lúc. Ta nghe Tinh Linh hoàng nói, lúc ta ra đời, Cấm phi bị phụ hoàng hù dọa phát điên, sau đó hẳn sống nhờ thân thể Cấm phi, ta chỉ muốn xem, không có linh hồn của hẳn Cấm phi sẽ biến thành dạng gì, nhưng không ngờ phụ hoàng đã sớm biết Cấm phi phát điên."

"Không." Thiên Nguyệt Thần lắc đầu, "Trẫm chẳng qua chỉ cảm thấy nghi ngờ, nữ nhân này khác hẳn trước kia, nhưng vô luận thế nào, nếu nàng không làm gì nguy hiểm, trẫm cũng lười để ý, cho đến năm trước Nặc Kiệt báo lại, nàng phát điên, trẫm để trị liệu sư xem qua, chứng thực không giả, mới hạ lệnh giữ bí mật, không ngờ Triệt nhi lại nói, Tinh Linh hoàng chiếm thân thể Cấm phi."

Chuyện này, Thiên Nguyệt Thần không biết, nhưng hiện nay đã biết, không nói đến những người khác, Tinh Linh hoàng có thể trà trộn sống an nhàn trong hoàng cung, lại không động thủ, nếu muốn mạng Triệt nhi, sợ là đã sớm ra tay.

Khó trách lúc trước Triệt nhi nói, Tinh Linh hoàng tạm thời không giết hẳn, điều này không phải không có lý.

"Phụ hoàng làm vậy, không sợ người có tâm biết được, sẽ chẳng hay ho." Thiên Nguyệt Triệt hiểu, Thiên Nguyệt Thần phải đối phó với thế lực ngoại thích của hắn, nếu biết Cầm phi phát điên, không chỉ hoàng cung loạn, người phía Cầm phi cũng truy cứu.

"Triệt nhi, ta rất ích kỷ." Thiên Nguyệt Thần thành thực nói, hai người chậm chậm đi vào Mạn La các, vừa lúc thức ăn được mang lên.

Người tụ tập rất nhiều, trừ Liệt La Đặc, Địch Trạch, Mạc Tà, Kim, Thổ, còn có Thiên Nguyệt Thiên Hâm và Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai, hơn nữa, nhìn biểu hiện của bọn họ, hắn đã làm quen với nhau.

Mọi người thấy Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt liên hành lễ, dù gì đây cũng là hoàng cung, không thể so với bên ngoài.

Thiên Nguyệt Thần hào sảng nói: "Toàn bộ hoàng cung chỉ có Mạn La các không cần lễ nghi, tối nay coi như mọi người liên hoan, hết thảy lễ nghi đều miễn."

Có lễ nghi liền có bận tâm, có bận tâm không tiện nói thẳng, Thiên Nguyệt Triệt đã dự kiến trước, nên mới chọn nơi này.

Bữa tối, mọi người rất an tĩnh, bất quá, sau bữa tối, Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai vô cùng kinh sợ, y cố gắng trấn định, duy trì bộ mặt lạnh lùng, nhưng tin tức y là ngũ thần tướng Thủy chuyển thế, đúng là quá mức rung động.

Liệt La Đặc đùa giỡn nói: "Chắc chắc, đại nhân vật như ngươi còn nghi ngờ, nhớ ngày đó ta biết chuyện này, thật không thể tin tưởng, cảm thán trời cao cho ta vận khí quá tốt."

Tính cách của Liệt La Đặc không câu nệ, thoải mái tiếp nhận, bởi vì Mộc Linh châu là minh chứng tốt nhất.

Đương nhiên so với hắn, Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai tiếp thu nhanh hơn.

Trở lại hoàng cung, hết thầy không có gì thay đổi, trừ ngày đầu tiên giải quyết chuyện Trữ quý phi và một số tỳ phi, phảng phất trở lại như trước, Thiên Nguyệt Triệt cũng có chút khó hiểu, sao gần đây Trữ quý phi an tĩnh thế.

Vì chuyện của Trữ quý phi, Thiên Nguyệt Thiên Hâm thường xuyên thay mặt xin lỗi Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Triệt cười một tiếng mà qua, hẳn không hẹp hòi toan tính.

Hơn nữa, khách quý từ Anh Túc đế quốc vẫn chưa tới, việc Thiên Nguyệt Triệt khôi phục trí nhớ và lực lượng đành hoãn lại, mấy ngày qua Liệt La Đặc tranh thủ dẫn đám người Mạc Tà du ngoạn một vòng quanh đế đô Mạn La đế quốc.

Chẳng qua, xuất hiện một người khiến Thiên Nguyệt Triệt ngoài ý muốn.

Hoàng cung Mạn La đế quốc nhiều năm an tĩnh đột nhiên dậy sóng.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 84: Cửu Cửu

Một ngày qua, nghe Liệt La Đặc nhắc tới những đồ vật ly kỳ bên ngoài, vì Thiên Nguyệt Thần vắng mặt hai tháng, có rất nhiều chuyện cần xử lý, Thiên Nguyệt Triệt một người nháo nhàm chán, cho nên liền xuất cung ngoạn.

Thiên Nguyệt Triệt đi cùng đám người kia, dù ở đế đô Mạn La cũng vô cùng bắt mắt, đặc biệt là ban ngày, người tới tới lui lui đông đúc.

Hấp dẫn càng nhiều ánh mắt.

Chẳng qua, trong đám người có chút náo động, nhiều người liền sinh chuyện không hay.

"Hình như hôm nay đế phi thường náo nhiệt." Thiên Nguyệt Triệt lần đầu tiên xuất cung, nghe Liệt La Đặc lẩm bẩm, cũng cảm thấy quý dị.

Nhóm người nhanh chóng bị phân tán, đợi Thiên Nguyệt Triệt hoàn hồn, hẳn đã đi tới một chỗ hẻo lánh, chân mày cau lại, bình ổn tâm tình.

"Chủ nhân nhà ta muốn gặp công tử, có thể làm phiền công tử một chút không?" Người tới khoảng mười bốn, trên đại lục này, mười bốn vừa vặn bước vào thời kỳ trưởng thành.

"Ta có thể nói không sao?" Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, hỏi người nọ.

Người nọ chấn động, cười khẽ, "Lục điện hạ khác lời đồn đãi một trời một vực." Ý cười của người nọ càng thêm nồng đậm.

Thiên Nguyệt Triệt thật sự kinh ngạc, đã sớm nghĩ người nọ biết thân phận mình, dù sao lấy khí chất mà nói, tuyệt không phải đơn giản, nhưng không ngờ y lại trực tiếp làm rõ.

Thiên Nguyệt Triệt là người thông minh, từ trong lời nói liền hiểu được, người y tìm không phải người tên Thiên Nguyệt Triệt, mà là Thiên Nguyệt Triệt mang thân phận tiểu điện hạ của Mạn La đế quốc.

"Đã vậy, thỉnh dẫn đường." Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, tỏ vẻ ôn hòa.

Nam tử dẫn Thiên Nguyệt Triệt đi vòng vèo, đường không nhiều, nhưng rất rắc rối, rõ ràng lúc trước còn ở trong thành, một lát liền đến một nơi thanh tĩnh trong rừng, thật là lợi hại.

Thiên Nguyệt Triệt than thầm, cái này chính là trận.

Không thể nghi ngờ, Thiên Nguyệt Triệt hoàn toàn xa lạ.

Rừng cây thanh tĩnh, có một phòng nhỏ, bên ngoài có mấy hộ vệ trông coi.

"Không nghĩ tới, đế đô còn có nơi như thế." Thiên Nguyệt Triệt cảm thán, tiểu kiều lưu thủy, không hổ là nhân gian tiên cảnh.

"Tiểu điện hạ quá khen, nơi này không phải đế đô, chỉ là giả cảnh, địa phương chân chính ở ngoài ngàn dặm." Nam tử thông dong trả lời, "Nơi này tuy trống rỗng, nhưng cảnh sắc là thật, nên khi tiểu điện hạ tiếp xúc mới có cảm giác chân thực."

"Bốn điện đã hiểu, ý của các hạ là, nếu bốn điện bị thương ở đây, vậy ra khỏi nơi này, thương thế cũng biến mất theo, phải không?" Thiên Nguyệt Triệt nghịch ngợm mở to hai mắt.

"Tiểu điện hạ nói đùa." Nói một hồi, hai người đã đến trước phòng nhỏ, nam tử gõ cửa.

"Đi vào." Thanh âm thật là hoa lệ, mang theo một phần trầm ổn, Thiên Nguyệt Triệt tò mò, người thế nào lại có khí chất như vậy.

Nam tử đẩy cửa ra, canh giữ ở cửa không theo vào, Thiên Nguyệt Triệt bước tới, trong nháy mắt có chút mê hoặc, vóc người nam nhân phi thường cao lớn, đứng chấp tay, đưa lưng về phía Thiên Nguyệt Triệt.

Trên người nam nhân này có một cỗ khí thế cường hãn.

Nam nhân này rốt cuộc là ai?

Giống như đáp lại Thiên Nguyệt Triệt, nam nhân quay đầu, dung nhan tuấn dật còn có mấy phần kiều mỹ, mà Thiên Nguyệt Triệt chân chính ngây ngẩn, khuôn mặt này... Khuôn mặt này...

"Không ngờ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, lại là tình huống như thế." Thanh âm nam nhân mềm nhẹ, nói chuyện không nhanh không chậm.

Thiên Nguyệt Triệt đè nén nghi ngờ, đảo mắt: "Ta nên gọi ngươi là cữu cữu, ngoại công, hay biểu ca?"

Thiên Nguyệt Triệt trêu đùa khiến nam nhân khẽ nở nụ cười, không sai, khuôn mặt này giống hệt mẫu phi của Thiên Nguyệt Triệt – Cẩm phi Da La Tư Đặc Lạc.

"Ngoại tôn của ta thật khác lời đồn." Da Lạc Tư Đặc Lạc điềm nhiên nhìn Thiên Nguyệt Triệt, ánh mắt sâu thẳm, không dễ nắm bắt, "Ta là ca ca sinh đôi với mẫu phi ngươi, là cữu cữu của ngươi."

Quả nhiên, giống nhau như đúc, Thiên Nguyệt Triệt đã sớm đoán được.

"Cửu cửu tới để đồ không phải chỉ tìm ngoại tôn ôn chuyện chứ?" Thiên Nguyệt Triệt tùy tiện ngồi xuống ghế, mục mâu cơ trí nhìn Da Lạc Tư Đặc Lặc.

Da Lạc Tư Đặc Lặc nghe vậy, cẩn thận dò xét Thiên Nguyệt Triệt một lúc lâu, ngồi xuống đối diện Thiên Nguyệt Triệt, tự mình châm trà, động tác ừ nhã: "Xem ra lời đồn bên ngoài về lục điện hạ rất khó tin."

Ba chữ lục điện hạ, kéo dài khoảng cách giữa Thiên Nguyệt Triệt và nam nhân.

"Nga? Vậy Tư Đặc Lặc công tử cảm thấy bốn điện nên là người thế nào? Hay là nói, công tử cảm thấy bốn điện phải như bên ngoài đồn đãi, tùy hứng ương ngạnh mặc người bài bố?" Thanh âm lạnh nhạt không nặng không nghe, nhưng vẫn lộ ra sắc bén.

Da Lạc Tư Đặc Lặc phát giác mình luống cuống, Thiên Nguyệt Triệt không tùy hứng ương ngạnh như lời đồn, chỉ sợ là kiêu ngạo cùng tự phụ, hệt Thiên Nguyệt Thần năm đó.

Rõ ràng là hai người khác nhau, nhưng lại có khí thế giống nhau, Thiên Nguyệt Thần... Đáy mắt Da Lạc Tư Đặc Lặc sâu thẳm.

"Tỷ tỷ có tiểu điện hạ là phúc khí của nàng." Da Lạc Tư Đặc Lặc khôi phục bình tĩnh, nhấp một ngụm trà nhuận họng, khiêu mi nhìn Thiên Nguyệt Triệt, ý bảo hẳn cũng uống trà.

Thiên Nguyệt Triệt không khách khí, cũng không sợ y lén giờ trò.

Thấy Thiên Nguyệt Triệt thoải mái, Da Lạc Tư Đặc Lặc kinh ngạc không nhỏ, nếu là lục điện hạ trong lời đồn, dễ dàng tha thứ như vậy cũng hiếm có.

Mục mâu thâm thúy, nhìn Thiên Nguyệt Triệt, lại phảng phất đang nhìn cái gì đó.

Thiên Nguyệt Triệt không chủ động mở miệng, hắn không vội, hắn đang đợi người gọi là cứu cứu, vốn y chủ động tìm tới hắn, chắc chắn người nóng lòng nhất là y.

Lần nữa, Da Lạc Tư Đặc Lạc cười khê: "Người, thật thông minh, có lẽ vì vậy Thiên Nguyệt Thần mới sủng người."

Động tác uống trà của Thiên Nguyệt Triệt dừng lại, Thiên Nguyệt Thần, nam nhân này gọi tục danh phụ hoàng, không hợp quân thần chi lễ, y và phụ hoàng...

"Tò mò sao? Ta lại có thể gọi tục danh của phụ hoàng người." Da Lạc Tư Đặc Lạc đã nhận ra Thiên Nguyệt Triệt dao động, cảm giác có chút thú vị.

"Tò mò." Thiên Nguyệt Triệt sẽ không tự mình suy đoán, đã có người nguyện ý nói, hắn cần gì hao tổn tâm trí.

"Người cầu ta." Da Lạc Tư Đặc Lạc trêu chọc.

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu: "Bốn điện cũng chưa từng cầu phụ hoàng." Trong từ điển của Thiên Nguyệt Triệt không có cầu, cầu, đó là điều đã quá xa xôi, kiếp trước khi còn là hài tử, thời điểm thấy mẫu thân bị mấy gã đàn ông lăng nhục.

Hắn cầu qua, cầu lão Thiên gia, phàm là người có thể cầu đều đã cầu, cuối cùng mẫu thân vẫn bị thương tổn .

Từ đó về sau, từ điển của hắn không còn chữ này.

"Ha ha... Cũng được, vậy... Người gọi ta một tiếng cứu cứu." Trong mắt Da Lạc Tư Đặc Lạc đều là ý cười, tựa hồ cảm thấy đùa Thiên Nguyệt Triệt

là một việc rất thú vị.

"Cửu cửu" Thiên Nguyệt Triệt không nói nhảm, dựa theo bói phận mà nói, là nên gọi nam nhân một tiếng cửu cửu, đừng nói một tiếng cửu cửu, muốn Thiên Nguyệt Triệt gọi một tiếng ngoại công, hắn cũng sẽ gọi.

"Không thú vị" Da Lạc Tư Đặc Lạc khó chịu, không phải tiểu hài tử nên bướng bỉnh một chút ư? Sao khuất phục nhanh như vậy.

"Người thật mâu thuẫn." Thiên Nguyệt Triệt đặt chén xuống, đứng dậy.

"Đứng lại." Thanh âm Da Lạc Tư Đặc Lạc tuy nhẹ, nhưng uy nghiêm, "Người không muốn biết?"

"Muốn, nhưng biết không chỉ có mình người, thân là người trong cuộc, ta nghĩ phụ hoàng cũng biết." Thiên Nguyệt Triệt đi tới cửa, nhớ ra cái gì đó, lần nữa dừng lại, quay đầu nhìn, "Còn có, hoan nghênh người tới hoàng cung bất kì lúc nào, phiền mang theo bí tịch trận pháp, gần đây bốn điện có hứng thú với mấy cái này."

Nói xong, Thiên Nguyệt Triệt đẩy cửa ra, bị thủ vệ ngăn cản.

"Tránh ra." Thanh âm thanh thúy đột nhiên biến lạnh, thủ vệ ngăn trở Thiên Nguyệt Triệt có lỗi giác đang đứng trước chủ tử nhà mình.

"Các người đối với ngoại tôn của ta như vậy là phạm thượng nga, dù gì hắn cũng là thiếu chủ nhà Tư Đặc Lạc." Da Lạc Tư Đặc Lạc thản nhiên nói, thủ vệ được nghiêm chỉnh huấn luyện, lập tức cung kính thối lui.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 85: Bí Mật

Đợi Thiên Nguyệt Triệt rời khỏi, nam tử đi vào trong nhà, nhìn Da Lạc Tư Đặc Lạc đang nhìn ly trà cười khẽ, từ ánh mắt của y, nam tử biết tâm tình chủ nhân vô cùng tốt.

"Chủ nhân, sao không ngăn tiểu điện hạ?"

Da Lạc Tư Đặc Lạc nhàn nhạt liếc hắt một cái: "Còn có thể gặp lại, không phải ư?"

Đứng lên, đi tới cửa, nhìn bên ngoài đã không còn bóng dáng Thiên Nguyệt Triệt: Nhi tử của Thiên Nguyệt Thần..., Da Lạc Tư Đặc Lạc mỉm cười.

Nghe được y lẩm bẩm, nam tử lắc đầu: chủ nhân, đừng quên, hắt cũng là nhi tử của tiểu thư.

Thiên Nguyệt Triệt rời khỏi tiểu phòng, mới đi được mấy bước, đột nhiên phát hiện mình đã ở ngã tư đường, ngẩng đầu, trước mắt là đám người náo nhiệt, lần nữa quay đầu, sau lưng vẫn là ngã tư đường.

Thiên Nguyệt Triệt vươn tay, không có vật cản, hết thấy vừa rồi tựa như mộng, nếu không phải tay áo còn dính nước trong rừng cây, hắt thật sự đã nghĩ mình đang nằm mơ.

"Chủ tử." Thời điểm đám người Liệt La Đặc phát hiện Thiên Nguyệt Triệt không thấy, liền kinh hoảng, tuy nói nơi này là đế đô, tuy nói bằng công lực của Thiên Nguyệt Triệt, bọn họ không nên lo lắng, nhưng hôm

nay là thời điểm phi thường nhạy cảm, bí mật về Quang Minh thần tử đã vạch trần, nên mọi người lo lắng cho Thiên Nguyệt Triệt cũng là bình thường.

Thiên Nguyệt Triệt hướng bọn họ gật đầu: "Bị lạc."

Hôm nay rất nhiều người, mọi người đều tin tưởng, không hề nghi ngờ.

"Liệt La Đặc, người phụng bồi mọi người, bốn điện có chút mệt mỏi hồi cung trước, các người đừng đi theo, cứ làm như dự tính ban đầu."

Thiên Nguyệt Triệt dứt lời, không để mọi người có cơ hội cự tuyệt, một mình rời đi.

"Thần Chủ." Kim cùng Thổ muốn đuổi theo, bị Liệt La Đặc ngăn cản, hần theo Thiên Nguyệt Triệt tám năm, thời gian đủ dài, rất hiểu tính cách của Thiên Nguyệt Triệt.

Gió nhẹ thổi qua mặt, không biết là cảm giác gì, đối với cừu cừu đột nhiên xuất hiện, Thiên Nguyệt Triệt biết không đơn giản, lúc ấy ý nghĩ duy nhất chính là chuyện của mẫu phi bị người gia tộc Tư Đặc Lạc biết, cho nên cừu cừu mới tìm hần.

Nhưng nếu như vậy, hần cừu cừu nên trực tiếp đến hoàng cung báo phỏng phụ hoàng mới phải? Vì sao một mình tìm tới hần?

Càng nghĩ càng không hiểu được, Thiên Nguyệt Triệt tự nói với mình không cần quan tâm đến, nhưng trong lòng lại không cách nào buông tha, Thiên Nguyệt Triệt cũng không trực tiếp hỏi hoàng cung, đi tới phủ đệ của Liệt Hi Tư Đốn Phát Lai.

Dù thị vệ chưa từng gặp qua Thiên Nguyệt Triệt, nhưng tiểu điện hạ Mạn La đế quốc, trong thiên hạ khó có người tương tự, cho nên khi Thiên Nguyệt Triệt vừa xuất hiện, thị vệ lập tức nhận ra hần.

Phủ đệ của Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai hoàn toàn bất đồng với con người y, y bề ngoài băng lãnh, nhưng phủ đệ lại vô cùng thanh tĩnh.

Thiên Nguyệt Triệt đến thăm, Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai có chút không được tự nhiên, y không biết nên đối xử với Thiên Nguyệt Triệt thế nào, gọi thần tử, dù sao cũng không quen.

Gọi Thiên Nguyệt Triệt là tiểu điện hạ tương đối dễ dàng hơn, nhưng trong lòng phi thường tôn kính.

"Ta không ngờ, có một ngày, ta sẽ đến đây." Đưa lưng về phía Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai, Thiên Nguyệt Triệt chăm chú nhìn cá chép trong hồ.

"Có chuyện khiến tiểu điện hạ phiền lòng?" Nếu tới, bằng thân phận của tiểu điện hạ, được phép biết tâm sự của hãn chỉ có một người, mà hiện tại tâm sự của hãn, lại không tiện để Thiên Nguyệt Thần biết.

"Bốn điện thường suy nghĩ, mẫu phi của bốn điện là người thế nào, nhưng hết thấy đều là ý nghĩ, thời điểm bốn điện chú ý, mẫu phi đã phát điên." Thiên Nguyệt Triệt biết, chuyện này, cho dù những nữ nhân trong cung không biết, nam nhân này khẳng định biết, chẳng qua không liên quan liền không nói đến.

Phải nói trừ bỏ chuyện của nhị ca, những chuyện khác y không có hứng thú tham dự.

Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai không đáp, nghe Thiên Nguyệt Triệt tiếp tục nói: "Bằng thân phận của người, lời bốn điện quả đúng là nan đề, bốn điện gọi người là Thuỷ tốt hơn."

"Chỉ là một cái xưng hô mà thôi, tiểu điện hạ không cần quá để ý."

"Năm đó, người hạ băng tẩm vào ta, là muốn làm hoàng đế?" Thiên Nguyệt Triệt xoay người, cười nhạt.

Chuyện này, không phải bí mật giữa bọn họ.

"Bốn điện nghĩ, thật ra người cũng không muốn làm hoàng đế, đúng chứ?" Chưa đợi Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai trả lời, Thiên Nguyệt Triệt liền nói.

"Vậy tiểu điện hạ giải thích thế nào?" Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai khiêu mi, dù nói hắn là Quang Minh thần tử chuyển thế, nhưng lúc này, hắn vẫn chưa là Quang Minh thần tử, lại trí tuệ sáng suốt, thật khiến người đổ kỵ.

"Nếu người muốn làm hoàng đế, người thứ nhất người nên trừ bỏ là đại ca Thiên Nguyệt Thiên Kỳ, có lẽ người sẽ bận tâm Tả Lạp gia tộc, nhưng không có một linh châu, Tả Lạp gia tộc chỉ là hư danh, hơn nữa bằng năng lực của người mà nói, có thể vô tung vô ảnh, trong hoàng cung chết một hoàng tử cũng không thành vấn đề. Không có đại ca, khả năng nhị ca được lập là thái tử cao hơn nhiều, sau đó đến Thiên Nguyệt Thiên Ngọc, nhưng đối với những người này người không hề động thủ, lại động thủ với ta, vì sao?"

Có nhiều chuyện, năm đó không nghĩ đến, hôm nay nhớ tới, phát giác, có quá nhiều nghi vấn.

"Ta nghĩ, thời điểm mẫu phi mang thai ta, người bắt đầu phát hiện tình cảm đối với nhị ca, bởi vì cấm kỵ, cho dù các người không quan tâm, chỉ cần có phụ hoàng ở một ngày nhị ca với người cũng là mò trăng dưới nước, cho nên chỉ có phụ hoàng chết, nhị ca làm hoàng đế, như vậy các người mới không còn cố kỵ, nhưng ta có một điểm nghĩ không ra, tại sao đầu tiên bị khai đao lại là ta?"

Ngẫm lại thật đúng là vô tội nha, khi đó hắn còn là một phôi thai a.

"Ha ha... Tiểu điện hạ thông tuệ quả nhiên không ai bằng, quả thực thời điểm Cấm phi mang thai tiểu điện hạ, ta liền phát hiện bản thân đối với Hâm nhi có dị tâm, khi đó, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ và Thiên Nguyệt Thiên

Ngọc mới ra đời." Nhắc tới Thiên Nguyệt Thiên Hâm, Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai trở nên nhu hòa không ít, "Hâm nhi là nhị hoàng tử Mạn La đế quốc, chỉ cần bệ hạ vẫn còn một ngày, ta biết ta và Hâm nhi là không thể nào.

Mà bệ hạ, sợ là cùng chúng ta chơi đùa một hồi, cũng sẽ không thành toàn bọn ta."

Không tệ, nếu là Thiên Nguyệt Thần khi đó, y sẽ cảm thấy đùa rất vui mà cự tuyệt bọn họ bên nhau, nhưng bây giờ...

"Đích thật là việc nam nhân kia sẽ làm." Thiên Nguyệt Triệt tán đồng.

"Cho nên trở thành hoàng đế là biện pháp duy nhất, Thiên Nguyệt Thiên Ngọc không có gia tộc hùng hậu chống lưng, tự nhiên không cần lo lắng, Thiên Nguyệt Thiên Kỳ đã lớn lên, phải tính toán cẩn thận, như vậy dễ dàng nhất là đối phó với một phôi thai như người."

Nói đến hai chữ phôi thai, khéo miệng Thiên Nguyệt Triệt có chút vắn vẹo, bởi vì, hai chữ này thật sự không dễ nghe.

"Nhưng thật ra có một việc, tiểu điện hạ không biết, người so với người khác đều quan trọng hơn, không phải vì người là hoàng tử bệ hạ sủng ái nhất, mà bởi vì, trong người người chảy dòng máu của gia tộc Tư Đặc Lặc, cũng vì vậy sẽ là hoàng đế tiếp theo của Mạn La đế, đó là nguyên nhân lúc ấy ta khẩn cấp muốn loại bỏ người." Nghe được lời của Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai, Thiên Nguyệt Triệt có chút giật mình.

"Cho nên, nếu không phải là phụ hoàng đế ta bên cạnh y, mấy năm này của ta sẽ không trôi qua bình an?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi ngược lại, Tư Đặc Lặc gia tộc, cho dù không phải gia tộc có được ngũ linh châu, nhưng địa vị không thể xem thường, vì sao chứ.

Hắn chưa từng hiểu biết về sự tồn tại của gia tộc mẫu phi.

"Không tệ, khi khai quốc, tổ tiên gia tộc Thiên Nguyệt và tổ tiên Tư Đặc Lặc cùng chung sức, ngôi vị hoàng đế Mạn La do tôn tử gia tộc Thiên Nguyệt thừa kế, trên thực tế phải chia sẻ cùng tôn tử gia tộc Tư Đặc Lặc, Tư Đặc Lặc gia tộc sợ Thiên Nguyệt gia tộc e ngại mà giết hại bọn họ, nên không giao ra một nửa quân quyền còn lại.

Tiểu điện hạ nhất định biết Mạn la lệnh nhi, đó là hiệu lệnh tam quân, khối kim sắc phía trên có khắc Mạn Đà La trông rất sống động, giống Sắc Vi lệnh và Anh Túc lệnh."

"Bốn điện biết, bốn điện từng giữ Sắc Vi lệnh." Ở nơi này tám năm, hẳn có được Sắc Vi lệnh.

"Vậy tiểu điện hạ có biết, Mạn Đà La bị chia làm hai, nói cách khác, trong tay bệ hạ chỉ có nửa khối Mạn la lệnh, mà nửa khối còn lại ở trong tay tôn tử Tư Đặc Lặc gia tộc." Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai lần nữa nói ra.

Thiên Nguyệt Triệt không ngờ chuyện lại là như vậy, thời điểm hẳn yêu cầu xem Mạn la lệnh, phụ hoàng lại nói Mạn la lệnh ở trong tay Nặc Kiệt, thực tế Mạn la lệnh đúng là ở chỗ Nặc Kiệt ư?

Phụ hoàng nói như vậy, chẳng lẽ không dự định kể cho hẳn chuyện Mạn la lệnh sao?

Hôm nay cữu cữu tìm đến hẳn, cũng vì chuyện này?

"Thực tế, thiên hạ này, tiểu điện hạ cũng có tư cách ngồi lên ngôi vị hoàng đế, đương nhiên dựa theo huyết thống, nhưng là..."

"Nhưng là...?" Thiên Nguyệt Triệt nhíu mày nhìn chăm chăm Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai.

Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai đột nhiên cười khê: "Hoàng đế chân chính của Mạn La đế quốc chỉ có một, đó chính là phụ hoàng của tiểu điện hạ."

Đối với Thiên Nguyệt Triệt và Thiên Nguyệt Thần mà nói, vô luận ai là hoàng đế chân chính cũng giống nhau, nhưng thời điểm hiểu được tất cả, Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy chính mình đang run rẩy, đây là giữ hai người không có bí mật sao.

Bọn hắc viễn viển là của nhau, nhưng vì sao... Vì sao?

Bỏ đi thân phận đế vương, ta chỉ là một nam nhân rất bình thường, là nam nhân cũng sẽ có thời điểm nhẫn không được, nếu nơi này có thể vì người chịu được mười năm, vẫn không thể chứng minh ta yêu người sao?

Triệt nhi có biết, vì sao danh tự của Triệt nhi là Thiên Nguyệt Triệt?

Hình ảnh phản chiếu của ánh trăng trong nước, triệt chính là nguyệt .

Phụ hoàng, hết thảy tất cả, có phải bấy rập người cố ý bố trí?

Thiên Nguyệt Triệt rối loạn, bí mật cố ý che dấu cơ hồ xé rách lý trí của hắc...

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 86: Mất Tích

Trong hoàng cung

Thiên Nguyệt Thần tay cầm bút, nhưng chậm chạp không viết xuống, giống như có thứ gì đó quẩn quanh tim hần.

"Bệ hạ, mực nước thấm ướt tấu chương." Nặc Kiệt vội vàng thay trang giấy bên dưới tấu chương, đầu bút mực vẫn còn nhỏ giọt, Thiên Nguyệt Thần than thở, nặng nề để lại bút lông, từ trên long ý đứng lên.

"Bệ hạ." Nặc Kiệt vội vàng đuổi theo.

"Ta đi một mình, người ở lại." Thiên Nguyệt Thần nói, "Đúng rồi, Triệt nhi đâu?"

"Hồi bệ hạ, tiểu điện hạ hôm nay xuất cung, muốn tìm một vài thứ mới mẻ, còn chưa trở lại."

Thiên Nguyệt Thần gật đầu, bước ra ngự thư phòng, ánh mặt trời chói mắt, có một cảm giác phi thường không thoải mái, một cổ hương thơm nhàn nhạt truyền đến, mùi vị là... Là hương thơm của hoa anh đào.

Thiên Nguyệt Thần cảm thấy kỳ lạ, nơi này cách Mạn La các khá xa, không ngờ còn có thể ngửi được mùi hương của hoa anh đào, Thiên Nguyệt Thần liền hướng tới Mạn La các.

Đứng bên ngoài Mạn La các, dù tường vây cao tới đâu cũng không giấu được hương thơm ngát của hoa anh đào và vẻ tuyệt sắc nhân gian kia.

"Phụ hoàng, năm sau, ta nhất định cho người xem tuyệt cảnh của nhân gian." Năm đó thanh âm non nớt kia đầy kiên định và tự tin, bước vào Mạn La các, dừng lại trước cây anh đào, phảng phất còn có thể nhìn thấy, Triệt nhi nho nhỏ tựa vào cây, hài tử tinh khiết đặc ý hỏi hân: phụ hoàng, đẹp không?

Đẹp, đâu chỉ hoa đẹp tuyệt thế, trong mắt Thiên Nguyệt Thần, đẹp chỉ sợ là tinh linh dưới cây anh đào, không rõ phần tình cảm này là lúc nào sinh ra, từ tò mò đến hảo cảm, từ hảo cảm đến thích, từ thích đến yêu.

Quay đầu, tâm, đã không cách nào tự kiềm chế, hài tử kia lúc động tình gọi y phụ hoàng, khi sinh khí gọi tục danh của y, đúng là như vậy khiến y không thể kìm lòng.

Xưa nay hoàng đế vô tình, mà y trước khi Triệt nhi xuất hiện cũng không biết bản thân còn có tình cảm, hơn nữa lại có thể sâu đậm đến vậy.

Y cười lạnh nhìn hết thầy, nhìn Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai và Thiên Nguyệt Thiên Hâm phát sinh tình cảm, tâm tình, hoàng cung rốt cục thú vị, Hoàng quý phi Tả Lạp trên danh nghĩa của y..., thâm nghĩ, hài tử trong bụng không thuộc về y của nàng nên xử lý như thế nào.

Nhưng hết thầy tất cả, cũng không so được với Triệt nhi khiến y cảm thấy hứng thú.

Lần đầu tiên trong đời tức giận là khi phát hiện Triệt nhi bị hạ băng tằm, y không quá để ý một nhi tử chết, bằng tu vi ma pháp của y, thời gian của y quá dài, vừa nghĩ đến cũng đã cảm thấy chán ghét, hài tử, chỉ cần y muốn sẽ có.

Nhưng nhi tử của y, cũng không phải người khác muốn liền có thể tới lấy mạng, cho nên khi y biết Trữ quý phi và phụ thân nàng hạ băng tằm lên Triệt nhi, y vô tình hạ cổ vào hài tử trong bụng Trữ quý phi.

Mặc dù đó cũng là hài tử của y, nhưng đau đớn cũng không phải tâm của y.

Không nhớ rõ từ khi nào, thời điểm phê duyệt tấu chương sẽ nhớ hài tử kia, chẳng qua là cảm thấy thanh âm non nớt lại dễ nghe như vậy, dễ nghe đến khảm vào tâm tự khi nào cũng không biết.

Mặt trời dần dần lui về phía tây, người khiến y động tâm cũng chưa trở về...

"Triệt nhi đâu?" Dung nhan tuần mỹ phảng phất kết một tầng băng, mâu mục bình tĩnh lại hiện ra sát khí, Thiên Nguyệt Thần như vậy mọi người chưa từng thấy qua, ấn tượng của bọn họ về Thiên Nguyệt Thần là ưu nhã, đối người ngoài ôn nhã, còn với Thiên Nguyệt Triệt là ôn nhu, nhưng hôm nay...

Sát khí chấn động tâm can, một thoáng kia, mọi người cảm thấy máu trong thân thể ngưng lưu động.

"Tu lập tức điều Long quân lục soát đế đô." Tu run rẩy vội vã rời đi.

"Trở lại." Thanh âm lạnh lùng nhả ra, bóng dáng trên ghế đã đứng lên, "Phế vật." Thanh âm khinh thường trực tiếp tổn thương người, mâu mục hắc sắc biến thành băng lam, "Nếu Triệt nhi cố ý trốn, các người tìm được hãn sao? Nếu Triệt nhi bị người bắt, bằng các người có thể đem được hãn về?"

Lời Thiên Nguyệt Thần khiến người bất mãn, nhưng không thể phản bác, lời y nói cũng là thật, lúc này Thiên Nguyệt Thần không phải nam nhân bình thường bọn họ biết, y là hoàng đế, mỗi một đạo hơi thở đều ở nói cho bọn hãn, hoàng đế này, là chúa tể nhân gian.

"Thần Chủ không thấy, vậy làm sao bây giờ?" Kim và Thổ cực kì lo lắng.

"Đợi." Mạc Tà an ủi Kim, nhả ra một chữ, chỉ có chờ, không còn phương pháp.

Thiên Nguyệt Thần ngẩng nhìn bốn phía, tựa hồ phát hiện cái gì, tâm buông xuống một chút, bởi vì ở đây không có Đàn Thành, Đàn Thành là cái bóng của Triệt nhi, ít nhất giờ khắc này, Đàn Thành và Triệt nhi ở cạnh nhau.

Bên ngoài đế đô, một vùng đất hoang vu.

Tuấn mã đang kéo xe ngựa, người trong xe ngâm nga hát.

"Chủ tử, chúng ta đi đâu?" Mã phụ vội vàng đánh xe, sắc mặt tuấn tú, không chút biểu tình.

"Đi Tề quận." Người bên trong nhả ra hai chữ, tiếp tục khẽ hát.

Tro bụi nhàn nhạt tung bay sau mã xa.

Ba ngày sau.

Bên trong hoàng cung, người người lo lắng, sắc mặt hoàng đế ngày một xấu, tin tức dần dần để lộ, tiểu điện hạ xuất cung ba ngày trước liền thất tung, trong hậu cung, nửa vui mừng nửa buồn sầu.

Hỉ chính là tần phi, bi chính là người Kim Long điện cùng Mạn La các.

"Thế nào?" Bên trong ngự thư phòng, phượng mâu hẹp dài của Thiên Nguyệt Thần nheo lại, ánh mắt bén nhọn nhìn Tu.

"Đã phát động minh vệ, vẫn chưa có tin tức của tiểu điện hạ, ngoài cung cũng đi tìm, nghe nói... Nghe nói lần cuối cùng nhìn thấy tiểu điện hạ là ở phủ đệ của Tư Đốn Phát Lai."

Liệt Hi Tư Đốn Phát Lai?

Thiên Nguyệt Thần nhíu mày, nam nhân kia và Triệt nhi không quá hòa thuận, lúc trước là nam nhân kia từng hạ cổ Triệt nhi, dù bây giờ biết được thân phận, cũng không có khả năng thân thiết tới thăm hỏi.

"Truyền Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai."

"Dạ." Tu đứng dậy.

"Đợi một chút... Theo trẫm xuất cung."

Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai cảm giác mình gần đây phi thường xui xẻo, hai tháng trước, hoàng đế xuất cung đem chính sự ném cho y, được rồi, ai kêu y coi trọng nhi tử người ta, việc này đương nhiên tìm y.

Ba ngày trước, Thiên Nguyệt Triệt cùng y "Trút bầu tâm sự", kết quả mất tích, ba ngày nay, mỗi ngày y sống một ngày bằng một năm, rất sợ âm hồn tìm tới tận cửa rồi, kết quả ngày thứ ba thật đúng là tới.

"Vi thần ra mắt bệ hạ." Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai cúi đầu hành lễ.

Tay áo nam nhân vung lên, mày kiếm khóa chặt, đi tới bên người Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai, cũng không có ý tứ để y đứng lên.

"Hừ." Tiếng hừ lạnh nhả ra, "Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai, đừng tưởng rằng trẫm đã đem nhi tử cho ngươi?"

Một câu nói, tỏ rõ lập trường, chính là uy hiếp.

Quả nhiên, chuyện tốt sẽ không tìm tới mình, Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai nhẹ nhàng thở dài: "Vi thần nguyện chờ hoàng thượng hạ chỉ."

"Nói đi." Ngồi lên chủ vị, Thiên Nguyệt Thần trực tiếp đi vào chuyện chính.

"Ba ngày trước, tiểu điện hạ đúng là tới quý phủ, hỏi về chuyện của Cẩm phi và Tư Đặc Lặc gia tộc, vi thần liền đem lịch sử Mạn La đế quốc giải thích cho tiểu điện hạ."Thuần túy là giải thích, không hề thêm bớt.

Thiên Nguyệt Thần đột nhiên đứng lên, Triệt nhi...

"Lúc ấy Triệt nhi nói cái gì..." Thiên Nguyệt Thần hiểu rõ cái gọi là giải thích của Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai, đích thị tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận, tên cáo già, nên sớm lột da y mới phải.

"Tiểu điện hạ cũng chỉ nghe qua, không nói, lúc ấy vi thần có cảm thấy kỳ quái, dù thế nào, tiểu điện hạ cũng không nên tới hỏi vi thần về Cẩm phi." Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai là người thông minh, tự nhiên biết hoàng đế có thành kiến khá cao với mình, nếu không phải ngũ thần tướng, hoàng đế đã sớm một chương phế mình.

Nga?

Quả nhiên, lời Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai khiến Thiên Nguyệt Thần suy ngẫm, chẳng lẽ là vì Cẩm phi phát điên?

Nhưng, Thiên Nguyệt Thần cảm thấy khá bất an: "Tu, truyền lệnh xuống, nghiêm tra từng quan khẩu thông đi Tề quận."

"Dạ "

"Còn người..." Thiên Nguyệt Thần nhìn đến Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai, "Quốc quân Anh Túc đế quốc sắp tới, đều là hai cái hồ ly, tất nhiên vật hợp theo loài, chuyện này giao cho người."

Tục ngữ nói, không phải oan gia không tụ đầu, năm đó tại ma vũ đại hội, Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai xuống tay với Khánh Trúc, Da La Phất Lạp có lẽ chưa quên.

Liệt Hi Tư Đồn Phất Lai đương nhiên không biết, quốc quân Anh Túc để quốc bụng dạ thực sự rất hẹp hòi.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1: Báo Nguy

Phanh...

Thời điểm bình hoa trong ngự thư phòng bị đập vỡ, mọi người biết Thiên Nguyệt Thần đã thật sự nổi giận.

Nửa tháng, tròn nửa tháng cũng không có tin tức Thiên Nguyệt Triệt, từ đế đô đi thông Tề quận mỗi một trạm đều có người giữ nghiêm, nhưng thủy chung vẫn không có tin tức.

Giờ khắc này, Thiên Nguyệt Thần biết, con trai bảo bối của y sinh khí.

"Bệ hạ?" Thiên Nguyệt Thần tức giận, chỉ có Nặc Kiệt dám lên tiếng.

Mục quang tức giận liếc về phía Nặc Kiệt, đáy mắt đỏ ngầu của Thiên Nguyệt Thần làm cho hấn hết sức căng thẳng.

"Báo..." Bên ngoài ngự thư vang lên thanh âm thông báo, "Bệ hạ Tề quận báo nguy." Thị vệ quỳ ở cửa nói, hai chữ Tề quận làm cho nam nhân đang tức giận bình tĩnh trở lại.

"Truyền." Một chữ độc nhất nhả ra, bóng dáng bá đạo ngồi trở lại long ý, toàn thân tỏa ra khí lạnh.

Thị vệ tiến vào là Tề quận tướng sĩ – phiên quốc duy nhất của Mạn La đế quốc, quốc gia thống nhất, tất nhiên tước phiên vương, nhưng gia tộc mẫu phi của Thiên Nguyệt Triệt - Tư Đặc Lặc gia tộc là ngoại lệ duy nhất.

Cho nên làm phiên quốc phiên vương Tư Đặc Lặc gia chủ có quân đội của mình, tự mình dân, đó cũng là tiếc nuối cùng bất đắc dĩ duy nhất tổ tiên gia tộc Thiên Nguyệt lưu lại.

"Bệ hạ, Tề quận báo nguy, ước chừng mười vạn quân mã xuất hiện ở phía nam, nghe nói..." Tướng sĩ có chút khó khăn.

"Vô tội, nói." Tay Thiên Nguyệt Thần nắm chặt khăn phủ trên bàn sách màu vàng, phảng phất như biết trước cái gì.

"Bệ hạ, chiến sĩ hồi báo, tướng quân dẫn đầu... Tướng quân dẫn đầu chính là lục điện hạ." Chẳng qua là chém một lần, tướng sĩ dứt khoát nhắm mắt lại, nhưng đợi lại đợi, vẫn không thấy hoàng đế hạ lệnh chém.

Ngẩng đầu, lại thấy khóe môi hoàng đế đang cười.

Tướng sĩ há hốc mồm, hoàng đế tuần nhan, một thân hắc sắc long bào, tư thế đẹp đẽ cao quý, đặc biệt là vẻ cười nhạt, đúng là cực kỳ ôn nhu.

Tay đang nắm chặt của Thiên Nguyệt Thần dần dần buông lỏng, Triệt nhi... Đây là người sinh khí kháng nghị, vậy chứng minh người yêu ta?

"Truyền, trăm ngựa giá thân chinh." Bình tâm, thanh âm trầm thấp mang theo uy nghiêm cao cao tại thượng lần nữa phát ra.

"Tuân chỉ." Nặc Kiệt dẫn người liên can chờ lui ra.

Nửa tháng trước, cũng chính là ngày thứ ba Thiên Nguyệt Triệt mất tích, ra khỏi phạm vi đế đô, tâm Thiên Nguyệt Triệt vốn căng thẳng cũng rốt cục thư thả.

"Chủ tử." Xe ngựa dừng lại trước cửa thành, Đoàn Thành nói.

"Chuyện gì?" Bên trong xe ngựa truyền ra thanh âm lười nhác, xa cách.

"Trước cửa thành tựa hồ có việc." Đàn Thành nói.

Nga? Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, vén lên màn cửa, chỉ thấy vệ binh cầm bức họa đang kiểm tra từng người một, phụ hoàng, người cũng không chịu nổi sao?

"Rút về, nửa đêm lại đi." Thiên Nguyệt Triệt một lần nữa ngồi vào xe ngựa, thanh thoi nói.

Qua nửa đêm, cửa thành đã đóng, tường cao căn bản không ngăn được Thiên Nguyệt Triệt, thị vệ canh giữ ở trên tường thành chỉ cảm thấy một trận gió mát thổi qua, trong nháy mắt, một thân lụa trắng lướt qua, ý nghĩ duy nhất của bọn họ là gặp quý.

Song khi thị vệ lại một lần nữa mở mắt, muốn nhìn rõ ràng, bóng dáng trắng toát đã bay xa, không thấy, thị vệ run rẩy, toàn thân lạnh toát, ngày thứ hai thị vệ trực ca ngã bệnh, nói là gặp quý.

Bất quá, ai tin?

Qua cửa thành, nửa đêm một mảnh thê lương, ánh trăng dịu dàng, làm cho người ta cảm thấy cô đơn, Thiên Nguyệt Triệt ưu tư, mới ly biệt ba ngày, hắn lại bắt đầu tư niệm nam nhân kia .

Phụ hoàng, lần này, rối loạn đế đô, rối loạn tâm người?

Đông đông đông...

Khách điểm đều đã đóng cửa, nhưng tiếng gõ hàm chứa nội lực, phi thường có quy luật, thị giả ở trên giường do dự, nghĩ thầm nửa đêm canh ba, ai không thức thời như vậy, còn để cho người ngủ hay không a.

Hiển nhiên, hắn thất vọng, người gõ cửa, so với hắn còn kiên nhẫn hơn.

Không đi mở cửa, ngày mai chắc chắn sẽ bị đuổi đi, ai cũng biết lão bản là một lợi quý, bất đắc dĩ, thị giả xanh mặt đi xuống lầu, mở cửa khách điểm, vốn là thị giả chuẩn bị chửi ầm lên, song mở ra miệng thủy chung không khép được, cũng không phát ra được thanh âm nào.

Bởi vì khuôn mặt lãnh tuấn của thanh niên không chút thay đổi, thấy thị giả ngây ngốc, Đàn Thành cũng không giận, nghiêng người: "Chủ tử, thỉnh."

Thị giả miệng càng không khép được, còn chảy nước miếng, đương nhiên nước miếng không phải là coi trọng dung nhan tuyệt thế của Thiên Nguyệt Triệt, mà là lâu chưa khép miệng, nước miếng tràn ra.

"Khách... Khách nhân, bên trong mời." Một bụng tức giận nhất thời biến mất, thấy người mỹ lệ, tâm tình luôn tốt, huống chi hẳn không có lá gan mắng.

Thiên Nguyệt Triệt không nói không rằng, Đàn Thành lấy ra một chuỗi kim ngân: "Chủ tử nhà ta muốn tắm rửa, đi chuẩn bị nước nóng, nhớ cho kỹ phải sạch, tiền thưởng cho người."

Tiền nhiều như vậy, thị giả đoán chừng còn nhiều hơn một tháng tiền lương của hắn, thị giả cảm thấy hôm nay là ngày may mắn, cao hứng dẫn Thiên Nguyệt Triệt vào phòng hảo hạng, tự nhiên là gian phòng tốt nhất.

Thị giả chuyển hỏa lò vào, mới đi chuẩn bị nước nóng, trên đường còn không nhịn được nhìn Thiên Nguyệt Triệt vài lần, người này thật giống tinh linh, nhìn thoáng qua đều khó phân biệt.

Thị giả đi vài bước, đầu đau xót, chỉ thấy lão bản mặc ngoại bào chờ ở cửa.

"Lão bản." Thị giả kêu lên, trong lòng than thở.

"Lấy ra." Lão bản là một nữ nhân mang thai tám tháng nhưng vẫn không mất đi sự nhanh nhẹn, tinh thần phi thường sáng láng, tay trái chống eo, tay phải mở ra.

Thị giả bất đắc dĩ đem ngân lượng Đàn Thành thưởng giao cho lão bản nường, lão bản nường cảm giác một chút phân lượng, có chút hài lòng đi tới gian phòng, thị giả mặt như đưa đám nhìn lão bản nường, xoay người, thị giả lộ ra cười gian, sờ sờ ngực, nguyên lai ngân lượng đã bị thị giả chia ra làm hai.

Hừ, nghĩ tham tiền của hã, không có cửa đâu, thị giả ngâm nga tiểu khúc đi chuẩn bị nước nóng.

... ..

Trong phòng, thị giả cảm giác được hai chân của mình đang run rẩy, dường như thế nào cũng đứng không vững, nước nóng rót vào trong thùng tắm, nhân nhi như tinh linh bỏ đi lựa trắng, lộ ra thân thể thiếu niên.

Trên da thịt trắng nõn còn có dấu hôn nhàn nhạt, thị giả cảm giác được phía dưới chính mình có cảm giác, ở khách điểm loại khách nhân nào cũng có, hã đương nhiên biết được hôn ngân trên người thiếu niên đại biểu cho cái gì.

Chẳng qua không ngờ tới, thiếu niên xinh đẹp kia cư nhiên là...

Không không không, thị giả lắc đầu, nghĩ thầm, không thể nào a, tuyệt đối không thể nào .

Đột nhiên, trước mắt xuất hiện một mảnh mơ hồ, đợi thị giả nhìn cẩn thận mới phát hiện, trước mặt của mình xuất hiện một tầng băng mỏng, thị giả sờ sờ cổ, tốt... Thật là một người khủng khiếp.

"Đi ra ngoài." Thanh âm trong trẻo lạnh lùng lộ ra một cố uy nghiêm không thể kháng cự, cho dù rất nhẹ, cũng không cách nào làm người ta bỏ qua.

Thị giả thay đổi cái nhìn, thiếu niên này, tuyệt đối không phải loại người như vậy.

Hôm sau

Thị giả đang bề bộn chiêu cố những khách nhân khác, nhìn thiếu niên từ thang lầu đi xuống, tóc đen dài phiêu tán, mặt đã che lại.

Đáng tiếc không được nhìn thấy dung nhan tinh xảo kia a.

"Khách nhân, ngài cần cái gì?" Thị giả cười chạy nhanh lên nghênh đón.

"Nơi này đi đến trấn tiếp theo, có đường vòng hoặc tiểu đạo không?" Lên tiếng là Đàn Thành, nụ cười trên mặt thị giả có chút khác thường, cũng may không phải dáng vẻ lưu manh, nếu không, kiếm của hắn đã sớm cắt ngang cổ thị giả.

"Có có có, khách nhân muốn lên đường a?" Thị giả tùy ý ngắt lời, lại thấy Thiên Nguyệt Triệt lộ ra mục mâu lạnh lẽo, nhớ tới tầng băng mỏng tối hôm qua, thị giả vội vàng biết điều một chút nói ra lộ tuyến.

Đợi Thiên Nguyệt Triệt mang theo Đàn Thành rời khỏi, hậu tri hậu giác thị giả chợt nhớ tới một việc, thiếu niên này vô cùng quen mắt, thật giống như đã gặp ở đâu đó.

Lắc đầu, thị giả cảm giác mình có chút không bình thường, nghe thấy khách nhân một bên đang gọi hắn, thị giả nhanh đi qua, trên đường thị giả đột nhiên nhớ lại một việc, hắn biết hắn đã gặp nhau thiếu niên kia ở nơi nào.

Không phải là cửa thành, là bức họa trong tay thị vệ trưởng sao?

Nghe nói... Nghe nói là tiểu điện hạ ly gia ----- Thiên Nguyệt Triệt.

Xong, thị giả vội vàng xóa đi ý nghĩ trong đầu, vừa rồi thiếu niên che mặt, tám phần không muốn có người nhận ra hẳn, khó có thể... Khó có thể thật là tiểu điện hạ?

Rời đi khách điểm, Thiên Nguyệt Triệt rốt cục nhin không được cười lên: "Đàn Thành, thị giả kia trêu chọc rất vui phải không?"

Ở trong mắt chủ tử, bị trêu chọc bằng ngu ngốc, Đàn Thành rất rõ ràng đạo lý này.

"Phải, chính và phụ."

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 2: Tề Quận

Địa phương Thiên Nguyệt Triệt đi qua mặc dù không nhiều lắm, nhưng hẳn biết được chân chính giàu có là thế nào, mà trong đó, Tề quận so với Mạn La để đô, tuyệt không thua kém.

Khó trách gia tộc Tư Đặc Lặc nguyện ý ở đây làm phiên vương, bất quá Thiên Nguyệt Triệt hiểu rõ ràng đạo lý, một nước không phải không thể có hai vương, nhưng nếu chia một quốc gia thành hai, một núi khó dung hai hổ.

Dù sao có thứ nhất tất có thứ hai, phiên hầu nhất định phải phế.

Cửa thành Tề quận cũng phi thường náo nhiệt, Thiên Nguyệt Triệt vừa đi qua cửa thành, binh lính chung quanh đều hướng hẳn quỳ xuống.

"Tham kiến tiểu vương gia." Là tiểu vương gia, mà không phải là lục điện hạ hay tiểu điện hạ của Mạn La đế quốc.

Thú vị, thật là thú vị, đối với cừu cừu, Thiên Nguyệt Triệt càng ngày càng hiếu kỳ.

Thiên Nguyệt Triệt đi đến trước mặt thị vệ trưởng, nửa cúi người xuống, lựa trắng phiêu phiêu, lại một phen phong tình, tay phải nâng thị vệ trưởng: "Nói cho bốn điện, bốn điện là lục điện hạ của Mạn La đế quốc, hay là tiểu vương gia của Tề quận."

Dựa theo bối phận của Tư Đặc Lặc gia mà nói, nếu gọi hẳn là tiểu vương gia, cũng là bình thường, nhưng lục điện hạ so với tiểu vương gia, ở Mạn

La đế quốc, thân phận ai cao ai thấp, vừa xem hiểu ngay.

Đương nhiên, ở Tề quận, lục điện hạ là người ngoài, tiểu vương gia là người mình.

Thị vệ trưởng run sợ, cấp trên đã sớm đã phân phó, tiểu chủ tử không phải là người bình thường, phải để tâm đối đãi, lúc này tâm còn chưa nâng lên, mệnh đã đưa đến mũi dao.

Thiên Nguyệt Triệt cũng không gấp, nhìn thị vệ trưởng biểu hiện đủ thần sắc: "Đứng lên đi, mang bốn điện đến phủ quận vương."

Đáng ra sớm nên đến xem gia tộc này.

Quận vương phủ ở Tề quận phi thường lớn, không như đế đô chật chội, cho nên vương phủ cũng không nhỏ.

Thiên Nguyệt Triệt xuất hiện tựa hồ là ở trong dự liệu, toàn bộ hạ nhân quận vương phủ cung kính hành lễ.

"Tiểu vương gia."

Về xưng hô tiểu vương gia, Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy không dễ nghe, hần lén cảm thấy xưng hô điện hạ tương đối khá nghe, bởi vì nó đại biểu cho quan hệ giữ hần và Thiên Nguyệt Thần.

"Đã lâu không gặp, ngoại sanh." Quay đầu, nam nhân mỉm cười phong tình vạn chủng nhìn hần.

Ngày ấy ở hư cảnh cũng đã nhìn thấy nam nhân, nhưng nhìn gần cảm giác thực bất đồng, khuôn mặt này, nếu sinh trưởng trên người nữ nhân, đó là quốc sắc thiên hương, nếu sinh trưởng trên thân nam nhân...

Nhưng kỳ dị ở chỗ, trên người nam nhân này không thấy nửa phần âm nhu, ngược lại nhiều thêm mấy phần ưu nhã, tư thế oai hùng.

"Chỉ qua mười ngày, từ miệng cừu cừu lại thành đã lâu, có vẻ cừu cừu học tính toán không quá tốt." Thiên Nguyệt Triệt trêu chọc phất tay để cho Đàn Thành lui ra, ngồi xuống đối diện Da Lạc Tư Đặc Lạc.

"Uh, là lão sư dạy không tốt, cho nên cũng học không tốt." Nam nhân thành thật thừa nhận.

Thiên Nguyệt Triệt cười mở rộng tầm mắt, cừu cừu này thật sự có chút thú vị: "Bốn điện lại học vô cùng tốt, cừu cừu có muốn nhận bốn điện là sư phó?" Vui đùa lại lộ ra một phần ý tứ.

Da Lạc Tư Đặc Lạc tỏ vẻ khó khăn: "Bốn vương rất muốn, nhưng đây lại không hợp bối phận." Nam nhân mỹ lệ động tác đều mỹ lệ, Da Lạc Tư Đặc Lạc chính là loại nam nhân này.

"Vô phương, bốn điện là quân, cừu cừu là thần, thần nhận quân làm thầy, sẽ không rối loạn triều cương." Thiên Nguyệt Triệt tiến thêm một bước trêu chọc.

Da Lạc Tư Đặc Lạc cũng đồng dạng cười, nhưng mục mâu lại không có ý cười: "Vậy lục điện hạ là tới thay Thiên Nguyệt Thần thuyết phục bốn vương?" Khiêu mi tà mị.

"Không" Thiên Nguyệt Triệt cười to.

"Nga?" Da Lạc Tư Đặc Lạc tò mò, âm thầm đánh giá Thiên Nguyệt Triệt, trong tay đùa bốn thủy tinh, không nói tiếp.

"Bốn điện chính là muốn nhìn cừu cừu." Thiên Nguyệt Triệt nói thật chậm, cũng không để nam nhân đắc ý, hẳn có thể nhớ kỹ ngày đó mình hỏi người này quan hệ cùng Thiên Nguyệt Thần, cũng là thái độ như vậy.

"Là vinh hạnh của bốn vương." Tiểu hồ ly, không biết đánh chủ ý gì, để đô truyền đến tin tức, lục điện hạ mất tích, Da Lạc Tư Đặc Lạc liền biết tiểu

hồ ly khẳng định tới Tề quận, quả nhiên.

"Bốn điện nghe nói, thượng tổ có nói rõ, hài tử của gia tộc Thiên Nguyệt cùng gia tộc Tư Đặc Lặc, chính là thái tử tương lai Mạn La đế quốc, cừu cừu có hay không biết chuyện này?" Da Lạc Tư Đặc Lặc lần nữa nhíu mày, đứa bé này tâm tư thâm trầm đáng sợ, mười ba tuổi, mười ba tuổi không nên tùy tiện như thế, cho dù hắn là nhi tử Thiên Nguyệt Thần sủng ái nhất, cũng không thể tùy tiện thế này.

Mười ba tuổi,غمغم lại thời điểm mình mười ba tuổi đang làm gì?

Nghĩ tới đây, khuôn mặt ưu nhã Da Lạc Tư Đặc Lặc xuất hiện vài tia lệ khí, khi đó hắn còn đang bị Thiên Nguyệt Thần lừa gạt đùa bỡn, người nam nhân kia...

Thủy tinh trong tay Da Lạc Tư Đặc Lặc bởi vì hắn dùng khí lực quá lớn mà vỡ nát, nếu như không phải nam nhân kia, mình sẽ không rơi vào tình cảnh đó.

Thiên Nguyệt Triệt mười phần toan tính nhìn nam nhân trước mắt đột nhiên đổi sắc, là cái gì có thể khiến man nhân giỏi che giấu này biến đổi đến vậy, nhìn bộ dạng này của hắn so với tưởng tượng của mình thú vị hơn nhiều a.

Thấy nụ cười của Thiên Nguyệt Triệt, Da Lạc Tư Đặc Lặc nhanh chóng hồi thần: "Muốn cười liền cười, quận vương phủ của bốn vương không có tai mắt, nếu lục điện hạ thất lễ, cũng sẽ không có người truyền tới trong kinh."

Bị tiểu hồ ly phát hiện, Da Lạc Tư Đặc Lặc cũng không cần ngại trang, toàn thân căng thẳng y phục đang mặc vốn khó chịu, dùng sức cười, ngoại bào đã bị chấn vỡ, lộ ra hồng y bên trong.

Da Lạc Tư Đặc Lặc nhún vai, thật ra không mặc hơn thoải mái.

Thiên Nguyệt Triệt cơ hồ có chút sững sờ, cái này... Cái này cũng kém quá nhiều, so với nam nhân ưu nhã vừa rồi thật bất đồng a.

"Tiểu hồ ly, đừng đem bốn vương nghĩ quá tốt, nếu không phải..." Nói đến đây, Da Lạc Tư Đặc Lạc đột nhiên dừng lại, nếu không phải vì cáo già Thiên Nguyệt Thần kia, sao hắn lại cùng người nọ hỗn chung một chỗ.

Cái gì gia chủ Tư Đặc Lạc tộc, cái gì Tề quận quận vương, hắn khinh thường, hắn chỉ nghĩ... Hắn chỉ là muốn...

Theo mật báo hắn nhận được, tỷ tỷ song sinh của hắn phát điên rồi, từ trước đến giờ, hắn cùng tỷ tỷ tình cảm không sâu, hắn từ nhỏ ở đế đô lớn lên, ngược lại tỷ tỷ từ nhỏ ở Tề quận, sau lại xảy ra chuyện kia, hắn trở về Tề quận, tỷ tỷ đi đế đô, thành phi tử của Thiên Nguyệt Thần.

Hắn hiểu được âm mưu của phụ vương, năm đó phụ vương đưa hắn đi đế đô cũng là vì vậy, có lẽ, nếu như không có người nọ, hắn sẽ trở thành quân cờ của phụ vương đi.

Nhưng là, phụ vương xem thường Thiên Nguyệt Thần, nam nhân kia từ đầu chính là ngụy quân tử, chân chính hồ ly.

Chẳng qua là đáng tiếc a...

Da Lạc Tư Đặc Lạc nghĩ tới đây ha ha phá lên cười.

Mặt Thiên Nguyệt Triệt lần nữa co quắp, có lẽ ngay từ lúc bắt đầu hắn sai lầm rồi, cái cừu cừu này đầu óc có chút không bình thường.

"Tiểu hồ ly, gọi người đừng tự tiện suy đoán tâm tư bốn vương." Da Lạc Tư Đặc Lạc xem thường, "Bốn vương với người cũng không khách sáo, cùng bốn vương làm giao dịch thế nào?"

"Cửu cửu, người đang cầu ta?" Thiên Nguyệt Triệt cười nói, không vội đáp ứng.

"Không phải người muốn biết chuyện của bốn vương cùng Thiên Nguyệt Thần sao? Bốn vương nói cho người biết, bốn vương và Thiên Nguyệt Thần từ nhỏ lớn lên bên nhau, bốn vương và y là thanh mai trúc mã, tình cảm tốt muốn chết." Da Lạc Tư Đặc Lạc đặc ý nói, âm thầm khích tướng Thiên Nguyệt Thần.

Đến lúc này, Đàn Thành núp trong bóng tối có chút rõ ràng, vì sao chủ nhân là nhi tử của bộ hạ, lại có tính cách bốc đồng không giống như bộ hạ, có câu chất nhi giống cửu cửu cũng không phải không có căn cứ.

Dù hai người kia bề ngoài không giống nhau, nhưng về điểm này, vẫn còn có chút tương tự.

Mà lúc này, một lớn một nhỏ, hai kẻ tuyệt thế dung mạo đứng chung, ánh mắt hiện tại của Tề quận vương, không phải cũng giống hệt bộ dạng càn rỡ của chủ tử sao?

Một cái kiêu my như yêu tinh, một cái thuần khiết như Tinh Linh, lại giống nhau đến tận cốt tủy.

Thấy ánh mắt đặc ý của nam nhân, Thiên Nguyệt Triệt hận không thể khoét thủng trăm nghìn lỗ, nheo mắt nhìn chăm chăm hẳn, sau đó cũng cười đến kinh thiên động địa.

Ha ha ha... Ha ha ha... Thiên Nguyệt Triệt cảm giác cổ họng căng ra, hẳn thấy, từ trên người nam nhân tìm được một chuyện rất thú vị a.

"Câm miệng" Trán Da Lạc Tư Đặc Lạc nổi gân xanh, tiểu hồ ly này, cư nhiên bị tiểu hồ ly nhìn thấu.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 3: Giao Dịch

Ha ha ha...

Bộ dáng đặc ý của Thiên Nguyệt Triệt, quả nhiên như Đàn Thành đoán, cùng Tề quận vương Da Lạc Tư Đặc Lạc căn bản là một khuôn mẫu khắc ra.

"Có muốn đến nơi khác hàn huyên một chút không, chủ nhân sẽ không đả thương tiểu vương gia." Thủ hạ của Da Lạc Tư Đặc Lạc, Quỳnh Liên, cũng chính là nam nhân lúc trước đi thỉnh Thiên Nguyệt Triệt, tới bên người Đàn Thành hỏi.

Đàn Thành kinh ngạc, cũng đứng, vẻ thư thả của chủ tử lúc này, có lẽ đã lâu y chưa từng nhìn thấy, là khi... Khi xảy ra chuyện của Tinh Linh hoàng, mặc dù chủ tử thường cười, nhưng ở bên cạnh Thiên Nguyệt Triệt lâu như vậy, y cũng hiểu được đó là không thực.

Nụ cười chân chính và miễn cưỡng cười vẫn khác nhau .

Nghĩ tới đây, y đột nhiên hiểu rõ, chủ tử rời khỏi đế đô, hẳn là vì sợ, quốc quân của Anh Túc đế quốc sắp tới, Hỏa – ngũ thần tướng trong truyền thuyết cũng sẽ trở về.

Chính là sợ a, nghĩ tới đây, Đàn Thành một trận đau lòng, trong lòng hẳn, Thiên Nguyệt Triệt là hết thầy của hẳn, là hài tử mang hẳn ra khỏi bóng tối, cùng trải qua rất nhiều chuyện.

Nếu như năm đó không có hắc còi bỏ thân phận ám vệ của mình, thì y vẫn chỉ mãi mãi ở trong bóng tối làm một cái bóng lạng lẽ, sẽ không hiểu được thế giới này xinh đẹp đến vậy.

Chủ nhân, người đang sợ cái gì?

Quỳnh Liên tựa hồ hiểu, lại không nói rõ, ánh mắt lướt qua một lớn một nhỏ trong phòng: "Dù là ban ngày, cũng sẽ có những chỗ ánh sáng mặt trời không thể chiếu rọi. Mặc dù vậy mọi người vẫn cảm thấy nó thực rực rỡ và ấm áp, không phải sao?"

Thanh âm ôn nhu làm Đàn Thành chấn động, người nam nhân lần đầu gặp mặt đã có thể nhìn thấu tâm tư y, thậm chí...

"Có muốn đi uống vài chén không?" Quỳnh Liên đề nghị.

Suy tư chốc lát, Đàn Thành gật đầu.

... ..

"Câm miệng, câm miệng cho bốn vương, có nghe không?" Da Lạc Tư Đặc Lạc nắm chặt hai tay, hận không được đánh ra một quyền, nếu không phải còn cần làm giao dịch tiểu hồ ly này, hắc đã treo ngược lên mà đánh.

"Hừ, tại sao bốn điện phải nghe lời người?" Hồ ly kiêu ngạo tùy tiện nói.

"Đây là Tề quận vương phủ, bốn vương là chủ nhân của nơi này." Cho nên nơi này hắc lớn nhất, tiểu hồ ly tự nhiên phải nghe hắc .

"Nhưng cũng là lãnh thổ của Mạn La đế quốc, bốn điện là hoàng tử của Mạn La đế quốc." Rốt cuộc hôm nay Thiên Nguyệt Triệt biết được có quyền thế chính là tốt như vậy.

"Uh, bốn vương... Bốn vương là cữu cữu của người, người dù muốn hay không cũng phải nghe lời trưởng bối." Hải tử chết tiệt, đây là nhi tử do

Thiên Nguyệt Thần dạy dỗ ra sao, tôn kính trưởng bối, hẳn rốt cuộc có hiểu hay không a?

Da Lạc Tư Đặc Lạc tức giận hô to.

"Ha ha, cừu cừu, lão nhân gia nên kiếm chế, miễn cho chính mình tức chết, cũng khó trách a, cũng khó trách, nhìn qua quận vương phủ thật không có sinh khí, cừu cừu như vậy, sợ là không ai nguyện ý vào cửa, đáng tiếc a đáng tiếc, cừu cừu đúng là không ai muốn ... Xử nam."

"Câm miệng, xú hài tử." Da Lạc Tư Đặc Lạc nhin không được, đập bàn rống lên, một quyền vung lên.

Thiên Nguyệt Triệt nhanh chân tránh qua một bên: "Cừu cừu bị bốn điện nói trúng, cho nên muốn giết người diệt khẩu?"

"Xú hài tử, bốn vương hôm nay sẽ giết người diệt khẩu." Mặc kệ kế hoạch kia, cùng tiểu hồ ly này hợp tác, tức chết nhất định là mình.

"Cừu cừu hay quên, một quyền không thể gây thương tổn được bốn điện, đúng rồi cừu cừu." Thiên Nguyệt Triệt lắc mình né tránh, lại hiếu kỳ nói, "Cừu cừu và phụ hoàng là thanh mai trúc mã, vậy ma pháp của cừu cừu có thể so với phụ hoàng hay không?"

"Người chỉ nói nhảm." Da Lạc Tư Đặc Lạc hừ lạnh, hẳn đâu phải tên yêu quái Thiên Nguyệt Thần.

"Như vậy..." Thiên Nguyệt Triệt vừa nói, bóng dáng đột nhiên tiến lên, khiến cho Da Lạc Tư Đặc Lạc ứng phó không kịp, "Phụ hoàng cũng không dễ dàng giết bốn điện diệt khẩu, còn không bằng phụ hoàng, cừu cừu, người dựa vào cái gì để giết ta?"

Trong một thoáng kia, khí thế vương giả hiển hiện, tôn quý và kiêu ngạo không thua gì Thiên Nguyệt Thần.

Da Lạc Tư Đặc Lặc chấn động, loại cuồng ngạo này, chỉ thời điểm Thiên Nguyệt Thần mặc long bào mới có thể thấy qua, hài tử này...

"Dừng." Lòng tự ái rất nặng khiến nam nhân thu hồi chưởng phong, "Xú hài tử, dù người làm thế nào cũng không thay đổi được chuyện bốn vương và Thiên Nguyệt Thần là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên." Da Lạc Tư Đặc Lặc cũng là người thông minh, sao lại không biết Thiên Nguyệt Triệt rất để ý Thiên Nguyệt Thần.

"Vậy thì sao, bốn điện có thể đi hỏi phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt biểu hiện hoàn toàn không quan tâm, nhưng thật ra trong lòng đã trúng kế khích tướng, chẳng qua là ngại mặt mũi, không muốn thừa nhận.

"Hừ, làm một nhi tử có thể đi hỏi chuyện riêng của phụ thân, người cho rằng Thiên Nguyệt Thần sẽ nói cho người biết?" Da Lạc Tư Đặc Lặc cười lạnh nói.

"Y sẽ." Thiên Nguyệt Triệt khẳng định.

"Chỉ bằng người là con y?" Da Lạc Tư Đặc Lặc bắt đầu hoài nghi là không phải mình xem trọng đứa bé này.

"Không." Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu, "Bằng ta là ái nhân của y, bằng y yêu ta."

Bằng ta là ái nhân của y, bằng y yêu ta.

Lời Thiên Nguyệt Triệt, một câu lại một câu vang vọng bên tai Da Lạc Tư Đặc Lặc, nội tâm rung động vượt xa lúc hắn nghe được tử tử phát điên, hắn biết rõ những lời này của Thiên Nguyệt Triệt có ý nghĩa như thế nào.

Mà bộ dạng của Thiên Nguyệt Triệt khiến hắn hiểu được, mình không hiểu sai, bọn họ... Bọn họ cư nhiên... Cư nhiên là ái nhân.

Không không không không, Da Lạc Tư Đặc Lạc lắc đầu, hăn đối với chuyện giữa nam nhân và nam nhân không có ý kiến, nhưng bọn họ là phụ tử a.

Được rồi, hăn đối với phụ tử cũng không có ý kiến, chẳng qua là hăn bị chấn động, là khó có thể tin, dù sao loại chuyện này là lần đầu tiên hăn nghe được, có lẽ nghe nhiều mấy lần sẽ không việc gì, Da Lạc Tư Đặc Lạc tự mình an ủi.

Nhưng lại không hiểu vì sao Thiên Nguyệt Triệt thẳng thẳng thừa nhận như vậy, có bao nhiêu người có thể chấp nhận chuyện giữa hai người bọn họ, đặc biệt bọn họ còn là phụ tử.

Hoàn hồn, thoáng suy nghĩ: "Cũng khó trách, nguyên lai quan hệ giữa các người là như vậy, nhưng nếu tin y, cần gì phải tới Tề quận tìm bốn vương, người sợ giữa bốn vương và y có cái gì đi, không thể tín nhiệm ái nhân lại dám nói yêu thật buồn cười."

"Không, ta tin y" Thiên Nguyệt Triệt cười mở miệng, để ý cái gọi là "Thanh mai trúc mã" giữa Thiên Nguyệt Thần và Da Lạc Tư Đặc Lạc là một chuyện, nhưng chân chính tín nhiệm lại là một chuyện khác, hai người ở chung một chỗ mười ba năm, mười ba năm này, khiến hăn có đủ thời gian lí giải Thiên Nguyệt Thần.

"Nói dối, nếu tín nhiệm y, lại không cần tìm đến bốn vương?" Da Lạc Tư Đặc Lạc cảm thấy một chữ tin của Thiên Nguyệt Triệt thật sự quá miễn cưỡng.

Bất quá suy nghĩ của hăn không tồi, nếu như thật sự tín nhiệm ái nhân, như vậy Thiên Nguyệt Triệt cần gì phải ngàn dặm xa xôi tới Tề quận.

"Ha ha, ta tin y, nhưng ta không tin người, ta không tin kẻ đột nhiên xuất hiện là người, mười ba năm, nếu như các người có lòng đến xem ta, mười ba năm qua tại sao lại không đến, hết lần này tới lần khác đúng lúc mẫu phi

phát điên mới đến, cho dù thực có lòng đến xem ta, vì sao không vào cung, cữu cữu, người nói xem?" Thiên Nguyệt Triệt đồng dạng cười lạnh nhìn Da Lạc Tư Đặc Lạc.

Da Lạc Tư Đặc Lạc cả kinh, hài tử này trí tuệ vượt xa hài tử bình thường mười ba tuổi, hẳn thật sự chỉ có mười ba tuổi sao?

Đương nhiên, đúng là chỉ có mười ba tuổi mà thôi.

"Ha ha... Đúng là, bốn vương tới quá mức trùng hợp, cho nên... Người mới xuất hiện ở nơi này?" Khiêu mi lạnh lùng nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

"Cữu cữu không phải là muốn cùng ta đàm điều kiện sao? Bốn điện hiện tại muốn nghe?" Thiên Nguyệt Triệt lại mang bộ dạng biết điều, nếu không phải mới được chứng kiến biểu hiện lạnh lùng của hài tử này, chắc hẳn Da Lạc Tư Đặc Lạc sẽ bị hấn lừa.

"Hảo hảo hảo, Thiên Nguyệt Thần cư nhiên sinh ra tiểu hồ ly, y thể nào cũng không ngờ sẽ bị con mình qua mặt đi. Điều kiện của bốn vương người nhất định có hứng thú." Da Lạc Tư Đặc Lạc lấy ra nửa khối lệnh bài, "Chất nhi thân ái của ta, biết đây là cái gì không?"

Cho dù chưa thấy qua Mạn La lệnh, nhưng Thiên Nguyệt Triệt cũng từng là chủ nhân của Sắc Vi lệnh, có khắc Mạn Đà La bên trên, dĩ nhiên là nửa khối Mạn La lệnh trong truyền thuyết.

"Biết, là một nửa Mạn La lệnh của Thiên Nguyệt tộc và Tư Đặc Lạc tộc." Thiên Nguyệt Triệt nói, lại không biết dụng ý của Da Lạc Tư Đặc Lạc.

"Bốn vương đem nửa khối Mạn la lệnh đưa cho người, là muốn người đổi lại bốn vương một điều kiện, yên tâm, bốn vương chỉ cần một người, đối với nửa phần giang sơn Mạn La đế quốc không có hứng thú." Da Lạc

Tư Đặc Lặc suy nghĩ, lần nữa nhìn thấy người kia, nhất định rất thú vị, chỉ là nghĩ như vậy, đều có thể khiến tâm hần sôi trào lên.

"Nga?" Đến đây Thiên Nguyệt Triệt thật sự hứng thú, "Nói nghe một chút."

"Bốn vương muốn người mang theo quân đội Tề quận tạo phản." Lời Da Lạc Tư Đặc Lặc, khiến Thiên Nguyệt Triệt thật sự kinh ngạc.

"Tốt." Cho dù kinh ngạc, Thiên Nguyệt Triệt vẫn hứa hẹn.

"Không hỏi bốn vương tại sao?" Lúc này đến phiên Da Lạc Tư Đặc Lặc kì quái.

"Bốn điện thích xem hí diễn." Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu, biết trước kết cục kia liền không có ý tứ, "Bất quá... Có chuyện, bốn điện tò mò."

"Nói nghe một chút." Nếu Thiên Nguyệt Triệt sáng khoái như thế, Da Lạc Tư Đặc Lặc cũng sáng khoái nói.

Đôi con người giao hoạt sắc bén tỏa sáng: "Bốn điện thật là tò mò, vì sao trong miệng cừu cừu có một viên phỉ thúy, mặc dù rất nhỏ, nhưng đích thật là phỉ thúy."

"Bốn vương không nói được." Da Lạc Tư Đặc Lặc bỏ xuống năm chữ, rời đi.

Trong lòng oán giận, đối với tiểu hồ ly này, quả nhiên không thể quá khách khí, mặt đen lại, viên phỉ thúy này là sỉ nhục cả đời hần, nhưng cũng là... kí ức đẹp nhất.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 4: Bởi Vì

Da Lạc Tư Đặc Lặc là một phần tử nóng lòng, hoặc là nói hăn muốn làm chuyện này, đối với hăn mà nói quá trọng yếu, cho nên mới vội vã như vậy.

Thiên Nguyệt Triệt tới Tề quận ngày thứ hai, cùng Đoàn Thành quan sát Tề quận một lần, đứng trên thành nhìn bao quát Tề quận, Thiên Nguyệt Triệt không thể không thừa nhận Da Lạc Tư Đặc Lặc đúng là nhân tài trị quốc.

"Chủ nhân quản lý Tề quận hao tổn rất nhiều tâm tư." Quỳnh Liên chân thành nói, "Tổ tiên tới đất phong Tề quận từ thời tổ tiên Thiên Nguyệt, ở Mạn La đế quốc, nơi này đích thật là một khối lãnh địa phong phú, nhưng dù lãnh địa có tốt hơn nữa, nếu không có hiền tài, nó cuối cùng cũng chỉ là một khối thổ địa không thể di động mà thôi.

Trải qua trăm năm, chủ nhân của Tư Đặc Lặc cũng đổi mấy lần, thế giới càng ngày càng tiến bộ, nhưng Tề quận lại càng ngày càng rơi phía sau, cho đến khi phụ thân của chủ nhân cũng chính là ngoại công của tiểu vương gia cai quản."

Quỳnh Liên vừa nói vừa nhìn phương xa.

Thiên Nguyệt Triệt tỉ mỉ nghe, hăn ngoại công của hăn là người dã tâm thật lớn trong miệng Da Lạc Tư Đặc Lặc.

"Nghe cừu cừu nhắc qua." Thiên Nguyệt Triệt đạm nói.

"Lúc tiểu thư gả cho bộ hạ không lâu, ngài đã qua đời, Tề quận rơi vào tay chủ nhân, đấu tranh trong quận vương phủ cũng bắt đầu mở màn, chủ nhân từ nhỏ lớn lên ở đế đô, chính là con tin mà mọi người thường nói, Tề quận vương phủ đưa con tin đến đế đô, nhưng thật ra cũng là quân cờ lão Vương gia sắp xếp.

Cho nên đối với Tề quận hãn rất xa lạ, quận vương phủ con cháu đông đúc, tuy chủ nhân sở hữu rất nhiều tốt đẹp, nhưng cố gắng bỏ ra so với người khác càng nhiều hơn, mà sở dĩ hãn làm vậy, cũng vì một câu nói của bộ hạ."

"Bộ hạ? Phụ hoàng?" Thiên Nguyệt Triệt nghĩ cũng phải, bởi vì Da Lạc Tư Đặc Lạc mắng phụ hoàng là cáo già.

"Uh, phụ hoàng của tiểu vương gia, dù không quan tâm thiên hạ, nhưng thiên hạ vẫn nằm trọn trong tay bộ hạ." Đối với nam nhân cao cao tại thượng kia, Quỳnh Liên là bội phục, "Năm đó, thời điểm chủ nhân bị đưa tới đế đô làm con tin, thuộc hạ cũng là người hầu của hãn, khoảng thời gian chủ nhân chân chính vui vẻ là lúc ở đế đô, dù hãn là con tin, nhưng thân phận tiểu vương gia của Tề quận còn tại, huống chi còn có chỗ dựa kia.

Cho nên chủ nhân sống ở nơi đó thực hạnh phúc, đây cũng chính là lý do một nửa khác của Mạn la lệnh nằm trong tay chủ nhân, nhưng bộ hạ vẫn như cũ không hề đề phòng, năm đó bộ hạ xuất thủ tương trợ, ở trong lòng chủ nhân là hữu tình đáng quý.

Huống chi, giang sơn Mạn La vẫn do người kia bảo vệ, cuối cùng tâm chủ nhân bị vây khốn, vì thế chủ nhân mới mắng bộ hạ là cáo già, bởi vì bộ hạ không uống người nào, khiến chủ nhân cam tâm tình nguyện thống trị tốt Tề quận, không chút dị tâm."

"Nga?" Thiên Nguyệt Triệt khiêu mi, có chút nghi ngờ, "Vậy hôm nay Quỳnh Liên tiên sinh đem chuyện này nói cho cho bốn điện là vì cái gì?"

"Tiểu vương gia đừng hiểu lầm, thuộc hạ không có toan tính gì, chẳng qua là hy vọng... Chủ nhân có thể hạnh phúc, bởi vì... Người kia đã thành hôn, ngay lúc chủ nhân vội vàng về Tề quận liền thành hôn." Thanh âm Quỳnh Liên lộ ra một chút bất đắc dĩ.

Hắn nhìn Da Lạc Tư Đặc Lạc lớn lên, giữa bọn họ tựa như bằng hữu, cũng tựa như phụ tử.

Thiên Nguyệt Triệt khó hiểu, vậy tại sao Da Lạc Tư Đặc Lạc muốn hắn mang binh tạo phản?

"Ý của chủ nhân là, tiểu vương gia tạo phản là danh chính ngôn thuận, tiểu vương gia có biết ngày đó bệ hạ nói gì không, lại khiến chủ nhân cam tâm tình nguyện bán mạng vì bệ hạ, thậm chí không để ý đến gia tộc Tư Đặc Lạc?"

"Phụ hoàng?" Thiên Nguyệt Triệt cười, "Hắn có liên quan tới người kia." Đây là việc phụ hoàng sẽ làm, nhưng Da Lạc Tư Đặc Lạc cũng là hồ ly, cư nhiên lại bị khống chế.

"Từ xưa tới nay, tình yêu chính là thanh kiếm sắc bén, có lẽ tương lai tiểu vương gia cũng được ném thử, tiếng người đáng sợ, trừ phi người đứng ở nơi cao nhất kia." Lời Quỳnh Liên, Thiên Nguyệt Triệt hiểu rõ, chờ chuyện của hắn và phụ hoàng bị công bố, chính là thời điểm tiếng người đáng sợ, nhưng vậy thì sao?

Thiên Nguyệt Triệt khinh thường cách nhìn của người khác, cũng không cần người khác chúc phúc, cuộc đời này có được thực tâm của nam nhân kia đã đủ, hừ, lời đàm tiếu là vô tội, nhưng vô tội này có bao nhiêu vô tình, sợ là người trong cuộc mới hiểu.

Thiên hạ phản đối, hắn liền phá thiên hạ.

"Tiểu vương gia và chủ nhân lập trường bất đồng, năm đó chủ nhân không có bối cảnh như tiểu vương gia, bên cạnh hẳn chỉ có thuộc hạ, Tề quận vương phủ vẫn còn trong tay lão vương gia, mà người nọ, người nọ vô tình vượt qua sự tưởng tượng của mọi người.

Thuộc hạ không khỏi tò mò, người nọ có tình cảm sao? Sợ là không có đi, người nọ chỉ trung với một mình bệ hạ."

Nghe Quỳnh Liên nhắc tới người nọ không chỉ một lần, Thiên Nguyệt Triệt hiếu kì, người nọ rốt cuộc là ai?

"Người nọ là chánh soái năm giữ tam quân tướng lĩnh của Mạn La đế quốc, huynh đệ kết nghĩa của bệ hạ, thân vương ----- Liệt La Tư Á."

Cái gì? Còn có nhân vật này? Thiên Nguyệt Triệt có chút nghi ngờ, vì sao hẳn không biết đến sự tồn tại của người này, phụ hoàng cũng chẳng bao giờ nhắc tới, hẳn liền quay đầu nhìn về phía Đàn Thành.

"Á thân vương từ lúc điện hạ ra đời chẳng bao giờ trở lại đế đô, cho nên điện hạ không biết cũng là chuyện dễ hiểu." Đối với chiến thần truyền thuyết kia, Đàn Thành cũng chỉ nghe qua danh tiếng.

"Như vậy lần này bốn điện lên chiến trường, sẽ chạm trán người nọ?" Mặc dù Thiên Nguyệt Triệt hỏi, nhưng giọng điệu là khẳng định, nguyên lai Da Lạc Tư Đặc Lạc muốn ép người nọ xuất chiến.

"Tiểu vương gia quả nhiên thông tuệ, không sai, nếu là chủ nhân chinh phạt, danh bất chính, ngôn bất thuận, người nọ sẽ cho là một cuộc vui đùa, y trốn chủ nhân không kịp, tất nhiên sẽ không nghênh chiến, nhưng tiểu vương gia thì khác, tiểu vương gia mang dòng máu của Thiên Nguyệt gia tộc và Tư Đặc Lạc gia tộc, nếu tiểu vương gia muốn làm hoàng đế, chắc chắn có rất nhiều người sẽ tin, dù sao để vương vị, rất nhiều người ham muốn." Quỳnh Liên nói, với tính cách của Da Lạc Tư Đặc Lạc, tự nhiên sẽ

không giải thích, nhưng Quỳnh Liên có chút sợ, sợ Thiên Nguyệt Triệt bỏ dở giữa chừng, cho nên tỉ mỉ nói ra.

"Quỳnh Liên, tâm tư của người, bốn điện biết được, nếu bốn điện đáp ứng trò chơi này, liền sẽ không bỏ dở giữa chừng, dù sao Cửu Cửu tuổi đã lớn, nên tìm người gả đi, ha ha ha..." Thiên Nguyệt Triệt cười đắc ý, đắc ý tới cực điểm, cười đến mức ho khan, cái này gọi là vui quá hóa buồn.

Quỳnh Liên đưa mắt nhìn sang Đàn Thành, tựa hồ muốn nói, người và hãn hoàn toàn đối lập, làm sao lại thành thị vệ của hãn?

Đàn Thành khiêu mi, cũng là ý tứ kia, người và Da Lạc Tư Đặc Lạc còn không phải như vậy?

Rõ ràng là hai người vô cùng nghiêm túc, lại đi theo hai chủ tử thực tùy hứng.

Hôm sau

Da Lạc Tư Đặc Lạc dẫn Thiên Nguyệt Triệt đi tới quân doanh, Da Lạc Tư Đặc Lạc cẩn thận giới thiệu mọi người cho Thiên Nguyệt Triệt, khiến Thiên Nguyệt Triệt có cảm giác, nam nhân này đang chuẩn bị hậu sự.

Ném bất an trong lòng sang một bên, Thiên Nguyệt Triệt cẩn thận lắng nghe, đồng thời liếc mắt nhìn hãn.

Hãn là tang thương, nghe chuyện cũ của hãn và người nợ, Thiên Nguyệt Triệt cảm thấy bao quanh sự kiêu ngạo của nam nhân này, là một tầng tang thương cùng tịch mịch thật sâu.

Hai nam nhân cùng đứng ở trên cao, nhưng không cách nào bỏ qua thế tục, cho nên khi hãn thừa nhận Thiên Nguyệt Thần thương hãn, mới khiến Da Lạc Tư Đặc Lạc sợ ngây người.

Yêu, ở có đôi khi, phải nói rõ.

Quân đội của Tề quận phi thường giữ nghiêm quân kỷ, mới tiếp xúc gần gũi, Thiên Nguyệt Triệt liền thấy rõ, Da Lạc Tư Đặc Lặc rất có tài, Thiên Nguyệt Triệt nghĩ, về điểm này, hãn thân vương thống lĩnh tam quân kia cũng không tệ.

Cho nên, Da Lạc Tư Đặc Lặc thật sự muốn phân cao thấp với người nọ.

"Thế nào, coi trọng ta?" Ánh mắt hài hước nhìn Thiên Nguyệt Triệt, Da Lạc Tư Đặc Lặc dừng lại quan sát, tiểu hồ ly lại đang đánh chủ ý gì.

"Nếu người có thể khiêu chiến phụ hoàng, ta liền thừa nhận, ta coi trọng người." Thiên Nguyệt Triệt cũng hài hước nói.

"Thiết." Khiêu chiến Thiên Nguyệt Thần? Da Lạc Tư Đặc Lặc chưa từng nghĩ tới, năm đó chuyện bị y ức hiếp khắc quá sâu, đối với Thiên Nguyệt Thần hãn có thể trốn liền trốn, nhưng với người nọ luôn theo cạnh Thiên Nguyệt Thần, hãn vẫn len lén muốn gặp.

Thân ảnh cao lớn kia, lúc hãn bị thương, liền ôn nhu ôm hãn tới chỗ trị liệu sư, ở đế đô tịch mịch, cho tới bây giờ không ai hiểu, thân phận của hãn hết lần này tới lần khác lại khó xử như vậy.

Ngày đó, lần đầu tiên hãn thấy nam nhân kia nổi giận, vì hãn mà tức giận, cuối cùng nếu không phải Thiên Nguyệt Thần ngăn cản, bao nhiêu con cháu quý tộc sẽ bị y phế đi.

Nhưng ngày đó, hãn cũng biết bí mật trong lòng người kia, Thiên Nguyệt Thần, là sự tồn tại không thể thay thế.

... ..

"Bệ hạ, phía trước chính là Á thân vương phủ, ngài quả thật muốn?" Sắc mặt Nặc Kiệt có chút bận tâm, năm đó chuyện giữa Thiên Nguyệt Thần, Á thân vương cùng Tề quận vương, hẳn so với ai khác cũng rõ ràng hơn.

Tề quận vương ngưỡng mộ Á thân vương, bất đắc dĩ trong mắt thân vương chỉ có bệ hạ.

"Nhiều năm như vậy, sớm nên có một kết quả, năm đó quá khinh cuồng, khiến bằng hữu tốt nhất không bước vào đế đô một bước, vẫn luôn tiếc nuối, tình và yêu, ta chưa bao giờ hiểu, nếu không phải là Triệt nhi, ta cũng không muốn hiểu, nhưng khi hiểu rõ, mới phát hiện, vết thương năm đó quá sâu, bất kể là Á, hay là Da Lạc, ngoài Nặc Kiệt người, là bằng hữu ta quan tâm nhất."

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 5: Mười Kế

Hai người đồng dạng kiêu ngạo đứng thật xa nhìn nhau, lỗ mông và táo bạo của tuổi trẻ đã chôn vùi theo thời gian.

So với thân hình thon dài của Thiên Nguyệt Thần, Liệt La Tư Á thuộc về loại nam nhân khôi ngô, nhìn từ bên ngoài, Thiên Nguyệt Thần là nam nhân ôn văn nho nhã, lúc cười, đôi mắt hoa đào thập phần câu nhân.

Mà Liệt La Tư Á là nam nhân lãnh khốc, hẳn không biết cười, nếu có một ngày hẳn cười, vậy mới thật sự đáng sợ.

Khuôn mặt cương nghị mang theo vài tia lệ khí, đôi mắt hẹp dài tuần tà, đưa mắt nhìn từ xa mà đến gần Thiên Nguyệt Thần, nam nhân đã từng là thần của hắn.

Song thời điểm gặp lại một lần nữa, giữa hai người thực an tĩnh, thật lâu sau hai người đồng thời cười to, hết thủy đều đã qua.

"Ta nghĩ người vĩnh viễn sẽ không bước vào Á thân vương phủ nửa bước." Liệt La Tư Á mở miệng, thanh âm thêm vài phần cố tình gây sự.

"Bởi vì ta đã hiểu tình." Nét mặt Thiên Nguyệt Thần nhàn nhạt, mắt nhìn phương xa, không ai biết, y đang nhìn cái gì.

Dù sao thiên địa không có điểm cuối.

Liệt La Tư Á cũng cười khẽ, đã từng vì nam nhân này không hiểu tình, cho nên tâm giao ra chẳng bao giờ nghĩ tới hồi báo, chân chính bị thương

tồn là, nam nhân này muốn mình tiếp thu Da Lạc.

Nghĩ đến người từng bước ép sát mình, chân mày Liệt La Tư Á thoáng nhíu lại, gần đây thu cấp báo, người nọ lại dám tạo phản.

Hắn quả nhiên là đang từng bước thúc ép mình a.

"Ta có vinh hạnh ở sinh thời, nghe được người nói như vậy." Rốt cuộc là nam nhân cao ngạo, cho nên trong cuộc đời hắn không có hai chữ khuất phục.

"Thật xin lỗi." Hoàng đế tồn tại như thần, có một ngày buông xuống kiêu ngạo, nói xin lỗi.

"Ha hả..." Liệt La Tư Á cười một tiếng, "Người không cần nghiêm túc như thế, người không nợ ta cái gì, người xuất hiện ở nơi này, hắn cũng là vì Da Lạc, nghe nói lực điện hạ của người tạo phản, cũng đúng, người dung hợp huyết mạch của Thiên Nguyệt gia tộc và Tư Đặc Lạc gia tộc, hiển nhiên sẽ nhớ đế vị."

"Không." Thiên Nguyệt Thần cũng cười, "Không phải vì Da Lạc, cũng không phải vì lực hoàng tử của ta."

Lời nói lộ ra ôn nhu, làm Liệt La Tư Á có chút bất ngờ, nam nhân này cũng sẽ có nét mặt như vậy? Hắn hiểu được, hắn là yêu, vừa rồi y nói, y đã hiểu tình.

"Như vậy?"

"Là vì người ta yêu." Thiên Nguyệt Thần quay đầu, nhìn Liệt La Tư Á, nói, "Hắn là lực hoàng tử của ta, Thiên Nguyệt Triệt."

Cái gì?

Cái này, thân vương điện hạ luôn luôn anh minh thật sự bị dọa sợ, kinh hãi quá lớn, thật sự quá lớn, cuối cùng Liệt La Tư Á sáng lẫm phá lên cười: "Người được, người thật giỏi a..."

"Cũng không phải, hài tử kia, là muốn đem ta ra hành hạ chết." Thiên Nguyệt Thần không quan tâm bạn tốt cười nhạo, "Cho nên kế tiếp, người phải biết làm sao chứ, Da Lạc..."

"Thiệt là, nên cho hăn chút giáo huấn." Liệt La Tư Á vuốt vuốt huyết thái dương, "Ta mới hưởng qua hăn một lần thôi."

Đôi mắt tà mị nheo lại, tựa hồ Liệt La Tư Á đang nhớ lại tình yêu thời niên thiếu kia, khi đó Da Lạc cũng là thiếu niên, thân thể thiếu niên mềm dẻo như vậy, đêm hôm đó, mình muốn hăn rất nhiều lần.

Một lần lại một lần ở trong cơ thể hăn buông thả.

Một lần lại một lần dán lên lồng ngực của hăn.

Cảm giác này, sợ là rất khó tìm được trên thân thể người khác.

"Như vậy, hợp tác vui vẻ." Thiên Nguyệt Thần rất mong đợi, đợi tới lúc tiểu hồ ly nhà y rũ đuôi.

"Hợp tác vui vẻ." Chờ nhiều năm như vậy, cho nhiều năm như vậy, là lúc nên thu vồng, chẳng qua hồ ly vào bẫy, đến lúc nào mới biết hiểu?

Tề quận khai chiến, truyền khắp thiên hạ, quân đội của Tề quận vương chiếm một phần ba Mạn La đế quốc, cuộc chiến thắng hay bại rất khó định luận.

Càng khiến người kinh ngạc chính là, hoàng đế của Mạn La đế quốc cư nhiên hạ chỉ, ngự giá thân chinh, ý chỉ vừa ra, cả nước oanh động, tam quân tướng sĩ, tinh thần tăng cao.

Nay là niên đại thái bình thiên quốc, không chỉ Mạn La đế quốc thái bình, là thiên hạ thái bình, ai nguyện ý phát động chiến tranh.

Kinh ngạc lại càng kinh ngạc, không ngờ Tề quận tướng quân không phải Tề quận vương, mà là lục hoàng tử đệ hạ sủng ái nhất, Thiên Nguyệt Triệt.

Khôi giáp bạc càng tôn thêm dung mạo như tinh linh, một ngày qua, mọi người đều nói, Mạn La đế quốc lục điện hạ quả thật tuyệt thế vô song.

Mạn La đế quốc. Đế đô. Ngự thư phòng

Ai nói ngồi trên ghế rồng ở ngự thư phòng, nhất định là hoàng đế, giờ khắc này ngồi ở đó lại là Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai, người khác là không có cơ hội ngồi xuống long ý, mà người này càng ngồi sắc mặt càng xanh mét.

Dựa vào cái gì, Thiên Nguyệt Thần dựa vào cái gì một lần lại một lần bóc lột sức lao động của mình, không dựa vào cái gì, chỉ bởi vì mình coi trọng nhi tử của người ta.

Cốc cốc cốc...

Ngự thư phòng truyền đến tiếng gõ cửa, khuôn mặt vốn băng lãnh càng thêm lạnh lùng.

Cửa bị đẩy ra, người vô lễ như thế, toàn bộ hoàng cung có thể đếm được trên đầu ngón tay.

"Phụ thân." Đi vào là Trữ quý phi, nữ nhi của y.

Nữ nhi? Mặt càng thêm thâm trầm vài phần, xưa nay y không có hảo cảm với nữ nhân, cho dù là nữ nhi của y cũng thế.

"Chuyện gì?" Lạnh giọng dò hỏi.

Trữ quý phi rút cổ, xưa nay nàng cũng sợ hãi phụ thân này.

"Phụ thân, khách quý từ Anh Túc đã đến sao?" Trữ quý phi ngồi xuống ghế, tự mình rót trà, đang muốn uống, lại thấy Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai híp mắt nhìn nàng.

Đặt ly trà xuống, ngồi thẳng, bất đắc dĩ, nàng thực sợ phụ thân: "Nữ nhi mới thấy hai thị vệ, nữ nhi chắc chắn, hai người này không phải là người trong hoàng cung, gặp nữ nhi, cũng không quy củ hành lễ."

Mắt Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai nheo lại, trong lòng bởi vì lời của Trữ quý phi mà kinh ngạc, Thiên Nguyệt Thần mới cách cung, liền có người xa lạ giả mạo thị vệ vào hoàng cung?

Hiển nhiên không phải người của Anh Túc đế quốc, Anh Túc hoàng đế vẫn còn ở trường bông ngoài hoàng thành, muốn mình đích thân đi nghênh đón, chỉ vì chuyện ma vũ đại hội lần đó.

Cái rằm, mình nào rảnh như vậy.

Lúc này hoàng cung trăm công nghìn việc, đương nhiên không rảnh mà đi, về phần bề hạ, hừ, người thương của Anh Túc hoàng đế có quan hệ thân thiết với tiểu điện hạ, y mới không sợ.

"Phụ thân... Phụ thân..."

Thấy Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai nhìn mình chăm chăm, tim Trữ quý phi đập như sấm, đương nhiên là bị hù dọa.

"Còn nhớ được tướng mạo của bọn họ chứ?" Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai suy tư hỏi, ánh mắt có chút âm trầm, Trữ quý phi càng thêm sợ, dù nàng là nữ nhi duy nhất của y.

Mẫu thân chết, phụ thân cũng không tái giá, thời điểm chưa gả cho bệ hạ, nàng là một đại tiểu thư, tâm tư của nàng thật ra rất đơn thuần, cũng không suy nghĩ nhiều, có thể sống tốt ở nơi người lừa ta gạt này, toàn bộ nhờ phụ thân.

Mặc dù Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai đối với nữ nhân không có hảo cảm, nhưng Trữ quý phi vẫn là hài tử của y, hiển nhiên không thể để người khác hại nàng.

"Không nhớ rõ, người nọ cúi đầu, nữ nhi không lưu ý." Trữ quý phi ngẫm nghĩ một lát, đáp.

Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai khóa chặt lông mày, gật đầu, khoát tay bảo Trữ quý phi lui ra, Trữ quý phi cũng cảm không thú vị, vốn tưởng khách quý từ Anh Túc đế quốc tới, muốn đi gặp, lúc này nếu không phải, liền tính toán trở về.

Chẳng qua lúc nàng đi tới cửa, nghe thấy Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai nói: "Trên người của người dùng hương thơm gì?"

Mùi vị có chút đặc thù, tựa hồ đã từng ngửi được ở đâu đó.

"Phụ thân cũng cảm thấy dễ ngửi?" Trữ quý phi nhất thời hăng hái trở lại, "Đây là nữ nhi lãnh giáo được từ chỗ Thư phi muội muội."

Thư phi?

Thân ảnh Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai ngồi trên ghế nháy mắt đã đi tới trước mặt Trữ quý phi: "Ngốc tử."

Miệng mắng, tay lại liên tục điểm mấy cái trên người Trữ quý phi, sau đó mở bàn tay ra, lòng bàn tay dán tại ngực Trữ quý phi, cũng không cậu nệ nam nữ thụ thụ bất thân.

Lực lượng ôn nhuận tập trung trong lòng bàn tay Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai, tay Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai di động, đi tới cổ Trữ quý phi, sau đó dùng lực.

Ọc...

Máu tươi màu đen từ miệng Trữ quý phi tràn ra, nhuộm đầm mặt đất ngự thư phòng.

Mùi máu tươi tản mát, dẫn tới cao thủ trong hoàng cung lặng lẽ đi vào.

"Chuyện gì xảy ra?" Mạc Tà là người đầu tiên chạy tới ngự thư phòng, không tiếng động đi vào, khiến Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai cũng cảm thấy kinh ngạc, ngay sau đó Kim và Thổ đồng thời chạy tới.

Đương nhiên Liệt La Đặc chưa đạt đến trình độ này, hẳn là đi theo Kim tới.

Song, khi bọn họ nhìn thấy Trữ quý phi mặt trắng bệch bị dọa ngất, cùng máu tươi trên mặt đất, đầu tiên là sửng sốt, theo sau đồng dạng nghi hoặc nhìn Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai, nhưng thật ra mọi người đều hiểu kì.

Chẳng nhẽ nam nhân lạnh lùng này, lại giết con gái của mình.

Thấy bọn họ cũng miễn cưỡng xem như là nhân vật có tiếng nói, Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai lại nhức đầu: "Nàng bị người hãm hại."

Cũng không muốn giải thích, chẳng qua là, ánh mắt của đám người kia càng ngày càng quỷ dị, quỷ dị tới mức khiến y kinh hãi, kinh hãi này không phải là sợ hãi, mà là ngại phiền phức.

"Hãm hại?" Mạc Tà nhíu mày, hậu phi trong hoàng cung hãm hại lẫn nhau, là chuyện không nhỏ.

"Ân." Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai gật đầu, "Đoán chừng có người thân phận bất minh xông vào."

Sau đó y đưa mắt nhìn sang Liệt La Đặc: "Hay là phiên toái Hồi Giác thiếu gia ra ngoài hoàng thành, bảo Anh Túc quốc quân ở bên ngoài đợi thêm vài ngày, dù sao trong cung cũng không an toàn."

Tốt nhất vĩnh viễn đừng vào.

Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai nghĩ, bất quá chỉ nghĩ, không nói thẳng ra.

Liệt La Đặc gật đầu, không biết ý tưởng thật sự của Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai.

Tề quận

Tiểu hồ ly nào đó cong đuôi lên, mấy ngày qua cuộc sống phi thường thoải mái, đương nhiên, nơi này không ai quản, muốn thế nào liền thế đó.

"Tiểu vương gia, điểm tâm mới ra." Tỳ nữ đặt điểm tâm xuống, tầm mắt không khỏi nhìn Thiên Nguyệt Triệt thêm vài lần, da thịt thủy nộn bóng loáng, thật không hiểu được, vì sao có người tinh xảo như vậy.

Vốn tưởng vương gia nhà mình đã đủ xinh đẹp, nhưng nhìn tiểu vương gia, mới phát hiện, đó là hai loại hoàn toàn bất đồng.

Thiên Nguyệt Triệt nheo mắt, hướng về phía tỳ nữ đang đỏ mặt, thấp giọng nói: "Uy bốn điện."

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6: Lý Do

Khuôn mặt tỳ nữ càng thêm đỏ, kỳ thật nàng cũng không hiểu được, tiểu vương gia chỉ là một thiếu niên, nhưng vì sao lại mang vẻ mặt tà mị như vậy, luôn khiến người khác động tâm.

“Thiên Nguyệt Triệt, người còn rảnh rỗi ở đây phao nữ nhân?” Da Lạc Tư Đặc Lạc rống lên một tiếng truyền khắp toàn bộ vương phủ, chính là, chim chóc không bị dọa chạy, hạ nhân cũng không ngừng tay, chỉ vì bọn họ sớm thành thói quen.

Kỳ thật trước kia chủ nhân của bọn họ không phải như vậy, nhưng bỗng một ngày lại đột nhiên nổi nóng, mà ngày đó, bọn họ nghĩ không ra là ngày gì đặc biệt, đương nhiên Da Lạc Tư Đặc Lạc rất rõ ràng, bởi vì ngày đó là ngày Liệt La Tư Á thành hôn.

“Cửu cửu tao nhã một chút, bằng không không nữ nhân nào dám làm cửu thẩm.” Thiên Nguyệt Triệt cười vẩy lui tỳ nữ.

“Hừ, ngay cả nửa con mắt của ta đều không có nữ nhân, ta khinh thường.” Da Lạc Tư Đặc Lạc cao ngạo nói.

“Vậy cửu phu đâu?” Thiên Nguyệt Triệt tiếp tục trêu chọc.

Da Lạc Tư Đặc Lạc đột nhiên nheo mắt, trầm tư một lát, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Quỳnh Liên tên lắm miệng.” Tiếp theo như nhớ đến mục đích mình tới đây, liền kéo Thiên Nguyệt Triệt đứng dậy: “Người còn rảnh rỗi ở đây, người có biết lời đồn đãi bên ngoài không?”

Thiên Nguyệt Triệt phủ áo: “Không có lửa làm sao có khói?”

“Vậy người đã biết?” Da Lạc Tư Đặc Lặc khó hiểu, nếu đã biết, sao tiểu hồ ly này còn im lặng thế?

“Cửu cửu nói chuyện phụ hoàng ngự giá thân chinh đúng không? Chuyện này bốn điện hiểu rõ.” Thiên Nguyệt Triệt vô cùng trấn định, phụ hoàng a, hẳn rất muốn xem bộ dáng Thiên Nguyệt Thần mặc chiến bào, “Bất quá, có một việc, còn phải thỉnh cửu cửu chỉ giáo.”

Chỉ giáo? Tiểu hồ ly Thiên Nguyệt Triệt? Da Lạc Tư Đặc Lặc cười nhạt, thực không dám tin tiểu hồ ly này, bất quá hẳn lẽ phép như vậy, mình vẫn nên tin tưởng hẳn một lần: “Chuyện gì?”

“Phụ hoàng là chính soái, cửu cửu biết phó soái là ai chứ? Biết người biết ta mới trăm trận trăm thắng.” Thiên Nguyệt Triệt tùy ý nói.

“Hừ, chính là ôn thần Liệt La Tư Á.” Nói đến ôn thần kia, Da Lạc Tư Đặc Lặc nghiêng răng ken két.

“Ôn thần, vì sao bản điện nghe nói hẳn là chiến thần?”

Da Lạc Tư Đặc Lặc trừng Thiên Nguyệt Thần, chỉ biết tiểu hồ ly này không có ý tốt, luôn muốn chọc tức hẳn, lúc này còn dùng nam nhân kia chọc tức hẳn.

“Cửu cửu ngăn hẳn đi?” Thiên Nguyệt Triệt cười cười nhìn ra hồ, lòng bàn tay xuất hiện thủy linh tử, tạo nên gợn sóng trong hồ.

Cổ linh lực này? Thủy hệ ma pháp, Da Lạc Tư Đặc Lặc sợ hãi than, khó trách tiểu hồ ly bừa bãi như vậy, nghĩ đến đây, tâm tình Da Lạc Tư Đặc Lặc liền tốt lên, e là Thiên Nguyệt Thần cũng bị tiểu hồ ly này nắm chặt.

“Ngăn, bốn vương hện không thể uống máu hăn, ăn thịt hăn.” Uống tự nhiên là máu phía dưới, ăn tự nhiên là thịt sau lưng, tăng ý tứ này chỉ có Da Lạc Tư Đặc Lạc tự mình hiểu, nghĩ đến khả năng này, trên mặt Da Lạc Tư Đặc Lạc lộ ra cười gian.

“Không tiền đồ.” Thiên Nguyệt Triệt thấp giọng.

“Cái gì?” Da Lạc Tư Đặc Lạc nghĩ mình nghe lầm, tiểu hồ ly này lại nói hăn không tiền đồ?

“Cửu cửu, huyết mạch của Tư Đặc Lạc gia tộc thế hệ này chỉ có bản điện, nhưng bản điện chỉ có thể là của Thiên Nguyệt gia tộc.” Thiên Nguyệt Triệt nhắc nhở, hăn muốn thực nghiệm a..... Hăn muốn thực nghiệm a....., nghĩ đến đây, tâm Thiên Nguyệt Triệt đều bay lên.

“Không sai, huyết mạch chính tông trước mắt chỉ có một mình người.” Da Lạc Tư Đặc Lạc không hiểu ý tứ của hăn, mình chưa có hậu, tự nhiên chỉ có nhi tử của tỷ tỷ, vậy thì có liên quan gì.

Nhưng nhìn vẻ mặt càng ngày càng đặc ý của Thiên Nguyệt Triệt, hăn cảm thấy không hay ho.

“Cửu cửu, uống máu ăn thịt chỉ là trò chơi nhất thời, muốn vui đùa thì đùa lớn một chút.” Thanh âm trong trẻo bắt đầu dụ dỗ, con mắt sáng lộ ý cười gian trá, có vẻ càng đặc ý.

Tuy trong lòng Da Lạc Tư Đặc Lạc có chút sợ hãi, nhưng sự đặc ý trong mắt Thiên Nguyệt Triệt lại tác động tới hăn: “Người có biện pháp gì?” Tâm vẫn không khống chế được, tự nguyện bị tiểu hồ ly lừa.

“Cửu cửu có thể tưởng tượng một đứa nhỏ dung hợp huyết mạch của cửu cửu và hăn?” Muốn chứ..... Hăn là muốn..... Ai có thể cự tuyệt, dù có thể ở bên nhau hay không, nhưng có thể có được một đứa nhỏ dung hợp huyết mạch của hai người, vẫn là vui mừng đi?

Thiên Nguyệt Triệt thấy thực nghiệm của mình đang được phát dương quang đại, hẳn cảm giác giải Nobel sắp nằm trong tay hẳn.

“Bốn vương không hiểu ý của người?” Tuy Da Lạc Tư Đặc Lặc hiểu ý của Thiên Nguyệt Triệt, nhưng tin tức này quá mức khiếp sợ, đứa nhỏ mang huyết mạch của hai người, hơn nữa bọn họ đều là nam tử.

Cái này..... Có khả năng sao?

Nội tâm rung động không thể áp chế, tâm thật sự chờ đợi.

“Cửu cửu, người biết.” Thiên Nguyệt Triệt nhìn thẳng vào hẳn: “Cửu cửu, người từng nghe về ma quả chứ?”

Ma quả?

“Sinh trưởng ở Ma giới?” Nghe qua, lại chưa từng nhìn thấy, cũng không biết có lợi gì, chỉ là nghe qua, tựa như biết thế giới này có ma vương, không có nghĩa gì.

“Không sai, cửu cửu cũng biết Thiên Huệ đế của Sắc Vi đế quốc và thể tử của Hộ quốc công – Khuynh Vô Trần chứ?” Thiên Nguyệt Triệt lại hỏi.

“Biết, Thiên Huệ đế nhất thống Sắc Vi đế quốc, là hoàng đế chân chính trong lịch sử của Sắc Vi đế quốc, mà Khuynh Vô Trần?” Da Lạc Tư Đặc Lặc suy tư, không biết nên mở miệng thế nào: “Nghe nói, máu nhuộm giang san, không bằng nốt chu sa điểm trên trán người, một thân bạch sam, tuyệt thế khuynh thành, từng có người đánh giá hẳn: Hồng nhan không họa thủy, ngọc công tử Vô Trần.”

Từ xưa đến nay, đều hồng nhan họa thủy, mà Khuynh Vô Trần là nam nhân đầu tiên phá vỡ thành ngữ này.

“Ân, Sắc Vi giang sơn có một nửa nhờ hẳn.”

“Người nhắc tới hần làm gì?” Tất nhiên Da Lạc Tư Đặc Lạc biết, tiểu hồ ly sẽ không vô duyên vô cớ nhắc tới một người đã mất.

“Cửu cửu đừng nóng lòng, Thiên Huệ đế thống nhất Sắc Vi đế quốc, nhưng hậu cung của y, lại chỉ có một quốc hậu, cửu cửu cũng biết người nọ là ai?”

Da Lạc Tư Đặc Lạc vốn thông minh, nghe Thiên Nguyệt Triệt nhắc, tất nhiên là hiểu được ý tứ của hần, kinh ngạc nói: “Người muốn nói, con cháu của Cách Lực gia tộc là hậu duệ Khuynh Vô Trần vì Thiên Huệ đế lưu lại?”

Không không không, điều này khiến hần quá bất ngờ, hần không dám tưởng tượng, hai nam nhân.....

Thiên hạ khi đó, không có long dương chi hảo, hai người bọn họ? Không không không.....

“Ai biết được? Có khi là Thiên Huệ đế vì Khuynh Vô Trần lưu lại con cháu của Khuynh gia cũng nên.” Thiên Nguyệt Triệt vô cùng bình tĩnh, rốt cuộc ai sinh con cho ai, tuyệt không trọng yếu.

Quan trọng là: Thế giới này có một thành ngữ là lưỡng tình tương duyệt; Thế giới này cũng có một mảnh tình thâm cùng sinh cùng tử.

“Cửu cửu, ma quả trong tay ngoại sinh lấy được từ nửa tháng trước, lúc cùng phụ hoàng tới Ma giới, ma vương tự mình đưa, nhưng chỉ có một viên.” Chỉ có một viên tuyệt đối là gạt người, với tính cách của Thiên Nguyệt Triệt, sao có khả năng chỉ làm một cái thực nghiệm.

“Nếu như thế, sao người không tự mình dùng?”

Thiên Nguyệt Triệt trầm tư, nhìn phía chân trời, thật lâu mới nghe hần nói: “Bởi vì ta lòng tham nhỏ, không chấp nhận được kẻ thứ ba, dù kẻ thứ ba này là đứa nhỏ của ta và y, hơn nữa.....”

Lời tiếp theo, Thiên Nguyệt Triệt không nói, Âm Dạ chi chủ và Quang Minh thần tử có sinh mệnh vô hạn, hắn không biết sau khi khôi phục trí nhớ của Quang Minh thần tử, Thiên Nguyệt Triệt và Thiên Nguyệt Thần có còn tồn tại hay không, nhưng trí nhớ và lực lượng của Quang Minh thần tử, hắn phải khôi phục, bởi vì hắn sợ, hắn sợ tinh linh hoàng thật sự tìm tới phụ hoàng, lực lượng hiện tại của bọn họ không thắng được tinh linh hoàng. Hắn sợ, hắn không phải tối cường, có thể nào không sợ, cho nên lúc ca ca sắp tới Mạn La đế quốc, bởi vì chuyện này, hắn đào tẩu, tình cảm của phụ hoàng dành cho hắn, hắn chưa bao giờ hoài nghi. Hắn tránh né, đơn thuần vì sợ hãi.

Hài tử một khắc trước còn tươi cười đầy mặt, lúc này đột nhiên trở nên thâm trầm, khiến Da Lạc Tư Đặc Lạc không quen, lời muốn nói đã tới bên miệng, lại nói không nên lời.

Không nên an ủi một hài tử quá thông minh, bởi vì nó biết, lời an ủi cũng chỉ là nói suông mà thôi.

Không phải là lời tiên đoán, liền có thể trở thành sự thật.

Ba ngày sau, rốt cục chiến sự giữa Tề quận và Mạn La đế quốc bắt đầu.

Hai quân đều sĩ khí chẻ tre, chờ mong trận chiến này đã lâu.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 7: Giải Quyết

Tề quận là lãnh địa của phiên vương, cho nên nó nằm ở vùng tự do tiếp giáp của Mạn La đế quốc, phiên vương ở đại quốc giống như một nước nhỏ, nó tồn tại độc lập, tương đối mà nói có thể tự lập vương.

Chiến trường ngoài thành, gió nhẹ thổi lên cát bụi.

Thiên Nguyệt Triệt ngồi trên lưng ngựa, chiến bào màu bạc lấp lánh như trăng sáng, rõ ràng là diễm dương đang treo cao, mọi người lại cảm thấy thiếu niên này như ánh trăng trong trẻo, tóc dài hồng sắc được buộc lên, đây là lần đầu tiên Thiên Nguyệt Triệt buộc tóc, thoát nhìn tư thế oai hùng, sức quyến rũ phi phàm.

Không giống với chiến bào màu bạc của Thiên Nguyệt Triệt, chiến bào của Thiên Nguyệt Thần là màu đen, bất kể ngồi ở đâu, nam nhân này đều quân lâm thiên hạ.

Khí thế uy nghiêm của đế vương không thể xâm phạm, ánh mắt nhìn Thiên Nguyệt Triệt tuy sắc bén, nhưng đáy mắt như hồ sâu, mà ẩn trong hồ sâu chính là nhu tình.

Giữa thiên quân vạn mã, hoàng đế tuần mỹ vương tử xinh đẹp tuyệt trần, tầm mắt giao nhau, giờ khắc này, tâm hai người cũng dị thường kích động.

So với sự bình tĩnh của Thiên Nguyệt Triệt và Thiên Nguyệt Thần, phó tướng của bọn họ vẫn biểu hiện nhiều tình tự hơn.

Hai mắt Da Lạc Tư Đặc Lặc lộ ra tơ máu, hốc mắt thâm đen, tối hôm qua hấn mất ngủ, chỉ vì hôm nay gặp lại nam nhân này, cụ thể có bao nhiêu năm không gặp, đã quên. Duy nhất tồn tại trong lòng là phần rung động kia, rung động tuổi trẻ, hồi tưởng đến đó, nhiều năm chia cách, vẫn có thể cảm giác được.

Chẳng qua sau khi kích động, cũng là bình tĩnh, thật sâu bình tĩnh, bao nhiêu năm chờ được, không thể thua trong giờ khắc này.

So với Da Lạc Tư Đặc Lặc, hiển nhiên Liệt La Tư Á có chút bất ngờ, y nghĩ người kia sẽ xông lên đánh mình một trận, nhưng lại không có, hấn chỉ bình tĩnh nhìn y.

Hấn thay đổi, chẳng qua phần tĩnh lặng kia vẫn tác động đến tâm của y, khóe môi Liệt La Tư Á cong lên, cười nhìn Da Lạc Tư Đặc Lặc, ý tứ không rõ.

Mà nụ cười này, thậm chí có chút ôn nhu, Da Lạc Tư Đặc Lặc thực không dám tin, là mình hoa mắt sao?

Chủ tướng không truyền lệnh, chiến trường an tĩnh khiến song phương chiến sĩ bắt đầu nôn nóng, trận này không phải đánh mệt, mà là đứng mệt.

Đột nhiên, Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt giục ngựa chạy lên, song phương tướng sĩ đều có tinh thần, tưởng bọn họ muốn đánh, kết quả, hai người chỉ lại gần nhìn nhau.

"Có thể nói cho ta biết nguyên nhân chứ?" Thanh âm ôn nhu rất nhẹ, nhưng lại rõ ràng truyền vào tai tất cả mọi người. Đây là. . . . Cuộc chiến này còn đánh sao?

Thiên Nguyệt Triệt cười rục rịch: "Tất nhiên muốn nhìn bộ dáng người lúc mặc chiến bào một chút."

Đáp án nằm trong dự kiến của nam nhân, nhưng ngoài dự kiến của mọi người.

"Như vậy Triệt nhi hài lòng không?" Thanh âm của nam nhân vẫn ôn nhu như cũ, chẳng qua đáy mắt bắt đầu nổi sóng.

"Hài lòng, so với tưởng tượng của ta còn đẹp hơn." Đẹp mắt, có đôi khi không chỉ là khen ngợi nữ nhân, nó cũng có thể dùng để ca ngợi nam nhân. "Bất quá so với ta, tự nhiên thua kém vài phần." Dừng một chút, lại tăng thêm một câu.

Thiên Nguyệt Thần cười, tiếng cười trầm thấp, đang lúc mọi người nghe tới say sưa: "Cho nên Triệt nhi nghe thấy tiếng tim đập của ta sao?"

"Nghe không được." Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu, tay nắm chặt cương ngựa từng bước từng bước đi về phía trước.

Thiên Nguyệt Thần cũng nắm chặt cương ngựa từ từ đi về phía trước: "Triệt nhi có bằng lòng dựa tới lắng nghe?"

Thân ảnh màu bạc lập tức bay lên, vô cùng nhanh chóng, khinh thân ngồi xuống ngựa của Thiên Nguyệt Thần, cúi đầu, lỗ tai lẳng lẳng dán vào lồng ngực của y, tiếng tim đập trầm ổn, xao động đến tim của hắn.

Rốt cục có tướng sĩ hỏi: "Cuộc chiến này còn đánh sao?" Người hỏi là một tướng quân.

"Không đánh." Thiên Nguyệt Triệt cười nói.

Không đánh?

Mọi người quần quýt: "Vậy trước mắt là tình huống nào?"

"Bốn điện sợ mọi người sống an nhàn quá lâu, để mọi người hoạt động gân cốt một chút mà thôi, không phải rất hiệu quả sao." Thiên Nguyệt Triệt

trong sáng bật cười.

Không biết tại sao, nhìn nụ cười của hắn, mọi người thật đúng là bị cuốn hút, vốn không ôm tâm tư khác với chiến tranh, lúc này nói không đánh, tâm cũng buông lỏng rất nhiều.

"Như vậy ý của ngài là?" Tướng quân hỏi lần nữa.

"Hạ trại ngay tại chỗ này, nếu quân đội của đế đô đã tới, quân đội của Tề quận cũng nên thể hiện, mọi người vui vẻ trò chuyện, náo nhiệt náo nhiệt." Quân quy nghiêm luật, thật lâu chưa từng náo nhiệt.

Bình thường, chỉ có thời điểm đánh thắng trận mới có thể mở tiệc, hiện tại thiên hạ thái bình, thật lâu không đánh trận, đương nhiên tiệc rượu không có, hôm nay nghe Thiên Nguyệt Triệt nói thế, so với vừa rồi, các chiến sĩ càng thêm hăng hái, tiếng cười đùa rôm rả.

"Ai nói không đánh, bốn vương đánh." Da Lạc Tư Đặc Lạc chưa quên mục đích của mình, hô to, chẳng qua mọi người đang hưng phấn, đâu ai để ý tới hắn.

"Bốn vương cùng người đánh." Liệt La Tư Á đầy hào khí.

Hai nam nhân cười tuần mã hướng chiến trường, chẳng qua chiến trường khá xa mọi người.

Thiên Nguyệt Thần ôm Thiên Nguyệt Triệt tựa vào thân cây, nhìn về phía các chiến sĩ, tâm hai người đều thoải mái không ít.

"Lần này rời nhà đã đủ lâu?" Thiên Nguyệt Thần nắm cả thắt lưng của hắn, kéo thiếu niên vào trong lòng.

"Uh, đã đủ lâu, cho nên muốn người." Thiên Nguyệt Triệt tựa vào ngực y.

"Như vậy, có thể nói cho ta biết lý do rời đi chứ? Chỉ vì Triệt Nhi nghe nói một nửa Mạn La lệnh nằm trong tay Da Lạc? Cho nên Triệt Nhi hoài nghi tình cảm của ta?" Ngữ khí của Thiên Nguyệt Thần có chút tức giận.

"Không." Thiên Nguyệt Triệt ngẩng đầu, vỗ về khuôn mặt tuần dật của y: "Ta không hoài nghi tình cảm của người đối với ta, chẳng qua lúc trước cữu cữu tìm tới ta, ta có chút ngạc nhiên, vì sao mười ba năm qua không tìm, mà lúc này lại tìm tới ta, cho nên liền đến xem." Sợ hãi chân chính trong lòng, không muốn cho nam nhân này biết.

"Cho nên?" Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, tức giận biến mất trong nháy mắt.

"Cữu cữu nói ý của hần là thử dò xét ta, muốn nhìn hoàng tử được người sủng ái một chút, có dã tâm này hay không, bất quá nguyên nhân chủ yếu là, hần nhận được mật thư từ đế đô." Thiên Nguyệt Triệt nói trọng điểm.

"Mật thư?" Da Lạc chắc chắn sẽ không âm thầm thăm hỏi bên cạnh mình, cho dù có, cũng là danh chính ngôn thuận, mặc dù mấy năm qua tình bạn giữa bọn họ gián đoạn, nhưng Thiên Nguyệt Thần rất tin tưởng, không phải là y tự tin, mà y hiểu được hai người kia cũng rất tin tưởng tình bạn này.

"Uh, mật thư viết mẫu phi đã điên rồi." Thiên Nguyệt Triệt nói rõ, Thiên Nguyệt Thần khóa chặt lông mày: "Cho nên phụ hoàng, trong cung có nội gian."

Thiên Nguyệt Thần gật đầu, đúng là như thế, nếu trong cung có nội gian, vậy thời điểm y rời cung, hần sẽ xảy ra một số chuyện, lúc này những người kia chắc rất vội vàng.

"Triệt Nhi, chúng ta chỉ đi du ngoạn." Thiên Nguyệt Thần cười gian.

"Còn có một chuyện." Thần sắc Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên khẩn trương.

Thiên Nguyệt Thần biết trọng điểm tới, mặc dù tiểu gia hỏa nói tín nhiệm y, nhưng tín nhiệm là một chuyện, khí độ lại là một chuyện khác.

"Nói đi." Tám phần là Da Lạc không nói rõ, chắc chắn Da Lạc tức giận chuyện năm đó.

"Phụ hoàng, ta muốn biết chuyện của ba người các người, tại sao cữu cữu luôn chửi người là cáo già, còn có Á thân vương kia, y dám tư tưởng người." Nói đến đây điểm, Thiên Nguyệt Triệt cũng bắt đầu nở nụ cười, từ trước tới nay hẳn chưa từng bỏ qua cho người có ý với phụ hoàng.

Trong lòng Thiên Nguyệt Thần có chút sợ hãi, tiểu tử lại có ý xấu gì sao?

"Ta, Á, Da Lạc, ba người chúng ta cùng nhau lớn lên, thân phận của Da Lạc vô cùng nhạy cảm, người cũng biết hẳn là con tin lão vương gia đưa tới, mặc dù là con tin, nhưng ta cũng biết tâm tư của lão vương gia.

Da Lạc từ nhỏ đã bị đưa tới, khi đó mặc dù mọi người e dè thân phận của hắn, nhưng cũng thường âm thầm khi dễ hắn, một lần bị ta và Á bắt gặp, liền chinh bọn họ một phen, từ đó Da Lạc luôn theo sau lưng bọn ta.

Da Lạc thích Á, đây là chuyện chúng ta đều biết, nhưng Á nói, người y thích là ta, nhưng ta biết, cái y gọi là thích cũng không phải là yêu, đại khái là khát vọng đối với cường giả, con người luôn là như vậy, thích người cường giả hơn mình, ánh mắt của Á rất cao.

Khi đó, y cảm thấy chỉ có ta xứng đứng chung một chỗ với y, cho nên y đối với Da Lạc phi thường vô tình, nhưng y không biết trong vô tình mang theo hữu tình, cũng là dụ dỗ trí mạng nhất.

Thời điểm Á hướng ta thổ lộ, ta cười một tiếng mà qua, việc này hoàn toàn không đáng lo, ta nói: "Người nên tiếp thu Da Lạc, hoặc là người nguyện ý mở chân bị ta thương. Thật ra những lời này có chút tàn nhẫn, nhưng lại là chân thật nhất, nếu ta và y có một người phải khuất phục, chắc chắn sẽ không là ta.

Y hỏi ta, muốn y tiếp thu Da Lạc là thật sao? Ta nói phải, ta trăm triệu lần không nghĩ tới, ngày hôm sau người này thật sự thương Da Lạc, mặc dù nguyên nhân xảy ra chuyện, ta không biết, nhưng lúc Da Lạc run rẩy xuất hiện trước mặt ta, thật đúng là làm ta giật cả mình.

Da Lạc trách ta, hắn nói Á nói: phụng mệnh của ta cùng hắn phát sinh quan hệ.

Khi đó ta không phủ nhận, bởi việc này quá đột ngột cũng hù đến ta. Nhưng vì trấn an Da Lạc, ta liền nói với hắn: có dám cùng ta cá cược hay không, lấy hạnh phúc của hắn cá cược với ta.

Ta nói với hắn, Á thích cường giả, nếu có một ngày Tề quận có khả năng đối đầu với Mạn La đế quốc, như vậy trong mắt Á, người đầu tiên y thấy nhất định là người.

Mà kẻ ngu kia lại tin.

Đúng rồi, cái răng cửa kia, là năm đó ta đích thân gặm cho hắn, về phần nguyên nhân, có thể khi đó cùng Á quá kịch liệt, hai người đánh nhau."

Hừ, ngay cả như vậy, cũng không thể tha, nam nhân kia dám tỏ tình với phụ hoàng.

"Vậy Triệt nhi, có thể nói cho ta biết, trừng phạt của Triệt nhi là cái gì?"
Thiên Nguyệt Thần hiếu kỳ nói.

"Phụ hoàng, ta chỉ quyên góp một ma quả." Thiên Nguyệt Triệt cười vô cùng nhạt, chẳng qua là một quả mà thôi, mà một quả này, cũng đủ để Á xui xẻo cả đời.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 8: Thư Phi

Chiến hỏa không xảy ra, quân đội của Mạn La đế quốc và Tề quận tướng sĩ cùng nổi lửa mở tiệc, cũng thiêu đốt bầu trời Mạn La đế quốc.

Mạn La lệnh bị chia thành hai rớt cục hợp thành một khối, Thiên Nguyệt Triệt cầm lấy nửa khối Mạn La lệnh Da Lạc Tư Đặc Lạc cho hẳn, trong lòng cảm thán hàng vạn hàng nghìn lần, nguyên lai đi tới thế giới này, hết thủy vượt xa tưởng tượng của mình.

Tâm vốn lạnh băng được ôn tình thay thế, hơn nữa, còn phát hiện bản thân đã thực thỏa mãn.

Mạn La đế quốc . Hoàng cung

Dưới bầu trời đêm an tĩnh, một cuộc máu tanh khác cũng bắt đầu mở màn.

"Mẫu phi nàng?" Thiên Nguyệt Thiên Hâm đứng bên giường của Trữ quý phi, mẫu phi luôn luôn yêu thích xinh đẹp, hiếm khi bệnh tật thế này.

Bên cạnh có một ngón tay lôi kéo y phục của Thiên Nguyệt Thiên Hâm, đó là thất công chúa, là công chúa ra đời sau Thiên Nguyệt Triệt không lâu, nhưng cũng là đứa bé ra đời dưới sự tức giận của Thiên Nguyệt Thần, năm đó, Thiên Nguyệt Thần đem tất cả thống khổ mà Thiên Nguyệt Triệt từng chịu, trút lên người đứa bé này.

Thiên Nguyệt Thần, chỉ cần là nhi tử y không quan tâm, y liền không nhìn thêm dù chỉ một cái.

Thiên Nguyệt Thiên Hâm cầm tay thất công chúa: "Mẫu phi không có chuyện gì, người theo ma ma đi ngủ trước, thân thể người không tốt, nên chú ý." Thiên Nguyệt Thiên Hâm lãnh tình cực kỳ giống nam nhân bên cạnh hân – Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai.

Nhưng thất công chúa vẫn là muội muội của hân.

"Ân." Thất công chúa là một hài tử trầm mặc ít nói, nàng cũng biết thân thể mình không tốt, ở đây sẽ chỉ làm bọn họ lo lắng, từ nhỏ nàng sinh sống trong cung điện, luôn mong có một ngày được ra khỏi đây xem thế giới bên ngoài.

Chưa từng có người nói với nàng, bệnh trên người nàng là thế nào, tuy không chết, nhưng sẽ không khiến nàng dễ chịu.

Đó cũng là đương nhiên, chuyện băng tẩm trên người Thiên Nguyệt Triệt là một bí mật, Thiên Nguyệt Thần không truy cứu, đã là ân huệ thật lớn, nếu như khi đó Thiên Nguyệt Thần biết được sau này mình sẽ yêu nhi tử của mình, sợ rằng tất cả những người có liên quan, đều không thoát được.

"Người cũng đi ngủ đi." Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai thấy sắc mặt Thiên Nguyệt Thiên Hâm không được khá lắm, "Buổi tối còn có người khác chiếu cố."

"Ân." Đúng là, mấy ngày qua hân vẽ thêm một bản mới, cảm giác có chỗ không hài lòng, cho nên mất ăn mất ngủ.

Một góc khác của hoàng cung.

"Thế nào?" Nữ âm xa lạ, có chút lạnh lùng.

"Đã không sai biệt lắm." Là nam âm xa lạ, có vài phần bị đè nén, "Chỉ có thể trách nữ nhân kia vận khí không tốt." Hừ lạnh mấy phần xem thường.

"Dài dòng, nếu không phải các người không cẩn thận, há có thể bị nàng bắt gặp, bên kia có thông báo gì?"

"Bên trên truyền lệnh, lúc Mạn La đế quốc và Tề quận khai chiến, năm được bản đồ hành quân của Mạn La đế quốc."

"Bên kia đã khai chiến, tối ta đến ngự thư phòng tìm xem."

"Người thật ác độc, khó trách người ta nói, tối độc phụ nhân tâm."

"Hừ, là Thiên Nguyệt Thần không biết tốt xấu." Nữ nhân khinh thường, "Nam nhân kia có bệnh, bệnh nặng." Đừng tưởng rằng, nàng nhìn không ra quan hệ của bọn họ.

"Ban đầu là người muốn gả cho nam nhân kia, Thiên Nguyệt Thần, đây là nam nhân mà nữ nhân khắp thiên hạ đều muốn."

"Giờ thì sai, không ai muốn."

"Nga?"

"Y... Y thích nam nhân, hơn nữa, người kia còn là nhi tử của y."

"Cái gì?" Nam âm xa lạ tràn ngập kinh ngạc, điều này... Điều này có thể sao, nam nhân tôn quý nhất thiên hạ, cư nhiên... Cư nhiên yêu nhi tử của mình ?

Sau đó tựa hồ nhớ đến điều gì, nam tử nhích tới gần nữ nhân mấy phần. Tay đặt lên ngực nữ nhân, vuốt ve, "Cho nên người muốn? Có phải muốn bị tiến vào, muốn bị đâm rách?"

Ngực mềm mại, sờ phi thường thoải mái, nữ nhân than nhẹ: "Điểm nhẹ, sẽ đau."

Trong hoàng cung, đột nhiên truyền ra tin tức Trữ quý phi bệnh nặng, khiến cho không khí vốn an nhàn trở nên khẩn trương, y liệu sư của y viện, đều bị Thiên Nguyệt Thiên Hâm gọi tới tẩm cung của Trữ quý phi.

Mặc dù Thiên Nguyệt Thiên Hâm là nhị hoàng tử, Trữ quý phi là quý phi, nhưng người chân chính khiến các y liệu sư sợ hãi vẫn là chủ nhân của Thủy Linh Ngọc – Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai.

Nam nhân có bộ mặt băng sương này.

"Bốn tọa hỏi một lần nữa, tình huống quý phi thế nào?" Thanh âm lạnh lùng ầm ầm sát khí.

"Tộc... Tộc trưởng, vi... Chúng vi thần cũng không hiểu được."

Một y liệu sư... Hai y liệu sư... Tất cả y liệu sư đều run rẩy, bệnh của Trữ quý phi thật sự khó hiểu, không phải bọn họ vô năng, mà là thật sự nhìn không ra nơi nào khác lạ.

Chỉ có sắc mặt Trữ quý phi nường nường rất tái nhợt.

"Báo... ." Thái giám không kịp đợi đồng ý liền vọt vào, "Bẩm tộc trưởng, nhị hoàng tử, y đạo sư Lôi Á Thư Đặc du ngoạn chưa trở về."

Xong.

Chúng y liệu sư tê liệt.

Một góc khác của hoàng cung.

Nam nữ đều áo không đủ che thân, động tác một vào một ra phi thường câu nhân.

Cửa truyền đến tiếng gõ, nam tử nhanh chóng chạy nước rút, buông thả trong cơ thể nữ nhân.

Sau cao trào, nữ nhân mặc quần áo, phảng phất cái gì cũng không từng có.

"Chuyện gì?" Đẩy cửa ra, nữ nhân ôn nhu nói, đó là một khuôn mặt giống hệt Thư phi.

"Nường nường." Cung nữ lặng lẽ nói vài câu bên tai Thư phi, Thư phi nghe xong, sắc mặt biến xanh, cửa "Phanh" một tiếng đóng lại.

"Đứng lên." Đá một cái vào nam tử trên giường, nam tử né tránh không kịp, nơi vừa nãy còn tiến vào thân thể Thư phi, bây giờ lại đau đến nằm sấp.

"Người làm gì?" Khuôn mặt nam tử không tốt, bình thường mọi nam nhân đều yêu quý nơi này.

"Ả đàn bà kia được cứu sống." sắc mặt Thư phi càng thêm tối tăm.

"Không thể nào." Nam tử giọng điệu kiên định.

"Hừ." Thư phi vung tay áo lên, xoay người rời đi.

Đi tới cửa cung của Trữ quý phi, giả vờ như quan tâm bước vào, Trữ quý phi vẫn còn nằm ở trên giường, ngồi bên cạnh là nam nhân thân hình vĩ ngạn, đi cùng Thư phi còn có các tần phi khác.

"Mẫu phi của ta thế nào?" Thiên Nguyệt Thiên Hâm hỏi, nam nhân đang thay Trữ quý phi xem bệnh hiển nhiên là Mạc Tà, ma pháp trị liệu trừ hoàng cung, thì hiệp hội ma pháp là lợi hại nhất.

"Không có chuyện gì, chẳng qua là trúng độc, độc tố có chút mạnh, rất nhanh sẽ tỉnh lại." Mạc Tà nói, viết mấy phương thuốc, để y liệu sư đi lấy, chúng y liệu sư cầu cũng không được, nhanh chóng rời đi.

Có được đáp án, Thư phi cũng rời đi, vừa vào cung điện của mình, nụ cười cố gắng duy trì liền khép lại.

"Sao vậy?" Nam tử tiến lên hỏi.

Ba ...

Thư phi cho nam tử một cái tát: "Đồ ngu, xảy ra chuyện lớn, ả đàn bà kia được cứu sống, người xem người làm chuyện tốt gì, lúc ấy người hạ độc thế nào, con đàn bà kia đầu óc ngu si, làm sao biết người là ai, người cư nhiên hạ độc."

"Hừ, ta hạ độc, vô thanh vô tức, căn bản không thể nhận ra, nếu không phải người cho nàng hương huân, sao lại sinh ra phản ứng?" Nam tử xoa mặt, nếu không phải e ngại thân phận của nữ nhân này, cũng muốn hỏi nàng một cái tát.

"Phế vật, người còn cường từ đoạt lý." Thư phi vươn tay lại muốn cho nam tử một cái tát, nhưng bị nam tử bắt được.

"Này này, vừa nãy mới cho người thoải mái, không muốn trở mặt, hoàng đế của người không có thưởng người thật chính xác, người hỏa khí quá lớn." Ánh mắt sắc bén của nam nhân hiện lên lệ khí, "Người thay ả đàn bà kia giải độc là ai?"

Bởi vì biết Mạn La đế quốc là nơi thịnh hành ma pháp nhất trên đại lục Thiên Thụy, cho nên độc hãn mang tới, tuyệt đối không phải ma pháp trị liệu bình thường có thể giải quyết được.

"Là bằng hữu ở ngoài cung của tiểu tử kia." Thư phi ngồi xuống ghế, hiện giờ không thể chờ thêm được nữa, "Nếu ả đàn bà kia sớm tỉnh lại, thân phận của người sẽ bị vạch trần, chiến sự bên kia còn không có tin tức truyền đến, chúng ta phải nhanh chóng tìm được bản đồ."

"Uh, hoàng cung người quen thuộc, chuyện tìm bản đồ giao cho người, ả đàn bà kia ta tới giải quyết." Nói đến chính sự, nam tử cũng trở nên nghiêm túc.

Cho nên vào ban đêm, hai người liền hành động.

Thư phi lợi dụng ba tháng ở hoàng cung, quan sát kỹ nơi này, khi đó Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt vì chuyện ngũ linh châu mà đi ra ngoài, đối với nàng mà nói cũng là một cơ hội tốt.

Cho nên nàng rất quen thuộc địa hình của hoàng cung.

Mặc y phục dạ hành vào, y phục vốn có của bản thân cũng không cởi xuống, đây là nhất cử lưỡng tiện.

Theo nàng quan sát, Ngự thư phòng, Kim Long điện là nơi có khả năng đặt bản đồ hành quân nhất, nàng đã từng nghĩ đến Mạn La các của Thiên Nguyệt Triệt, nhưng dần dần nàng phát hiện, số lần Thiên Nguyệt Thần tới Mạn La các không nhiều lắm, hơn nữa, dù có đi, cũng không có nói chính sự.

Đừng hỏi nàng làm sao biết, tự nhiên là âm thầm theo dõi, đây là độc môn tuyệt kỹ của nàng, không ai có thể phát hiện, khiến nàng kinh ngạc chính là lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Nguyệt Thần cùng Thiên Nguyệt Triệt ân ái ở Mạn La các.

Hai nam nhân thân thể trần truồng làm loại chuyện chỉ có nam nhân và nữ nhân mới có thể làm, nàng hoảng sợ quên cả hô hấp, quốc gia của nàng là nước nhỏ, chuyện long dương không truyền lưu, nhưng vì đi tới tam đại đế quốc, nàng từng học qua lễ nghi nơi này.

Chuyện giữa nam nhân với nam nhân, tam đại đế quốc đều thừa nhận.

Nhưng trong lòng nàng có chuẩn bị là một chuyện, chân chính nhìn thấy là một chuyện khác.

Khó trách hài tử kia kiêu ngạo như vậy, khó trách hài tử kia không đem bất luận kẻ nào để vào trong mắt, trong thâm cung, hoàng đế từ trước đến giờ đều vô tình, nhưng một khi có tình, đó chính là ôn nhu nhất.

Một khắc kia nàng hiểu rõ, khó trách hậu cung có lời đồn đãi, nói tám năm qua, hoàng đế chẳng bao giờ đến viện của bất kỳ phi tần nào.

Không phải y đến không được, mà là y không muốn đến.

Tiểu điện hạ của Mạn La đế quốc đáng vẻ tuyệt thế vô song, đúng là, lấy bất kỳ nữ nhân nào so sánh với hài tử kia, đều luôn thiếu chút gì đó.

Động tác nhanh nhẹn ẩn tiến Ngự thư phòng, bởi vì Thiên Nguyệt Thần không ở, thủ vệ cũng không quá sâm nghiêm, bất quá cho dù dù sâm nghiêm như trước, ngay cả Thiên Nguyệt Thần cũng chưa từng phát hiện, những thủ vệ bình thường này có thể phát hiện sao.

Nhìn khắp ngự thư phòng, căn bản không có chỗ nào kỳ quái, Thư phi lục soát mọi nơi một lần, nhưng không phát hiện tung tích của bản đồ.

Đôi mi thanh tú cau lại, ra khỏi Ngự thư phòng, kế tiếp là Kim Long điện, Kim Long điện rất lớn, dù hoàng đế không ở, bên trong cũng đốt đèn sáng rực, nhưng nội thất lại chỉ có một gian.

Thư phi tìm một lúc lâu, có chút nổi giận, nghĩ thầm, chẳng lẽ Thiên Nguyệt Thần mang bản đồ bên người.

Hiện giờ Mạn La đế quốc và Tề quận khai chiến, tam quân bị điều tới, dù không có bản đồ hành quân, phần thắng của bọn họ vẫn rất lớn.

Tới vô ảnh đi vô tung, ra khỏi Kim Long điện, trở lại tẩm cung của mình, phát hiện nam tử đã ngồi trên giường, đưa tay cởi bỏ y phục dạ hành, hỏi: "Thế nào, ả đàn bà kia đã chết rồi sao?"

Chẳng qua là... Vừa quay đầu lại, chỉ thấy nam tử nhìn mình chăm chăm, không mở miệng.

"Nhanh lên một chút, chúng ta thu dọn, ngày mai sẽ rời khỏi Mạn La đế quốc." Nói xong, muốn dọn hành trang, nhưng vẫn không thấy nam tử cử động, chỉ ra sức hướng nàng nháy mắt.

"Uy, mắt ngươi rút gân sao?"

Thư phi vừa dứt lời, căn phòng vốn ám hắc đột nhiên sáng lên, mấy bóng dáng quen thuộc từ sau bình phong đi ra.

"Mắt hắc không rút gân, chẳng qua là đang nhắc nhở ngươi, Thư phi nương nương." Thanh âm lạnh lùng từ trong miệng Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai thốt ra, bên cạnh y là mấy người Kim, Thổ, Mạc Tà.

Thư phi run lên, nhưng ngay sau đó khôi phục lại bình tĩnh: "Mấy vị là?" Ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía nam tử trên giường, rồi đột nhiên kêu to.

Thị vệ ngoài cửa nghe tiếng kêu liền vọt vào.

"Nương nương."

Thư phi rút lại thân thể: "Ngươi... Ngươi là ai? Ngồi trên giường của bốn cung làm gì?" Ngón tay ngọc run rẩy chỉ vào nam tử trên giường.

"Thư phi nương nương dễ quên vậy, đệ nhất mãnh tướng của quý quốc, cư nhiên cũng không biết." Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai cười nhạo, "Bất quá, Ngự thư phòng, Kim Long điện, tẩm cung của hoàng đế, nương nương rất quen thuộc đi?"

"Người... Người đang nói cái gì, bốn cung không rõ?" Thư phi dựa vào cung nữ, bộ dáng nhu nhược.

"Nói rõ ràng chút cũng không sao." Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai ngồi xuống ghế, Mạc Tà vung tay lên, một cái ghế khác chặn cửa, mà hăn, hiển nhiên là bắt chéo hai chân ngồi xuống cái ghế đó.

So với Thư phi, địa vị của Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai ở trong hoàng cung càng cao hơn, dù sao Thư phi chỉ là công chúa một nước nhỏ.

"Mùi hương trên người nương nương, thật là đặc biệt." Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai cười tà, "Mấy ngày ở Ngự thư phòng người được mùi hương này, tựa hồ có người âm thầm theo dõi ta, bằng lực lượng của ta, muốn theo dõi ta mà không bị ta phát hiện rất hiếm, ta đúng là nhìn không thấy hăn, chỉ có thể cảm giác được sự hiện hữu của hăn.

Ta đang suy nghĩ, người ẩn thân hiếm có đó là ai? Đúng là có chút buồn cười, ta tới tàng thư các, không nhớ rõ lật xem bao nhiêu sách, mới tìm được cổ xưa ghi lại, đã từng có một chủng tộc thần bí, một trong số võ công của bọn hăn, có một chiêu thức, gọi là ẩn nhẫn.

Chính là ẩn thân thuật."

"Bốn cung không hiểu ý của người." Sắc mặt Thư phi bất đồng vừa rồi, có chút tái nhợt.

"Nương nương không hiểu, bốn tọa có thể chỉ điểm, mặc dù bình sinh bốn tọa ghét nhất người ngu xuẩn." Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai độc miệng không thua gì Thiên Nguyệt Triệt, chẳng qua bình thường anh hùng không đất dụng võ.

"Người... Người lớn mật, bốn cung là Thư phi của bộ hạ, người đêm khuya xông vào tẩm cung của bốn cung, lại nói nhăng nói cuội, bốn cung

không hiểu người lại dám chửi bốn cung, bốn cung phải đợi bệ hạ trở lại, thỉnh bệ hạ làm chủ."

"Nường nường, phi phi phi, nữ nhân ngây thơ là khả ái, nhưng ngây thơ quá liền biến ngu xuẩn. Bệ hạ giao hoàng quyền cho bốn tọa, bốn tọa có quyền tiền trạm hậu tấu, hoặc là, nường nường tự nhìn lòng bàn chân của mình."

"Lòng bàn chân?" Thư phi không giải thích được, nhưng lúc nàng thấy rõ chân của mình, nhất thời hiểu rõ, chân của nàng lờ lờ tỏa sáng, sợ là nơi nàng đi qua đều để lại dấu mỗi.

"Đây là phấn lân quang." Liệt La Đặc đẩy cửa đi vào, giải thích, đồng thời bưng hương thang đến, "Phấn lân quang là một trong những vật thí nghiệm của chủ tử, bình thường dùng để ngừa chuột nhắt ở Mạn La các."

"Làm sao người, kia..."

"Yên tâm, ta trở về liền, bây giờ là thời gian thăm án, ta biết các người cũng đói bụng, không phải là đưa đồ ăn tới sao?" Liệt La Đặc nở nụ cười vô tội, thật ra hẳn là đến xem trò vui.

Nếu bị phát hiện thân phận, Thư phi cũng không có ý định giấu diếm: "Các người nghĩ đám các người ngăn được ta?" Nữ âm lạnh lùng, không phải là âm điệu ôn nhu vốn có của Thư phi, nghe có chút chói tai.

"Không phải là còn đồng bọn bị nhốt sao?" Liệt La Đặc cười nhắc nhở, sau đó cầm lấy thìa ăn một cái bánh trôi, mùi vị phi thường ngon.

"Đồng bọn? Đồ vô dụng chính là phế vật." Thư phi chậm rãi bước tới bên người nam tử, "Đúng là ngu, cứ như vậy bị bắt." Thư phi một chương đáp xuống đỉnh đầu nam nhân, ngay sau đó một trận nhiệt khí toát ra.

Trong phút chốc, ở trước mắt bao người, nam tử biến thành một đồng bạch cốt.

Thật là khủng khiếp, dù mọi người đã thấy nhiều chuyện tương tự, cũng nhin không được mà buồn nôn.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 9: Hồi Cung

Bi thảm nhất là Liệt La Đặc, uống hết bánh trôi còn không tiêu hóa, kết quả toàn bộ phun ra.

Dẫn tới mấy người bên cạnh, nhanh lên tránh xa hẩn.

"Người thật buồn nôn." Mạc Tà che lỗ mũi nói, sau này hẩn nấu đồ ai còn dám ăn?

"Nói nhảm, không buồn nôn, không để cho người ta mặt mũi sao?" Liệt La Đặc đảo cặp mắt trắng dã, "Một chưởng biến thành bạch cốt, mấy người các người có thể làm được không? Ta là không thể, cho nên, ta phải đi thôi, tránh khi chủ tử trở lại, ta bị khai phá thành Thủ Điện Đồng, xui xẻo."

Liệt La Đặc đứng lên, mắt nhìn đồ ăn mình phun ra, thôi để người phía ngoài tới thu thập, kịch vui này, hẩn cũng không dám nhìn.

"Người thật vô dụng." Mạc Tà lắc đầu, thủ hạ của Thiên Nguyệt Triệt toàn người kỳ quái.

"Đúng vậy a, ta vô dụng, tác dụng duy nhất của ta chính là một trong ngũ thần tướng, mạng dài chút." Liệt La Đặc đắc ý, sau đó đẩy cửa rời đi.

Thư phi thấy thế, nhanh chóng muốn lao ra.

Phanh..., sau lưng Liệt La Đặc xuất hiện ván cửa, cản trở Thư phi, Liệt La Đặc xoay người, như cũ tự tiểu phi tiểu: "Thật sự ta là người vô dụng

nhất nơi này, nhưng nhất định còn có chút tác dụng, người cũng quá coi thường ta."

Thư phi tức giận, bị tiểu tử này đùa bỡn, muốn tiến lên lần nữa, cửa lại bị Mạc Tà ngăn trở, đột nhiên vô số hỏa cầu đánh tới, mà cùng lúc đó, băng tiễn của Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai cũng bắn ra ngoài.

Nước lửa chạm vào nhau, vốn không có chuyện tốt.

Ngẩng đầu, chỉ thấy người phóng ra hỏa cầu là thiếu niên một thân hồng y, ngũ quan tinh mỹ dưới ánh trăng càng thêm nhu tình.

Thiếu niên là ca ca kiếp trước của Thiên Nguyệt Triệt, Dụ Phi (Khánh Trúc), mà nam nhân bên cạnh hẳn tất nhiên là quốc quân của Anh Túc đế quốc – Da La Phất Lạp, lúc này đây, sắc mặt của y khó coi tới cực điểm.

"Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai, người nhất định phải cùng Dụ Phi đối nghịch đúng không?" Ngày đó ở ma vũ đại hội cũng dùng băng tiễn đối phó với Dụ Phi của y, thiếu chút nữa đã thương hẳn, nghĩ đến đây, Da La Phất Lạp liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai quyết định tạm thời không cùng nam nhân đầu óc có chút vấn đề này đối nghịch, liền hướng về phía Thư phi đánh nhau.

Linh lực của Thư phi rất kỳ quái, nói là ma pháp, nhưng không thấy ngũ hành linh tử lưu động, nhưng hết lần này tới lần khác lực lượng của nàng phi thường cường đại, hơn nữa rất âm độc.

Dù sao một chương đem người biến thành bạch cốt, loại chuyện này, đích thật là có chút khó khăn.

Mấy người nhìn Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai và Thư phi đánh nhau, không thể nghi ngờ cứu ra ma pháp của nàng, thật là kỳ quái.

Bên kia.

Dưới ánh trăng, tiểu hồ ly đi theo phụ hoàng trốn ở nơi hẻo lánh, nhìn một màn diễn ra trên bãi cỏ.

Một màn kia, hai thân thể trần trụi, tựa hồ rất kịch liệt.

"Phụ hoàng, người nói cữu cữu được không?" Thiên Nguyệt Triệt cọ vào ngực Thiên Nguyệt Thần, vươn đầu ra, tầm mắt chăm chú nhìn chăm chăm nơi đó, Thiên Nguyệt Thần sợ hãi bị lạnh, liền ôm chặt hân.

"Người quá khinh thường Da Lạc ." Trong thế giới tình cảm, không có mạnh hay yếu, cho nên không thể nói được hay không được giữa Da Lạc và Á, huống chi, mấy năm này Da Lạc ở nơi mọi người xem không tới, giao ra quá nhiều.

"Vậy chờ Á thân vương sinh hài tử, chúng ta mang theo hài tử đi ngao du thiên hạ, đi đến mỗi quốc gia, có được không?" Thiên Nguyệt Triệt làm mộng đẹp.

"Vậy hoàng cung?" Xoa tóc dài mềm mại của hân, thanh âm lộ nhu tình.

"Không phải là còn có nhân tình của nhị ca sao?" Thiên Nguyệt Triệt thốt ra.

"Triệt nhi." Thiên Nguyệt Thần nhéo một cái lên mặt Thiên Nguyệt Triệt, "Không được nói lời thô tục." Hài tử này, nói bao nhiêu lần, luôn là lời thô tục không ngừng, chẳng lẽ thế giới của Triệt nhi, đều là loại hình này.

"Phụ hoàng, lời thô tục là thăng hoa của tình cảm, người không hiểu." Từ nhỏ Thiên Nguyệt Thần nhận sự giáo dục của đế vương, số lần nói lời thô tục chắc chỉ đếm trên đầu ngón tay.

"Người a, luôn có quá nhiều lý do." Thiên Nguyệt Thần bất đắc dĩ, ai kêu mình yêu gia hoả như vậy.

Yêu liền yêu, cái gì cũng không quản, chỉ nghĩ sủng ái.

"Phụ hoàng, người nói Á thân vương sẽ mang thai sao? Nếu thật, cữu cữu cao hứng phải biết." Thiên Nguyệt Triệt nghĩ tới hồ ly không quá thông minh kia, vẻ mặt đặc ý.

"Sao Da Lạc tin lời người, để cho Á ăn ma quả chứ?" Thiên Nguyệt Thần có chút không thông.

"Bởi vì ta nói cho hẳn chuyện của Khuynh Vô Trần." Thiên Nguyệt Triệt nói thẳng, "Cữu cữu sẽ không nói ra, cho nên ta rất yên tâm."

Thiên Nguyệt Thần cúi đầu nhìn Thiên Nguyệt Triệt một lát: "Triệt nhi có ấn tượng rất tốt với Khuynh Vô Trần năm đó." Thiên Nguyệt Thần khẳng định.

Thiên Nguyệt Triệt gật đầu: "Phụ hoàng, lòng của hẳn, ta cả đời học không được, nếu có một ngày, phụ hoàng cùng nữ nhân khác sinh con, ta sẽ giết người đàn bà kia, phá Mạn La đế quốc, sau đó, ta sẽ khiến người đời kiếp kiếp sống trong hối hận."

Thanh âm thanh thúy phi thường kiên định, hẳn yêu quá nhiệt tình, đến mức lu mờ lý trí của hẳn.

"Đứa ngốc, không chỉ người, ta cũng thế." Y cũng yêu quá sâu, sâu đến sáp nhập vào linh hồn.

"Nhưng Khuynh Vô Trần làm được, ba lần thỉnh chiến, ta thật sự tò mò, hẳn là người như thế nào." Thiên Nguyệt Triệt nhớ lại bút ký kia.

Cung điện vàng son lộng lẫy, Khuynh Vô Trần một thân bạch y, trên long y là nam nhân hấn yêu.

Hắn nhanh nhẹn đi ra, thanh âm ôn nhuận như nước: "Bệ hạ, Vô Trần thỉnh chiến."

Thiên Nguyệt Triệt không khỏi nghĩ, khi đó, nam tử kia đích thị là khuynh thành vô song, khó trách Sắc Vi đế quốc có truyền thuyết, hộ quốc công thể tử, hồng nhan không họa thủy, ngọc công tử Vô Trần.

"Phụ hoàng." Thanh âm Thiên Nguyệt Triệt uể oải, "Nếu như ta là Khuynh Vô Trần, như vậy người cũng là Thiên Huệ đế của ta." Sinh cùng sào, chết cùng huyết.

Thiên Nguyệt Thần không nói gì, chẳng qua là ôm Thiên Nguyệt Triệt càng chặt.

Bảy ngày sau, không có mã phong hoa lệ, không có quân đội khổng lồ, chỉ có vài tuần mã lao nhanh vào hoàng thành của Mạn La đế quốc.

Trên tuần mã, là hoàng đế khí vũ hiên ngang, trên tuần mã, là hoàng tử cao ngạo, bóng dáng hai người xuất hiện ở cửa hoàng thành, phảng phất sóng vai nhìn thiên hạ.

"Bệ hạ... ."

"Bệ hạ... ."

Lúc tuần mã đi tới cửa hoàng cung, thị vệ kích động một phen, bởi gì mấy ngày qua xảy ra rất nhiều chuyện.

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

"Điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

Toàn bộ hoàng cung đều là tiếng vang.

Ngự thư phòng, Thiên Nguyệt Thần và Thiên Nguyệt Triệt trở lại, liền vào Ngự thư phòng. Thấy hai người xuất hiện, mấy người luôn trong tình trạng căng thẳng rốt cục buông lỏng.

"Đệ." Dụ Phi kích động, tám năm không gặp, tiểu oa nhi năm đó đã lớn lên.

Dụ Phi là người thứ hai Thiên Nguyệt Triệt muốn làm nũng, cho dù ở nơi này bọn họ không có quan hệ huyết thống, nhưng kiếp trước bọn họ là huynh đệ máu mủ tình thâm thân, thân huynh đệ sống nương tựa lẫn nhau.

"Ca." Một tiếng này "Ca", Thiên Nguyệt Triệt nhào vào trong lòng Dụ Phi, "Ca, được gặp người, thật tốt."

Bởi vì Mạn La đế quốc và Anh Túc đế quốc quá xa, hai huynh đệ chỉ thư từ lui tới, dù sao đi mất một tháng, ai cũng không vui.

Dụ Phi không nói gì, chẳng qua là mỉm cười vuốt tóc Thiên Nguyệt Triệt, như ở hiện đại, hẳn dùng bả vai không quá rộng rãi của mình chắn mưa chắn gió cho Thiên Nguyệt Triệt, bởi vì đó là đệ đệ duy nhất của hắn.

Da La Phất Lạp không nói gì, Thiên Nguyệt Thần cũng không nói gì, bởi vì bọn họ đều biết, hai người kia quan trọng với nhau cỡ nào.

Chẳng qua những thứ khác có chút không dám tin, Thiên Nguyệt Triệt cao cao tại thượng, Thiên Nguyệt Triệt tùy hứng làm bậy, cư nhiên cũng có thời điểm nũng nịu như vậy.

Ôn chuyện xong, không khí của Ngự thư phòng trở lại như trước.

"Chuyện gì xảy ra?" Thiên Nguyệt Thần nhìn mấy người, liếc về phía Da La Phất Lạp, hiển nhiên, bởi vì y không phải là người của Mạn La đế quốc,

"Tại sao lúc ta trở lại, thị vệ trong cung giống như thấy được chúa cứu thế?"

Chúa cứu thế, là lời nói giắt bên miệng Thiên Nguyệt Triệt.

"Thư phi phản bội." Liệt Hi Tư Đồn Phất Lai nói đơn giản.

"Thiên Nguyệt Thần, hoàng cung của người nhân tài cũng thật nhiều, một phi tử, cứ nhiên làm cho nhiều người chật vật như vậy." Da La Phất Lạp cười nhạo.

Nét mặt Liệt Hi Tư Đồn Phất Lai biến lạnh, nếu nam nhân này không phải quốc quân của Anh Túc đế quốc, y thật muốn xé rách cái mồm kia, từ khi Thư phi chạy thoát, nam nhân này liền châm chọc y.

"Liệt La Đặc." Thiên Nguyệt Triệt nói.

"Có thuộc hạ." Liệt La Đặc đứng dậy.

"Bốn điện không ở, người là nửa chủ nhân của Mạn La các, Da La Phất Lạp đều nói Mạn La đế quốc ta nhân tài đông đúc, ánh mắt của y thực độc đáo, đã như vậy, còn không thừa dịp này giúp y lãnh giáo, sở trường của người là thức ăn ngon, thỉnh y di giá ngự thiện phòng nhấm nháp nhấm nháp."

Thiên Nguyệt Triệt nói xong, phát hiện sắc mặt mọi người một trận trắng bệch.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 10: Lựa Chọn

"Sao vậy, hiếm khi bốn điện không ở đây, còn xảy ra chuyện đặc biệt khác?" Đôi mắt sáng nâng lên, lộ toan tính.

Tất cả mọi người trừ Liệt La Đặc, không một ai có sắc mặt tốt, cuối cùng vẫn là Liệt Hi Tư Đốn Phát Lai đem tiền căn hậu quả nói một lần.

Quả nhiên, Thiên Nguyệt Triệt cũng như mọi người, bộ mặt co quắp, có chút khó khăn nói: "Liệt La Đặc, không có bốn điện phân phó, người cách bốn điện tối thiểu năm mươi mét."

Liệt La Đặc cũng phối hợp: "Vâng, chủ tử." Sau đó mang ghế tới cửa, đưa lưng về phía mấy người, ngồi xuống.

"Người làm cái gì vậy?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi lần nữa.

"Chủ tử, ta sợ đối mặt với chủ tử, chủ tử sẽ buồn nôn."

Vốn không có gì, bị Liệt La Đặc nói như vậy, Thiên Nguyệt Triệt còn thật sự cảm thấy miệng chua lét, nghĩ tới Liệt La Đặc vừa nôn vừa làm cơm, quả thật buồn nôn.

"Nói thế là, Thư phi chạy? Mấy người các người hợp lại cũng không phải đối thủ của nàng?" Thiên Nguyệt Thần cười lạnh, sự việc quá kỳ lạ, mấy người này là cao thủ đứng đầu hiện nay, cư nhiên không đối phó được một nữ nhân.

"Không, không phải bọn ta không phải là đối thủ của Thư phi, là do nàng có thần công hiểm thấy, ần nhãn." Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai không giải thích cho bản thân, mà đang luận sự.

"Ấn nhãn?"

"Ấn nhãn?"

Thiên Nguyệt Thần cùng Thiên Nguyệt Triệt trăm miệng một lời, đối với hai người đầy hiếu kỳ này mà nói, đột nhiên xuất hiện một chuyện mình không biết, hơn nữa có vẻ phi thường thú vị, đương nhiên sẽ kinh ngạc.

"Ta tìm hiểu các sách viết về ần nhãn, cổ xưa ghi lại rất ít, nghe nói đây là một chủng tộc thần bí, trên đại lục này, trừ nhân tộc, Ải Nhân tộc, lang nhân tộc, đại khái là ngoài các chủng tộc đã bị phát hiện, còn có một chủng tộc, tựa hồ so với nhân tộc chúng ta còn xuất hiện sớm hơn." Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai nghiêm túc nói.

"Nga?"

"Nga?"

Phụ tử hai người lại biểu hiện giống nhau, giống như rất hứng thú với chủng tộc thần bí ần nhãn này.

"Ta dựa vào danh nghĩa của bộ hạ, gửi thư cho quốc vương của liên bang, yêu cầu hãn giải thích chuyện Thư phi, thư đã gửi từ ba ngày trước, theo khoảng cách từ liên bang tới đây, đại khái cần một tháng." Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai nói.

"Không sao." Mặc dù giả mạo hoàng đế là tội mất đầu, nhưng chuyện như vậy, Thiên Nguyệt Thần cũng không để ý trong lòng.

Chuyện ần nhần đành phải tạm dừng, việc cần đổi mặt lúc này chính là chuyện trong lòng mỗi người, Thiên Nguyệt Triệt sẽ khôi phục sức mạnh và trí nhớ của Quang Minh thần tử.

Trong ngự thư phòng vô cùng yên tĩnh, thậm chí tiếng hít thở cũng tận lực đè nén, lo lắng không chỉ là Thiên Nguyệt Triệt, làm ngũ thần tướng, Kim và Thổ vốn mang theo trí nhớ của thần tướng, cho nên bọn họ không quan tâm, nhưng ba người khác thì bất đồng.

"Có một câu, ta không biết có nên nói hay không." Đây là lần đầu tiên Thiên Nguyệt Triệt lộ thần sắc nghi hoặc trước mặt mọi người, nó không phải là biểu hiện của kẻ luôn luôn kiêu ngạo như hăn, nhưng hăn vẫn nói ra.

"Thỉnh giảng." Lên tiếng là Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai, bởi vì bọn họ đều biết, những lời này của Thiên Nguyệt Triệt là nói với những ngũ thần tướng không có trí nhớ, mà trong ba thần tướng không có trí nhớ, mệnh của Liệt La Đặc là do Thiên Nguyệt Triệt cứu, hăn vì Thiên Nguyệt Triệt hy sinh hết thảy là cam tâm tình nguyện. Dụ Phi và Thiên Nguyệt Triệt lại càng không cần phải nói, bởi vậy, ở trong bọn họ, chỉ có y giống như ngoại nhân.

"Không có ai nắm chắc, sau khôi phục trí nhớ chúng ta sẽ như thế nào." Thiên Nguyệt Triệt nhàn nhạt nói một câu, nhưng cũng thực tế nhất, "Có lẽ sau khi khôi phục trí nhớ, chúng ta sẽ mất ký ức hiện tại, có lẽ thời điểm khôi phục trí nhớ, chúng ta thất bại, bị linh lực cản trở, rất nhiều chuyện đều không nắm chắc, cho nên các người cần phải rõ ràng, chuyện này không chỉ liên quan đến chính mình, mà nó còn liên quan đến người bên cạnh các người.

Kiếp trước chuyện về Quang Minh thần tử ta không rõ ràng lắm, cũng không cần gánh vác trách nhiệm, kiếp trước ngũ thần tướng trung thành, nhưng không có lý do gì cũng muốn kiếp này của các người như vậy.

Nếu không phải vì chuyện của ta, các người có thể không cần dính phiền phức như thế."

Thiên Nguyệt Triệt nói xong, mọi người đều im lặng, mọi việc có nhân có quả, kiếp này Thiên Nguyệt Triệt chưa khôi phục lực lượng, là do ngũ thần tướng kiếp trước tạo ra.

Đây là chuyện không cách nào trốn tránh, cho dù kiếp trước bọn họ là vì bảo vệ Quang Minh thần tử.

"Tốt lắm mọi người tỉnh táo ngẫm lại đi." Thiên Nguyệt Thần nói một câu, xóa tan không khí căng thẳng hiện tại.

"Không cần nghĩ, đệ, người muốn như thế nào, ca liền cùng người, chúng ta là huynh đệ, đời trước là, đời này cũng là, đời này ca vốn tới tìm người, nếu như thất bại, đời sau, chúng ta tiếp tục làm huynh đệ." Dụ Phi luôn luôn thương yêu Thiên Nguyệt Triệt .

"Chủ tử, thuộc hạ đi theo người, tựa như Dụ Phi thiếu gia nói, đời này nếu không được, đời sau thuộc hạ vẫn đi theo chủ tử, tám năm trước chủ tử đã nói với thuộc hạ, ngài nói, ở trước mặt ta, Liệt La Đặc người có thể làm chính mình, chuyện thiên hạ bốn điện thay người làm chủ, chủ tử, chính là câu này, khiến thuộc hạ thần phục."

Một năm kia, trên một cái thuyền, đối mặt với sóng biển, một hài tử năm tuổi đã nói như vậy với mình.

Liệt La Đặc biết, cả đời, hẳn không thể quên được những lời này.

"Không." Thiên Nguyệt Triệt than thở, "Người a, có đôi khi không vì mình mà sống, ta ích kỷ, nhưng ta không hy vọng các người hối hận, nhìn người đứng bên cạnh các người, nếu như thất bại, có lẽ các người sẽ vĩnh viễn mất đi bọn họ."

Thiên Nguyệt Triệt nói xong, liền ra khỏi Ngự thư phòng, phía ngoài là ban ngày, nhưng không khí bên trong lại khiến người ta không thở nổi.

Đi ra Ngự thư phòng, dọc theo đường đi thái giám, cung nữ, toàn bộ hành lễ, Thiên Nguyệt Triệt cũng không dư sức để ý tới, đi một lúc lại đến tẩm cung của Cẩm phi, phụ nhân kia vẫn vui sướng phơi nắng trong hoa viên.

Tư tâm, Thiên Nguyệt Triệt muốn khôi phục hết thảy của Quang Minh thần tử, hẳn muốn biết, mẫu thân của hắn – thánh nữ của Thần tộc làm giao dịch thế nào với Quang Minh thần tử, vì sao nàng nguyện ý buông tha cho mọi thứ, đi xuống địa cầu sinh sống.

Nữ nhân kiên cường đó, cho dù đến địa cầu, cũng chẳng bao giờ dùng linh lực thương tổn người vô tội.

Không, cho dù không phải là người vô tội, nàng cũng sẽ không thương tổn, nếu như nàng nguyện ý, sao những người đó có thể cưỡng bức nàng.

Mụ mụ... Người lại cho ta một vấn đề khó khăn như thế, Thiên Nguyệt Triệt thở dài, đột nhiên, một bàn tay ôn hòa đặt lên trán của hắn, Thiên Nguyệt Triệt cúi đầu, nhìn vào đôi mắt thuần tịnh kia.

"Triệt nhi... Đừng cau mày... Xấu quá."

Bắt lấy tay Cẩm phi, ánh mắt nhìn chăm chăm nàng, nàng đang vui sướng, hắn biết.

"Xấu quá... Xấu quá... ." Người điên không có khái niệm với xấu đẹp, nàng cảm thấy không thích thì là xấu, nàng nhìn quen thì là đẹp, nhìn một cái, vui sướng tự tại, không phải ư?

Rời đi tẩm cung Cẩm phi trở lại Mạn La các của mình, hoa anh đào hồng phấn, nở đến rực rỡ, từng cánh hoa phiêu phiêu, giống như làn váy, thướt

tha lay động, đẹp chói mắt người.

Có một cánh hoa bay tới trước mặt, Thiên Nguyệt Triệt đưa tay, chuẩn bị cầm nó, nhưng có người nhanh hơn hẳn một bước, ngẩng đầu là một khuôn mặt quen thuộc, khuôn mặt dung nhập vào cốt tủy.

"Lại buồn bã, mấy ngày qua càng đến gần đế quốc, nếp nhăn trên trán người càng nhiều hơn một cái." Thiên Nguyệt Thần đưa tay ôm hẳn vào lòng, làm thế nào mới lấy lại tâm tình như trước của hẳn, hẳn mỉm cười, hẳn rục rở, hẳn tùy hứng.

"Phụ hoàng cũng vậy mà." Thiên Nguyệt Triệt cười yếu ớt, đầu tựa vào lồng ngực của nam nhân, ngửi hơi thở thuộc về y, đó là hơi thở độc nhất chỉ thuộc về y.

Thiên Nguyệt Thần không nói, chẳng qua là đưa tay ôm chặt hơn, hận không được tan ra tiến thân trong cơ thể.

Ban đêm, bên trong Kim Long điện là một mảnh xuân sắc kiều diễm.

Dòng nước xanh lam cao tới thắt lưng Thiên Nguyệt Triệt, hai chân vòng quanh hông nam nhân, đáy nước phản chiếu bóng hình của hai người.

Ôn nhu tiến vào, ôn nhu thối lui.

Tiếng rên rỉ, tiếng gầm hòa lẫn, đúng là dễ nghe như vậy.

Ban đêm Ngự hoa viên cũng đặc biệt mỹ lệ, phong cảnh mê người chìm dưới ánh trăng, chẳng qua thực đáng tiếc, nam nhân ngồi trong lương đình lại vô tâm thưởng thức, từng ngậm từng ngậm rượu trút vào miệng.

Cũng không biết trong lòng phiền não cái gì, chỉ là không thoải mái.

"Rượu ngon đừng uống một mình." Thanh âm quen thuộc thuộc về Dịch Trạch, Liệt La Đặc cũng không quay đầu lại, tên du côn này xuất hiện

không phải lúc, hẳn không có tâm tình nháo với y.

Chai rượu trong tay bị Dịch Trạch cướp đi, ngay sau đó nghe được tiếng "Ào... Ào", rồi là tiếng "Ọc"...

Rượu đều bị nhả ra: "Này không phải rượu, rõ ràng là nước." Dịch Trạch oán giận.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 11: Hiếp Bức

Liếc Địch Trạch một cái, Liệt La Đặc lần nữa túm lấy bầu rượu: "Ta chưa bao giờ nói thứ ta uống là rượu." Tiếp theo lại uống, có đôi khi, rượu chưa say lòng người, người tự say.

"Một Thiên Nguyệt Triệt, khiến người phiền não thành như vậy?" Địch Trạch nhú mày, có chút bất mãn.

"Câm miệng, người biết cái gì?" Sắc mặt Liệt La Đặc tối sầm lại, "Hắn là chủ tử, ta là thuộc hạ."

"Người luôn luôn tự cho là phong lưu, lại không nhìn rõ tâm mình." Địch Trạch không biết làm ảo thuật gì, đột nhiên trong tay xuất hiện một bầu rượu, uống từng ngụm lớn.

Nghe mùi rượu, Liệt La Đặc ném rượu trong tay ra hồ, trong Ngự hoa viên an tĩnh đặc biệt chói tai, nhưng thị vệ tuần tra cũng không đến, vì họ biết Liệt La Đặc ở nơi đó.

Thân thể nhào tới, túm lấy bầu rượu trong tay Địch Trạch, đặt bên mũi, ngửi ngửi: "Rượu ngon." Rượu ngon chưa uống, đã ngửi thấy mùi thơm.

"Chết nhất." Địch Trạch ngồi xuống bên cạnh Liệt La Đặc, dựa lưng vào lưng của hắn.

"Người biết cái gì?" Liệt La Đặc hừ lạnh, còn đánh nấc.

"Ta không hiểu, ta cái gì cũng không hiểu, thậm chí ngay cả người thích Thiên Nguyệt Triệt cũng nhìn không thấu, được rồi đi." Sau đó Địch Trạch cầm lấy rượu trên tay Liệt La Đặc.

"Ha hả, người nhìn thấu, người cũng nhìn thấu." Liệt La Đặc cười lạnh, "Người không biết, thậm chí ngay cả ta cũng không biết ta thích chủ tử lúc nào, lần đầu tiên gặp mặt hắn là một oa nhi nhỏ như vậy, nhưng luôn khiến người ta ngạc nhiên.

Hắn nói: bốn điện hứa hẹn với người một chuyện, chờ lúc người cần, cứ việc nói với bốn điện, nhưng bốn điện muốn chính là bình đẳng trao đổi, tỷ như mạng của người, người nên biết, phàm là người bốn điện muốn giết, chân trời góc biển tuyệt đối không có chỗ cho người dung thân.

Hắn nói: làm người của bốn điện, có thể đứng thẳng lưng, bốn điện không thích người vô dụng, đương nhiên chỉ cần là người của bốn điện, không được bốn điện đồng ý, ai cũng không động được người.

Sau đó, ta thật sự đã xảy ra chuyện, nhưng ta không lo lắng, bởi vì ta biết chân trời góc biển, chủ tử nhất định sẽ tới cứu ta, ha hả... ."

"Người say." Địch Trạch đỡ thân thể bắt đầu lay động của hắn dậy, "Tới, đi nghỉ ngơi."

"Không, không có say, Địch Trạch, người không hiểu, ta không thể để chủ tử biết ta thích hắn." Liệt La Đặc tránh thoát còn muốn uống rượu.

"Liệt La Đặc, người thật khờ, ngay cả ta mới quen người cũng nhìn ra, bằng sự thông minh của Thiên Nguyệt Triệt, có thể không nhìn ra được sao?"

"Người... Người nói cái gì?"

"Hắn chẳng qua không muốn phá vỡ, chờ người rõ ràng, giữa các người không có kết quả, Liệt La Đặc, thật ra người không thương Thiên Nguyệt Triệt, người chẳng qua là thích, thích hắn đặc biệt, thích trí tuệ của hắn, thích hắn bất đồng với người khác, những thứ này không phải là yêu, yêu là có thể khiến người tâm động, có thể khiến tim người đập rộn lên, thời điểm người tới gần Thiên Nguyệt Triệt, lòng của người sẽ xao động sao? Tới nghe một chút." Địch Trạch án đầu Liệt La Đặc lên lồng ngực mình.

Thịch... Thịch...

Đây là tiếng tim đập của Địch Trạch, Liệt La Đặc có chút sửng sờ.

"Thời điểm người tới gần hắn, tim của người có thể nhảy như vậy sao?" Nâng lên cằm Liệt La Đặc, đôi mắt hẹp dài của y lộ vẻ phong lưu.

Đầu không tự chủ được lắc lắc, sẽ không, đúng là sẽ không: "Nhưng là, tầm mắt của ta không thể rời bỏ bóng dáng của hắn."

"Bởi vì hắn là chủ tử của người, bởi vì người sùng bái hắn, bởi vì người tôn kính hắn, giống như thời điểm Thiên Nguyệt Thần xuất hiện, mọi người sẽ hướng tầm mắt về phía y, đây là một loại tôn trọng." Địch Trạch tỉ mỉ giải thích.

"Cho nên, ta không thương chủ tử?" Liệt La Đặc chớp mắt, có chút khả ái.

Tâm Địch Trạch đột nhiên căng thẳng, cổ họng khô khốc, hạ thân tựa hồ biến hóa.

"Thời điểm ta tới gần người, tựa hồ sẽ có loại tim đập này, nó có nghĩa là, ta thích người?" Ngây ngốc hỏi ra vấn đề, Liệt La Đặc say rượu căn bản không biết mình đang vào hang sói.

Cũng không còn cách nào đè nén, Dịch Trạch hung hăng hôn lên đôi môi mình ảo tưởng thật lâu, ôn nhu hôn.

Tối nay khắp nơi hiện phong tình.

Thiên Nguyệt Thiên Hâm tựa vào lòng Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai, không lên tiếng, giữa bọn họ từ trước tới nay đều là an tĩnh, ngay cả câu ta thích người, hoặc là ta yêu người, cũng keo kiệt.

Nhưng ẩn ý giữa bọn họ không ai có thể so sánh, ở chung một cách tự nhiên, phảng phất trên thế giới, không còn ai hấp dẫn ánh mắt bọn họ.

"Nếu năm đó không lựa chọn đứng phía Thiên Nguyệt Triệt, người nói, hôm nay ta sẽ gặp khó khăn sao?" Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai vỗ về mái tóc dài mềm mại của Thiên Nguyệt Thiên Hâm, hỏi.

"Sẽ, người sẽ gặp khó khăn, thế giới to lớn, sợ là không có chỗ cho chúng ta dung thân." Thiên Nguyệt Thiên Hâm nhàn nhạt đáp.

"Đúng vậy a, Thiên Nguyệt Thần sẽ giết ta, để ta chuyển thế lần nữa." Nam nhân kia nhất định sẽ làm như vậy, bởi vì người đó là người yêu của hắn.

"Nhưng ta sợ khôi phục trí nhớ kiếp trước, sẽ quên người." Sợ a, có thể nào không sợ, dù sức mạnh trở lại y cũng sẽ sợ, không chỉ y, Thiên Nguyệt Thần cũng sẽ bất an.

"Không sao." Thiên Nguyệt Thiên Hâm lắc đầu, sau đó xoay người hôn lên môi y, "Chúng ta có ký ức khắc trong linh hồn, nếu không được, đến lượt ta theo đuổi người." Cuộc đời này đã nắm lấy tay của người, sẽ không buông ra.

"Hài tử ngọc, đúng, chúng ta có ký ức khắc trong linh hồn, cho nên ta không muốn chúng ta chỉ dừng lại ở trong hồi ức, chúng ta sáng tạo vô số

ký ức, muốn bây giờ cũng muốn tương lai."

Thế giới vạn vật, chỉ có cửa tình khó qua nhất.

"Nếu như biết, khôi phục trí nhớ là chuyện phiền phức như vậy, ban đầu ta liền vây khốn người, không cho người tới nơi này." Sự độc chiếm của hoàng đế vĩnh viễn là mạnh nhất, Da La Phất Lạp phản hận nói.

"Cho dù ta hận người đời đời kiếp kiếp?" Dụ Phi hỏi, một thân hồng y, thực xinh đẹp.

"Đúng, cho dù người hận ta đời đời kiếp kiếp, so với người có thể quên mất ta tốt hơn." Quên lãng, là trừng phạt đau khổ nhất với hai người yêu nhau.

"Như vậy bây giờ?" Dụ Phi khiêu mi, hăn sớm nên nghĩ, nam nhân này sẽ không thỏa hiệp.

"Xin lỗi, ta không cách nào trơ mắt nhìn người gặp nguy hiểm, cho nên..." Da La Phất Lạp vươn tay, chuẩn bị bắt Dụ Phi, lại nghe tiếng huýt gió từ xa mà đến.

Vừa nãy vẫn còn ở ngoài ngàn dặm, lúc này phảng phất gần ngay bên cạnh.

"Ta... Ta... ." Da La Phất Lạp muốn động, lại phát hiện thân thể bị định trụ.

"Sao thế?" Dụ Phi phát hiện tình huống không đúng, lập tức lo lắng tiến lên, mà lúc này một đạo bạch quang xẹt qua, hăn bị bắn ngược trở lại, thân thể đụng vào núi giả phía sau, miệng tràn máu tươi.

"Dụ Phi... ." Da La Phất Lạp lo lắng kêu lên, bất đắc dĩ bản thân không có cách nào tránh thoát.

"Uy lực của ngũ thần tướng, so với năm đó còn kém quá xa." Bạch y nam tử xuất trần tuyệt nhiên, tuyệt thể dung nhan không giống phàm trần.

"Người là ai?" Dụ Phi lau máu tươi bên khóe môi, người này cư nhiên biết thân phận của hắn, rốt cuộc là ai?

"Ngũ thần tướng, thời điểm lợi hại nhất, là năm người tập trung một chỗ." Bạch y nam tử chưa từng trả lời vấn đề của hắn, như cũ giữ vững nụ cười nhàn nhạt, "Tiểu quý, nói cho Thiên Nguyệt Triệt, ta ở chính điện của Thần tộc chờ hắn."

Nói xong, vung tay lên, ngay sau đó bóng dáng biến mất, đợi Dụ Phi nhìn lại, kể cả Da La Phất Lạp cũng không còn bóng dáng.

Một lát sau, Kim và Thổ vọt ra, hai người nhìn máu tươi bên miệng Dụ Phi, vội vàng tiến lên: "Làm sao vậy?" Thổ đập lên huyết mạch của Dụ Phi, không cảm thấy dị thường, mới yên tâm.

Dụ Phi lắc đầu, không biết nên nói gì.

Đột nhiên, bọn họ cảm giác được hai đạo nội tức hướng phía Kim Long điện, ba người nhìn nhau, đồng thời đuổi kịp.

So với hai người kia tới trễ một bước, lại phát hiện thị Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai cùng Liệt La Đặc, năm người chấn động, cảm giác xấu lan tràn.

"Vào đi." Tiếng nói trầm thấp từ bên trong truyền ra, năm người mặt dày đi vào.

Bên trong phòng, cách bình phong, hơi thở liêu nhân nói lên chuyện vừa xảy ra, năm người do dự, rốt cuộc không dám mở miệng, cuối cùng vẫn là Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai kiềm nén không được: "Hâm nhi bị bắt đi, muốn ta truyền lại một câu cho tiểu điện hạ."

"Nói cái gì?" Thanh âm Thiên Nguyệt Triệt có chút khàn khàn.

"Hắn nói, hắn ở chính điện của Thần tộc chờ ngươi."

"Cái gì?" Kinh ngạc không phải là người khác mà là Dụ Phi, "Da La Phất Lạp bị bắt đi, người nọ cũng lưu lại lời này."

"Cái kia... ." Liệt La Đặc do dự trong chốc lát nói, "Lúc Địch Trạch bị bắt đi, cũng lưu lại những lời này."

"Là Tinh Linh hoàng." Kim và Thổ trầm miệng một lời, ngay sau đó Kim chợt nghĩ đến, Mạc Tà? Vừa lo lắng, Mạc Tà đã vọt vào.

"Thế nào đều ở?" Mạc Tà khiêu mi, có chút ngoài ý muốn.

"Người không có chuyện gì?" Khẩn trương chính là Kim, nếu mấy người bị Tinh Linh hoàng bắt đi, hẳn cho là Mạc Tà cũng xảy ra chuyện.

"Có vẻ, Tinh Linh hoàng muốn mấy con tin." Thiên Nguyệt Thần tổng kết.

"Tinh Linh hoàng nào? Chuyện gì xảy ra, ta cảm giác được một cỗ lực lượng rất mạnh, đuổi đến Ngự hoa viên thì không còn, tốc độ của người kia quá nhanh, tiếp theo liền phát hiện bên này có hơi thở vọng động, liền tới đây." Cảm giác được không khí khẩn trương, Mạc Tà cũng liền thấy không đúng.

"Người kia là Tinh Linh hoàng, đương nhiên không thể đuổi kịp hắn." Trên giường truyền đến động tĩnh, Thiên Nguyệt Triệt mặc bạch sam, trên mặt có chút ửng đỏ, "Tinh Linh hoàng bắt đi nhị ca, Địch Trạch và Da La Phất Lạp, ý đồ của hắn rất rõ ràng, hắn muốn ta khôi phục lực lượng và trí nhớ của Quang Minh thần tử, chỉ là ta không rõ, ta vẫn luôn không rõ, tại sao hắn phải bức bách ta như vậy, Thần tộc cũng cho hắn, không phải sao?"

Mà lý do này chỉ có Tinh Linh hoàng và Quang Minh thần Tử hiểu.

Nếu chuyện đến bước này, nguyện ý hay không nguyện ý, bọn họ không thể lựa chọn, bây giờ chỉ còn thiếu chọn thời gian mà thôi.

Cuối cùng Thiên Nguyệt Thần cảm thấy, chỗ giải khai phong ấn tốt nhất chính là tế ti tháp.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 12: In Ấn

Đây là lần thứ hai Thiên Nguyệt Triệt bước vào tế ti tháp, lần đầu tiên là vì lời tiên đoán kia.

Nơi này hiện đầy tro bụi, tế ti đã đi vân du tứ hải, tự nhiên tế ti tháp vắng vẻ, Mạc Tà và Thiên Nguyệt Thần canh giữ ngoài cửa, đồng thời còn có Thủ Điện Đồng cùng Tiểu Bạch.

Kim, Mộc (Liệt La Đặc), Thuỷ (Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai), Hỏa (Dụ Phi), Thổ năm người dựa theo ngũ hành phương vị ngồi xuống, ở giữa là Thiên Nguyệt Triệt, năm ngũ hành linh châu đại biểu cho nguyên thần của năm người bay lơ lửng trên đỉnh đầu họ, xoay quanh thánh linh châu thuần sắc.

Dần dần lực lượng của ngũ hành linh châu càng ngày càng mạnh, bạch (Kim), thanh (Mộc), hắc (Thuỷ), xích (Hỏa), hoàng (Thổ) năm cột sáng bay thẳng đến chân trời, trong phút chốc bầu trời phiên vân phúc vũ.

Chuyện gì xảy ra?

Thiên Nguyệt Thần và Mạc Tà cả kinh, vốn lựa chọn ban ngày cũng vì sợ cột sáng quá mức chói mắt, nếu như buổi tối, sẽ càng khiến nhiều người chú ý, chẳng qua không ngờ.

Tí tách... Tí tách...

Mưa tầm tã rơi, náo lòng người, một ngày qua toàn bộ người trong thiên hạ, sợ hãi nhìn bầu trời xám xịt.

Mây đen đang không ngừng biến hóa, rồi từ từ bị tách ra, trong khe hở lộ ra ngũ thải quang mang, chẳng qua tia sáng rất yếu, cùng bay thẳng đến chân trời.

"Triệt nhi, lực lượng của ngũ hành linh châu còn chưa đủ cường đại." Thiên Nguyệt Thần truyền âm cho Thiên Nguyệt Triệt, nhưng đợi thật lâu vẫn không thấy Thiên Nguyệt Triệt đáp lại.

"Bọn họ đã tiến vào trạng thái phong bế, nghe không được lời của ta." Thiên Nguyệt Thần có chút gấp gáp.

"Chúng ta nhất định phải giúp bọn họ một tay." Mạc Tà nói.

"Không." Thiên Nguyệt Thần lắc đầu, "Ta là hắc ám ma pháp, Triệt nhi là quang minh ma pháp, nếu như ma pháp của ta gia nhập, sẽ khiến máu Ám Dạ trong cơ thể Triệt nhi cản trở, đến lúc đó, sợ rằng lại càng nguy hiểm."

"Ta tới." Mạc Tà nói, "Bất quá, ngũ hành của ta không hoàn chỉnh, là hỏa hệ cùng kim hệ làm chủ." Y thích tấn công, cho nên học chính là ma pháp có tính chiến đấu.

"Ta... Ta là thủy hệ." Tiểu Bạch xấu hổ nói, có chút sợ hãi nhìn Thiên Nguyệt Thần.

Thiệt là, thiếu chút nữa quên, còn có hài tử này, Thiên Nguyệt Thần nhất thời kích động nhìn hắn: "Như vậy mộc hệ và thổ hệ đâu?"

Cái này? Mạc Tà gặp khó khăn, đúng là không tìm ra mộc hệ và thổ hệ.

Thiên Nguyệt Thần nhìn cột sáng không thể nổi lên trên bầu trời, tâm tình ngã xuống đáy cốc, y có một thân ma pháp cường đại, lại có ích lợi gì, lúc này, y không cách nào trợ giúp người yêu dấu nhất.

"Cái kia... ." Thủ Điện Đồng ngoắc ngoắc y phục Thiên Nguyệt Thần."Ta... Ta là thổ hệ."

"Người...?" Thiên Nguyệt Thần nhìn Thủ Điện Đồng, thực muốn cười to, khô lâu này cũng tới tham gia náo nhiệt ư.

"Ta là thổ hệ." Thủ Điện Đồng khẳng định lần nữa, nhưng Thiên Nguyệt Thần lại thu hồi tầm mắt, căn bản không để ý tới nàng, Thủ Điện Đồng giận, "Khô lâu của ta vùi dưới lòng đất mấy trăm năm, ta có mấy trăm năm pháp lực thổ hệ."

Ách...

Thiên Nguyệt Thần chấn động, sau đó nhìn về phía Mạc Tà, trong mắt hai người sáng ngời, tựa hồ, thật đúng là có một việc như vậy, phát hiện hai người rốt cục nhìn thẳng mình, Thủ Điện Đồng có chút đặc ý.

Nàng thật là thổ hệ, chuyện này không ai biết.

"Như vậy mộc hệ?" Mạc Tà trở lại chủ đề.

Lúc này một thanh thúy thanh âm vang lên: "Ta là mộc hệ."

Triệt nhi?

Thiên Nguyệt Thần cả kinh, Triệt nhi nghe được bọn họ nói chuyện với nhau?

"Phụ hoàng, ta từ mình tưởng tỉnh lại, linh lực của bọn hãh không đủ mạnh, mặc dù Kim và Thổ đủ, nhưng ngũ hành linh lực phải chú trọng thống nhất, cho nên ta tỉnh lại."

"Tốt, chúng ta lập tức đi vào."

Cửa bị đẩy ra, cho dù không ai trông chừng cũng yên tâm, tể ti tháp là cấm địa, không ai dám xông vào, huống chi cửa cấm địa còn có Nặc Kiệt, Đàn Thành, Tu, Lôi Lợi Tư trông chừng.

Mạc Tà ngồi trong góc, hai tay cùng lúc phát ra ma pháp hệ Kim và Hỏa, chuyển cho Kim cùng Dụ Phi, một thân thể, đồng thời phát ra hai loại ma pháp, đây không phải là chuyện nguy hiểm bình thường.

Mạc Tà là phạm nhân, không giống Thiên Nguyệt Triệt dù đồng thời phát ra ngũ hệ ma pháp cũng không có vấn đề gì, bởi vì trong cơ thể Thiên Nguyệt Triệt có thánh linh châu cân bằng, nhưng Mạc Tà không có.

Chuyện này Mạc Tà chưa nói, mà Thiên Nguyệt Thần vì lo lắng Thiên Nguyệt Triệt cũng không chú ý tới Mạc Tà.

Khô lâu của Thủ Điện Đồng chứa đựng thổ hệ ma pháp mấy trăm năm, cũng coi là mạnh, nòng hướng về phía Thổ, đem lực lượng truyền cho Thổ, Tiểu Bạch là ma thú thủy hệ, ma pháp thủy hệ của Thiên Nguyệt Triệt mạnh bao nhiêu, thì thủy hệ ma pháp trên người nó cao bấy nhiêu, cho nên không có chuyện gì.

Mà bản thân Thiên Nguyệt Triệt có khế ước với Thánh Anh, Thánh Anh là công chúa của Tinh Linh tộc, mộc hệ ma pháp của nàng hiển nhiên cũng mạnh.

Trong khoảng thời gian ngắn, năm cột sáng trên bầu trời nhất thời trở nên rực rỡ, lần nữa nối tiếp năm đạo sáng bị ngăn trở, nhưng lực lượng vẫn không đủ...

Dù sao lực lượng từ bên ngoài tiếp ứng cũng không thuộc về mình, càng không phải là tới từ thiên nhiên, vì thế đến trên người ngũ thần tướng sẽ bị lựa chọn loại bỏ, một phần bị cột sáng thuần khiết kia hút lấy.

Sắc mặt Mạc Tà là tái nhợt nhất, do y dùng hai hệ ma pháp, Tiểu Bạch vốn trắng bóc, nhìn không ra quá nhiều, nhưng vẫn có chút khác biệt, Thủ Điện Đồng là hoàn toàn nhìn không ra.

Ọc...

Máu tươi tràn ra từ miệng Mạc Tà.

"Mạc Tà, người dừng tay, mau dừng tay." Thiên Nguyệt Thần kinh hãi, lập tức đi qua.

"Dừng tay." Mạc Tà suy yếu nói, "Lúc này dừng tay, Kim làm sao bây giờ?"

"Không được, bọn họ có linh châu hộ thể, sẽ không chết, người là nhân tộc." Thiên Nguyệt Thần lý trí nói, hai tay đập lên bả vai Mạc Tà, linh lực bị truyền ra liền thu về một nửa, Thiên Nguyệt Thần lập tức dùng nội tức của mình bảo vệ thân thể Mạc Tà, lực lượng của Âm Dạ chi châu có thể chữa trị hết thảy mọi thứ bị hủy diệt.

Cảm giác được thân thể Mạc Tà dần dần có sinh khí, Thiên Nguyệt Thần mới dừng tay, mà bên này hai tay Tiểu Bạch đã bắt đầu rủ xuống. Hai hài tử ngốc, bọn họ không có đầu óc của người bình thường, gặp phải nguy hiểm không biết dừng lại, Thiên Nguyệt Thần nhanh chóng ngăn cản bọn họ, Thủ Điện Đồng còn hoàn hảo, vốn là khô lâu, không có sinh mệnh.

Tiểu Bạch có chút phiền phức, Thiên Nguyệt Thần ôm lấy Tiểu Bạch, đồng dạng dùng Âm Dạ chi châu trị liệu cho nó.

"Như vậy là thất bại trong gang tấc." Mạc Tà mở mắt ra, có chút ảo não.

Thiên Nguyệt Thần cũng khóa chân mày không nói gì, tình hình của sáu người vẫn như trước: "Nếu như không ngăn cản, người nói sẽ thế nào?" Thiên Nguyệt Thần suy tư trong chốc lát, hỏi.

"Sẽ đến lúc lực lượng của bọn họ bị hao hết." Mạc Tà mở miệng, mặc dù không có trăm phần trăm khẳng định, nhưng cũng có tám phần nắm chắc.

Mà Thiên Nguyệt Triệt bởi vì vừa triển khai linh lực, cũng tiến vào trạng thái phong bế.

Không sai, nếu tiếp tục như vậy, sẽ kiên trì đến lúc linh lực của bọn họ hao hết mới thôi, tựa như năm đó ở đỉnh Linh Sơn.

"Ta thấy chưa chắc." Đang lúc hai người lo lắng, Thiên Nguyệt Thần thấy được một màn kia, túi thơm bên thắt lưng của Thiên Nguyệt Triệt động, một nhân sâm hình dáng con người, tiểu sủng vật với đôi cánh dài trong suốt bay ra.

"Đây là cái gì?" Hiển nhiên Mạc Tà cũng nhìn thấy.

"Ngũ hành thú." Trong thiên địa chỉ có một ma thú duy nhất tụ tập ngũ hành ma pháp, hơn nữa là ngũ hành ma pháp tinh khiết nhất.

"Ngũ hành thú... Ngũ hành thú trong truyền thuyết?" Mạc Tà mở to ánh mắt, hiển nhiên có chút không dám tin tưởng, vận khí, y chưa bao giờ tin tưởng vận khí, chẳng qua lúc này, y tin.

Ngũ hành thú bay đến giữa không trung, đôi cánh trong suốt lay động, một lần lại một lần, trong tưởng tượng của con người ngũ hành thú phải là động vật hung mãnh, có ai từng nghĩ là sủng vật đáng yêu như thế.

Tiếp theo ngũ hành thú dao động cánh càng lúc càng nhanh, ngũ hành linh tử lưu động trong không khí cũng bắt đầu dày đặc, Thiên Nguyệt Thần đỡ Mạc Tà ra khỏi phòng, phía ngoài vẫn mưa tầm tã như cũ.

"Người nhìn, đón." Thiên Nguyệt Thần đại hỉ, năm cột sáng rực rỡ nổi tiếp, tầng tầng mây đen tản ra, bầu trời xám xịt trong phút chốc sáng lên, cả vùng đất tràn đầy sinh khí.

Ngũ thái quang mang từ không trung xông thẳng đến thánh linh châu, thánh linh châu hấp thụ ngũ thái quang mang, quanh thân bắt đầu dao động.

"Người làm sao vậy?" Mạc Tà cảm giác Thiên Nguyệt Thần dựa vào y càng ngày càng vô lực, sau đó toàn bộ thân thể Thiên Nguyệt Thần ngã xuống đất, mới mưa nên mặt đất ngập nước, nước mưa rất nhanh ướt đầm y phục Thiên Nguyệt Thần.

Mạc Tà cố hết sức đỡ Thiên Nguyệt Thần dậy, ôm vào trong phòng.

Thay Thiên Nguyệt Thần kiểm tra thương thế, cũng không có gì kỳ quái, nội tức cũng rất ổn, nội lực cũng không loạn, đây là chuyện gì?

Đang lúc buồn bực, Mạc Tà thấy được ngạc nhiên, tóc đen của Thiên Nguyệt Thần đang từ từ biến sắc, sau đó là một đầu bạch phát, tựa hồ có điều gì đó trong ấn tượng xẹt qua.

Nghe bọn họ nói, Nguyệt chủ của Âm Dạ chi tộc vốn một đầu bạch phát, sống chung đã lâu, Mạc Tà cũng biết, Thiên Nguyệt Thần là Âm Dạ chi chủ chuyển thế, nhưng đồng dạng y cũng không có trí nhớ của Âm Dạ chi chủ.

Chẳng lẽ?

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 13: Từ Đầu Đến Cuối

Đây là một thế giới hoàn toàn thuần tịnh, nơi nơi đều là tuyết trắng, Thiên Nguyệt Triệt mở mắt ra, đập vào tầm mắt là một mảnh trắng xóa, không, không phải là màu trắng, mà là thuần sắc.

[Người đã tỉnh] Thanh âm quen thuộc, làm Thiên Nguyệt Triệt chấn động, thanh âm này hẳn quen thuộc, cũng sẽ không quên, là thanh âm của Tinh Linh hoàng, đột nhiên mở mắt ra, trước mắt là nam tử một thân bạch y, mục mâu nhu hòa che dấu hết thảy, khí chất thần thánh tản ra quang mang chói mắt.

Không phải là Tinh Linh hoàng, cho dù mặt giống nhau như đúc, thanh âm tương tự, nhưng người kia không phải là Tinh Linh hoàng, Tinh Linh hoàng không có hơi thở quang minh như vậy, không có quang mang chói mắt như vậy.

Như vậy người này là... Quang Minh thần tử.

[Đây là đâu?] Thiên Nguyệt Triệt từ trên mặt đất đứng lên, đồng dạng y phục trắng noãn, hai người rõ ràng khác biệt, hai mặt nhìn nhau, giờ khắc này, tựa hồ bị dung hợp chung một chỗ.

[Thiết, nghĩ người sẽ tò mò ta là ai chứ.] Quang Minh thần tử mỉm cười, mục mâu sáng rực nhìn Thiên Nguyệt Triệt, [Đúng là khuôn mặt khiến người yêu thích, khó trách y yêu người như vậy.]

Nghe vậy, trán Thiên Nguyệt Triệt nổi hắc tuyến, nói gì thế, không phải nam nhân này là quân tử đường đường sao? Đường đường là thần tử của

Thần tộc lại giống như tên du côn.

[Mấy năm này thông qua mắt của người, nhìn được không ít chuyện thú vị.] Quang Minh thần tử cười giải thích.

Thiên Nguyệt Triệt không giải thích được [Người liên tục trong lòng ta?]

[Phải, linh hồn của ta bị phong ấn trong thánh linh châu, cho dù đầu thai, còn có linh lực thần tử, cho nên lý trí của ta còn giữ.]

[Cho nên, ta vô cố sử dụng quang minh ma pháp, là bởi vì quan hệ tới người?] Thiên Nguyệt Triệt hỏi tiếp.

[Không tệ.] Quang Minh thần tử gật đầu, [Người thông minh hơn ta tưởng tượng rất nhiều, cho dù ở trong thân thể của người, ta vẫn không cách nào đoán được ý nghĩ của người, lòng của người ẩn nấp vô cùng sâu.]

[Người là cường đạo điển hình, cư nhiên trộm tâm sự của ta.]

[Ha ha ha ha... So đo cái gì, người chính là ta, ta chính là người.] Quang Minh thần tử cười to.

[Uy.] Thiên Nguyệt Triệt dứt khoát ngồi xuống mặt đất [Đây là đâu?]

[Khu vực của thần, không gian riêng tư của ta, cũng là nội tâm của người.]

[Là không gian giả tưởng?] Nam nhân này có lẽ còn mạnh hơn tưởng tượng của mình.

[Ta đương nhiên mạnh hơn người.] Bạch y nam nhân kiêu ngạo nói, nét mặt tự phụ kia, hoàn toàn là phiên bản của Thiên Nguyệt Triệt.

[Người lại đọc trộm nội tâm của ta.] Thiên Nguyệt Triệt tức giận, nhắc tay đánh về phía nam nhân, lại phát hiện không có một điểm khí lực, [Đây

là chuyện gì?]

[Không phải như người mới nói sao? Đây là khu vực của thần, nội tâm của người, địa phương hư ảo là không có lực lượng.]

[Cho nên hết thảy là giả?] Bao gồm nam nhân chướng mắt trước mặt này, hoàn toàn phá vỡ suy nghĩ của hắn.

[Không, thật sự, nhưng chân chính tồn tại là giả, còn có, đừng mắng ta chướng mắt, tâm ý của chúng ta tương thông, nếu không, sẽ không coi trọng cùng một nam nhân, quan trọng nhất là, người là ta, ta là người, người thừa kế gian trá của ta, thiện lương của ta cũng truyền cho người.]

[Da mặt của người thật dày.] Thiên Nguyệt Triệt cảm thán, sợ rằng không có ai tự phụ hơn hắn, Thiên Nguyệt Triệt vô thức so sánh da mặt mình dày hơn người ta.

[Cám ơn, điểm này cũng di truyền cho người.] Quang Minh thần tử nhún vai, sau đó có chút trầm muộn, [Thời giờ của ta không nhiều lắm, người có nghi vấn gì cứ việc hỏi, xong, ta sẽ vĩnh viễn biến mất, cùng người hòa hợp nhất thể.]

[Nếu chúng ta dung hợp, ta có thể nhớ lại mọi chuyện, vì sao phải cho người cơ hội nói, đến đây đi.] Thiên Nguyệt Triệt giang hai tay.

[Ha hả...] Quang Minh thần tử vừa cười, [Ta thật sự tới.]

[Ân.] Thiên Nguyệt Triệt gật đầu, phi thường quyết đoán, Quang Minh thần tử cũng nghiêm túc, từng bước từng bước tiêu sái tới gần Thiên Nguyệt Triệt, thân thể trong suốt dần dần đi vào thân thể Thiên Nguyệt Triệt.

Mọi ký ức nhanh chóng lướt qua đầu Thiên Nguyệt Triệt.

Về mẫu thân của hắc, thánh nữ của Thần tộc, nữ nhân như mộng ảo kia, nàng ở thật lâu trước kia tìm đến mình, ngay lúc đó mình vẫn là Quang Minh thần tử.

Nàng nói, nàng thích thế giới nhân tộc như hoa, nàng không muốn sinh mệnh vô tận cùng vĩnh viễn không cảm nhận được hỉ nộ ái ố của Thần tộc, nàng hướng tới bầu trời bao la.

Sau đó, trong trí nhớ mình đã cười, nhận lời nàng, thu hồi sinh mệnh vô tận của nàng, cho nàng cơ hội nếm thử hỉ nộ ái ố, cho nàng bầu trời bao la.

Nghĩ tới đây, tâm Thiên Nguyệt Triệt trầm xuống, mình của kiếp trước, thật ác độc, dù người này là mình, Thiên Nguyệt Triệt vẫn là đã hứa sẽ làm, cho nên mẫu thân ở thế giới kia của hắc, mang theo linh hồn của Quang Minh thần tử tới Địa cầu.

Mà thế giới như hoa lại tàn nhẫn đến vậy.

Trí nhớ vẫn không ngừng lưu chuyển, đi tới ngày Quang Minh thần tử cùng Nguyệt chủ thành hôn.

Trong thánh điện, hai khuôn mặt giống nhau như đúc nhìn nhau.

Tinh Linh Hoàng ôm nam nhân mặc giá y đỏ thắm trước mặt, đôi mắt khiêm tốn là nồng đậm ưu thương: "Ta lại không thể sao? Quang, chúng ta là song sinh, chúng ta là một đôi hoàn mỹ nhất thiên địa, chúng ta là linh hồn tinh khiết nhất thiên địa, tại sao ta không thể, tại sao?"

Cuối cùng Tinh Linh hoàng khóc trong lòng Quang Minh thần tử.

"Bởi vì, chỉ có đêm tối mới khát vọng ban ngày, chỉ có ánh trăng mới khát vọng ánh mặt trời, cũng chỉ có đêm tối là ban ngày không cách nào nhận thức, ngày đó Nguyệt xuất hiện dưới bầu trời xanh lam, ca, người không thể tưởng tượng, khi đó bầu trời bao la đẹp đến thế nào."

"Phải không? Phải không? Cho nên người quyết định, có phải hay không, Quang, ta cho người một cơ hội, chỉ có một lần, chỉ cần người hối hận, ta liền buông tha." Nét mặt bi thống của Tinh Linh hoàng biến thành quyết liệt cùng tối tăm.

"Dứt khoát." Mỉm cười, ôn hòa như cũ, cho dù thân thể bị khốn trụ, trong thế giới của hắn cũng không có hai chữ hối hận.

"Ha ha ha... Dứt khoát... Dứt khoát... ."

Tinh Linh hoàng lẩm bẩm tự nói, đưa tay giải khai y phục trên người Quang Minh thần tử, ngón tay dài nhỏ xẹt qua thân thể hắn, ôn nhu như vậy, động dung như vậy, nhưng âm tàn nơi đáy mắt càng ngày càng sâu.

Chỉ vì trên thân thể mỹ lệ kia, khắp nơi đều là dấu hôn xanh tím.

"Ta sẽ khiến người hối hận." Lưu lại một câu nói kia, Tinh Linh hoàng mặc vào giá y của quang minh thần tử ra khỏi thần điện, khuôn mặt giống nhau, trong khoảng thời gian ngắn ngũ thần tướng canh giữ ở cửa cũng khó phân ai là ai.

Hướng phía Nguyệt chủ đi tới, Tinh Linh hoàng không ngờ sẽ chạm trán Ma vương, hắn thừa dịp bất ngờ phong ấn linh hồn Ma vương, dùng không gian ma pháp, trực tiếp ném vào Tòa Yêu tháp của cực quang chi điện.

Sau đó hắn thấy được nam nhân kia cũng mặc giá y, giờ khắc này giá y trên người Nguyệt chủ làm đau nhói ánh mắt hắn.

Thân ảnh nhào vào lòng nam nhân.

Màu đỏ chói mắt khiến Nguyệt chủ nhất thời không phát hiện, nam tử này không phải là người mình yêu mến, song lúc hắn nhào vào lòng y, y nhận rõ, ái nhân của y, Quang Minh thần tử cao cao tại thượng, vĩnh viễn là thần thánh, động tác yêu mị ở trên người của hắn, cũng là ấm áp.

Mà thân thể này, không có hương vị của y, căn bản không phải ái nhân của y.

Nhưng cho dù rõ ràng cũng không còn kịp rồi, Tinh Linh hoàng và Quang Minh thần tử là song sinh, là linh thể tinh khiết nhất thiên địa, nói cách khác, dưới tình huống đó, Quang Minh thần tử mạnh như thế nào, Tinh Linh hoàng cũng mạnh như thế.

Từng đợt gió thổi qua, y rời Thần tộc, khi dừng lại, thân thể bị Tinh Linh hoàng ném xuống mặt đất.

Không khí nơi này phi thường sạch sẽ, không có một chút hỗn độn, bốn phía đều là tầng mây bao quanh, nhìn lại một cái, thiên địa ở dưới chân.

Nơi này là đỉnh Linh Sơn.

Nhưng đây cũng không phải điều khiến Nguyệt chủ cảm thấy sợ, y sợ chính là hồn phách của y, hồn phách của y đang từ từ biến mất.

Quang Minh thần tử giải khai phong ấn của Tinh Linh hoàng đã một lúc lâu.

"Thánh Anh." Hắc thả ra hài tử bị che dấu kia.

Thánh Anh mơ mơ màng màng mở mắt ra, có chút không biết làm sao.

"Thánh Anh, ba ngày, ba ngày sau tới đỉnh Linh Sơn." Hắc biết dựa vào linh lực của hắc và Tinh Linh hoàng, đối phương chỉ có thể chịu đựng ba ngày.

Chuyện đúng như Quang Minh thần tử dự liệu, ba ngày, chỉ có ba ngày.

Tinh Linh hoàng không tin, hắc không thể nào tin nổi: "Người điên rồi, người sẽ biến mất, linh hồn của y đã tản mát, người lấy nguyên thần của

người cứu y, người biến mất là người, người điên rồi... Quang... Người điên rồi..."

Tinh Linh hoàng miệng tràn máu tươi, hô to, không, hã không tin, hã tuyệt đối không tin, tại sao... Tại sao... Rõ ràng mình mới là người nên đứng ở bên cạnh hã a.

Tại sao... Tại sao...

Tinh Linh hoàng nổi giận, kinh mạch trong cơ thể bị chấn đoạn.

"Người không thể chết được." Như cũ là thanh âm ôn nhuận, Tinh Linh hoàng mở mắt ra, đôi mắt của Quang Minh thần tử thực bình tĩnh, không có tức giận, không có bi thương, thảnh thỏang hiện lên hưng phấn.

Đúng, hưng phấn, Tinh Linh hoàng nghi ngờ, tại sao lúc này, hã còn có thể cười.

"Người đang quan tâm ta sao? Ta chết đi, người cũng sẽ khổ sở đúng không?" Tinh Linh hoàng yếu ớt nói, Quang Minh thần tử nhanh chóng bảo vệ tâm mạch của hã.

"Phải, bởi vì người là ca ca của ta." Đây là lý do duy nhất liên hệ hai người, lý do duy nhất..."Nếu như người chết, Tinh Linh giới sẽ loạn."

"Ha ha... Ha ha... Đây mới thực sự là nguyên nhân đi, người sợ phiền toái, sợ Tinh Linh giới rối loạn, sẽ phiền toái đến người, người không hận ta sao? Không hận ta sao?"

"Không hận." Từ trước tới nay hã đều là người thông minh, người thông minh sẽ không sống trong cừu hận.

"Người thậm chí vô tình đến mức ngay cả hận cũng không chịu cho ta, không... Ta sẽ không để cho người như nguyện" Vừa nói, Tinh Linh

hoàng chuẩn bị khởi động linh lực lần nữa.

Quang Minh thần tử nhíu mày, dùng số lượng linh lực không nhiều lắm của hắc phong ấn linh hồn bạo loạn của Tinh Linh hoàng: "Ca ca, ngủ say đi, khi người tỉnh lại, hết thấy không còn giống như vậy."

Ánh mắt mệt mỏi, mệt mỏi, Tinh Linh hoàng quả thật ngủ thiếp đi.

Dùng một tia lực lượng cuối cùng, khởi động không gian ma pháp, Quang Minh thần tử phong ấn thân thể Tinh Linh hoàng trong Tinh Linh tộc, linh hồn thanh tĩnh sau vạn năm sẽ như thế nào?

Ngũ thần tướng nhanh hơn Thánh Anh một bước tìm được linh hồn còn sót lại của Quang Minh thần tử, năm người bọn họ hợp lực tu bổ linh hồn của Quang Minh thần tử, nhưng sợ thời điểm hắc sống lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, cho nên cũng phong ấn lực lượng đã ngủ say.

Tạo thành Thiên Nguyệt Triệt chuyển thế.

Trong tế ti tháp ngũ thần tướng đã tỉnh lại, trí nhớ lúc trước và hiện tại hỗn loạn, trừ Kim và Thổ, những người khác đều có chút đau đầu, mà Thiên Nguyệt Thần vẫn chưa thức tỉnh, ngủ say như cũ.

Về điểm này, ngay cả Kim và Thổ cũng không hiểu.

Thánh linh châu quay chung quanh Thiên Nguyệt Triệt từ từ dung nhập vào trong thân thể, lực lượng cường đại mà tường hòa không ngừng phát ra từ trên người Thiên Nguyệt Triệt, mái tóc dài màu đen mềm mại tản ra bốn phía.

Nhân nhi băng thanh ngọc khiết cực kỳ xinh đẹp.

Đột nhiên, Thiên Nguyệt Triệt mở mắt ra, mục mâu hắc sắc ẩn hiện ngũ thải quang mang, đó là lực lượng chân chính thuộc về Quang Minh thần tử.

"Thần Chủ." Kim và Thổ kích động trước.

Thiên Nguyệt Triệt hướng bọn họ gật đầu: "Khiến các người lo lắng." Thiên Nguyệt Triệt đứng dậy, từng bước từng bước đi tới bên người Thiên Nguyệt Thần, lúc này trí nhớ ngủ say vạn năm đã khắc sâu trong đầu hắc.

Ngồi xổm xuống, ôm nam nhân một đầu tóc trắng vào trong lòng, sau đó nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mỏng manh kia, giống như khẽ gọi linh hồn đang ngủ say của y.

Từ từ, Thiên Nguyệt Thần mở mắt ra, nhìn Thiên Nguyệt Triệt đang hôn mình, đầu tiên sững sốt, sau đó hai tay ôm lấy cái cổ duyên dáng của hắc, đoạt lại thể chủ động...

Như cũ là hoàng cung, Ngự thư phòng, chẳng qua không khí lần này không giống với lần trước, mấy người người nhìn ta, ta xem người, lại không biết nên nói cái gì?

Thiên Nguyệt Triệt vẫn là Thiên Nguyệt Triệt, ngồi ở trên ghế, không ngừng ăn đồ, Thiên Nguyệt Thần vẫn là Thiên Nguyệt Thần, ôn nhu ôm hài tử trong lòng.

Khiến những người đang chờ chân tướng phải nóng nảy.

"Ăn a, sao không ăn, là tay nghề của Liệt La Đặc kém sao?" Thiên Nguyệt Triệt cảm giác bản thân giống như thật lâu không ăn gì, Thiên Nguyệt Thần giơ tay lên, thân mật lau đi mảnh vụn trên khóe môi hắc.

"Chậm chút, lại không ai đoạt với người." Biểu hiện vẫn như vậy, tưởng rằng có trí nhớ nhiều đời trước sẽ trở nên thành thục một chút, hóa ra y đánh giá cao tiểu tử này.

Mà Nặc Kiệt nhìn một đầu tóc trắng của Thiên Nguyệt Thần, thương tâm muốn khóc, hắc lén cảm thấy là Thiên Nguyệt Thần sử dụng linh lực quá

độ, chưa già đã yếu.

Về điểm này, Thiên Nguyệt Thần cũng không muốn giải thích với hân.

"Thần Chủ."

"Chủ tử."

"Đệ."

Mấy người đồng thời kêu, Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai không lên tiếng, chẳng qua ánh mắt đầy mỗi một nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

Rốt cục giải quyết xong điểm tâm, Thiên Nguyệt Triệt còn nhin không được liếm liếm tay, tiếp theo kéo tay Thiên Nguyệt Thần sờ bụng của mình: "Có phải lớn hơn nhiều không?"

Ăn no muốn ngủ, làm người có một điểm đặc biệt lười này.

"Gần đây không có ăn sai ma quả đi?" Thiên Nguyệt Thần phụng bồi trêu ghẹo, một bên ám hiệu.

"Đương nhiên, thật muốn biết Á thân vương ra sao?" Lười biếng cọ cọ lồng ngực của Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Triệt không vội, tuyệt không gấp.

"Tiểu điện hạ." Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai cũng nhin không được nữa, Hâm nhi còn trong tay Tinh Linh hoàng, y một khắc cũng không dám buông lỏng.

"Xem, đã khôi phục trí nhớ còn không tôn trọng bốn điện." Thiên Nguyệt Triệt ủy khuất kháng nghị, "Phụ hoàng, ta quá thất bại."

Ánh mắt lạnh lùng, phúc hắc nam nhân cười đề nghị: "Triệt nhi có thể điều giáo, điều giáo." Ngẩng đầu, tầm mắt lướt qua mọi người, bị nam nhân

nhìn, mọi người một trận run rẩy, nam nhân này đang uy hiếp bọn họ.

Quả nhiên, chờ chuyện này hoàn thành, hoàng cung không thể ở lâu, mọi người nghĩ thầm.

Rốt cục lúc mọi người muốn nổi giận, thanh âm ôn nhuận của Thiên Nguyệt Triệt truyền ra: "Cảm giác được làm chính mình rất tuyệt phải không, không còn là ngũ thần tướng lạnh lùng, mà là bản thân chân chính, có hỉ nộ ai nhạc."

Năm người sửng sốt, sau đó mới hiểu được ý tứ của hắn, nhưng vẫn không rõ.

"Lúc trí nhớ của các người tái diễn trong đầu, các người có ý kiến gì không?" Thiên Nguyệt Triệt hỏi.

"Sau khi sắp xếp ký ức, bất quá là nhìn lại một kiếp." Đầu tiên trả lời là Liệt Hi Tư Đốn Phất Lai, y là người lý trí, trong cái được và mất, y vĩnh viễn rõ ràng mình muốn cái gì.

Liệt La Đặc vốn lười nhác, thân phận ngũ thần tướng quá nhạy cảm, cũng quá trầm trọng, hắn thích làm người bình thường, tùy tâm sở dục.

Về phần Dụ Phi, hắn và Thiên Nguyệt Triệt giống nhau, chịu sự giáo dục tinh anh của thế kỷ 21, trí tuệ của bọn họ so với người thời đại này, siêu việt hơn rất nhiều, nói thí dụ như xuyên qua thời không, người hiện đại sẽ không tin tưởng.

Nhưng nếu như xảy ra, người hiện đại thích ứng tuyệt đối nhanh hơn người cổ đại, bởi vì ở hiện đại, những truyền thuyết như vậy, được dựng thành phim quá nhiều.

"Đúng vậy a, bốn điện thấy, cũng bất quá là nhìn lại một kiếp, trí nhớ của Quang Minh thần tử khôi phục, lực lượng của Quang Minh thần tử cũng

khôi phục, mà bốn điện vẫn là Thiên Nguyệt Triệt, chỉ có trí nhớ trong đầu nhiều hơn một thế. Các người nhất định tò mò mọi chuyện, nhưng thật ra chuyện này phát sinh trong tính toán của ta ở kiếp trước." Thiên Nguyệt Triệt cố ý cường điệu, là kiếp trước của hắn, mà không phải hắn, tránh mọi người tức giận, trút lên người của hắn.

"Có ý gì?" Mọi người đồng thanh hỏi rõ.

"Không phải các người vẫn luôn tò mò ư? Tại sao kiếp trước của ta chưa bao giờ tham gia yến hội của Tinh Linh hoàng, tại sao hắn du ngoạn nhiều nơi như vậy, nhưng cho tới bây giờ chưa đi Âm Dạ chi tộc, bởi vì hết thầy đã được chú định." Cho nên hắn cố gắng kháng cự vận mệnh này, nhưng không biết, mọi thứ vẫn theo mệnh định mà xảy ra.

"Đúng." Bọn họ là tò mò, từ kiếp trước tới kiếp này.

"Bởi vì lúc ta tu luyện ở kiếp trước, linh hồn từng rời đi." Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu, nam nhân to gan kia, đại khái cả đời chưa từng xui xẻo như vậy, "Mà một lần linh hồn rời đi, lại tới địa cầu thế kỷ 21, thấy được thánh nữ Thần tộc, cũng chính là mẫu thân kiếp trước của ta, hắn thấy tận mắt ta ra đời."

Cho nên mới dự liệu mọi chuyện.

"Nếu vậy, sao năm đó Thần Chủ không ngăn cản, mà muốn nhìn tận mắt chuyện phát sinh?" Kim không giải thích được hỏi.

"Ồ đồ." Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên lạnh lùng nói, "Các người là ngũ thần tướng, chẳng lẽ các người không rõ sao? Nếu chuyện này tồn tại trong tương lai, chứng tỏ nó thật sự từng có, bốn điện sống lại ở hiện đại, nói rõ một điểm, Quang Minh thần tử lúc trước đã sống lại, nếu không không có bốn điện xuất hiện. Mà chuyện đã xảy ra, bất kể người muốn thay đổi thế nào, kết quả chỉ có một, kết cục cuối cùng vẫn giống nhau, chẳng qua quá trình bất đồng."

"Thuộc hạ ngu dốt." Kim cúi đầu, đúng là, hẳn hỏi một vấn đề rất ngu.

"Thôi." Thiên Nguyệt Triệt khoát tay, "Chuyện này nên trách chính là ta, không, là kiếp trước của ta, nên giải thích với các người, lúc năm người các người chạy tới, linh hồn của Tinh Linh hoàng bị ta phong ấn mà quay về Tinh Linh tộc ngủ say, còn phụ hoàng, Nguyệt chủ lúc đó, đã bị ta đưa đi chuyển thế, chẳng qua là... ."

Hắn đột nhiên cười tà: "Phụ hoàng, nếu cả đời này không có Thiên Nguyệt Triệt, vậy Thiên Nguyệt Thần sẽ tịch mịch đời đời kiếp kiếp."

"Nga?" Thiên Nguyệt Thần khiêu mi, "Là tình nguyên rủa?" Thiên Nguyệt Triệt khôi phục trí nhớ của kiếp trước, hiển nhiên Thiên Nguyệt Thần cũng vậy, cho nên rất nhanh y liền hiểu rõ.

"Tình nguyên rủa?" Năm người lần nữa đồng thanh hỏi.

"Uh, chú ngữ cổ xưa, bị liệt là cấm kỵ, cho nên bọn người không biết. Sau khi Quang Minh thần tử đưa Nguyệt chủ chuyển kiếp, đồng thời hạ tình nguyên rủa, nếu Nguyệt chủ chuyển sang kiếp khác tìm không được, hơn nữa yêu không phải là ta, cả đời y sẽ tịch mịch. Đồng dạng, nếu như y nhận định ta." Thiên Nguyệt Triệt nhìn Thiên Nguyệt Thần, "Như vậy ngày ta khôi phục lực lượng của Quang Minh thần tử, cũng chính là ngày Nguyệt chủ thức tỉnh."

Tình yêu, không phải là thành toàn, mà là độc quyền chiếm hữu.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 14: Đêm Trước

Thiên Nguyệt Triệt khôi phục trí nhớ và lực lượng của Quang Minh thần tử, cũng đại biểu cho chiến tranh với Tinh Linh hoàng tộc bộc phát.

"Thần tử điện hạ." Lôi Lợi Tư có chút kích động nhìn Thiên Nguyệt Triệt, vẫn là khuôn mặt cũ, chỉ khác màu tóc và màu mắt, nhưng trong vô hình, cho mình áp lực rất lớn.

Hắn là áp lực từ bản thân, vì biết người này là Quang Minh thần tử chuyển thế, Lôi Lợi Tư nghĩ thầm.

Thân ảnh mảnh khảnh của Thiên Nguyệt Triệt đứng nghiêm dưới ánh trăng, mái tóc đen nhánh thỉnh thoảng phiêu động theo gió, cả thiên địa, phảng phất chỉ vì một mình hắn mà tỏa sáng.

Nghe thấy thanh âm của Lôi Lợi Tư, Thiên Nguyệt Triệt quay đầu, nhu hòa trong phút chốc khiến Lôi Lợi Tư chấn động, khuôn mặt này vẫn non nớt như vậy, nhưng khí chất thành thục hơn trước mấy phần.

Cảm giác được mình nổi lên tâm tư khác, Lôi Lợi Tư nhanh chóng hoàn hồn, ánh mắt lấp lánh hữu thần.

"Có việc?" Không để ý hoặc không chú ý tâm tư Lôi Lợi Tư, Thiên Nguyệt Triệt nhẹ giọng hỏi.

"Không có... Chẳng qua là..." Chỉ là cái gì cũng không có, ngày mai sẽ phải hồi thần tộc, hắn chỉ đột nhiên cảm thán.

"Về chuyện bốn điện sống lại, những người khác của Thần tộc có từng nhắc tới?" Thiên Nguyệt Triệt suy tư trong chốc lát, hỏi.

"Không có." Lôi Lợi Tư lắc đầu, căn bản không kịp nói, liền bị Tinh Linh hoàng đả thương, sau đó đến nơi này.

"Vây vĩnh viễn giữ bí mật đi." Thiên Nguyệt Triệt như cũ bình thản, nhưng ánh mắt chân thật đáng tin, "Nhớ cho kỹ cái gì cũng không xảy ra, người coi như đến nhân tộc đi dạo một chuyến."

Lôi Lợi Tư cũng là người thông minh: "Lôi rõ ràng."

Lúc bốn phía lần nữa trở lại an tĩnh, Thiên Nguyệt Triệt trở nên lười nhác, mặc dù nói, hẳn lựa chọn sống theo cách của Thiên Nguyệt Triệt, trí nhớ của Quang Minh thần tử đối với hẳn mà nói, chẳng khác nào xem một bộ phim.

Nhưng cho dù chỉ là một bộ phim, cũng sẽ lưu lại cảm thán.

"Triệt nhi đang suy nghĩ ngày mai đối mặt Tinh Linh hoàng thế nào sao?" Thiên Nguyệt Thần cầm lấy ngoại bào phủ thêm cho Thiên Nguyệt Triệt, nhiệt độ ngày đêm chênh lệch quá lớn, theo tính lười biếng của Thiên Nguyệt Triệt, tuyệt đối không thể nào lấy thêm áo.

"Phụ hoàng." Thiên Nguyệt Triệt áp vào ngực Thiên Nguyệt Thần, "Người biết rất rõ ràng không phải, ta không phải là Quang Minh thần tử, ta có được trí nhớ của hẳn, có được lực lượng của hẳn, chúng ta là một linh hồn, nhưng ta rất xác định ta không phải là hẳn."

Thiên Nguyệt Triệt nói như đinh chém sắt.

"Vây Triệt nhi phiền não cái gì?" Thiên Nguyệt Thần khiêu mi hỏi ngược lại.

Dựa lưng vào ngực y, lắc lắc đầu: "Ta cũng không biết, nhất thời cảm xúc rất nhiều, giống như đột nhiên tiếp nhận rất nhiều chuyện, phụ hoàng, đợi ngày mai chuyện của Tinh Linh hoàng xong xuôi, ta hai chúng ta diệt trừ trí nhớ kiếp trước được không?"

Thiên Nguyệt Triệt xoay người, ngẩng đầu nhìn nam nhân tóc trắng, đây là nam nhân có được lực lượng của Âm Dạ chi chủ, trong thiên địa ban ngày biến mất mới có đêm tối, cũng chỉ đêm tối biến mất mới có ban ngày, cho nên đêm tối và ban ngày là hai đường thẳng song song không bao giờ giao nhau, sự tồn tại của hai người trái ngược nhau. Tất cả đều cho rằng Quang Minh thần tử và Tinh Linh hoàng là linh hồn tinh khiết nhất thiên địa, nên lực lượng của bọn họ phải là mạnh nhất.

Nhưng bọn họ không chú ý rằng sự tồn tại của ngày đêm là chân lý, lực lượng của Quang mạnh bao nhiêu, lực lượng của Dạ cũng mạnh bấy nhiêu.

"Nếu không, liền theo Triệt nhi." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Nguyệt Triệt nhăn lại, chân chính khổ não, hẳn không thích bị trí nhớ của Quang Minh thần tử dây dưa, mặc dù người kia cũng là hẳn, nhưng hẳn không thích, hẳn không thích trong trí nhớ của Quang Minh thần tử đều tràn ngập bóng dáng phụ hoàng, một chút cũng không thích.

"Vì sao?" Thiên Nguyệt Thần thật không giải thích được, nhưng y biết, lời từ miệng Thiên Nguyệt Triệt thốt ra, không phải là đáp án cũng sẽ thành đáp án.

"Bởi vì, ta không muốn quên mất phụ hoàng kiếp trước." Âm Dạ chi chủ, nam nhân thanh nhã rồi lại phi thường hồn nhiên.

Từ trước đến giờ được cho là sự tồn tại cao ngạo và lạnh nhạt, lần đầu tiên nhìn thấy Quang Minh thần tử, tâm động.

Ta muốn người, trong thiên địa có người dám nói như vậy, không phải là ta yêu người, cũng không phải là ta thích người, mà là ta muốn người.

Ta muốn người thắng được ta yêu người, bởi vì yêu có một ngày sẽ hòa tan, mà nếu là vĩnh viễn, trong mắt Quang Minh thần tử cùng Âm Dạ chi chủ, đó là trân quý nhất, hai người tịch mịch dây dưa với nhau.

"Nguyên lai Triệt nhi đang ăn dấm." Thiên Nguyệt Thần rất cục rỡ ràng, sờ dĩ tiểu tử biểu lộ nét mặt như vậy, là vì ăn dấm của mình kiếp trước.

"Hừ." Thiên Nguyệt Triệt hừ lạnh, "Phụ hoàng là của ta, phụ hoàng kiếp trước cũng là của ta, bất luận kẻ nào cũng không thể nghĩ, ngay cả năm mơ cũng không thể." Hai cánh tay ôm lấy thắt lưng Thiên Nguyệt Thần, kiêu ngạo tuyên bố chủ quyền, đây là đang bảo vệ lãnh thổ, hiển nhiên Thiên Nguyệt Triệt phải cường thế.

"Đây không phải là người khác, Triệt nhi, mặc dù hắc là kiếp trước của người, nhưng không thể nào phủ nhận đó là người." Thiên Nguyệt Thần lắc đầu thở dài, quả nhiên, không phải đáp án cũng thành đáp án.

"Không đúng không đúng không phải." Tiếng Thiên Nguyệt Triệt càng phát ra càng nặng, "Tuyệt đối không phải, ta là Thiên Nguyệt Triệt, phụ hoàng ... Thiên Nguyệt Triệt của phụ hoàng." Hắc mới không cần làm Quang Minh thần tử, hắc chỉ muốn làm Thiên Nguyệt Triệt của Thiên Nguyệt Thần.

Thỉnh thoảng vui vẻ có thể cười to, có thể tùy hứng, thỉnh thoảng không vui, có thể quật cường, có thể trương dương, thế giới của hắc chỉ có Thiên Nguyệt Thần, hắc thích tầm mắt của mình theo sau bóng dáng của y, hắc thích Thiên Nguyệt Thần nghiêm túc lúc xử lý quốc sự.

Hắc thích nét mặt bất dĩ nhưng ôn nhu của Thiên Nguyệt Thần khi mình tinh nghịch.

Hắc thích Thiên Nguyệt Thần lo lắng vì mình, quan tâm mình, thích đến không cách nào nói rõ, không cách nào diễn tả.

Tâm Thiên Nguyệt Thần chấn động, đầu tiên là sửng sốt, sau đó là vui sướng, đã không chỉ là vui sướng, cũng là đồng dạng không thể dùng lời diễn tả.

"Thiên Nguyệt Thần cũng chỉ là Thiên Nguyệt Thần của Thiên Nguyệt Triệt." Đúng là, ở trong mắt bất cứ người nào, Thiên Nguyệt Thần là vương giả, là quốc quân, là tồn tại không thể lu mờ, không thể xâm phạm, chỉ có trong mắt Thiên Nguyệt Triệt, y là phụ thân bình thường, nam nhân bình thường, ái nhân bình thường.

...

Bởi vì Thiên Nguyệt Thiên Hâm, Dịch Trạch, Da La Phát Lạp vẫn còn trong tay Tinh Linh hoàng, cho nên, dù Thiên Nguyệt Triệt không lo lắng, những người khác cũng chịu không được hấn không lo lắng.

Tại căn phòng dưới đất của Mạn La các, mọi người tập trung cùng nhau, không ai biết bọn họ đi Thần tộc, đang đợi bọn họ chính là cái gì.

Bất kể là Thiên Nguyệt Triệt hay là Thiên Nguyệt Thần, hay là năm người Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, dù trước kia bọn họ quen thuộc Thần tộc, nhưng ở kiếp này bọn họ quá mức xa lạ.

Thiên Nguyệt Thần phải rời khỏi, nhưng không biết mất bao lâu, Thiên Nguyệt đế quốc không thể một ngày không có chủ, lúc này Thiên Nguyệt Triệt đề nghị để cho Thiên Nguyệt Thiên Ngọc trở lại.

Ngày đó

"Thiên Nguyệt Thiên Ngọc?" Thiên Nguyệt Thần thật sự bất ngờ, hài tử kia trong ký ức của y cơ hồ là số lẻ, chân chính gặp hấn, là ngày Phàm Đa Mông (tên của tướng quân) tang phụ hồi đế đô.

Bên bờ Mạn La đế quốc có vô số nước nhỏ, thậm chí còn có một số quốc gia di động, những quốc gia di động đó thật ra là những bộ lạc không có chỗ ở cố định, mà thủ lĩnh của những bộ lạc đó có dã tâm không tầm thường.

Phàm Đa Mông là tướng quân trấn áp bộ lạc Hùng Ưng, vốn những bộ lạc kia rất an tĩnh, cho đến khi Phàm Đa Mông trở lại đế đô, bọn họ nhân lúc quân đội của Mạn La đế quốc vắng tướng quân, bắt đầu tiến công, ý đồ chiếm một phần thổ địa của Mạn La.

Vì bộ lạc Hùng Ưng sinh sống bên bờ sa mạc, cho nên thường xuyên có gió lốc, mà đối diện với bọn họ là bình nguyên nơi quân đội của Phàm Đa Mông hạ doanh trại, bởi thế bộ lạc Hùng Ưng thêm thường khời thổ địa phi nhiều nay đã lâu.

Phàm Đa Mông được gọi là anh hùng trên thảo nguyên, vì muốn đề phòng các bộ lạc đánh lén, mười mấy năm qua chẳng bao giờ trở lại kinh đô, trên thảo nguyên hỗn loạn, tướng lãnh chỉ huy phi thường trọng yếu.

Phụ tang, y không thể không chú ý hiếu nghĩa, nhưng bộ lạc Hùng Ưng đánh bất ngờ, khiến hãn trung hiếu khó chọn.

Lúc này Thiên Nguyệt Thiên Ngọc luôn ốm đau không được chú ý lại thỉnh chiến, cả triều văn võ nhìn thiếu niên được Thiên Nguyệt Triệt chiếu cố mấy năm qua đã cao lớn không ít, mặc dù có chút sợ hãi, nhưng lưng lại thẳng tắp.

Mặt tái nhợt vì khẩn trương mà hiện đỏ ửng, khí chất tuần tú, khi đó mọi người mới bừng tỉnh, nguyên lai Mạn La đế quốc còn có ngũ hoàng tử.

Thiên Nguyệt Thần do dự, Mạn La đế quốc không thiếu tướng quân, phái ai đi cũng tốt hơn Thiên Nguyệt Thiên Ngọc, nhưng Thiên Nguyệt Triệt lại lên tiếng.

Năm đó Thiên Nguyệt Triệt gần mười tuổi, nét mặt cuồng ngạo, khinh thường nhìn chúng thần đang phản đối, thanh âm lạnh lùng khiến người ta có cảm giác cận kề cái chết.

Thiên Nguyệt Triệt nói: "Cho dù ngũ ca chết trận sa trường, chết cũng là hài tử của Thiên Nguyệt gia, bốn điện biết, mấy vị muốn nói, mất chính là lãnh thổ của Mạn La đế quốc, bốn điện thực muốn cười to, Mạn La đế quốc nhân tài vô số, chẳng lẽ ngay cả bản lĩnh thu phục lãnh địa mấy vị đại nhân cũng không có sao?"

Thanh âm lạnh lùng, đậm bạc nói mấy câu, chúng thần sững sờ, Thiên Nguyệt Triệt đột nhiên lắc đầu mỉm cười: "Nếu các vị đại nhân không có bản lĩnh này, dựa vào cái gì ngăn cản ngũ ca thỉnh chiến, nếu các vị đại nhân có bản lĩnh này, sao không bước lên thỉnh chiến, đây chính là khi quân chi tội; hoặc nếu đại nhân có bản lĩnh này, cần gì phải sợ ngũ ca sẽ thất bại, cùng lắm thì thu hồi lại lãnh thổ là được."

Cho nên, trước mặt chúng thần, Thiên Nguyệt Thần đồng ý, Thiên Nguyệt Thiên Ngọc kích động không thôi, trong chớp mắt thần thái của thiếu niên tràn ngập tự tin.

Mặc dù trận chiến ấy, Thiên Nguyệt Thiên Ngọc không thắng, nhưng đáng mừng chính là, đối phương cũng thương vong rất nhiều, cho nên hai quân tạm thời án binh bất động, lúc Thiên Nguyệt Thiên Ngọc dẫn dắt tướng sĩ trên thảo nguyên tử thủ, Phàm Đa Mông đã lặng lẽ trở về.

Người thắng lợi cuối cùng đã được dự tính trước, từ đó danh khí của Thiên Nguyệt Thiên Ngọc dần dần lan xa.

Thiên Nguyệt Thiên Ngọc hoàn thành xuất sắc mọi việc Thiên Nguyệt Thần giao, nhìn thấy sự tán thưởng trong mắt Thiên Nguyệt Thần, Thiên Nguyệt Thiên Ngọc cảm động muốn khóc, mặc dù cuộc sống trên thảo

nguyên không phồn hoa như kinh đô, nhưng hãn cũng không tham giàu sang.

Hãn chẳng qua nhớ ơn lục đệ từng giúp đỡ hãn ở đây.

THIÊN NGUYỆT CHI MỊ

Từ Sắc Mộc Ốc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 15: Viên Mãn (Kết Thúc)

Chuẩn bị tốt mọi thứ, mấy người liền tụ tập trong phòng dưới lòng đất của Mạn La các.

Phòng dưới đất dần dần truyền hơi thở hỗn loạn, bóng dáng mọi người trở nên mơ hồ, cảnh sắc chung quanh bay nhanh mà qua, lần nữa mở mắt cảnh vật đã đổi khác, linh tử lưu động dày đặc xung quanh khiến mọi người sửng sốt.

"Nơi này là Thần cung." Thần cung, cung điện của Quang Minh thần tử, Thiên Nguyệt Triệt nói tiếp, "Lôi, người đi ra ngoài, bảo thị vệ Thần tộc tìm chung quanh, có tin tức gì của nhóm người nhị ca không, ca, Liệt La Đặc, các người cũng quen thuộc tình huống của nơi này, tìm kiếm xung quanh một chút." Nói xong, Thiên Nguyệt Triệt vươn tay trái ra, lòng bàn tay xuất hiện quang mang hoàng sắc, sau đó tia sáng biến mất, xuất hiện trong tay Thiên Nguyệt Triệt là một khối lệnh bài màu vàng.

Lệnh bài này là Quang Minh thần tử làm ra: "Ngũ thần tướng sống lại trong thân thể các người, thị vệ không thể thấy rõ linh hồn của bọn hã, cầm lấy lệnh bài, dễ dàng tìm kiếm, nhưng nhớ cho kỹ, Thần tộc đã không còn ngũ thần tướng, bọn người là phụng mệnh bốn điện."

"Vâng." Mọi người trầm miệng một lời nói, ý của Thiên Nguyệt Triệt bọn họ rõ ràng.

Quang Minh thần tử sống lại ở nhân tộc, vì lúc trước Tinh Linh hoàng và Quang Minh thần tử là song sinh, thống lĩnh Thần tộc quá nhiều năm, nếu

chuyện này bị truyền đi, không chỉ Thần tộc loạn, đồng dạng Tinh Linh tộc, Âm Dạ chi tộc còn có Ma tộc cũng sẽ loạn.

Trước mắt chỉ có trưởng lão của Âm Dạ chi tộc biết được chuyện này, mà Ma tộc, mặc dù Ma vương không quan tâm, nhưng không có nghĩa là không có người có dã tâm, nếu vì chuyện này, bốn tộc nổi dậy, mọi thứ sẽ náo loạn.

Mà bốn tộc loạn, liên lụy chính là nhân tộc, nhân tộc có ma pháp còn có thể tự bảo vệ mình, nhưng Ải nhân, lang nhân, hoặc một số nhân loại bình thường đều không thể phán đoán vận mệnh.

Mà Thiên Nguyệt Triệt và Thiên Nguyệt Thần, hai người nhìn nhau, Tinh Linh hoàng đã nói, ở thần điện của Thần tộc chờ Thiên Nguyệt Triệt.

Thần điện của thần tộc là nơi bắt đầu mọi chuyện năm đó.

Đi tới cửa thần điện, nơi nơi tràn ngập hơi thở tịch mịch, bởi vì nó là thần điện của Quang Minh thần tử, nam nhân được gọi là thần kia, có nội tâm tĩnh lặng.

"Phụ hoàng, ta bắt đầu hiểu rõ suy nghĩ của mẫu thân kiếp trước, sinh mệnh vô tận đi không tới bến, đích thật là cô đơn." Thiên Nguyệt Triệt vẫn luôn nghĩ đến thời điểm mình là Quang Minh thần tử, trăm năm, ngàn năm, mỗi ngày trải qua cuộc sống như vậy, cho nên khi linh hồn của hắn không cẩn thận xuyên qua thời không, đi tới Địa cầu, biết chuyện sẽ phát sinh ở trên người mình, hắn thực mong đợi.

A, rốt cục không muốn cô đơn. Thiên Nguyệt Triệt biết, lúc ấy mình nghĩ như vậy, hiện tại, Thiên Nguyệt Triệt mới dần dần cảm giác được, bản thân chân chính dung nhập vào thế giới của Quang Minh thần tử, khó trách hắn nói: ta chính là người, người chính là ta, không có chân chính tiến vào Thần tộc, Thiên Nguyệt Triệt còn không cách nào cảm nhận được.

Giờ khắc này, có cảm giác, bởi vì tịch mịch mang đến cảm giác.

"Cho nên chúng ta hấp dẫn nhau." Phần hấp dẫn này, không phải một chữ yêu có thể giải thích, Quang Minh thần tử và Âm Dạ chi chủ yêu nhau bao nhiêu, không cách nào định rõ, nhưng phần linh hồn hấp dẫn nhau đến chấp nhất này, tạo nên Thiên Nguyệt Thần cùng Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Thần cùng Thiên Nguyệt Triệt vì yêu mà hấp dẫn nhau, bọn họ yêu cộng thêm chấp nhất kiếp trước, vận mệnh mới đây đưa đời đời kiếp kiếp.

Mà dây dưa này đã thành hoàn mỹ.

Yêu cũng không phải là chỉ là yêu, mà cả ham muốn độc chiếm nhau.

Cửa thần điện mở ra, bên trong không có tiếng động, nhưng Thiên Nguyệt Triệt và Thiên Nguyệt Thần biết, nam nhân hoàn mỹ nhất chúng sinh kia đang ở bên trong.

"Phụ hoàng, người ở đây chờ ta." Thiên Nguyệt Triệt xoay người đối mặt với Thiên Nguyệt Thần nói.

"Được." Thiên Nguyệt Thần gật đầu, y không thể xen vào mối liên hệ giữa Tinh Linh hoàng và Quang Minh thần tử, chuyện của hai huynh đệ bọn họ, phải tự bọn họ giải quyết, mà Thiên Nguyệt Thần biết, việc duy nhất y có thể làm là đợi chờ cùng tín nhiệm.

Thiên Nguyệt Triệt mỉm cười nhìn Thiên Nguyệt Thần, cuối cùng kiễng mũi chân, hôn lên hai hàng lông mày của Thiên Nguyệt Thần: "Chờ ta." Thân ảnh theo thanh âm biến mất.

Cửa "Phanh" một tiếng đóng lại, Thiên Nguyệt Triệt đứng trước cửa nhìn nam nhân một thân bạch y đưa lưng về phía mình, bóng dáng hoàn mỹ đẹp nhất thiên hạ, hơi thở hài hòa phẳng phất người này như không tồn tại.

"Ta tới." Cuối cùng Thiên Nguyệt Triệt phá vỡ trầm mặc, bởi vì trầm mặc ép hẳn không thở nổi.

Thân ảnh bạch sắc xoay người, đối mặt với Thiên Nguyệt Triệt, mặt nạ màu bạc treo trên mặt, mắt chăm chú nhìn Thiên Nguyệt Triệt, như đang xuyên qua hẳn nhìn linh hồn trên người hẳn, sau đó là thất vọng thật sâu.

"Người bằng thân phận gì tới." Thanh âm ôn hòa có chút lạnh lùng.

"Ca ca, ta dựa vào thân phận đệ đệ của người mà tới." Thanh âm ôn nhuận vang lên, không giống tính cách lạnh nhạt thường ngày của Thiên Nguyệt Triệt, nhiều phân cảm xúc, nhiều phân bị đè nén, nhiều phân trầm trọng.

"Thật sao?" Ánh mắt Tinh Linh hoàng sáng ngời, bóng dáng trong nháy mắt đi tới trước mặt Thiên Nguyệt Triệt, vui mừng đưa tay chạm vào mặt Thiên Nguyệt Triệt, đôi mắt sáng ngời lại dần dần tối sầm, "Nếu như người dựa vào thân phận của Quang mà tới, tại sao... Tại sao không dùng diện mạo của Quang đối mặt với ta?"

Cuối cùng Tinh Linh hoàng hô to: "Người nói a, tại sao... Tại sao... Người là phó hồn, hẳn là chủ hồn, một khi người khôi phục trí nhớ sẽ biến thành hẳn, thanh âm của hẳn, tướng mạo của hẳn, thân thể của hẳn, hết thấy hết thấy cũng sẽ biến thành hẳn, tại sao... Tại sao hôm nay người vẫn là tiểu quỷ này?" Lừa gạt hẳn, nhất định là lừa gạt hẳn, Tinh Linh hoàng đau đớn khóc ồ lên.

Thân thể run rẩy trượt xuống mặt đất, dựa lưng vào cửa.

"Tại sao... Người biết... Người biết ta trôi qua thế nào không? Người biết không? Năm đó người phong ấn thân thể của ta, linh hồn của ta tiến vào an nghỉ, nhưng ta không cam tâm... Ta không cam tâm a, không cam tâm, nhớ tới người liền không cam tâm, lần nữa để cho ta tỉnh, nhưng thân thể của ta bị phong ấn, không cách nào nhúc nhích, ta chỉ có thể di chuyển linh hồn,

ta tới tìm người, mới phát giác, thần điện đã không còn khí tức của người, mà những con dân của Thần tộc đều không biết, không biết thần tử của bọn họ đã chuyển thế.

Quang, con dân Thần tộc của người, ha ha... Bọn họ không quan tâm người, không quan tâm người.

Chân chính đối tốt với người chỉ có ta, người có hiểu hay không, chỉ có ta, Quang, cho dù chuyển sang kiếp khác, ta cũng muốn tới tìm người, cho nên ta liều mạng đánh sâu vào phong ấn của người.

Sau khi giải khai phong ấn, ta tìm được người, nhưng không biết người thậm chí thành nhi tử của Âm Dạ chi chủ, Quang, sinh mệnh rất buồn cười, ta nghĩ, phụ tử... Các người cả đời này không thể nào, cho nên ta tiến vào thân thể của nữ nhân điên kia, mỗi ngày cười nhìn các người.

Nhưng là..." Tinh Linh hoàng khóc càng thêm thương tâm.

Thiên Nguyệt Triệt chỉ yên lặng nghe, không có mở miệng.

"Nhưng các người cứ nhiên làm phụ tử mà yêu nhau, Quang, cho dù chuyển thế, người cũng muốn lựa chọn y phải không, không để ý lẽ thường đạo đức muốn cùng y chung một chỗ phải không? Ha ha... Con rắn kia... Con rắn kia thậm chí không cần chết người, thật là con rắn ngu ngốc.

Nhưng kẻ ngốc chân chính là ta, ta không bỏ được a, người là Quang chuyển thế, cho nên ta chọn con rắn ngốc nhất muốn tới cắn người, ta nghĩ, như vậy, như vậy người sẽ chú ý ta, nhân tộc luôn quan tâm đến tình thân, không phải sao?

Ta sống nhờ trên người phụ nhân kia, là mẫu thân trên danh nghĩa của người, người nhất định sẽ theo dấu mỗi tới tìm ta, nhưng người không có, người thậm chí không có.

Nhìn người ngày ngày cười đùa với nam nhân kia, ta không cam tâm a, tại sao ngàn vạn năm qua, người thống khổ lại là ta, tại sao bị người quên lãng là ta, nhưng ta nghĩ, không sao, chờ Quang khôi phục trí nhớ, khôi phục trí nhớ, người sẽ nhớ lại ta, cho nên ta từng bước từng bước dẫn dắt người, dẫn dắt người đi tìm ngũ thần tướng chuyển thế, chỉ cần tìm được ngũ thần tướng, giải khai phong ấn của người, như vậy sẽ tốt, như vậy sẽ tốt." Cuối cùng nam nhân ôm đầu phá lên cười, "Nhưng ta quên, cái gọi là khôi phục trí nhớ chỉ là suy nghĩ của ta, có lẽ các người cũng không vui lòng, cho nên ta bắt con tin, tình cảm quả nhiên là thứ dễ đả thương lòng người nhất, có đúng không, ngũ thần tướng của người vì ái nhân của bọn hã, nhất định sẽ tới, buộc phải lựa chọn, ha ha ..."

"Người hao hết thầy, có từng rõ ràng điều cuối cùng người muốn là cái gì không?" Thiên Nguyệt Triệt đi tới bên cạnh hã, ngồi xổm xuống, đưa tay gỡ mặt nạ của hã ra, "Lúc ta không ở, người làm Quang Minh thần tử, học hết thầy thói quen của ta, mệt không?"

Ân?

Tiếng cười của Tinh Linh hoàng dừng lại, kinh ngạc nhìn Thiên Nguyệt Triệt, sau đó nhào vào lòng hã, lại một lần nữa lên tiếng khóc lớn: "Ta mệt mỏi, ta thật sự mệt mỏi, cho nên ta mới muốn người khôi phục trí nhớ, ta thật sự sống mệt mỏi quá, ngàn vạn năm chấp nhất, làm cho người phải chuyển thế, Quang, ta thật sự mệt mỏi, trái tim mệt mỏi, cũng đả thương người... ."

Tịch mịch trong cuộc sống, hã không chỉ tức giận, từng việc đã qua luôn tái diễn trong đầu hã, tâm tịch mịch muốn chết.

"Mệt mỏi, liền buông tay đi." Thiên Nguyệt Triệt nâng đầu đang vùi vào lòng mình, nhẹ tay vỗ về mặt Tinh Linh hoàng, "Người nhìn, chẳng qua là khuôn mặt mà thôi, người muốn chẳng qua là khuôn mặt, ca, từ lúc bắt đầu đến bây giờ người người yêu không phải là ta, mà là chính người."

"Không, ta..."

"Suyt." Thiên Nguyệt Triệt vươn ngón trỏ đặt lên môi Tinh Linh hoàng, "Ca, người quên, lúc vừa mới bắt đầu, người hỏi ta tại sao linh hồn đã thức tỉnh, cũng không có khuôn mặt giống hết người, ca, người không hỏi ta có thật sự là Quang không, mà là xem khuôn mặt của ta.

Ca, người tựa như hoàng hậu sinh sống trong ma kính, bị khuôn mặt của mình mê hoặc, không khéo chính là, trên thế giới này còn có một người giống người, cho nên phần mê hoặc này dần dần chuyển dời lên người của ta.

Ca, đây không phải là yêu, là tịch mịch, chúng ta đều là người tịch mịch, bởi vì không có điểm cuối của sinh mệnh mà tịch mịch."

"Ta... Ta... ." Tinh Linh hoàng do dự, mơ hồ, ngàn vạn năm chấp nhất, chỉ bởi vì tịch mịch sao? Ngàn vạn năm chấp nhất, chỉ bởi vì khuôn mặt giống mình như đúc sao?

Không không không, không phải, mình thương hấn, là yêu Quang.

Nhưng, tại sao, hấn không có dũng khí lên tiếng phản bác, mà nguyện ý tin tưởng lời hài tử này, không, hài tử này thật là đáng sợ, thật là đáng sợ.

Tinh Linh hoàng vội vàng rời khỏi lòng Thiên Nguyệt Triệt, hơn nữa cảnh giới nhìn hấn, từng bước từng bước lui về sau.

Đột nhiên, Thiên Nguyệt Triệt cười, Tinh Linh hoàng luôn luôn theo đuổi hoàn mỹ thật ra vẫn chỉ là một hài tử chưa trưởng thành.

"Ca ca, người thực khả ái, vượt qua trình độ ta có thể tưởng tượng." Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu, đi ra khỏi thần điện.

Quang... Tinh Linh hoàng vươn tay, muốn kéo, chẳng qua là, thanh âm dừng trong cổ họng, không có phát ra, trong đầu liên tục hồi tưởng đến lời Thiên Nguyệt Triệt vừa nói...

"Triệt nhi." Nhìn thấy Thiên Nguyệt Triệt đi ra thần điện, sau đó đóng cửa thật kỹ, Thiên Nguyệt Thần tiến lên, hai mắt tràn ngập lo lắng, "Hắn...?"

Thiên Nguyệt Triệt lắc đầu: "Chỉ là một hài tử không được tự nhiên, hắn, sẽ không có chuyện gì."

Thời điểm Thiên Nguyệt Triệt, Thiên Nguyệt Thần tập hợp với nhóm người Liệt La Đặc, bọn họ đã tìm được Dịch Trạch, Thiên Nguyệt Thiên Hâm, Da La Phất Lạp một lúc lâu, nhìn ba người hôn mê, chỉ bị thương nhẹ, Thiên Nguyệt Triệt hiểu rõ, thật ra sâu trong nội tâm Tinh Linh hoàng, hắn không nỡ để Quang Minh thần tử bị thương tổn.

Hắn cũng không phải là người vô tình vô tâm, chẳng qua đã từng chấp niệm quá sâu.

Lúc mấy người xoay người chuẩn bị trở về, bóng dáng bạch sắc lại chặn đường đi của họ, mọi người cả kinh, vội vàng tiến lên bảo vệ Thiên Nguyệt Triệt.

Tinh Linh hoàng khiêu mi, khuôn mặt hoàn mỹ thần thái phi dương, ngón trỏ chỉ vào Thiên Nguyệt Triệt: "Bốn hoàng quyết định, người nghe kỹ cho bốn hoàng, cứ coi như người nói đúng, bốn hoàng chấp nhất về Quang, là bởi vì khuôn mặt giống bốn hoàng như đúc, vậy... ." Tinh Linh hoàng dừng lại chốc lát.

Trong đôi mắt trong trẻo hàm chứa ý cười, khiến mọi người một trận sợ hãi: "Thiên, Nguyệt, Triệt." Tinh Linh hoàng nói từng chữ, "Bốn hoàng phát hiện nghe lời của ngươi, bốn hoàng hiểu rõ một đạo lý, đó chính là, bốn hoàng quyết định bắt đầu từ hôm nay muốn theo đuổi ngươi, lần này

thì đừng hoài nghi bốn hoàng vì khuôn mặt giống nhau như đúc, Thiên Nguyệt Triệt người có thể tìm không ra lý do cự tuyệt bốn hoàng."

Nói xong, Tinh Linh hoàng đặc ý nhìn Thiên Nguyệt Triệt.

Thiên Nguyệt Triệt một trận mắt hoa, may mắn Thiên Nguyệt Thần nhanh tay ôm lấy hắn, đừng hoài nghi, Thiên Nguyệt Triệt đúng là bất tỉnh, bị Tinh Linh hoàng dọa ngất , bởi vì hắn có thể đoán trước, sau này nhân sinh của mình tuyệt đối trốn không thoát ma chướng của Tinh Linh hoàng.

Phụ hoàng, con đường hạnh phúc của chúng ta còn dài mà.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Ma Pháp](#)

[Chương 2: Trầm Thủy \(Ngủ Say\)](#)

[Chương 3: Di Giới](#)

[Chương 4: Hứng Thú](#)

[Chương 5: Huyết Thai](#)

[Chương 6: Tò Mò](#)

[Chương 7: Tử Thai](#)

[Chương 8: Ra Đời](#)

[Chương 9: Khinh Phủ \(Khẽ Vuốt\)](#)

[Chương 10: Mệnh Danh \(Đặt Tên\)](#)

[Chương 11: Tế Ti](#)

[Chương 12: Song Sắc](#)

[Chương 13: Ngã Bệnh](#)

[Chương 14: Chữa Trị](#)

[Chương 15: Băng Tắm](#)

[Chương 16: Hoán Huyết \(1\)](#)

[Chương 17: Hoán Huyết \(2\)](#)

[Chương 18: Gặp Mặt](#)

[Chương 19: Uy Nãi](#)

[Chương 20: Tế Nãi](#)

[Chương 21: Lớn Lên](#)

[Chương 22: Mắt Kính](#)

[Chương 23: Xuất Cung](#)

[Chương 24: Nguyên Do](#)

[Chương 25: Hồi Cung](#)

[Chương 26: Tò Mò](#)

[Chương 27: Sinh Thần](#)

[Chương 28: Sứ Giả](#)
[Chương 29: Đáp Lễ](#)
[Chương 30: Hiếu Lễ](#)
[Chương 31: Lễ Vật](#)
[Chương 32: Cho Phép](#)
[Chương 33: Gặp Chuyện Không May](#)
[Chương 34: Lý Tưởng](#)
[Chương 35: Ngự Hoa Viên](#)
[Chương 36: Thiên Nguyệt Thiên Hâm](#)
[Chương 37: Tác Phẩm Nghệ Thuật](#)
[Chương 38: Tương Hứa](#)
[Chương 39: Rắn Độc](#)
[Chương 40: Linh Đường](#)
[Chương 41: Theo Dõi](#)
[Chương 42: Ảnh Vê](#)
[Chương 43: Bị Thương](#)
[Chương 44: Ngũ Sắc Nguyên Tố](#)
[Chương 45: Thánh Linh Châu](#)
[Chương 46: Mạn La Các](#)
[Chương 47: Đêm Tối](#)
[Chương 48: Khát Vọng](#)
[Chương 49: Giải Thích](#)
[Chương 50: Đàn Thành](#)
[Chương 51: Kiếp Trước](#)
[Chương 52: Ma Học Viện](#)
[Chương 53: Ngự Hoa Viên](#)
[Chương 54: Dữ Thử](#)
[Chương 55: Nhân Tình](#)
[Chương 56: Bí Mật](#)
[Chương 57: Ngự Thư Phòng](#)
[Chương 58: Thừa Kế](#)
[Chương 59: Lão Đầu](#)

[Chương 60: Sơ Thủy Ma Pháp](#)
[Chương 61: Kỳ Tích](#)
[Chương 62: Ngự Trù](#)
[Chương 63: Đẳng Ngã \(Chờ Ta\)](#)
[Chương 64: Thức Ăn Của Băng Tằm](#)
[Chương 65: Ma Thú Của Phụ Hoàng](#)
[Chương 66: Âm Tinh Linh](#)
[Chương 67: Cạm Bẫy](#)
[Chương 68: Điều Kiện](#)
[Chương 69: Ngũ Hành Thú](#)
[Chương 70: Người Theo Dõi](#)
[Chương 71: Vạn Cầu Người](#)
[Chương 72: Sói Và Dê](#)
[Chương 73: Phủ Nội Vụ](#)
[Chương 74: Cầu Nô Tài](#)
[Chương 75: Hí](#)
[Chương 76: Ngọc Linh • Tả Lạp \(1\)](#)
[Chương 77: Ngọc Linh • Tả Lạp \(2\)](#)
[Chương 78: Người Là Của Ta](#)
[Chương 79: Quyết Định](#)
[Chương 80: Ly Biệt](#)
[Chương 1: Lên Thuyền](#)
[Chương 2: Thân Phận Liệt La Đặc](#)
[Chương 3: Tinh Linh Hoàng](#)
[Chương 4: Danh Tự Từ Đâu Tới](#)
[Chương 5: Ban Đêm](#)
[Chương 6: Ba Ngày Sau Đó](#)
[Chương 7: Băng Hữu](#)
[Chương 8: Rơi Xuống Nước](#)
[Chương 9: Tù Đảo](#)
[Chương 10: Ý Thức Mơ Hồ](#)
[Chương 11: Tử Khí](#)

[Chương 12: Quý Liễu Linh](#)
[Chương 13: Khách Điểm Thần Bí](#)
[Chương 14: Đêm Tối Mở Màn](#)
[Chương 15: Âm Trạch](#)
[Chương 16: Ma Pháp Hệ Thổ](#)
[Chương 17: Thụy Miên](#)
[Chương 18: Ba Trăm Năm Trước](#)
[Chương 19: Tin Tưởng Vào Kỳ Tích](#)
[Chương 20: Thụy Phi Xui Xẻo](#)
[Chương 21: Hôn Lễ Âm Phủ](#)
[Chương 22: Hải Tặc Đầu Lĩnh](#)
[Chương 23: Hôn Sa \(Áo Cưới\) Hạnh Phúc](#)
[Chương 24: Thức Tỉnh](#)
[Chương 25: Thử Dò Xét](#)
[Chương 26: Âm Dương Kiếm](#)
[Chương 27: Kiệt Tắc Nhĩ Chi Thạch](#)
[Chương 28: Điều Kiện](#)
[Chương 29: Giải Phẫu](#)
[Chương 30: Động Thân](#)
[Chương 31: Quái Sự](#)
[Chương 32: Ngũ Hành Thú](#)
[Chương 33: Gặp Mặt](#)
[Chương 34: Thiếu Niên](#)
[Chương 35: Yến Hội](#)
[Chương 36: Khát Vọng](#)
[Chương 37: Kích Thích](#)
[Chương 38: Trả Lễ](#)
[Chương 39: Qua Lại](#)
[Chương 40: Hiệp Hội Ma Pháp](#)
[Chương 41: Lý Do](#)
[Chương 42: Ẩn Ưu](#)
[Chương 43: Hồng Y Thiếu Niên](#)

[Chương 44: Tìm Kiếm](#)
[Chương 45: Trở Về Nước](#)
[Chương 46: Vội Vội Vàng Vàng](#)
[Chương 47: Mộc Dục](#)
[Chương 48: Quen Thuộc](#)
[Chương 49: Thủ Điện Đồng](#)
[Chương 1: Tám Năm](#)
[Chương 2: Dụ Dỗ](#)
[Chương 3: Phỉ Bĩ Na Thành](#)
[Chương 4: Tên Thành Từ Đâu Tới](#)
[Chương 5: Tiểu Thâu](#)
[Chương 6: Dược Vị \(Mùi Thuốc\)](#)
[Chương 7: Đêm Tối](#)
[Chương 8: Án Mạng](#)
[Chương 9: Nhà Tù](#)
[Chương 10: Lạc Thành](#)
[Chương 11: Phòng Nhỏ](#)
[Chương 12: Lão Nhân](#)
[Chương 13: Đối Chiến](#)
[Chương 14: Cừu Thi](#)
[Chương 15: Tối](#)
[Chương 16: Thám Thính](#)
[Chương 17: Mỹ Nhân](#)
[Chương 18: Bái Phỏng](#)
[Chương 19: Giao Hữu](#)
[Chương 20: Thổ Kỳ Gia](#)
[Chương 21: Chết Yếu](#)
[Chương 22: Liên Hôn](#)
[Chương 23: Địch Cảnh](#)
[Chương 24: Gặp Lại](#)
[Chương 25: Định Vị](#)
[Chương 26: Cứu](#)

[Chương 27: Hồi Cung](#)
[Chương 28: Sinh Khí](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30: Có Được](#)
[Chương 31: Ôn Dịch](#)
[Chương 32: Nam Tử](#)
[Chương 33: Dã Ngoại](#)
[Chương 34: Kích Thích](#)
[Chương 35: Ngăn Trở](#)
[Chương 36: Trong Thôn](#)
[Chương 37: Từ Đường](#)
[Chương 38: Hồng Diệp](#)
[Chương 39: Hạ Độc](#)
[Chương 40: Tu](#)
[Chương 41: Nhạc Gia](#)
[Chương 42: Huyết Nga](#)
[Chương 43: Xuất Động](#)
[Chương 44: Nghĩa Trang](#)
[Chương 45: Mật Đạo](#)
[Chương 46: Ảo Cảnh](#)
[Chương 47: Huyết Trì](#)
[Chương 48: Sống Lại](#)
[Chương 49: Kết Thúc](#)
[Chương 50: Sự Nhân](#)
[Chương 51: Bên Ngoài...](#)
[Chương 52: Lời Hứa](#)
[Chương 1: Biến Phát](#)
[Chương 2: Mã Nã](#)
[Chương 3: Lôi Đài](#)
[Chương 4: Đấu Giá](#)
[Chương 5: Ghen Tức](#)
[Chương 6: Giật Mình](#)

[Chương 7: Nói Ra](#)
[Chương 8: Ti Chế Phòng](#)
[Chương 9: Tim Đập Nhanh](#)
[Chương 10: Đã Định Trước](#)
[Chương 11: Lời Tiên Đoán](#)
[Chương 12: Giải Thơ](#)
[Chương 13: Thiên Tai](#)
[Chương 14: Tức Giận](#)
[Chương 15: Nhàn Sự](#)
[Chương 16: Nháo Sự](#)
[Chương 17: Bầy Rập](#)
[Chương 18: Cướp Bóc](#)
[Chương 19: Pháp Trường](#)
[Chương 20: Định Tội](#)
[Chương 21: Nam Giang](#)
[Chương 22: Thi Thế](#)
[Chương 23: Khôi Phục Như Cũ](#)
[Chương 24: Tranh Tài](#)
[Chương 25: Đầu Mối](#)
[Chương 26: Thắng Thua](#)
[Chương 27: Vào Thành](#)
[Chương 28: Khoe Mẽ](#)
[Chương 29: Người Quen Cũ](#)
[Chương 30: Dấm Chua](#)
[Chương 31: Phiền Nao](#)
[Chương 32: Rơi Vào](#)
[Chương 33: Chờ Chực](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38: A Nô](#)

[Chương 39: Nhân Tình](#)
[Chương 40: Đào Mộ Phần](#)
[Chương 41: Trùng Phạt](#)
[Chương 42: Di Ứng](#)
[Chương 43: Ma Vụ](#)
[Chương 44: Nhập Cảnh](#)
[Chương 45: Cứu Trị](#)
[Chương 46: Lang Nhân](#)
[Chương 47: Tương Ngộ](#)
[Chương 48: Sơ Kiến](#)
[Q.4 - Chương 49: Quyển 4-Chương 49](#)
[Chương 50: Động Thân](#)
[Chương 51: Quang Điện](#)
[Chương 52: Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 53: Ba Đầu](#)
[Chương 54: Thắng Bại](#)
[Chương 55: Trăng Tròn](#)
[Chương 56: Gặp Nhau](#)
[Chương 57: Hạ Lạc](#)
[Chương 58: Hoàng Lăng](#)
[Chương 59: Căn Nguyên](#)
[Chương 60: Sa Mạc](#)
[Chương 61: Hố Cát](#)
[Chương 62: Phá Hố](#)
[Chương 63: Khách Điểm](#)
[Chương 64: Hán Tử](#)
[Chương 65: Vọng Động](#)
[Chương 65: Vọng Động](#)
[Chương 66: Đăng Hỏa](#)
[Chương 67: Bộc Phát](#)
[Chương 68: Ngũ Sắc](#)
[Chương 69: Vô Tình Gặp Gỡ](#)

[Chương 70: Thiếu Niên](#)
[Chương 71: Án Mạng](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73: Trải Qua](#)
[Chương 74: Đầu Mối](#)
[Chương 75: Đáp Án](#)
[Chương 76: Ma Vương](#)
[Chương 77: Chơi Đùa](#)
[Chương 78: Lại Xuất Hiện](#)
[Chương 79: Thổ Linh Châu](#)
[Chương 80: Mong Đợi](#)
[Chương 81: Hồi Cung](#)
[Chương 82: Tần Phi](#)
[Chương 83: Cẩm Phi](#)
[Chương 84: Cửu Cửu](#)
[Chương 85: Bí Mật](#)
[Chương 86: Mất Tích](#)
[Chương 1: Báo Nguy](#)
[Chương 2: Tề Quận](#)
[Chương 3: Giao Dịch](#)
[Chương 4: Bồi Vì](#)
[Chương 5: Mưu Kế](#)
[Chương 6: Lý Do](#)
[Chương 7: Giải Quyết](#)
[Chương 8: Thư Phi](#)
[Chương 9: Hồi Cung](#)
[Chương 10: Lựa Chọn](#)
[Chương 11: Hiếp Bức](#)
[Chương 12: In Ấn](#)
[Chương 13: Từ Đầu Đến Cuối](#)
[Chương 14: Đêm Trước](#)
[Chương 15: Viên Mãn \(Kết Thúc\)](#)